Người dịch:
Tô Ngọc Hà

Khang Kiều

TRUYENWIKI.COM
DesbyMacYPhi

Mục lục

Chương 1: Năm 2013 - 2014 (01)

Chương 2: Năm 2013 - 2014 (02)

Chương 3: Năm 2013 - 2014 (03)

Chương 4: Năm 2013 - 2014 (04)

Chương 5: Năm 2013 - 2014 (05)

Chương 6: Năm 2013 - 2014 (06)

Chương 7: Năm 2013 - 2014 (07)

Chương 8: Năm 2013 - 2014 (08)

Chương 9: Năm 2013 - 2014 (09)

Chương 10: Năm 2013 – 2014 (10)

Chương 11: Năm 2013 - 2014 (11)

Chương 12: Năm 2013 – 2014 (12)

Chương 13: Năm 2013 – 2014 (13)

Chương 14: Năm 2013 – 2014 (14)

Chương 15: Năm 2013 – 2014 (15)

Chương 16: Năm 2013 – 2014 (16)

Chương 17: Năm 2013 – 2014 (17)

Chương 18: Năm 2013 – 2014 (18)

Chương 19: Năm 1998 – 2000 (01)

Chương 20: Năm 1998 – 2000 (02)

Chương 21: Năm 1998 – 2000 (03)

Chương 22: Năm 1998 – 2000 (04)

Chương 23: Năm 1998 – 2000 (05)

Chương 24: Năm 1998 – 2000 (06)

Chương 25: Năm 1998 – 2000 (07)

Chương 26: Năm 1998 – 2000 (08)

Chương 27: Năm 2000 - 2002 (01)

Chương 28: Năm 2000 – 2002 (02)

Chương 29: Năm 2000 – 2002 (03)

https://thuviensach.vn

Chương 30: Năm 2000 – 2002 (04)

Chương 31: Năm 2000 - 2002 (05)

Chương 32: Năm 2000 - 2002 (06)

Chương 33: Năm 2002 – 2003 (01)

Chương 34: Năm 2002 – 2003 (02)

Chương 35: Năm 2002 – 2003 (03)

Chương 36: Năm 2002 – 2003 (04)

Chương 37: Năm 2002 - 2003 (05)

Chương 38: Năm 2002 - 2003 (06)

Chương 39: Năm 2002 – 2003 (07)

Chương 40: Năm 2002 – 2003 (08)

Chương 41: Năm 2002 - 2003 (09)

Chương 42: Năm 2002 - 2003 (10)

Chương 43: Năm 2002 - 2003 (11)

Chương 44: Năm 2002 - 2003 (12)

Chương 45: Năm 2002 - 2003 (13)

Chương 46: Năm 2002 - 2003 (14)

Chương 47: Năm 2002 - 2003 (15)

Chương 48: Năm 2002 - 2003 (16)

Chương 49: Năm 2002 - 2003 (17)

Chương 50: Năm 2002 - 2003 (18)

Chương 51: Năm 2002 - 2003 (19)

Chương 52: Năm 2002 - 2003 (20)

Chương 53: Năm 2002 - 2003 (21)

Chương 54: Năm 2002 - 2003 (22)

Chương 55: Năm 2002 - 2003 (23)

Chương 56: Năm 2002 - 2003 (24)

Chương 57: Năm 2002 - 2003 (25)

Chương 58: Năm 2002 - 2003 (26)

Chương 59: Năm 2003 - 2004 (01)

Chương 60: Năm 2003 - 2004 (02)

Chương 61: Năm 2003 - 2004 (03)

https://thuviensach.vn

Chương 62: Năm 2003 - 2004 (04)

Chương 63: Năm 2003 - 2004 (05)

Chương 64: Năm 2003 - 2004 (06)

Chương 65: Năm 2003 - 2004 (07)

Chương 66: Năm 2003 - 2004 (08)

Chương 67: Năm 2003 - 2004 (09)

Chương 68: Năm 2003 - 2004 (10)

Chương 69: Năm 2003 - 2004 (10)

Chương 70: Năm 2003 - 2004 (11)

Chương 71: Năm 2003 - 2004 (12)

Chương 72: Năm 2003 – 2004 (13)

Chương 73: Năm 2004 – 2005 (01)

Chương 74: Năm 2004 – 2005 (02)

Chương 75: Năm 2004 – 2005 (03)

Chương 76: Năm 2004 – 2005 (04)

Chương 77: Năm 2004 – 2005 (05)

Chương 78: Năm 2004 - 2005 (06)

Chương 79: Năm 2004 - 2005 (07)

Chương 80: Năm 2004 - 2005 (08)

Chương 81: Năm 2004 - 2005 (09)

Chương 82: Năm 2004 - 2005 (10)

Chương 83: Năm 2004 - 2005 (11)

Chương 84: Năm 2004 - 2005 (12)

Chương 85: Năm 2004 - 2005 (13)

Chương 86: Năm 2004 - 2005 (14)

Chương 87: Năm 2004 - 2005 (15)

Chương 88: Năm 2004 - 2005 (16)

Chương 89: Năm 2004 - 2005 (17)

Chương 90: Năm 2004 - 2005 (18)

Chương 91: Năm 2004 - 2005 (19)

Chương 92: Năm 2004 - 2005 (20)

Chương 93: Năm 2004 - 2005 (21)

https://thuviensach.vn

Chương 94: Năm 2004 - 2005 (22)

Chương 95: Năm 2005 - 2006 (02)

Chương 96: Năm 2005 - 2006 (03)

Chương 97: Năm 2005 - 2006 (04)

Chương 98: Năm 2005 - 2006 (05)

Chương 99: Năm 2005 - 2006 (06)

Chương 100: Năm 2005 - 2006 (07)

Chương 101: Năm 2005 - 2006 (08)

Chương 102: Năm 2005 - 2006 (09)

Chương 103: Năm 2005 - 2006 (10)

Chương 104: Năm 2005 - 2006 (11)

Chương 105: Năm 2005 - 2006 (12)

Chương 106: Năm 2005 - 2006 (13)

Chương 107: Năm 2005 - 2006 (14)

Chương 108: Năm 2005 - 2006 (15)

Chương 109: Năm 2005 - 2006 (16)

Chương 110: Phiên Ngoại 1

Chương 111: Phiên Ngoại 2

Chương 112: Năm 2014 - 2015 (01)

Chương 113: Năm 2014 - 2015 (02)

Chương 114: Năm 2014 - 2015 (03)

Chương 115: Năm 2014 - 2015 (04)

Chương 116: Năm 2014 - 2015 (05)

Chương 117: Năm 2014 - 2015 (06)

Chương 118: Năm 2014 - 2015 (07)

Chương 119: Năm 2014 - 2015 (08)

Chương 120: Năm 2014 - 2015 (09)

Chương 121: Năm 2014 - 2015 (10)

Chương 122: Năm 2014 - 2015 (11)

Chương 123: Năm 2014 - 2015 (12)

Chương 124: Năm 2014 - 2015 (13)

Chương 125: Năm 2014 - 2015 (14)

https://thuviensach.vn

Chương 126: Năm 2014 - 2015 (15)

Chương 127: Năm 2014 - 2015 (16)

Chương 128: Năm 2014 - 2015 (17)

Chương 129: Năm 2014 - 2015 (18)

Chương 130: Năm 2014 - 2015 (19)

Chương 131: Năm 2014 - 2015 (20)

Chương 132: Năm 2014 - 2015 (21)

Chương 133: Năm 2014 - 2015 (22)

Chương 134: Năm 2014 - 2015 (23)

Chương 135: Năm 2014 - 2015 (24)

Chương 136: Kết Thúc (Phần Đầu)

Chương 137: Kết Thúc (Phần Giữa)

Chương 138: Kết Thúc (Phần Giữa)

Chương 139: Phiên Ngoại 3

Chương 140: Ngoại Truyện - Đầu Gỗ, Mau Sinh Con Cho Anh…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Năm 2013 - 2014 (01)

Trên cây thành công có vô vàn trái táo, nhưng nếu bạn chọn trúng thành phố New York thì tức là bạn đã chọn được trái to nhất trên cái cây ấy đấy… Ngày 31 tháng 12 năm 2013, 7 giờ đúng tại bờ biển phía Đông Bắc Mỹ, chỉ còn năm tiếng nữa là năm 2014 tới.

Khói thuốc vấn vít mù mịt cả một căn phòng. Hút xong điếu cuối cùng, tay còn đang kẹp đầu lọc, Giản Liêu đã đứng dậy khỏi ghế.

Dừng lại trước ô cửa sổ sát sàn rộng lớn, nhìn xuống đô thị hàng đầu thế giới qua làn khói mông lung. Ngọn đèn lung linh che khuất những ánh sao trên trời, từng tòa nhà cao chọc trời được ánh đèn chiếu rọi trông càng giống hàng loạt mũi tên bắn lên bầu trời, mạnh mẽ, thẳng tắp, khí thế hơn người, khiến người ta phải chùn bước.

New York được mệnh danh là thành phố Táo. Về nguyên nhân của cái tên này có rất nhiều phân trần, ý kiến duy nhất Giản Liêu còn nhớ là vì lời bài hát nhạc Jazz đã cũ đến rụng răng: “Trên cây thành công có vô vàn trái táo, nhưng nếu bạn chọn trúng thành phố New York thì tức là bạn đã chọn được trái to nhất trên cái cây ấy đấy”.

Lời bài hát khí thế hăm hở này chắc chắn đã khích lệ những giấc mơ anh hùng còn đang rục rịch nơi lồng ngực.

Mười tám tuổi, Giản Liêu một thân một mình từ Quảng Châu tới New York. Mười năm đã trôi qua, cuộc sống hiện tại của Giản Liêu không tốt cũng không xấu. Anh có một ngôi nhà riêng tại Manhattan, có một số tiền tiết kiệm nhất định tại ngân hàng, tháng trước vừa mua ô tô, Mercedes-

https://thuviensach.vn

Benz C63. Nếu đi trên đường phố Manhattan, anh và những nhân viên hành chính cao cấp tay xách những chiếc cặp công vụ hàng hiệu của những công ty hàng đầu chẳng mấy khác biệt, điều may mắn là so với họ, trông anh trẻ hơn một chút.

Thành tựu hiện thời của Giản Liêu có lẽ là do anh gặp được người tốt, nói chính xác hơn là anh gặp được quý nhân.

Giống như tâm trạng của những người đã quen ăn cá ngon thịt tươi, thi thoảng lại trông sang những bữa cơm rau đạm bạc của những gia đình bình dân vậy, Giản Liêu cũng hay nhớ lại khoảng thời gian ngày ngày đến nhà hàng rửa bát khi mới đặt chân tới New York, nhớ căn nhà ổ chuột bao ngày không nhìn thấy mặt trời, cả cô bạn gái với mái tóc dài và thẳng yêu nhau hồi đó, mặc dù tới bây giờ anh chẳng còn nhớ diện mạo của cô ấy nữa.

Thở hắt một hơi, Giản Liêu quy tất cả những tâm trạng mang theo chút buồn bã vu vơ ấy thành chuyện khi sắp qua một tuổi. Khi đối mặt với một năm mới sắp đến, con người ta dù ít dù nhiều cũng sẽ tưởng nhớ lại năm cũ sắp qua.

Bỏ đầu lọc vào trong gạt tàn, bước ra khỏi phòng hút thuốc, bóc một viên kẹo cao su bỏ vào miệng, năm phút sau, Giản Liêu đẩy cửa lớn phòng họp ra, viên kẹo cao su kia đã thành công mang đi mọi mùi thuốc lá còn sót lại trong khoang miệng.

Đây là một hộp đêm cá nhân, nằm ở gần sông Hudson. Từ tòa nhà xanh màu nước hồ đó, đi thẳng thang máy lên là có thể tới được hộp đêm. Từ tầng 60 trở lên, toàn bộ đều thuộc phạm vi kinh doanh của hộp đêm.

Vẫn giống như mười mấy phút trước khi Giản Liêu ra ngoài, trong không gian rộng bằng hai sân quần vợt, ngoài giọng nói của người tổ chức đấu giá ra thì không còn một tạp âm nào khác.

https://thuviensach.vn

Giản Liêu trở về vị trí của mình, đó là một góc không mấy nổi bật. Tại đây có mười mấy người cũng không có chỗ người như anh, phải tìm một chỗ kín đáo để đứng. Họ và anh cũng có chung một thân phận: Trợ lý cấp cao.

Tính chất công việc của nghề trợ lý cấp cao thực ra không khác lắm so với một chân lon ton trong văn phòng. Công việc của họ chính là giúp Boss của mình xử lý một vài việc khá lặt vặt.

Boss của Giản Liêu tên là Hoắc Liên Ngao.

Hiện giờ Giản Liêu đang đứng trên tầng cao nhất của hộp đêm, một tháng có tới hai mươi chín ngày nơi đây yên ắng, chỉ tới ngày cuối cùng mỗi tháng mới mở cửa. Chỉ những hội viên cấp kim cương mới có tư cách nhận được lời mời. Tất cả những người cầm thiếp mời trên tay ngoài việc đều là những nhà tỷ phú thì còn cần có thêm một thân phận khác: Những nhà sưu tầm.

Tại rất nhiều địa điểm công cộng, càng ngày càng nhiều những người tiền tài như nước vui vẻ nói về những món đồ mình sưu tầm. Người nghe hùa theo, ngợi khen chúng hết lời. Lâu dần, sưu tầm trở thành một trào lưu trong thế giới thượng lưu. Dường như số lượng và chất lượng các món đồ sưu tầm của ai nhiều hơn và tốt hơn thì đời sống tinh thần của họ sẽ vô cùng giàu có, phong phú vậy.

Về sở thích sưu tầm của những nhà tỷ phú, người ngoài thi thoảng lại truyền tai nhau những câu chuyện cười như “Bảo bối mà ông trùm dầu mỏ Trung Đông bỏ ra số tiền hàng triệu mới mua được lại là lon nước tiểu của ông nội của ông nội của người đẹp Trung Mỹ tên Vanessa”.

Nhắm vào trào lưu này, một vài “triển lãm nghệ thuật” do những hộp đêm tư nhân đẳng cấp tổ chức đã ra đời. Các triển lãm này chủ yếu là

https://thuviensach.vn

những buổi đấu giá, quy mô tuy không lớn nhưng các sản phẩm được trưng bày lại khiến người ta phải tặc lưỡi.

Bây giờ đây, tại hội trường được trang trí bằng hai tông màu chủ đạo là vàng hồng và xanh dương Địa Trung Hải đang diễn ra một buổi triển lãm như thế. Ngoài bốn cây cột trụ to đùng và sân khấu thủy tinh ra thì không còn thiết kế dư thừa nào khác. Mấy chục chỗ ngồi được xếp vòng quanh sân khấu, không một chỗ nào trống. Các vị khách quý ăn diện xuất hiện cùng với món đồ đặc biệt mới mẻ khiến buổi triển lãm này trông giống như một buổi ra mắt những đồ xa xỉ.

Buổi triển lãm đã sắp kết thúc, đại gia người Nga bụng phệ là người giành được nhiều nhất. Ngoài việc sở hữu bản nháp của người nổi tiếng cùng điếu xì gà đang rất hot gần đây thì ông ta còn giành được cho tình nhân của mình món trang sức mà vị phu nhân bá trước thời trung cổ từng sưu tầm.

Cô gái chỉ vừa đôi mươi mãn nguyện dựa vào lòng người đàn ông đáng tuổi bố mình. Món trang sức trị giá mấy chục vạn khiến đôi mắt cô ta cần nũng nịu bao nhiêu có bấy nhiêu.

Từ phía Giản Liêu có thể nhìn rõ cô gái đang nằm trong vòng tay đại gia người Nga ấy vô thức liếc mắt sang trái. Sân khấu thủy tinh thay đổi nhiều hình ảnh này rất có lợi cho trò chơi ánh mắt giữa nam và nữ.

Người đàn ông trẻ ngồi ở mé trái chính là Hoắc Liên Ngao. Có lẽ, tuyệt đại đa số mọi người sẽ giống Giản Liêu, lần đầu tiên gặp Hoắc Liên Ngao, trong đầu đã lập tức hiện lên một suy nghĩ: Đó quả thực là một người đàn ông đẹp.

Vẻ đẹp của Hoắc Liên Ngao là kiểu đẹp phi điển hình mà khi dùng những từ ngữ bình thường như “vẻ đẹp tỏa nắng”, “anh tuấn phi phàm”, “cao lớn vạm vỡ” để miêu tả vẫn cảm thấy thiếu chút gì đó.

https://thuviensach.vn

Vẻ đẹp của Hoắc Liên Ngao thuộc kiểu tinh tế, lạnh lùng, kết hợp với đôi mắt hờ hững sẽ càng khiến anh giống một bức tượng đá tuyệt diệu yên lặng ngồi đó.

“Người đàn ông trẻ đó giống một kẻ xâm nhập và quan sát vô tình đến Trái Đất, mang theo sự mê hoặc trí mạng, khiến người ta không thể hiểu được.” Năm ngoái đã có một nhân vật nổi tiếng cấp giáo chủ nào đó hình dung về Hoắc Liên Ngao như thế.

Cho dù nghe có vẻ khoa trương, nhưng cũng được rất nhiều người đồng tình, vì cho dù Hoắc Liên Ngao mặc một chiếc áo phông tầm thường giá mười đồng xếp hàng mua McDonald thì cũng có thể thu hút đám con gái ngay từ cái nhìn đầu tiên. Ý nghĩa này cũng giống như việc “một vị hoàng tử thực thụ cho dù bị vứt vào cuộc sống bình thường vẫn vô cùng nổi bật”.

Khi những lời hình dung kia lọt vào tai Hoắc Liên Ngao, anh cũng chỉ cười, sau đó trả lời bằng một chất giọng nghiêm túc, nửa phản bác, nửa đùa giỡn: “Cảm ơn lời ngợi khen của ngài Enge. Tôi nghĩ, tôi phải sửa lại, tôi chắc chắn là một người tham gia vào cuộc sống trên hành tinh này. Sự nhiệt tình của tôi không kém bất kỳ ai cùng tuổi. Tôi và họ đều có những sở thích giống nhau, thích ăn uống, du lịch, những cô gái xinh đẹp và gợi cảm, ba thứ này không thể thiếu thứ gì”.

Câu nói này của Hoắc Liên Ngao không còn nghi ngờ gì, chính là muốn tuyên bố với mọi người: Thật ra, tôi chỉ là một kẻ phàm phu tục tử.

Việc thích ăn uống và du lịch cỡ nào thì anh chưa thể hiện ra ngoài, vì anh quá bận rộn, anh đã dồn mọi sức lực vào việc kinh doanh của mình.

Có điều, thứ cuối cùng mà Hoắc Liên Ngao nhấn mạnh thì đúng. Những cô gái từng hẹn hò với anh đa số đều xinh đẹp, ngực to, eo thon và chân dài.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, thi thoảng cũng có ngoại lệ, ví dụ như cô gái tên Miêu Tiểu Cơ đang ngồi bên cạnh anh kia. Miêu Tiểu Cơ ngoài điều kiện xinh xắn ra thì không một điều kiện nào khác phù hợp với thẩm mỹ quan của anh, ngực lép, chân gầy, dáng người cũng không cao ráo.

Về Miêu Tiểu Cơ, tối qua Hoắc Liên Ngao khi đối mặt với những lời đùa cợt của đám bạn đã thản nhiên buông một câu: "Thỉnh thoảng đổi khẩu vị một chút". Khi đó, Miêu Tiểu Cơ cũng có mặt.

Miêu Tiểu Cơ là cô sinh viên vừa tốt nghiệp trường mỹ thuật, món đồ đặc biệt của triển lãm nghệ thuật là tác phẩm tốt nghiệp của cô ấy. Tác phẩm

được đấu giá ba mươi ngàn đô la Mỹ đó do Hoắc Liên Ngao mở hầu bao.

Hoắc Liên Ngao nói thế này về tác phẩm mình vừa đấu giá: "Ba năm sau, nó có thể giúp tôi kiếm được năm mươi ngàn đô".

Giản Liêu không chút nghi ngờ gì về câu nói của Hoắc Liên Ngao. Bà ngoại anh là một nhà nghệ thuật nổi tiếng, anh di truyền từ bà mình sự nhanh nhẹn và nhạy bén đối với nghệ thuật.

Trong số các sản phẩm đấu giá lần này tại triển lãm có những món đồ của riêng Hoắc Liên Ngao, bản nháp của người nổi tiếng do người Nga đấu giá thành công và con dao võ sỹ mà người Trung Đông nắm chắc phần thắng. Hai sản phẩm này mấy năm nay luôn được cất dưới tầng hầm của Hoắc Liên Ngao, khi bán ra anh kiếm được không dưới một triệu.

Tầng hầm của Hoắc Liên Ngao còn rất nhiều món đồ sưu tầm kiểu như vậy. Anh sở hữu một đoàn đội với kinh nghiệm phong phú. Những thứ này đều được họ thu về từ khắp nơi trên thế giới, sau đó đút tiền cho những nhà bình luận, nhà giám định hoạt bát trên thị trường triển lãm vào một thời cơ thích hợp, thế là, chúng trở thành những sản phẩm nghệ thuật đáng sưu tầm, có một không gian thăng tiến vô hạn.

https://thuviensach.vn

Tiền đầu tư vào sản phẩm nghệ thuật là một trong những nguồn thu nhập của Hoắc Liên Ngao.

Vì buổi triển lãm kéo dài sáu mươi phút vừa vui vẻ kết thúc, hai mươi mốt vật phẩm đã được các đại gia tới từ khắp nơi trên thế giới chia chác nhau.

Hoắc Liên Ngao không chỉ là người khởi xướng là buổi triển lãm, đồng thời cũng là chủ nhân của hộp đêm này. Hoắc Liên Ngao sở hữu sáu hộp đêm cao cấp có quy mô đạt tiêu chuẩn quốc tế, hai căn ở New York, hai căn ở Chicago, Las Vegas và Los Angeles mỗi nơi một căn. Sáu hộp đêm này có thể mang tới cho Hoắc Liên Ngao lợi nhuận xấp xỉ tám trăm triệu đô mỗi năm.

Theo thông lệ, sau khi buổi triển lãm kết thúc, Hoắc Liên Ngao sẽ mời những người này tới căn phòng mình chuẩn bị trước để giao lưu một bữa rượu tiệc. Lần này cũng không phải là ngoại lệ. Rõ ràng các khách mời rất hứng thú với lời mời của Hoắc Liên Ngao, ngược lại, Miêu Tiểu Cơ nãy giờ vẫn yên lặng ngồi bên cạnh anh lại có vẻ ủ dột.

Khi Hoắc Liên Ngao giành được tác phẩm tốt nghiệp của Miêu Tiểu Cơ với giá ba mươi ngàn đô, cô ấy không như vậy. Lúc đó, Miêu Tiểu Cơ còn đỏ bừng mặt vì phấn khích.

Điều khiến Miêu Tiểu Cơ không vui có lẽ là khi Hoắc Liên Ngao đùa cợt nói: “Ba năm sau, nó có thể kiếm về cho tôi năm mươi ngàn đô”.

Những người theo nghiệp nghệ thuật trước nay luôn thanh cao, Miêu Tiểu Cơ cũng vậy.

Dường như ý thức được mình đã khiến bạn gái không vui, Hoắc Liên Ngao nghiêng mặt hôn nhẹ lên tóc Miêu Tiểu Cơ. Lúc đó, Giản Liêu đang ở ngay phía sau.

https://thuviensach.vn

“Tưởng anh bán tác phẩm của em đi thật sao?” Vì khoảng cách gần, Giản Liêu nghe rất rõ những lời thầm thì của Hoắc Liên Ngao.

Miêu Tiểu Cơ không nói gì.

“Ngốc ạ, đó rõ ràng là một lời ngợi khen và tin tưởng. ‘Anh tin tưởng em, em làm được’.” Anh dịu dàng lẩm nhẩm, câu nói cuối cùng nghe còn thánh thót.

Cho dù Giản Liêu không nhìn thấy biểu cảm của Hoắc Liên Ngao khi nói những lời này nhưng cũng có thể dễ dàng đoán ra, người đàn ông dịu dàng kia ánh mắt lúc này nhất định vẫn rất thản nhiên, không một gợn sóng, giống như mặt biển phẳng lặng mà ánh trăng đổ xuống, lạnh lẽo, hoa mỹ, xa xăm và hư ảo.

Nhưng, mấy cô gái đang chìm đắm trong ái tình, chẳng thể nào nhận ra những điều ấy.

“Thật ư?” Giọng nói khe khẽ, có chút mừng thầm, vui thầm.

“Đương nhiên!”

Thế là cơ thể nhỏ bé sát lại gần cơ thể cao gầy, dính rất chặt, có thể tưởng tượng được khuôn mặt Miêu Tiểu Cơ lúc này như đang nở hoa.

Đúng là một cô gái không giấu được tâm sự thầm kín…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Năm 2013 - 2014 (02)

Giản Liêu làm việc cho Hoắc Liên Ngao ít nhiều cũng mang theo chút tâm lý trả ơn. Năm thứ hai tới New York, Giản Liêu liền gặp phải vấn đề mà rất nhiều du học sinh thường phải đối mặt: Cuộc sống quẫn bách, sinh hoạt khó khăn.

Trong lúc cùng đường, Giản Liêu nộp đơn xin trợ giúp học tập của quỹ DRL nhờ sự gợi ý của một du học sinh Trung Quốc khác. Quỹ này nhà nghệ thuật người Trung Quốc định cư tại Mỹ, Đới Nhược Lâm, một tay gây dựng, mỗi năm đều bỏ ra một phần vốn để trợ giúp cho cuộc sống khó khăn của du học sinh Trung Quốc tại đây.

Đơn xin của Giản Liêu nhanh chóng nhận được phê chuẩn của quỹ.

Ba năm sau, Giản Liêu gặp được người phụ trách quỹ DRL, Giản Liêu khi đó đã là một sinh viên có tiền đồ rộng mở trong mắt các giảng viên hướng dẫn.

Điều bất ngờ là người phụ trách quỹ DRL hoàn toàn không phải là một học giả đã sống quá nửa đời người, học thuật uyên thâm, mang theo một chiếc kính dày cộp. Chàng trái đứng trước mặt anh ấy mặc một chiếc áo len đan tay màu be, đẹp như một bức tượng người bằng ngọc trắng, dịu dàng như một nhân vật bước ra từ một gốc đào, vừa lãng mạn vừa trong sáng.

Chàng trai đó chính là Hoắc Liên Ngao, cháu ngoại của Đới Nhược Lâm, người chịu trách nhiệm cho quỹ do chính Đới Nhược Lâm chỉ định.

Sau giây phút gặp mặt ngắn ngủi, Giản Liêu xin phép ra về.

https://thuviensach.vn

Về sau, dựa vào bảng thành tích xuất sắc, Giản Liêu đã tìm được một công việc không tệ tại New York. Vài tháng sau, anh ấy nhận được một cuộc điện thoại từ Hoắc Liên Ngao.

Sau khi hỏi han vài câu qua loa, Hoắc Liên Ngao hỏi anh ấy một câu: "Có muốn làm việc cho tôi không?".

Nói thật lòng, lúc đó nghe thấy câu này, Giản Liêu rất tức giận. Anh ấy gần như có thể khẳng định Hoắc Liên Ngao nhỏ tuổi hơn mình, bị một thằng nhóc nhỏ tuổi hơn hỏi một câu như vậy chẳng phải chuyện vui vẻ gì. Khéo léo cảm ơn xong, Giản Liêu đưa ra câu trả lời của mình là: "Để tôi suy nghĩ mấy ngày".

Sau khi ngắt máy, Giản Liêu đã hoàn toàn ném đề nghị của Hoắc Liên Ngao ra sau đầu. Nhưng duyên phận của con người luôn rất thần kỳ, vài ngày sau khi chịu những lời chỉ trích của cấp trên, Giản Liêu chợt nhớ tới Hoắc Liên Ngao.

Sau khi biết Hoắc Liên Ngao kinh doanh hộp đêm, Giản Liêu đã ôm theo chút tâm ý trả ơn để đón nhận đề nghị của anh.

Hoắc Liên Ngao năm đó hai mươi tuổi, dùng tám mươi triệu ba ngoài để lại để mở một hộp đêm sử dụng thẻ hội viên và tổ chức những buổi party riêng tư.

Kết thúc mùa đầu tiên, hộp đêm chỉ có 220 hội viên, không những chưa kiếm được tiền mà còn lỗ mất mấy triệu. Đến tận bây giờ, Giản Liêu vẫn còn nhớ rất rõ cảnh tượng khi ấy, xem xong bảng báo cáo tài chính của kế toán, Hoắc Liên Ngao tỏ ra rất thờ ơ, chỉ đáp, "Ừm, tôi biết rồi".

Nửa tiếng sau, Hoắc Liên Ngao đã bán đứt xe và nhà của mình.

Nếu lúc đó Giản Liêu vẫn còn mông lung rằng sự bình thản có được từ một chàng trai mới hai mươi tuổi ấy từ đâu mà có? Thì vài năm sau, khi đã

https://thuviensach.vn

được biết thân thế của Hoắc Liên Ngao, anh ấy cũng đã hiểu ra, khí chất ấy có lẽ tới từ gia tộc hiển hách đằng sau.

Bố của Hoắc Liên Ngao tên là Hoắc Chính Khải, ông trùm ngành bán lẻ, một trong năm trăm tập đoàn mạnh nhất thế giới. Công ty của nhà họ Hách còn xếp khá cao, hơn nữa còn là một nhân vật khá mạnh.

Nếu không vì chữ "Hoắc" kia, Giản Liêu quả thật không dám liên hệ Hoắc Liên Ngao và Hoắc Chính Khải với nhau, ấn tượng hai cha con họ mang tới cho mọi người giống như hai kẻ thù không đội trời chung thì đúng hơn.

Giống như việc Hoắc Chính Khải né tránh cái tên Hoắc Liên Ngao tại những nơi công cộng vậy, thi thoảng khi đối mặt với bạn bè hay báo chí cũng tự động không nhắc tới ông. Giản Liêu nhớ có một lần Hoắc Liên Ngao bị hỏi tới mức cảm thấy bực bội, anh đã giật lấy bút ghi âm của vị phóng viên đó: "Lời này tôi chỉ cảnh cáo một lần, phiền anh sau này đừng bao giờ nhắc tới tên người này trước mặt tôi".

Đó cũng là lần duy nhất Giản Liêu nhìn thấy Hoắc Liên Ngao nổi nóng.

Có thể thấy, trong tâm lý của mình, Hoắc Liên Ngao nhất định không hợp với bố. Còn vì sao Hoắc Liên Ngao lại tỏ ra phản cảm Hoắc Chính Khải thì vẫn còn là một câu đố với mọi người.

Những chuyện bí ẩn như thế trên người Hoắc Liên Ngao còn rất nhiều, ví dụ như tại sao anh lại chọn cách tự khởi nghiệp khi mới hai mươi tuổi, hai mươi tuổi chẳng phải nên học đại học ư? Một ngày, nhân lúc tâm trạng Hoắc Liên Ngao khá tốt, Giản Liêu đã hỏi anh câu này.

"Tôi không có hứng thú với việc học Đại học." Khi ấy, Hoắc Liên Ngao đã trả lời như vậy.

https://thuviensach.vn

Chớp mắt, sáu năm đã trôi qua, Hoắc Liên Ngao bây giờ hai mươi sáu tuổi, tháng trước Forbes vừa thống kế tài sản cá nhân của anh, con số đã lên tới ba tỷ đô, trở thành người tỷ phú trẻ nhảy vọt nhanh nhất trong năm 2013.

Ba tỷ, có lẽ trong bảng xếp hạng các tỷ phú, con số này chẳng đáng nhắc đến, nhưng khi liên hệ ba tỷ này với một thanh niên chỉ vừa hai mươi sáu tuổi thì uy lực của nó đã hiện ra.

Sau khi Forbes hoàn thành thống kê của năm, số lượng thành viên mới đăng ký vào hộp đêm do Hoắc Liên Ngao mở tăng chóng mặt, anh cũng nhận được thiếp mời của chính phủ New York, trở thành một trong những khách mời khách biệt bật đèn đón năm mới tại quảng trường Thời Đại.

Tiễn những vị khách kia đi rồi, trông Hoắc Liên Ngao rõ ràng có vẻ mỏi mệt. Anh ngồi trên sô pha, Miêu Tiểu Cơ day bóp huyệt thái dương cho anh.

“Ngài Hoắc.” Bước lên, Giản Liêu hạ thấp giọng: “Ngài có nửa tiếng nghỉ ngơi”.

Có lẽ vì Miêu Tiểu Cơ mát xa có nghề, Hoắc Liên Ngao cũng không buồn mở mắt ra, đôi mày dài cong vút dưới bóng đèn.

Đóng cửa lại, vang vọng trong đầu Giản Liêu vẫn là tiếng gọi cung kính khép nép của mình: Ngài Hoắc. Nếu vài năm trước phải gọi như vậy, anh ấy nhất định cảm thấy không tình nguyện chút nào, nhưng cho đến hôm nay, anh đã hoàn toàn cam tâm tình nguyện, trong đây có một nửa là khuất phục, cũng có một nửa do lợi ích chi phối. Chàng trai nhỏ hơn anh ấy hai tuổi, được anh ấy tôn trọng gọi là ngài Hoắc mang tới cho anh ấy một cuộc sống vật chất thực sự đủ đầy, khiến anh ấy bây giờ đã trở thành đối tượng ngưỡng mộ của bạn bè.

https://thuviensach.vn

Nhận được điện thoại của Đường Vũ Huyên vào lúc 9 giờ 10 phút, còn năm phút nữa là hết nửa tiếng nghỉ ngơi của Hoắc Liên Ngao. Đường Vũ Huyên thường gọi vào di động của Giản Liêu vì di động của Hoắc Liên Ngao tắt máy. Trong điện thoại, Đường Vũ Huyên hỏi một câu bâng quơ: "Anh trợ lý, anh cảm thấy cô ta có đẹp hơn tôi không?".

"Cũng không tồi, nhưng vẫn không bằng một phần tư vẻ đẹp của Đường tiểu thư." Giản Liêu dè dặt đáp. Anh ấy dĩ nhiên hiểu "cô ta" mà Đường Vũ Huyên nhắc đến là ai, nhưng câu nói của Giản Liêu không hề xu nịnh chút nào. Miêu Tiểu Cơ đúng là đẹp nhưng không bằng một phần tư của Đường Vũ Huyên.

Vẻ đẹp của Đường Vũ Huyên cực kỳ hấp dẫn.

Có lúc, nhìn thấy Đường Vũ Huyên và Hoắc Liên Ngao đứng cạnh nhau, Giản Liêu lại nảy sinh một suy nghĩ: Trên đời cũng chỉ có người con gái như Đường Vũ Huyên mới xứng với người đàn ông như Hoắc Liên Ngao.

Đó là sự kết hợp giữa băng và lửa.

"Vẫn giỏi ăn nói như vậy." Đầu kia nhẹ nhàng quở trách một câu, ngừng một lát lại hỏi: "Hoắc Liên Ngao hiện giờ ở đâu?".

Câu hỏi cuối cùng có lẽ là mục đích duy nhất của cuộc điện thoại này.

"Có cần tôi chuyển điện thoại cho ngài Hoắc không?" Giản Liêu hỏi.

Lời Giản Liêu nói chắc khác gì cho Đường Vũ Huyên ăn một viên định tâm hoàn: Nơi Hoắc Liên Ngao đang ở là một không gian có thể tùy ý làm phiền bất kỳ lúc nào, ý tứ sâu xa hơn là muốn nói Hoắc Liên Ngao hiện giờ không thân mật với cô gái nào.

"Không cần đâu." Đường Vũ Huyên uể oải trả lời: "Anh nói với anh ấy tôi không gọi được vào di động của anh ấy, bảo anh ấy lát nữa gọi lại cho

https://thuviensach.vn

tôi là được”.

Kết thúc cuộc điện thoại đúng lúc đồng hồ điểm 9 giờ 15, 9 giờ 30 Hoắc Liên Ngao sẽ rời khỏi họp đêm tới quảng trường Thời Đại.

Lúc mở cửa ra, Giản Liêu có chút ngượng ngập. Hoắc Liên Ngao và Miêu Tiểu Cơ đang hôn nhau, hai người họ ngồi đối diện nhau trên sô pha, còn nụ hôn thì trông cực kỳ quyến luyến. Trước đó, Giản Liêu có gõ cửa, nhưng tiếng gõ cửa ấy không nhận được bất kỳ hồi đáp nào, có thể thấy cả hai đang đắm chìm vào nhau.

Miêu Tiểu Cơ nhẹ nhàng đẩy Hoắc Liên Ngao. Giản Liêu quay mặt đi chỗ khác. Tình huống này Giản Liêu thi thoảng cũng bắt gặp, chỉ là đối tượng mà Hoắc Liên Ngao hôn mỗi lần lại khác mà thôi.

Vài phút trôi qua, gương mặt Miêu Tiểu Cơ vẫn phơn phớt hồng, ngược lại một đương sự khác thì vẫn tỏ ra thản nhiên như không.

Giản Liêu báo lại cho Hoắc Liên Ngao lời nhắn của Đường Vũ Huyên. Hoắc Liên Ngao vừa nghe vừa ngắm Miêu Tiểu Cơ đang vén lọn tóc qua tai. Từ biểu cảm của anh, Giản Liêu biết anh không hề bỏ những lời mình nói vào lòng. Giản Liêu cũng chỉ dùng câu “Anh của Đường Vũ Huyên có nguyện vọng trở thành người phát ngôn trẻ nhất trong đại sứ quán Trung Quốc tại Mỹ” để nhắc nhở Hoắc Liên Ngao dành chút tâm tư cho Đường Vũ Huyên.

Nghe xong câu nói ấy, Hoắc Liên Ngao cũng chỉ cười. Giản Liêu thầm thở dài trong lòng, Hoắc Liên Ngao vẫn chẳng coi ám hiệu của mình ra gì.

Chín rưỡi, Giản Liêu và Hoắc Liên Ngao, Miêu Tiểu Cơ cùng vài người khác lần lượt ngồi lên hai chiếc xe đi thẳng tới quảng trường Thời Đại, Hoắc Liên Ngao vẫn không hề gọi điện cho Đường Vũ Huyên.

https://thuviensach.vn

Năm 2014 dường như sắp vượt những giây đếm ngược cuối cùng để đặt chân xuống quảng trường Thời Đại, dây ruy băng giăng khắp trời khi mười hai tiếng chuông vang lên.

Tiếng chuông nửa đêm vang lên, đôi giày thủy tinh vẫn còn đi trên chân cô, lúc này đây, cảm giác này trở nên rất mãnh liệt trong lòng Miêu Tiểu Cơ, tới mức trái tim cô bắt đầu run lên. Cơn run rẩy này chắc chắn một phần vì nơi cô đang đứng.

Bây giờ, Miêu Tiểu Cơ đang ở trong một quán cà phê gần quảng trường Thời Đại. Chỗ ngồi của cô do Hoắc Liên Ngao đặt từ trước, từ đây có thể thu trọn mọi rực rỡ ngoài kia vào tầm mắt. Trên màn hình ti vi trong quán cà phê đang chiếu trực tiếp nghi thức bật đèn đón năm mới. Cùng với những ngọn đèn thủy tinh lần lượt sáng lên, Miêu Tiểu Cả đã không chỉ một lần nghe thấy đám con gái trong quán thì thà thì thầm: “Anh chàng mặc vest màu xanh mực tham gia nghi thức thắp đèn là ai thế nhỉ?”.

Người ấy chẳng phải ai khác, chính là Hoắc Liên Ngao.

Những lời bàn luận sôi nổi ấy khiến cảm giác đắc ý nho nhỏ ban đầu của Miêu Tiểu Cơ giờ trở thành sốt sắng không yên. Tại đây có không ít cô gái gợi cảm hơn cô, xinh đẹp hơn cô, ai cũng biết Hoắc Liên Ngao thích những người như vậy. Lát nữa, anh tới đây đón cô, anh liệu có nhìn trúng ai đó không?

Có không?

Mười hai rưỡi, Hoắc Liên Ngao đẩy cửa quán cà phê ra. Miêu Tiểu Cơ nhìn thấy rõ cô gái ăn mặc nóng bỏng ngồi gần mình nhất chỉ trong vài giây đã hoàn thành một loạt động tác: Sững người rồi vuốt tóc, sau đó đứng lên như vô tình, rời khỏi chỗ, đi về phía người đàn ông mặc vest màu xanh mực vừa đẩy cửa bước vào.

Bóng lưng cô ta mới yêu kiều, thướt tha làm sao.

https://thuviensach.vn

Khó khăn quay đi, Miêu Tiểu Cơ cúi đầu xuống, uống một ngụm cà phê nhỏ, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Rời khỏi quán cà phê, tay của Miêu Tiểu Cơ giấu trong khuỷu tay Hoắc Liên Ngao, nghe anh nói với mình: “Sắc mặt không tốt lắm, có phải không khỏe không, có cần anh đưa em về nhà không?”.

“Em không sao.” Miêu Tiểu Cơ trả lời, cô cảm thấy thật xấu hổ vì suy nghĩ ban nãy của mình trong quán cà phê.

Trên thực tế, Miêu Tiểu Cơ hiểu rõ, chuyện cô và Hoắc Liên Ngao chia tay chỉ là sớm muộn, nhưng chỉ qua vài tháng, suy nghĩ của cô đã có chút thay đổi: Có lẽ trong lòng anh ấy, mình có chút khác biệt.

Anh ấy chăm sóc cô chu đáo, mua tác phẩm tốt nghiệp của cô, dịu dàng hôn cô, dịu dàng tới mức nào nhỉ? Tới mức chỉ cần nhắm mắt lại là tới được vĩnh hằng.

Len lén nhìn anh, trong lòng mừng thầm: Có lẽ trong lòng anh ấy, mình khác biệt thật.

Sau vài tiếng đồng hồ, Miêu Tiểu Cơ nhìn thấy Đường Vũ Huyên, người con gái từ đầu tới chân,đến cả tên cũng được gắn chặt với Hoắc Liên Ngao.

Về chuyện Hoắc Liên Ngao liên tục hẹn hò với các cô gái, Đường Vũ Huyên chỉ nhẹ nhàng nói: “Chỉ là anh ấy thích chơi mà thôi, tôi cũng vậy”.

Phải, Đường Vũ Huyên cũng thích chơi, cứ cách một khoảng thời gian Miêu Tiểu Cơ lại nhìn thấy những bài báo kiểu như “Cô gái ngọt ngào nhà họ Đường lại vừa đá xxx” trên các tạp chí lá cải.

Đá đàn ông, Đường Vũ Huyên có tư cách, vì cô ta đủ giàu có và xinh đẹp…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Năm 2013 - 2014 (03)

Anh từng hứa với người ấy rất nhiều chuyện, nhưng cuối cùng chẳng làm được chuyện gì…Đây là lần thứ hai Miêu Tiểu Cơ cùng Hoắc Liên Ngao xuất hiện trong một bữa tiệc riêng tư với thân phận bạn gái. Giống như lần đầu tiên, địa điểm được chọn là một biệt thự riêng, những người có mặt đều là những nam thanh nữ tú không party nào vắng mặt. Thường thì những người này luôn toát ra cùng một kiểu phong cách: Sống ở biệt thự to, lái những chiếc siêu xe đắt tiền, bố mẹ là những vị khách thường xuyên lên các bảng xếp hạng, xuất hiện ở chốn công cộng thì khiêm tốn, lịch lãm, tới những chỗ riêng tư mới phóng đãng, bất kham.

Vì đã là lần thứ hai nên Miêu Tiểu Cơ cũng không còn quá ngạc nhiên về những lời rác rưởi nghe được từ miệng những con người đó, cũng chẳng buồn thương xót cho động cổ vật, danh tác bị vứt bừa bãi một bên, khi đối mặt với những hành động tán tỉnh trơ trẽn của họ cũng sẽ không chọn cách hoảng hốt quay mặt đi giả vờ ngắm nhìn những ngọn đèn thủy tinh nữa.

Cô khoác tay Hoắc Liên Ngao, yên lặng đi bên cạnh anh.

Đường Vũ Huyên trong bộ lễ phục đen trắng kinh điển cũng khoác tay một người đàn ông cao lớn từ từ đi về phía họ.

“Hi”, “Hi”, sau khi giáp mặt, đôi nam nữ scandal này hờ hững chào hỏi, chuyện hẹn hò của họ quả thật giống như hình dung của Đường Vũ Huyên, ai chơi việc người ấy.

“Mấy tiếng trước, em có gọi cho anh.” Đường Vũ Huyên nói.

“Di động của anh đúng lúc sập nguồn.” Hoắc Liên Ngao trả lời.

https://thuviensach.vn

Câu trả lời của Hoắc Liên Ngao khiến Miêu Tiểu Cơ mừng thầm trong bụng, ai nói là di động hết pin nào?

Mấy tiếng trước, trong phòng của hộp đêm, người đàn ông vừa nói di động hết pin kia còn nói một câu bằng chất giọng đùa giỡn ác ý pha chút nghiêm túc: “Anh phải tắt di động đi, anh không muốn trong lúc hôn nhau, chúng ta bị làm phiền”. Khi trái tim cô còn đang đập thình thịch dữ dội, anh đã đặt môi xuống.

Cũng chẳng biết Đường Vũ Huyên có tin lời nói của Hoắc Liên Ngao hay không? Ánh mắt Đường Vũ Huyên cứ hờ hững bay từ phía Hoắc Liên Ngao qua Miêu Tiểu Cơ.

Đây là lần đầu tiên Đường Vũ Huyên nhìn cô chính diện. Rướn môi lên, Miêu Tiểu Cơ mỉm cười đáp lại cái nhìn ấy. Nụ cười của cô không nhận được bất kỳ phản hồi nào, rõ ràng Đường Vũ Huyên không coi cô ra gì. Sau ánh mắt ấy, Miêu Tiểu Cơ cảm thấy cõi lòng trở nên âm u, hôm qua ngay trước mặt cô, Hoắc Liên Ngao đã nói câu: “Thi thoảng đổi khẩu vị một chút”.

Vài tiếng đồng hồ trôi qua, các thanh niêm nam nữ chơi đùa đã mệt, ngồi phịch xuống sô pha nhắm mắt nghỉ ngơi. Có người ngồi xuống thảm đánh tú lơ khơ, tiếng nhạc Rock nặng nề gào thét được thay bằng tiếng nhạc chầm chậm ru người ta vào giấc ngủ.

Trong số những người chơi tú có cả Đường Vũ Huyên, Hoắc Liên Ngao ngồi trên chiếc sô pha ngay đằng sau cô ta, có vẻ như đang nhìn cô ta chơi lại có vẻ như không phải.

Miêu Tiểu Cơ ngồi trên chiếc sô pha đơn bên trái anh, vừa nghe nhạc vừa ăn uống. Cô khá thích bầu không khí này, như thế này còn bình thường một chút. Mấy người thích náo nhiệt nhất đều đã đi lên gác rồi, Miêu Tiểu Cơ đại khái có thể đoán được họ lên đó làm gì.

https://thuviensach.vn

Bầu không khí êm đẹp nhanh chóng vì mấy con người ở trên đi xuống phá vỡ. Người đàn ông lia một đường vòng cung bên tóc mái trái chầm chậm rít một hơi thuốc, sau đó đưa phần thuốc còn lại cho Hoắc Liên Ngao.

Đó là một loại thuốc tự chế.

Hoắc Liên Ngao còn chưa kịp giơ tay ra đón, Miêu Tiểu Cơ đã gạt nó xuống trước. Khi thuốc rơi xuống đất, đám người đi xuống cũng đồng loạt phá lên cười khoa trương. Tiếng cười còn mang theo chút dương dương tự đắc không hề giấu giếm. Mấy người đó vừa cười vừa đập tay với nhau, còn Hoắc Liên Ngao thì vẫn duy trì tư thế ban nãy.

“Có cái gì mà cười.” Miêu Tiểu Cơ lạnh lùng nói, cho dù ở Hoa Kỳ, cần sa đã phổ thông đến mức trở thành hoa quả tráng miệng sau bữa ăn của đám thanh niên, nhưng cô vẫn không hy vọng Hoắc Liên Ngao chạm vào mấy thứ ấy.

Câu hỏi ngược lại của Miêu Tiểu Mao càng làm dấy lên những tiếng cười thái quá hơn. Mấy người chơi bài cũng đứng dậy khỏi thảm với vẻ hứng thú. Người đến trước mặt cô trước tiên là Đường Vũ Huyên. Cô ta liếc nhìn Hoắc Liên Ngao rồi cười: “Liên Ngao, cô bạn gái hiện tại của anh thú vị đấy”.

Trong lúc ấy, Đường Vũ Huyên đã đưa tay ra trước mặt Miêu Tiểu Cơ. Miêu Tiểu Cơ né tránh sự động chạm của Đường Vũ Huyên. Cô ta nhún vai không mấy để tâm, ngữ khí chậm rãi, “Thỏ trắng, để tôi nói cho cô biết vì sao họ cười. Nếu tôi đoán không nhầm, họ nhất định vừa mang cô ra đánh cược, hơn nữa còn cược thắng rồi, rằng cô gái khóc kia nhất định sẽ mang trinh đức thánh nữ ra thề chết bảo vệ, lời thoại sẽ là: Không, tuyệt đối đừng chạm vào nó, đó là thứ ma quỷ”.

Mấy người kia bày ra kiểu tay Hip hop như muốn nói: Gái, em đoán đúng rồi.

https://thuviensach.vn

Đường Vũ Huyên ném về phía họ cái nhìn trách móc, nhưng ngoài miệng vẫn nhẹ nhàng: “Mặc kệ họ đi, họ thích làm mấy chuyện thất đức đó đấy”.

Miêu Tiểu Cơ có chút khó xử, hơn hết còn là thái độ yên lặng từ đầu tới cuối của Hoắc Liên Ngao lúc này. Cô cảm thấy người nào đó miêu tả anh “chỉ là kẻ quan sát” quả thật quá chính xác.

Giữa những tiếng cười và những ánh mắt khinh thường kia, Miêu Tiểu Cơ cuộn chặt tay lại, ném hết những chuyện khiến mình bối rối ra sau đầu.

Đường Vũ Huyên vượt qua cô, đi về phía Hoắc Liên Ngao, dừng lại trước mặt anh, nhấc chân lên, cọ cọ đôi giày búp bê mũi trắng vào chân anh, lạnh nhạt nói: “Này, không an ủi cô thỏ trắng của anh một cách tượng trưng đi à? Còn không đi, cô ấy khóc bây giờ”.

Ngón tay dài nắm chặt lấy bàn chân thanh tú, bỏ ra, cuối cùng Hoắc Liên Ngao cũng đứng dậy khỏi ghế, chỉ nói một câu: “Mấy cậu làm loạn đủ chưa?”.

Câu nói nhẹ tênh đó càng giống kiểu giở trò bịp bợm giữa những người yêu nhau hơn: Hì hì, đừng đùa!

Nắm đấm cuộn chặt được buông ra, Miêu Tiểu Cơ vớ lấy chiếc túi da để bên cạnh, cúi đầu bước vội vã, không ngoảnh lại.

Khi tới bể bơi, sau lưng vọng tới tiếng bước chân vội vã, trong đó còn xen lẫn tiếng Hoắc Liên Ngao gọi cô, nghe kỹ thì đằng sao những tiếng “Miêu Tiểu Cơ” đó không có chút lo lắng nào.

Đến lúc này, nước mắt không kìm nén được nữa. Cô dừng bước, nghe thấy tiếng bước chân phía sau đến gần mình. Cô quay người, cứ thế ném chiếc túi trong tay vào người phía sau.

https://thuviensach.vn

Miêu Tiểu Cơ tưởng rằng Hoắc Liên Ngao sẽ né tránh, nhưng anh không làm vậy. Chiếc túi theo đúng quỹ đạo đập thẳng vào mặt anh, rồi trượt xuống, rơi xuống. Khoảnh khắc đó…

Khoảnh khắc đó, Miêu Tiểu Cơ chỉ đứng gần anh trong gang tấc không biết dùng từ ngữ gì để miêu tả, suy nghĩ duy nhất dâng lên trong lòng là: Đó là Hoắc Liên Ngao ư?

Có lẽ là sóng nước màu xanh nhạt dưới bể bơi dưới tác dụng của quang hợp hắt vào mắt anh, nhìn vào đó đã thấy có thứ gì khác biệt.

Thứ tinh xảo như búp bê đựng trong tủ kích cuối cùng cũng đã có tình cảm của con người.

Người trước mặt giơ tay ra, ngón tay chạm vào khóe mắt cô, cứ thế lau nước mắt cô đi, khiến nó biến mất không giấu vết.

Giọng nói đó như gần như xa: “Anh đã rất nhiều năm không chạm vào thứ đó rồi”.

Thứ mà anh nói là cần sa ư? Rất nhiều năm không chạm có phải là trước kia từng chạm vào không?

Giọng nói kia tiếp tục: “Anh từng hứa với một người sẽ không bao giờ chạm vào thứ đó nữa. Anh từng hứa với người ấy rất nhiều chuyện, nhưng cuối cùng chẳng làm được chuyện gì”.

Lẩm nhẩm, như mơ như thực:

“Cũng phải có một chuyện gì làm được chứ, em nói phải không? Hử? Phải có chuyện gì đó, phải có một chuyện gì đó…”

Giây phút ấy, Hoắc Liên Ngao đứng trước mặt Miêu Tiểu Cơ tựa như chìm vào một thế giới không ai biết, nơi ấy là tinh cầu của anh ư? Có phải

https://thuviensach.vn

ở tinh cầu ấy có một người, người anh đang nhắc tới lúc này, "người ấy" trong câu chuyện của anh?

Một thứ không rõ ràng đang thúc giục cô.

Thanh âm "Hoắc Liên Ngao" mà Miêu Tiểu Cơ phát ra vừa thanh vừa sắc.

Người gần trong gang tấc cụp mắt xuống, khi mở mắt ra lần nữa sóng nước màu xanh dường như đã mất đi ma lực của nó. Hoắc Liên Ngao trở lại dáng vẻ bình thường.

"Sức lực của em không nhỏ đâu." Anh xoa mặt, nói.

Gần như chưa kịp suy nghĩ, Miêu Tiểu Cơ buột miệng: "Người đó là ai?".

"Ai cơ?" Hoắc Liên Ngao nhíu mày.

"Người mà anh nói đã hứa rất nhiều chuyện nhưng không làm được gì ấy?" Miêu Tiểu Cơ hạ thấp giọng.

Dãn đôi mày, bật cười, anh nói bằng giọng có chút trêu đùa lại có chút khích bác: "Ồ, đó là một người đẹp thực sự. Anh và người ấy từng có một chuyện tình khắc cốt ghi tâm, cuối cùng vì nhiều nguyên nhân mà mỗi người mỗi ngả. Sau khi rời xa, anh luôn nhung nhớ không quên, anh hẹn hò với các cô gái khác để tê liệt bản thân. Miêu Tiểu Cơ, có phải em đang muốn nghe một câu trả lời như vậy không?".

Không, một chút cũng không. Nghe xong câu nói của Hoắc Liên Ngao, Miêu Tiểu Cơ thầm thở phào, nhưng chỉ vừa mới đó, trái tim cô đã lại nhảy dựng lên.

"Nhưng đúng là có một người như thế."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Miêu Tiểu Cơ lúc này nhất định đã bán đứng cô.

“Chẳng trách đám người kia ra tay với em, em đúng là dễ lừa.” Vuốt vuốt lọn tóc mái của cô, anh cười sâu xa: “Em tưởng thật sự có một người như thế ư? Đừng ngốc nữa, trên đời này làm gì có chuyện tình yêu lâm li bi đát, đó chỉ là thứ các biên kịch sáng tạo ra để lừa mấy cô gái ngốc nghếch như em thôi”.

Tựa như quên bẵng mất mình vừa khóc trước mặt người này, Miêu Tiểu Cơ nhe răng cười.

“Anh đưa em về.” Hoắc Liên Ngao nhặt chiếc túi dưới đất lên.

Đó lấy túi, trong lòng Miêu Tiểu Cơ vẫn còn mơ hồ. Người ấy mà anh nói rốt cuộc là có hay không? Tiếng gọi “Hoắc Liên Ngao” phía sau vọng tới ngắt ngang suy nghĩ của cô.

“Hoắc Liên Ngao, tối nay em muốn anh đưa em về nhà.” Đường Vũ Huyên rảo bước tới trước mặt họ, cùng đi còn có mấy người ban nãy lôi cô ra làm trò đùa.

“Tối nay e là không được.” Hoắc Liên Ngao từ chối thẳng thừng.

Bể bơi này hình elip, tình hình lúc đó là Miêu Tiểu Cơ và Hoắc Liên Ngao đứng sát bể bơi, Đường Vũ Huyên và vài người bạn đứng đối diện họ, khoảng cách chỉ bằng mấy bước chân.

Đường Vũ Huyên giơ tay chỉ vào mặt cô: “Vì cô ta ư? Nghe nói đàn ông đều thích kiểu con gái này, ngu ngốc, khờ khạo, có phải anh cũng giống họ không?”.

Làm như không nghe thấy câu nói của Đường Vũ Huyên, Hoắc Liên Ngao nghiêng mặt về phía Miêu Tiểu Cơ, nói nhỏ một câu: “Chúng ta đi thôi”.

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời, bàn tay đẹp như một tác phẩm nghệ thuật của Đường Vũ Hân đã hướng về phía này, một cái tát sắp giáng xuống mặt cô.

Khung cảnh tiếp theo rất hỗn loạn, Hoắc Liên Ngao chặn tay cô ta lại. Có lẽ vì hơi dùng sức, khiến Đường Vũ Huyên suýt nữa rơi xuống bể bơi. Người đàn ông "mái vòm" kia đẩy Miêu Tiểu Cơ xuống bể nước, sau đó Hoắc Liên Ngao cũng nhảy xuống theo.

Một ngày mùa đông rất lạnh, Miêu Tiểu Cơ run cầm cập trốn vào lòng Hoắc Liên Ngao, nghe người đàn ông mình yêu nói: "Mấy người nghe cho rõ đây, sau này, nơi nào có Jeff xuất hiện sẽ không có tôi!".

Người đẩy cô xuống bể bơi tên là Jeff, Jeff Van Gundy.

Lời nói đó rất đẹp, rất ngầu, không phải sao? Nếu không có những chuyện xảy ra sau đó, đây sẽ là một đêm tuyệt diệu. Có điều, người phụ nữ tên Đường Vũ Huyên đã phá vỡ mọi điều tốt đẹp.

Đêm nay, Đường Vũ Huyên đã dùng hành động thực chất bắt Hoắc Liên Ngao đưa mình về nhà.

Đường Vũ Huyên cũng "bất cẩn" rơi xuống bể bơi. Hoắc Liên Ngao lần thứ hai làm "anh hùng cứu mỹ nhân", anh bế ngang Đường Vũ Huyên lên, đi qua trước mặt cô.

Ánh mắt của cô gái xinh đẹp kia toát lên một sự đắc ý: Cô xem, anh ấy luôn hết cách với tôi.

Sáng sớm hôm sau, đám chó săn New York lấy được tin tức mới nhất: Hoắc Liên Ngao qua đêm tại nhà Đường Vũ Huyên.

Dưới tít này còn có bức ảnh HD chụp cảnh Đường Vũ Huyên sáng sớm tiễn Hoắc Liên Ngao ra trước cửa nhà, hai người đều mặc sơ mi trắng, trông lại càng nổi bật.

https://thuviensach.vn

…

Trong căn hộ của Miêu Tiểu Cơ có treo một bức tranh đề chữ. Đó là bức Tạm biệt Khang Kiều của Từ Chí Ma. Mãi về sau này, trong hôn lễ ấy, Miêu Tiểu Cơ mới biết thật ra đó cũng là tên của một người con gái.

Khang Kiều là tên một người con gái.

“Ding dong.” Tiếng chuông cửa vang lên.

Mở cửa ra, Miêu Tiểu Cơ nhìn thấy Hoắc Liên Ngao đứng trước nhà mình.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Năm 2013 - 2014 (04)

Đối với tôi mà nói, đó chỉ là một lớp màng thôi, không có gì đáng để nhung nhớ cảTôi lặng lẽ ra đi

Như tôi từng lặng lẽ đến

Tôi vẫy tay nhè nhẹ

Tạm biệt áng mây phía tây

Cành liễu vàng ven sông

Như nàng dâu trong hoàng hôn

Thân hình nàng in trên mặt nước

Bồng bềnh trong trái tim tôi

Lớp rêu xanh trên mặt bùn

Mịn màng vẫy vẫy dưới đáy sông

Trong làn sóng mềm mại hồ Khang

Tôi cam lòng làm ngọn cỏ nước

Dòng sông ẩn dưới vòm cây du

Không phải sông, là dải cầu vồng

Vụn tan trong lớp bèo trôi dạt

https://thuviensach.vn

Giấc mơ như cầu vồng lắng đọng

Tìm giấc mơ? Hãy chống một cây sào

Chèo đến lớp cỏ kia xanh hơn

Thuyền chở đầy sao sáng

Cất tiếng hát lấp lánh ánh sao

Nhưng giọng tôi không cất lên được

Âm thầm là cây sáo tạm biệt

Giun dế cũng im hẳn tiếng kêu

Trầm mặc là cầu Khang đêm nay

Tôi lặng lẽ ra đi

Cũng như tôi từng lặng lẽ đến

Tôi vẫy vẫy cánh tay áo

Không mang theo một áng mây trời

Tạm biệt Khang Kiều – Từ Chí Ma

Trên bức tường chính diện trong căn hộ của Miêu Tiểu Cơ có treo một bức tranh đề chữ, lời đề từ là lời bài thư Tạm biệt Khang Kiều của Từ Chí Ma, được viết bằng chữ thể Tống bằng mực chìm màu đen bên cạnh tấm khung màu trắng. Đó là tác phẩm do Miêu Tiểu Cơ và bố cùng nhau hoàn thành, chữ do bố viết. Năm xưa khi còn nhỏ, cô từng bám riết lấy bố để cô được vẽ, cuối cùng bố nắm lấy tay cô, nắn nót viết dòng chữ cuối cùng: Tạm biệt Khang Kiều.

https://thuviensach.vn

Sau khi bố qua đời, bức tranh ấy cũng theo cô vượt qua biển lớn.

Người đàn ông trẻ tuổi đang đứng đối diện bức tường, đẹp như một bức tượng bị thời gian ngưng đọng. Anh đứng quá lâu, lâu tới nỗi cốc nước Miêu Tiểu Cơ chuẩn bị cho anh cũng đã nguội lạnh.

Hôm nay là Chủ nhật, đã ba ngày trôi qua kể từ hôm Miêu Tiểu Cơ bị đẩy xuống bể bơi. Tối đó cô được trợ lý của Hoắc Liên Ngao đưa về nhà, người ấy tên Giản Liêu.

“Tôi hy vọng cô đừng biến thành một Đường Vũ Huyên thứ hai, cho dù cô muốn cũng không thể trở thành cô ấy được.” Đây là những lời Giản Liêu nói với Miêu Tiểu Cơ trên đường về nhà, dường như sợ chưa đủ rõ ràng, Giản Liêu còn kể qua cho cô nghe một vài chuyện trước kia của Hoắc Liên Ngao và Đường Vũ Huyên.

Khi còn chưa biết tới Hoắc Liên Ngao, Miêu Tiểu Cơ đã quen Đường Vũ Huyên trước rồi. Đường Vũ Huyên là một nhân vật kiểu công chúa trong giới người Hoa, còn là người tình trong mộng của rất nhiều người đàn ông, nhưng cũng là nhân vật bị đám phụ nữ căm ghét. Họ thường lén lén lút lút truyền tai nhau một chuyện: Đường Vũ Huyên từng tự sát vì một người đàn ông.

Lúc ấy, Miêu Tiểu Cơ không hề nghĩ nhiều về câu nói này, cùng lắm chỉ mang theo tâm trạng đố kỵ và một chút ganh ghét con gái mà thôi.

Nghe xong lời của Giản Liêu, Miêu Tiểu Cơ bắt đầu tin vào câu chuyện Đường Vũ Huyên từng tự sát.

Chuyện tình giữa họ giống một bộ phim tình cảm hơn, một bộ phim được gắn mác “oan gia vui vẻ”: Đường Vũ Huyên và đám bạn của mình đánh cược sẽ hạ gục được một Hoắc Liên Ngao từng bỏ rơi rất nhiều cô gái, sau đó tàn nhẫn đá đít anh. Ban đầu, mối quan hệ giữa họ là một kẻ đi săn và một con mồi. Nhưng về sau, diễn biến câu chuyện có bước ngoặt,

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao trở thành người đi săn còn Đường Vũ Huyên cam tâm tình nguyện hóa thân thành con mồi.

Lần đầu tiên hai người họ ầm ĩ nói chia tay, Đường Vũ Huyên đã "ngã gãy chân", lần chia tay thứ hai thì "ngộ độc thực phẩm", đến lần thứ ba thì nâng cấp thành "tai nạn giao thông".

Còn lần thứ tư…

Cùng với vô vàn những chuyện ly ly hợp hợp, họ một mực nói với bên ngoài rằng: "Chúng tôi chỉ là quan hệ bạn bè". Cô ta thay bạn trai liên tùng tục, còn anh thì cách một khoảng thời gian lại hẹn hò với một cô gái khác.

"Nhưng tới cuối cùng vẫn chỉ có cái tên Đường Vũ Huyên gắn bên cạnh Hoắc Liên Ngao lâu nhất." Giản Liêu tổng kết về chuyện tình của họ bằng câu nói ấy: "Ba phần lợi ích, ba phần thương hại, ba phần lâu ngày sinh tình, đây chính là lý do tối nay ngài Hoắc chọn đưa Đường Vũ Huyên về nhà".

Ba phần lợi ích, ba phần thương hại, ba lần lâu ngày sinh tình? Vậy chẳng phải vẫn sót một phần ư? Miêu Tiểu Cơ vừa mở miệng, câu nói này đã bật ra.

Giản Liêu cũng cười nhưng không nói gì thêm.

Giữa tiếng cười của Giản Liêu, cõi lòng Miêu Tiểu Cơ lại nặng trịch. Vài tiếng sau khi trở về căn hộ, cô bỗng cảm thấy toàn thân nóng ran như lò thiêu. Cô đã sốt, khám bác sỹ, uống thuốc xong, Miêu Tiểu Cơ mê man ngủ hai ngày hai đêm. Trong khoảng thời gian ấy, cô còn làm một việc: Chủ động gọi điện thoại cho Hoắc Liên Ngao.

Miêu Tiểu Cơ không có số di động của Hoắc Liên Ngao, đành liên lạc với Giản Liêu. Giản Liêu hứa sẽ báo lại việc cô bị ốm tới anh.

https://thuviensach.vn

Gọi xong, Miêu Tiểu Cơ bắt đầu chờ đợi, cứ thế chờ suốt mười mấy tiếng đồng hồ.

Ngày thứ ba, sức khỏe của Miêu Tiểu Cơ đã hồi phục trở lại.

Hôm nay, New York có tuyết rơi, những bông tuyết trắng như lông ngỗng khiến cả thành phố Táo đẹp như một thế giới cổ tích, đi tới đâu cũng một màu trắng xóa.

Khi đường phố đã lên đèn thì chuông cửa nhà Miêu Tiểu Cơ vang lên. Mở cửa ra, cô thấy người bạn cùng phòng tên Jessiaca đang đứng trước cửa, sau lưng là Hoắc Liên Ngao.

Anh đứng đó, sau lưng là tuyết trắng và phố dài, những bông tuyết rơi xuống chiếc áo dạ dài của anh đã khô lại, toát lên một vẻ cổ điển, lãng mạn, tuyệt diệu. Người đàn ông ấy, đạp tuyết mà tới.

Giây phút đó, Miêu Tiểu Cơ đã hạ một quyết tâm. Cô sẽ bỏ ra một trăm đô la Mỹ để Jessica và bạn trai của cô ấy tìm một khách sạn không tệ, ngủ qua đêm.

Jessica cầm tiền và đi mất, Hoắc Liên Ngao thì mở cửa đi vào.

Từ lúc anh vào, ngọn lửa nhỏ trong lòng Miêu Tiểu Cơ đã bắt đầu không nghe lời. Cà phê bất cẩn đổ xuống nền nhà, quên mất túi trà để ở đâu, cuối cùng cô chỉ còn cách rót nước mời anh.

Hoắc Liên Ngao hoàn toàn đối lập với một Miêu Tiểu Cơ chân tay bấn loạn. Anh chỉ yên lặng đứng trước bức tranh đề chữ, đứng rất lâu. Cô đã rót cho anh cốc nước thứ ba rồi mà chính nó cũng đã nguội ngơ nguội ngắt.

Bầu trời ngoài cửa sổ đã tối thui.

https://thuviensach.vn

Cô cầm cốc nước lạnh, đi từng bước, từng bước ra sau lưng Hoắc Liên Ngao, lấy hết dũng khí… lên tiếng, nhưng chưa kịp nói gì, anh đã nói trước.

“Xấu thật.” Giống như anh gắn thêm một con mắt sau lưng, lại như đang tự lẩm bẩm cho cô nghe, nghe kỹ còn như vọng lại một tiếng thở dài xa xôi.

Sau vài giây Miêu Tiểu Cơ mới hiểu “xấu thật” của anh chỉ cái gì.

Khi nói câu đó, ngón tay Hoắc Liên Ngao đang chỉ vào câu đề từ cuối cùng trên bức tranh, nói chính xác là hai chữ cuối cùng: Khang Kiều.

Đúng là hơi xấu. Khi viết hai câu ấy, Miêu Tiểu Cơ còn nhớ mình đã lẩm bẩm: Bố ơi, sao hai chữ này nhiều nét quá vậy?

Khi đó cô còn có chút bực bội, khiến hai chỡ ấy như dính vào nhau, nét cuối cùng còn ngoằn ngoèo như rắn bò.

Ngượng ngịu đứng sau lưng anh, cô giải thích tâm trạng khi đó: “Phải, đúng là rất xấu, nhưng lúc đó tay em quá nhỏ, bút lông lại to, mà hai cái chữ ‘Khang Kiều’ lại nhiều nét”.

Nói cả một đoạn dài xong, Miêu Tiểu Cơ mới khẽ gọi một tiếng: “Hoắc Liên Ngao”.

Không có hồi đáp.

“Hoắc Liên Ngao.” Cô cao giọng hơn một chút.

“Chuyện gì?” Anh chỉ hờ hững đáp lại như vậy, còn không quay đầu: “Nghe nói em bị bệnh? Đỡ chút nào chưa?”.

Miêu Tiểu Cơ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Giống như nhìn thấy cả cái gật đầu của cô vậy, Hoắc Liên Ngao vẫn đứng quay lưng lại, "ừm" một tiếng.

Chiếc đồng hồ trên tường đang chỉ chín giờ đúng, bầu trời ngoài cửa sổ càng tối đen hơn. Miêu Tiểu Cơ đứng đối diện chiếc gương, hít sâu một hơi. Một người học mỹ thuật như cô biết cách làm thế nào để tự trang điểm cho mình, làm thế nào mới thể hiện được vẻ khêu gợi của mình.

Ngực không đủ lớn cũng không sao, chỉ cần đạt được hiệu quả nửa kín nửa hở là được.

Chiếc váy dài ấy hờ hững khoác lên người. Dưới hiệu quả lấp ló của ánh đèn, cô kéo mái tóc dài bằng một nửa chiếc váy ra trước ngực, cứ thế đứng ra trước mặt Hoắc Liên Ngao.

Nhưng Hoắc Liên Ngao hoàn toàn không cho cô cơ hội thể hiện bản thân. Câu nói khẽ khàng của anh đã khiến trái tim Miêu Tiểu Cơ rớt xuống vực thẳm.

"Miêu Tiểu Cơ, em còn nhớ những lời tôi nói với em không? Tôi không thích bị làm phiền, tôi nhớ lúc đó em đã hứa sẽ không chủ động liên lạc với tôi."

"Nhưng…" Khó khăn lên tiếng, cô muốn nói vì em bị bệnh.

"Tôi hiểu." Biểu cảm trên gương mặt anh mang theo chút nghi hoặc: "Con người ta lúc bệnh luôn cực kỳ yếu ớt".

Miêu Tiểu Cơ thở phào một hơi, muốn tiến lên…

"Nhưng hiểu thì hiểu, em đã phạm phải sai lầm nguyên tắc. Miêu Tiểu Cơ, em là một cô gái thông minh, chuyện tiếp theo đây không cần tôi nói chi tiết chắc em cũng hiểu, đúng không?" Anh nhìn cô, nói rất dịu dàng, nhưng đáy mắt chỉ còn một mảng mơ hồ, xa cách.

https://thuviensach.vn

Cụp mắt xuống, Hoắc Liên Ngao đứng lên khỏi chiếc sô pha đơn duy nhất trong phòng. Miêu Tiểu Cơ giành cơ hội đứng trước mặt anh, lẩm bẩm: “Hoắc Liên Ngao, em không hiểu”…

Thật ra thì cô hiểu rất rõ, ý tứ của Hoắc Liên Ngao không thể đơn giản hơn: Em đã phạm vào nguyên tắc, duyên phận của chúng ta đã cạn.

Nói xong câu “Cố gắng nghỉ ngơi” rồi anh nhẹ nhàng đẩy cô ra, đi về phía cửa phòng. Ngừng một lát, Miêu Tiểu Cơ cũng đuổi theo.

“Hoắc Liên Ngao, em đồng ý chia tay, nhưng!” Giọng cô run run: “Ngày mai chúng ta hãy chia tay được không, tối nay em muốn ở bên anh!”.

Làm như không nghe thấy lời cô nói, anh tiếp tục đi ra phía cửa.

“Đứng lại, Hoắc Liên Ngao, anh đứng lại cho em!” Miêu Tiểu Cơ hét toáng lên.

Câu nói của cô đã thành công khiến Hoắc Liên Ngao dừng bước.

Lấy hết dũng khí, cô nói: “Em hy vọng người đàn ông lấy đi lần đầu tiên của em tên là Hoắc Liên Ngao”.

Anh quay đầu lại, cô giật ngón tay, chiếc váy hờ hững trượt xuống khỏi người, đằng sau không có một thứ đồ lót nào.

Cô trần trụi đứng trước mặt mà anh vẫn coi như không khí. Ánh mắt anh vượt qua cô, nhìn lên bức tường sau lưng, dòng chữ đề tựa vẫn rất nổi bật: Tạm biệt Khang Kiều.

Lại quay về cô, ngưng đọng trong ánh mắt ấy chỉ còn là tuyết băng lạnh.

“Sau đó thì sao? Có phải sau đó cô sẽ dán lần đầu tiên lên, để mỗi ngày gặm nhấm, tự mình say đắm, tự nghĩ rằng mình đã từng hoàn toàn nhập tâm yêu một người. Xin lỗi, đó chỉ là cô, hình như cô quên mất rằng

https://thuviensach.vn

chuyện nam nữ hoan ái vốn chỉ là quan hệ giữa hai giới tính. Miêu Tiểu Cơ, nếu vài phút trước tôi còn đôi chút thiện cảm với cô thì những lời ngu ngốc ban nãy cô nói đã thành công khiến thiện cảm biến thành chán ghét. Cô có biết không, tôi ghét nhất là loại phụ nữ mang lần đầu tiên của mình ra làm quân cờ."

Giữa bầu không khí lạnh nhạt ấy, Miêu Tiểu Cơ lại dám nói: "Em không hề, em không hề coi lần đầu của mình là quân cờ".

"Cô có dám thừa nhận cô không có chút ý đồ nào không?" Anh nhìn với vẻ khinh bỉ: "Cho dù không thể ở bên anh ấy, mình cũng phải khiến anh ấy nhớ tới mình".

Muốn phản bác anh nhưng cô lại không nói được câu nào. Anh đã nói ra suy nghĩ được giấu tận sâu trong đáy lòng cô: Nhớ kỹ nước mắt và đau khổ của mình.

Ánh mắt anh lướt từ đỉnh đầu xuống ngón chân cô, trong vài giây ngắn ngủi lại quay về phía bức tường, noi: "Đối với tôi mà nói, đó chỉ là một lớp màng thôi, không có gì đáng để nhung nhớ cả".

Hoắc Liên Ngao mặc lại quần áo lên cho cô. Cô đứng đờ ra tại chỗ, ngây ngốc nhìn bóng anh ra đi.

Rất lâu, rất lâu về sau, Miêu Tiểu Cơ vẫn còn nhớ ra ngữ khí của Hoắc Liên Ngao khi nói câu cuối cùng, đằng sau vẻ ghê tởm là một nỗi đau, chỉ có nỗi đau đứng cạnh nỗi đau.

Tới tuần tiếp theo, Miêu Tiểu Cơ tới hộp đêm tìm Hoắc Liên Ngao. Cô không tìm được anh, ngược lại Giản Liêu giao cho cô một chiếc chìa khóa xe.

Ném mạnh chiếc chìa khóa xuống đất, Giản Liêu nói với cô: Nếu lần sau còn tìm Hoắc Liên Ngao, có lẽ cô sẽ nhận được một chiếc chìa khóa nhà. Ý

https://thuviensach.vn

tứ của anh ấy là cô đừng tự chuốc thêm nhục nhã.

Về sau, Miêu Tiểu Cơ không tới tìm Hoắc Liên Ngao nữa.

Tuần đầu tiên của năm 2014, Miêu Tiểu Cơ nghe được một tin tức: Hoắc Liên Ngao lại hẹn hò với một cô gái mới, cô gái đó ngực to, eo thon, chân dài, mặt xinh đẹp. Còn Đường Vũ Huyên cũng thay bạn trai mới. Vài ngày sau, báo chí lại chụp được một số kiểu ảnh, Đường Vũ Huyên và bạn trai mới cùng Hoắc Liên Ngao và bạn gái mới cùng xuất hiện trên bờ biển, tắm mình trong ánh nắng.

Nhìn những bức ảnh đó kiểu gì cũng thấy thật ra Đường Vũ Huyên và Hoắc Liên Ngao mới là một đôi thật sự.

Khi ấy, Miêu Tiểu Cơ chợt nhớ tới lời Giản Liêu nói: “Nhưng tới cuối cùng vẫn chỉ có cái tên Đường Vũ Huyên gắn bên cạnh Hoắc Liên Ngao lâu nhất…”.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Năm 2013 - 2014 (05)

Ngày 14 tháng 02 năm 2014, lễ tình nhân truyền thống của người phương Tây, cũng là tết Nguyên tiêu của người Trung Quốc.

Hôm ấy, Giản Liêu vừa được nhận kỳ nghỉ đầu tiên sau Tết. Đầu tháng trước, kế hoạch mở hộp đêm thứ bảy của Hoắc Liên Ngao đã chính thức khởi động, địa điểm đặt tại Boston, liên tục hai tháng trời, họ cứ đi đi về về giữa Boston và New York.

Tiếp sau đó, Giản Liêu có hai ngày nghỉ phép. Còn về Hoắc Liên Ngao, Giản Liêu đoán tới tám, chín phần sẽ ở bên Đường Vũ Huyên. Valentine năm nào cũng vậy, tối qua Đường Vũ Huyên còn tự lái xe tới sân bay đón anh.

Đúng chính ngọ, trên phố người Hoa tại New York, Đường Vũ Huyên ăn vận nghiêm chỉnh, diện một bộ váy cực kỳ phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ phương Đông, đội một chiếc mũ xinh xinh, ngoan ngoãn đi bên Hoắc Liên Ngao, khi cần cười sẽ cười, lúc cần yên lặng tuyệt đối không nói.

Sáng nay, cô ta và Hoắc Liên Ngao đã liên tiếp tới thăm ba vị tiền bối có tuổi ngoài bảy mươi. Ba vị này có sức ảnh hưởng rất lớn trong giới người Hoa, cũng có thể nói là những người đã trông Đường Vũ Huyên trưởng thành. Cả buổi sáng, cô ta đã hoàn thành tốt vai trò luồn kim xe chỉ cho Hoắc Liên Ngao và họ.

Rõ ràng, anh rất hài lòng với sự biểu hiện của cô ta, sau khi tạm biệt người cuối cùng, Hoắc Liên Ngao chủ động hỏi cô ta: Tối nay muốn đi đâu ăn?

https://thuviensach.vn

Đường Vũ Huyên chỉ chờ có thế.

“Nhà anh.” Cô ta nói bằng một ngữ khí bức người.

Sau vài giây im lặng, anh “ừm” một tiếng ơ hờ.

“Anh phải đích thân xuống bếp đó.” Lần này không còn chèn ép như trước mà thanh mảnh, có chút nũng nịu.

Không trả lời.

Khoác tay vào cánh tay anh, cô ta kéo dài giọng: “Liên Ngao, anh bảo, nếu để ông nội biết em lén đưa anh tới gặp mấy người bạn của ông, liệu ông có đánh em một trận nên thân không?”.

Đám nhà báo phương Tây thích gọi cô ta là “Bánh ngọt Đường gia”, còn ký giả phương Đông lại ưa dùng cụm từ “Đỏ ba đời” để miêu tả.

Trên người Đường Vũ Huyên có thứ quyền lực, tài sản điển hình nhất. Cụ ngoại, ông ngoại đều là loại người chỉ cần qua tết là sẽ nhận được điện thoại chúc thọ của rất nhiều cơ quan chức quyền. Bố làm kinh doanh, mẹ làm chính trị, anh trai được coi là nhà ngoại giao có tiền đồ nhất. Cô ta sắp kế thừa vương quốc kinh doanh của bố mình. Còn các anh chị em họ của cô ta thì đều là người nổi tiếng trong xã hội.

Dĩ nhiên, Đường Vũ Huyên cũng vậy. So với bạn bè và người thân, cô ta không che giấu thân phận của mình. Cô ta thích cảm giác nổi bật mà gia tộc mang lại.

Có điều cô ta không bao giờ dám cậy thế làm kiêu. Cô ta hiểu rõ hơn ai hết, làm chuyện gì cũng phải có chừng mực, cũng biết cách tăng thêm áp lực một cách phù hợp vào thời cơ chín muồi để mọi chuyện thành công nhanh hơn dự kiến.

https://thuviensach.vn

“Tối nay muốn ăn gì?” Anh nói với vẻ khó xử.

Nhe răng cười, cô ta càng áp sát người anh: “Chỉ cần là Hoắc Liên Ngao nấu, kể cả ăn mỳ nấu với nước không, em cũng thích”.

Lời nói của cô ta có vẻ rất hữu dụng, Hoắc Liên Ngao kéo cô ta vào một cửa hàng trên phố người Hoa.

Trong cửa hàng, có đủ các món đồ đại diện cho ngày tết truyền thống của Trung Quốc mà mức độ yêu thích còn vượt qua những bông hoa hồng tượng trưng cho ngày lễ tình nhân. Cả cửa hàng toát lên một bầu không khí náo nức, vui vẻ.

Valentine không thể thiếu hoa và chocolate, Hoắc Liên Ngao mua cho cô ta, anh còn hứa tối nay sẽ làm món Trung cho cô ta ăn. Mua xong những món đồ cần thiết, chuẩn bị rời khỏi cửa hàng, Đường Vũ Huyên bỗng bị hấp dẫn bởi một đôi búp bê Trung Quốc dễ thương, bèn kéo Hoắc Liên Ngao tới trước tủ kính ngắm nhìn.

Cầm búp bê lên tay, cô ta sánh vai cùng Hoắc Liên Ngao đi trên hành lang, hướng về phía bãi đỗ xe. Con đường này dài mà thẳng tắp, hai bên còn lần lượt đặt những biển quảng cáo tuyên truyền cho ngày lễ truyền thống Trung Quốc, trên trần nhà treo rất nhiều đèn lồng, có dây tua rua rủ xuống, giống như một cơn mưa sao băng màu đỏ lướt qua, tuyệt đẹp và may mắn, khiến Đường Vũ Huyên muốn giơ tay lên, chạm qua chúng.

Chìm đắm trong màn tiếp xúc thân mật với dây tua rua, Đường Vũ Huyên nghiêng mặt sang định tìm Hoắc Liên Ngao, bỗng thấy bên phải trống vắng, nhất định là vì cô ta đi quá nhanh, bèn quay đầu tìm.

Không phải vì cô ta đi nhanh mà vì anh đã dừng bước. Hoắc Liên Ngao đứng sau lưng cô ta, cách cô ta một khoảng mười mấy bước chân, đứng im bất động.

https://thuviensach.vn

“Hoắc Liên Ngao!” Đường Vũ Huyên gọi một tiếng.

Anh vẫn đứng im, dừng hẳn lại. Cô ta đành quay ngược trở lại, đi từng bước tới trước mặt Hoắc Liên Ngao.

Anh dường như bị thứ gì thu hút, cứ nhìn chòng chọc về phía trước. Đường Vũ Huyên nhìn theo, phía trước ngoài người ra vẫn chỉ còn người. Hôm nay là tết Nguyên tiêu, người ra vào các trung tâm thương mại đều là người phương Đông, nhìn kỹ thì họ chẳng có gì đặc biệt.

“Hoắc Liên Ngao.” Đường Vũ Huyên giơ tay khuơ khuơ trước mặt anh.

Lúc bấy giờ, anh mới hoàn hồn, đẩy tay cô ta ra.

Họ tiếp tục đi về phía trước, gần đó có một đôi nam nữ khoảng ba mươi tuổi thu hút sự chú ý của Đường Vũ Huyên. Đó là một đôi nam nữ người phương Đông, cười nói vui vẻ, cử chỉ thân mật.

Điều hấp dẫn cô ta không chỉ là họ mà còn là những đứa trẻ họ đang bế trong lòng. Hai đứa trẻ mặc trang phục truyền thống dùng để về đón tết với trưởng bối, trang điểm xinh như con búp bê trong tay cô ta. Cô nhìn chúng chăm chú rồi nói với Hoắc Liên Ngao: “Chúng đáng yêu thật, em đoán chúng nhất định là một cặp song sinh”.

Hoắc Liên Ngao không trả lời. Hai người bế con từng bước lại gần họ. Khi sắp đi lướt qua, người đàn ông bước chậm lại, nhìn Hoắc Liên Ngao. Đường Vũ Huyên quay đầu nhìn Hoắc Liên Ngao, còn anh vẫn tỏ ra vô cảm.

Người đàn ông bước vượt qua cô ta, vài giây sau, Đường Vũ Huyên nghe thấy một giọng nam giới vang lên sau lưng, mang theo chút ngập ngừng: “Hoắc Liên Ngao!”.

https://thuviensach.vn

Giây phút đó, cô ta bắt gặp một chút bực bội lướt nhanh trên gương mặt anh. Khi được gọi tới tiếng thứ hai thì anh dừng bước.

Tiếp sau đó là một cảnh tượng thường gặp trong cuộc sống: Đồng hương gặp nhau giữa đất khách quê người.

Người đàn ông quen Hoắc Liên Ngao, ngược lại với sự nhiệt tình của anh ta, Hoắc Liên Ngao lại khá thờ ơ.

"Chu Tùng An." Anh gọi tên người đó, hờ hững liếc nhìn đứa trẻ trong lòng: "Kết hôn rồi sao? Đứa bé đáng yêu đó".

Cô gái vừa đi song song với anh ta cũng bước tới, nghe thấy vậy chị ta bật cười vui vẻ. Người đàn ông tên Chu Tùng An nói giọng khó xử: "Đây là chị gái của tôi, đứa bé là con chị ấy".

Bốn người tránh sang một bên, cuộc gặp gỡ này không tránh khỏi màn hỏi thăm đôi ba câu. Hoắc Liên Ngao có vẻ rất quan tâm tới chuyện cưới hỏi của Chu Tùng An.

"Kết hôn chưa?"

"Chưa." Anh ta ngượng ngập trả lời.

"Nếu tôi nhớ không nhầm, có lẽ anh đã ba mươi mấy rồi, con của chị anh cũng lớn từng này rồi."

Ợ… Đường Vũ Huyên hoàn toàn sửng sốt khi nghe được những lời như thế từ Hoắc Liên Ngao. Người đàn ông này hôm nay có vẻ uống phải giấm, ngược lại, Chu Tùng An khá bình thản: "Câu này Chu Tùng Ngọc thường nói với tôi".

Chu Tùng Ngọc là chị gái của Chu Tùng An, ý tứ của anh ta rất rõ ràng: Mấy chuyện này không thích hợp với người anh em.

https://thuviensach.vn

Đường Vũ Huyên cũng cảm thấy Hoắc Liên Ngao nói câu này hơi kỳ lạ. Rõ ràng hai người họ nhìn là biết thuộc hai tuýp người hoàn toàn khác biệt.

Nhưng dường như anh không hề ý thức được điểm này, còn tiếp tục hóng hớt: “Đúng là cố chấp, tôi đoán giờ đến bạn gái anh cũng không có phải không?”.

Trong lúc nói, ánh mắt Hoắc Liên Ngao còn như có như không liếc về phía một bộ phận nào đó của Chu Tùng An, ý đồ khiêu khích rất rõ ràng: Đàn ông ba mấy tuổi mà bạn gái cũng không có, lẽ nào anh không có nhu cầu sinh lý?

Bầu không khí có phần ngượng ngập, chị của Chu Tùng An đứng ra phá tan: “Tùng An, bạn em?”.

“Người quen cũ.”

“Chỉ quen biết thôi.”

Cả hai đồng thanh một cách ăn ý.

Bầu không khí một lần nữa rơi vào ngượng ngập, cũng may lúc này tiếng chuông di động vang lên, là điện thoại của chị gái Chu Tùng An. Đứa bé được đặt xuống, chị gái Chu Tùng An đi qua một bên nhận máy, đứa bé di chuyển qua, nắm lấy tay Chu Tùng An.

“Chúng là sinh đôi à?” Lúc này, Đường Vũ Huyên mới nhớ ra điểm nghi vấn lúc trước. Hai đứa bé trông chỉ khoảng sáu, bảy tuổi, trắng trẻo, xinh xắn.

“Phải.” Câu trả lời của Chu Tùng An đã chứng thực cho suy đoán của Đường Vũ Huyên.

https://thuviensach.vn

“Đáng yêu thật.” Đường Vũ Huyên mỉm cười. Đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy một đôi song sinh đáng yêu như thế, bèn chỉ tay vào chúng: “Đây nhất định là chị rồi”.

Rồi cô ta chỉ sang đứa bé đang được bế, nghịch nghịch ngón tay nó: “Thế nên, con nhất định là em gái rồi”.

Vừa nói xong, đứa bé lập tức rút khỏi tay cô ta, khuôn mặt ban nãy còn cười giờ phồng lên.

Chu Tùng An phá lên cười: “Thành Quân nhà chúng tôi là tiểu hoàng tử nhé”.

Lúc này Đường Vũ Huyên mới hiểu tại sao đứa bé phồng má, tiểu hoàng tử bị hiểu nhầm là tiểu công chúa dĩ nhiên sẽ không vui rồi.

Đứa bé trở mặt trông lại càng đáng yêu, cô ta định giơ tay trêu tiếp, ai ngờ…

“Lẽ nào vẫn chờ đợi?” Giọng Hoắc Liên Ngao vừa lạnh vừa cứng.

“Không được sao?” Chu Tùng An không cười nữa.

“Đợi được không?”

“Đây là chuyện của riêng tôi.”

Đường Vũ Huyên hoàn toàn không hiểu họ nói gì với nhau, bèn kéo tay Hoắc Liên Ngao, thì thầm bên tai anh: “Có chuyện gì vậy? Anh…”.

Lời Đường Vũ Huyên bị một giọng nữ ngắt ngang.

“Chu Tùng An, A Kiều bảo em nghe điện này.” Chị gái Chu Tùng An đưa di động cho em, “Cô ấy nói không gọi được vào máy em nên gọi vào máy chị”.

https://thuviensach.vn

Lúc đó, Đường Vũ Huyên đang nắm tay Hoắc Liên Ngao, có một khoảnh khắc, cô ta cảm thấy tay anh chợt run lên, đầu ngón tay lạnh ngắt.

Chu Tùng An đón lấy di động. Chu Tùng Ngọc thì đón lấy đứa né. Chu Tùng An đi qua một bên, nhận máy. Đầu kia điện thoại vọng tới giọng nói mà anh luôn si mê, có chút thanh lạnh nhưng không thiếu nhiệt độ, cũng giống như chính con người cô vậy.

Dặn dò xong những điều cần thiết, cô nhắn nhủ thêm một câu: "Ở ngoài cẩn thận một chút".

"Ừ."

"Vậy…"

"Khang Kiều."

Sóng điện thoại không ổn định lắm, cứ rè rè.

Lát sau chất giọng dịu dàng trong trẻo của cô mới vang lên: "Em đang nghe đây, anh muốn nói gì?".

Muốn nói gì với cô ư? Chu Tùng An cũng không biết, chỉ đơn giản là muốn nghe giọng cô, thêm một câu cũng được.

Anh rời xa Thượng Hải cũng mười mấy ngày rồi, lần này Chu Tùng An thay mặt anh rể đã đi công tác xa dẫn hai đứa trẻ tới New York chúc Tết ông nội.

"Hử?" Đầu kia lại nói.

Thế là, Chu Tùng An nghĩ tới một đề tài.

"Khang Kiều, em đoán anh vừa gặp ai?"

https://thuviensach.vn

“Anh gặp ai?” Vừa nghe là biết cô chẳng hề hứng thú với việc anh gặp ai, nhưng điểm này cũng hợp với tính cách của cô. Cô gái tên Khang Kiều kia luôn hờ hững với rất nhiều việc.

“Anh vừa gặp Hoắc Liên Ngao.” Anh nói.

Lát sau.

Lại là một tiếng “ừm” như có như không.

Nhưng trong tiếng “ừm” ấy lại mang theo một chút cảm xúc, giống như: Anh gặp công tử nhà họ Hoắc à, không đúng, phải là cậu chủ Liên Ngao nhà họ Hoắc.

Ở vương quốc hai màu xanh trắng ấy, họ đều gọi người đó là cậu chủ Liên Ngao.

Sau đó là một câu hỏi uể oải mang tính hình thức: “Trông anh ta thế nào?”.

Là sống thế nào mới phải mới chứ? Tốt hay tệ? Hoắc Liên Ngao thì chắc là sống rất tốt, rất tốt. Trong khoảng mười mấy ngày tới New York, Chu Tùng An đã nghe rất nhiều người trong thành phố bàn luận về Hoắc Liên Ngao với giọng ngưỡng mộ, cái đầu thông minh, tiền tài như nước, tướng mạo tuấn tú, bạn bè đông đảo, cùng với những cô gái xinh đẹp luôn cam tâm tình nguyện vây quanh.

Một cuộc đời như vậy có thể hình dung bằng từ “hoan lộ thênh thang”.

“Trông cậu ta không tồi, bạn gái cũng rất xinh đẹp.” Chu Tùng An trả lời như vậy…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Năm 2013 - 2014 (06)

Trước đó, từ xa anh đã nhìn thấy đôi trai gái nổi bật trên hành lang. Khi đó có rất nhiều người quan sát họ. Họ trông giống một đôi tình nhân hẹn hò đã lâu, Valentine cùng tới khu trung tâm thương mại mua sắm, tay xách chiến lợi phẩm, chuẩn bị về làm bữa tối.

Lúc đó, Chu Tùng An còn chưa ý thức được người đàn ông chính là Hoắc Liên Ngao.

Đã lâu lắm rồi Chu Tùng An chưa gặp Hoắc Liên Ngao. Cậu ta trông còn đẹp hơn xưa, tới mức có thể hình dung bằng từ "sáng ngời".

Đầu kia chỉ "ừm" một tiếng khẽ khàng.

"Có muốn nói vài câu với cậu ta không?" Chu Tùng An nói câu ấy một cách tự nhiên.

Trong cảm nhận của mình, Chu Tùng An không nghĩ mối quan hệ giữa Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao chưa đến mức "nước lửa bất dung", tuyệt đối không qua lại như người ngoài đồn thổi.

Trong ký ức xa xôi của mình, thấp thoáng có một cảnh tượng như thế: Lần đó, Khang Kiều lạc đường trên núi, Hoắc Liên Ngao là người đầu tiên tìm ra cô. Hình ảnh cậu ta cõng cô nổi bật lên giữa ánh lửa bập bùng, trông cực kỳ đẹp.

"Đừng ngốc nữa." Hiếm khi thấy giọng cô mang theo chút hờn dỗi, "Được rồi, Chu Tùng An, chúng ta không nói về chuyện này nữa, khi nào anh quay về?".

https://thuviensach.vn

“Ngày kia anh về.”

“Vậy ngày mai em sẽ dọn dẹp nhà cửa cho anh, tiện thể mở cửa sổ cho thông gió, mấy hôm nay Thượng Hải mưa suốt.”

Nơi Chu Tùng An ở cách phòng làm việc của Khang Kiều đúng một con phố, đi bộ chỉ mất năm phút. Cô cầm cả chìa khóa nhà của anh. Nghe cô nói muốn dọn dẹp nhà cửa cho mình, Chu Tùng An vui lắm, niềm vui ấy lan ra tới tận khóe miệng: “Nghe vậy, anh phải bỏ chút công sức chọn cho em một món quà, nói đi…”.

Bỗng đầu kia vọng tới một tiếng kêu.

“Sao vậy?” Chu Tùng An hoảng hốt hỏi.

“Không sao.” Cô trả lời rất nhanh.

“Bây giờ em đang ở phòng làm việc sao?” Chu Tùng An nhìn đồng hồ, ở Thượng Hải bây giờ có lẽ trời chỉ vừa sáng.

“Em không ngủ được, thế nên…”

“Thế nên ban nãy em bị dao gọt cứa vào tay phải không? Cứa vào đâu? Có chảy máu không? Vết thương có nghiêm trọng không?”

Đầu kia thở dài: “Vết thương chỉ to hơn hạt gạo chút thôi, em nói này Chu Tùng An…”.

Ngắt máy, Chu Tùng An cũng cảm thấy khó xử vì hành động của mình. Một người rất ít khi sai sót như Khang Kiều biết cách tự chăm sóc bản thân hơn ai hết.

Quay đầu lại, Chu Tùng An chợt phát hiện Hoắc Liên Ngao và cô bạn gái kia đã rời đi, chỉ còn lại Chu Tùng Ngọc đang nhìn họ chằm chằm cùng đôi song sinh đứng ngẩn người tại chỗ.

https://thuviensach.vn

Nhìn theo ánh mắt của chị, Chu Tùng An thấy bóng của Hoắc Liên Ngao và cô gái, bóng lưng người đàn ông thẳng tắp, cô gái cao ráo, lả lướt, cũng chỉ trong chớp mắt, hai cái bóng đã khuất dạng ở tận cùng hành lang.

“Nếu chị không tận mắt chứng kiến, quả thật không biết trên đời lại có một đôi vừa đẹp vừa xứng như vậy.” Chu Tùng Ngọc lẩm bẩm: “Họ cứ như từ trên tạp chí bước ra vậy”.

Anh bế Ngô Thành Quân nhỏ hơn lên: “Chu Tùng Ngọc, em còn nhớ cách đây không lâu chị từng nói hai người xinh xắn nhất trên thế giới này là Ngô Thành Quân và Ngô Thành Nhu mà?”.

Chu Tùng Ngọc ho khan mấy tiếng, bế Ngô Thành Nhu lên: “Nhưng mà họ đẹp thì đẹp thật, có điều bất lịch sự”.

Hai người họ đi về hướng ngược lại. Chu Tùng Ngọc kể lại rằng Hoắc Liên Ngao đã kéo cô gái đi trong lúc anh đang nói chuyện điện thoại, còn chẳng chào lấy một tiếng.

Đối với hành động của Hoắc Liên Ngao, Chu Tùng An không cảm thấy quá kỳ lạ. Hồi còn trẻ, cậu ta là điển hình cho kiểu người hai mặt, xét về lễ phép, không ai bằng cậu ta, nhưng đến khi ngang ngược thì cũng số một. Nhưng những chuyện này đều là Khang Kiều kể lại, về cơ bản, đứng trước mặt anh, Hoắc Liên Ngao vẫn là một cậu chủ có tiền, được giáo dục tốt.

“Chu Tùng An, làm sao em quen được cậu ta?” Người đàn ông với diện mạo hơn người ấy vẫn khiến Chu Tùng Ngọc nhớ mãi không quên.

“Ngày xưa em từng bổ túc tiếng Trung cho cậu ta.”

Cho dù khoảng thời gian ấy không dài nhưng trong nhận thức của anh, Hoắc Liên Ngao vẫn là cậu học trò đầu tiên. Thế nên, ban nãy khi nhận ra Hoắc Liên Ngao, anh cũng có chút kích động, người học trò đầu tiên cơ mà.

https://thuviensach.vn

Qua cửa kính của trung tâm thương mại có thể nhìn thấy bãi đỗ xe. Chiếc siêu xe màu trắng sữa vụt qua trước mắt ô cửa Chu Tùng An đang đứng. Người lái chính là Hoắc Liên Ngao. Cậu ta lái xe cực nhanh, in lên tấm kính là một nửa khuôn mặt sắc như dao, cứ thế vội vàng biến mất.

“Cậu ơi.” Giọng nói non nớt kéo tầm nhìn của Chu Tùng An trở lại: “Ban nãy Kiều Kiều gọi điện cho cậu ạ?”.

Ngô Thành Quân được bế trong lòng đang tròn mắt nhìn anh. “Kiều Kiều” mà thằng nhóc nhắc tới chính là Khang Kiều. Lúc mới tập nói, thằng bé đặc biệt thích phát âm âm này, lần nào cũng gọi cô là “Kiều Kiều”, lâu dần không sửa được nữa. Về sau, Ngô Thành Nhu cũng học theo, gọi Khang Kiều như vậy.

“Phải, ban nãy Kiều Kiều gọi tới.”

“Con đón Kiều Kiều nhất định là nhớ con lắm rồi.” Thằng bé tự cực kỳ tự tin vào bản thân.

Lúc này, Chu Tùng An mới chợt nhớ ra một chuyện, bèn rẽ tóc mái trên trán Ngô Thành Quân ra, hôn “chụt” một cái lên: “Nụ hôn này Kiều Kiều bảo cậu hôn thay cô ấy”.

Vừa nói xong, một cái trán khác cũng rẽ lớp tóc mái dày cộp ra, ghé tới: “Kiều Kiều kiểu gì cũng bảo cậu hôn con nữa”.

Đôi song sinh này, quá xứng đôi!

Vài phút sau, Ngô Thành Quân vẫn đang nhấn mạnh Kiều Kiều có lẽ thích nó hơn một chút: “Cậu ơi, con nói có đúng không? Con cảm thấy Kiều Kiều khắc con cầy cho con còn đẹp hơn của Ngô Thành Nhu”.

Câu nói của Ngô Thành Quân khiến Chu Tùng An dở khóc dở cười. Rõ ràng là như nhau mà. Nhìn biểu cảm cực kỳ nghiêm túc của thằng bé, lòng

https://thuviensach.vn

Chu Tùng An chợt xao động.

Anh hạ thấp giọng xuống, hỏi một đứa trẻ còn chưa hiểu chuyện gì: “Ngô Thành Quân, con có thích Kiều Kiều làm mợ của con không?”.

Thằng bé tròn mắt nhìn anh.

Thế là, Chu Tùng An phải đổi một cách nói khác: “Bạn nhỏ Ngô Thành Quân, bạn có muốn ngày nào cũng được gặp Kiều Kiều không?”.

Ngô Thành Quân gật đầu chắc nịch, Chu Tùng An mãn nguyện mỉm cười. Nhưng đó cũng phải là chuyện của vài tháng sau đó.

Chu Tùng An đợi Khang Kiều đã nhiều năm, anh tin cô cũng biết.

Màn đêm hạ xuống, cơn mưa tuyết liên tục đổ nhiều ngày cuối cùng cũng dứt. Các chuyên gia khí tượng nói rất có khả năng đây là trận tuyệt cuối cùng ở New York mùa đông này.

Hai bên con đường bên ngoài chất đầy tuyết, đèn đường mới lên hắt lên trông giống như ai bọc một lớp màng sa lên trên, mơ màng và mộng ảo. Nếu không phải vì người đàn ông ngồi đối diện không hề tập trung chút nào, đây sẽ là một đêm khiến Đường Vũ Huyên nhớ rất lâu, rất lâu, cô ta nghĩ vậy.

Đường Vũ Huyên đã quen Hoắc Liên Ngao ba năm rồi, nhưng đây mới chỉ là lần đầu tiên cô ta dùng bữa ở nhà anh, huống hồ hôm nay còn là Valentine. Mặc dù Hoắc Liên Ngao nói sẽ làm bữa tối cho cô ta, nhưng thực tế là sau khi từ trung tâm thương mại trở về, anh liền trốn vào phòng sách, bữa tối được bày ra trên bàn do người làm và đầu bếp khách sạn cô gọi đến thực hiện.

Cô ta tỉ mỉ cắt tỉa và cắm từng bông hoa anh mua sau đó lại bày biện nến và bàn ăn. Sau khi mọi việc hoàn thiện, cô ta bèn thay một bộ quần áo

https://thuviensach.vn

khác, rồi gõ cửa phòng sách.

Bây giờ, Hoắc Liên Ngao ngồi đối diện Đường Vũ Huyên đang mặc một chiếc áo phông cực kỳ đơn giản cùng một chiếc quần rộng rãi, so sánh với những đồ hàng hiệu cô ta đang diện trên người thì trông anh nực cười vô cùng, khiến Đường Vũ Huyên chất đầy một bụng tức.

Nhưng, cô ta không muốn cãi nhau với anh trong một đêm như thế này, bèn vừa ăn vừa trò chuyện với anh. Anh đáp nhát gừng, chỉ có "ừm", "ồ", "vậy à?".

Tình trạng ấy kết thúc khi Đường Vũ Huyên hỏi: "Liên Ngao, anh và người đàn ông tên Chu Tùng An quen nhau thế nào vậy?".

Nếu không phải vì những câu chuyện dần trở nên khô khan, Đường Vũ Huyên cũng sẽ không hỏi một vấn đề vô vị như vậy. Từ cách ăn mặc của người đàn ông tên Chu Tùng An đó là đủ biết anh ta thuộc tầng lớp bình dân, còn Hoắc Liên Ngao lại tới từ một gia tộc lớn mạnh nhất, cô ta cảm thấy có chút tò mò.

Chiếc lý được đặt trở lại bàn, Hoắc Liên Ngao kéo khăn ăn trên cổ áo xuống.

"Anh rất quan tâm tới chuyện hôn nhân đại sự của anh ta. Liên Ngao, anh tỏ ra rất kỳ lạ khi đứng trước Chu Tùng An." Đường Vũ Huyên cảm thấy điểm kỳ lạ còn nằm ở giây phút Hoắc Liên Ngao kéo cô đi, giống như gặp ma vậy, lại giống như nếu không đi phía sau sẽ có thứ gì đuổi theo anh, hơn nữa còn không thèm chào hỏi, Hoắc Liên Ngao là người có giáo dục tốt nhất trong đám bạn bè của cô ta.

Chiếc khăn ăn được vắt nhẹ nhàng lên ly rượu vang, tỏ ý bữa tối đã kết thúc.

https://thuviensach.vn

Nhìn cô ta, Hoắc Liên Ngao lạnh lùng nói: “Anh không có hứng thú với đàn ông, điều này em biết đấy”.

Ơ… Anh đang nói gì vậy? Giới tính của Hoắc Liên Ngao rất bình thường, cô ta rõ hơn ai hết.

Cô ta nhướng mày, mang theo một chút vô tình lại vài phần đùa giỡn: “Hay người đàn ông đó từng là tình địch của anh?”.

Có một giây phút, Đường Vũ Huyên bắt được một ngọn lửa nhỏ bùng lên trong đáy mắt Hoắc Liên Ngao, nhưng nó cũng lụi tắt rất nhanh.

“Liên Ngao, hơi chán đấy.” Đường Vũ Huyên cũng bỏ khăn ăn xuống. Câu nói của cô ta quá đỗi thẳng thắn, vì chán nên mới đùa những chuyện nhạt nhẽo này với anh.

Hoắc Liên Ngao cười: “Chu Tùng An là người nhà một quản gia trong nhà anh, ừm, anh ta còn từng bổ túc cho anh vào buổi tiếng Trung, chắc vì vậy mà người này tự cho là có thể thể hiện một chút cảm giác nội trội của bậc làm thầy trước mặt anh”.

Đường Vũ Huyên bày ra điệu bộ “thì ra là vậy”.

Hoắc Liên Ngao giơ tay ra trước mặt cô ta: “Chúng ta khiêu vũ đi”.

Đứng trước cửa phòng tắm, áp tai lên cánh cửa, Đường Vũ Huyên lắng nghe động tĩnh bên trong. Hoắc Liên Ngao đã ở trong đó gần nửa tiếng đồng hồ rồi.

Tình hình có chút bất ngờ. Trước đó, họ đang khiêu vũ thì Hoắc Liên Ngao bỗng dừng lại, nói một câu “Anh sẽ quay lại ngay” rồi bỏ đi. Mười phút sau, Đường Vũ Huyên vẫn chưa thấy Hoắc Liên Ngao quay lại. Cô lần tìm từng căn phòng một, cuối cùng nghe thấy những tiếng rên rỉ như bị thương vọng ra từ phòng tắm.

https://thuviensach.vn

Cô gọi một tiếng “Liên Ngao”, âm thanh ấy lập tức im bặt. Cửa phòng tắm không khóa, sau một lúc do dự, Đường Vũ Huyên mở cửa ra.

Đêm Valentine này định trước là một đêm khó nhớ trong cuộc đời Đường Vũ Huyên, cũng là đêm đầu tiên cô ta nhìn thấy một Hoắc Liên Ngao thảm hại như vậy.

Anh co rụt người ngồi trong góc tường, mái tóc rủ xuống trán che chặt hai mắt, khuôn mặt nhợt nhạt.

Trắng nhợt tới mức trông anh giống một tinh linh hút máu về đêm: Ban mai sắp tới rồi, khi tia nắng đầu tiên xuất hiện ở phía chân trời, anh sẽ hóa thành một làn khói trắng.

Cũng chẳng hiểu tại sao, tiếng “Liên Ngao” cô ta gọi bỗng run run.

Âm thanh đó khiến cơ thể co rụt trong góc tường run lên. Anh từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía cô ta, giây phút đó, biểu hiện của anh là:

Em đang gọi tôi đấy ư?

Mái tóc mềm vì ngẩng đầu mà vắt sang một bên, con ngươi hiện rõ ra ngoài.

Anh đang tìm cô, anh tìm thấy cô rồi.

Sau đó, anh mỉm cười.

Một nụ cười không chút sức sống.

Trái tim Đường Vũ Huyên cũng run lên như giọng nói của cô ta.

Dưới chân Hoắc Liên Ngao, có một ống tiêm đã được sử dụng nằm lăn lóc…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Năm 2013 - 2014 (07)

Lớp kính thủy tinh chắn gió của chiếc siêu xe bên đỏ bên trắng tích một lớp hơi nước mỏng tang, đèn đường vàng vọt như đắm chìm trong bầu không khí toàn hơi nước, cả thế giới như vừa được vớt từ dưới nước lên vậy.

Trên chiếc giường màu nâu đậm, hai cơ thể ướt át chồng lên nhau, ngón tay cô ta vẫn còn găm sâu dưới mái tóc anh, những lọn tóc mềm mại chẽ ra từ kẽ ngón tay của cô ta.

Cô ta ngẩng đầu để bờ môi anh dễ dàng rơi xuống cổ mình.

Lần đầu tiên của Đường Vũ Huyên và Hoắc Liên Ngao xảy ra hai tháng sau khi họ quen nhau, khi mà cô ta không làm cách nào để hạ gục được người đàn ông này, cô ta đã bỏ thuốc vào nước uống của anh.

Trước nay, Đường Vũ Huyên luôn rất tự tin vào vóc dáng của mình. Sự tự tin này cũng là nhờ những người đàn ông từng quan hệ với cô ta. Nhưng tới với Hoắc Liên Ngao lại chẳng có chút tác dụng nào. Lúc cô ta đứng trần như nhộng, thể hiện bản thân trước mặt anh, anh vẫn có thể điềm nhiên xem thời sự, cứ như những bản tin khô khan kia còn có nội dung hấp dẫn hơn cả dáng người cô ta.

Cho đến bây giờ, Đường Vũ Huyên vẫn còn nhớ mãi dáng vẻ của Hoắc Liên Ngao khi tỉnh lại vào buổi sáng hôm sau. Đó là lần đầu tiên cô ta được diện kiến nhân tố bạo lực ẩn chứa trong con người Hoắc Liên Ngao. Cú đấm đầu tiên làm gãy xương mũi của cô ta. Cú đấm thứ hai khiến cô ta chỉ muốn tới khoa chỉnh hình làm phẫu thuật sửa môi ngay lập tức.

https://thuviensach.vn

Anh đánh cô ta không khác gì một cái đầu heo, tới khi anh mệt rồi, cô ta mới run run, mấp máy môi nói: Anh hận em chứ gì! Thà để anh hận em còn hơn anh lúc nào cũng coi em như không khí!

Giây phút đó, cô ta nhìn rõ được nỗi đau trong đôi mắt anh. Nỗi đau ấy khiến cô ta không khỏi hoài nghi, có phải anh cũng từng dùng cách thức cực đoan như vậy để thể hiện thứ tình cảm thuộc về anh. Giây phút đó, anh và cô ta dường như trở thành hai kẻ đồng bệnh tương liên.

Sau đó, anh ngồi phịch xuống đất, hút thuốc. Giữa làn khói thuốc vấn vít, anh cười với cô ta. Nụ cười ấy còn khó coi hơn khóc. Anh giơ tay vuốt nhẹ mái tóc cô ta, nói: “Giỏi lắm”. Sau một điếu thuốc, anh lại nói: “Như vậy cũng tốt”.

Giọng anh cũng giống như chất nicotin anh nhả ra vậy, khô rát, khàn đặc.

Đến hôm nay, Đường Vũ Huyên thi thoảng vẫn mơ về những đầu ngón tay Hoắc Liên Ngao khi vuốt tóc mình ngày ấy, nó lạnh lẽo tới độ khiến lần nào cô ta cũng bừng tỉnh giấc.

Lần đó xảy ra vào mùa đông. Cô ta bám lấy anh suốt cả một mùa đông. Khi mùa xuân tới, anh đứng dưới cây đào ở Washington, nhìn lên những bông hoa đào, nhìn đến ngẩn người. Sau một lúc đờ đẫn rất lâu, anh nói với cô ta, người đã đuổi theo tới tận Washington: “Có lẽ chúng ta có thể ở bên nhau”.

Có điều, phương thức ở bên nhau của họ vẫn duy trì sự thật anh hoàn toàn có thể xem ti vi không hề đỏ mặt khi cô ta trần truồng đứng trước.

Đường Vũ Huyên cảm thấy Hoắc Liên Ngao không khác gì một tin đồ Thanh Giáo*, cho dù là lần đó, thuốc khiến cả người anh nóng lên nhưng người càng nóng thì mắt anh càng lạnh, động tác cũng không chút kỹ thuật, chỉ đơn thuần là thô lỗ.

https://thuviensach.vn

*Một giáo phái ở nước Anh thế kỷ XVI – XVII.

Khi tới những địa điểm “thanh sắc” cũng vậy, miệng thì nói những lời tán tỉnh con gái nhưng ánh mắt lại không chút tình cảm.

Thậm chí, Đường Vũ Huyên trước nãy còn nghĩ Hoắc Liên Ngao là một người mắc bệnh lãnh cảm trong sinh hoạt tình dục, cho tới tối nay…

Mười mấy phút trước, anh đã chủ động hôn cô ta trong phòng tắm, vừa hôn tay còn vừa sốt sắng luồn qua lớp quần áo của cô ta, rút bỏ áo ngực, nhẹ nhàng đùa nghịch. Động tác tuy vẫn chẳng chút kỹ thuật nhưng đã có thể cảm nhận được sự trêu chọc đầy ắp từ những đầu ngón tay anh, còn là cả khát khao bộc phát từ mỗi hơi thở.

Cứ như vậy, họ quấn lấy nhau lên tới tận giường. Cô ta ngửa đầu để anh hôn lên hổ, rồi từ cổ vòng sang tai mình.

Răng anh khẽ quét qua bộ phần mềm nhất trên vành tai cô ta, giống như một con mèo đang đùa nghịch với khúc cá mà mình yêu thích vậy. Đường Vũ Huyên rụt cổ lại, cả người bị trêu đùa tới co rụt, trong lúc ý loạn tình mê, cô ta nghe thấy anh lẩm bẩm bên tai, nghe xong, cô ta mỉm cười nũng nịu: “Em đâu phải khúc gỗ”.

Đúng vậy mà, Đường Vũ Huyên không hề thừa nhận đánh giá của anh ban nãy về mình. Cái gì mà “đầu gỗ”? Cô ta giống đầu gỗ chỗ nào chứ? Để thể hiện mình không giống “đầu gỗ” dù chỉ một chút, cô ta vừa nói vừa dùng chân trêu chọc anh, bắt đầu từ cẳng chân tiến lên trên.

Sau đó, một bàn tay bất ngờ nắm chặt lấy cổ tay cô ta, sức lực quá dọa người, gần như muốn bẻ gãy xương khớp của cô ta vậy. Cả cơ thể đang nằm đè trên người cô ta cũng cứng đờ lại, giống như một bức tượng bằng băng, vừa lạnh vừa rắn, ban nãy rõ ràng còn nóng bỏng.

https://thuviensach.vn

“Đau…” Cơn đau kịch liệt từ cổ tay truyền tới khiến cô ta đẩy anh ra theo bản năng.

Ngón tay vừa chạm tới thì anh đã nhanh chóng né ra.

Anh đứng dậy, vớ lấy bộ quần áo ngủ bên cạnh, khoác lên cơ thể thẳng tắp rồi đi về phía phòng tắm, mở cửa ra. Một loạt động tác được diễn ra liền mạnh, nhanh tới nỗi Đường Vũ Huyên quên cả chớp mắt.

Tiếng nước chảy rào rào vang lên, Đường Vũ Huyên nhắm mắt lại, bên tai vẫn còn vang câu gọi ban nãy: Đầu gỗ.

Chính vì ống tiêm rơi xuống mặt đất đó ư? Đó là một loại dung dịch giúp giảm cơn đau bắp chân, về sau vì loại thuốc này bị kiểm tra ra có một lượng nhỏ Cocain nên đã bị cấm. Cho dù như vậy thì nó vẫn luôn nhảy nhót trong tầm mắt của mọi người, có quan hệ với những loại thuốc và các ngôi sao thể thao bị cấm dùng.

Từ tình trạng của Hoắc Liên Ngao, đây không phải lần đầu anh tiêm lại thuốc này.

Tìm thuốc lá trong túi xách, châm lên, giữa tiếng nước róc rách trong phòng tắm và khói thuốc mơ hồ, trong đầu Đường Vũ Huyên chợt xuất hiện căn nhà có tấm biển 1314. Căn nhà rộng khoảng trăm mét vuông, cao hai tầng rưỡi, tường sơn màu xám, nóc nhà màu nâu. Những căn nhà như thế có thể bắt gặp mỗi nơi tại New York, địa điểm của nó cũng không phải quá nổi trội. Điểm khác thường duy nhất là chủ nhân của nó tên Hoắc Liên Ngao.

Cũng tầm này năm ngoái, Đường Vũ Huyên vô tình nhìn thấy Hoắc Liên Ngao bước ra từ siêu thị bình ổn giá, đội mũ bóng chày, mặc áo sơ mi caro, khoác áo lên bên ngoài, tay cầm túi đồ đứng trước quầy thu ngân, không khác gì một sinh viên vừa tan học.

https://thuviensach.vn

Nhưng một Hoắc Liên Ngao ăn mặc như vậy, đứng ở nơi đó, ở trong mắt Đường Vũ Huyên lại cực kỳ giống cách lừa đám báo chí của một ngôi sao nổi tiếng, thế là cô ta bắt đầu theo đuôi anh một cách vô duyên vô cớ.

Nhưng kết quả, Đường Vũ Huyên không bắt gặp Hoắc Liên Ngao hẹn hò với một quý bà đã có chồng như trong tưởng tượng mà lại thấy anh bước vào căn nhà có tấm biển "1314".

Hoắc Liên Ngao ở trong đó suốt mấy tiếng đồng hồ, Đường Vũ Huyên có thể khẳng định suốt khoảng thời gian ấy, chỉ có mình anh trong nhà.

Nhân lúc Hoắc Liên Ngao ra ngoài đổ rác, Đường Vũ Huyên lén lút đột nhập, phát hiện bề ngoài của căn nhà không khác gì các căn nhà khác, quá đỗi bình thường.

Trong vòng một tháng sau đó, Đường Vũ Huyên thuê người ở một địa điểm cố định gần đó, đưa ra kết luận là cứ nửa tháng, Hoắc Liên Ngao lại tới đó, lần nào cũng đi một mình, còn mục đích thì chỉ đơn thuần là dọn dẹp nó cho sạch sẽ.

Về sau, Đường Vũ Huyên vô thức nghĩ ra, số "1314" đọc trong tiếng Trung là "một đời một kiếp".

Khói thuốc vẫn chưa tan đi, Đường Vũ Huyên cố gắng nhớ lại kết cấu căn nhà mà mình từng lén lút chui vào. Có một số thứ nhảy ra khỏi đầu cô ta, đôi dép lê màu xanh đậm đứng sát bên cạnh đôi dép lê màu xanh nhạt, trên bàn đặt cốc to, màu của nó cũng gần giống với màu của dép. Căn nhà đó…

Giờ nhớ lại, nó giống như căn nhà của một đôi tình nhân, một cặp vợ chồng bình thường.

Ngón tay bị bỏng chợt run lên, Đường Vũ Huyên mở mắt ra.

https://thuviensach.vn

Tiếng nước vẫn chưa ngừng, thật nhức tai. Nó kéo dài lâu tới nỗi Đường Vũ Huyên sắp mất hết kiên nhẫn, định đi mở cửa phòng tắm, hét vào mặt Hoắc Liên Ngao: Em chịu đựng anh quá đủ rồi.

Không không, đây chỉ là những lời dối lòng.

Cô ta đã bị người đàn ông tên Hoắc Liên Ngao mê hoặc đến hồn điên phách đảo, nắm rất chắc phần thắng về mình.

Cuối cùng, cửa phòng tắm cũng bật mở.

Hoắc Liên Ngao mặc chiếc áo tắm màu trắng, trong sáng như chữ "Liên" trong tên anh, nhưng những giọt nước đang không ngừng rơi xuống từ lọn tóc lại khiến anh trở nên gợi cảm và đầy mê hoặc.

Đường Vũ Huyên biết vì cô hút thuốc trong căn phòng này, chủ nhân của nó đã không vui. Từ cái nhíu mày vô thức của anh, còn có thể nhận ra là sự giận dữ. Cho dù vậy, anh vẫn thể hiện một sự giáo dục tốt, lần lượt cầm những thứ thuộc về mình trên tủ đầu giường lên: Đồng hồ, di động, nói một câu: "Anh ra phòng khách ngủ" rồi đi thẳng ra ngoài.

Đường Vũ Huyên thích khoe khoang vẻ đẹp của bản thân, nhưng kể cả lúc này khi cô ta đang bày ra một tư thế quyến rũ kinh người, Hoắc Liên Ngao vẫn coi cô ta như không khí.

"Hoắc Liên Ngao!" Đường Vũ Huyên gọi người đàn ông đang chuẩn bị mở cửa đi ra đó: "Em biết căn nhà có biển 1314 đó".

Quả nhiên, Hoắc Liên Ngao liên dừng bước.

Đường Vũ Huyên biết cô ta nên giả vờ ngây thơ, không hay đến sự tồn tại của căn nhà. Nhưng giây phút này, cô ta thực sự không thể nhịn nổi nữa. Khi cô ta luôn là phía bị động trong mối quan hệ này, khi cô ta gọi mười cuộc điện thoại hẹn anh, anh đều có thể từ chối cả mười, còn anh gọi một

https://thuviensach.vn

cuộc là cô ta phải ngoan ngoãn đứng trước mặt anh, cô ta cần được xả mọi tâm trạng bất mãn, đồng thời cũng muốn nói với anh: Cô ta vốn không phải là một thiên kim tiểu thư được chiều hư, không hiểu chuyện gì.

“Vậy thì sao?” Anh không quay đầu, chỉ khẽ hỏi.

“Liên Ngao, em không những biết chuyện này, còn biết…” Hít sâu một hơi, cô ta đứng dậy khỏi giường, tiếp tục chủ đề ban nãy: “Em còn biết một cô gái tên Văn Tú Thanh”.

“Để em đoán nhé, căn nhà đó có liên quan tới Văn Tú Thanh, Hoắc Liên Ngao, anh nói có phải vậy không? Đây là một câu chuyện giữa một cậu chủ giàu có và một cô gái nghèo rớt mùng tơi. Cuối cùng, dưới tư tưởng môn đăng hộ đối, hai người bị ép buộc đủ thứ, người đàn ông giữ lại căn nhà đã lưu giữ những kỷ niệm ngọt ngào cùng người ấy. Sau đó, người đàn ông và bố mình vì cô gái kia mà trở thành hai người xa lạ, còn cô gái kia cứ cách một khoảng thời gian lại gửi quà cho anh, ví dụ như một chuồn chuồn được làm thủ công.”

Trước kia, lần đầu tiên đến căn phòng này, Đường Vũ Huyên đã rất muốn lưu lại một món đồ nhỏ thuộc về mình để thể hiện mối quan hệ thân thiết.

Lần thứ ba tới, Đường Vũ Huyên đã để lại một thỏi son, sau đó là khuyên tai. Nhưng những thứ cô ta cố tình để lại đều rơi hết vào thùng rác, không thứ gì là ngoại lệ. Vì chuyện này, Hoắc Liên Ngao còn từng cảnh cáo cô ta: “Anh ghét nhất nhìn thấy những thứ bát nháo trong nhà!”. Chủ nhà đã mở lời nói vậy, Đường Vũ Huyên chỉ còn cách ngoan ngoãn đè nén mong muốn nhỏ nhoi đó xuống.

Nhưng có một ngày, Đường Vũ Huyên lại phát hiện ra một món đồ chơi cô ta chưa thấy bao giờ. Đó là một con chuồn chuồn được đan bằng cỏ, nét đan rất đẹp, nét chữ thanh tú trên tấm thiệp màu tím hồng được đặt cùng

https://thuviensach.vn

con diều vừa nhìn đã biết là nét chữ con gái, bên dưới còn đề tên: Văn Tú Thanh.

Về sau, Đường Vũ Huyên moi được tin từ đám người làm của Hoắc Liên Ngao, cứ nửa năm Hoắc Liên Ngao lại nhận được một món quà nhỏ như thế.

Hoắc Liên Ngao là mẫu người không thích từ chối người khác. Rõ ràng anh không bài xích những món quà này, từ đó cũng có thể suy đoán ra cô gái tên Văn Tú Thanh rất đặc biệt với anh.

Dốc hết dũng khí nói xong một tràng, Đường Vũ Huyên cười ngốc nghếch: “Liên Ngao, anh bảo em đoán có đúng không?”.

“Anh khá tò mò ý nghĩa đằng sau những lời em vừa nói.” Hoắc Liên Ngao vẫn giữ nguyên ngữ khí lạnh nhạt.

Đường Vũ Huyên bỗng chốc á khẩu. Cô ta chẳng qua chỉ muốn dùng câu chữ nói cho thỏa lòng mà thôi, sự ghen tỵ dành cho cô gái tên Văn Tú Thanh khiến cô ta gần như phát điên.

“Nhưng cho dù em mang theo mục đích gì thì đối với anh, cũng không quan trọng. Quan trọng là những lời em vừa nói khiến anh cảm thấy em rất không đáng yêu, hơn nữa là cực kỳ không đáng yêu. Vì sự thiếu đáng yêu của em, một tháng tới đừng gọi cho anh một cuộc nào”.

Đúng là một người đàn ông ngông cuồng.

“Hoắc Liên Ngao!” Đường Vũ Huyên giậm chân.

“Một tháng rưỡi!” Anh đứng bất động quay lưng về phía cô ta, cái bóng đó truyền đi một thông điệp: Nếu còn nói thêm chữ nào sẽ tăng lên thành hai tháng!

https://thuviensach.vn

Há hốc miệng nhưng không nói được một câu, cô ta cứ thế giương mắt nhìn anh mở cửa bỏ đi.

Trước đây có mấy lần Đường Vũ Huyên cũng ở lại nhà Hoắc Liên Ngao vì quá muộn. Mấy lần đó anh đều dùng bữa sáng cùng cô ta. Nhưng lần này, người làm lại nhắn lại lời anh: "Đầu bếp không được khỏe lắm".

Khi rời khỏi nhà của Hoắc Liên Ngao, Đường Vũ Huyên thề sẽ điều tra rõ ràng về căn nhà "1314" và cô gái "Văn Tú Thanh" hay gửi quà cho anh Hoắc Liên Ngao.

Rất nhanh, cô ta đã có kết quả, nhưng kết quả nhận được lại hoàn toàn khác. Chủ nhân của căn nhà 1314 tên là Lâm Chi Hoa, mẹ của Hoắc Liên Ngao. Căn nhà đó là nơi Lâm Chi Hoa từng ở khi sang New York học tập. Về sau, nó trở thành món quà đặc biệt bà dành tặng cho con trai của mình. Theo lời của Hoắc Chính Khải, nó chứa rất nhiều ký ức đáng quý về vợ.

Cũng tức là mọi suy luận đều sai bét, Đường Vũ Huyên có chút bực bội. Ngay sau đó, cuộc điện thoại từ trợ lý của Hoắc Liên Ngao càng khiến cô ta xóa bỏ mọi suy nghĩ về Văn Tú Thanh.

Giản Liêu truyền đạt ngắn gọn qua điện thoại: "Đường Vũ Huyên, nếu cô còn không từ bỏ trí tò mò của mình, thì tiếp theo nếu cô gặp chuyện gì "ngoài ý muốn" đều không liên quan tới tôi!".

Đây là lời cảnh cáo biến tướng của anh: Đường Vũ Huyên, nếu cô còn muốn điều tra chuyện về Văn Tú Thanh, hai chúng ta sẽ chấm dứt từ đây.

Cho dù trong lòng chất đầy căm hận, Đường Vũ Huyên cũng chỉ có thể đáp lại Giản Liêu rằng: "Anh nói lại với anh ấy, tôi hiểu rồi".

Tiếp theo đó, Đường Vũ Huyên ngoan ngoãn ngồi đếm ngày trôi qua, hy vọng tháng tư mau tới. Giữa tháng tư là cô ta có thể gọi điện thoại cho Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

Giữa tháng ba, Đường Vũ Huyên nhìn thấy bài báo “Bạn gái bên cạnh Hoắc Liên Ngao lại thay đổi”. Cô ta nhìn thấy cô gái được mệnh danh là người xinh đẹp nhất trong đội cổ vũ nước Mỹ cùng anh xuất hiện trên khán đài trận bóng của đội bóng Boston Celtics, hai người có cử chỉ hết sức thân mật.

Xem xong bức hình đó, Đường Vũ Huyên chủ động gọi điện thoại cho ngôi sao bóng rổ nghe nói vẫn luôn yêu thích mình. Hôm sau, bức ảnh cô ta và người đó cùng đi xem phim cũng xuất hiện trên các tạp chí lá cải.

Cuối tháng ba, lần đầu tiên Giản Liêu được gặp bố của Hoắc Liên Ngao.

Hoắc Chính Khải mang tới một tin tức: Hàn Tông đã chết.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Năm 2013 - 2014 (08)

Cuối tháng ba, trên chuyến bay từ Boston tới New York, trên tờ báo đặt trước mặt Giản Liêu có vô số bức ảnh Đường Vũ Huyên và ngôi sao bóng rổ mới cùng đi xem phim. Hai người trên ảnh trông vô cùng thân mật. Anh ấy liếc nhìn Hoắc Liên Ngao đang ngồi cách mình một chỗ, những bức ảnh kia dường như chẳng hề ảnh hưởng tới anh, anh đang nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Trong ấn tượng của Giản Liêu, Hoắc Liên Ngao là kiểu đàn ông coi trong sự nghiệp hơn phụ nữ, chí ít thì anh chưa bao giờ để phụ nữ gây ảnh hưởng tới hiệu suất làm việc. Hoắc Liên Ngao còn đồng thời là một kẻ tàn nhẫn. Hai điểm này kết hợp lại khiến tốc độ tích góp tài sản của anh nhanh đến kinh người. Tuần trước, một vài phóng viên kinh tế còn hết lời tin tưởng năm sau Hoắc Liên Ngao có thể len vào câu lạc bộ năm tỷ thành viên.

Vừa xuống máy bay, Hoắc Liên Ngao đã xuất hiện tại buổi mừng công của một người bạn, chúc mừng công ty cậu ta lên sàn thị trường chứng khoán New York. Cứ cách một khoảng thời gian, Hoắc Liên Ngao lại xuất hiện trong những dịp như thế này. Đám người ấy sẽ tổ chức chia sẻ nguồn tài nguyên và những mối quan hệ rộng rãi ngay tại đây.

Mười một rưỡi, Giản Liêu lái xe đưa Hoắc Liên Ngao về nhà. Từ nhà, Giản Liêu đã nhìn thấy trước cửa nhà có khoảng mười chiếc xe màu đen đang đỗ, xếp thẳng tắp thành hình chữ nhất.

Tình huống này có hơi kỳ lạ, Giản Liêu cho xe đi chậm lại.

https://thuviensach.vn

Dưới yêu cầu của Hoắc Liên Ngao, Giản Liêu không lái thẳng xe xuống garage mà đỗ xe lại một cách vừa vặn.

Cánh cửa của chiếc xe chính giữa mở ra, lần lượt có những người đàn ông vóc người lực lưỡng mở cửa, người cuối cùng ra khỏi xe là Hoắc Chính Khải.

Chẳng trách lại rầm rộ đến thế. Không lâu trước đây, có vài nguồn tin ngoài luồng đồn thổi Hoắc Chính Khải vì chuyện riêng đã kết ân oán với tổ chức xã hội đen, từ số lượng xe có mặt tại đây, mấy tin đồn kia cũng không phải là vô căn cứ.

Hoắc Liên Ngao không tỏ thái độ gì trước sự xuất hiện của Hoắc Chính Khải. Anh thẳng thừng mở cửa xe, thậm chí còn chẳng buồn nhìn Hoắc Chính Khải bên cạnh đang có vẻ muốn nói chuyện với mình, cứ thế bước tới trước mặt bằng tốc độ mọi khi.

Giản Liêu ôm theo cả đống tài liệu công tác đi theo sau anh. Hoắc Chính Khải khó nhọc gọi một tiếng "Liên Ngao". Hoắc Liên Ngao làm như không nghe thấy, Giản Liêu vốn định chào hỏi nhưng cũng đành cúi đầu, bước theo anh.

Phía sau vọng tới tiếng bước chân, ba tiếng bước chân liên theo dây chuyền giẫm lên con đường nhỏ đi vào cửa lớn biệt thự, sau đó…

Giọng nói đằng sau không lớn lắm nhưng lại khá rõ nét giữa một khu biệt thự âm u và thói quen ngủ sớm vào tối thứ Hai của người Mỹ: "Liên Ngao, Hàn Tông chết rồi".

Tính cả căn nhà của Hoắc Liên Ngao và sân quần vợt nối liền hồ bơi thì diện tích phải lên tới gần một ngàn mét vuông. Tổng thể được vây kín trong một khu tường bao, xung quanh trồng rất nhiều ngô đồng và cây cao su. Tường và cây khiến nơi này trông lại càng âm u kín đáo. Trong bầu không

https://thuviensach.vn

khí ấy, câu nói “Hàn Tông chết rồi” đạt tới hiệu quả khiến người nghe sởn tóc gáy.

Giản Liêu cảm thấy vào giây phút đó, xúc giác của mình dường như đặc biệt nhạy cảm: Đôi chân đi trước vừa đặt xuống mặt đất, đôi chân phía sau còn đang nhấc lên, câu nói đó khiến đôi chân vừa nhấc lên ngừng lại vài giây trên không trung, sau đó từ từ hạ xuống. Chân giẫm lên con đường nhỏ đầy sỏi, những vạt cỏ nhỏ mọc len lên bị bàn chân đè xuống, vang lên những tiếng sột soạt.

Hoắc Liên Ngao đi phía trước dừng bước, Giản Liêu đi ở giữa cũng khựng lại.

Hoắc Chính Khải đi sau cùng di chuyển tới trước mặt Hoắc Liên Ngao, bước chân cũng nặng nề như giọng của ông vậy: “Hàn Tông chết rồi, tối qua xảy ra tai nạn tại Tokyo, hôm nay phía bệnh viện tuyên bố không thể cấp cứu được nữa”.

Hoắc Liên Ngao vẫn chưa có phản ứng gì.

“Thi thể của Hàn Tông sẽ được đưa về Singapore vào ngày mai, Liên Ngao…” Ông ngừng một lát: “Tang lễ của Hàn Tông con hãy tham gia đi. Bố nghĩ, Khang Kiều nhất định không muốn bố xuất hiện trong tang lễ. Bố đã… đã nợ con bé quá nhiều rồi, bố không muốn vào giây phút ấy còn khiến nó không vui. Nếu con xuất hiện bố sẽ cảm thấy bớt áy náy hơn, ít nhất thì…”.

Dường như nói tới đây, Hoắc Chính Khải mới ý thức được còn có mặt người thứ ba. Ông đứng đối diện Hoắc Liên Ngao, ngọn đèn trong vườn soi rõ mọi biểu cảm trên gương mặt. Ông liếc nhìn Giản Liêu, anh ấy hiểu rằng mình không thích hợp đứng ở đây, kết cấu thành viên trong một gia đình danh vọng thường rất phức tạp và kiêng kị sâu xa.

https://thuviensach.vn

Ôm theo tập tài liệu dày, cố gắng để tiếng bước chân của mình không làm phiền tới hai người kia, Giản Liêu đi về phía cửa. Sau khi hoàn toàn tất mọi việc, Giản Liêu đi về bằng cửa ngách để né tránh cuộc nói chuyện của hai bố con.

Nhưng đêm nay quả thật rất yên ắng, tới nỗi có những lời không nên vọng vào tai anh ấy cũng đã lọt hết.

Nhà họ Hoắc là một trong số những người đầu tiên dựa vào cái đầu để giành được của cải, tới đời Hoắc Chính Khải là lúc thịnh vượng nhất.

Hoắc Chính Khải là thương nhân đầu tiên có suy nghĩ đưa ngành bán lẻ vào Đông Nam Á. Mọi người đặt biệt danh cho ông là "ông trùm ngành bán lẻ". Trong giới kinh doanh, Hoắc Chính Khải càng là một nhân vật đại diện cho phái cứng rắn, một khi có những quốc gia cải cách kinh tế động chạm tới lợi ích của người Hoa, ông sẵn sàng nói "No" mà không hề do dự.

Thế mà bây giờ, người được coi là cục xương khó nhằn trong mắt một số chính khác đang đứng với tư thế không thể thấp hơn: "Lúc tới đây bố đã uống không ít rượu, bố cảm thấy như vậy có lẽ dễ nói câu xin lỗi hơn".

"Liên Ngao, xin lỗi con, hãy truyền đạt cả lời hối lỗi của bố tới cô gái tên Văn Tú Thanh, con hãy nói với cô ấy, bố sẽ có trách nhiệm và bù đắp cho những hành động sai lầm của mình."

Cái tên Văn Tú Thanh này Giản Liêu từng nghe qua. Qua lời của một vài nhân viên lão thành trong quỹ DRL, Văn Tú Thanh là bạn gái đầu tiên của Hoắc Liên Ngao. Anh từng đưa cô ấy xuất hiện ở một số hoạt động công ích.

Cho dù ông bố đã hạ mình rất thấp, nhưng vẫn chưa được thông cảm, giọng Hoắc Liên Ngao vẫn lạnh như băng.

"Ngài Hoắc, ông nói xong chưa? Nếu nói xong rồi thì mời ông về cho."

https://thuviensach.vn

“Liên Ngao…”

“Còn chưa nói đủ ư? Nếu còn chưa nói đủ thì tôi nghĩ tôi đã không còn kiên nhẫn nghe tiếp nữa. Ngoài câu đầu tiên ra, những câu khác của ông đều là thừa thãi. Ngài Hoắc, nơi ông đang đứng là nhà riêng của người khác, nếu ngài Hoắc còn tiếp tục đứng ở đây thì có nghĩa là ông đang xâm nhập vào nhà người khác bất hợp pháp, tôi đành gọi cảnh sát đến giải quyết.”

Ông bố không nói thêm gì nữa.

Trên đường về nhà, Giản Liêu cứ suy tư mãi về cái tên “Hàn Tông”. Nó từng xuất hiện trong ký ức của anh ấy. Nếu Giản Liêu nhớ không nhầm thì đó là một người đàn ông châu Á trên dưới ba mươi tuổi, anh từng gặp trong một bữa tiệc. Người này quen biết với Hoắc Liên Ngao, sở dĩ bây giờ vẫn còn ấn tượng có lẽ vì thái độ của Hoắc Liên Ngao đối với người đàn ông ấy, địch ý, còn có chút coi thường.

Đó có lẽ là chuyện xảy ra vào mùa xuân năm ngoái tại một party bên bờ biển Miami. Chút xích mích giữa hai người họ xảy ra vì nguyên do thế này: Hàn Tông với tư cách là người đã chồng lại ngang nhiên có cử chỉ thân mật với một người chưa có vợ, cảnh này vừa hay bị Hoắc Liên Ngao bắt được, anh quen vợ của Hàn Tông nên Hàn Tông đành phải cố gắng giải thích.

Lúc đó Giản Liêu cũng có mặt, Hàn Tông giải thích về việc cô gái mặc bộ lễ phục hở lưng màu đỏ hồng ban nãy dựa vào lòng mình là: “Cô ấy là bạn gái của bạn tôi, bạn tôi vì chuyện nên đi ra ngoài, cô ấy uống chút rượu, tôi chăm sóc hộ cậu ấy”.

Người ấy có vẻ không giỏi ăn nói, tới mức Giản Liêu đứng bên nghe cũng cảm thấy có chút bực bội, ngược lại, Hoắc Liên Ngao lại nghe rất chăm chú và say mê.

https://thuviensach.vn

Sau khi Hàn Tông làm rõ mối quan hệ với cô gái nọ một cách khó nhọc, Hoắc Liên Ngao đáp lại một câu không nóng không lạnh: “Hàn Tông, anh vẫn như trước, cứ nói dối là miệng lắp bắp”.

Tối đó, Hoắc Liên Ngao thể hiện một vẻ vênh váo không khác gì mùa xuân ở Miami. Anh chỉ vào người đàn ông tên Hàn Tông và nói: “Hàn Tông, tôi hy vọng anh ngày nào cũng trái ôm phải ấp đấy, tốt nhất là lòi ra hai đứa con riêng giống Hoắc Chính Khải vậy”.

Câu nói khi đó đã giúp Giản Liêu liên tưởng tới ân oán của Hoắc Liên Ngao và bố mình. Nghe nói, chuyện Hoắc Chính Khải có hai đứa con riêng, một trai một gái ở Brunei ai ai cũng biết, có điều cũng không biết sau đó ra sao, có không ít lời đồn thổi về hai đứa con riêng của ông.

Nếu người có lòng muốn tiếp tục moi móc có lẽ cũng moi được gì đó, khi đối diện với những câu hỏi có không ít phóng viên, Hoắc Chính Khải đáp rất mơ hồ, không thừa nhận mà cũng không phủ nhận.

Trở về nhà, Giản Liêu lần nhận được điện thoại của Hoắc Liên Ngao. Anh dặn dò: Đặt cho anh vé máy bay tới Singapore vào ngày mai, càng nhanh càng tốt.

Thứ ba, Giản Liêu nhận được tin toàn bộ công việc và kế hoạch tại Boston bị ngừng lại, mọi việc của hộp đêm được giao cho phó tổng giám đốc Tiêu Ân toàn quyền giải quyết, hủy toàn bộ hai buổi đấu giá đã quyết ngày tổ chức vào tháng tư, Hoắc Liên Ngao tuyên bố nghỉ ngơi một tháng.

Một loạt các hành động của Hoắc Liên Ngao khiến Giản Liêu chợt nhớ tới cuộc điện thoại anh gọi cho mình tối qua, nội dung không có vấn đề, vấn đề là ở ngữ khí.

Giản Liêu cố gắng nhớ lại: Giọng nói hơi run, cơn run rẩy đó như đang truyền đi một loại cảm xúc. Giản Liêu có thể chắc chắn rằng không có sự đau thương trong những cảm xúc ấy.

https://thuviensach.vn

Cuộc điện thoại báo tin dữ từ Tokyo gọi đến hơi muộn. Hai mươi phút sau khi Hàn Tông được tuyên bố tử vong mới có người nhớ ra phải gọi cho người con gái tên Khang Kiều kia.

Khi Khang Kiều nhận được điện thoại là 3 giờ 58 phút chiều. Nhận máy xong, chiếc di động lập tức trượt khỏi tay cô, rơi xuống đất, phát ra một âm thanh bí bách.

Cô cúi đầu nhìn rồi cúi xuống nhặt, đặt nó về chỗ cũ, quay mặt đi.

Thứ biểu cảm duy nhất khuôn mặt ấy thể hiện ra nhợt nhạt. Cô mấp máy nói: Chu Tùng An, anh có thể đặt cho em một tấm vé máy bay tới Singapore không, càng nhanh càng tốt.

Anh giật mình, vội vàng hỏi: “Sao vậy?”.

“Hàn Tông chết rồi.” Ngữ khí tê dại bật ra câu nói ấy…

~

Pre: “Cô gái đó đúng là lòng dạ sát đá, chồng chết mà không rơi giọt nước mắt nào.”

“Cô đóng vai một cô gái đau khổ khi mất đi một nửa đúng là giống như đúc, người không biết chân tướng nhất định sẽ nghĩ: Ừm, họ nhất định là một cặp vợ chồng ân ái.”

“Tôi hy vọng cô sẽ công bố với bên ngoài, từ bỏ quyền thừa kế di sản của chồng với tư cách người vợ.”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Năm 2013 - 2014 (09)

Chu Tùng An đã đặt chuyến bay lúc tám rưỡi tối, từ Thượng Hải tới Singapore mất gần năm tiếng đồng hồ, vì tính nghiêm trọng của sự việc và tình trạng của Khang Kiều, Chu Tùng An đã đặt hai vé.

Hành trình đã đi được nửa đường, Khang Kiều ngồi trên cao hơn mười ngàn mét hỏi người vẫn luôn ngồi bên cạnh cô, giúp cô giải quyết chuyện vé máy bay, hành lý và thủ tục một câu: “Chu Tùng An, vì sao anh lại ở đây?”.

Câu nói này khiến cõi lòng Chu Tùng An dấy lên một cảm giác đắng chát. Giây phút đó, anh tựa hồ nhìn thấy thời thiếu nữ của cô. Hồi còn nhỏ, Khang Kiều là một cô gái rất ít nói, hiền lành như khúc gỗ, có lúc ăn nói còn thiếu suy nghĩ, nói theo cách của mẹ Khang Kiều thì: Rồi một ngày mẹ sẽ tức chết vì con.

Còn Khang Kiều thì sao, thứ đã xấu không bao giờ khen đẹp, cho dù thứ xấu xí ấy thuộc về một vị chủ nhân cao quý, quyền thế.

Cũng vì nguyên nhân này, Khang Kiều không được lòng mọi người. Mỗi lần Khang Kiều chọc cho ai tức giận, cô lại bị mẹ rầy la một trận, mắng những lời rất khó nghe. Lâu dần, Khang Kiều dùng sự im lặng đối đáp lại thế giới này, đa số thời gian cô gái đó chỉ ngồi yên, không nói không rằng...

Chẳng khác gì một khúc gỗ cả.

Thi thoảng, Chu Tùng An còn nghe thấy Hoắc Liên Ngao kiên quyết gọi Khang Kiều là “Đầu gỗ”.

https://thuviensach.vn

Người vừa nói xong có lẽ cũng ý thức được sự thiếu thỏa đáng của mình, cô cúi đầu nói một câu: “Tùng An, xin lỗi anh”.

“Không sao.” Xoa đầu cô là việc Chu Tùng An thích làm nhất khi Khang Kiều còn nhỏ, ý nghĩa ban đầu của động tác này là truyền đạt rằng chúng ta là những người bạn rất thân thiết. Lâu dần, động tác ấy trở thành một thói quen ăn sâu vào cốt tủy, còn tình cảm thương hại dành cho cô gái hiền lành kia cũng dần dần chuyển hóa thành yêu.

Khang Kiều bây giờ thì sao?

Khang Kiều của hiện tại đã không còn sự ngây ngô của hồi nhỏ, cũng chỉ có đôi lúc cực kỳ thả lỏng hoặc tâm hồn treo ngược cành cây cô mới vô tình để lộ ra bản chất đầu gỗ của mình.

Sự trưởng thành của Khang Kiều chỉ qua một mùa hè, mà dường như cũng chỉ trong khoảnh khắc. Chu Tùng An còn nhớ mùa hè năm nào anh đang ở Úc thì nhận được một cuộc điện thoại của Khang Kiều. Trong điện thoại, Khang Kiều nói với anh: Chu Tùng An, em kết hôn rồi.

Lúc đó là nửa đêm, đúng vào thời điểm Chu Tùng An ngủ say nhất, anh chỉ “ừm” một tiếng rồi tiếp tục lăn ra ngủ. Hôm sau tỉnh dậy, Chu Tùng An mới phát hiện mọi thứ không phải là mơ, cũng chẳng phải là một màn đùa dai, Khang Kiều đã thật sự kết hôn!

Khang Kiều lấy Hàn Tông, một người hơn cô bảy tuổi. Nhà họ Hoắc và nhà họ Hàn có quan hệ nhiều đời, Hàn Tông chính là đứa con trai thứ hai của nhà họ.

Sau khi xác nhận tin động trời này, Chu Tùng An từ Úc bay về, vừa vặn đúng vào ngày cưới của Khang Kiều. Dưới cái nắng mùa hạ oi ả, giữa khoảng không gian nho nhỏ mà hồi xưa họ thường cùng nhau chia sẻ âm nhạc, anh hỏi cô: “Vì sao?”.

https://thuviensach.vn

Mọi thứ tới không có điềm báo trước, Chu Tùng An chỉ vừa ra đi vào đầu mùa hạ, cả một mùa hạ dài đằng đẵng còn chưa kịp chấm dứt, cô gái anh thề sẽ lấy làm vợ giờ đã là vợ người ta.

“Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng.” Câu trả lời của cô, thanh âm của cô và cả nét mặt cô khi đó đều không thể hiện một chút đùa cợt nào.

Đứng trước mặt cô, anh lần đầu tiên tỏ tình theo đúng tính chất tình cảm yêu đương nam nữ.

“Khang Kiều, anh thích em.”

“Em biết.”

Anh khó nhọc bật ra khỏi cổ họng một câu: “Biết mà còn...”.

“Anh thích em không có nghĩa em sẽ lấy anh. Chu Tùng An, thật ra anh cũng hiểu rõ rằng anh không xứng với em, chí ít khi so sánh về tài sản. Thế nên, anh ngập ngừng rất lâu vẫn không dám nói anh thích em. Em hiểu anh, cũng cảm ơn tình cảm của anh. Dù sao thì có được tình yêu của một người đàn ông đối với con gái mà nói là chuyện thêu gấm trên hoa.” Khang Kiều của giây phút đó lại rất lanh lợi: “Còn về phần tình cảm của anh, em chỉ khuyên anh chân thành một lần thôi: Hãy quên em đi, hãy đi tìm một cô gái thích hợp với anh, có thể cùng anh góp tiền mua nhà, mua xe”.

Khoảng thời gian rời xa, Chu Tùng An đã thề sẽ ghi nhớ lời khuyên chân thành của Khang Kiều, tìm một cô gái thích hợp cho mình.

Vậy mà, chỉ vài tiếng đồng hồ sau, Chu Tùng An đã biết những chuyện xảy đến với Khang Kiều mùa hè này.

Sợi dây thun thuộc về Khang Kiều cứ căng mãi rồi cuối cùng không chịu nổi nữa phải đứt phựt, bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu chèn ép thì sẽ có từng ấy tự do và gươm súng.

https://thuviensach.vn

Về sau, Chu Tùng An xin thôi việc bên Úc, gọi điện thoại cho Khang Kiều vào một buổi tối trăng đẹp, dịu dàng nói với cô: “Khang Kiều, nếu cảm thấy số phận hắt hủi em, muốn tìm một người để cằn nhằn thì anh luôn có mặt”.

Cô không nói năng gì đã ngắt máy.

Chu Tùng An tìm một công việc ở Brunei. Vài tháng trôi qua, vào một buổi tối Chủ Nhật, cuối cùng Chu Tùng An cũng nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc xuất hiện trên hành lang ký túc xá và dừng lại trước cửa phòng mình.

Thời gian như sóng vỗ bờ cuốn cát trôi xa, và thế là cô gái khờ khạo ngày nào đã trở thành người con gái đang nhắm mắt ngồi bên cạnh anh lúc này đây.

Khang Kiều khi nhắm mắt có đôi mi thanh mảnh, đôi mày đẹp và làn da trắng, kết hợp với sự nhẹ nhàng toát ra từ gương mặt cô khiến cô giống như một tiên nữ trong lòng đám đàn ông, vừa xa lại vừa gần, ở ngay bên bờ sông mà không sao chạm tới được.

Nhưng Khang Kiều thì mở mắt lại mang một dáng vẻ khác. Nhìn kỹ vào đôi mắt cô, nhìn qua con ngươi của cô, ừm, đó là một đôi mắt viết đầy những câu chuyện.

Bây giờ, đôi mắt ấy vừa viết thêm một trang truyện mới: Chồng tôi không còn nữa.

Khi tới Singapore đã gần hai giờ sáng, họ gọi một chiếc taxi rồi anh cùng Khang Kiều về nhà họ Hàn.

Khang Kiều rất ít tâm sự với Chu Tùng An về chuyện nhà họ Hàn, nhưng anh cũng mơ hồ đoán được. Sự thật đã chứng minh mọi suy đoán của Chu Tùng An, Khang Kiều không được gia đình này đón nhận. Khi cô

https://thuviensach.vn

tới, tất cả mọi người trong nhà, bà con thân thích, thậm chí là người làm đều tỏ thái độ lạnh nhạt.

Còn người phụ nữ mà Khang Kiều gọi là "chị dâu" thì dường như còn có hứng thú với anh hơn.

Mấy chuyện gia tộc lớn tranh giành nhau miếng lợi đã chẳng còn gì mới mẻ, đối diện với ánh mắt tọc mạch của cô ta, Chu Tùng An cười khổ trong lòng.

Còn Khang Kiều, có vẻ cô đã quá quen. Ánh mắt cô một lần nữa dừng trên bức ảnh trắng đen được phóng to ấy, sắc mặt nhợt nhạt như ma. Đó là ảnh của Hàn Tông, gọng kính gắn trên sống mũi khiến anh ấy mang theo mùi học thức đầy mình, chẳng giống một thương nhân chút nào.

Lại gần bức ảnh đó, cô chầm chậm giơ tay, gần chạm được vào người trên ảnh thì bức ảnh bị lấy đi rất nhanh. Người giật bức ảnh đi là em gái của Hàn Tông, đã ngoài ba mươi tuổi, quắc mắt, lạnh lùng nói: "Khang Kiều, cô nên đi nghỉ một lát đi, bọn tôi còn phải tới Nhật đón anh trai về".

Một tiếng sau, Khang Kiều lên đường tới Tokyo.

Chu Tùng An ở tạm trong căn phòng do quản gia nhà họ Hàn sắp xếp. Trước đó Chu Tùng An đã nói mình có nhờ bạn đặt phòng khách sạn nhưng bị chị dâu của Khang Kiều đáp lại bằng một câu khách sáo hiếm hoi: "Anh Chu, anh cứ ở lại đây đi. Anh là bạn của Khang Kiều, bây giờ con bé cần một người ở bên chăm sóc".

Trưa hôm sau, thi thể của Hàn Tông được chuyển về Singapore. Nhà họ Hàn là một trong những danh gia vọng tộc ở đây nên có cả đài truyền hình tới đưa tin phóng sự từ sân bay: Người ra khỏi máy bay đầu tiên là Hàn Hựu. Sau khi bố của Hàn Tông qua đời, Hàn Hựu với tư cách con trưởng đã trở thành người cai quản nhà họ Hàn. Từ lúc nhận được tin Hàn Tông gặp nạn, Hàn Hựu đã tới ngay Tokyo.

https://thuviensach.vn

Đi sau Hàn Hựu là vợ của Hàn Tông, Khang Kiều. Khang Kiều mặc áo tang, phía tóc mai bên trái có gài một bông hoa trắng, khuôn mặt hiện trên ti vi trông rất đờ đẫn.

Nhìn thấy những hình ảnh này, Chu Tùng An nghe được hai giọng nói thì thầm bên cạnh mình. Đó là hai phụ nữ trung niên tới tham gia tang lễ từ sớm, họ đang xì xào thảo luận xem Khang Kiều có khóc không?

Từ thái độ của Khang Kiều, em gái cùng chị dâu của Hàn Tông, họ có thể đưa ra kết luận: Khang Kiều không khóc, ngược lại hai người kia mắt đỏ như gấc, lồ lộ hiện ra trước mặt khán giả truyền hình.

Tiếp sau đó là một buổi chiều bận rộn, tất cả mọi người nhà họ Hàn đều rục rịch chuẩn bị cho tang lễ ngày mai của Hàn Tông: Đã thông báo cho phía hội trưởng XX chưa? Đã thông báo cho bộ trưởng XX chưa? Đã gọi điện cho Chủ tịch XX chưa? Người quản lý nhà họ Hàn đích thân gọi điện thoại tới văn phòng của thủ tướng XX, đối phương đã cho câu trả lời chắc chắn rằng ngày mai sẽ cử đại diện tham gia nghi thức truy điệu.

...

Cuối cùng, chỉ còn lại một câu hỏi: Ngày mai, Hoắc Chính Khải có xuất hiện hay không?

Khi bệnh viện tuyên bố không thể cấp cứu cho Hàn Tông được nữa, người đầu tiên Hàn Hựu thông báo không phải Khang Kiều mà là Hoắc Chính Khải. Sau mười giây im lặng, ông chỉ đưa ra một câu trả lời: “Tôi biết rồi”, sau đó không thể hiện thái độ gì thêm.

Hoắc Chính Khải cả đời vẻ vang, điểm nhơ duy nhất của ông chính là người đàn bà tên Nghê Hải Đường từng vác cái bụng to đùng tới nhà họ Hoắc.

https://thuviensach.vn

Người đàn bà ấy còn mang tới nhà họ Hoắc một đứa con của chồng trước, chính là Khang Kiều.

Về Khang Kiều, mọi người đồn thổi hai phiên bản: Một phiên bản nói rằng thực chất Hoắc Chính Khải đã tòm tem với Nghê Hải Đường từ lâu, Khang Kiều chính là con của họ. Một phiên bản khác lại cho rằng Khang Kiều là con của Nghê Hải Đường và một người đàn ông khác, Nghê Hải Đường vì cùng đường lỡ bước đành đưa Khang Kiều tới nhà họ Hoắc.

Vào lúc mọi người đang tranh luận không ngừng nghỉ xem phiên bản nào đúng thì Hoắc Chính Khải tuyên bố nhượng toàn bộ phần bất động sản cùng 5% cổ phần trong công ty cho Khang Kiều, như vậy chẳng khác gì ông dùng một cách thức khác để thừa nhận Khang Kiều là con mình.

Sau đó, cuộc tranh luận mới dần dần dịu bớt.

Nhưng rõ ràng, Hoắc Chính Khải vẫn bứt rứt không yên vì vết nhơ của mình, việc Khang Kiều không được Hoắc Chính Khải để mắt đến là việc ai ai cũng biết.

Nhà họ Hàn sau vào lần cân nhắc đã nghiêng về hướng Hoắc Chính Khải không ra mặt trong nghi thức truy điệu, nhưng chắc chắn sẽ cử người đại diện.

Sau hai mươi tiếng đồng hồ thi thể Hàn Tông được chuyển về Singapore, lễ truy điệu chính thức bắt đầu. Hiện trường buổi lễ vô cùng trang nghiêm, rất đông người tới dự. Trước cửa nhà họ Hàn là cả một hàng xe nối đuôi nhau dài tít tắp và hai bên đường bày vô số những vòng hoa tang cùng câu đối phúng viếng.

Nghi thức truy điệu được cử hành khoảng hai tiếng đồng hồ. Với tư cách là bạn của Khang Kiều, Chu Tùng An bước vào hội trường cùng lác đác vài ba người khác. Chắc hẳn cảnh tượng xót xa này trong mắt mọi người sẽ trở

https://thuviensach.vn

thành: Người thân của vợ người đã mất chỉ đếm được trên đầu ngón tay, chắc hẳn thường ngày cũng là một người sống cô độc.

Giây phút đó, Chu Tùng An cảm thấy rất chua xót, đáng lẽ anh phải gọi cả Chu Tùng Ngọc tới, bảo chị dẫn theo cả đám bạn của chị. Bạn bè của Chu Tùng Ngọc cứ gọi là giăng đầy trời, ai nấy đều rất chân thành, nhiệt tình.

Hành lễ xong, Chu Tùng An đi tới trước mặt Khang Kiều đang đứng ở chỗ người thân. Từ lúc tới nhà họ Hàn, câu duy nhất Khang Kiều nói với anh là: “Em đón anh ấy về nhà rồi”, còn là nói trước mặt quản gia.

Từ đó đến giờ, anh và cô không có bất kỳ sự tiếp xúc nào, anh chỉ thi thoảng nghe thấy mấy lời từ miệng đám bà con họ hàng: “Đứa con gái đúng là lòng dạ sắt đá, chồng chết mà không rơi giọt nước mắt nào”.

Lúc này đây, câu duy nhất Chu Tùng An có thể nói với Khang Kiều chỉ là: “Đừng quá đau buồn”.

Cô cúi đầu đáp lễ, lúc ấy, Chu Tùng An bắt gặp đóa hoa trắng gài trên tóc cô.

Sau khi rời khỏi buổi lễ, Chu Tùng An được sắp xếp tới phòng nghỉ của khách, thật may là từ đây có thể nhìn thấy một góc của buổi lễ, vị trí đứng của Khang Kiều vừa hay nằm trong tầm nhìn của anh.

Khi buổi lễ gần kết thúc thì Chu Tùng An nhìn thấy Hoắc Liên Ngao.

Trong rừng sâu u ám, sau khi đứa trẻ nước đi rất lâu, hoàn thành lần cầu nguyện thành kính thứ một nghìn của mình, người kỵ sỹ trẻ cưỡi ngựa từ trên trời bước xuống, dùng thanh bảo kiếm trong tay mình rạch một đường giữa mây mù và bình minh, ánh sáng từ vết nứt tràn ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Anh đứng ngược sáng, ánh sáng cắt anh thành một cái bóng đen xì, dáng người thẳng tắp, giọng nói ấm áp.

Khi mặt trời lên cao, kỵ sỹ đen của tôi cũng đã rời xa.

Giây phút đó, sự xuất hiện của Hoắc Liên Ngao giống như kỵ sỹ đen mà Khang Kiều miêu tả rất lâu trước đây.

Qua lớp kính cửa sổ, anh nhìn thấy Hoắc Liên Ngao bước từng bước về phía Khang Kiều, bỗng dưng, trái tim của Chu Tùng An lỡ nhịp...

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Năm 2013 – 2014 (10)

Sự xuất hiện của Hoắc Liên Ngao bắt đầu từ những tiếng "Đó là xe nhà ai vậy, hoành tráng quá". Khi đó, Chu Tùng An và mười mấy người khác đang được sắp xếp vào cùng một căn phòng. Nghe âm thanh ấy, nhìn theo hướng của họ, Chu Tùng An thấy đến chục chiếc xe đen đang đỗ trước cửa nhà họ Hàn, chiếc đi đầu tiên là xe hành chính có cắm cờ Singapore, rõ ràng nó dùng để mở đường cho những chiếc phía sau.

Kế đó, Chu Tùng An liền nhìn thấy Hoắc Liên Ngao xuất hiện trong chiếc sơ mi trắng, bộ vest đen, đến tư thế cũng giống một vị khách bước lên thảm đỏ cuối cùng.

Anh có vẻ không hề gấp gáp, cho tới khi Hàn Hựu xuất hiện trước cửa lớn mới cài cúc áo vest vào, mỉm cười gật đầu với người xuất hiện, hạ vai hơi cúi xuống, rồi giơ tay trái ra.

Người đứng đầu nhà họ Hàn cũng giơ hai tay ra, cúi người chào một góc bốn lăm độ.

Ai mạnh ai yếu, vừa nhìn đã rõ ràng.

Hàn Hựu đích thân đón anh vào từ cửa.

Giây phút đó, sự xuất hiện của Hoắc Liên Ngao khiến Chu Tùng An cảm thấy an ủi chút nào. Chí ít thì, anh sẽ khiến Khang Kiều không còn thân cô thế cô.

Chu Tùng An biết mấy người nhà họ Hàn đã mời luật sư của họ tới, chỉ cần tang lễ kết thúc sẽ lập tức phân chia di sản. Người có tiền luôn kiêng kị

https://thuviensach.vn

việc đêm dài lắm mộng, họ dĩ nhiên sẽ không để cô gái tên Khang Kiều lấy đi một phần ba di sản. Có thể tưởng tượng được, khi đóng cửa lại, những lời họ nói ra muốn khó nghe cỡ nào cũng có.

Hoắc Liên Ngao xưa nay chưa bao giờ là người dễ chọc vào, điểm này Chu Tùng An đã được lĩnh hội sâu sắc từ lâu.

Singapore là đất nước điển hình cho kiểu khí hậu nhiệt đới, mưa rào nói tới là tới. Khoảng bảy, tám phút sau cơn mưa ào ạt, mặt trời lại sốt sắng ló đầu ra khỏi tầng mây.

Trong vườn nhà họ Hàn, có không ít những cây gỗ nhiệt đới có tuổi đời mười mấy năm trở lên, cao lớn, xanh tốt, rậm rạp. Giữa trưa, ánh nắng xuyên qua những tán lá, hắt xuống hai con người đi dưới.

Trên con đường rợp bóng cọ dẫn thẳng vào biệt thự nhà họ Hàn, Hàn Hựu đi trước, Hoắc Liên Ngao theo sau. Ánh nắng khiến chiếc sơ mi trắng của anh trông càng sáng và trong suốt, giống như một bức chân dung tỏa sáng.

Hấp dẫn tới nỗi rất nhiều người đều vô thức quay qua nhìn anh, nhìn anh men theo con đường râm mát, từng từng bước đi về phía hội trường tang lễ, nhìn anh cúi chào, nhìn anh quay mặt đi sau khi cúi chào.

Khi Hoắc Liên Ngao đứng trước mặt Khang Kiều, chẳng hiểu sao trái tim Chu Tùng An lại nhói lên, giống như có ai vừa đánh vào gáy mình vậy.

Sau đó, từ trong trung khu thần kinh bắt đầu truyền đạt một thứ cảm xúc vô cớ: Bất an.

Buổi trưa hôm đó, Khang Kiều nhận được một cuộc điện thoại, người ở đầu kia gọi tên cô và nói: “Khang Kiều, Hàn Tông chết rồi”.

https://thuviensach.vn

Nghe xong câu đó, đầu óc cô bắt đầu trở nên vô tri vô giác. Từ ấy, cô giống như một con rối gỗ bị người ta giật dây, không có suy nghĩ, chỉ biết đi theo họ, đi theo những âm thanh ấy, bảo về phía Đông thì về phía Đông, bảo về phía Tây thì về phía Tây.

Rất nhiều người đi đến trước mặt cô và nói: "Đừng qua đau lòng", thế rồi cô lại đáp lễ lần lượt từng người.

Rồi lại có một người tới trước mặt và dịu dàng khuyên nhủ cô. Đó là một giọng nam giới rất trẻ, nghe còn hơi quen thuộc.

Trong lúc cúi đầu, cô nhìn thấy chiếc quần áo thẳng tắp phủ lên đôi giày da màu xám xanh. Người này nói xong không đi ngay như những người trước đó mà dừng lại trước mặt cô. Vì sao còn chưa đi nhỉ?

Hơi nâng đầu lên một chút, Khang Kiều nhìn thấy đôi chân vừa thẳng vừa dài bên dưới chiếc quần Âu.

Cô chẳng buồn tiếp tục ngẩng lên nhìn người này. Chắc hẳn cũng không có gì khác biệt, nét mặt hoặc là cảm thông, hoặc là điềm nhiên, hoặc là mẫu mực.

Mí mắt cô nặng dần, nó khiến cô nhớ lại mình đã bao lâu rồi không chợp mắt. Gần đây cô thường mất ngủ, cũng chẳng biết nguyên do gì.

Trong lúc cô đang suy nghĩ, cả cơ thể bị đổ về phía trước. Cô tưởng mình sắp ngất xỉu tới nơi, thật ra không phải, là có người đặt tay lên lưng cô, rồi nhẹ nhàng ấn xuống.

Cơ thể tự động ngả về trước, đầu Khang Kiều dựa lên một bả vai, không khác gì cánh cửa kéo sập hai mí mắt xuống.

Dần dần, dần dần, Khang Kiều nhắm mắt lại.

https://thuviensach.vn

Không hiểu vì sao, bả vai đang đỡ đầu cô lại dễ chịu đến thế, tới mức như lần đầu tiên được chạm vào một chiếc gối lông ngỗng từ rất lâu, rất lâu trước đây.

Một người đã quen ngủ gối gỗ như cô vừa nghe thấy thứ bảo bối tuyệt đẹp, mềm như bông đó được làm từ vô số lông ngỗng thì vui mừng khôn xiết, chỉ muốn trời tối mau mau để cô có thể dựa đầu vào bảo bối của mình.

Sau này, Khang Kiều đổi rất nhiều loại gối, chất lượng tuyệt hảo, giá cả đắt đỏ, nhưng thứ mềm mại nhất trong lòng cô vẫn là chiếc gối lông ngỗng màu tím hồng mà cô thích trước kia.

Hồi nhỏ, bà ngoại suốt ngày càm ràm: “Khang Kiều nhà chúng ta đúng là một người cố chấp giống hệt bà”. Xem ra, bà nói vậy không phải không có lý.

Lúc này đây, cô dường như tìm lại được chiếc gối tím hồng của mình. Cả cơ thể cô như co lại trong cái vỏ của một cô bé hơn mười tuổi. Lúc đó cuộc sống cũng đầy rắc rối nhưng chỉ cần ngủ một giấc là mọi phiền não đều tan biến, giống như cơn gió dài gõ lên cửa sổ mỗi đêm về, biến mất không chút giấu vết.

Chưa biết chừng…

Chưa biết chừng mọi chuyện chỉ là một giấc mộng dài vào một buổi chiều mùa hạ. Suy nghĩ này khiến đầu óc cô hỗn độn, trong lúc đó có tiếng ho khẽ của một người.

Cô mở mắt ra, cả thế giới chỉ còn lại hai màu đen trắng. Cô đứng thẳng người dậy, lùi về sau một bước, gương mặt đó cứ thế rơi vào tầm mắt không chút phòng bị.

Khuôn mặt trước mặt và khuôn mặt ngày xưa chồng lên nhau, ánh mắt đôi mày đẹp tới mức tinh xảo, khiến người ta phải nghi ngờ: Thật sự có

https://thuviensach.vn

một người đẹp như vậy ư?

Cô cứ ngây ngốc đứng nhìn như thế.

Giây phút lịch sử này như được lặp lại, lần đầu tiên Khang Kiều gặp Hoắc Liên Ngao cũng không nỡ dời mắt đi. Cô không ngờ trên thế giới thực sự có một cậu bé đẹp như vậy.

Ham mê cái đẹp là bản tính trời sinh, một giây trôi qua lại muốn nhìn thêm giây nữa.

Sau đó mẹ giơ tay véo má cô một cái, nói những lời tựa như: "Mất hết thể diện vì con rồi". Thế là cô vội vàng cúi đầu, nhìn cậu bé đi đôi giày ngoại quốc kia lướt ngang qua trước mặt mình.

Đi sau lưng cậu ta còn có một đống người. Họ tay xách hành ly, đồ đạc của cậu ta nhiều thật, phải tới hơn chục hòm.

Người mẹ đeo lắc vàng kéo bàn tay nhỏ xíu của cô bước lên trước, dịu dàng gọi một tiếng "Liên Ngao" giống như một quý phu nhân có giáo dục.

Sau tiếng gọi đó, mẹ lại nói thêm câu gì, khi đó ánh nắng chói lọi.

Một tiếng gọi từ trong ký ức xa xôi vọng đến lập tức xé toạc thế giới đầy nắng đó.

Khung cảnh trước mắt lại sáng bừng, trong thế giới đen trắng đó Hàn Tông đang nhìn cô, đeo mắt kính, vẫn không giống một thương nhân.

Từ năm mười hai tuổi tới nay đã hai mươi chín tuổi, Khang Kiều tổng cộng đã tham gia bốn đám tang, lần lượt là: Bà ngoại, mẹ, em trai và bây giờ là…

Chồng.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt cô chuyển từ bức ảnh của Hàn Tông tới người trước mặt.

Hoắc Liên Ngao!

Khang Kiều đã rất nhiều năm rồi không gặp Hoắc Liên Ngao.

Buông thõng tay xuống trước, cô nói một câu: “Anh tới rồi?”.

“Ừm.” Tiếng đáp lại nhạt nhòa nhưng lại rất hợp với cô, không quá gần gũi cũng không quá xa cách.

Đôi giày da màu xanh xám di chuyển tới chỗ Hàn Hựu. Khang Kiều cúi đầu xuống, không liếc ngang liếc dọc. Vài phút sau, lại có người mới đi vào.

Sau khi thức giấc bởi tiếng mưa ngoài cửa sổ, Khang Kiều không ngủ được nữa. Cô ngồi ngẩn người trước giường nhìn tấm ảnh cưới của mình và Hàn Tông.

Trên ảnh, họ đều mặc lễ phục trắng, cả khuôn mặt của cô đã bị lớp voan che kín, không nhìn rõ biểu cảm. Anh ấy đứng sát cạnh cô, không vui không buồn, nhìn thế nào cũng không giống vợ chồng.

Cả căn phòng ngoài tấm ảnh cưới này ra không còn bức ảnh nào khác. Đây là phòng ngủ của Khang Kiều và Hàn Tông, vì nữ chủ nhân thường xuyên không có mặt nên nơi đây trông giống phòng của một người đàn ông độc thân hơn.

Sự kết hợp giữa Khang Kiều và Hàn Tông không liên quan đến tình yêu. Một người bị phản bội như cô vào một giây phút nào đó cần một bến đỗ bình yên để chữa lành vết thương, một người bao năm chìm trong nỗi đau mất bạn gái đã tới tuổi dựng vợ như an cần một người vợ không yêu mình, cũng chỉ trong vài phút đồng hồ, họ đã quyết định đến với nhau.

https://thuviensach.vn

Chuẩn bị đám cưới, tuyên bố kết hôn và hoàn thành hôn lễ, tất cả chỉ vỏn vẹn trong ba ngày. Những người khác hình dung cuộc hôn nhân này là "thiên kim nổi tiếng ngành bán lẻ và con thứ một gia đình Logistics kết hôn chớp nhoáng".

Hàn Tông có một công ty con ở Thượng Hải. Đến năm thứ ba sau khi họ kết hôn, Hàn Tông được phân tới đây. Cô cùng anh ấy rời khỏi Singapore tới Thượng Hải. Khang Kiều cũng tự mở một phòng làm việc của mình tại đó.

Một năm sau, Hàn Tông trở về Singapore làm việc, còn cô vì phòng làm việc nên vẫn ở lại Thượng Hải. Mấy năm đầu cô còn phối hợp tết nhất về Singapore, hai năm gần đây cô còn lười, Hàn Tông cũng không có ý kiến gì.

Khoảng nửa đêm, có một cơn mưa kéo dài tầm mười phút. Sau khi mưa tạnh, bầu không khí xung quanh càng trở nên yên ắng, sự tĩnh mịch không chút sinh khí.

Nhà họ Hàn quê gốc ở Phúc Kiến nên tang lễ cũng được làm theo tập tục quê hương, ngày mai thi thể của Hàn Tông sẽ được đưa về hỏa táng, xử lý sau thì chôn cất, cũng chín là tập tục "nhập thổ vi an*".

*Người chết phải được chôn cất thì mới ra đi bình yên.

Từ nay, trên đời không còn người này nữa.

Khoác áo lên, Khang Kiều rời khỏi phòng.

Người trông coi linh cữu là người làm lâu năm của nhà họ Hàn. Khi Khang Kiều, họ đều đã ngủ gật. Sau khi họ ra ngoài, cả linh đường chỉ còn lại một mình cô.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều đứng một lúc trước linh cữu Hàn Tông rồi kéo một chiếc ghế, ngồi xuống, ngẩn người nhìn người trong ảnh, rất gần gũi mà cũng rất xa lạ.

Lần cuối cùng Khang Kiều gặp Hàn Tông là ở Thượng Hải, tám giờ tối anh ấy tới, tám giờ sáng hôm sau đã đi. Hôm đó cô làm bữa sáng cho anh ấy, anh ấy ăn rất sạch sẽ.

Anh ấy nói: "Khang Kiều, đưa anh ra sân bay nhé".

Khang Kiều lái xe đưa Hàn Tông ra sân bay, còn chưa đến giờ lên máy bay, anh lại nói: "Khang Kiều, ngồi với anh một lát". Trong một lát đó, anh cứ nhìn cô mãi, nhìn chán thì dưa tay xoa mặt cô, giữa "né tránh" và "không né tránh", cô đã chọn phương án một.

Ngón tay anh từ mái tóc trượt xuống má cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn man, chất giọng nghe như đang thở dài, hết thở dài lại nói: "Em còn chẳng buồn mắng anh một trận ư?".

Hàn Tông làm rất nhiều chuyện không hay, nhưng những chuyện cô giấu anh ấy cũng có tốt đẹp gì cho cam, thế nên, cô cảm thấy mình chẳng có tư cách gì để mắng anh.

Hôm đó, cô chỉ đáp lại anh: "Hàn Tông, chúng ta đều là người đã trưởng thành rồi".

Ý tứ cô muốn biểu đạt không thể rõ ràng hơn nữa. Nghe xong, anh ấy vẫn chỉ thở dài. Tiếng thở dài ấy nhàn nhã, xa xôi. Dường như lúc này đây, nó đã vượt thời gian và không gian, từng ngón tay cô cũng có thể chạm được vào nó, dịu dàng, ấm áp, nhân từ như một người anh trai.

Một giọt nước mắt cứ thế rớt xuống, đây là lần đầu tiên Khang Kiều rơi nước mắt vì Hàn Tông. Qua tầng ánh sáng, cô nhìn thấy người trong ảnh đang yên lặng nhìn mình, giống như hôm đó ở sân bay vậy.

https://thuviensach.vn

Người này không còn nữa, cũng giống như ba con người khác, không còn nữa.

Giây phút ấy, nước mắt cô như mưa rào trút xuống.

Khi cô rời đi, đường chân trời đã có những tia sáng yếu ớt ló ra. Chúng cùng với ánh đèn yếu ớt trong vườn cùng trải lên con đường nhỏ lát xi măng trắng.

Khang Kiều bước đi, khi sắp tới ngã rẽ thì có một giọng nói vọng từ bên trái sang: “Cô thật sự đóng rất đạt vai một người phụ nữ đau khổ tới tuyệt vọng khi mất đi một nửa của mình. Người không biết sự thật có khi còn nghĩ thầm trong lòng: Ừm, họ nhất định là một cặp vợ chồng ân ái”.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Năm 2013 - 2014 (11)

Theo âm thanh ấy, Khang Kiều lập tức nhìn thấy một chấm đỏ nhấp nháy, lập lòe. Hoắc Liên Ngao đang dựa vào cây long não cao lớn, ngón tay kẹp một điếu thuốc đang thoáng ẩn thoáng hiện giữa bóng cây.

Khi Khang Kiều quay đầu lại, vừa hay ánh đèn ngoài vườn rọi vào mặt cô, cho dù nguồn sáng không quá mạnh nhưng cũng đã làm nhức mắt cô, cô vô thức nheo mắt lại.

“Xem ra khóc cũng dữ đấy chứ, sưng hết cả mắt rồi.” Anh bật cười thành tiếng, tiếng cười khẽ khàng, “Thời tiết quái quỷ ở Singapore quả thật khiến người ta đau đầu. Tôi không ngủ được nên ra ngoài hút điếu thuốc, kết quả tôi lại phát hiện ra một chuyện thú vị. Này, Khang Kiều, cô có biết dáng vẻ nước mắt nước mũi tèm lem của mình trông buồn cười cỡ nào không? Ban nãy tôi còn nghi ngờ đôi mắt mình, đó có thật là Khang Kiều không?”.

“Buồn cười lắm sao?” Nghiêng mặt đi, Khang Kiều hỏi.

Anh gật đầu, sau đó lại lắc đầu: “Cũng không hẳn là rất buồn cười. Nếu chuyện này xảy ra với người khác có lẽ sẽ không buồn cười chút nào, nhưng nếu là cô...”.

Anh đang nói chợt ngừng lại như nhớ ra chuyện gì đó, anh phiền não “ồ” lên một tiếng rồi tiếp lời: “Tôi quên mất chuyện đang xảy đến với cô là một chuyện không may. Cứ coi như những lời tôi vừa nói là muốn làm dịu bớt đau thương của một người vợ đang đắm chìm trong chuyện chồng mất đi. Chỉ tại tôi diễn đạt không giỏi mà thôi. Cô cũng biết đấy, tôi không giỏi nói mấy lời xu nịnh người khác”.

https://thuviensach.vn

Xung quanh rất yên ắng, tới nỗi có thể nghe thấy cả tiếng những giọt nước mưa đọng trên đầu cành. Cơn gió nhẹ thổi qua, giọt mưa trượt xuống. Có vài giọt rơi trên áo khoác của Khang Kiều. Kéo chặt áo vào, cô hỏi: "Vậy bây giờ tôi có thể về được chưa?".

"Đương nhiên!" Anh không hề phản đối.

Khang Kiều di chuyển về phía phòng mình. Vừa đi được vài bước, giọng nói của Hoắc Liên Ngao đã từ phía sau vọng tới, vẻ tùy ý rất thân quen, như chưa hề tồn tại tám năm xa cách đằng đẵng.

"Cô vẫn cứng như ngày xưa, giống hệt một khúc gỗ, không có chút lịch sự nào cả."

Người đàn ông sau lưng, Khang Kiều từng vì anh chết một lần, cơ thể tuy chưa chết nhưng trái tim thì đã ra đi, thế nên giờ cô chẳng cảm thấy giận dữ.

Tiếng bước chân chầm chậm theo sau lưng cô. Cô đi nhanh anh cũng đi nhanh, cô đi chậm anh lại từ từ. Giọng nói vẫn tiếp tục: "Bây giờ tôi vẫn không hiểu tại sao hồi ấy lại bị cô mê hoặc? Tuổi trẻ ngông cuồng? Hình như chỉ còn lại mỗi cách giải thích này thôi. Khang Kiều, cô nghĩ sao?".

Cô ngước đầu lên nhìn sắc trời, bình mình đã xuất hiện, trắng dã như bụng cá, trời sắp sáng rồi, hôm nay là ngày đưa Hàn Tông đi.

"Sao không trả lời? Hả?"

Trả lời câu hỏi có phải vì khi xưa anh trẻ tuổi ngông cuồng nên bị cô mê hoặc ư?

Đáng tiếc là Khang Kiều chưa bao giờ nghĩ rằng mình có bản lĩnh khiến Hoắc Liên Ngao mê muội, ngược lại, cô đã nhìn thấy dáng vẻ của anh khi

https://thuviensach.vn

say mê một người con gái khác, cô gái đó tên là Văn Tú Thanh, người đẹp như tên.

Hoắc Liên Ngao từng tát cô một bạt tai vì Văn Tú Thanh, cái tát đó khiến cô đau đớn một thời gian dài.

Cô vô thức giơ tay lên xóa má trái của mình, giờ đã không còn cảm thấy đau nữa.

Nhưng, Khang Kiều của hiện tại cũng không rảnh đứng tranh luận với anh những vấn đề này. Bước chân vẫn còn theo sau cô, tựa như hôm nay quyết làm ra ngô ra khoai.

Thế là cô trả lời theo ý của anh: "Có lẽ vậy, thời trẻ, có ai không gây ra vài chuyện ngốc nghếch chứ".

Bước chân đằng sau chợt khựng lại. Cô bước lên thềm, đi hết hành lang dài vài mét rồi rẽ về phòng mình.

Mười giờ sáng, linh cữu của Hàn Tông được đưa tới nhà xác. Khi Hàn Hựu ký tên và tiến hành nghi thức trao nhận xác với nhân viên nhà xác, Khang Kiều vô thức muốn níu lại, góc cạnh lạnh ngắt của quan tài quẹt qua ngón tay cô, cả người cô chao đảo, bỗng có một bàn tay giữ cô lại.

Khang Kiều không động đậy gì nữa, cứ thế mải miết nhìn theo chiếc hộp hình chữ nhật dài nơi Hàn Tông đang nằm được chuyển vào hành lang sâu hút. Đây là lần cuối cùng cô được nhìn thấy anh ấy, cô chỉ có thể tiễn Hàn Tông tới đây thôi. Theo tục lệ của người Mân Nam, vợ không được phép tham gia tang lễ của chồng.

Khi ra khỏi nhà xác, Khang Kiều mới nhận ra tay mình vẫn đang nằm trong tay Hoắc Liên Ngao, cơ thể cũng chẳng biết từ lúc nào thành nửa dựa vào lòng anh. Ý thức đầu tiên của Khang Kiều là kiếm tìm Chu Tùng An. Cô biết Chu Tùng An cũng nằm trong danh sách những người đi cùng. Cô

https://thuviensach.vn

nhanh chóng nhìn thấy anh ấy, anh ấy đang đứng cách khoảng hơn mười bước chân, nhìn cô.

Cô đứng thẳng dậy, kéo dãn khoảng cách giữa mình và Hoắc Liên Ngao, muốn rút tay mình ra khỏi tay anh, nhưng vừa động đậy đã bị anh siết chặt hơn.

Người nắm tay cô hạ giọng xuống rất thấp: “Tôi phải cảnh cáo cô, tốt nhất cô đừng có ngó đông ngó tây. Tôi thật không biết nên coi hành động để Chu Tùng An xuất hiện tại nơi này của cô là vì cô quá ngu ngốc hay vì cô ngây thơ nữa”.

Mười tiếng đồng hồ sau, Khang Kiều cuối cùng cũng hiểu những lời Hoắc Liên Ngao nói.

Tang lễ kết thúc vào khoảng ba giờ chiều, một số bạn bè người thân của nhà họ Hàn tham dự xong, người về nước thì về nước, kẻ về nhà cũng đã về nhà.

Chu Tùng An bắt đầu thu dọn hành lý. Khang Kiều tưởng anh ấy muốn về Thượng Hải, nhưng câu trả lời của anh ấy lại khiến cô cảm thấy bất ngờ: “Anh đã đặt sẵn khách sạn, ngày mai sẽ chuyển qua khách sạn ở”.

Không đợi Khang Kiều đưa ra bất kỳ phản ứng nào, Chu Tùng An đã nói luôn: “Anh đợi em, chúng ta sẽ cùng về Thượng Hải. Em ở đây mười ngày, anh sẽ ở đây mười ngày, một tháng thì một tháng, một năm thì một năm, dù là cả đời cũng được”.

“Không... Đừng...” Cho dù biết Chu Tùng An làm vậy không thỏa đáng nhưng cô cũng chỉ có thể bật ra hai tiếng khô khan này mà thôi.

Không, Đừng!

https://thuviensach.vn

Ngược lại với cô, Chu Tùng An tỏ ra thản nhiên: “Mỗi một người đều là một cá thể độc lập. Anh muốn làm gì thì anh làm. Anh cũng sẽ chịu trách nhiệm với mỗi việc anh làm và hậu quả của nó. Đây là câu đầu tiên anh dạy cho các học trò của mình”.

“Tùng An...”

“Liệu em có ở đây cả dời không?”

Cô lắc đầu một cách bị động.

Anh nắm lấy bả vai cô, đẩy cô ra cửa: “Được rồi, anh biết mình đang làm gì. Anh cũng biết rõ mình muốn gì. Còn em, việc em cần làm bây giờ là về phòng, ngủ một giấc thật ngon, sắc mặt em trông tệ vô cùng”.

Bị anh ấy đẩy ra khỏi cửa, rồi đóng cửa lại sau lưng, Khang Kiều đứng nguyên tại đó.

Nơi Chu Tùng An đang ở là phòng dành cho khách của nhà họ Hàn, nằm ở tầng hai. Các căn phòng dành cho khách đều được xây hình vuông kiểu một căn hộ riêng biệt, gian này nối tiếp gian kia, ở giữa là một vườn hoa lộ thiên hình vuông. Qua vườn hoa ấy, Khang Kiều nhìn thấy Hoắc Liên Ngao phía đối diện. Trông anh giống như đang thưởng hoa, tiếp tục nhìn, Khang Kiều lại thấy thêm hai người khác là chị dâu và em gái của Hàn Tông, họ cũng đang nhìn cô.

Tám giờ tối, quản gia gõ cửa phòng Khang Kiều. Cùng ông ta đi tới đại sảnh, bên ngoài đại sảnh còn treo đèn trắng, bên trong đã đèn đuốc sáng trưng. Người nhà họ Hàn có mặt đông đủ. Anh trai và chị dâu của Hàn Tông ngồi một bên, em gái và em rể Hàn Tông ngồi bên kia, còn...

Cả Hoắc Liên Ngao cũng có mặt.

https://thuviensach.vn

Sau khi nhìn thấy luật sư của nhà họ Hàn, Khang Kiều đã đoán được đại khái chuyện sắp xảy ra. Như vậy cũng tốt, những chuyện phiền phức giải quyết sớm cũng tốt, chỉ cần đừng đụng vào căn phòng làm việc của cô ở Thượng Hải thì mọi thứ đều không quan trọng.

Mọi người đều nhìn cô. Ngẫm nghĩ một lát, Khang Kiều lựa chọn ngồi bên cạnh Hoắc Liên Ngao. Lần này anh đại diện cho Hoắc Chính Khải, chút lễ nghĩa tại chốn công cộng vẫn phải quan tâm.

Lời mở đầu của Hàn Hựu hết sức nhàm chán, toàn nói những câu lịch sự phép tắc, chủ yếu là để Hoắc Liên Ngao nghe, ví dụ như "Chúng tôi cũng vì bất đắc dĩ, bị ép không còn cách nào khác"...

Hoắc Liên Ngao cũng rất hợp tác, thi thoảng lại "ừm", "ừ hứ", tôi hiểu" để đáp lại Hàn Hựu.

Kết thúc một màn mở đầu vừa dài vừa chán, Hàn Hựu ra hiệu cho luật sư đưa tập tài liệu tới cho Khang Kiều.

Mở ra, Khang Kiều bỗng nhìn thấy ảnh cô và Chu Tùng An ở bên nhau. Mấy chục bức ảnh độ nét HD ghi chép những cử chỉ thân thiết của họ. Có một số còn được chụp bằng kỹ thuật lấy góc, thế là một động tác vốn dĩ giữa hai người bạn tốt lại trở thành những hành động ôm ấp hay hôn môi giữa những người yêu nhau. Còn có vài bức ảnh lấy bối cảnh là đêm khuya tại căn hộ của Chu Tùng An. Từ cửa ra vào cho tới cái bóng dựa vào cửa sổ.

Ngón tay cô run lên, Khang Kiều rất muốn ném thẳng xấp ảnh vào mặt họ, những người dò xét cuộc sống của người khác xong lại vẫn tỏ ra đường hoàng đến vậy!

Nhưng không thể, Hàn Tông vừa rời khỏi căn nhà này mới được mười tiếng đồng hồ.

https://thuviensach.vn

Bỏ lại ảnh vào trong túi tài liệu, cô vừa gấp gọn lại thì bị Hoắc Liên Ngao giật lấy.

Cô đặt tay lên đầu gối, ngồi thẳng, ánh mắt nhìn lướt qua từng gương mặt ngồi đây, cuối cùng dừng lại trên mặt Hàn Hựu: “Đưa cho tôi những bức ảnh này có mục đích gì?”.

Hàn Hựu nhìn sang bên trái cô, Hoắc Liên Ngao đang ngồi đó. Có lẽ Hàn Hựu cảm thấy cần phải quan sát anh một chút để cân nhắc ngữ khí và nội dung câu nói tiếp theo của mình.

Rõ ràng Hàn Hựu đạt được thứ mà anh ta muốn, giống như bên ngoài đồn thổi: Khang Kiều không có vai trò quan trọng gì trong nhà họ Hoắc.

“Khang Kiều, tôi không muốn việc chia chác tài sản của nhà họ Hàn bị đưa lên báo, viết thành tin dài kỳ. Cô biết đấy, người ta thích đọc mấy tin đó.”

Thì ra là vậy, như vậy quá dễ mà.

Nhưng có những người đã làm đĩ còn muốn được lập bia, ví dụ như vị đứng đầu nhà họ Hàn trước mặt đây:

“Nhưng tôi cũng không muốn một vài người có dính dáng tới nhà họ Hàn tới đây nói này nói nọ. Thế nên, hy vọng cô có thể công khai một bài phát biểu rõ ràng, ngắn gọn, lấy danh nghĩa vợ từ bỏ quyền hưởng di sản của chồng. Đương nhiên, cũng không ép cô bỏ hết.”

Luật sư của nhà họ Hàn mang bản phân chia di sản đã được soạn sẵn đưa cho cô. Phòng làm việc của Khang Kiều ở Thượng Hải được quy hoạch vào phần bắt buộc phải từ bỏ, hơn nữa xếp ngay đầu, chỉ dưới cổ phần công ty.

“Tôi không cần gì khác, nhưng phòng làm việc thì không được.” Cô nói rành mạch.

https://thuviensach.vn

Nơi đó thật sự không được, ở đó có rất nhiều kỷ niệm đẹp, sau này Khang Kiều còn muốn làm quà tặng cho một người khác.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, trước khi có phòng làm việc của cô xuất hiện, nơi đó chúng tôi vốn dĩ định dành để làm nơi nghỉ dưỡng, giải trí cho nhân viên, cũng là một trong những hạng mục công ty chúng tôi sẽ mở rộng xây dựng trong tương lai, thế nên cô không có quyền nói không được.” Hàn Hựu từ tốn đáp.

“Vậy thì tôi chỉ còn cách gọi điện thoại cho luật sư của tôi, để anh ấy nói chuyện với mấy người.” Khang Kiều định đứng dậy.

“Đừng bỏ đi vội.” Dâu trưởng nhà họ Hàn cùng chồng phu xướng phụ tùy, “Khang Kiều, cô cũng đã nhìn thấy những bức ảnh vừa rồi, không cần tôi nhắc lại lý do muốn cô xem chúng chứ?”.

Lúc này, Khang Kiều mới nhớ lại đống ảnh, cau mày: “Các người thích chỉnh sửa chỗ ảnh đó kiểu gì thì tùy, tôi mặc kệ”.

“Mặc kệ? Khang Kiều, cô không nhìn kỹ lại ngày chụp ảnh ư? Là mấy tháng trước, lúc đó cô vẫn còn là Hàn phu nhân, còn bạn thân cô lại là đàn ông độc thân.” Lần này, người chen vào là cô ba nhà họ Hàn, Hàn Mặc. Cô ta cố tình nhấn mạnh vào chữ “bạn thân”: “Nghe nói anh ta còn là giảng viên triết học được các sinh viên yêu quý. Một khi những bức ảnh đó rơi vào tầm mắt của mọi người, các người sẽ biến thành tổ hợp vợ người ta và một thầy giáo tiền đồ rộng mở. Cô muốn khiến anh ta rơi vào một scandal đồi bại luân lý sao?”.

“Đừng có nói bậy!” Giọng Khang Kiều run lên. Cứ liên quan tới Chu Tùng An, mọi lý trí của cô sẽ rối loạn. Cô nợ anh ấy quá đủ rồi, nhiều đến nỗi chẳng biết bao giờ trả hết.

“Ý của cô là chúng tôi đặt điều vô cớ? Nhưng cho dù chúng tôi tin cô, người ngoài cũng sẽ không tin. Thế giới này là vậy, con người ta chỉ chê

https://thuviensach.vn

cuộc sống không có gì náo nhiệt. Đối với tôi, chuyện này rất đơn giản, chị dâu giờ còn trẻ, người đó chẳng phải vẫn chưa có bạn gái sao? Sau này...”

“Chị ơi.” Một thanh âm êm tai ngắt lời Hàn Mặc.

Cô ba nhà họ Hàn mơ hồ tìm kiếm nơi bắt nguồn của âm thanh ấy, sau vài giây, cô ta nhìn Hoắc Liên Ngao, hỏi dò: “Ban nãy, anh gọi tôi?”.

“Vâng ạ, Monica, nghe nói tên tiếng Anh của chị là Monica?”

Một người khác giới điển trai luôn khiến người ta có thiện cảm, mặc kệ ông chồng ngồi bên, cô ta gật đầu, nhìn chằm chằm Hoắc Liên Ngao: “Xin hỏi...”.

“Quả nhiên đúng như lời họ nói với tôi, những cô gái tên Monica thường rất xinh đẹp.” Nói rồi, Hoắc Liên Ngao không buồn nhìn Khang Kiều đã vòng tay qua vai cô, ấn xuống: “Monica, tôi nghĩ tôi và cô ấy phải tạm thời thất lễ một chút, có được không?”.

Dường như quên bẵng đám người nhà còn ngồi bên, một loạt “Được, dĩ nhiên là được” từ miệng Hàn Mặc trôi chảy bật ra...

Pre: “Khang Kiều, tôi muốn biết hai người đã lên giường chưa? Nói đi, tôi muốn biết!”

“Các người nghe cho rõ đây, Khang Kiều nói muốn phòng làm việc thì các người phải để lại cho cô ấy.”

“Cũng may, mặt tham lam này cô không di truyền theo mẹ, cô tốt hơn mẹ cô nhiều đấy.”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Năm 2013 – 2014 (12)

Khang Kiều cứ thế bị Hoắc Liên Ngao khoác vai dẫn đi khỏi đại sảnh.

Vừa ra khỏi sảnh lớn, tay anh đã chuyển từ khoác vai cô thành nắm tay cô, vừa nắm vừa kéo, thuần thục đi tới trước cửa phòng ngủ của Khang Kiều.

Anh dùng chân đá cửa, cả người vừa vượt qua cánh cửa đã nghe thấy "rầm" một tiếng rồi cửa tự động đóng chặt lại. Lại tiếp tục là một màn lôi kéo, sau khi anh buông tay, cơ thể Khang Kiều không tìm được điểm tựa cứ thế lao xuống chiếc ghế sô pha.

Lại "rầm" tiếng nữa, tập tài liệu được vứt thẳng lên chiếc bàn trang trí phía trước sô pha, một vài bức ảnh rơi xuống bên cạnh chân Khang Kiều.

Bức gần cô nhất chính là hình ảnh cô và Chu Tùng An cùng ăn kem. Người chụp rất biết bắt góc độ, ai nhìn cũng sẽ cho rằng họ là hai người đang chìm đắm trong tình cảm nồng nàn.

Sự thật là như vậy ư? Không phải vậy.

Hôm đó vừa hay là ngày Chu Tùng An đưa hai nhóc sinh đôi nhà chị gái anh ấy tới phòng làm việc của cô chơi. Ngô Thành Quân kiên quyết bắt cô ăn nốt chiếc kem nó đang mút dở. Thịnh tình khó khước từ, cô đành đón lấy. Vừa ăn được một miếng kem thì có một gương mặt đột ngột ghé tới, cắn một miếng trên chiếc kem cô cầm trên tay. Thế là, giây phút đó đã được định hình thành cô và Chu Tùng An ăn chung kem.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao rút tập tài liệu ra, cả một xấp ảnh như những quân bài domino đổ ra ngoài. Anh chọn hai tấm ở giữa rồi ném mạnh xuống trước mặt Khang Kiều.

Ngón tay Hoắc Liên Ngao gõ lên hai bức ảnh: “Nói đi, chuyện này là thế nào?”.

Hai bức lần lượt lấy bối cảnh là đêm khuya và bình minh, địa điểm là trước cửa căn hộ của Chu Tùng An.

Cảnh ban đêm, cô dựa vào lòng anh ấy như một con chim nhỏ, cảnh bình minh là khi Chu Tùng An vòng tay ôm cô từ sau lưng, mấy bức ảnh này không muốn người ta liên tưởng xa xôi cũng khó.

Đó là chuyện xảy ra hơn một tháng trước, vào ngày sinh nhật Chu Tùng An, cô đưa anh đã uống say khướt trở về nhà, kết quả anh nôn hết lên người cô.

Tiết trời đông giá rét, không còn cách nào khác, Khang Kiều đang ở lại nhà Chu Tùng An tắm rửa giặt đồ. Khi áo khoác gần khô thì trời cũng đã sáng. Sáng đó, cô nấu một bát canh giải rượu cho anh ấy, sau đó Chu Tùng An đưa cô ra cửa, rồi bất ngờ ôm chầm lấy Khang Kiều từ phía sau.

Hoắc Liên Ngao chống tay lên bàn, cơ thể dài như con báo châu Mỹ, dựa sát về phía cô. Hai gương mặt chỉ cách nhau một khoảng bằng đúng hai nắm đấm.

Khang Kiều vô thức quay mặt đi, Hoắc Liên Ngao cũng giữ nguyên khoảng cách ấy.

Anh cười khẩy: “Còn định nói cô và hắn chỉ là bạn tốt nữa không? Bạn tốt mà ăn chung cây kem, hơi một tý là tới nhà nhau ở, hơi một tý là ôm ôm ấp ấp, những hành động này đều để thể hiện tình bạn dài lâu cùng trời đất hả?”.

https://thuviensach.vn

Gương mặt gần trong gang tấc ấy mang đầy vẻ xâm lược, khiến Khang Kiều vô thức muốn né tránh. Nhưng bây giờ, cô đã không còn là con nhóc mười mấy tuổi ngu ngốc lúc nào cũng vâng vâng dạ dạ như lời của Nghê Hải Đường nữa.

Cô yên lặng nhìn Hoắc Liên Ngao.

“Khang Kiều, tôi muốn biết hai người đã lên giường chưa? Nói đi, tôi phải biết!” Từng câu từng chữ, chất giọng cực thấp, thấp tới mức giống như anh đang bật từng chữ một ra khỏi lồng ngực.

Người này hình như vừa hỏi một câu nực cười.

Cô mỉm cười: “Hoắc Liên Ngao, câu này anh không hợp để hỏi, người có tư cách hỏi nhất phải là chồng tôi mới đúng”.

Khuôn mặt kia càng hừng hực phẫn nộ, tựa hồ một giây nữa thôi là có thể nuốt chửng cả thế giới.

Đứng dậy khỏi sô pha, ôm cánh tay đi ra trước cửa sổ, Khang Kiều hít sâu một hơi rồi nói: “Quay về đi, như lúc trước chẳng phải rất tốt ư? Anh sống cuộc sống của anh, tôi sống cuộc sống của tôi”.

“Cô tưởng tôi muốn tới đây à? Từ Bờ biển Đông tới Singapore mất mười tám tiếng ngồi máy bay, mười tám tiếng ấy thật sự khiến tôi bực bội muốn chết. Phải rồi, hình như tôi quên chưa nói với cô một chuyện, Hoắc Chính Khải có vẻ như già thật rồi. Nghe nói triệu chứng của tuổi già là bắt đầu lôi thôi, lằng nhằng. Nói cách khác là chúc mừng Khang Kiều, bố dượng của cô lương tâm thức tỉnh, tự biết mình đã đối xử tệ bạc với cô nên không dám tới gặp cô, đành tìm tôi, dùng khẩu khí như người sắp chết để cầu xin tôi, nói cứ như thật vậy.” Anh, ngừng một lát, “Nếu biết sau khi tới đây còn phải giúp cô thu dọn một đống bát nháo thì lúc đó tôi nên cất chút động lắc trắc ẩn kia lại, yên lành ở lại Bờ biển Đông. Giờ đang là mùa câu cá trên băng tuyệt nhất ở Alaska, tôi chuẩn bị đồ nghề xong hết cả rồi”.

https://thuviensach.vn

Nếu không phải vì tình thế hiện giờ, Khang Kiều thật sự muốn gọi điện thoại cho Chu Tùng An, nói với anh ấy rằng tên nhóc Hoắc Liên Ngao bây giờ nói tiếng mẹ đẻ chuẩn lắm, làm cả một bài văn dài miên man mà phát âm không hề sai, không còn dùng mấy câu tự cho là mình thông minh như "Tôi bị tiếng ồn của các người làm cho 'dân chúng lầm than' rồi" để thể hiện phẫn nộ nữa.

Chu Tùng An từng dạy tiếng Trung cho Hoắc Liên Ngao một thời gian. Thời gian đó, anh ấy không ít lần lo lắng cho cậu học trò của mình. Khang Kiều cũng từng dạy Hoắc Liên Ngao tiếng Trung, mà anh thường xuyên có khả năng khiến cô tức đỏ mặt, cô càng tức anh càng sướng.

Trong lúc cô đang mơ màng, giọng Hoắc Liên Ngao đã tới gần phía sau cô: "Nhưng mà, xem ra cô có vẻ không cần tôi dọn dẹp hộ chỗ đổ nát kia. Như vậy cũng tốt, như vậy có thể tiết kiệm chút thời gian".

Sau đó, Hoắc Liên Ngao bắt đầu gọi điện thoại đặt vé. Nghe được câu "càng nhanh càng tốt" của anh, Khang Kiều buông thõng tay xuống, quay người, giật lấy điện thoại của anh.

Hoắc Liên Ngao ôm cánh tay nhìn cô.

"Hãy giúp tôi." Cô cất giọng khó khăn. Khang Kiều không muốn kéo Chu Tùng An vào chuyện này, cũng lại không nỡ từ bỏ phòng làm việc.

Cô biết Hoắc Liên Ngao nhất định có cách. Nếu là tám năm trước, có lẽ cô sẽ chọn cách cùng chết với họ, nhưng thời gian đã dạy cho cô hiểu rằng thỏa hiệp cũng là một kỹ năng để đối diện với những nghịch cảnh trong cuộc sống.

"Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu." Anh lạnh giọng

"Chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

“Đã lên giường với hắn chưa? Nếu cô không hiểu thì tôi nói thẳng luôn đây, ngủ chưa, hai người đã ngủ với nhau chưa?”

Gã đốn mạt này! Cô nhìn anh bằng ánh mắt khó chịu.

“Đừng hiểu lầm, tôi muốn có được câu trả lời chính xác thì mới giải quyết được rác rưởi.”

Lát sau, Khang Kiều mới khẽ đáp: “Chưa”.

“Tôi muốn cô thề trước danh dự của mẹ cô, em trai cô!”

Giây phút ấy, bầu không khí xung quanh bỗng chốc như u ám hẳn. Những màn sương dày đặc cứ thế phủ kín trời đất, gặm nhấm cô, càng giãy giụa thì càng khó thở, cô giật lên từng cơn.

Khang Kiều cảm thấy mình sắp tắt thở rồi, vào lúc ấy có một bàn tay đặt lên bả vai cô, giọng nói rất nhẹ, rất khẽ: “Khang Kiều?”.

Cô ngẩng đầu lên hỏi Hoắc Liên Ngao: “Làm sao anh dám? Làm sao anh dám hả?!”.

Làm sao anh dám bắt tôi mang họ ra thề?!

Anh cụp mắt xuống, trên trán như có một nỗi đau vô hình toát ra. Trong hai người vừa rồi, có một người chảy chung dòng máu với anh, chỉ là anh chưa bao giờ muốn thừa nhận mà thôi.

“Tôi rút lại câu nói của mình.”

Trong lúc họ đang im lặng thì có tiếng gõ cửa, quản gia đứng ngoài nhắc nhở Khang Kiều còn cả một đám người đang đợi.

“Nếu cô cần phòng làm việc, lại không muốn để Chu Tùng An gặp rắc rối, thì đưa hộ chiếu của cô đây…” Hoắc Liên Ngao nói với cô như vậy.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Khang Kiều vẫn lấy hộ chiếu của mình ra, giao vào tay Hoắc Liên Ngao.

Họ cùng trở lại đại sảnh.

Chuyện giữa Hàn Tông và cô gái Hàn Quốc tên Se Young kia Khang Kiều biết, nhưng cô không ngờ là cả anh cũng biết, hơn nữa còn tường tận hơn cả cô.

Khang Kiều được biết đến cô gái Se Young kia hơn một tháng trước, chính Hàn Tông nói với cô.

Hàn Tông và Se Young quen nhau từ vài năm trước, vì cô ấy trông cực giống người bạn gái đã qua lời nhiều năm trước của Hàn Tông. Mang theo một chút ích kỷ, Hàn Tông vẫn luôn giữ quan hệ với cô ấy, ban đầu chỉ dè dặt giữ khoảng cách, sau đó thì không kìm nén được tình cảm, mãi về sau khi kích động qua đi, họ lựa chọn chia tay trong hòa bình.

Tối đó ở Thượng Hải, Hàn Tông như một đứa trẻ vùi đầu lên đầu gối cô.

Khi anh ấy nói: “Khang Kiều, anh thật ngốc, tới bây giờ anh mới hiểu mình cần cái gì”, Khang Kiều cũng nhẹ nhàng đặt tay lên mái tóc anh ấy.

Chẳng phải nên tức giận ư? Nhưng cô lại không tức giận, cũng không hiểu vì sao mình không giận. Sáng hôm sau, cô vẫn chuẩn bị bữa sáng cho anh ấy như bao lần khác.

Ở sân bay, cô còn nói với anh ấy câu “Chúng ta đều đã trưởng thành rồi”. Khi đó, Khang Kiều cũng không biết Hàn Tông có hiểu ý cô muốn nói hay không.

Nhưng hiện tại, chuyện giữa Hàn Tông và Se Young lại trở thành quân cờ lật ngược tình thế.

https://thuviensach.vn

“Tôi xin lấy danh dự của mình ra đảm bảo, Khang Kiều không phải là loại đàn bà lăng nhăng bên ngoài. Nếu ông Hàn vẫn cảm thấy lời tôi nói chưa đủ tin cậy thì hoan nghênh ông bày bằng chứng ra. Còn về em trai ông, tôi nghĩ đã không cần tôi phải tốn nước bọt thêm nữa.” Ngữ khí câu nói này của Hoắc Liên Ngao rõ ràng như đang thể hiện: Người nhà của tôi bị ức hiếp, hiện tại tôi đang rất không vui.

Trong đại sảnh, ngoại trừ Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao ra thì cả năm gương mặt kia đều có chung một biểu cảm: Gượng gạo.

Điều khiến họ gượng gạo có lẽ chính là tệp tài liệu họ nhận được qua di động vài phút trước? Ảnh hay clip?

Từ dáng vẻ á khẩu của họ, có lẽ cũng đoán dược nội dung, vậy thì tình huống hiện tại là đám người kia đã mất cả chì lẫn chài.

Còn vai trò người vợ bị lãng quên thì sao?

Lúc này đây, cô đang ngây người nhìn ra ngoài cửa sổ: Thời gian trôi nhanh một chút đi, một chút thôi cũng được.

Trong lúc đó, tay cô bị nắm chặt.

“Ngài… Ngài Hoắc, liệu trong chuyện này… có hiểu lầm… gì giữa anh hai tôi và chị dâu không…” Cô ba nhà họ Hàn không lâu trước đó còn được khen là có tên tiếng Anh, được quy vào hàng người đẹp đang cố hòa hoãn.

“Im lặng! Vẫn cảm thấy mặt mũi mấy người chưa đủ khó coi ư? Mấy người thật sự nghĩ rằng chúng ta đang mặt đối mặt để bàn bạc về một cuộc chia chác tài sản sao? Đừng có dát vàng lên mặt mình nữa. Lợi nhuận một năm của công ty chúng tôi cũng đã gần bằng tiền chúng tôi bỏ ra cho những quỹ từ thiện trong một năm rồi. Tôi nói vậy các người đã hiểu chưa? Chút tiền vặt của các người, chúng tôi vốn không thèm!”

https://thuviensach.vn

“Nhưng, các người nghe cho rõ đây, Khang Kiều muốn phòng làm việc, thì các người phải để lại cho cô ấy.”

“Được, được.” Hàn Hựu vội vã đứng dậy, nói liên tục: “Chuyện này do chúng tôi không phải, là chúng tôi có lỗi với Khang Kiều”.

“Nói miệng không chẳng ích gì đâu. Ông Hàn có biết chỉ vài năm nữa thôi, em gái ông và vợ ông sẽ liên tục phát biểu một số ý kiến nhắm vào Khang Kiều ở chốn công cộng không. Tôi muốn từ thứ Hai đến thứ Sáu tuần sau, họ phải thanh minh xin lỗi công khai trên tất cả các báo và tạp chí, ông Hàn thấy sao?”

“Việc này nên làm mà!”

“Anh cả!”

“Mình!”

Ba giọng nói không hẹn mà gặp, đồng thanh vang lên.

“Phải rồi, tôi sẽ để luật sư của tôi theo dõi việc xin lỗi của mấy người, dù chỉ một chữ chưa thể hiện được thành ý, thì tới lúc đó, ai sai ai đúng chúng ta đành giao quyền phát xét lại cho tòa án.”

Những người đó không nói thêm gì nữa.

Khang Kiều bị bàn tay nắm chặt kia kéo lên.

“Còn Khang Kiều, tôi sẽ đón cô ấy qua Mỹ.”

Câu nói này khiến Khang Kiều sững người, cô quay sang nhìn Hoắc Liên Ngao.

Một giây sau, anh cưỡng chế bắt cô cùng đi ra khỏi đó với mình…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Năm 2013 – 2014 (13)

Trước cổng nhà họ Hàn có hai chiếc xe đang đỗ. Khang Kiều bị Hoắc Liên Ngao cưỡng chế kéo vào trong xe lúc này bỗng quay đầu lại nhìn. Chắc hẳn nơi này sẽ không bao giờ chào đón cô nữa, cô cũng không bao giờ quay trở lại nữa.

Khi ánh mắt cô vừa chạm tới tòa nhà màu xanh nhạt thấp thoáng giữa rừng cây thì cửa xe cũng đã bị kéo lên. Chu Tùng An vẫn còn đang ở trong đó.

Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao lần lượt ngồi ở hàng ghế sau, một trái một phải dán sát vào cửa sổ, chiếc xe chậm rãi rời khỏi biệt thự nhà họ Hàn.

Mười giờ, Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao tới sân bay. Một người đàn ông đeo biển nhân viên phục vụ của khách sạn giao hành lý và vé máy bay cho Hoắc Liên Ngao.

“Chuyến bay tối nay ư?” Khang Kiều hỏi.

“11 giờ 20 phút, nếu bay thẳng tới New York thì còn phải đợi hơn hai mươi tiếng nữa. Nhanh nhất trước mắt chỉ có chuyến bay tới Los Angeles, tới đó chúng ta sẽ chuyển chuyến bay, khoảng giờ này ngày mai là có thể đến được New York.” Anh cúi đầu nhìn vé máy bay.

Gật đầu, nói một câu “Đi cẩn thận” rồi cô quay đi.

Nhìn bàn tay một lần nữa bị cưỡng chế giữ lại, Khang Kiều nhe răng cười với người ấy: “Hoắc Liên Ngao, không lẽ anh cũng giống bố anh,

https://thuviensach.vn

lương tâm thức tỉnh rồi? Cảm thấy có lỗi với tôi, muốn đón tôi tới New York, để tôi đi theo anh được ăn sung mặc sướng ư? Nếu là vậy thì tôi xin ghi nhận tấm lòng của anh, tôi sẽ không đi cùng anh tới đó đâu".

"Vì sao cô lại nói vậy, tôi chưa bao giờ cảm thấy mình có chỗ nào có lỗi với cô. Nếu có thì cũng đã trả sạch sẽ từ lúc cô im ỉm cưới Hàn Tông rồi. Thật ra, nếu không vì Hàn Tông mất sớm, tôi quả thực cảm thấy cô đã lấy được một người khá tốt."

Khang Kiều hất tay anh ra, "Vậy thì vì sao?".

"Vì sao?" Anh nghiêng đầu, như đang đăm chiêu suy nghĩ: "Dưới sự hun đúc của Tổ quốc vĩ đại, tôi bất chợt ý thức được, thân là em trai, tôi nên có trách nhiệm chăm sóc chị mình".

Ngừng một lát, anh tiếp tục: "Hoặc là sau khi chia tay, tôi vẫn còn lưu luyến, không quên được cô. Bây giờ khó khăn lắm mới đợi được thời cơ này, tôi quyết định tạo cơ hội gần gũi để nối lại tình xưa. Với hai câu trả lời trên, cô thích câu nào? Hả?".

Tiếng "Hả" ấy được kéo ra rất dài, ánh mắt nửa cười nửa không nhìn cô chăm chăm.

Khang Kiều bỗng cảm thấy bây giờ mình đang lãng phí thời gian với người này. Cô day day trán, cố gắng để nét mặt mình trông thành khẩn nhất có thể: "Cảm ơn anh về chuyện bức ảnh và phòng làm việc".

Nói xong, Khang Kiều làm một động tác "Tôi đi đây" rồi đi lướt qua Hoắc Liên Ngao, lần này anh không giữ cô lại nữa.

Đi được vài bước.

"Cô quên à, những bức ảnh đó vẫn còn nằm trong tay tôi." Hoắc Liên Ngao đứng sau lưng cô, nói.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều bước chậm lại.

“Nhưng cô yên tâm, cá nhân tôi hoàn toàn không khởi xướng mấy thủ đoạn bỉ ổi như nhà họ Hàn. Khang Kiều, không biết cô còn nhớ chú Mike không, bạn của mẹ cô ấy?”

Một bước, rồi một bước nữa, nhưng cô không tài nào nhấc được bước thứ ba.

“Lúc đó, tôi còn lấy làm lạ, vì sao cô lựa chọn cưới Hàn Tông mà không phải là Chu Tùng An, cô và nhà họ Hàn được gọi là môn đăng hộ đối ư? Cô cũng chỉ lừa được hắn mà thôi. Sở dĩ cô không chọn lấy Chu Tùng An là vì ông chú Mike đó. Không lâu trước đây, tôi vô tình biết được một chuyện. Ông chú Mike đó còn có một cái tên khác là Chu Hạo. Vị này chính là bác của Chu Tùng An. Nếu cô chọn lấy Chu Tùng An thì tết nhất gặp nhau nhất định không tránh khỏi gượng gạo, bác của chồng mình lại từng dan díu với mẹ mình.”

Nắm chặt tay lại, Khang Kiều rất muốn nhét chiếc di động trong tay mình vào miệng Hoắc Liên Ngao, để anh không nói được gì nữa.

“Khang Kiều, cô không cảm thấy đứng cái khoảng cách này nói mấy chuyện như vậy không thích hợp chút nào sao?”

Đúng, Khang Kiều cũng cảm thấy không thích hợp. Cô quay đầu lại, đi từng bước về phía Hoắc Liên Ngao. Cuối cùng, dừng lại ở một chỗ rất gần trước mặt anh.

Cô kiễng chân, ngẩng đầu, mỉm cười, gọi một tiếng: “Liên Ngao!”.

Giống như lúc khuất phục dưới người anh, cơ thể non nớt cũng không biết làm sao để giải phóng những khao khát đang cuộn trào trong cơ thể, chỉ biết cất tiếng gọi “Liên Ngao” khẽ khàng, thanh mảnh vậy.

https://thuviensach.vn

Anh hơi nheo mắt, hàng mi cũng run lên.

“Liên Ngao, làm sao đây? Cái đầu thông minh của anh đã lừa gạt anh mất rồi. Không phải như anh nói, cũng tức là anh đã nhầm. Lý do vì sao không chọn lấy Chu Tùng An quá đỗi đơn giản.” Cô nói rành mạch: “Đó là vì tôi không dám, tôi biết mình không xứng với anh ấy. Đó là một người đàn ông tốt biết bao, anh có biết đám bạn bè của anh hình dung về tôi thế nào không?”.

“Khang Kiều là chiếc giày rách Hoắc Liên Ngao không thèm. Thế nên, anh bảo tôi làm sao dám Tôi làm sao dám lấy anh ấy đây?”

Tối đó, đám người cả ngày nói “ABCD” giả vờ giỏi ngoại ngữ đó đã nói câu ấy rất thuận miệng, hà khắc, cười trên nỗi đau của người khác.

Bao nhiêu gương mặt cười cợt, Khang Kiều những tưởng mình đã quên hết rồi, quên sạch rồi.

Rất lâu sau…

“Chu Tùng An tốt đến vậy sao?” Anh hỏi cô.

“Ừm.”

Hoắc Liên Ngao đẩy cô ra, quay lưng về phía cô: “Cô bảo, gã Chu Tùng An tốt đẹp đó nếu như biết mẹ cô từng tán tỉnh người bác mà hắn yêu quý nhất, hắn sẽ có phản ứng gì? Nghe nói hồi nhỏ Chu Tùng An được bác trai bác gái nuôi lớn. Theo tôi được biết, người bác gái hiền từ ấy vốn không biết chuyện chồng mình ngoại tình. Cô không cảm thấy bà ấy đáng thương ư? Khang Kiều, cô bảo tôi có nên nói lại chuyện này cho bà ấy không?”.

Khang Kiều ngây ngốc nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, nhìn kim giây và kim giờ chồng lên nhau, dừng ở vị trí chính giữa.

https://thuviensach.vn

Mười hai giờ đêm, trên cao hơn mười ngàn mét, cô ngồi bên cạnh Hoắc Liên Ngao, họ đang trên đường tới Los Angeles.

Trước đó, ở sân bay, Khang Kiều đã gọi điện thoại cho Chu Tùng An. Cô nói với anh ấy bằng một ngữ điệu hàm hồ như kiểu "Em có việc gấp phải rời khỏi Singapore một khoảng thời gian". Chu Tùng An truy hỏi gắt gao, sau đó điện thoại bị Hoắc Liên Ngao giật mất và rồi cô theo anh lên máy bay.

Cho tới bây giờ, Khang Kiều vẫn chưa thể sắp xếp rõ ràng xem rốt cuộc tình huống này xảy ra như thế nào?

Vì sao cô lại mơ mơ hồ hồ theo Hoắc Liên Ngao lên máy bay, còn anh thì có mục đích gì? Lẽ nào thật sự là lương tâm thức tỉnh?

Một giây sau, Khang Kiều đã phải ôm bụng cười vì suy nghĩ ấy của mình. Để rồi xem, vài tiếng đồng hồ nữa, Hoắc Liên Ngao sẽ diễn màn lương tâm thức tỉnh như thế nào.

"Cười cái gì đấy" Đây là câu đầu tiên anh nói từ lúc lên máy bay đến giờ.

Xoa xoa khóe miệng, thì ra cô đang cười thật. Ngón tay trượt xuống cất nụ cười đi, Khang Kiều nhắm mắt lại, cảm thấy đã mệt.

Cơn buồn ngủ tới rất nhanh, tư duy mơ mơ màng màng dừng lại cái ngày cô gặp Hàn Tông. Cảnh tượng dưới tán cây mơ hồ vô cùng, nhưng giọng anh ấy vẫn thân thuộc đến thế. Anh ấy nói với cô: "Khang Kiều, anh đến thăm những cây chúng ta trồng lúc trước. Em xem, chúng đã lớn từng này rồi".

Bầu trời xanh ngắt, mây trắng vẩn vơ, đó là một không gian với hai màu xanh trắng chìm trong thứ ánh sáng mông lung.

https://thuviensach.vn

Cùng với một tiếng rầm và cảm giác đầu tê rần, cô mở mắt ra, phát hiện đầu mình vừa đập thẳng vào khoang máy bay, bên ngoài vẫn là một khoảng đen xì.

Họ ngồi ở toa hạng nhất, có tám chỗ, được thiết kế thành bốn hàng, trái phải lần lượt có hai hàng, mỗi hàng hai ghế.

Cô gái ngồi cách Khang Kiều cả đường đi không ngừng làm động tác tay với cô. Cô gái vừa làm vừa ôm miệng cười trộm. Dưới sự ra hiệu không biết chán của cô ấy, Khang Kiều đại khái cũng đã hiểu, ban nãy không phải cô ngủ gật đập đầu vào đâu mà là không cẩn thận gác đầu lên vai Hoắc Liên Ngao, sau đó anh đã thô lỗ cự tuyệt cái đầu của cô.

Ngọn đèn trên đầu Hoắc Liên Ngao vẫn sáng. Anh đang vừa uống rượu vang vừa đọc tạp chí. Sắc màu ấm áp hắt xuống mái tóc anh, gò má anh. Chiếc áo sơ mi màu be được xắn tay áo lên, người đọc xem tạp chí bờ môi hơi rướn, tạo nên một khung cảnh hết sức dịu dàng, mềm mại như có thể dùng tay chạm vào được.

Như ngày ấy.

Có một giây phút, trái tim Khang Kiều chợt xao động. Cô và anh đâu phải chưa từng có những giây phút như thế, những giây phút đẹp đến nỗi người ta phải rơi nước mắt.

Những ngày cuối cùng trên đảo Bali, anh cưng chiều cô hết mức, như chỉ muốn móc tim móc phổi ra trao cho cô, chỉ muốn lên trời hái trăng sao xuống cho cô.

“Tạp chí thú vị lắm à?” Cô khẽ hỏi.

“Ừm.”

“Liên Ngao.”

https://thuviensach.vn

Bàn tay đang lật báo chợt dừng lại.

“Lúc đó…” Cô cất giọng khó nhọc: “Lúc đó, chính anh từ bỏ trước. Tôi đã từng hận anh, còn hận rất lâu, Liên Ngao…”.

“Đã từng?” Anh ngắt lời cô: “Tức là bây giờ không hận nữa?”.

Bây giờ không hận nữa ư? Đã hết hận rồi sao? Khang Kiều cũng không biết, cô chỉ biết dần dà cô rất ít nhớ tới người này, rất ít nhớ lại những chuyện xưa cũ.

Có lẽ, như vậy được coi là không hận nữa chăng.

“Ừm.” Cô khẽ đáp, “Thế nên, Liên Ngao…”.

Những tiếng lật giấy sột soạt một lần nữa vang lên. Anh quay mặt sang, ánh mắt rất hờ hững: “Có phải tiếp sau đây, cô sẽ nói với tôi, tôi và cô có lẽ vẫn có thể duy trì cuộc sống trước đây. Cô sống cuộc sống của cô, tôi sống cuộc sống của tôi? Như vậy đúng là cũng được. Nhưng Khang Kiều, tôi cho cô biết, Chu Tùng An thì không được! Vì sao không được, cô tự hiểu”.

“Hoắc Liên Ngao!” Khang Kiều hạ thấp giọng, cô gái ban nãy đang tò mò nhìn họ.

“Xét theo mức độ phẫn nộ trong lời cô vừa nói, rõ ràng cô có ý định đến với Chu Tùng An. Để tôi đoán xem, kịch bản tiếp sau đó có phải sẽ thế này không: Một hai năm sau, người phụ nữ mất chồng được người đàn ông tên Chu Tùng An cảm động, nên đã ỡm ờ chấp nhận, từ đó về sau hai người chung sống hạnh phúc.”

Tâm trạng vừa bình tĩnh đã lại trở nên kích động, còn mang theo chút hờn dỗi. Cô nghiến răng: “Hoắc Liên Ngao, trên đời này ai cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình”.

https://thuviensach.vn

“Chẳng trách người ta nói phụ nữ là loài dễ thay lòng, mới đó đã nói với tôi có quyền theo đuổi hạnh phúc rồi.” Hoắc Liên Ngao quay về nhìn tạp chí: “Khang Kiều, mười mấy tiếng trước, cô mới tiễn chồng cô đi đó”.

Cơn giận trong giây lát như một quả bóng xì hơi, cô im lặng cụp mắt.

“Có một nghe lời khuyên của tôi không. Nếu tôi là cô, tôi sẽ để mọi việc thuận theo tự nhiên, mặc kệ hết, không suy nghĩ gì nữa. Chẳng phải có câu thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng đó sao?” Anh cười nhẹ nhàng: “Bây giờ nghĩ lại, thật ra việc chia rẽ uyên ương tính cho đến thời điểm hiện tại cũng thú vị ra phết”.

“Khang Kiều, cô cũng biết mẹ cô luôn coi việc được chôn trong phần mộ nhà họ Hoắc là vinh dự một đời. Nếu cô nhất quyết muốn làm chuyện gì, cô có thể khiến nguyện ước trọn đời của mẹ mình tan thành bong bóng.”

Cô kéo chiếc chăn trượt xuống đầu gối lên vai, co rụt người lại, quay mặt đi, hướng sang bên cạnh rồi nhắm mắt.

Trên trời cao, đêm vẫn đang nồng.

Anh cúi đầu đọc tạp chí, một thời gian dài troipo qua, cuốn tạp chí kia không được lật thêm trang nào nữa. Ly rượu còn ba phần tư càng bị chủ nhân của nó lãng quên.

Lại một lúc nữa trôi qua, ghế bên cạnh truyền tới tiếng thở đều đều. Anh tắt ngọn đèn trên đỉnh đầu, nhẹ nhàng dịch người, hơi ngả về phía đó, như đang chờ đợi.

Thêm một lát nữa, người cô xiêu vẹo ngả về phía ngược lại. Vị trí của bả vai kia vừa đẹp để đầu cô tự nhiên dựa vào nó.

“Chính em dựa vào tôi đấy nhé.” Anh nhắm mặt lại, lẩm bẩm.

https://thuviensach.vn

Tôi có thể cho phép em dựa đầu vào vai tôi, nhưng không cho phép em rơi nước mắt, vì tôi biết, nước mắt ấy không chảy vì tôi.

Dần dần, có chút ánh sáng qua ô cửa sổ hình bầu dục rọi vào, trên cao ngàn mét có ngàn tia sáng…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Năm 2013 – 2014 (14)

Căn nhà không lớn, đa phần được sử dụng vật liệu tới từ rừng Hồ Đào, ngoài hai tầng để ở còn nửa tầng dùng để đồ lặt vặt, là kiểu nhà ở bình dân điển hình tại Mỹ.

Nơi căn nhà tọa lạc nằm xa khu thương nghiệp nhộn nhịp. Nơi đây giống một thị trấn nhỏ độc lập hơn, tạo cảm giác thành phố ở trong thành phố giữa nơi cây cối um tùm.

Khang Kiều đã ở đây bốn ngày rồi. Từ ngày đầu tiên đưa cô từ Singapore tới New York, Hoắc Liên Ngao đã ném cô ở đây, giống như một người mang một món đồ trở về nơi nó cần ở rồi phủi mông bỏ đi.

Về căn nhà này, Hoắc Liên Ngao nói là của mẹ anh để lại. Khang Kiều thấy việc Hoắc Liên Ngao đưa cô tới đây nghĩ đi nghĩ lại cũng không thích hợp chút nào. Mặc dù sau khi vợ của Hoắc Chính Khải mất, Nghê Hải Đường mới quyến rũ ông ấy, nhưng việc dùng đứa con để ép buộc cũng chẳng vẻ vang gì. Những tai hại ấy cũng đã phản ngược trở lại những đau khổ mà Hoắc Liên Ngao mang tới cho cô.

Hôm nay là một buổi sáng nắng đẹp, Khang Kiều cảm thấy thời điểm này không thích hợp để nghĩ những chuyện xui xẻo.

Chuyện gì đến cứ để nó đến, đây là lời khuyên Hoắc Liên Ngao dành cho cô. Sau khi bình tĩnh lại, cô cũng cảm thấy lời khuyên này không quá tệ. Mọi việc hiện tại giống như một góa phụ vừa mất chồng cần thay đổi hoàn cảnh sống để điều tiết lại tâm trạng vậy.

https://thuviensach.vn

Người đang làm bữa sáng cho Khang Kiều là một người phụ nữ trung niên tên Jenny, gốc Mỹ, vừa biết làm món Tàu, nói tiếng Trung cũng không tệ, sáu giờ sáng tới nhà, mười giờ tối trở về.

Mấy ngày tới New York, Khang Kiều đều ngủ sớm dậy sớm, cũng không biết có phải như những chuyên gia nói hay không, thay đổi hoàn cảnh sẽ cải thiện chất lượng giấc ngủ.

Trong căn phòng xa lạ tỏa ra mùi gỗ nhàn nhạt, Khang Kiều lại có thể ngáy khò khò trước mười một giờ một cách kỳ lạ.

Chín giờ sáng, Khang Kiều ngồi bên bàn ăn, cháo trắng, trứng ốp, xúc xích Mexico, đây là bữa sáng hôm nay Jenny sắp xếp cho cô.

Muốn ăn xúc xích Mexico còn phải đợi thêm một lát, cô tiện tay lật mở tờ báo sáng bên cạnh. Báo vừa được mang tới cách đây nửa tiếng. Vào một thời đại mà ngành báo chí trên toàn thế giới đã bị phương tiện truyền thông điện tử thay thế, vậy mà người Mỹ vẫn cố chấp giữ một thói quen truyền thống, đó là trên bàn ăn sáng luôn phải đặt một tờ báo giấy mực còn chưa kịp khô.

Từ nét mặt phấn khích của Jenny khi bước vào, truyền đạt cho Khang Kiều những chuyện nổi bật trên phố Wall hôm nay, cô đã đại khái đoán được sẽ đọc được những nội dung gì trên tờ báo.

Quả nhiên, tới một phần ba mặt báo đã bị thông tin kia chiếm đóng. Tin tức ấy nói về một công ty tài nguyên đứng bên bờ vực phá sản cử một đội thám hiểm ra Haiti thăm dò được một mỏ dầu có trữ lượng cực lớn. Cùng với tin tức này, báo chí đã xác nhận, giá cổ phiếu của công ty này tăng vọt chỉ trong một đêm. Một thương gia người Mỹ gốc Hoa vì vậy đã hời được 210 triệu đô la Mỹ. Bây giờ cả phố Wall đang bàn luận về người may mắn này.

Tên của người ấy là Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

Món xúc xích được bày lên bàn, Jenny chỉ tay vào con số la tinh kia, nháy mắt với Khang Kiều, nói bằng một ngữ điệu mà người Mỹ luôn tự cho là hài hước: “Còn trừ thuế rồi đấy”.

“Ừm.” Khang Kiều nhấp một ngụm nước.

“Ngài Hoắc thật tuyệt. Chồng tôi làm bảo vệ ở phố Wall. Ông ấy bảo bây giờ cả phố Wall đang đồn ầm lên về chàng trai trẻ tên Hoắc Liên Ngao: Thông minh, trẻ trung, điển trai, có phong cách, đối xử với mọi người lịch sự, còn hay làm từ thiện nữa.” Jenny nói cứ như có mặt ngay tại đó vậy, “Phố Wall đã lâu lắm rồi không có sự xuất hiện của ngôi sao nào. Mấy người đó muốn đắp nặn ngài Hoắc thành một nhân vật thần tượng, để tất cả mọi người biết: Nhìn đó, phố Wall không giống như tưởng tượng của các người, trong mắt chỉ có giao dịch hay sàn chứng khoán”.

Khang Kiều lại uống thêm ngụm nước nữa, giả vờ như đang chăm chú lắng nghe. Tay nghề của Jenny quả nhiên không cần phải khen.

Ngón tay của Jenny dịch chuyển khỏi con số la tinh, tới một bức ảnh đã được làm mờ. Đó là một người đàn ông trung niên tướng mạo không thể bình thường hơn. Ông ta tên Harry, là người đã mang về 210 triệu đô cho Hoắc Liên Ngao.

Chị ta chỉ tay lên đó, rồi cất giọng như đang cười trên nỗi đau của người khác: “Thật đáng thương, bao nhiêu sự nổi tiếng bị nhà đầu tư của mình cướp hết rồi”.

Khang Kiều cảm thấy Jenny nói đúng. Số tiền kia chẳng liên quan gì tới Hoắc Liên Ngao, chính nhờ Harry đầu tư tốt.

“Nhưng mà…” Jenny nhún vai, “Cái tai hại của chuyện này là cuộc sống riêng tư của ngài Hoắc nhất định sẽ bị đám người đó lục tung lên”.

https://thuviensach.vn

“Ừm.” Khang Kiều lại đáp, đặt chiếc cốc xuống mé tay trái, cầm dao dĩa lên, mùi hương của món xúc xích thật mê người.

“Cô từng gặp Đường Vũ Huyên chưa?” Jenny hỏi một câu như vậy.

Đường Vũ Huyên? Đường Vũ Huyên là ai? Khang Kiều vốn định trả lời thẳng là chưa từng gặp, nhưng suy xét tới mối quan hệ giữa cô và anh trong mắt người ngoài, cô vẫn lựa chọn im lặng.

Hiện tại Khang Kiều đang sống trong ngôi nhà này với danh nghĩa chị ruột của Hoắc Liên Ngao. Nhiều năm trước khi Hoắc Chính Khải chuyển nhượng một số bất động sản của ông ta sang tên cô, thân phận của cô đã trở thành con trưởng của nhà họ Hoắc.

“Cô nhất định gặp cô ấy rồi phải không?” Jenny nói bằng ngữ khí đương nhiên: “Tôi chỉ mới nhìn thấy cô ấy trên ti vi, trên tạp chí, nhưng chưa gặp người thật bao giờ, không biết ngoài đời có đẹp như trên ảnh không? Tôi biết có những người lên báo thì mỹ miều lắm, nhưng gặp ngoài đời thật trông cũng thường”.

Phụ nữ trên thế giới này khi bàn tán những chuyện lề đường đều có những cảm xúc giống nhau, không ngưỡng mộ thì đố kỵ.

“Đường Vũ Huyên và ngài…” Chị ta nói tới đây thì đột ngột im bặt, sau đó biến thành một tiếng gọi “Ngài Hoắc” ngượng ngập.

Một cái bóng chắn trước mặt Khang Kiều. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Hoắc Liên Ngao. Trong lúc đó, di động của anh vang lên, anh vừa nhận máy vừa giơ tay về phía Khang Kiều.

Từ ngữ khí trò chuyện, có thể thấy rõ ràng nhân vật nổi tiếng phố Wall này đang không mấy kiên nhẫn, chỉ nói qua loa vài câu mà đã xuất hiện những từ ngữ không văn minh.

https://thuviensach.vn

Nhận điện thoại xong, Hoắc Liên Ngao nhìn chằm chằm Khang Kiều, đầu mày chưa hề dãn ra. Anh uống ừng ực vào ngụm nước rồi cất giọng cảnh cáo: “Có thể đừng nhìn tôi chằm chằm không? Nói thật là, Khang Kiều ạ, mắt cô to quá, vừa to lại còn vô hồn, rất dễ khiến người ta liên tưởng tới mấy sinh vật ngoài hành tinh. Đặc biệt là bây giờ, cô cứ nhìn tôi như vậy tôi cảm thấy rất không thoải mái”.

Ồ, vậy sao?

“Tôi không nhìn anh mà nhìn cái cốc của anh kìa, anh Hoắc.” Khang Kiều chỉ đang nhắc nhở anh, vì anh mắc chứng bệnh ưa sạch sẽ cấp độ nghiêm trọng.

Nhưng vị bệnh nhân ấy lúc này đây đang cầm cốc nước của Khang Kiều trên tay, hơn nữa nửa cốc còn sốt lại của cô cũng đã vào cả bụng anh.

Hoắc Liên Ngao sau khi hoàn hồn thì bày ra một biểu cảm như gặp ma, nhanh chóng đặt chiếc cốc về vị trí cũ. Di động lại réo, anh không thèm nhìn đã ngắt máy rồi tắt nguồn.

“Đám người này quả thực chịu không nổi, chỗ tôi ở không khác nào nơi vừa xảy ra hỏa hoạn, tôi không thể ở tiếp được nữa.” Anh quay mặt về phía phòng bếp. Bếp và phòng ăn được ngăn cách nhau bởi một tấm gỗ, giữa tấm gỗ có khoét một cánh cửa hình vòng cung. Jenny đang bận rộn trong đó.

Hoắc Liên Ngao ngồi xuống vị trí đối diện Khang Kiều, Jenny bày cho anh một bữa sáng giống hệt cô. Tờ bên tay Khang Kiều được anh cầm lên. Anh vừa uống nước vừa đọc báo, dần dần gương mặt bớt căng thẳng, anh đặt tờ báo trở lại bàn, chống tay lên trán và cười.

Vừa cười còn vừa tự lẩm bẩm: “Đám người đó đúng là thích viết xằng bậy. Ai nấy đều tâng tôi lên cứ như nhà tiên tri vậy. Họ mà biết một triệu tôi

https://thuviensach.vn

giao cho Harry tôi đã quên bẵng từ lâu thì không biết mặt sẽ xanh đến mức nào”.

Sáng nay có Hoắc Liên Ngao và Jenny kẻ tung người hứng cũng coi như náo nhiệt. Về phiên bản 210 triệu đô đầy thông minh kia thì Hoắc Liên Ngao giải thích rằng: Ngài Harry đó và bà nội của anh có chút quen biết. Hai năm trước, ông ta tìm đầu tư ở phố Wall, tìm đến Hoắc Liên Ngao, hơn nữa còn không chỉ tìm một lần. Nể tình cảm giữa bà ngoại và Harry, Hoắc Liên Ngao lấy ra một triệu đô để đuổi ông ta, hai năm sau, một triệu đã biến thành 210 triệu.

Sau khi ăn sạch sẽ phần xúc xích, Khang Kiều định đứng dậy, Hoắc Liên Ngao gọi giật cô lại.

“Cô ăn xong mà không nghẹn à?” Anh nhìn xuống chiếc cốc của cô: “Hay vì ban nãy tôi dùng cốc của cô nên cô ghét?”.

Câu hỏi thật vô lý, nhưng cũng phù hợp với cá tính của Hoắc Liên Ngao: Chỉ có tôi được chê cốc cô dùng qua, cô không có quyền chê tôi.

Thiếu gia Liên Ngao nhà họ Hoắc cho phép bạn uống cốc anh uống qua là một ân đức lớn lao mà bạn phải ghi lòng tạc dạ.

Vào một buổi sáng đẹp như thế này không thích hợp chấp nhặt mấy chuyện vặt vãnh. Thế là, Khang Kiều cầm chiếc cốc Hoắc Liên Ngao uống thừa tu nốt chỗ còn lại. Không có gì bất ngờ, Khang Kiều nhìn thấy một chút chễ giễu trên khuôn mặt Hoắc Liên Ngao.

Giờ chắc đi được rồi chứ? Khi cô định đứng dậy lần nữa thì Hoắc Liên Ngao vẫn gọi cô lại.

“Khang Kiều, chỉ trong một đêm tôi bỗng dưng có nhiều tiền như vậy, cô có muốn gì không?” Hoắc Liên Ngao nhìn cô chằm chằm, nhìn từ mặt xuống tới tay, “Ví dụ như những thứ gắn trứng bồ câu chẳng hạn”.

https://thuviensach.vn

“Không cần.” Khang Kiều trả lời.

Anh gật đầu, còn nhìn cô có phần tán thưởng: “Cũng may, về mặt tham lam, cô không di truyền mẹ. Mặc dù hai người trông giống nhau nhưng tính cách thì hoàn toàn khác biệt, cô tốt hơn mẹ cô nhiều”.

Câu này rõ ràng là tự tìm rắc rối. Bố con Hoắc Chính Khải chưa từng thừa nhận người phụ nữ tên Nghê Hải Đường. Khang Kiều đứng dậy nhìn Hoắc Liên Ngao: “Tôi cảm thấy những việc mẹ tôi làm xứng đáng được tôn trọng, nhưng tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh thể hiện ra sự tôn trọng đó”.

“Sorry!” Câu xin lỗi của Hoắc Liên Ngao tới rất nhanh, còn rất đàng hoàng: “Tôi cứ hay quên mất chuyện về sau. Cô nói đúng, những việc mẹ cô làm cho nhà họ Hoắc tuyệt đối xứng đáng được tôn trọng, sau này tôi cố gắng chú ý”.

Cô mặc kệ Hoắc Liên Ngao.

“Trưa nay tôi sẽ bảo người chuyển đồ đạc của tôi tới đây, họ còn chưa biết chỗ này”, “Hôm nay tôi còn phải làm một việc”. Hoắc Liên Ngao lẩm bẩm những câu ấy sau lưng cô, giống như nói cho Khang Kiều nghe, lại như đang dặn dò Jenny.

Người cô đã vượt qua ranh giới cửa phòng bếp. Sau vài bước, giọng Hoắc Liên Ngao vọng ra qua mảnh gỗ, cứng đơ: “Jenny, nhớ đấy, sau này cẩn thận cái miệng của cô”.

“Vâng, thưa ngài Hoắc.” Người phụ nữ Mỹ vâng vâng dạ dạ.

Khang Kiều trở lại phòng mình. Đây là căn phòng ngay trước mẹ Hoắc Liên Ngao ở, giấy dán tường hình hoa chìm nhạt màu, tấm rèm cửa cùng mẫu đó, giường cùng một tấm gương hình bầu dục bên cạnh chiếc tủ tinh xảo.

https://thuviensach.vn

Đứng trước gương, cũng không biết có phải bị ảnh hưởng vì câu nói ban nãy của Hoắc Liên Ngao hay không, Khang Kiều cảm thấy mặt mình trong gương càng lớn càng giống Nghê Hải Đường, da thì trắng hơn người thường một chút, thoạt nhìn trông có vẻ vô hại.

Khang Kiều chưa bao giờ thừa nhận mình giống Nghê Hải Đường. Cô không học được kiểu ấm ức rơi lệ của bà. Mắt của Khang Kiều cũng to hơn Nghê Hải Đường một chút. Có lẽ vì quá to nên đôi mắt cô nhìn qua luôn giống như vô hồn, giống một khúc gỗ không có tình cảm.

Mắt to, mặt nhỏ, da trắng, những đặc điểm này hình thành lên một dáng vẻ không có tính xâm chiếm.

Hai mươi tuổi, hai mươi mốt tuổi, hai mươi hai tuổi, dần dần theo sự chảy trôi của năm tháng, vẻ mặt kia chẳng biết từ bao giờ cũng bắt đầu thu hút ánh nhìn của người khác phái.

Đi trên đường, thi thoảng cũng có những người đàn ông xa lạ bắt chuyện với cô, lúc đó Khang Kiều lại cố tình để họ nhìn thấy chiếc nhẫn cưới.

Bây giờ nó không còn nằm trên tay Khang Kiều nữa. Kể từ khi biết đến sự tồn tại của cô gái tên Se Young, cô đã tháo nó xuống, ngày đó cô còn làm thêm một việc.

Hôm sau, Khang Kiều đã biết việc mà Hoắc Liên Ngao nói cần làm hôm qua rốt cuộc là gì.

Tít báo xuất hiện ngày hôm nay chễm chệ tên của cô. Hai cái tên được gắn chung với nhau, Hoắc Liên Ngao dùng thái độ cao ngạo để tuyên bố với bên ngoài: Anh sẽ không từ bỏ 5% cổ phần đại lý của nhà họ Hoắc.

Mà người sở hữu chúng chính là Khang Kiều.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Năm 2013 – 2014 (15)

Nếu không nhờ Hoắc Liên Ngao nhắc nhở, Khang Kiều sắp quên mất mình còn sở hữu 5% cổ phần đại lý của nhà họ Hoắc. Tài sản cá nhân của Khang Kiều đều được giao cho công ty quản lý tài chính sắp xếp. Ban đầu, công ty cứ cách một khoảng thời gian lại báo cáo với cô một lần. Những thông số đó, Khang Kiều nghe đều không hiểu. Cuối cùng, cô trao số điện thoại luật sư của mình cho công ty.

Hoắc Liên Ngao công bố bản di chúc gốc của đời sáng lập đầu tiên của nhà họ Hoắc, nội dung đại khái liên quan đến việc quyền kinh doanh của nhà họ Hoắc không thể rơi vào tay người bên ngoài. Hoắc Liên Ngao thẳng thừng phủ định quan hệ huyết thống giữa cô và Hoắc Chính Khải bằng một bản xét nghiệm AND, từ đó nói rõ, cô gái tên Khang Kiều kia không có quan hệ gì với nhà họ Hoắc cả.

Ngay sau khi tờ báo được phát hành, Khang Kiều liền nhận được điện thoại của luật sư. Hoắc Chính Khải cũng gọi cho cô ngay lập tức, nghe ra được người đàn ông đó rất tự trách.

“Khang Kiều, chú không ngờ Liên Ngao lại làm chuyện như vậy.” Ông nói.

“Không sao, tôi không bị liên lụy bởi những rắc rối đó.”

“Khang Kiều, chú sẽ nghĩ cách khác để bù đắp cho con. Chú…”

“Không cần đâu ông Hoắc, thật sự không cần đâu.”

“Khang Kiều, con có thể gọi chú là chú Hoắc như ngay trước không?”

https://thuviensach.vn

“Ông Hoắc, nếu không còn việc gì nữa thì tôi ngắt máy đây.”

Chưa đợi đối phương phản hồi, Khang Kiều đã ngắt máy.

Khi Hoắc Liên Ngao đẩy cửa bước vào, Khang Kiều đang nhận điện thoại. Nhìn thấy anh đứng trước cửa, Khang Kiều lẳng lặng ngắt máy, nhìn về phía đó, hơi nhíu mày.

“Tôi có gõ cửa.” Hoắc Liên Ngao nhìn xuống chiếc di động trên tay cô, nói: “Nhưng hình như cô quá tập trung nhận điện thoại rồi. Ai gọi vậy?”.

Cô đặt di động lên mặt bàn: “Tìm tôi có việc?”.

“Tôi đợi cô bên ngoài, có chút việc muốn nói với cô.”

Diện tích phòng khách không lớn, rèm cửa bốn phía đều được đã thu lại. Ánh nắng ngả về Tây hắt qua lớp cửa chớp lên chiếc sô pha vải vẽ hình hoa nhạt màu dựng sát cửa sổ. Giữa hai người khúc xạ một quầng sáng nhạt nhòa và mơ hồ cùng sự dịch chuyển của không khí.

Cũng không biết có phải vì những quầng sáng ấy không, Khang Kiều cứ cảm thấy tư duy không được tập trung, khiến Hoắc Liên Ngao buộc phải một lần nữa cao giọng: “Khang Kiều!”.

Ừm, lúc này Hoắc Liên Ngao đang nói với cô chuyện liên quan tới 5% cổ phần.

“Tiếp tục nói đi, tôi đang nghe đây.” Khang Kiều điều chỉnh lại tư thế, bày ra dáng vẻ “rửa tai lắng nghe”.

“Nửa tiếng đồng hồ trước tôi nhận được điện thoại từ luật sư của cô.”

“Ừm.”

“Anh ta nói cô chấp nhận trả lại cổ phần.”

https://thuviensach.vn

“Ừm.”

Im lặng…

Hoắc Liên Ngao ngồi đối diện Khang Kiều. Lúc này đây anh đang nhìn cô bằng một ánh mắt dò xét, muốn thăm dò liệu cô có mục đích gì khác khi trả lại cổ phần sao?

Khang Kiều bật cười: “Không cần lo lắng. Tôi không có thêm điều kiện nào khacs. Anh cũng biết đấy, những thứ đó vốn không thuộc về tôi”.

5% cổ phần đó thuộc về Hoắc Tiểu Phàn.

Hoắc Tiểu Phàn, Khang Kiều thật sự không muốn nhớ lại cái tên này, một khi nhớ lại cô sẽ cảm thấy hô hấp khó khăn. Thấy chưa, bây giờ cô buộc phải hít sâu để điều chỉnh nhịp thở của mình.

Có lẽ đã đủ tin cậy những lời nói của cô, Hoắc Liên Ngao cụp mắt xuống, “5% cổ phần đó tôi sẽ quy ra giá thị trường rồi lấy danh nghĩa của Tiểu Phàn để sáng lập một quỹ từ thiện”.

“Được.” Đáp lại dứt khoát và nhanh chóng, cô định rời khỏi đây thật nhanh.

“Khang Kiều.”

“Còn chuyện gì sao?” Khang Kiều đành ngồi lại xuống ghế.

“Cô không biết giận dữ nữa sao?” Thanh âm của anh có vẻ bâng quơ nhưng ánh mắt lại ngập tràn khiêu khích, “Ví dụ như nội dung đăng trên báo hôm nay?”.

“Chẳng có gì phải tức giận cả. Anh chỉ đang trả vật về chủ cũ mà thôi. Tôi ngược lại cảm thấy anh làm rất đúng. Trước kia lần nào tôi cũng phải giải thích với bọn họ, tôi và gia đình các người không có chút quan hệ nào,

https://thuviensach.vn

nhưng họ nhất quyết không tin. Về sau, đứng trước mặt họ, ít nhất tôi có thể không cần nghe mấy từ như ‘lệnh tôn’* nữa”.

*Ngôn ngữ văn hoa chỉ bố của người đối diện.

“Thật sao?”

“Bây giờ tôi có thể đi được chưa?”

Anh làm như không nghe thấy lời cô nói vậy: “Lẽ nào cô không tò mò ý nghĩa đằng sau việc tôi làm ư? Chẳng phải có một câu nói là đề phòng vạn nhất đó sao? Đám người đó như một lũ điên cuồng soi mói. Nghe nói có vài phóng viên New York đã mua vé máy bay tới Brunei. Dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra những người này tới Brunei làm gì”.

“Khang Kiều, chẳng phải trước đây chúng ta có một quãng thời gian sao? Tôi không muốn họ lật ra lịch sử của tôi rồi dùng những từ thu hút ánh nhìn như “sửng sốt”, “khó tin”, “bất ngờ” để hình dung bí mật mà họ đào được, sau đó lại dùng mấy ký hiệu cấm để lòe thiên hạ.”

“Nhưng, bây giờ những chuyện đó không thành lập rồi. Cùng lắm họ chỉ có thể phát hiện được người thừa kế của nhà họ Hoắc đã từng có một thời gian qua lại với một cô gái tên Khang Kiều được ký gửi trong nhà họ.”

Khang Kiều nghĩ mình nên nói gì đó với Hoắc Liên Ngao, ví dụ như “Anh làm khá lắm”, nhưng cô không biết câu này nói ra từ miệng cô liệu có gây ra cảm giác giả tạo không.

Thật ra, Khang Kiều luôn cho rằng Hoắc Liên Ngao làm rất tốt. Cô nghĩ, nếu có một ngày bất ngờ đọc được những dòng đó mà không có sự chuẩn bị từ trước, cô nhất định sẽ không thoải mái. Nhưng cuối cùng, câu khen ngợi kia vẫn nghẹn lại trong cổ họng.

Cô muốn đứng lên những chân bỗng mất hết sức lực.

https://thuviensach.vn

“Còn cô…” Kéo dài giọng, Hoắc Liên Ngao nhướng mày, “Chẳng phải cô từng nói với tôi, mỗi người trên thế giới này đều có quyền theo đuổi hạnh phúc sao? Xét từ một định nghĩa nào đó, hành vi của tôi đang dọn sạch những cản trở trên con đường tìm hạnh phúc của một góa phụ trẻ. Khang Kiều, cô có cho là như vậy không?”.

Cô không ngừng tự nhủ trong lòng: Khang Kiều, mày tới đây để giải sầu, không cần tức giận vì những chuyện không có ý nghĩa đó. Một mặt khác của tức giận hay phẫn nộ chính là quan tâm.

Cô đã không còn quan tâm nữa, thật đấy, cô thề với trời.

Sau khi lẩm nhẩm vài lần, cô bình tâm lại, cũng lấy lại được sức lực. Khang Kiều nói với Hoắc Liên Ngao bằng một ngữ khí rất nhạt: “Hy vọng đây là lần cuối cùng tôi nghe thấy mấy lời nhàm chán như vậy”.

Ngửa đầu ra sau, dựa vào lưng ghế, Hoắc Liên Ngao tỏ ra thờ ơ. Khang Kiều đứng dậy, lần này thứ chặn cô lại là chân của anh.

Hoắc Liên Ngao có một đôi chân rất dài. Không gian của chiếc sô pha không lớn lắm. Chân anh dang ra là vừa chắn hết mọi đường đi của Khang Kiều. Không may mắn là hôm nay Khang Kiều mặc một chiếc váy vừa qua đầu gối.

“Hoắc Liên Ngao!” Khang Kiều đưa ra lời cảnh cáo.

“Cô bảo nên dùng màu gì bây giờ?” Câu nói của Hoắc Liên Ngao rất đột ngột: “Ý tôi là màu tường bên ngoài căn nhà này ấy, cho chút ý kiến đi”.

Người đàn ông này vẫn có thể một giây trước chế nhạo cô, một giây sau đã hỏi cách trang trí nhà cửa.

“Gần đây tôi bị mấy người đó làm phiền đến phát điên, định ở đây né bão mấy hôm. Trước kia, tôi đã định sửa sang lại căn nhà này rồi, nhưng

https://thuviensach.vn

mãi vẫn chưa có thời gian. Bây giờ vừa hay có thể nhân khoảng thời gian này để làm.”

“Anh Hoắc, anh vừa kiếm được 210 triệu đô đấy.” Khang Kiều nhắc nhở Hoắc Liên Ngao.

“Không, không.” Hoắc Liên Ngao lắc đầu: “Đây là căn nhà mẹ tôi để lại, tôi không thể để đám người đó chà đạp, mẹ sẽ giận đấy. Khang Kiều, cô cảm thấy màu xám tối có phù hợp với ngôi nhà của chúng ta không?”.

“Là nhà của anh.” Khang Kiều nhắc lại.

Hoắc Liên Ngao ho khan một tiếng: “Màu xám tối thế nào? Hử?”.

“Được, màu xám tối.” Nói xong, Khang Kiều phát hiện chân của Hoắc Liên Ngao vẫn chắn trước mặt mình. Xem ra vị này hôm nay quyết phải nghe được ý kiến của cô: “Cứ lấy màu xanh mực trộn với màu trắng sữa, nóc nhà sơn màu xanh mực, tường sơn trắng sữa. Hai màu này kết hợp sẽ tạo ra hiệu quả không tồi”.

Có lẽ thấy cô nói có vẻ đâu ra đấy, Hoắc Liên Ngao mới thu chân về. Khang Kiều đi về phía phòng mình, khi bàn tay chạm lên nắm đấm cửa.

“Cái váy đẹp đấy.” Một ngữ khí cực khẽ vang lên: “Nhưng tôi phải nói là trông cô mặc nó kỳ lạ lắm, cứ giống như gấu mẹ vì muốn hấp dẫn đám gấu đực lại đi giắt nhành hoa lên tai ấy. Rõ ràng trông người rất to lại cứ phải tạo ra hiệu quả thị giác có vẻ nhỏ bé, đáng thương”.

Khang Kiều mở cửa phòng, lời Hoắc Liên Ngao nói không khiến cô tức giận.

Ngược lại vào giây phút mở cửa, một ký ức đã được đóng gói rất lâu trong trái tim bị đẽo ra một góc. Qua góc ấy, cô lại nhìn thấy một ngày mưa.

https://thuviensach.vn

Ngày mưa đó, lần đầu tiên Khang Kiều mặc một chiếc váy nghiêm chỉnh, có một vạt váy rất hoa lệ. Nhưng rõ ràng là thế lại bị một chiếc váy khá bình thường đánh bại. Ánh mắt anh nhiều lần lướt qua chiếc váy bình thường đó nhưng lại không hề nhìn chiếc váy hoa lệ lần nào.

Tựa lưng vào cánh cửa, một góc nhỏ trong tim tối đi cùng với hàng mi cụp xuống.

Mấy ngày sau đó, Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao đều bình an vô sự, Hoắc Liên Ngao bận rộn sửa lại căn nhà của mẹ, Khang Kiều ngoài thời gian ăn uống ra thì chỉ ở trong phòng mình.

Có vài lần Khang Kiều thử rời khỏi phòng. Lần đầu tiên, cô phát hiện sau lưng có thêm một người. Lần thứ hai, sau lưng có thêm hai người. Lần thứ ba đã tăng lên ba người. Đến lần thứ ba, cô còn nhận được điện thoại của Hoắc Liên Ngao, anh nói với cô bằng ngữ khí dịu dàng: “Cô muốn đi đâu nói với tôi, tôi tranh thủ đi với cô”.

Về sau, Khang Kiều đã từ bỏ suy nghĩ đi ra ngoài.

Thời gian ăn uống của Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao rất thống nhất, bàn ăn luôn là kiểu bàn sáu người, vị trí của cô đối diện anh. Mấy lần đầu, khi ăn Hoắc Liên Ngao còn ra vẻ nói chuyện với cô, nhưng dần dần cùng sự im lặng tuyệt đối của cô, anh cũng mất kiên nhẫn, biến thời gian ăn uống thành ăn đủ các thứ.

Thông thường, ăn xong bữa tối là Hoắc Liên Ngao sẽ lái xe đi, đêm khuya lại trở về.

Ban ngày, Hoắc Liên Ngao mặc áo sơ mi kẻ ca rô và quần bò, cùng những công nhân do anh thuê tới sơn lại nhà. Thi thoảng, Khang Kiều vô tình nhìn thấy Hoắc Liên Ngao qua cửa sổ phòng mình, không cẩn thận ánh mắt cô lại nhìn theo một cách vô thức, giống như rất lâu, rất lâu trước đây.

https://thuviensach.vn

Vừa nhìn, cô vừa mơ hồ nghĩ ngợi, người đàn ông đội mũ bóng chày, mặc áo kẻ ca rô có thật là Liên Ngao của nhà họ Hoắc không? Anh mà cũng sơn nhà? Sau đó tư duy bắt đầu xoay tròn, xoay tới mấy ngày ngắn ngủi trên đảo Bali, khi đó dường như anh cũng giống anh của bây giờ.

Thế rồi, vào một buổi sáng, trong mơ màng, Khang Kiều mở mắt ra. Khuôn mặt ấy gần trong gang tấc, hàng mi dài, nhịp thở đều đặn khiến đôi mi của anh rung rinh nhẹ nhàng. Khuôn mặt ấy giống như một sinh linh trong rừng sâu, khiến người ta cảm thấy mọi cảnh vật trước mắt chỉ là ảo ảnh.

Nhắm mắt lại, hơi thở vẫn còn bên tai, không chỉ thế còn có mùi hương, dịu dàng, say sưa, không hề thay đổi.

Không không, bây giờ cô đã không còn là cô của năm 18 tuổi, 20 tuổi hay 21 tuổi nữa. Bây giờ cô đã 29 tuổi. Khang Kiều một lần nữa mở mắt ra, thứ chạm tay tới được là hàng mi chau lại, và… một tiếng nói chất vấn vang lên:

“Vì sao cô lại ở đây? Ai cho cô ngủ trên giường của tôi?”

Giây phút đó, suy nghĩ đầu tiên của Khang Kiều là tối qua lúc ra khỏi phòng tìm nước uống cô đã mơ hồ đi nhầm phòng.

Nhưng gối là của cô, ngay cả chăn cũng thế, thậm chí trên chiếc tủ đầu giường còn đặt nguyên cuốn sách tối qua cô đọc được một nửa.

“Hoắc Liên Ngao, câu này tôi nên hỏi anh mới phải chứ?”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Năm 2013 – 2014 (16)

Khi Khang Kiều hỏi câu đó, Hoắc Liên Ngao bắt đầu quan sát cả căn phòng. Quan sát xong anh mới phát hiện ra mình đã lên nhầm giường người khác chứ không phải ngược lại.

“Sorry, thi thoảng quay về tôi đều ngủ ở phòng này.” Mang theo chất giọng lười biếng, uể oải khi vừa mới tỉnh ngủ, anh giải thích cho hành động lên nhầm giường của mình: “Tối qua uống hơi nhiều một chút, sau này tôi sẽ cố gắng né tránh tình huống này xuất hiện”.

Sau này? Khang Kiều cười khẩy trong lòng, thấy Hoắc Liên Ngao không hề có ý rời khỏi giường, cô nhướng mày với khuôn mặt gần trong gang tấc: “Hoắc Liên Ngao, nếu anh còn tiếp tục nằm ườn trên giường tôi, tôi sẽ hiểu lầm rằng anh muốn xảy ra chuyện gì đó với một góa phụ mới mất chồng”.

Cô vừa dứt lời, Hoắc Liên Ngao đã nhanh chóng bắn ra rồi quay người đi.

Nửa người ở trần của anh lồ lộ hiện ra trước mắt Khang Kiều. Bình minh rải lên sống lưng thẳng tắp đó, làm nổi bật những đường vân trắng đẹp, giống như mặt biển cô đơn giữa đêm trăng tĩnh mịch.

Một giây, hai giây, ba giây.

Trong ba giây ngắn ngủi đó, phản ứng trực tiếp nhất trong lòng Khang Kiều là: Chẳng phải trước kia Hoắc Liên Ngao ghét nhất là loại con trai ngủ không mặc quần áo đó sao? Anh nói kiểu người đó đa phần đều mắc chứng thích khoe hàng.

https://thuviensach.vn

Trước đây, mỗi lần họ tình cảm xong, anh đều đi tắm, tắm xong lại quay về làm một người thừa kế cao quý, quyền lực của nhà họ Hoắc. Gặp lúc vui tính, anh sẽ dịu dàng nói với cô: “Em có thể về phòng ngủ rồi”. Một khi khó chịu, anh sẽ nói: “Sao, còn định nằm ườn ra đó chắc?”.

Buổi sáng nay, chỉ trong ba giây ấy, biết bao đêm mệt mỏi đã trở về trong đầu Khang Kiều, dáng vẻ của cô khi bước trở về phòng mình qua hành lang dài dằng dặc. Gặp lúc vui tính, anh còn đòi hỏi thêm lần nữa, như vậy càng khiến thời gian cô về phòng muộn hơn. Thi thoảng, Khang Kiều cũng bắt gặp những người làm chịu trách nhiệm buổi sáng tại nhà họ Hoắc, họ chắc cũng đoán được cô vừa làm cái gì, nhưng đều giả vờ không biết.

Khi Hoắc Liên Ngao giơ tay với lấy quần áo, Khang Kiều quay mặt đi.

Khi xuất hiện dưới bàn ăn sáng, họ dường như đều quên chuyện đi nhầm phòng, vẫn duy trì cách ăn uống mọi ngày, anh ăn phần anh, cô ăn phần cô.

Tối nay, Khang Kiều khóa trái phòng mình lại.

Sáng hôm sau, vừa ngủ dậy, Khang Kiều liền nghe thấy Hoắc Liên Ngao mắng Jenny. Nghe nói Jenny đã nướng cháy bánh mì. Anh mắng không dễ nghe chút nào, người phụ nữ Mỹ đứng thẳng, buông tay, vẻ mặt vô tội.

Khang Kiều đã tới New York được mười hai ngày, cô cảm thấy sắc mặt mình trông dễ nhìn hơn một chút, tin tưởng chắc chắn rằng mình phù hợp với hình tượng một quả phụ chịu dày vò tâm hồn, sau đó dựa vào ý chí để tìm lại một tia hy vọng.

Sau đó, Khang Kiều tới trước mặt Hoắc Liên Ngao: “Tôi có chuyện muốn nói với anh”.

Toàn bộ tường bên ngoài căn nhà của mẹ Hoắc Liên Ngao đều đã được sơn xong, màu trắng sữa trông vừa nổi bật lại không mất đi sự thuần khiết, trắng trong, bây giờ chỉ còn phần nóc nhà.

https://thuviensach.vn

Khi cô nói câu này, Hoắc Liên Ngao đang ngồi trên nóc nhà nhìn cô.

Hôm ấy là Chủ Nhật, gần đó có đám trẻ đang chơi bóng rổ. Có lẽ vì vừa ném vào một quả bóng đẹp, bọn trẻ phấn khích hoan hô. Hoắc Liên Ngao ngồi trên mái nhà rất yên tĩnh và ôn hòa, cảnh tượng này Khang Kiều từng len lút mơ tới.

Bọn trẻ đánh bóng rổ, một người chồng sửa mái nhà và một người vợ muốn giúp đỡ nhưng chỉ càng thêm loạn.

Tư tưởng lại không tập trung rồi.

Cô hít sâu, nói: “Trả hộ chiếu lại cho tôi đi. Tôi cảm thấy tôi ổn rồi, tôi muốn quay về”.

Người ngồi trên giơ tay về phía cô. Khang Kiều ngập ngừng nhìn bàn tay của Hoắc Liên Ngao. Sau khi nghe anh nói: “Chẳng phải có chuyện muốn nói với tôi sao?”, cô đưa tay mình cho anh.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của anh, cô men theo cầu thang bò lên nóc nhà, rồi anh lại ra hiệu cho cô ngồi cạnh mình.

“Ban nãy cô nói với tôi cô muốn quay về? Về đâu? Thượng Hải ư?” Hoắc Liên Ngao hỏi cô.

Khang Kiều gật đầu, cố gắng để ngữ khí của mình nghe bình tĩnh hơn: “Bây giờ tất cả mọi người đều đã biết tôi không có quan hệ gì với nhà họ Hoắc. Tôi nghĩ họ cũng sẽ không hứng thú với tôi nữa. Tôi…”.

“Nhưng hình như cô quên mất mười hai tuổi cô đã được đưa tới nhà chúng tôi.” Hoắc Liên Ngao sốt ruột ngắt lời cô: “Cô quên rồi, Hoắc Chính Khải đã cho cô học trường tốt nhất. Mẹ cô dùng tiền của nhà họ Hoắc mời thầy dạy lễ nghi giỏi nhất thành phố cho cô để học những phép tắc của

https://thuviensach.vn

người có tiền, ở đâu nên nói gì. Nhà họ Hoắc tốn không ít tâm sức vào việc giáo dục cô, cô muốn khiến mọi tâm sức ấy trở thành một trò cười ư?”.

Người này lại có thể nói những lời ấy đường hoàng đến thế. Cô quay mặt sang, Hoắc Liên Ngao cũng đang nhìn cô, Khang Kiều cố nén giận: “Hoắc Liên Ngao, anh làm vậy rất vô lý”.

Hoắc Liên Ngao bày ra vẻ mặt “Thế ư?”, hơi ngả người về phía cô một chút: “Khang Kiều, tôi vừa mới giúp cô giải quyết một chuyện phiền phức, không chỉ vậy tôi còn bỏ tiền ra mua vé máy bay cho cô, thậm chí cung cấp nơi ăn chốn ở miễn phí cho cô. Thế nên tôi cho rằng lúc thích hợp mình có thể vô lý vô cớ một chút. Tôi có thể hỏi cô một câu không? Cô có thể cho tôi biết sau này cô có dự định gì không?”.

“Việc này không phiền anh lo.”

“Vậy thì, Khang Kiều, cô có dám thề cả đời này sẽ không dính dáng gì đến Chu Tùng An không?”

“Anh ấy là bạn tôi!” Đón ánh mắt Hoắc Liên Ngao, cô hằn học.

“Bạn?” Ngữ khí của anh càng bức người hơn: “Cô có dám khẳng định cô và hắn sẽ không từ bạn bè phát triển thành người yêu rồi thành vợ chồng không?”.

Mở miệng, nhưng Khang Kiều không nói được câu nào. Cô và Chu Tùng An liệu có thành người yêu, thậm chí là vợ chồng hay không, cô thật sự không biết. Sự cố chấp của Chu Tùng An khiến cô đau đầu, cũng…

Cũng có một chút tình cảm phức tạp, cô dựa dẫm vào anh ấy.

Hoắc Liên Ngao cười lạnh, nụ cười ấy như cắn người vậy: “Khang Kiều, cô phải ghi nhớ thật kỹ lời tôi nói. Chu Tùng An không được, tôi không muốn những chuyện xưa kia trở thành scandal cho mọi người cười chê”.

https://thuviensach.vn

“Tôi nghĩ cô cũng đã có sự hiểu biết khá ổn về thứ gọi là quyền lực, thế nên tôi không giải thích nhiều nữa, tôi chỉ cần cô hiểu, muốn Chu Tùng An sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng đối với gia đình chúng tôi là một việc quá đỗi đơn giản.”

Cuộn chặt tay lại, cô rất muốn vung một nắm đấm nhắm thẳng vào sống mũi của gã đang dí sát mặt vào mình kia.

Còn chưa đợi Khang Kiều giơ tay ra, ngược lại, anh đã giơ tay về phía cô, chạm ngọn tay lên môi cô. Cứ như vậy, Khang Kiều để mặc cho đầu ngón tay của Hoắc Liên Ngao dừng lại trên môi mình, vuốt nhẹ rồi rời đi.

Ngón tay anh dính chút son môi của cô, đôi mắt đẹp và chất giọng cất lên khiêu khích như nhau: “Khang Kiều, cô cảm thấy cô thật sự được sao? Tưởng rằng bôi son lên, sau đó dặm chút phấn vào mặt rồi đánh má hồng là có thể khoe khoang mình được sao?”.

“Vì sao?” Khang Kiều lên tiếng: “Vì sao phải làm mấy chuyện nhạt nhẽo này?”.

Nhạt nhẽo và kỳ quái.

“Vì sao?” Anh bật cười: “Khang Kiều, câu hỏi của cô còn vô vị hơn, mức độ vô vị giống như quan tòa hỏi một kẻ giết người liên hoàn là tại sao anh lại giết những người không quen biết gì mình vậy? Vì sao ư? Ai mà biết được? Có lẽ chỉ vì nhất thời phấn khích mà thôi. Nếu tôi là cô, tôi chẳng bứt rứt vì những đáp án ấy, chỉ yên lặng đợi tới ngày tôi hết hứng thú”.

Trầm mặc…

“Hoắc Liên Ngao.”

“Ừm.” Anh uể oải đáp.

https://thuviensach.vn

“Nếu anh còn tiếp tục giữ hộ chiếu của tôi, tôi sẽ quy hành động của anh vào loại thứ hai.”

“Loại thứ hai gì?”

Khang Kiều nói chậm lại: “Còn nhớ những lời anh nói khi ở sân bay Singapore không?”.

Lát sau, giọng nói uể oải biến thành có chút hứng thú: “Ý cô là nối lại tình cũ ư? Cô mà nghĩ vậy thì tôi cầu còn chẳng được”.

Nói xong, anh lại bổ sung thêm một câu mạnh mẽ: “Thật luôn!”.

Tới giây phút này, Khang Kiều cũng tin mọi điều Hoắc Liên Ngao nói, mọi việc chẳng qua chỉ là nhất thời hứng thú. Hồi trẻ, Hoắc Liên Ngao làm không ít chuyện như vậy.

Chán nản và cụt hứng như một quả bóng bay xì hơi, cô nghĩ mình nên lập tức rời khỏi nóc nhà. Ánh nắng trên đỉnh đầu khiến cô cảm thấy choáng váng, bàn tay chống xuống định đứng lên bị đè lại.

“Nhanh vậy đã muốn đi rồi, tôi rất hứng thú với chủ đề vừa rồi đấy.”

“Chủ đề gì?” Cô vô thức hỏi.

Anh nói bằng một chất giọng mang vài phần cưng chiều và vài phần đùa cợt: “Nối lại tình cũ ấy. Tôi muốn biết cơ hội của chúng ta là bao nhiêu, chị gái của tôi ạ”.

Ăn nói thế, khẩu khí thế! Cô nghe nhiều lần rồi, từ sự bài xích ban đầu đã trở thành mê hoặc chìm đắm về sau.

Giống như một cái cây dây leo già nua khô khốc bỗng một ngày nảy mầm mới. Chuyện cũ sinh sôi, cô nhìn chòng chọc lên trời, nhìn về phía một nơi xa xôi không biết tên, suy nghĩ bắt đầu hỗn độn.

https://thuviensach.vn

Trong lúc ấy, cô nghe thấy giọng nói mình si mê vang lên bên tai: Câu này cần suy nghĩ lâu lắm à?

Ừm, cô đang ở trên mái nhà mà, ban nãy cô đang cùng Hoắc Liên Ngao bàn về chủ đề nối lại tình cũ, cô có suy nghĩ gì đâu.

Cô chỉ không cẩn thận rơi vào ký ức thôi.

"Hả?"

Ánh mắt cô tập trung ở nơi xa, họ nói người đã chết một lần thì sẽ bắt đầu có bản năng sợ hãi cái chết. Khang Kiều nghĩ, những người đó nói đúng, cô bắt đầu sợ chết.

Cô lẩm bẩm nói như mê: "Không, không bao giờ".

Cơn gió tháng Tư nhè nhẹ kéo theo mùi sơn chưa khô thổi qua mặt cô.

Những tiếng "cộc, cộc" cách cô rất gần. Cô vô thức tìm kiếm âm thanh đó. Đó là con lăn sơn, nó ban nãy còn nằm trong tay Hoắc Liên Ngao.

Lúc này, con lăn đang lăn xuống dưới bằng một tốc độ rất nhanh, trong chớp mắt đã rơi trên khung chịu lực dùng để đặt chân. Bên tai vang lên những tiếng chửi thề, cô ngây ra rồi quay sang nhìn Hoắc Liên Ngao.

Cô nhìn lên trên, chẳng biết anh đã đứng dậy từ lúc nào, đang di chuyển trên chiếc thang, nhìn cô nói với giọng khó xử: "Tôi phải nhặt nó về".

Khang Kiều gật đầu.

Xuống thang, Hoắc Liên Ngao đứng trên khung chịu lưng, ngước lên nhìn Khang Kiều, nói: "Tôi nói này, chị gái, sao cô vẫn ngốc nghếch như khúc gỗ giống trước đây vậy?".

https://thuviensach.vn

Mỗi lần Hoắc Liên Ngao nói câu này với Khang Kiều là sẽ không có chuyện hay ho xảy ra. Quả nhiên, anh giơ tay ra ngay trước mặt cô, chiếc thang theo đó đổ xuống, Hoắc Liên Ngao thì như người phủi mông bỏ đi.

“Hoắc Liên Ngao!” Cảm thấy không ổn, Khang Kiều nhẹ giọng.

“Ban nãy mà cô nói chuyện với tôi bằng giọng này thì hiệu quả sẽ tốt hơn đấy.” Hoắc Liên Ngao lần lượt thu dọn đồ đạc, “Tôi quyết định hôm nay nghỉ một ngày, còn cô thì…”.

Anh ngẩng đầu lên nhìn trời, chậm rãi nói: “Hôm nay trời khá đẹp, cô cứ ở đây tắm nắng đi”.

Câu nói của Hoắc Liên Ngao khiến Khang Kiều bỗng cao giọng: “Hoắc Liên Ngao!”.

Thu lại ngữ khí chậm rãi của mình, anh cười khẩy: “Khang Kiều, nhớ kỹ những lời tôi nói với cô. Tôi ghét phải tiếp xúc với kẻ có quyền, nhưng ghét là một chuyện, vận dụng lại là chuyện khác”.

Cứ như vậy, Khang Kiều ngồi trên nóc nhà tròn năm tiếng, nhìn Hoắc Liên Ngao và vài người thợ vừa nướng thịt vừa xem bóng.

Chập tối, Hoắc Liên Ngao lái xe ra ngoài, tới tận mười một giờ đêm vẫn chưa về.

Mười một giờ mười lăm, Khang Kiều mở cửa phòng, đứng vài phút trước cửa xác nhận nhà chỉ có mình cô rồi rón rén đi ra ngoài.

Hôm nay lúc tắm nắng trên nóc nhà, Khang Kiều phát hiện ra một chuyện. Có thể thông qua chỗ để chân của bồn hoa và ống khói để vào phòng Hoắc Liên Ngao. Cô nghĩ có thể tìm được hộ chiếu của mình trong đó, nhân tiện kiếm chút tiền mua vé máy bay. Thật ra trước đó, Khang Kiều đã định lén vào phòng Hoắc Liên Ngao rồi, nhưng lần nào tay này cũng

https://thuviensach.vn

khóa chặt cửa, chính vì vậy cô lại càng tin tưởng chắc chắn hộ chiếu chỉ có thể ở đây.

Cô đập vỡ lớp kính cửa sổ rồi thuận lợi đột nhập vào phòng anh…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Năm 2013 – 2014 (17)

Chỉ trong vòng vài phút, Khang Kiều đã tìm thấy két. Điều khiến cô bất ngờ là két không hề khóa. Tầng trên cùng của két đặt mười xập chi phiếu, mỗi xập dày khoảng mười ngàn đô. Cô lấy một xập, suy nghĩ rồi lấy tiếp xập nữa.

Khang Kiều không tìm được hộ chiếu của mình trong két. Cô ngậm đèn pin lên miệng, một tay cầm chi phiếu, tay kia tiếp tục tìm, ngăn kéo, tủ đầu giường, vách, tủ âm, tìm khắp lượt mà không có thu hoạch gì.

Tay vừa chạm vào tủ đựng đồ thì "tách" một tiếng. Căn phòng sáng lên, Khang Kiều trước giờ vẫn rất yếu tim, khi gặp tình huống bất ngờ, cô thường có thói quen tìm chỗ nấp, ban đầu là bà ngoại, khi bà mất thì tìm mẹ, mẹ mất rồi thì tìm… Hoắc Liên Ngao.

Chiếc đèn pin rơi xuống đất, vòng ôm vẫn còn đó. Cái ôm ấy như lớn lên trong một đêm, vững vàng, rộng lớn như đại dương, cơn giật mình khiến cô chỉ mải thở hồng hộc.

Còn chưa bình tĩnh hẳn, cô đã hít sâu, trái tim đã không còn đung đưa trên không nữa.

Không đợi Khang Kiều hoàn hồn, một giọng nói lạnh lùng vọng xuống từ trên đỉnh đầu: "Cô trả lại hết những gì tôi và cô nói với nhau rồi phải không? Tối như vậy xuất hiện trong phòng tôi, còn dán chặt vào người tôi, có phải muốn xảy ra chuyện gì với tôi không? Hả?".

Cô buông tay, lùi ra khỏi vòng ôm ấy. Lùi một bước, hai bước. Cuối cùng khi cách Hoắc Liên Ngao khoảng ba bước thì cô dừng lại. Bàn tay

https://thuviensach.vn

cầm tập tiền như bỏng rẫy dưới ánh mắt của Hoắc Liên Ngao.

Khang Kiều nghĩ, việc duy nhất cô có thể làm có lẽ chính là giữ im lặng.

Tìm được tiền rồi nhưng chưa tìm được hộ chiếu phải không? Xem ra sau năm tiếng đồng hồ phơi nắng hôm nay, cô vẫn chưa rút ra được bài học."

Khang Kiều dứt khoát hạ quyết tâm: "Trả hộ chiếu lại cho tôi. Hoắc Liên Ngao, tôi muốn báo cảnh sát. Anh có biết hành động này đã có thể khiến tôi kiện anh tội giam giữ trái phép không!".

Anh cười thành tiếng: "Tôi có hạn chế hành động của cô không? Tôi không cho phép cô ra ngoài ư? Còn về hộ chiếu, tôi chỉ tạm thời giữ hộ cô mà thôi, chẳng phải cô vừa mất chồng ư? Lúc này một người bình thường sẽ biểu lộ sự thiếu ổn định của cảm xúc. Hơn nữa ban nãy tôi còn nghe nói cô từng vì mất ngủ mà phải tới khám bác sỹ tâm lý. Tôi làm vậy là để bảo vệ cô, tin rằng quan tòa cũng sẽ giơ hai tay tán thành".

Luôn như vậy, tới chỗ Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều luôn dễ dàng trở thành kẻ đuối lý.

"Hơn nữa, giờ này người cần gọi điện báo cảnh sát là tôi mới phải. Chỗ cửa sổ bị cô đập vỡ vừa hay có camera giám sát, hành vi của cô đã đủ cấu thành tội đột nhập trái phép. Cô bảo, tôi có nên báo cảnh sát không?"

Bỏ lỡ cái tát buổi sáng. Lúc này, cô cầm hai tập tiền nắm thẳng vào mặt Hoắc Liên Ngao.

Rồi đi lướt qua anh trở về phòng.

"Chẳng phải đã nói không quan tâm sao? Vì không quan tâm sẽ không tức giận, ban nãy cô đang tức giận ai?" Hoắc Liên Ngao tuyên bố bằng tư thế của một kẻ chiến thắng.

https://thuviensach.vn

Phải, chẳng phải đã nói sẽ không tức giận sao? Tức giận, căm ghét, phẫn nộ chính là một mặt thể hiện khác của quan tâm. Sau này sẽ không tức giận nữa, không bao giờ.

Sáng hôm sau, Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao lại ngồi vào bàn ăn sáng như chưa có chuyện gì xảy ra. Ai ăn phần người nấy.

Hoắc Liên Ngao tiếp tục sửa nhà. Đa số thời gian Khang Kiều chỉ ở trong phòng mình. Vào một buổi tối của hai ngày sau, Khang Kiều giao cho cô một túi đồ lớn: “Chán quá thì chơi cái này”.

Cô đón lấy, mở ra, đều là một số dụng cụ khắc gọt.

“Nghe nói mấy món đồ cô trưng bày bán cũng được lắm, hơn nữa còn nghe nói còn nổi danh là Hương… Hương…” Nói tới đây, dường như Hoắc Liên Ngao bị thứ gì chặn lại vậy, lát sau mới bật ra: “Hương ma ma của phòng triển lãm”.

“Hương ma ma”? Thật ra Hoắc Liên Ngao muốn nói là “bánh bao thơm” phải không?

Nhưng bây giờ cô đã không còn là cô gái ngốc suốt ngày đi theo sau Hoắc Liên Ngao, giúp anh sửa khẩu ngữ nữa rồi.

Cô nói một câu cảm ơn rồi cầm túi đó trở về phòng mình.

“Tôi đã nhìn thấy mấy món đồ cô làm trên mạng, đẹp phết.” Anh bồi thêm một câu: “Bạn tôi vừa hay có một phòng làm việc muốn chuyển nhượng, tôi xem qua thấy cũng không tệ, có muốn tôi mua luôn không?”.

Mặc kệ Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều mở cửa phòng ra, giọng anh vọng vào qua tấm cửa: Khang Kiều, cô càng ngày càng bất lịch sự đấy.

https://thuviensach.vn

Cuối tuần này, cả ngày Hoắc Liên Ngao không xuất hiện. Jenny nói với Khang Kiều, Hoắc Liên Ngao nói là đi xử lý một số công chuyện, sau đó tới tham gia sinh nhật bạn.

Lần tiếp theo Khang Kiều nhìn thấy anh là sáng thứ Hai. Tới đây, dường như cô đã nuôi thói quen cứ ngồi xuống bàn ăn là lật báo.

Ánh mắt cô dịch chuyển từ trang báo sang Hoắc Liên Ngao ngồi đối diện. Hôm nay anh mặc một chiếc sơ mi phục cổ màu xanh lam, mái tóc xõa được buộc bừa trước trán.

Hoắc Liên Ngao giờ phút này và người trên báo như hai mẫu người. Trên báo, anh tóc tai nghiêm chỉnh, mặc một bộ vest thủ công. Hoắc Liên Ngao ấy như thuộc về cung điện và thành cổ, còn người ngồi trước mặt cô thuộc về trường học và tuổi thanh xuân.

Trông anh có vẻ rất vui. Anh không vội ăn sáng ngay mà dựa vào lưng ghế, nhàn nhã hỏi: “Cảm thấy bạn nhảy của tôi thế nào?”.

Bạn nhảy à, cô nhìn lại xuống báo, quan sát cô gái đứng bên cạnh Hoắc Liên Ngao. Đây đã là lần thứ ba Khang Kiều nhìn cô ta rồi.

Đó thật sự là một cô gái đẹp. Khang Kiều cảm thấy dùng tính từ nổi trội để hình dung cô ta là cực kỳ thích hợp, rất đẹp, như một ngọn lửa.

Tên cô gái là Đường Vũ Huyên. Khang Kiều nhớ cái tên này từng xuất hiện qua lời nói của Jenny. Chị ta hỏi cô từng gặp người này chưa. Lúc đó, người phụ nữ Mỹ vẫn còn coi cô là người nhà thân thiết của Hoắc Liên Ngao.

“Tôi có thể đảm bảo với cô, người thật tuyệt đối đẹp hơn cả trên báo.” Anh bắt đầu kể vanh vách: “Thông minh, xinh đẹp, trẻ trung, dáng chuẩn, gia thế tốt, khuyết điểm duy nhất chính là thi thoảng mắc tật thích hành hạ

https://thuviensach.vn

người ta. Nhưng, chẳng phải người ta đẹp sao? Người đẹp khi hành hạ người khác cũng quyến rũ lắm".

Ồ? Khang Kiều nhướng mày.

"Khang Kiều, cô cảm thấy mình so với cô ấy thế nào? Nói một cách khác, hai người có thể so sánh không?" Hoắc Liên Ngao hỏi một cách rất nghiêm túc.

Hiểu rồi, anh đang biến tướng nhắc nhở mình, đừng có tự mình đa tình về mấy suy nghĩ nối lại tình xưa. Cô gái tên Đường Vũ Huyên đẹp hơn cô, trẻ hơn cô, thứ gì cũng tốt hơn cô, thế nên đừng có tự chuốc lấy nhục nhã.

"Không có khả năng để so sánh." Khang Kiều thuận theo câu hỏi của Hoắc Liên Ngao.

Tối thứ Năm, khoảng mười giờ, Khang Kiều chuẩn bị đi ngủ. Mấy ngày gần đây cô dường như trở lại thời kỳ trước, trước khi ngủ cần phải có âm nhạc phụ trợ. Nên tối nào Khang Kiều cũng bật ti vi lên, chọn bản tin 24h, âm thanh không thay đổi của phát thanh viên khiến cô dễ dàng thiếp đi.

Ti vi bật rất lâu cô mới hơi có cơn buồn ngủ. Tiếng ti vi dần xa, xa tới nỗi Khang Kiều cảm thấy mình có thể ngủ rồi. Khi cô đang mơ màng thì âm thanh tắt phựt. Cô nhíu mày muốn tìm lại, sau đó cô dường như tìm thấy những thanh âm khác. Cửa bị mở ra, có những tiếng sột soạt khẽ khàng, sau đó dường như là tiếng bước chân.

Tiếng bước chân hướng đến chỗ cô.

Sau đó xung quanh rất yên ắng. Trong bầu không khí yên ắng ấy dường như có người đang thở, nhịp thở rất không đều đặn.

Tiếng thở ngay bên tai, rõ ràng không phải giấc mơ.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều mở mắt ra, có một bóng người đứng trước giường cô. Cô bật đèn đầu giường lên. Ánh sáng trong phòng rõ hơn một chút, soi rọi biểu cảm âm u trên gương mặt Hoắc Liên Ngao.

Cô giật mình, khẩn trương ngồi dậy, dựa nửa người vào giường, nhìn thấy cửa sổ vẫn còn nguyên vẹn thì buột miệng: “Hoắc Liên Ngao, sao anh lại ở đây? Ai cho anh vào phòng tôi?”.

Cô rõ ràng đã khóa cửa rồi.

Hỏi xong, Khang Kiều mới cảm thấy mình nói hơi ngu ngốc, nhà này là của anh mà.

“Mặc quần áo vào, bò dậy khỏi giường cô.” Hoắc Liên Ngao đứng nhìn cô từ trên xuống, ánh mắt ngập tràn phẫn nộ, giọng nói bức người, giống như chỉ muốn xé xác cô ra vậy.

Giữa không gian kín và đêm tối âm u này, một Hoắc Liên Ngao như vậy khiến Khang Kiều không khỏi run rẩy.

Ép bản thân phải bình tĩnh lại, Khang Kiều không động đậy nữa: “Bây giờ muộn quá rồi, có chuyện gì đợi ngày mai nói tiếp đi…”.

Cô còn chưa nói xong đã có một sức mạnh khổng lồ kéo cô dậy. Một giây sau, Khang Kiều ngã xuống thảm. Cô chưa kịp lấy lại thăng bằng, một tập tài liệu đã được ném thẳng xuống trước mặt cô.

Giọng nói lạnh lẽo vang lên trên đỉnh đầu: “Tôi nghĩ cô không lạ gì thứ này chứ?”.

Phải, tập tài liệu đó cô không hề xa lạ, ở góc dưới bên trái màu nâu nhạt có dấu của phòng làm việc tại Thượng Hải. Những tài liệu kiểu này thường đựng trong tập hồ sơ của văn phòng sau đó gửi cho khách hàng.

https://thuviensach.vn

Không cần mở ra Khang Kiều đã biết bên trong đựng thứ gì. Hôm đó cô nhét đơn ly hôn vào không cẩn thận làm dây màu vào góc tập tài liệu, vết bẩn và con dấu rất gần nhau, thế nên cô không thay tập khác. Bây giờ vết màu đã nhạt đi một chút.

“Thứ này tôi có được từ một nhân viên ngân hàng. Tháng hai, nó được Hàn Tông khóa trong két bảo hiểm của anh ta tại ngân hàng, cũng tức là trước khi Hàn Tông chết một tháng, cô đã đệ đơn ly hôn rồi.”

Đơn ly hôn lúc này bỗng xuất hiện khiến Khang Kiều cảm thấy không còn sức lực nào. Cô nhặt nó lên, đứng dậy, nhìn thẳng Hoắc Liên Ngao: “Anh giận dữ vì cái này ư? Một khi phát hiện chồng mình và một người đàn bà khác có quan hệ bất chính, ly dị chẳng phải là sự lựa chọn chính xác nhất sao?”.

“Lúc đó cô nên nói với tôi. Cô có biết lúc nhìn thấy nó, tôi cảm thấy tệ đến mức nào không? Đặc biệt là khi nhìn thấy chữ của luật sư ủy thác của cô, Quách Vỹ, bạn tốt của Chu Tùng An. Từ lâu trước khi tôi giành lại lợi ích và danh dự cho cô, cô đã tình chàng ý thiếp với hắn ta rồi, không cảm thấy rất nực cười sao? Tôi lại làm kẻ ngốc một lần!”

Nghĩ kỹ lại hình như là vậy.

“Xin lỗi.” Xoa xoa mặt, Khang Kiều nói: “Quách Vỹ cũng là bạn của chị gái Chu Tùng An. Anh ấy sở trường làm các vụ ly hôn. Lúc đó tôi chỉ muốn đánh nhanh thắng nhanh, hơn nữa, Chu Tùng An không biết gì về chuyện này”.

“Không biết?” Giọng Hoắc Liên Ngao như nâng cao tông lên: “Khang Kiều, lúc này cô vẫn còn định lừa tôi? Theo những tài liệu tôi nắm được, cuối năm ngoái Chu Tùng An đã biết chuyện giữa Hàn Tông và cô gái người Hàn Quốc, hơn nữa họ đã nói chuyện riêng với nhau về chuyện này rồi”.

https://thuviensach.vn

Chuyện này Khang Kiều lần đầu tiên nghe thấy. Cô nghĩ kỹ, cũng không phải không có dấu hiệu gì, có điều mọi thứ đã theo Hàn Tông đi xa rồi.

Đi xa rồi…

Hoắc Liên Ngao khiến Khang Kiều cảm thấy ngạt thở. Cô khó khăn nói: "Tôi thừa nhận cách xử lý chuyện này có phần không thỏa đáng. Nhưng Hoắc Liên Ngao, anh chỉ trích tôi những việc này không cảm thấy vô vị sao? Vô lý, hơn nữa không có căn cứ. Trong chuyện này, tôi mới là nạn nhân".

"Khang Kiều, tôi hỏi cô, cô còn chuyện gì giấu tôi không?" Hoắc Liên Ngao bất ngờ hỏi.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Năm 2013 – 2014 (18)

Ngây ra giây lát, cô buột miệng: “Không có”.

“Không có?”

Cô quay mặt đi, bên bức tường bên trái có một bức chân dung của mẹ Hoắc Liên Ngao. Bà rất đẹp, tựa như một nhân vật trong tranh sơn dầu vậy. Ánh mắt cô vô thức di chuyển trên gương mặt đó. Bức tranh này Khang Kiều từng nhìn thấy trong phòng Hoắc Liên Ngao cách đây rất lâu, đẹp đến nỗi khiến cô ngây người đứng nhìn.

“Khang Kiều!”

Ngậm chặt miệng lại, cảm giác được hơi thở ấy đang ép sát về phía cô, rất mãnh liệt, giống như cơn lốc xoáy mang sức công phá mạnh mẹ.

Cảnh tượng này cực kỳ quen thuộc.

Khi bàn tay ấy giữ chặt bả vai, Khang Kiều không dám động đậy, chỉ sợ…

Khi bàn tay anh di chuyển tới khuôn mặt cô, Khang Kiều đang nhìn chằm chằm bức chân dung trên tường, vừa nhìn vừa mơ hồ nghĩ, cô có ba con dao khắc, cô có kỹ thuật và khả năng điều khiển dao rất tốt, từ lực tới dao pháp.

Không xảy ra chuyện khiến Khang Kiều sợ hãi, không có tiếng cưỡng ép xé quần áo chói tai. Chỉ có giọng nói trầm thấp vang bên tai giống như một chiếc băng cát sét in hằn dấu vết của những năm tháng đã qua.

https://thuviensach.vn

Ngón tay ấy nhẹ nhàng cọ lên má cô: “Mùa hè năm 2006, một buổi tối ở Boston, tôi nhận được một cuộc điện thoại. Trong điện thoại ông ta nói với giọng rất phấn khích: Liên Ngao, Khang Kiều đồng ý quay về rồi, Khang Kiều kết hôn rồi”.

“Giây phút ấy tôi cảm thấy mình cũng ngu ngốc như Hoắc Chính Khải. Một mình tôi ngốc còn chưa đủ, nhất quyết phải kéo cả một con người giỏi giang như Hoắc Chính Khải vào. Giây phút ấu, tôi nghĩ, ừm, cô con gái riêng trông có vẻ ngốc nghếch của nhà họ Hoắc mới thật sự là một nhân vật đáng gờm. Nói thật lòng, tôi rất không muốn nhớ lại khoảnh khắc đó, vì quá ngu xuẩn.”

Khi Hoắc Liên Ngao nói những lời đó, Khang Kiều tựa hồ nhìn thấy mình của ngày xưa. Cô yên tĩnh, đù đỡ trong bức tường bao màu trắng hồng, bị rất nhiều, rất nhiều người lựa chọn bỏ quên như một thói quen.

Thật ra, Khang Kiều cũng giống Hoắc Liên Ngao, không muốn nhớ lại những ngày tháng ấy lắm.

“Nhưng cô, luôn bắt tôi bất chợt nhớ lại giây phút ấy.” Giọng nói ấy tiếp tục văng vẳng bên tai cô, càng lúc càng trầm và nặng hơn.

Anh nâng cằm cô lên.

Cô để mặc anh, mặc cho ngón cái của anh nhẹ nhàng mơn man cánh môi mình, mặc anh cho cúi đầu khẽ ngậm lấy môi cô. Đầu óc cô choáng váng, mí mắt như sắp sụp xuống.

Dường như họ vẫn sống trong thế giới bị bao bọc bởi bức tường bao dài màu hồng phấn. Ở đó không có mùa đông, vĩnh viễn chỉ có trời xanh mây trắng, dưới bóng cây, trên bãi cỏ, bên đài phun nước, ở chỗ nào cũng có thể nhìn thấy bầu trời tươi sáng trên đỉnh đầu. Trong không gian đó, con người dường như cực kỳ thích tổ hợp màu này.

https://thuviensach.vn

Đồng phục được kết hợp giữa sơ mi trắng và chiếc váy màu xanh dương nhiều nếp gấp. Bàn tay đẹp của anh cuộn vạt váy lên. Vì là ban ngày, nên mặt cô đỏ lựng, lấy tay ngăn anh lại, nhưng cũng hoàn toàn bất lực. Thôi, mặc kệ anh vậy. Những loài thực vật nhiệt đới trở thành bức tường che tự nhiên. Đôi chân trắng bóc quấn lên chiếc váy xanh, cô rời khỏi lòng anh, nhìn bầu trời chao đảo qua bờ vai ấy.

Trời, xanh thật, đến nỗi cô bỗng rơi nước mắt một cách vô cớ.

Nhắm mắt lại.

Liên Ngao, đừng dùng bàn tay vuốt ve cơ thể em để rót nước cho một người con gái khác được không. Liên Ngao, cũng đừng che ô cho cô ta, đừng mua nước ngọt cho cô ta, càng đừng…

Càng đừng nắm lấy tay cô ta vào ngày mưa. Thật ra khi ở trên bậc thềm đó, em cũng muốn để anh nắm tay em.

Nhưng anh đã đưa tay cho cô ta mất rồi.

Nhắm mắt lại vì sự thô lỗ của anh khiến cô hơi khổ, sự bừa bãi của anh khiến nơi đó vừa sưng vừa rát. Cô giơ tay lần tìm, cỏ dính khắp tay.

Xung quanh nhanh chóng có mùi cỏ nhàn nhạt, có lẽ vạt cỏ đã dính lên đuôi tóc cô. Một vài vạt bị mồ hôi làm dính lên người cô, áp chặt vào da thịt. Xung quanh còn có tiếng chim mùa hè kêu cũng có những âm thanh khiến người ta phiền não.

Sau đó…

Cơn đau nhói từ cánh môi truyền tới khiến cô phải mở mắt, cô một lần nữa nhìn thấy bức chân dung.

https://thuviensach.vn

Chỉ một cái búng tay, thời gian đã trôi qua mười năm, họ đã trưởng thành, từng yêu, từng hận.

Vết đỏ trên môi khiến khuôn mặt Hoắc Liên Ngao tràn đầy vẻ thô bạo. Khang Kiều cũng chạm thấy một chất lỏng màu đỏ trên môi mình. Anh bỗng cười, nụ cười ngạo nghễ.

“Nếu để Chu Tùng An nhìn thấy cảnh vừa nãy, cô bảo hắn có quay đầu đi ngay lập tức không.” Anh vừa nói vừa kéo cô đứng dậy.

Khang Kiều bị động cùn Hoắc Liên Ngao tới trước bàn trang điểm, trên đó đặt laptop. Anh giữ chặt tay cô: “Ngồi yên, để tôi cho cô xem mấy thứ thú vị”.

Năm phút sau, Khang Kiều đã biết thứ thú vị mà Hoắc Liên Ngao nói là chỉ cái gì. Có người ở sân bay Thượng Hải tráo đổi cặp của Chu Tùng An. Ở nơi xếp hàng lên máy bay, có một bà lão bỗng nhiên tê liệt ngã ra đất. Chu Tùng An đứng sau vội bỏ cặp xuống đỡ bà ấy, cũng chỉ trong chớp mắt, chiếc cặp đã bị đổi.

Người này còn trực tiếp quay lại tất cả.

Chu Tùng An đang trên chuyến bay từ Thượng Hải tới New York, là Khang Kiều gọi điện thoại bảo Chu Tùng An tới. Khang Kiều bảo anh ấy mang mọi thứ có thể chứng minh danh tính của cô đến.

Cho dù đã lờ mờ đoán được chuyện vừa xảy ra nhưng cô vẫn hỏi một câu vô ích: “Vậy… trong chiếc cặp kia có gì?”.

“Đây là một câu hỏi hay. Từng nghe nói tới vụ án “găm mặt” ở Miami không? Rudy Eugene sau khi hôn tạm biệt bạn gái xong, ôm theo một cuốn Kinh thánh rời khỏi nhà. Đó là bóng lưng cuối cùng anh ta để lại cho bạn gái. Tối đó, ti vi đưa một tin tức chấn động toàn thế giới về tên ma quỷ gặm mặt biến thái. Sau khi sử dụng một loại ma túy mới gọi là Bath Salts, Rudy

https://thuviensach.vn

đã gặm nát 75% gương mặt của nạn nhân. Chuyện này khiến chính phủ Mỹ ra lệnh cấm triệt để loại ma túy ấy.” Hoắc Liên Ngao từ tốn nói, “Bây giờ, chắc cô đoán được trong cặp của Chu Tùng An có gì rồi chứ?”.

Khang Kiều lạnh run người.

Có thể tưởng tượng ra một khi tới sân bay New York, Chu Tùng An sẽ gặp tình huống gì.

Cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, Khang Kiều nói với Hoắc Liên Ngao: “Chuyện này không liên quan tới Chu Tùng An”.

“Cô đang bảo vệ hắn ư?”

Cô lẩm bẩm lặp lại câu vừa nãy: “Chẳng phải tôi đã nói chuyện này không liên quan tới Chu Tùng An hay sao?”.

“Lúc trước chẳng phải tôi đã bảo cô đừng làm gì cả sao? Xem ra cô vốn không nghe lời tôi? Trong mắt cô, tôi nhạt nhẽo đến vậy phải không?”

Càng muốn bình tĩnh lại càng không thể bình tĩnh được: “Hoắc Liên Ngao, tôi muốn quay về, tôi chỉ muốn quay về thôi, anh để tôi về đi”.

Hoắc Liên Ngao tảng lờ câu nói của cô, chỉ vào chiếc đồng hồ trên tường: “Tôi phải nhắc nhở cô, chỉ còn 40’ nữa là chuyến bay đó sẽ tới New York. Hãy tưởng tượng đi, khi Chu Tùng An đi qua cửa kiểm tra an ninh, nhìn thấy thứ trong cặp mình sẽ sửng sốt đến mức nào: ‘Ồ, tôi nghĩ mọi người chắc chắn nhầm rồi, tôi chưa bao giờ làm chuyện này, tôi là một công dân gương mẫu, tôi là một giảng viên đại học, tôi yêu thích và tôn trọng nghề nghiệp của tôi, điểm này sinh viên của tôi có quyền phát ngôn, các anh cũng có thể gọi điện thoại tới đơn vị của tôi’”.

Cảnh tượng được Hoắc Liên Ngao miêu tả khiến Khang Kiều bỗng cảm thấy khả năng đó rất lớn. Một tên mọt sách ngốc nghếch như Chu Tùng An

https://thuviensach.vn

có lẽ sẽ nói mấy lời đó thật không chừng.

Cô nhìn anh chằm chằm không chớp mắt.

“Này này, đừng dùng ánh mắt này nhìn tôi. Mỗi lần cô nhìn tôi như vậy đều khiến tôi cực khó chịu, cứ như bị xác ướp đeo bám vậy.” Tay anh khươ khươ trước mặt cô.

Ánh mắt vẫn không tha cho anh, cô nói: “Hoắc Liên Ngao, đừng đụng vào Chu Tùng An”.

“Chính hắn tự tìm tới đây.”

“Tôi cảnh cáo anh, đừng đụng vào Chu Tùng An, nghe rõ chưa?”

“Cô đã bảo vệ hắn như vậy mà còn không chịu thừa nhận là hai người tình chàng ý thiếp ư?” Hoắc Liên Ngao khôi phục lại vẻ bức người của mình: “Hai người!”.

Anh bật ra từng chữ: “Đã ngủ với nhau chưa?”.

Câu nói của Hoắc Liên Ngao khiến đôi tay Khang Kiều một lần nữa ong ong vang dội, giống như có một con ỏng đang hành hạ tai cô không ngừng. Hoắc Liên Ngao đang nói, cụ thể nói gì cô không nghe rõ, chỉ biết sự im lặng của cô khiến anh nổi nóng, như muốn hủy hoại cô vậy.

Cô quay đầu đi, chợt nhớ ra con dao khắc mình để ở đâu, bèn đi về phía tủ để đồ, kiễng chân lên. Khi tay cô chạm tới con dao, con ong trong tai cũng bay đi, cô nghe thấy tiếng bước chân của Hoắc Liên Ngao đi về phía mình, sau đó dừng lại. Anh gọi tên cô: Khang Kiều.

Trong lúc cô nắm chắc con dao, bàn tay của Hoắc Liên Ngao cũng chạm tới trán cô, áp lòng bàn tay lên trán cô.

https://thuviensach.vn

Ừm, anh đang mắng người đấy, lời nói đại khái muốn biểu đạt rằng: Cô ngốc đến hết thuốc chữa, lớn đến từng này rồi mà bệnh cũng không biết. Cô muốn chết hả? Muốn chết thì phiền cô rời khỏi căn phòng của mẹ tôi…

Cho dù mắng người mà giọng vẫn dễ nghe như vậy, tới nỗi chỉ như lời thủ thỉ giữa những người đang yêu, đây chính là Hoắc Liên Ngao.

Cô hất tay anh ra, quay người, đối mặt với anh. Con dao đó được giấu sau lưng, cô lùi lại nửa bước, cụp mắt xuống không để mình nhìn thấy gương mặt đẹp của Hoắc Liên Ngao rồi giơ tay lên.

Con dao đó được giấu trong lòng Khang Kiều rất lâu, rất lâu rồi. Nó cứ yên lặng nằm đó, không ai biết tới sự tồn tại của nó, rồi có một ngày, rồi có một ngày cô muốn tìm ra nó, dứt khoát đâm thẳng nó vào trái tim của Hoắc Chính Khải. Khi con dao đâm vào tim ông ta, cô sẽ không chớp mắt, cô muốn nhìn rõ những đau đớn hiện hữu trên khuôn mặt ông ta sau đó hỏi một câu: “Chú Hoắc, có đau không?”.

Hoắc Chính Khải thật sự rất xấu xa, Hoắc Liên Ngao cũng xấu.

Nhưng Khang Kiều là một người giỏi lấp liếm. Cô yêu Hoắc Liên Ngao, yêu tới mức cả những thứ xấu xa đã hằn sâu trong cốt tủy của anh cô cũng yêu.

Thế nên, con dao đó chỉ có thể đâm vào trái tim của Hoắc Chính Khải, cô không nỡ khiến Hoắc Liên Ngao chịu nỗi đau đó.

Hơn nữa, Liên Ngao đẹp biết bao, cô chỉ muốn ngốc nghếch bảo vệ, giống như một người làm vườn ngày đêm bảo vệ một bông hoa hồng kiều diễm vậy.

Khi con dao đó đâm vào cơ thể Hoắc Liên Ngao, cả thế giới trở nên yên tĩnh, hóa ra người làm vườn đã tự tay bóp nát bông hoa mà mình yêu.

https://thuviensach.vn

Thứ đỏ rực nhỏ xuống nền là máu ư? Nhìn mà xem, chúng càng lúc càng nhiều, từ một giọt hóa thành cả một vũng.

Thế gian này có lẽ cũng trôi qua rất lâu rồi.

Cô đột ngột ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch đó, lẩm bẩm: Liên Ngao.

"Ừm." Anh đáp.

Tiếng ừm đó thật yếu ớt, bờ môi anh đang run lên, giọng anh rất nhỏ, nhỏ như muỗi vậy. Cô lại gần anh, dỏng tai lắng nghe.

"Tôi đoán, giây phút này, em nhất định đã nghĩ tới lâu lắm rồi phải không?"

Khang Kiều ngẫm nghĩ, gật đầu.

"Giờ đã thấy thoải mái hơn chút nào chưa?"

Đã thấy thoải mái hơn chút nào chưa? Việc này Khang Kiều không biết, chỉ biết thế giới bỗng chốc yên ắng tới nỗi cô thật cô đơn, khóe mắt cũng lạnh lẽo.

Ngón tay cóng cả lại.

Giọng nói đó càng thấp hơn: "Em không trả lời, tôi sẽ coi như em ngầm thừa nhận. Sau đây…".

Sau đây làm sao? Khang Kiều đợi rất lâu vẫn không có câu tiếp theo, thế là cô hỏi: "Sau đây làm sao?".

Giọng cô giống như một người mê mệt ngủ bị ép phải tỉnh khỏi giấc mơ, có điều giọng nói kia cần cô sát lại nữa mới nghe thấy được.

https://thuviensach.vn

Cô gần anh thêm chút nữa.

“Sau khi làm chuyện em vẫn luôn muốn làm, Khang Kiều, em phải ghi nhớ những lời tôi nói với em bây giờ… Từ nay về sau, những chuyện thuộc về Hoắc Chính Khải, Hoắc Liên Ngao và em coi như không ai nợ ai, sau này…” Giọng nói vốn đã rất nhỏ bị tiếng thở dốc che lấp, anh đành phải cao giọng: “Sau này, đừng suốt ngày lải nhải bên tai tôi nói tôi không phải nữa, nhắc cũng không được nhắc…”.

Anh đang ho: “… Nhưng lời đó tuy em không nói, nhưng… nhưng viết cả lên mặt đất, chúng… khiến người ta buồn…”.

Sau tiếng “Buồn nôn!”, một ngụm máu cũng rỉ ra khỏi khóe miệng anh.

Nhưng giọng nói kia vẫn đang tiếp tục một cách khó khăn: “Đầu gỗ, đầu gỗ, em cái gì cũng tốt. Nhưng chỉ có… một tật xấu. Chính là… chính là chuyện gì cũng giữ rịt trong lòng. Dù giận dữ, sợ hãi, vui vẻ, bệnh tật, đều không nói ra. Được rồi… Được rồi, những thứ phía trước cứ coi như em không thích nói… Không thích thì thôi. Nhưng… nhưng bị bệnh thì nhất định phải nói. Phải… Phải biết là em khó chịu, người khác… chưa biết chừng còn khó chịu hơn em”.

Làm sao vậy, vì sao những lời Hoắc Liên Ngao nói giống như dặn dò vậy.

Suy nghĩ này vô thức khiến Khang Kiều buông dao ra như điện giật. Một giây sau, bàn tay cô muốn sát lại gương mặt kia, nhưng giữa đường bị nắm chặt.

“Giờ đã biết sợ chưa? Hả?” Anh hừ lạnh.

Cô lùi về sau, lùi mãi rồi lùi tới tận tủ âm. Tay chạm vào điện thoại, nhanh chóng cầm lên, điện thoại còn chưa cầm được đã bị giật lấy. Trong giây lát, nó bị ném xuống đất, vỡ tan tành.

https://thuviensach.vn

Anh thở hồng hộc, nói từng chữ: “Điện thoại, tôi tự gọi, trước khi tôi gọi việc của em chính là tới phòng tôi, thay bộ quần áo này ra. Ở ngăn cuối cùng của tủ đầu giường bên trái có thuốc hạ sốt, uống xong thì lên giường đi ngủ”.

Cô hoang mang lắc đầu.

Anh khuơ khuơ chiếc di động trên tay: “Em phải làm theo những gì tôi nói, điện thoại tôi sẽ gọi sau khi em làm hết những việc đó. Cũng tức là em làm chậm ba phút, tôi sẽ gọi chậm ba phút. Em lề mề năm phút, tôi sẽ gọi chậm năm phút”.

Nói xong, mặt anh càng trở nên nhợt nhạt hơn, giống như một thứ đồ gốm trắng bệch, dễ vỡ, yếu đuối. Tựa như cô chỉ cần chạm vào là nó sẽ tan tành mây khói.

“Khang Kiều, mọi chuyện xảy ra tối nay chỉ là… chỉ là một giấc mơ trong lúc em ốm thôi, hiểu không?”

Bước một bước chân nặng như chì, bước thứ hai nhẹ hơn một chút, bước thứ ba, bước thứ tư cô bắt đầu chạy, chạy tới cửa phòng đó. Cô mở cửa rồi đóng lại, thay quần áo, rút thuốc hạ sốt từ trong ngăn kéo cuối cùng ra, đổ nước, uống thuốc, rồi nhanh chóng chui vào chăn, không để bất kỳ tia sáng nào rọi vào thế giới do tấm chăn dựng lên cả.

Cô nhắm mắt lại, nhắm nghiền thật chặt. Có lẽ, có lẽ, tất cả giống như anh nói.

Tất cả chỉ là một giấc mơ khi cô đang bị bệnh thôi.

Mà giấc mơ này phải kể từ đâu nhỉ.

Ánh trăng chiếu nói, có đứa trẻ đi dạo bên bờ sông nhặt được một hòn đá, nó tiện tay quăng đi, viên đá bay ra giữa hồ nước, dấy lên một lớp sóng,

https://thuviensach.vn

rồi chìm dần, chìm dần…

Cơ thể và suy nghĩ tựa như hòn đá đó, chìm hẳn xuống lòng hồ.

Giấc mơ này phải kể từ đó chăng…

Nơi ấy gọi là Brunei, Brunei Darussalam, gần một thế kể từ năm 1888 đến năm 1984 bị người Anh bảo hộ. Ngày 01/01/1984, Brunei tuyên bố độc lập, người Anh đã để lại đây văn hóa, giáo đường, tu viện và cả những bài đồng dao thuộc về họ.

Con sinh ra vào thứ Hai thì diện mạo bảnh bao, con sinh ra vào thứ Tư thì dễ đau thương, con sinh ra vào thứ Sáu thì bụng dạ tốt, còn đứa sinh ra vào thứ Năm đã đi xa rồi.

Bài đồng dao của nước Anh dường như đã hát lên cả số phận của họ: Đứa sinh ra vào thứ Hai tên Hoắc Liên Ngao, đứa sinh ra vào thứ Tư tên Khang Kiều, đứa sinh ra vào thứ Sáu tên Văn Tú Thanh, còn đứa sinh ra vào thứ Năm tên Hoắc Tiểu Phàn.

Câu chuyện bắt đầu từ năm 1998, năm Khang Kiều tròn 12 tuổi…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Năm 1998 – 2000 (01)

Năm 1998, Khang Kiều 12 tuổi.

Mùa hè năm ấy, Khang Kiều được Nghê Hải Đường đưa từ Hải Nam tới Brunei. Đó quả thật là một quốc gia xinh đẹp, đường sá, nhà cửa, xe cộ, trung tâm thương mại, bầu trời, những túi xách hay quần áo trên người của những người đi đường, tất cả đều vô cùng mới mẻ trong mắt cô.

Trước đó, Khang Kiều sống với bà ngoại ở Hải Nam. Nơi họ sống là một làng chài điển hình của Trung Quốc những năm về trước, lạc hậu, bần cùng, cổ hủ, làm ngày nào ăn ngày ấy, tiền đánh bắt cá kiếm được mùa hè có khi tới mùa đông đã tiêu gần hết.

Về cái tên Khang Kiều, một vài người có học hay tiện miệng khen rằng: “Tên thật đẹp”. Một số khác trình độ văn hóa không cao thì lại càm ràm: “Sao lại đặt tên con trai cho con gái?”.

Đa số mọi người đều thô thiển cho rằng họ của cô là Khang.

Thật ra, Khang Kiều không mang họ Khang. Cô sở dĩ tên Khang Kiều vì bà ngoại có một tình cảm đặc biệt với bài thơ Tạm biệt Khang Kiều của Từ Chí Ma.

Hồi còn trẻ, bà ngoại luôn mơ ước được lấy một chàng trai họ Khang, sau đó sinh con trai ra, không cần biết to béo hay nhỏ thó, đều đặt là Khang Kiều. Đáng tiếc, bà ngoại không gặp được người trong mộng, ngược lại vì hoàn cảnh gia đình phải ghép đôi với một người họ Nghê, vội vã kết hôn với một người đàn ông hơn mình nhiều tuổi.

https://thuviensach.vn

Bà cũng không đẻ ra một cậu con trai dù to béo hay nhỏ thó mà lại có một cô con gái xinh đẹp như hoa. Họ đặt tên cho con gái là Nghê Ngọc Khiết.

Bà ngoại năm ba lăm tuổi cùng với sự hy sinh của chồng trên chiến trường đã trở thành một sản phẩm thời đại có tính tiêu biểu nhất lúc bấy giờ – Góa phụ.

Sau đó, bà ngoài đóng cửa, dồn toàn bộ tâm tư cho con.

Điều đáng tiếc là theo vẻ ngoài mỗi ngày một xinh đẹp thì tính khí của Nghê Ngọc Khiết cũng dần cao ngạo theo. Bà luôn muốn dựa vào vẻ đẹp của mình để gặp gỡ một người giàu có, sau đó sống một cuộc sống có xe hơi, có nhà lầu.

Chính vì tâm lý ấy mà năm hai mươi tuổi, bà đã ngã chỏng vó một cú. Một thương nhân tự xưng là tới từ Hồng Kông đã làm Nghê Ngọc Khiết ễnh bụng rồi phủi mông bỏ đi. Mang cái bụng to đùng, Nghê Ngọc Khiết vẫn kiên trì tin tưởng người đó sẽ còn quay về đón mình và đặt tên cho con.

Đứa bé được sinh ra, đã tròn tháng rồi tròn tuổi mà người đàn ông đó vẫn biệt tăm biệt tích.

Cuối cùng, Nghê Ngọc Khiết tuyệt vọng. Khi đứa con tròn một tuổi, bà đã nói với những người hay chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng mình rằng: Rồi sẽ có một ngày tôi áo gấm về làng, con cháu đời sau của mấy người sẽ bước đi trên con đường nhựa khắc tên tôi.

Lúc này, thứ duy nhất trong thôn có liên quan tới thế giới bên ngoài chắc chỉ có con đường sềnh lầy lội.

Tối ấy, Nghê Ngọc Khiết lặng lẽ bỏ đi, không từ biệt mẹ mình. Khi bà đi, đứa con gái vừa tròn tuổi vẫn còn đang say ngủ trong tã lót.

https://thuviensach.vn

Đứa bé được hai tuổi mà vẫn chưa có tên. Thế là vào một mùa hè, dưới gốc cây mát rượu, bà ngoại đã hỏi cô bé trong lòng: Này, nhóc con, bà ngoại đặt tên cho cháu, cháu có thích cái tên Khang Kiều không?

Đứa bé trong lòng bà chỉ biết ê ê a a. Mà cũng chẳng hiểu vì sao nó học thứ gì cũng chậm hơn con nhà người ta, đôi mắt to tròn trông rất ngốc nghếch, ngờ nghệch.

Người phụ nữ nhìn ra xung quanh, đang là giữa trưa, không một bóng người. Thế là bà ngoại len lén nắm tay đứa bé, để nó làm ra một động tác giống như "Cháu thích cái tên này".

Bà ngoại cười tươi rói, chấm tay lên mũi nó: Chúng ta quyết định vậy nhé, Khang Kiều.

Vậy là Khang Kiều không theo họ bố cũng chẳng theo họ mẹ. Cô trở thành một Khang Kiều với cái tên độc nhất vô nhị, cứ thế khôn lớn trưởng thành, mọc răng, học đi, học nhận mặt, học nói và học nghe hiểu những lời nói của người lớn.

Sau khi hiểu rồi, câu nói mà Khang Kiều nghe thấy nhiều nhất là: "Khang Kiều à, sao chưa thấy mẹ mày về xây đường cho thôn chúng ta?".

Khang Kiều kể lại hết cho bà ngoại, còn có vẻ như mách tội, trái tim bé bỏng cho rằng câu nói đó không có ý tốt gì.

"Đợi mẹ con gom góp đủ tiền rồi, tự nhiên sẽ về sửa đường cho thôn chúng ta thôi." Bà ngoại vừa thêu thùa vừa trả lời.

Lớn thêm một chút, Khang Kiều không còn mách với bà ngoại những câu như thế nữa.

Hồi nhỏ, ngập tràn trong thế giới của Khang Kiều là một căn nhà cứ mưa lại dột, là gương mặt mỗi ngày thêm một nếp nhăn của bà ngoại, người anh

https://thuviensach.vn

bên nhà hàng xóm tên Tiểu Phàn tặng cho cô một cuốn vở và một cây bút chì.

Và bài thơ Tạm biệt Khang Kiều bà ngoại ngâm mỗi đêm hạ yên tĩnh.

Cũng có cả ngôi trường phải vòng qua núi mới tới, những cơn bão cứ tới mùa xuân hạ là liên miên không ngừng, bãi cát nở đầy hoa vàng trước cửa và bờ biển men theo bờ cát.

Mỗi lần đi ngang qua, cô đều len lén nhìn chữ "Coca Cola" tiếng Anh được in trên quầy của một tiệm tạp hóa của trường. Thứ nước ngọt nhiều màu ấy là mùi vị mà Khang Kiều chưa bao giờ được nếm qua.

Lúc rảnh rỗi, Khang Kiều hay cầm sách leo lên cây, để sách một bên, ánh mắt bất giác hướng về phía con đường lầy lội thông ra thế giới bên ngoài. Nó vẫn như vậy ngày này qua tháng khác, trời mưa, đi giày lên sẽ dính rất nhiều bùn đất vàng ruộm.

Nghe thấy bà ngoại gọi "Khang Kiều" là cô hoảng loạn tìm lại sách. Bà ngoại đứng dưới gốc cây ngó lên, cô hoảng hốt, nhảy xuống, cúi đầu nói: "Không phải con tới ngắm đường đâu ạ".

Sau vài phút im lặng, bà ngoại lại dịu dàng vuốt tóc cô, nhẹ nhàng nói: "Rồi sẽ có một ngày mẹ con quay về".

Mùa hè năm 1998, một cơn bão đã cướp đi sinh mạng của bà ngoại, cành cây bị gió quật gãy đã đập trúng đầu bà, bà chết tại chỗ.

Người trong thôn khiêng xác bà về nhà, năm ấy, Khang Kiều mười hai tuổi.

Một cô nhóc mười hai tuổi chẳng có khái niệm gì về chết chóc. Cô cứ ngồi bên cạnh bà ngoại. Người trong thôn đến trước mặt cô, xoa đầu cô và

https://thuviensach.vn

nói những câu đại loại như: “Con bé đáng thương, sau này cháu phải làm sao?”.

Những lời ấy khiến Khang Kiều thấy hơi khó chịu, nhưng không đến mức rơi lệ. Thế là đám người đó lại thở dài rằng bà ngoại vẫn nuôi một kẻ tàn nhẫn, vong ân bội nghĩa. Mẹ nó đã vậy, nó cũng chẳng khác.

Động lực khiến Khang Kiều thật sự hiểu ý nghĩa của cái chết là ngày thứ hai sau khi bà ngoại mất.

Ngày thứ hai, bố của Tiểu Phàn từ nước ngoài trở về. Ông ấy mang về một chiếc xe đạp mới toanh. Nó là chiếc xe bà ngoại nhờ ông ấy mua. Ông ấy nói lúc đó bà ngoại đưa cho ông ấy một xấp một hào, một đồng đầy mùi tanh tưởi.

Hồi bấy giờ, rất nhiều đứa trẻ vòng qua núi đi học đã chuyển sang đạp xe, chỉ còn lại mình Khang Kiều và hai đứa trẻ khác đi đường núi đi học.

Khi ngón tay chạm tới chiếc xe mơ ước đã lâu, hơi thở bật ra từ lồng ngực bỗng hóa thành cơn mưa như thác đổ.

Cô không ngừng hôn lên má bà ngoại, hôn xong còn lắc lắc người: “Bà ngoại, bà mau dậy đi, bà ngoại, xe đạp được mang tới rồi. Bà mau mở mắt ra đi, xe đẹp lắm”, “Bà ngoại, bà đừng dọa con”, “Bà ngoại, bà còn như vậy con cũng mặc kệ bà đó”.

Những mơ hồ, mông lung từ rất lâu trước đó bỗng tụ lại, không thể rõ nét hơn vào khoảnh khắc ấy. Người phụ nữ nhỏ bé với mái tóc ngắn được in hằn trong tâm hồn vẫn còn nhỏ bé, vẫn còn non nớt, trở nên rực rỡ, lung linh.

Người trong thôn bốn ngày sau mới cử hành tang lễ cho bà ngoại, vì họ còn phải đợi một người, người này chính là mẹ của Khang Kiều. Bố của

https://thuviensach.vn

Tiểu Phàn liên lạc với Nghê Ngọc Khiết. Nghê Ngọc Khiết chỉ để lại một câu: “Đợi tôi”.

Đến ngày thứ tư, Nghê Ngọc Khiết vẫn chưa xuất hiện. Vì bấy giờ là mùa hè, thi thể dễ thối rữa. Cuối cùng, sau khi bàn bạc, người trong thôn đã quyết định tổ chức một đám ma đơn giản cho bà cụ.

Tang lễ tổ chức được một nửa thì có một người phụ nữ vác bụng bầu, mặc đồ đen xuất hiện, không gào khóc váng trời, bà chỉ yên lặng đứng đó.

Sau khi kết thúc tang lễ, người phụ nữ đặt tay lên đầu Khang Kiều. Khang Kiều nghiêng đầu, né tránh.

“Con tên Khang Kiều phải không?” Khang Kiều im bặt. “Khang Kiều, mẹ đây mà.” Cũng chẳng biết sức lực từ đâu ra, cô cứ thế đẩy bà ra, đẩy gọi căn nhà cô và bà ngoại đã sớm tối có nhau. Người phụ nữ hét lên: “Khang Kiều, xin lỗi, tại mẹ không tốt”.

Cô ngẩng đầu lên. Người ấy có một gương mặt rất xinh đẹp, có đôi nét giống cô, giống như bà ngoại nói: “Mũi và miệng của Khang Kiều giống mẹ con nhất”. Cô cứ thế gào khóc: “Vì sao bây giờ mới tới, vì sao bây giờ mới tới?”.

Vì sao bắt bà ngoại sống những ngày tháng cơ cực như vậy, có biết bà ngoại luôn đợi mẹ, luôn nhớ mẹ không. Cả con nữa.

Tựa như nghe hiểu tâm sự của cô, khuôn mặt kia cũng rơi nước mắt.

Khoảng chập tối, có vài ba chiếc xe hạng sang men theo con đường bùn đất lái vào trong thôn. Xe mang thao vài chiếc hộp to màu đen, trong hộp đựng toàn tiền, số tiền đó dùng để sửa đường cho thôn.

Giống như lời nói lúc ra đi, Nghê Ngọc Khiết sẽ áo gấm về thôn.

https://thuviensach.vn

Hôm sau, khi trời còn tờ mờ sáng, Khang Kiều tới trước mộ bà ngoại, hôn lên ảnh bà ngoại: “Bà ngoại, con sẽ luôn ghi nhớ dáng vẻ của bà, mãi mãi”.

Ánh nắng ban mai rơi xuống vạt cỏ còn đọng sương, cơn gió biển từ phía Nam thổi tới, trong cơn gió mặn mà vị biển, Khang Kiều lần đầu tiên đọc hoàn chỉnh bài thơ Tạm biệt Khang Kiều mà bà ngoại yêu thích cả đời.

Không cần nhọc công kiếm tìm, những con chữ ấy cứ tự nhiên như hơi thở của cô.

Chúng cũng giống như hình tượng của bà ngoại vậy, trở thành một ký hiệu đặc biệt trong lòng Khang Kiều: Sống bất diệt.

Mười hai tuổi, Khang Kiều đã tham dự lễ tang đầu tiên của cuộc đời, trong lễ tang ấy, cô tiễn biệt bà ngoại mình.

Khang Kiều và Nghê Ngọc Khiết, không, nên gọi là Nghê Hải Đường, bây giờ Nghê Ngọc Khiết đã đổi tên. Năm 24 tuổi, Nghê Ngọc Khiết nghe theo lời một thầy tướng, đổi tên của mình.

Khi Khang Kiều và mẹ tới Brunei, ở thành bố Bandar Seri Begawan đang đồn thổi một chuyện: Người đàn bà xinh đẹp tên Nghê Hải Đường không biết liêm sỉ, lợi dụng đứa con trong bụng để vào sống căn nhà đẹp nhất thành phố này.

Về chuyện này, Nghê Hải Đường giải thích rằng:

Sau khi nhận điện thoại của bố Tiểu Phàn, bà đã làm một chuyện mà trước giờ bà rất muốn làm nhưng không dám, mang cái bụng to đến trước cửa nhà họ Hoắc, bảo người làm truyền lời tới chủ nhân, hoặc là một xác hai mạng, hoặc là cho cơm ăn.

https://thuviensach.vn

Sau ba tiếng đồng hồ, Nghê Hải Đường có được thứ mình cần. Cánh cửa luôn đóng kín mít đó đã từ từ rộng mở. Bà nhìn thấy bố của đứa bé trong bụng: Hoắc Chính Khải.

Về sau chính là màn áo gầm về thôn.

“Mẹ chỉ không để may mắn vụt mất khi nó đang nằm trên tay mẹ mà thôi.” Sau này, Nghê Hải Đường đã nói vậy, lên giường một lần đã có thai, quả thực cần đến may mắn.

Sự xuất hiện của đứa bé có thể nói là thiên thời, địa lợi. Brunei chịu ảnh hưởng sâu sắc của văn hóa đạo Hồi, phá thai bỏ con là tượng trưng cho sự thất đức.

Lúc đó, Hoắc Chính Khải đang tranh cử chức hội trưởng thương hội doanh nhân người Hoa tại châu Á, thế nên cũng chỉ trong vỏn vẹn ba tiếng đồng hồ, Nghê Hải Đường đã được gặp Hoắc Chính Khải như ý nguyện, hơn nữa còn cùng ông ta ra điều kiện. Cuối cùng sau khi có kết quả, Nghê Hải Đường vào sống trong nhà họ Hoắc, đợi giám định AND của đứa trẻ chào đời.

Về sau, Nghê Hải Đường không chỉ nhấn mạnh một lần rằng: “Khang Kiều, mẹ biết mình là một người đàn bà xấu xa, nhưng không còn cách nào khác, mẹ là vậy, thích tiền bạc, thích châu báu, thích thể diện”.

Cứ như vậy, Nghê Hải Đường dẫn theo cô con gái tên Khang Kiều vào sống trong căn nhà đẹp nhất Bandar Seri Begawan.

Chiếc xe chở họ men theo bức tường bao màu hồng phấn, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa không lớn lắm, cửa sau của nhà họ Hoắc.

Cửa sau bật mở, một người phụ nữ mang bụng bầu và một cô con gái cúi gằm bước vào dưới cái nhìn khinh bỉ của những người làm mặc đồng phục…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Năm 1998 – 2000 (02)

Căn nhà được dành cho Khang Kiều và Nghê Hải Đường rất đẹp. Nhà chia làm ba tầng, tường sơn màu trắng hồng, nóc nhà hình tròn màu xanh dương, cửa chớp màu vàng be, bên trong không thiếu thứ gì. Ở trong căn nhà đó, Khang Kiều nhìn thấy những thứ mà anh Tiểu Phàn hay say mê kể: Ti vi, tủ lạnh, máy sấy tóc và một số thứ đồ mới mẻ mà cô không gọi được thành tên.

Căn nhà xinh đẹp được ngăn cách với bên ngoài bằng hàng rào trắng và cây cối, tạo thành một khu vực độc lập. Đứng trên ban công, Nghê Hải Đường chỉ tay về căn nhà bị cây cối vây kín chỉ còn hở đúng cái chóp nhọn màu vàng phát sáng, như nói cho cô nghe lại như đang tự lẩm bẩm: “Mẹ muốn sống trong đó hơn”.

Về sau, Khang Kiều mới biết đó là biệt thự của nhà họ Hoắc, chỉ khi nào vào trong đó sống mới được mọi người công nhận địa vị của mình.

Ngày nào cũng có những người đặc biệt tới mang đồ ăn và đồ dùng cho họ. Những câu cô nghe nhiều nhất hằng ngày chính là lời cảnh cáo của Nghê Hải Đường: “Khang Kiều, ở yên trong này, không được phép đi đâu hết”.

Sau rất nhiều ngày vô công rồi nghề, vào một buổi trưa, Khang Kiều len lút chuồn ra ngoài, tay cô vừa chạm lên cánh cửa hàng rào, thì bị một giọng quát làm giật mình.

Dọa cô chính là người làm phụ trách mang cơm cho cô hằng ngày. Rõ ràng cũng tóc đen, da vàng giống như cô vậy mà cứ nhất quyết dùng thứ

https://thuviensach.vn

tiếng Mã Lai để nói chuyện. Dường như cảm thấy mình đang "đàn gảy tai trâu", chị ta dứt khoát dùng một thứ ngôn ngữ khác mà Khang Kiều quen thuộc, cảnh cáo cô phải ở yên trong này.

Đó là lần đầu tiên Khang Kiều nghe thấy danh xưng "con riêng".

"Này đứa con riêng, tốt nhất mày hãy cầu nguyện cho đứa bé trong bụng mẹ mày là của ngài Hoắc, có biết là ngài Hoắc đã chuẩn bị bao tải đầy đủ rồi không." Người làm mặc đồ màu trắng bồi thêm một câu: "Có biết bao tải dùng để làm gì không?".

Khang Kiều lắc đầu.

"Bao tải dùng để đựng người. Một khi xác minh đứa bé kia không phải của ngài Hoắc, ba mẹ con mày sẽ bị cho vào trong bao tải rồi ném xuống biển cho cá ăn." Chị ta ghê tởm nói: "Mày có biết chuyện mẹ mày làm khiến ngài Hoắc mất mặt dường nào không? Mày có biết hành vi của mẹ mày khiến thiếu gia Liên Ngao đã liên tục bốn ngày nay không nhận được thoại của ngài Hoắc rồi không, không những thế, thiếu gia Liên Ngao còn hủy cả kế hoạch về dịp hè này".

Khang Kiều không nhớ hết được những lời của người làm, điều duy nhất cô nhớ là bao tải thường xuyên khiến cô gặp ác mộng, và thiếu gia Liên Ngao mà chị ta nhắc tới. Ý thức mơ hồ tồn tại một suy nghĩ, có vẻ như vị thiếu gia đó mà giận dữ thì rất nhiều người gặp chuyện chẳng lành.

Kể từ ngày ấy, Khang Kiều không còn ý định rời khỏi nhà nữa. Nghê Hải Đường ngày nào cũng tranh thủ chút thời gian để dạy cô vài câu tiếng Mã Lai và một số từ tiếng Anh đơn giản.

Vào một buổi chiều nọ, sau khi ngủ trưa tỉnh dậy, Khang Kiều phát hiện Nghê Hải Đường nằm bên cạnh mình, thứ to như quả dưa hấu dưới lớp áo trắng rộng thùng thình còn như biết thở.

https://thuviensach.vn

Cô tò mò ghé tai lại, vài giây sau Khang Kiều hét lên. Cô lay lay Nghê Hải Đường, phấn khích như vừa phát hiện ra chuyện gì thần kỳ lắm: “Mẹ ơi, bụng mẹ biết động đậy”.

Buổi chiều đó Khang Kiều nhớ được một câu nói: “Khang Kiều, thứ vừa động đậy vừa rồi có lẽ là em trai con, cũng có thể là em gái con. Dù là em trai hay em gái đều là người có chung dòng máu với con. Sau này bất luận hai đứa cách nhau bao xa, cho dù một ngày kia mẹ không còn nữa, nhưng dòng máu trong người vẫn sẽ gắn chặt hai đứa lại với nhau. Như vậy, hai đứa sẽ không còn cô đơn. Đây chính là tình nghĩa tay chân, chị em ruột thịt”.

Đầu tháng chín, Nghê Hải Đường hạ sinh một bé trai. Cùng ngày đó, Hoắc Chính Khải tuyên bố thành công tranh cử được chứng hội trưởng.

Hôm ấy, Khang Kiều và Nghê Hải Đường cùng đứa bé vừa chào đời cô độc ở trong một phòng bệnh sang trọng, không có lời chúc phúc, không có bất kỳ ai tới thăm họ.

Một tháng sau, bác sỹ tiến hành xét nghiệm AND cho đứa bé và Hoắc Chính Khải. Nghe nói ngày có kết quả hóa nghiệm, tối đó, Hoắc Chính Khải đã ngồi nguyên trong phòng tranh của vợ cũ suốt cả đêm.

Ba ngày sau, Khang Kiều nhìn thấy Hoắc Chính Khải, dưới cái nắng oi ả, trong mái đình nghỉ mát kiểu Ả Rập.

Xung quanh um tùm chuối tây, một người Ả Rập mặc áo dài giơ ngang cánh tay, một con chim ưng sa mạc đậu trên cánh tay người đó. Một người mặc quần áo kiểu Trung Sơn màu trắng hơi cúi người trêu con chim ưng, con chim trông có vẻ mang tính xâm chiếm lại tỏ ra thuần phục trước động tác của người đàn ông.

Khi Nghê Hải Đường rụt rè gọi một tiếng “ngài Hoắc”, ông ta quay mặt lại. Đó là một người khoảng bốn mươi tuổi, cao lớn tuấn tú, trông giống

https://thuviensach.vn

như những nhà lãnh đạo hay cầm binh đánh trận.

Bấy giờ ánh mắt ông ta mới hờ hững chuyển sang phía họ.

Nghê Hải Đường bế con đứng đó. Khang Kiều đứng bên trái bà. Cũng chỉ lướt qua một cái nhẹ nhàng, ánh mắt người đàn ông đã chuyển từ Nghê Hải Đường sang Khang Kiều.

Đó là lần đầu tiên kể từ khi hiểu chuyện, Khang Kiều cảm thấy ánh mắt một người có thể khiến người ta muốn ẩn nấp, còn khó chịu hơn cả những người khinh thường cô trong thôn.

Len lén trốn ra sau lưng Nghê Hải Đường, sau khi bị bà trộm véo một cái, cô lại thò ra một nửa khuôn mặt. Theo lời dặn dò của Nghê Hải Đường lúc trước, cô chào một tiếng "Chú Hoắc".

"Khang Kiều phải không?" Ông ta cười khẽ, cơ thể vượt qua người đàn ông Ả Rập tới trước mặt, đứng nhìn cô.

Dòng mồ hôi mỏng dính túa ra từ chân tóc mai của Khang Kiều. Cô đờ đẫn đứng đó, mu bàn tay lại bị véo thêm cái nữa.

"Dạ vâng, con tên Khang Kiều, tên của con được lấy từ bài thơ Tạm biệt Khang Kiều của Từ Chí Ma." Khang Kiều một lần nữa học thuộc theo những lời Nghê Hải Đường dạy.

Người đàn ông gật đầu: "Tên hay".

"Cảm ơn chú." Câu này do Khang Kiều tự nói, từ nhỏ bà ngoại đã dạy cô khi nhận được lời khen của người khác thì phải cảm ơn.

Ánh mắt người đàn ông ôn hòa hơn một chút: "Nhớ kỹ, sau này lớn lên đừng giống như mẹ con, vì nếu giống như mẹ con thì con không xứng với

https://thuviensach.vn

cái tên này. Nếu con là một cô gái ngoan thì sẽ có một ngày con hiểu những gì ta nói".

Cô như hiểu như không, vô thức tìm Nghê Hải Đường, từ góc độ này, Khang Kiều chỉ có thể nhìn thấy góc cằm nhọn hoắt của bà.

Nói xong câu đó, người đàn ông đi về phía người quản gia, sau đó vỗ vai.

"Ngài Hoắc, tôi sẽ sắp xếp mọi việc ổn thỏa." Quản gia cung kính khép nép.

Lúc này, Nghê Hải Đường dịch chuyển lên trước vài bước, giữ khoảng cách tầm chục bước chân với người đàn ông kia, giọng nói lí nhí như con thú nhỏ bị kinh hãi: "Ông không xem thằng bé sao? Họ bảo mắt nó giống ông".

Lúc này Khang Kiều mới nhớ ra, ánh mắt người đàn ông chưa một lần nào dừng lại trên đứa bé.

Người đàn ông không vì câu nói của Nghê Hải Đường mà quay đầu lại, lạnh nhạt như đối xử với một người mới gặp lần đầu: "Sau này đừng nói với tôi bằng giọng đó, hãy nghĩ lại hành vi của bà, chất giọng đó đi với hành động của bà chỉ càng khiến người ta ghê tởm".

Nói xong, người đàn ông ngạo nghễ bỏ đi.

Về sau, Khang Kiều vô tình biết được chuyện Nghê Hải Đường từng quyến rũ Hoắc Chính Khải: Sau ba mối quan hệ dây dưa, bà giành được cơ hội ngàn năm có một để xuất hiện trong buổi dạ hội long trọng. Bà chọn phương pháp trái tự nhiên, trang điểm thật đẹp, từ đầu tới cuối cúi gằm mặt, mặc quần áo tầm thường đứng bên cạnh vô số những cô gái trẻ diêm dúa, được Hoắc Chính Khải chọn ngay lập tức, trở thành bạn nhảy của ông ta

https://thuviensach.vn

đêm đó, rồi lại trong một thời gian cực ngắn, dựa vào vẻ mặt vô tội đáng thương để lên được xe của Hoắc Chính Khải.

Sau khi gặp Hoắc Chính Khải xong, Khang Kiều cùng Nghê Hải Đường dọn tới một căn nhà còn to đẹp hơn. Họ có người phục vụ riêng, A Xảo và A Chân biết nói tiếng Trung lưu loát, có tài xế riêng và có bảo mẫu chăm sóc đứa bé.

Cuối tháng mười, lần đầu tiên Khang Kiều cũng Nghê Hải Đường rời khỏi căn nhà đó, ngồi lên chiếc xe cao cấp tới trung tâm bách hóa. Nghê Hải Đường nói với cô rằng trung tâm bách hóa trong thành phố này 80% đều là của nhà họ Hoắc. Sau khi rời khỏi trung tâm bách hóa, họ đã xách trong tay túi lớn, túi nhỏ.

Khi chiếc xe đi ngang qua quảng trường trung ương thành phố, Khang Kiều nhìn thấy trên tấm biển cực đại có vẽ chân dung của Hoắc Chính Khải. Ông và vài người đàn ông mặc quần áo người Hoa đứng chung với nhau. Nghê Hải Đường nói với cô rằng người đứng giữa chính là lãnh đạo của đất nước.

Brunei là quốc gia quân chủ chuyên chế, cao nhất là quốc vương. Người dân ở đây gọi quốc vương là Sudan, được đứng chung với Sudan tại quảng trường trung tâm là một vinh dự lớn lao. Tổ tiên trước kia của nhà họ Hoắc cũng là một trong những công thần trong việc gây dựng độc lập Brunei, chính vì vậy, nhà họ Hoắc giữ mối quan hệ hòa hảo với nhiều đời Sudan của Brunei.

Chiếc xe vòng qua quảng trường, men theo con đường nhựa tuyệt đẹp trở về tòa nhà màu trắng hồng. Đây là lần đầu tiên Khang Kiều vào bằng cửa chính, cũng là lần đầu cô nhìn rõ toàn cảnh khu nhà. Suy nghĩ trong lòng cô lúc đó là: Nó đẹp như một hoàng cung vậy.

https://thuviensach.vn

Đó là tòa nhà có kiến trúc Ả Rập kinh điển, tường màu trắng hồng, cửa lớn và cửa sổ sơn vàng, nóc nhà hình tròn sơn màu xanh dương, chỗ nào cũng có thể nhìn thấy những cây gỗ to lớn xanh mướt.

Cánh cửa lớn từ từ mở ra, người bảo vệ mặc cảnh phục cung kích đứng nghiêm.

“Khang Kiều, có cảm thấy mình giống một công chúa không?” Chất giọng vui vẻ của Nghê Hải Đường khiến ánh mắt Khang Kiều đang nhìn ra ngoài bỗng quay vào trong.

Khang Kiều im lặng. Cô bỗng nhớ cậu nhóc bị để ở nhà rồi. Sáng sớm nay cô nhận ra nó lại lớn thêm một chút, đó là em trai cô đấy.

Cô thầm gọi một tiếng “em trai”. Cậu nhóc nhe răng cười với cô, cười hở cả lợi, rất đáng yêu, đến nỗi cô cũng bớt đau lòng vì bà ngoại hơn.

Có điều, Khang Kiều không biết gọi cậu nhóc là gì. Về câu hỏi này, Nghê Hải Đường trả lời: “Đợi đi, tới lúc đó, mẹ sẽ để em trai con có một cái tên đẹp như Liên Ngao”.

Lúc này, cái tên “Liên Ngao” đã không còn xa lạ với Khang Kiều nữa.

Hoắc Liên Ngao, con của Hoắc Chính Khải và vợ cũ. Theo tục lệ, con của nhà họ Hoắc khi được tròn nửa tuổi sẽ được đưa tới trước Sudan, sau đó được ba người có học vấn nhất Hoàng thất đặt tên cho đứa bé. Nghe nói tên Hoắc Liên Ngao được cả Hoàng thất khen ngợi. Họ nói đứa trẻ đó đẹp như một con búp bê sứ, nên gọi là Liên Ngao.

Liên Ngao đại diện cho một người vừa có phong thái, vừa có sức quyến rũ.

Đáng tiếc là sau khi sinh Hoắc Liên Ngao, sức khỏe vợ cũ của Hoắc Chính Khải yếu hẳn đi. Năm Hoắc Liên Ngao ba tuổi, mẹ anh qua đời.

https://thuviensach.vn

Về sau, Hoắc Chính Khải theo lời căn dặn của vợ trước khi chết, đưa Hoắc Liên Ngao còn non nớt sang Mỹ sống cùng bà ngoại. Từ năm sáu tuổi, hè nào Hoắc Liên Ngao cũng từ Mỹ bay về Brunei. Nhưng năm nay là ngoại lệ.

Theo lời kể của đám người làm, mẹ của Hoắc Liên Ngao là một người đẹp như tiên, không chỉ đẹp mà còn dịu dàng, đằm thắm, đối xử với ai cũng tốt. Chính vì vậy, Nghê Hải Đường mới không được nhà họ Hoắc ưa. Cho dù bà thường xuyên giành phần hơn cho họ nhưng khi nói về bà họ vẫn tỏ ra khinh miệt.

Cậu nhóc nhà cô được nửa tuổi là tháng ba năm 1999.

Xuân hạ thu đông dường như chẳng liên quan tới quốc gia Brunei này. Nhưng trong lòn Khang Kiều, tháng ba giống như mùa vạn vật phục sinh. Cô hy vọng mùa xuân này, em trai cô sẽ có tên của mình.

Mọi việc chẳng như kỳ vọng của Nghê Hải Đường.

Hôm đó, Khang Kiều còn nhớ rất rõ mọi chuyện. Trong nghi thức nửa tuổi của đứa bé, Hoắc Chính Khải xuất hiện rất muộn. Nghê Hải Đường nhắc tới chuyện đặt tên cho nó, ngữ khí còn khá dè dặt: “Chính Khải, chuyện tên của con…”.

“Muốn đứa bé có một cái tên đẹp như Liên Ngao sao?” Tâm trạng của Hoắc Chính Khải có vẻ không tệ.

Nghê Hải Đường buông tay đứng thẳng. Hoắc Chính Khải bật cười, quay mặt về phía Khang Kiều, gọi cô một tiếng. Vài giây sau, cô phản ứng lại, vội vã đáp lời: “Dạ, thưa chú Hoắc”.

Hoắc Chính Khải giơ tay về về phía cậu nhóc hôm nay mặc như một hoàng tử: “Tên của cậu nhóc do con đặt, được không?”.

https://thuviensach.vn

Trong khoảnh khắc, lòng Khang Kiều như nở hoa. Cho dù biết việc đặt tên cho đứa bé không thể rơi vào mình, nhưng những lúc rảnh rỗi cô vẫn hay nghĩ đủ các loại tên cho em trai. Gọi là gì hay đây?

Nghĩ một cái rồi lại cái khác, cứ nghĩ đi nghĩ lại.

Trong lúc hí hứng, cô buột miệng nói ra một cái tên.

“Tiểu Phàn?”

“Vâng, Tiểu Phàn. Anh trai hàng xóm ở quê cũ của con tên Tiểu Phàn, thành tích tốt, đối xử lịch sự, các thầy trong thôn đều yêu quý.” Lúc đó Khang Kiều ăn nói rất lưu loát, liền một mạch.

Thật ra gọi cậu nhóc là Tiểu Phàn cũng có chút ích kỷ. Cô rất nhớ anh Tiểu Phàn hay trêu cô khi trước, ở đây chẳng có ai nói chuyện với cô cả.

“Thế nên con cảm thấy một đứa bé tên là Tiểu Phàn nhất định sẽ thông minh, được mọi người quý mến?” Hoắc Chính Khải hỏi cô.

Khang Kiều kích động gật đầu, chính là như vậy.

“Vậy thì nghe theo Khang Kiều, gọi là Tiểu Phàn.” Hoắc Chính Khải nhìn đồng hồ rồi đứng lên.

“Ông không bế nó chút sao?” Nghê Hải Đường gọi giật lại.

Hôm đó, Hoắc Chính Khải vẫn chưa bế Hoắc Tiểu Phàn. Nghê Hải Đường đứng đó nhìn theo bóng Hoắc Chính Khải dần xa, rồi biến mất.

Đám người làm đứng bên ôm miệng cười. Cảm giác nụ cười đó không có ý tốt, Khang Kiều vô thức muốn kéo tay Nghê Hải Đường. Cô vừa chạm vào thì bà đã hất mạnh ra, dùng tiếng Hải Nam mắng cô: “Ngu như lợn!”.

https://thuviensach.vn

Sau này lớn lên, Khang Kiều mới hiểu, thế giới trong mắt người lớn và trẻ con hoàn toàn khác biệt…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Năm 1998 – 2000 (03)

Mùa hè năm 1999, thiếu gia Liên Ngao mà mọi người trong nhà họ Hoắc mong ngóng đã lâu vẫn chưa trở về. Khi tin tức này được xác thực, mấy ngày đó, Nghê Hải Đường ngoan như một con mèo, không ra ngoài mua sắm cũng không đi đánh bài, chỉ yên lặng ở trong khu vực được phân cho.

Bây giờ Khang Kiều cũng rất hiếm nghe thấy Nghê Hải Đường nói câu "Rồi sẽ có một ngày mẹ sẽ vào sống trong căn nhà duy nhất có nóc màu vàng đó" nữa.

Căn nhà đó thuộc về Hoắc Liên Ngao và mẹ ruột của anh. "Đó là nơi không ai được hoang tưởng bước vào". Đây là lời quản gia nói với họ bằng ngữ khí của một thị vệ luôn trung thành với quốc vương.

Đầu mùa thu năm 1999, cuối cùng Khang Kiều cũng được cắp sách đến trường như nguyện vọng, trở thành học sinh lớp năm của ngôi trường có sức ảnh hưởng nhất Bandar Seri Begawan. Vì trình độ, phương pháp cũng như vô vàn các yếu tố khác tác động, Khang Kiều buộc phải trở thành một học sinh vượt tuổi, cô lớn hơn các bạn cùng lớp hai tuổi.

Năm ấy, theo lời dặn dò của Nghê Hải Đường, Khang Kiều bình yên khôn lớn, luôn mỉm cười trước mặt mọi người, không nói nhiều, coi những câu như "Được ạ", "Con hiểu ạ", "Con cảm ơn" trở thành câu cửa miệng. Cách sống ấy dường như đạt được hiệu quả không tồi. Dần dần, thái độ của đám người làm nhà họ Hoắc cũng tích cực hơn một chút.

Dưới sự nỗ lực của mình, không, có lẽ là dưới những âm mưu toan tính không ngừng của mình, quan hệ giữa Nghê Hải Đường và Hoắc Chính

https://thuviensach.vn

Khải cũng có chút chuyển biến.

Ví dụ như đêm nay, nhìn Nghê Hải Đường đang tô son môi, Khang Kiều hỏi: “Mẹ, mẹ định đi đâu?”.

Nghê Hải Đường không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại hỏi cô rằng trông mẹ của xinh đẹp không? Khang Kiều thật thà trả lời là đẹp. Nghê Hải Đường mặc chiếc xường xám màu trắng, trông giống hệt như cái tên của bà, yêu kiều, yểu điệu, tựa một bông hải đường.

Tối ấy, Nghê Hải Đường không về. A Xảo nói cho Khang Kiều biết: “Nghê tiểu thư tối qua ở lại qua đêm tại phòng ngài Hoắc”.

Từ ngày đầu tiên Nghê Hải Đường vào đây sống, bà đã được nâng lên một thân phận đặc biệt “Nghê tiểu thư” trong mắt đám người làm. Vị Nghê tiểu thư này cũng dần dà có được những mối quan hệ của riêng mình. Trong giới đó, những người phụ nữ cũng giống bà, thân phận đáng xấu hổ nhưng không phải lo ăn, lo uống, vàng bạc trang sức đầy đủ, ra ngoài có xe đưa xe đón, thi thoảng còn làm từ thiện nâng cao hình tượng bản thân, không để mình biến thành một người bị lãng quên trong xó.

Hoắc Tiểu Phàn đang trưởng thành dần, một tuổi, rồi một tuổi rưỡi.

Chuyện khiến Khang Kiều vui nhất là trong khoảng thời gian đó, cô phát hiện được từng chút thay đổi dù là nhỏ xíu của Hoắc Tiểu Phàn. Nó mở to mắt hơn, tóc rậm dày hơn, ăn nói rõ ràng hơn. Cô kể lại cho mẹ nghe không biết mệt mỏi, khi nào tâm trạng tốt, Nghê Hải Đường sẽ ậm ừ cho xong, còn khi bực bội thì sẽ trừng mắt với cô: “Tránh ra!”.

Đêm cuối cùng của năm 1999, họ gọi đêm ấy là “Đêm Thiên Hỷ”. Nhà họ Hoắc treo đèn lồng sặc sỡ, đâu đâu cũng ngập tràn không khí đón năm mới.

https://thuviensach.vn

Nhưng cho dù là vậy cũng chẳng che giấu được sự lãnh lẽo của ngôi nhà. Mấy hôm trước, Hoắc Chính Khải đã bay qua Mỹ. Ông ta muốn đón Hoắc Liên Ngao cùng tới Singapore đoàn viên với gia đình cụ Hoắc. Cụ Hoắc là bố của Hoắc Chính Khải, sau khi giao lại sự nghiệp cho con thì sống ở Singapore để dưỡng già.

Nghê Hải Đường dẫn Hoắc Tiểu Phàn tới tham gia tiệc tùng. Nghê Hải Đường rất thích đưa nó đến những nơi chính quy như vậy. Đứa trẻ có vài phần giống Hoắc Chính Khải ở một khía cạnh nào đó có thể nâng cao địa vị của bà, giúp bà giành được những lời tôn trọng và ngợi khen dù đầy giả tạo.

A Xảo và A Chân đi tham gia hội đồng hương. Cả căn nhà im phăng phắc, tới nỗi Khang Kiều cảm thấy mình bị cả thế giới bỏ quên ở một góc khuất nào đó. Mặc bộ quần áo thêu hoa nửa tháng trước, Khang Kiều đi ra khỏi căn nhà trống trải.

Trong góc vườn hoa lộ thiên có một cái xích đu. Khang Kiều lặng lẽ ngồi lên, không gây ra tiếng động nào. Trước mặt là bức tường cao khoảng một mét, men theo đó có thể tới biệt thự chính của nhà họ Hoắc. Trong một đêm tối như thế này, căn nhà nóc vàng ươm trông lại càng mộng ảo. Khang Kiều chưa một lần được đặt chân vào đó. Từ rất lâu trước kia cô đã được cảnh cáo: Họ chỉ có thể ngắm nó từ xa.

Cô nhún chân lên mặt đất, tạo lực để đẩy xích đu lên. Sau khoảng chục lần như thế, chiếc xích đu lên tới điểm cao nhất. Cuối cùng Khang Kiều cũng đã nhìn thấy bầu trời bên ngoài tường bao, rộng lớn mênh mang, có hàng ngàn ngôi sao lấp lánh.

Trong câu chuyện cổ tích phương Tây, mỗi một người khi ra đi sẽ biến thành một vì sao. Cố gắng để mình bay càng cao càng tốt, là cô sẽ có thể gần với các vì sao hơn, hai người có thể nhìn nhau ở khoảng cách thật gần.

https://thuviensach.vn

Một tiếng hét ầm ĩ khiến Khang Kiều buông tay, một giây sau, cô ngã xuống khỏi xích đu.

Đau không? Đau chứ, đau đến nỗi đầu óc Khang Kiều như thiếu khí. Cô hoảng loạn bò dậy, cúi đầu chào một tiếng: "Quản gia Diêu!". Khu vườn này đối với cô cũng là cấm địa.

Tối ấy, lần đầu tiên Khang Kiều cúi đầu đi theo sau quản gia Diêu vào trong biệt thự chính của nhà họ Hoắc. Cô không dám nhìn quanh ngó quất, chỉ mải miết nhìn mũi chân mình. Nó được giẫm lên những lớp thảm đắt đỏ khiến mỗi một bước đi cô cũng phải hết sức dè dặt. Cảm giác duy nhất là con đường ấy dài tựa như đi không hết vậy.

Sau khi quản gia Diêu bôi thuốc cho cô, Khang Kiều cảm ơn một tiếng. Cảm ơn xong, cô bỗng không biết đặt tay ở đâu, cứ đứng ngây ra đó.

Một lát sau, cô nghe thấy quản gia Diêu thở dài bèn vội vã ngẩng đầu, cố gắng giải thích: Lần sau cháu sẽ không tới đó nữa…

"Chỉ có một mình cháu ở đó sao?" Quản gia Diêu ngắt lời Khang Kiều.

Khang Kiều gật đầu.

Ông lại thở dài rồi nói: "Chú dẫn cháu đi xem những thứ hay ho".

Cô ngây người, ngưỡng mộ không? Có chứ, rất ngưỡng mộ.

Công viên mạo hiểm trước mắt là món quà Hoắc Chính Khải tặng cho Hoắc Liên Ngao. Nó được xây dựng mất gần hai năm rưỡi, bên trong quy tụ gần như mọi trò chơi mạo hiểm: Thuyền hải tặc, nhà cây, đường hầm, bẫy, ống lăn, xe xúc cát…

Ai nói Hoắc Chính Khải không có tình phụ tử. Quay mặt đi, không nỡ nhìn, cô nhớ lại Tiểu Phàn của cô chưa một lần được ngồi trong vòng tay

https://thuviensach.vn

bố. Khang Kiều nghĩ, nếu không phải vì công viên mạo hiểm trước mắt, cô đã chẳng ghi tạc chuyện này như vậy, càng nhớ rõ càng khó chịu.

Vậy mà trong lúc này, quản gia còn nói với Khang Kiều: "Năm ngoái hoàn thành, lúc trước thiếu gia Liên Ngao còn phấn khích tột độ, bảo nhà thiết kế thêm cả ý tưởng của mình vào, nhưng về sau xảy ra chuyện của mẹ cháu. Nếu không vì chuyện của mẹ cháu, từ mùa hè năm ngoái, nơi đây đã vọng ra tiếng cười nói của ngài Hoắc và thiếu gia Liên Ngao rồi".

Cũng không hiểu vì sao, giây phút ấy, xúc giác của Khang Kiều bỗng trở nên nhạy cảm. Cô chợt căm ghét vô cùng ông già Diêu, người bình thường luôn khinh thường họ. Ông ta dựa vào đâu mà nói mấy lời đó với vẻ điềm nhiên như vậy.

Trong quầng sáng, Khang Kiều hằn học lườm quản gia. Nếu ánh mắt có thể làm tổn thương thì chẳng biết đã bao nhiêu sợi tóc trên đầu ông già này bị cháy khét rồi.

Sau khi nói những câu đó như một lẽ tự nhiên, ông ta lại bày ra một ngữ khí tốt bụng, bảo Khang Kiều ở lại đây chơi, dặn đi dặn lại cô không được động vào thứ gì rồi rời đi.

Khi bóng người quản gia biến mất ở góc khuất, cô cũng không nhìn công viên mạo hiểm ấy thêm một lần, quay phắt lại, đi về hướng ngược lại. Khi ông ta quay lại tìm không thấy cô nhất định sẽ thở dài oán trách: "Tao thấy mày đáng thương mới để mày vào đây chơi, nhưng mày vốn không coi lời nói của tao ra gì, giống y như mẹ mày, thích giả vờ giả vịt".

Đứng trước cửa vào khu công viên, Khang Kiều quay đầu, phẫn nộ khạc một bãi đờm.

Nối liền đó là một khu vực cực kỳ yên ắng, ở giữa có một con đường nhỏ rộng khoảng một mét, hai bên trồng toàn cây xanh, phân bố rất rậm rạp.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh đèn của hành lang, trông chúng càng mơn mởn và đầy sức sống hơn, khiến người ta như đang ở trong một khu rừng mưa nhiệt đới vậy.

Người làm vườn của nhà họ Hoắc tới từ Brazil, lương mỗi năm lên tới năm trăm ngàn đô la Mỹ.

“Người có tiền đúng là lắm trò, trông thì ngốc kinh người.” Khang Kiều bắt chước ngữ khí thi thoảng Nghê Hải Đường hay nói.

Mẹ của cô, cho dù bây giờ dựa vào con để có một cuộc sống thể diện, nhưng thi thoảng vẫn để lộ phong thái bụi bặm của những người tới từ vùng tỉnh lẻ.

Men theo con đường nhỏ đi miết, cô bước lên thềm, đi lên một hành lang lát đá cẩm thạch bóng loáng, sau đó bị một gian phòng thu hút. Đây là căn phòng duy nhất suốt cả hành lang. Cửa phòng có đặt một chiếc xe lăn chở những dụng cụ dọn vệ sinh. Cửa phòng khép hờ. Rõ ràng là người làm đang chuẩn bị dọn dẹp phòng ốc thì có việc gấp phải đi, còn quên khóa cửa lại.

Cô đặt ngón giữa lên cửa, hơi dùng lực, cửa phòng từ từ mở ra. Sau đó Khang Kiều bị bức chân dung của người phụ nữ treo trong phòng hút hồn, cứ thế bước vào như ma xui quỷ khiến, một mỹ nữ đẹp như tiên.

Bên dưới bức tranh còn có một dòng chữ ghi chép lại một cảnh tượng thế này: Vào một buổi sáng mùa thu, mẹ bắt được cảnh con gái tắm nắng trong vườn rồi ngủ quên, sau đó đã vẽ bức tranh này.

Khi nhìn rõ tên người trong tranh, Khang Kiều cũng hiểu ngay vì sao Hoắc Chính Khải lại nhung nhớ không quên người vợ cũ. Có lẽ phải là một người đẹp đến vậy mới giữ được trái tim một người đàn ông như Hoắc Chính Khải.

https://thuviensach.vn

Cô quay qua nhìn bố cục cả căn phòng. Sau khi vòng một vòng, ánh mắt một lần nữa dừng lại trên dãy ảnh trong tủ kính.

Từ những bức ảnh đó, có thể nhìn ra lịch sử trưởng thành của một đứa bé. Bức cuối cùng là khi đứa bé đã khôn lớn, mặc chiếc bộ quân trang với cổ tay màu trắng, riềm màu vàng, đứng bên cạnh Sudan hiện thời của Brunei.

Quá rõ để hiểu chủ nhân căn phòng này là ai.

Lần đầu tiên nhìn thấy Hoắc Liên Ngao trên ảnh, trong lòng Khang Kiều, đó là một đứa trẻ thông minh, đẹp như thủy tinh.

Lúc đó vì phẫn nộ thay Hoắc Tiểu Phàn, cô không có tâm tình thưởng ngắm vẻ đẹp của thiếu gia Liên Ngao, chỉ một mực muốn làm chút việc xấu.

Trong mắt người làm, thiếu gia Liên Ngao là một người đam mê các sinh vật biển. Khang Kiều nghĩ họ nói không sai chút nào. Bể cá trong phòng to tới mức có thể làm thành bức tường. Những con cá cảnh bơi qua bơi lại náo nhiệt, trông đầy sức sống. Có thể thấy chúng được chăm sóc rất tốt. Khang Kiều nghĩ, không biết mình có nên làm chết mấy con không.

Trước kia ở quê, Khang Kiều nhìn thấy những người dân trong thôn dùng điện làm chết cá. Cô biết cách, mọi việc ổn thỏa rất nhanh. Cô cầm cây chập điện trong tay, đứng dậy khỏi thảm trải sàn.

Cửa sổ phía Đông Nam đang mở. Gió từ đó thổi vào, chiếc rèm cửa màu xám nhạt gần như thổi vào mặt Khang Kiều. Cô vô thức cúi người né tránh. Sau đó cô ngửi thấy mùi của gió mang theo vị mặn của biển đã lâu không gặp. Cơn gió đó dường như khiến cô sống lại những buổi sáng ngày xưa.

Bàng hoàng, cô quay mặt đi.

https://thuviensach.vn

Đêm Thiên Hỷ, vào năm mười bốn tuổi, Khang Kiều đã hiểu những cảm xúc trong thế giới của người lớn, cảm xúc đó gọi là mừng mừng tủi tủi.

Bên cạnh cửa sổ phía Tây Nam có treo một bức tranh chữ, nền trắng, chữ mực đen. Đó là một dấu ấn ấm áp còn lưu lại trong ký ức của cô, một bài thơ.

Bà ngoại là người nhung nhớ bài thơ này rồi đọc cho cô nghe, còn cô là người nhung nhớ người bà đọc đi đọc lại cho mình hết lần này tới lần khác, từng từ từng chữ mỗi đêm hè.

Tôi lặng lẽ ra đi, như tôi từng lặng lẽ đến.

Nỗi nhớ miên man, dai dẳng.

Nếu hỏi Khang Kiều cô đã dây dưa với Hoắc Liên Ngao từ lúc nào, có lẽ chính từ đêm Thiên Hỷ ấy, vào khoảnh khắc này, giây phút được nhìn dòng chữ đề bên dưới bài thơ.

“Tạm biệt Khang Kiều” – Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Năm 1998 – 2000 (04)

Cuối cùng Khang Kiều không làm chuyện xấu ấy như trong tưởng tượng mà khôi phục lại nguyên dạng căn phòng rồi lặng lẽ bỏ đi.

Khang Kiều không muốn nhìn thấy công viên mạo hiểm ấy lần nữa nên cô trở về đại sảnh màu vàng, tìm một chỗ ngồi xuống. Quản gia muốn tới đó bắt buộc phải đi ngang qua đây, tới lúc đó gọi ông ta lại là được.

Cả đại sảnh im phăng phắc, những món đồ cổ được trưng bày trong đại sảnh trông cực kỳ uy nghiêm, khiến Khang Kiều không dám thở mạnh, tiếng động đột ngột vang lên làm cô nhảy dựng khỏi ghế.

Đó là tiếng chuông điện thoại. Điện thoại được đặt ngay bên tay trái cô, tiếng cực kỳ vang, kêu liên tục. Cô lại ngồi xuống, bất động đợi cho nó im hẳn, hoặc ai đó nghe thấy tới nhận.

Lát sau, cuối cùng tiếng chuông cũng ngừng, Khang Kiều thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô chưa thở hết hơi, nó đã inh ỏi trở lại.

Sau khi chuông kêu tới lần thứ bảy vẫn không có ai nghe, ngẫm nghĩ một lát, Khang Kiều nhận điện thoại.

“Alô?” Sau khi dè dặt hỏi, thấy đầu kia sóng điện thoại không có phản ứng gì, cô hỏi thêm tiếng nữa.

Đối phương cuối cùng cũng có phản ứng, nhưng là dùng tiếng Anh, hỏi cô: “Cô là ai?”.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều không linh hoạt với tiếng Anh, cũng chỉ có thể nghe được vài câu đơn giản. Khi Khang Kiều đang cố gắng nghĩ xem mình nên trả lời thế nào mới chính xác thì vang lên một chất giọng nghiêm nghị: “Liên Ngao, chẳng phải đã bảo con phải nói tiếng Trung sao?”.

Liên Ngao? Khang Kiều sững người. Hoàn hồn lại thì đúng là người nói chuyện với cô giọng có hơi non nớt, không giống người lớn chút nào.

Đầu kia chuyển thành tiếng Trung: “Cô là ai?”.

“Tôi là Khang Kiều.” Cô trả lời như điện giật.

“Khang Kiều? Khang Kiều là ai?”

Khang Kiều không lạ khi Hoắc Liên Ngao hỏi những câu như vậy. Trong căn nhà này cô gần như không tồn tại. Nghê Hải Đường luôn tỏ ra giấu giếm thân phận của cô, còn Hoắc Chính Khải thì nhiều lần đứng ngay trước mặt Nghê Hải Đường mà sửa chữa: “Khang Kiều, là ngài Hoắc chứ không phải chú Hoắc”.

Khang Kiều cũng muốn gọi ông ta là ngài Hoắc chứ, nhưng không thể. Như vậy Nghê Hải Đường không vui chút nào. Cô đã khiến bà rất khó chịu rồi, thế là cô vẫn đáp: “Vâng, chú Hoắc”.

Nhưng lần sau gặp lại, Khang Kiều khi nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Nghê Hải Đường vẫn phải bấm bụng chào “chú Hoắc”. Người đàn ông nhíu mày. Nghê Hải Đường thì đứng bên khó xử nhắc nhở cô: “Khang Kiều, con đúng là ngu như heo vậy, chẳng phải đã dặn con gọi là ngài Hoắc sao?”.

Sau khi nghe cơn quát nạt của mẹ, cô gái trông rất mỏng manh lại càng tỏ ra bối rối. Tình huống ấy duy trì tới một ngày nọ, Hoắc Chính Khải cũng đành bất lực: “Thôi cứ gọi là chú Hoắc đi”.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều cũng phải vài tháng mới có cơ hội gọi tiếng "chú Hoắc" một lần. Vì Hoắc Chính Khải thường xuyên không ở nhà, lại phải hưng phấn mới tới tìm Nghê Hải Đường.

Khang Kiều cầm ống nghe, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Hoắc Liên Ngao hỏi lại lần nữa, cô đâm liều: "Tôi là chị… chị của Tiểu Phàn".

Lần này chắc biết rồi chứ? Là chị gái của con riêng bố cậu. Trả lời xong, Khang Kiều không còn căng thẳng như trước nữa, cô cầm điện thoại chờ đợi.

Cái tên Hoắc Tiểu Phàn liệu có khiến Hoắc Liên Ngao thẳng thừng cúp máy không? Có phải lại tức giận không muốn về nhà nghỉ lễ nữa không? Như vậy càng tốt.

Lát sau, Khang Kiều đợi được một câu: "Có thể phiền cô bảo quản gia Diêu nhận điện thoại không? Cảm ơn cô".

Lại sững người. Khang Kiều mãi mới chắc chắn rằng Hoắc Liên Ngao vừa nói "làm phiền" và "cảm ơn với mình, hơn nữa còn cực kỳ lịch sự, giống như cô là một vị khách quý trong ngôi nhà này vậy. Dòng chữ "Tạm biệt Khang Kiều" mà anh viết trên bức tranh treo tường lại một lần nữa hiện lên trong đầu cô.

Một thiện cảm nhỏ bé cứ thế lan tràn. "Cậu chủ Liên Ngao" qua lời kể của đám người làm không giống như trong tưởng tượng của cô. Đó không phải là kiểu người hay cầm dây chun bắn vào đầu những ai anh không ưa, cũng không phải kiểu người khi bạn đi ngang qua trước mặt sẽ ngáng chân để bạn ngã, sau đó cười bể bụng như một hoàng tử nhỏ.

"Vâng vâng, tôi gọi ngay đây." Cầm ống nghe, Khang Kiều lắp bắp.

Cô để ống nghe sang một bên rồi co giò chạy. Lúc này Khang Kiều mặc kệ mình có gây ra tiếng động không, chỉ một mực muốn tìm quản gia Diêu.

https://thuviensach.vn

Đứng bên điện thoại, Khang Kiều vẫn còn thở dốc. Cô đã tìm được ông ta trong khoảng thời gian ngắn. Lúc này, quản gia Diêu đang nói chuyện với Hoắc Liên Ngao.

Vì cụ Hoắc đang nghỉ dưỡng ở Singapore, Hoắc Chính Khải lại hay đi công tác nên việc lớn việc nhỏ trong nhà họ Hoắc do vị quản gia đã phục vụ hơn bốn mươi năm này một tay quản lý, gần như có thể nói ông ta là người có tiếng nói nhất trong nhà chỉ sau Hoắc Chính Khải.

Cũng có thể nói, ông ta là người đã chứng kiến hai bố con họ khôn lớn trưởng thành.

Thời gian nói chuyện không dài, từ những câu cung kính ban đầu, cuối cùng giọng quản gia Diêu trở nên nghẹn ngào, có thể tưởng tượng được người ở đầu kia đã nói trúng chỗ mềm yếu trong lòng ông ta.

Ông ta nấc lên: “Vâng, sẽ giữ gìn sức khỏe”, “Sẽ nhìn Liên Ngao trưởng thành, hậu sinh khả úy”, “Vâng, chúc mừng năm mới”.

Cúp máy rồi, bàn tay già nua bắt đầu quệt nước mắt. Khang Kiều quay mặt đi, vờ như không nhìn thấy. Sau khoảng vài phút, ông ta trở lại bình thường, hỏi Khang Kiều: “Sao cháu lại xuất hiện ở đây?”.

“Cháu ở trong đó một mình hơi sợ.” Khang Kiều nói một câu đã chuẩn bị từ trước.

Một đứa trẻ mười bốn tuổi ở nơi rộng lớn như thế sợ hãi là chuyện hết sức bình thường, huống hồ so với người cùng tuổi, cô lại bé nhỏ, gầy gò hơn, mười bốn tuổi mà trông chỉ như mười hai tuổi.

Quản gia Diêu đặt tay lên đầu cô: “Đúng là nhát chết”.

Câu nói ấy khá dịu dàng.

https://thuviensach.vn

Kể từ ngày hôm đó, thái độ của ông ta với Khang Kiều cũng tốt hơn một chút, không còn lúc nào cũng nhắc nhở cô nhớ rõ thân phận của mình như trước, thi thoảng còn cho Khang Kiều vào trong biệt thự chính.

Ông ta thậm chí còn đưa Khang Kiều tới trước quản thư trong thư viện nhà họ Hoắc, thế là về sau, chiều cuối tuần nào, Khang Kiều cũng được ở trong thư viện mấy tiếng liền.

Tháng tư năm 2000, Khang Kiều đón sinh nhật lần thứ mười lăm của mình. Năm Khang Kiều mười lăm tuổi, cũng giống như những đứa trẻ trong thành phố, cô có bánh gato, có nến, có bài chúc mừng sinh nhật và có quà.

Tiệc sinh nhật được tổ chức ở nhà một bạn học của Khang Kiều, Nghê Hải Đường bỏ tiền ra. Hôm đó, cô dẫn cả Hoắc Tiểu Phàn theo. Cậu nhóc chưa tròn ba tuổi còn chuẩn bị cả quà cho cô. Đứa bé không hiểu đám bạn hô hào cái gì, chỉ biết in dấu môi dày lên trán Khang Kiều, để lại rất nhiều nước bọt, cuối cùng non nớt nói một câu: “Chúc chị sinh nhật vui vẻ”.

Tháng năm, Khang Kiều học xong tiểu học, thành tích không tốt lắm. Nghê Hải Đường hỏi cô có muốn ra nước ngoài học không. Cô nhìn Hoắc Tiểu Phàn đang chớp mắt nhìn mình, rồi quay sang một Nghê Hải Đường có vẻ không mấy quan tâm chuyện đi hay ở của cô, nhỏ giọng nói: “Con ở đây với Tiểu Phàn thôi”.

Thật ra, câu “và mẹ”, Khang Kiều giữ trong lòng.

“Ừm, vậy cũng tốt.” Nghê Hải Đường hờ hững nói.

Vài ngày sau, vào một buổi tối, Khang Kiều thấy Nghê Hải Đường ăn vận xinh đẹp đi ra ngoài.

Sáng hôm sau, Khang Kiều mở cửa phòng bà, thấy Nghê Hải Đường nói là không khỏe, không muốn ăn, đang mang khuôn mặt thâm tím. Khang

https://thuviensach.vn

Kiều mười bốn tuổi có lẽ sẽ tin chuyện bà thi thoảng lại đập mặt vào cửa, nhưng Khang Kiều lên tuổi mười lăm thì không.

Nếu có người hỏi Khang Kiều rằng: “Con có cảm thấy Nghê Hải Đường là người phụ nữ tốt không?”, cô nghĩ cô sẽ trả lời là: “Nghê Hải Đường không phải loại phụ nữ tốt, nhưng bà là một người mẹ tốt”.

“Có đau không ạ?” Cô nhẹ nhàng xoa lên vết bầm trên trán bà, thì thầm: “Lần sau đi đường mẹ cẩn thận chút nhé”.

Lúc chập tối, Khang Kiều nhận được điện thoại của hiệu trưởng một trường nữ sinh nổi tiếng ở Brunei. Hiệu trưởng nói trường đã để dành cho cô một suất.

“Dạ vâng, cảm ơn.” Khang Kiều cúp máy.

Sau đó, Khang Kiều chủ động tới tìm Nghê Hải Đường, nói mình muốn học bổ túc.

Mùa hạ vừa tới, khi các bạn học đang mải mê bận rộn chơi bời, tụ tập, nghe nhạc, xem truyện tranh thì Khang Kiều dồn hết tâm sức vào học bổ túc. Cô học bổ túc tiếng Mã Lai, tiếng Anh, học piano, học nhảy múa, học những môn nghệ thuật để nâng cao thần thái.

Tháng sáu năm 2000, điện thoại nhà họ Hoắc lại kêu, quản gia Diêu nghe xong là bắt tay vào sắp xếp.

Ga giường, chăn gối của cậu chủ Liên Ngao đều được thay mới, phải kiểm tra cẩn thận tinh thần cá của cậu chủ, cửa sổ phải lau sạch sẽ, ba ngày khử trùng một lần, sân tennis phải bắt đầu cắt dọn cỏ vì cậu chủ thích đánh tennis, bể bơi cũng phải vệ sinh sạch sẽ để sáng sớm cậu chủ tắm rửa, gọi điện thoại cho bác sỹ Tommy, bảo ông ta tới kiểm tra tình hình sức khỏe con ngựa mà cậu chủ thích, đề phòng ngựa mang theo mầm bệnh…

https://thuviensach.vn

Lời nói của quản gia Diêu nhanh chóng lan khắp khu nhà, như truyền đi một thông tin: Hoắc Liên Ngao sắp trở về.

Những lời này cũng được đám người làm xưa nay không ưa họ mang tới cho Nghê Hải Đường. Sáng Chủ nhật này, thợ làm nail đang sửa móng cho bà, Khang Kiều không đi học thì ở nhà chơi với Hoắc Tiểu Phàn.

Nghe A Chân nói xong, Nghê Hải Đường không có phản ứng gì, chỉ coi như những lời ấy là không khí. Sau khi sửa móng xong xuôi, bà bảo A Chân kéo mình dậy.

A Chân vừa chạm vào Nghê Hải Đường, bà đã nhanh chóng giãy ra rồi tát bốp vào mặt cô ấy, cái tát đó rất đau.

“Cô không có mắt à? Đồ ngu, cô giẫm vào chân tôi đấy.” Nghê Hải Đường lạnh lùng nói với A Chân.

Sau khi A Chân và thợ làm móng đi khỏi, biểu cảm của Nghê Hải Đường không còn sự giận dữ ban nãy. Bà đứng đó, đờ đẫn nhìn Hoắc Tiểu Phàn đang say mê nghiên cứu mái tóc dài đến ngực của Khang Kiều. Ánh mắt đó không chút thiện ý, hơn nữa còn mang theo chút hà khắc: Vì sao con không nỗ lực lấy lòng bố con, vì sao bố con không thích con?

Khang Kiều lẳng lặng chắn tầm nhìn của bà.

Vài phút sau, chiếc giày cao gót nện lên thảm cỏ, từng bước, từng bước rời đi. Khi đi ngang qua họ, Khang Kiều nghe thấy tiếng Nghê Hải Đường thở dài.

Trong vườn chỉ còn mình cô và Hoắc Tiểu Phàn.

Đứa bé đang chìm trong thế giới của mình bỗng ngẩng đầu lên, hỏi một câu: “Cậu chủ Liên Ngao là ai ạ?”.

https://thuviensach.vn

Từ xuất hiện nhiều nhất trong câu nói ban nãy của A Chân là “cậu chủ Liên Ngao”. Lúc này, đến cả một đứa bé chưa hiểu gì cũng tò mò.

Cậu chủ Liên Ngao là ai nhỉ?

Là chủ nhân mới của căn nhà này ư? Là người thừa kế chính thức theo pháp luật của nhà họ Hoắc? Là nhân vật khiến Nghê Hải Đường ghen tỵ tới bất chấp hình tượng? Là anh trai của em, Hoắc Tiểu Phàn? Hay là…

Hay là người đã viết dòng chữ “Tạm biệt Khang Kiều”.

Quản gia Diêu nói với Khang Kiều rằng từ năm ba tuổi Hoắc Liên Ngao đã học viết thư pháp, tám tuổi Hoắc Chính Khải đã dẫn anh tới tham gia tiệc sinh nhật của Sudan. Bài thơ “Tạm biệt Khang Kiều” ấy được Hoắc Liên Ngao viết vào dịp đó, viết xong thì được giữ lại ở hoàng cung, vài tháng sau nó trở thành quà sinh nhật cho anh, được đặt vào trong khung do người lãnh đạo cao nhất Brunei tự tay dán.

Cứ như vậy, thứ Hai cuối cùng của tháng sáu đến trong sự hồi hộp, bất an. Hôm ấy, Nghê Hải Đường không cho Khang Kiều đi học bổ túc.

Vì hôm ấy Hoắc Liên Ngao sẽ trở về.

Có lẽ mang tâm trạng “chết sớm siêu sinh sớm”, Hoắc Chính Khải lại để Nghê Hải Đường dẫn theo Hoắc Tiểu Phàn và Khang Kiều cùng ra cửa chính đợi họ.

“Họ” chính là ông ta và Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Năm 1998 – 2000 (05)

Sau này, khi nhớ lại, Khang Kiều mới hiểu, thật ra Nghê Hải Đường là người cực kỳ thông minh. Bà thông minh ở chỗ, rất giỏi diễn vai một phụ nữ thô tục chỉ muốn leo cao, khiến hình tượng người phụ nữ vác bụng bầu tới nhà họ Hoắc trong mắt đứa trẻ ấy trở thành kiểu người: "Bà cũng chỉ có vậy mà thôi, loại như bà còn chưa đủ tư cách xách giày cho mẹ tôi".

Cô nhẹ nhàng, len lén, vụng trộm thở dài tới lần thứ N. Sau vô số lần được Nghê Hải Đường nhắc nhở, cô dường như trở nên căng thẳng, buông tay đứng bên cạnh bà. Nghê Hải Đường đang kiểm tra trang phục của Hoắc Tiểu Phàn xem có vấn đề gì không. Thằng nhóc hôm nay mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay thắt nơ và một chiếc quần yếm, giống hệt một tiểu hoàng tử.

Nhìn lại Nghê Hải Đường…

Mẹ cô ấy à, hôm nay đeo loại trang sức đắt tiền nhất, từ trên xuống dưới giắt đầy vàng bạc đá quý, hơn nữa còn tô môi đỏ chót. Khang Kiều đoán sở dĩ Nghê Hải Đường làm vậy vì muốn biểu đạt với Hoắc Liên Ngao rằng: Cậu xem, những thứ này đều dùng tiền của nhà cậu để mua. Ông ấy chịu chi tiền cho tôi, đủ để thấy trong lòng ông ấy, tôi vẫn có chút trọng lượng.

Lúc này, vị trí Khang Kiều đứng là cửa chính dẫn thẳng vào biệt thự chính của nhà họ Hoắc, trên khoảnh sân nhỏ hình tròn có những chiếc ghế dài màu trắng sữa và những chiếc ô che. Ba người họ đứng dưới ô, trước mặt là con đường buộc phải qua khi đi cửa chính, cũng tức là không lâu nữa, Hoắc Liên Ngao cũng sẽ ngang qua đây. Họ đã đứng đây một lúc rồi.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt trời tháng Sáu chói mắt dần nhạt hơn, chuyển thành màu vàng ruộm rồi theo sự nồng đậm của sắc trời lại chuyển thành màu vàng trứng gà.

Ánh nắng màu vàng trứng gà nhuộm chiếc ô trắng sữa thành màu be, cánh cửa sơn nhũ vàng từ từ mở ra, cả chiếc Rolls-Royce màu trắng cũng trở thành màu be.

Một lúc sau, ô tô tắt máy, tiếng đóng cửa, tiếng quản gia Diêu kích động và những tiếng bước chân dần trở nên rõ nét khiến Khang Kiều chợt ngừng thở.

Bước chân sát lại gần, tựa như chỉ gần trong gang tấc. Cũng không biết bị thứ gì kích động, ánh mắt Khang Kiều len lén tìm kiếm những bước chân ấy. Cô chỉ muốn nhìn một chút. Trong tưởng tượng của cô, một đứa trẻ có thể viết được chữ "Tạm biệt Khang Kiều" đẹp đến vậy nhất định rất dịu dàng và lịch thiệp.

Những năm nhà Đường hưng thịnh, sứ giả Brunei tới thăm Trung Thổ đã mang đỗ quyên Khang Định về, vùng đất nở đầy hoa Đỗ Quyên khiến đảo quốc nằm ở xích đạo này còn được gọi tên là Tiểu Nam Quốc.

Giây phút đó, Khang Kiều như được xem lại chuyện xưa qua một bộ phim. Những ngày hoàng hôn khi trước là thời đại thuộc về bà ngoại, xưa cũ. Khang Kiều nhìn đến thất thần, quên cả lời dặn của mẹ: "Phải cúi đầu, đừng có ngó Đông ngó Tây".

Trong cuốn phim cũ ấy có chàng thiếu niên xa lạ, khuôn mặt đẹp như tranh, chiếc áo xanh như bầu trời, chiếc quần kaki đi về phía cô.

Đó quả thật là một người đẹp, cụ thể đẹp thế nào Khang Kiều không hình dung nổi, chỉ cảm thấy tràn đấy quyến rũ và ma mị như loại nước Coca Cola đặt trong tiệm tạp hóa hồi nhỏ, khiến cô luôn thòm thèm, chỉ muốn lén nhìn thêm cái nữa, rồi thêm cái thứ ba.

https://thuviensach.vn

Mu bàn tay đau nhói, bên tai nghe thấy tiếng mẹ vang lên: “Mất hết thể diện vì mày rồi”, từ đó đoạn phim cũng bay đi, Khang Kiều cúi đầu, đặt tay cẩn thận.

Nghê Hải Đường cầm tay Hoắc Tiểu Phàn dịch chuyển vài bước sang bên trái. Ngẫm nghĩ rồi Khang Kiều cũng dịch theo, sau đó cô nghe thấy mẹ nói bằng chất giọng của một người phụ nữ gia đình: “Về rồi à, ngồi máy bay lâu như vậy nhất định là mệt rồi, về phòng tắm rửa nước nóng đi”.

Nói xong những lời đó, mẹ lại gọi một tiếng thân thiết: “Liên Ngao”.

Không có tiếng đáp lại.

Mẹ cũng không quan tâm, kéo Hoắc Tiểu Phàn lại gần chút nữa: “Liên Ngao, đây là em trai con, Tiểu Phàn, mau gọi anh đi”.

Trong vài phút ngắn ngủi ấy, chỉ có Nghê Hải Đường diễn màn kịch độc thoại. Bầu không khí khô lạnh và ngượng ngập. Người chủ gia đình, người bố của Hoắc Tiểu Phàn từ đầu tới cuối không nói một câu, mà chắc là đám người làm cũng đã ôm miệng cười trộm rồi.

Giữa bầu không khí ấy, đứa bé vô tội nhất dưới sự thúc giục của mẹ, khẽ gọi một tiếng “Anh trai”.

Không ai đáp lại nó.

Khang Kiều âm thầm giơ tay đặt lên vai Hoắc Tiểu Phàn.

Quản gia Diêu nói một câu “Tiểu Phàn ngoan quá” để làm dịu bầu không khí, đám người lại dịch chuyển bước chân, một chất giọng non nớt vang lên: “Bố!”.

Đối với Hoắc Chính Khải, Hoắc Tiểu Phàn hoàn toàn xa lạ. Xa lạ đến mức nào? Tới mức cần đến Khang Kiều cầm bức ảnh của ông ta, an ủi

https://thuviensach.vn

thằng bé hết lần này tới lần khác: “Tiểu Phàn, em có bố mà, ông ấy chính là bố em, chỉ có điều bố rất bận, bận kiếm tiền mua đồ chơi cho Tiểu Phàn”.

Phải chăng vào khoảnh khắc đó, người đàn ông đi ngang qua trước mặt và người trong ảnh chợt chồng khớp lên nhau, sau đó tiếng “bố” tự nhiên bật ra khỏi đầu thằng bé.

Tiếng bố của Hoắc Tiểu Phàn khiến những bước chân đó một lần nữa dừng lại.

Khang Kiều ngẩng đầu lên, đập vào mắt trước nhất là khuôn mặt lạnh nhạt của Hoắc Chính Khải, xuống dưới là khuôn mặt của Hoắc Liên Ngao, cũng hờ hững. Anh đang nhìn Hoắc Tiểu Phàn.

Khóe miệng Hoắc Liên Ngao hơi nhếch lên. Anh đi vài bước tới trước mặt thằng bé, hơi cúi người, giọng nói trong vắt: “Muốn biết anh chuẩn bị quà gì cho em không?”.

“Muốn.” Hoắc Tiểu Phàn thật thà.

Bấy giờ Khang Kiều mới phát hiện ra đám người làm đứng sau quản gia đều xách va li, phải tới hơn chục chiếc. Hoắc Liên Ngao lấy vài chiếc hộp được bọc đẹp đẽ ra khỏi va li.

Những chiếc hộp đó lần lượt được đưa cho Hoắc Tiểu Phàn, Nghê Hải Đường, cuối cùng là Khang Kiều. Anh đứng trước mặt cô, thậm chí còn cao hơn cô nửa cái đầu. Quản gia Diêu nói với Khang kiều rằng Hoắc Liên Ngao là tuyển thủ bơi lội của trường, có lẽ vì vậy mà một cậu bé mười hai tuổi trông chẳng khác gì mười lăm tuổi.

“Tôi đoán, cô chính là Khang Kiều.” Hoắc Liên Ngao nhìn cô, miệng hơi cười.

Khang Kiều gật đầu, rồi khẽ đáp: “Đúng vậy”.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao đặt chiếc hộp màu đỏ vào tay Khang Kiều, nói một cách người lớn: “Bộ sưu tập thiếu nữ cuối năm ngoái của LV, tôi nghĩ có lẽ nó rất hợp với cô, có điều tôi không biết đã chọn đúng màu hay chưa”.

Lúc đó, Khang Kiều không hiểu, vì sao một người bài xích họ như vậy lại đặc biệt chọn quà cho họ. Về sau cô mới biết đó là chiêu ngoài mặt mà Hoắc Liên Ngao quen dùng. Sở dĩ Hoắc Liên Ngao được người làm ủng hộ và yêu mến phần nhiều vì anh biết mua chuộc lòng dân. Lần nào trở về anh cũng tặng quà từ trên xuống dưới, từ quản gia cho tới bảo vệ, một chiếc khăn hàng hiệu, một lọ nước hoa, khi anh đưa họ đều nói giống như anh tặng vậy, thật ra những món quà đó đều do người quản lý hằng ngày của Hoắc Liên Ngao lựa chọn.

Chiếc hộp đẹp đẽ đặt trên tay Khang Kiều hơi nóng. Giây phút đó Khang Kiều cảm thấy áy náy vô cùng. Trước kia cô không chỉ một lần tưởng tượng Hoắc Liên Ngao là đứa trẻ ác độc hay cậy thế ức hiếp người, cô thậm chí còn định hại chết cá của anh.

Đi theo sau Nghê Hải Đường, Khang Kiều trở về nơi họ sống. Rõ ràng tâm trạng Nghê Hải Đường cực tệ, dọc đường về đã đá bay đôi giày cao gót, ném những thứ Hoắc Liên Ngao tặng vào thùng rác. Hoắc Liên Ngao tặng cho bà một cuốn sách tiếng Anh phiên bản giới hạn.

Chẳng trách bà lại bực bội. Mặc dù Nghê Hải Đường biết nói tiếng Anh cơ bản nhưng cũng chỉ hạn chế được ở một số phương diện. Nghê Hải Đường không đọc được chữ tiếng Anh, hơn nữa, tác giả của cuốn sách đó là Audrey Hepburn, một người phụ nữ được cả thế giới công nhận là có tâm hồn đẹp.

Hoắc Tiểu Phàn đang chơi siêu nhân mà Hoắc Liên Ngao tặng nó. Khang Kiều đứng ngây người bên cạnh. Nghê Hải Đường đi chân trần, đi qua đi lại trên tấm thảm chẳng biết đã bao nhiêu lần. Cuối cùng bà dừng lại trước thùng rác, nhặt cuốn sách kia lên.

https://thuviensach.vn

Bà cẩn thận đặt cuốn sách ở nơi dễ nhìn nhất rồi tới trước mặt Khang Kiều, nhìn cô chòng chọc: “Khang Kiều, có phải con có thiện cảm với Hoắc Liên Ngao không?”.

Khang Kiều sững người, lắp bắp trả lời: “Anh ấy từng nói với con… làm phiền trong điện thoại, hơn nữa… hơn nữa trong phòng anh ấy…”.

Khi thấy đầu mày Nghê Hải Đường nhíu mỗi lúc một chặt, Khang Kiều dường như ý thức được điều gì: “Mẹ… không phải như mẹ nghĩ đâu. Con cảm thấy anh ấy lịch sự, không phải người xấu, chỉ vậy mà thôi”.

Quả thật chỉ có vậy, Brunei là xứ nhiệt đới, có một đặc điểm là cả nam và nữ đều trưởng thành khá sớm, mười mấy tuổi đã yêu chẳng phải chuyện gì mới mẻ, Khang Kiều dĩ nhiên hiểu.

Cũng có những chàng trai thể hiện tình cảm với Khang Kiều nhưng cô thường chẳng mấy hứng thú với chuyện ấy. Cô luôn cảm thấy vị trí đó trong trái tim quanh năm đọng tuyết, trời có xanh cỡ nào, hoa có rực rỡ cách mấy cũng không liên quan tới cô.

“Hơn nữa…” Khang Kiều nói có chút xấu hổ: “Hơn nữa, anh ấy là anh trai của Tiểu Phàn”.

Cho dù Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao không có quan hệ huyết thống, nhưng giữa họ ngăn cách một Hoắc Tiểu Phàn vừa có huyết thống với cô, vừa có huyết thống với anh.

Sự tồn tại của nó như một nút thắt tình thân, trói buộc luân thường đạo lý.

Nghê Hải Đường cúi xuống nhìn cô, nhìn kỹ mấy giây rồi gật đầu, nói bằng ngữ điệu rất chậm và nặng nề: “Khang Kiều, mẹ muốn con nhớ những lời mẹ nói bây giờ. Hãy giữ khoảng cách với Hoắc Liên Ngao, cách được

https://thuviensach.vn

bao xa thì tốt bấy nhiêu, cho dù vô tình đụng mặt cũng nhớ phải đi đường vòng".

Ơ… Dù không hiểu gì, Khang Kiều vẫn gật đầu, hơn nữa còn ghi nhớ rất kỹ trong lòng: Phải giữ khoảng cách với Hoắc Liên Ngao.

Mùa hè năm nay, căn nhà âm khí nặng nề như một tòa thành bỏ trống vì sự xuất hiện của Hoắc Liên Ngao mà có thêm vài phần sinh khí.

Ngày nào cũng có chục chiếc xe hạng sang theo cánh cửa sơn nhũ đi vào. Đó là xe đưa đón bạn bè của Hoắc Liên Ngao. Thi thoảng cũng có xe mang biểu tượng của Hoàng thất tới, đón Hoắc Liên Ngao vào Hoàng cung.

Nghe nói, từ năm Hoắc Liên Ngao bảy tuổi, Sudan của Brunei đã đề nghị liên hôn với Hoắc Chính Khải. Nhà họ Hoắc không chỉ là gia đình nộp thuế nhiều nhất cho Brunei, bà ngoại của Hoắc Liên Ngao còn là một nhà nghệ thuật có quan hệ với rất nhiều người nổi tiếng, còn ông ngoại thì là một chuyên gia nghiên cứu quan hệ quốc tế có tiếng nói rất có sức ảnh hưởng. Khi đó, Hoắc Chính Khải lấy cớ là Hoắc Liên Ngao còn nhỏ để khéo léo chối từ, bây giờ, rất nhiều dấu hiệu đã chứng minh, đối phương không hề từ bỏ.

Từ nơi Khang Kiều ở thường nghe thấy những tiếng ầm ầm phát ra từ đoàn tàu trong công viên mạo hiểm, còn cả tiếng hét thời kỳ vỡ giọng của cậu thiếu niên, cũng có tiếng hét của con gái và những tiếng reo hò từ sân tennis vọng ra.

Có lần, Khang Kiều từ xa nhìn thấy Hoắc Liên Ngao đã chọn cách đi đường vòng. Khi quả thật không còn đường để đi, Khang Kiều sẽ trốn vào một góc không bị chú ý, đợi Hoắc Liên Ngao và đám bạn bè của anh đi ngang qua.

May mắn là Hoắc Liên Ngao không như những người làm khinh thường họ, không hay tới chỗ họ kiếm chuyện. Nghê Hải Đường sau gần một tuần

https://thuviensach.vn

quan sát cuối cùng cũng yên tâm, trở lại cuộc sống bình thường, cuối tuần tham gia tiệc tùng, từ thứ hai tới thứ sáu đi đánh bài, cuộc sống của họ không vì sự trở lại của Hoắc Liên Ngao mà thay đổi.

Có một ngày, Khang Kiều đi học bổ túc về nhìn thấy Hoắc Tiểu Phàn đang dỏng tai nghe trộm. Biểu cảm của nó rất chăm chú, dường như những tiếng ầm ầm ngang qua trên đỉnh đầu, tiếng những cô bé cậu bé cười nói vui vẻ kia là điệu nhạc động lòng người nhất.

Hoắc Chính Khải coi Hoắc Tiểu Phàn là vết nhơ trong cuộc đời ông ta, dĩ nhiên tránh còn chẳng kịp. Nghê Hải Đường dần dần say đắm trong mối quan hệ của mình. Sự chăm sóc của bảo mẫu với Hoắc Tiểu Phàn cũng chẳng mấy nhiệt thành, còn Khang Kiều thì không có quá nhiều thời gian bên nó.

Thằng bé mới từng ấy tuổi nhưng nhiều lúc trông rất cô đơn.

Giữa tháng Bảy, người đàn ông răng trắng môi hồng đứng bên tay trái Sudan trên màn hình ti vi được mọi người chú ý. Men theo ký ức, mọi người mới sửng sốt. Cậu chủ Liên Ngao của nhà họ Hoắc giờ đã là một chàng trai anh tuấn khôi ngô. Qua màn hình, mọi người quan sát anh làm phiên dịch viên cho Sudan, dùng thứ tiếng Tây Ban Nha thành thạo để phỏng vấn Hoàng thất Tây Ban Nha, truyền đạt lời thăm hỏi nhiệt thành của người dân Brunei.

Biểu cảm của Hoắc Liên Ngao khiến Nghê Hải Đường mặt mày xám xịt. Bà thậm chí không thèm nhìn con mình một cái. Hoắc Tiểu Phàn học cái gì cũng chậm, học hôm nay mai đã trả thầy.

Tháng Bảy này, Hoắc Liên Ngao trở thành ngôi sao lấp lánh trong mắt mọi người. Khi họ đang say sưa kể về cậu chủ Liên Ngao nhà họ Hoắc thì Khang Kiều đếm ngày ngày tháng tháng, chỉ mong cuối tháng Tám mau tới, đó là thời gian Hoắc Liên Ngao về Mỹ học.

https://thuviensach.vn

Tới lúc đó, tiếng tàu điện sẽ ngừng lặng. Tới lcus đó, Nghê Hải Đường sẽ lại tươi tỉnh, cũng không ngày ngày chạy ra ngoài. Như thế, Hoắc Tiểu Phàn sẽ không quá lẻ loi.

Tuần cuối cùng của tháng Bảy, Khang Kiều gặp Hoắc Liên Ngao lần thứ hai, cách nhau một giá sách, không còn chỗ trốn…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Năm 1998 – 2000 (06)

Chập tối một ngày cuối tuần, Khang Kiều đẩy cánh cửa thư viện ra, không thấy quản lý như mọi ngày. Nếu hỏi Khang Kiều thích nhất nơi nào trong ngôi nhà này thì không còn nghi ngờ gì nữa, chính là thư viện.

Ánh hoàng hôn hắt vào qua bốn góc cửa sổ, mùi sách trộn lẫn cùng mùi gỗ của giá sách. Sách được bày la liệt, đủ các thể loại tạo ra một không gian đặc biệt, kín đáo, cách biệt.

Chiếc bình thủy tinh bình thường được đặt trên bàn không thấy đâu nữa, xem ra quản lý đã ra ngoài lấy nước rồi. Cô vượt qua phòng làm việc của quản lý, đi về phía giá sách thứ bảy.

Từ chỗ quản lý, Khang Kiều đã nắm được bao quát. Thư viện này là một trong số những nơi sinh thời vợ trước của Hoắc Chính Khải thích nhất. Sau khi bà ấy qua đời, thư viện được khóa kín, giữ nguyên vẹn, có người chuyên giữ gìn và dọn dẹp, bây giờ thì trông nó giống như một viện bảo tàng nghiêm nghị rồi.

Ở giá sách thứ bảy có những cuốn Khang Kiều chưa đọc xong, đó là cuốn Ba chàng lính ngự lâm được dịch ra tiếng Trung, hài hước thú vị, khoa trương mà không thiếu phần lãng mạn.

Nhớ kỹ những lời quản lý dặn dò, Khang Kiều lấy khăn lau tay mình thật sạch sẽ. Người kia sinh thời ghét mùi chất bảo quản nên cả thư viện đều không dùng chút nào. Lần nào quản lý cũng dặn đi dặn lại, bảo Khang Kiều khi chạm vào sách nhất định phải giữ cho tay sạch một trăm phần trăm.

https://thuviensach.vn

Cuốn sách đó vẫn nằm nguyên ở chỗ Khang Kiều để lại tuần trước. Cô kiễng chân lễn, chạm những đầu ngón tay đã được lau sạch sẽ vào nó, nhẹ nhàng kéo xuống.

Nhưng Khang Kiều không lấy nó xuống được thành công, cuốn sách như bị keo dính chặt vậy. Không suy nghĩ nhiều, cô dùng sức mạnh hơn một chút, cuốn sách vẫn nằm im lìm bất động.

Gặp ma rồi. Khang Kiều dồn lực xuống chân, giật giật. Lần này cuối cùng cô cũng lấy được nó xuống. Nhưng đồng thời, cơ thể cô cũng mất đi thăng bằng, lùi sau, ngã ngửa, nếu không có giá sách phía sau đỡ lấy, Khang Kiều chắc chắn ngã sõng soài.

Lấy lại thăng bằng, cô nhìn vị trí trống ra trên giá.

Cuốn Ba chàng lính ngự lâm cộng thêm tranh minh họa tuyệt đẹp cho cuốn sách phải dày cỡ 10cm. Ở không gian trống rỗng ấy, có một đôi mắt trong veo, sáng rực, thuần khiết như đá mắt mèo, cứ thế hờ hững nhìn cô.

Ngẩn người, Khang Kiều từ nhỏ đã hay giật mình. Nhưng giây phút ấy, cô không hề giật mình, ngược lại, cô cứ ngây người nhìn đôi mắt đó.

Không đúng, nên nói là nhìn người ở đối diện giá sách đến ngây ngốc.

“Sao cô lại ở đây?” Từ phía đối diện vọng lại một câu hỏi như vậy.

Giọng nói này Khang Kiều nhớ, cô từng nói chuyện điện thoại với anh. Khang Kiều không thể nào ngờ lại oan gia ngõ hẹp, gặp Hoắc Liên Ngao trong tình cảnh này.

“Cô toàn vậy à? Một vấn đề luôn bắt người khác phải hỏi hai lần mới trả lời?” Câu nói ấy nghe có vẻ đang giận dữ, nhưng thanh âm của người nói thì lại không thể hiện chút giận dữ nào.

https://thuviensach.vn

Nghe kỹ, Khang Kiều cảm thấy quả đúng như Hoắc Liên Ngao nói, chuyện này có lẽ liên quan tới việc cô căng thẳng, chỉ cần căng thẳng là đầu óc Khang Kiều lại chập mạch.

Lúc này, Khang Kiều mới hiểu tình huống ban nãy có lẽ là vì cô và Hoắc Liên Ngao nhìn trúng một quyển sách cùng một lúc, chỉ là bị cuốn sách che khuất mà thôi.

Trong lúc hoảng loạn, Khang Kiều đã đặt cuốn sách về chỗ cũ.

“Anh cũng muốn đọc cuốn này à? Anh có thể đọc trước…” Khang Kiều nói vậy, sau đó cô lại lập tức cảm thấy không thỏa đáng. Sao lại dùng “có thể” chứ? Cứ như cô là chủ nhân của cuốn sách vậy. Thật ra chủ nhân đích thực của nơi đây là Hoắc Liên Ngao. Quản gia Diêu nói chủ nhân hiện tại của thư viện này giờ là Hoắc Liên Ngao. Cô cuống cuồng sửa lại: “Không phải đâu, là có thể cho anh mượn xem trước…”.

“Cho anh mượn” còn tệ hơn “có thể”. Khang Kiều chán nản kết thúc logc ngôn ngữ hỗn loạn, thì thầm một tiếng “Xin lỗi”.

Im lặng giây lát, bên kia lại vang lên giọng Hoắc Liên Ngao: “Hình như cô vẫn chưa trả lời câu hỏi ban nãy của tôi”.

Vì sao cô lại ở đây ư? Nói là quản gia Diêu cho phép cô đến sao? Nói vậy liệu có khiến ông ấy gặp rắc rối không. Tình huống hiện tại của cô có lẽ trở thành thế này: Đứa con riêng của một người phụ nữ đang từ từ muốn chiếm vị trí chủ nhà thò tay về phía đồ vật của nữ chủ nhân cũ.

Khang Kiều bấm bụng làm như không nghe thấy lời Hoắc Liên Ngao nói, cúi đầu, vội vã bỏ đi.

Ở tận cùng của giá sách thứ bảy có một bàn tay giơ ngang ra, chắn giữa giá sách thứ sáu và thứ bảy, Khang Kiều dĩ nhiên biết ai chắn mình.

https://thuviensach.vn

Cô dừng bước, im lặng.

Trước kia, khi làm sai việc gì rồi phải đối mặt với bà ngoại, Khang Kiều cũng như vậy, vì cô thật sự không biết mình phải nói gì. Mỗi lần như thế, bà ngoại lại thở dài nói cô đúng là khúc gỗ.

Cô cúi đầu, nhìn xuống chân mình rồi lại len lén nhìn mũi chân Hoắc Liên Ngao. Hôm nay anh mặc quần bò và đi một đôi giày bóng đá màu trắng, mang cảm giác rất trong sáng.

Không xa trường học của họ có một nhà thờ Hồi giáo, cũng trộn lẫn hai màu xanh trắng. Mỗi lần đi ngang qua, cô lại cảm thấy cực kỳ bình thản. Lâu dần, cô bắt đầu thích tổ hợp này. Hôm nay tổ hợp mà Hoắc Liên Ngao vận vừa đúng với sở thích của cô. Trong lúc tư duy bay bổng, có một âm thanh xa xôi kéo cô từ khu nhà thờ Hồi giáo trở về cảnh tượng trước mắt.

Cô hoang mang ngước lên, lẩm bẩm: “Anh nói gì cơ?”.

Chữ Hoắc Liên Ngao vừa nói cô nghe rất rõ, làm sao anh biết nhỉ?

“Đầu gỗ.”

“Gì?”

“Tôi nói cô giống hệt một khúc gỗ ấy.” Anh đáp.

Ồ, rõ ràng câu này để mắng người, nhưng vào tai cô lại khiến cô râm ran vui sướng, trong nỗi vui sướng còn xen lẫn xót xa, giống như người đó biết cô nhớ người, mượn thân xác một người khác để nói ra những lời cô nhung nhớ vậy.

Khang Kiều rất nhớ bà ngoại, càng không được đối xử tử tế cô càng hiểu sự tốt đẹp của bà, phần tốt đẹp ấy trộn với những trải nghiệm trở thành một

https://thuviensach.vn

cảm xúc tuyệt vọng: Tất cả, tất cả những điều tốt đẹp bà mang tới cho con, con vĩnh viễn cũng không báo đáp được nữa.

Trái tim cứ thế mạnh mẽ hơn, cô nói với anh: “Trước kia bà ngoại cũng thích gọi tôi là đầu gỗ”.

Nụ cười chàng trai như nhuộm sắc trắng xanh, trong sáng như nhà thờ khiến lòng cô lắng lại. Rồi anh lại trêu cô giống như một người bạn thân: “Bị gọi là đầu gỗ chẳng vẻ vang gì đâu”.

Cô lẩm bẩm, mỉm cười: “Tôi biết chứ”.

Cuốn sách viền vàng được đưa tới trước mặt Khang Kiều: “Này”.

Đó là cuốn sách họ vừa giành giật.

“Sao cơ?” Cô lẩm bẩm hỏi.

Cuốn sách được đặt trên tay Khang Kiều, Hoắc Liên Ngao nói với cô: “Xem xong thì để sách về chỗ cũ”.

Anh đi ra phía cửa thư viện, còn cô cầm theo Ba chàng lính ngự lâm đi sâu vào trong thư viện.

Ánh sáng từ cửa hắt lên khuôn mặt anh, nụ cười đã được cất kỹ. Anh mím môi lạnh lùng.

Lúc rời khỏi thư viện, Khang Kiều vẫn chưa nhìn thấy quản lý đâu.

Chập tối, Khang Kiều được gọi tới trước mặt quản gia Diêu. Sau một lúc im lặng, ông ấy mới chậm rãi nói: “Khang Kiều, cháu… sau này cháu đừng tới thư viện nữa”.

“Vì sao ạ?” Cô vô thức hỏi. Câu nói của quản gia Diêu khiến Khang Kiều nhất thời nghĩ là phải chăng mình làm sai chuyện gì. Khang Kiều

https://thuviensach.vn

trước nay sợ nhất là phạm lỗi: “Có phải cháu làm sai chuyện gì rồi không? Nếu là vậy cháu cũng chỉ vô tình thôi, chỉ cần chú nói với cháu, cháu đảm bảo lần sau sẽ chú ý”.

“Nói trơn tru quá nhỉ.” Quản gia Diêu nhìn cô thở dài: “Đừng lo, cháu không làm sai bất cứ chuyện gì cả, ngược lại cháu rất tốt”.

Thầm thở phào trong lòng, Khang Kiều không truy hỏi tiếp nữa.

Ngừng một lát, quản gia Diêu lại chầm chậm lên tiếng: “Liên Ngao không thích người khác động vào đồ của mẹ cậu ấy”.

Khang Kiều gần như có chút nghi ngờ mình vừa nghe nhầm, rõ ràng chiều nay Hoắc Liên Ngao còn giao cuốn Ba chàng lính ngự lâm đó vào tay cô.

Quản gia Diêu hỏi lại: “Khang Kiều, cháu hiểu ý chú chưa?”.

Khang Kiều khẽ nói: “Hiểu ạ, cháu nhớ rồi”.

“Ừm.” Quản gia Diêu gật đầu, ánh mắt ôn hòa: “Đừng suy nghĩ quá nhiều về chuyện này. Nếu cháu thích đọc cuốn gì cứ nói với chú, con một người thân của chú cách đây không lâu vừa tới Brunei, giờ nó đang làm thêm ở thư viện lớn nhất trong thành phố, cháu muốn xem cuốn gì nó đều mượn được cho cháu”.

Trên đường trở về, Khang Kiều vẫn còn mông lung, cứ cảm thấy liệu quản gia Diêu có hiểu nhầm gì không?

Ăn tối xong, Khang Kiều nghe được một tin tức: Quản lý Barnes của thư viện đã bị đuổi việc, người ra quyết định chính là chủ nhân nhỏ của nhà họ Hoắc. Lúc này Khang Kiều mới chắc chắn quản gia Diêu không hề hiểu nhầm.

https://thuviensach.vn

Có điều lúc đó cô vẫn không hiểu vì sao Hoắc Liên Ngao làm vậy, nếu không thích cô ở trong thư viện thì bảo cô đi là được rồi, vì sao còn phải làm chuyện khiến cô hiểu lầm. Giả sử lúc đó anh cứ thẳng thừng đuổi cô đi cũng sẽ không khiến cô khó xử về sau.

Anh gọi cô là Đầu gỗ, anh mặc tổ hợp xanh trắng mà cô thích.

Mãi về sau này, Khang Kiều mới hiểu trên đời này tồn tại hai loại mèo: Một loại khi bắt được chuột sẽ cắn một nhát, giải quyết nhanh gọn, một loại khác sẽ khiến nó nhìn thấy hy vọng, những tưởng có hy vọng rồi mới xử. Trong mắt các chuyên gia nghiên cứu động vật, loại thứ hai rõ ràng đại diện cho loài mèo thông minh và tàn nhẫn.

Tháng tám nhanh chóng bước đến, cùng với sự xuất hiện của tháng tám, tính tình của Nghê Hải Đường cũng càng ngày càng tệ. Đã lâu lắm rồi bà không trang điểm rồi đi ra ngoài lúc tối khuya.

Hoắc Chính Khải dành toàn bộ thời gian rảnh để sửa chữa, bù đắp tình cảm cha con với Hoắc Liên Ngao.

Thế ra, tối Chủ Nhật nào cũng có thể nghe thấy tiếng cười sang sảng vọng ra từ trường đua ngựa. Nó khiến sắc mặt Nghê Hải Đường thêm âm u. Đương nhiên, những biểu cảm ấy bà chỉ dám thể hiện trước mặt Khang Kiều và Hoắc Tiểu Phàn, còn trước mặt người khác bà luôn tỏ ra vô tội.

Sự vô tội của Nghê Hải Đường không cần phải đóng kịch, con mắt to tròn trong vắt, chóp mũi hơi vểnh lên, cộng thêm làn da trắng và khuôn mặt nhỏ, bà chỉ ngồi yên ở đó là đủ thấy sự ngây thơ và vô tội rồi.

Căn phòng Khang Kiều ở nằm ở trên tầng hai, sát gần tường bao. Tháng tám đến, mỗi đêm khuya, cô nghe thấy những âm thanh vang vọng bên ngoài bức tường bao đó thường xuyên hơn. Đó là tiếng động cơ mô tô, ban đầu còn e dè. Chiếc xe chạy men theo tường bao, chỉ cần rời khỏi phạm vi

https://thuviensach.vn

tường bao là sẽ vô cùng ngạo nghễ, kiêu căng, không coi ai ra gì, tựa như có thể thị uy với bất kỳ ai.

Sau đó, có rất nhiều tiếng động cơ trộn lẫn với nhau, xa dần xa dần cho tới khi thế giới bên ngoài tường bao một lần nữa yên ắng trở lại.

Khang Kiều đoán được âm thanh đó tới từ ai. Cuối tháng trước, cô vô tình nhìn thấy vài chiếc xe được tân trạng lại trong garage cũ, chính là kiểu xe nặng nề vừa ngầu vừa ảo diệu chỉ xuất hiện trên những bộ phim hoạt hình. Khi đó Hoắc Liên Ngao và mấy người bạn của anh đang ở trong garage.

Khang Kiều cũng đoán được anh lái xe đi đâu. Gần đây, báo chí Brunei thường xuyên đưa tin: Có người đêm khuya vào đua xe phi pháp trong trường đua bị phong tỏa, theo người chứng kiến thì tham gia cuộc đua xe phi pháp đó có một đám trẻ em vị thành niên.

Nhưng những tin tức này nhanh chóng bị dìm xuống, dần dần bị quăng vào xó không mấy nổi bật.

Sáng thứ Hai của tháng tám, hôm ấy Khang Kiều trở về từ lớp bổ túc bỗng phát hiện có một chiếc xe cảnh sát đỗ ở cửa sau. Đẩy cửa sau ra, khi đi ngang qua vườn chuối, cô nghe thấy tiếng Hoắc Liên Ngao từ đình nghỉ mát mé trái vọng tới.

“Khang Kiều!”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Năm 1998 – 2000 (07)

Đẩy cửa sau ra, Khang Kiều liền nhìn thấy mấy người đứng trong đình nghỉ mát ở vườn chuối. Trong số họ có hai người đàn ông mặc quần áo cảnh sát là nổi bật nhất.

Quản gia Diêu đang đứng nói chuyện với hai cảnh sát, còn Hoắc Liên Ngao thì hờ hững dựa vào cột trụ tròn màu trắng hồng. Khi nhìn rõ những người đó, tâm trạng Khang Kiều có chút ảo não, nếu biết đám người này ở đây, ban nãy mở cửa cô đã cẩn thận hơn một chút. Tiếng mở cửa của cô khiến ánh mắt họ dồn cả về bên này, muốn đi đường vòng rõ ràng cũng không còn kịp nữa.

Giả vờ không nhìn thấy, cô đổi cặp từ vai trái sang vai phải, bấm bụng cúi đầu đi từng bước về phía trước, chớp mắt đã sắp bỏ xa cái đình kia, vậy mà…

“Khang Kiều.”

Là giọng Hoắc Liên Ngao, anh đang gọi cô.

Chân trái đang tiến lên trước ngập ngừng vài giây rồi đặt xuống đất, định đi tiếp.

“Khang Kiều!”

Khang Kiều chỉ còn cách dừng bước, quay mặt về phía đình nghỉ. Dưới sự ra hiệu của Hoắc Liên Ngao, cô đi từng bước về phía họ, có phần ngập ngừng rồi lại tiến sát đến bên cạnh anh. Vừa đứng lại thì cô nghe thấy Hoắc Liên Ngao giới thiệu về thân phận của mình: “Cô ta tên là khang Kiều, là

https://thuviensach.vn

con gái tình nhân của bố tôi. Vì bà ta sinh con cho bố tôi, nên theo quan hệ thứ bậc của Trung Quốc truyền thống, cô ta có lẽ được coi là chị gái của tôi".

Hoắc Liên Ngao vừa nói xong thì quản gia Diêu hạ giọng nhắc nhở: "Liên Ngao, ở đây không cần nhắc tới thứ bậc, cứ dùng quan hệ liên đới là thích hợp hơn cả".

Hoắc Liên Ngao nhẹ nhàng "ồ" một tiếng, hờ hững liếc mắt qua khuôn mặt Khang Kiều rồi nói tiếp với cảnh sát: "Cháu nghĩ, cả thành phố Bandar Seri Begawan này đều biết, vì việc bố tôi để tình nhân của ông ấy vào ở trong căn nhà của ông ấy và mẹ tôi mà tôi đã chiến tranh lạnh với ông ấy hai năm. Với điều kiện tiên quyết như thế, tôi hoàn toàn không thể thiết lập một quan hệ bạn bè tốt đẹp với những kẻ xâm phạm nơi đây. Ngài cảnh sát, các ngài có thể hỏi bất kỳ một ai trong căn nhà này, họ cũng sẽ nói cho các ngài biết, quan hệ giữa tôi và ba người xâm phạm này không mấy tốt đẹp".

Hoắc Liên Ngao nói câu ấy bằng tiếng Mã Lai, dù xét về ngữ khí hay tiết tấu thì nghe đều không giống khẩu khí của một cậu nhóc mười hai tuổi.

Cho dù Hoắc Liên Ngao thừa hưởng gen cao lớn của Hoắc Chính Khải, mười hai tuổi đã cao lớn hơn người nhưng trong ấn tượng mơ hồ của Khang Kiều, anh vẫn chỉ là một cậu nhóc.

Thế nên, đối với những lời Hoắc Liên Ngao vừa nói, Khang Kiều vẫn còn có chút kinh ngạc, kinh ngạc qua đi thì cảm thấy kỳ lạ, rồi lại vì chữ "tình nhân" kia mà cảm thấy căm ghét trong lòng.

"Ừm, chiều hôm qua tôi còn từng cảnh cáo cô ta vì tôi vào trong thư viện của mẹ tôi, chắc hẳn bây giờ cô ta còn đang giận lắm." Ngừng một lát, Hoắc Liên Ngao cất giọng chân thành: "Thế nên, ngài cảnh sát, tôi khuyên hai ngài khỏi cần hỏi mấy đám người làm kia, chưa biết chừng họ vì muốn giữ công việc này mà nói dối, đưa ra chứng cứ sai lệch".

https://thuviensach.vn

Trong lúc nói, Hoắc Liên Ngao đã đi ra sau lưng Khang Kiều, đặt tay lên bả vai cô, đẩy cô dần dần tới trước mặt cảnh sát: “Người trước mặt đây là một nhân chứng tuyệt vời nhất. Tôi đảm bảo cô ta sẽ không giấu giếm bất kỳ chuyện gì, càng không như đám người làm tạo ra chứng cứ có lợi cho tôi đâu”.

Khang Kiều mông lung nhìn hai người cảnh sát đang quan sát mình, sau đó một trong hai hỏi cô rằng những lời Hoắc Liên Ngao vừa nói có phải là sự thật không.

Bắt cô thừa nhận mẹ cô là tình nhân của Hoắc Chính Khải ư? Khang Kiều ngậm chặt miệng, tay của Hoắc Liên Ngao vẫn còn đặt trên vai cô, điều này khiến cô rất không thoải mái và bài xích, hơn nữa anh đứng rất gần cô, gần tới mức giọng anh cứ từng nhịp từng phách rót vào tai cô.

Cô vô thức đưa tay gỡ tay anh ra, muốn kéo dãn khoảng cách.

Sau giây phút im lặng ngắn ngủi, vị cảnh sát ban nãy hỏi cô lên tiếng lần nữa: “Hoắc Liên Ngao nói hôm qua cậu ta và bạn bè tổ chức tiệc tùng ở vườn hoa cả đêm, rất nhiều người đã nhìn thấy, cháu cũng nhìn thấy chứ?”.

Câu hỏi ấy khiến Khang Kiều ngẩn người, ánh mắt cô nhanh chóng tìm thấy quản gia Diêu đứng sau hai người cảnh sát. Quản gia Diêu khẽ gật đầu với cô.

Tức là muốn cô trả lời đã nhìn thấy ư? Nhưng rõ ràng là không có chuyện này, tối thứ hai vườn hoa im phăng phắc.

Trong mơ hồ, Khang Kiều đoán có lẽ đã có chuyện gì xảy ra.

Sau lưng, giọng nói khó xử của Hoắc Liên Ngao vang lên: “Thưa ngài cảnh sát, người chị gái này của cháu tới Brunei chưa lâu, không thông thạo tiếng Mã Lai cho lắm, thông thường người khác khi hỏi han cô ta đều phải hỏi tới lần thứ hai”.

https://thuviensach.vn

Giây phút đó, Khang Kiều rất muốn trả lời một cách rõ ràng rành mạch: Ai nói tiếng Mã Lai của tôi không tốt, tôi nghĩ rất rõ ràng.

Trong lúc cô đang suy nghĩ, vị cảnh sát bèn lặp lại câu hỏi.

Cô mở miệng, định nói: “Không, làm gì có chuyện đó., tối qua vườn hoa im phăng phắc”, nhưng… những suy nghĩ trong lòng khi bật ra lại biến thành:

“Dạ vâng, tối qua họ mở tiệc ngoài vườn, nhạc bật rất to, nửa đêm cháu còn bị tiếng nhạc đánh thức.”

Kỳ thực, thứ đánh thức Khang Kiều là tiếng động cơ mô tô ngoài tường bao, còn ngông nghênh hơn bất cứ lần nào trước đó. Tối qua, Hoắc Liên Ngao thay xe mới, được vận chuyển bằng đường hàng không từ Mỹ qua.

Câu hỏi của cảnh sát khiến Khang Kiều hiểu ra câu chuyện mà đám bạn học rỉ tai nhau giờ nghỉ hôm nay là hoàn toàn chính xác: Tối qua, một cô gái trẻ đã tử vong trên đường cao tốc. Đoạn đường cao tốc này chính là quãng đường cứ nửa đêm bị phong tỏa để đua xe phi pháp mà cánh nhà báo liên tục đưa tin cách đây không lâu, nguyên nhân tử vong chưa được làm rõ.

Sau khi nói những lời đó với cảnh sát, Khang Kiều bỗng cảm giác có một luồng rõ không rõ từ hướng nào lùa vào áo sơ mi của mình. Sống lưng cô sởn lạnh.

Khang Kiều cũng mang một khuôn mặt trông vô tội và yếu đuối như Nghê Hải Đường, mặt cô và những lời cô nói đạt được hiệu quả rất lớn.

Cảnh sát tin cô, thậm chí người cảnh sát nãy giờ không nói gì còn giơ tay vỗ vỗ vai cô.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao tiếp tục dùng ngữ khí chân thành hỏi hai vị cảnh sát kia xem có cần ghi danh sách tên những người bạn tham gia bữa tiệc tối qua hay không.

Nghe mà xem, cậu chủ Liên Ngao nói những gì: "Cháu nghĩ cháu cần phải nói tên tất cả những người bạn tham gia bữa tiệc cho hai ngài, cảm giác bị nghi ngờ không tốt chút nào. Cháu và bạn cháu chỉ hơi ham chơi một chút thôi, chúng cháu chưa bao giờ phạm pháp. Đương nhiên, cháu nói vậy không phải để chứng minh điều gì, cháu và bạn cháu sẽ tích cực hợp tác với phía cảnh sát trong việc điều tra, cũng hy vọng cảnh sát có thể nâng cao hiệu suất làm việc để nhanh chóng điều tra ra kẻ gây chuyện, để người nhà nạn nhân nhanh chóng được yên lòng".

Hai vị cảnh sát dường như cũng bị lời nói của Hoắc Liên Ngao dọa dẫm, một người chuẩn bị giấy bút ghi chép, một người thì liên tục hô ứng.

Cô bước từng bước xuống bậc thềm đình nghỉ, đờ đẫn tiến về phía trước, sau lưng vẫn còn vọng tới tiếng chào hỏi lịch sự của Hoắc Liên Ngao và hai người cảnh sát.

Mười hai tuổi, mười hai tuổi của Hoắc Liên Ngao là như vậy. Khang Kiều cố gắng nhớ lại bản thân năm mười hai tuổi. Bà ngoại chăm sóc cô rất chu đáo, đến nỗi nhớ lại năm mười hai tuổi cô cứ cảm thấy mình ngốc nghếch.

Khi quản gia Diêu tìm được Khang Kiều, cô đang chơi cùng Hoắc Tiểu Phàn. Đứng dưới sắc hoàng hôn, người đàn ông vẫn luôn trung thành với chủ cũ này lần đầu tiên thực sự quan sát Hoắc Tiểu Phàn, cuối cùng ánh mắt đó đã có chút ấm áp.

"Liên Ngao… nó chỉ không hiểu chuyện lắm, sau này trưởng thành rồi nó sẽ hiểu chuyện gì có thể đụng vào, chuyện gì không thể." Quản gia Diêu tổng kết chuyện xảy ra hai tiếng trước như vậy.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều nghĩ, Hoắc Liên Ngao làm vậy Hoắc Chính Khải có biết không? Dĩ nhiên là Hoắc Chính Khải biết, chỉ là ông ta giả vờ không biết mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, như mọi ngày, Khang Kiều cầm sách đi men theo con đường nhỏ bên vườn hoa, vừa đi vừa học thuộc từ đơn tiếng Anh. Tiếng Mã Lai ở một số học viện cao cấp ở Brunei đã dần dần bị thay thế bởi tiếng Anh, tiếng Anh của Khang Kiều lại không tốt lắm.

Có điều, buổi sáng hôm ấy, hiệu suất học tập của Khang Kiều khá thấp. Cô luôn không thể tập trung tinh thần. Cô dừng chân dưới gốc cây, véo thật mạnh vào má để bắt mình tập trung tinh thần lại. Thở hắt ra một hơi, cô vừa cất bước chân thì bị một nguồn sức mạnh giữ lại, nó tới từ đỉnh đầu cô.

Cô ngẩng lên, Hoắc Liên Ngao đang ngồi trên cây, tai đút tai nghe, ánh mắt thơ thẩn, lấy tay nắm lấy đuôi tóc bện của cô.

Sau chuyện xảy ra ngày hôm qua, cảm giác Hoắc Liên Ngao tạo ra cho Khang Kiều là ghê tởm. Nếu lúc trước nhìn thấy bức tranh Tạm biệt Khang Kiều trong phòng anh, cô vui thích bao nhiều thì giờ cô căm ghét bấy nhiêu.

“Bỏ ra.” Lần đầu tiên Khang Kiều nghiêm mặt với cậu chủ Liên Ngao được mọi người quý mến.

Hoắc Liên Ngao tỏ ra rất bất ngờ: “Họ không nói với cô đây là chỗ cô không được tới sao?”.

Lúc này, Khang Kiều mới nhận ra không hiểu sao mình lại bước vào khu vực được quản gia Diêu cấm, đây là chỗ cậu chủ Liên Ngao bơi lội lúc sáng.

“Tôi ấy à, đang bơi lội ở đây rất vui, sự xuất hiện đột ngột của cô và cái dáng vẻ lẩm bẩm của cô khiến người ta thiếu tập trung cỡ nào cô biết

https://thuviensach.vn

không? Bây giờ tôi đã trốn lên cây nghe nhạc rồi mà cô còn không bỏ qua cho gốc cây nữa.” Hoắc Liên Ngao chậm rãi lên tiếng.

“Bỏ ra.” Khang Kiều cố chấp, cô ghét Hoắc Liên Ngao chạm vào tóc mình.

“Được, được, thì bỏ.” Hoắc Liên Ngao tỏ vẻ rất nghe lời, buông tóc cô ra.

Đi được vài bước, giọng nói lạnh lẽo của anh vang lên sau lưng cô:

“Cô phải thấy may vì giờ là buổi sáng, tâm tình của tôi thường không tệ, nhất là hôm nay. Khang Kiều, nếu trong lòng cô đang mang suy nghĩ: ‘Ừm, Hoắc Liên Ngao bị mình nắp thóp, sau này mình có thể tùy ý làm gì mình thích, ví dụ như tùy tiện bước vào địa bàn của cậu ta, ăn nói thoải mái với cậu ta’ thì tôi khuyên cô nên cất ngay đi, sự tình không bao giờ tươi đẹp như cô tưởng tượng đâu, tôi cá đấy.”

Cô quay mặt về phía ánh nắng mới lên, tiến thẳng.

Hai ngày sau, tin tức về cô gái chết trên đường cao tốc cùng với việc tội phạm chủ động đầu thú xuất hiện, sau quá trình hòa giải của các nhân viên pháp chế, kẻ đó đã thương lượng được với gia đình cô gái. Chủ xe là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi.

Lại vài ngày nữa trôi qua, nửa đêm hôm ấy, Khang Kiều một lần nữa thức tỉnh trong tiếng động cơ rầm rầm. Cô từ từ bịt tai lại, từ chối nghe.

Khang Kiều đã mấy đêm liền liên tục mơ thấy cô gái với khuôn mặt mơ hồ gục ngã trên đường cao tốc.

Cuối cùng, trong sự lưu luyến của đám người làm, “Kỳ nghỉ của cậu chủ Liên Ngao đã sắp kết thúc rồi”, “Một tuần nữa cậu chủ Liên Ngao sẽ trở về Mỹ”, “cậu chủ Liên Ngao đặt xong vé máy bay rồi”, “Ba ngày nữa cậu chủ

https://thuviensach.vn

Liên Ngao sẽ đi", "Ngày mai cậu chủ Liên Ngao sẽ đi", những ngày cuối cùng của tháng tám cũng tới.

Đêm trước ngày Hoắc Liên Ngao trở về Mỹ, Hoắc Chính Khải tổ chức cho anh và bạn bè một vũ hội mặt nạ, địa điểm ở vườn hoa giữa nhà họ Hoắc.

Hoa hồng nở rộ giữa đêm, những bức tưởng tinh xảo thời đại Baroque, thảm cỏ đọng đầy sương, âm nhạc vui nhộn của Địa Trung Hải, đài phun nước đầy mộng mơ cùng những chàng trai cô gái đóng vai những nhân vật kinh điển khiến cả khung cảnh như một giấc mộng đêm hè thời Trung cổ.

Rất không may, Khang Kiều cũng xuất hiện trong danh sách khách mời của Hoắc Chính Khải. Nghe nói, tên cô còn được ông ta tự tay thêm vào.

Khang Kiều vào vai một thiếu nữ Xiêm cộng hòa Khmer, lớp mạng màu vàng sáng thay thể cho chiếc mặt nạ hoa mỹ. Cô yên tĩnh ngồi đó, dùng dáng vẻ ngại ngùng để từ chối những chàng trai thi thoảng lại tới mời nhảy.

Buổi tiệc trôi qua quá nửa, người đàn ông vào vai hoàng tử tộc tinh linh tới từ thế giới Trung thổ dưới ngòi bút vàng của John Ronald Reuel Tolkien đi tới trước mặt cô, tháo mặt nạ ra.

Khang Kiều thật sự ngỡ ngàng vì nhân vật trước mắt.

Một giây, hai giây, ba giây.

Cụp mắt xuống, cô khẽ hỏi: "Có chuyện gì vậy?".

Anh cúi người, thì thầm: "Ngày mai tôi phải quay về rồi, chị gái của tôi".

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Năm 1998 – 2000 (08)

Đi theo sau Hoắc Liên Ngao, xuyên qua tầng tầng lớp lớp bóng cây. Cuối cùng, họ dừng lại dưới một gốc cây vàng anh. Cô dựa vào gốc cây, giật lớp mạng che mặt xuống, yên lặng chờ đợi.

Ánh đèn đình viện rải lên cây qua những kẽ lá. Hoắc Liên Ngao đứng trước mặt cô. Người muốn gọi cô tới đây bảo có chuyện muốn nói, khi đến đây rồi hình như lại không vội nói nữa, ngược lại lại bình luận về kiểu cải trang của cô tối nay như thật.

“Trang điểm lên trông cũng không tệ. Tôi nghĩ, qua vài năm nữa, mẹ cô, cũng tức là vị Nghê tiểu thư kia…” Nói tới đây, Hoắc Liên Ngao cố ý dừng lại, đặc biệt nhấn mạnh vào chữ Nghê tiểu thư: “Khi bà ta chào bán cô ra ngoài sẽ yên tâm hơn một chút, vừa có nhà họ Hoắc đứng sau mà cô cũng có chút sắc đẹp”.

“Anh định nói với tôi những lời này u?” Khang Kiều hỏi. Nếu là bình thường, Hoắc Liên Ngao nói với cô mấy câu này chắc là cô sẽ rất giận, nhưng bây giờ cô không giận dữ lắm.

Vì, ngày mai Hoắc Liên Ngao sẽ rời khỏi đây.

“Dĩ nhiên không phải.” Ngữ khí của Hoắc Liên Ngao có chút tiếc nuối: “Ban nãy tôi khen cô xinh mà, đầu gỗ”.

Khang Kiều đành tiếp tục bày ra bộ dạng rửa tai lắng nghe. Hoắc Liên Ngao ghé sát lại gần cô thêm một chút. Khang Kiều vô thức lùi ra sau.

https://thuviensach.vn

Tiếng cười khẽ tan ra dưới bóng cây: “Tưởng tôi định làm gì cô sao? Không cần lo lắng, bây giờ tôi còn nhỏ, không có hứng thú gì với chuyện tình cảm nam nữ”.

Nghe xong câu này Khang Kiều bỗng cảm thấy buồn cười, tên nhóc này dám nói mình còn nhỏ.

Có lúc, Khang Kiều thật sự muốn mở hộp sọ của anh ra xem rốt cuộc kết cấu não bộ ra sao. Sau này Khang Kiều mới biết, hai năm Hoắc Liên Ngao không về Brunei nghỉ hè, anh đều đang học, bài học cuộc đời.

Anh chưa bao giờ chơi với người cùng tuổi. Anh chỉ chơi với những người lớn hơn mình năm tuổi, sáu tuổi, thậm chí là mười tuổi. Thông qua quá trình tiếp xúc với họ, anh rút ra kinh nghiệm và cách đối nhân xử thế.

“Có quầng thâm kia.” Anh dịu dàng nói với cô.

Giọng nói rất ấm áp, nhưng ánh mắt và biểu cảm lại hằm hè. Khang Kiều nghiêng người, né tránh, cất giọng thô kệch: “Không cần anh lo”.

“Tôi đoán, mấy đêm nay cô nhất định ngủ không ngon. Vẫn đang phiền não vì chuyện đó ư? Tôi cảm thấy cô không cần đau đầu vì chuyện này, cho dù hôm đó cô nói thật, cô gái đó cũng chẳng sống được.”

Câu nói của Hoắc Liên Ngao khiến Khang Kiều muốn lập tức rời khỏi đây.

Vậy mà, Hoắc Liên Ngao cứ từng bước từng bước ép sát, cô đành bị động dựa sát lưng vào thân cây, càng lúc càng sát chặt.

“Có muốn biết chuyện xảy ra tối hôm đó không?” Anh hỏi cô, không cho cô cơ hội từ chối mà nói thẳng: “Thật ra cũng không có gì, giống như bạn tôi đã nói. Đó chỉ là một tai nạn xảy ra trên đường đua mà thôi. Cô gái đó ngồi ở ghế sau quá high, không cẩn thận bị hất khỏi xe. Khi chúng tôi ai đã

https://thuviensach.vn

về nhà nấy mới phát hiện ra mất cô gái đó. Đây là việc ngoài ý muốn không ai muốn xảy ra, tôi về cơ bản cũng đồng ý với cách nói này".

Có vài thứ cuộn trào trong lòng Khang Kiều, cô cuộn chặt tay lại, cuối cùng đấm thẳng lên khuỷu tay đang chống ngang trên xương quai xanh mình của Hoắc Liên Ngao.

Anh cúi xuống nhìn nắm đấm của cô: "Thế này là kháng nghị trong im lặng à? Hay đang thể hiện sự bất công thay cho cô gái kia? Thật ra cô không cần làm vậy. Cô không nhìn thấy đó thôi, cô gái đó ăn mặc cực kỳ gợi cảm, trong số tất cả mọi người có giọng của cô ta là to nhất, cười vui vẻ nhất".

Trước đó, khi nghe các bạn học kể về cô gái chết trên đường cao tốc, lời kể cũng không khác mấy so với Hoắc Liên Ngao lúc này, điềm nhiên, còn mang theo cảm giác như cô ấy đáng bị như vậy.

"Chỉ vì cô ấy còn nhỏ, không hiểu một số chuyện." Cuối cùng, Khang Kiều cũng bật ra một câu.

"Không nhỏ đâu, cô ta bằng tuổi cô đó." Hoắc Liên Ngao giơ tay xoa đầu cô: "Nếu cô là cô ta, cô có nửa đêm nửa hôm cùng một đám nhóc chưa thành niên tham gia đua xe trái phép không? Chúng tôi không hề có yêu cầu đặc biệt gì với trang phục của những người tham gia, chính cô ta tự ăn mặc như vậy, chẳng thà không mặc còn hơn".

Cô nghiến răng: "Chuyện này đã qua rồi, tôi không muốn nghe bất kỳ điều gì có liên quan tới nó nữa".

"Thế ư? Nhưng mắt cô thâm quầng cả lại rồi, có thể thấy chuyện này khiến cô cực sốc." Hoắc Liên Ngao tỏ vẻ như lương tâm cắn rứt: "Coi như tôi trả nợ tình nghĩa cho cô vậy. Người khiến cô gái kia bị văng ra không phải tôi đâu, thế nên sau này cô cũng không cần rầu rĩ vì chuyện này, nhé?".

https://thuviensach.vn

“Nói xong chưa?” Khang Kiều hỏi bằng giọng khô khốc, Hoắc Liên Ngao càng ăn nói kiểu thản nhiên, cô càng cảm thấy khó thở.

“Đừng vội đi, cô không muốn biết kế hoạch tiếp theo của tôi ư? Hay thật sự cho rằng mẹ cô cứ vác cái bụng to đùng tới cửa nhà tôi, xông vào nhà tôi thế là xong chuyện? Tôi thù dai lắm đấy. Cô có biết hành vi của mẹ cô đã phá vỡ lời thề của bố mẹ tôi không?” Hơi thở gần trong gang tấc có phần thiếu ổn định, phẫn nộ, mang chút tàn ác: “Lúc mẹ tôi hấp hối, bố tôi từng thề thốt rằng, ngoài mẹ tôi ra sẽ không để bất kỳ người phụ nữ nào mang danh vợ chính thức của Hoắc Chính Khải. Mẹ tôi chỉ muốn bố tôi đợi con của bà, cũng tức là tôi, tròn mười lăm tuổi hãy để người phụ nữ khác bước vào nơi này”.

“Nhưng hãy nhìn đi, mẹ cô đã làm gì? Mẹ cô vì sự tham lam của mình đã hủy hoại lời hẹn ước của cô. Lời ước hẹn đó là mối liên hệ duy nhất giữa một người còn sống và một người đã chết đấy.”

“Nói xong chưa?” Cô lên tiếng.

“Nói với mẹ cô rằng, sau này tôi sẽ khiến mình giỏi giang hơn. Tôi càng giỏi bà ta sẽ càng tuyệt vọng, sau đó tâm hồn bà ta sẽ cằn cỗi, khô héo dần trong sự tuyệt vọng ấy. Thời gian dần trôi, nhìn dung nhan của mình xuống sắc, nhìn đôi mắt của mình trống rỗng dần.”

“Mẹ cô bây giờ vẫn còn trẻ, thời gian còn dài, cô nghĩ sao?”

Bất giác, Khang Kiều cảm thấy lạnh, cơn lạnh ấy tới từ khuôn mặt kia.

“Còn về bố tôi, tôi sẽ dùng cách của tôi để trừng phạt ông ấy. Sau khi xảy ra chuyện đó, tôi đã tới tìm ông ấy, tôi nói tôi gây họa rồi. Cô có biết sau khi nghe xong, biểu cảm của ông ấy áy náy cỡ nào không? Ông ấy nhận hết mọi lỗi lầm về mình, đều tại ông ấy không tốt, đều vì ông ấy phạm sai lầm nên con trai mới thể hiện sự phản nghịch, sau này ông ấy sẽ chỉ càng tốt hơn với tôi mà thôi.”

https://thuviensach.vn

“Còn em trai cô, trước mắt tôi chưa có hứng thú với nó, nó quá nhỏ, không hiểu gì cả, làm mấy chuyện đó cũng chẳng có ý nghĩa gì. Tốt nhất cô hãy cầu nguyện cho nó ngốc nghếch một chút, càng ngốc càng an toàn.”

Không nhịn nổi, Khang Kiều một lần nữa nhớ lại năm mình mười hai tuổi, e là những lời Hoắc Liên Ngao đang nói, cô có mất mười năm nữa cũng không nghĩ ra.

Cô ngây người nhìn mặt Hoắc Liên Ngao, đó vẫn là một gương mặt đẹp đến xuất thần.

Dưới gốc cây vàng anh, mái tóc màu vàng khiến anh trông giống vị hoàng tử của tộc tinh linh, dung nhan tuyệt thế, không giống người phàm, cho dù những lời anh nói khiến người ta sởn gai ốc.

Khang Kiều có chút bối rối, cô hỏi anh: “Ai dạy anh mấy câu này?”.

Nhất định phải có người dạy chứ, ví dụ như ông bà ngoại.

“Không ai cả.”

“Thế, những suy nghĩ này của anh từ đâu chui ra?”

Nói xong, cô bị ăn một cái búng trán của Hoắc Liên Ngao, động tác thuần thục.

Anh lại nói những lời không hợp với tuổi của mình: “Ngốc, còn có thể từ đâu chui ra, dĩ nhiên là từ trong đầu rồi. Sự ham học là một điều tốt, tôi ấy à, sẽ không ngừng ‘bắn’ nhưng thứ tôi đã học được ra…”.

Nói tới đây Hoắc Liên Ngao nhíu mày, dường như đang cố gắng nghĩ gì đó.

“Là phản hồi phải không?” Không hiểu vì sao giây phút đó Khang Kiều không sợ hãi nữa. Câu nói của Hoắc Liên Ngao như muốn rút hết đầu óc cô

https://thuviensach.vn

ra, đến nỗi cả sợ hãi cũng bị rút hết: “Có phải anh muốn nói, anh sẽ không ngừng phản hồi những điều anh hoc tới chúng tôi không?”.

Đám người làm trong nhà họ Hoắc hay thì thầm bàn tán chuyện cậu chủ Liên Ngao dùng từ không chuẩn, trình độ tiếng Trung của Hoắc Liên Ngao không tốt.

Xem ra cô nói chuẩn rồi, Hoắc Liên Ngao im lặng.

“Tôi có thể đi được chưa?” Khang Kiều lại hỏi.

Hoắc Liên Ngao buông cô ra, nhưng không tránh người.

“Tôi phải sửa lại lời cô vừa nói, không phải là ‘chúng tôi’, là mẹ cô và em trai cô. Cô chỉ là một đứa con riêng vô tội. Trước mắt, cảm giác cô mang lại cho tôi không tệ, tiếp tục duy trì trạng thái hiện giờ đi, đừng trở nên tham lam, nhớ đấy.”

Hoắc Liên Ngao như đang thản nhiên hăm dọa: Ngoan đi, đừng có gây chuyện.

Cuối cùng Khang Kiều cũng bước ra được gốc cây vàng anh.

Cô trở về buổi tiệc, gần như chỉ năm phút sau, hoàng tử tinh linh cũng quay lại theo. Độ tuổi của khách tham gia cũng chỉ dưới mười tám, trên người họ đều toát ra vẻ quý tộc, cử chỉ trang nhã, ăn nói thanh tao.

Khang Kiều nghĩ, người tới tham gia vũ hội nhất định có không ít người can dự vào chuyện kia, họ không gặp ác mộng ư? Hoặc trong lòng họ, cái chết của cô bé mười lăm tuổi thật sự chỉ là một tai nạn: Không ai ép cô ấy lên xe.

Đêm khuya, mang theo trang phục của cô gái Khmer, Khang Kiều gõ cửa phòng Nghê Hải Đường. Nghê Hải Đường đang tẩy trang, mẹ cô mỗi

https://thuviensach.vn

ngày lại về muộn hơn một chút.

Khang Kiều đứng cạnh, nhìn khuôn mặt bà qua gương, xinh đẹp, yếu ớt, trông vẫn còn trẻ. Lúc này Khang Kiều mới nhớ ra kỳ thực Nghê Hải Đường cũng chỉ mới ba lăm tuổi.

“Sao vậy?” Ngữ khí của bà có phần sốt ruột.

“Sau này…” Khang Kiều nhìn chằm chằm xuống giày mình, cổ họng vừa khô vừa rát: “Ý con là rất lâu, rất lâu về sau, liệu mẹ có hối hận không? Ý con là… mẹ có hối hận vì những chuyện mẹ đã làm không?”.

Đây có lẽ là lần đầu tiên Khang Kiều lấy dũng khí nói những lời này. Khang Kiều sinh ra đã ăn nói kém cỏi, càng không giống như những đứa trẻ khác có thể nịnh mẹ, cả ngày nói “con yêu mẹ”, chưa tới lúc quan trọng cô sẽ không gọi Nghê Hải Đường là mẹ.

Bất ngờ là Khang Kiều không nhận được sự răn dạy và khinh miệt như mọi lần.

Rất yên ắng, rất tĩnh lặng. Khang Kiều len lén ngước mắt lên, Nghê Hải Đường đang ngây người nhìn vào gương.

“Mẹ.” Khang Kiều khẽ gọi.

“Không hối hận, mẹ biết mình thực sự cần gì.” Nghê Hải Đường dường như nhớ ra còn một chiếc khuyên tai chưa cởi ra, vừa cởi vừa hỏi: “Sao hả, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”.

Chiếc khuyên tai đó được đặt vào trong hộp. Hộp trang sức rất lớn, bên trong toàn những thứ lấp lánh. Nghê Hải Đường lưu luyến vuốt ve.

“Mẹ, hãy nhớ kỹ những lời hôm nay mẹ nói, sau này dù có xảy ra chuyện gì cũng không thể hối hận nữa.”

https://thuviensach.vn

Hôm sau, khoảng bốn rưỡi chiều, Khang Kiều nhận được điện thoại của Nghê Hải Đường. Lúc đó cô đang giúp giáo viên dọn dẹp vệ sinh. Cô cầm điện thoại, hạ thấp giọng: “Mẹ, con nghĩ con không về kịp, mẹ xin lỗi chú Hoắc giúp con”.

Nghê Hải Đường thở hồng hộc cúp máy, Khang Kiều nhe răng cười trộm.

Năm giờ, Khang Kiều lề mề bước ra khỏi văn phòng, rồi lại chậm chạp tiến tới trạm xe buýt.

Vì kinh tế ở Brunei phát triển, rất nhiều người đã có xe riêng. Xe buýt ở đây không ai hỏi han, thế nên một tiếng mới có một chuyến. Cứ như vậy cô lỡ mất chuyến xe năm giờ, cũng ngốc nghếch đứng đó để lỡ mất giờ tạm biệt cậu chủ Liên Ngao.

Sáu rưỡi, Khang Kiều ngồi lên xe, nhìn chiếc máy bay lướt ngang qua đỉnh đầu, chợt cảm thấy lòng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Tháng chín, dựa vào quan hệ của Hoắc Chính Khải, Khang Kiều thành công vào được ngôi trường nữ sinh nổi tiếng ở Brunei, mặc chiếc áo sơ mi màu trắng trong và chiếc váy xếp ly màu xanh da trời mà bao cô gái ở thành phố này phải thèm thuồng.

Năm năm tới đây, cô sẽ học trong ngôi trường này. Tháng này, Hoắc Tiểu Phàn cũng đón sinh nhật ba tuổi.

Ngày sinh nhật, Hoắc Chính Khải vẫn bận rộn công việc, lấy lý do không tới tham gia như mọi lần.

Ngược lại, cụ Hoắc đặc biệt nhờ người mang quà từ Singapore tới cho thằng bé. Hành động này khiến Nghê Hải Đường mừng rỡ muôn phần, cảm giác như bà lại nhìn thấy hy vọng được bước vào ngôi nhà mái vàng kia.

https://thuviensach.vn

Giáng sinh tới, ngày lễ Noel, Khang Kiều tham gia hoạt động của câu lạc bộ. Cô được sắp xếp vào nhóm trồng cây, cùng một nhóm với một trường đại học khác. Bạn cùng nhóm với cô là một nam sinh khoảng ngoài hai mươi tuổi.

“Chào em.” Anh giơ tay về phía cô, vóc dáng cao ráo, đeo kính cận, thân thiết ôn hòa, cũng có đôi mắt đen và làn da vàng như cô.

Khang Kiều ấp úng chào lại, sau đó giơ đôi tay hơi bẩn của mình ra, tỏ ý: Không phải em không muốn bắt tay, em sợ làm bẩn tay anh.

Anh bật cười, lấy găng tay trong túi ra: “Anh nghĩ em cần cái này”.

Dưới nụ cười thân thiện đó, Khang Kiều cứ ngốc nghếch để cho anh đeo găng tay cho mình.

Đeo xong, họ bắt tay nhau.

“Chào em, anh là Hàn Tông.”

Nụ cười ấy giống như một anh trai hàng xóm vào một ngày một tháng một năm nào đó đã bị lãng quên trong năm tháng dài đằng đẵng.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Năm 2000 - 2002 (01)

Bốn thứ gắn liền với đặc trưng của bốn mùa: Gió, sương, mưa, tuyết đều không có liên quan gì tới đảo quốc này. Ngày cuối cùng của năm 2000, phần lớn quả địa cầu đang phải đối mặt với cơn đột kích của gió và tuyết, vậy mà Brunei vẫn trời xanh mây trắng, dễ chịu ôn hòa.

Tiếng chuông báo năm mới vang lên, năm 2001 đã đến. Khi tiếng chuông rền rĩ, Khang Kiều đang cùng Nghê Hải Đường tham gia một party năm mới trên du thuyền. Đây là lần đầu tiên bà đưa cô tới kiểu tiệc tùng này. Mặc một bộ trang phục được chọn lựa đặc biệt, cô đứng bên cạnh Nghê Hải Đường, liên tục nghe thấy những câu như: “Công chúa nhỏ trông giống bà quá”.

“Công chúa nhỏ”, danh xưng này khiến Khang Kiều cười thầm trong bụng. Nếu đám người này biết cô phải sống cẩn thận nhường nào thì còn gọi cô là công chúa nhỏ không.

Nhưng, tối nay Nghê Hải Đường quả thực trang điểm cho cô giống hệt công chúa trong gia đình có tiền, được rất nhiều yêu thương và cưng chiều, ít nhất thì bên ngoài trông giống vậy.

Khi được những người đó khen, Khang Kiều làm như lời Nghê Hải Đường dạy trước đó, nói những câu nịnh nọt như: “Cảm ơn cô, khuyên tai của cô đẹp quá”, “Chào cô, cháu thường nghe mẹ nhắc tới cô, cô còn đẹp hơn trong tưởng tượng của cháu nữa”.

Đêm Giao thừa năm nay, Nghê Hải Đường bừng bừng khí thế. Mỗi ngày khi Hoắc Tiểu Phàn một khôn lớn và sự nghiệp của Hoắc Chính Khải ngày

https://thuviensach.vn

càng phát triển, danh tiếng ngày càng nổi trội thì những người muốn lấy lòng bà cũng ngày càng nhiều. Trong giới của họ, lời nói của Nghê Hải Đường cũng dần dần có trọng lượng hơn.

Chiếc du thuyền mà họ đang đặt chân lên đây là của Hoắc Chính Khải, khắp thành phố này chưa có chiếc du thuyền nào khác to hơn nó.

Khang Kiều vẫn không hiểu tại sao Nghê Hải Đường lại đưa cô lên buổi party, cho tới khi bà dẫn cô tới trước mặt một người đàn ông trẻ. Sau khi họ giới thiệu xong và bà cố tình lấy lý do rời đi, Khang Kiều bỗng chốc tỉnh ngộ.

Bị động ngồi lên vị trí do Nghê Hải Đường chỉ định, người đàn ông trẻ hỏi gì cô đáp nấy. Anh ta đặt món gì lên đĩa, Khang Kiều ăn món đó. Cuối cùng, người đàn ông bỏ đi.

Buổi tiệc kết thúc, trên đường trở về, hai người ngồi một trái một phải ở hàng ghế sau. Nghê Hải Đường từ đầu tới cuối giữ nguyên bộ mặt sầm sì, Khang Kiều thì quay mặt sang ngắm cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Chiếc xe đi ngang qua quảng trời nơi có một chiếc màn hình khổng lồ chiếu thẳng con số 2001 bằng chữ La Tinh. Giây phút đó, Khang Kiều dường như hiểu ra một chút về ý nghĩa của thời gian: Cứ lẳng lặng như vậy, trong vô hình, ai đó già đi, lại có ai đó trưởng thành.

Mà cô thuộc một trong số những người đang trưởng thành.

Nếu là ăm ngoái, Khang Kiều có lẽ sẽ hỏi Nghê Hải Đường lý do đột ngột đưa mình tham gia tiệc tùng, nhưng bây giờ cô không cần hỏi đã hiểu vì sao.

Sự thấu hiểu này có lẽ chính vì cô đã lớn, giống như lúc đó Hoắc Liên Ngao nói: “Khi bà ta chào bán cô ra ngoài sẽ yên tâm hơn một chút, vừa có nhà họ Hoắc đứng sau mà cô cũng có chút sắc đẹp”.

https://thuviensach.vn

Nhưng, Nghê Hải Đường còn sốt sắng hơn cả tưởng tượng của Hoắc Liên Ngao.

Khang Kiều đoán đây chắc chắn không phải là lần cuối cùng.

Vàng anh là loài cây được trồng nhiều nhất sau bức tường bao màu trắng hồng. Vợ trước của Hoắc Chính Khải rất thích loài cây này. Đó là một loài cây cao to mà cứ tới mùa hoa nở là hoa sẽ mọc kín đầu cành. Tháng ba nở hoa, tháng năm hoa tàn, khi hoa nở, mùi hương rất êm dịu vừa lòng người.

Thế mà thứ Nghê Hải Đường ghét nhất lại chính là mùi hoa vàng anh. Mỗi lần đi ngang qua cây vàng anh hoa đua nhau nở, bà lại bịt mũi tỏ vẻ chán ghét.

Tháng ba, hoa đến như bao lần hẹn trước. Đây đã là năm thứ tư Khang Kiều tới Brunei. Nếu hỏi Khang Kiều năm nay và những năm trước có gì khác biệt thì Khang Kiều sẽ nói: “Ừm, tôi đã quen một người đàn ông tên là Chu Tùng An. Tôi đã có một người có thể ngồi nói chuyện rất lâu. Ở trước mặt người bạn này, tôi phát hiện mình không có thói quen lắp bắp. Ở trước mặt anh ấy, tôi có thể bàn luận tự nhiên những mơ ước nhỏ nhoi trong lòng tôi”.

Khang Kiều quen Chu Tùng An vào tháng ba. Từ tháng một đến tháng ba năm 2001, cuối tuần nào Khang Kiều cũng được Nghê Hải Đường dẫn tới các buổi party. Bà sắm sửa quần áo mới cho cô, chưa được cô đồng ý đã đọc số di động của cô cho đám đàn ông đó. Đối với những hành vi này, Nghê Hải Đường chỉ thản nhiên nói: “Con học trường nữ sinh, không có cơ hội tìm hiểu bạn trai”.

Đây chính là mẹ của cô.

Bất mãn ư? Dĩ nhiên là bất mãn, nhưng Khang Kiều đã quen nghe lời Nghê Hải Đường. Dần dần, những bất mãn đó tích tụ thành một cảm xúc nào đó. Cảm xúc này cũng dần khiến Khang Kiều trì hoãn giờ trở về nhà.

https://thuviensach.vn

Mỗi một lớp có lẽ đều sở hữu một kiểu học sinh điển hình: Yên lặng, ít nói, khiến mọi người không có ấn tượng cụ thể gì, thế nên cô không có mấy bạn bè. Con đường duy nhất để giết thời gian chính là tư viện gần trường. Mỗi lần tan học, Khang Kiều đều dành một tiếng ngồi trong thư viện, sau đó mới lê lết ra bến xe buýt, khi về nhà thì trời đã tối hẳn. Cứ tới tối là Nghê Hải Đường sẽ bận rộn trang điểm, hai người sẽ bỏ lỡ cơ hội chạm mặt nhau.

Giữa tháng ba, Khang Kiều tan học và tới thư viện như mọi lần rồi cũng làm thủ tục tại bàn đăng ký.

Ký tên xong, cô nghe thấy có người gọi tên cô.

Tiếng "Khang Kiều" vọng từ sau lưng cô. Khang Kiều vô thức dừng bước, quay đầu lại. Người thủ thư ban nãy làm thủ tục cho cô nhìn cô cười nửa đùa nửa thật.

Người đó cao khoảng mét tám, hơn Khang Kiều vài tuổi, da vàng mắt đen, nói được tiếng Trung lưu loát, từ thời gian làm việc có thể suy luận anh là du học sinh làm thêm ở thư viện, trước đó Khang Kiều cũng từng tiếp xúc với anh mấy lần.

Vừa thấy Khang Kiều quay lại, người kia càng cười đậm hơn, nụ cười khiến diện mạo tầm trung bỗng trở nên đẹp hơn một chút, ánh mắt sáng ngời, hàm răng đều tăm tắp.

"Anh từng gặp anh, anh đoán có lẽ là em, giờ thì anh gần như có thể chắc chắn em chính là cô Khang Kiều đó rồi." Người này nói một câu không ai hiểu gì.

Câu nói đi cùng một nụ cười tự mãn khiến Khang Kiều cảm thấy khó chịu. Cô chau mày, bất giác cao giọng: "Anh là ai?".

https://thuviensach.vn

Người đó yên lặng, làm động tác tay như muốn nói “Em đi xem sách trước đi, lát nữa chúng ta nói lại vấn đề này”.

Vô lý vô cớ, ai lát nữa muốn bàn vấn đề này với anh ta chứ?

Nửa tiếng sau, Khang Kiều được thủ thư thông báo hôm nay thư viện sẽ đóng cửa sớm để bảo trì, sửa chữa.

Đi ra khỏi thư viện, Khang Kiều bỗng nhìn thấy người thủ thư ban nãy gọi tên mình, vẻ như đã đợi ở đó rất lâu rồi.

“Ban nãy chẳng phải muốn biết anh là ai sao? Không tò mò tại sao anh biết tên em à?” Anh đuổi theo.

Chỉ sau vài bước, họ đã đi sóng đôi nhau, thậm chí anh còn đỡ lấy chiếc cặp đang đeo trên lưng cô mà không nói lý do, chỉ tự lẩm bẩm: “Nghe nói trong cặp sách của những nữ sinh ở Bandar Seri Begawan hoặc là chỉ có đồ trang điểm, hoặc là sẽ có rất nhiều sách. Cuối cùng những cô gái đứng đồ trang điểm trong cặp sau này sẽ lấy một người giàu có, còn các cô gái đựng sách trong cặp đều trở thành người nổi tiếng”.

Gần tới hoàng hôn, ánh chiều tà hắt xuống, kéo dài bóng người đứng bên cạnh cô. Bóng cô thì khá nhỏ. Rẽ vào con đường phía Tây Nam, bóng anh đã trùm hẳn lên bóng cô, có vẻ rất thân mật.

Tới lúc rẽ vào đó, anh cũng đã giới thiệu xong về mình.

Khoảng một năm trước, Khang Kiều từng nghe nói về người này qua quản gia Diêu, có điều lúc đó cô vẫn chưa biết tên anh là Chu Tùng An.

Chu Tùng An hiện tại đang là sinh viên năm hai khoa Triết học của trường Đại học công lập ở Bandar Seri Begawan, có quan hệ thân thích với quản gia Diêu, còn là mối quan hệ rất tốt đẹp. Anh có tới nhà họ Hoắc tìm quản gia Diêu vào lần.

https://thuviensach.vn

Chục ngày trước, Chu Tùng An khi tới nhà có vội vàng lướt ngang qua một cô gái mặc đồng phục nữ sinh trung học. Anh cảm thấy cô gái đó trông hơi quen, rất giống một cô gái cứ tan học là tới thư viện, thích mím môi nhìn mọi người.

Nghe tới đây Khang Kiều dừng bước: “Anh nói anh trêu tôi? Tôi không cảm thấy anh đang trêu tôi. Vì sao muốn trêu tôi? Tôi ghét anh trêu tôi”.

Lúc đó, Khang Kiều cho rằng Chu Tùng An trêu cô là muốn giở trò.

Ai ngờ, cuộc đời của Chu Tùng An có một câu triết lý bất thành văn thế này: Mọi nụ cười của con gái trên đời này đều là chất làm sạch không khí, dành thời gian cho điều này thì cả hai đều có lợi.

Một người quen chưa tới nửa tiếng đã gọi cô là “Khang Kiều” rất thuận miệng, hình dung cô là kiểu người bị bài vở cướp hết niềm vui, sưng mặt đi vào rồi lại sưng mặt đi ra.

“Khang Kiều, em ít cười lắm hả?” Chu Tùng An hỏi.

Ngữ khí và biểu cảm của anh khi nói chuyện quá mức gần gũi, cảm giác ấm áp của ngày tàn khiến câu nói đó trong phút chốc chọc vào trái tim cô.

Cô hướng ánh mắt về phía xa: “Vì, không có chuyện gì đáng cười chứ sao”.

Thật sự là không có. Nghê Hải Đường lên kế hoạch trước năm cô hai mươi tuổi sẽ gả chồng cho cô, vì còn trẻ, vì có nhà họ Hoắc làm chỗ dựa, vì cô có chút nhan sắc và một học lực không tồi.

Bà say rượu hay lảm nhảm bên tai cô rằng: “Khang Kiều, con nhất định phải làm vợ ai đó, tuyệt đối không được làm tình nhân của ai đó. Khang Kiều, con có biết mẹ ghét cánh cửa sau kia đến mức nào không?”.

https://thuviensach.vn

Chẳng phải mẹ nói mẹ không hối hận ư? Chẳng phải mẹ nói mẹ biết mình cần gì ư?

Cô gái nói xong câu đó thì ánh mắt rơi vào một khoảng xa xôi vô định. Cô gái bé nhỏ, trông chỉ khoảng mười ba, mười bốn tuổi.

Trong cặp sách không có son phấn, cũng chẳng có quá nhiều sách vở, chiếc cặp sách trong tay anh rất nhẹ, cầm lên còn như trống rỗng, trơ trọi như ánh mắt cô bé.

Năm thứ hai tới Brunei, Chu Tùng An đã quen một cô gái tên Khang Kiều. Về sau, anh mới biết cô gái đó thật ra đã mười sáu tuổi rồi.

Cứ như vậy, chẳng qua chỉ là khoảng thời đủ cho hoa vàng anh nở rồi tàn, Khang Kiều và Chu Tùng An đã trở nên thân thiết, tới mức ngay cả Khang Kiều cũng không lý giải nổi.

Một ngày nọ, Khang Kiều gọi điện cho Chu Tùng An, vừa nghe nói anh còn việc khác, cô đã bày ra ngữ khí: “Em mặc kệ, anh phải tới đón em”.

Lúc đó Khang Kiều bị nhỡ chuyến xe buýt lúc năm giờ. Cô không muốn đợi thêm một tiếng nữa. Chu Tùng An có một chiếc xe second-hand. Sau khi ngắt máy, Khang Kiều mới cảm thấy mình và anh hóa ra đã thân tới mức ấy rồi.

Cô tự cảnh cáo bản thân, không được quá thân thiết với Chu Tùng An, nếu không Nghê Hải Đường sẽ giận dữ. Rõ ràng, Chu Tùng An là người “không có thân phận, không có địa vị” trong mắt bà.

Khi chiếc xe của Chu Tùng An đỗ trước mặt cô, những lời tự càm ràm đã bị vứt ra ngoài chín tầng mây. Chu Tùng An tới đón cô thật. Nhìn mà xem, anh ấy rất nghe lời cô, phải chăng anh ấy rất coi trọng cô?

https://thuviensach.vn

Cuối tháng năm, khi hoa vàng anh chỉ còn chút hương tàn cuối cùng, rất nhanh, bức tường bao kia lại được thay thế bằng một mùi hoa khác.

Đầu tháng sáu, nhà họ Hoắc lại bắt đầu trở nên bận rộn: "Cậu chủ Liên Ngao ghét người khác động vào đồ của mình, tất cả phải được giữ nguyên như lúc cậu ấy đi". Sau khi nói xong những lời này, quản gia Diêu thích ở đằng sau hét lên: "Nhớ đó!".

Cậu chủ Liên Ngao của ông ấy rất cố chấp trong một vài thói quen. Sự cố chấp này được ông ấy tôn vinh là có nguyên tắc. Ông ấy từng kiêu hãnh nói: "Người có nguyên tắc sẽ đứng trên mọi người".

Xa có Winston Churchill, Charles de Gaulle, gần có Vladimir Putin đều là những người có nguyên tắc.

Bầu không khí náo nhiệt ấy cũng ảnh hưởng tới Hoắc Tiểu Phàn. Cậu bé đã tròn bốn tuổi chín tháng hỏi: "Chị ơi, cậu chủ Liên Ngao là ai ạ?".

Khang Kiều nhớ năm ngoái nó cũng hỏi một câu tương tự.

Xung quanh không có ai, chỉ có đôi mắt hai phần trắng đen rõ ràng của thằng bé đang nhìn cô chăm chú.

Cô nói với nó đúng kiểu ngữ khí bà ngoại từng vỗ về mình khi xưa: "Hoắc Tiểu Phàn, em họ Hoắc, cậu chủ Liên Ngao mà A Chân nhắc tới cũng họ Hoắc".

Đôi mắt kia chớp chớp liên hồi, rõ ràng nó chẳng hiểu cô nói gì.

"Ngốc ạ." Cô khẽ gõ lên đầu nó: "Cậu chủ Liên Ngao chính là anh trai của Hoắc Tiểu Phàn".

Vì không có ai nên Khang Kiều mới dám yên tâm nói câu ấy.

"Ồ." Thằng bé bày ra dáng vẻ như nó đã hiểu.

https://thuviensach.vn

Xung quanh không có ai, Khang Kiều vùi đầu lên đôi vai nhỏ của Hoắc Tiểu Phàn, khẽ gọi: “Tiểu Phàn!”.

Cũng không biết thằng nhỏ có nghe hay không, giọng cô càng hạ thấp hơn: “Tiểu Phàn, em có thể bảo mẹ đừng uống rượu nữa không. Chị không muốn nhìn thấy mẹ biến thành con sâu rượu. Mẹ hoàn toàn không nghe lời khuyên của chị, hơn nữa chị cũng không biết nói mấy câu khuyên nhủ”.

Cùng với sự bận rộn của Hoắc Chính Khải, những tạp chí lá cải bắt đầu đưa tin ông ta và một cô gái nào đó có những cử chỉ thân mật ở nơi công cộng, Nghê Hải Đường lại càng chìm đắm trong thế giới của men rượu.

Còn Hoắc Liên Ngao chỉ khoảng mười ngày nữa là trở về.

Mùa hè này không biết lại xảy ra chuyện gì nữa?

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Năm 2000 – 2002 (02)

Hoắc Liên Ngao về sớm hơn vài ngày so với năm ngoái. Hôm ấy, Khang Kiều cũng vừa hoàn thành xong kỳ thi cuối kỳ. Để tránh tình huống đứng đực như cây kem rồi nói mấy câu "Cậu chủ Liên Ngao, cậu đã về" như năm ngoái, Khang Kiều lừ đừ ở ngoài rất muộn mới về nhà.

Khung cảnh không khác mấy so với năm ngoái: Người làm nhà họ Hoắc khoe với nhau món quà cậu chủ Liên Ngao mang về cho họ, cứ làm như quà của ai quý giá hơn thì có giá trị hơn trong lòng anh vậy.

Bắt đầu từ bảy giờ, cứ cách chục phút lại có một chiếc xe đi vào từ cánh cửa lớn màu vàng chính diện. Hoắc Chính Khải bỏ mọi công việc còn dang dở, làm một bữa tiệc mừng Hoắc Liên Ngao trở về.

Từ phòng của Khang Kiều có thể nhìn thấy quang cảnh ở biệt thự chính. Cũng giống năm ngoái, đèn đuốc sáng choang, người người tấp nập.

Hoắc Liên Ngao bảo người mang quà của cô đến đặt trên bàn học, bọc đẹp đẽ trông giống như một viên kẹo vuông rực rỡ sắc cầu vồng, bên trong đựng gì Khang Kiều không có hứng thú muốn biết.

Ngọn đèn trong phòng Hoắc Tiểu Phàn và Nghê Hải Đường đều sáng, chắc hẳn Hoắc Tiểu Phàn đang chơi người máy thông minh mà Hoắc Liên Ngao tặng nó. Có thể tưởng tượng ra thằng bé đang vui ra mặt, đó đều là những món đồ chơi mới lạ chưa có trên thị trường.

Còn Nghê Hải Đường có lẽ đang đóng cửa hậm hực. Năm nay Hoắc Liên Ngao tặng bà một cuốn sách có chữ ký của Hillary Clinton, đương nhiên,

https://thuviensach.vn

cũng bằng tiếng Anh. Nghe nói, Hoắc Liên Ngao còn đặc biệt ghi chú những đoạn nào cần xem cho dì Nghê.

Tối nay, Nghê Hải Đường không ra ngoài, kẻ thức thời luôn biết cân nhắc rõ thiệt hơn, mà Nghê Hải Đường thì không ngốc.

Một tuần sau đó, điều khiến Khang Kiều khá yên tâm là số lần ra ngoài buổi tối của Nghê Hải Đường đã được tiết chế lại. Đây là chuyện tốt, Nghê Hải Đường không dám uống rượu trong nhà.

Khang Kiều cũng tiếp tục cuộc sống như mùa hè năm ngoái, tránh được Hoắc Liên Ngao lúc nào là tránh. Trong khoảng chục ngày sau khi anh trở về, cô không gặp mặt anh lần nào. Nghe người làm nói, cậu chủ Liên Ngao gần đây đang khổ luyện cưỡi ngựa.

Trung tuần tháng sáu, trường học cho nghỉ hè. Có nghỉ hè hay không đối với Khang Kiều dường như cũng không có gì khác biệt. Bắt đầu từ ngày thứ ba của kỳ nghỉ hè, Khang Kiều liền đi lại ở khắp các trường kỹ năng với học phí đắt chết người, thậm chí Nghê Hải Đường còn ám thị năm sau Khang Kiều sẽ học các lễ nghi của cô dâu trong một đám cưới.

Rèn luyện các lễ nghi cho cô dâu trong ngày cưới ư? Không không, không phải đâu, các giáo viên ở đây đều được mời từ Nhật Bản về, họ sẽ truyền dạy cho bạn vô số những kỹ năng làm sao để người có tiền có thiện cảm với mình.

Năm sau, năm sau Khang Kiều cũng mới được mười bảy tuổi thôi.

Đối diện với ám thị ấy, Khang Kiều vẫn chọn cách im lặng như bao lần. Sự im lặng của cô trong mắt Nghê Hải Đường luôn tương đương với câu “Yes!”.

Cuối tháng sáu, thế vận hội thể thao tám quốc gia Nam Á được tổ chức ở Brunei. Trong nghi thức khai mạc thế vận hội, Khang Kiều nhìn thấy Hoắc

https://thuviensach.vn

Liên Ngao qua màn hình ti vi.

Hoắc Liên Ngao cao hơn rồi, anh mới mười ba tuổi trông còn nhỉnh hơn hoàng tử Brunei hơn anh mấy tuổi.

Lễ khai mạc kết thúc bằng màn thi đấu Polo giữa Hoắc Liên Ngao và hoàng tử Brunei. Polo là một môn thể thao kết hợp giữa cưỡi ngựa và đánh golf. Vì giá thành cao, nó dần trở thành trò chơi dành cho tầng lớp quý tộc. Chính vì như vậy, cuộc thi đấu này cũng trở thành một bài học trong ngày học kỹ năng.

Khang Kiều và mười mấy cô gái khác ngồi trước màn hình ti vi. Họ cũng tầm tầm tuổi với Khang Kiều, trong đó có vài người tới từ trường nữ sinh ở Bandar Seri Begawan. Theo lời Chu Tùng An nói, họ đều là những cô gái trong túi đựng đầy đồ trang điểm.

Trên màn hình lớn, trong chiếc lều màu trắng viền vàng là Sudan Brunei và các quan thần. Trên bãi cỏ xanh mướt rộng mênh mông, thiếu niên anh tuấn phi phàn cưỡi ngựa dưới bầu trời xanh ngắt và những đám mây trắng xóa. Cảnh tượng đó đẹp như một bộ phim cổ trang.

Khi cuộc thi bắt đầu, đám con gái vẫn còn ngồi nghiêm chỉnh, cùng với khả năng ngang sức ngang tài thể hiện dần qua cuộc thi, họ cũng bắt đầu đứng lên khỏi ghế.

Mỗi khi có bóng vào, biểu cảm của đám con gái lại thế này: Nếu Hoắc Liên Ngao ghi bàn thì nắm tay lại hoan hô, còn hoàng tử Brunei ghi bàn thì ngồi lại xuống ghế. Quả thực, xét về mặt thị giác, Hoắc Liên Ngao được lòng hơn hoàng tử Brunei, huống hồ, người tinh mắt vừa nhìn là biết kỹ thuật cưỡi ngựa của anh cũng tinh thông hơn hoàng tử rất nhiều.

Cuộc thi kết thúc sau một loạt những pha vào bàn, hòa điểm, vượt trước, lật ngược tình thế đầy kích thích. Sau 11 hiệp đấu, cuối cùng hoàng tử Brunei đã chiến thắng với một bàn dẫn trước.

https://thuviensach.vn

Chiếc đồng hồ đếm ngược dừng nhảy, Sudan thường ngày luôn tỏ ra tao nhã lịch thiệp trong mắt dân chúng bỗng đứng dậy khỏi ghế, vỗ tay.

Giữa tiếng vỗ tay râm ran khắp nơi, Hoắc Liên Ngao và vị Hoàng tử đổi áo thi đấu cho nhau. Giây phút này được máy quay dừng hẳn lại. Hôm đó, sự nổi bật của hai chàng trai này còn vượt qua cả người giành được huy chương vàng đầu tiên cho Brunei.

Hoắc Liên Ngao lại được dịp huênh hoang. Cho dù anh không chiến thắng. Vì nếu hoàng tử Brunei thắng anh về mặt tỷ số thì Hoắc Liên Ngao lại giành được sự ủng hộ vì kỹ thuật đua ngựa.

Thông qua màn hình ti vi, có thể nhìn thấy Hoắc Chính Khải ngồi trong một chiếc lều khác, biểu cảm kiêu hãnh trên gương mặt ông ta thuộc về niềm tự hào của người làm cha: Các người thấy chưa, đó là con trai tôi.

Ti vi cũng nhiều lần tạo cho Hoắc Liên Ngao, một thiếu niên mười ba tuổi tựa như sinh ra để lên truyền hình, những khoảnh khắc khiến người ta khó quên.

Tựa hồ như biết sẽ có rất nhiều người quan sát mình vậy, anh mỉm cười, trong nụ cười có sự thỏa thuê, mãn nguyện.

Nụ cười đó là đang thị uy trước mặt người phụ nữ phá vỡ lời hứa của bố mẹ anh ư? Ai mà biết được, nhưng Khang Kiều có thể đoán ra lúc này tâm trạng của Nghê Hải Đường nhất định không hề dễ chịu.

Nghê Hải Đường mà bực bội thì Hoắc Tiểu Phàn sẽ chịu khổ. Đứa trẻ cũng mang họ Hoắc đó, vì sao không có được niềm vui của bố nó chứ?

Quả nhiên, trở về nhà, nước mắt còn đọng trên gương mặt cậu bé Hoắc Tiểu Phàn ngồi một mình trên thảm cỏ đã chứng minh suy đoán của Khang Kiều. Bên cạnh đó, người máy thông minh mà Hoắc Liên Ngao tặng bị dỡ

https://thuviensach.vn

thành nhiều mảnh. Vừa nhìn thấy Khang Kiều, thằng bé lập tức bò dậy, loạng choạng nhào vào lòng cô, ấm ức bật khóc rất to.

Cô ôm lấy Hoắc Tiểu Phàn, thầm cầu nguyện trong lòng: Mùa hè mau qua đi, qua đi nhanh một chút.

Nhưng không hiểu vì sao Khang Kiều cảm thấy mùa hè năm 2001 lại rất dài, rất dài. Vì thế vận hội Nam Á đó ư? Có lẽ vậy.

Trong khoảng thời gian mười lăm ngày tổ chức thế vận hội, một vài hình ảnh với sự góp mặt trên khán đài của Hoắc Liên Ngao và hoàng tử Brunei trong một số sự kiện thể thao quan trọng đều được đưa tới hàng ngàn hàng vạn gia đình qua truyền hình. Tình bạn giữa hai người họ được mọi người say sưa thêm thắt.

Khoảng thời gian này, Khang Kiều không muốn nghe những tin tức về Hoắc Liên Ngao cũng thật khó khăn. Người làm nhà họ Hoắc nói về anh, các cô gái trong lớp kỹ năng nói về anh, thậm chí Khang Kiều còn nghe được cái tên “Hoắc Liên Ngao” qua lời Chu Tùng An.

Hôm đó, trong nhà hàng cũng đang phát lại trận Polo của hai người họ. Hãy nghe xem vị chuyên gia triết học đó đã chỉ tay lên màn hình ti vi và nói gì: “Anh cảm thấy trên thế giới này không còn ai thích hợp làm Liên Ngao hơn cậu ấy nữa”.

Thật là hết nói! Khang Kiều đứng dậy.

“Em sao vậy?” Chu Tùng An giữ cô lại.

Mặc kệ Chu Tùng An, Khang Kiều đi thẳng ra ngoài cửa nhà hàng, rẽ trái rồi tiến thẳng. Có tiếng bước chân đuổi theo rồi một bàn tay đặt lên vai. Cô quay đầu.

https://thuviensach.vn

Khi bắt gặp đôi mắt đo, Chu Tùng An chợt dừng bước trong vô thức, rồi lại lùi sau nửa bước. Anh bị nó hăm dọa, một ánh mắt vô hồn suốt thời gian qua bỗng có thứ gì cuộn trào.

Đó là một Khang Kiều mà Chu Tùng An hoàn toàn xa lạ.

“Khang Kiều?” Anh thử gọi một tiếng thăm dò, định giơ tay chạm vào cô nhưng lại ngập ngừng sau đó để tay lơ lửng giữa không trung.

Ánh mắt đang nhìn anh hướng xuống bàn tay anh. Giây phút đó, Chu Tùng An cảm thấy tay mình như bị thứ gì thiêu đốt, lập tức buông xuống.

Cô một lần nữa quay đầu đi, rồi lại tiến thẳng, để mặc anh ngẩn ngơ đứng ở chỗ cũ.

Cuối cùng, thế vận hội cũng kết thúc trong những lời khen ngợi văn hoa của báo chí và các vận động viên, khi đó đã là trung tuần tháng bảy, kỳ nghỉ hè của Hoắc Liên Ngao cũng đã trôi đi một nửa. Một tháng nữa, Hoắc Liên Ngao sẽ rời đi, dây thần kinh căng thẳng của Khang Kiều cũng dần dần thả lỏng hơn.

Sau khi thế vận hội kết thúc, Hoắc Liên Ngao bị mê muội lướt sóng. Đa số thời gian anh đều cùng bạn bè ra biển. Khoảng thời gian này, Nghê Hải Đường cũng đã bị bệnh viện cảnh cáo phải tiết chế rượu bia, mọi việc xem ra đều không tệ.

Đầu tháng tám, học xong môn kỹ năng buổi chiều, khoảng bốn rưỡi chiều, Khang Kiều nhìn thấy Chu Tùng An đứng một bên đợi mình. Giống như mấy lần trước, vừa nhìn thấy cô là anh nhe răng cười, vừa cười vừa đi về phía cô, tự nhiên đón lấy cặp sách của cô, rồi tự nhiên đi sóng vai với cô.

Lúc này, Khang Kiều mới nhớ lại mình từng giận dỗi anh vì ba chữ “Hoắc Liên Ngao”, bèn khẽ nói một câu: “Tùng An, em xin lỗi”.

https://thuviensach.vn

“Xin lỗi vì chuyện gì?” Chu Tùng An làm bộ như không hiểu cô nói gì.

Cô ngẫm nghĩ rồi ngước mặt về phía trước, giật giật khóe miệng: “Không có gì”.

Quay mặt sang, Chu Tùng An có phần không tin vào mắt mình. Cô gái lúc nào cũng sưng mặt đi vào, sầm mặt đi ra kia đang cười đó ư?

“Khang Kiều, khi em cười còn đẹp hơn lúc em sầm sì mặt đấy.” Không hiểu vì sao Chu Tùng An khi nói những lời này lại giống như một người gấp gáp muốn tranh công.

Giống như anh luôn hết lòng một làm một điều gì lấy lòng, nhưng người đó luôn không cho anh cơ hội.

Vừa dứt lời, nụ cười bé nhỏ, khẽ khàng lập tức biến mất.

Hoàng hôn buông xuống, ráng chiều đỏ rực đã bị bóng tối nuốt mất một nửa, nửa kia vẫn đang đung đưa trên mặt biển. Khang Kiều đứng trước cửa hàng kem đợi Chu Tùng An, anh thì cùng đồng nghiệp làm thủ tục thay ca.

Chu Tùng An làm việc trong cửa hàng kem này. Nó ở gần cảng biển, chốc chốc lại có những chàng trai cô gái mặc đồ bơi, bikini đi ngang qua. Những người này đa phần đều là dân thành phố và những du khách quốc tế, nụ cười rất thân thiện.

Khi người đàn ông đeo kính râm trung niên cười với Khang Kiều, xung quanh không một bóng người, nơi đầu lưỡi vẫn còn lưu lại mùi vị cây kem Chu Tùng An làm cho cô, ngọt mà không ngấy.

Cứ như vậy, cô nhếch mép. Nụ cười đó đến không dễ dàng. Khang Kiều cười lại với người đàn ông trung niên. Khi nghe được một câu tiếng Anh khen ngợi từ người đó, mặt cô cũng hơi đỏ lên.

https://thuviensach.vn

Bình thường, Khang Kiều rất ít được nghe mọi người khen mình đẹp. Gầy, đờ đẫn, khô khan là những thứ luôn đi theo cô như hình với bóng.

Một chiếc siêu xe khoác lên mình vỏ bọc cool ngầu từ đường quốc lộ đâm thẳng ra bờ biển. Khi nhìn rõ chiếc xe đó, Khang Kiều cất nụ cười lại. Trong vòng một tháng gần đây, chiếc xe này luôn đỗ trong garage của nhà họ Hoắc. Nghe nói, nó là bảo bối mới nhất của cậu chủ Liên Ngao, Hoắc Chính Khải sẽ không lái chiếc xe này ra ngoài.

Muốn né tránh đã không còn kịp nữa, cũng chỉ trong tích tắc, chiếc xe đã dừng lại trước mặt Khang Kiều.

Xe mui trần, có hai chỗ ngồi, ngồi trên ghế lái phụ là Hoắc Liên Ngao, người lái xe là một anh chàng lớn hơn anh vài tuổi, phía sau đặt vài tấm ván lướt sóng.

Muốn giả vờ không nhìn thấy đã không kịp nữa, Hoắc Liên Ngao đang nghiêng mặt nhìn cô rồi.

Điều chỉnh lại cảm xúc, ôm chặt chiếc cặp trong tay hơn một chút, cô hướng mặt về phía anh, chờ đợi.

“Đã lâu không gặp, chị gái của tôi.” Anh lên tiếng, mỉm cười, vẫy tay.

Khang Kiều há miệng, cuối cùng chẳng nói được tiếng nào.

“Cô vẫn giống trước kia, giống hệt một khúc gỗ.” Hoắc Liên Ngao thở dài, ánh mắt lướt nhìn cô một vòng: “Lúc cô cười với người đàn ông ngoại quốc ban nãy, tôi còn tưởng mình nhận nhầm người. Thì ra cô cười trông sẽ như vậy”.

Nói rồi, ánh mắt anh hướng xuống tay cô, tiếp tục biểu cảm hiếu kỳ: “Nghe nói mẹ cô báo danh cho cô tham gia rất nhiều lớp dạy phép tắc. Cô phải cố gắng mà học, học phí không rẻ đâu, đừng để lỗ vốn. Tôi nói vậy

https://thuviensach.vn

cũng không đúng lắm, ban nãy chị cười với ông ta cũng đẹp đấy, đó là kiến thức phép tắc chị vận dụng được phải không?”.

Một năm không gặp, tài ăn nói của Hoắc Liên Ngao càng ngày càng xuất chúng.

Liếm môi, Khang Kiều tự thúc giục mình nên nói gì đó đi nhỉ, nói mấy lời có thể lập tức đuổi anh đi, không cần tự trọng cũng được, dù sao thì đứng trước mặt Hoắc Liên Ngao, cô vốn chẳng còn liêm sỉ rồi. Không, phải nói là khi đứng trước mặt rất nhiều người, cô đã quên thật ra còn một thứ gọi là tự trọng.

“Đúng là như vậy sao? Hm?”

Nói xong, Hoắc Liên Ngao chống khuỷu tay lên cửa xe, khuôn mặt dán sát vào cô hơn, làm bộ điềm nhiên…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Năm 2000 – 2002 (03)

Khang Kiều nghĩ có lẽ Hoắc Liên Ngao nói đúng. Số tiền Nghê Hải Đường bỏ ra cho cô đã sắp công toi rồi. Cho dù cô cố gắng thả lỏng bản thân như cách mà các giáo viên hướng dẫn, nhưng khi đối mặt với chữ "Hm" của Hoắc Liên Ngao, cô đã buột ra một câu: "Không cần anh lo!".

Chống khuỷu tay lên cửa xe, Hoắc Liên Ngao nói bằng ngữ khí rất thân thiện: "Lần nào cô cũng vậy à? Coi lời ngợi khen của người khác là ý xấu. Thoải mái chút đi, cô xem, thời tiết hôm nay rất đẹp mà".

Thầm thở dài một tiếng trong lòng, Khang Kiều dứt khoát từ bỏ suy nghĩ khẩn trương đuổi Hoắc Liên Ngao đi. Cô đứng đó, giữ cặp càng lúc càng chặt, có phần căng thẳng.

"Cô đứng đây làm gì?" Hoắc Liên Ngao vừa nói vừa nhìn ra sau lưng cô: "Đợi ai à?".

Giống như trả lời cho thắc mắc của Khang Kiều, một anh chàng phục vụ mặc đồng phục quán kem đi tới trước mặt Khang Kiều: "Em là Khang Kiều phải không?".

Cô gật đầu.

"Chu Tùng An bảo anh qua nói với em, việc bàn giao công việc của cậu ấy xảy ra chút sự cố. Cậu ấy bảo em đợi cậu ấy thêm mười phút nữa, đảm bảo mười phút sau cậu ấy sẽ quay lại." Anh chàng nói xong thì vội vàng chạy về cửa hàng.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt rơi xuống chiếc cặp một quai trên vai Khang Kiều, Hoắc Liên Ngao làm bộ như bừng tỉnh ngộ: “Thì ra là vậy”.

Chiếc cặp một quai của nam trên vai Khang Kiều là của Chu Tùng An.

“Là thế nào hả? Hoắc Liên Ngao, anh đừng có ăn nói hàm hồ!” Khang Kiều buột miệng.

Hoắc Liên Ngao nhìn cô cười: “Họ nói với tôi, mấy người mười mấy tuổi đang yêu đều nói: ‘Tôi có yêu đâu’, thì ra thứ lý luận này tồn tại thật”.

Nói tới đây, anh ngừng lại, chuyển ánh mắt từ chiếc cặp sang hàng kem sau lưng cô: “Nhưng cô phải cẩn thận một chút. Một người làm thêm trong tiệm kem, chắc là gia cảnh cũng thường thường. Nếu để mẹ cô bắt được, chưa biết chừng sẽ ‘chia sẻ’ uyên ương đấy”.

Anh chàng ngồi bên cạnh Hoắc Liên Ngao mỉm cười nhắc nhở: “Là chia rẽ uyên ương”.

Khang Kiều ngậm chặt miệng.

Mau đi đi, Hoắc Liên Ngao!

Cô gái tên Khang Kiều đó vẫn từa tựa như một năm trước, có chút ngốc nghếch, có chút thô kệch. Rõ ràng khuôn mặt đó rất giống mẹ cô, nhưng dường như lại có điểm nào đó khác biệt. Cô chỉ đứng đó, bặm môi rất gắt gao, chiếc cặp trên vai dường như có thể khiến vai cô sụt xuống bất kỳ lúc nào.

Sau lưng cô có ngọn đèn đường vừa sáng lên, nó khiến bóng cô hắt xuống nền đường. Chiếc bóng đó trông rất mỏng manh. Đến mức độ nào nhỉ? Tới mức người ta bỗng hoài nghi, phải chăng chỉ cần giẫm một cái là có thể khiến cô ngã xuống đất, rơi rụng, tan biến.

https://thuviensach.vn

Có lẽ chỉ trong một suy nghĩ chớp nhoáng đó, Hoắc Liên Ngao bỗng cảm thấy bản thân dường như đã làm một việc không tốt lắm, có lẽ lúc trước anh nên giả vờ không nhìn thấy cô.

Tín hiệu này không tốt chút nào, nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình. Mặc dù, người gầy gò trước mặt này trong kế hoạch của anh không phải là kẻ thù, nhưng vĩnh viễn cũng không thể là bạn bè.

Anh thu tay lại.

Cái bóng nhỏ bé kia hắt lên cửa kính xe bên phải, xa dần rồi nhỏ lại, biến mất không dấu vết.

“Cô ấy là ai vậy? Trông khá đấy.” Joe đang lái xe bỗng nói một câu.

“Ai kia?” Vô thức hỏi câu đó, Hoắc Liên Ngao dĩ nhiên biết Joe hỏi ai, điều khiến anh kinh ngạc là câu nhận xét phía sau.

Trông khá ư? Hoắc Liên Ngao bỗng nghi ngờ phải chăng tai mình có vấn đề.

Nhíu mày cố gắng hồi tưởng lại chiếc bóng đáng thương đứng bên vệ đường: “Làm sao có thể nhận xét như vậy? Ngực? Hay mặt?”.

Cho dù cố gắng nghĩ lại, Hoắc Liên Ngao vẫn không thể nghĩ tới bất kỳ điểm gì của Khang Kiều có liên quan tới câu “Trông cũng được”. Anh luôn không tài nào nhớ được dáng vẻ của đứa con riêng mà người làm hay nói.

Thứ khiến anh có ấn tượng sâu đậm nhất có lẽ là đôi mắt của Khang Kiều, rất to, gần bằng sinh vật ngoài hành tinh rồi.

Joe dường như cũng nghi hoặc như anh: “Mình cũng không thể nói cụ thể được cô ấy khá ở điểm nào. Nhưng khi nhìn thấy cô ấy đứng ở đó, chỉ

https://thuviensach.vn

có cảm giác rất muốn ôm lấy cô ấy, cảm giác khi ôm cô ấy nhất định rất mềm mại".

Khang Kiều đứng đó chỉ khiến Hoắc Liên Ngao có cảm giác như ôm một khúc xương, còn là loại xương cứng khiến người ta đau nhức nữa.

"Không, cậu không được ôm cô ta." Hoắc Liên Ngao cảm thấy đây là một lời nhắc nhở cần thiết, Joe không biết tình hình gia đình họ.

"Vì sao?"

"Cậu chỉ cần ôm cô ta là một cái là sẽ không buông ra được, giống như bố mình không bỏ được mẹ cô ta ấy." Nheo mắt lại, anh nhìn về phía trước: "Trong rừng rậm Amazon có một loài thủy sinh, nhỏ xíu, trông thì có vẻ vô hại. Ban đầu khi chúng bám vào da thịt cậu, cậu chỉ cảm thấy ngứa ngáy, cậu không phòng ngự. Trong lúc cậu đang sơ hở, thật ra chúng đã len lỏi vào trong cơ thể cậu, cùng với thời gian sẽ sinh sôi và phát triển. Tới lúc đó, uy lực của chúng mới thể hiện ra ngoài".

Rõ ràng Joe không bỏ những lời của anh vào tai. Hoắc Liên Ngao vẫn luôn không hiểu, một người nhanh nhạy như Hoắc Chính Khải sao lại mắc bẫy của một người phụ nữ, sau đó khi gặp Nghê Hải Đường thì anh đã hiểu ra một chút.

Người phụ nữ đó có một khuôn mặt vô hại, ai lại đi đề phòng kiểu sinh vật thơ ngây như loài thỏ chứ.

Khang Kiều là con gái của Nghê Hải Đường, có một khuôn mặt cực kỳ giống mẹ, còn bản chất thì… Tốt nhất Khang Kiều đừng mang bản chất của mẹ cô.

Ít nhất, hiện tại Hoắc Liên Ngao chưa quá căm ghét Khang Kiều.

https://thuviensach.vn

Đó là một cô gái yên lặng, tới mức người ta thường quên mất sự tồn tại của cô. Nếu không phải vì hôm nay nhìn thấy cô, Hoắc Liên Ngao nghĩ có lẽ anh sắp quên nhân vật này rồi.

Thời gian chầm chậm trôi, ngày này nối tiếp ngày khác, bạn bè của Hoắc Liên Ngao phân thành nhiều tốp. Hôm nay có người từ Đức tới, người Đức đi rồi lại có người từ Mỹ tới, sau đó là bạn từ Anh tới, thi thoảng họ lại tổ chức tiệc tùng ở vườn hoa lộ thiên.

Mùa hè này, mấy chiếc mô tô cool ngầu trong garage của Hoắc Liên Ngao cứ yên lặng nằm đó mãi, chủ nhân của chúng đã lãng quên chúng rồi.

Mùa hè này, Khang Kiều cũng không còn hay mơ tới cô gái chưa biết diện mạo, chết vào một buổi tối nào đó nữa.

Cuối tháng tám, kỳ nghỉ hè gần kết thúc, cũng là lúc Hoắc Liên Ngao sắp về Mỹ. Ngang qua con đường nhỏ bị cây cối che kín mít, thi thoảng lại nghe thấy tiếng Hoắc Liên Ngao an ủi đứa con của người giúp việc già: “Anh sẽ về nhanh thôi, tới lúc đó anh sẽ chọn cho em món quà to nhất, đẹp nhất”.

“Thật không ạ.”

“Đương nhiên rồi.”

Cuộc đối thoại đó, ngữ khí đó là ai cũng sẽ nghĩ rằng cậu chủ Liên Ngao giống như những gì người khác miêu tả, thân thiện, lịch thiệp, đối với ai cũng tốt.

Hôm nay, một ngày trước khi Hoắc Liên Ngao rời khỏi Brunei.

Chập tối, từ xa Khang Kiều đã nghe thấy tiếng cười của Hoắc Tiểu Phàn, vừa sáng vừa trong. Đây quả thực là lần đầu tiên Khang Kiều thấy Hoắc Tiểu Phàn cười thoải mái như vậy.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều cũng bất giác rướn môi cười. Rốt cuộc Hoắc Tiểu Phàn đang cười gì nhỉ? Cô có chút tò mò, bèn rảo nhanh bước chân.

Qua bóng cây thưa thớt, Khang Kiều nhìn thấy Hoắc Tiểu Phàn ở phía sau vườn hoa lộ thiên. Nó đứng trên giá đèn đã hỏng, cao khoảng hai mét. Nó cứ đứng đó làm động tác như bay lượn. Sao Hoắc Tiểu Phàn lại chạy ra đó, lỡ ngã xuống thì sao?

Cô nhìn xuống dưới, nụ cười chợt tắt. Trái tim Khang Kiều bỗng nhảy dựng lên. Hoắc Liên Ngao đứng ngay bên cạnh, nhìn tay có vẻ như đang chỉ đạo Hoắc Tiểu Phàn làm gì đó?

Nếu hỏi Khang Kiều thứ quan trọng nhất với cô trên đời này là gì, thì đó chính là Hoắc Tiểu Phàn. Cô luôn ghi nhớ lời Nghê Hải Đường: Ruột thịt như chân tay, máu mủ ruột rà.

Cô co cẳng chạy, căng cổ hét: “Tiểu Phàn, mặc kệ anh ta!”.

Tiểu Phàn, đừng bị lừa bởi những lời ngon ngọt của anh ta, người đó không tốt với em chút nào đâu.

Hai người đó như không nghe thấy tiếng hét của cô vậy. Khi giẫm chân lên bãi cỏ vườn hoa, trái tim Khang Kiều như ngừng đập vì những cảnh tượng trước mắt. Cô cứ thế giương mắt nhìn Hoắc Tiểu Phàn đứng trên giá, dang rộng tay, ngửa ra sau.

Tiểu Phàn…

Hoắc Tiểu Phàn vừa ngửa ra, có một đôi tay đỡ lấy nó. Khang Kiều ngã rạp xuống thảm cỏ. Hoắc Tiểu Phàn được Hoắc Liên Ngao đỡ lấy và anh đồng thời quay mặt về phía cô.

Khang Kiều ngồi sụp dưới đất, thở hồng hộc.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao cúi người đặt Hoắc Tiểu Phàn xuống. Hoắc Tiểu Phàn chạy về phía cô, dừng lại trước mặt cô: “Chị, sao chị bị ngã vậy?”.

Khang Kiều giơ tay kéo nó vào lòng. Ban nãy cô còn tưởng cô đánh mất nó rồi, giống như đột ngột đánh mất bà ngoại vào một mùa hè vậy.

Vẫn là một đôi giày bóng đá với hai màu xanh trắng, nhưng đã không phải là đôi Khang Kiều thấy năm ngoái. Bế Hoắc Tiểu Phàn lên, Khang Kiều đứng dậy.

Hoắc Liên Ngao đứng chặn trước mặt cô.

Anh và cô cách nhau một khoảng rất gần. Anh đã không chỉ cao hơn cô một cái đầu nữa, bả vai cũng rộng dài hơn năm ngoái.

Một Hoắc Liên Ngao như vậy đã dần tạo nên cảm giác chèn ép cho đối phương.

“Xem ra bị dọa hết hồn rồi.” Hoắc Liên Ngao giơ tay chặn đường đi của Khang Kiều, “Tưởng tôi giở trò hả? Tưởng tôi lừa nó lên đó rồi giương mắt nhìn nó ngã xuống, sau đó nói với mọi người rằng mọi chuyện không liên quan đến tôi, là nó tự nhảy xuống”.

“Không phải vậy.” Khang Kiều cất giọng khô khốc, nghiêng người né tránh cơ thể Hoắc Liên Ngao đang ép tới.

“Thế tại sao đang yên đang lành mặt lại trắng bệch như ma vậy?” Hoắc Liên Ngao cũng di chuyển nửa bước. Cô và anh lại biến thành đối mặt nhau, hơn nữa lần này còn gần hơn.

Anh cúi người, tập trung nhìn khuôn mặt cô. Khang Kiều nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của mình trong đôi đồng tử của anh, quả thật rất giống một Nghê Hải Đường khi bôi lớp phần dày lên mặt.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều quay mặt đi, yên lặng. Sau nhiều lần đối mặt với anh, cô ít nhiều rút ra được chút kinh nghiệm: Không làm gì cả, không nói gì cả, cứ đợi chờ như thế, đợi tới khi Hoắc Liên Ngao cảm thấy nhàm chán, anh sẽ tự đi.

Cô đứng đó, bất động.

“Tiểu Phàn, nói cho chị em biết, ban nãy chúng ta đang chơi trò gì…” Anh dịu dàng hỏi Hoắc Tiểu Phàn.

Thế là, hiếm khi thấy thằng bé cất giọng lảnh lót: “Chị ơi, em và anh Liên Ngao đang chơi trò đỡ người, anh Liên Ngao…”.

Anh Liên Ngao? Xưng hô này lại dấy lên cảnh giác trong lòng Khang Kiều. Cô len lén liếc nhìn Hoắc Liên Ngao, anh dường như rất tập trung nghe Hoắc Tiểu Phàn nói.

Được cổ vũ khích lệ, thằng bé càng hân hoan hơn: “Anh Liên Ngao nói trò chơi này truyền đạt một sự tin tưởng. Em cũng không biết tin tưởng là gì. Anh Liên Ngao nói đó là thứ hay đi chung với dũng khí. Em chỉ cần dũng cảm là người máy của em sẽ quay lại. Thế nên, em đứng đây, em muốn mọi người biết em dũng cảm”.

Xem ra Hoắc Tiểu Phàn vẫn còn nhung nhớ người máy đã tan nát của nó.

“Thế nên, ngày mai anh Liên Ngao sẽ tới tổng bộ của người máy nói với họ Tiểu Phàn đã dũng cảm thế nào.” Hoắc Liên Ngao tiếp lời Tiểu Phàn: “Thế là, mùa hè năm sau, người máy sẽ trở lại bên cạnh Tiểu Phàn, người máy còn mang tới bạn bè của người máy nữa”.

Câu nói của Hoắc Liên Ngao khiến thằng bé bỗng vỗ tay hoan hô.

Trong tiếng reo hò, bờ môi của Hoắc Liên Ngao tiến sát tới Khang Kiều. Bờ môi ấy lướt qua tóc cô, hình thành một khoảng cách sít sao với vành tai

https://thuviensach.vn

cô.

Anh nói với cô bằng một giọng rất khẽ, rất nhẹ: “Thật ra có đỡ em trai cô không còn tùy tâm trạng của tôi, cho dù tôi không đỡ, cũng không ai dám nói gì, vì họ không dám”.

Sống lưng Khang Kiều thẳng tắp.

“Cậu là ai? Các người… đang làm gì?” Có âm thanh thảng thốt vang lên, Hoắc Liên Ngao né mặt, Khang Kiều hơi lùi ra sau.

Người nói câu ấy là Nghê Hải Đường. Bà ta đứng trên con đường nhỏ nối liền vườn hoa và căn nhà. Khi Hoắc Liên Ngao quay đầu, Khang Kiều nhìn rõ những biến hóa nhanh chóng trên khuôn mặt mẹ: Từ ngờ vực chuyển sang kinh ngạc, dịu dàng, cuối cùng cười rạng rỡ.

“Liên Ngao!” Ban nãy bà còn ôm cánh tay, giờ buông thõng hai tay xuống, bước về phía họ, bước chân thể hiện sự xót xa với những loài cây bên dưới. Rồi bà dừng lại, nụ cười càng đậm thêm: “Lúc vào thấy cửa mở, dì còn tưởng…”.

Nghê Hải Đường có lẽ muốn biểu đạt khi vào thì cửa mở, thế nên bà không biết kẻ bất trị nào lén lút chui vào đây, vì vậy ngữ khí có hơi nặng nề.

Hoắc Liên Ngao cũng đứng thẳng dậy, mỉm cười đáp lại.

“Lại cao lên rồi, con sắp cao bằng bố con rồi.” Nghê Hải Đường nói, mang theo biểu cảm may mắn như gặp lại con của bản thân sau nhiều năm xa cách.

“Cảm ơn.” Anh đáp lại hững hờ.

“Có muốn vào trong ngồi một lát không?”

https://thuviensach.vn

“Được chứ?”

Khang Kiều bế Hoắc Tiểu Phàn rồi nhìn nó.

Giây phút ấy, cô rất hy vọng Tiểu Phàn của cô đừng bao giờ lớn…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Năm 2000 – 2002 (04)

Từ lúc Hoắc Liên Ngao bước vào cho đến khi đi ra cũng chỉ vỏn vẹn chục phút đồng hồ. Hoắc Liên Ngao uống hết cốc trà Khang Kiều rót cho anh thì lấy lý do trở về thu dọn hành lý.

Từng ngọn đèn trong vườn lần lượt sáng lên. Cánh cửa theo kiến trúc Porticus vẽ hình cây lá móng tuyệt xảo, Hoắc Liên Ngao đứng bên cạnh cửa, Nghê Hải Đường cũng vậy, Khang Kiều thì nắm tay Hoắc Tiểu Phàn.

Cảnh tượng bây giờ rất giống đứa trẻ tới nhà ai đó làm khách và sắp trở về.

Nhìn Nghê Hải Đường, Hoắc Liên Ngao nói: “Không biết tôi có nên cảm thấy may mắn vì dì chưa vứt cuốn sách tôi tặng dì vào trong thùng rác không?”.

Hai cuốn sách bằng tiếng Anh Hoắc Liên Ngao tặng cho Nghê Hải Đường vẫn được đặt ở vị trí dễ nhìn nhất trong phòng khách, vì Nghê Hải Đường đã dặn dò, nên người làm giữ gìn chúng rất tốt.

Nghê Hải Đường thật thà nói: “Dì không biết tiếng Anh. Nhưng, gần đây dì đang đi học tiếng Anh, một thời gian nữa chắc là dì có thể đọc được nội dung trong sách”.

“Thế ư?” Hoắc Liên Ngao kéo dài giọng, ánh mắt trôi về phía Hoắc Tiểu Phàn.

Khang Kiều vô thức đứng chắn tầm nhìn của anh.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Phàn.” Miệng anh gọi tên thằng bé, nhưng mắt thì lại nhìn cô. Anh khiêu khích: “Anh Liên Ngao sắp đi rồi”.

Dưới sự kháng nghị của Hoắc Tiểu Phàn, Khang Kiều đành phải tránh ra.

“Anh Liên Ngao, anh sắp đi tới tổng bộ của người máy ạ?”

“Phải, anh Liên Ngao sắp đi tới tổng bộ của người máy. Đúng rồi, Tiểu Phàn, em còn chưa nói cho anh biết vì sao bạn người máy của em lại biến mất?”

Câu nói ấy khiến Khang Kiều cảm thấy có sự chẳng lành, biểu cảm của Nghê Hải Đường cũng lộ rõ đôi phần căng thẳng.

Bà ủy khuất lên tiếng: “Tại mẹ không tốt, mẹ đã làm hỏng nó”.

Hoắc Liên Ngao đi rồi, khi bóng anh khuất dạng, Nghê Hải Đường lập tức nắm lấy tay Hoắc Tiểu Phàn. Khang Kiều vội vã đuổi theo sau.

Cánh cửa đóng sập lại, Khang Kiều tẽ tay Nghê Hải Đường ra, giải thoát cho Hoắc Tiểu Phàn.

Nghê Hải Đường thở hồng hộc chỉ vào họ: “Hai đứa chúng mày, cộng cả hai vào cũng không bằng được Hoắc Liên Ngao”.

Nói xong dường như vẫn chưa hết giận, bà đi tới trước tủ kính bày cuốn sách của Hoắc Liên Ngao, vung tay, quăng sách xuống đất.

Bà giẫm chân lên sách, chửi rủa: “Thằng nhãi ranh ấy rốt cuộc ăn gì khôn lớn mà quái đản như vậy, thật tức chết tao!”.

Không hiểu vì sao, so với một Nghê Hải Đường dịu dàng hiền thục, Khang Kiều thích một Nghê Hải Đường như thế này hơn: Đanh đá, chua ngoa, còn mang theo chút tính cách của dân tỉnh lẻ.

https://thuviensach.vn

“Khang Kiều, mày đang cười đấy à? Cả mày mà cũng cười mẹ?” Bà chỉ tay vào cô.

Lúc đó, Khang Kiều rất muốn nói: Không phải đâu mẹ, con không cười mẹ, con chỉ cảm thấy mẹ của giây phút này thật dễ thương, rất giống mẹ người ta.

Câu nói đó gần như đã bật ra khỏi miệng.

“Khang Kiều, mẹ cho mày biết, trên đời này ai cũng có tư cách cười mẹ, riêng mày thì không. Nếu không vì ông bố trời đánh của mày, mẹ mày đã chẳng rơi vào bước đường này!” Ngón tay chỉ vào mặt cô không khác gì một mũi tên sắc nhọn.

Nếu Nghê Hải Đường không nhắc tới danh xưng đó, Khang Kiều đã sắp quên mất thì ra mình còn một người cha. Nụ cười của cô tắt dần, khó khăn nuốt xuống những lời định nói, cô kéo tay Hoắc Tiểu Phàn, quay người, rời khỏi đó.

Sáng hôm sau, Khang Kiều nhìn thấy hai cuốn sách đã được bày lại lên tủ. Chúng hoàn toàn không xây xước gì, dường như chẳng thể nhận ra chúng từng bị ai đó giày xéo.

Thở hắt ra một hơi, Khang Kiều đứng ngoài cửa phòng Nghê Hải Đường. Cô gõ cửa, sau khi nghe thấy giọng bà từ trong vọng ra, cô gọi một tiếng “Mẹ”.

“Mẹ, hôm nay có thể con sẽ về rất muộn, mẹ thay con xin lỗi chú Hoắc một tiếng nhé.”

Hôm nay Khang Kiều phải tới trường báo danh. Cô rất vui vì nhà trường chọn ngày hôm nay. NHư vậy cô có thể lề mề đến khi qua thời gian đi tiễn Hoắc Liên Ngao. Khang Kiều luôn cảm thấy bộ dạng lần đầu tiên gặp anh của mình có hơi ngu ngốc.

https://thuviensach.vn

Ánh nắng chiều khiến người ta say lòng rơi xuống bức tường bao màu trắng hồng. Hoắc Liên Ngao ngồi trên xe, mỉm cười, vẫy tay chào những người làm mặc đồng phục xếp thành hàng ngay ngắn đứng một bên xe.

Biểu cảm lưu luyến thể hiện trên nét mặt của tất cả mọi người, nhưng rốt cuộc trong số đó có bao nhiêu gương mặt là thật lòng, bao nhiêu gương mặt là giả ý thì chẳng ai hay biết.

Nhưng, Hoắc Liên Ngao thì biết chủ nhân của gương mặt giả tạo kia nhất định tên là Nghê Hải Đường.

Cánh cửa vàng từ từ được kéo vào đằng sau xe, Hoắc Liên Ngao không cười nữa, ngồi nghiêm chỉnh, mắt hướng về phía trước. Hoắc Chính Khải đang ngồi bên cạnh anh, đây là người có thể nói là đã bỏ trăm công ngàn việc, tranh thủ đưa anh ra sân bay.

Ông thích cứ để ông đưa.

“Liên Ngao, xin lỗi, năm nay bố quá bận, không có thời gian dành cho con.” Hoắc Chính Khải cất giọng áy náy.

“Con hiểu.” Hoắc Liên Ngao trả lời.

“Con hiểu chuyện hơn năm ngoái rồi.” Ngữ khí áy náy biến thành nhẹ nhõm.

Hoắc Liên Ngao cười.

“Năm sau nhé.” Ông nói với vẻ lấy lòng: “Năm sau con về, bố sẽ cùng con ra biển, chúng ta làm một cuộc thi câu cá”.

“Được ạ.”

Trầm mặc — Lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

Chiếc xe vòng qua quảng trường. Trên quảng trường còn treo tấm áp phích chụp lại cảnh Hoắc Liên Ngao và hoàng tử Brunei trao đổi áo thi đấu. Giống như bắt được cơ hội tuyệt vời, Hoắc Chính Khải chỉ tay lên đó: "Con biết không, giây phút đó, bố rất tự hào về con".

"Cảm ơn bố."

Vớ vẩn, những lời như vậy chỉ càng khiến anh buồn ngủ mà thôi.

Hoắc Chính Khải bổ sung thêm một câu: "Ông nội cũng vậy".

"Ông nội có gọi điện cho con rồi."

Hoắc Chính Khải có phần ngượng ngập. Những chủ đề ông cố tình tạo ra đều không nhận được hưởng ứng.

Tiếp theo bầu không khí lại rơi vào lạnh lẽo.

Lát sau, Hoắc Chính Khải lên tiếng, giọng có chút chua xót: "Liên Ngao, hình như bố vẫn chưa xin lỗi con về những việc bố đã làm".

"Không, bố ạ, bố nên xin lỗi mẹ."

Trầm mặc…

Một lúc nữa thì di động của Hoắc Chính Khải vang lên.

Chiếc xe dừng lại, Hoắc Chính Khải làm mặt áy náy vòng qua ôm lấy anh: "Liên Ngao, bố xin lỗi. Bố nghĩ bố phải về công ty một chuyến, mấy hôm nữa bố sẽ qua thăm con, gửi lời hỏi thăm của bố tới bà ngoại".

"Vâng."

Hoắc Chính Khải vội vã bỏ đi. Hoắc Liên Ngao không buồn nhìn theo bóng ông một lần, chiếc xe tiếp tục chạy thẳng.

https://thuviensach.vn

Chiếc xe dừng trước ngã tư đèn tấp nập nhất trung tâm thành phố, vỉa hè hai bên chỗ nào cũng bắt gặp hình ảnh những nữ sinh trong chiếc sơ mi trắng phau và chiếc váy xếp ly màu xanh da trời.

Nếu Hoắc Liên Ngao nhớ không nhầm, có lẽ đó là đồng phục trường nữ sinh Bandar Seri Begawan. Vài hôm trước họ tổ chức party đồng phục trường học trên du thuyền, có mấy người tới từ ngôi trường đó mặc chính bộ đồng phục này.

Anh vừa nghe nhạc vừa lơ đãng phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, vô tình nhìn thấy bóng một nam một nữ. Họ đang sóng vai nhau đi về phía thư viện. Người con trai cao lớn mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay nhạt màu, cô gái hơi gầy một chút, mặc bộ đồng phục của trường nữ sinh.

Đôi nam nữ ấy bỗng nhiên dừng lại, nhìn tình huống có lẽ là có cát bay vào mắt cô gái. Ngay gần đó là cảng biển, gió ở đây cực lớn.

Người con trai đang cúi xuống thổi cát cho cô gái.

Cũng không biết vì cô gái hơi gầy hay vì anh chàng kia cao to khiến cô ấy trông nhỏ lại. Tiết tấu nhạc nhanh trong tai nghe chuyển sang bản dương cầm êm ru, bài Sonata Ánh trăng của Beethoven.

Cơn gió bên cảng biển thổi tung mái tóc dài ngang vai của cô gái, ánh hoàng hôn hắt lên những lọn tóc, giống như rắc một màu vàng kim.

Cơn gió cũng thổi tung vạt váy dài tới đầu gối của cô gái. Dưới vạt váy là đôi chân đều tăm tắp, làn da trắng sáng. Làn da kiểu đó rất dễ khiến người ta liên tưởng tới ánh tuyết trên dãy núi Alps, mềm mại, thánh thiện.

Không hiểu sao đầu óc Hoắc Liên Ngao nhất thời hồi tưởng lại câu nói của Joe cách đây không lâu.

https://thuviensach.vn

Mình cũng không thể nói cụ thể được cô ấy khá ở điểm nào. Nhưng khi nhìn thấy cô ấy đứng ở đó, chỉ có cảm giác rất muốn ôm lấy cô ấy, cảm giác khi ôm cô ấy nhất định rất mềm mại…

Hoắc Liên Ngao mơ hồ nghĩ, cô gái trước mắt mới phù hợp với hình tượng đó, cô gái trước mắt mà ôm vào nhất định rất mềm mại.

Cuối cùng, chiếc xe chầm chậm khởi động. Đồng thời lúc này, người đàn ông cũng thổi được cát ra khỏi mắt cô gái. Họ lại sóng vai như ban nãy tiến về phía trước. Chiếc xe sượt ngang qua họ, ánh mắt Hoắc Liên Ngao cũng thu lại.

Phía trước là hàng xe dài dằng dặc, tốc độ tiến lên chậm như rùa bò.

Nghĩ một lát, anh lại kéo cửa sổ xuống, quay đầu nhìn.

Vừa nhìn…

Gặp ma rồi!

Khang… Khang Kiều?

Gặp ma rồi, gặp ma rồi!

Cô gái đó là Khang Kiều! Vì sao lại là Khang Kiều, làm sao có thể là Khang Kiều! Khúc gỗ đó ư? Khúc gỗ đó dựa vào cái gì mà khiến người ta cảm thấy ôm vào sẽ mềm mại chứ?

Hoắc Liên Ngao biết mình không thể nhìn nhầm. Đôi mắt như cá chết của Khang Kiều rất dễ phân biệt, con ngươi tựa hồ có thể rơi ra khỏi hốc mắt bất kỳ lúc nào vậy!

Quay mặt đi, đóng cửa lại, vì cơ thể thực hiện một động tác với biên độ lớn nên cánh tay đã chạm vào chiếc di động đặt trên đầu gối làm nó rơi xuống đất. Anh cúi xuống nhặt máy lên thì…

https://thuviensach.vn

“Rầm!” một tiếng, đầu anh đụng trúng ghế phía trước.

Shit! Đúng là gặp ma thật rồi!

Anh cuống cuồng chuyển bài nhạc nhẹ vừa rồi thành nhạc nhanh, để Rock nặng lấp đầy lỗ tai mình, như vẫn cảm thấy chưa đủ, anh còn dặn dò tài xế: “Lái nhanh một chút!”.

Chiếc xe rẽ vào một con đường, Hoắc Liên Ngao thở phào, một lần nữa khôi phục ánh nhìn hờ hững du đãng ngoài cửa sổ. Đều tại bà ngoại cả, suốt ngày lải nhải bên tai anh là đừng nghe mấy thứ nhạc Rock đó nữa, phải nghe các danh khúc thế giới, thế nên mới khiến anh có ảo giác vừa rồi?

Cái khúc gỗ đó ôm vào người sao có thể mềm mại được, đúng là vô lý đùng đùng!

Hoắc Liên Ngao thề khi trở lại Mỹ sẽ xóa sạch đống danh khúc đó đi, bài đầu tiên cần xóa chính là Sonata Ánh trăng của Beethoven.

Ban nãy quả thật là một kỷ niệm ác mộng.

Tháng chín, Hoắc Tiểu Phàn đón sinh nhật năm tuổi. Đó đúng là một thằng bé tham lam, nó ước rất nhiều điều, một trong số đó là hy vọng anh Liên Ngao mau trở về. Thế nhưng trong vô vàn những điều ước ấy không có cái nào liên quan tới “bố”.

Hoắc Chính Khải vắng mặt lần thứ năm trong bữa tiệc sinh nhật của Hoắc Tiểu Phàn.

Năm 2002 bước đến trong những câu lải nhải của Hoắc Tiểu Phàn rằng: “Khi nào anh Liên Ngao mới trở lại”. Hoắc Tiểu Phàn lại cao hơn một chút, lớp son môi của Nghê Hải Đường cũng đậm hơn một chút.

https://thuviensach.vn

Buổi tối hôm ấy, Khang Kiều cũng âm thầm cất hết những chiếc áo lót cũ của mình đi, mấy chiếc ngày xưa hình như đã nhỏ lại, siết chặt khiến cô khó chịu, tới mức cô đành phải suy tính tới việc tăng thêm một cỡ khi mua đồ lót.

Cuối năm mười sáu tuổi, Khang Kiều đón lần dậy thì thực sự của mình, hai bầu ngực phát triển với tốc độ chóng mặt khiến cô hơi hoang mang, tới độ cô đành phải dùng những bộ quần áo cỡ lớn để che đi.

Cuối năm 2002, nước Mỹ phía bên kia Thái Bình Dương xảy ra một sự việc: Một cảnh sát người da trắng ở New York nhận được điện thoại báo án, bắt giữ thanh niên châu Á từ trong siêu thị đi ra. Năm phút sau, thanh niên này chết tại chỗ, báo cáo khám nghiệm tử thi cho biết, anh ta tử vong vì tắc thở.

CCTV trước cửa siêu thị quay được toàn bộ quá trình chàng trai tử vong. Sau một cuộc cãi vã kịch liệt, người cảnh sát da trắng đã dùng tay bóp chặt cổ chàng trai khiến anh ta chết tại chỗ.

Giám đốc siêu thị đã giao đoạn CCTV này cho Cục cảnh sát New York. Vị cảnh sát da trắng bị cách chức do hành xử thái quá trong lúc chấp pháp. Nhưng một tháng sau, người ta một lần nữa nhìn thấy vị cảnh sát này đeo thẻ liên bang. Chuyện này gây xôn xao dư luận New York, nhưng vì vấn đề này tồn tại phổ biến trong xã hội Mỹ, cộng thêm việc chàng trai kia tới từ một gia đình tái hôn nên cuối cùng chuyện này đành dang dở.

Một tuần sau, một người Trung Quốc cầm bức ảnh của chàng trai bị bóp chết, mặc chiếc áo phông màu xanh lục mang dòng chữ “Tôi không thở nổi” tới Cục cảnh sát New York, ngồi yên kháng nghị sự chấp pháp tháp quá của cảnh sát tại đây.

Một ngày sau, bên cạnh chàng trai người Hoa này xuất hiện thêm khoảng chục người tầm tuổi tương đương, ăn mặc giống hệt cũng ngồi đó. Ba ngày

https://thuviensach.vn

sau, số người đã lên đến hàng trăm.

Thú vị là trong số hàng trăm người ấy có tới 80% là nữ giới. Hiện tượng này khá hiếm gặp, nhưng khi bức ảnh của chàng trai người Hoa được truyền thông tung lên mạng, mọi người cũng không còn cảm thấy lạ nữa.

Thanh niên đó có một diện mạo hơn người, một gương mặt điềm tĩnh và lạnh lùng khác hẳn tuổi của mình.

Sự việc kháng nghị ấy kéo dài nửa tháng, sau đó biến thành một hoạt động rầm rộ. Có gần chục ngàn người mặc áo phông xanh với dòng chữ "Tôi không thở được" đi trên đường phố vào cuối mùa xuân năm 2002, đa số đều còn rất trẻ.

Ngày hôm nay, một vài tờ báo chính thống đã dành vị trí đẹp nhất cho những thanh niên này, họ gọi ngày này là "Bài ca mùa xuân".

Hoạt động này buộc Cục trưởng Cục cảnh sát New York phải đệ đơn từ chức. Hôm đó, một phóng viên phỏng vấn được thanh niên người Hoa đã yên lặng ngồi đó suốt nửa tháng trời.

Lời nói của cậu bé mới mười bốn tuổi khiến người ta phải suy tư.

"Em chỉ không muốn làm một người khoanh tay đứng nhìn. Khi vấn đề xảy ra, chính những người thờ ơ không hành động mới là những người khiến chúng ta thất vọng nhất."

Đoạn phỏng vấn này, câu nói kinh điển này khiến người ta ghi nhớ một cái tên.

Cậu thanh niên người hoa đó tên là Hoắc Liên Ngao.

Bài phỏng vấn nhanh chóng được lan truyền trên mạng xã hội, Khang Kiều cũng nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

Đó là một buổi sáng cuối tuần, chiếc laptop được đặt trước cửa sổ hướng Nam. Cửa sổ mở toang, bên ngoài có hàng chục cây Xa kê. Lá của nó to như tán ô, qua một đêm mưa gió, vài phiến lá Xa kê trước cửa sổ tựa như nhỏ xuống những giọt nước màu xanh lá.

Cũng xanh ngắt như màu áo của Hoắc Liên Ngao, bài ca mùa xuân.

Đúng vào độ tuổi dễ sùng bái, không hiểu sao, vào buổi sáng hôm ấy, Khang Kiều bỗng âm thầm nhen nhóm chút chờ đợi nhỏ nhoi.

Chờ đợi mùa hè mau tới.

Có lẽ, một Hoắc Liên Ngao nói được câu đó mới là Hoắc Liên Ngao thật sự. Khang Kiều vẫn luôn tâm niệm chữ Tạm biệt Khang Kiều mà anh viết, luôn tâm niệm đôi giày bóng đá màu xanh trắng, luôn tâm niệm mối quan hệ huyết thống gắn chặt với nhau của Hoắc Liên Ngao và Hoắc Tiểu Phàn.

Cô là chị gái của Hoắc Tiểu Phàn, Hoắc Liên Ngao là anh trai của Hoắc Tiểu Phàn…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Năm 2000 - 2002 (05)

Mùa hè năm 2002, Hoắc Liên Ngao về muộn hơn hẳn năm ngoái. Khang Kiều đã nghỉ hè được mười mấy ngày rồi mà điện thoại nhà họ Hoắc vẫn im ắng, cho dù có lúc vang lên cũng không liên quan đến tin tức Hoắc Liên Ngao sắp trở về.

Nghe nói, nguyên nhân anh trì hoãn không về là vì sức khỏe bà ngoại không ổn. Bà ngoại bị bệnh đúng lúc ông ngoại làm trong văn phòng thư ký Liên hợp quốc bận rộn công việc, Hoắc Liên Ngao đành dời lịch quay về Brunei.

Nguyên nhân ấy nghe rất dễ khiến người ta nảy sinh thiện cảm, đặc biệt là một người từ nhỏ đã nương tựa sống cùng bà như Khang Kiều.

Giữa tháng sáu, câu lạc bộ nhà trường tổ chức hoạt động, Khang Kiều gặp được cô gái tên Bảo Như mà Hàn Tông luôn nhắc tới. Lúc này Khang Kiều và Hàn Tông đã rất thân rồi. Trùng hợp là nhà họ Hàn và nhà họ Hoắc còn có một mối quan hệ lâu đời, không chỉ là quan hệ gia đình mà trong kinh doanh, hai nhà cũng có rất nhiều lần hợp tác.

Năm nay là năm cuối của Hàn Tông ở trường.

Bảo Như là bạn gái của Hàn Tông, tên đầy đủ là Kim Bảo Như, một cô gái mang hai dòng máu Trung – Hàn, cũng tới từ Singapore, tính cách cởi mở nhiệt thành. Hôm nay cô ấy và Hàn Tông cùng tham gia vào hoạt động của câu lạc bộ.

Cây được phân cho nhóm của Khang Kiều và Hàn Tông khá nhiều, họ phải trồng hết hai chục cây trong thời gian quy định. Thời gian khá gấp

https://thuviensach.vn

gáp, Khang Kiều cởi luôn áo khoác ra.

Cuối cùng, Khang Kiều và Hàn Tông đã hoàn thành đúng thời gian cho phép. Tháng sáu là thời điểm nóng nực nhất ở Brunei, mồ hôi ròng ròng chảy khắp tóc tai, quần áo của Khang Kiều.

Đón lấy chiếc khăn mặt ướp đá của Kim Bảo Như, vừa chạm khăn vào mặt, Khang Kiều đã nghe thấy một câu nói bất ngờ từ cô ấy: “Khang Kiều, em khoác áo vào là một kiểu, cởi áo ra lại là một kiểu khác”.

Khang Kiều có phần không hiểu ý tứ của cô ấy, cứ cầm khăn đờ đẫn nhìn như thế.

Kim Bảo Như phì cười, quét ánh mắt một lượt từ trên xuống dưới người cô, rồi nói với vẻ nghiêm túc: “Chị đang khen dáng người em không tồi. Nói thế nào nhỉ? Là kiểu quyến rũ mà không khoa trương ấy”.

Nhìn theo ánh mắt Kim Bảo Như, Khang Kiều trông thấy đôi gò bồng nhấp nhô dưới lớp áo sơ mi đã lộ rõ qua lớp mồ hôi thấm ướt áo. Mặt cô lập tức đỏ bừng, cô không nên cởi áo khoác ra.

Trong ký ức của Khang Kiều, những câu nói trưởng thành cùng cô theo năm tháng hầu như chỉ là: “Quá gầy rồi”, “Con bé này yên tĩnh thật”, “Nó mười hai tuổi thật ư, sao trông còn chưa tới mười tuổi vậy?”, “Mười sáu tuổi ư? Tôi còn tưởng con bé mới mười hai tuổi”.

Chưa bao giờ có người nào khen cô dáng đẹp, thế mà khoảng một, hai năm nay thi thoảng lại nghe thấy có người nói cô: “Thanh tú”, “Ưa nhìn”, “Tướng mạo không tệ”.

Điều khiến Khang Kiều ngượng ngập hơn là khi Kim Bảo Như nói những lời này, Hàn Tông đang đứng bên cạnh, nét mặt nửa đùa nửa thật.

https://thuviensach.vn

Vô thức, Khang Kiều muốn tìm lại chiếc áo của mình. Áo khoác được đặt sau lưng cô, vừa quay đầu, Khang Kiều liền bắt gặp Chu Tùng An ở phía sau.

Sao Chu Tùng An đến nhanh vậy? Ban nãy gọi điện thoại chẳng phải anh ấy nói vẫn đang trên đường ư? Hơn nữa, thoạt nhìn dáng vẻ của Chu Tùng An rõ ràng là đã lén lút đứng sau lưng cô một lúc rồi, cũng có nghĩa anh ấy đã nghe thấy câu nói ban nãy của Kim Bảo Như.

Cô cúi người cầm áo khoác lên, nhanh chóng mặc vào.

Bốn người cùng nhau rời khỏi vườn thực vật. Khang Kiều và Chu Tùng An đứng ở bên trái cửa, Hàn Tông và Kim Bảo Như đứng ở bên phải cửa.

Sau khi chào tạm biệt xong…

“Bạn trai của em à?” Một câu hỏi đột ngột, nhưng lần này người lên tiếng là Hàn Tông.

Ơ… Đây quả thực là lần đầu tiên Khang Kiều nghe thấy câu hỏi này. Khang Kiều dậy thì muộn, đa phần mọi người đều nghĩ cô và Chu Tùng An giống anh em hơn.

“Là bạn em.” Khang Kiều trả lời, sau đó còn bổ sung thêm: “Là một người bạn rất thân ạ”.

Cũng là người bạn tốt duy nhất.

Trên đường về, Chu Tùng An có vẻ không mấy tập trung. Cô giơ tay kéo kéo anh ấy: “Chu Tùng An, có phải anh không được thoải mái không?”.

Chu Tùng An cúi đầu nhìn tay cô, quay mặt đi. Phải một lát sau, anh ấy mới đón lấy cặp của Khang Kiều như nhớ ra rồi bồi thêm một câu: “Trời nóng quá”.

https://thuviensach.vn

Cuối tháng sáu, Khang Kiều học xong lớp kỹ năng, trở về nhà, từ xa đã nhìn thấy Hoắc Tiểu Phàn chạy về phía cô theo đường lốc xoáy, miệng hét: “Ngày mai anh Liên Ngao trở về rồi!Ngày mai anh Liên Ngao trở về rồi!”.

Xem ra Hoắc Tiểu Phàn vẫn chẳng thể nào quên người máy của nó.

“Chị ơi, chị bảo liệu anh Liên Ngao có mang rất nhiều người máy về cho em không?” Giọng Hoắc Tiểu Phàn ngập tràn kỳ vọng.

“Có mà, nhất định là vậy.” Khang Kiều trả lời.

Thế giới của Hoắc Tiểu Phàn thật ra rất thiếu thốn, không gian trưởng thành của nó bị bó buộc trong một khu vực cố định.

Lần này Hoắc Liên Ngao trở về vào đêm khuya. Trong lúc mơ hồ, Khang Kiều nghe thấy có tiếng ô tô lăn bánh lướt qua cửa sổ phòng cô. Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc.

Sau đó là tiếng đám người làm hò nhau chuyển hành lý. Trong lúc mơ màng, Khang Kiều nghĩ, hành lý lần này Hoắc Liên Ngao mang về nhất định phải hơn chục cái vali.

Sau đó nữa là tiếng giày cao gót, có lẽ là Nghê Hải Đường đã về. Một lát sau thì xung quanh yên ắng trở lại. Tối ấy, Khang Kiều mơ thấy New York, đó là nơi Hoắc Liên Ngao học tập, New York trong giấc mơ của cô ngập tràn màu xanh.

Ba ngày tiếp theo, Hoắc Liên Ngao nhốt mình ở trong phòng. Khang Kiều nghe quản gia Diêu nói bà ngoại của anh hiện đang làm phẫu thuật. Bà ngoại sợ ca phẫu thuật gây ảnh hưởng không tốt đến anh nên ép Hoắc Liên Ngao quay về Brunei.

Ngày thứ tư, có một tin tức tốt đẹp từ New York chuyển tới, ca phẫu thuật của bà ngoại Hoắc Liên Ngao đạt hiệu quả tốt. Tối ấy, nghe nói nửa

https://thuviensach.vn

đêm Hoắc Liên Ngao đã bảo đầu bếp làm cho anh cả một bàn thức ăn.

Nghe nói Hoắc Liên Ngao đã ăn sạch cả bàn thức ăn ấy khiến đám người làm mặt mày rạng rỡ.

Ngày thứ năm, nhân viên quản lý bể bơi bắt đầu bận rộn thay nước, làm sạch bể.

Sáng sớm ngày thứ sáu, Hoắc Liên Ngao xuất hiện ở bể bơi. Hôm ấy là Chủ Nhật, cũng là ngày duy nhất trong cả tuần Khang Kiều được rảnh rỗi.

Sáng Chủ Nhật nào Khang Kiều cũng dành ra một tiếng buổi sáng để đọc sách. Đứng ở chỗ cô đọc sách tập trung tinh thần có thể nghe thấy tiếng thân hình ấy nhảy xuống bế bơi. Cô gập cuốn sách trên tay lại, dỏng tai lắng nghe, tiếng đập nước vô cùng có tiết tấu.

Buổi trưa, quản gia Diêu mang tới cho Hoắc Tiểu Phàn những người bạn người máy mà nó mong ước đã lâu. Chú người máy siêu đẹp khiến thằng bé mặt mày hớn hở.

Mùa hè này, những chiếc siêu xe lái vào nhà họ Hoắc trở nên ít đi, người kéo vali tới tìm Hoắc Liên Ngao cũng gần như không có, không còn những bữa tiệc ngoài trời hay những đại tiệc du thuyền.

Tấm ván lướt sóng năm ngoái Hoắc Chính Khải thu thập cho Hoắc Liên Ngao cũng không được sử dụng. Ngoài thời gian bơi lội buổi sáng, anh gần như không ra khỏi phòng.

Khang Kiều nghe quản gia Diêu giải thích là khoảng thời gian này Hoắc Liên Ngao đã chỉnh sửa lại các tác phẩm của mẹ.

Vào giờ đọc sách hàng tuần của mình, Khang Kiều lại vô thức lắng nghe. Có vài lần, từ xa Khang Kiều đã nhìn thấy Hoắc Liên Ngao bơi xong, đứng bên bể nước, ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Đối với những trạng thái tiêu cực ấy của anh, rõ ràng Nghê Hải Đường vui ra mặt, vì như thế, bà không cần phải sống dè dặt như trước, sợ bị Hoắc Liên Ngao nắm được thóp. Còn Hoắc Tiểu Phàn, vì đã có người máy mới nên cũng quên bẵng "anh Liên Ngao" của nó.

Tháng bảy trôi qua trong bình yên phẳng lặng. Tháng tám tới, chớp mắt một mùa hè nữa lại qua.

Miền Nam Trung Quốc hay trồng cây đa. Tổ tiên nhà họ Hoắc tới từ miền Nam cũng mang theo loài cây này tới. Bây giờ, sau khi trải qua gần một thế kỷ, cây đa nhỏ xíu ngày nào đã đâm chồi nảy lộc giữa vườn nhà họ Hoắc, trở thành cả một khoảng đa. Chủ Nhật này, sau một cơn mưa tầm tã, Khang Kiều đứng dưới gốc đa. Mưa đã ngừng, có điều cô không biết nên lặng lẽ rời khỏi vườn đa này, hay là…

Hay là quay đầu lại, đi về phía bên kia cây đa, nơi Hoắc Liên Ngao đang đứng đó.

Cơn mưa buổi chiều khiến Khang Kiều đi tới đây. Vừa đứng vững, cô đã nhìn thấy một cái bóng khác cũng vội vã chạy về rừng đa này. Khi nhìn rõ đó là Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều né mình vào một hõm cây, vừa giấu mình xong thì Hoắc Liên Ngao cũng kịp tới.

Cô ở bên này cây, anh ở bên kia cây, cùng đợi cơn mưa kết thúc, trời xanh mây trắng.

Cơn mưa kéo dài khoảng mười phút. Trong mười phút ấy, Khang Kiều nghe thấy cuộc điện thoại giữa bà ngoại và Hoắc Liên Ngao.

Vì tiếng mưa nên Hoắc Liên Ngao nói những gì Khang Kiều nghe không rõ nhưng chốc chốc lại có vài từ lọt vào tai cô: "Con không thích", "Con ghét nghe thấy những lời đó", "Ngoại ơi, bà còn nói nhiều như vậy, tai con sắp mọc mầm rồi". Những lời nói rõ ràng mang theo cảm xúc cá nhân và thể hiện rõ sự trẻ con của Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

Mưa ngừng, cuộc điện thoại cũng kết thúc. Khang Kiều ngẩn người nhìn những giọt nước mưa thi thoảng lại trượt từ trên phiến lá xuống. Sau cơn mưa lớn, bầu không khí hoàn toàn tĩnh lặng, có tiếng giày giẫm lên cỏ, phát ra tiếng động.

Hoắc Liên Ngao định đi ư?

Khang Kiều bước ra khỏi cây, gọi giật Hoắc Liên Ngao lại. Hoắc Liên Ngao nghiêng mặt ra từ phía bên kia, nhìn cô.

Cây đa to lớn cánh là đan cài che kín bầu trời, hình thành một thế giới xanh ngắt, chàng thiếu niên xa lạ ngày nào tựa hồ đã trưởng thành trong chớp mắt.

Gương mặt đẹp đẽ đã bắt đầu hình thành những đường nét của người trưởng thành, đẹp đến nỗi chẳng hiểu sao người ta lại thấy căng thẳng.

Đầu mày anh hơi nhíu lại.

Trong lúc không biết nên làm gì, cô lấy tay trái ôm lấy tay phải, nhưng vậy cô sẽ bớt căng thẳng hơn. Khang Kiều cúi thấp đầu.

“Cô đứng ở đây bao lâu rồi?” Giọng Hoắc Liên Ngao có vẻ rất không vui.

“Tôi tới trước anh đấy.” Khang Kiều đưa ra lời giải thích.

“Cô đang biện hộ cho hành vi lén lút của mình sao? Nếu tôi là cô, tôi sẽ ở mãi trong đó.”

Mặc kệ sự lạnh lùng châm chọc của anh, Khang Kiều nuốt nước bọt, nói: “Cảm ơn anh nhớ những người máy của Tiểu Phàn”.

Nếu Hoắc Liên Ngao không nhớ, không biết thằng bé sẽ thất vọng cỡ nào. Nó tâm niệm đã suốt một năm trời rồi, những món đồ chơi Hoắc Liên

https://thuviensach.vn

Ngao mang về chẳng thể nào mua được ngoài chợ.

“Mấy thứ đó không phải do tôi mua.”

Chuyện này Khang Kiều cũng đoán được: “Không phải do anh mua cũng cảm ơn”.

Hoắc Liên Ngao tỏ vẻ tùy ý cô, Khang Kiều một lần nữa gọi giật anh lại.

“Còn chuyện gì nữa?” Biểu cảm của Hoắc Liên Ngao thể hiện sự sốt ruột cực điểm.

Thật ra người mặc áo phông xanh trên đường phố New York mới thật sự là Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều nhủ thầm như vậy. Cô tiến lên một bước, lấy hết dũng khí, nhìn Hoắc Liên Ngao và nói.

“Tiểu Phàn, nó rất ngoan.”

Ở trong lòng Khang Kiều luôn muốn làm chút gì đó cho Tiểu Phàn. Hoắc Tiểu Phàn lớn lên từng ngày, mỗi ngày một ngoan ngoãn hơn. Dần dần, đứa trẻ đó cũng trở nên ít nói hơn. Nó bắt đầu hiểu được những lời nói của người lớn, nó bắt đầu biết quan sát nét mặt của mọi người, hiểu càng nhiều chuyện thì càng trầm mặc.

Nếu không làm chút gì cho nó, Khang Kiều nghĩ có lẽ cô sẽ phát điên.

“Ồ? Sao lại nói vậy?” Ngữ khí sốt ruột dần trở nên hiếu kỳ.

Hít sâu một hơi, không né tránh ánh mắt của Hoắc Liên Ngao nữa, Khang Kiều nói ra hết những lời đã chuẩn bị từ lâu: “Những lời tôi vừa nói là muốn cho anh hiểu Tiểu Phàn là một đứa trẻ rất đơn thuần, tôi bảo đảm nó sẽ không tranh giành gì với anh”.

“Tranh giành gì kia? Ý cô muốn nói tài sản?”

https://thuviensach.vn

Khang Kiều bặm môi.

“Xem ra tôi đoán đúng rồi.” Hoắc Liên Ngao ôm cánh tay, cơ thể ban nãy hơi nghiêng giờ đối diện thẳng với cô.

“Đừng quấy rầy nó, hãy để nó bình an khôn lớn.” Giọng cô có chút nịnh nọt, cầu xin: “Nếu anh vẫn không thể chấp nhận nó, thì tôi sẽ đưa nó đi. Nhưng bây giờ thì chưa được, đợi vài năm nữa, bây giờ tôi vẫn chưa kiếm được tiền”.

Gần đây cả thành phố Bandar Seri Begawan đều đang đồn ầm một vụ án cũ: Thi thể người con trai mất tích của một phú thương mười mấy năm trước cuối cùng cũng được tìm thấy, mà kẻ chủ mưu đằng sau vụ án này chính là người anh trai cùng cha khác mẹ của nạn nhân.

Khang Kiều nhìn thấy hài cốt nạn nhân trên ti vi, nhỏ bé, rõ ràng mới chỉ là một đứa trẻ.

“Tôi đoán, những chuyện này mẹ cô không biết phải không?”

Im lặng…

Làm sao Khang Kiều dám nói mấy chuyện này với Nghê Hải Đường.

“Nếu những lời cô vừa nói là suy nghĩ thật sự của cô thì tôi cũng thấy đau đầu thay cho mẹ cô đấy.” Hoắc Liên Ngao vừa nói vừa từ từ giơ tay về phía cô, chống ngón trỏ lên trán cô: “Cô đúng là quá ngu ngốc, không những ngốc mà còn ngu xuẩn và ngây thơ”.

Anh dùng lực, Khang Kiều bị đẩy ra sau, nhưng cô không dám hất tay anh ra. Cô muốn Hoắc Liên Ngao nhìn thấy thành ý của mình.

“Cô nên ngoan ngoãn nghe theo sự sắp đặt của mẹ cô, cố gắng học hành, ăn diện cho thật đẹp, biết làm điệu rồi lấy một người giàu có là hơn.”

https://thuviensach.vn

“Hoắc Liên Ngao!” Khang Kiều cố chấp nói: “Tôi xin đảm bảo Tiểu Phàn sẽ không gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho anh”.

“Uy hiếp? Tôi còn đang sợ nó không gây ra uy hiếp gì đây.” Hoắc Liên Ngao bỗng bật cười: “Này, đồ con riêng. Cô có biết những lời cô vừa nói rất dễ khiến người ta nổi khùng không. Tôi nghĩ thế nào cũng cảm thấy mình giống một quái vật. Tôi không phải người hay gây hấn, ngược lại, chính hành vi của mẹ cô và cô khiến người ta cảm thấy buồn nôn. Đừng tưởng tôi không biết những việc mẹ cô làm. Cô đã từng nghe câu này chưa? Leo càng cao, ngã càng đau. Tôi đang đợi cái ngày mẹ cô rơi từ trên chín tầng mây xuống, có tin không…”.

“Không đâu.” Khang Kiều ngắt lời Hoắc Liên Ngao.

Hoắc Liên Ngao bỏ tay xuống, nhướng mày nhìn cô.

“Hoắc Liên Ngao, có lẽ…” Cô một lần nữa hít sâu thở đều, rồi nhìn Hoắc Liên Ngao: “Có thể, chỉ vì anh quá giận chú Hoắc thế nên mới hay nói với chúng tôi những lời đó, tóm lại…”.

Cô khẽ nói: “Tóm lại, tôi tin anh, cầu xin anh, đừng làm phiền tới Tiểu Phàn”.

Gió thổi qua tường bao, bay tới rừng đa này, thổi bay những giọt mưa còn đọng trên lá, lũ lượt rơi xuống trước mắt họ.

Cô chỉ nhìn anh, kiên quyết nhìn anh, anh cũng nhìn lại cô…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Năm 2000 - 2002 (06)

Lát sau…

Anh thờ ơ lên tiếng: “Thần kỳ thật đấy, tôi lại nghe được từ miệng con gái của kẻ thù mình ba chữ ‘Tôi tin anh’, phải làm sao đây? Tôi không hiểu lắm? Niềm tin cô dành cho tôi rốt cuộc từ đâu mà ra?”.

Mấp máy bờ môi, Khang Kiều định nói gì đó, nhưng không thốt ra được câu nào, trong đáy mắt chàng trai mười bốn tuổi có thứ gì vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Lúc này đây, thứ tồn tại trong đáy mắt Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều từng bắt gặp nơi Hoắc Chính Khải. Thi thoảng ông ta có tới thăm Hoắc Tiểu Phàn cũng rất lạnh lùng, như trong đôi mắt ấy có đóng một lớp băng, khiến người ta phải lùi bước.

Khang Kiều muốn nói với Hoắc Liên Ngao cô đã nhìn thấy anh trong bộ trang phục màu xanh. Chiếc áo đó khiến cô cảm thấy cô có thể tin tưởng, nhưng cô không dám, cũng không hiểu nguyên do vì sao.

Ngược lại, Hoắc Liên Ngao lại nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Vì chiếc áo phông màu xanh lá đó? Vì tôi mặc nó và làm chuyện ấy nên cô nghĩ tôi là một người rất dễ thương lượng? Hm?”.

Xoay mặt đi, Khang Kiều không dám nhìn Hoắc Liên Ngao. Cô nghĩ có lẽ mình đã nhầm. Cô nghĩ liệu mình có nên rời khỏi đây không, thế là cô dịch chuyển bước chân.

Hoắc Liên Ngao chắn trước mặt cô.

https://thuviensach.vn

“Như vậy đã định đi, cô từ bỏ cũng nhanh quá đấy, cô không muốn nỗ lực thêm một lần à? Biết đâu… biết đâu tôi giống như trong tưởng tượng của cô, thật ra là một người rất dễ nói chuyện. Thật ra…” Anh than thở: “Thật ra tôi không hiểu trong lòng mình muốn gì lắm, điều này có thể lý giải cho những gì cô vừa nói, tôi chỉ là quá giận bố tôi mà thôi. Tôi cũng chỉ mới mười bốn tuổi thôi, đúng không? Chị gái của tôi?”.

Đúng vậy, Hoắc Liên Ngao cũng mới chỉ mười bốn tuổi, có lẽ, biết đâu…

Trái tim đập nhộn nhạo, dòng máu chảy trong cơ thể cô chất chứa một thứ hy vọng. Khang Kiều cố gắng nói bằng một giọng thật bình tĩnh.

“Hoắc Liên Ngao, nếu anh không động tới Tiểu Phàn, tôi… tôi sẽ trả ơn anh.” Cô nói rành mạch từng từ từng chữ: “Mặc dù bây giờ tôi chưa có bản lĩnh gì, nhưng chỉ cần anh muốn, tôi sẽ liều mạng để hoàn thành”.

Vào rất nhiều khoảng thời gian rảnh rỗi trước đây, bà nội từng nói với Khang Kiều rất nhiều lần: Chỉ cần chân thành đối xử với người thì sẽ có được sự chân thành đáp trả.

“Cô sẽ trả ơn tôi?”

Khang Kiều gật đầu, khuôn mặt vì căng thẳng mà đỏ hồng.

Hoắc Liên Ngao cụp mắt xuống nhìn cô, rồi giơ tay chạm lên tóc mai cô. Khang Kiều vô thức rụt người lại, Hoắc Liên Ngao khẽ nói một tiếng “suỵt”.

Khang Kiều không động nữa, cứ thế để mặc cho ngón tay Hoắc Liên Ngao từ tóc mai dịch chuyển về sau, mặc cho anh kéo sợi dây buộc tóc của cô xuống.

https://thuviensach.vn

Vừa kéo, tóc đã bung ra, một phần che kín mặt cô, một phần rơi xuống ngực cô. Ngón tay Hoắc Liên Ngao theo phần tóc rơi xuống lần tới đuôi tóc trên ngực cô, giống như một cầm sư thanh tao sửa lại dây đàn. Cho dù cảm thấy có chút không ổn, Khang Kiều vẫn đứng bất động, mặc kệ anh.

Thời gian chờ đợi có hơi dài.

Một lúc sau, Hoắc Liên Ngao mới lên tiếng, giọng nói thân thiện, ôn hòa: "Tóc dài ra rồi này. Ừm, không buộc lên thì tốt hơn, như vậy trông đẹp hơn nhiều".

"Hoắc Liên Ngao…" Giọng nói đó quá mị lực, khiến giọng Khang Kiều cũng mềm oặt đi, nghe còn có vài phần nũng nịu.

"Đầu gỗ. Cô không biết tôi ghét cái áo phông xanh đó đến mức nào đâu. Trông nó thê thảm vô cùng. Tôi cũng ghét đám con gái ngoài mặt nói là ủng hộ tôi, nhưng thực chất chỉ đang tìm cơ hội bắt chuyện với tôi, xin số điện thoại của tôi. Còn nữa, cả những người phụ nữ đã có tuổi cũng vậy, luôn tiện tay sờ mặt tôi một cái. Tôi đâu phải con chó con mèo nhà họ. Nhưng cho dù chán ghét, tôi vẫn không thể thể hiện cảm xúc ra ngoài mặt. Cô có biết khoảng thời gian đó tôi sống ấm ức nhường nào không?"

"Hoắc…" Trái tim ban nãy còn nhảy nhót giờ đã trầm xuống, trấn tĩnh lại. Cô há miệng: "Vì sao chứ?".

"Có phải cô muốn hỏi vì sao ghét như vậy còn làm. Đó đều là vì ông ngoại của tôi. Ông ngoại tôi có một đoàn đội rất tuyệt. Những gì cô nhìn thấy đều được thực hiện theo kịch bản. Trước khi mặc cái áo phông xanh đó lên, tôi còn đặc biệt đi cắt ngắn mái tóc, mục đích là muốn trông trạng thái của tôi có tinh thần hơn một chút."

"Cô còn chưa biết phải không, sự kiện đó khiến sách mới của ông ngoại tôi bán chạy. Vì cuốn sách đó vừa hay có nhắc tới việc chấp pháp quá độ và câu chuyện về chàng thanh niên châu Á kia." Hoắc Liên Ngao dí sát mặt

https://thuviensach.vn

vào Khang Kiều: “Khi sách của ông ngoại tôi bán chạy, ông đồng thời cũng nhận được điện thoại của văn phòng thư ký Liên hợp quốc. Đây mới là trọng điểm. Đời tổng thư ký tiếp theo sẽ chọn ở khu vực châu Á. Tôi nói vậy cô đã hiểu chưa? Sao hả? Nghe ra khác hẳn với phiên bản từ lời của đám phóng viên phải không?”.

Khang Kiều ngẩn người nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, rõ ràng là sáng sủa dịu dàng như ánh trăng soi bóng xuống mặt hồ.

Cô buông thõng tay xuống. Anh đứng thẳng người lên, lạnh lùng nhìn cô, giọng nói cũng nhạt nhòa như biểu cảm: “Thế nên, cứ yên lặng mà sống là tốt nhất, sao cứ phải vào vai một thiếu nữ ngây thơ tới nói mấy lời nhảm nhí với tôi. Tôi nói này chị, có phải cô xem nhiều phim hoạt hình quá không? Hy vọng cô ghi nhớ bài học ngày hôm nay. Mẹ cô, tôi chắc chắn không tha. Còn Tiểu Phàn của cô, thì phải xem mức độ ngốc nghếch của nó và tâm trạng của tôi. Còn nữa, nhớ kỹ, hành vi ban nãy của cô chỉ khiến nó gặp thêm rắc rối”.

Nhiều tóc che mặt cô hơn, cô quả nhiên là ngu xuẩn như lời Nghê Hải Đường nói, cũng… cũng giống như lời Hoắc Liên Ngao nhận xét.

Sao cứ phải làm thiếu nữ ngây thơ chứ?

“Còn chưa đi?” Giọng Hoắc Liên Ngao đã nâng lên một tầm bực dọc mới.

Khang Kiều cũng muốn đi, nhưng chân bị đóng đinh dưới mặt đất, như mọc rễ vậy. Cô nghe thấy mình lắp bắp nói: “Anh… đừng có mắng Tiểu Phàn ngốc nghếch, Tiểu Phàn không ngốc chút nào”.

Khang Kiều rất ghét ngữ khí Hoắc Liên Ngao vừa dùng để nói Tiểu Phàn của cô.

https://thuviensach.vn

“Xem ra…” Hoắc Liên Ngao ôm cánh tay: “Cô vẫn chưa ghi nhớ bài học ban nãy, có phải cảm thấy những lời tôi vừa nói chưa đủ khiến cô có ấn tượng sâu sắc không?”.

Trong lúc ấy, ánh mắt Hoắc Liên Ngao dừng lại ở một nơi trên người cô. Khang Kiều lúc bấy mới giơ tay che ngực mình đi.

“Sờ cũng sờ rồi, còn sợ nhìn sao?” Anh nhìn cô, cười nói.

“Anh… Anh nói bậy bạ gì vậy?” Cô nói những câu uổng công vô ích, cơ thể sau lớp quần áo run lên lẩy bẩy. Dưới ánh nhìn của Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều như bị lột sạch quần áo vậy. Cô tiếp tục: “Hoắc Liên Ngao… Anh đừng có… đừng có ăn nói bậy bạ”.

“Tôi không hề ăn nói bậy bạ, ban nãy chẳng phải cô không từ chối sao?”

Trong mơ hồ, Khang Kiều cảm thấy dường như bàn tay của Hoắc Liên Ngao đang đặt lên ngực mình. Ngón tay anh khi chạm vào tóc cô thực chất cũng là chạm vào ngực cô. Nhưng lúc cô chỉ một mực quan tâm tới nội dung câu nói của anh, không biết về suy nghĩ xấu xa của anh.

“Đừng có ăn nói hàm hồ.” Khang Kiều chỉ có thể nói vậy, làm như vĩnh viễn chỉ biết nói mỗi câu đó.

Hoắc Liên Ngao, anh đừng có ăn nói hàm hồ.

Hoắc Liên Ngao phì cười: “Cô có biết hành vi của cô rất đáng ngờ không. Tôi chỉ muốn thăm dò một chút. Phải chăng tôi nên lý giải hành vi kỳ lạ của cô là cô đang khoác lên mình dáng vẻ ngây thơ, chuẩn bị làm cái việc mà mẹ cô đã làm với bố tôi?”.

Lần này, Khang Kiều im bặt. Sau đó giơ tay, giơ thật cao, dồn hết sức lực xuống ngón tay, chỉ đợi…

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao không chớp mắt lấy một cái.

Cô thật muốn bất chấp tất cả, tát bay cái khuôn mặt kiêu ngạo kia thành đầu heo.

Cuối cùng…

Cô buông tay xuống.

Trên mặt Hoắc Liên Ngao viết dòng chữ: Tôi biết là sẽ như vậy.

Cúi người nhặt dây buộc tóc dưới đất lên, Khang Kiều ghét những lọn tóc rơi xuống vai mình, ghét cả người sở hữu chúng.

Ngu xuẩn, ti tiện, ngốc nghếch, nhút nhát.

Cô ngây người quay đi, di chuyển bước chân, nghe thấy giọng nói của Hoắc Liên Ngao vang lên sau lưng: “Sau này nếu gặp phải trường hợp tương tự thì nhớ kỹ, tốt nhất tránh xa được bao nhiêu hãy tránh. Tôi không dám bảo đảm, lần sau sẽ còn đủ kiên nhẫn dạy cô nhớ thêm một bài học nữa đâu”.

“Còn nữa, đầu gỗ, cô đúng là có bản lĩnh khiến người ta bất ngờ, tôi còn tưởng tôi sẽ sờ phải một bức tường cơ đấy.”

Vừa đi cô vừa buộc tóc lại thành đuôi ngựa, rảo nhanh bước chân, nhanh tới nỗi tiếng gió thổi vun vút qua tai.

Đây là lần đầu tiên Khang Kiều được nếm mùi bị hạ nhục. Thì ra dư vị của nó còn khó chịu hơn cả ti tiện, khó chịu hơn rất nhiều, rất nhiều.

Tối hôm ấy, Khang Kiều xóa clip Hoắc Liên Ngao nhận phỏng vấn còn lưu trong máy tính. Từ đó cô cũng đổi địa điểm đọc sách sáng Chủ Nhật, địa điểm mới không thể nghe được tiếng đập nước.

https://thuviensach.vn

Trung tuần tháng Tám, Khang Kiều nghe được từ chỗ Nghê Hải Đường rằng sẽ sắp xếp cho cô tham gia một khóa học tại London dài nửa tháng. Thật sự phải ra nước ngoài sao? Không không, không thể.

Lần này người tham gia đều ở tầm tuổi của Khang Kiều. Họ có một đặc điểm chung là đều tới từ những gia đình giàu có. Họ có mục đích học hành hay không thì Khang Kiều không biết, nhưng cô biết bản thân cô không ham hố.

Buổi tối trước khi rời khỏi Brunei, Nghê Hải Đường tới phòng Khang Kiều. Bà lấy hết quần áo cô đã xếp vào vali ra, cuối cùng thứ được đặt vào toàn là những kiểu quần áo khá gợi cảm nhưng không kém phần trang nhã.

Trong phòng bắt đầu lấp đầy những cuộc hội thoại kiểu:

“Khang Kiều, cơ hội này hiếm có, con phải nắm chắc.”

“Vâng.”

“Thông minh lên một chút, con trai thích những cô gái dịu dàng.”

“Vâng.”

“Khang Kiều, diện mạo của con không phải vấn đề, chỉ là con hơi chậm, nhớ phải năng hỏi han những cậu bạn trai, có hiểu cũng phải giả vờ không hiểu.”

“Vâng.”

“Con đã hiểu ý những gì mẹ vừa nói chưa?”

“…”

“Mẹ biết ngay là con không hiểu gì, câu hỏi của những cô gái đẹp sẽ tạo ra cảm giác thành tựu cho đám con trai, từ đó thiện cảm dễ dàng nảy sinh.”

https://thuviensach.vn

“Con biết rồi.”

Vì Nghê Hải Đường thường xuyên gọi điện thúc giục, Khang Kiều đã nhận lời mời từ Kevin, một anh chàng lớn hơn mình ba tuổi một cách vô thức.

Kevin có một phần tư dòng máu Trung Quốc, gia đình theo nghiệp sản xuất cao su, từ nhỏ đã sống ở Anh. Lần này nơi ở của họ do Kevin cung cấp.

Ngày thứ ba Khang Kiều đến London, anh ta đã rất thẳng thắn bày tỏ thiện cảm với cô, một tuần sau, Khang Kiều bắt đầu hẹn hò với Kevin.

Trước khi rời khỏi London, vào một đêm đầy sương, trong vườn hoa, Khang Kiều đã đẩy gương mặt định tiến tới với mình ra.

“Xin lỗi.” Cô lắp bắp.

Lời cự tuyệt của Khang Kiều không khiến Kevin giận dữ. Ngược lại, anh ta tỏ ra rất vui, nhẹ nhàng chạm tay với cô và nói: “Anh biết là em khác bọn họ, vì vậy anh rất vui, anh thích những cô gái trong sáng”.

Trong số những người cùng Khang Kiều tới London du học đã có ba đôi nam nữ sống chung với nhau rồi.

“Còn em…” Kevin nhìn Khang Kiều, dịu dàng nói: “Giống như những gì anh đoán, không phải là loại con gái tùy tiện”.

Khang Kiều miễn cưỡng gượng cười.

Tối hôm ấy, Kevin và Khang Kiều ước định, sau khi anh ta tốt nghiệp sẽ tới Brunei tìm cô, đó là mùa hè năm sau.

Chuyến bay từ Anh về Brunei hạ cánh tại sân bay Bandar Seri Begawan. Ở sân bay, Khang Kiều nhìn thấy Hoắc Liên Ngao. Cô vừa về cùng là lúc

https://thuviensach.vn

anh ra đi, cô nhập cảnh còn anh xuất cảnh.

Hôm đó, hoàng tử Brunei đích thân tiễn anh. Các nhân viên sân bay và vệ sĩ của hoàng tử ngăn cách họ khỏi những người dân thường.

Thông qua đám người, Khang Kiều trông thấy Hoắc Liên Ngao nói nói cười cười với hoàng tử. Một vài du khách lấy máy ra chụp ảnh. Khi đối diện với ống kính, Hoắc Liên Ngao tỏ ra là một người có giáo dục, mỉm cười phối hợp.

Tiếng loa thông báo chuyến bay tới New York vang lên, Hoắc Liên Ngao ôm chào tạm biệt hoàng tử.

Cúi đầu xuống, Khang Kiều bước từng bước ra khỏi sân bay.

Tối đó, Nghê Hải Đường dành cho Khang Kiều một nụ cười rất rạng rỡ và một ngữ khí phấn khích: “Khang Kiều, con quả nhiên là con gái của mẹ”.

Nghê Hải Đường vui vì Kevin là người có gia thế tốt nhất, có tiền đồ rộng mở nhất trong cả đoàn du học. Nghê Hải Đường còn hân hoan nói, khi bà kể chuyện Khang Kiều hẹn hò với Kevin cho đám bạn bè, ai nấy đều nhìn bà bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Tháng chín, Hoắc Tiểu Phàn đón sinh nhật lần thứ sáu, cùng với vị thầy giáo Nghê Hải Đường tìm đến để bổ túc cho nó, nó cũng phải tạm biệt những báu vật, đám côn trùng trong vườn và những tháng ngày chơi bời vô lo vô nghĩ.

Năm 2003 bước đến.

Khi tiếng chuông báo hiệu năm mới vang lên, Khang Kiều bị Nghê Hải Đường dắt đi bên cạnh, họ cùng xuất hiện trong lễ buổi từ thiện mừng năm mới của thành phố.

https://thuviensach.vn

Lúc đó, Khang Kiều không thể nào ngờ được năm mới này, cô sẽ làm ra một chuyện: Chủ động trèo lên giường của Hoắc Liên Ngao.

Năm nay, cô vừa tròn mười tám tuổi.

Pre: “Khang Kiều, mẹ đã mơ một giấc mơ, bây giờ có phải nên tỉnh mộng không?”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Năm 2002 – 2003 (01)

Đầu tháng tư năm 2002, tại Canada, Hoắc Chính Khải bị một nhóm người không rõ thân phận tập kích, chịu nhiều vết dao chém, phải đưa vào bệnh viện địa phương cấp cứu.

Hai ngày sau, tin tức được chuyển về Brunei, ba ngày sau thì lọt tới tai Nghê Hải Đường. Quản gia Diêu đưa tin tới, lúc đó, trời vừa tối, ăn xong bữa tối, Nghê Hải Đường nhận được điện thoại của bạn và bắt đầu trang điểm.

Trước khi quản gia Diêu đẩy cửa bước vào, Khang Kiều đang ở trong phòng Nghê Hải Đường. Cách một tuần, Nghê Hải Đường lại bảo Khang Kiều đến phòng bà. Bà sẽ gạn hỏi chi tiết về tình hình hẹn hò giữa cô và Kevin: Có gọi điện thoại đều đặn cho con không? Có gửi thư cố định cho con không? Nội dung thư thừ nói những gì? Khang Kiều, con có gửi bức ảnh gần đây nhất của con cho cậu ấy không? Khang Kiều, ảnh con gửi cho Kevin có đúng những bức mẹ chỉ định không?

Khang Kiều thành thật trả lời.

Nghe xong, Nghê Hải Đường mặt tươi như hoa, vì theo những lời Khang Kiều kể, bà biết được trước mắt con gái mình và Kevin đang yêu đương suôn sẻ.

Phải, đúng như những gì Nghê Hải Đường phân tích. Số lượng cuộc gọi và thư từ Kevin gửi cho Khang Kiều đã tăng dần lên. Thông qua điện thoại, Kevin chia sẻ với cô chuyện học tập và những điều nhỏ nhặt trong cuộc

https://thuviensach.vn

sống của anh ta. Anh ta cũng đã dời lịch tới Brunei thăm cô từ tháng bảy lên trung tuần tháng sáu.

Dưới sự quảng cáo cố tình của Nghê Hải Đường, rất nhiều người đều biết Khang Kiều có một người bạn trai tên là Kevin, cả Chu Tùng An cũng lờ mờ nắm được thông tin.

Một ngày cách đó không lâu, Chu Tùng An hỏi Khang Kiều Kevin là ai. Lúc đó Khang Kiều không trả lời anh ấy mà đứng ở đầu đường, tay cầm que kem anh ấy mua, mơ màng nhìn trời. Thật ra cô cũng không biết Kevin có được coi là bạn trai của mình hay không.

Khi Kevin gọi điện thoại hay gửi thư cho cô, trong lòng Khang Kiều không hề cảm thấy vui sướng, không những vậy mà thi thoảng Kevin gọi tới, cô còn để mặc cho điện thoại đổ chuông không ngừng.

Buổi chiều, nhiệt độ tăng cao, kem nhanh chóng tan ra trong lòng bàn tay cô. Khang Kiều nghe thấy Chu Tùng An thăm dò hỏi một câu: “Họ nói anh ta là bạn trai của em?”.

Ngẫm nghĩ, Khang Kiều gật đầu.

Từ lúc đó, Chu Tùng An không nói nữa, im lặng suốt cả buổi chiều.

Tiếng gọi “Khang Kiều” của Nghê Hải Đường lập tức đưa cô quay trở lại.

“Mẹ.” Khang Kiều khẽ đáp.

Nghê Hải Đường đã trang điểm xong, đang tô son lên môi. Sau khi tô xong một lượt, bà vừa nhìn gương vừa hỏi Khang Kiều: “Những gì mẹ vừa nói với con con đã nghe rõ chưa?”.

“Có ạ.” Khang Kiều trả lời.

https://thuviensach.vn

Thật ra thì Khang Kiều không hề nghe rõ, cô chỉ không muốn Nghê Hải Đường lặp lại những lời nói đó thêm lần nữa mà thôi. Khang Kiều dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được Nghê Hải Đường vừa nói những gì, thế nên cô chọn cách nói dối.

"Ừm." Nghê Hải Đường đáp lại. Bà luôn tin những gì Khang Kiều nói, vì bà cảm thấy cô không dám nói dối bà.

Khi quản gia Diêu đẩy cửa bước vào, Nghê Hải Đường đang tô thêm son.

Nghe ông ấy nói xong, thỏi xon của Nghê Hải Đường cũng rơi xuống đất. Quản gia Diêu mang tới tin tức Hoắc Chính Khải đã hôn mê ba ngày nay trong bệnh viện Canada.

Tối ấy, ánh đèn phòng Nghê Hải Đường sáng cả đêm. Hôm sau, bà mang khuôn mặt nhợt nhạt tới nói với Khang Kiều: "Khang Kiều, mẹ phải tới Canada một chuyến".

"Chú Hoắc có để mẹ đi không?" Khang Kiều hỏi bà.

Nghê Hải Đường lắc đầu.

Rất lâu, rất lâu sau bà mới sờ lên khuôn mặt Khang Kiều, nở nụ cười cũng khó coi như sắc mặt. Ánh mắt bà ảm đạm, bà nhìn Khang Kiều nói một câu:

"Khang Kiều, hình như mẹ thất bại rồi."

Lúc bấy giờ, Khang Kiều nửa hiểu nửa không. Cho tới một ngày mà khi ngày ấy đến, cô mới bừng tỉnh ngộ về câu nói này.

Cô cứ tự nhiên hiểu ra như thế.

Vì vào thời gian đó, cô và mẹ đều hiểu ra một vài chuyện.

https://thuviensach.vn

Nếu hỏi Khang Kiều nhớ giây phút nào nhất của người phụ nữ tên Nghê Hải Đường thì đó chính là khoảnh khắc hiểu được ý nghĩa của câu nói ấy.

Cô rất muốn, rất muốn ôm chặt lấy bà, gọi bà một tiếng mẹ và nói: "Mẹ à, thật ra, con rất yêu mẹ".

Nhưng lúc đó, Khang Kiều đã vĩnh viễn đánh mất cơ hội ôm mẹ của mình, bà đã biến không dấu vết.

Việc Nghê Hải Đường tự tiện tới Canada được bà cho là chuyện không có chừng mực nhất mình từng làm, vì không ai cho phép bà đi. Hoắc Chính Khải trước khi hôn mê chỉ kịp dặn dò: "Đừng để Liên Ngao biết chuyện này".

Hoắc Chính Khải hoàn toàn không nhắc tới Nghê Hải Đường và đứa con tên Hoắc Tiểu Phàn.

Sở dĩ Nghê Hải Đường có thể ở lại trong nhà họ Hoắc bình an vô sự một thời gian dài như vậy cũng vì bà biết chừng mực, biết chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, một tuần, rồi mười ngày. Ngoài cuộc điện thoại thông báo đã tới Canada hôm đó, Nghê Hải Đường không gọi cho Khang Kiều bất kỳ cuộc điện thoại nào nữa.

Tin tức duy nhất Khang Kiều có đươc từ quản gia Diêu là Hoắc Chính Khải đã hồi phục ý thức.

Mười ngày hoang mang lo lắng đều có Hoắc Tiểu Phàn dùng bàn tay nhỏ xíu của nó vỗ vai Khang Kiều, dùng giọng nói ngây thơ trong sáng của nó nói với cô: "Chị à, đừng lo lắng. Em mơ thấy mẹ của chúng ta quay về, thế nên mẹ nhất định sẽ về mà".

https://thuviensach.vn

Ngày thứ mười một, bài báo giật tít "Phần tử tội phạm tập kích hội trưởng hội doanh nhân người Hoa tại châu Á đã sa lưới tại Hà Nội" đưa tin về vụ tập kích của Hoắc Chính Khải, cũng đồng thời nói rõ nguyên nhân. Chẳng qua là Hoắc Chính Khải cứng rắn xâm phạm tới lợi ích của một số người nên rước họa vào thân. Còn về chuyện Hoắc Chính Khải hôn mê thì được báo chí viết qua loa là bị thương nhẹ.

Hôm ấy, cuối cùng Khang Kiều cũng nhận được điện thoại của Nghê Hải Đường. Trong điện thoại, giọng bà mang theo sự dịu dàng chưa từng có.

"Khang Kiều, mấy hôm nữa mẹ về."

"Mẹ, mẹ… ổn thỏa cả chứ?"

"Ừm, vẫn ổn."

Ngày thứ mười lăm, Hoắc Chính Khải trở về Bandar Seri Begawan, cùng về với ông ta là Nghê Hải Đường bước chân khập khiễng. Họ xuống cùng một chiếc xe. Dưới sự vây kín của đám vệ sỹ, Khang Kiều nhìn thấy Hoắc Chính Khải tự tay mở cửa xe cho Nghê Hải Đường.

Vì sao lại bị thương Nghê Hải Đường không nói. Về sau Khang Kiều mới biết là sau khi cầu xin gặp Hoắc Chính Khải vô ích, bà đã liều mình bò từ cửa sổ vào phòng ông ta. Dĩ nhiên Nghê Hải Đường không có khả năng khinh công, đương nhiên sẽ ngã từ trên tường xuống, điều may mắn là bà chỉ ngã từ tầng hai xuống.

Khoảng thời gian sau đó, Hoắc Chính Khải ở nhà dưỡng thương. Đó có lẽ là quãng thời gian tốt đẹp ít ỏi của hai người họ. Có thể nó không liên quan tới tình yêu, nhưng chắc chắn có liên quan tới hoạn nạn gặp chân tình. Người phụ nữ vì muốn gặp ông ta mà ngã từ trên cao xuống ít nhiều cũng lấy được chút cảm động từ phía Hoắc Chính Khải.

https://thuviensach.vn

Những ngày ấy, thái độ của Hoắc Chính Khải đối với Nghê Hải Đường cũng truyền sang cả đám người làm nhà họ Hoắc. Họ không còn vờ điếc tai mỗi lần bà nói chuyện nữa. Quản gia Diêu cũng tỏ ý chuẩn bị xe và tài xế cho Khang Kiều, đồng thời họ còn chuẩn bị một đầu bếp dinh dưỡng cho Hoắc Tiểu Phàn.

Những ngày ấy, Nghê Hải Đường từ chối mọi cuộc điện thoại của bạn bè, cũng không còn tô son trát phấn nặng trịch lên mặt như mọi khi. Phần nhiều bà ở trong bếp. Mỗi lần Khang Kiều về nhà đều ngửi thấy mùi canh hầm thơm phức, cô thường lén trốn sau cửa bếp, nhìn bóng lưng mẹ.

Cuối tháng tư, một buổi chiều Chủ Nhật, Khang Kiều dắt tay Hoắc Tiểu Phàn đi phía sau Nghê Hải Đường, lần đầu tiên bước vào biệt thự chính nhà họ Hoắc trong tư thế hiên ngang, chính trực, nơi luôn sáng rực ánh đèn ấy.

Trong căn phòng treo đầy tranh, buổi chiều đó, thợ nhiếp ảnh của gia đình họ Hoắc cũng có mặt. Hoắc Tiểu Phàn bé nhỏ trốn sau lưng Khang Kiều. Khang Kiều thì đứng bên cạnh một tượng san hô điêu khắc cực lớn. Nó gần như che kín cô. Nghê Hải Đường thì đang mát xa hồi phục cho Hoắc Chính Khải.

Hoắc Chính Khải đang nói chuyện với thợ ảnh thì liếc mắt về phía Khang Kiều rồi lại nhìn sang Hoắc Tiểu Phàn. Một lát sau, ông ta nói với thợ ảnh: “Lát nữa chụp cho chúng tôi một bức ảnh”.

Phàm là những bức ảnh được thợ ảnh gia đình nhà họ Hoắc chụp ra đều sẽ được lồng khung kính rồi đặt trong một căn phòng đặc biệt. Căn phòng đó treo đầy ảnh trên tường, ghi lại từng kỷ niệm nhỏ của cả một gia tộc, dùng những khoảnh khắc ấn định để kể lại lịch sử của gia tộc ấy.

Mặt trời ngả về Tây, Hoắc Tiểu Phàn nhỏ bé lần đầu được ngồi lên đùi bố. Khang Kiều đứng một bên, trong lòng vui mừng muốn chết. Nhân lúc

https://thuviensach.vn

mọi người không chú ý tới mình, cô dùng ngôn ngữ cơ thể nhắc Tiểu Phàn nhớ phải mỉm cười.

Thằng bé làm mặt căng thẳng, nhưng cuối cùng cũng gượng cười, một nụ cười dè dặt.

Khang Kiều nhìn về phía Hoắc Tiểu Phàn, giơ tay ám chỉ "Em tuyệt lắm". Động tác đó vừa kết thúc thì cô nghe có người gọi "Khang Kiều".

Người ấy thật sự là Hoắc Chính Khải.

Cô đặt tay phía trước, ánh mắt không dám né tránh.

"Khang Kiều trưởng thành rồi." Hoắc Chính Khải nói với cô bằng một ngữ khí dịu dàng chưa từng thấy: "Con cũng tới chụp ảnh chung đi".

"Tách" một tiếng, giây phút đó được lưu lại vĩnh hằng: Hoắc Chính Khải ngồi trên chiếc ghế cổ, Hoắc Tiểu Phàn ngồi trên đùi trái của ông ta, Khang Kiều khép nép đặt tay hai bến, đứng dựa vào bên phải chiếc ghế. Cả ba khuôn mặt đều tươi cười, nụ cười ngọt ngào nhất là Hoắc Chính Khải.

Người phụ nữ bị ra rìa trong giây phút ấy đôi mắt bỗng rướm lệ. Giọt lệ đó liên quan tới những ngày tháng sinh thành dưỡng dục và niềm hạnh phúc vô bờ, đây cũng là điều nhiều năm về sau Khang Kiều mới thấu hiểu được.

Về sau, Khang Kiều luôn nghĩ, nếu thời gian có thể được khảm vào trong một bức ảnh thì tốt biết bao.

Sáng hôm sau, Nghê Hải Đường đưa Khang Kiều và Hoắc Tiểu Phàn tới công viên chơi. Đây là lần đầu tiên họ cùng ra công viên, tiếng cười của Hoắc Tiểu Phàn như muốn nổ tung trần nhà. Bỗng nhiên, nó chỉ tay lên cổ Nghê Hải Đường và hỏi: "Mẹ ơi, cổ mẹ bị côn trùng cắn ạ?".

https://thuviensach.vn

Khang Kiều nhìn theo tay nó, phát hiện trên cổ Nghê Hải Đường có rất nhiều dấu đỏ mờ mờ. Câu nói của Hoắc Tiểu Phàn chẳng hiểu sao lại khiến gò má Nghê Hải Đường ửng hồng.

Hôm đó, người bảo mẫu chăm sóc thằng bé cũng có mặt. Chị ta ôm miệng cười trộm, Khang Kiều thì vẫn chẳng hiểu người bảo mẫu cười cái gì.

Vài ngày sau, Khang Kiều lại phát hiện ra trên cổ Nghê Hải Đường xuất hiện thêm vài vết đỏ mới. Liên tưởng tới việc mấy đêm rồi bà không ngủ trong phòng, Khang Kiều lờ mờ đoán được một vài việc đã xảy ra.

Tháng năm, bác sỹ tuyên bố sức khỏe của Hoắc Chính Khải đã khôi phục được 80%, tuyên bố này ám chỉ Hoắc Chính Khải sắp kết thúc quãng thời gian ở nhà dưỡng thương.

Sáng hôm ấy, Khang Kiều vừa mở mắt đã giật mình vì thấy Nghê Hải Đường ngồi trước giường mình.

“Mẹ và chú Hoắc của con định đi du lịch.” Khi nói, Nghê Hải Đường hớn hở vui tươi, giọng nói cũng như đang run rẩy.

Hôm ấy là mùng 3 tháng 5, họ định sẽ cùng đi du lịch vào ngày 10 tháng 5.

Ngày mùng 8 tháng 5 là kỷ niệm 68 năm ngày châu Âu giành chiến thắng trong thế chiến thứ hai. Nhưng trước đó vài ngày lại xảy ra một việc như thế này: Một trang mạng tung một đoạn clip, trong đoạn clip này có mười mấy thanh niên nam nữ trẻ tuổi mặc trang phục phát xít Đức, cánh tay xăm hình phát xít, vừa uống rượu vừa chơi pháo, trong clip còn thi thoảng nghe thấy những âm thanh như “Ngầu quá!” phát ra, địa điểm quay clip được xác minh là tại một thành cổ tư nhân ở Úc.

https://thuviensach.vn

Một clip như vậy xuất hiện trong khoảng thời gian này cùng với một ngôi thành cổ giá trị tất nhiên sẽ dấy lên một làn sóng ầm ĩ. Quả nhiên, cảnh sát địa phương đã vào cuộc điều tra.

Đêm khuya ngày mùng 6 tháng 5, Hoắc Chính Khải rời khỏi Brunei tới Úc.

Ngày mùng 7 tháng 5, cảnh sát tuyên bố kết quả cuộc điều tra, xác nhận mười mấy thanh niên đó đều là trẻ vị thành niên tới Úc du lịch. Nghe nói đám trẻ này đã biết tính nghiêm trọng của vấn đề và bảo đảm với cảnh sát. Nhưng trong bản báo cáo đó, cảnh sát không công khai thân phận của đám trẻ.

Cách xử lý của cảnh sát Úc không được dân chúng thừa nhận, sức nóng của chuyện này vẫn chưa chấm dứt.

Ngày mùng 9 tháng 5, cảnh sát địa phương một lần nữa lên tiếng thanh mình, về tính nghiêm trọng của sự việc, họ đã tịch thu hộ chiếu của đám trẻ, trực tiếp dẫn độ chúng về nước.

Ngày mùng 10 tháng 5, Nghê Hải Đường không đợi được Hoắc Chính Khải.

Ngày 12 tháng 5, Hoắc Chính Khải trở về Brunei, cùng về với ông ta còn có Hoắc Liên Ngao. Hoắc Chính Khải tâm trạng tồi tệ, Hoắc Liên Ngao đeo ba lô đi phía sau.

Lúc đó vừa qua bữa tối, Khang Kiều đang cùng Hoắc Tiểu Phàn chơi Go-Kart, cũng không hiểu sao, chiếc xe lập tức không chịu theo điều khiển, cứ thế lao về phía trước.

Đuổi theo chiếc xe, trong lúc đang chạy, Khang Kiều nghe thấy Hoắc Tiểu Phàn kinh ngạc gọi một tiếng “Anh Liên Ngao!”. Cô chợt dừng bước.

https://thuviensach.vn

Chiếc xe bị Hoắc Liên Ngao chặn lại. Hoắc Tiểu Phàn ngã ra bãi cỏ, Khang Kiều đi về phía nó, may mắn là nó chỉ bị dọa nhẹ.

Vừa bế thằng bé lên, Khang Kiều đã nghe thấy tiếng bước chân dừng lại phía sau.

“Em trai cô vì tôi mới không ngã xuống nước đấy.” Hoắc Liên Ngao nói với Khang Kiều: “Cô không thể hiện thái độ cảm kích với tôi một chút sao? Thật bất lịch sự”.

Ôm Hoắc Tiểu Phàn vào lòng, Khang Kiều khẽ nói một tiếng “Cảm ơn” với Hoắc Liên Ngao. Nói xong, Khang Kiều đi lướt qua anh, trở về nhà.

“Đầu gỗ.”

Khang Kiều nhíu mày.

“Thay tôi gửi lời hỏi thăm tới Nghê tiểu thư nhé.”

Khi Hoắc Liên Ngao nói ra câu này, bước chân Khang Kiều hơi hụt. Ánh mắt từ sau lưng hướng tới xa xăm, lạnh lùng, như một mũi tên lúc nào cũng có thể đâm xuyên qua cô, cắm vào Tiểu Phàn.

Ôm Tiểu Phàn chặt hơn, Khang Kiều rảo nhanh bước chân.

Tối nay, Nghê Hải Đường chẳng biết kiếm đâu ra rượu trắng, bà ngồi trên thảm trải sàn trong phòng khách, từng ly nhỏ, từng ngụm nhỏ.

Chai rượu đã cạn sạch, Nghê Hải Đường nằm bò lên vai Khang Kiều bật khóc nức nở.

Mấy tiếng đồng hồ trước, Hoắc Chính Khải đã hủy kế hoạch cùng bà đi du lịch.

https://thuviensach.vn

“Khang Kiều, mẹ vừa mơ một giấc mơ đẹp, bây giờ có phải cần tỉnh mộng không?”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Năm 2002 – 2003 (02)

Ba ngày sau khi Hoắc Liên Ngao trở về thì Hoắc Chính Khải cũng quay về làm việc, mọi thứ dường như trở lại quỹ đạo trước đây. Nghê Hải Đường lại bắt đầu cả ngày chạy ra ngoài, đám người làm vẫn vây xung quanh Hoắc Liên Ngao.

Năm nay Hoắc Liên Ngao về trước một tháng, còn về lý do tại sao thì anh chỉ nhẹ nhàng giải thích rằng: “Tôi cho bản thân nửa năm nghỉ ngơi, nửa năm tới đây tôi sẽ ở yên trong nhà”.

Lời nói ấy lọt vào tai Nghê Hải Đường, bà lại thầm chửi rủa một trận, đồng thời giẫm đạp lên những cuốn sách Hoắc Liên Ngao tặng: “Thằng quỷ nhỏ đó thật lắm trò, tức chết mình mất. Rõ ràng là nó cố ý, nó muốn mẹ không được sống yên thân”.

Trong suy đoán của Nghê Hải Đường, nhất định là đám người làm rỉ tai Hoắc Liên Ngao về tình hình của bà và Hoắc Chính Khải nên anh mới cố tình mặc bộ quần áo phát xít ấy lên người.

Khang Kiều cũng từng xem đoạn clip đó. Trong clip, Hoắc Liên Ngao rất dễ nhận ra, cho dù mặt đã được chỉnh sửa nhưng Khang Kiều vẫn nhận ra anh ngay lập tức. Người khác chơi bời điên cuồng, còn anh thì chỉ uể oải đứng một bên.

Hôm đó, Khang Kiều vô tình nghe thấy cuộc đối thoại giữa Hoắc Chính Khải và Hoắc Liên Ngao.

“Liên Ngao, bố luôn cho rằng con là đứa trẻ thông minh, người nào xứng đáng làm bạn, người nào phải tránh thật xa bố cho là con phân biệt được rõ

https://thuviensach.vn

ràng.”

“Nguyên nhân bố không nghĩ tới có thể chính là đứa trẻ thông minh trong mắt bố thực ra đang giận bố, nó giận bố trong lúc sinh mạng gặp nguy hiểm đã lựa chọn giấu giếm nó.”

Lúc đó Khang Kiều không biết những lời Hoắc Liên Ngao nói ra là thật hay giả. Nếu là giả thì thiếu niên mười lăm tuổi đó thật sự là một thiên tài ngôn ngữ, không những giỏi nói mà còn giỏi diễn.

Nghê Hải Đường ngày sau về muộn hơn ngày trước, hơn nữa lần nào về người cũng đầy mùi rượu, còn thường xuyên đánh thức Khang Kiều đã chìm vào giấc ngủ sâu tỉnh dậy, nói hết lần này tới lần khác bên tai cô: “Khang Kiều, con phải giữ chắc Kevin, con và cậu ấy nhất định phải tốt đẹp”, “Khang Kiều, lẽ nào con đã chia tay với Kevin rồi? Gần đây mẹ lơ đãng việc này, Khang Kiều, con và Kevin ổn chứ?”.

Khang Kiều lại lẩm bẩm đáp: “Ổn ạ, con và anh ấy rất ổn, vẫn rất ổn mẹ à!”.

Lời cô nói dường như khiến Kevin vui hơn một chút.

Sau khi đóng cửa phòng, xung quanh yên ắng trở lại, Khang Kiều kéo chăn trùm kín đầu, cảm thấy hơi thở bỗng chốc trở nên không nhịp nhàng.

Kevin? Thời gian Kevin tới Brunei thăm cô mỗi lúc một gần. Cái tên này bỗng dưng trở thành hòn đá tảng đè nặng lên trái tim Khang Kiều, hơn nữa hòn đá ấy còn ngày một nặng hơn.

Kevin đã không chỉ một lần bày tỏ sự kỳ vọng vào lần gặp mặt này. Tháng sáu sẽ tới nhanh thôi, anh ta nói tháng sáu sẽ tới thăm cô.

Cuộc điện thoại mà Khang Kiều âm thầm chờ đợi cuối cùng cũng réo. Chu Tùng An khoảng hai tháng sau đã gọi một cuộc vào di động của

https://thuviensach.vn

Khang Kiều.

Khang Kiều không dám hỏi anh ấy vì sao gần hai tháng nay không tới tìm mình cũng không gọi điện thoại, nhưng Khang Kiều thật sự hơi nhớ Chu Tùng An. Khang Kiều thích ở bên cạnh Chu Tùng An. Đó là người duy nhất ngoài Hoắc Tiểu Phàn và anh Tiểu Phàn ở quê khiến cô vui vẻ khi ở bên.

Thế nên nhận được điện thoại của anh ấy, Khang Kiều rất phấn khởi, vui tới nỗi khi được tan học bước chân của cô cũng nhanh như bay, vì Chu Tùng An nói sẽ đợi cô ở cổng trường.

Ngồi trong xe của Chu Tùng An, Khang Kiều lấy hết dũng khí hỏi anh: "Tùng An, vì sao gần đây anh không tới tìm em, cũng không gọi điện cho em?".

Chu Tùng An không trả lời thẳng mà phải một lúc sau: "Bác cả anh đã tới Brunei. Ông ấy vừa tới, anh còn bận rộn giúp ông ấy quen với môi trường ở đây".

Thì ra là vậy, Khang Kiều thở phào trong lòng.

"Bác cả anh là bác sỹ, từ nhỏ anh đã ở nhà ông ấy, rất thân với gia đình ông ấy."

"Ồ."

"Bác cả anh là một bác sỹ nổi tiếng có kiến thức rất giỏi."

"Ừm."

"Anh nói này, Khang Kiều!" Trong lúc ấy Chu Tùng An đã đỗ xe vào lề đường.

"Sao vậy?" Khang Kiều quay mặt sang nhìn anh ấy.

https://thuviensach.vn

“Anh không gọi điện cho em, em có thể gọi cho anh mà.” Ngữ khí Chu Tùng An mang theo chút cảm xúc.

Khang Kiều nhe răng cười, đáp: “Được, sau này nếu anh không gọi, em sẽ chủ động”.

Sáng thứ hai thứ hai của hạ tuần tháng năm, đám ký giả lá cải Brunei nhận được một bức ảnh: Trên ảnh, Hoắc Chính Khải và một người phụ nữ xinh đẹp khí chất cùng dùng bữa tối, ăn chung với họ còn có Hoắc Liên Ngao. Từ biểu cảm của ba người có thể phán đoán bầu không khí tối đó rất tuyệt.

Tờ báo có bức ảnh này tối đó đã xuất hiện trên bàn ăn của Nghê Hải Đường, do A Chân đặt xuống.

Nghê Hải Đường không còn thể hiện như trước đây khi bắt gặp tin đồn về Hoắc Chính Khải, sẽ ngồi bình luận từ đầu tới chân, từ diện mạo tới quần áo của đối tượng.

Xem xong tờ báo, sắc mặt Nghê Hải Đường hơi tái đi, các khớp ngón tay đang cầm cốc gồ lên, vừa nhìn là biết bà định ném chiếc cốc xuống đất.

Cuối cùng, bà liếc nhìn Hoắc Tiểu Phàn đang ăn uống say sưa, đặt cốc lên mặt bàn rồi đứng dậy.

Khang Kiều thở phào, nhưng tiếng thở phào ấy nhanh chóng phải cất lại cùng sự xuất hiện của một người trước cửa nhà ăn.

Nối liền nhà ăn và cầu thang là một cánh cửa hình vòng cung, trên cửa có lớp rèm lưa thưa. Hoắc Liên Ngao khoanh tay đứng bên cạnh cửa. Người làm bố trí bàn ăn bước lên hỏi anh: “Cậu chủ Liên Ngao, cậu có muốn dùng bữa tối ở đây không?”.

https://thuviensach.vn

Trên bàn xuất hiện thêm một bộ bát đũa. Hoắc Liên Ngao ngồi bên cạnh Hoắc Tiểu Phàn. Vì điều ấy, thằng bé có vẻ vô cùng hãnh diện, nó sốt sắng chia sẻ những món ngon với anh Liên Ngao.

“Anh Liên Ngao, anh cảm thấy mùi vị thế nào?” Hoắc Tiểu Phàn nghiêng đầu hỏi.

“Không tệ.” Hoắc Liên Ngao miệng nói vậy nhưng tay lại đẩy món tôm cà ri và bít tết cà ri Hoắc Liên Ngao đưa anh ra ngoài. Anh nhìn về phía Nghê Hải Đường, chầm chậm nói: “Tiểu Phàn, sắc mặt mẹ em trông không tốt chút nào”.

Hoắc Tiểu Phàn đặt đĩa xuống, hướng mặt về phía bà: “Mẹ bị ốm ạ?”.

Có tiếng cười khe khẽ vang lên, Hoắc Liên Ngao vừa cười vừa nói: “Không phải mẹ em bị ốm mà đang tức giận. Tiểu Phàn, em có muốn biết mẹ đang tức giận chuyện gì không?”.

Khang Kiều đứng dậy, gọi một tiếng “Hoắc Tiểu Phàn”. Cô phải đưa thằng bé ra ngoài, rõ ràng Hoắc Liên Ngao đang coi Tiểu Phàn như viên đạn nhắm bắn.

“Chuyện gì vậy chị?” Hoắc Tiểu Phàn lại quay đầu sang nhìn Khang Kiều.

Khang Kiều vừa định đi thì bị câu nói “Khang Kiều, ngồi xuống!” của Nghê Hải Đường giữ chặt chân, ấn xuống ghế.

“Liên Ngao, nói thử xem, dì đang giận chuyện gì?” Đặt hai tay lên bàn, Nghê Hải Đường làm điệu bộ rửa tai lắng nghe.

“Ừm…” Hoắc Liên Ngao kéo dài giọng, ánh mắt chuyển sang tờ báo đặt bên tay trái bà: “Để tôi đoán nhé, sắc mặt dì ban nãy không tốt lắm là vì bức ảnh trên tờ báo phải không? Người phụ nữ trên tờ báo họ Văn. Dì Văn

https://thuviensach.vn

và mẹ tôi từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau. Sau khi mẹ tôi mất năm nào dì ấy cũng dành ra chút thời gian tới thăm tôi. Mỗi lần dì Văn tới, bố tôi lại bỏ công việc cùng ăn cơm với chúng tôi".

"Như vậy à, nên mà." Nghê Hải Đường vừa trả lời vừa uốn lọn tóc, biểu cảm nhạt nhòa như bữa trà chiều sau núi.

Hoắc Liên Ngao khẽ cười: "Nhưng dì không cần lo lắng, cuộc sống hôn nhân của dì Văn rất hạnh phúc, chồng dì ấy rất yêu thương dì ấy".

"Dì biết." Nghê Hải Đường mỉm cười đáp lại: "Trên bài báo này có viết, con của dì ấy cũng xấp xỉ tuổi con".

"Phải." Nụ cười của Hoắc Liên Ngao càng thêm đậm, mang theo vẻ thoải mái: "Nhưng có một điểm bài báo không đề cập đến, đó là mẹ tôi và dì Văn có một đôi mắt giống hệt nhau. Hai người cười lên cũng giống nhau, có lúc tôi lại chợt nhìn dì ấy lâu hơn một chút".

Bàn tay đặt trên tóc mai chợt khựng lại, bà nhanh chóng trượt tay xuống, để lại lên bàn, khóe miệng vẫn gượng cười. Nghê Hải Đường yên lặng nhìn Hoắc Liên Ngao, nét mặt không hề thay đổi.

Lúc này Hoắc Liên Ngao tựa hồ mới nhớ ra bộ bát đĩa xếp trước mặt mình. Anh cầm dao và dĩa lên, cắt bít tết cà ri thành từng miếng nhỏ.

Phòng ăn rất yên tĩnh, tiếng động duy nhất tới từ tiếng va chạm của dao dĩa. Bỗng nhiên, Hoắc Liên Ngao lên tiếng: "Dì à, tối qua bố tôi không cẩn thận bị đứt tay vì dao cắt bít tết. Nghe nực cười lắm phải không? Lúc đó tôi cũng không dám tin đấy".

Nói xong, Hoắc Liên Ngao dừng động tác trong tay lại, ánh mắt một lần nữa hướng sang Nghê Hải Đường, chậm rãi nói: "Dì là một người thông minh, vì sao Hoắc Chính Khải lại bị đứt tay, diệu cơ bên trong ắt dì hiểu rõ".

https://thuviensach.vn

Nghê Hải Đường mỉm cười cầm cốc nước lên. Sau khi uống cạn, bà đứng dậy khỏi ghế. Bóng lưng khi rời khỏi phòng ăn vẫn kiêu sa và yểu điệu. Hoắc Tiểu Phàn cũng đi theo Nghê Hải Đường.

Trong phòng ăn chỉ còn lại Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao, cô cũng đứng dậy.

“Giáo viên dạy lễ nghi cho cô không nói với cô rằng khi dùng bữa, khách chưa đứng dậy thì chủ không được đứng lên trước sao?” Hoắc Liên Ngao chăm chú nhìn món bít tết cà ri, nói tiếp, đầu không ngẩng lên: “Xem ra, tiền nhà họ Hoắc đóng học phí của cô uổng công rồi”.

Hai người làm đứng bên không muốn bỏ lỡ giây phút cô bị bẽ mặt, nhất là A Chân.

Khang Kiều ngồi lại xuống ghế.

“Đầu gỗ, thử đoán xem ý tứ đằng sau lời tôi nói với mẹ cô vừa rồi là gì?” Hoắc Liên Ngao ngẩng đầu hỏi cô.

Khang Kiều không nói.

“Đầu óc cô không nhanh nhạy được như mẹ mình. Hay là, tôi gợi ý cho cô nhé. Lúc đó, dì Văn ngồi đối diện bố tôi, giống như tôi và cô bây giờ vậy. Bây giờ cô đã hiểu vì sao Hoắc Chính Khải bị đứt tay chưa?” Vừa nói, ánh mắt Hoắc Liên Ngao vừa dò xét Khang Kiều.

“Hoắc Liên Ngao, anh biết không? Bây giờ trông anh giống như một đứa trẻ ngốc nghếch ương bướng không buông bỏ thứ đồ chơi của mình ra.” Khang Kiều cố nén giận.

Cô nghĩ nếu mồm mép của mình lanh lợi hơn một chút, đầu óc nhạy bén hơn một chút, dùng cách của mình để khiến Hoắc Liên Ngao cũng nếm thử mùi vị khó coi.

https://thuviensach.vn

Nhưng rõ ràng, cô không làm được.

Lời cô nói chỉ khiến anh ngứa ngáy, người nghe nhún vai: “Ý cô bố tôi là thứ đồ chơi đó? Để ông ấy nghe thấy câu này thì ông ấy tức chết không chừng?”.

Từ lúc bấy giờ, Khang Kiều không nói thêm câu nào nữa.

Cuối cùng, bữa tối kết thúc.

“Khang Kiều.” Hoắc Liên Ngao gọi giật Khang Kiều đang muốn quay đầu bỏ đi lại.

Đứng dưới rèm cửa, Khang Kiều chờ đợi, sau đó cô nghe thấy cái tên Kevin bật ra từ miệng anh.

Người nói ngữ khí hết sức điềm nhiên: “Tôi biết Kevin. Khi anh ấy nói với tôi đang hẹn hò cùng cô, tôi quả thực giật mình một phen. Bà chị tấm ngẩm tầm ngầm của tôi lại giỏi đến thế. Tôi đã nhìn bức ảnh cô gửi cho Kevin. Sao cô bôi trát lên mặt trông như khỉ đít đỏ vậy. Tôi đoán, đó nhất định là kiệt tác của mẹ cô”.

“Nhưng, Kevin là người không tệ, ngoài việc tinh thần ưa sạch sẽ cao độ ra thì không chơi gái, không cắn thuốc, giới tính bình thường, không có thói quen kỳ lạ, rất nhiều người đều yêu quý.”

“Cô hãy chuyển những lời này của tôi tới mẹ cô đi. Chắc chắn là bà ấy bị tôi chọc tức rồi, hy vọng những lời này có thể khiến tâm trạng bà ấy khá hơn.”

“Được, tôi sẽ chuyển.” Khang Kiều nói.

Nói xong, cô vén rèm lên.

https://thuviensach.vn

Qua tấm rèm màu champainge, Hoắc Liên Ngao nhìn theo cái bóng với bộ quần áo nhạt màu đó rời đi, bước chân không nhanh cũng không chậm, tóc được buộc thành đuôi ngựa.

Đó là hình tượng mà ra đường ta có thể vơ được cả đống, nhưng bất giác Hoắc Liên Ngao lại cảm thấy dáng vẻ đó thật bé nhỏ, nhỏ tới mức chỉ cần anh chớp mắt một cái nó sẽ tan biến giữa biển người.

"Cô con riêng" mà mọi người hay bàn tán để lại trong Hoắc Liên Ngao ấn tượng nhỏ bé, yên tĩnh, khiến người ta không có mong muốn ghi nhớ. Nhưng một lúc nào đó, chính sự yên tĩnh của cô lại khiến người ta chỉ muốn trêu chọc cô.

Giống như chuyện xảy ra vài phút trước.

Trước khi tới đây, Hoắc Liên Ngao không hề có ý định nhắc tới Kevin.

Cơ thể thẳng tắp đó cứ đi mãi, đi mãi rồi lên cầu thang.

Khang Kiều đứng ở góc đó khoảng hai phút, xoa xoa mặt rồi quay về phòng. Làm xong bài tập, tắm rửa xong xuôi cũng đã gần mười giờ, cô rón rén đến phòng Hoắc Tiểu Phàn như mọi lần. Thằng bé này ngủ rất say. Rồi lại từ đó nhẹ nhàng đi sang phòng Nghê Hải Đường.

Thấy phòng bà còn sáng đèn, Khang Kiều thầm thở phào. Thường đã quá mười giờ, Nghê Hải Đường sẽ không ra ngoài nữa, nói theo câu cửa miệng của bà thì: "Chuyện có lớn đến đâu, ngủ một giấc là hết".

Nhưng tối nay, Nghê Hải Đường lại không "ngủ một giấc" như lời mình nói.

Nửa đêm, Khang Kiều thức giấc vì tiếng còi xe cảnh sát inh tai. Kéo rèm ra, cô nhìn thấy biệt thự chính nhà Hoắc đèn đuốc sáng trưng, tiếng còi từ đó vọng sang.

https://thuviensach.vn

Mở cửa phòng Nghê Hải Đường, chăn gối bừa bãi, mùi rượu nhức mũi và chiếc giường trống không khiến trái tim Khang Kiều như rơi xuống.

Mọi mâu thuẫn, mọi dây dưa giữa Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao cũng chính thức vén rèm từ cái đêm tháng năm ấy…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Năm 2002 – 2003 (03)

Chuyện xảy ra vào buổi tối một ngày cuối tháng năm này, nói theo lời của Nghê Hải Đường là: “Mượn rượu phát điên, cuối cùng mẹ đã dám làm chuyện mẹ muốn từ lâu”.

Tối ấy Nghê Hải Đường đã làm những gì nhỉ. Sau khi uống cạn một chai rượu mạnh, bà đã chạy đến phòng tranh của vợ trước Hoắc Chính Khải, đập tan nát tất cả những bức chân dung của người đó.

Người vợ trước tên là Lâm Chi Hoa. Trong suy nghĩ của Nghê Hải Đường, Lâm Chi Hoa là một người phụ nữ xấu xa, chết rồi thì đi đi còn để lại nhiều chân dung như vậy, rõ ràng là muốn khoe khoang vẻ đẹp của bà ta với những người còn sống.

Nghê Hải Đường thường nói với Khang Kiều: “Khang Kiều, nếu như mẹ chết, con nhất định phải đốt sạch những bức ảnh của mẹ. Mẹ sợ con và Tiểu Phàn nhìn thấy sẽ đau lòng”.

Lâm Chi Hoa và Nghê Hải Đường là hai người phụ nữ sống ở hai đầu thế giới. Nếu nơi Lâm Chi Hoa sinh sống là Bắc Cực thì nơi Nghê Hải Đường sống chính là Nam Cực.

Nửa đêm, căn biệt thự chính nhà họ Hoắc bỗng đèn đuốc sáng chưng.

Khang Kiều được quản gia Diêu đưa vào. Cô luôn bị bảo vệ nhà họ chặn ở ngoài. Khi cô đến căn nhà hào nhoáng ấy thì Nghê Hải Đường đã phá phòng tranh được hơn một tiếng rồi.

https://thuviensach.vn

Hoắc Chính Khải hiện đang ở Nhật Bản. Khi cuộc điện thoại được gọi tới di động của ông ta, ông ta bảo quản gia Diêu báo cảnh sát, còn bỏ lại một câu: “Mọi việc để Liên Ngao giải quyết”.

Báo cảnh sát? Liên Ngao? Hoắc Liên Ngao ghét Nghê Hải Đường đến mức nào có ai không biết, để anh xử lý ư? Quản gia Diêu còn nói với Khang Kiều: “Mẹ cháu lần này thật sự chọc giận ngài Hoắc rồi”.

Có sợ không? Có, rất sợ.

Khang Kiều run rẩy đứng sau lưng quản gia Diêu. Cô không biết phải làm sao mới ổn, cô thậm chí đã nghĩ tới tình huống Nghê Hải Đường phải ngồi tù, nghĩ tới những phương pháp cực đoan mà Hoắc Liên Ngao có thể dùng để đối phó với mẹ mình.

Khang Kiều thậm chí còn nghĩ không biết có nên quỳ xuống trước mặt anh không.

Vượt qua đám cảnh sát đã có mặt sau khi nhận tin báo, đám bảo vệ nhà họ Hoắc, đám người làm, Khang Kiều bàng hoàng nhìn thấy A Chân. Chắc giờ này A Chân đang cười thầm trong bụng?

Cuối cùng, Khang Kiều đi tới trước mặt Nghê Hải Đường.

Căn phòng tranh được người nhà họ Hoắc coi như báu vật giờ tang thương vô cùng, ánh sáng trong phòng còn tối tăm hơn bên ngoài rất nhiều. Trong phòng có hai người, một người đứng trước cửa sổ, một người ngồi bệt dưới nền nhà.

Người đứng trước cửa sổ là Hoắc Liên Ngao, người ngồi dưới sàn nhà là Nghê Hải Đường.

Quản gia đưa Khang Kiều vào trong phòng tranh rồi đi ra.

https://thuviensach.vn

Cánh cửa sau lưng được nhẹ nhàng khép lại.

Đôi chân run lập cập bước về phía Nghê Hải Đường. Đây là lần đầu tiên Khang Kiều nhìn thấy mẹ mình như vậy, tóc tai bù xù, quần áo cũng vậy, mùi rượu nồng nặc khắp người, trên mặt nhầy nhụa không rõ là nước mắt hay nước mũi, ánh mắt đục ngầu mang theo men rượu nồng.

Cô gọi một tiếng "mẹ" rồi ngồi xuống bên cạnh Nghê Hải Đường, gương mặt được đặt ở nơi ánh sáng khá đầy đủ để bà phân biệt.

"Khang Kiều?" Bà gọi một tiếng thăm dò.

"Con đây, mẹ."

Nghê Hải Đường bất ngờ phá lên cười, trong tiếng cười mang theo chút vui sướng không hề đè nén. Bà kéo tay Khang Kiều: "Khang Kiều, chẳng phải mẹ luôn nói sao, mẹ sớm muộn cũng sẽ khiến Lâm…".

Khang Kiều vội vàng bịt miệng bà lại, Hoắc Liên Ngao còn đang đứng đây.

Nghê Hải Đường lấy tay tách tay của Khang Kiều ra. Người say thường rất thô bạo, móng tay của bà khiến Khang Kiều đau đớn, nhưng cô không thể khiến Hoắc Liên Ngao giận dữ hơn nữa.

Chàng trai đó nhất định sẽ không cho phép tên của mẹ mình xuất hiện trong lời nói của người phụ nữ mà anh luôn khinh bỉ.

Cô cứ bịt miệng mẹ như thế rồi vội vàng bắt chước bà ngoại, nói: "Suỵt, ngoan nào, nhắm mắt lại, ngoan ngoãn ngủ đi. Mẹ nghe xem, bên ngoài gió rất to, bão sắp đến rồi đấy".

Khi còn rất nhỏ, Nghê Hải Đường rất sợ bão, bão của Hải Nam luôn kèm theo sấm chớp và dông lốc, thổi cho căn nhà nhỏ bé của họ chao đảo ngả

https://thuviensach.vn

nghiêng, tựa hồ có thể bị cuốn lên trời bất cứ lúc nào.

Vào những đêm bão sắp đến, bà ngoại lại cho mẹ nhấm nháp một chút rượu nhà nấu, rồi dịu dàng nói câu đó.

Bà ngoại bảo đó là lúc mẹ ngoan nhất, không ầm ĩ, không gây chuyện, cũng không lý luận tại sao nhà người ta có thứ này mà nhà mình không có.

Mà quả đúng như vậy, cái đầu của mẹ nhanh chóng ngả vào lòng Khang Kiều.

Đặt Nghê Hải Đường đã ngủ say nằm lên tấm thảm, Khang Kiều quay đầu lại, bóng người đứng trước cửa sổ vẫn duy trì tư thế như lúc cô bước vào.

Dưới tia sáng tối tắm, trông Hoắc Liên Ngao như một pho tượng, mặt anh ẩn khuất không nhìn rõ được biểu cảm.

Một Hoắc Liên Ngao như thế còn khiến cô sợ hãi hơn cả một Hoắc Liên Ngao mồm mép, luôn nói những lời khiến cô bối rối.

Lần mò, Khang Kiều đứng dậy, hai chân nặng như hai hòn núi. Cô từng bước, từng bước tiến về phía anh rồi dừng lại trước mặt anh.

Anh không nói, cô cũng không dám lên tiếng.

Qua lớp rèm cửa có thể nhìn thấy ánh đèn xe cảnh sát chớp nháy đỗ bên ngoài. Khi tới, Khang Kiều còn được quản gia Diêu cho biết Nghê Hải Đường đã dùng chai rượu đập cho đám bảo vệ đầu tóc bê bết máu, bây giờ sống chết còn chưa rõ.

Lấy hết dũng khí, Khang Kiều nói: “Chỉ tại mẹ tôi uống nhiều quá, mong anh đừng giận”.

Không có hồi đáp.

https://thuviensach.vn

Nói xong, Khang Kiều mới cảm thấy lời mình nghe không ổn. Ngẫm nghĩ, cô sửa lại: “Hoắc Liên Ngao, tại mẹ tôi không phải”.

Đáp lại Khang Kiều vẫn chỉ là một khoảng yên ắng.

“Cầu xin anh, Hoắc Liên Ngao, đừng để đám cảnh sát đó đưa mẹ tôi đi.”

Trầm mặc… sự trầm mặc khiến người ta ngạt thở.

Khang Kiều lòng hoảng hốt, cô giơ tay chạm vào tay Hoắc Liên Ngao. Cô sờ thấy đầu ngón tay lạnh như băng, khó khăn cất lời:

“Hoắc Liên Ngao, cầu xin anh, chỉ cần anh thả mẹ tôi ra, anh bắt tôi làm chuyện gì tôi cũng chấp nhận.”

Ngón tay lạnh giá cô nắm trong tay mình cuối cùng cũng cử động. Hoắc Liên Ngao rút tay về, quay người lại, đối mặt với cửa sổ, hỏi bằng một ngữ khí rất bình thản: “Có thật là cô sẽ vì mẹ cô làm bất cứ chuyện gì không?”.

Gật đầu chắc nịch rồi cô cất giọng nặng nề: “Đúng vậy”.

“Vậy nếu tôi muốn cô giết người thì sao, gần đây tôi rất chướng mắt một người.”

Im lặng, Khang Kiều bện chặt tay vào nhau.

Rất lâu, rất lâu sau, cô khẽ nói một chữ: “Được”.

Nghê Hải Đường là kiểu người thà uống một trăm viên thuốc ngủ cũng không chịu bị đeo còng số tám, vừa ưa sĩ diện lại vênh váo còn ham hư vinh.

Bóng người đứng trong tối nãy giờ cuối cùng cũng chuyển động, quay đầu lại, tiến lên trước một bước. Khuôn mặt Hoắc Liên Ngao hiện ra rõ ràng, biểu cảm không khác gì ngày thường, vẫn hờ hững, vẫn cao ngạo.

https://thuviensach.vn

Khi nhìn rõ rồi, Khang Kiều thầm thở phào nhẹ nhõm, bình thường là tốt, tốt rồi.

Cơ thể anh hơi đổ về phía trước, Khang Kiều cố gắng không lùi lại né tránh theo bản năng.

Cô cứ đứng thẳng tắp như thế, mặc cho Hoắc Liên Ngao quan sát mình. Khang Kiều nghĩ có lẽ khi cô trả lời chữ "Được" kia, sắc mặt ắt đã nhuốm một màu xám hơi ngả trắng rồi.

Hơi thở phả ra từ nụ cười nhàn nhạt đập vào mặt Khang Kiều, có cảm giác rợn người.

"Đầu gỗ, cô dễ lừa thật, với cái vóc dáng gầy đét như que củi này mà cô muốn đảm nhận nhiệm vụ giết người ư? Tới lúc đó không giết chết người ta ngược lại còn khai ra chủ mưu là tôi thì kết quả còn tệ hại hơn."

"Tôi sẽ không khai anh ra đâu, tin tôi đi." Khang Kiều nói, cương quyết như một tráng sỹ.

Nụ cười của Hoắc Liên Ngao càng thêm đậm. Anh giơ tay, đầu ngón tay chống lên trán cô: "Đầu gỗ, cô đáng yêu thật, tôi nghĩ mẹ cô chẳng không ít lần đau đầu vì cái đầu ngốc nghếch của cô đâu nhỉ?".

"Cầu xin anh đấy, Hoắc Liên Ngao." Trái tim Khang Kiều càng lúc càng chìm xuống.

"Trông mặt cô tái dại đi kìa." Hoắc Liên Ngao đứng thẳng dậy, quét ánh nhìn về phía Nghê Hải Đường đang ngáy khò khò, nói: "Đưa mẹ cô về đi, hôi hám chết đi được".

Khang Kiều bất động, ánh mắt không dám rời khuôn mặt anh một khắc.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao khẽ nhíu mày: “Đừng có động một tý là mang đôi mắt cá chết đó ra nhìn tôi nữa. Cô không nghe thấy tôi vừa nói gì sao? Đưa mẹ cô về đi, mẹ tôi ghét nhất là những người uống say bí tỉ”.

Bị Hoắc Liên Ngao nói vậy, Khang Kiều càng sợ hãi hơn, cô lắp bắp, miệng gọi tên anh, tay một lần nữa chạm vào tay anh, cố gắng muốn truyền đạt sự cầu xin trong lòng.

Nhưng vừa chạm vào, Hoắc Liên Ngao đã lập tức né tranh, anh một lần nữa quay mặt ra cửa sổ.

Bàn tay cứng đờ giữa không trung, Khang Kiều ngẩn người nhìn theo bóng lưng Hoắc Liên Ngao.

Có lẽ phải một lúc rất lâu sau, mà cũng có khi chỉ trong khoảnh khắc, Khang Kiều nghe thấy một đoạn tâm sự từ Hoắc Liên Ngao.

“Trước khi trở về Brunei, bà ngoại đã khuyên tôi giải quyết đống chân dung trong phòng mẹ. Bà ngoại nói con người ta cần được giải thoát, bà khuyên chúng tôi tổ chức cho mẹ một triển lãm tranh, đấu giá hết những bức tranh của bà, bao gồm cả chân dung, rồi lấy số tiền đó quyên góp từ thiện trên danh nghĩa của mẹ. Mấy ngày nay tôi và bố vẫn đang suy nghĩ lời của bà ngoại. Bà ngoại nói thì tôi hiểu, nhưng hiểu là một chuyện, muốn bắt tay vào làm lại quá khó khăn. Mẹ cô…” Ngừng một lát, “Mẹ cô gây chuyện này, thì sau này bố tôi và tôi không cần phải bứt rứt nữa”.

Khang Kiều không hiểu những gì Hoắc Liên Ngao nói.

“Đồ ngốc!” Hoắc Liên Ngao khẽ thở dài: “Ý của những câu vừa rồi là mặc dù quá trình hơi dã man nhưng kết quả vẫn có thể chấp nhận”.

Khang Kiều vẫn mù mờ, cô lấy hết dũng khí gọi tên anh.

https://thuviensach.vn

“Cô đúng là ngốc không kể hết!” Giọng Hoắc Liên Ngao đã mang theo sự sốt ruột cực độ: “Ý của tôi là cô mau đưa mẹ cô đi ra khỏi đây đi, chuyện này tôi sẽ không truy cứu. Hơn nữa, không cần điều kiện”.

Khang Kiều gần như không dám tin vào tai mình.

“Còn chưa đi!”

Hoàn hồn lại, Khang Kiều đi về phía Nghê Hải Đường, đi được vài bước lại vội vàng quay người, liên tục cảm ơn Hoắc Liên Ngao, nói rằng cô nhất định sẽ ghi nhớ.

Khi phòng tranh chỉ còn lại mình anh, anh mới cẩn thận chạm lên những khuôn mặt mẹ đã tan nát.

Dưới sự giúp đỡ của quản gia Diêu, Khang Kiều đưa Nghê Hải Đường quay về nhà. Nửa đêm, đứng trước cửa phòng, Khang Kiều kéo vạt áo quản gia Diêu, mọi lời không cần nói đã hiểu.

Vì có thêm mối quan hệ với Chu Tùng An, ông ấy cũng thân thiện với Khang Kiều hơn. Ông ấy thở dài, vỗ vai cô: “Để tôi thử xem có thể nói chuyện với Liên Ngao không, lời tôi nói nó ít nhiều cũng nghe một chút”.

Hôm sau, quản gia Diêu mang tới tin tốt lành, người bảo vệ bị Nghê Hải Đường đánh sáng nay đã khôi phục nhận thức, dưới sự khuyên ngăn của luật sư nhà họ Hoắc, anh ta quyết định hòa giải riêng chuyện này.

“Chính Liên Ngao gọi luật sư tới.” Quản gia Diêu nói với Khang Kiều như vậy, khi thấy Khang Kiều không dám tin, ông ấy lại bổ sung thêm: “Liên Ngao không phải đứa trẻ vô lý, có lúc suy nghĩ của nó còn chín chắn hơn cả những người đã trưởng thành”.

Sau khi quản gia Diêu đi khỏi, Khang Kiều vẫn còn chìm trong bất an. Nỗi bất an đó tới từ những mảnh vụn, những mảnh vỡ tan nát trong phòng

https://thuviensach.vn

tranh, còn có gương mặt của Lâm Chi Hoa được khảm vào trong, có thể đã nứt, có thể xiên xẹo.

Khang Kiều không thể ngờ một Nghê Hải Đường thường ngày chạy vào bước đã kêu mệt, sức trói gà không chặt lại có một sức mạnh kinh khủng như thế.

Bà phá những bức tranh kia, đồng thời cũng làm mình bị thương, hai đôi tay đầy thương tích.

Buổi trưa, Khang Kiều bôi thuốc xong cho Nghê Hải Đường thì bà cũng tỉnh. Lúc đó Khang Kiều đang ngồi trước giường, ánh mắt bà nhìn rất lâu vào vết thương trên bàn tay.

Rất lâu, rất lâu…

“Lần này ông ấy nhất định sẽ không tha thứ cho mẹ.” Giọng bà tang thương.

Ba ngày tiếp theo, Khang Kiều trải qua trong thấp thỏm, Hoắc Chính Khải từ chối mọi cuộc gọi của Nghê Hải Đường.

Trong ba ngày ấy, bà như con chim sợ cành cong, một tiếng chuông điện thoại cũng khiến sắc mặt bà tái nhợt, may mắn là ba ngày này chẳng xảy ra chuyện gì.

Người bảo vệ kia cũng đã xuất viện, anh ta cầm số tiền luật sư đưa về nhà dưỡng thương.

Ngày thứ tư, sáng sớm Chủ Nhật, dưới sự giúp đỡ của quản gia Diêu, Khang Kiều xuất hiện bên cạnh bể bơi của Hoắc Liên Ngao, nhìn anh lượn qua lượn lại trên mặt nước xanh như một chú cá.

https://thuviensach.vn

Cô đứng dưới tán ô, quản gia Diêu nói cho cô biết mỗi lần bơi xong, Hoắc Liên Ngao lại tới ngồi dưới ô nghe một chút nhạc, lúc này thường là khi Hoắc Liên Ngao có tâm trạng tốt nhất…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Năm 2002 – 2003 (04)

Đứng dưới tán ô, những lời quản gia Diêu dạy cô lại biến mất sạch theo từng bước chân Hoắc Liên Ngao tiến lại gần.

Buổi sáng tháng năm còn trôi nổi tia nắng ban mai. Nhờ lớp nước bể bơi, ánh sáng càng thêm sáng rực, những quầng sáng đó như chạy cả vào đáy mắt Hoắc Liên Ngao.

Sáng hôm nay, Khang Kiều phát hiện con ngươi của Hoắc Liên Ngao không mang màu đen tuyền điển hình của người châu Á mà mang một kiểu đen khác, rất trong, rất sáng, còn ánh lên sắc xanh nhàn nhạt, phải ở một điều kiện nhất định và nhìn thật kỹ mới nhận ra.

Giống như lần đầu gặp mặt, qua giá sách, nó thuần khiết như đá mắt mèo.

Về sau, Khang Kiều mới biết họ ngoại của Hoắc Liên Ngao tới từ Bolivia. Người Bolivia có đôi mắt mang màu đẹp nhất thế giới, lời khen ngợi thành thủy tinh cũng một phần nhờ màu mắt của người dân ở đây.

Xung quanh cực kỳ yên ắng, Khang Kiều như rơi vào ma trận.

Câu hỏi: “Sao cô lại ở đây” đã giải thoát cô. Khuôn mặt Hoắc Liên Ngao gần trong gang tấc, khuôn mặt đó viết đầy những bất mãn khi bị quấy rầy.

Theo lời dạy của quản gia Diêu, cô phải đưa nước cam để trên bàn cho Hoắc Liên Ngao. Nhưng trong một khoảnh khắc cô ngẩn người, anh đã vượt qua cô, ngồi lên ghế, tiện tay cầm cốc nước bên cạnh lên.

https://thuviensach.vn

Cơ hội cống hiến cứ thế vuột mất.

Chiếc cốc trống không được để lại lên bàn. Hoắc Liên Ngao quay mặt về phía Khang Kiều, ngẩng đầu lên: “Vì sao lần nào nói chuyện với cô tôi cũng phải nói tới lần thứ hai?”.

Lòng bàn tay Khang Kiều đổ đầy mồ hôi.

“Tại sao cô lại ở đây? Ai cho phép cô tới đây?” Hoắc Liên Ngao vừa nói vừa chỉnh lại tai nghe.

Thêm một lần Khang Kiều cảm thấy câu Nghê Hải Đường hình dung về mình là cực chuẩn: “Khang Kiều, con lúc nào cũng ngốc hết thuốc chữa!”. Cô gần như đã quên sạch những cách lấy lòng mà quản gia Diêu dạy bảo.

Cúi đầu xuống, cô lẩm bẩm: “Chuyện của mẹ tôi, cảm ơn anh”.

Sợ anh không tin, Khang Kiều nói lại lần nữa: “Hoắc Liên Ngao, tôi vô cùng cảm kích về chuyện của mẹ tôi, thật đấy”.

Giống như quản gia Diêu hình dung, lúc này tâm trạng của Hoắc Liên Ngao rõ ràng không tệ. Anh khẽ “ừm” một tiếng rồi nhét tai nghe vào trong lỗ tai, gác chân lên ghế, thoải mái nằm dài ra.

Lúc này, Khang Kiều lại phát hiện đôi chân của Hoắc Liên Ngao rất dài, vừa dài vừa đều tăm tắp.

Khoảng mười phút trôi qua, Khang Kiều còn đang đứng dưới tán ô. Cô định đi nhưng sợ Hoắc Liên Ngao cảm thấy mình không lịch sự, không có thành ý. Cô nghĩ cô nên quy củ nói với anh một câu tạm biệt.

Mặt khác, trong lòng Khang Kiều cũng tồn tại một chút tâm tư, cô muốn quan sát Hoắc Liên Ngao xem có thật là anh không giữ chuyện của Nghê Hải Đường trong lòng hay không.

https://thuviensach.vn

Ai cũng biết Hoắc Liên Ngao thương mẹ mình thế nào, hơn nữa liên tục vào ngày, tiềm thức của Khang Kiều luôn cảm giác chuyện này không trôi qua dễ dàng như vậy.

Không dám thở quá to, cô đứng bên cạnh Hoắc Liên Ngao chờ đợi, đồng thời len lút quan sát anh đang nhắm mắt nghe nhạc.

Khang Kiều biết, có rất nhiều nữ sinh trong trường cô, mà thậm chí là có rất nhiều cô gái ở thành phố này mê mệt Hoắc Liên Ngao. Nhìn kỹ thì Khang Kiều cũng hơi hiểu được tại sao lại lắm người say đắm anh như vậy.

Khuôn mặt Hoắc Liên Ngao đẹp không tỳ vết, mỗi một bộ phận đều như được gọt giũa qua vậy.

Thêm một lần nữa cô bị câu hỏi "Sao cô vẫn còn đứng đây" kéo trở về hiện thực. Khuôn mặt kia quả thực dễ khiến người ta thất thần.

"Tôi…" Khang Kiều lẩm bẩm.

"Đi!" Lúc này, biểu cảm của Hoắc Liên Ngao đã khó chịu hơn nửa tiếng trước, "Cô làm ảnh hưởng tới việc nghe nhạc của tôi".

Nhưng cũng chính vì cảm xúc của anh mà cõi lòng Khang Kiều nhẹ nhõm đi nhiều, Hoắc Liên Ngao vẫn như xưa, không có điểm nào kỳ lạ.

Cô nói: "Tạm biệt, tôi đi ngay đây, tôi bảo đảm sau này sẽ không còn chuyện tương tự xảy ra", rồi rảo bước rời khỏi hồ bơi.

Cùng với bước chân thoăn thoắt, trái tim Khang Kiều càng lúc càng thoải mái, nhẹ nhàng tới nỗi cô còn ngâm nga một điệu nhạc chúc mừng hòn đá tảng trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Hoắc Liên Ngao sáng nay đã thật sự cho cô cảm giác anh không còn bận tâm tới chuyện kia nữa.

https://thuviensach.vn

Có điều, Khang Kiều không hề nhìn thấy một ánh mắt lạnh lùng đang quan sát cô từ phía sau từ khi cô quay lưng đi.

Tháng sáu tới, đã một tuần trôi qua kể từ chuyện Nghê Hải Đường gây họa. Dường như mọi người đều coi chuyện đó là một lần điên cuồng sau cơn say của một con ma men. Cùng vòng xoay thời gian dịch chuyển, Nghê Hải Đường cũng lơ là cảnh giác, khôi phục lại những hoạt động xã giao khi trước.

Còn Hoắc Chính Khải, bà không nhắc tới dù chỉ một lần.

Ngày đầu tiên của tháng sáu, lần lượt có những chiếc xe hạng sang lái vào nhà họ Hoắc. Đó là bạn bè của Hoắc Liên Ngao tới tìm anh đi chơi, nhà họ Hoắc cũng vì sự xuất hiện của họ mà trở nên náo nhiệt.

Khang Kiều bắt đầu chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ của mình.

Sau kỳ thi này…

Kevin sẽ tới thăm cô. Khang Kiều thường cố ý để bản thân quên đi chuyện này, bởi vì cô cảm thấy mỗi lần nghĩ tới nó lòng sẽ hoang mang vô cùng. Ngược lại, Nghê Hải Đường thì chuẩn bị rất cẩn thận cho chuyến thăm của Kevin: Hôm đó ra sân bay Khang Kiều sẽ mặc gì, Kevin sẽ ở khách sạn nào, ăn ở nhà hàng nào… Bà thậm chí còn nhờ người mang quà cho mẹ của Kevin từ cách đó mấy tháng.

Buổi trưa thứ tư, Khang Kiều ăn bữa cơm Nghê Hải Đường chuẩn bị xong vẫn trở về ký túc xá nghỉ ngơi như mọi lần. Cô gái tóc ngắn tới gõ cửa phòng cô trông hơi quen.

Cô gái tóc ngắn nói với Khang Kiều cô ấy ở ký túc xá bên cạnh, vì điều hòa ở đó hỏng nên cô ấy muốn tới đây hưởng chút mát mẻ.

Khang Kiều mở cửa cho cô ấy vào.

https://thuviensach.vn

Cô gái đưa nước cho Khang Kiều uống, Khang Kiều đón lấy.

“Mùi vị của nó rất tuyệt.” Chỉ tay vào lon nước, cô gái nở một nụ cười ngọt ngào.

Dưới sự quan sát chăm chú của cô ấy, Khang Kiều đành bật nắp lon, uống vài ngụm mang tính tượng trưng.

Cô gái tóc ngắn đi trước cô, đi sau vài bước, Khang Kiều cảm thấy bước chân hụt hẫng, sau vài bước nữa thì đầu óc chao đảo. Khang Kiều vô thức muốn giữ lấy cô gái trước mặt mình nhưng vồ hụt. Chỉ thấy cô ta quay người lại, cười một nụ cười không mấy tốt đẹp.

Trước mắt tối sầm lại…

Trước khi mất đi tri giác, Khang Kiều nghe được tiếng rầm của đầu mình đập mạnh vào tường.

Mí mắt như bị dính keo, dù Khang Kiều có cố dùng sức mở ra thì nó vẫn nhắm tịt, ngược lại khứu giác lại cực kỳ nhạy bén. Xung quanh tỏa ra thứ mùi ẩm mốc của một căn phòng đã lâu năm không được tu sửa, trộn lẫn với những tiếng sột soạt.

Đầu óc càng lúc càng tỉnh táo hơn, cô dùng sức.

Cuối cùng, Khang Kiều cũng mở được mắt ra.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là bức tường đã ố vàng và nền nhà loang lổ vì cũ nát. Sau đó, Khang Kiều phát hiện ra một chuyện, tay chân cô đã bị trói chặt, người cô bị băng dính cố định trên một chiếc ghế.

Âm thanh sột soạt vẫn còn nguyên, tới từ sau lưng Khang Kiều. Cô quay đầu lại…

https://thuviensach.vn

Có một chiếc đệm cũ nát như căn phòng được đặt sát tường, có một người đang ngồi trên đệm, sau khi nhìn kỹ vài cái Khang Kiều cảm thấy người đó trông rất giống Hoắc Liên Ngao.

Nhắm mắt lại, Khang Kiều cố gắng để bản thân tập trung tinh thần một chút. Khi cô mở mắt ra lần nữa, người kia đã không còn giống Hoắc Liên Ngao mà chính là Hoắc Liên Ngao.

Tay chân anh cũng bị trói như cô, miệng bị dán băng dính đen. Anh dựa đầu vào tường, nhắm nghiền hai mắt, biểu cảm bình yên, trông giống như đang ngủ.

Một giây sau, Khang Kiều phát hiện Hoắc Liên Ngao không phải đang ngủ, tiếng sột soạt cô nghe thấy ban nãy chính là tiếng anh cố gắng thoát khỏi băng keo.

Há hốc miệng, Khang Kiều muốn gọi anh nhưng bỗng phát hiện cổ họng như bị lửa thiêu đốt, một âm cũng không bật ra được.

Sau khi bình tĩnh lại, Khang Kiều đại khái đã đoán được chuyện gì xảy ra. Thứ nước cô gái tóc ngắn kia đưa cô nhất định có vấn đề, hơn nữa tình hình hiện tại có lẽ liên quan tới vụ tập kích Hoắc Chính Khải cách đây không lâu ở Canada, ý đồ đưa Hoắc Liên Ngao tới đây rất dễ đoán, chỉ không hiểu vì sao còn kéo cả cô vào.

Nơi họ đang ở có lẽ là một nhà khách bị bỏ hoang, một chiếc giường, một chiếc ghế, một chiếc ti vi cũ, một cánh cửa đóng kín mít, và một ô cửa sổ trông hơi kỳ dị, ngoài ra không còn thứ gì khác.

Cảm giác thiêu đốt nơi cổ họng dần dần dịu đi, cuối cùng Khang Kiều cũng bật lên được tiếng “Hoắc Liên Ngao”.

Đôi mắt nãy giờ nhắm chặt mở ra, hai người cách nhau khoảng sáu, bảy bước chân, biểu cảm trên mặt Hoắc Liên Ngao vẫn không có vẻ gì là hoang

https://thuviensach.vn

mang sợ sệt.

Bây giờ miệng anh bị dính chặt, cô không thể có được thông tin gì từ phía anh.

Từ ánh sáng hắt vào phòng có thể phán đoán tầm này đã xế chiều, xung quanh không có tiếng xe cộ qua lại thì đây rõ ràng là một khu ngoại ô cách xa thành phố.

May mắn là chiếc ghế cố định người Khang Kiều có thể hoạt động. Dưới sự giúp sức của mũi chân, Khang Kiều dịch chuyển từng chút một về phía anh.

Nhiệt độ trong căn phòng không có cửa thông gió rất cao, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống trán, Khang Kiều khó khăn dịch ghế, mồ hôi thấm ướt quần áo cô.

Trong lúc cô làm những việc ấy, Hoắc Liên Ngao từ đầu tới cuối không tỏ thái độ gì, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt hờ hững.

Cuối cùng, Khang Kiều cũng thành công dịch được chiếc ghế tới khoảng cách rất gần Hoắc Liên Ngao, ánh sáng trong phòng lại tối thêm một chút, không lâu sau thì màn đêm buông xuống.

Khang Kiều không dám trễ nãi chút nào. Hoắc Liên Ngao ngồi trên giường, cố định chiếc ghế của cô chặt vào mép giường, cố gắng đổ người về phía trước.

Nhưng cũng chỉ tới một mức nhất định, cô không thể tiến thêm phân nào.

“Hoắc Liên Ngao, anh qua đây.” Khang Kiều hạ giọng nói.

Hoắc Liên Ngao ngồi im.

https://thuviensach.vn

“Tôi tháo băng keo xuống cho anh, sau đó chúng ta cùng nghĩ cách rời khỏi đây.” Khang Kiều nói thêm.

Vẫn không tỏ thái độ gì. Rõ rằng là cậu chủ Liên Ngao nhà họ Hoắc không thể nào nghe theo sự sắp xếp của đứa con gái người đàn bà anh khinh thường.

“Bị băng keo dính vào miệng không khó chịu sao? Băng keo đó nhất định là rất bẩn, hơn nữa tôi đoán anh chiếc giường anh ngồi còn đầy vi khuẩn nữa.” Khang Kiều nhớ lại một chuyện quản gia Diêu từng nói với cô: Hoắc Liên Ngao ưa sạch sẽ.

Quả nhiên, sau giây phút nhíu mày, Hoắc Liên Ngao dựa người về phía Khang Kiều, càng lúc càng gần hơn.

Những lời tiếp theo, Khang Kiều hơi khó nói ra. Cô cụp mắt xuống, nói bằng giọng cực trầm: “Hoắc Liên Ngao, tôi phải dùng răng xé băng keo ra”.

Hoắc Liên Ngao không trả lời. Không, cho dù không đồng ý anh cũng không trả lời được vì miệng bị bịt chặt.

“Tôi coi như anh đã đồng ý.” Giọng Khang Kiều càng thấp hơn nữa.

Giường cao hơn ghế một chút, anh cúi đầu, cô chỉ cần ngẩng lên là răng chạm tới chiếc băng keo trên miệng anh.

Một giây, hai giây, ba giây, tập trung tinh thần, cô ngẩng đầu.

Nếu lúc này có ai nhìn từ xa, nhất định sẽ tưởng rằng người con trai ngồi trên giường và người con gái ngồi trên ghế đang hôn nhau. Hai trái tim thân mật dựa sát, anh tiến lên còn cô ngửa ra sau, rồi lại tới cô tiến lên, anh ngửa ra sau.

https://thuviensach.vn

Càng thêm nhiều mồ hôi trên trán Khang Kiều nhỏ xuống, băng keo dính rất chặt, như vậy càng khiến Khang Kiều không thể không…

Điều chỉnh một vị trí tốt hơn, đầu mũi cọ qua mũi anh. Cô nghiêng mặt, nhe răng, hàm răng đang tìm kiếm đầu dính của băng keo một cách khó khăn. Cách một lớp băng keo, môi cô và môi anh vô số lần không cần thận đã đụng chạm, mồ hôi túa ra như tắm trên trán cả hai.

Cuối cùng, cô cũng thành công.

Anh thở dốc, Khang Kiều mệt mỏi dựa đầu lên vai Hoắc Liên Ngao, hổn hển.

Giọng nói lạnh lùng từ bên tai trái vang lên: “Cô còn định duy trì tư thế này bao lâu nữa?”.

Lúc này đây, Khang Kiều mới phát hiện ra trông cô và anh cực kỳ mờ ám. Cô rời khỏi bả vai Hoắc Liên Ngao, cúi đầu không dám ngẩng lên, muốn nói vài câu lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Sau lưng, bỗng có âm thanh vang lên khiến trái tim Khang Kiều run rẩy, cô quay đầu lại.

Cánh cửa cũ nát bật mở, có một người đàn ông trẻ kiểu mẫu cao gầy của người Nam Á bước từng bước lên sàn, tấm gỗ kêu cót két.

Khang Kiều nhìn về phía Hoắc Liên Ngao, còn anh thì tập trung chú ý tới người vừa đến.

Người đàn ông cao gầy lẳng lặng cầm kéo cắt chiếc băng dính cố định Khang Kiều và ghế ra. Sau đó theo chỉ thị của hắn, Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao ngồi sóng đôi trên giường.

https://thuviensach.vn

“Mục đích là gì?” Hoắc Liên Ngao lên tiếng. Ngữ khí của cậu thiếu niên mười lăm tuổi không hề nghe ra sự hoảng loạn, bình thản giống như tiếng hỏi han của những người quen.

Câu hỏi của anh không được trả lời, Hoắc Liên Ngao lại lần lượt hỏi thêm bằng tiếng Trung và tiếng Anh.

Ánh mắt người đàn ông thăm dò biểu cảm của Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao rồi hắn cười, để lộ hàm răng trắng ởn: “Đừng gấp, chúng mày sẽ biết ngay thôi”.

Là tiếng Mã Lai của người Brunei.

Nói xong, hắn thẳng thừng ngồi xuống ghế, nói “Một, hai, ba” với họ bằng khẩu hình miệng.

Sau khi nói tới ba, trong phòng vang lên tiếng người thử micro.

Phía Tây Bắc của phòng có một cửa sổ, cửa sổ đó không có khung, chỉ có một tấm thủy tinh tối màu hình vuông dài được đóng lên. Nhìn kỹ lên tấm thủy tinh có thể phát hiện ra có không ít lỗ nhỏ, âm thanh từ đó truyền vào.

Tới lúc này Khang Kiều mới biết nhất định có người luôn quan sát căn phòng từ đằng sau tấm thủy tinh kia.

Tiếng thử micro vẫn đang vang vọng, có tiếng kéo dài đinh tai, vòng quanh trên trần nhà.

Khang Kiều rất sợ âm thanh ấy, nó luôn khiến cô nhớ tới tiếng sấm chớp đêm bão táp trước khi bà ngoại ra đi, kiểu gì cũng mang theo thứ gì đó.

Âm thanh cuối cùng ghê rợn như muốn xé toang mặt đất.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều nghiêng đầu theo bản năng, trốn vào lòng Hoắc Liên Ngao, nhắm nghiền mắt lại.

Rất lâu sau, micro kết thúc tiếng vọng dài dằng dặc. Một giọng nói phát ra, qua máy biến giọng không nghe ra là nam hay nữ, già hay trẻ. Người đó nói: “Đừng sợ, chúng tao chỉ muốn cống hiến chút tin giải trí của giới thượng lưu cho đám báo lá cải thôi. Ví dụ như việc con gái riêng tình nhân của Hoắc Chính Khải và con trai ruột của ông ta có quan hệ bí mật”.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Năm 2002 - 2003 (05)

Giọng nói vọng ra từ micro khiến đầu óc Khang Kiều ong ong. Cô phải rất cố gắng mới sắp xếp rõ ràng được những nội dung kẻ kia truyền đạt.

Giống như cô dự liệu từ trước: Chuyện này liên quan tới việc Hoắc Chính Khải bị tập kích ở Canada, sau khi đám người đó phải ngồi tù, đám anh em đã quyết định báo thù. Đám người này quyết định tạo ra những scandal như: "Con gái của tình nhân hội trưởng hội doanh nhân người Hoa và con trai của ông ta có gian tình", "Bố và mẹ ăn nằm với nhau, con trai và con gái cũng ăn nằm với nhau"...

Thì ra là vậy, vậy thì đúng rồi, nếu không bắt cóc cô tới đây làm gì chứ? Khang Kiều thoát khỏi vòng tay Hoắc Liên Ngao, tìm kiếm nơi âm thanh phát ra. Bên kia cửa sổ nhất định có không ít kẻ đang ngồi đợi xem kịch hay.

Vẫn có những giọt mồ hôi không ngừng rướm ra từ trán, nhỏ xuống tí tách. Mồ hôi lúc này bắt nguồn từ nỗi sợ hãi. Cô một lần nữa quay mặt về phía Hoắc Liên Ngao, biểu cảm trên gương mặt anh đã nhiều thêm một chút.

Những biểu cảm ấy cũng bắt nguồn từ nỗi sợ hãi sao? Thiếu niên mười lăm tuổi cũng bắt đầu biết sợ rồi ư? Anh cũng đang nhìn cô.

Muốn nói gì đó nhưng một chữ cũng không nói ra được, những người kia đã nói quá rõ ràng rồi.

Người cao gầy ban nãy làm vẻ say sưa lắng nghe, lúc này mở ti vi lên, thì ra chiếc ti vi đó vẫn dùng được.

https://thuviensach.vn

Có những hình ảnh xuất hiện trên chiếc ti vi vừa cũ vừa hỏng hóc, không chỉ có hình ảnh mà còn có cả âm thanh.

“Nhìn cho kỹ đây.” Người cao gầy cất giọng mờ ám.

Trên ti vi đang chiếu một tổ hợp hình ảnh. Một cô gái trẻ đang đổ người xuống hôn một chàng trai trẻ khác, nhạc nền và diện mạo ưa nhìn của người trên ti vi khiến hình ảnh trở nên dây dưa quyến rũ.

Hình ảnh được phát đi phát lại ba lần mới được người kia tắt đi.

Xung quanh tỏa ra một bầu không khí cực kỳ quái lạ. Ánh mắt Khang Kiều một lần nữa tìm tới Hoắc Liên Ngao. Lần này cô không đọc được bất kỳ thông tin gì từ biểu cảm của anh.

Khang Kiều bàng hoàng quay mặt về phía cửa sổ: Rốt cuộc chúng mày muốn làm gì? Lũ khốn?

Tựa như nghe được tiếng lòng cô vậy, có một giọng nói vọng ra từ cửa thông gió: Làm như những gì chiếu trên ti vi.

Làm như trên ti vi ư? Phải làm gì? Lúc này Khang Kiều mới nhớ ra thì ra miệng cô có thể nói được. Cô mở miệng hỏi Hoắc Liên Ngao: “Hoắc Liên Ngao, bọn họ muốn tôi làm gì?”.

“Nói cô giống đầu gỗ, cô thật sự coi mình là cái đầu gỗ đấy à?” Hoắc Liên Ngao hạ giọng chửi rủa.

Tiếng cười khẽ bật lên qua micro: “Lúc này rồi mà chúng mày vẫn còn tâm trạng hờn dỗi nhau à?”.

Vì sao lại nói cô và Hoắc Liên Ngao hờn dỗi nhau?

“Được rồi, đừng có lãng phí thời gian nữa, hôn nó đi.”

https://thuviensach.vn

Hôn anh? Cuối cùng Khang Kiều cũng hiểu ý đồ của những người đó.

Không, không! Khang Kiều lắc đầu, họ đang nói gì? Hoắc Liên Ngao là anh trai của Hoắc Tiểu Phàn, Hoắc Tiểu Phàn lại là em trai của cô, như vậy chẳng phải sẽ loạn cào cào sao?

Cô lắc đầu, lắc đầu nguầy nguậy, lớn tiếng nói: “Mấy người làm như vậy không sợ bị sét đánh chết sao?”.

Mấy người bên kia dường như đang thì thầm với nhau: “Cô ta đáng yêu thật đấy, mày thấy sao?”.

Khang Kiều đang định nói lý lẽ với hò thì bất thình lình...

“Hôn nó!”

Giọng nói ấy gần trong gang tấc, không phải qua micro. Người nói là người đàn ông cao gầy duy nhất có mặt tại đây. Hắn cầm một khẩu súng trong tay, dưới cái nhìn chằm chằm của Khang Kiều, hắn từ từ chĩa khẩu súng lên đầu Hoắc Liên Ngao.

“Đừng...” Khang Kiều lắp bắp: “Tôi không thể hôn anh ta được, sao các người có thể bắt tôi hôn anh ta chứ? Anh ta... anh ta là anh trai của Tiểu Phàn, tôi... là chị gái của Tiểu Phàn”.

Người kia làm như không nghe thấy lời Khang Kiều nói. Hắn hỏi cô bằng một ngữ khí rất thân thiện: “Cô bảo, khẩu súng trong tay tôi có phải đồ chơi không?”.

Quả thực, Khang Kiều đã cảm giác khẩu súng trong tay hắn như một món đồ chơi, trong không gian xanh trắng đó, súng ở một nơi rất xa xôi, chưa từng có ai cầm thứ đó lên.

https://thuviensach.vn

Người cao gầy một lần nữa lộ ra hàm răng trắng ởn, dịch chuyển tay, hướng nòng súng về phía chiếc ti vi sau lưng hắn.

Tiếng màn hình ti vi vỡ toang khiến Khang Kiều hét ầm lên vì không chịu nổi nỗi sợ hãi ấy. Sau khi cô hoàn hồn lại, khẩu súng đã trở về trán Hoắc Liên Ngao.

Chiếc ti vi bị vỡ tỏa ra thứ mùi khó ngửi, mặc dù Khang Kiều rất sợ, còn rất ghét Hoắc Liên Ngao, nhưng Hoắc Liên Ngao tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì, điều này cô cũng biết.

Dưới cái nhìn không chớp mắt của gã đàn ông, Khang Kiều run rẩy lên tiếng: “Tôi hôn”.

Khi nói câu này, Khang Kiều lại lựa chọn không nhìn Hoắc Liên Ngao.

Tiếp theo đó, cô nhắm mắt lại, mặc cho gã cao gầy sắp xếp. Khi mở mắt ra, cô và Hoắc Liên Ngao đang ngồi sóng đôi trở thành anh dựa lưng vào tường, còn cô thì nửa quỳ trước mặt anh. Tư thế này giống hệt như hình ảnh trong đoạn băng.

Chân cô run lên kịch liệt, cứ ngỡ một giây sau sẽ khuỵu xuống. Đôi tay bị trói ngược ra sau bện chặt vào nhau. Hắn vẫn đứng một bên nhìn họ chằm chằm.

Khó khăn dịch chuyển cơ thể, cô liếc mắt tìm kiếm khuôn mặt Hoắc Liên Ngao, rồi từng chút một, từng chút một sát lại gần...

Một cánh tay đè lên vai Khang Kiều, một chiếc kéo đặt lên chiếc áo đồng phục của cô. Cùng với đó, chiếc cúc áo đầu tiên bung ra. Sợi dây căng chặt trong lòng Khang Kiều đứt theo, cô “òa” lên một tiếng...

Vì sao các người phải làm khó tôi chứ? Chẳng phải vẫn còn Hoắc Liên Ngao ư? Các người làm khó anh ta đi, anh ta còn dễ điều khiển hơn tôi.

https://thuviensach.vn

Tiếng khóc còn chưa bung ra hoàn toàn, miệng cô đã bị bịt chặt.

“Suỵt.” Người cao gầy một tay bịt miệng Khang Kiều, một tay đặt lên môi mình, “Cô không thể nước mắt nước mũi tèm lem được, sẽ phá hỏng hiệu quả clip”.

Nỗi sợ hãi không thể trút ra cùng sự phẫn nộ biến thành những giọt nước mắt đọng lại trong hốc mắt.

Người cao gầy giống như đang an ủi cô: “Đừng lo lắng, chúng tôi không muốn làm gì. Ban nãy cô cũng xem rồi, cô gái trên ti vi không mặc quần áo. Chúng tôi sẽ không yêu cầu cô phải làm đến mức đó, nhưng cũng phải có chút cho ra dáng”.

Nước mắt theo động tác lột áo sơ mi của hắn rơi xuống. Chiếc áo bị lột tới vai, may mắn là Khang Kiều còn mặc áo ba lỗ bên trong.

Hắn quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới: “Được rồi, tôi không ở đây phá hoại bầu không khí nữa, đã nhớ kỹ hình ảnh trên ti vi chưa?”.

Cô bị động gật đầu.

Người kia tỏ ra hài lòng: “Ban nãy tôi đã chứng minh cho cô thấy thứ tôi cầm trong tay không phải món đồ chơi”.

Cô lại gật đầu.

Liếc nhanh ra cửa sổ, hắn nói: “Đừng có giở trò gì, viên đạn có thể xuyên qua lớp thủy tinh kia bất kỳ lúc nào”.

Cô lại gật đầu chắc nịch.

Trong phòng chỉ còn Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao. Từ đầu tới cuối, Khang Kiều không dám nhìn mặt anh, cô đoán biểu cảm trên gương mặt Hoắc Liên Ngao lúc này nhất định là ngập tràn phẫn nộ.

https://thuviensach.vn

Giọng nói lại vọng qua micro: “Có thể bắt đầu rồi”.

Ánh sáng trong phòng lại tối đi một chút. Bóng anh và bóng cô hắt lên bức tường cũ nát, mơ hồ không rõ. Hai người chỉ cách nhau một khoảng nhỏ xíu, chỉ cần cô hơi đổ người ra phía trước, khoảng cách đó sẽ lập tức biến mất.

Khang Kiều cúi đầu núi với Hoắc Liên Ngao: “Hãy tưởng tượng những chuyện xảy ra sắp tới là khi cái băng keo của anh vẫn còn nguyên”.

Như vậy sẽ bớt ngượng ngập.

Lời Khang Kiều nói không nhận được hồi đáp của Hoắc Liên Ngao, ngược lại những người kia lại như gắn thiết bị nghe trộm trên người cô vậy, lập tức cảnh cáo: “Không, không, cô phải hết sức nhập tâm, thể hiện như hai người đang yêu nhau cuồng nhiệt ấy, hiểu không?”.

Khang Kiều vẫn cúi gằm.

“Hiểu chưa?”

Micro vang ra tiếng “rè...” xé tai vì người kia bỗng nâng cao tông giọng.

Cô gật đầu.

“Được, tôi đếm đến ba, hai người bắt đầu!”

Một.

Khang Kiều khẽ gọi Hoắc Liên Ngao.

“Hoắc Liên Ngao, họ nói với tôi rằng dòng chữ Tạm biệt Khang Kiều trên bức tranh treo tường là do anh viết, có đúng vậy không?”

Không có câu trả lời.

https://thuviensach.vn

Hai.

“Hoắc Liên Ngao, anh có biết không? Có một buổi tối, vì công viên mạo hiểm chú Hoắc tặng cho anh, tôi đã cảm thấy rất ấm ức. Vì sao Tiểu Phàn của tôi không có, sau đó tôi rất giận anh, giận đến mức định làm chết cá của anh. Thế rồi tôi nhìn thấy bức tranh và dòng chữ Tạm biệt Khang Kiều treo trong phòng anh. Lúc đó, tôi rất vui, bởi vì, tôi luôn nhớ bà ngoại tôi, tôi luôn cảm thấy bà sống trong những hàng chữ đó.”

“Hoắc Liên Ngao, chúng là do anh viết, phải không?” Khang Kiều nghe thấy giọng nói của mình ngập tràn thành ý.

Cuối cùng...

“Việc này rất quan trọng với cô sao?”

“Ừm.”

Phải, ít nhất là vào lúc này, cực kỳ, cực kỳ quan trọng.

“Dòng chữ đó do tôi viết.”

Vậy là được rồi, vậy là được rồi!

Khi tiếng “Ba” vang lên, Khang Kiều rướn người, tìm chính xác bờ môi của Hoắc Liên Ngao, hôn lên.

Khi cái đầu đó hướng về phía anh, ánh mắt Hoắc Liên Ngao chuyển về phía lớp kính đậm màu hình vuông, mọi việc đều đang được thực hiện đúng theo kế hoạch.

Giống như suy đoán trước đó, muốn lừa được Khang Kiều đối với anh mà nói là một chuyện quá đỗi đơn giản. Điều khiến Hoắc Liên Ngao bất ngờ là một cô gái lúc nào cũng im lìm như khúc gỗ ban nãy lại nói không ít.

https://thuviensach.vn

Chính những lời nói đó khiến cho giây phút này...

Không giống một vở kịch.

Anh thật sự bị bắt cóc tới đây, những người đó thật sự đang xem kịch hay, căn phòng gỗ tỏa ra mùi ẩm mốc, giấy dán tường cũ đến xỉn màu, và...

Và bờ môi dán lên môi anh còn mềm mại và mát lạnh, mát lạnh như một miếng kem được đưa vào tay anh khi lao lên khỏi cơn sóng biển giữa ngày hè.

Lành lạnh, mềm mềm, khiến người ta chỉ muốn ăn thêm miếng nữa.

Anh nhíu mày, hất tung suy nghĩ ấy ra khỏi đầu. Anh đã không chỉ một lần nghe được định nghĩa về nụ hôn qua lời của những người bạn: Mùi vị ấy giống như một lát cá sống, với đủ các loại cá khác nhau. Hôn gái da đen thì giống cá tầm, hôn gái da trắng giống cá hồi, hôn gái châu Á sẽ giống vị mực.

Còn Khang Kiều...

Khang Kiều là khúc gỗ, gỗ thì đương nhiên là cá gỗ. Đúng, là cá gỗ.

Mải suy nghĩ, ánh mắt anh vô thức di chuyển. Cơ thể trước mắt dường như không còn gầy gò nhỏ bé như lúc bị quần áo bó chặt, bả vai mềm mịn trắng trẻo. Men theo bả vai có một dây đai màu trắng nằm ngang, đó là dây đai áo lót. Ngoài ra còn một dây nữa rất nhỏ, cụ thể là nhỏ tới mức nào nhỉ, nhỏ tới mức dường như chỉ cần dùng răng gẩy gẩy là có thể đứt rời.

Shit! Sao anh có thể nghĩ tới vấn đề này.

Ánh mắt tiếp tục di động, dần dần tập trung lên cổ cô. Những lọn tóc bị mồ hôi thấm đẫm đang dính lộn xộn trên da thịt cô.

https://thuviensach.vn

Làn da trắng trẻo, mái tóc đen vừa dài vừa bóng. Có những sợi ngắn cũn trông giống như tóc tơ em bé mới sinh, nhỏ xíu, mảnh mai.

Vô thức, Hoắc Liên Ngao cảm thấy những sợi tóc bé xíu ấy trông thật đáng yêu, tới mức...

Có thứ gì nhộn nhạo chạy khắp cơ thể, đôi chân tê dại như được giải thoát. Những thứ đó bắt đầu từ mũi chân, rồi truyền thẳng lên với một tốc độ cực đại, sau đó tới cổ họng.

Tiếng "ưm" đột ngột xuất hiện, còn đi kèm với hơi thở dốc.

Tiếng thở ấy xuất phát từ ai? Hơn... hơn nữa lúc này bốn cánh môi từ hôn nhẹ ban đầu khi nào đã trở thành mút?

Chết tiệt, anh đã thật sự nếm miếng kem thứ hai mà thần không biết, quỷ không hay.

Hoắc Liên Ngao nghiêng mặt đi, né tránh. Cùng với động tác này của anh, micro cũng truyền ra một câu nói: "Được rồi".

Như thoát khỏi gánh nặng.

Tiếng ấy vọng vào tai Khang Kiều. Cô không biết đã bao lâu trôi qua, chỉ biết thúc ép bản thân liều mạng nhớ tới cảnh vừa xem trên ti vi rồi làm theo y hệt. Cô không biết hành động của mình đã khiến đám người kia hài lòng chưa.

Cúi gằm xuống, cô vẫn chưa đủ dũng khí nhìn Hoắc Liên Ngao. Cô ngồi đờ đẫn ở đó. Hai người chỉ cách nhau một bàn tay, hơi thở của anh phả lên đôi vai trần của cô, nóng rực, khiến nhịp thở của chính cô cũng trở nên không ổn định.

Có người mở cửa ra, vẫn là người cao gầy lúc trước.

https://thuviensach.vn

Hắn cầm theo hai miếng vải đen đi về phía họ, trước khi miếng vai che chặt mắt, Khang Kiều có nhìn Hoắc Liên Ngao một lần.

Anh đang quay mặt về phía cửa sổ.

Khi vải che vào mắt, miệng cô gọi tên anh, tay vô thức muốn túm lấy anh, ngón tay vừa chạm vào đã bị anh nhanh chóng né ra.

Tay âm thầm tuột xuống.

Khang Kiều bị đưa ra khỏi phòng.

Con đường quen thuộc, kiến trúc quen thuộc. Lúc này đang là lúc bóng tối mênh mông. Đứng trước cổng trường học, Khang Kiều có phần không dám tin mình có thể an toàn về tới đây.

Sau khi rời khỏi căn phòng, những người đó đưa cô lên xe. Chiếc xe lái được một đoạn ngắn thì dừng bánh, sau đó chúng cởi trói cho cô rồi đẩy cô xuống xe.

Cô bò dậy, tháo vải che mắt ra. Cô đang đứng trước cổng trường, trời đã tối mịt.

Cô co cẳng chạy về ký túc xá của mình, tìm di động, gọi một cuộc về nhà họ Hoắc. Là quản gia Diêu bắt máy, quản gia Diêu nói Hoắc Liên Ngao vừa về nhà.

Khang Kiều thở phào nhẹ nhõm.

Gõ cửa phòng ký túc mà cô nhớ là phòng của cô gái tóc ngắn. Người mở cửa cho Khang Kiều lại là một cô gái tóc dài. Cô gái nói người kia đã chuyển trường cách đây một năm rồi.

Bước đi trên hành lang, cô vẫn lịch sự chào hỏi các thầy cô đi tới như mọi lần rồi bước ra khỏi cổng trường.

https://thuviensach.vn

Tất cả dường như chẳng có gì thay đổi, điều duy nhất thay đổi là cô đã bỏ lỡ chuyến xe buýt về nhà. Bảy rưỡi, xe buýt mới chậm rãi đi đến. Khang Kiều ngồi lên xe, tài xế chào cô bằng nụ cười thân thuộc.

Khi trở về nhà, Hoắc Tiểu Phàn có phần không vui: “Chị, có phải chị lén ra ngoài chơi không?”.

Khang Kiều nhớ ra, hôm nay khi đang đi học, cô đã hứa sẽ về sớm chơi với thằng bé.

“Chị cũng đi chơi, mẹ cũng đi chơi.” Thằng bé hờn dỗi.

Ôm Tiểu Phàn vào lòng, vài tiếng trước Khang Kiều còn ngỡ mình không bào giờ được nhìn thấy nó nữa. Thật may, thật may.

Tối ấy, Khang Kiều không thể tập trung tinh thần làm bài tập như mọi ngày. Ánh mắt cô luôn nhìn về phía ô cửa sổ khép hờ, men theo hướng đó, xuyên qua công viên mạo hiểm là có thể tới phòng của Hoắc Liên Ngao.

Khi ánh mắt một lần nữa vô thức nhìn qua đó, Khang Kiều quyết định rời khỏi phòng.

Mười mấy phút sau, Khang Kiều đứng ở nơi Hoắc Liên Ngao ở, ánh đèn trong phòng hắt ra khiến cô an tâm.

Gió đêm thổi vào mái tóc vừa gội, có vài giọt nước rơi xuống khóe môi cô, dính trên môi cô, ngứa ngáy. Cô giơ tay quẹt đi, ngón tay chạm vào bờ môi thì khựng lại.

Chiều này cô cứ thế vô duyên vô cớ mất đi nụ hôn đầu của mình.

Cùng lúc ấy, trong phòng tắm, Hoắc Liên Ngao đang đánh răng. Anh đã đánh lần thứ năm rồi. Anh cứ cảm thấy hình như mình đã mang thứ gì không hay ho từ đó trở về. Vi khuẩn? Nấm mốc? Hay mùi mồ hôi?

https://thuviensach.vn

Bàn tay cầm bàn chải càng chà mạnh thêm...

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Năm 2002 - 2003 (06)

Sáng hôm sau, Khang Kiều đứng trước cửa phòng Nghê Hải Đường. Cô đã đứng đây rất lâu rồi, khi định gõ cửa thì lại hạ tay xuống lần nữa. Khang Kiều không biết nên nói thế nào với bà về chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Bà nhất định sẽ mắng cô, chắc sẽ nói là cô ngu ngốc nữa? Nói cô vì sao không nghĩ cách chạy trốn. Không những vậy, bà kiểu gì cũng nói: “Khang Kiều, lần này mẹ bị mày hại chết rồi”, “Khang Kiều, tiền mẹ bỏ ra cho mày coi như phung phí”.

Cuối cùng, Khang Kiều vẫn quyết định không gõ cửa phòng Nghê Hải Đường. Trong lòng mình, cô thật sự vẫn cảm thấy chuyện chiều qua nghĩ thế nào cũng không giống như đã từng xảy ra.

Có lẽ cô đã gặp một cơn ác mộng, hoặc có lẽ là vài kẻ ranh rang không có việc gì làm giở trò trêu đùa. Khang Kiều vừa dậy khỏi giường là giở báo ra xem, lên mạng lướt web. Cô không thấy chuyện chiều qua được đăng trên bất kỳ trang báo nào.

Mơ mơ màng màng trải qua một ngày, cho tới tận tối, mọi chuyện vẫn bình yên.

Lúc ăn cơm, Nghê Hải Đường bất chợt hỏi Khang Kiều một câu: “Chiều qua con đi đâu?”.

Đặt dao dĩa xuống đĩa, bàn tay đặt trên mặt bàn của cô hơi run rẩy.

“Giáo viên của con gọi điện thoại nói với mẹ chiều qua con không lên lớp.”

https://thuviensach.vn

Khang Kiều hạ thấp giọng trả lời: “Hôm qua con hơi mệt nên ở lại ký túc xá nghỉ ngơi”.

“Ừm.” Nghê Hải Đường vẫn tin tưởng 100% những lời cô nói như mọi lần: “Sau này ăn uống chú ý một chút, ra ngoài đừng có ăn linh tinh”.

“Vâng.” Khang Kiều đứng lên khỏi ghế.

“Khang Kiều!”

Cô chỉ còn cách dừng bước.

“Chiều Chủ Nhật dành thời gian mẹ đưa con đi làm lại tóc.”

Khang Kiều ngẩn người nhìn Nghê Hải Đường.

Nghê Hải Đường lại bày ra vẻ mặt răn dạy: “Làm lại tóc sẽ khiến mặt con trông bớt ngơ hơn. Tóc xoăn sẽ làm cho các cô gái trông yểu điểu hơn một chút. Mẹ tin rằng tới lúc đó Kevin nhất định sẽ thích”.

Kevin? Lúc này Khang Kiều mới chợt nhớ ra người có tên Kevin, Kevin nói tuần sau sẽ tới thăm cô. Tối qua họ còn nói chuyện điện thoại. Trong điện thoại, Kevin nói những gì Khang Kiều hoàn toàn không nhớ, nhưng dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết anh ta nhất định thể hiện sự kỳ vọng vào chuyến gặp mặt này.

Đó quả là một con người cố chấp đến kỳ cục, chỉ vì cô không giống với những cô gái anh ta quen mà một mực thừa nhận cô, thậm chí họ cũng chỉ ở cùng nhau khoảng chục ngày, dựa vào đâu mà anh ta ra sức tỏ thái độ ngợi khen cô mãi thế?

Những cô gái nghiêm chỉnh quy củ trên đời này nhiều vô số kể mà, không phải sao?

https://thuviensach.vn

“Khang Kiều!” Nghê Hải Đường cao giọng vô thức khiến trái tim Khang Kiều chệch nhịp, “Lời mẹ vừa nói con rốt cuộc có nghe không đó?”.

Định thần lại, cô trả lời bằng giọng bình thường: “Vâng, thưa mẹ, Chủ Nhật con sẽ dành ra thời gian rảnh”.

Nét mặt Nghê Hải Đường lúc bấy giờ mới ôn hòa hơn một chút, bà lại bắt đầu nói những câu cửa miệng: “Mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi”.

“Con biết.” Câu trả lời ngàn lần như một.

Chân vừa định bước ra, cô lại bị Nghê Hải Đường gọi giật lại.

“Khang Kiều, đừng quá thân thiết với Chu Tùng An, ở bên cạnh người đó không có tương lai gì đâu.” Ngữ khí của bà đầy lý lẽ: “Nhưng, giữ một chút quan hệ thích hợp vẫn tốt, có thể nhận ra quản gia Diêu rất thương yêu nó”.

Đây là lần đầu tiên Khang Kiều nghe thấy bà nhắc tới Chu Tùng An. Khang Kiều rất ghét việc này.

“Con và Tùng An không như mẹ tưởng tượng đâu.” Khang Kiều nói: “Cũng mong mẹ đừng mang suy nghĩ của mình áp đặt lên người khác”.

Có lẽ ngữ khí của cô không giống vẻ e dè cẩn trọng thường ngày đã khiến Nghê Hải Đường không quen. Bà hơi nhíu mày, đáy mắt lộ rõ thái độ không hài lòng.

Mặc kệ bà, Khang Kiều quay mặt đi.

“Khang Kiều, con vừa nói câu đó có ý gì?”

Lần này Khang Kiều không dừng bước mà rảo nhanh bước chân hơn. Cô nhanh chóng bỏ xa Nghê Hải Đường phía sau, cho tới khi khuất dạng.

https://thuviensach.vn

Về đêm, làm bài tập xong, Khang Kiều lại tới chỗ Hoắc Liên Ngao. Men theo con đường trước kia cô phát hiện ra, lần theo công viên mạo hiểm, hành lang dài, cô dừng lại trước cửa phòng.

Đèn trong phòng vẫn còn sáng, hôm nay Khang Kiều đã thăm dò từ phía quản gia Diêu. Ông nói hôm nay Hoắc Liên Ngao ở lỳ trong phòng, lấy lý do không được khỏe để đuổi mấy người bạn tới tìm anh về hết.

Không được khỏe? Bình thường Hoắc Liên Ngao trời không sợ, đất không sợ, lúc nào cũng tỏ vẻ thờ ơ với mọi thứ, nhưng gặp chuyện đó có lẽ cũng sợ chứ? Dù sao anh cũng chỉ tưng ấy tuổi.

Cuối cùng, sau một lúc ngập ngừng rất lâu, Khang Kiều vẫn lựa chọn gõ cửa phòng. Lát sau, có tiếng nói vang lên: “Vào đi, cửa không khóa”, cô mới đẩy cửa bước vào.

Đây là lần thứ hai Khang Kiều bước vào căn phòng này. Nó không khác mấy so với lần đầu tiên, bức tranh trên tường vẫn còn đó, cá nhiệt đới vẫn còn đó, chỉ xuất hiện thêm một chiếc Ferrari mô hình nằm trên chiếc thảm giữa phòng.

Căn phòng của Hoắc Liên Ngao rất rộng, đến nỗi Khang Kiều đi vòng mấy vòng vẫn chưa tìm thấy anh.

“Hoắc Liên Ngao!” Không còn cách nào khác, Khang Kiều đành lên tiếng.

Có tiếng cười khẽ vang lên trên đỉnh đầu.

Chiếc giá sách cao hơn hai mét ngăn cách đàn dương cầm và khu trò chơi, bên cạnh giá sạch đặt một chiếc thang khá đặc biệt, Hoắc Liên Ngao đang đứng trên đó nhìn xuống, trong tay cầm cuốn sách.

https://thuviensach.vn

“Cô có một đôi mắt to mà chẳng để làm gì.” Ngữ khí của anh vẫn mang theo chút khinh thường như mọi lần, nhưng nghe kỹ lại có thêm điều gì đó khác biệt.

Là gì thì Khang Kiều không nghĩ thêm. Nghe thấy ngữ điệu đó, cô thở phào nhẹ nhõm. Anh dường như không bị ảnh hưởng bởi chuyện hôm qua.

Bẽn lẽn đứng đó, nhìn thấy Hoắc Liên Ngao đang bước xuống thang, Khang Kiều tiến lên một bước, giơ tay ra định giúp anh cầm sách, chiếc thang có vẻ nhỏ.

Hoắc Liên Ngao không hề trao sách vào tay cô, sau vài bước chân, anh đứng trước mặt cô, nhìn xuống chân cô, nhíu mày: “Cô giẫm lên thảm của tôi rồi”.

Cúi đầu, Khang Kiều nhìn thấy chân mình đang giẫm lên tấm thảm đặt dưới cây dương cầm, may mắn là lúc vào phòng cô đã thay giày. Cô vội dịch chân ra.

“Tôi ghét người khác chạm vào đồ của tôi.” Hoắc Liên Ngao cất giọng chán ghét, giống như bàn chân cô vừa phạm một tội ác tày trời vậy.

“Tôi xin lỗi.” Cô ngập ngừng, “Lần sau, tôi sẽ chú ý một chút”.

“Cô còn muốn có lần sau?” Giọng chán ghét chuyển sang khinh thường, Hoắc Liên Ngao ôm sách vào lòng: “Muộn thế này rồi, tìm tôi có chuyện gì không?”.

Khang Kiều bắt đầu câu đầu tiên đúng như những suy nghĩ trước khi tới: “Quản gia Diêu nói anh không được khỏe”.

“Lời ấy mà cô cũng tin?”

https://thuviensach.vn

Có một phần tóc che khuất trán anh, dưới ánh đèn ấm áp trông anh bớt đi vài phần cao ngạo thường ngày, có điều biểu cảm trên khuôn mặt thì vẫn một tông màu lạnh. Khang Kiều không thể phán đoán được bất kỳ cảm xúc nào từ người đối diện.

Nhưng, không sao cả.

“Hoắc Liên Ngao, đừng lo lắng…” Lấy hết dũng khí, cô nói câu thứ hai: “Một khi chuyện chiều qua bị bại lộ, cứ giao cho tôi”.

“Giao cho cô?” Hoắc Liên Ngao ngướng mày.

Gật đầu chắc nịch, Khang Kiều đã chuẩn bị xong câu nói thứ ba, cũng là câu cô cảm thấy khó mở lời nhất. Cô cố gắng giữ cho ngữ điệu của mình thật chậm để Hoắc Liên Ngao nghe rõ từng lời, vì cô thật sự không có dũng khí lặp lại lần hai.

“Tôi sẽ nói với những người đó, là lỗi của tôi, chính tôi đã quyến rũ anh.”

Nói xong câu này, hòn đá tảng trong lòng Khang Kiều như rơi xuống. Hoắc Liên Ngao hiện tại đã cao hơn cô gần một cái đầu. Cô ngửa mặt lên nhìn anh, tiếp tục nói dưới ánh mắt nghi ngờ của anh: “Lúc đó, vì chuyện của mẹ tôi, tôi từng nói sẽ trả ơn anh”.

Khang Kiều nói nốt câu cuối cùng.

“Thế nên…” Kéo dài giọng, Hoắc Liên Ngao hơi tiến sát về phía cô, nhìn cô bằng nửa con mắt: “Ban nãy cô nói với tôi, hành động của cô là một lần trả ơn”.

Khang Kiều gật đầu lần nữa.

https://thuviensach.vn

“Sao tôi cảm thấy như đang xem phim từ thời cổ lỗ sĩ thế nhỉ.” Hoắc Liên Ngao bật cười, nụ cười khiến hơi thở anh phả vào mặt cô: “Tôi hoàn toàn không để tâm tới chuyện đó”.

Chuyện đó? Ý anh là chuyện xảy ra chiều qua ư?

Giống như nghe thấy câu hỏi nghi vấn của cô, Hoắc Liên Ngao từ tốn nói: “Tôi cảm thấy đó chẳng qua chỉ là một trò đùa ác ý, tôi và bạn tôi khi nào nhàm chán cũng làm mấy cảnh diễn thật kiểu đó”.

Câu nói đó khiến Khang Kiều lập tức bừng tỉnh. Hoắc Liên Ngao là người thông minh, lời nói cảu người thông minh nhất định có căn cứ.

Khang Kiều vô hình trung đã bắt lấy tay anh, lắp bắp: “Tôi cũng cảm thấy như vậy đấy. Mong rằng đó chỉ là trò đùa. Hoắc Liên Ngao, đó nhất định chỉ là trò đùa thôi, phải không?”.

Anh lại nhíu mày.

Đúng rồi, Hoắc Liên Ngao nói anh ghét người khác chạm vào mình. Khang Kiều cuống quýt buông tay ra, sợ hãi lùi sau một bước, giữ khoảng cách vừa phải với anh.

Cô bất thình lình nghe thấy Hoắc Liên Ngao gọi một tiếng: “Đầu gỗ”.

Thanh âm đó dễ nghe vô cùng. Khang Kiều đang hoàn toàn thả lỏng cũng đáp lại một cách hết sức tự nhiên: “Ừm”.

“Đầu gỗ.”

“Ừm.”

Khi muốn thu lại thì đã không kịp nữa. Đáp lại âm thanh ấy rồi, Khang Kiều chỉ có thể giả vờ như không để ý, làm bộ đang nghiêm chỉnh ngắm giá sách.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt cô dịch chuyển từ giá sách xuống cây dương cầm. Đó là chiếc đàn Steinway được nhập khẩu nguyên chiếc từ Đức, giá để đàn được làm bằng thủy tinh nguyên chất, được ánh sáng chiếu vào trông cực kỳ mộng ảo.

“Đầu gỗ, tôi phát hiện ra một chuyện, môi cô rất mềm mại.”

Lúc đó, Khang Kiều đang hướng mắt về phía những phím đàn đen trắng, lời nói của Hoắc Liên Ngao như có ai dùng tay đập mạnh lên đàn.

Chiếc sơ mi bị kéo xuống vai, hình ảnh triền miên trong ti vi, hai cơ thể dính chặt vào nhau, những giọt mồ hôi dính dớp và đôi môi không tách rời. Những khung cảnh cô đã cố quên một lần nữa hiện về.

Hoang mang, xấu hổ, những cảm giác không thể gọi tên.

Cô không dám nhìn linh tinh nữa, chỉ nhìn chăm chăm xuống chân mình, vờ như không nghe thấy gì. Khang Kiều nghĩ cô đã nói xong những gì cần nói, bây giờ cô nên rời khỏi căn phòng này.

“Hoắc Liên Ngao, tôi phải về rồi.”

“Được.”

Cúi đầu đi ra, cô đặt dép lê về chỗ cũ, thay bằng giày của mình, rồi nhìn dòng chữ Tạm biệt Khang Kiều thêm một lần, nền trắng chữ đen, nét bút nhẹ nhàng khiến trái tim cô rung rinh, tựa như lại ngửi thấy mùi biển mặn mòi.

Khang Kiều đứng lại nhưng không quay đầu.

“Lỡ như… Hoắc Liên Ngao, tôi nói là lỡ như, lỡ như xảy ra chuyện gì không hay. Hãy nhớ lấy những lời tôi nói, đó đều là những lời thật lòng.”

“Được.”

https://thuviensach.vn

Vậy thì tốt.

Khi bàn tay cô chạm vào nắm đấm cửa, Khang Kiều nghe thấy Hoắc Liên Ngao hỏi cô: “Nghe nói mấy hôm nữa Kevin sẽ tới”.

Không trả lời, Khang Kiều mở cửa ra.

“Tôi đoán mẹ cô nhất định rất kỳ vọng vào chuyến thăm của Kevin?”

Khang Kiều men theo con đường cũ trở về phòng minh. Khi mở tủ quần áo ra định thay đồ ngủ, cô lại nhìn thấy bỗ lễ phục tinh xảo đó.

Nghe nói đây là chiếc váy nằm trong bộ sưu tập Hồng phấn mới tung ra của một thương hiệu nổi tiếng mà Nghê Hải Đường bắt cô phải mặc vào thứ Hai, hơn nữa vì ngày hôm đó, Nghê Hải Đường còn đích thân gọi điện xin nghỉ học cho cô.

Sáng thứ Sáu, Hoắc Liên Ngao và bạn bè ra biển. Nghe nói phải tới tối Chủ Nhật mới về. Khi màn đêm buông xuống, dây thần kinh của Khang Kiều bắt đầu được thả lỏng. Hôm nay không có chuyện gì xảy ra.

Cô bắt đầu nghiêng về cách nói của anh, chuyện xảy ra chiều thứ Tư chỉ là một màn kịch của vài người nhất thời cao hứng.

Thứ Sáu, Khang Kiều vẫn đi học kỹ năng như mọi khi. Có điều cô không học hết tiết, học xong tiết thứ nhất buổi chiều, Khang Kiều lấy lý do không khỏe để về sớm.

Thơ thẩn dạo bước trên đường, đi mãi đi mãi, cô tới nơi ở của Chu Tùng An. Những người sống trong khu vực này đa phần đều từ tỉnh khác tới đây mưu sinh, tạp nham và những hàng quán có thể bắt gặp bất kỳ chỗ nào chính là đặc điểm của nơi đây. Cửa hàng tạp hóa treo cờ Hàn Quốc tức chủ là người Hàn, nơi treo cờ Singapore thì chủ là người Singapore.

https://thuviensach.vn

Cửa hàng treo cờ Malaisia từ đây nhìn qua có thể thấy những loại đồ uống được chế theo đúng kiểu bản địa. Chúng được đựng trong những lọ thủy tinh trong suốt, màu sắc sặc sỡ. Những đứa con của chủ nhà tay cầm các loại đồ uống, dáng vẻ say sưa.

Khang Kiều nghĩ, món đó nhất định rất ngon, thế là cô bước vào.

Trả tiền xong và cầm đồ uống trên tay, cô hút ngụm đầu tiên. Có hai người bước vào cửa hàng, một trong hai người chính là Chu Tùng An. Chu Tùng An và một người đàn ông trung niên vừa nói vừa cười, Khang Kiều quay lưng đi.

Sau khi mua thuốc xong, Chu Tùng An nhanh chóng cùng người kia rời khỏi cửa hàng. Khang Kiều loáng thoáng nghe thấy anh ấy gọi người kia là "Bác cả".

Cô đi theo con đường cũ, mắt nhìn chòng chọc về phía trước. Khang Kiều không còn tâm trạng nghiên cứu mùi vị của loại đồ uống sặc sỡ trên tay xem nó có ấn tượng như thứ nước có ga hồi nhỏ không.

Chiều hôm ấy, Khang Kiều ý thức được một chuyện, trên thế giới này mỗi người đều có một vòng tròn cuộc sống của riêng mình, kể cả Chu Tùng An mà cô dựa dẫm cũng vậy.

Xem ra, sau này cô phải từ từ giảm bớt sự dựa dẫm của mình xuống, cô vốn định tới kể khổ với anh mà: "Chu Tùng An, thứ Hai tới khiến em khó thở", "Chu Tùng An, mẹ em bắt em trang điểm như một con búp bê Barbie", "Chu Tùng An, em mà ăn mặc kiểu đó trông sẽ nực cười lắm"…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Năm 2002 – 2003 (07)

Sáng Chủ Nhật, vừa mở mắt ra Khang Kiều liền nhìn thấy Nghê Hải Đường ngồi trước giường cô. Bà nhìn cô chăm chú và mỉm cười khiến cõi lòng Khang Kiều bỗng chốc trở nên nặng nề, mặc cho bà vỗ tay lên mặt mình.

Nở một nụ cười sâu hơn, Nghê Hải Đường cất giọng đắc ý: “Da dẻ không tồi, giống mẹ trước kia, mềm như nước”.

Lặng lẽ né tránh bàn tay của Nghê Hải Đường rồi ngồi dậy khỏi giường, Khang Kiều đi về phía phòng tắm. Nghê Hải Đường bám sát theo cô, dựa vào cửa phòng tắm: “Khang Kiều, hôm nay con phải làm rất nhiều việc đấy”.

Việc này Khang Kiều biết, nói theo lời của Nghê Hải Đường thì: Cô phải đón Kevin với một trạng thái tuyệt nhất.

Mọi việc vẫn đang tiến triển tốt đẹp, ít nhất là trước hai giờ chiều Chủ Nhật này. Trước lúc đó Khang Kiều vẫn cố gắng ép bản thân luôn nở nụ cười, ngoan ngoãn theo Nghê Hải Đường đi từ tủ này sang tủ kia, tươi cười nói cảm ơn, nói: Mẹ, con rất thích.

Rõ ràng, Nghê Hải Đường rất hài lòng với biểu hiện ngày hôm nay của Khang Kiều: Tình yêu khiến cô con gái ngốc nghếch, chậm chạp của bà được khai thông đầu óc rồi, nhìn mà xem, giờ nó đã thật sự giống một tiểu thư đài các.

Lời khen của nhân viên bán hàng khiến bà hớn hở ra mặt. Trong cuộc điện thoại giữa bà và bạn bè mình đều liên tục nhắc tới cái tên Kevin, thậm

https://thuviensach.vn

chí bà còn cố tình tưởng tượng ra khung cảnh gặp mặt bố mẹ Kevin.

Nghê Hải Đường có lý do để lạc quan về chuyện giữa cô và Kevin, vì bố mẹ Kevin từng không chỉ một lần thể hiện thái độ sẽ không can dự vào việc kết giao bạn bè người yêu của con mình tại những buổi phát biểu công khai. Bố mẹ Kevin trước nay luôn là quy phạm cho mẫu cha mẹ lý trí.

Đúng hai giờ chiều, Khang Kiều và Nghê Hải Đường đẩy cửa trung tâm thẩm mỹ ra. Đây là một trung tâm thẩm mỹ do người Nhật mở, xếp hạng nhất nhì ở Bandar Seri Begawan.

Nghê Hải Đường học mấy trò của xã hội thượng lưu giống như đúc. Ví dụ như chiều nay trung tâm thẩm mỹ này không có một vị khách nào. Rõ ràng bà đã dùng thủ thuật có tiền mua tiên cũng được để khiến nơi đây chỉ phục vụ cho một mình bà. Hoắc Chính Khải có thể keo kiệt trong tình cảm nhưng tuyệt đối không keo kiệt về phương diện tiền bạc.

Nhà tạo mẫu tóc để ria mép bắt đầu thiết kế kiểu tóc cho Khang Kiều, thợ thẩm mỹ dưỡng mặt cho Khang Kiều, trong bộ loa hình vòng, Lisa Ono đang ngâm nga giọng hát.

Thi thoảng nhà tạo mẫu tóc lại thể hiện những quan điểm thời trang của anh ta ra với Khang Kiều. Phòng làm việc được thiết kế trên tầng mười, bức tường bốn phía được làm hoàn toàn bằng thủy tinh, bên ngoài là trời xanh mây trắng, gió đang thổi qua thổi lại ngoài kia, thổi bay những đám mây trắng.

Mọi chuyện có vẻ rất thuận lợi, Khang Kiều như bị cơn gió kia mê hoặc, cứ cảm thấy uể oải.

Tiếng chuông di động bất ngờ vang lên phá vỡ bầu không khí thanh bình ấy, đó là nhạc chuông của Nghê Hải Đường. Khang Kiều đang mở màng liền mở mắt. Kim đồng hồ trên tường không kém một giây, không hơn một phút, vừa vặn đúng hai rưỡi chiều, tóc cô đã làm xong được một phần tư.

https://thuviensach.vn

Nghê Hải Đường lười biếng kéo dài chữ “Hello” của mình, nhìn mình trong gương rồi nhắm mắt lại.

Cũng chỉ mới được khoảng mười mấy giây, giọng Nghê Hải Đường bỗng nhiên cao vút, cũng không kiểm soát được ngữ điệu nữa, bà quát to: “Bà nói lại lần nữa xem, tôi cảnh cáo bà đừng có dựng chuyện không đâu, Khang Kiều nhà chúng tôi không phải hạng người đó”.

Câu nói đó khiến cô không thể không mở mắt. Lúc này đây, Nghê Hải Đường đã từ nằm biến thành ngồi. Bà cũng đang nhìn cô. Lớp bùn rong biển dưới biển sâu đắp trên mặt bà khiến Khang Kiều không nhìn rõ được biểu cảm trên đó.

Vài phút sau, Nghê Hải Đường ngắt điện thoại. Vừa mới đó đã có cuộc điện thoại mới gọi đến. Bà bắt máy rồi ngắt máy rất nhanh. Cứ liên tục vài lần như thế, Nghê Hải Đường quả quyết không nghe nữa, tiếng thông báo tin nhắn, email và các phần mềm trò chuyện trên điện thoại réo rắt liên tục.

Bà cúi đầu xem di động.

Quãng thời gian ấy, Khang Kiều cảm thấy thật miên man. Cuối cùng, khi ngâng đầu lên lần nữa, Nghê Hải Đường nhìn sang phía cô, ánh mắt chất đầy những khó tin.

Khang Kiều không để tâm tới bà nữa. Cô quay đầu đi, nhìn chăm chú khuôn mặt mình trong gương, khuôn mặt ấy trắng nhợt như đám mây trên trời xanh.

Cụp mắt xuống, Khang Kiều hiểu ra, chuyện xảy ra buổi chiều thứ Tư vừa rồi vốn không phải một trò đùa ác ý.

Các tình tiết phát triển sau đó đã chứng thực suy đoán của Khang Kiều. Cô cứ thế mang theo mái đầu còn ba phần tư chưa được giải quyết, bị Nghê

https://thuviensach.vn

Hải Đường xách ra khỏi thẩm mỹ viện. Khang Kiều cũng không hề nghe thấy tiếng quát mắng đôm đốp mà trước đó cô tưởng tượng ra.

Chiếc xe dừng lại ở một góc đường, tài xế của nhà họ Hoắc ở một bên chờ đợi, trong xe chỉ còn Khang Kiều và Nghê Hải Đường. Nghê Hải Đường đang hút thuốc, hết điếu này tới điếu kia.

Khang Kiều hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, trong tay cô vẫn còn cầm chiếc di động của mẹ. Buổi chiều hôm ấy, một vài người có thể là thích xem trò vui, có thể là quan tâm thật lòng đều gửi một vài bức ảnh vào điện thoại của Nghê Hải Đường, mà người ta quen gọi nó là "Ảnh khiếm nhã".

Trong ảnh là hình tượng yêu đương cuồng nhiệt của một nam một nữ. Họ đang hôn nhau nồng nàn trong một không gian kín. Mỗi một giây phút máy ảnh ghi lại đều khiến người ta liên tưởng xa xôi.

Đương sự một phía chính là Khang Kiều. May mắn là, cũng không biết có phải do góc chụp hay không mà một bên mặt của người còn lại đã bị mờ.

Khang Kiều nghĩ, đám người đó thật ngu xuẩn, chẳng phải nói muốn trả thù Hoắc Chính Khải ư? Chẳng phải nói muốn tạo ra scandal xấu hổ của nhà họ Hoắc ư?

Chớp mắt, Khang Kiều lại bắt đầu lo lắng. Có lẽ đây chỉ là một phần trong số các bức ảnh. Liệu các ảnh khác mặt của Hoắc Liên Ngao có bị chụp rõ ra không?

Mùi thuốc lá nồng nặc trong khoang xe ảnh hưởng tới tư duy của Khang Kiều. Cuối cùng, cô chỉ còn cách lựa chọn không nghĩ gì nữa. Từ nhỏ bà ngoại đã dạy cô câu: "Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng".

Sau một khoảng yên lặng rất lâu, Khang Kiều cuối cùng cũng đợi được tiếng chất vấn của Nghê Hải Đường: "Nói đi, đứa con gái trong ảnh có phải

https://thuviensach.vn

con không?”.

Im lặng, phần lớn những lúc cô im lặng chính là thay cho câu trả lời: “Vâng”.

“Thằng oắt trong ảnh là ai? Chu Tùng An?”

“Không phải.” Lần này Khang Kiều không lựa chọn im lặng nữa.

Ngón tay kẹp điếu thuốc của Nghê Hải Đường đang run lên. Tiếng chửi bới như xé vải bắt đầu bắn liên tiếp: “Hay, hay lắm. Khang Kiều, mày giỏi! Mày còn có bản lĩnh tấm ngẩm tầm ngầm rồi cho tao một màn khiếp vía cơ đấy. Nói đi, thằng nhãi này là ai! Một thằng thất học ngoài đường à? Bỏ học bỏ hành, không nghề không ngỗng? Hay là một thằng tình trường lão luyện lúc nào cũng giỏi nói mấy lời ngon tiếng ngọt? Tao không cần biết nó là ai, nó chết chắc rồi! Mày nói ngay cho tao biết nó là ai!”.

Khang Kiều ngậm chặt miệng lại.

“Vì sao mày không nói? Mày câm hả? Chẳng trách thằng nhóc Hoắc Liên Ngao gọi mày là đầu gỗ, mày quả thật không khác gì khúc gỗ cả.” Nghê Hải Đường ném thẳng chiếc bật lửa trong tay về phía Khang Kiều.

Khang Kiều không né, nó rơi trúng đầu cô.

Nghê Hải Đường chỉ tay về phía cô, kết hợp với ánh mắt sắc như tên bắn: “Mày có biết mày đã mắc bẫy của người ta rồi không, rõ ràng là tụi nó đào sẵn hố cho mày nhảy xuống”.

Một lần nữa, cô chọn cách quay ra cửa sổ, không suy nghĩ quá nhiều về câu nói của Nghê Hải Đường. May mắn là chiếc bật lửa đập vào đầu cô đủ mạnh để khiến đầu óc trở nên hỗn độn, không thể tập trung sức lực nghe những lời càm ràm chửi rủa của bà.

https://thuviensach.vn

Cũng chẳng biết đã qua bao lâu, tài xế quay trở lại xe. Nghê Hải Đường nói với tài xế vài câu rồi tự bỏ xe mà đi, trước khi đi còn lườm Khang Kiều một cái lạnh lùng.

Tài xế chuyển lời lại với Khang Kiều: Về nhà, yên lặng ngồi trong phòng mình, đừng có gây thêm chuyện cho bà nữa.

Trở về phòng của mình, cô quăng túi xách sang một bên, ngồi xuống sô pha. Ngồi một mạch mấy tiếng đồng hồ, cho đến khi ánh nắng chói mắt ngoài cửa sổ biến thành màu hoàng hồn dịu dàng.

Có người mở cửa phòng ra, bước vào là Hoắc Tiểu Phàn. Vừa nhìn thấy cô, nó rất vui, vì chị gái về nhà sớm hơn mọi ngày.

Nó bò lên đùi cô, ngón tay vòng qua lọn tóc bên vai cô: “Chị ơi, sao hôm nay chị không cột tóc lên, tóc chị trông kỳ quá, bên ngắn bên dài”.

Không có câu trả lời.

Thế là Hoắc Tiểu Phàn mất hứng. Nó chuyển sang khuyên tai của cô, hôm nay dưới lời khuyên của Nghê Hải Đường, Khang Kiều đã đeo khuyên tai.

“Chị ơi, anh Liên Ngao đưa nhiều bạn xinh đẹp tới lắm. Họ đang đánh tennis, em xem họ chơi vui ơi là vui. Chị à, sau này em cũng sẽ kết giao với nhiều bạn xinh đẹp như anh Liên Ngao.” Hoắc Tiểu Phàn tự lẩm bẩm.

Hoắc Liên Ngao trở về rồi? Hoắc Liên Ngao và đám bạn của anh đang chơi tennis? Họ chơi rất vui?

Đẩy Hoắc Liên Ngao ra, Khang Kiều rời khỏi phòng.

Quả đúng như lời Hoắc Tiểu Phàn, Hoắc Liên Ngao và bạn bè đang chơi rất vui, tiếng cười nói và tiếng nũng nịu của mấy cô gái chốc chốc lại vọng

https://thuviensach.vn

ra từ sân tennis, xuyên qua những tán cây.

Men theo tiếng cười ấy, Khang Kiều rảo nhanh bước chân.

Sân tennis được bọc xung quanh bởi một tấm lưới cao hơn một mét. Ở cửa vào, bảo vệ nhà họ Hoắc chặn cô lại: Cậu chủ Liên Ngao đã dặn dò, trong lúc cậu ấy chơi tennis không được để bất kỳ ai làm phiền.

Sau khi bị từ chối, Khang Kiều liền đứng một bên, dù lâu thế nào trận tennis cũng có lúc phải kết thúc.

Tiếng bóng đập lên lưới và tiếng cười của các cô gái chốc chốc lại vọng vào tai Khang Kiều. Thi thoảng còn nghe thấy một giọng nữ lanh lảnh gọi tên anh: “Liên Ngao, mau tới giúp em”.

Sau đó, quả bóng xuyên qua tấm lưới sắt rơi xuống chân Khang Kiều. Cô gái mặc váy ngắn màu trắng thở hồng hộc chạy tới trước mặt cô, nhặt quả bóng dưới đất lên.

Cô gái vừa nhìn tóc cô thì phì cười, kiểu tóc của cô kỳ lạ mà.

Khang Kiều tỏ ra vô cảm.

Cô gái kia nhún vai, nhảy chân sáo trở về, theo tiếng gió, giọng cô gái vang xa: “Liên Ngao, anh ra mà xem, ngoài kia có một người trông quái dị lắm”.

Hoắc Liên Ngao không chạy ra như lời cô ta.

Tiếng đập bóng vẫn tiếp tục.

Màn đêm buông xuống.

Trận tennis cuối cùng cũng kết thúc.

https://thuviensach.vn

Những chàng trai cô gái mặc đồ thể thao xinh đẹp nô đùa lần lượt đi về phía Khang Kiều. Hoắc Liên Ngao đi tít phía sau. Họ lần lượt đi ngang qua cô và đều nhìn cô bằng ánh mắt quái lạ. Cuối cùng đều không hẹn mà gặp nhìn lên tóc cô, sau đó bày ra một biểu cảm sung sướng.

Khi anh đến trước mặt cô, Khang Kiều nói: “Hoắc Liên Ngao, tôi có một chuyện muốn hỏi anh”.

Hoắc Liên Ngao cũng nhìn tóc cô như mọi người. Lát sau, anh quay đầu ra hiệu cho đám bạn đi trước.

Mọi người đều đã đi hết, bảo vệ cũng chọn tránh mặt.

Giờ gà lên chuồng, bóng cây ghê rợn.

Có mấy lần Khang Kiều định lên tiếng nhưng cuối cùng lời đã đến miệng lại bị nuốt trở vào. Một vài suy nghĩ vừa xa vừa gần, cô cũng không biết phải kể từ đâu và kể như thế nào.

Lỡ sai thì sao? Lỡ oan cho anh thì sao? Cô không gánh nổi.

Hoắc Liên Ngao cũng không hề tỏ ra gấp gáp. Anh cúi đầu dùng ngón tay sửa lại những sợi lưới trên chiếc vợt tennis.

Hít sâu một hơi, cô cố gắng điều chỉnh tâm trạng về trạng thái bình tĩnh nhất: “Chiều nay họ đã gửi một vài bức ảnh vào di động của mẹ tôi”.

Anh không ngẩng đầu, chỉ bật ra một chữ “ừm” tỏ ý mình đang nghe.

“Chính là những bức ảnh vào buổi chiều chúng ta ở cùng nhau…” Cô nói một cách khó khăn, “Anh có nhận được không?”.

Cuối cùng, Hoắc Liên Ngao cũng ngẩng đầu.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều cụp mắt xuống: “Chuyện này rất lạ, tôi nghĩ sao cũng thấy không đúng, mẹ tôi…”.

“Mẹ cô giận điên lên vì những bức ảnh đó?”

Khang Kiều gật đầu.

Tiếng cười khẽ vang lên, hơi thở vào mặt cô. Hoắc Liên Ngao đang cười, ngọn đèn giữa sân tennis khiến xung quanh sáng rực lên như ban ngày. Khuôn mặt gần trong gang tấc mang theo nụ cười nhưng trong ánh mắt chỉ có băng giá.

“Giận điên lên là tốt. Khang Kiều, cô không biết đâu, mùi của căn phòng đó khiến tôi buồn nôn, đệm của nó càng khiến tôi gặp ác mộng. Nhưng bạn tôi nói phải như vậy mới chân thật, mới đạt hiệu quả giống như một thiên kim tiểu thư giàu có và một thằng lưu manh đầu đường xó chợ, như vậy mới thể hiện được sự bất nhất trong ngoài của người nào đó.” Hoắc Liên Ngao nói bằng giọng khinh bỉ.

Ngây người nhìn khuôn mặt ấy, những suy nghĩ rất xa rất xa dần trở nên rõ nét, tới mức có thể chạm đến được.

“Khiến mẹ cô tức giận sao có thể bù đắp những sai lầm ngu xuẩn của bà ta? Tôi phải khiến bà ta giận dữ đến tuyệt vọng. Trước mắt cách hiệu quả nhất chính là xóa tan những suy nghĩ của bà ta khi muốn biến con gái thành con phượng hoàng có thể bay lên cành cao. Tôi dám bảo đám cả giới thượng liệu đều sẽ né xa vị tiểu thư trong ngoài bất nhất.”

“Ảnh do một người bạn của tôi chụp. Cậu ấy vừa giành giải thưởng về nhiếp ảnh của thanh thiếu niên, thế nên cô không cần lo lắng về chuyện ăn ảnh hay không. Cho dù có xấu ma chê quỷ hờn cậu ấy cũng chụp thành mỹ nhân được hết. Huống hồ cô cũng không xấu. Bây giờ, cô và mẹ nên đau đầu với Kevin ấy. Tôi đoán, trông thấy đống ảnh đó, Kevin nhất định sẽ bàng hoàng thảng thốt. Kevin không phải loại người dễ qua mặt, thế nên tôi

https://thuviensach.vn

còn chuẩn bị cho cậu ấy một clip đặc biệt khoảng mười mấy phút. Tôi đã xem qua rồi, tuyệt đối không kém so với cái chúng ta xem hôm đó."

"Đầu gỗ, cảm ơn cô đã hết sức nhập tâm."

Chân tay Khang Kiều mất hết sức lực, đờ đẫn đứng tại chỗ.

Ngay gần đó có tiếng con gái thánh thót gọi tên anh.

"Liên Ngao, nhanh lên chút."

"Đầu gỗ, bây giờ đã hiểu chiều thứ Tư xảy ra chuyện gì chưa?" Anh nhẹ nhàng hỏi.

Phải, biết rồi. Hoắc Liên Ngao vừa rồi đã nói quá rõ ràng rồi. Nếu còn không hiểu ra nữa cô sẽ thật sự biến thành con ngốc hết thuốc chữa như lời Nghê Hải Đường.

Hoắc Liên Ngao đi ngang qua người cô. Khang Kiều giơ tay níu vạt áo anh lại: "Lúc đó anh chẳng phải đã nói sẽ không tính toán ư?".

Hơi thở của anh phảng phất bên vành tai cô: "Xem ra mẹ cô thật sự đau đầu không ít về cô. Tôi nói này chị gái, cô chóng quên thật. Cô bị tôi lừa bao nhiêu lần rồi hả?".

Cũng đúng, Khang Kiều nghĩ nhất định là vì khuôn mặt của Hoắc Liên Ngao quá đẹp, mà những thứ đẹp thì dễ khiến người ta nảy sinh thiện cảm. Hơn nữa lần nào anh cũng nói giả mà như thật, từ biểu cảm tới chất giọng.

"Đương nhiên, tôi biết trong chuyện này cô hoàn toàn vô tội, nhưng đến chuyện giết người cô còn tình nguyện làm vì mẹ mình, thế nên tôi nghĩ chút chuyện này chắc là nhẹ nhàng hơn việc để cô giết người nhiều."

Khang Kiều buông thõng tay xuống, Hoắc Liên Ngao cứ thế lướt qua cô.

https://thuviensach.vn

Trong đêm mưa tầm tã, Khang Kiều bước đi trên đường phố Bandar Seri Begawan. Đây là lần đầu tiên bỏ ra nhà đi của cô suốt mười tám năm qua, hai má cô vẫn còn in hằn cái tát của Nghê Hải Đường.

Cái tát đó là vài tiếng trước khi Nghê Hải Đường nhận được điện thoại của Kevin đã tặng cho cô. Trong điện thoại, Kevin đã hủy chuyến đi tới Brunei lần này…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Năm 2002 – 2003 (08)

Trong xã hội thượng lưu, người lớn có vòng tròn quan hệ của người lớn, thanh niên có cách thức giao lưu của thanh niên và trẻ con có cách chơi của trẻ con. Chỉ trong vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi, những bức ảnh kia đã nhanh chóng lan truyền. Như Hoắc Liên Ngao mong muốn, Khang Kiều trở thành người trong ngoài bất nhất.

Nhét điện thoại vào trong tay Khang Kiều, Nghê Hải Đường ép buộc: “Không cần biết mày dùng cách gì, nói dối cũng được, giả vờ đáng thương cũng được, thuyết phục cậu ấy”.

Nghê Hải Đường đâu phải không hiểu tính cách của Khang Kiều, làm sao cô có thể thuyết phục được Kevin, xem ra là bà đã giận quá mất khôn. Chiều nay, bà đi đâu cũng gặp trắc trở, những cảnh tượng huyền ảo bà nhọc công gây dựng cứ thế tan thành mây khói, Nghê Hải Đường trở thành một trò cười.

Khang Kiều đón lấy điện thoại, gọi vào máy của Kevin. Ở đầu kia, Kevin vẫn giữ nguyên cách nói chuyện đầy giáo dục: “Phải mất mấy tiếng anh mới chấp nhận được sự thật em chính là cô gái trong clip. Anh rất thất vọng về em, anh cũng rất tiếc. Anh rất thích em, nhưng Khang Kiều, an xin lỗi, anh nghĩ anh không thể tới gặp em, không chỉ lần này mà sau này anh sẽ không bao giờ gặp em nữa, em hiểu ý nghĩa của những lời này chứ?”.

Nghê Hải Đường ở bên cạnh ra hiệu cho cô mau nói.

Cô đờ đẫn lên tiếng: “Vâng, em hiểu”.

https://thuviensach.vn

“Cũng phiền em chuyển lời tới mẹ em, đừng gọi điện quấy rầy người nhà anh nữa.”

“Vâng.”

“Vậy anh cúp máy đây.”

“Vâng.”

Sau khi đầu kia ngắt máy, Khang Kiều mới cúp điện thoại. Cúp điện thoại xong, lại một cái tát bay tới, trước là má phải, giờ là má trái.

Tặng bạt tai cho cô xong, Nghê Hải Đường chống tay lên hông: “Nói đi, thằng đó là ai?”.

Nói với bà được ích gì? Bà sẽ lại tát cho Hoắc Liên Ngao vài cái ư? Dĩ nhiên là không, bà sẽ chọn cách im lặng, giả vờ không biết, thậm chí sẽ thầm oán trách cô không hiểu chuyện. Cô lẩm bẩm trong lòng: Nếu không nói với bà sẽ tốt biết bao, dẫu sao chuyện này cũng vì lần say đó của bà mà ra.

Cái tát trước một lúc sau mới nóng ran lên, đau đớn, nỗi đau đó khiến lòng Khang Kiều mệt mỏi vô cùng.

Cô nghĩ, cô hơi mệt rồi.

“Nói cho tao biết, nó là ai?” Nghê Hải Đường cao giọng.

Tiếng gọi mẹ không hiểu sao bỗng trở nên vừa chua vừa xót.

“Mẹ, cứ như bây giờ không được sao? Mẹ, con, Tiểu Phàn, ba người chúng ta, đợi con tốt nghiệp rồi con sẽ có thể kiếm được tiền, ba người chúng ta sống với nhau không được sao? Mẹ, con bảo đảm sẽ không để mẹ và Tiểu Phàn đói.” Cuối cùng, Khang Kiều cũng lấy hết dũng khí nói ra những lời đã băn khoăn trong lòng rất lâu.

https://thuviensach.vn

Nhưng, vô ích.

Những lời nói của cô chỉ đổi lại nụ cười lạnh lùng của Nghê Hải Đường: “Mày có biết một tháng tao bỏ vào thẩm mỹ viện bao nhiêu tiền không? Mày có làm quần quật suốt hai mươi tư giờ cũng không đủ trả số lẻ cho tao. Khang Kiều, từ rất lâu trước kia mày đã biết mẹ mày là loại phụ nữ gì rồi, thế nên, đừng nói những lời ngu ngốc đó với tao. Nếu mày còn nói vậy, tao chỉ cảm thấy hối hận sao lại sinh ra một đứa con gái như mày”.

Những lời ấy còn khiến Khang Kiều đau đớn hơn cả hai cái tát kia. Cô ngậm chặt miệng, quyết định không nói thêm câu nào nữa, ít nhất thì bây giờ cô đã hết sức rồi.

“Nói đi, chuyện bức ảnh đó là thế nào?” Nghê Hải Đường vẫn còn giáo huấn không ngừng. Nghe nói bà đã thuê mấy người Malaisia, chỉ cần đợi Khang Kiều lên tiếng là sẽ đánh cho thằng nhóc phá hoại kế hoạch của bà một trận thân tàn ma dại.

Có một giây nào đó Khang Kiều thật sự muốn nói ra cái tên Hoắc Liên Ngao. Cô nghĩ, khi nói ra cô nhất định sẽ rất sung sướng, nhất định sẽ không bỏ qua mỗi một biểu cảm tinh tế nhất trên khuôn mặt Nghê Hải Đường.

Thất kinh? Nghi ngờ? Dù là biểu cảm gì thì cuối cùng cũng chỉ có một kết quả: Suy sụp, trầm mặc, sau đó có lẽ bà sẽ trở lại phòng mình, lấy chai rượu trắng lén mang từ quê nhà lên.

Cô nhìn lên mặt bà, mấy năm nay xoay vần giữa rượu và thuốc lá cùng với sự sói mòn của thời gian, nó đã không còn kiều diễm như trước.

Quay đi, Khang Kiều tiếp tục im miệng, bặm chặt. Dáng vẻ của cô khiến Nghê Hải Đường tức phát điên, sau đó Khang Kiều bị nhốt vào phòng.

https://thuviensach.vn

“Mày ở yên trong này, khi nào mày chịu nói ra tên của thằng đó thì thôi.” Nghê Hải Đường hằn học bỏ lại câu ấy.

Trời nhanh chóng tối xuống, tối nay không có sao, bầu trời u ám hơn bất kỳ lúc nào khác. Dự báo thời tiết nói rằng tối nay sẽ có một cơn mưa cực lớn.

Khang Kiều đứng ngây người trước cửa sổ, cô cảm thấy nếu tối nay không làm gì đó có lẽ cô sẽ phát điên. Cây xa kê trước cửa sổ trông đặc biệt u ám.

Nhìn ngắm nó, lòng Khang Kiều xao động, sau đó cô làm một chuyện mà trước nay rất muốn nhưng không dám làm: Bỏ nhà ra đi.

Man theo thành cửa sổ, trèo ra cây xa kê đối với Khang Kiều là một chuyện quá đỗi dễ dàng. Nhà cũ trước kia có không ít cây côi, hồi bé rảnh rang không có việc gì làm, cô hay leo lên leo xuống như chú khỉ con.

Khang Kiều bước đi trên đường, nước mưa hắt lên mặt cô, gò má vừa bị tát càng thêm đau nhức. Bước đi một cách vô định, một phụ nữ trung niên cầm ô đi đến đưa nó vào tay cô một cách vô cớ. Giữa tiếng mưa lộp độp, tiếng người phụ nữ vang vọng rất to bên tai cô: “Tôi đoán bây giờ cô nhất định rất buồn, chiếc ô này chắc sẽ khiến tâm trạng cô tốt hơn một chút”.

Cầm ô, nhìn theo bóng người phụ nữ bị từng đợt nước dội xuống xóa nhòa, cô bàng hoàng nhìn cả một thế giới đẫm nước mưa bên ngoài chiếc ô, sau đó nghe thấy có tiếng người đang khóc, rấm rứt, rấm rứt.

Cô đơn, thê lương, phẫn nộ, tủi hổ.

Ai đang khóc nhỉ? Bên cạnh cô làm gì còn ai, lăng tai nghe, Khang Kiều liền biết ai đang khóc. Trên con đường ngập nước, Khang Kiều khóc như không còn là chính mình.

https://thuviensach.vn

Vì sao một người xa lạ trên đường nhìn thấy cũng biết cô đau lòng mà người phụ nữ đưa cô tới thế giới này lại không nhìn thấy chứ?

“Mẹ, vì sao mẹ không nhìn thấy chứ?”

Giữa tiếng mưa xối xả, giọng nói của cô vẫn ầm ầm vang dội.

Từ xa, có một chiếc xe buýt sơn vàng đi về phía cô. Đó là xe buýt chuyên chở khách tới công viên thiên nhiên trong thành phố. Khi Khang Kiều vừa bước lên xe thì một tia chớp khổng lồ bỗng dưng xé toạc bầu trời.

Trên xe không một bóng người. Cũng đúng, mưa to như vậy ai còn muốn tới công viên chơi. Khang Kiều tìm một chỗ gần cửa sổ để ngồi.

Từ trước tới nay, Khang Kiều rất muốn tới công viên thiên nhiên chơi. Nó nối liền với biển, bạn bè nói ở đó có ngọn hải đăng cao nhất thành phố, đứng trên hải đăng có thể nhìn về một nơi rất xa, xa lắm.

Không biết, ngọn hải đăng đó có thể nhìn thấy đảo Hải Nam không? Có thể nhìn thấy làng chài nhỏ bé nơi cô và bà ngoại từng sống không?

Khang Kiều bây giờ không còn nhớ lắm về nơi đó nữa, đào lại ký ức kiểu gì cũng không được, điều này khiến cô luôn cảm thấy rất buồn.

Những tia chớp như muốn xuyên qua tường chiếu thẳng vào phòng khiến Hoắc Liên Ngao rất bực bội. Mưa ở Brunei luôn theo cơn, đến nhanh đi cũng nhanh. Chỉ không hiểu vì sao tối nay mưa lại dai dẳng như vậy, mãi không kết thúc, còn kèm theo cả sấm chớp.

Trên màn hình máy tính đặt trước mặt Hoắc Liên Ngao đang chiếu một slideshow các bức ảnh. Chúng được chụp vào chiều thứ Ba tuần trước, hai người trong ảnh, một người là anh, một người là Khang Kiều.

https://thuviensach.vn

Đây là một buổi tối cực kỳ nhàm chán, tới mức Hoắc Liên Ngao phải bật máy tính lên. Những bức ảnh này anh từng xem qua trước đây, ấn tượng chung là chụp khá đẹp, dù là biểu cảm hay những giây phút ấn định.

Bây giờ nhìn lại, đâu chỉ đẹp, mỗi một góc độ đều hoàn hảo, đến nỗi… đến nỗi hai người trên ảnh không khác gì một đôi đang yêu nhau cuồng nhiệt.

Mơ hồ, trong đầu Hoắc Liên Ngao hiện lên một vài hình ảnh lộn xộn. Có những lọn tóc lơ thơ bị mồ hôi thấm đẫm, chúng dính lên da thịt, làn da trắng và mềm mại khiến người ta sinh một dục vọng xấu xa là muốn cắn lên nó.

Suy nghĩ này dẫn dắt một cảm xúc rất kỳ lạ, cảm xúc này hóa thành một dòng nóng bỏng từ chân chảy ngược lên đầu, tới cổ họng rồi không cẩn thận lao ra khỏi cổ họng, sau đó dẫn dắt…

Hoảng loạn gập máy tính lại, cũng không biết vì tắt máy quá vội hay vì nguyên nhân gì khác, Hoắc Liên Ngao cảm thấy hơi thở của mình bỗng trở nên dồn dập.

Đứng dậy khỏi ghế, Hoắc Liên Ngao đi tới trước cửa sổ. Kéo rèm cửa ra, đột ngột đập vào cửa chính là một tia chớp giáng thẳng. Anh vô thức nhắm mắt lại, trong đầu bỗng hiện lên hai dây đai đan vào nhau, dây bị chèn bên trong mảnh hơn một chút, tới mức dùng răng là có thể cắn đứt, sau khi cắn đứt…

Anh vội vàng mở mắt ra.

Cái thời tiết quỷ quái này…

Hoắc Liên Ngao chửi thề một tiếng, hít sâu, cuối cùng cũng bình ổn được nhịp thở. Sau đó một cảm giác kỳ lạ khác lại vô cớ nảy sinh.

https://thuviensach.vn

Anh nhíu mày, đặt tay lên trước ngực mình. Không hiểu vì sao mấy ngày nay Hoắc Liên Ngao luôn xuất hiện một ảo giác là có hai thứ gì đó tròn tròn, mềm mại đè lên ngực mình, lực lúc mạnh lúc nhẹ. Khi mạnh thì khiến cổ họng anh bỏng rát, khi nhẹ lại khiến anh ngứa ngáy giống như có người nhân lúc anh ngủ cầm một cọng lục chọc ghẹo anh.

Điều khiến Hoắc Liên Ngao khó hiểu là anh dường như không ghét cảm giác này. Bây giờ dấu hiệu ấy lại xuất hiện, hơn nữa mỗi lúc một rõ nét hơn. Nó hình như hình cầu, rất đầy đặn, có tính đàn hồi, bây giờ lực đang mạnh, cổ họng lại nóng bỏng giống như người bị sốt rét vậy.

Rốt cuộc đó là thứ quái quỷ gì!

Anh đấm mạnh tay lên cửa sổ, suy nghĩ bị đánh tan đi, Hoắc Liên Ngao thở phào nhẹ nhõm.

Khi một tia chớp khác vụt tới, Hoắc Liên Ngao nhìn thấy một cái bóng trắng, rất nhỏ, từng chút lao đi trong mưa. Sau đó tiếng hệ thống cảnh giới vang lên đinh tai nhức óc, ngọn đèn tìm kiếm nhanh chóng chiếu lên chấm trắng đó.

Rồi sau đó nữa, tiếng sét khiến cả căn biệt thự chìm vào bóng đêm, mất điện rồi.

Quản gia Diêu cầm nến mang một tin tức tới: Khang Kiều đã biến mất.

Tối nay, Hoắc Tiểu Phàn sợ hãi sấm chớp mở cửa phòng chị mình ra, phát hiện không thấy chị, nó nói tin này cho mẹ, thế là Nghê Hải Đường đã chạm vào hệ thống cảnh giới.

Người phụ nữ mặc đồ ngủ nói với bảo vệ nhận được tin: Khang Kiều biến mất rồi, tôi không biết nó đã đi đâu, các anh nhất định phải giúp tôi tìm ra nó.

https://thuviensach.vn

“Khang Kiều không giống mẹ chút nào.” Quản gia Diêu tự lẩm bẩm, giống như đang nói cho anh nghe, lại giống như đang nói cho mình nghe.

Cơn mưa tầm tã vẫn chẳng có dấu hiệu ngơi nghỉ, còn cả lời lẩm bẩm của ông già khiến Hoắc Liên Ngao bực bội. Anh giật lấy đồ châm lửa của quản gia Diêu: “Tôi tự làm được, ông có thể về rồi”.

“Vâng thưa cậu.” Ông già cúi đầu đáp, có điều chần chừ mãi vẫn chưa đi.

Anh nhíu mày: “Còn chưa đi?”.

Ánh nến phản chiếu biểu cảm u ám trên khuôn mặt già nua, ông đi được vài bước lại quay đầu. Hoắc Liên Ngao sa sầm mặt lại.

Cuối cùng mưa cũng tạnh. Bầu không khí sau cơn mưa tĩnh mịch đến đáng sợ. Ngẫm nghĩ một chút, Hoắc Liên Ngao cầm áo khoác rời khỏi phòng.

Đó là lần đầu tiên Hoắc Liên Ngao thấy người phụ nữ tên Nghê Hải Đường đó xuất hiện trong bộ dạng như thế, điên dại, tóc tai bù xù, cứ kéo lấy tay người bảo vệ, miệng nói: “Khang Kiều biến mất rồi, các anh có thể giúp tôi tìm nó không, tôi cầu xin các anh. Khang Kiều trước nay rất nhát gan, tối thế này nó nhất định sợ lắm, các anh mau giúp tôi tìm nó đi”.

Người bảo vệ bị kéo tay vẫn không tỏ thái độ gì, một người khác lên tiếng: “Bà cầu xin chúng tôi cũng vô ích, chúng tôi chỉ nghe quản gia Diêu”.

Câu nói ấy khiến Nghê Hải Đường bưng mặt khóc, vừa khóc bà vừa nói: “Đều tại tôi, tôi không nên đánh nó, tôi không nên ra sức gạn hỏi nó thằng kia là ai. Nhưng con bé đó quá cứng miệng, không chịu nói. Không nói thì tôi phải đánh, tay tôi bây giờ vẫn còn đau, sau nó lại không đau được chứ?”.

https://thuviensach.vn

Câu nói ấy khiến Hoắc Liên Ngao đang định quay người trở về phòng bỗng khựng lại.

Anh nhíu mày…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Năm 2002 - 2003 (09)

Nhíu mày, quay người lại, Hoắc Liên Ngao bước từng bước về phía người đàn bà đang tóc tai rũ rượi tự lẩm bẩm kia. Năm mười hai tuổi, anh chỉ cao tới vai Nghê Hải Đường. Ba năm trôi qua, anh đã cao hơn bà hẳn một cái đầu, không, có lẽ còn nhỉnh hơn một cái đầu nữa.

Anh cúi đầu, gọi một tiếng dì.

Vốn dĩ, thành quả của thắng lợi này anh định sẽ cho Nghê Hải Đường nếm mùi khi bà đang ăn mặc lòe loẹt đủ kiểu. Anh muốn nhìn thấy dáng vẻ xấu xí của bà khi trong bụng đã tức nổ phổi mà ngoài mặt vẫn phải gượng cười.

Nhưng, lúc này, Hoắc Liên Ngao đã thay đổi chủ ý.

Tiếng gọi của anh khiến Nghê Hải Đường ngẩng đầu lên. Như nhìn thấy một vị cứu tinh, bà lập tức túm chặt lấy tay anh, tiếng "Liên Ngao" bật ra hết sức thân thiết.

"Liên Ngao, hãy giúp dì, con hãy bảo họ giúp dì tìm Khang Kiều, xin con đấy."

Lúc này Nghê Hải Đường thật giống cô con gái đầu gỗ của mình, đầu óc hết sức chậm chạp.

Để mặc cho bà kéo tay mình: "Dì, chẳng phải dì luôn muốn biết cậu thanh niên trong những bức ảnh đó là ai sao? Tôi có thể cung cấp tên cho dì".

https://thuviensach.vn

Dường như không nghe thấy lời anh nói, người đàn bà đầu tóc bù xù miệng chỉ kêu gào: “Liên Ngao, hãy giúp dì”.

“Tên của kẻ đó là Hoắc-Liên-Ngao.” Nhìn vào khuôn mặt Nghê Hải Đường, Hoắc Liên Ngao nói từng câu từng chữ.

Nghê Hải Đường lập tức biến thành một người câm. Bà giương mắt nhìn anh. Cụp mặt xuống, Hoắc Liên Ngao nhìn bàn tay đang giữ tay mình.

Bàn tay đó từ từ buông xuống, bước chân loạng choạng lùi về sau.

“Nghê tiểu thư.” Mỉm cười với người phụ nữ, anh cất giọng lạnh nhạt: “Sao lại động vào tranh của mẹ tôi? Nếu bà không gây chuyện đã chẳng có những bức ảnh này, tôi nói vậy đủ dễ hiểu rồi chứ? Mọi chuyện đều do bà tự chuốc lấy”.

Bước chân đang lùi chợt khựng lại rồi người phụ nữ đó ngã xụi ra đất. Bà ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt không còn chút huyết sắc. Sau đó bà nói: “Nhưng, người đụng vào chân dung mẹ con đâu phải Khang Kiều”.

Một cơn gió bỗng dưng nổi lên, cơn gió ấy đến rất kỳ dị, vượt qua bức tường bao, xuyên qua kẽ ngón tay khiến đầu ngón tay anh run lên.

Anh khoác một chiếc áo có mũ bên ngoài, anh kéo nó lên trùm kín đầu rồi bỏ tay vào túi áo. Ngón tay không còn băng lạnh như ban nãy nữa. Cơn gió qua đi, xung quanh lại yên tĩnh như ban đầu. Hoắc Liên Ngao cảm thấy mình nên quay về phòng rồi, nếu không vì mất điện, anh có lẽ cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

Không nhìn người phụ nữ đang ngồi bệt dưới đất nữa, Hoắc Liên Ngao quay người định đi. Vừa xoay lại thì một ánh chớp lóe lên trên đỉnh đầu khiến xung quanh sáng trắng lên.

https://thuviensach.vn

Phản ứng của người ngồi dưới đất cũng nhanh như tia chớp đó, bà nắm chặt cổ tay anh: “Hoắc Liên Ngao, mọi chuyện không liên quan tới Khang Kiều, mọi chuyện đều do dì không tốt, dì là một người đàn bà tham lam. Nhưng Khang Kiều không hề giống dì”.

“Giúp dì được không, Liên Ngao? Bà ngoại của Khang Kiều cũng mất vào một ngày như thế này. Có mấy lần mưa to, dì phát hiện nó đều ngồi khóc thầm. Bây giờ Khang Kiều nhất định đang trốn ở một nơi nào đó lén khóc. Còn nữa, Hoắc Liên Ngao, lúc bà ngoại nó mất, Khang Kiều mới mười hai tuổi, nhỏ như vậy nó đã phải trông linh cữu. Dì đoán lúc đó nó nhất định rất sợ hãi. Hoắc Liên Ngao…”

Người phụ nữ bị bảo vệ lôi đi. Hoắc Liên Ngao tiếp tục đi về, nhịp bước chân từ sự vững vàng ban đầu bỗng chậm lại một cách vô thức.

Sấm chớp một lần nữa khiến Hoắc Liên Ngao dừng bước.

Đáng chết.

Tối nay, mọi chuyến xe buýt, taxi hay ô tô cá nhân trong thành phố Bandar Seri Begawan đều nhận được một thông báo tìm người. Thông báo này được phát đi phát lại xen giữa những chương trình phát thanh bình thường. Chu Tùng An đang lái xe cũng nghe thấy, ban đầu anh ấy hờ hững, về sau thì tập trung cao độ. Chẳng hiểu sao anh ấy luôn cảm thấy cô gái bỏ nhà ra đi trong đêm mưa có đặc điểm gần giống với Khang Kiều.

Khang Kiều cũng có đôi mắt to, khá gầy, mười tám tuổi mà trông như mười lăm, mười sáu.

Chu Tùng An cầm điện thoại lên, phải gọi vài lần mới có người bắt máy. Người được gọi là “ông chú” đã chứng thực suy đoán đó.

Khang Kiều biến mất, nghe nói sau khi cãi nhau với mẹ thì tức giận bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Tin tức này khiến lòng Chu Tùng An không yên, sau đó trái tim ngâm ngẩm đau. Đêm mưa gió thế này, cô gái luôn rất yên tĩnh đó rốt cuộc đang giấu mình ở đâu?

Anh ấy quay đầu xe, lái thẳng về phía nhà họ Hoắc, chiếc xe còn cách nhà họ Hoắc khoảng ba cây số. Xe anh ấy và một chiếc Ferrari màu rượu vang đi lướt qua nhau.

Hoắc Liên Ngao cảm thấy đây là một đêm cực kỳ dị thường, mọi sự phát triển của sự việc đều như đối chọi lại anh.

Đầu tiên, anh cảm thấy lúc đó cứ giao mọi chuyện lại cho quản gia Diêu là xong, sai bảo vệ đi tìm Khang Kiều là được rồi, dù sao thì đây cũng là khả năng của anh, không phải sao?

Bảo vệ trong nhà đều đi tìm Khang Kiều hết, nhưng dường như vẫn cảm thấy không đủ, Hoắc Liên Ngao lại bảo quản gia Diêu gọi điện đến đồn cảnh sát.

Được rồi, đến mức này là quá tử tế rồi, anh có thể an tâm đi ngủ rồi, cho dù Khang Kiều gặp chuyện gì thì anh cũng không thẹn với lòng mình, người đánh Khang Kiều đâu phải là anh.

Tắm rửa xong, cũng không biết vì thứ cảm xúc gì, Hoắc Liên Ngao gọi điện thoại hỏi quản gia Diêu và được biết tình hình không có chút tiến triển nào, tìm một người giữa thành phố rộng lớn này nào có dễ dàng.

Vậy đấy, Hoắc Liên Ngao tự nói với mình.

Nhưng cũng không biết sợi dây thần kinh nào có vấn đề, Hoắc Liên Ngao gọi cả điện thoại cho hoàng tử. Thế rồi, đã có những tiếng chuông dồn dập trong đêm. Những số điện thoại này đều là Hoắc Liên Ngao cung cấp cho đài phát thanh, hơn nữa anh còn ngồi trước một bộ điện thoại làm

https://thuviensach.vn

nhân viên phát thanh. Nhân lực nhà họ Hoắc không đủ, đều bị cử đi tìm cô đầu gỗ đó rồi.

Tin tức tìm người lần lượt được thông báo ra ngoài, tiếng chuông điện thoại nhà họ Hoắc không lúc nào dứt, họ nhận được vô số tin, kiểu gì cũng có. Khoảng mười một giờ, cuối cùng cũng có một nguồn tin đáng tin cậy.

Người gọi điện đến là một tài xế xe buýt, trùng hợp là cuộc điện thoại này do Hoắc Liên Ngao phụ trách nghe. Khi vị tài xế này nói kiểu tóc của cô gái đó trông khá kỳ lạ thì anh đã gần như chắc chắn người ấy là Khang Kiều.

Vài tiếng đồng hồ trước, Khang Kiều mang theo một cái đầu mà không ai dám khen xuất hiện ở sân tennis.

Xác định được Khang Kiều đã tới công viên thiên nhiên, Hoắc Liên Ngao tìm chìa khóa xe của mình và lái xe về hướng đó.

Mưa đã tạnh, sấm chớp cũng đã mệt mỏi, cuộn mình trong một góc, Khang Kiều đợi tia nắng đầu tiên của ngày mới. Khi giây phút ấy tới, có lẽ cô cũng nhìn thấy làng chài nhỏ của mình.

Nếu nói suy nghĩ này cho bà ngoại, không biết bà ngoại có cười cô ngốc không. Xung quanh tối đen như mực, Khang Kiều xấu hổ cười cười trong bóng tối.

Thiết bị chiếu sáng trên hải đăng cũng đã bị sét đánh hỏng, chỉ còn lại tín hiệu trên đỉnh cao nhất chốc chốc lại chớp nháy. Trong quầng sáng đó, khu rừng nguyên sinh chiếm một phần mười diện tích rừng cây ở thành phố này vẫn hoang vu không một bóng nười, khiến người ta cảm giác trong bóng tối sẽ có thứ gì vọt ra ngoài. Gấu? Hổ? Hay là một con rắn khổng lồ?

Nghĩ tới đây, Khang Kiều cố gắng cuộn nhỏ người hơn nữa, nhắm chặt mắt lại, không ngừng thôi miên bản thân: Đừng sợ, đừng sợ, hãy thả lỏng,

https://thuviensach.vn

thả lỏng nào, một lát nữa thôi trời sẽ sáng.

Thả lỏng, thả lỏng, chính là thả lỏng.

Màu xanh là lá cây, màu vàng là hoa, những phiến lá xanh cùng những bông hoa vàng nối liền không dứt, kéo dài tới tận bờ biển. Bờ biển đó màu xanh dương, trên mặt biển gần bãi cát có một con thuyền gỗ nhỏ đang đậu. Bà ngoại hay đi theo những con thuyền gỗ như thế nhặt những con cá nhỏ mà họ không cần. Mỗi lần như vậy trái tim cô lại rất khó chịu. Tâm tư của cô bị bà ngoại đoán được, bà hay cằn nhằn: "Khang Kiều, việc này không đáng xấu hổ, bà ngoại không ăn trộm, không ăn cướp".

Nghe mà xem, bà lại đang càm ràm bên tai cô: Khang Kiều, Khang Kiều.

Âm thanh đó rất gần, rất gần, nhưng không hiểu vì sao Khang Kiều cứ cảm thấy không đúng, giọng bà ngoại biến thành giọng đàn ông từ khi nào rồi?

Tiếng người đàn ông không ngừng quấy rầy bên tai cô: Khang Kiều, Khang Kiều.

Cố gắng mở mắt ra, mượn ánh đèn hải đăng và màn hình di động gần ngay trước mắt, Khang Kiều mới nhận ra khuôn mặt kia.

Hoắc Liên Ngao! Sao Hoắc Liên Ngao lại xuất hiện ở đây? Hoắc Liên Ngao giơ tay vỗ vỗ lên má cô, giọng nói vẫn vờ vịt như mọi lần.

"Ngốc hả? Tôi không biết dùng từ gì để tả cô nữa, muốn dùng cách này để thể hiện sự quan trọng của mình sao?" Người này lúc nào lên tiếng cũng như vậy.

Luôn cao ngạo, luôn tỏ ra thông minh, còn nữa, sự xuất hiện của người này đã đuổi bà ngoại đi.

https://thuviensach.vn

Cô nhẹ nhàng lên tiếng: “Hoắc Liên Ngao, anh làm bà tôi chạy mất rồi”.

“Nói năng ngốc nghếch gì vậy?” Trong quầng sáng mơ hồ, Hoắc Liên Ngao khẽ nhíu mày.

“Thật mà.” Khang Kiều nói nhẹ nhàng mơ ngủ: “Trước khi anh tới, tôi và bà ngoại đang chơi rất vui, chúng tôi chơi trò trốn tìm. Lần này đổi thành bà ngoại trốn. Anh mà không xuất hiện, tôi đã bắt được bà lâu rồi”.

“Khang Kiều, tôi cảnh cáo cô, đừng có ăn nói hàm hồ, cô mà còn nói vậy nữa coi chừng tôi đấm cô.” Anh nói, cho dù vẫn duy trì ngữ điệu bình thản thường ngày, nhưng nghe kỹ sẽ nhận ra chút run rẩy nhỏ nhoi.

Còn nữa, Hoắc Liên Ngao ban nãy bắt chước cô. Trước đây khi bị anh chặn họng không nói được gì, cô cũng chỉ biết nói câu: Hoắc Liên Ngao, đừng có ăn nói hàm hồ.

“Hoắc Liên Ngao, sao anh lại học cách nói chuyên của tôi.” Khang Kiều nhe răng: “Ừm, anh nói muốn đấm tôi hả? Nào, đấm đi, như vậy bà tôi sẽ giúp tôi dạy cho anh một bài, tôi muốn dạy anh một bài lâu lắm rồi”.

Nói rồi, Khang Kiều dí sát mặt mình vào mặt anh, bộ dạng như muốn để anh đấm.

Thằng nhóc Hoắc Liên Ngao thật sự cuộn tay lại.

Khang Kiều yên lặng chờ đợi, đợi cú đấm của Hoắc Liên Ngao gần sát tới mặt mình, cô mới chậm rãi lên tiếng: “Bà ơi, bà nhìn cho kỹ nhé, anh ta đánh con chỗ nào, bà cứ đánh anh ta chỗ đó”.

Cú đấm bỗng khựng lại.

“Khang… Khang Kiều… tôi cảnh cáo cô, đừng có mà…” Giọng nói giả vờ bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

Giọng cô vẫn rất thanh rất nhẹ, giống như sợ dọa ai đó chạy mất: “Hoắc Liên Ngao, tôi không nói bậy, anh đoán xem, bà ngoại tôi đang trốn chỗ nào?”.

“Đừng… đừng có lôi ma quỷ ra đây, không, là đừng nói… mấy lời kỳ quái đó.”

“Bà ngoại tôi… bây giờ đang trốn sau lưng anh đấy.”

“Khang Kiều, tôi cảnh cáo… tôi cảnh cáo cô, đừng có ăn nói bậy bạ. Tôi không… tôi không ngốc như cô đâu, tôi đã sớm đoán ra… cô sẽ nói vậy rồi.”

Cô hướng ánh mắt ra sau lưng Hoắc Liên Ngao, quyến luyến, thì thầm gọi: “Bà ngoại!”.

“Khang…”

Mọi sức lực được dồn vào phổi, giả vờ như sẽ bật ra mạnh mẽ từ cổ họng. Trong lòng có bao nhiêu phẫn uất là lượng âm thanh phát ra sẽ mạnh mẽ bấy nhiêu.

Tiếng hét inh tai kéo theo một tiếng vọng dài, tiếng vọng khiến những chú chim bị đánh thức đập cánh bay loạn xạ, khung cảnh thật khiến người ta rợn tóc gáy.

Á!!!

Một giây sau, Hoắc Liên Ngao đã nhào về phía cô, cả người dính chặt vào Khang Kiều như một con gấu koala. Khang Kiều bật cười khanh khách, cười quên cả chính mình. Đây là lần đầu tiên cô biết thì ra mình có thể cười sung sướng đến thế.

Cô vừa cười vừa nói: “Thì ra, cậu chủ Liên Ngao sợ mấy thứ này à…”.

https://thuviensach.vn

Tiếng cười tới đây biến thành tiếng ho, vừa ho cô vừa nói tiếp: “Tôi nói này Hoắc Liên Ngao, bây giờ thì anh biết cảm giác bị lừa không hay ho gì rồi phải không”.

Khang Kiều không ít lần ăn vố lừa của Hoắc Liên Ngao.

Lời cô nói khiến cậu chủ Liên Ngao phẫn nộ. Anh hậm hực đẩy cô ra, ném mạnh chiếc di động trong tay xuống đất. Xung quanh lại chìm vào bóng tối.

Trong bóng tối, giọng Hoắc Liên Ngao như ăn phải thuốc nổ: “Được lắm, được lắm, Khang Kiều, hành vi của cô đã thành công xóa sạch mọi cảm giác áy náy của tôi dành cho cô rồi”.

Sao? Người này mà cũng biết áy náy ư?

“Tôi đúng là bị bệnh mới làm mấy việc không đâu này. Được lắm, được lắm, Khang Kiều, cô cứ tiếp tục ở đây mà chơi trò cút bắt với bà ngoại cô đi nhé.” Giọng anh bây giờ như chỉ muốn xé xác cô ra vậy.

Khang Kiều một lần nữa cuộn người lại, mặt hướng ra phía biển, mắt nhắm nghiền, mặc kệ Hoắc Liên Ngao.

Tín hiệu phát ra từ ngọn hải đăng cứ khoảng một giây lại hắt lên con đường dẫn tới hải đăng. Đặt tay lên lan can con đường, Hoắc Liên Ngao dựa vào nguồn sáng đó để bước từng bước xuống thềm. Có mấy lần anh bước hụt, nếu không nhờ có lan can, chắc anh đã lăn xuống như một quả bóng da rồi.

Mỗi lần bước hụt như thế, Hoắc Liên Ngao lại rủa Khang Kiều. Anh thật không hiểu đầu gỗ chạy tới đây làm gì, lẽ nào thật sự thích gỗ? Chỗ này đâu đâu cũng là cây cối.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ tên Nghê Hải Đường đúng là lừa đảo, anh vừa tới đây đã thấy đầu gỗ ngủ say, ngáy khò khò.

Sợ sấm sợ chớp cái quái gì, vớ vẩn!

Con đường cao hơn mười mét cuối cùng cũng kết thúc, may mắn là năm ngoái nơi đây được lắp một vài bóng đen năng lượng mặt trời, thế nên có thể phân biệt đường đi qua chút ánh sáng yếu ớt, nếu không Hoắc Liên Ngao còn chửi mắng Khang Kiều té tát nữa.

Men theo con đường đi mãi, càng bước càng chậm, mơ hồ, Hoắc Liên Ngao nhớ ra cơ thể anh chạm vào ban nãy nóng như lò, chỗ nào cũng phừng phừng.

Anh dừng bước.

Quay đầu lại, ngọn hải đăng sừng sững giữa rừng, trông thật cô độc. Cả cái bóng ở một góc hải đăng cũng lẻ loi, giống như con mèo nhà ai bỏ quên, mà con mèo nhỏ đó chắc chắn là phát sốt rồi.

Shit!

Đáng nhẽ không nên dừng lại. Đây đã là lần thứ hai trong buổi tối nay Hoắc Liên Ngao dừng bước rồi, dừng lại là không có chuyện gì tốt đẹp. Anh quay người, lại thầm mắng đầu gỗ một trận, vừa mắng vừa trở ngược lại hải đăng.

Cơ thể bé nhỏ vẫn co rụt ở đó, trông hình như lại bé đi một chút so với lúc trước, nằm im bất động.

Anh cười khẩy trong lòng, còn chơi trò cút bắt với bà ngoại không? Đứng tại chỗ, anh đá đá chân: “Đầu gỗ!”.

Không động đậy.

https://thuviensach.vn

Anh lại đá: “Dậy đi, đừng có mà giả vờ chết”.

Vẫn nằm im.

Anh nhíu mày, cúi người xuống, giơ tay định tìm trán cô. Lúc này tín hiệu của hải đăng chớp sáng rồi biến mất. Trong bóng tối, tay Hoắc Liên Ngao chạm phải thứ hình cầu, mềm mại đó. Rõ ràng đây không phải trán.

Sau đó, Hoắc Liên Ngao liền nhận ra mình sờ phải cái gì.

Thật là xúi quẩy!

Ngay sau khi xác nhận được thứ ấy, Hoắc Liên Ngao tự cảnh cáo bản thân trong đầu: Còn không bỏ tay ra khỏi ngực cô ấy!

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Năm 2002 - 2003 (10)

Đầu óc nặng chình chịch, Khang Kiều nghĩ có lẽ bây giờ mình đang ngủ gật. Trong cơn ngủ gật, cô cảm giác có ai đó đá mình. Động tác thô lỗ ấy không cần đoán cô cũng biết là ai, chỉ là cô lười đáp lại mà thôi. Đi tới đây cô đã mệt lắm rồi, hơn nữa cô còn ngã mấy lần, có một lần còn cực đau nữa.

Quả nhiên, tiếng gọi "Khang Kiều" bực bội sau đó đã chứng thực cho suy đoán của cô. Người này rốt cuộc có thôi đi không. Khang Kiều tiếp tục giả vờ chết, cô quả thực không muốn để tâm tới người này nữa, hại não.

Khi bàn tay đó dán lên người cô, đầu óc Khang Kiều càng mơ màng hơn. Cô cảm thấy vị trí của nó hình như không đúng lắm.

Thật thô lỗ, sau khi bị bàn tay đó túm một cái, cô cảm nhận có chút đau nhói, có điều cảm giác đau này rất khó hiểu, không giống những lần đau khác.

Cơn đau kỳ lạ này rốt cuộc tới từ bộ phận nào của cơ thể nhỉ? Khang Kiều cố gắng kiếm tìm trong đầu óc.

Một giây sau!

Toàn bộ ý thức đã quay trở lại, cô mở mắt ra. Dưới tia tín hiệu màu xanh dương, Khang Kiều nhận ra vị trí mà Hoắc Liên Ngao đang để tay.

"Khốn nạn!" Cất giọng khản đặc, cô dịch chuyển tay định hất bàn tay đang đặt trên ngực mình ra.

https://thuviensach.vn

Âm thanh của cô cũng khiến nó nhanh chóng rời đi. Khang Kiều nghe rất rõ câu chửi thề trầm thấp từ phía Hoắc Liên Ngao: “Thật xúi quẩy!”.

Bàn tay cô chuyển sang tát vào mặt anh. Khang Kiều những tưởng cái tát của cô nhất định sẽ khiến Hoắc Liên Ngao lệch mặt, nhưng kỳ thực cũng quá đỗi nhẹ nhàng. Cô không còn sức nữa, tay mệt mỏi từ mặt anh buông xuống.

Sau đó, tay anh lại ấn lên trán cô.

“Cô đang sốt đấy.” Anh nói.

Thì ra là cô đang sốt, chẳng trách người mệt nhoài.

“Đứng dậy.” Anh túm tóc cô: “Lập tức quay về với tôi”.

Khang Kiều vẫn nằm im.

“Cô nghe thấy chưa?” Anh càng mạnh tay hơn.

“Tôi không về, tôi phải ở đây đợi trời sáng, tôi muốn nhìn thấy biển.” Cô nghiêng đầu về phía biển.

“Tôi thấy cô chưa đợi được trời sáng thì đã chết nghẻo rồi.” Hoắc Liên Ngao nói lời xúi quẩy.

Khang Kiều không để tâm tới anh nữa, mở to mắt cố chấp nhìn biển.

“Cô không về thật hả?”

“Khi nào trời sáng tôi sẽ tự về.” Khang Kiều quyết định đây sẽ là câu nói cuối cùng của cô với Hoắc Liên Ngao trước khi trời sáng.

“Đầu gỗ!” Cậu chủ Liên Ngao giận dữ không hề nhẹ.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều ngậm chặt miệng, tính toán xem mình có nên ngủ thêm một lát không.

Hoắc Liên Ngao gần như mất hết cảm xúc. Anh hòa hoãn lại ngữ điệu, một lần nữa nhấn mạnh chuyện cô đang sốt cao. Khang Kiều mặc kệ, sau đó anh nói tới Tiểu Phàn, nói rằng nó thấy cô biến mất đã khóc rất thương tâm.

Ừm, Tiểu Phàn, Tiểu Phàn à.

Đôi mắt nhưng nhức, cô quay đầu lại, nhìn Hoắc Liên Ngao đứng giữa ánh sáng tín hiệu lúc sáng lúc tối.

“Khang Kiều.”

“Ừm.”

“Đi về cùng tôi được không. Nếu cô thích tới đây ngắm biển, hôm khác tôi đi cùng cô. Vì cô bỗng dưng biến mất, Hoắc Tiểu Phàn đã khóc sưng cả mắt rồi.”

Hoắc Tiểu Phàn khóc sưng cả mắt rồi ư? Ngẫm nghĩ một chút, Khang Kiều gật đầu.

Vài phút sau.

“Còn chưa đi?” Giọng Hoắc Liên Ngao lại quay về vẻ sốt ruột ban nãy.

“Hoắc Liên Ngao, khi tới đây tôi bị ngã, tôi nghĩ tôi không đi được nữa.”

“Khang Kiều, tôi cảnh cáo cô, đừng có mà giả trò với tôi. Lần này tôi sẽ không mắc bẫy nữa không, muốn đi cô phải tự đi.”

Lại một lúc nữa trôi qua.

https://thuviensach.vn

“Khang Kiều, cô đừng hòng bắt tôi cõng cô về.” Hoắc Liên Ngao thở hồng hộc giận dữ.

Đêm sau cơn mưa trở nên cực kỳ yên ắng. Cả rừng cây rộng lớn như bị cố định, chỉ còn tiếng những con chim đậu trên cành cây nghỉ ngơi, vỗ cánh phành phạch.

Trong bầu không khí im lìm ấy, thi thoảng lại có những thanh âm khó chịu vang lên:

“Khang Kiều, tôi cảnh cáo cô, cô nằm im đi, còn động đậy nữa là chúng ta biến thành hai quả bóng đấy. Cô muốn chết thì tự chết đi, đừng có kéo tôi theo.”

“Đầu gỗ, cô nặng quá thể, cô đè tôi ‘lọm khọm’ luôn rồi.”

Lúc này Khang Kiều đang nằm bò trên lưng Hoắc Liên Ngao. Họ đang bước dần từng bước xuống dưới ngọn hải đăng. Vốn dĩ mắt đã sắp díp lại nhưng nghe xong câu nói của Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều lại mở mắt ra.

Việc cậu chủ Hoắc dùng thành ngữ loạn tùng bậy là đề tài buôn dưa muôn thuở của đám người làm nhà họ Hoắc. Vậy mà cô chưa lần nào được chứng kiến, lúc nói chuyện trước mặt cô, anh lúc nào cũng trôi chảy lưu loát.

Dường như bây giờ đã bị cô bắt gặp rồi. Khang Kiều rất tò mò, chữ “lọm khọm” lúc này bật ra khỏi miệng Hoắc Liên Ngao rốt cuộc logic ở đâu ra.

Cô hỏi anh: “Hoắc Liên Ngao, anh giải thích thế nào về từ ‘lọm khọm’?”.

“Hông bị một vật nặng như thế này đè xuống, đi đường rất khó khăn. Chính cô biến tôi thành ‘lọm khọm’.” Cậu chủ Liên Ngao giải đáp một cách đầy tự tin.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều nhe răng cười. Bây giờ thì cô đã hơi hơi hiểu tại sao đám người làm suốt ngày mang chuyện anh nói sai thành ngữ ra để cười.

Quả thực, rất buồn cười.

“Khang Kiều, cô đang cười đấy hả?” Hoắc Liên Ngao tỏ vẻ không hài lòng.

“Đâu, tôi có cười đâu.” Khang Kiều thì thầm, vừa nói vừa cong môi lên.

“Còn nữa, Khang Kiều, tốt nhất là cô ngậm miệng lại, cô cứ nói là người cô lại nặng thêm.”

Được, được, không nói nữa.

Cuối cùng họ cũng đi hết con đường bậc thang dẫn lên hải đăng.

Con đường đó rộng khoảng một mét, hai bên trồng những hàng cây thẳng tắp, thi thoảng lại có giọt nước mưa rơi xuống người Khang Kiều.

Ngẩng đầu lên, Khang Kiều nhìn thấy bầu trời ở giữa hai hàng cây phân tách, dài dài, cong cong, khúc khuỷu, giống như con sông nơi quê nhà, bình yên và sâu lắng.

Khi nhìn kỹ, cô phát hiện hình như dưới sông lắng rất nhiều thứ lấp lánh, đó là sao nhỉ? Bầu trời sau cơn mưa càng trở nên sáng lấp lánh.

Đẹp thật, đẹp tới nỗi tâm trạng cô cũng trở nên tốt hơn.

Lúc nhỏ, bà ngoại thường nói với cô, sao trên trời là kim cương của con nhà nghèo. Trước kia cô không tin, cô cảm thấy sao cách mình xa quá, cô không thể bắt nó xuống, đổi thành tiền lẻ, tới tìm tạp hóa mua nước ngọt được.

https://thuviensach.vn

Lúc này nhìn mới thấy giống, đúng như bà ngoại nói: Khi nào trưởng thành, con sẽ thấy giống thôi.

Sao? Bây giờ cô đã trưởng thành rồi ư?

Hốc mắt nóng rực, cô gác đầu lên bờ vai ấy, nhìn những viên kim cương sáng lấp lánh, nói: “Hoắc Liên Ngao, anh nhìn kia, có rất nhiều, rất nhiều kim cương”.

Câu nói của cô không nhận được bất kỳ hồi đáp nào.

Buồn rầu, Khang Kiều lại nói: “Hoắc Liên Ngao, thật sự có nhiều kim cương lắm đấy, không tin, anh nhìn mà xem”.

“Trật tự!” Hoắc Liên Ngao bực bội: “Khang Kiều, tôi đã tới đây tìm cô rồi. Hơn nữa tôi còn cõng cô. Cô có chuyện gì chưa hài lòng? Cô cứ phải dùng mấy chiến thuật ngu xuẩn đó để tiêu hao thể lực của tôi sao? Đây là sự trừng phạt cô dành cho tôi à? Có phải thấy tôi càng lúc càng lọm…”.

“Được rồi, được rồi.” Khang Kiều vội vàng ngắt lời, cô không muốn nghe thêm từ “lọm khọm” nào từ anh nữa: “Tôi không nói nữa, tôi bảo đảm không nói câu nào nữa”.

Cô yên lặng nằm lên lưng anh. Anh cứ đi miết. Dần dần, vòng tay trên cổ mỗi lúc một yếu đi, dường như chỉ cần bất cẩn chút xíu sẽ rơi xuống vậy. Còn hơi thở dốc của anh cũng mỗi lúc một nặng nề hơn, con đường sao cảm thấy đi mãi không hết.

Lần đầu tiên buông tay ra, cô được anh đỡ lấy. Cơ thể cô nóng như sắp bốc lửa, nhưng cơn gió từ những thân cây len lỏi ùa tới lại khiến cô run bần bật, lạnh mà nóng.

Bên tau nghe thấy anh nói với cô: “Đầu gỗ, sắp tới nơi rồi. Lúc trước tôi đã gọi điện thoại cho quản gia, ông ấy sẽ tới tìm chúng ta ngay thôi”.

https://thuviensach.vn

Tiếng “ừm” kia cũng chẳng biết đã phát ra chưa.

Mắt càng lúc càng không mở ra được. Qua khe mắt nhỏ xíu, Khang Kiều dường như nhìn thấy một con rồng lửa dài ngoằng gần đó, bên tai lại vang lên giọng Hoắc Liên Ngao: “Nhìn thấy chưa, họ tới đón chúng ta đấy”.

“Ừm.”

Con rồng càng lúc càng gần, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng bước chân, có rất nhiều, rất nhiều tiếng bước chân.

“Đầu gỗ.”

“Ừm.”

Thật kỳ lạ, sao trả lời tự nhiên quá vậy.

“Cô phải nhớ, không được phép nói ra một chữ về chuyện xảy ra trên hải đăng.” Anh lại giở cái giọng cậu chủ ra cảnh cáo.

Chuyện trên hải đăng, thì ra… Khang Kiều nhe răng, cậu chủ Liên Ngao sợ ma.

Bước chân gần rồi, gần rồi. Trong đó Khang Kiều còn nghe thấy có giọng Nghê Hải Đường, bà đứng đó gọi: “Khang Kiều, Khang Kiều!”.

Cố gắng mở mắt ra, cô nhìn thấy ánh lửa lan rộng một góc trời. Giữa ánh lửa ấy là Nghê Hải Đường. Bà ở ngay phía trước, đang chạy về phía cô.

Khang Kiều lần đầu tiên nhìn thấy mẹ mình có hình tượng đó ở nơi công cộng, tóc tai rũ rượi, mặt sưng vù, rồi nhào về phía cô, hôn hít, gặm cắn, khóc lóc liên hồi: “Khang Kiều, tại mẹ không tốt, là lỗi của mẹ”.

Mẹ của cô, cũng biết sợ rồi.

https://thuviensach.vn

Lời Nghê Hải Đường khiến đầu óc Khang Kiều càng chao đảo dữ dội. Trong mơ màng cô được đón khỏi lưng Hoắc Liên Ngao, sau đó khoác bộ quần áo màu trắng lên người rồi được khiêng đi.

Cô bị vây giữa đám lửa hừng hực. Cô nhìn thấy một vài khuôn mặt quen thuộc, đám bảo vệ bình thường không tử tế với họ, quản gia Diêu và cảnh sát trưởng thành phố có tần suất xuất hiện trên ti vi rất cao.

Ngoài ra còn có những cảnh sát trị an mặc cảnh phục, một số người dân nhiệt tình và một số cảnh vệ mặc đồng phục Hoàng gia.

Ánh mắt cô men dần theo những gương mặt ấy, cuối cùng dừng lại nơi Hoắc Liên Ngao. Anh khoác chiếc chăn mỏng quản gia đưa, vẻ mặt buồn bực.

Khang Kiều đoán chắc anh đang bực bội vì gặp xúi quẩy. Nghe nói khi anh tới công viên này chỉ còn một nhân viên trực ban. Người đó cung cấp cho anh nơi cô đến và anh buộc phải một mình đi lên hải đăng.

Lọm khọm? Cứ nhớ lại là Khang Kiều lại muốn cười. Khóe môi khẽ rướn lên chợt khựng lại khi nhìn thấy bóng người cao lớn phía sau Hoắc Liên Ngao.

Chu Tùng An cũng tới, vẻ lo âu viết đầy trên gương mặt.

Khang Kiều muốn nói với anh ấy mình không sau. Nhưng tiếng cuối cùng chưa kịp bật ra, trước mặt cô đã tối sầm lại.

Nhìn cô, người con gái thường ngày luôn ít nói như sao trời, lần đầu tiên Chu Tùng An cảm giác ngăn cách về mặt giai cấp được hình thành, dù cho cô gái ấy xưa nay chưa từng được yêu thương.

Chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, cả thành phố bị đào bới, báo chí, mạng xã hội, đồn cảnh sát, bảo vệ nhà họ Hoắc và những nguồn lực do Hoàng gia

https://thuviensach.vn

cung cấp, bao gồm hàng trăm ngọn đuốc chỉ dùng trong thế vận hội mà họ đang cầm trên tay kia, đi cùng là đội ngũ truy lùng tinh nhuệ, tất cả chỉ đến từ một cú điện thoại của một thanh niên tên Hoắc Liên Ngao mới mười lăm tuổi.

Đây là lần đầu tiên Chu Tùng An gặp Hoắc Liên Ngao khi đang đứng xoay lưng về phía người con gái anh ấy yêu.

Phải, người con gái anh ấy yêu. Mọi mơ hồ, không rõ ràng vào giây phút này đều trở nên sắc nét. Chu Tùng An thích Khang Kiều.

Trong vòng vài tiếng đồng hồ cô mất tích, trái tim anh ấy như thắt lại. Nhung nhớ, lo lắng, giày vò, nếu đây không gọi là thích thì còn có thể gọi là gì?

Cuối cùng cô cũng phát hiện ra anh ấy, mỉm cười với anh ấy. Anh ấy cũng muốn đáp lại nhưng chưa kịp thì cô đã nhắm nghiền mắt, xa dần theo chiếc xe cấp cứu.

Anh ấy và đám người vẫn đứng tại chỗ, hàng trăm ngọn đuốc bùng cháy khiến khu rừng trông cực kỳ nguyên thủy. Khung cảnh một thiếu niên cõng cô gái gầy gò nhỏ bé trên lưng giữa rừng đuốc được ghi lại, thậm chí in hằn trong đầu, không sao xua đi được.

Bây giờ, thiếu niên ấy đang ngồi trên một chiếc Rolls-Royce màu trắng, một bên mặt phản chiếu lên cửa xe trông như một tác phẩm nghệ thuật. Lúc này, Chu Tùng An bỗng dưng cảm thấy may mắn tron lòng: May mà Khang Kiều ghét Hoắc Liên Ngao, việc này Chu Tùng An nhận ra, dù cô không nói.

Khoảng thời gian ấy có thể rất dài, cũng có thể chỉ là một cái chớp mắt. Mở mắt ra, mọi thứ xung quanh đều mang màu trắng thuần khiết, ánh nắng hắt tới cực kỳ chói mắt. Khang Kiều vô thức nhắm mắt lại, đầu vẫn nặng nề đến nỗi ánh nắng kia khiến cô hơi buồn nôn.

https://thuviensach.vn

Nhờ mùi thuốc khử trùng, Khang Kiều phán đoán ra cô đang ở trong bệnh viện.

Có tiếng bước chân qua lại, không nặng không nhẹ. Sau đó Khang Kiều nghe thấy tiếng kéo rèm cửa, ánh sáng không còn gắt gao như trước. Khang Kiều bấy giờ mới mở mắt.

Sau vài giây, cô mới xác nhận được người kia là Hoắc Liên Ngao. Hoắc Liên Ngao ở đây làm gì?

Chưa đợi Khang Kiều hỏi, Hoắc Liên Ngao đã lên tiếng trước:

“Không có chuyện hoạn nạn gặp chân tình, tôi vẫn là tôi, cô vẫn con gái của người đàn bà mà tôi căm ghét.”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Năm 2002 - 2003 (11)

Phòng bệnh được trang trí rất tao nhã, chân phải của cô đang được bó bột, từ chiếc đồng hồ điện tử có thể phán đoán, Khang Kiều đã ngủ bốn mươi mấy tiếng rồi.

Khang Kiều dựa lưng vào giường, Hoắc Liên Ngao khoanh tay đứng trước giường, điệu bộ không muốn ở đây thêm một phút nào nữa. Anh nói thẳng vào chủ đề chính:

“Không có chuyện hoạn nạn gặp chân tình. Tôi vẫn là tôi, còn cô vẫn đứa con gái của người đàn bà mà tôi căm ghét.” Ngừng một lát, anh nhấn mạnh thêm: “Nhưng chuyện gì ra chuyện ấy, tôi thừa nhận lần này việc làm của tôi hơi quá đáng. Nhưng cô phải hiểu cho tôi, hành động của mẹ cô tối hôm đó quả thực đã khiến tôi bùng nổ, tôi cũng sẽ không xin lỗi vì vết thương ở chân cô”.

Khang Kiều yên lặng chờ đợi.

Hoắc Liên Ngao đánh mắt nhìn chỗ bó bột trên chân trái cô, rồi nhanh chóng quay lại nhìn cô, hờ hững nói: “Nhưng có những chuyện tôi nghĩ tôi có thể đính chính. Ví dụ như tôi có thể gọi điện cho Kevin, bảo cậu ta quên chuyện bức ảnh đi”.

Nói tới đây, Hoắc Liên Ngao ngừng lại, dường như đang chờ đợi phản ứng của cô, nhưng Khang Kiều chỉ tiếp tục mím môi.

Anh hơi nhíu mày, thái độ như muốn cho cô thấy cô rất không biết điều: “Đừng lo lắng rằng những bức ảnh đó sẽ để lại bóng ma tâm lý trong lòng Kevin rồi ảnh hưởng tới tương lai của hai người. Tôi sẽ đắp nặn cô thành

https://thuviensach.vn

hình tượng một thủy thủ mặt trăng trong nghịch cảnh vẫn cắn răng lạc quan đối mặt với cuộc sống, lương thiện tốt bụng".

Anh rướn môi, nụ cười như có như không mang theo chút khích bác nhạt nhòa: "Nghe nói, đám con trai đều thích hình tượng đó".

Ngữ khí của Hoắc Liên Ngao lúc này tỏ ra không đồng ý bao nhiêu thì chuyện xảy ra sau đó lại nực cười và trào phúng bấy nhiêu.

Một ngày nào đó về sau, khi thật sự có một nữ chiến binh lương thiện, luôn cắn răng lạc quan đối mặt với cuộc sống dù ở trong nghịch cảnh xuất hiện bên cạnh Hoắc Liên Ngao, anh lại ngày nhớ đêm mong người ta.

Một Hoắc Liên Ngao như vậy khiến Khang Kiều rất muốn cầm loa bắc lên tai anh mà hét: Hoắc Liên Ngao, anh cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, hơn nữa còn tầm thường hơn ai hết.

Khang Kiều mặc kệ những lời anh nói.

"Cần tôi gọi điện thoại cho Kevin không? Tôi bảo đảm sau này Kevin sẽ chỉ càng thích cô thêm, hơn nữa nếu biết được câu chuyện phía sau, Kevin sẽ còn dương dương tự đắc về mắt nhìn của mình, khẩu vị của mình. Gã đó trong mắt tôi đích thị là một tên biến thái."

Sau này giả sử có một ngày, lại xuất hiện những bức ảnh như thế, cái thằng lúc nào cũng mắc chứng bệnh sạch sẽ về mặt tinh thần nghiêm trọng còn tiếp tục lựa chọn rời xa cô không?

"Cô một lần không làm đầu gỗ là sẽ khó chịu à?" Hoắc Liên Ngao nghiêng người đổ về phía Khang Kiều như đang quan sát cô: "Hay là, thật ra bây giờ cô đang mừng rơn trong lòng nhưng vì sự ngượng ngập thiếu nữ mà không dám thừa nhận? Ok, tôi sẽ coi sự im lặng của cô là ngầm chấp nhận".

https://thuviensach.vn

Nói xong, Hoắc Liên Ngao quay người đi. Từ động tác của anh có thể đoán anh đang rút di động gọi điện thoại. Miệng anh vẫn chưa chịu nghỉ: "Tôi đã xem bức ảnh cô gửi cho Kevin, mặt trát toàn phấn là phấn, trông ngốc kinh lên được. Thế nên đừng có nói với tôi cô không có ý gì với thằng đó".

"Hoắc Liên Ngao, đừng gọi!"

Câu nói của Khang Kiều khiến Hoắc Liên Ngao quay đầu lại, biểu cảm viết đầy hai chữ nghi hoặc. Lát sau, anh nhướng mày: "Đừng ngại, tôi bảo đảm sau này không bao giờ mang chuyện này ra trêu chọc cô".

Nói xong, Hoắc Liên Ngao lại cúi đầu xuống, tiếp tục việc vừa nãy.

Khang Kiều cao giọng: "Hoắc Liên Ngao, đừng gọi!".

Hoắc Liên Ngao dừng tay lại: "Vì sao chứ?".

"Chẳng vì sao cả."

Thật ra khi nghe tin Kevin hủy chuyến đi, Khang Kiều đã thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như tìm lại được hơi thở của mình. Chính vì vậy cô không quá giận dữ vì việc làm của Hoắc Liên Ngao.

"Cô chắc chắn chứ?" Hoắc Liên Ngao vẫn không tin tưởng lắm.

Khang Kiều gật đầu.

Nhún vai, Hoắc Liên Ngao cất điện thoại vào túi, bước từng bước về phía cô rồi dừng lại, chống hai tay lên giường.

Cậu thiếu niên mười lăm tuổi sáng nào cũng chăm chỉ bơi sáng đứng trước mặt không khác gì một người đàn ông trưởng thành, một con báo châu Mỹ đang chậm rãi dạo chơi.

https://thuviensach.vn

“Khang Kiều!” Anh nhìn thẳng vào mắt cô: “Đừng tưởng đây là bước chuẩn bị để bắt tay làm hòa. Mẹ cô vác cái bụng bầu bước vào nhà tôi, hủy hoại lời hứa của bố mẹ tôi, đây là sự thật không bao giờ có thể thay đổi. Tôi và các người không bao giờ có thể làm hòa với nhau”.

Quay mặt đi, Khang Kiều né tránh ánh mắt anh: “Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ấy”.

“Tốt nhất là như vậy.” Thu tay về, Hoắc Liên Ngao đứng dậy: “Tôi vĩnh viễn là tôi, các người vĩnh viễn là các người. Tôi không phải loại người không nói lý lẽ. Tôi cũng hiểu những chuyện này không phải lỗi của cô, thế nên cô không cần lo lắng. Chỉ cần cô biết điều không chủ động chọc vào tôi, tôi sẽ không đổ tội lỗi của mẹ cô lên đầu cô”.

Nói xong, Hoắc Liên Ngao nhìn đồng hồ: “Đầu gỗ, những lời vừa rồi tôi sẽ không nói lại lần hai, tốt nhất cô hãy ghi nhớ cho kỹ”.

Khi rời đi, Hoắc Liên Ngao còn gõ gõ lên chiếc chân bị bó bột của cô, ngữ khí sung sướng: “Trông nó như củ cả rốt khổng lồ í, lại còn bị thối nữa chứ”.

Khang Kiều nhìn xuống chân mình. Hoắc Liên Ngao nói đúng quá, nó đúng là giống một củ cà rốt to đùng.

Vài phút sau, cửa phòng lại được mở ra, lần này là Nghê Hải Đường và Hoắc Tiểu Phàn. Nhìn thấy cô, thằng bé tươi tỉnh, chạy nhanh tới trước mặt cô.

“Hoắc Tiểu Phàn, chị có gì hay mà nhìn chứ?”

Hoắc Tiểu Phàn sát lại gần cô, nắm lấy tay cô, vùi mặt vào lòng bàn tay cô. Lát sau, nó nói những lời ngây thơ: “Em đã đến thăm chị mười bảy lần rồi, lần nào em đến chị cũng ngủ. Chị à, bây giờ em rất ghét chị lúc nào cũng ngủ”.

https://thuviensach.vn

Cố gắng bình ổn lại những cảm xúc bất ngờ xuất hiện, cô "ồ" một tiếng: "Thì ra Hoắc Tiểu Phàn ghét chị lúc nào cũng ngủ à. Vậy được, sau này chị sẽ không như vậy nữa".

Hoắc Tiểu Phàn gật đầu trong lòng bàn tay cô, sau đó ngoan ngoãn ngồi bên cạnh cô, vụng về giúp cô chải lại tóc. Lúc này, Nghê Hải Đường yên lặng đứng một bên.

Khang Kiều khẽ gọi một tiếng: "Mẹ".

Tiếng mẹ ấy lại khiến mắt Nghê Hải Đường ửng đỏ. Bà đi tới bên cạnh Khang Kiều, nghiêng người, kéo cô vào lòng. Khang Kiều nằm im.

Xung quanh cực kỳ yên ắng.

Rất lâu sau, Khang Kiều nghe thấy Nghê Hải Đường nói giọng rầu rĩ: "Khang Kiều, tại mẹ không tốt, lúc đó mẹ nhất định đã đánh con rất đau".

Bò lên vai bà, Khang Kiều không nói gì.

"Khang Kiều, tính mẹ là vậy, rõ ràng biết mình sai nhưng không kiềm chế được bản thân. Khang Kiều, tính mẹ không sửa được nữa. Sau này… sau này nếu như mẹ lại nhất thời thiếu kiểm soát, làm ra những chuyện tổn thương con. Con phải nhớ, mẹ không cố ý đâu, dù thế nào cũng đừng để bụng nhé."

Khang Kiều đáp: "Vâng".

Nghê Hải Đường ùa lên khóc rất to, vừa khóc vừa đánh vào lưng cô, gào lên: "Sao lại vâng được? Cái đồ ngốc này. Thằng nhóc Hoắc Liên Ngao nói đúng, con đúng là đầu gỗ mà, còn là một khúc gỗ ương ngạnh không chịu thay đổi nữa. Sao lại vâng chứ? Con phải nói là không. Con đúng là ngốc nghếch mà, không biết giận sao hả? Bị người ta ức hiếp thì phải nhổ nước bọt vào họ, chửi lại họ gấp trăm gấp ngàn lần ấy. Sao mẹ lại sinh ra…".

https://thuviensach.vn

Giữa tiếng gào khóc của Nghê Hải Đường, Hoắc Tiểu Phàn cũng không chịu yếu thế. Thằng bé nghĩ cách dùng sức ngăn cản bà đấm Khang Kiều. Bây giờ sức còn yếu thế là nó dứt khoát dùng chiêu.

Hoắc Tiểu Phàn túm tóc Nghê Hải Đường, vừa túm vừa gào: “Không được đánh chị con, nghe thấy chưa. Mẹ còn đánh chị con nữa, con sẽ ghét mẹ, không chỉ ghét mẹ, con còn giật tróc đầu mẹ, bỏ tay ra, người phụ nữ xấu xa”.

Âm cuối cùng Hoắc Tiểu Phàn gọi rất vang, cũng khiến Nghê Hải Đường ngừng lại. Bà đẩy Khang Kiều ra, nhìn Hoắc Tiểu Phàn, sau đó nổi ba máu sáu cơn, véo tai nó: “Mày nói ai xấu xa hả? Thằng oắt con, mày có mày biết đang mắng ai không? Mày đang mắng mẹ mày đấy. Tao cho mày biết, mày chính là thằng oắt con chui ra từ bụng một người phụ nữ xấu xa đấy”.

Lúc đó Nghê Hải Đường bị Hoắc Tiểu Phàn túm loạn, rơi mất một bên khuyên tai. Nước mắt làm lớp phấn trên mặt bà trôi đi, cùng với tiếng nấc như tiếng súng cơ đã khiến Hoắc Tiểu Phàn sợ hãi, nó không dám động đậy nữa.

Cảnh ấy đối với Khang Kiều mà nói quả thật là hài kịch nhân giản, đã khiến miệng cô nở hoa còn mắt thì rơi lệ.

Vết thương của Khang Kiều không nhẹ, bác sỹ nói nếu đưa tới bệnh viện chậm một chút thì cô sẽ trở thành người chân thọt. Khang Kiều giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

Một tuần sau, Khang Kiều gặp Chu Tùng An. Bình hoa trong phòng đã cắm đầy hoa, anh ấy đành đặt bó hoa vào tay cô.

“Hoa của anh khác họ đấy, hoa của anh vừa được cắt từ vườn xuống, còn nguyên sương sớm, có thích không?”

https://thuviensach.vn

Khang Kiều gật đầu.

Ánh mắt rời khỏi những bông hoa còn đang e ấp, Khang Kiều vô tình bắt gặp cái nhìn chăm chú của Chu Tùng An. Ánh mắt đó như muốn khóa chặt khuôn mặt cô lại.

Nó chưa từng xuất hiện trước đây.

“Sao vậy?” Cô sờ tay lên mặt mình.

Chu Tùng An vẫn duy trì dáng vẻ ban nãy, đứng im. Thế là Khang Kiều hỏi lại, lần này giọng to hơn một chút.

Như tỉnh khỏi cơn mơ, Chu Tùng An quay đi, nhìn xuống chiếc chân bó bột của cô, nói giống hệt Hoắc Liên Ngao: “Khang Kiều, chân em như củ cà rốt vậy”.

Mười mấy phút sau, Khang Kiều ngồi trên xe lăn đi ra khỏi phòng. Xe lăn men theo con đường nhỏ giữa khu rừng của bệnh viện. Chu Tùng An mang tới cho cô một tin tức: Bây giờ anh ấy có thêm một thân phận nữa, gia sư của Hoắc Liên Ngao.

Về sau, Khang Kiều mới biết chuyện đáng xấu hổ của Hoắc Liên Ngao. Mấy hôm trước, Hoắc Chính Khải đưa Hoắc Liên Ngao tới tham gia đại thọ sáu mươi của Cựu hội trưởng hội doanh nhân người Hoa. Vị ấy gợi ý cho Hoắc Liên Ngao một món đặc sản quê nhà có tên Cống Hoàn*.

*Những viên tròn nhân thịt được xiên vào que.

Điều khiến người ta phun cơm là sau khi nếm thử món Cống Hoàn, trước mặt rất nhiều người, Hoắc Liên Ngao nói ra một câu khiến ai cũng phải nghẹn họng: “Cảm ơn món cao viên của ngài, mùi vị cực ngon”.

Tất cả im bặt.

https://thuviensach.vn

Giữa lúc ấy, Hoắc Liên Ngao lại nói: “Mong ngài lượng thứ, trước mắt tiếng Trung của cháu chưa được tốt nên nhất thời chưa thể tìm ra một thành ngữ thích hợp miêu tả cái ngon của nó”.

Chuyện này đồn thổi tới Singapore, ông nội của Hoắc Liên Ngao nổi trận lôi đình, ông gọi ngay tới Brunei: “Ngay lập tức phải tìm giáo viên tiếng Trung cho Hoắc Liên Ngao, dám chậm trễ ngày nào giết bất luận tội”.

Thế là, dưới gợi ý của quản gia Diêu, Chu Tùng An trở thành gia sư tiếng Trung cho Hoắc Liên Ngao.

Chuyện anh ấy kể khiến Khang Kiều thấy đau đầu thay cho vị cựu hội trưởng kia.

Bên tai, Chu Tùng An nói: “Thật ra anh thấy Hoắc Liên Ngao cũng dễ thương ra phết”.

Dễ thương? Không không, không dễ thương chút nào. Rõ ràng Chu Tùng An và Khang Kiều lúc trước đều coi Hoắc Liên Ngao là đứa trẻ, có thể tưởng tượng ra con đường gia sư sau này của anh ấy vô cùng chông gai.

“Khang Kiều.”

“Vâng.” Cô vô thức đáp, khi quay mặt lại, Khang Kiều không biết Chu Tùng An đã ngồi xuống trước mặt mình từ lúc nào.

Khuôn mặt phóng to ấy khiến Khang Kiều giật bắn người.

Cô gái đang ngồi trên xe lăn có một gương mặt nhỏ nhắn, làn da trắng trẻo và một đôi mắt hơi to quá, giống như chú thỏ trong rừng, còn là một chú thỏ cực kỳ nhát gan nữa.

Dáng vẻ ấy đáng yêu vô cùng, tới mức những tình cảm cứ như những cánh hoa đang ngâm trong rượu, tự nhiên trôi tuột ra khỏi miệng Chu Tùng

https://thuviensach.vn

An.

“Khang Kiều, như thế, sau này chúng ta có thể có nhiều thời gian ở bên nhau hơn rồi.”

Cô gái trước mặt không biết, để có thể làm gia sư của Hoắc Liên Ngao, anh ấy đã gọi điện cho ông nội, ông nội phải tốn rất nhiều nước bọt mới thuyết phục của quản gia Diêu.

Tất cả chỉ là để được bên cô thêm một chút.

Nếu những lời vừa rồi nói cho một cô gái khác, cô ấy nhất định nghe ra tình cảm bên trong. Nhưng cô thì không, cô vẫn vô tư nhe răng cười: “Ừ nhỉ”.

Chu Tùng An mím chặt môi, thở dài trong lòng.

Nhưng cũng không sao, ngày còn rộng, tháng còn dài…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Năm 2002 - 2003 (12)

Một ngày trước khi ra viện, Khang Kiều gặp Hàn Tông.

Hàn Tông là kiểu đàn ông sẽ cắt tóc định kỳ, luôn cạo râu sạch sẽ, khi mặc vest tuyệt đối không đi giày thể thao. Nhưng một Hàn Tông đứng trước mặt Khang Kiều sáng hôm ấy lại cực kỳ khác thường. Trông anh ấy giống một con nghiện cờ bạc ở lỳ trong sòng bạc mấy hôm rồi lén về nhà ăn trộm hết của nả, râu ria lởm chởm mấy hôm rồi không cạo, áo sơ mi nhàu như dưa muối.

Vài tháng trước, chuyến bay từ Singapore tới Brunei vì thời tiết đã rơi xuống Thái Bình Dương. Một tháng sau, Chính phủ hai nước cùng đưa ra phát ngôn chính thức: 74 hành khách có mặt trên chuyến bay ấy không một ai sống sót trở về.

Trong số 74 nạn nhân xấu số có một cô gái trẻ sắp đính hôn cùng bạn trai mình, tên của cô gái ấy là Kim Bảo Như.

Gia đình Hàn Tông theo nghiệp Logistics, sau khi tốt nghiệp anh ấy được sắp xếp tiếp quản việc kinh doanh của gia đình tại Brunei. Sau khi hoàn thành sự nghiệp học hành tại Singapore, Kim Bảo Như quyết định theo Hàn Tông tới Brunei phát triển. Ngay cả nghi lễ cầu hôn họ cũng đã làm xong, chỉ còn thiếu một bữa tiệc đính hôn nữa mà thôi. Nó được sắp xếp vào ngày Chủ Nhật, còn tai nạn xảy ra vào ngày thứ Sáu.

Khi Khang Kiều nhìn thấy tên của Kim Bảo Như trong danh sách các nạn nhân xấu số, cô từng thử liên lạc với Hàn Tông, nhưng mấy lần gọi máy của anh ấy đều trong tình trạng khóa.

https://thuviensach.vn

Rõ ràng là Hàn Tông hiện giờ vẫn đang chìm trong đau khổ. Thế nên Khang Kiều càng không biết dùng những lời nào để an ủi anh ấy.

Hàn Tông và Kim Bảo Như quen nhau từ năm mười một tuổi, mười bảy tuổi xác định quan hệ yêu đương. Từ lâu họ đã coi nhau là một nửa định mệnh của mình trong cuộc đời này.

Giỏ hoa quả mang đến được đặt một bên, sau những lời thăm hỏi ngắn gọn, Hàn Tông không nói gì nữa. Anh ấy cứ đờ đẫn đứng nhìn chân cô, thế là Khang Kiều lên tiếng: “Trông nó giống một củ cà rốt khổng lồ đúng không, còn là loại cà rốt trắng bị hỏng nữa chứ”.

Câu nói này vụng về cỡ nào Khang Kiều hiểu, nhưng Hàn Tông vẫn miễn cưỡng nở nụ cười. Anh ấy như tỉnh lại khỏi một giấc mơ nào đó rất dài: “Có cần anh rót cho em cốc nước không?”.

Khang Kiều gật đầu.

Hàn Tông không rót được nước cho cô, ngược lại làm chiếc cốc vỡ tan tành.

Chuyện buổi sáng hôm đó khiến Khang Kiều ấn tượng sâu sắc. Đó là lần đầu tiên cô bắt gặp một người đàn ông khóc chảy cả nước mắt nước mũi. Chiếc cốc rơi xuống đất kia như phá hủy phòng tuyến cuối cùng của Hàn Tông trong chốc lát. Anh ấy vùi mặt lên chiếc chăn mỏng trên người Khang Kiều, nói một câu bằng thanh âm rất nhẫn nhịn: “Đến bây giờ anh vẫn chưa thể chấp nhận sự thật cô ấy đã rời xa anh, không thể chấp nhận nổi...”.

Cả thế giới này đều nói với ta người ấy không còn nữa, duy chỉ có mình ta không tin, không muốn tin. Cảm giác này Khang Kiều đã hiểu từ năm mười hai tuổi.

Cuối cùng, Khang Kiều nói một câu mà rất nhiều người lựa chọn: “Nhưng cô ấy đã thật sự rời xa anh rồi, sau này không bao giờ xuất hiện

https://thuviensach.vn

nữa”.

Trước khi rời khỏi phòng bệnh, Hàn Tông cúi nhìn chiếc sơ mi nhàu nhĩ của mình, đó là món quà Kim Bảo Như tặng anh ấy ngày sinh nhật.

Chỉ tay vào nó, Khang Kiều nói: “Chỉ cần là qua là hết, nó vẫn là chiếc sơ mi ấy”.

Hàn Tông nhìn sâu vào mắt cô mỉm cười, nụ cười này không còn khiên cưỡng nữa: “Thật ra, Khang Kiều ạ, em không ngốc chút nào, có lẽ em còn rất thông minh nữa”.

Phàm là những người có quan hệ với nhà họ Hoắc, ít nhiều đều biết cô con gái riêng mà “Nghê tiểu thư” dẫn về không giống tính cách bà một chút nào, không tinh ranh được như mẹ mình.

Khang Kiều ra viện vào cuối trung tuần tháng sáu, cách thứ Tư ấy chỉ hơn một tháng, mà chuyện xảy ra vào thứ Tư ấy đã khiến Khang Kiều bỏ lỡ mấy kỳ thi cuối kỳ.

Sau khi ra viện, Khang Kiều bận rộn học bù và luyện tập phục hồi khả năng đi lại. Khi cô thi xong, khi chân cô đã hồi phục tới mức không cần phải chống nạng nữa thì đã là tháng bảy, kỳ nghỉ hè dài đằng đẵng đã bắt đầu.

Đầu tháng bảy, vào một buổi chiều rảnh rang, Khang Kiều nhìn thấy một cảnh thế này: Trong ngôi đình bốn góc màu trắng kiểu Ả Rập, Hoắc Liên Ngao đang ngồi còn Chu Tùng An đang đứng. Chu Tùng An cầm thước trong tay, đánh từng cái từng cái một xuống cuốn sách đặt trước mặt Hoắc Liên Ngao. Lúc này Khang Kiều mới chợt nhớ ra việc Chu Tùng An sẽ bổ túc tiếng Trung cho Hoắc Liên Ngao.

Từ xa nhìn lại thì Chu Tùng An đang chiếm thế thượng phong. Khang Kiều có phần tò mò, rốt cuộc Chu Tùng An đã dùng cách gì để có thể khiến

https://thuviensach.vn

một cậu chủ Liên Ngao khó tính như vậy ngoan ngoãn ngồi đó nghe anh ấy giảng bài?

Chính lòng hiếu kỳ đó đã khiến Khang Kiều bước từng bước lại gần ngôi đình. Cô chỉ định đi qua nhìn một chút. Cô nhẹ nhàng giẫm lên cỏ, không để phát ra bất kỳ âm thanh nào, mượn thảm thực vật tràn ngập một góc đình để che giấu mình.

Trong ngôi đình bốn góc còn có người làm mặc đồng phục. Người đó có lẽ chịu trách nhiệm thắp hương và trà nước. Trong đình thứ gì cũng có, bầu không khí không khác gì cảnh các A ca, Thái tử đi học thời xưa.

Khang Kiều rất nhanh giải đáp được khúc mắc của mình. Có lẽ anh đang kiêng dè màn hình điện tử treo ngay giữa đình, ông nội của Hoắc Liên Ngao đang giám sát anh qua màn hình ấy.

Nếu nói vẫn còn người trị được Hoắc Liên Ngao, vậy thì phải nhắc tới tên ông nội của anh. Cụ Hoắc là người rất nghiêm khắc, thưởng phạt phân minh. Sự uy nghiêm bẩm sinh ấy khiến từ khi sinh ra Hoắc Liên Ngao đã rất sợ ông nội, tình trạng từ nhỏ duy trì tới tận bây giờ.

Hoắc Liên Ngao bắt đầu học thư pháp, học tiếng Trung, học những lễ nghi truyền thống của người Trung Quốc dưới sự thúc giục của ông nội.

Lúc này, trong đình đang vọng ra giọng nói có vẻ như giả vờ bình tĩnh của Hoắc Liên Ngao. Anh coi “nửa đêm” và “lăng trì” là từ cùng nghĩa, hơn nữa còn tự tin đặt câu với từ “lăng trì”: Tôi đã đặt đồng hồ báo thức lúc “lăng trì” để tiện dậy xem trận bóng đá.

Nghe tới đây, Khang Kiều đã không nhịn nổi cười. Cậu chủ Liên Ngao mà biết nghĩa thật sự của từ “lăng trì” liệu có nhảy dựng lên không. Đã chết rồi còn xem bóng đá cái nỗi gì?

https://thuviensach.vn

Từ chữ “lăng trì” vô tình liên tưởng tới câu: “Cảm ơn cao viên của ngài, mùi vị cực ngon”, Khang Kiều không cẩn thận bật ra tiếng cười của mình.

Chết toi rồi, Khang Kiều bịt miệng lại.

Giờ là buổi chiều, xung quanh rất yên ắng. Cười xong, Khang Kiều nghe thấy một tiếng: “Ai đó?”.

Người nói câu này là người giúp việc kia, hơn nữa anh ta còn đang đi về phía cô. Muốn trốn cũng không kịp nữa rồi. Cuối cùng Khang Kiều đánh bấm bụng lật chiếc lá chuối đang che mình ra.

Khang Kiều ngượng ngập đứng đó. Hoắc Liên Ngao tuy vẫn duy trì tư thế lúc trước nhưng ánh mắt lại viết đầy biểu cảm: “Cô chết chắc rồi”.

“Ban nãy cô ta cười phải không?” Hoắc Liên Ngao hỏi người làm. Sau khi nhận được lời khẳng định của anh ta, Hoắc Liên Ngao đẩy cuốn sách trước mặt qua một bên, gác chân lên bàn, tựa lưng ra sau, khoanh tay trước ngực nói: “Nói đi, ban nãy cô cười cái gì?”.

Dĩ nhiên Khang Kiều không thể nói cho anh biết nguyên nhân thực sự. Cách đối phó tốt nhất với Hoắc Liên Ngao là yên lặng, không làm gì cả, đợi cho anh hết hứng thú.

“Sướng quá nhỉ? Mới đó đã sướng rồi? Nghe nói hồi nhỏ cô lớn lên trong một thôn nhỏ chưa tới trăm người? Nghe nói lớn lên ở những nơi như thế người ta thường hẹp hòi và nhỏ nhen, cô cũng không ngoại lệ.”

Khang Kiều vẫn ngậm chặt miệng.

“Đúng là một khúc gỗ chán chết.” Hoắc Liên Ngao nhíu mày.

Buổi chiều hôm ấy, Hoắc Liên Ngao bực bội vì những “danh từ” và “động từ” qua lời giải thích của một gã ngốc. Không, cho dù không có

https://thuviensach.vn

những từ ngữ ấy, anh cũng bực bội. Nguồn cơn xuất phát từ một buổi tối cách đó không lâu.

Một buổi tối anh rất không muốn nhớ lại.

Thế mà đồ đầu gỗ khô khốc kia lại nhằm lúc này mà xuất hiện, đứng đó im lặng y như những gì anh dự đoán.

Vẫn giả vờ chết như mọi lần.

“Ban nãy chẳng phải cô cười sao? Giờ lại đóng vai kẻ câm? Còn nữa, cô mắc bệnh thích nhìn trộm à? Cô có biết hành vi của mình phản cảm cỡ nào không?” Miệng thì nói, mắt Hoắc Liên Ngao vẫn nhìn xuống cuốn sách.

Anh đang tính xem có nên cầm sách quăng vô đầu cô đầu gỗ kia không, xem cô còn giả vờ chết đến khi nào.

Cuốn sách đi được nửa đường thì bị cướp mất, người cướp là gã ngốc Chu Tùng An.

Anh hướng ánh mắt về phía Chu Tùng An, lạnh lùng nói: “Thầy Chu, chuyện ban nãy thầy cũng nhìn thấy đấy, cô ta làm ảnh hưởng tới việc học của em”.

“Cậu nhầm rồi, tôi bảo em ấy đến đó.” Chu Tùng An vừa nói vừa trả cuốn sách cướp được về chỗ cũ.

“Hai người quen nhau?” Điều này Hoắc Liên Ngao hoàn toàn không ngờ tới. Thanh âm của anh lúc này chính là cao âm bỗng nhiên vút lên, đột ngột và chói tai.

Rời khỏi đình bốn góc đi thẳng về phía trước, người làm sau lưng anh vẫn còn huyên thuyên không ngừng: “Cậu chủ Liên Ngao, cậu thấy khó

https://thuviensach.vn

chịu chỗ nào? Có cần tôi gọi điện thoại bảo bác sỹ tới không, hay là thông báo cho quản gia Diêu một tiếng?”.

Ừm, ban nãy anh lấy lý do không khỏe để kết thúc buổi học.

Rõ ràng là tên ngốc kia đang bao che cho đầu gỗ. Gã ngốc và đầu gỗ hóa ra lại quen nhau, hơn nữa trông còn có vẻ khá thân thiết. Lúc này đây trong lòng Hoắc Liên Ngao dâng lên một cảm giác bị lừa gạt mơ hồ, cảm giác bị cho vào tròng.

Anh đứng lại, nói với người làm: “Tránh xa tôi ra một chút”.

Người làm ngẩn người sau đó lùi lại mấy bước.

Đồ ngốc này, Hoắc Liên Ngao thở hắt ra: “Này, tôi nói tránh xa tôi ra nghĩa là cút, cút được bao xa thì cút, ngay lập tức”.

Sau vài giây thất thần ngắn ngủi, người đó cuối cùng cũng hiểu ra, quay người lại, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Cuối cùng đôi tai cũng được yên tĩnh. Anh đi thêm vài bước rồi dừng lại. Cũng không biết xuất phát từ tâm trạng gì, Hoắc Liên Ngao quay đầu nhìn. Trong ngôi đình màu trắng kia, một nam một nữ vẫn còn ở đó, nam cao lớn, nữ bé nhỏ.

Cảnh tượng đó kéo theo một cảnh tượng mơ hồ đã xuất hiện rất lâu trước đây. Dưới hoàng hôn vàng óng, bên vệ đường, người con trai cao lớn đang thổi cát cho cô gái bé nhỏ.

Hoắc Liên Ngao bật cười, thì ra…

Thì ra là như vậy, anh chàng lúc đó chính là Chu Tùng An.

Để anh nghĩ xem nào, lúc đó Khang Kiều mấy tuổi nhỉ? Mười lăm? Mười sáu? Hay mười bảy? Bây giờ xem ra, anh phải có cái nhìn khác về

https://thuviensach.vn

đầu gỗ rồi.

Xem ra Khang Kiều được di truyền tài năng đặc biệt của mẹ, mới tưng ấy tuổi đã quyến rũ đàn ông, chơi bời tình cảm. Nói không chừng, thủ đoạn của cô còn lợi hại hơn, còn biết vào vai lương thiện nữa.

Nhất định là như vậy, nếu không sao lại có buổi tối vô lý vô cớ đó.

Lại, lại thế!

Hoắc Liên Ngao bực kinh người về buổi tối đó. Sau đêm mưa như thác nước trở về phòng, anh bất giác nghĩ ra vấn đề trí mạng đã bám lấy mình một khoảng thời gian.

Nó luôn xuất hiện trong ý thức mơ hồ của anh, rốt cuộc anh đã biết hai cái khối tròn tròn chạm vào ngực mình là gì.

Đáng chết, cơ thể khô khốc đó mà ngực thì không hề nhỏ. Nhận thức này khiến Hoắc Liên Ngao cứ chong chong nhìn trần nhà cả đêm tới khi trời sáng. Từ hôm đó, nhìn thấy gì anh cũng không thuận mắt.

Rõ ràng, Khang Kiều là đầu sỏ.

Chết chắc rồi. Cô, chẳng phải tôi đã nói cô phải ngoan sao? Tôi đã bảo cô đừng chọc tôi cơ mà?

Hoắc Liên Ngao thề anh nhất định phải xé cái lớp ngụy trang giả tạo đó xuống, giống như phá những thứ không thuận mắt vậy. Anh tin rằng, tới lúc đó anh có thể thoát khỏi những phiền não không đâu.

Về mặt này, Hoắc Liên Ngao có kinh nghiệm. Năm bảy tuổi, ba ngoại đưa anh tới tham gia tiệc sinh nhật của một người bạn. Trong bữa tiệc, cô gái da trắng cầm theo chiếc mũ chính tay mẹ mình đan khiến anh rất không

https://thuviensach.vn

thuận mắt. Sau đó anh đã lấy chiếc mũ của cô ta, tận mắt nhìn thấy chiếc mũ màu đỏ bị chú hung dữ của nhà đó cắn nát rồi anh mới trở lại bữa tiệc.

Cô gái da trắng biểu cảm ủ dột trên đầu không còn mũ trông ưa nhìn hơn nhiều, tâm trạng vui vẻ, anh còn đưa bánh ga tô cho cô ta.

Men theo hàng cây vàng anh cứ thế thẳng tiến, đi mãi, rẽ hàng cây xanh được cắt tỉa gọn gàng ra sẽ tới khu vườn bí mật của Khang Kiều.

Giống như hai thế giới khác biệt, thế giới hào nhoáng là vườn hoa của nhà họ Hoắc, thế giới cỏ dại là vườn hoa bí mật của Khang Kiều.

Hai thế giới này đều nằm trong bức tường bao trắng hồng.

Cô vô tình phát hiện ra nó năm mười lăm tuổi. Chủ Nhật tuần nào cô cũng tới đây khoảng một, hai tiếng, có lúc không làm gì chỉ nằm lên cỏ ngủ một giấc, có lúc thì nhìn trời đến ngây người, có lúc nghe nhạc Rock, có lúc giở sách ra đọc.

Thi thoảng, Khang Kiều nghe người làm cũ ở nhà họ Hoắc nhắc tới nơi đây. Nghe nói nó từng là vườn hoa thời thơ ấu của em gái cụ Hoắc.

Người em gái tên là Hoắc Đồng, đó là một số phận chết yểu. Người nhà họ Hoắc rất kị nhắc tới cái chết của Hoắc Đồng, từ đó khu vườn này cũng bị bỏ hoang.

Bây giờ, Khang Kiều dẫn Chu Tùng An tới khu vườn bí mật của cô, mọi thứ đều rất tự nhiên. Cô muốn chia sẻ cùng bạn mình một trong số không nhiều bí mật.

Cô và anh nằm trên cỏ, ban đầu cô gác lên khuỷu tay anh. Bầu trời tháng bảy xanh ngắt, cô bắt đầu tào lao nói vài chuyện.

https://thuviensach.vn

Cả thảm thực vật hấp dẫn lũ chim chóc tới, chúng bay thành đàn ngang qua bầu trời. Ánh mắt cô đuổi theo bóng những chú chim, sau đó phát hiện không biết từ lúc nào đầu mình đã gối lên khuỷu tay Chu Tùng An.

Khuỷu tay anh thật là dễ chịu. Cô thoải mái nheo mắt lại tiếp tục kể. Nói mãi, nói mãi rồi một giọng nói ngắt lời cô.

“Khang Kiều, em còn đọc cả truyện người lớn?”

Khang Kiều ngẩn người, sao cô lại kể cho Chu Tùng An chuyện này chứ? Cô ngụy biện: “Bạn em mười hai, mười ba tuổi đã đọc rồi. Em để dành tới mười sáu tuổi mới đọc. Bạn em kể tên những cuốn sách đó nghe rất thần kỳ, khiến em tò mò”.

“Có hay không?” Chu Tùng An hỏi cô.

Ờ…

Giọng cô nhỏ đi một chút: “Ban đầu xem thì cũng không tồi, nhưng xem được vài cuốn thì thấy không hay nữa. Cùng một phong cách cả, sau đó em ném đi rồi”.

Nghe kỹ, trong giọng nói của cô còn xen lẫn chút bực bội, giống như oán trách những người viết truyện người lớn không biết sáng tạo. Chu Tùng An thật sự chưa bao giờ nghĩ Khang Kiều lại xem mấy thể loại này.

Anh nhìn xung quanh, tưởng tượng ra cảnh Khang Kiều lần đầu mang loại sách đó tới đây: Lén la lén lút nhìn ngó, tìm một chỗ lật sách ra, những miêu tả táo bạo trong sách khiến tai cô đỏ dừ.

Điệu bộ đó nhất định rất đáng yêu, Chu Tùng An nghĩ. Suy nghĩ này vừa tới đã khiến anh cảm thấy không đúng, không đúng chỗ nào dĩ nhiên anh biết.

https://thuviensach.vn

Điều chỉnh lại nhịp thở, tiếp tục nghe cô nói, dần dần giọng nói cứ ngắt quãng, hơi thở thay bằng giọng kể.

Cô ngủ rồi.

Chu Tùng An thở phào, vô thức muốn nhìn xem cô ngủ trông thế nào. Anh cúi xuống, sau đó nhìn thấy phần ngực cao cao nhô lên của cô.

Phần ngực được bọc bên trong lớp sơ mi tơ tằm màu trắng, thật đẹp, mông lung, thanh tú.

Anh dừng ánh mắt lại đó khoảng vài giây rồi lập tức quay đi.

Chết tiệt! Hơi thở khó khăn lắm mới bình ổn được cứ thế gấp gáp trở lại…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Năm 2002 - 2003 (13)

Khang Kiều nhanh chóng nhận được thành tích kỳ thi bổ sung, vẫn như trước đây, không tốt không xấu. Đối mặt với bảng thành tích cô đưa, Nghê Hải Đường cũng chỉ liếc qua cho có, rõ ràng bà đã không ôm hy vọng gì với thứ này nữa.

Một khoảng thời gian gần đây, Nghê Hải Đường nhận được cảnh cáo của bác sỹ phải tiết chế bia rượu, thuốc lá. Bà còn nghe lời khuyên của bạn bè tới bệnh viện Đông y trị liệu châm cứu.

Bây giờ xem ra hiệu quả không tồi, sắc mặt Nghê Hải Đường đã hồng hào hơn nhiều.

Buổi chiều Chủ Nhật, Khang Kiều dẫn Hoắc Tiểu Phàn đi siêu thị, nguyên nhân là vì thằng bé cứ ầm ĩ đòi tìm một loại khoai tây cực ngon. Dạo này Hoắc Tiểu Phàn hoạt bát hơn nhiều, đang ở tuổi hiếu kỳ với thế giới bên ngoài nên luôn thể hiện khao khát sở hữu cuồng nhiệt với mọi thứ, hơn nữa còn có một điểm, nó lúc nào cũng treo danh xưng “anh Liên Ngao” bên miệng.

Gần đây, Hoắc Tiểu Phàn hay hân hoan nói: “Anh Liên Ngao hôm nay đưa em lên du thuyền chơi”, “Anh Liên Ngao hôm nay bế em đấy”, “Em với anh bạn bè của anh Liên Ngao chơi rất vui”. Những câu nói này luôn khiến Khang Kiều lo lắng không yên.

Đợi nó ngủ say, cô lại âm thầm kiểm tra nó, phát hiện trên người nó không có dấu vết bị đấm hay những đặc điểm kỳ lạ nào khác như cô tưởng tượng.

https://thuviensach.vn

Dần dần, Khang Kiều không còn tim đập chân run trước những lời kể của Hoắc Tiểu Phàn nữa. Cô từng cảnh cáo nó không được tới tìm Hoắc Liên Ngao, nhưng nó hoàn toàn không nghe lời cô.

Trước cửa siêu thị, có một người đàn ông đi theo hướng ngược lại va vào Khang Kiều. Đó là một người đàn ông trung niên cao lớn, khi có hành vi đường đột ấy, ông ta đã xin lỗi Khang Kiều.

“Chú Mike!” Hoắc Tiểu Phàn đứng bên lên tiếng, người đàn ông nhìn thấy thằng bé thì lập tức mỉm cười: “Hoắc Tiểu Phàn!”.

Người trước mặt tự giới thiệu là làm việc tại bệnh viện Đông y, trước mắt đang trị liệu châm cứu cho Nghê Hải Đường. Hoắc Tiểu Phàn từng vài lần cùng bà tới bệnh viện nên thành quen.

Người đàn ông khi cười có một hàm răng rất chỉnh tề, ông ta vui vẻ nói tạm biệt với Hoắc Tiểu Phàn.

Bước vào trong siêu thị rồi, Khang Kiều lại chợt quay đầu. Cô cứ cảm thấy “chú Mike” trông rất quen, khi đi thêm vài bước thì cô mới nhớ ra.

Chú Mike đó là bác cả của Chu Tùng An, không lâu trước đây cô từng gặp trước tiệm tạp hóa.

Lúc bấy giờ, Khang Kiều thật sự không để tâm quá nhiều tới chuyện này. Cô càng không thể ngờ, chú Mike mà theo lời Hoắc Tiểu Phàn là hay bỏ kẹo trong túi áo blouse ấy có một ngày lại mang tới cho cô một kiếp nạn kinh hoàng, cũng chính kiếp nạn đó đã khiến cô buộc phải bước lên một con đường không có lối về...

...

Đứng trong khu đồ ăn vặt, Hoắc Tiểu Phàn không tìm thấy món khoai tây mà nó nói là rất ngon, Khang Kiều đang kéo nó đi tìm từng dãy hàng

https://thuviensach.vn

một.

Khi nó nói nó đã tìm thấy, nước mắt của Khang Kiều cũng tuôn trào. Đó đâu phải khoai tây nhập khẩu cực ngon gì?

Đó là loại thức ăn cho chó nhập khẩu, hơn nữa mỗi hạt đều được làm thành hình xương chó.

Đứng trước cửa siêu thị, Hoắc Tiểu Phàn một tay cầm túi thức ăn, một tay bỏ vào miệng, vẫn còn ầm ĩ. Trước mặt siêu thị là quảng trường, người qua người lại tấp nập. Buổi chiều này, Khang Kiều cảm thấy trên gương mặt những người nhìn cô viết đầy hai chữ trào phúng, cười mẹ cô dựa vào thủ đoạn mới bước vào được căn nhà đẹp nhất thành phố.

Rõ ràng đám người đó đang đố kỵ. Đàn ông thì ghen ghét tại sao mình không có được tiền bạc như Hoắc Chính Khải, vì xoàng xĩnh nên không có người đẹp sà vào lòng. Đàn bà thì ghen ghét mẹ cô đã làm được cái việc họ muốn mà không dám, dù sao thì Hoắc Chính Khải cũng là người có tài có sắc.

Bên tai, cô nghe thấy Hoắc Tiểu Phàn kêu lên: Chị làm đau tay em rồi.

Cô buông tay, nó ngã xuống đất.

Cô cúi xuống.

Sau đó, Khang Kiều nghe thấy chất giọng méo xệch của mình nói ra những lời không chút xa lạ, là những lời Nghê Hải Đường hay nói để khích bác một đứa trẻ đưa đầy sáu tuổi.

“Hoắc Tiểu Phàn, em ngốc như heo ấy, em không biết nhận mặt chữ à? Thầy giáo dạy em bao nhiêu thứ em để đi đâu? Chẳng phải bảo em đừng có tới tìm Hoắc Liên Ngao sao? Bình thường em không dùng đầu để suy nghĩ à? Không dùng đầu chí ít phải dùng mắt chứ! Hoắc Tiểu Phàn, chị xin em

https://thuviensach.vn

đấy, dùng một chút mắt nhìn để phân biệt ai đối tốt với em, ai xấu xa với em được không? Hoắc Tiểu Phàn, cả ngày cứ phải lo lắng cho em khiến chị rất mệt mỏi, em không thể thông minh hơn một chút à? Hả?!”

Những lời ấy khiến thằng bé ngây người. Sau đó cô nhìn thấy giọt nước mắt đong đầy trong hốc mắt nó. Nó lí nhí nói: “Chị, chị không thích em chơi với anh Liên Ngao à? Nhưng chị, anh Liên Ngao có rất nhiều bạn, em chẳng có ai”.

Câu nói của Hoắc Tiểu Phàn càng đâm đau nhói trái tim Khang Kiều. Cô từ từ kéo nó vào lòng mình, rồi lại nghe nó hỏi: “Chị, ban nãy chị giận à? Có phải em làm sai chuyện gì không?”.

Cô càng ôm nó chặt hơn.

Không, không phải lỗi của em, là lỗi của Hoắc Liên Ngao, tên khốn ấy.

Cô cầm chặt túi thức ăn cho chó rời khỏi siêu thị. Trở về nhà, cô bế Hoắc Tiểu Phàn đã ngủ say về phòng.

Tay vẫn cầm túi thức ăn, Khang Kiều đi về phía đám nam nữ đang vui đùa cười cợt.

Không ngoài dự đoán, người bảo vệ chặn cô lại. Cô nói giọng bình tĩnh: “Chính Hoắc Liên Ngao bảo tôi tới tìm anh ta, nếu không tin, anh có thể tự đi hỏi”.

Bảo vệ quan sát cô mười giây, sau đó tránh người, cô đi qua cánh cửa ấy.

Tình huống rất giống lần ở sân tennis. Đám trẻ được các vú nuôi chăm sóc lại bắt đầu giở trò, nhưng lần này không phải chơi tennis mà đổi sang chơi mô hình máy bay điều khiển từ xa.

Máy bay và tiếng tạp âm đinh tai bay lượn trên đỉnh đầu Khang Kiều.

https://thuviensach.vn

Cỏ trải đầy trên sân bóng đá, ở chính giữa có một đài phun nước kiểu Gothic, khoảng mười cô cậu mặc đồng phục phi hành đoàn đứng trên bãi cỏ, trong tay cầm điều khiển từ xa. Dưới thao tác của họ, các máy bay bay theo vòng tròn quay đài phun nước, người này đuổi, người kia chạy.

Khang Kiều nhanh chóng tìm được Hoắc Liên Ngao giữa đám đông ấy.

Cậu chủ Liên Ngao nhà họ Hoắc vì muốn thể hiện sự nổi trội, riêng anh mặc đồng phục màu vàng đất, còn những người khác đều là xanh đậm và trắng sữa.

Cô bước từng bước về phía bóng lưng đó, túi thức ăn trên tay sắp bị móng tay cô đâm thủng. Cầm cái này tới đây làm gì, lát nữa sẽ biết thôi!

Cô có chút sốt ruột rồi!

Cô gái tóc buộc đôi ngựa, đeo chiếc khuyên tai tròn ngọt ngào màu trắng sữa tay cầm điều khiển, bị một chiếc máy bay khác công kích. Cùng với câu thét: “Liên Ngao, cứu em”, chiếc máy bay rơi thẳng xuống, Khang Kiều cũng xuất hiện.

Cô lạnh lùng nhìn chiếc máy bay bay tới, khi nó sắp đụng vào trán cô thì bỗng thay đổi quỹ đạo, bay ngang qua đỉnh đầu cô. Phía sau truyền tới một âm thanh kỳ quái, sau đó, có tiếng động cơ cháy khét khó ngửi.

Khang Kiều không quay đầu, cứ thế đi thẳng về phía Hoắc Liên Ngao.

Hoắc Liên Ngao cũng đã nhìn thấy cô. Dưới sự ra lệnh của anh, đám người kia dừng lại, mười mấy chiếc máy bay lần lượt rơi xuống bãi cỏ.

Những người đó dường như ngửi thấy một thông tin, mặt ai nấy đều viết đầy biểu cảm như đợi xem kịch hay.

https://thuviensach.vn

Đứng trước mặt Hoắc Liên Ngao, cô ngẩng đầu, giơ tay để anh nhìn rõ thứ trong tay mình rồi lạnh giọng nói: “Anh cho Tiểu Phàn ăn thứ này?”.

Biểu hiện của Hoắc Liên Ngao không khiến Khang Kiều quá kinh ngạc. Anh gật đầu, ngữ khí như một ông cụ đang trò chuyện với bạn: “Phải, tôi cho Tiểu Phàn ăn một lần. Ai ngờ cậu nhóc ăn xong thành nghiện, cả ngày đòi ăn, sau đó tôi đành phải thỏa mãn yêu cầu của nó. Nhưng tôi không hề có ý xấu. Vì chuyện này tôi đã đặc biệt gọi điện hỏi tư vấn. Họ nói với tôi đây là một loại thức ăn có hàm lượng thành phần các chất dinh dưỡng rất cao, không có hại với cơ thể con người. Sau khi xác nhận rồi tôi mới cho nó ăn, sự thật cũng chứng minh, Tiểu Phàn nhà chúng ta bây giờ vẫn chạy nhảy đều”.

Khang Kiều nhắm mắt lại, để bản thân tập trung tinh thần, để mọi sức lực dồn xuống ngón tay. Cô muốn làm một loạt những hành động liên tiếp: Xé gói thức ăn, sau đó nhét vào miệng Hoắc Liên Ngao để anh câm miệng lại, đứng nhìn khuôn mặt đỏ rực vì nghẹn của anh.

Sau đó cô sẽ hét vào mặt anh:Rất ngon, đúng không? Khốn kiếp, vậy chị đây sẽ giúp em được toại nguyện, để em ăn một lần cho đã. Đúng rồi, nếu em nghiện nó, chị có thể cung cấp không giới hạn, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Hay lắm, đầu ngón tay đủ sức rồi.

Sau đó cô nghe thấy anh gọi: “Chị gái ơi!”.

Anh đứng ở một khoảng cách rất gần, rất gần: “Chị gái, để tôi đoán nhé, tiếp sau đây có phải cô sẽ xé thứ đó ra, rồi nhét chúng vào mồm tôi?”.

Tiếng cười khẽ xen lẫn hơi thở phả vào tai cô: “Tôi chờ đợi mọi việc xảy ra như thế, hơn nữa tôi có thể bảo đảm với cô là tôi sẽ không phản kháng lại”.

https://thuviensach.vn

Cho dù nhắm mắt, Khang Kiều cũng có thể tưởng tượng ra biểu cảm của Hoắc Liên Ngao khi nói mấy câu này: Tự tin, hờ hững, những thứ đó đều do thân phận mang lại cho anh.

Thứ đang cuộn trào là máu huyết, thứ đang giày vò là lý trí, cả hai đan xen lẫn nhau.

“Tôi rất chờ đợi màn biểu diễn của cô dưới camera.” Ngón tay anh lướt nhẹ qua gò má cô, rồi từ từ trượt xuống: “Xé lớp mặt nạ này xuống, phải chăng đằng sau là nanh vuốt sắc nhọn?”.

Có người thì thầm bàn tán, có người cười trộm.

Máu huyết đang lạnh lại, đầu ngón tay như bị rút hết sức lực. Diện tích của căn nhà này rất lớn, thậm chí cô luôn cảm thấy nó còn to hơn cả cái thôn cô sống hồi nhỏ. Nhưng, họ lại bị bó buộc trong một không gian nhỏ hẹp. Mẹ cô luôn nói với cô: Khang Kiều, yên tĩnh một chút!

Khang Kiều, mày phải yên tĩnh!

Mở mắt ra, cô cúi xuống, khó khăn nói: “Hoắc Liên Ngao, Tiểu Phàn rất ngoan, thế nên… cầu xin anh, đừng làm khó nó”.

“Thật nhạt nhẽo.” Hoắc Liên Ngao buông thõng tay xuống, cất giọng lạnh nhạt.

Khuôn mặt gần trong gang tấc chuyển sang lạnh lùng, sự chú ý của anh lại quay về với chiếc máy bay mô hình. Khang Kiều níu vạt áo Hoắc Liên Ngao, cất giọng hèn mạt: “Vậy anh bảo phải làm sao mới có thể khiến anh thấy thú vị, có phải anh thấy thú vị rồi sẽ bỏ qua cho Tiểu Phàn không?”.

Cũng phải làm gì cho Tiểu Phàn của cô chứ. Cô lớn hơn nó mười hai tuổi, nó chẳng hiểu gì hết, còn cô có đầy đủ trí tuệ và năng lực.

https://thuviensach.vn

Lời cô nói khiến Hoắc Liên Ngao quay đầu nhìn cô.

Cô cố gắng để giọng mình nghe đáng thương một chút, giống như vẻ vô tội của Nghê Hải Đường: “Ít nhất bây giờ đừng tới quấy rầy Tiểu Phàn, chẳng phải nó còn nhỏ sao, nó không hiểu gì đâu”.

Cô càng khiến anh bật ra một nụ cười khẽ: “Cũng phải, đích thực là không hiểu gì cả. Ăn cả một túi thức ăn cho chó mà còn cười ha ha nói anh Liên Ngao, đó là thứ gì, cực kỳ ngon. Điểm này tôi có chút khó hiểu”.

Khang Kiều cố gắng điều chỉnh nhịp thở:Đừng giận, Khang Kiều, xin mày đừng giận, bây giờ mày không có tư cách giận.

“Khang Kiều!” Hoắc Liên Ngao lại gọi cô.

Cô ngốc nghếch trả lời.

“Tôi nghĩ ra một chuyện thú vị, tôi có thể bảo đảm chỉ cần cô làm xong, trong một khoảng thời gian tới tôi sẽ không quậy phá Tiểu Phàn.” Hoắc Liên Ngao nói cực kỳ lịch sự: “Thế nào, có muốn hoàn thành chuyện thú vị không?”.

“Được.”

Kiểu máy bay mô hình của Hoắc Liên Ngao khi lên trời là máy bay còn khi xuống nước sẽ chuyển thành một dạng tàu ngầm. Việc Khang Kiều phải làm là trong thời gian Hoắc Liên Ngao quy định bắt được tàu ngầm, hơn nữa không ngã, vẫn phải giữ tư thế đẹp, tiện cho việc bạn anh chấm điểm cho cô.

Hoắc Liên Ngao đặt tàu ngầm vào đài phun nước, nước bên trong cao tới kheo chân Khang Kiều, rồi chờ đợi.

https://thuviensach.vn

Đám người kia vừa nhìn đã biết là mấy công tử công chúa thường ngày lấy việc trêu người làm vui. Có người mô phỏng tiếng súng nước bắn, có người lập máy đếm ngược, có người nhắc cô phải đẹp, còn đám con gái trang điểm xinh đẹp thì ôm miệng cười e thẹn, tiếng cười sung sướng trên nỗi đau của người khác.

Nhưng, Khang Kiều không để những tiếng cười ấy duy trì quá lâu. Lúc nhỏ, Khang Kiều đã theo bà ngoại đi bắt cá trong đầm, cô luôn bắt được rất nhiều cá, lần nào cũng nhiều hơn bà ngoại. Bà ngoại hay trêu là chúng tự chui vào tay cô, thật ra đều nhờ cô phản ứng nhanh, có người từ khi sinh ra cảm quan đã nhạy bén hơn người khác.

Trong mắt Khang Kiều, thứ đồ chơi dưới nước kia tuy chạy nhanh nhưng không thể mẫn cảm bằng đàn cá. Sau vài hiệp, cùng với tiếng "Xì" thất vọng từ đám người đó phát ra, Khang Kiều đã bắt được mô hình.

Cô mặc đồ thể dục trắng đứng trong nước, trong tay cầm món đồ chơi mà anh những tưởng có thể chọc cho cô chạy vòng vòng, hơn nữa còn không hề thê thảm, càng không ngã liên tục. Chính vì vậy đám bạn của anh không cười nổi, anh càng không cười nổi.

Hoắc Liên Ngao cảm thấy việc đầu tiên khi về phòng chính là vứt cái đồ chơi đó vào sọt rác.

Đứng gần Hoắc Liên Ngao nhất là Aso người Nhật Bản. Lúc này đây, Hoắc Liên Ngao nghe rõ tiếng thở dốc không kiềm chế từ người này. Trong đám bạn của anh, Aso là người kết thúc cuộc đời "xử nam" sớm nhất, mười ba tuổi mười tháng đã lăn lên giường với con gái. Chắc hẳn, người anh em này lại đang nhộn nhạo rồi? Nghĩ cũng đúng, Aso cố chấp thích những cô gái gầy gò eo thon, trông cứ như bẻ một phát là gãy vậy.

Khang Kiều vừa hay chính là loại ấy.

https://thuviensach.vn

Anh nhíu mày quay mặt đi. Aso là kiểu con trai mắt nhỏ lại còn một mí, nhưng lúc này anh không hề thấy mắt cậu ta nhỏ.

Nhìn vào đôi mắt ấy...

Hoắc Liên Ngao hơi đau đầu, thằng này hứng tình không chọn thời điểm à? Thật mất mặt.

Khang Kiều đang bước từng bước về phía anh, đôi chân trần giẫm lên cỏ, quần áo bị đài phun làm ướt hết, thi thoảng lại có những giọt nước từ trên tóc rỏ xuống. Anh nhìn từ chân cô hướng lên, chiếc quần đồng phục thể dục màu xanh mực xắn lên, một bên cao một bên thấp, bên cao cũng chỉ tới đầu gối, dưới đầu gối là đôi chân nhỏ nhắn, trắng đến chói mắt.

Anh hơi chau mày rồi lại nhìn tiếp lên. Ừm, phù hợp với thẩm mỹ của Aso, eo trông thế kia bẻ là gãy. Tên hạ lưu Aso còn không chỉ nói một lần rằng: Con gái eo thon thật ra là có sức nhất, đặc biệt là khi ngồi làm tình, tay đặt vào eo đối phương, giống như đầu mối tìm chính xác được pít tông vậy, cảm giác đó tuyệt vời vô cùng. Nếu mỹ nhân nhỏ eo thon ấy lại có một mái tóc dài thì càng vi diệu hơn, mái tóc vừa thẳng vừa dài sẽ đung đưa theo eo, đẹp như rong tảo dưới đáy biển sâu.

Khang Kiều cũng có mái tóc dài và thẳng, nghĩ tới đây Hoắc Liên Ngao lại nhíu mày chặt hơn chút nữa rồi nhìn tiếp.

Bộ đồng phục thể dục rộng thùng thình trên người cô ban nãy giờ dính chặt vào cơ thể. Ánh mắt anh dừng lại ở một chỗ nào đó.

Giây phút ấy, Hoắc Liên Ngao cảm giác tiếng tạp âm máy bay không lâu trước đó dường như lại chui vào tai mình, ong ong, ong ong.

Khiến anh có chút khó thở.

https://thuviensach.vn

Hít sâu một hơi, quay mặt đi, tiếng tạp âm biến mất trong tai, anh thở phào nhẹ nhõm. Cô đã đứng ra trước mặt anh.

Anh nhìn cô, đôi mắt ngây ngô khờ dại thường ngày giờ đã khác, giống như được ban tặng linh hồn, nó khiến anh trong chốc lát quên cả mắng cô.

Cô giơ tay.

Đưa chiếc máy bay mô hình ra trước mặt anh.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Năm 2002 - 2003 (14)

Chiếc máy bay mô hình bị đập rơi xuống đất. Sự thể hiện của cô chắc là đã khiến những kẻ nam thanh nữ tú đang muốn xem trò hay kia phải thất vọng lắm? Trong số họ chắc cũng có cả Hoắc Liên Ngao?

Về sau Khang Kiều nghĩ có lẽ mình không nên kiên cường như thế, nên giả vờ ngã một, hai lần, giả vờ mình phải chó ngáp phải ruồi lắm mới bắt được chiếc máy bay đó, có lẽ như vậy họ sẽ cảm thấy thú vị, thú vị rồi sẽ dễ có được sự khoan hồng.

Liếc nhìn Hoắc Liên Ngao, cô đổ người lại gần anh, một giây sau đã lập tức bị anh đẩy ra. Cô đứng vững lại rồi ngập ngừng nói: “Hay là chơi thêm lần nữa, lần này anh và bạn anh nhất định sẽ cảm thấy thú vị, tôi hứa đấy”.

Câu nói của Khang Kiều chỉ đổi lại một thanh âm lạnh lẽo từ phía Hoắc Liên Ngao: “Đi!”.

Cô đứng yên, dè dặt nói tiếp: “Anh đã hứa rồi đấy, chỉ cần tôi bắt được mô hình máy bay trong khoảng thời gian quy định, anh sẽ không tới quấy rầy Tiểu Phàn nữa”.

“Chưa nghe rõ lời tôi nói sao? Cô mà ở lại đây thêm một giây nữa, số lần gặp họa của cậu em trai ruột gan bảo bối của cô sẽ tăng thêm vài lần.”

Câu nói của Hoắc Liên Ngao khiến Khang Kiều lập tức quay người, mặc kệ cả đôi giày đã cởi ra để bên cạnh đài phun nước, cô rảo bước đi ra phía cửa.

https://thuviensach.vn

Anh chàng mắt một mí đột nhiên xuất hiện chắn đường có phần đường đột, đặt đôi giày trước mặt cô: “Cô quên giày này”.

Cảm nhận được ánh mắt từ phía sau lưng, Khang Kiều không dám chậm trễ, chỉ nói một tiếng “Cảm ơn” rồi cúi xuống cầm giày.

“Tôi tên là Aso, là bạn của Liên Ngao.” Anh chàng nói.

Gật đầu với vẻ lịch sự, Khang Kiều tiếp tục bước thật nhanh. Nhưng những bước chân vẫn bám theo như hình với bóng, sau đó Khang Kiều nghe thấy Hoắc Liên Ngao gọi: “Aso!”.

Anh chàng tên Aso vừa đáp lại vừa nhét một tấm danh thiếp vào tay cô: “Trên đây có số điện thoại cá nhân của tôi, tôi chờ cuộc điện thoại của cô”.

Hoắc Liên Ngao lại gọi tên anh ta lần nữa, giọng nói lần này thể hiện sự bất mãn rõ ràng hơn, lúc bấy giờ Aso mới vội vàng rời đi.

Vài ngày sau đó, Khang Kiều luôn sống trong thấp thỏm. May mắn là Hoắc Liên Ngao không kiếm rắc rối tới cho Hoắc Tiểu Phàn nữa, ngược lại thằng bé lại buồn buồn vì mấy hôm nay anh Liên Ngao không tới tìm nó chơi. Khang Kiều thậm chí còn nghe nó hỏi một câu rằng: “Có phải anh Liên Ngao không thích em nữa không?”.

Khang Kiều thở dài trong lòng. Cô hỏi nó: “Em thích anh Liên Ngao lắm à?”.

“Vâng.” Hoắc Tiểu Phàn gật đầu.

“Vì sao?” Khang Kiều có phần tò mò, rõ ràng hai người họ không chơi với nhau nhiều.

“Anh Liên Ngao biết rất nhiều thứ, bạn bè của anh ấy trông rất lợi hại nhưng đều chấp nhận nghe lời anh ấy. Trông anh ấy như một vị tướng quân

https://thuviensach.vn

vậy. Hơn nữa anh Liên Ngao còn rất điển trai, nói năng dễ nghe. Anh ấy chưa bao giờ mắng mỏ em, anh ấy bảo chỉ cần em thể hiện tốt, anh ấy sẽ coi em là bạn.” Hoắc Tiểu Phàn cất giọng tràn đầy ngưỡng mộ.

Bạn? Hoắc Liên Ngao đúng là kẻ lừa đảo, Khang Kiều rủa thầm.

Khang Kiều chưa đợi được phiền phức tới từ Hoắc Liên Ngao thì ngược lại, tới ngày cuối cùng của tháng bảy, người bạn tên Aso của anh lại xuất hiện.

Anh ta lái một chiếc xe rất sang trọng tới trường kỹ năng, gọi tên cô: “Khang Kiều!”.

Khang Kiều đứng im tại chỗ.

Aso làm một động tác mà anh ta cho là đẹp, không mở cửa một cách đàng hoàng mà thẳng thừng lật người xuống từ mui xe. Sau vài bước, anh ta đứng trước mặt cô: “Sao không gọi điện cho anh?”.

Thật ra hôm đó sau khi về nhà, Khang Kiều đã ném luôn tấm danh thiếp vào sọt rác, nhưng dĩ nhiên cô không thể nói thật, đành lịch sự trả lời: “Gần đây tôi hơi bận”.

Gật đầu, Aso tỏ ra thấu hiểu rồi cầm kính râm, chỉ về phía chiếc siêu xe của mình: “Nó mới chạy chưa đầy hai mươi cây số, em là người đầu tiên được ngồi lên ghế lái phụ đấy”.

Anh chàng người Nhật Bản mắt nhỏ này nói hết sức hiển nhiên, vừa nói còn vừa định đỡ lấy cặp xách của Khang Kiều nhưng cô né tránh.

Aso tỏ ra nghi hoặc.

“Xin lỗi, tôi còn có việc khác.” Khang Kiều nói.

https://thuviensach.vn

“Anh thích những cô bé biết chừng mực và e thẹn.” Aso bật cười, “Anh đưa em đi hóng gió, sau đó sẽ mua cho em một chiếc túi xách sang trọng để đựng tiền”.

“Xin lỗi, tôi có việc thật mà.” Sau khi gật đầu tỏ ý biết ơn, cô quay người định bỏ đi.

Aso giữ tay cô lại: “Này, này, đừng vậy, cứ như vậy sẽ mất vui đấy”.

Thật phiền phức, người Nhật Bản này và Hoắc Liên Ngao tự cao tự đại như nhau. Cái tên Hoắc Liên Ngao vừa hiện lên trong đầu, Khang Kiều lập tức nảy sinh cảm giác ghê tởm.

Cô nghiêm mặt: “Anh tên là Aso phải không? Tôi nói thật với anh vậy, không gọi điện cho anh không phải vì tôi bận, mà vì số của anh bị tôi ném vào sọt rác rồi”.

Người Nhật Bản tỏ vẻ như không biết mình có nghe nhầm không.

Cô không giải thích, chỉ tiếp tục.

“Anh tưởng anh mua túi xách đắt tiền cho tôi là tôi sẽ vui vẻ lên xe của anh sao? Sau đó lại vui vẻ trèo lên giường của anh? Tình yêu à, anh vẫn chưa đủ khả năng để tôi trèo lên giường của anh. Trong mắt tôi, anh chỉ là thằng nhóc đi theo sau Hoắc Liên Ngao mà thôi. Hôm đó anh ta vừa gọi là anh không dám chậm trễ một giây, chỉ sợ lỡ mất cơ hội che ô xách giày cho anh ta thôi phải không?”

Người Nhật Bản mở to con mắt nhỏ xíu, nhìn cô.

Khang Kiều giơ ngón giữa đáp lại anh ta.

Màn xen ngang ấy dẫn đến hậu quả là hơn một tiếng đồng hồ sau khi Khang Kiều đi qua cánh cửa kiểu Ả Rập thì bị Hoắc Liên Ngao chặn lại.

https://thuviensach.vn

Anh khoanh tay đứng bên trái, giơ chân chắn ngang sang tận phía bên phải, hoàn toàn chặn hết đường của Khang Kiều.

Nét mặt Hoắc Liên Ngao tràn đầy khinh miệt, anh từ tốn nói: “Nghe nói gần đây cô rất hay gọi điện cho Aso, hơn nữa còn chọn lúc nửa đêm?”.

Người Nhật Bản? Ha!

Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao có một định luật: Không cần biết bắt đầu như thế nào, tới cuối cùng người sai cũng phải là cô, nếu cô không sai thì cũng sẽ bị quay vòng vòng.

Thế nên Khang Kiều dứt khoát chọn cách im lặng đối đáp, chỉ cần cậu chủ Liên Ngao cảm thấy nhàm chán sẽ tự kết thúc.

Khang Kiều đứng bất động.

“Không còn ngọn núi Kevin để dựa vào thì chuyển hướng sang Aso, hả?”

Có lẽ đã hình thành thói quen, kiểu nói chuyện của Hoắc Liên Ngao không còn khiến Khang Kiều phản cảm nữa, ngược lại vì anh có một khuôn mặt ưa nhìn nên khi nói chuyện cũng không khiến người ta ghét như Aso.

Sự im lặng chống đối của Khang Kiều có hiệu quả. Cậu chủ Liên Ngao bắt đầu cảm thấy mình đang giao lưu với một khúc gỗ, hứng thú cũng tụt dần.

Hoắc Liên Ngao bỏ chân xuống.

Khang Kiều đi ngang qua trước mặt anh, sau vài bước vì cột tóc đột ngột bị kéo mà cô đau đớn, phải dừng lại.

“Nhớ kỹ, đừng có thò tay về phía bạn tôi, như vậy sẽ khiến tôi rất xấu hổ. Tôi mà mất mặt là sẽ làm những chuyện thiếu lý trí đấy.” Thanh âm

https://thuviensach.vn

lạnh lùng của Hoắc Liên Ngao vang lên sau lưng cô.

“Được.” Khang Kiều trả lời.

Đây là cách tốt để gióng trống lui binh, dù sao thì chưa bao giờ có cũng sẽ không bao giờ xảy ra chuyện này.

Hoắc Liên Ngao buông tay.

Nhìn theo chiếc bóng đó rời xa, cảm giác vui sướng cũng chỉ duy trì trong một thời gian ngắn. Rõ ràng mọi chuyện đang phát triển theo những gì anh tưởng tượng, tất cả đều chứng minh Khang Kiều là kẻ vì lợi ích giống hệt mẹ mình, coi tiền bạc là trên hết, yếu đuối hèn nhát, bạc nhược ti tiện, trên người cô tập hợp tất cả những đặc điểm mà anh khinh thường.

Nhưng, tất cả vẫn tiếp tục không ổn, không thể nói rõ nguyên do, Hoắc Liên Ngao chỉ cảm thấy bực bội.

Đầu tháng tám, buổi sáng hôm ấy, Khang Kiều vừa mở mắt thì nhìn thấy Nghê Hải Đường co người bên cạnh giường mình, nhìn bà khiến Khang Kiều sợ hãi: Con ngươi như bị cố định, đờ đẫn, nhìn chăm chăm lên trần nhà, khuôn mặt nhợt nhạt.

Trông Nghê Hải Đường như một con búp bê bị rút hết linh hồn vậy.

“Mẹ.” Khang Kiều khẽ gọi một tiếng.

Không có hồi đáp, Khang Kiều khươ khươ tay trước mặt Nghê Hải Đường, nhưng vẫn không có phản ứng gì. Trái tim cô cứ thế hoảng loạn, cô bò dậy khỏi giường, thét lên inh ỏi: “Mẹ!”.

“Mẹ, đừng dọa con.”

Lúc này, con ngươi của Nghê Hải Đường mới hoạt động trở lại, bà tìm kiếm rồi tìm thấy cô. Sau khi bắt gặp cô lại khẩn trương cụp mắt xuống,

https://thuviensach.vn

khẽ hỏi: “Dậy rồi à?”.

Khang Kiều thở phào trong lòng.

Nghê Hải Đường dụi mắt: “Mẹ lại đi nhầm phòng rồi”.

Trước đây có vài lần bà say khướt rồi coi phòng Khang Kiều là phòng mình, từ mùi rượu nồng nặc cũng đoán ra được tối qua bà uống không ít.

Chẳng phải gần đây không uống rượu nữa sao?

“Lại? Lại? Mẹ, bác sỹ...”

Nghê Hải Đường đứng dậy bực bội ngắt lời cô: “Được rồi, giờ mẹ không rảnh nghe con càm ràm”.

Sáng hôm ấy Nghê Hải Đường như người mắc bệnh nặng. Bà đi chiếc giày khó khăn lắm mới tìm được ra, đứng bằng một chân trước giường Khang Kiều, mặt trắng bệch như ma.

Khang Kiều tìm được chiếc giày cao gót còn lại trong một xó xỉnh. Cô ngồi xuống, giữ chặt bàn chân bà. Dù mẹ không còn trẻ nữa nhưng chân bà vẫn rất đẹp, như chân của một thiếu nữ vậy.

Chiếc giày được đi lên đôi chân xinh đẹp, những giọt nước lớn nhỏ rơi xuống mặt giày màu trắng, tinh xảo trong suốt. Cô ngẩng đầu, nhìn lên khuôn mặt Nghê Hải Đường, muốn tìm dấu nước mắt nhưng không có. Không có, khuôn mặt ấy vẫn bình thản.

Bình thản tới mức khiến Khang Kiều hoài nghi giọt nước kia rơi từ trên trời xuống.

“Mẹ.” Khang Kiều vô thức gọi.

https://thuviensach.vn

Bà hơi cúi xuống, không chỉ biểu cảm bình thản mà giọng nói cũng bình thản. Bà vuốt tóc Khang Kiều: “Khang Kiều, mẹ rất mừng vì con từ nhỏ sống với bà ngoại”.

“Bà ngoại dạy Khang Kiều rất tốt, tốt tới nỗi mẹ cũng ganh tỵ.”

Đây là lần đầu tiên Khang Kiều được Nghê Hải Đường khen, một thứ gì rất kỳ diệu nhẹ nhàng lan tỏa trong lòng, ấm áp và một chút kiêu hãnh.

Cúi đầu xuống, Khang Kiều nghĩ mặt mình nhất định rất đỏ.

Nghê Hải Đường bỏ tay khỏi đầu cô: “Mẹ về phòng đây”.

“Vâng.”

Nghê Hải Đường đi từng bước một ra phía cửa. Khang Kiều đứng dậy nhìn theo, bà dừng lại ngay tại cửa rồi gọi: “Khang Kiều!”.

“Vâng thưa mẹ.” Cô đáp lại, không hiểu sao có chút hoang mang dấy lên. Nghê Hải Đường sáng nay trông rất khác mọi ngày.

“Khang Kiều, nếu mẹ có thể vượt qua kiếp nạn này, sau này nhất định mẹ sẽ cai rượu, cai thuốc, dồn mọi tâm tư cho con và Tiểu Phàn.”

Nói xong, bà mở cửa rời đi.

Khang Kiều đứng tại chỗ, ngơ ngẩn nhìn cánh cửa đóng chặt, nghĩ đi nghĩ lại về câu nói của Nghê Hải Đường, sau đó trái tim bỗng nhảy dựng lên, cảm giác như sắp có chuyện gì không hay xảy ra.

Câu nói của Nghê Hải Đường khiến cả ngày trời Khang Kiều trôi qua trong mơ hồ. Buổi sáng học xong một tiết cô lấy lý do không khỏe để về sớm.

https://thuviensach.vn

Bốn rưỡi chiều Khang Kiều về đến nhà. A Xảo nói cho cô biết Hoắc Liên Ngao đã bảo người đón Hoắc Tiểu Phàn đi. Khang Kiều bỏ ba lô đó, co cẳng chạy.

Giống như đã biết cô sẽ xuất hiện ở đây, Khang Kiều đi qua cửa chính tìm Hoắc Liên Ngao không gặp bất kỳ trở ngại nào, thậm chí còn có người nói với cô anh đang ở phòng đồ chơi.

Mở cánh cửa lớn ra, đi thẳng vào bên trong. Đây là một không gian mở hình chữ nhật rộng khoảng hơn một trăm mét vuông, gần cửa có một bức bình phong ngăn cách. Từ phía bên kia vọng lại tiếng động cơ ô tô đinh tai. Vượt qua bức bình phong, đập vào mắt cô là cả một màn hình lớn đang mô phỏng lại cuộc đua công thức 1.

Hoắc Liên Ngao và bạn bè ngồi trên thảm, chia thành hai nhóm, một nhóm thông qua máy game điều khiển ô tô trên màn hình, một nhóm ngồi bên quan sát. Lúc này đã tới hồi kịch liệt, chốc chốc lại nghe thấy tiếng va vào nhau. Cả người chơi và người xem đều chìm đắm, không hề biết có người đi vào.

Tiểu Phàn đâu?

Khang Kiều tìm thấy Tiểu Phàn của cô.

Hoắc Tiểu Phàn ngồi một mình bên cạnh bàn, đó là bàn đánh bài rất lớn, khiến nó trông càng nhỏ xíu.

Nó vẫn mặc bộ quần áo ban sáng cô đưa, mặt mũi sạch sẽ, đầu tóc gọn gàng, vừa cắn ống mút vừa nhìn chăm chú lên màn hình.

Không thiếu một sợi tóc nào, Khang Kiều thở hắt ra nhẹ nhõm. Cô bước thật chậm, thật nhẹ nhàng tới trước mặt Hoắc Tiểu Phàn. Cô định lén lút đưa ra nó khỏi đây rồi tính.

https://thuviensach.vn

Thằng bé cuối cùng cũng nhìn thấy cô, có điều nó không vui vẻ như mọi ngày mà rầu rĩ. Nó đưa ống mút cho Khang Kiều, giọng nịnh nọt: “Chị ơi, chị uống cái này giúp em đi, khó nuốt quá”.

Nếu ban nãy Khang Kiều còn tưởng thứ đặt trước mặt Hoắc Tiểu Phàn là Cocacola thì cô nhầm to.

“Ai bảo em uống cái này?” Cô lẳng lặng giật lấy ống mút, bình tĩnh hỏi.

“Là anh Liên Ngao, anh ấy nói nếu em uống hết cho sẽ cho em chơi đua xe.”

Khang Kiều lớn lên bên bờ biển, cô hiểu rất nhiều về các loại sinh vật biển. Có một loài dưới biển gọi là cá mực. Khi bị công kích nó sẽ phun vào thị giác đối phương một thứ dịch màu đen. Họ gọi thứ dịch đó là dịch cá mực.

Nếu đổ dịch cá mực vào lon Coca, nhìn từ xa người ta sẽ tưởng là Coca. Ban nãy cô cũng nhầm, ban nãy cô còn mừng thầm.

Đúng là nực cười!

“Được, chị uống giúp em!” Cô lấy đi nửa cốc dịch cá mực còn lại, thằng thừng mang tới chỗ Hoắc Tiểu Phàn không với tới được.

Cô cúi đầu nói với thằng bé: “Tiểu Phàn ngoan, ở yên đây, đừng làm gì cũng đừng nói gì, nghe rõ chưa?”.

Hoắc Tiểu Phàn gật đầu.

Cô hôn nhẹ lên trán nó.

Rồi cô cầm cốc dịch cá mực đó, giấu ra đằng sau lưng. Ừm, vẫn còn nửa cốc, chắc đủ, ít nhất nó có thể khiến cậu chủ Liên Ngao lem luốc mặt mày.

https://thuviensach.vn

Mấy trò đánh lén hèn hạ cô không làm, cô muốn quang minh chính đại cho cậu chủ Liên Ngao chút bất ngờ.

Rất tốt, Khang Kiều thành công tìm được nguồn điện của màn hình. Cô rút phích cắm, tạp âm biến mất, màn hình tối thui. Tình huống bất ngờ khiến những kẻ người nước ngoài kia bắt đầu chửi thề, họ còn tưởng là mất điện.

“Không phải, không phải mất điện.” Khang Kiều có lòng tốt nhắc nhở, giọng cô vừa trong vừa vang.

Tất cả mọi người đều bị giọng nói ấy thu hút. Hoắc Liên Ngao ngồi bên thảm, khi nhìn thấy cô thì nhíu mày.

Ừm, hôm nay cậu chủ Liên Ngao mặc áo phông trắng, màu trắng vừa sáng vừa trong, bộ sưu lập Cloudy mà Versace vừa ra mắt.

Ở trên mây à? Như vậy càng tuyệt.

Ừm, khuôn mặt của cậu chủ Liên Ngao rất đẹp, nhưng sẽ xấu ngay thôi.

Cậu chủ Liên Ngao cau có như không để ý tới cô, y hệt như lúc ở bên đài phun nước hôm qua: Này, đứa con riêng, tôi biết là cô chẳng được tích sự gì.

Không, không, lần này sẽ khác.

Đứng lại trước mặt anh, cô bỏ tay đằng sau lưng ra.

Không chút phí sức, lọ dịch được đổ lên đầu anh.

Cô quay người lại nói với Hoắc Tiểu Phàn đang há hốc miệng: Hoắc Tiểu Phàn, nhìn rõ chưa? Hậu vệ ở trên sân cỏ ngoài việc phòng vệ ra thi thoảng cũng sẽ len lên ghi bàn đấy. Nhìn thấy bóng vào gôn chưa? Có đẹp không?

https://thuviensach.vn

Pre: “Sao lại tắt đèn đi, còn ngồi lên giường của tôi, đầu gỗ, cô muốn tìm cái chết phải không!”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Năm 2002 - 2003 (15)

Khang Kiều đứng trước mặt Hoắc Liên Ngao, trước những khuôn mặt có thể là tò mò, có thể là sốt ruột, lấy tay từ sau lưng ra, đổ thẳng dịch cá mực xuống đầu anh không tốn chút sức lực. Chất lỏng rơi xuống, men theo mái tóc của anh, lan ra khắp gương mặt đẹp, có vài giọt rơi xuống chiếc áo phông trắng, đen trắng rõ ràng.

Lon Coca bị ném xuống thảm. Cô khoanh tay, đứng hưởng thự bầu không khí im phăng phắc lúc này. Một điều khá đáng tiếc là phần dịch phân bố trên mặt Hoắc Liên Ngao đã che kín những biểu cảm của anh, khiến Khang Kiều không thể thưởng thức được tâm trạng của cậu chủ Liên Ngao.

Cô đứng trên thảm, anh ngồi dưới thảm.

Cô nhìn xuống và nói: “Hoắc Liên Ngao, năm năm sau, khi quay đầu nhìn lại anh sẽ cảm thấy những hành động của mình ngày hôm nay ấu trĩ và nực cười đến mức nào. Tôi vô cùng chờ đợi cái ngày anh không có chỗ giấu mặt”.

Nói xong, cô ưỡn ngực, thẳng lưng đi về phía Hoắc Tiểu Phàn. Cậu nhóc rõ ràng đã hết hồn vì hành động của cô. Cũng đúng, chính cô còn phải thảng thốt.

Nhưng, thế giới này không bán thuốc hối hận.

Đi được vài bước, Khang Kiều nghe thấy một thanh âm: “Đứng lại!”.

Không tồi, tông giọng vẫn ổn định, hoàn toàn không điên rồ như một đứa trẻ được chiều hư gặp phải giây phút thê thảm.

https://thuviensach.vn

Thôi được, cậu chủ Liên Ngao bảo đứng thì đứng, cũng phải cho anh chút thể diện chứ, bạn bè của anh còn đang nhìn mà.

Cô đứng lại, quay đầu, bạn bè của Hoắc Liên Ngao đều cúi gằm, không dám nhìn một Hoắc Liên Ngao lúc này không khác gì Hắc Bạch Vô Thường.

Còn Hoắc Liên Ngao thì sao? Anh đã từ ngồi chuyển sang đứng. Anh quay mặt về phía cô. Khang Kiều hơi ủ dột, cô không nhìn thấy vẻ giận dữ quá độ như cô mong đợi.

Giỏi đóng kịch thật!

Hay là, chọc anh chút?

Giống như bỗng dưng nghĩ ra chuyện gì đó, cô không cho Hoắc Liên Ngao bất kỳ cơ hội nào lên tiếng: “Tôi nghe nói cậu chủ Liên Ngao là đội trưởng đội bơi của trường với rất nhiều fan. Đội trưởng à, nghe cũng có vẻ lợi hại đấy, nhưng họ nhất định không biết vị đội trưởng này thật ra…”.

Kéo dài giọng, cô quay lại nhìn Hoắc Liên Ngao: “Thật ra vị đội trưởng này sợ ma. Tối hôm đó tôi âm thầm kể cho anh ta nghe về người bà quá cố của tôi, anh ta lập tức sợ đến nỗi tè ra quần”.

“Hoắc Liên Ngao sợ ma? Mấy người không cảm thấy khó tin ư? Nền giáo dục Hoa Kỳ chẳng phải nên hướng đến OFU, phi thuyền, tinh cầu gì đó? Tôi tin rằng OFU còn tân tiến hơn ma quỷ nhiều.” Cô mỉm cười nhớ lại, “Nhưng, tôi phải thừa nhận vị đội trưởng này lúc bị kinh hãi cực kỳ đáng yêu, giống hệt như con chuột nhắt chạy lung tung vậy”.

Hoắc Liên Ngao vẫn đứng im, ngược lại cậu bạn nhỏ tuổi nhất thì không nhịn được, cười trộm, nhưng rồi thằng bé cũng im bặt lại rất nhanh. Tiểu Phàn của cô cũng cười rồi.

https://thuviensach.vn

Cười một cách thẳng thắn, bộc trực.

Mặc kệ Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều kéo tay Hoắc Tiểu Phàn.

Xung quanh rất im ắng, tới nỗi Khang Kiều bước đi mà hơi chột dạ. Cô kéo Hoắc Tiểu Phàn đi ra ngoài bình phong, bên tai còn nghe thấy nó khẽ hỏi cô: "Anh Liên Ngao thật sự bị sợ hãi giống như con chuột chạy loăng quăng hả chị?".

"Đúng đấy." Khang Kiều dịu dàng trả lời.

Người cô sắp vượt qua tấm bình phong đó thì giọng Hoắc Liên Ngao vang lên sau lưng. Chất giọng ấy như xen lẫn cả bão táp cuồng phong, lạnh và sắc.

"Khang Kiều, cô nghe cho rõ đây. Năm năm sau tôi liệu có hối hận về việc làm ngày hôm nay không thì chưa biết. Nhưng tôi bảo đảm chỉ năm phút sau cô sẽ hối hận về việc mình làm. Tôi thề, không lâu nữa thôi, cô sẽ lăn tới trước mặt tôi, quỳ xuống liếm đầu ngón chân tôi một ngàn lần, xin lỗi tôi một vạn lần về sai lầm ngớ ngẩn của cô."

Lần này Khang Kiều không quay đầu lại nữa. Cô đi về phía cửa, mở nó ra.

Từ lúc cô đẩy cửa đi vào tới lúc đẩy cửa đi ra chỉ cách nhau mười phút. Lúc vào cô là một quả bóng da căng phồng sức mạnh, lúc ra, quả bóng đó đã xẹp lép.

Cô nắm tay Tiểu Phàn bước đi trên hành lang dài ngút tầm mắt. Thằng bé ngược lại rất vui, dọc đường cứ ríu rít nói không ngừng nghỉ. Cụ thể nó nói gì, Khang Kiều không còn tâm trí để tâm nữa.

Giống như Hoắc Liên Ngao nói, cô cảm thấy sợ hãi rồi, nhưng nỗi sợ hãi đó không phải sự hối hận. Chí ít, tâm trạng của cô không còn khó chịu như

https://thuviensach.vn

lúc trước.

Cuối cùng cô đã làm được cho Tiểu Phàn một việc, chỉ là cô không biết hậu quả của chuyện này rồi sẽ đi tới đâu mà thôi.

Màn đêm buông xuống giữa những dằn vặt, yên tĩnh như bao đêm khác. Đúng giờ, A Xảo gõ cửa phòng Khang Kiều, đã tới giờ ăn tối.

Cô lấy lại tinh thần, đến phòng ăn, ngồi xuống vị trí của mình. Nghê Hải Đường ngồi chính giữa, Khang Kiều ngồi bên tay trái bà, Hoắc Tiểu Phàn ngồi bên tay phải bà.

Người làm đứng bên cạnh bàn ăn. Mọi thứ đều y hệt như trước đây.

Tối nay có món thịt hầm cà rốt, đó là món Tiểu Phàn thích ăn nhất. Đối mặt với món ăn yêu thích của mình, nó tươi cười rạng rỡ. Bữa tối hôm nay đặc biệt yên tĩnh. Nghê Hải Đường không hỏi cô chuyện bài vở như mọi ngày, cũng không so sánh những đứa con của bạn bè mình ngoan ngoãn và thông minh cỡ nào.

Gần tới khi bữa tối kết thúc, Khang Kiều và Nghê Hải Đường không cẩn thận làm vỡ đĩa vào cùng một thời điểm.

Khang Kiều biết mẹ mình có chút bất thường, nhưng bây giờ rõ ràng cô không còn tâm trí để tâm tới mẹ. Khoảng thời gian lặng lẽ trôi qua ấy đối với Khang Kiều là sự giày vò.

Hoắc Liên Ngao đã từng nói với cô: Hãy ngoan ngoãn ở yên một chỗ, đừng có gây chuyện.

Nhưng thực tế chứng minh, cô đã gây chuyện rồi.

Trở về phòng tắm rửa xong xuôi, Khang Kiều được biết hôm nay Hoắc Liên Ngao cùng bạn bè mình ra biển qua lời kể của đám người làm, không

https://thuviensach.vn

ai nhắc tới chuyện đã xảy ra trong phòng game.

Sau nhiều bài học, Khang Kiều dĩ nhiên không tin Hoắc Liên Ngao lại để chuyện này trôi qua dễ dàng như thế, nhưng đã không còn quan trọng nữa, cô đã chuẩn bị đầy đủ hành lý rồi, trước khi đi cô sẽ gọi điện nói rõ với Hoắc Chính Khải.

Hôm nay Khang Kiều rời khỏi trường học đúng giờ, về nhà đúng giờ. Lại một đêm nữa tới, nửa đêm tỉnh giấc, cô nhìn thấy ánh đèn trong phòng Nghê Hải Đường vẫn còn sáng tỏ.

Thêm một ngày nữa, Khang Kiều được người làm cho biết hôm nay Hoắc Liên Ngao không ra biển, nghe nói Hoắc Liên Ngao dị ứng hải sản, hôm nay phải ở nhà nghỉ ngơi.

Chủ Nhật này Khang Kiều không có tiết.

Khoảng hai giờ chiều, khi Khang Kiều nhìn thấy người làm thân thiết nhất với Hoắc Liên Ngao xuất hiện trước mặt mình là cô hiểu, điều gì phải đến đã đến.

Cô yên lặng đi theo phía sau người đó. Đồng phục của người làm nhà họ Hoắc giống quần áo nhà Đường dáng dài, cũng giống kiểu áo dài Ả Rập đã được may theo đúng form người. Khang Kiều nhớ lần đầu tiên tới nhà họ Hoắc, cô còn phải khen: Đồng phục của họ mặc thật đẹp, không giống trong tưởng tượng của cô chút nào.

Chớp mắt, sáu năm đã trôi qua, cô đã ở trong khu kiến trúc xinh đẹp này tròn sáu năm trời.

Vẫn là phòng game ấy, đúng như một câu tục ngữ đã nói: Ngã ở đâu thì đứng lên ở đó. Đứng trước cánh cửa lớn, Khang Kiều đoán bên trong bây giờ nhất định là đầy khách khứa. Hoắc Liên Ngao và đám bạn của anh nhất định ai nấy đều ngỏng cổ chờ đợi trò vui của cô.

https://thuviensach.vn

Dưới sự ra hiệu của người làm, Khang Kiều đi vào phòng.

Trước khi rời đi, người làm khép cửa lại.

Cô để nhịp tim và bước chân hòa làm một, yên tĩnh, trầm ổn, từng bước từng bước hướng về phía bức bình phong. Cô vượt qua nó, điều bất ngờ là cả một phòng game rộng lớn chỉ có một mình Hoắc Liên Ngao, xung quanh được kéo rèm kín mít, ánh sáng len qua từng ô vuông trên lớp kính trần nhà chiếu thẳng xuống.

Hoắc Liên Ngao ngồi ở chỗ mà hôm đó Hoắc Tiểu Phàn đã ngồi. Khang Kiều từ từ đi về phía anh. Hoắc Liên Ngao liếc nhìn cô rồi tiếp tục thảnh thơi chơi máy chia bài đặt trước mặt mình, động tác thuần thục.

Dừng lại bên cạnh, cô gọi một tiếng Hoắc Liên Ngao.

Hờ hững đáp lại, Hoắc Liên Ngao vỗ tay xuống chỗ bên cạnh mình. Khang Kiều ngồi xuống, nhẫn nại chờ đợi.

Khoảng vài phút sau, Hoắc Liên Ngao đặt những quân bài được xếp trước mắt vào trong máy, ngữ khí mang theo chút đùa cợt: “Này, đầu gỗ, mấy hôm nay cô sống trong lo âu thấp thỏm lắm phải không?”.

Khang Kiều im lặng.

“Chắc là cô đã âm thầm nghĩ đến đủ mọi khả năng có thể xảy ra rồi? Ví dụ như tôi sẽ mở một vũ hội lớn. Trong vũ hội, tôi sẽ cắt tóc cô bừa phứa trước mặt nhiều người, rồi cầm cà chua ném cô, khiến cô giống như một cái bánh ga tô cà chua vậy, sau đó giữa điệu Valtz tao nhã, tôi sẽ bảo bạn bè quây xung quanh cô, để cô nhìn rõ từng gương mặt phá lên cười mình. Thế nào hả, nghe có cảm giác hình ảnh không?” Vừa nói, Hoắc Liên Ngao vừa bật cười.

Khang Kiều vẫn không nói gì.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao thở dài: “Chơi với đồ đầu gỗ như cô thật nhàm chán. Hôm đó chẳng phải cô rất dữ sao, sao giờ lại xẹp lép rồi? Hành vi của tôi ở trong mắt cô rất ấu trĩ phải không? Nhưng cô có biết có những lúc cố tình giở bệnh ấu trĩ ra thực ra cũng cần một khả năng hùng hậu, tôi có thể ngày ngày chơi mấy trò ấu trĩ, còn cô thì không được”.

Vốn dĩ đã mang theo tâm lý chết sớm siêu sinh sớm, Khang Kiều lên tiếng: “Hoắc Liên Ngao, vào chuyện chính đi”.

Hoắc Liên Ngao gật đầu: “Còn nhớ lời tôi nói với cô hôm đó không?”.

“Nhớ.” Khang Kiều đáp.

Hoắc Liên Ngao nghiêng mặt sang nhìn cô, hỏi: “Đầu gỗ, có muốn làm vậy không?”.

Một ngàn lần liếm đầu ngón chân anh, nói một vạn câu tôi đã sai ngớ ngẩn ư? Không, không không.

Nhìn lại Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều lắc đầu.

Hoắc Liên Ngao cười khẽ: “Có khí chất, sau này Hoắc Tiểu Phàn sẽ cảm thấy hãnh diện vì người chị gái này”.

“Hành động của tôi hôm đó có phần kích động, nhưng người sai trước là anh. Anh thông cảm được là tốt nhất, nhưng không thông cảm được thì tôi cũng không miễn cưỡng.” Cô ngừng một lát, “Hoắc Liên Ngao, tôi đã chuẩn bị xong hành lý rồi, tôi nói vậy anh hiểu ý của tôi chứ?”.

“Hiểu, cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị quét ra khỏi nhà.”

Khang Kiều đứng dậy, cô chưa kịp dịch bước chân đã một lần nữa bị ấn xuống ghế.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta còn chưa vào chủ đề chính cơ mà, sao cô đi vội thế.” Hoắc Liên Ngao thu lại nụ cười, đứng dậy, vòng ra sau lưng Khang Kiều.

Anh nói với cô: “Chị gái à, tôi phát hiện ra một vài thứ thú vị”.

Nói rồi, Hoắc Liên Ngao đặt điều khiển vào tay Khang Kiều, chỉ dẫn để cô hướng nó vào màn hình lớn. Cô vừa ấn tay xuống, trên ti vi lập tức xuất hiện hình ảnh một căn phòng khách sạn hào nhoáng, ga giường màu đỏ đậm, có một người đàn ông và một người đàn bà đang trần truồng quấn lấy nhau.

Cảnh sắc bị quay từ xa nên Khang Kiều không nhìn rõ mặt họ.

Nhưng trái tim cô đã thấp thỏm, sắp không cầm vững chiếc điều khiển tới nơi.

Hình ảnh trên ti vi là hình tĩnh, từng trang từng trang được lật qua. Khuôn mặt họ dần dần được phóng to, to tới mức muốn không nhìn rõ đó là ai cũng khó.

Cô cúi đầu xuống, không đành lòng nhìn nữa.

Thì ra giọt nước mẹ đánh rơi hôm đó thật sự là nước mắt, không phải nước mưa từ trên trời rơi xuống.

Phải làm thế nào đây? Sau này phải làm thế nào đây? Bắt mẹ cũng thu dọn hành lý như cô ư? Không, Nghê Hải Đường có chết cũng muốn bước vào ngôi nhà tuyệt đẹp kia sống.

“Chỗ ảnh này tôi đã phải bỏ ra rất nhiều tiền mới mua được từ một phục vụ khách sạn. Thời đại văn mình quả thật rất tốt, khiến một vài thứ bẩn thỉu và xấu xí không có chỗ để náu mình. Đầu gỗ, tôi nói có đúng không? Nghe nói, Tiểu Phàn gọi người đàn ông đó là chú Mark.”

https://thuviensach.vn

Phải, người đàn ông đó chính là chú Mark luôn bỏ kẹo trong túi áo, hơn nữa ông ta còn có một thân phận khác, bác cả của Chu Tùng An.

Gì chứ? Thế này là sao? Thế giới thật bé nhỏ.

Thật mệt mỏi!

Mẹ mệt, Hoắc Tiểu Phàn cũng mệt, mà người mệt nhất chắc là Hoắc Liên Ngao. Một con thú nhỏ dưới hình hài xinh đẹp, mang lớp vỏ mỹ miều, dùng giọng nói êm tai để nói cho cô biết.

“Bạn tôi còn giúp tôi tạo những hình ảnh này thành lá bài, chính là mấy lá tôi vừa chơi. Đầu gỗ, mẹ cô cũng ăn ảnh lắm.”

Cô nhẹ nhàng chạm tay lên cổ tay anh và ngón tay anh, hèn mạt như sợ làm ai kinh động, như sợ chọc cho ai đó không vui, thậm chí cả giọng nói cũng đớn hèn như thế: “Hoắc Liên Ngao, liếm đầu ngón chân một ngàn lần, nói một vạn câu xin lỗi.” Cô cất giọng khó khăn: “Tôi chấp nhận”.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Năm 2002 - 2003 (16)

“Câu này… nói ra quá muộn rồi, chị gái của tôi.”

Cũng phải, Khang Kiều nghĩ.

Cô cúi đầu, nhắm mắt lại: “Hay là, giống như lúc trước anh nói, tổ chức một vũ hội đình đám, tôi làm mấy chuyện ấy trước mặt rất nhiều người, giống như anh tả, tới lúc đó nhất định rất có cảm giác hình ảnh, có được không?”.

“Không được.” Hoắc Liên Ngao từ chối thẳng thừng: “Trò đó cũ quá rồi, các tác phẩm điện ảnh truyền hình đã cống hiến cho khán giả đủ nhiều rồi, chuyện đó không thích hợp mang vào thực tại. Đó là một sự thách thức trắng trợn đối với nhân quyền. Nếu để bà ngoại biết tôi làm chuyện thất đức ấy, bà sẽ rất thất vọng về tôi”.

Không được, không được, vậy phải làm sao?

Hai người trên giường kia đang làm gì dĩ nhiên Khang Kiều biết. Cô chỉ hơi chậm chứ không ngốc.

“Vậy Hoắc Liên Ngao, anh bảo phải làm sao mới được?”

“Trông cô sợ kìa.” Ngữ khí của anh ngược lại rất nhàn nhã, “Không cần lo lắng, tôi sẽ không tung những bức ảnh đó ra đâu, chuyện xấu trong nhà không thể mang ra ngoài ngõ, đạo lý này tôi hiểu”.

Câu nói ấy như xé ra một tia sáng trên bức màn tối thui. Đúng vậy, đúng vậy, Hoắc Liên Ngao nói có lý, người phụ nữ trên giường là mẹ của Hoắc

https://thuviensach.vn

Tiểu Phàn, mà bố của Hoắc Tiểu Phàn lại là Hoắc Chính Khải.

Hoắc Chính Khải là ai? Hoắc Chính Khải là Hội trưởng hội doanh nhân người Hoa ở châu Á.

Quay đầu lại, giữ chặt tay Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều có phần lắp bắp: "Hoắc Liên Ngao, mẹ tôi không phải loại người không có chừng mực. Bà ấy… bà ấy nhất định là uống say quá, sau đó… sau đó…".

Giọng cô càng lúc càng nhỏ đi: "Sau đó mới thành ra như vậy".

Sáng hôm đó, Nghê Hải Đường người đầy mùi rượu.

"Quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả. Đầu gỗ, mẹ cô thật sự đã đội một cái mũ xanh lè lên đầu bố tôi rồi." Hoắc Liên Ngao nhìn cô bằng nửa con mắt.

Khang Kiều không thể phán đoán được một chút cảm xúc nào của thiếu niên mười lăm tuổi này từ biểu cảm, thậm chí là ánh mắt của anh. Cô cũng không biết những lời anh nói vừa rồi có ý gì.

"Hoắc… Hoắc Liên Ngao, những lời anh vừa nói… có ý gì? Chẳng phải… Chẳng phải chuyện xấu trong nhà không nên khoe ra sao?" Khang Kiều nghe thấy mình tiếp tục nói bằng giọng vô ích.

"Nói thật, quan hệ giữa tôi và bố tôi không tốt như người ngoài đồn thổi. Từ lúc mẹ cô bước vào căn nhà này, mối quan hệ ấy đã bắt đầu xấu đi rồi."

"Thế nên?" Mấp máy môi, cô hỏi một cách bị động.

"Thế nên…" Anh cúi đầu, từng hơi thở phả vào mặt cô: "Tôi rất chờ đợi biểu cảm của Hoắc Chính Khải khi biết mình bị mọc sừng, người đàn bà ông ấy không coi trọng lại dám đội mũ xanh lên đầu ông ấy".

https://thuviensach.vn

Cô bị động đờ dẫn nhìn khuôn mặt Hoắc Liên Ngao, để anh vỗ nhẹ nhàng hai lần lên mặt mình rồi nói: “Đầu gỗ, đây là chuyện miếng bánh ngon rơi từ trên trời xuống. Tôi có thể vừa thưởng thức điệu bộ của bố tôi, vừa nhìn ba người bị quét ra khỏi cửa!”.

“Đừng!” Khang Kiều hét lên.

Tới lúc đó, không biết Nghê Hải Đường sẽ giở thủ đoạn cực đoan nào ra. Có lẽ bà sẽ dùng một sợi dây thừng trói ba người họ lại sau đó tự tử trước mặt Hoắc Chính Khải. Không thể rời xa rượu và thuốc, đời sống trống rỗng, thường xuyên trầm cảm, một người phụ nữ như vậy có làm thế cũng không quá kỳ lạ. Những tin tức kiểu này cứ cách một thời gian lại xuất hiện ngoài xã hội.

“Nhưng cô yên tâm. Bây giờ tôi vẫn chưa đưa ảnh tôi giữ cho bố. Đầu gỗ, chẳng phải trước kia tôi đã bảo cô phải ngoan ngoãn, đừng có gây chuyện mà? Nhưng cô đâu có nghe lời tôi. Thế nên tôi cảm thấy phải cho cô một chút trừng phạt, để cô nếm mùi vị có một lưỡi kiếm treo thòng lọng trên đỉnh đầu. Đợi vài ngày nữa khi tôi hết hứng thú, tôi sẽ đưa ảnh cho bố tôi, tới lúc đó, trò chơi sẽ kết thúc.”

“Nhưng tôi nghĩ cô vẫn không gian để kỳ vọng, ví dụ như mấy hôm tới có thiên tai nào giống như trận sóng thần đổ bộ vào Indonesia thì tôi sẽ không còn tâm trí để lo chuyện bức ảnh nữa. Còn nữa, đầu gỗ, chẳng phải cô và bà ngoại giao lưu rất tốt sao? Chi bằng cô gọi bà ngoại cô ra đi. Cô nói đúng, tôi rất sợ ma.”

Bàn tay đặt trên cổ tay anh buông thõng xuống bất lực. Tấm rèm cửa tối màu, ánh đèn hắt xuống từ trần nhà và hình ảnh đôi nam nữ được dừng lại trên màn hình lớn khiến Khang Kiều cảm thấy sắp tắt thở.

Cô muốn rời khỏi đây, lập tức!

https://thuviensach.vn

Thế giới của người trưởng thành cứ để họ giải quyết, dù sao thì cô cũng hết sức rồi.

Khang Kiều đứng dậy, ngẫm nghĩ rồi rút một quân bài từ trong máy ra, lật mặt chính lại, cười thê thảm. Hoắc Liên Ngao nói đúng thật, mẹ cô rất ăn ảnh, mặt nhỏ, ngũ quan cân đối.

Cầm quân bài đó trong tay, Khang Kiều định mang nó tới tìm Nghê Hải Đường, sau đó đập thẳng vào mặt bà, nói với bà rằng: Bà không xứng làm mẹ của Hoắc Tiểu Phàn.

Chí ít thì nhớ có thằng bé, Nghê Hải Đường mới được sống những tháng ngày tươi đẹp mà bà mơ ước đã lâu.

Cô nắm chặt bức ảnh, chậm rãi di chuyển.

Sau đó, Khang Kiều nghe thấy những lời khiến cô cười ra nước mắt:

“Tôi nói này đầu gỗ, thật ra cô không cần quá tự trách mình. Cho dù hôm đó cô không làm gì tôi thì chuyện của mẹ cô cũng đã rồi. Với sự căm ghét tôi dành cho mẹ cô, tôi nhất định sẽ giao ảnh tới tay bố tôi. Thế nên chuyện gì phải xảy ra rồi vẫn sẽ xảy ra. Không biết tôi nói vậy có giúp cô dễ chịu hơn một chút không?”

Ha! Tên quái vật đang giả vờ mèo khóc chuột đấy.

Trước mặt cô vừa hay đặt cây gậy đánh golf. Nhìn mà xem, một mặt khác của con người cô luôn bị chèn ép lại bắt đầu rục rịch muốn ngoi lên rồi. Nó thúc giục cô cầm cây gậy ấy lên.

Cô thật muốn đánh cho cái mặt của Hoắc Liên Ngao thủng lỗ chỗ như tổ ong. Cô cuộn tay lại, quay đầu…

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao, ngoài sóng thần, ngoài bà ngoại, tôi còn một cách khác có thể trừ khử anh. Một khi sự việc xảy ra, Hoắc Tiểu Phàn sẽ trở thành người thừa kế duy nhất của nhà họ Hoắc, còn anh thì hãy lên thiên đường ngày ngày khóc lóc đi.

Động tác đã bắt đầu rồi nhưng cô không sao xuống tay được. Một hình ảnh bỗng chốc hiện lên trong đầu: Anh cõng cô đi giữa bầu trời đêm đầy sao, anh gọi cô là Đầu gỗ, anh và cô tranh luận với nhau về thành ngữ "già lọm khọm".

Chính sự ngập ngừng trong giây lát đã khiến cô để lỡ mất thời cơ tốt. Cổ tay cô bị Hoắc Liên Ngao giữ chặt, anh dùng sức, cây gậy golf cứ thế rơi xuống đất.

Sau đó, cô khóc. Cô nghĩ có lẽ nước mắt lúc này có chút tác dụng chăng. Cô khóc lóc nói với anh: "Cầu xin anh, Hoắc Liên Ngao, đừng đưa những bức ảnh đó cho bố anh. Mẹ tôi sẽ chết mất, anh cũng biết bà ấy là loại phụ nữ gì mà".

Là loại người coi những hư vinh do tiền bạc và quyền thế tạo ra là sinh mạng của mình.

"Đó cũng là do bà ta tự làm tự chịu." Hoắc Liên Ngao cất giọng lạnh nhạt, không hề bị nước mắt của cô lay động.

"Nhưng bố anh cũng có lỗi."

"Đủ rồi."

"Hoắc Liên Ngao…"

"Khang Kiều, tôi phải nói cho cô biết, cho dù cô may mắn giết được tôi thì người thừa kế nhà họ Hoắc cũng sẽ không là em trai cô, tới lúc đó Hoắc Chính Khải sẽ cưới một người vợ chính thức khác có thân phận và địa vị

https://thuviensach.vn

xứng với ông ấy, rồi để bà ta đẻ ra đời thừa kế tiếp theo. Như vậy, mẹ cô chỉ càng đáng thương hơn mà thôi.” Đáy mắt Hoắc Liên Ngao mang theo sự khinh thường lồ lộ: “Còn nữa, cất ngay nước mắt của cô đi, khó coi lắm!”.

“Dáng vẻ của cô bây giờ giống y hệt mẹ mình. Cô cũng biết tôi ghét mẹ cô nhường nào rồi đấy, thế nên, biết điều thì mau cút đi cho tôi.”

Cô đã cút, đi khá nhanh, có điều khiến phòng game của anh có phần hỗn loạn.

Dụi mắt, đặt gậy đánh golf về chỗ cũ, tắt ti vi rồi để những thứ trên bàn đánh bài về đúng chỗ của nó, Hoắc Liên Ngao nhìn xuống mu bàn tay mình.

Động tác này có phần vô thức, cụ thể vì sao anh làm vậy thật ra anh cũng không rõ, chỉ cảm thấy có thứ chất lỏng gì đó lành lạnh nhỏ xuống tay, rõ ràng cảm giấc rất lạnh nhưng lại rất ấm áp.

Lần dị ứng hải sản hôm qua khiến tâm trạng Hoắc Liên Ngao hôm nay có phần không tốt. Hôm nay là ngày Khải Hoàn, vài hôm nữa Hoắc Chính Khải trở về, anh sẽ đưa chỗ ảnh cho ông.

Sau đó, ba vị khách chậm chạp sẽ bị loại. Họ đã ở đây một khoảng thời gian rồi, dĩ nhiên, anh sẽ kiến nghị Hoắc Chính Khải cho họ một ít tiền.

Tiếng gõ cửa vang lên, quản gia Diêu ở ngoài cửa nhắc anh rằng bác sỹ đã tới.

Khang Kiều cuối cùng vẫn không ném quân bài vào mặt Nghê Hải Đường, người phụ nữ đó cũng đáng thương, khi cô đẩy cửa bước vào bà còn không hay biết.

https://thuviensach.vn

Không trang điểm, đi trái giày, chỉ thẫn thờ ngồi ở đó, đặt di động một bên. Sau đó chuông điện thoại kêu, bà liền bật dậy khỏi giường, căng thẳng nhận điện thoại.

Ngắt máy xong bà mới nhìn thấy Khang Kiều ngồi một bên: “Con tới khi nào vậy?”.

“Vừa mới.” Khang Kiều trả lời, thật ra cô đã ở đây hơn nửa tiếng rồi.

Nghê Hải Đường gật đầu, tiếp tục ngồi lên giường.

Kỳ thực, thanh kiếm kia không chỉ lơ lửng trên đầu cô mà còn treo trên đầu mẹ cô nữa.

Rời khỏi phòng của Nghê Hải Đường, Khang Kiều quay về phòng mình. Cô đốt bức ảnh đó đi. Giây phút ấy, Khang Kiều nghĩ, như vậy cũng tốt, thật ra không tệ.

Ba người bọn họ có chân có tay, không chết đói được.

Nửa đêm tỉnh lại, người đầy mồ hôi, lòng bàn tay ướt rượt, cô hoảng loạn bật đèn lên, xòe tay ra, rồi thở phào, may là mồ hôi chứ không phải máu.

Cô vùi đầu lên đầu gối. Cảnh tượng trong mơ hiện rõ mồn một trước mắt, chân thực, đáng sợ. Con dao sắc nhọn như hình dung của Nghê Hải Đường lúc trước, ánh sáng của nó đủ khiến người ta run rẩy. Nghê Hải Đường đang cười rất xinh đẹp. Vì sao một người chảy nhiều máu như vậy vẫn còn có thể cười tươi đến thế. Dù nỗ lực thế nào, Khang Kiều cũng không thể cầm được dòng máu đó.

Sáng hôm sau, vẫn như mọi ngày, sau khi ăn sáng xong, cô cầm cặp tới trước phòng Nghê Hải Đường và nói: “Mẹ, con đi học đây”.

https://thuviensach.vn

Có điều Khang Kiều không đến trường, cô tới vườn hoa bí mật của mình. Trong cặp của cô có bánh mỳ và sữa bò. Tắt di động nằm lên cỏ, cô không làm gì cả, cứ thế giương mắt nhìn trời.

Trời xanh thật.

Xanh đến nỗi khiến cô xót xa, xót xa đến rơi nước mắt. Cô nghĩ, sau khi rời khỏi đây, cô sắp trở thành một Khang Kiều hoàn toàn khác.

Sau này, phải chăng cô sẽ không còn tư cách gặp được kỵ sỹ đen từ trên trời bước xuống trong giấc mơ nữa: Kỵ sỹ đen của ta, ngược sáng mà tới, đưa ta thoát khỏi rừng rậm đen tối đầy những đầm lầy.

Bên ngoài rừng, hoa tươi nở rộ, ánh nắng chứa chan.

Thi thoảng, Nghê Hải Đường cũng kể cho Khang Kiều nghe chuyện bà hồi trẻ. Mười mấy tuổi, Nghê Hải Đường hay bện tóc, ánh mắt của đám con trai hay quây xung quanh bà. Họ tranh giành được làm việc giúp bà. Nghê Hải Đường có rất nhiều trò vặt, ví dụ như bà chỉ cần lấy chiếc khăn tay đã xịt nước hoa giả vờ giả tảng lau mồ hôi trên trán một anh chàng nào đó, anh ta sẽ hết lòng hết dạ làm việc giúp bà. Sau vài lần như thế, Nghê Hải Đường thường kết luận bằng câu: “Đàn ông là vậy”.

Không biết vì sao, một người thường ngày không để tâm tới chuyện này như cô tối qua lại nhặt nhạnh hết về, suy đi tính lại, càng nghĩ, tư duy càng rõ nét.

Quả nhiên, cô là một đứa con gái xấu xa mà.

Nếu bà ngoại biết cô đã biến thành người như vậy, chắc bà ngoại đau lòng lắm.

Màn đêm buông xuống, đây là một đêm đầy sao. Xung quanh cũng yên ắng. Hành lang đó thật dài, tiếng bước chân đi trên hành lang đó tựa như

https://thuviensach.vn

nặng nghìn cân. Cuối cùng cô dừng lại trước cánh cửa duy nhất trên hành lang.

Rất lâu sau, tiếng gõ cửa vang lên.

Giọng của chủ nhân trong phòng vọng ra: “Vào đi, cửa không khóa”.

Cô đẩy cửa bước vào. Chiếc đồng hồ treo trên tường vừa hay chỉ đúng mười một giờ. Cô khép cửa lại, nhẹ nhàng đè nén hơi thở của mình rồi khóa trái cửa.

Sau cả hành lang dài ngoằng ấy, chân cô cũng không còn run dữ dội như lúc trước, ngược lại trái tim đập thình thịch. Cô thở ra nhẹ nhàng, nhẹ nhàng hơn nữa, từng bước, từng bước tiến đến nơi đang có ánh đèn.

Đây là lần thứ ba Khang Kiều bước vào căn phòng này: Phòng của Hoắc Liên Ngao.

Cô giẫm lên lớp thảm màu nâu, men theo thảm đi lên ba bậc tam cấp rồi lại men theo thảm đi tới nơi có ánh đèn. Lớp thảm nâu nối liền lớp thảm trắng, trên thảm là một chiếc giường màu nâu, Hoắc Liên Ngao mặc bộ quần áo ngủ kaki nhạt màu đang dựa vào giường cúi đầu đọc sách. Anh không hề ngẩng lên khi biết cô đến.

Cô giẫm chân lên lớp thảm trắng. Một bước, hai bước, ba bước, dừng lại, sau đó ngẫm nghĩ rồi tiến thêm nửa bước.

Như vậy cô có thể nhìn rõ mặt anh hơn, đồng thời để lộ lớp son nhạt mình tô lên môi, màu hồng bóng.

Hôm đó, cô và Chu Tùng An đi mua sắm, cũng không hiểu sao lại kiên quyết tới hàng mỹ phẩm, sau đó người bán hàng cho cô dùng thử loại son này. Người đó nói cô tô màu này lên trông giống hệt như quả mật đào

https://thuviensach.vn

mọng nước nhiều dinh dưỡng nhất nông trường mà người ta vừa hái xuống, khiến ai nhìn cũng chỉ muốn cắn một miếng.

Hôm đó, cũng không hiểu Chu Tùng An bị gì mà nhất quyết mua tặng cô. Son đã mua rồi nhưng Khang Kiều không để anh ấy bỏ tiền. Thỏi son này rất đắt, vì chuyện này cả quãng đường sau đó Chu Tùng An làm bộ giận dỗi cô.

Sau khi về nhà, Khang Kiều để bừa nó một chỗ. Cô phát hiện ra nó vào nửa đêm, lúc đó cô ở trong gương trông rất nhợt nhạt, tới mức cô không dám nhìn nữa, thế là cô tô son.

Sau khi tô xong, Khang Kiều mới phát hiện người bán hàng không hề lừa mình.

Lúc này đây, Khang Kiều hy vọng thỏi son có thể giúp cô.

Cô khẽ thở ra để giọng mình trở nên dịu dàng khả ái hơn, rồi gọi thầm một tiếng: “Liên Ngao!”.

Người đang vui đầu đọc sách ngẩng lên, giọng tỏ ra kinh ngạc: “Sao lại là cô”.

Là tôi, là tôi đây.

Bước thêm nửa bước nữa để ánh sáng êm ái rơi xuống mặt mình, cô nhìn thẳng Hoắc Liên Ngao.

Nhìn rõ chưa? Hoắc Liên Ngao, đôi môi đã tô son của tôi trông rất giống quả mật đào mọng nước.

Có muốn cắn một miếng không?

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Năm 2002 - 2003 (17)

Ánh đèn xung quanh rất dịu mát, chính là kiểu ánh sáng Khang Kiều muốn, dịu dàng, mơ hồ, làm chuyện gì trong bầu không khí này cũng sẽ tự tại hơn một chút, ít nhất sẽ thoải mái hơn một chút.

Cô đứng đó yên lặng nhìn anh. Trước khi tới cô đã tắm rửa và gội đầu, bây giờ người cô thoang thoảng hương thơm của sữa tóc và dầu gội tóc. Cô không chọn cách buộc tóc lên như mọi khi mà để tóc xõa xuống vai một cách tự nhiên.

Nghê Hải Đường từng không chỉ một lần oán trách Khang Kiều sao cứ thích buộc tóc lên, bà hay cằn nhằn: “Khang Kiều, ngoan, bỏ tóc xuống, như vậy sẽ đẹp hơn”.

“Muộn vậy rồi, cô tới phòng tôi làm gì?” Hoắc Liên Ngao chau mày: “Sao không buộc tóc lên, mặt cô đã trắng như ma rồi lại còn thả tóc, đi lại còn không phát ra tiếng động, rất dễ khiến người khác hết hồn đấy”.

Khang Kiều nhớ tới chuyện cậu chủ Liên Ngao sợ ma. Nhưng anh nói như vậy thật sự khiến người đã chuẩn bị sẵn mới tới thêm phần ngượng ngập.

Anh nhíu mày càng lúc càng chặt, bởi vì…

“Cô giẫm lên thảm của tôi rồi.” Chủ nhân căn phòng rất không vui.

Đây đã là lần thứ hai Khang Kiều nghe được câu nói này từ miệng Hoắc Liên Ngao. Lần trước khi nghe xong cô đã nhanh chóng tránh ra, nhưng lần

https://thuviensach.vn

này thì không, ngược lại cô tiến thêm nửa bước, đầu gối chỉ còn cách thành giường vài phân.

“Khang Kiều!” Hoắc Liên Ngao cao giọng.

Khang Kiều đứng im, cuốn sách trong tay Hoắc Liên Ngao bị quăng về phía cô. Khang Kiều vẫn không dịch chuyển, cuốn sách cứ thế bị ném trúng đầu cô, nơi ấy rất đau, có thể thấy Hoắc Liên Ngao không có chút thương hoa tiếc ngọc nào.

Xoa xoa sống mũi, Hoắc Liên Ngao tỏ ra khó xử: “Thật hết cách với cô. Thật ra tôi cũng đoán được cô tới phòng tôi vì chuyện gì. Lần này nhất định cũng là vì mẹ cô. Về đi, nếu chuyện phá tranh lần trước được hình dung như một tai nạn giao thông thì hành vi của mẹ cô lần này đã gây ra một vụ tai nạn với xe tải rồi đấy. Lát nữa quản gia Diêu sẽ mang thuốc tới, tốt nhất cô nên về ngay bây giờ đi, để ông ấy nhìn thấy cô xuất hiện trong phòng tôi tối muộn thế này sẽ nghĩ linh tinh đấy”.

Tại ánh sáng trong phòng ơ? Nếu không tại sao cô lại chần chừ mãi không dám bò lên giường anh. Nhất định là vậy, ánh đèn hai bên đầu giường vẫn còn sáng, hay là tắt bớt một bên nhỉ? Nên tắt bên trái hay bên phải đây? Chắc là tắt bên phải thì thích hợp hơn? Bây giờ Hoắc Liên Ngao ngồi khá gần bên phải.

Tiến thêm bước nữa, Khang Kiều chạm tới nút công tắc phía bên phải giường, hơn nữa còn thành công tắt nó đi. Quả nhiên vì ánh đèn, bây giờ cô vắt ngang chân một cái, trong chớp mắt đã ngồi lên giường Hoắc Liên Ngao.

Cậu chủ Liên Ngao thường ngày phản ứng rất nhanh lúc này lại hơi chậm. Động tác của cô khiến anh sững sờ, sau đó anh nói: “Sao lại tắt đèn đi, lại còn ngồi lên giường của tôi nữa? Cô có biết tôi ghét nhất là bị người

https://thuviensach.vn

khác sờ vào đồ đạc của mình không? Đầu gỗ, cô muốn tìm cái chết phải không?”.

Trong lúc đó, Hoắc Liên Ngao định giơ tay bật đèn nhưng nửa đường bị chặn lại. Khang Kiều dùng hết sức giữ tay anh. Cô nhắm mắt lại, khi anh nói câu: “Khang Kiều, hôm nay cô uống nhầm thuốc à?”, cô cũng bắt lấy tay anh rồi từ từ, từ từ…

Không có âm thanh, một chút cũng không, bàn tay đó được cô dẫn dắt, xuyên qua vạt váy đồng phục màu trắng, tiến dần lên từng chút từng chút, rồi phủ lên bầu ngực tròn trịa của cô. Vẫn hoàn toàn im ắng, Khang Kiều vốn dĩ định mặc một bộ quần áo hở hơn một chút nhưng cô vẫn không đủ dũng khí, cuối cùng chọn một bộ khiến mình tự nhiên nhất. Đó chính là bộ đồng phục này.

Khang Kiều rất thích hai màu xanh trắng của nó.

Ngoài tiếng thở xen lẫn nhau của hai người thì không thứ âm thanh nào khác, xung quanh yên ắng tới nỗi có thể nghe được tiếng bụi rơi xuống nền đất.

Cô nhắm mắt, nói ra những lời đã chuẩn bị sẵn một cách máy móc: “Chỉ cần coi những bức ảnh đó vĩnh viễn là bí mật, anh, anh có thể… có thể sờ… chỉ cần anh muốn, lúc nào cũng được, hơn nữa…”.

Giọt nước mắt bị mí mắt chặn lại chảy ngược vào trong, lùi mãi lùi mãi, từ hốc mắt lùi xuống một nơi không tên trong trái tim rồi bị bóng tối nuốt dần từng giọt.

Giọng nói đó không giống cô phát ra, cô khó khăn tiếp tục: “Hơn nữa, hơn nữa chỉ cần anh muốn, anh còn có thể làm chuyện khác”.

Bàn tay đặt vào chỗ đó vì sao vẫn không động. Chỗ đó không nhỏ chút nào, cô run rẩy: “Muốn không? Có muốn không?”.

https://thuviensach.vn

Đáp lại cô là sự rời đi của bàn tay ấy. Cho dù nhắm mắt lại, cô cũng có thể cảm nhận được chủ nhân của nó đang phẫn nộ. Anh rút tay ra khỏi quần áo cô, đổi thành túm cổ áo cô. Người cô bị anh nhấc lên.

Thanh âm giận dữ truyền tới: "Tôi còn tưởng cô khác mẹ cô, thì ra cũng giống nhau cả, giống nhau thôi…".

Giống nhau gì chứ? Khang Kiều mở mắt ra, nước mắt nhờ thế cũng được giải thoát, từng giọt từng giọt từ khóe mắt rơi xuống. Giống như không nhìn thấy sự phẫn nộ, của anh, cô lên tiếng: "Muốn không? Có muốn không? Ban nãy anh cũng sờ rồi, nó không nhỏ chút nào, hơn nữa, hơn nữa tôi có thể bảo đảm với anh, chưa ai chạm vào nó. Thậm chí, tôi xin hứa, chỉ anh được chạm vào nó. Muốn không? Muốn chứ?".

"Thật là! Cô đúng là hết thuốc chữa rồi!" Anh bật ra từng từ từng chữ.

Biết chứ, cô biết mình đã vô phương cứu chữa, cô cũng ghét bản thân của hiện tại lắm, nhưng ghét gì thì ghét vẫn phải làm. Người cô bay bay như một người giấy, thứ duy nhất chống cự là những giọt nước mắt chảy không ngừng. Cũng chỉ còn nước mắt mà thôi, các bạn xem, cô vẫn còn một chút lòng tự trọng.

Hai gương mặt kề nhau rất sát, rất sát, bốn con mắt đang nhìn nhau trừng trừng. Cô đang cầu xin còn anh đang khinh bỉ. Lúc này đây, tiếng gõ cửa vang lên, quản gia Diêu gọi: "Liên Ngao, cậu chủ Liên Ngao".

Chất giọng già nua ấy khiến cô như một con thỏ bị hoảng sợ, cũng không biết lấy sức lực từ đâu, cô lập tức thoát khỏi sự khống chế của anh, hơn nữa còn tìm được chỗ náu mình cực nhanh. Cô chui vào trong chăn của anh, cứ thế tụt dần xuống, để cả chiếc chăn che kín người mình. Cơ thể cô bắt đầu run lên bần bật. Cuối cùng cô cũng biết sợ rồi.

Thật ra cô rất nhát gan.

https://thuviensach.vn

Chỉ cần anh nói một tiếng “Vào đi” là cánh cửa ấy sẽ bị đẩy ra, nếu không thì chỉ còn tồn tại một khả năng khác, cô đã khóa trái cửa.

Khóa trái cửa, việc này nghe còn khiến người ghét bỏ hơn.

Câu “Vào đi” đã mấy lần gần bật ra khỏi miệng Hoắc Liên Ngao, nhưng giữa chừng không hiểu vì nguyên nhân gì anh lại ngập ngừng không nói. Vì cơ thể đang run lẩy bẩy dựa sát vào mình ư? Chủ nhân của nó hóa ra cũng biết sợ?

Cô vẫn còn dùng một cách thức quê mùa đến thế, nhưng cô không biết rằng, cách này với anh là vô dụng. Cô không phải người đầu tiên bò lên giường anh, còn có vô số những người đáng yêu hơn, gợi cảm hơn.

Một buổi chiều mùa xuân năm Hoắc Liên Ngao tám tuổi, đó là buổi chiều cuối tuần, anh và bà ngoại tới nhà thờ cầu nguyện. Vô tình, Hoắc Liên Ngao bắt gặp một quản lý nhà thờ và một nữ nhân viên tình nguyện đang làm tình. Anh còn nhớ cảnh tượng đầu tiên bắt gặp khi đẩy cánh cửa ấy ra ánh sáng hắt vào từ cánh cửa sổ bằng kính nhiều màu sắc. Ánh sáng phản chiếu lên hoa tươi trên bàn thờ. Những bông hoa đó đang đung đưa. Sau đó anh nhìn thấy hai cái mông một đen một trắng đang rung lắc. Cùng với đó còn những âm thanh đứt quãng, khó nghe, xiên xẹo phát ra từ hai người đó.

Anh len lén đóng cửa lại, sau khi đi vòng qua chỗ rẽ thì bụng bắt đầu cuộn trào, sau đó anh nôn hết cả bữa trưa ra.

Nếu không phải vì màu sắc rực rỡ của lớp kính dán trên cửa sổ, nếu không phải vì loài hoa tươi trên bàn thờ quá kiều diễm, nếu lúc đó đứa trẻ nhỏ tuổi là anh không có chút sùng bái với người vị quản lý có nụ cười thân thiện đó, nếu chồng của nữ nhân viên tình nguyện kia không phải bạn của bà ngoại, có lẽ anh sẽ nhanh chóng quên chuyện này đi.

https://thuviensach.vn

Nhưng chuyện này giống như chiếc áo choàng xấu xí khoác lên người vị ma vương bóng đêm, dần dần biến thành một ám ảnh kinh hoàng, không sao xua đi được, khiến anh không bao giờ cảm thấy hứng thú với chuyện quan hệ nam nữ.

Nhưng, bây giờ lại có một người con gái không biết điều bò lên giường của anh, hơn nữa thân phận của người này còn là con gái của kẻ thù, cô mang một gương mặt giống hệt như kẻ thù.

Tiếng gõ cửa bên ngoài không còn nữa, tiếng bước chân cũng xa dần.

Rất tốt, rất tốt, tin rằng sau tối nay anh có thể xóa sạch mọi phiền não bám theo mình thời gian gần đây. Khang Kiều và mẹ cô hoàn toàn giống nhau, giỏi bò lên giường. Cửa sổ của anh rất to, anh sẽ không hề do dự ném người vô số lần giẫm lên thảm trải sàn của anh ra ngoài cửa sổ. Cơn sốt do dị ứng thức ăn khiến nộ khí trong anh càng thêm bừng bừng.

Cơ thể kia vẫn còn đang run. Anh vắt ngang qua người cô qua lớp chăn, thứ duy nhất hở ra ngoài là tay cô. Nó đang nắm chặt chiếc chăn. Anh tách hai bàn đó ra, kéo chiếc chăn xuống dưới, cảnh tượng bên dưới khiến anh ngẩn người.

Do hiệu quả của ánh đèn, khuôn mặt cô quá nửa chìm trong bóng tối. Ánh sáng chỉ hắt được tới mũi cô. Chút quầng sáng mờ mờ tan ra trên chóp mũi cô, chóp mũi hơi vểnh lên, cũng không hiểu sao lại hấp dẫn ánh nhìn của người ta đến thế. Trong cơn bàng hoàng, người cô hơi nhúc nhích, đầu hơi ngửa ra sau, sau đó những tia sáng nơi chóp mũi cũng rơi xuống dưới, rơi xuống một bộ phận khác của cô. Đó là đôi môi bóng được tô son hồng, rất ướt át. Dưới ánh đèn, nó như một quả đào vừa đúng thời kỳ trưởng thành, đầy chất dinh dưỡng, non tơ, mềm mại, khiến người ta cực kỳ muốn cắn một miếng.

https://thuviensach.vn

Nếu cắn một miếng, không biết có thể nếm được chút nước nào không? Suy nghĩ này khiến lòng anh ngứa ngáy.

Như bị ma nhập, anh cúi đầu, ngậm vào nơi ướt át đó, thầm nghĩ không biết liệu dư vị có ngọt ngào như mật đào không. Đầu lưỡi anh tỉ mỉ, dịu dàng lướt đi. Không đủ, anh muốn nhiều hơn nữa. Động tác của anh cực kỳ trúc trắc, tới nỗi… tâm trạng phẫn nộ một lần nữa bị châm lên. Mật đào chết tiệt, con gái của kẻ thù nửa đêm bôi son rồi trèo lên giường anh khiến anh tức điên, hơn thế axanh có cảm giác như bị sắp đặt. Anh ngậm chặt lấy cánh môi cô, anh muốn lau sạch lớp son khiến mình bị mê hoặc, như vậy nó sẽ không tạo cảm giác muốn cắn nữa.

Môi anh lăn qua môi cô rồi dừng lại bên khóe miệng. Anh chống người dậy, cúi đầu, nhìn cơ thể phía dưới. Khi ánh mắt chạm tới hai điểm gồ lên dưới lớp vải tơ tằm thì dường như cơn giận chỉ càng tăng thêm.

Con gái của kẻ thù đã chuẩn bị trước khi đến, cứ thế táo bạo xuất trận. Phẫn nộ dấy lên ý phá hoại của anh. Anh bọc lấy nó bên ngoài lớp vải. Cả khối tròn nở ra rồi gọn lại dưới tay anh. Dưới tay anh nó có thể thành bất kỳ hình thù gì. Thứ quỷ quái từng khiến anh nghi hoặc một thời gian, anh muốn biết cụ thể khi nắm nó trong tay sẽ có cảm giác gì. Anh muốn chứng minh nó chẳng qua chỉ là hai khối thịt mà thôi. Phải, là hai khối thịt, chỉ là hơi mềm hơn một chút mà thôi. Mềm tới mức nào nhỉ, tới mức tay anh hơi thu lại là nó nhẹ nhàng bật ra. Ngón cái của anh đè lên hột nhỏ xíu đứng thẳng, thế rồi anh nghe thấy cô khẽ ư hừ một tiếng. Âm thanh đó như hút hồn, lòng bàn tay anh cũng như bị châm lửa. Anh dừng tay lại, hít sâu, một luồng khí từ dưới bụng xông lên, hình thành một hiệu ứng. Dưới hiệu ứng đó, anh có được trải nghiệm đầu tiên của người trưởng thành. Nơi đó ngạo nghễ ngẩng đầu, muốn tìm một nơi ấm áp ướt át để đầu quân. Cảm giác này, chết tiệt! Bàn tay muốn luồn sâu vào trong quần áo cô bị giữ chặt, hơn nữa sức lực còn không hề nhỏ.

Chất giọng cố gắng đè nén mang theo chút phẫn nộ:

https://thuviensach.vn

“Chính cô để tôi sờ đấy.”

“Anh thề đi.”

“Tôi không ép cô trèo lên giường tôi.”

“Anh thề đi.”

“Đừng nói mấy lời ngốc nghếch.”

“Thề đi.”

“Cô còn nói mấy câu vớ vẩn nữa, tôi sẽ ném cô ra ngoài cửa sổ.”

“Thề!”

“Thề cái quỷ ấy, Khang Kiều!”

“Thề đi!”

“Cô có thôi đi không?”

“Thề!”

Thề chứ gì? Tiếng lớp vải tơ tằm bị xé ra vừa giòn vừa vang, không hề chần chừ.

Một cơn gió thổi qua, thổi bay lớp sương mù mờ mờ, trả lại diện mạo thật của đỉnh núi, tươi đẹp, thanh tú, dễ thương, giống như đóa hoa trà nở rộ, nơi đỉnh núi cũng mang một màu đỏ tươi. Đúng như cô nói, nó không hề nhỏ. Cô còn nói chưa ai chạm vào nó. Có những nguyên lý thật sự không cần ai dạy. Đầu lưỡi của anh bắt đầu rục rịch, muốn chọc ghẹo đỉnh núi ấy, muốn chọc xong thì ngậm chặt. Suy nghĩ này thúc giục anh cúi đầu. Nhưng chủ nhân của cơ thể lại lấy tay che đi. Anh nghiến răng nói:

“Chính cô chọc ghẹo tôi trước.”

https://thuviensach.vn

Đúng vậy mà, anh đang ở yên trong phòng đọc sách, cô cứ nhất quyết trèo lên giường của anh.

Cô gái dây thần kinh đã chết vẫn kiên trì: “Thề đi!”.

Cô có biết muốn khống chế cô không hề khó không?

“Khang Kiều!” Anh cảnh cáo cô.

“Liên Ngao, anh thề đi.”

Giọng nói này run rẩy cực độ, có lẽ là sợ thật. Nhưng cho dù sợ hãi cái miệng của cô vẫn rất quật cường, lặp đi lặp lại âm thanh ấy.

Anh muốn cô im lặng, nhưng không hiểu sao lại hóa thành câu nói: “Được, tôi thề”.

Có trời mới biết anh vừa nói gì.

Đôi tay đặt trước ngực từ từ bỏ ra, tay anh cuối cùng cũng chạm tới, anh nắm giữ hai khối tròn trong tay, bờ môi nghe theo tiếng gọi của trái tim.

Rõ ràng trông giống một khúc gỗ mà lại mềm mại đến thế, xúc cảm mềm mại khiến một nơi nào đó cũng sốt ruột.

Anh muốn được tiến vào, anh biết nơi ấy ở đâu.

Tay anh từ ngực cô dịch chuyển xuống dưới, qua eo, hông, rồi men theo vạt váy xếp ly trắng, vén nó lên.

Ngón tay anh men theo mông cô vòng ra sau kheo chân.

Anh muốn giật ra nhưng một lần nữa lại bị ngăn cản, cơ thể phía dưới đã run đến không chịu nổi rồi.

Lại… lại nữa.

https://thuviensach.vn

Rõ ràng người gây ra tình trạng này là cô. Anh dùng sức, lúc này cô mới bỏ tay ra.

Họ nói với anh rằng, ở một số phương diện đàn ông không cần ai dạy bảo. Anh dẫn dắt cho cô mở rộng chân, ngón tay khi chạm tới nơi thầm kín thì như bị giật điện. Người kia dường như cũng có chung cảnh ngộ với anh, co rụt lại, cự tuyệt. Anh không cho phép, một tay giữ chặt eo cô.

Dưới những ngôn từ khó hiểu của thầy cô, qua những cuộc bàn tán vô tư của bạn bè, những ấn tượng mơ hồ từ sách báo, phim ảnh mang lại được hiện lên rõ ràng vào giây phút này. Cô rất yếu ớt, hoàn toàn trái ngược với anh, nhỏ bé mà yếu ớt. Đó là một cô gái nhỏ rất mẫn cảm, mẫn cảm mà thành thực. Người cô run lên theo động tác của anh. Cơn run rẩy đó mang theo những tuyệt vời của ái tình. Dường như không còn kích động như lúc trước nữa, anh chống người lên quan sát biểu cảm của cô. Cô hoang mang như một con thỏ nhỏ.

Bàn tay không biết đặt đâu cuối cùng ấn lên công tác bên trái giường, cả căn phòng chìm vào bóng tối. Trong bóng tối ấy, tư duy của cô muốn tìm kiếm bức tranh Tạm biệt Khang Kiều trên tường. Khi tới đây cô còn đặc biệt nhìn nó. Nó vẫn như lần đầu tiên gặp mặt. Trong bóng tối, anh trực diện và hoang tàn. Khi đạt tới độ sâu nhất, cô cắn chặt môi chịu đựng cơn đau đớn. Khi anh đi ra, một tiếng hét cũng bật ra khỏi miệng cô. Mỗi một cử động của anh giống như lúc nào cũng có thể tiêu diệt sinh mạng của cô vậy.

Tay cô bỗng ấn lên vai anh, muốn ngăn cản anh, không để anh vào sâu như vậy. Sau đó cô nghe thấy anh giận dữ cảnh cáo: Đừng ồn ào, em ồn tôi cũng đau theo, em kẹp tôi chặt quá.

Sao có thể để anh đau được, lỡ anh vì đau mà không vui, nuốt lời thì phải làm sao?

https://thuviensach.vn

Thế là cô một lần nữa cắn chặt môi, hơn nữa còn men theo ký ức nhớ lại những cách làm cho đàn ông vui vẻ. Cô đan tay vào mái tóc anh, mặc cho anh va chạm. Trong bóng tối, hai cơ thể non nớt đang lặp đi lặp lại những động tác đơn điệu. Đau đớn khiến cô chìm vào một thế giới hỗn độn.

Dường như đã trải qua cả một thế kỷ, tiếng gầm khẽ kéo cô trở lại thực tại.

Anh vùi trong cơ thể cô, dựa đầu lên vai cô. Tiếng thở của anh phả vào tai cô, gấp gáp, vui vẻ, thỏa mãn. Tóc anh đã ướt rượt mồ hôi, tóc cô cũng vậy. Hai người như hai con cá vừa được vớt lên khỏi mặt nước, không ai nói gì, không ai còn sức để nói, xung quanh yên tĩnh chỉ còn tiếng đồng hồ tích tắc, tích tắc…

Cô rời khỏi phòng Hoắc Liên Ngao khi mới chỉ hơn mười hai giờ một chút. Khi rời đi, Hoắc Liên Ngao đang tắm, trước khi tắm, anh đưa cô một chiếc áo khoác: “Mặc cái này mà về, không cần trả lại”. Lúc đó trông Hoắc Liên Ngao cực kỳ giống Hoắc Chính Khải. Cô rút tay ra khỏi chăn, đón lấy chiếc áo khoác. Đợi khi tiếng nước vang lên, Khang Kiều bò dậy khỏi giường. Chân vừa chạm xuống mặt đất, cả cơ thể bỗng ngã xụi lơ xuống nền. Sau đó ở một nơi nào đó lại dấy lên cơn đau xé nát, thậm chí thở một nhịp cũng như mất mạng. Cô khó khăn đứng dậy, mặc áo vào. May mắn là chiếc áo Hoắc Liên Ngao đưa cô đủ dài, gần như chạm tới chân cô rồi.

Cô bước từng bước men theo cửa phòng đi ra, dần dần bước chậm hơn, rồi dừng lại ở đó, nghiêng mặt…

Bức tranh vẫn ở đó, dòng chữ đen, nền trắng. Cô âm thầm quay đầu lại. Chỉ có Khang Kiều biết, thật ra mọi thứ đã không còn như trước nữa, khác rồi, sau này cô sẽ không say đắm bức tranh ấy nữa.

Nhẹ nhàng khép cửa lại, cô kéo chặt áo khoác, đi tới đầu hành lang dài, rồi dựa vào một góc hành lang. Cô mượn bức tường hành lang để chống đỡ

https://thuviensach.vn

cơ thể như người giấy của mình, đôi chân dưới lớp áo khoác đang run lên.

Ánh đèn tường hắt bóng cô xuống nền đất, gầy gò, nhỏ bé, còn hơi giống một bà lão nữa…

Pre: “Không cần lo lắng, tôi không phải Nghê Hải Đường thứ hai. Giả sử thật sự có con, tôi sẽ rời khỏi đây.”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Năm 2002 - 2003 (18)

Con đường trở về phòng, Khang Kiều đi rất lâu, rất lâu, tất cả những cửa phòng cô đi ngang qua đều đóng chặt cửa. Tất cả mọi người đều đang chìm trong giấc mơ, không ai biết tối nay đã xảy ra chuyện gì.

Cô về phòng, tắm rửa, lên giường rồi nhắm mắt lại. Cơn buồn ngủ ập tới. Giấc mơ dài giống như một bức tranh không có biên giới. Trong bức tranh dài dằng dặc ấy, luôn có một bóng hình nhỏ bé khiến cô ngày nhớ đêm mong, cô dịch chuyển từng bước, từng bước về phía đó.

Khi chạm được vào, cô vùi mặt vào bờ vai người ấy, vui mừng đến rơi nước mắt.

Giống như vừa phải chịu đựng một sự ấm ức tột cùng.

Có lẽ tiếng khóc của cô đã làm ồn tới cái bóng nhỏ đó. Nó hất ra, cô lại dính vào, lại hất ra. Cuối cùng cô dứt khoát dán sát lại như một con gấu koala, vừa gọi tiếng bà ngoại vừa gào lên khóc.

Hơi ồn, về sau cô kiềm chế bớt âm thanh, nhưng…

Tiếng hu hu vẫn còn tiếp tục, gần trong gang tấc. Có người đang xoa mặt cô, bàn tay nhỏ xíu. Đó là bàn tay cô rất yêu, nó ra sức vỗ lên má cô.

Ừm, là Tiểu Phàn của cô đấy.

Là Tiểu Phàn của cô đang hu hu, không phải cô.

Nhưng nó đánh không nhẹ chút nào. Cô định kêu đau nhưng cổ họng lại như bị sốt, không sao bật được âm thanh ấy ra. Cô muốn giơ tay ngăn nó

https://thuviensach.vn

nhưng dường như không còn chút sức lực nào, sức cô chỉ đủ để mở mắt ra.

Cô mở mắt, căn phòng sáng bừng, khuôn mặt dán sát vào cô nước mắt nước mũi tèm lem. Xung quanh có mùi thuốc thoang thoảng, đây là phòng của cô.

“Chị?” Nó cất giọng khản đặc, thăm dò gọi.

Ngón tay cô nhẹ nhàng chạm vào tay Tiểu Phàn, lúc bấy giờ thằng nhóc mới bật cười: “Chị, chị bị ốm rồi”.

Giấc ngủ này Khang Kiều li bì suốt một ngày trời và gần hai đêm. Chập tối hôm qua Tiểu Phàn mới phát hiện ra cô. Nói theo lời nó thì chị khác hẳn ngày thường, cả người như quả cầu lửa vậy.

Về sau nghe nói câu trả lời của bác sỹ đã khiến Nghê Hải Đường tái mặt.

“Chị, bác sỹ nói phát hiện chậm chút nữa chị sẽ thành đần độn.” Hoắc Tiểu Phàn nói với cô.

Khang Kiều tuy gầy nhưng sức khỏe trước nay vẫn tốt, ngoài việc thi thoảng đau bụng do ăn đồ ăn không đảm bảo ra thì mấy bệnh như cảm sốt gần như là không có. Cơn sốt cao lần này tới mà không có một dấu hiệu nào, ngay cả bác sỹ cũng không tìm ra nguyên nhân. Một trong số các nguyên nhân Khang Kiều cũng lờ mờ đoán ra, vì tối đó, Hoắc Liên Ngao cũng hơi sốt.

Nhưng Khang Kiều nghĩ lần sốt cao này tới cũng khá đúng lúc. Gần đây cô đang học múa, như vậy mấy ngày tới có né một vài động tác yêu cầu biên độ lớn rồi.

Đêm xuống, Nghê Hải Đường tới phòng Khang Kiều. Bà ngồi trước giường, nắm tay cô và nói: “Khang Kiều, lần này con bị ốm quả thật đã làm mẹ hết hồn một phen. Trong lúc sốt con luôn miệng gọi bà ngoại. Lúc đó,

https://thuviensach.vn

mẹ có một cảm giác, có lẽ bà ngoại cảm thấy không nên để con tiếp tục đi theo mẹ nữa, nên muốn đưa con đi".

Nói xong, Nghê Hải Đường nhìn cô, giống như nếu không nhìn cô sát sao như vậy, cô sẽ đi theo bà ngoại mất.

Dưới ánh mắt của bà, Khang Kiều vô thức kéo cao cổ áo lên. Cô luôn cảm thấy Hoắc Liên Ngao sẽ để lại những dấu đỏ bộc lộ bí mật trên cổ cô. Khi làm động tác ấy, cô không dám nhìn Nghê Hải Đường, sợ người đưa cô tới thế giới này sẽ phát hiện ra bí mật đêm đó qua ánh mắt cô.

"Khang Kiều!"

"Vâng." Cô cụp mắt xuống, thấp giọng đáp.

"Sau này mẹ sẽ học làm một người mẹ tốt, giống như mẹ của những gia đình khác." Bà nói, dường như sợ Khang Kiều nghe chưa được rõ, bà nói rất chậm rãi.

"Vâng." Cô đáp.

Dang rộng hai tay, Khang Kiều lần đầu tiên chủ động ôm mẹ mình.

Khang Kiều luôn tâm niệm câu nói sáng đó của Nghê Hải Đường: "Chỉ cần mẹ vượt qua được kiếp nạn này, sau này mẹ sẽ cai rượu cai thuốc, nghiêm chỉnh sống cùng con và Tiểu Phàn".

Sau này ba người bọn họ sẽ sống thật bình yên. Cô, Nghê Hải Đường, Hoắc Tiểu Phàn. Họ sẽ cùng đi mua sắm, tới ngày lễ thì cùng đi xem phim, mặc những bộ quần áo giống nhau, cùng ra biển bơi lội.

Ba người có thể làm rất nhiều, rất nhiều việc.

Bệnh của Khang Kiều không hồi phục quá nhanh. Cơn sốt nhẹ nhưng liên miên khiến cô vắng mặt ở trường mấy ngày liền. Nghê Hải Đường

https://thuviensach.vn

cũng không giục cô. Mỗi tối trước khi đi ngủ bà lại tới phòng cô ngồi một lúc. Thậm chí bà còn nói: “Khang Kiều, nếu con không muốn học thêm thì sau này không cần phải đi học nữa”.

Mấy ngày đó, Chu Tùng An bổ túc xong cho Hoắc Liên Ngao cũng tới thăm Khang Kiều. Anh ấy mang tới cho cô một vài tin tức của Hoắc Liên Ngao, gần đây anh chỉ ở nhà, hơn nữa nghe nói còn học hành rất chăm chỉ.

Buổi chiều thứ năm Khang Kiều ốm, Nghê Hải Đường gọt lê cho cô. Khang Kiều đang đọc sách thì tiếng “Á!” ấy đột ngột xuất hiện. Ngẩng đầu lên, đập vào mắt cô là khuôn mặt tái nhợt của Nghê Hải Đường. Bà nhìn chằm chằm xuống ngón tay mình, lúc gọt hoa quả bà bị dao cứa vào tay, giờ ngón tay vẫn đang chảy máu.

Trong lúc băng vết thương cho bà, Khang Kiều còn nghe thấy bà lẩm bẩm: “Mẹ cảm thấy sắp có chuyện xảy ra rồi, mẹ dự cảm nhất định đã có chuyện xấu xảy ra. Không không, có lẽ là đã xảy ra rồi…”.

Khang Kiều dĩ nhiên biết Nghê Hải Đường lo lắng chuyện gì. Nghê Hải Đường bây giờ không khác gì chim sợ cành cong. Mấy ngày gần đây mặt bà gầy rộc đi trông thấy, khóe mắt còn có vết bầm hơi mờ.

“Mẹ đừng suy nghĩ linh tinh, làm gì có chuyện chứ.” Khang Kiều cố gắng nói bằng ngữ khí nhẹ nhàng.

Bà đặt bàn tay không bị thương lên đầu cô, cất giọng không được bình thường cho lắm: “Không, nhất định đã có chuyện gì xảy ra. Khang Kiều, con biết không? Lúc bà ngoại con gặp chuyện, mẹ cũng đang gọt hoa quả, rồi cũng bị đứt tay, hơn nữa còn cùng một ngón”.

“Chỉ là trùng hợp thôi.”

Nghê Hải Đường dường như không nghe thấy lời cô nói: “Khang Kiều, không tin con nhìn đi, vết thương ấy vẫn còn”.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều nhìn thấy một vết thương cũ bên cạnh vết thương mới của bà. Chúng gần như giống hệt. Cô ngẩng lên, ngây người nhìn bà. Cô nghĩ sắc mặt cô bây giờ trắng bệch như tuyết, cô đoán Nghê Hải Đường nhất định rất sửng sốt vì sắc mặt của cô.

Nghê Hải Đường ép ra một nụ cười gượng gạo, giả vờ bình tĩnh nói: "Trông con hoảng sợ kìa, mẹ vừa nói vớ vẩn ấy mà. Khang Kiều, con nói phải, trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy chứ?".

Đúng đúng, Khang Kiều đờ đẫn gật đầu, rõ ràng tối đó Hoắc Liên Ngao đã thề rồi.

Sau khi Nghê Hải Đường rời khỏi phòng, Khang Kiều cố gắng dồn mọi sự tập trung vào cuốn sách. Nhưng không một chữ nào lọt vào đầu cô, trái tim cô cứ thấp thỏm không yên.

Một lát sau, cửa phòng một lần nữa bị mở ra, người bước vào là Chu Tùng An, anh đến sớm hơn mọi ngày hơn một tiếng đồng hồ.

Chu Tùng An cho Khang Kiều biết chiều nay Hoắc Liên Ngao đã hủy buổi học bổ túc vì anh muốn đánh Squash với Hoắc Chính Khải.

Hoắc Chính Khải đã trở về? Chẳng phải ngày mai mới về ư?

Tin tức của Chu Tùng An khiến nỗi bất an trong Khang Kiều tăng lên cực độ. Cô lên tiếng: "Tùng An, bây giờ em không khỏe lắm, em muốn nghỉ ngơi".

"Không khỏe? Để anh gọi bác sỹ." Chu Tùng An vừa nói vừa lấy điện thoại.

Cô giữ tay Chu Tùng An lại: "Không cần, em ngủ một giấc là ổn".

https://thuviensach.vn

Anh ấy đặt tay lên đầu, nhìn sâu vào mắt cô: “Khang Kiều, mau khỏe lại nhé. Em khỏi bệnh rồi anh sẽ đưa em đi ăn kem, món kem ngon nhất thế giới”.

Khang Kiều gật đầu.

Chu Tùng An đi rồi.

Khang Kiều gọi điện hỏi quản gia Diêu. Ông ấy nói Hoắc Liên Ngao gọi điện bảo Hoắc Chính Khải về sớm trước một ngày.

Ngắt điện thoại, Khang Kiều đoán mọi chuyện tới tám, chín phần sẽ xảy ra như vậy. Hoắc Liên Ngao là kẻ hai mặt, chẳng phải cô đã nhiều lần chịu thiệt rồi ư? Sao vẫn dễ dàng tin anh như vậy!Cô ngây thơ tưởng rằng Hoắc Liên Ngao dù có xấu xa cũng chân thành. Khi Hoắc Liên Ngao chào đời, Lâm Chi Hoa – một con chiên của Cơ Đốc giáo đã từng để mục sư làm lễ cho con trai mình. Những đứa trẻ được nhận lễ sẽ trở thành con trai của Mặt trời, cả đời phải biết giữ lời hứa của mình.

Rời khỏi phòng, Khang Kiều men theo con đường tối hôm đó, bước chân cô nhanh như bay. Chu Tùng An cho cô biết, hai người họ hẹn nhau chơi Squash vào lúc ba giờ, bây giờ là hai giờ kém hai lăm. Khang Kiều thầm cầu nguyện trong lòng, Hoắc Liên Ngao vẫn ở trong phòng, nếu không, cô thật không biết đi đâu để tìm anh.

Bước chân của cô phiêu bồng, đầu nặng tựa ngàn cân, tựa như chỉ cần bất cẩn một chút nó sẽ đè xuống người, mỗi bước cô đi đều lực bất tòng tâm.

Hành lang dài giữa trưa im phăng phắc. Đứng trước cửa phòng Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều thở hồng hộc. Cô mở cửa ra mà không kiêng dè bất kỳ điều gì, may mắn là cửa không khóa.

https://thuviensach.vn

Cô đi thẳng vào bên trong, tìm từng nơi, từng nơi một. Cuối cùng cô gặp Hoắc Liên Ngao trong phòng thay đồ. Anh đang đứng trước gương sửa lại cổ áo.

Ánh sáng hắt cái bóng nhạt nhòa của cô xuống nền nhà, cô như một hồn ma bước dần về phía Hoắc Liên Ngao, sau đó đứng bên cạnh anh, chờ đợi.

Không biết vì bước chân của cô quá nhẹ nhàng hay vì Hoắc Liên Ngao đang quá tập trung, anh không hề phát hiện ra sự có mặt của cô, khiến cô cũng không dám lên tiếng.

Cô và anh cách nhau rất gần. Sửa quần áo xong, anh quay sang thì hai người đụng mặt.

Sau vài giây, Hoắc Liên Ngao cất giọng bực dọc: “Sao cả ngày cô như ma vậy?”.

Trùng hợp thật, Khang Kiều cũng có cảm giác này, nhưng bây giờ cô không có tâm trạng cùng anh thảo luận chuyện ấy. Cô hỏi: “Hoắc Liên Ngao, anh định đi đâu?”.

Lùi về sau, Hoắc Liên Ngao kéo dãn khoảng cách với cô. Anh quan sát cô từ đầu tới chân, một chút châm biếm và ghét bỏ nhảy ra khỏi mắt anh: “Lại không buộc tóc? Đồng phục biến thành áo cà sa rồi à?”.

Rời đi quá vội vàng, Khang Kiều không có thời gian thay quần áo. Bây giờ cô đang mặc bộ quần áo ngủ dài đúng là có hơi giống cà sa.

“Nhưng chị gái à, bây giờ là ban ngày, tôi không có tâm trạng chơi trò đó với một con ma mặt trắng bệch giữa ban ngày ban mặt đâu.”

Nói xong, Hoắc Liên Ngao cúi xuống cầm túi đựng vợt để bên chân mình.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều giơ tay chặn anh lại, kiên quyết chặn tới cùng.

“Hoắc Liên Ngao, tối đó anh đã thề.” Cô cất giọng khó khăn, Khang Kiều vốn không muốn nhớ lại chuyện tối đó, nhưng bây giờ cô buộc phải nhớ.

“Tôi không quên.”

Vậy thì tốt, vậy thì tốt, Khang Kiều thở phào, nhưng đúng lúc này lại nghe thấy anh nói.

“Nhưng lúc đó tôi nói với cô là những bức ảnh.”

Cô ngẩng đầu, sững sờ nhìn khuôn mặt anh, miệng lắp bắp: “Ý gì, Hoắc Liên Ngao, anh nói vậy… có ý gì? Thế nào gọi là những bức ảnh?”.

“Lại…” Ngữ khí chuyển sang sốt ruột, anh giơ tay, lòng bàn tay rộng lớn hoàn toàn che kín cả khuôn mặt cô: “Lại cái điệu bộ ma quỷ đó. Khang Kiều, tôi rất ghét cô nhìn tôi như vậy, cứ như con ngươi sắp rớt xuống vậy”.

“Thế nào gọi là những bức ảnh? Hoắc Liên Ngao, anh nói rõ ràng một chút đi.” Cô lấy tay giữ cổ tay kia của anh lại.

“Nói rõ ràng? Được thôi, chẳng phải hôm đó ngoài ảnh ra tôi còn cho cô xem clip sao? Hôm đó cô không hề nói clip.” Anh nói lời này như một lẽ dĩ nhiên: “Thế nên lát nữa, khi tới gặp bố, tôi sẽ không đưa ảnh ra mà sẽ đưa clip”.

Một tiếng “ầm” rung chuyển đất trời.

Anh phải che khuôn mặt đó đi, khuôn mặt mà tối ấy anh luôn muốn hủy diệt. Đây là phòng của mẹ, trong phòng vẫn còn treo tranh của mẹ.

Vậy mà anh lại làm chuyện ấy, lên giường với con gái của kẻ thù.

https://thuviensach.vn

Thật nực cười! Nực cười và hoang đường! Mọi chuyện tới không chút dấu hiệu, đến nỗi tối hôm đó sau khi tắm xong, Hoắc Liên Ngao đã đứng sững người trước giường nửa tiếng đồng hồ.

Ga giường nhàu nhĩ, mùi hương không rõ ràng còn lưu lại trong phòng đang nhắc nhở anh, chuyện không nên xảy ra đã xảy ra rồi.

Về sau, anh yêu cầu người làm thay toàn bộ chăn ga giường, từ màu nâu chuyển sang xanh đậm, lúc ấy anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Tối nay anh đã gọi điện cho đám bạn, họ lên kế hoạch lái thuyền buồm vượt Thái Bình Dương. Trước đó việc anh phải làm là trao đoạn clip cho Hoắc Chính Khải, sau đó kết thúc mọi việc bao gồm cả đêm hoang đường kia. Anh muốn ném tất cả xuống đáy đại dương.

Nhưng ngày trở về của ông mỗi lúc một gần, anh lại không bình tĩnh vì kế hoạch đã được sắp đặt chu đáo, ngược lại tâm trạng càng thêm tệ hại. Anh luôn nhớ rõ cơ thể run rẩy dưới thân mình, giống như một con chim nhỏ bị vặt trụi lông.

Mỗi khi giây phút đó xuất hiện, Hoắc Liên Ngao lại tự thôi miên chính mình: “Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình”. Thế là, tối qua, anh đã gọi điện cho Hoắc Chính Khải.

Cứ tiếp tục như vậy anh có thôi miên cũng vô ích.

Chính cô con gái của kẻ thù đã đào hố gài bẫy anh trước.

Phải, là như vậy!

Lúc này đây, đối mặt với khuôn mặt trắng bệch ấy, Hoắc Liên Ngao lạnh lùng nói: “Khang Kiều, bây giờ cảm thấy tệ hại phải không? Cảm thấy như xôi hỏng bỏng không?”.

https://thuviensach.vn

Đầu óc cô choáng váng dữ dội, suy nghĩ duy nhất còn bắt được là phải ngăn cản Hoắc Liên Ngao bước ra khỏi đây. Suy nghĩ này thúc giục cô đẩy anh ra rồi gấp gáp đóng cửa phòng thay đồ lại, hơn nữa còn dùng lưng chắn cửa, đứng sững như một thân cây.

Mẹ đã hứa với cô, sau này sẽ sống tử tế, sẽ cùng cô và Hoắc Tiểu Phàn làm rất nhiều chuyện.

Hoắc Liên Ngao tiến từng bước về phía cô, nhấc cô lên một cách hết sức dễ dàng. Mắt cô sắp không mở ra nổi nữa, cô phải mất rất nhiều sức mới không nhắm mắt lại để nhìn anh chằm chằm.

Cũng phải dùng cạn sức mới cất được lên thứ tiếng đáng thương: “Hoắc Liên Ngao, đừng đưa mấy thứ đó cho chú Hoắc. Như vậy, mẹ tôi sẽ chết, anh không sợ ma ư?”.

Anh dường như không bị cô dọa.

“Hoắc Liên Ngao, bà ngoại tôi nhất định không nỡ nhìn tôi bị bắt nạt. Anh đã bắt nạt tôi. Hoắc Liên Ngao, anh có biết tối đó anh làm tôi rất đau không. Tôi nói cho anh biết, bà ngoại rất bênh tôi.”

Vẫn không tỏ thái độ gì.

Cô run run môi, định nói tiếp.

“Im lặng.” Giọng nói lạnh như băng vang lên bên tai cô: “Cái dáng vẻ của cô bây giờ đã khó coi hơn cả ma rồi”.

Trong lúc đó, anh buông tay. Khang Kiều cảm giác người mình nhẹ như bay ra ngoài. Cô thậm chí còn cảm thấy quỹ đạo của mình giống như người giấy, gió thổi tới đâu, cô bay tới đó.

Khuôn mặt của Hoắc Liên Ngao mỗi lúc một xa.

https://thuviensach.vn

Cánh cửa phòng thay đồ bị đóng lại.

Buổi chiều hôm ấy, người làm nhà họ Hoắc đều nhìn thấy chủ nhân nhỏ của họ bế đứa con riêng kia đi hết hành lang này tới hành lang khác.

Nghe nói, chủ nhân của họ nhặt được đứa con riêng trên đường. Nghe nói cô ta ngất xỉu ở một nơi nào đó. Nghe tin, quản gia Diêu vội vàng tới nơi, nói với cậu chủ Liên Ngao, đứa con riêng đã bị bệnh một thời gian rồi, quản gia Diêu còn tường tận tính cả ngày tháng.

Sau khi nghe xong, cậu chủ Liên Ngao rảo nhanh bước chân, bế đứa con riêng chạy về phía garage. Trên đường đi, có bảo vệ muốn bế thay cũng bị anh giận dữ từ chối.

Buổi chiều hôm ấy, chủ nhân của họ bị cậu chủ Liên Ngao bỏ rơi ở phòng Squash.

Kết quả được đưa ra sau chuyện này là: “Cậu chủ Liên Ngao của họ quả là thiên sứ”, “Nếu là tôi, tôi nhất định sẽ bỏ đó cho cô ta chết”.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Năm 2002 - 2003 (19)

Rèm cửa màu xanh lục, bức tranh treo tường với gam màu nhã nhặn, vẫn là căn phòng ấy, vẫn là gương mặt ấy.

Tình trạng sức khỏe của cô gần đây thật sự không tốt, đây đã là lần thứ ba Khang Kiều tỉnh dậy sau hôn mê rồi.

Ngoài kia nắng vàng ruộm, Hoắc Liên Ngao vẫn mặc bộ đồ đánh bóng như lúc ở trong phòng. Xem ra lần này cô hôn mê không lâu, việc đầu tiên ý thức được sau khi tỉnh dậy là quan sát Hoắc Liên Ngao.

Giống như anh nhìn thấu suy nghĩ của cô vậy.

“Tôi đã cho bố tôi leo cây.” Anh nhẹ nhàng nói.

Ánh mắt cô vẫn chưa rời đi.

Anh nhíu mày: “Tôi cảnh cáo cô, đừng có mang ánh mắt đó ra nhìn tôi”.

Làm như không nghe thấy lời nói của Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều tiếp tục nhìn anh.

Lần này Hoắc Liên Ngao không nói gì nữa, quay người đi về phía cửa sổ, dừng lại trước cửa sổ, quay lưng về phía cô.

Khang Kiều ngẩn người nhìn theo bóng anh, hồi lâu, cuối cùng cô cũng đợi được câu nói mà cô mong ngóng.

“Cứ làm theo những gì cô muốn, chuyện giữa mẹ cô và người đàn ông đó coi như tôi không biết gì cả.” Anh ngừng lại một chút, “Không cần lo

https://thuviensach.vn

lắng, lần này tôi không đùa cợt cô”.

Bờ môi mấp máy, cô định nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói gì hết. Cô quay mặt đi, nhìn sang bức tranh trên tường.

Xung quanh rất yên ắng.

Một lát sau.

Hoắc Liên Ngao lại nói: “Chắc là cô đã nghe nói hôm đó tôi bị dị ứng đồ ăn”.

Trái tim cô ngừng đập giây lát, ánh mắt từ bức tranh chuyển qua cửa sổ, đúng lúc bắt gặp Hoắc Liên Ngao, không biết anh đã quay lưng lại từ lúc nào.

Sau một lần chạm mắt nhau ngắn ngủi, họ không hẹn mà gặp, cùng quay đi.

Cúi xuống, Khang Kiều khẽ “ừm”.

“Vì bị dị ứng nên sốt cao, thế nên đầu óc tôi lúc đó không tỉnh táo…” Nói tới đây anh ngừng lại, biến thành tự lẩm bẩm: “Chết tiệt, mình giải thích với cô ta nhiều vậy làm gì nhỉ?”.

Rửa xong, Hoắc Liên Ngao đi tới trước mặt Khang Kiều, nhìn cô từ trên xuống: “Nghe đây, tất cả mọi chuyện đến đây là chấm dứt, hiểu không?”.

Khang Kiều gật đầu.

“Chúng ta chưa từng xảy ra chuyện gì cả, không, là tôi và cô, tôi và cô chưa từng xảy ra chuyện gì cả, sau này bảo mẹ cô yên phận một chút.”

Khang Kiều lại gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Đúng là một khúc gỗ.” Hoắc Liên Ngao lại mắng thầm.

Khang Kiều cất giọng khô khốc: “Chắc chắn, tôi sẽ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Hơn nữa, tôi còn có thể hứa với anh, mẹ tôi sẽ không bao giờ mắc sai lầm tương tự”.

“Vậy tôi đi đây.”

Khang Kiều gật đầu rồi lại sợ bị anh nói giống khúc gỗ, cô giật giật khóe miệng, nói một câu: “Tạm biệt”.

Anh đang nhìn cô. Khang Kiều ngẫm nghĩ rồi giơ tay ra hiệu chào tạm biệt. Kiểu tay khó nhìn của cô khiến Hoắc Liên Ngao chau mày, trong giọng anh mang theo chút đùa giỡn và ý cười nhàn nhạt: “Sau này, không được phép lấy bà ngoại cô ra hù tôi nữa”.

Cô lại giật khóe miệng.

Cuối cùng, Hoắc Liên Ngao cũng đi. Khang Kiều nằm trở lại giường, hướng mắt ra ngoài cửa sổ, để cho suy nghĩ trống rỗng, đây là việc cô làm nhiều nhất trong những ngày qua.

Lần thứ N, Khang Kiều bị Nghê Hải Đường ép phải quay mặt lại nhìn vào bà. Cô miễn cưỡng lấy lại tinh thần, nói bằng giọng muôn thuở: “Mẹ, thật sự đúng như những gì Hoắc Liên Ngao nói”.

Rõ ràng Nghê Hải Đường không tin. Hoắc Liên Ngao vô tình phát hiện Khang Kiều ngất xỉu dưới đất, sau đó đưa cô vào bệnh viện. Nói chính xác hơn là Nghê Hải Đường không tin Hoắc Liên Ngao lại tốt bụng đến mức ấy.

Lần này Khang Kiều đành gắng gượng nhìn mẹ. Mẹ đang quan sát cô, xem cô con gái ngoan của bà rốt cuộc có lừa bà hay không.

https://thuviensach.vn

Theo lý mà nói thì không, nhưng lại có điểm nào đó bất thường.

Khang Kiều ghé sát mặt về phía Nghê Hải Đường, nghiêm túc lên tiếng: “Mẹ, hay là, con sẽ đi quyến rũ Hoắc Liên Ngao”.

Câu nói của cô quả nhiên khiến Nghê Hải Đường thảng thốt.

Khang Kiều tiếp tục nói: “Con sẽ nghĩ cách hớp hồn Hoắc Liên Ngao, sau đó con sẽ bắt anh ta không được tới làm phiền mẹ nữa. Con cảm thấy đây là một cách làm hay, đúng không mẹ?”.

Cô vừa nói xong thì trán bị cốc một cái đau điếng.

“Con sốt đến hỏng đầu luôn rồi à?” Nghê Hải Đường vừa giận vừa sốt sắng.

Khang Kiều quay lưng về phía giường, nhìn Nghê Hải Đường cười. Ngón tay bà sắp chọc vào mắt cô tới nơi: “Với cái đầu ngu ngốc như con mà lại định đi quyến rũ Hoắc Liên Ngao. Con mà quyến rũ được nó thì mẹ mày đây mười Hoắc Chính Khải cũng có thể hạ gục”.

Khang Kiều nhe răng cười.

“Chính suy nghĩ ban nãy của mẹ đã kích phát con. Hay là lần sau con sẽ tìm một cơ hội giả vờ ngất xỉu trước mặt Hoắc Liên Ngao…” Cô tự lẩm bẩm: “Nhưng lúc đó phải mặc đẹp một chút”.

“Cốc!” Tay của Nghê Hải Đường một lần nữa gõ thẳng lên trán cô.

Khi Nghê Hải Đường quay đi rót nước, Khang Kiều không cười nữa. Cô quay qua nhìn cửa sổ, lại bắt đầu một màn thôi miên mới: Không có chuyện đêm đó, không có chuyện đêm đó, phải, bây giờ không phải đang thôi miên mà thật sự là không có chuyện đêm đó.

Phải, không có chuyện đêm đó.

https://thuviensach.vn

Giống như sự cố vô tình xảy ra vậy, hai đương sự đã tự hòa giải với nhau, sau này ai đi đường nấy.

Cô quay vào vừa hay Nghê Hải Đường cũng rót nước xong quay lại. Khang Kiều đón lấy nước, uống từng ngụm nhỏ một.

Đêm ấy, cơn sốt nhẹ kéo dài không còn quấy nhiễu nữa.

Hôm sau, Khang Kiều ra viện.

Buổi tối đầu tiên sau khi ra viện, Nghê Hải Đường đích thân xuống bếp. Tối hôm nay không có người làm, Khang Kiều và Hoắc Tiểu Phàn lần đầu được ăn bữa tối do mẹ nấu, cháo trắng và các món ăn Hải Nam.

Vài ngày sau, Khang Kiều cũng được thưởng thức món kem ngon nhất thế giới mà Chu Tùng An quảng cáo. Chỉ nghe tới nguyên liệu thôi, cô đã cảm thấy nó cực ngon rồi.

Sau khi ăn vài miếng, Khang Kiều lại cảm thấy vị của kem không ngon như mình tưởng tượng, đáng nhẽ phải rất ngon mới đúng.

“Thế nào, mùi vị tuyệt quá phải không?” Chu Tùng An ngồi đối diện hỏi cô.

Cô gật đầu, mùi cỏ thơm nơi đầu lưỡi có chút đắng chát nhè nhẹ. Khang Kiều biết, không phải tại vị món kem không ngon.

Khi rời khỏi quán kem, vẫn còn sớm, họ đi bộ men theo con đường bên cảng biển. Vẫn như mọi khi, Chu Tùng An nói nhiều, cô nói ít. Vòng một vòng, họ lại trở về quán kem lúc đầu.

Cô vẫn đứng đợi anh ấy ngoài cửa như mọi lần. Hôm nay, Khang Kiều gặp “chú Mark” mà Hoắc Tiểu Phàn hay gọi, tới quán kem để tìm Chu Tùng An.

https://thuviensach.vn

Người “bác cả” của anh ấy khiến cả cơ thể cô cứng đờ. Người đàn ông trung niên đi từ phía trước tới dường như không chú ý tới cô.

Cô một lần nữa tự thôi miên: Phải, không có chuyện tối hôm đó, giống như cô chưa từng nhìn thấy những bức ảnh kia vậy.

Nghê Hải Đường đã thực hiện lời hứa của mình, làm một người mẹ tử tế. Thế nên bây giờ cô và Hoắc Tiểu Phàn rất hạnh phúc. Tiểu Phàn của cô tối qua lần đầu tiên làm nũng với mẹ: “Mẹ, mẹ phải xem phim hoạt hình với con”. Giọng nói của nó rất ngọt ngào. Hơn nữa, Nghê Hải Đường vì muốn cuộc sống thêm phong phú, bà đã viết đơn xin làm nhân viên tình nguyện của mấy cơ sở phúc lợi.

Điều chỉnh lại cảm xúc, Khang Kiều đứng bên cạnh Chu Tùng An. Sau khi nghe anh ấy giới thiệu: “Bác cả, cô ấy là Khang Kiều mà cháu hay nhắc với bác”, cô mỉm cười với người đàn ông trung niên, một nụ cười tự nhiên và ôn hòa.

Ông ta nhìn cô, một giây, hai giây.

Đến giây thứ ba, Khang Kiều cười nói với Chu Tùng An: “Em và bác ấy trước đây từng gặp mặt”.

“Phải, phải, bác nhớ ra rồi. Chúng ta từng gặp mặt, ở bệnh viện, à không, trước cửa siêu thị. Đúng, chúng ta từng gặp mặt.” Sau một hồi lắp bắp, người đàn ông trung niên vội vã bỏ đi.

Để lại Chu Tùng An ngẩn người đứng tại chỗ: “Bác cả anh hôm nay sao thế nhỉ?”.

Ngày ngày nối nhau trôi qua, chủ nhân của nhà họ Hoắc vẫn rất hiếm khi ở nhà. Thi thoảng Khang Kiều có nghe tin tức về Hoắc Liên Ngao. Cậu chủ Liên Ngao đã ra biển, cậu chủ Liên Ngao đã trở về, cậu chủ Liên Ngao tối

https://thuviensach.vn

nay mở tiệc cùng bạn bè ở nhà hay cậu chủ Liên Ngao ngày mai sẽ tham gia bữa tiệc sinh nhật của bạn.

Mọi thứ vẫn diễn ra theo đúng trục quay của nó, như vậy rất tốt, cực kỳ tốt.

Tốt nhất là việc mẹ cô không nuốt lời. Bà tích cực tham gia các hoạt động công ích. Bà dành rất nhiều thời gian cho Tiểu Phàn. Mà số lần nó gọi "mẹ" cũng càng ngày càng tăng lên, khi gọi bà, mắt nó còn sáng rực.

Tháng tám tới giữa những tháng ngày bình lặng chảy trôi, một kỳ nghỉ hè chớp mắt đã sắp trôi qua.

Giữa tháng tám, khoảng tầm năm giờ giờ chiều, Khang Kiều và Hoắc Tiểu Phàn vừa từ ngoài về. Vì hệ thống chống trộm ở cửa sau gần đây đang được bảo trì nên họ đều đi vào từ cửa chính.

Khi ngang qua sân bóng rổ, Hoắc Tiểu Phàn tò mò ngó vào xem. Qua hàng rào, có thể thấy trong sân vô cùng náo nhiệt, chốc chốc lại có tiếng rán cá và mùi thơm bay ra.

Kéo tay Hoắc Tiểu Phàn, Khang Kiều rảo nhanh bước chân hơn một chút.

Quả bóng rổ mang theo tiếng gió hướng về phía họ. Khang Kiều vô thức bảo vệ Hoắc Tiểu Phàn thật chặt trong lòng, quả bóng rơi xuống đập trúng lưng cô.

Cú đập đó thực sự đau, Khang Kiều xoa xoa vai.

Khang Kiều liếc nhìn thấy có một bóng người đang chạy về phía họ. Cô kéo Hoắc Tiểu Phàn lên định đi thật nhanh. Sau vài bước, Khang Kiều nhìn thấy đôi giày trắng xanh chắn trước mặt mình, sau đó Hoắc Tiểu Phàn giẫy ra khỏi tay cô.

https://thuviensach.vn

Sau tiếng gọi “anh Liên Ngao” của thằng bé, Khang Kiều đành miễn cưỡng dừng lại, đứng sang một bên. Hoắc Liên Ngao giao lại Hoắc Tiểu Phàn cho cô.

Khang Kiều định tiếp tục đi nhưng Hoắc Liên Ngao dường như không định tránh đường.

“Chân lẽ nào không phải dùng để chạy sao?” Hoắc Liên Ngao nói vậy: “Nghe nói cô lớn lên ở một thôn nghèo, trên bàn ngoài cá mặn ra thì chẳng có gì. Đây là một trong những loại thức ăn được chứng nhận là sẽ biến người ta thành kẻ ngốc. Có phải cô ăn hơi nhiều rồi không, thế nên đầu óc luôn chậm chạp hơn mọi người, không hiểu thật ra chân dùng để chạy”.

Hoắc Liên Ngao vẫn không định nhường đường.

Khang Kiều đành đi đường vòng. Cô vừa di chuyển, tay anh đã chặn đường của cô lại, giọng nói mang theo vẻ sung sướng rõ ràng: “Đầu gỗ, cú đập vừa rồi nhất định là rất đau, phải không?”.

Hoàng hôn mỗi lúc một đậm màu, cô giẫm chân lên cỏ, đi đi lại lại, ánh mắt chốc chốc lại nhìn về phía cánh cửa ấy.

Không lâu trước đó, không hiểu Hoắc Liên Ngao có ý gì lại hỏi Hoắc Tiểu Phàn có muốn chơi cùng họ không. Thằng bé dĩ nhiên cầu còn không kịp. Bữa tối, nó hưng phấn gọi điện thoại nói với Khang Kiều nó sẽ dùng cơm cùng anh Liên Ngao.

Mà tối nay Nghê Hải Đường cũng ăn cơm tối cùng những người bạn tình nguyện của bà.

Tám rưỡi, cuối cùng Hoắc Tiểu Phàn cũng quay về, nhưng là được Hoắc Liên Ngao bế về. Nó bò trên vai anh, ngủ mê mệt.

https://thuviensach.vn

Từ lúc Hoắc Liên Ngao bước vào đây, Khang Kiều theo sát không rời mắt. Cô theo anh vào phòng Hoắc Tiểu Phàn rồi đứng cạnh nhìn anh cẩn thận đặt nó xuống giường.

Bất thình lình, Hoắc Liên Ngao quay mặt sang, Khang Kiều vội vàng né tránh ánh mắt anh.

“Lại sợ tôi cho nó ăn mấy thứ linh tinh hả?” Ngữ khí của Hoắc Liên Ngao đầy chế giễu.

“Có không?” Khang Kiều thành thật hỏi.

Quả thật, đây là chuyện khiến cô lo ngay ngáy cả buổi tối.

Chiếc gối bị ném thẳng vào người cô: “Cô mắc chứng hoang tưởng đấy à? Sao ngày nào cũng lo lắng vậy. Mấy chuyện đó đùa một hai lần thì còn thú vị, đùa nhiều thành nhạt đấy”.

Thở phào nhẹ nhõm, Khang Kiều đặt gối về chỗ cũ, sau đó buông tay đứng thẳng. Còn Hoắc Liên Ngao thì có vẻ không muốn đi, anh đang nhìn người máy mình tặng cho Hoắc Tiểu Phàn.

Anh đứng đó, không hiểu sao trái tim Khang Kiều lại run lên.

“Cô không nói với tôi một tiếng cảm ơn sao?” Hoắc Liên Ngao chậm rãi lên tiếng: “Hoắc Tiểu Phàn không nhẹ chút nào đâu, tôi đã cõng nó đi suốt cả một đoạn đường dài”.

Kể cũng phải, Hoắc Tiểu Phàn gần đây ăn rất được, sắp biến thành thằng nhóc béo mập rồi.

Theo lời anh, cô khô khốc đáp: “Cảm ơn anh”.

Sau tiếng cảm ơn đó, Khang Kiều lại nghe thấy Hoắc Liên Ngao đòi: “Nước!”.

https://thuviensach.vn

Nước? Cô ngẩn người nhìn anh. Hoắc Liên Ngao đứng thẳng lưng lên, nhíu mày: “Tôi hơi khát”.

Ồ, khát à.

“Được, được, tôi rót nước cho anh ngay đây.” Nói rồi, Khang Kiều quay người đi về phía tủ lạnh. Cô lấy nước ra khỏi tủ rồi lại đi tìm cốc.

Ừm, tìm được cốc rồi. Cô đổ nước vào cốc, không hiểu sao cơn run lan xuống chân khiến cô đứng cũng không vững.

Một cái bóng khác trùm lên cô. Khang Kiều không dám nhúc nhích, mặc cho nó giơ tay ra, đặt lên tóc cô.

Cột tóc đuôi ngựa bị bung ra, có vài sợi rơi xuống mặt cô. Đầu ngón tay ấm áp cách mặt cô mỗi lúc một gần, cô nắm chặt chiếc cốc trong tay.

Cô quay lại, giơ tay ra và nói: “Hoắc Liên Ngao, nước đây”.

Anh đón lấy cốc nhưng rồi lại đặt nó sang một bên.

Ngón tay anh vẫn chạm lên mặt cô, giọng nói rất khẽ, rất nhẹ: “Vẫn là thả tóc ra trông thuận mắt hơn”.

Làm sao đây? Phải làm sao mới được? Khó khăn lắm cô mới tin không có chuyện đêm đó.

Phải, không có đâu, thật sự không có đâu.

Thế là cô trả lời: “Trời quá nóng, tôi cột tóc lên sẽ mát hơn”.

Một chữ “ồ” bật ra khỏi mũi anh sau đó khuôn mặt kia sát lại gần cô, tới mức cô nhìn rõ cả hàng mi đang rung rinh của anh.

Cô quay mặt đi, anh dừng lại.

https://thuviensach.vn

Hơi thở nhẹ phả vào mặt cô: “Đầu gỗ, biểu hiện ban nãy của cô khá đấy. Tôi phải thử xem cô có thực hiện lời tôi nói với cô hay không, nếu biết cô không làm vậy, tôi sẽ rất không thoải mái”.

Hoắc Liên Ngao đi rồi, trước khi đi còn cảnh cáo cô sau này đừng cố tình xuất hiện trước mặt anh, cho dù không cẩn thận chạm mặt vẫn phải nghĩ cách né tránh…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Năm 2002 - 2003 (20)

Cô gái đang bị anh đè lên ghế sô pha này tên là gì nhỉ? Hoắc Liên Ngao cố gắng nghĩ nhưng vẫn không nghĩ ra. Nhưng, không nghĩ ra tên cô ta cũng không sao, chỉ cần cô ta đủ xinh đủ gợi cảm là được.

Nửa tiếng đồng hồ trước, Hoắc Liên Ngao lần đầu tiên nhìn thấy cô ta qua lớp kính của phòng VIP câu lạc bộ, đứng giữa sàn nhảy hàng nghìn người, trang điểm rất bắt mắt, thân hình bốc lửa, đám con trai đều vây quanh.

Anh rời khỏi phòng VIP, đi về phía cô ta. Anh giơ tay về phía cô ta, cô ta nhìn anh rồi đưa tay cho anh. Giữa tiếng hét hò của đám bạn, anh dẫn cô ta tới một phòng khác.

Sau cuộc đối thoại ngắn ngủi, anh nhìn xuống người cô ta, dừng lại trên hai quả bóng được bọc sau lớp áo bra nhỏ xíu. Cô gái này ắt hẳn có sở trường chọc ghẹo, cô ta biết dùng hơi thở điều khiển hai quả bóng khiến chúng giống như hai cái màn thầu đang nở to, vừa được đưa ra khỏi nồi.

Hoắc Liên Ngao đoán, đám sinh vật đực vây quanh cô ta ban nãy cũng nhắm vào hai quả bóng này.

Ừm, đủ lớn, to và tròn trịa, trông rất có tính đàn hồi, trước mắt trông lớn hơn của đầu gỗ, hơn nữa không chỉ một chút, nhưng, đo bằng mắt thì không chuẩn.

Anh nhẹ nhàng kéo tay cô gái, cô ta mềm oặt ngã vào lòng anh. Môi anh rơi xuống cổ cô ta, tay hướng về phía hai quả bóng.

https://thuviensach.vn

Nhưng!

Từ lúc hứng thú ngập trời tới lúc cạn kiệt chỉ vỏn vẹn ba giây. Thứ anh nắm trong tay giống như một con cá xương mềm ngoài đại dương, hơn nữa còn là một con cá béo ục ịch.

Anh mạnh tay hơn một chút, tại sao không mềm như đậu phụ nhỉ? Kiểu mềm mại mà người ta không nỡ mạnh tay nhưng rồi lại không kiềm chế được xúc cảm của mình chỉ muốn ra sức vần vò.

Còn con cá mềm oặt này chỉ càng khiến anh có cảm giác buồn nôn.

Anh đẩy mạnh cơ thể đang bám lấy mình ra.

“Sao vậy?” Cô ta thở dốc.

“Để lần sau, khi nào bị dị ứng đồ ăn, tôi sẽ qua tìm cô.” Dựa vào ghế, anh còn không buồn nhìn cô ta lấy một cái.

“Vậy là ý gì?”

“Tức là cô đi được rồi.”

Cô gái được đám đàn ông chiều hư nện giày cao gót, giận dữ bỏ đi.

Anh đứng dậy khỏi ghế, dựa lưng vào tường, Hoắc Liên Ngao bỗng dưng cảm thấy bực bội.

Trước khi quả bóng kia đập vào người cô, nói chính xác là trước khi cô xuất hiện ở sân bóng rổ như một hồn ma không chịu rời đi, tất cả vẫn rất ổn thỏa. Theo đúng kế hoạch, đêm hoang đường do trận dị ứng đồ ăn đã nhạt nhòa giữa cuộc sống bộn bề.

Nhưng chính quả bóng đó đã phá nát tất cả. Suy nghĩ đầu tiên của anh là: Đồ ngốc kia không biết tránh đi hay sao? Ngốc nghếch đứng đó để bị bóng

https://thuviensach.vn

đập? Cô thật sự coi mình là một khúc gỗ sao? Cú đập đó nhất định rất đau. Sau đó, tất cả như bị ma xui quỷ khiến, ngay cả việc tháo dây buộc tóc của cô xuống. Anh thích cô không buộc tóc hơn, mái tóc ấy sẽ vàng óng như tơ dưới ánh hoàng hôn.

Giây phút đó, cảm giác dâng trào trong trái tim Hoắc Liên Ngao không khỏi khiến anh ngỡ như mình gặp ma.

Dần dần, Khang Kiều nghe được từ phía đám người làm là gần đây tâm trạng của cậu chủ Liên Ngao không được tốt, thể hiện ở việc anh liên tục đuổi người giúp việc. Nghe nói họ đều là đầu bếp của nhà họ Hoắc. Trong khoảng thời gian này, đám người làm hay âm thầm bàn tán rằng: “Cậu chủ Liên Ngao cũng biết mắng người lắm”, nghe nói anh làm mấy nữ giúp việc bật khóc.

Đám người làm quy mọi nguyên nhân về việc gần đây bà ngoại anh phát bệnh. Nghe nói, tình hình sức khỏe của bà ngoại anh không ổn lắm, nhưng vì vấn đề hộ chiếu, anh đành ngoan ngoãn ở lại Brunei, thế nên có phần sốt ruột.

Cuối tháng tám, kỳ nghỉ hè kết thúc.

Khi tới trường báo danh, Khang Kiều gặp một chuyện. Cô gái ngồi ở ghế phía trước cô được người nhà dẫn tới trường làm thủ tục thôi học. Cô gái thường ngày thích cười, tính tình hướng ngoại, hôm đó bỗng khác thường, cô ấy đi theo sau lưng mẹ, nét mặt vô cùng ủ dột.

Sau khi cô ấy rời đi không lâu thì Khang Kiều được biết nguyên nhân, khiến cô sững người tại chỗ: Cô gái ấy có thai.

Mười lăm tuổi đã mang thai nghe có vẻ vô lý. Khang Kiều vừa đi vừa suy nghĩ đến chuyện này, sau đó chẳng hiểu sao đi mãi, đi mãi, đôi chân lại không chịu tiến lên nữa.

https://thuviensach.vn

Đi hết hành lang xuống bậc tam cấp, cô đứng trên sân thể dục ngoài trời. Gió từ bốn phương tám hướng thổi tới khiến mái tóc cô rối tung. Cô dừng lại ở đó, ngẩng đầu lên nhìn trời. Mặt trời với những tia nắng chói chang đung đưa trên đỉnh đầu dường như khiến người ta rất khổ sở.

Cô lại cúi đầu xuống rồi chạy về phía cổng trường, chạy được vài bước lại nhanh chóng dừng chân. Không được chạy, không được chạy, họ nói, họ nói…

Cô bịt miệng, không để bất kỳ thanh âm hoảng loạn nào bật ra khỏi miệng mình.

Nếu không bịt miệng, Khang Kiều lo mình sẽ vì hoảng sợ mà hét ầm lên.

Đứng trước cổng trường, Khang Kiều hoảng loạn lấy di động trong cặp ra. Cô phải gọi cho Hoắc Liên Ngao. Sau khi lấy ra rồi Khang Kiều mới phát hiện mình không có số của anh.

Vào lúc này mà cô lại không có số của Hoắc Liên Ngao.

Làm sao đây, làm sao đây? Sau đó Khang Kiều nghĩ có thể Chu Tùng An biết. Cô gọi vào máy anh ấy, may mắn là đúng thế thật. Sau khi đọc xong, anh ấy hỏi cô cần số của Hoắc Liên Ngao làm gì.

“Em có chút chuyện cần hỏi anh ta.” Cô bình tĩnh trả lời.

Khang Kiều tìm một nơi vắng người để ngồi xuống, run rẩy nhập những con số La Tinh đó vào. Cuộc gọi đã được kết nối nhưng chủ nhân của chiếc di động kia chần chừ mãi vẫn chưa nhận.

Cô gọi lại…

Thời gian chờ đợi dài tới độ Khang Kiều tưởng mình sắp hóa thạch. Cuối cùng cũng có người bắt máy.

https://thuviensach.vn

Đó là giọng của Hoắc Liên Ngao.

Nhân tố không chắc chắn khiến giây phút này Khang Kiều mang một tâm lý dựa dẫm kỳ diệu với người ở đầu kia. Đây có lẽ là giây phút trơ trọi thứ hai trong đời kể từ sau khi bà ngoại qua đời.

“Hoắc Liên Ngao!” Cô gọi tên anh.

“Ai đó?” Ngữ khí của anh không vui cho lắm.

Thế là cô gọi tên anh thêm lần nữa.

“Khang Kiều?” Lần này anh đã nghe ra.

“Hoắc Liên Ngao, cái đó của tôi chưa đến.” Khang Kiều nói, mếu máo giống như ngày xưa hay kể khổ với bà ngoại: Bà ơi, hôm nay con đi rất nhiều, chân đau quá.

“Alô, cô nói rõ ràng một chút đi, cái gì chưa đến?” Giọng anh càng thêm sốt ruột.

“Hoắc Liên Ngao, anh có thể tới đón tôi không, bây giờ tôi rất sợ.” Cô nói, sợ hãi khiến giọng cô mang theo chút nghẹn ngào.

“Bắt tôi tới đón cô? Đầu gỗ, hôm nay cô lại uống nhầm thuốc à?” Đầu kia, Hoắc Liên Ngao bỗng chốc cao giọng lên mấy tông.

Cô quay người lại, đối diện với tường bao của trường, cơ thể từ từ sụp xuống. Cô ôm điện thoại, khẽ nói: “Hoắc Liên Ngao, có thể tôi có thai rồi”.

Thứ anh giải phóng trong cơ thể cô tối đó nóng rực như lửa. Lúc này đây nhớ ra cô mới bàng hoàng tỉnh ngộ, ban nãy ở ngoài sân trường cô phải dùng rất nhiều sức mới đếm được rõ ràng, kỳ kinh nguyệt của cô đã chậm tròn năm ngày.

https://thuviensach.vn

Sau đó cô nghe thấy rầm ở đầu kia.

Anh đang đập đồ đó ư?

Nếu như vậy, tất cả sẽ càng thêm hoang đường: Nghê Hải Đường có con với Hoắc Chính Khải, Khang Kiều có con với Hoắc Liên Ngao. Vậy sau này Hoắc Tiểu Phàn phải gọi con của họ là gì? Con của cô lại gọi Hoắc Tiểu Phàn là gì?

Nếu như vậy, mọi chuyện sẽ trở nên nực cười biết bao. Cô phá lên cười, tiếng cười khó nghe như tiếng khóc.

Đầu kia im ắng đến nỗi khiến người ta ngạt thở.

Rất lâu sau…

“Cô đang ở đâu?” Hoắc Liên Ngao hỏi.

Nơi Khang Kiều đang đứng là thánh địa hẹn hò nổi tiếng của trường nữ sinh Bandar Seri Begawan. Cứ tới tối là nơi đây sẽ nhộn nhịp, tường bao và cây cối trở thành một lá chắn tự nhiên, các đôi nam nữ hay trốn dưới gốc cây thân mật.

Bây giờ là giữa trưa, Khang Kiều ngồi dựa bên ngoài tường bao, mơ màng nhìn con đường nhỏ rợp bóng cây. Có lẽ Hoắc Liên Ngao sẽ đi từ đó đến.

Hoắc Liên Ngao không để Khang Kiều đợi quá lâu. Anh thật sự đi theo con đường ấy tới, chiếc sơ mi tối cùng với chiếc mũ bóng chày đậm màu, cộng với một chiều cao chiếm ưu thế khiến anh trông giống như một sinh viên đại học ở một ngôi trường gần đây đặc biệt tới chỗ này hẹn hò.

Anh túm áo cô lên, ép cô rời khỏi bức tường. Khang Kiều nhìn rõ những biểu cảm trên khuôn mặt bị vành mũ che khuất, u ám, phẫn nộ, khinh

https://thuviensach.vn

thường.

Anh nghiến răng nghiến lợi: “Khang Kiều…”.

“Không cần lo lắng, tôi không phải một Nghê Hải Đường thứ hai.” Khang Kiều nói.

Dưới lực của anh, cổ áo bị siết chặt khiến cô chỉ còn cách liên tục lấy hơi.

.Hít sâu một hơi, cô nói: “Giả như thật sự có con, tôi sẽ rời khỏi đây. Sau đó tuyệt đối không qua lại với anh, với mẹ tôi, với Tiểu Phàn, với tất cả những gì thuộc về gia đình anh”.

Cô giơ tay lên, nói rành mạch: “Tôi xin thề với danh nghĩa của bà ngoại tôi”.

Rất lâu sau…

Khi Khang Kiều tưởng mình sắp tắt thở, cuối cùng Hoắc Liên Ngao cũng buông tay ra.

Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao ngồi ở hàng ghế sau trong taxi. Lúc này đây, họ đang tiến đến trung tâm y tế cách trung tâm thành phố hơn một trăm cây. Dĩ nhiên họ không dám kiểm tra ngay trong thành phố. Địa chỉ này do một người bạn của Hoắc Liên Ngao cung cấp, nghe nói là do người Việt Nam mở. Những người đến đây khám đa phần là dân lưu động. Để đề phòng, trước khi đi, Khang Kiều còn thay quần áo đồng phục trong một cửa hàng.

Hai người ngồi hai bên cửa sổ, một trái một phải. Từ khi lên xe, không ai nói với ai câu nào. Chiếc xe vòng qua con đường chữ U khiến người Khang Kiều nghiêng ra ngoài với một biên độ lớn.

https://thuviensach.vn

Một bàn tay giữ vai cô lại.

Sau khi chiếc xe đi vững trở lại, Hoắc Liên Ngao thu tay về. Ngón tay anh chạm vào ngón tay cô, anh nói: “Có thể không có chuyện gì xảy ra cả”.

Mong là vậy.

Đây thật sự là một buổi chiều hoảng loạn. Khi tới nơi, người ở đó thông báo với họ rằng bác sỹ sản khoa duy nhất ở đó hôm nay ra ngoài khám bệnh.

Gần khu vực đó là nơi hàng trăm người Việt Nam sinh sống. Thành phố này là thành phố biển điển hình, trong thời gian chiến tranh có rất nhiều người Việt Nam đi thuyền tới đây. Họ khai phá khu vực này, sống lâu dài trên mặt nước. Để tiện cho họ, trung tâm y tế đã xây dựng một phòng khám nhỏ trên mặt nước, hôm nay vị bác sỹ kia tới đó một ngày.

Sau khi hỏi cụ thể vị trí của phòng khám, Hoắc Liên Ngao dẫn Khang Kiều ra bến cảng.

Cả chiếc thuyền chở được hàng chục khách chỉ có hai người họ. Họ ngồi cạnh nhau dựa vào mép thuyền. Ngồi trên thuyền, nhìn ra khoảng nước xa xa, giống như một bến bờ không bao giờ có thể chạm đến. Cô nghiêng đầu, tìm được bờ vai của anh, anh không né tránh.

Cô dựa vào vai anh, mơ màng nhìn về phía trước.

Khoảng mười mấy phút sau, thuyền đi đến phòng khám. Chiếc thuyền ngả nghiêng vì gió biển. Hoắc Liên Ngao đứng trước cửa phòng khám, giơ tay về phía cô, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau.

Phòng khám này cực kỳ sơ sài. Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao ngồi đợi ở vị trí y tá chỉ định. Khoảng mười mấy phút sau, Khang Kiều hoảng hốt khi nghe người y tá gọi: “Người tiếp theo”.

https://thuviensach.vn

Cô đứng dậy, ánh mắt vô thức kiếm tìm anh: Hoắc Liên Ngao, tôi sợ lắm.

Giống như nghe thấy tiếng lòng cô vậy, Hoắc Liên Ngao cũng đứng lên, tới trước mặt cô, đồng thời một lần nữa nắm lấy tay cô.

Ngồi ở vị trí chỉ định, gần đó là một vách ngăn y tế màu trắng. Khang Kiều ngồi trong đó kiểm tra, cô y tá nói với Hoắc Liên Ngao rằng sẽ có kết quả nhanh thôi.

Hoắc Liên Ngao chưa bao giờ nghĩ chuyện này sẽ xảy ra trên người mình. Khi nhận được điện thoại của cô, suy nghĩ đầu tiên trong đầu anh là: Mẹ nào con nấy.

Khi tới nơi, anh đã thề sẽ bóp chết cô sau đó mặc kệ. Nhưng cô lại ngốc nghếch thề thốt, còn anh lại buông tay đúng giây phút ấy.

Chiều nay, anh đã được chứng kiến sự cố chấp của đầu gỗ. Cô ném que thử thai anh mua đi, quyết tâm đến bệnh viện kiểm tra, thế là cả chiều anh bị cô dắt mũi theo.

“Năm nay cậu bao nhiêu tuổi? Mười tám? Hay mười chín?” Khi câu hỏi này vọng vào tai anh lần thứ ba, Hoắc Liên Ngao mới biết thì ra cô y tá hỏi mình.

“Chị không cần biết.” Anh lạnh lùng đáp, sau đó cầm cuốn tạp chí bên cạnh lên, lật ra.

Cô y tá chắc khoảng ba mươi tuổi dường như không đọc hiểu ngôn ngữ cơ thể của anh, nói: “Đẹp trai thật”.

Lại, lại nữa rồi!

Động tác lật tạp chí càng to hơn.

https://thuviensach.vn

Người đó cứ huyên thuyên không ngừng bên tai anh.

Hoắc Liên Ngao vừa lật tạp chí vừa nhìn về phía vách ngăn. Cuối cùng, cô cũng từ trong đó đi ra, Hoắc Liên Ngao đứng lên.

Khi đứng dậy, Hoắc Liên Ngao phát hiện trong tay mình có thêm một thứ. Đó là thứ người y tá nhiều chuyện kiên quyết nhét vào tay anh. Khi nhìn rõ thứ đó, Hoắc Liên Ngao nhíu mày.

Cô y tá nói với giọng tâm tình như người chị: “Nếu có rồi thì cố gắng sinh ra, nếu chưa có sau này phải dùng các biện pháp phòng tránh cẩn thận”.

Cô cúi đầu đi về phía anh.

Anh cau có, lặng lẽ giấu tay ra sau lưng. Sau khi rời khỏi đó, anh quyết định ném vật xui xẻo trong tay vào thùng rác.

Cô đứng trước mặt anh, đi theo sau lưng cô là bác sỹ sản khoa cười hì hì.

Tất cả chỉ là một lần khiếp vía. Họ nhìn thấy sự nhẹ nhõm hiện ra trên hai khuôn mặt non nớt qua đôi mắt của nhau.

Khang Kiều cúi đầu không dám nhìn Hoắc Liên Ngao mặt sắt. Quả thực, chiều nay vì cô quan trọng hóa vấn đề mà gây ra sự nhầm lẫn này.

Rõ ràng đã khiến cậu chủ Liên Ngao giận dữ.

Khi xuống thuyền, cô vô thức muốn tìm kiếm tay anh, anh lạnh lùng nhìn cô: “Sự ngu ngốc của cô khiến tôi đã thầm cầu nguyện cho cô rơi xuống biển hàng trăm lần”.

Khang Kiều rụt tay lại.

https://thuviensach.vn

Cứ thế Khang Kiều ngập ngừng đi cách Hoắc Liên Ngao một quãng. Khi ngồi lên thuyền, anh ngồi ở hàng trên cùng, cô ngồi ở hàng cuối cùng.

Từ lúc lên bến cảng, cô đã duy trì khoảng cách hai mét với anh. Anh đi nhanh, cô đi nhanh. Anh đi chậm, cô đi chậm. Mà bước chân Hoắc Liên Ngao càng lúc càng chậm.

Sau một đoạn đường ngắn, Hoắc Liên Ngao dừng bước. Anh nghiêng mặt, đối diện đó là một khách sạn. Đây là khách sạn duy nhất ở đây, kiểu khách sạn tính phí theo giờ ở những bến tàu. Biển khách sạn có một dòng chữ tiếng Việt Nam rất thẳng thắn: Toi nho em.

“Toi nho em” dịch ra chính là Tôi nhớ em, câu nói khi người đàn ông nhớ một người con gái.

Anh đứng đó, cái bóng dài ngoẵng.

Giữ khoảng cách với anh, cô cũng dừng lại.

Khi ánh mắt anh từ tấm biển quay sang phía cô, cô vô thức quay mặt ra phía biển, ánh mắt rơi xuống những con sóng ngoài xa.

Sóng trên mặt biển trắng xóa một màu…

Pre: “Tốt nhất thầy hãy dừng tình cảm của mình tại đây, thầy và cô ấy sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu, dù là một trăm năm sau, thầy vẫn không xứng với cô ấy!”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Năm 2002 - 2003 (21)

Cầu cảng hình chữ T, cũng chỉ dài mười mấy mét. Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao đứng trên cầu.

Khang Kiều không dám dịch chuyển bước chân. Ban nãy lúc ngồi trên thuyền, người lái thuyền không cẩn thận nhổ nước bọt dính vào áo sơ mi của Hoắc Liên Ngao. Người đó có một hàm răng vàng khè, vừa nhìn đã biết là con nghiện thuốc. Khi ấy Khang Kiều cảm thấy ánh mắt Hoắc Liên Ngao nhìn cô như muốn móc con ngươi của cô ra giải hận vậy: Đều tại cô, tôi mới phải tới nơi quỷ quái này.

Khi Hoắc Liên Ngao quay đầu nhìn cô, Khang Kiều xoay mặt đi, giả vờ ngắm biển. Gió thổi câu nói của anh tới bên cô: Đầu gỗ, đến đây.

Không thể giả vờ không nghe thấy câu này được. Cô cúi đầu đi đến bên cạnh Hoắc Liên Ngao, còn chưa kịp đứng vững thì tay đã bị anh bắt lấy, hơn nữa anh còn dùng sức rất mạnh, kéo cô đi về một phía nào đó.

Dừng lại trước khách sạn ở cầu cảng, Khang Kiều có phần mơ hồ. Cô hỏi Hoắc Liên Ngao: “Anh dẫn tôi tới đây làm gì?”.

Hoắc Liên Ngao không trả lời cô, họ một trước một sau đi lên cầu thang bước vào khách sạn bằng gỗ.

Nhìn sắc trời, Khang Kiều lại nói: “Hoắc Liên Ngao, bây giờ chúng ta phải gọi xe về ngay, anh xem, trời sắp tối rồi”.

Có một đôi nam nữ từ trên thềm bước xuống, cử chỉ thân mật. Khang Kiều bỗng chốc thấp thỏm, giữ chặt tay vào tay vịn của tam cấp, miệng nói

https://thuviensach.vn

liên tục: “Hoắc Liên Ngao, trời sắp tối rồi”.

Hoắc Liên Ngao dừng động tác kéo tay cô, quay đầu nhìn cô, càng lúc càng nhíu mày chặt hơn. Đôi nam nữ kia mỗi lúc một gần họ, Hoắc Liên Ngao buông tay ra: “Tôi say sóng, cần tìm một chỗ nghỉ ngơi”.

Khang Kiều thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là say sóng. Đúng rồi, chiều nay họ đã ngồi xe hơn một tiếng, không những ngồi xe lại còn ngồi thuyền. Hôm nay gió biển rất to, Hoắc Liên Ngao chắc chắn là mệt dữ lắm. Vị này là cậu chủ Liên Ngao lúc nào cũng được cơm bưng nước rót cơ mà.

Khi làm thủ tục nhập phòng, nhân viên lễ tân nói với họ rằng ở đây không cho quẹt thẻ ngân hàng. Khang Kiều nhớ ra mình có đem theo tiền. Cô lấy ra 50 đồng Brunei, đưa cho nhân viên. Nhưng giữa đường nó bị Hoắc Liên Ngao giật lại. Anh cởi đồng hồ của mình ra, đặt lên bàn lễ tân, nói với người đó: “Dùng cái này”.

Năm phút sau, Khang Kiều bị Hoắc Liên Ngao kéo tay, họ đi giữa hành lang khách sạn chật hẹp. Đưa họ đi là ông chủ của khách sạn, một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi hình hoa. Chốc chốc ông ta lại quay đầu nhìn họ.

Ban nãy, người nhân viên dường như tỏ ý nghi ngờ độ thật giả của chiếc đồng hồ, sau khi nói “Hai vị đợi một lát”, người nhân viên cầm theo chiếc đồng hồ bỏ đi. Lát sau, ông chủ khách sạn đích thân xuống đón tiếp họ.

Khang Kiều đoán lúc này đây, Hoắc Liên Ngao trong mắt ông chủ kia đã thành một tên ngốc chính hiệu. Chiếc đồng hồ đeo tay đó có giá trị mua được cả cái khách sạn này. Vì chuyện này, Khang Kiều còn hạ giọng nhắc nhở mấy câu, nhưng bị anh nhắc im lặng. Về sau, cô cũng ngoan ngoãn im lặng theo.

Khang Kiều quy kết hành động của Hoắc Liên Ngao thành chủ nghĩa tư bản.

https://thuviensach.vn

Dừng lại trước căn phòng ở tận cùng hành lang, ông chủ giới thiệu với họ đây là phòng đẹp nhất của khách sạn, còn tỏ ý họ ở đây lâu cũng không thành vấn đề.

Lời nói của ông chủ khiến Khang Kiều cảm thấy không thoải mái, cô vô thức lên tiếng giải thích: “Anh ấy say sóng”.

Sau khi khép cửa lại, ông chủ cũng rời đi, căn phòng chỉ còn lại Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao. Phòng ốc kể ra cũng sạch sẽ gọn gàng, trên tường treo bức tranh màu xanh lục nhạt, xung quanh có cửa sổ lớn nhìn ra biển, rèm cửa màu nâu rủ xuống hai bên cửa sổ, chiếc giường đôi cùng màu với rèm cửa sát gần với cửa sổ phía Tây Nam. Khi nhìn thấy chiếc giường đó, Khang Kiều ý thức được điều gì bèn vội vã né tránh.

Giữa phòng còn có chiếc ghế xếp mây và bộ tủ bàn đan tay đơn giản.

Chỉ vào chiếc ghế xếp, Khang Kiều ấp úng nói: “Anh ngồi một lát đi, tôi rót nước cho anh”.

Hoắc Liên Ngao không làm theo lời Khang Kiều mà đi về phía giường. Anh ngồi xuống, dựa lưng vào cửa sổ, một nửa khuôn mặt chìm trong bóng tối. Anh quay về phía cô: “Kéo rèm vào đi”.

Không dám nói nhiều thêm, Khang Kiều kéo rèm xuống thật kín, căn phòng bỗng chốc tối hơn rất nhiều.

Khang Kiều đứng đó, căn phòng u tối khiến cô hơi hoảng. Ngọn đèn duy nhất nằm trên chiếc tủ đầu giường. Ngẫm nghĩ một lát, Khang Kiều đi tới bên giường. Cô vừa đi vừa nói liên tục: “Hoắc Liên Ngao, giờ anh đã cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa. Tôi vừa xem xong, ở đây có trà hoa nhài, tôi đã đun nước rồi”.

Cô đã tới bên cạnh giường, vừa tìm kiếm công tắc vừa nói tiếp: “Đợi lát nữa nước sôi, tôi sẽ pha trà cho anh. Hoắc Liên Ngao, nếu anh thấy say

https://thuviensach.vn

sóng thì cứ ngồi yên đó, cũng đừng nói gì cả…”.

“Người nói nãy giờ là cô đó.” Hoắc Liên Ngao ngắt lời cô.

Phải, nhưng cô vẫn phải nói: “Hoắc Liên Ngao, lúc nhỏ tôi cũng…”.

“Cô có thể yên lặng được không?” Chất giọng của anh vừa trầm vừa khàn.

Đã tìm được công tắc, cô bật đèn lên nhưng ánh sáng không lý tưởng cho lắm. Không, nên nói là còn tệ hơn. Qua xử lý đặc biệt, ánh sáng đạt tới một hiệu quả khó nói, bức hình nam nữ dán trên tường càng khiến người ta đỏ mặt tía tai dưới ánh sáng này. Tên của khách sạn này là “Tôi nhớ em”, người Việt Nam còn thêm một biểu tượng hình chiếc lá xanh và đóa hoa đỏ phía sau. Lá xanh đại diện cho đàn ông, đóa hoa đỏ đại diện cho người con gái. Đó là lời bộc bạch thẳng thắn nhất khi một người đàn ông nhớ một người phụ nữ.

Cái tên này, đôi nam nữ cùng nhau đi xuống thềm và nụ cười ám muội trên khóe miệng ông chủ khi bỏ đi lúc này khiến Khang Kiều vô cùng hoang mang.

Trong giây phút hoảng loạn, tiếng ấm nước báo hiệu nước đã sôi khiến Khang Kiều thở phào. Cô nói: “Nước sôi rồi”, chân đi về phía ấm nước. Tay cô bỗng bị giữ lại, dưới sức lực đó, cô ngã ra giường.

“Hoắc… Hoắc Liên Ngao…” Bờ môi run run, vị trí cô đang ngồi bây giờ rất gần với Hoắc Liên Ngao, vai của hai người sắp chạm vào nhau đến nơi.

“Im lặng, cô có thể yên lặng một chút không, cô làm phiền tôi suy nghĩ rồi.” Anh thì thầm cảnh cáo.

Thì ra việc cô nói liên tục sẽ ảnh hưởng đến việc anh suy nghĩ. Thì ra cô chỉ đang suy nghĩ lung tung mà thôi.

https://thuviensach.vn

Thôi được, anh muốn cô yên tĩnh thì cô im lặng.

Có điều, hơi thở của người ngồi bên cạnh càng lúc càng khiến Khang Kiều không thể tảng lờ. Bầu không khí của cả căn phòng cũng vì thế mà trở nên… trở nên…

Khi ngón tay của Hoắc Liên Ngao rơi xuống lọn tóc buộc đôi ngựa của Khang Kiều, cô không dám nhúc nhích, đến tận khi anh lấy sợi dây cột tóc hình tròn xuống, cô vẫn ngồi yên, để mặc cho mái tóc thoát khỏi trói buộc rơi xuống bả vai. Có lẽ một vài lọn tóc che mặt cô đi. Chúng khiến mặt cô ngứa ngáy, giống như ngồi học buổi tối sau khi tắm xong vậy, lúc đó cô sẽ gài tóc vào mang tai. Nhưng lúc này Khang Kiều không dám làm vậy.

Ngược lại, anh đã làm thay cô. Anh vén những lọn tóc rơi xuống má cô ra sau tai. Có điều động tác rất thô lỗ, bàn tay anh không rời đi ngay sau đó mà theo tóc tìm tới cổ cô.

Cái bóng đó cách cô mỗi lúc một gần, hơi thở phả lên cổ cô nóng rực, nguy hiểm và tràn đầy tính xâm chiếm.

Bàn tay đặt trên cổ nắm chặt vai cô. Dưới sự dẫn dắt của nó, cô bị động quay mặt qua, nhìn thẳng vào mặt anh. Anh hơi cụp mắt xuống. Từ góc độ của cô có thể nhìn thấy ánh đèn hắt xuống, hàng mi dài của anh cong lên một độ cong hoàn hảo. Đường cong ấy đang rung rinh giống như kịch đèn chiếu hồi nhỏ, ấm áp và tốt đẹp. Cũng không hiểu sao, hàng mi của cô cũng rung lên. Giống như bị khuất phục, nó vô thức rủ xuống, nhắm lại, đầu mũi của hai người như sắp chạm nhau đến nơi.

Cô lập tức quay đi, đứng dậy khỏi giường. Cô dịch chuyển về phía ấm đun nước, tìm cốc và xé gói trà nhài ra, bỏ túi trà vào cốc rồi đổ đầy nước.

Căn phòng bỗng chốc ngập tràn mùi trà thơm nức. Mu bàn tay cô dính lên cốc, nhìn khói bốc lên đến ngây người. Bóng cô hắt lên tường, rồi rất nhanh bị một cái bóng cao lớn hơn chồng lên.

https://thuviensach.vn

Lúc này đây, Hoắc Liên Ngao đang đứng sau lưng cô, hơn nữa tay anh còn đặt giữa eo cô. Anh dùng sức, cả người cô rơi vào lòng anh, một tay kia của anh đặt lên tách trà nhài, nó bị đẩy ra.

Sau đó người cô bị xoay lại, từ quay lưng về phía anh chuyển sang đối diện anh. Cô cứ như vậy giương mắt nhìn anh di chuyển ánh nhìn trên mặt mình, sau khi dừng lại một chút trên môi cô thì ngang nhiên nhìn xuống ngực cô. Ánh mắt ấy nóng như lửa đốt, khiến cô hít thở khó khăn.

"Đừng, đừng…" Giọng nói bật ra từ phổi rõ ràng rất lớn nhưng khi phát ra lại nhỏ như muỗi, cực kỳ đáng thương. Đừng nhìn, Hoắc Liên Ngao.

Những lời phía sau bị ngừng lại vì động tác của Hoắc Liên Ngao. Cô hoảng loạn giơ tay ngăn anh đang muốn tháo cúc áo của mình. Nhưng sức cô không bằng anh, đành nhìn chiếc cúc đầu tiên bị bung ra.

"Hoắc Liên Ngao, anh là anh trai của Tiểu Phàn." Cô nói với anh. Lời nói của cô dường như có hiệu quả, tay anh khựng lại. Nhưng cũng chỉ một chút, anh tiếp tục động tác ban nãy, hơn nữa còn thô lỗ hơn, hơn nữa anh cũng đã lên tiếng, thanh âm phẫn nộ: "Giờ cô cũng nhớ ra mối quan hệ này rồi đấy, vậy vì sao tối đó".

Nói tới đây, Hoắc Liên Ngao giật mạnh, ngực cô bỗng lạnh toát, mọi cúc áo đều theo tay anh rơi xuống. Chiếc áo lót màu trắng và một phần ba bầu ngực chưa được che kín lộ ra. Căng thẳng, sợ hãi, giãy giụa, tất cả khiến khung cảnh trước mắt đầy kích thích, bừng bừng sức sống.

Tiếng lẩm bẩm "Đầu gỗ" khiến Khang Kiều như bừng tỉnh. Cô lên tiếng, vẫn chỉ nói câu đó: "Hoắc Liên Ngao, anh là anh trai của Tiểu Phàn". Tay anh đã bao trùm lên nơi mềm mại của cô, sau khi vần vò mấy lượt thì thẳng thừng xuyên qua áo lót, nắm khối tròn vào tay mình, sức mạnh thô bạo. Anh hạ thấp giọng: "Im lặng, tôi và cô không có quan hệ huyết thống".

https://thuviensach.vn

Buổi hoàng hôn trong một căn phòng khách sạn xa lạ rất hỗn loạn. Chiếc ghế xếp đổ xuống, tách trà hoa trài cũng rơi xuống đất. Chiếc áo sơ mi bị xé rách cúc được vắt lên bàn. Khang Kiều đưa hai tay lên che ngực, co ro trong góc tường. Đã không kịp trốn tránh nữa, Hoắc Liên Ngao đứng ngay trước mặt cô, chỉ cần cô di chuyển nửa bước, tay anh có thể tùy ý dồn cô vào gốc. Qua ô cửa sổ, ngoài kia bóng tối đã bao trùm lên cảnh vậy, mặt biển đen ngòm.

“Chẳng phải anh muốn tôi quên chuyện tối đó đi sao? Chẳng phải coi như không xảy ra chuyện gì sao?” Cô nói với anh, như đang ngắc ngoải trước khi chết: “Chẳng phải…”.

Chỉ một câu “Đừng quên, mấy bức ảnh và clip của mẹ cô đều nằm trong tay tôi” đã khiến cô im bặt, không dám lên tiếng nữa.

“Những lời cô nói tối hôm đó không biết cô còn nhớ không, nếu không nhớ, có cần tôi nhắc lại nguyên văn không?”

Giây phút đó, anh như một nhà đàm phán.

Cô ngẩng đầu lên, sao có thể quên được chứ.

Cô đã coi mình thành quân bài, hơn nữa quân bài này có thể dùng đi dùng lại, đủ khẳng khái chưa?

“Tôi đã giữ lời hứa của mình, còn cô?” Anh hỏi.

Cô ngậm chặt miệng, có điều bàn tay che ngực đã bất lực buông thõng, rồi cô lại rời khỏi vách tường minh đang dựa dẫm để sinh tồn sau câu “Qua đây” của anh. Anh dang rộng tay, cô ngoan ngoãn nép trong lòng anh. Anh kéo tay cô, họ cứ thế đi từng bước về phía giường. Ánh đèn trong phòng lại được chỉnh tối hơn một chút. Anh dựa lưng vào giường, cả người chìm trong bóng tối. Qua chút ánh sáng mong manh có thể phân biệt được anh đang quay mặt về phía cô. Cô đứng trước giường, dưới cái nhìn chăm chú

https://thuviensach.vn

của anh, run rẩy đưa tay cởi áo ngực. Sau khi chiếc áo rơi xuống, nửa người không một mảnh vải của cô hiện ra trước mắt anh. Hơi thở của anh đã nặng nề hơn nhưng anh vẫn đang chờ đợi cô. Bàn tay run run đặt lên quần bò, sau một loạt những tiếng sột soạt, quần bò nằm lên áo ngực. Tiếp theo đó, cô không còn dũng khí để chạm vào đâu nữa, chỉ dùng một âm thanh thấp và mang chút nũng nịu để gọi một tiếng: "Liên Ngao!". Dường như hiểu sự khó xử của cô, anh đưa tay về phía cô, cô lập cập đặt tay mình vào lòng bàn tay anh. Thứ tiếp xúc với ga giường đầu tiên là đầu gối. Cô quỳ gối xuống giường, cơ thể cứng đờ dựa vào anh, cẩn thận tìm một nơi nào đó bên cạnh anh để nằm. Khi anh nghiêng mặt qua, cô đã nhắm mắt lại. Bờ môi bị ngậm chặt cũng là lúc tay anh giữ chắc lấy cô. Một giây sau, anh đã lật người đè lên cô.

Phía dưới, cô chịu đựng mọi cơn đau do hàm răng anh tạo ra, nỗi đau ấy mang theo một cảm giác không rõ ràng. Chính cảm giác đó khiến sống lưng của cô không ngừng cọ lên ga giường, cũng không biết là đang kháng cự hay nghênh hợp. Màn dạo đầu đơn giản và thô lỗ trải qua trong sự dè dặt, chân cô bị cưỡng chế mở ra… Nhưng, cô vẫn còn nhớ tiết thể dục của mình. Cô chủ động hôn anh để lấy lòng, thế rồi cô đáng thương nói: "Hoắc… Hoắc Liên Ngao, anh có thể nhẹ một chút không, ngày kia tôi có tiết thể dục. Lần trước, lần trước đau quá". Tiếng "ừm" khàn khàn bật ra từ mũi anh. Nhưng dù đã được bảo đảm, cô vẫn sợ hãi một cách vô thức. Lần trước anh quả thật đã giày vò cô vô cùng. Ngày đầu tiên vào năm học luôn có truyền thông chạy 500 mét quanh sân thể dục, nếu không đạt sẽ tăng lên 1000 mét. Thế nên khi anh bắt đầu rướn hông thì cô ngăn lại. Nhưng thứ chạm vào khiến cô hoảng sợ, vừa cứng vừa nóng, tay cô bắn ra như bị điện giật. Anh tiến vào giữa sự hoảng loạn và thất thố của cô, không ngập ngừng chút nào. Cô một lần nữa đón nỗi đau đớn bị xé tách, đến nỗi cô bật khóc.

Trên đường trở về, Hoắc Liên Ngao và Khang Kiều tiếp tục duy trì tình trạng như lúc đến, lạ lẫm, xa cách, im ắng. Giống như họ là hai người

https://thuviensach.vn

không hề quen biết, chỉ ngồi chung trên một chuyến xe. Ngoài cửa, cảnh đêm đen như mực.

Dù rất mệt, Khang Kiều vẫn không chịu nhắm mắt vào, vì chỉ cần nhắm mắt là lại có một hình ảnh trào lên não bộ. Chiếc ga giường đậm màu, hai cơ thể quấn chặt lấy nhau. Động tác non nớt của anh khiến cô đau đớn nảy sinh bản năng. Cô đẩy anh, đánh anh, chống lại anh, nhưng hành động của cô chỉ càng khiến anh điên cuồng hơn. Dần dần, bàn tay cô cũng trở nên bất lực. Chẳng hiểu sao cô bỗng nhiên nảy sinh một khát vọng nhỏ bé. Khát vọng đó đi kèm với một chút cảm giác phạm tội. Sau đó… cô nghe thấy âm thanh ấy. Vì sao lại không giống lần đầu tiên? Cô bắt đầu hoang mang, lo lắng đến rơi nước mắt. Nhưng chỉ nước mắt không chưa đủ, thế là cô nhẹ nhàng thút thít, cũng không biết vì cái gì. Sau đó anh khẽ hỏi: “Tôi làm cô đau lắm sao?”. Cô không dám đáp lại, chỉ tiếp tục nghẹn ngào. Tới khi môi anh chặn môi cô lại, cô chỉ hơi há miệng, đầu lưỡi của anh đã đâm thẳng vào tìm đầu lưỡi của cô, quấn chặt, nói bằng một ngôn ngữ khác: Còn đau không, bây giờ còn đau không? Dường như có một ma lực được đẩy vào, cô không khóc nữa, mở mắt ra, toàn tâm toàn ý cảm giác sự tiếp tục thân mật từ nửa kia. Sự mềm mại của cô, sự rắn rỏi của anh. Mỗi lần va chạm đều khiến cô mềm oặt như nước. Khi anh cầm một cái gối đặt vào giữa eo cô, cô bỗng mở mắt. Cô nhìn thấy trán anh lấm tấm mồ hôi, anh thì thầm: “Bạn tôi nói như vậy sẽ dễ chịu hơn một chút, tiết thể dục”. Mặt cô đỏ bừng.

Giây phút đó, cô đã tưởng tượng trong lòng, cô và anh như đã chung tình với nhau, xác định quan hệ yêu đương, sau đó vào một ngày kỷ niệm nào đó, phía nam lén lút cùng phía nữ truyền đạt khát vọng cơ thể của mình. Họ lên xe, tới một nơi xa lạ, thuê một phòng khách sạn xa lạ, chân thành dâng hiến lần đầu tiên thuộc về họ. Cô giơ tay nhẹ nhàng lau mồ hôi cho anh. Lau xong lại nhẹ nhàng gối lên vai anh. Sau giây phút ngắn ngủi, chiếc đệm chất lượng không tốt lắm lại bắt đầu rung lắc. Bàn tay gối lên vai anh cần tìm một điểm tựa, đầu ngón tay cô găm sâu vào da thịt anh. Có điều cô

https://thuviensach.vn

không khóc để che giấu thanh âm kia nữa. Cuối cùng, họ đã hoàn thành lần đầu tiên của mình trong căn phòng này. Giây đầu tiên tỉnh lại, Khang Kiều nghĩ, tiết thể dục ngày kia, đừng nói là năm trăm mét, ba trăm mét cô cũng chạy không nổi.

Mở to mắt nhìn cảnh đêm miên man ngoài cửa xe, cuối cùng, chiếc taxi vòng qua dãy tường bao dài màu trắng hồng, dừng lại trước cánh cửa lớn màu vàng.

Đứng ở một góc tối, Hoắc Liên Ngao đi về phía cửa còn Khang Kiều ngược trở lại phía cửa sau. Hai hướng một Đông một Tây, cửa lớn chỉ khoảng chục bước là đến nhưng cửa sau còn phỉa đi hơn hai mươi phút nữa. Khang Kiều vừa đi được vài bước liền bị Hoắc Liên Ngao gọi giật lại: “Khang Kiều, cô qua đây”.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Năm 2002 - 2003 (22)

Khang Kiều đi được vài bước thì bị Hoắc Liên Ngao gọi giật lại: “Khang Kiều, cô qua đây”.

Ngẫm nghĩ một chút, Khang Kiều đi về phía Hoắc Liên Ngao, giọng anh cực thấp: “Đi theo sau tôi”.

Nửa đêm, Khang Kiều đi theo sau Hoắc Liên Ngao từ cửa chính vào nhà. Cô cúi đầu không dám nhìn bảo vệ ở cửa, chỉ bám riết theo sau lưng Hoắc Liên Ngao. Anh im lặng đi về chỗ anh ở, cô cũng yên lặng đi về nơi cô sống.

Cô dừng lại dưới một gốc cây, nhìn theo Hoắc Liên Ngao qua bóng cây. Bước chân anh rõ ràng rất vội vã, giống như sợ bị thứ gì dính chặt vậy.

Chiếc áo khoác Khang Kiều đang mặc là do Hoắc Liên Ngao xin của bà chủ khách sạn. Ánh đèn ngoài sân hắt lên chiếc áo, trông thảm thương vô cùng. Nếu kết hợp cùng với khuôn mặt nhợt nhạt của cô nữa rồi đi khẽ khàng xuất hiện trước mặt Hoắc Liên Ngao, tin rằng tới lúc đó cậu chủ Liên Ngao sẽ lại nói cô giống một con ma.

Kéo bước chân nặng nề trở về phòng, cô quăng người lên giường, ngẩn người nhìn trần nhà, nhắm chặt mắt lại. Bây giờ cô rất mệt, không còn sức suy nghĩ gì. Cô phải cố gắng ngủ một giấc.

Chiếc sơ mi dính nước bọt trên hàm răng vàng của người lái thuyền lúc này đang nằm trong thùng rác, cùng với đó là bao cao su cô y tá nhiều chuyện đó đưa. Vỏ bao cao su đã bị xé, trong phòng đó anh đã dùng một cái. Đến tận bây giờ Hoắc Liên Ngao vẫn không hiểu nổi buổi chiều nay.

https://thuviensach.vn

Không, phải là buổi chiều hôm qua: Một nơi xa lạ, quảng cáo đồi trụy dán trên tường mà anh chưa bao giờ nhìn thấy, hộp bao cao su mà anh những tưởng sẽ ném thẳng cánh vào thùng rác và cả cái bóng nhỏ xíu đứng cách anh khoảng hai mét khi anh quay đầu lai, tất cả, tất cả đều khiến dục vọng trong anh nhộn nhạo.

Quăng người mình lên giường, anh nhắm mắt lại. Đó quả thực là một buổi chiều hoang đường. Số điên thoại các cô gái được lưu trong di động của anh rút bừa ra một số nào cũng xinh đẹp hơn đầu gỗ, cũng đáng yêu gợi cảm, hiểu lòng người hơn đầu gỗ. Họ luôn mong ngóng được hẹn hò, thân mật cùng anh. Số điện thoại xuất hiện với tần suất nhiều nhất trong máy anh gần đây là một cô gái Nhật Bản tên Masako. Trông Masako giống như một con búp bê phương Đông kiều diễm, hơn nữa da còn trắng trẻo, anh loáng thoáng nhớ rằng ngực cô ta cũng không hề nhỏ.

Sau một giấc ngủ dài tỉnh lại, Khang Kiều những tưởng chân mình bước xuống đất sẽ bồng bềnh như lần trước. Nhưng không, ngoài chút cảm giác khó thích ứng thì cơ thể không có dấu hiệu gì khác lạ.

Tìm quần áo từ trong tủ ra, cô đẩy cửa phòng tắm, rửa mặt đánh răng, gội đầu tắm rửa rồi thay quần áo mới. Sau đó Khang Kiều phát hiện, kỳ kinh nguyệt tới muộn sáu ngày của cô đã xuất hiện.

Cô cười khổ với gương, giá mà nó tới sớm hơn một ngày thôi thì tốt biết bao.

Sau khi chắc chắn mình không còn sai sót gì, Khang Kiều mở cửa phòng.

Cô gõ cửa phòng Nghê Hải Đường, bà đang giám sát Tiểu Phàn làm bài tập, Khang Kiều lặng lẽ ngồi một bên.

Một lát sau, Nghê Hải Đường ngẩng đầu lên nhìn cô chăm chú: “Khang Kiều, mười một giờ đêm qua mẹ tới phòng con, con không có trong phòng”.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng vẫn bị phát hiện.

“Con tới dự sinh nhật bạn cùng lớp.” Khang Kiều lí nhí.

“Vì sao không gọi điện báo về nhà một tiếng?” Giọng Nghê Hải Đường toát ra một sự bất mãn nồng đậm.

“Con…”

“Chị có gọi, con nghe máy, nhưng con quên nói lại với mẹ.” Hoắc Tiểu Phàn cướp lời cô, hơn nữa còn đắc ý nháy mắt, nhe răng cười với cô.

Khang Kiều cười lại với nó, qua nụ cười đó cô dùng cách thức đặc biệt để nói với nó rằng: Hoắc Tiểu Phàn, đừng có quá đắc ý.

Nghê Hải Đường suốt ngày chê Tiểu Phàn của cô ngốc. Xem đấy, Tiểu Phàn của cô thông minh biết bao, hơn nữa khi nó cười trông giống như một tiểu thiên sứ đáng yêu. Nụ cười đó có thể xua đi sợ hãi và cô đơn, hệt như một cơn mưa mùa xuân mát lạnh.

Ngày đầu tiên vào học, Khang Kiều được thông báo không phải học Thể dục. Cô đoán chắc là vì Hoắc Liên Ngao đã gọi điện đến trường, còn anh dùng cách gì thì cô không hay biết.

Mấy ngày tiếp theo, Khang Kiều luôn thấp thỏm lo âu. Chập tối hôm đó Khang Kiều cùng với người làm nhà họ Hoắc đi vào biệt thự chính. Chính quản gia Diêu bảo cô tới, nghe nói cụ Hoắc có quà tặng cho Hoắc Tiểu Phàn.

Khi đi cùng đám người làm qua phòng khách, hai người từ trên gác bước nhanh xuống khiến Khang Kiều cúi đầu. Đó là Hoắc Liên Ngao và một cô gái tóc dài. Anh khoác tay cô ta, cô ta ngẩng đầu nói chuyện với anh, giọng nói trong veo.

https://thuviensach.vn

Đám người làm dừng bước tránh qua một bên, Khang Kiều cũng chỉ còn biết đứng cùng họ. Hoắc Liên Ngao và cô gái kia đi ngang qua trước mặt họ, họ đi hai đôi giày cùng kiểu.

Vài ngày sau đó, đám người làm đều thì thầm bàn tán cậu chủ Liên Ngao dạo này rất thân với một cô gái. Tên của cô gái đó là Fukuda Masako, mang trong người hai dòng máu Trung Nhật, tới từ một gia đình theo chính trị ở Nhật Bản, học cùng một trường với Hoắc Liên Ngao. Nghe nói vì Hoắc Liên Ngao, năm nay cô ta cũng làm thủ tục nghỉ học đuổi tới Brunei. Người làm đều nói cậu chủ Liên Ngao có ý để Fukuda Masako từ khách sạn dọn tới nhà họ sống.

Cùng với những ngày đi học trở lại, người tới tìm Hoắc Liên Ngao ít dần.Anh vẫn duy trì cuộc sống trước đây, dậy sớm bơi lội, buổi chiều học tiếng Trung hai tiếng.

Buổi chiều Chủ Nhật đầu tiên sau khi Khang Kiều đi học, ở chỗ hòn non bộ, quản gia Diêu gọi giật cô lại. Không còn cách nào khác, cô đành đón lấy huân hương mà ông ấy đưa. Quản gia Diêu đang trên đường mang huân hương tới đình bốn góc thì nhớ ra có việc quan trọng chưa làm nên chỉ còn cách nhờ cô mang thay.

Hoắc Liên Ngao và Chu Tùng An đang học ở đó.

Khi Khang Kiều xuất hiện, Chu Tùng An đã phát hiện tinh thần của mình bắt đầu không tập trung. Anh ấy đã gần một tuần không gặp cô rồi, gọi điện thì tắt máy, tới trường thì không tìm được cô, sau khi dạy xong cho Howacs Liên Ngao anh tới chỗ cô ở cũng không gặp cô.

Khoảng thời gian này Chu Tùng An cứ cảm thấy bất an. Hơn một tháng trước, sau lần đổ bệnh nặng, Khang Kiều như thay đổi hẳn. Cô trở nên yên tĩnh hơn. Có mấy lần gặp mặt, đa phần cô đều ngồi ngây người, sau này thì đến gặp nhau cũng khó.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn theo bóng cô, hôm nay cô mặc một chiếc áo phông màu xanh lá nhạt đi kèm với quần bò, cũng không biết có phải vì quần bò số hơi to hay không, Chu Tùng An cảm thấy cô gầy đi. Rõ ràng là một cô gái thích ăn kem như vậy nhưng lại cứ gầy nhẳng. Giây phút đó, trong lòng Chu Tùng An dấy lên một nỗi kích động: Nhất định phải chăm sóc cho cô béo lên.

Suy nghĩ này khiến anh ấy trở nên vui vẻ, ánh mắt tiếp tục quay xung quanh cô. Anh ấy ngắm cô cúi đầu đưa huân hương vào tay một người làm đang đứng bên. Huân hương được châm lên. Nam Á muỗi nhiều, cơn gió Nam buổi chiều luôn khiến con người chực muốn ngủ, huân hương có thể đuổi muỗi và khiến người ta tỉnh táo.

Anh ấy nhìn cô như thể ngày đầu tiên họ quen nhau, cô vẫn còn là cô gái mím môi cả ngày trong thư viện, khi vào thì cúi đầu, khi ra cũng cúi đầu, khiến anh ấy luôn muốn trêu chọc cô.

“Khang Kiều!” Thế là anh ấy lên tiếng gọi cô.

Nhất định vì tiếng gọi quá đột ngột, cô đứng sững lại, ngẩng đầu, sắc mặt hơi tái. Anh ấy nhíu mày, cô đang ốm sao? Chẳng phải đã đỡ rồi ư?

Chu Tùng An vô thức muốn tới trước mặt cô, tiếp tục quan sát, sau đó…

Bước chân vừa dịch chuyển đã bị tiếng gọi “thưa thầy” kéo trở lại. Lúc này Chu Tùng An mới nhớ ra mình không đứng trong thư viện. Bây giờ anh đang bổ túc tiếng Trung cho học trò.

Chu Tùng An day day đôi mày, liếc nhìn cái bóng xanh xanh đó xa dần.

Tập trung trở lại, Chu Tùng An nói với Hoắc Liên Ngao: “Tôi xin lỗi, ban nãy hơi phân tâm”.

https://thuviensach.vn

Ở ngay trước mặt anh ấy, Hoắc Liên Ngao cầm điều khiển tắt màn hình kết nối với Singapore đi. Anh ngồi đó, khoanh tay nhìn thầy, không hiểu vì sao ánh mắt của thiếu niên ấy lại khiến Chu Tùng An nổi da gà.

Anh ấy ho vài tiếng rồi nói: “Tiếp tục nhé, ban nãy chúng ta nói tới đâu rồi?”.

Làm như không nghe thấy, Hoắc Liên Ngao gập sách lại: “Chẳng phải thầy nói thầy phân tâm ư? Nói nghe xem, rốt cuộc điều gì khiến thầy phân tâm?”.

Ờ… Chu Tùng An đẩy gọng kính trên mũi, quyết định tảng lờ câu hỏi của Hoắc Liên Ngao.

“Để em đoán nhé, nguyên nhân khiến thầy phân tâm có lẽ liên quan tới người chị con riêng của nhà em?” Hoắc Liên Ngao vừa nói vừa từ tốn gác chân lên bàn.

Chu Tùng An vô thức nhíu mày. Danh xưng của Hoắc Liên Ngao khiến anh ấy không được thoải mái.

“Thầy thích cô ta?” Hoắc Liên Ngao bất thình lình hỏi.

Rõ ràng, học trò của anh ấy giờ không tập trung vào bài học. Chu Tùng An bỏ kính xuống, đặt vào trong hộp, bắt đầu thu dọn đồ đạc. Khi tay anh ấy chạm tới cuốn sổ giáo án thì một chiếc giày màu xám đã đè lên nó. Anh ấy thở hắt ra một hơi, cảnh cáo Hoắc Liên Ngao.

“Thưa thầy, bây giờ vẫn chưa hết giờ.” Hoắc Liên Ngao chỉ vào chiếc đồng hồ bên cạnh.

Thôi được, thôi được, đúng là chưa hết giờ.

https://thuviensach.vn

Chu Tùng An dứt khoát đứng khoanh tay, bày ra ngữ khí của người làm thầy:

“Hoắc Liên Ngao, sở dĩ tiếng Trung bác đại tinh thâm là vì nó có giá trị nòng cốt, hơn nữa lẽ nghi chính là một phần quan trọng của giá trị nòng cốt. Câu em vừa nói là một ví dụ phản diện.”

Hoắc Liên Ngao “ồ” lên một tiếng, nhìn anh ấy, nửa đùa nửa thật: “Thầy à…”.

Mỗi lần Hoắc Liên Ngao kéo dài giọng nói câu đó là giống như đang ám thị: Thầy à, thầy gặp rắc rối rồi.

Quả nhiên.

“Thầy thích chị con riêng của nhà chúng em.”

Tâm sự bất ngờ bị vạch trần khiến Chu Tùng An ít nhiều không tự nhiên. Anh ấy chưa có nhiều kinh nghiệm yêu đương, lần yêu duy nhất là một buổi xem phim với cô bạn gái anh ấy có thiện cảm hồi lớp mười.

Giọng anh cất lên, mang theo chút giận dữ: “Hoắc Liên Ngao, đây là chuyện riêng của tôi”.

Tuy nhiên, chuyện khiến Chu Tùng An xấu hổ còn ở phía sau.

“Thầy đã ngủ với con gái chưa?”

Dù sao anh ấy cũng lớn hơn Hoắc Liên Ngao sáu tuổi, thân phận hiện tại dẫu gì cũng là thầy của Hoắc Liên Ngao. Thế là Chu Tùng An trở mặt: “Hoắc Liên Ngao, nếu tôi nhớ không nhầm, năm nay cậu mới mười lăm”.

Ý muốn nói một đứa trẻ mười lăm tuổi thì hiểu cái gì? Thế giới của người lớn, trẻ con đừng xen vào. Thực tế là, Chu Tùng An cũng cảm thấy suy nghĩ của mình khiên cưỡng. Hoắc Liên Ngao kế thừa gen cao to của

https://thuviensach.vn

Hoắc Chính Khải, mười lăm tuổi mà chẳng khác một người hai mươi mốt tuổi như anh ấy là mấy. Vì có điều kiện chiều cao vượt trội, Hoắc Liên Ngao còn được tuyển vào đội bơi lội của trường, trước mắt còn là đội trưởng.

Vì bơi lội trong một thời gian dài, lúc này đây, đôi chân đè lên cuốn sổ của anh ấy trông còn dài hơn chân anh ấy.

“Em đoán, thầy vẫn chưa làm chuyện ấy phải không? Hay là để em bày cho thầy cách khiến đối phương vui vẻ nhé? Hay một cơ thể như thế nào mới khiến chúng ta thỏa mãn? Rồi một cơ thể như thế nào mới khiến cả hai lên đỉnh nhanh nhất?” Cậu bé mười lăm tuổi chậm rãi nói.

Chu Tùng An đè tay lên bàn: “Hoắc Liên Ngao, tôi cảm thấy tôi cần nhắc lại những lời cậu vừa nói với cụ Hoắc”.

Câu nói này ít nhiều cũng có chút hăm dọa.

Hoắc Liên Ngao “ồ” lên một tiếng rồi đáp nhẹ tênh: “Bao gồm cả chuyện thầy chưa ngủ với cô gái nào ư?”.

Chẳng trách mỗi lần nhắc tới Hoắc Liên Ngao, sắc mặt Khang Kiều lại như gặp ma.

“Tôi cảm thấy có lextooi nên suy nghĩ việc đề nghị cụ Hoắc tăng giờ học lên thành ba tiếng.” Chu Tùng An đè nặng ngữ khí.

Sau khi nói câu “Tùy thầy”, Hoắc Liên Ngao đứng dậy.

“Thầy, em thấy không được khỏe, em về phòng nghỉ ngơi đây.” Hoắc Liên Ngao vừa nói vừa đi ra cửa.

Chu Tùng An chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Hoắc Liên Ngao đã đi ra tới cửa đình bốn góc bỗng dừng bước: Chu Tùng An…

Lại là kiểu kéo dài câu đáng ghét.

“Ý em là thầy Chu, tốt nhất thầy hãy chấm dứt tình cảm với Khang Kiều tại đây. Thầy và cô ấy sẽ không có kết quả đâu. Thầy không xứng với cô ấy, ít nhất là về thân phận. Đừng nói với em mấy câu như bây giờ là thế kỷ 21, dù có qua một trăm năm nữa, thầy vẫn không xứng với cô ấy!”

Lúc đó, Chu Tùng An không thể nào liên hệ một Hoắc Liên Ngao như vậy với cậu bé nói nhầm “Cống viên” thành “cao viên”.

Câu nói đó khiến Chu Tùng An chần chừ không dám bước. Anh ấy vốn định sau khi dạy xong sẽ tới tìm Khang Kiều.

Câu Hoắc Liên Ngao nói không phải không có lý. Tiền lương làm thêm một tháng của anh ấy còn không đủ mua một thỏi son. Hôm đó anh ấy được phát lương, cũng là tháng lương nhiều nhất kể từ khi tới Brunei. Anh ấy cầm khoản tiền đó, đưa Khang Kiều tới trung tâm thương mại, sau đó phát hiện số tiền mình cầm chỉ đủ mua một thỏi son.

Thỏi son đó màu hồng nước, tô lên môi cô sẽ giống như một quả mật đào.

Chiếc thẻ cô cầm ra hôm đó khiến người nhân viên lập tức đổi sắc mặt, biểu cảm xu nịnh đó khiến Chu Tùng An đến giờ vẫn cảm thấy chướng mắt và khó chịu.

Cô gái vội vã đến va phải Khang Kiều, Khang Kiều giơ tay đỡ lấy cô gái sắp mất thăng bằng. Cô ta ngẩng đầu lên, khuôn mặt như hoa lê ngày mưa nhìn cô, rồi lại nhìn khung cảnh xung quanh. Rõ ràng cô ta đã lạc đường. Sau khi cảm ơn, cô gái lại hoảng loạn quay đầu.

https://thuviensach.vn

Đó là cô gái xuống cầu thang cùng Hoắc Liên Ngao hôm đó.

Không lâu sau, người nhà họ Hoắc bắt đầu xì xào, cậu chủ Liên Ngao và tiểu thư Masako đã cãi nhau, còn cãi rất dữ. Cậu chủ Liên Ngao khiến tiểu thư Masako bật khóc. Họ lần đầu tiên thấy cậu chủ giận như vậy, còn thẳng thừng bảo tiểu thư Masako cút khỏi nhà họ.

Người bàn tán chuyện này đa phần là nữ, miệng thì nói thương cảm nhưng nét mặt lại sung sướng rõ ràng.

Tin tức này khiến Khang Kiều lo sợ, Hoắc Tiểu Phàn nói hôm nay đi tìm anh Liên Ngao chơi.

Có điều, từ lúc nào quan hệ giữa hai người đó đã trở thành chơi chung với nhau vậy?.

Khang Kiều tìm được thằng bé ở công viên mạo hiểm. Chỉ có mình nó ở đó, quản lý đang kiên nhẫn dạy nó một vài trò chơi đơn giản.

Lấy lý do về ăn tối, Khang Kiều đón Hoắc Tiểu Phàn. Cô để nó đứng trước mặt, sốt sắng kiểm tra xem trên người có vết thương nào không. Trong suy nghĩ của cô, làm sao Hoắc Liên Ngao có thể để Hoắc Tiểu Phàn chạm vào đồ của anh, vừa kiểm tra, cô vừa lẩm bẩm: “Tiểu Phàn, Hoắc Liên Ngao có cho em ăn uống thứ gì kỳ lạ không”.

Chiếc giày bóng đá màu xám dừng lại gần Hoắc Tiểu Phàn, sau tiếng gọi “anh Liên Ngao” của nó, Khang Kiều cảm thấy sự chẳng lành.

Cô không dám ngẩng đầu lên nhìn anh, vội bế Hoắc Tiểu Phàn rời khỏi công viên mạo hiểm. May mắn là Hoắc Liên Ngao không làm khó cô.

Nhưng rõ ràng may mắn kia đến hơi sớm.

https://thuviensach.vn

Khoảng mười giờ tối, Hoắc Tiểu Phàn gõ cửa phòng Khang Kiều: “Chị ơi, anh Liên Ngao bảo chị nghe điện thoại”.

Pre: “Đừng cắn, sẽ bị phát hiện đấy!”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Năm 2002 - 2003 (23)

Khoảng mười giờ tối, Hoắc Tiểu Phàn gõ cửa phòng Khang Kiều: “Chị ơi, anh Liên Ngao bảo chị qua nhận điện thoại”.

Đi theo sau Hoắc Tiểu Phàn, khi ngang qua cửa phòng Nghê Hải Đường, cô vô thức liếc nhìn. Đèn trong phòng đã tắt, gần đây Nghê Hải Đường dưới đề nghị của bác sỹ luôn ngủ lúc chín rưỡi tối.

Điện thoại được đặt trên sô pha phòng khách, ti vi đang phát phim hoạt hình. A Xảo ngồi ngủ gật trên ghế, cô đưa tay đẩy đẩy vai chị ta.

Phòng khách chỉ còn lại cô và Hoắc Tiểu Phàn. Cầm máy lên, Khang Kiều nói với Hoắc Tiểu Phàn đứng bên cạnh: “Tiểu Phàn, mười giờ rồi, mau về phòng ngủ đi”.

Lúc bấy giờ thằng nhóc mới rời đi với vẻ không mấy tình nguyện.

Bây giờ đích thực chỉ còn lại mình cô. Nhìn xung quanh một lượt, Khang Kiều mới áp ống nghe lên tai: “A lô!”.

“Tôi đang gửi thư bằng tiếng Trung cho ông nội, trông nó cứ kỳ kỳ, cô tới phòng tôi một chuyến đi.”

Cúi đầu nhìn đôi dép lê của mình, cô nói: “Ngày mai là thứ Hai, phải ngủ sớm”.

“Tôi không thích lặp lại lần thứ hai.” Rõ ràng, giọng anh đã có chút bực bội.

https://thuviensach.vn

“Tôi phải về phòng đây.” Khang Kiều nói, hơn nữa còn có vẻ thăm dò khi định cúp máy.

Ngược lại, Hoắc Liên Ngao cúp máy trước. Anh còn buông thêm một câu: “Tôi ghét mất thời gian chờ đợi”.

Chiếc điện thoại trong tay bỗng nhiên trở nên nặng nề. Cô cúp máy rồi để điện thoại lên giá, lẩm bẩm trong không khí: “Hoắc Liên Ngao, tôi đã nói với anh rồi, ngày mai là thứ Hai, phải ngủ sớm mà”.

Trở về phòng mình tiếp tục hoàn thiện bài tập còn dang dở, cô đồng thời cũng dỏng tai lắng nghe xem ngoài phòng khách có tiếng điện thoại hay không. Mười giờ hai mươi phút, Khang Kiều thay dép rời khỏi phòng mình. Đi được vài bước, cô lại quay về. Cô chọn một đôi dép nhẹ hơn trong tủ ra. Đôi dép không phát ra âm thanh đó dẫn cô men theo con đường quen thuộc như một bóng ma, men theo cả một hành lang dài rồi đứng trước cửa phòng Hoắc Liên Ngao.

Nhìn xung quanh một lượt rồi cô đưa tay gõ cửa. Tiếng Hoắc Liên Ngao vọng ra: “Vào đi!”. Khang Kiều mở cửa ra.

Cả gian phòng chỉ bật sáng một ngọn đèn, còn là ngọn đèn nhỏ nhất. Ánh sáng u tối chỉ càng tôn lên bóng của những vật xung quanh. Cô bước nhẹ nhàng lên thảm trải sàn. Khi đi dần về phía trong, ánh sáng có khá hơn một chút. Nguồn sáng ấy đến từ ngọn đèn đầu giường. Sau khi nhìn rõ Hoắc Liên Ngao ngồi trên giường, chân Khang Kiều hơi run rẩy. Cô cất bước, khẽ khàng đi về phía ngọn đèn. Khi cách anh khoảng năm bước chân, cô gọi tên anh. Ánh mắt Hoắc Liên Ngao nhìn xuống chân cô trước, giọng không mấy vui vẻ: “Sao cô không thay dép?”. Lúc này, Khang Kiều mới nhớ ra Hoắc Liên Ngao ghét bị người khác giẫm lên thảm của mình. Cô ấp úng xin lỗi. Anh khẽ hừ một tiếng: “Thôi, lần sau tới nhớ thay dép”. Câu nói của Hoắc Liên Ngao khiến đầu óc Khang Kiều bỗng chốc trống rỗng, sau đó có một thanh âm như từ rất xa vọng lại: “Đầu gỗ, qua đây”.

https://thuviensach.vn

Căn phòng được thiết kế theo phong cách châu Âu Trung Cổ, giường màu xanh dương đậm, Hoắc Liên Ngao mặc bộ quần áo nhạt màu, dưới ánh đèn vàng cam trông giống như một vị khách trên hòn đảo mộng mơ.

Chiếc laptop ban nãy được đặt trên đầu gối Hoắc Liên Ngao giờ bị đẩy qua một bên. Ban nãy cô còn ngồi bên cạnh anh giúp ảnh chỉnh sửa nội dung bức thư, giờ cô đã ngồi giữa một đại dương xanh thẳm. Qua ngọn đèn thủy tinh trên trần nhà, cô nhìn thấy có rất nhiều khuôn mặt của mình được phản chiếu.

Trônggiống như con cá hố đang ngoi ngóp trên bờ biển. Giống như hai lần trước, anh không dạo đầu quá lâu. Tay chỉ quờ quạng chút xíu trên ngực cô rồi ngậm ngay lấy môi cô. Tay anh từ ngực cô trượt xuống, từ eo cô trượt sang rồi lại từ eo cổ trượt ra sau lưng, dẫn dắt cô mở rộng hai chân. Sự ra vào của anh cũng giống như hai lần trước, gấp gáp, kích động, tràn đầy dục vọng. Khi hơi thở của cô còn chưa kịp bật ra, anh đã vội vàng cử động, hơn nữa biên độ còn rất lớn, khiến đầu ngón chân cô co quắp lại vì cơn đau kịch liệt. Cô cắn chặt môi, mở to mắt nhìn trần nhà chao đảo, ngược lại, tay anh thì không thô lỗ như động tác của anh, nhưng cũng không thể gọi là dịu dàng.Ngón tay anh đã thể hiện một tình yêu không tách rời với khuôn ngực mềm mại của cô. Ngón tay ấy vừa biết trêu chọc vừa biết điều chính lực của mình như một đứa trẻ nghịch ngợm cùng với sở thích của anh. Lời cầu xin của cô không hề đạt được chút hiệu quả nào.

Trần nhà càng rung lắc dữ dội hơn. Ban đầu mắt cô còn mở to, hơi thở khẽ ban đầu cũng dần dần bị anh tiêm nhiễm mà trở nên gấp gáp, đôi mắt cũng từ từ khép lại. Vì anh đã chạm môi vào tai cô ư? Anh cứ cọ qua cọ lại ở đó, giống như gãi ngứa. Cô rất sợ cảm giác ấy, thế là vô thức né tránh. Nhưng tâm tư của cô đã bị anh nhìn ra. Môi anh miệt mài đuổi bắt, thậm chí răng của anh còn nhẹ nhàng cọ qua phần mềm mại trên tai cô. Cô né tiếp, nhưng khi né thì cơ thể buộc phải ngọ ngoạy, như thế lại giống như

https://thuviensach.vn

đang mời gọi anh. Hơi thở gấp của anh cũng vì trò chơi đuổi bắt này mà trở nên vui vẻ.

Cô đang trốn anh, vì sợ anh chạm vào tai mình ư? Tiếp tục đuổi, cô lại né. Lần này anh không đuổi nữa, vì đáp án đã gần như chắc chắn. Anh kéo dãn khoảng cách ra một chút. Ở khoảng cách gần, anh phát hiện tai cô hồng hồng, khiến người ngứa ngáy chỉ muốn ngậm lấy. Thế là anh lấy đầu mũi ra trêu chọc. Cô lại tránh. Anh dứt khoát ngậm thứ hồng hồng đó vào miệng. Vừa chạm vào, cơ thể cô đã run lên, run rất dữ dội, trực tiếp phản xạ lại vào người đối diện. Giây phút đó, Hoắc Liên Ngao nhớ tới bộ phận mẫn cảm mà đám bạn anh nói. Nghe nói trên mỗi một người con gái đều có một bộ phận như thế, chỉ cần tìm thấy và chọc ghẹo là có thể đạt tới cảm giác thăng hoa. Thì ra bộ phận mẫn cảm của cô chính là thứ nhỏ bé màu hồng đó. Anh ra sức mút lấy dái tai của cô. Có thứ gì trong vỏ trứng như sắp không chịu nổi, quá chặt, chặt tới mức anh muốn động đậy cũng khó. Cảm giác căng chặt lan ra từng lỗ chân lông trên cơ thể anh, chúng dựng hết lên. Nhưng có trời biết anh thích giây phút này đến mức nào, dù là thứ nhỏ bé anh đang ngậm trong miệng hay thứ đang bao bọc lấy anh. Nhiều mồ hôi nhỏ xuống trán hơn nữa, từng nhịp tiết tấu nhanh dần đều, cơ thể bị đè xuống cũng từ cứng đờ chuyển sang mềm mại. Anh đè tay mình lên tay cô, từng ngón tay của hai người đan vào nhau, một tay kia anh ôm chặt eo cô, dẫn dắt cô bay theo tiết tấu của mình. Anh cảm giác được chân cô đang lặng lẽ hướng về phía mình, sau vài lần thăm dò, nó như dây leo bám chặt lấy anh. Thông tin nhận được khiến anh càng tiến sâu hơn nữa. Ừm, hành động cong lưng của cô chính là lời mời gọi trực tiếp nhất. Sau lần dốc sức, cô kêu lên một tiếng. Lần này không phải là đau nữa, tuyệt đối không. Dưới tiếng ngâm nga của cô, anh đạt tới một ngưỡng sâu chưa từng có. Anh đè cơ thể nặng nề lên người cô, bật ra một tiếng thở thô lỗ, tiếng thở ấy lại giống như tiếng gầm khẽ của một con quái thú: “Đầu gỗ!”.

Tiếng “Đầu gỗ” đó bất ngờ dội vào tai cô, rất lâu không chịu rời đi. Cô ngửa cổ lên, đuôi tóc và hơi thở của anh nhẹ nhàng ma sát, mềm mại và dịu

https://thuviensach.vn

dàng khiến cô buồn ngủ. Bàn tay ban nãy còn nắm chặt cùng anh giờ buông thõng, tới một mức độ rất thoải mái. Còn chân thì sao? Chân từ lúc nào đã không còn nghe theo sự điều khiển của cô mà quấn lấy hông anh rồi? Mày phải biết, mày và anh không phải hai người thương yêu lén lút ăn trái cấm. Cô lặng lẽ rút chân về. Ừm, như vậy sẽ an toàn, an toàn rồi. Cô nhắm mắt lại, bây giờ người dính dớp tới mức cô muốn đi tắm, nhưng anh vẫn còn vùi trong người cô, cơ thể anh vẫn còn đang run rẩy. Vậy thì đợi thêm một lát nữa. Nhưng cô thật sự rất buồn ngủ. Nhưng động tác điên cuồng của anh khiến cô mệt mỏi. Vậy coi như cô chợp mắt một chút. Âm thanh bên tai kéo cô khỏi cơn mê mệt: "Chẳng phải nói thứ Hai phải dậy sớm ư?". Anh nói với cô, ngây người một lúc, não phải đi vài vòng mới trở lại: "Tôi phải về phòng rồi". Cô nói. Anh "ừm" một tiếng rồi rời khỏi người cô, kéo một góc chăn che đi cơ thể trần trụi rồi quay lưng lại phía cô.

Căn phòng cực kỳ yên ắng, tới độ có thể nghe rõ tiếng sột soạt của anh khi mặc quần áo. Cô chờ đợi. Bước chân đi về phía phòng tắm, sau vài bước anh dừng lại, trong giọng nói vẫn còn chút khản đặc dư âm sau cơn hoan ái. Anh nói cô không cần lo cho em trai, sẽ không có chuyện mà chiều nay cô lo lắng. Khi nghe thấy tiếng nước chảy vọng ra, Khang Kiều dậy khỏi giường, mặc quần áo rồi đi về phòng.

Lúc này đã là nửa đêm. Cô trở về cũng giống như một linh hồn. Ngang qua phòng Hoắc Tiểu Phàn, cô dừng lại, nhớ ra tối nay hình như mình chưa kiểm tra xem nó có đá chăn ra không. Cánh tay đặt lên cửa cuối cùng vẫn thu về, cô còn chưa tắm rửa.

Trở về phòng tắm rửa xong xuôi, lần này cô tắm lâu hơn mọi ngày, tới nỗi cô đã gục ra bồn mà ngủ. Bình minh đến, bàng hoàng tỉnh giấc, ánh sáng ngoài cửa sổ khiến Khang Kiều không dám nhìn.

Hôm sau, trong lúc ăn sáng, Hoắc Tiểu Phàn tỏ vẻ không vui, vì tối qua chị không tới phòng mình kiểm tra việc đá chăn. Thì ra thằng nhóc luôn biết, liếc nhìn Nghê Hải Đường, Khang Kiều cười với nó: "Tối qua chị

https://thuviensach.vn

đang làm dở bài tập thì ngủ gật mất, tối nay nhất định sẽ đi kiểm tra đúng giờ".

Lúc ấy Hoắc Tiểu Phàn mới tươi tỉnh.

Giữa chừng, Khang Kiều phát hiện Nghê Hải Đường nhiều lần nhìn về phía mình. Uống sạch cốc sữa, cô đứng dậy thì bị bà gọi giật lại.

Sau khi nghe rõ lời của Nghê Hải Đường, chân Khang Kiều run lên. May mà trong mắt bà, Khang Kiều là đại diện cho mẫu người ngoan ngoãn. Nghê Hải Đường chỉ tay lên cổ Khang Kiều, dặn cô tối ngủ nhớ đóng cửa sổ. Mùa này Khang Kiều ngủ không hay đóng cửa, đã không ít lần có côn trùng từ ngoài bay vào cắn cô, chúng hầu như cắn vào cô. Nhưng Khang Kiều của bây giờ biết rất rõ nốt đỏ trên cổ không phải do côn trùng cắn.

Cô buông tay: "Sau này con sẽ nhớ đóng cửa sổ".

Nghê Hải Đường gật đầu.

"Con đi học ạ."

"Ừm, đi đường cẩn thận."

"Vâng."

Quay người lại, cô bước từng bước ra khỏi phòng ăn. Trở về phòng, Khang Kiều đeo cặp lên vai, bảo vệ cửa sau mở cửa cho cô.

Đứng bên ngoài bức tường bao màu trắng hồng, ngửa cổ lên nhìn trời, vẫn chẳng khác nào vô số lần trước đây.

Bầu trời vẫn mang một màu xanh nhạt.

Giữa trưa, Khang Kiều nhận được điện thoại của Chu Tùng An. Cô giả vờ không nghe thấy, khó khăn lắm mới đợi được chuông điện thoại ngưng

https://thuviensach.vn

thì một lát sau nó đã lại inh ỏi.

Ngẫm nghĩ, Khang Kiều bắt máy. Bạn của Chu Tùng An tổ chức sinh nhật, anh ấy muốn Khang Kiều cùng đi siêu thị chọn quà với mình.

Khang Kiều nói rằng thật không may, cô đã hứa với Hoắc Tiểu Phàn hôm nay sẽ về sớm.

Tiếng chuông hết giờ vang lên, Khang Kiều vẫn là người cuối cùng rời khỏi phòng học. Cô bước chậm chạp. Bây giờ ngay cả thư viện cô cũng không dám tới, chỉ sợ lời nói dối bị vạch trần. Cô mở cửa phòng vệ sinh, lề mề sửa lại tóc mái, sửa xong cô cười với mình trong gương.

Sao cô bỗng cảm thấy cuộc sống mỗi ngày một khó khăn thêm thế nhỉ. Trước đây né tránh Nghê Hải Đường, giờ lại tránh mặt một người khác, nhưng may là Khang Kiều nghe được một tin: Hộ chiếu của Hoắc Liên Ngao có thể được trả lại trước một tháng, cũng tức là ngày đi của anh sẽ từ tháng 10 dời xuống tháng 9, ngày mai đã là tháng chín rồi.

Cô vẫn bắt chuyến xe lúc sáu rưỡi để về nhà.

Hai giọng nói từ bóng cây vọng ra khiến trái tim Khang Kiều rớt xuống. Ngoài Hoắc Tiểu Phàn ra thì chính là Hoắc Liên Ngao. Cô đứng trên con đường nhỏ, vô thức muốn tìm một chỗ để trốn, nhưng đã không kịp. Hoắc Liên Ngao và Hoắc Tiểu Phàn đi về phía này. Hoắc Tiểu Phàn đi trước, Hoắc Liên Ngao theo sau. Nhìn thấy cô, thằng bé co cẳng chạy, suýt nữa thì vấp ngã.

Hoắc Liên Ngao đỡ được Tiểu Phàn trước Khang Kiều. Khang Kiều đứng đực ra đó, lập tức bắt gặp vẻ sung sướng của Hoắc Liên Ngao.

Khang Kiều tỉ mỉ quan sát nét mặt của anh, sau đó…

“Tôi đã nói với cô rất nhiều lần rồi, tôi ghét bị cô nhìn với đôi mắt đó.”

https://thuviensach.vn

Lúc này, Khang Kiều xác định được sự sung sướng của Hoắc Liên Ngao là hoàn toàn chân thực.

Khốn kiếp, người cắn tôi chính là anh chứ ai.

Đêm xuống, Khang Kiều đang làm bài tập thì Hoắc Tiểu Phàn đẩy cửa phòng cô ra. Vừa nhìn lên đồng hồ, Khang Kiều đã hoảng hốt. Tối qua cũng tầm này Hoắc Tiểu Phàn đẩy cửa phòng cô. Rõ ràng ngoài phòng khách không có tiếng chuông điện thoại. Tối nay từ tám giờ cô đã bắt đầu dỏng tai lắng nghe rồi, may mắn là không có ai gọi.

Hoắc Tiểu Phàn thần bí quan sát một lượt từ trong ra ngoài căn phòng, rồi lại thần bí gọi cô.

“Chị, trong phòng chị bây giờ không có ai chứ?”

Khang Kiều gật đầu.

Câu nói “Chị, anh Liên Ngao giao cho em một nhiệm vụ” của nó khiến chiếc bút trong tay cô rơi xuống đất. Giữa lúc cô đang ngây người, thằng bé đã đặt một chiếc di động màu trắng vào tay Khang Kiều.

“Anh Liên Ngao bảo em đưa cái này cho chị khi nào không có người.”

Cô bị động đón lấy.

Hoàn thành xong nhiệm vụ, Hoắc Tiểu Phàn mãn nguyện rời đi. Khang Kiều đặt di động lên bàn, tiếp tục phần bài tập còn dang dở, có điều những con chữ tiếng Anh trên sách như biến thành những con nòng nọc. Cô úp mặt lên sách, đờ đẫn.

Chẳng biết đã qua bao lâu, di động dội vàng, chính là chiếc di động Blackberry màu trắng đó. Chiếc di động này chiều nay vẫn còn đang quảng cáo sẽ đổ bộ Bandar Seri Begawan vào ngày 11 tháng 9.

https://thuviensach.vn

Đôi tình nhân tìm được nhau bằng chiếc Blackberry vào sự kiện ngày 11 tháng 9 đã khiến nó trở thành thương hiệu đại diện cho sự chung tình ở Nam Á.

Còn chiếc mà cô đang cầm trên tay này thì có thể hiểu rằng: Chờ đợi, khi nào gọi thì tới.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Năm 2002 - 2003 (24)

Khi chiếc di động Hoắc Liên Ngao bảo Hoắc Tiểu Phàn mang tới đổ chuông, Khang Kiều không nhận máy, mà lập tức cầm nó lên, đi ra trước cửa sổ, định ném mạnh nó ra ngoài, cô đang tưởng tượng ra dáng vẻ của nó khi rơi xuống đất rồi vỡ tan nát.

Nhưng việc đó cũng chỉ xảy ra trong trí tưởng tượng của cô. Cô thậm chí còn bắt máy ngay, không dám trễ nải: “A lô!”.

May mắn là cậu chủ Liên Ngao không gặp phải những chuyện kỳ quái như thư tiếng Trung.

“Cầm được di động rồi phải không?” Lại là ngữ khí đáng đấm.

Phí lời, nếu không thì anh đang nói chuyện với ai chứ.

“Ừm.” Cô đáp.

“Giữ cẩn thận, trong di động có lưu số của tôi, cô đi tới đâu cũng phải mang nó theo. Tôi không muốn khi gọi đến không ai nghe. Luôn phải mang di động sạc đầy pin bên người. Tôi ghét phải nghe giọng của tổng đài viên. Còn nữa, một điểm rất quan trọng mà cô cần ghi nhớ, đừng tùy tiện gọi điện cho tôi. Mấy điểm trên đây cô đã nghe rõ chưa?”

Khang Kiều không nói gì, cô không có sức để nói. Mấy điểm Hoắc Liên Ngao dặn dò khiến tâm trạng của cô cực kỳ tồi tệ.

“Cô lại tái phát bệnh cũ, luôn bắt tôi nói hai lần sao?” Qua điện thoại, cậu chủ Liên Ngao thể hiện khí chất tôn quý của mình, còn cả tính ngang

https://thuviensach.vn

tàng bẩm sinh.

“Nghe rõ rồi.” Đáp lại, Khang Kiều muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện này.

Đối phương cũng có vẻ không muốn tiếp chuyện cô.

“Cúp đây.”

“Được.” Giọng cô rất ngoan.

Đối phương bổ sung thêm một câu: “Đúng rồi, còn một điểm cô phải nhớ, sau này tôi phải cúp xong cô mới được cúp”.

“Được.”

Cô cầm điện thoại chờ đợi. Mãi vẫn chưa thấy tiếng tút tút vang lên, điều này khiến Khang Kiều hơi sốt ruột, bài tập của cô vẫn còn chưa hoàn thành.

Thế là cô dè dặt hỏi: “Còn chuyện gì sao?”.

“Đúng là thiếu kiên nhẫn, ban nãy còn đáp thoải mái lắm cơ mà.” Cậu chủ Liên Ngao khích bác.

“Tôi còn bài tập.” Cô đáp thành thật.

“Vậy đi làm bài tập đi.”

“Được.”

Sau đó lại… “Đầu gỗ!”

Shit!

“Cái gì?”

https://thuviensach.vn

“Có phải ban nãy cô định ném di động đi không? Có lẽ cánh cửa trước mặt cô đang mở ra chăng?”

Khang Kiều vô thức nhìn ra cửa sổ, ngoài cửa sổ trống vắng không một bóng người. Đúng là đồ quái vật trốn sau lớp vỏ đẹp đẽ. Cầu mong tối nay khi đi vệ sinh anh bị bồn cầu kẹp mông, úm cho anh giẫm phải bánh xà phòng rồi ngã sõng soài, biến thành thằng ngốc.

“Không có.” Cô bấm bụng đáp.

Cô còn chưa dứt lời, Hoắc Liên Ngao đã tắt máy, lần này rất dứt khoát.

Tối nay, Khang Kiều mơ một giấc mơ mà cô cảm thấy không tốt lắm. Trong mơ, chiếc di động màu trắng đó cứ réo rắt mãi, khiến cô phải bịt tai lại.

Khi chuông đồng hồ báo thức vang lên, Khang Kiều kiểm tra di động đầu tiên, thật may không có cuộc gọi.

Đẩy cửa phòng tắm, trong gương, khuôn mặt cô nhợt nhạt vô hồn. Đều tại chiếc di động kia. Từ phòng tắm đi ra, Khang Kiều ném di động xuống giường, thở hắt ra, cảm giác đỡ hơn một chút. Cô chải tóc rồi thay đồng phục, đeo cặp. A Xảo gõ cửa nói bữa sáng đã xong xuôi.

“Được.” Cô đáp, mắt vẫn còn dán vào giường.

Cuối cùng, cô ngoan ngoãn cầm nó bỏ vào cặp. Bây giờ cô có hai máy, chiếc Nghê Hải Đường mua cho cô màu đỏ, chiếc Hoắc Liên Ngao giao cho cô màu trắng.

Thấp thỏm trôi qua một ngày, cũng may nó không inh ỏi. Mấy ngày sau đó, nó vẫn im lìm. Ngược lại, mấy ngày này, Khang Kiều nghe được từ phía đám người làm mấy chuyện như tiểu thư Masako và cậu chủ Liên Ngao đã làm lành. Nghe nói cô ta ngoan ngoãn xin lỗi cậu chủ. Khi kể

https://thuviensach.vn

chuyện, họ rất đắc ý, vì chút tranh chấp vặt giữa hai người họ thực chất cũng do Hoắc Liên Ngao vạ miệng mà ra. Nghe nói tiểu thư Masako hôm đó đã mặc một chiếc váy trắng thuần của Chanel, hỏi anh xem có đẹp không, sau đó cậu chủ Liên Ngao nói một câu: “Giống như mớ giấy ăn, còn là loại đã lau mồm rồi chuẩn bị ném vào thùng rác nữa”.

Hòa là tốt, Khang Kiều lẩm bẩm trong bụng.

Học kỳ mới, mỗi cuối tuần Khang Kiều không còn phải tới các lớp học nghi thức nữa.

Nghê Hải Đường không còn yêu cầu cô học mấy lớp đắt muốn chết đó. Nhưng dưới sự yêu cầu của Khang Kiều, lớp điêu khắc hai giờ tới ba rưỡi chiều thứ Bảy vẫn được giữ lại. Khang Kiều rất thích điêu khắc, cô luôn cảm thấy con dao trong tay có thể khiến cô an tâm hơn.

Thứ Bảy, học xong lớp điêu khắc trở về nhà, Khang Kiều nhìn thấy hai con ngựa nhỏ màu trắng ở vườn sau. Hoắc Tiểu Phàn đứng bên cạnh một con, nét mặt phấn khích đỏ bừng lên. Người huấn luyện mặc đồng phục, thẳng tay đứng bên.

Quản gia Diêu đứng bên cạnh, nhìn Hoắc Tiểu Phàn mỉm cười. Nghê Hải Đường cũng có mặt, niềm hân hoan không thể nào che giấu nổi.

Quản gia Diêu nhìn thấy Khang Kiều trước, vẫy tay gọi cô tới. Khi Khang Kiều đến nơi, ông bèn chỉ vào một con ngựa to hơn và nói: “Có thích không? Nó tên là Glanie”.

Nhìn khuôn mặt chờ mong của Nghê Hải Đường, Khang Kiều gật đầu: “Thích ạ”.

Quản gia Diêu bật cười: “Sau này nó là của cháu”.

https://thuviensach.vn

Hai con ngựa trắng được người huấn luyện dắt về chuồng. Hoắc Tiểu Phàn quyến luyến không nỡ rời xa. Nó dè dặt hỏi quản gia Diêu: “Ngày mai cháu có được tới thăm nó không ạ?”.

“Dĩ nhiên, sau này nó là của cháu rồi, cháu muốn tới thăm nó khi nào và chơi bao lâu tùy thích.” Quản gia Diêu ôn hòa trả lời.

Hoắc Tiểu Phàn reo hò.

Trong chuồng ngựa nhà họ Hoắc có khoảng chục con ngựa. Đó đều là ngựa của Hoắc Liên Ngao. Mỗi năm, Hoàng thất Brunei lại chọn ra một hai con giống tốt để đưa tới nhà họ Hoắc. Hoắc Tiểu Phàn từ lâu đã nhung nhớ chúng, nhưng trước nay chúng đều là những thứ thằng bé không bao giờ với tới được, vì chúng được tặng đích danh cho người thừa kế nhà họ Hoắc, Hoắc Liên Ngao.

Năm nay Hoàng thất lại đưa tới ba chú ngựa. Ngựa của Hoắc Liên Ngao đã quá nhiều. Khi đó quản gia Diêu đã đề nghị, hay là tặng Joshua cho Hoắc Tiểu Phàn, tặng Glanie cho Khang Kiều, không ngờ Hoắc Liên Ngao lại đồng ý.

Bữa tối, Hoắc Tiểu Phàn lẩm nhẩm mãi cái tên Joshua: “Joshua đã đói chưa?”, “Joshua nghỉ ngơi chưa?”.

Chiếc cốc được đặt mạnh xuống bàn khiến thằng bé im bặt, cũng khiến Khang Kiều đang mải ăn ngẩng đầu lên. Nghê Hải Đường tỏ vẻ cảnh giác: “Không bình thường, thằng nhóc Hoắc Liên Ngao đó làm gì có chuyện tử tế như vậy, chưa biết chừng đây lại là đòn hiểm nó chơi sau lưng mình”.

Nghê Hải Đường quay mặt sang: “Khang Kiều”.

“Vâng, thưa mẹ.” Khang Kiều đặt tay lên bàn.

https://thuviensach.vn

“Mấy ngày tới cảnh giác một chút cho mẹ, còn nữa, trông chừng em con.”

“Vâng, thưa mẹ.” Khang Kiều cúi đầu, tiếp tục ăn.

Lời cảnh cáo của Nghê Hải Đường không có chút tác dụng nào với Hoắc Tiểu Phàn. Hơn tám giờ, nó lại sốt sắng mở cửa phòng cô, kéo một chiếc ghế tới, ngồi bên cạnh cô, sau đó nghiêm túc nói chuyện về Joshua của nó.

“Chị, chị bảo ngày mai em phải chào Joshua kiểu gì?” Ngữ khí của Hoắc Tiểu Phàn rất khổ não.

“Em thích Joshua lắm à?” Khang Kiều hỏi.

Thằng bé gật đầu chắc nịch: “Dĩ nhiên ạ. Em cực kỳ thích Joshua. Chị, họ nói khi chị cực kỳ muốn một thứ gì, ngày nào chị cũng cầu nguyện. Thế là ngày nào em cũng cầu nguyện, rồi Joshua đã chạy vào trong giấc mơ của em. Chị, nó giống y hệt trong mơ, có điều lúc đó em chưa biết tên nó là Joshua”.

Đối với những thứ mình thích, không biết từ khi nào Hoắc Tiểu Phàn đã lên tiếng đòi hỏi, ví dụ như Joshua, hay “bố của em”.

Cô đưa tay, kéo thằng bé lên vai mình. Cái đầu nhỏ xíu dựa vào cô, sau đó, tiếng chuông di động vào lên, không phải là chiếc màu đỏ rực.

Khang Kiều cầm di động đi ra ban côn, vừa trông chừng Hoắc Tiểu Phàn vừa nhận máy. Lần này Hoắc Liên Ngao nói thẳng: “Tới phòng tôi!”.

Nhìn màn đêm, hình như vẫn chưa quá muộn. Khang Kiều đổi thành kiểu giọng ngoan ngoãn như khi nói với Nghê Hải Đường: “Tiểu Phàn giờ vẫn đang ở trong phòng tôi. Khi nào Tiểu Phàn về phòng tôi sẽ qua, được không?”.

https://thuviensach.vn

Đầu kia bật ra một tiếng "ừm" rồi tắt máy.

Khoảng mười giờ, Khang Kiều đưa Hoắc Tiểu Phàn đã nằm bò ra sô pha ngủ về phòng mình. Mái tóc mềm mại của thằng bé cọ lên mặt cô, khóe miệng còn vương một nụ cười ngọt ngào.

Đứng trước cửa phòng nó một lúc, Khang Kiều cúi xuống nhìn giày của mình. Chiếc giày cô đang đi là kiểu giày múa ba lê, nó còn có một đặc điểm là đi lại không phát ra tiếng động. Mái tóc vừa gọi ban nãy được vắt lên vai, cô vốn không định buộc lên, vì thể nào cũng sẽ bị anh giật ra mà thôi. Bạn học của cô từng nói đàn ông khi quan hệ đều thích con gái xõa tóc.

Dừng lại trước cửa phòng Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều gõ cửa. Giờ đã đủ muộn rồi, lúc này ngoài bảo vệ ra thì mọi người đều đã đi nghỉ.

"Vào đi, cửa không khóa."

Mở cửa ra, cho dù biết cửa phòng anh không khóa nhưng cũng không ai có ý tự tiện mở ra. Khang Kiều vô thức khóa trái lại.

Hoắc Liên Ngao đang phân loại sách trên giá. Khang Kiều đứng một bên. Cô đã đứng đây mấy phút rồi. Sau khi sắp xếp xong, anh quay sang nhìn cô. Khi cái bóng đó trùm lên, cô cụp mắt xuống. Bờ môi anh nhẹ nhàng chạm lên môi cô, tay anh chạm vào tay cô, môi anh từ áp nhẹ chuyển sáng ngậm chặt. Lúc rời đi, tay anh đã nắm tay cô. Cô được anh đưa tới trước giường, sau đó anh buông tay co ra. Anh chỉnh cho ánh sáng tối đi một chút, dường như vẫn chưa đủ, cô lại lên tiếng hỏi: "Có thể vặn nhỏ đèn xuống nữa không?".

Ánh sáng trong phòng lại tối đi một chút. Người lên giường trước là anh. Mái tóc vừa gội xong rủ xuống trán anh, trông rất đẹp. Dưới hiệu lệnh của anh, cô ngồi đối diện anh. Anh nghiêng người hôn cô, tay chân lần sờ, rút áo ngực ra. Trong lòng cô vẫn còn văng vẳng giọng nói ngọt ngào của Hoắc

https://thuviensach.vn

Tiểu Phàn: “Chị, em rất thích Joshua”, nên cũng bớt ghê hành động của anh hơn một chút. Không chỉ bớt mà cô còn nghênh hợp theo tiết tấu của anh. Một tay anh đặt trên eo cô. Lúc này trong đầu Khang Kiều chỉ còn lại chất giọng non nớt của Tiểu Phàn. Bàn tay muốn ngăn anh lại mềm nhũn, bất lực. Anh thì thầm bên tai cô: “Đầu gỗ, đầu gỗ…”. Cô đáp lại một tiếng “Ừm” thật dài. Trong lúc đó, người cô được đặt nằm thẳng lên giường, đầu hướng về phía đuôi giường, tóc rủ xuống theo mép giường. Cô nhắm mắt lại, nụ hôn của anh theo vành tai cô lên lên xuống xuống. Nhớ ra chuyện gì đó, cô nói với anh: “Đừng cắn, sẽ bị phát hiện đấy”. “Cái gì bị phát hiện?” Anh lấy răng cà nhẹ lên da cô.

Đồ ngốc này, lúc này Khang Kiều cảm thấy cần phải trêu cậu chủ Liên Ngao một chút. Cô vừa trốn anh vừa cười: “Hoắc Liên Ngao, hôm đó chẳng phải anh nói tôi bị côn trùng cắn sao?”. “Ừm.”. “Thật ra không phải.” Anh dừng tay, cô cười càng tươi hơn: “Hoắc Liên Ngao, tôi cho anh biết…” Miệng cô nhanh chóng bị chặn lại, rõ ràng cậu chủ Liên Ngao khi hiểu ra đã thẹn quá hóa giận rồi.

Trần nhà đang rung lắc dữ dội, anh vẫn không khác gì mọi lần, giống như một đứa trẻ sốt sắng. Có mấy lần cô gần như rớt xuống đầu, thế là cô lại vòng tay qua cổ anh như dây leo.

Lúc này, cô nghĩ nếu rớt xuống thì phải cùng rớt, cùng lắm cô chị dập mông, anh thì khác, chưa biết chừng còn đứt luôn. Suy nghĩ ấy khiến cô trộm cười, không cẩn thận bị phát hiện.

“Cười gì vậy?”

“Tôi có cười đâu.” Câu trả lời của cô càng khiến anh trừng phạt mạnh mẽ, khiến nước mắt sắp rơi ra khỏi hốc mắt cô.

“Cười gì?”

“Không biết.”

https://thuviensach.vn

“Đừng có cười, nghe rõ chưa?”

Anh dùng tiết tấu để thể hiện sự bất mãn của mình.

“Được, không cười, không cười là được chứ gì.”

Cô nhẹ nhàng van nài, ngoan ngoãn cọ mặt vào anh.

Thấy chưa, ở một vài phương diện, con gái luôn lĩnh ngộ nhanh hơn con trai.

“Đầu gỗ.”

“Ừ.”

“Đầu gỗ.”

“Ừ.”

Cô từ từ nhắm mắt lại cho tới khi đợi được âm thanh trầm và vui vẻ ấy: “Đầu gỗ”.

Hôm sau, Hoắc Tiểu Phàn vừa dậy đã tới gõ cửa phòng Khang Kiều. Dưới lời đề nghị của thằng bé, Khang Kiều đành phải đưa nó tới chuồng ngựa. Rất không may là họ bắt gặp Hoắc Liên Ngao cùng Masako. Họ đang sánh vai cưỡi ngựa đi ngang qua trước mặt họ. Hoắc Liên Ngao lớn tiếng gọi: “Anh Liên Ngao”.

Hoắc Liên Ngao quay đầu lại, Khang Kiều thì quay mặt đi.

Nhân lúc Hoắc Tiểu Phàn tập trung toàn bộ tinh thần vào Joshua của nó, Khang Kiều lén vào nhà vệ sinh. Vẫn như lần trước, từ phòng của Hoắc Liên Ngao trở về, cô lại ngủ quên trong phòng tắm, hậu quả là cổ đau nhức. Rửa tay xong, cô dựa đầu vào tường phòng vệ sinh nhắm mắt nghỉ ngơi,

https://thuviensach.vn

khoảng chưa đầy mười phút thì cánh cửa bật mở, người bước vào là Hoắc Liên Ngao.

“Tôi còn tưởng cô rơi xuống bồn cầu rồi.” Anh đè hai tay lên tường, khiến người cô bị vây kín trong bức tường của anh. Cậu chủ Liên Ngao nói bằng một giọng bức người: “Vì sao khi tôi nhìn cô lại quay đi? Có phải cô làm chuyện gì khuất tất không. Tối qua cá trong bể của tôi chết một con có liên quan tới cô không? Tôi nhớ cô từng nói cô đã định làm chết cá của tôi”.

Hả... Cá của Hoắc Liên Ngao chết? Khang Kiều bỗng dưng vui hơn, dù sao cũng không phải cô làm. Cô nhe răng cười, không trả lời đấy.

Chập tối, Khang Kiều nghe được một tin thế này: Hộ chiếu của Hoắc Liên Ngao đã được phê chuẩn, thứ Sáu anh có thể lấy về. Hoắc Liên Ngao đã đặt vé máy bay ngày Chủ Nhật để đi New York.

Sau khi xác thực thông tin này, Khang Kiều thở phào nhẹ nhõm. Hôm nay là Chủ Nhật, cũng có nghĩa Chủ Nhật tuần sau anh sẽ qua Mỹ.

Đêm khuya vắng lặng, Khang Kiều một lần nữa đứng trước cửa phòng Hoắc Liên Ngao, cậu chủ Liên Ngao lại gọi điện tới cho cô. Việc này khiến cô rất khổ não. Ngày mai là thứ Hai, bài tập nặng nhất, còn phải học mấy tiết tiếng Anh. Khang Kiều sợ nhất môn này, hơn nữa cô còn là đối tượng bị chú ý của giáo viên, không cẩn thận sẽ trở thành trò cười cho đám bạn.

Cô giơ tay, gõ cửa.

Ngàn lần như một: “Vào đi, cửa không khóa”.

Pre: “Chị, ban nãy chị và anh Liên Ngao trông như đang hẹn hò."

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Năm 2002 - 2003 (25)

Thứ Hai, đứng trước gương, chắc chắn rằng cổ áo sơ mi cứng cáp trên người mình đã đủ để che kín dấu vết Hoắc Liên Ngao để lại trên xương hõm vai tối qua, Khang Kiều mới cầm cặp lên.

Đứng bên ngoài dãy tường bao, cô có thói quen ngửa cổ nhìn trời. Vẫn giống như bao lần trước, không có gì thay đổi. Khi chiếc xe đi ngang qua lối rẽ, Khang Kiều vẫn vừa nghe nhạc vừa tìm kiếm ngôi chùa Thanh Xuân màu trắng xanh, có điều, cô nhận ra cõi lòng mình không thể tìm lại được sự bình yên hồi trước. Cô âm thầm quay đi.

Tất cả như chưa hề thay đổi, nhưng tất cả lại đang lặng lẽ đổi thay.

Thứ Ba, bầu trời trong xanh, thông thường ngày này tâm trạng Khang Kiều sẽ khá hơn một chút, vì buổi chiều có tiết dương cầm. Khang Kiều rất thích giảng viên của mình. Người giảng viên tới từ Na Uy vào một buổi chiều nồng nàn hương hoa nào đó, giữa tiếng đàn lanh lảnh đang mang tới cho họ một câu chuyện ngụ ngôn của Bắc Âu:

Trong khu rừng đen tối, đứa trẻ đi một quãng đường rất lâu cuối cùng đã hoàn thành lời cầu nguyện chân thành lần thứ một nghìn. Người kỵ sĩ trẻ cưỡi ngựa từ trên trời bước xuống. Chàng dùng thanh bảo kiếm trong tay chia tách mây mù và bình minh. Ánh sáng từ bảo kiếm tỏa ra từ khe nứt. Chàng đứng ngược chiều ánh sáng, nó cắt bóng chàng thành màu đen, cái bóng dài và một âm thanh ấm áp.

Khi mặt trời lên cao, kỵ sĩ đen của tôi rời đi.

https://thuviensach.vn

Thứ Tư, trời xanh mây trắng, ngày này Khang Kiều không vui lắm vì có tiết Thể dục, hơn nữa còn học ngay tiết một buổi sáng. Ánh nắng chói chang khiến cô đầu váng mắt hoa.

Thứ Năm, trời xanh mây trắng, ngày này trường học sẽ sắp xếp hai tiết hoạt động câu lạc bộ. Khang Kiều gặp lại Hàn Tông sau một thời gian dài. Cô vẫn ở cùng một nhóm với Hàn Tông. Hàn Tông nói với Khang Kiều rằng đây sẽ là lần cuối cùng anh ấy tham gia hoạt động trồng cây. Vì công việc, sau này anh ấy sẽ rất bận, không dành ra được thời gian. Khi nói những lời này, khuôn mặt Hàn Tông chau lại một vẻ bi thương khẽ khàng, rõ ràng anh ấy vẫn chưa bước ra được khỏi ám ảnh khi mất đi người yêu.

Khi đi, Hàn Tông cho Khang Kiều số di động mới và địa chỉ văn phòng của mình, vẫn mang theo một nụ cười như anh hàng xóm nhà bên: “Có gì cần giúp đỡ em cứ tìm anh, mà không có việc gì cũng có thể tìm anh”.

Thứ Sáu, trời xanh mây trắng, hôm nay Khang Kiều không ở ngoài lâu, tan học là về nhà đúng giờ vì cô gấp gáp muốn biết một chuyện, mà chuyện này cũng đúng như ý nguyện của cô, Hoắc Liên Ngao đã có được hộ chiếu.

Bây giờ quản gia Diêu đang bận rộn chuẩn bị hành lý cho cậu chủ Liên Ngao. Nửa tiếng trước khi cô về nhà, xe của Hoàng thất đã đón Hoắc Liên Ngao đi. Hoàng tử Brunei mời anh tới tham gia bữa tiệc của mình, hoàng tử còn mời cả Masako. Tin tức này khiến Khang Kiều ăn uống được nhiều hơn bình thường vào bữa tối.

Thứ Bảy, trời xanh mây trắng, sáng sớm, Khang Kiều dẫn Hoắc Tiểu Phàn tới công viên hải dương. Nghê Hải Đường vốn dĩ cũng đã hứa sẽ cùng đi, nhưng vì đột xuất có việc nên phải về giữa chừng. Nhìn Tiểu Phàn có vẻ buồn rầu, Khang Kiều bèn vỗ ngực: “Hoắc Tiểu Phàn, chỉ cần có chị và em là cũng chơi rất vui rồi”.

https://thuviensach.vn

Nhưng, khi thật sự tới nơi, Khang Kiều mới biết cô chỉ được cái nói miệng, có rất nhiều trò chơi dưới nước mà hai người không thể chơi, ít nhất phải có ba người, ví dụ như trò trôi lềnh bềnh dưới nước mà Hoắc Tiểu Phàn tâm niệm, phải có hai người chèo, và còn không ít trò như thế. Khi biết sau khi nghe lời thuyết phục tích cực của Khang Kiều, nhân viên có thể để cô thử với Hoắc Tiểu Phàn, thằng bé kéo áo cô: "Chị ơi, chúng ta tới chỗ khác chơi đi".

Cô dắt tay Tiểu Phàn tới đường hầm đáy biển. Đi trước họ có rất nhiều đứa trẻ được bố, được anh trai công kênh trên vai, những sinh vật dưới đáy đại dương và những trò chơi hoạt động thú vị.

Hoắc Tiểu Phàn tròn mắt nhìn. Khang Kiều thử công nó lên vai nhưng vì quá thấp, sức lại yếu nên sau mấy lần thử không thành công, thằng bé lẩm bẩm: "Giá mà có anh Liên Ngao ở đây thì tốt".

Khi nói câu đó, biểu cảm của nó rất lạc lõng. Một lát sau, Khang Kiều đưa nó rời khỏi đường hầm đáy biển. Sau đó cô đã làm một chuyện, lấy chiếc di động màu trắng đó ra, gọi cho Hoắc Liên Ngao.

Sau khi nghe rõ lời cô nói, Hoắc Liên Ngao cất cao giọng: "Bắt tôi tới công viên hải dương chơi với Tiểu Phàn, đừng có nằm mơ. Khang Kiều, cô có biết bây giờ tôi bận thế nào không?". Khang Kiều cố chấp nhắc lại: "Hoắc Liên Ngao, một lần thôi mà".

"Khang Kiều, cô đang đùa với tôi đấy à? Lại dám bảo tôi tới chơi với Hoắc Tiểu Phàn? Tôi không tìm rắc rối tới cho nó là cô đã phải cảm tạ trời đất rồi."

"Hoắc Liên Ngao, một lần thôi."

"Đúng là một khúc gỗ, cô chỉ biết nói câu đó thôi à?"

"Hoắc Liên Ngao, kem ở đây rất ngon, anh tới, tôi mua kem cho anh."

https://thuviensach.vn

“Shit! Khang Kiều, cất ngay mấy lời nịnh nọt con nít của cô lại, tôi không phải trẻ con.”

Nói xong, Hoắc Liên Ngao giận dữ ngắt máy.

Khang Kiều hết cách nhìn Tiểu Phàn, hốc mắt nó đã đỏ rực lên. Thế là cô nghiến răng gọi thêm lần nữa.

“Hoắc Liên Ngao, kem ở đây thật sự rất ngon.” Cô lắp bắp thêm một câu: “Cũng có... vị mật đào nữa, hơn nữa kem vị mật đào cực ngon”.

Hôm ấy, Hoắc Liên Ngao đã cưỡi con “chiến mã” của anh như một tia chớp, kỹ thuật dừng xe còn đẹp hơn những kỵ sỹ đã được rèn luyện bài bản, chiêu thức vừa ngầu vừa ảo diệu, khiến Hoắc Tiểu Phàn cứ thế há hốc miệng ra nhìn.

Ba người họ một lần nữa xuống đường hầm đáy biển chơi. Hoắc Tiểu Phàn được ngồi lên lưng Hoắc Liên Ngao như ý nguyện.

“Sự xuất hiện của tôi khiến cô vui vậy hả?” Anh hỏi.

“Không phải.” Khang Kiều đáp theo bản năng, thật ra nụ cười ấy dành cho Hoắc Tiểu Phàn. Nhiều lúc nhìn thấy thằng bé cười, Khang Kiều cũng ngốc nghếch cười theo.

“Vậy cô cười cái gì?” Cậu chủ Liên Ngao có vẻ không vui.

“Quần áo của anh, mũ của anh, cả kính của anh nữa.” Cô buột miệng. Nếu là bình thường, Khang Kiều nhất định không dám, nhưng lúc này không hiểu vì sao lời nói vừa qua đại não đã bật ra ngoài, vì trong mắt cô, kiểu ăn mặc của Hoắc Liên Ngao hôm nay có hơi thái quá.

“Tôi nói này, bà chị!” Hoắc Liên Ngao giận lắm rồi: “Đây là chỗ công cộng”.

https://thuviensach.vn

“Nhưng anh có phải thần tượng đâu.” Cô lại tùy hứng lần nữa.

“Cô không biết hả, chỉ cần một bức ảnh tôi xuất hiện trên khán đài một trận bóng chày là đã khiến những cô gái nhỏ phải gào thét rồi.” Hoắc Liên Ngao nói như thật.

Kể cũng phải. Mấy bạn nữ trong lớp Khang Kiều đều rất mê Hoắc Liên Ngao. Không ít người trong số họ đều lưu ảnh anh trong điện thoại. Nhưng... câu nói của anh vẫn khiến Khang Kiều nhe răng cười.

Cô gái nhỏ? Mấy cô bạn cùng lớp cô đều nhiều tuổi hơn Hoắc Liên Ngao. Thế mà anh dám gọi người ta là cô gái nhỏ, khóe miệng cô tiếp tục rướn lên.

Bất thình lình, một giọng nói lạnh lẽo vang lên:

“Tôi ghét cô cứ cười ngốc kiểu đó. Khang Kiều, đừng tưởng lên giường với tôi vài lần thì có thể nói chuyện với tôi bằng ngữ khí vừa rồi hay có thể gọi điện bắt tôi tới hầu cậu em ngốc của cô.”

Khang Kiều lập tức đưa mắt tìm kiếm Hoắc Tiểu Phàn, khi thấy nó đang tập trung chơi với nhân viên thì cũng thở phào. Cô lại nhanh chóng nở nụ cười.

Thấy cô cười, Hoắc Liên Ngao bỗng cảm thấy mình có chút phiền não, hơn nữa anh còn biểu đạt nó ra ngoài. Anh hỏi cô, ngữ khí không tự nhiên lắm: “Kem ở đây thật sự ngon vậy sao?”.

Cô gật đầu.

Sao không nói nhỉ, câm à?

Không hiểu sao Hoắc Liên Ngao cảm thấy như có một cục tức chặn trong người.

https://thuviensach.vn

“Cô đừng có mong tôi bỏ tiền ra, tôi không mang tiền đâu.” Anh tiếp tục hỏi, nhưng lần này ngữ khí tự nhiên hơn. Anh không mang tiền theo người thật, anh không có thói quen ấy.

“Tôi có mang.”

Cùng với lời cô nói, Hoắc Liên Ngao bỗng phát hiện cục tức trong lòng cũng biến mất.

Cuối cùng, Hoắc Tiểu Phàn được đi phao trôi nổi như nó mong ước. Chiếc phao xoay tròn giữa dòng nước. Có mấy lần mái chèo trong tay Khang Kiều bị nước cuốn trôi. Tới giai đoạn cuối, gần như chỉ còn mình Hoắc Liên Ngao chống đỡ, cô ôm chặt Hoắc Tiểu Phàn.

Mỗi lần chiếc phao đi tới dòng nước xiết, Khang Kiều lại nghe rõ tiếng hét sung sướng của Tiểu Phàn. Tiếng hét ấy cũng khiến cõi lòng Khang Kiều như bay lên. Cô không còn băn khoăn tại sao lúc trước nó lại mong anh Liên Ngao mà không phải là bố nữa.

Những chuyện ấy không còn quan trọng, Tiểu Phàn của cô cũng đã cười ha ha thích thú như những đứa trẻ khác.

Vì chuyện ấy, Khang Kiều cam tâm tình nguyện trở thành cái đuôi của Hoắc Liên Ngao, giúp anh chỉnh sửa quần áo chống nước, mua nước ngọt cho anh, tìm một chỗ sạch sẽ cho anh, nghe những lời cằn nhằn của cậu chủ Liên Ngao.

Cuối cùng, Hoắc Tiểu Phàn đã đưa họ đi chơi một lượt tất cả các trò mà nó muốn, rồi bà người họ đi tới hàng kem.

Khoảng ba rưỡi chiều, trong phòng thay đồ, bộ quần áo chống nước ướt rượt rơi xuống đất, chân cô giẫm lên, chân của Hoắc Liên Ngao cũng giẫm lên. Áo lót của cô bị anh nhét vào trong tủ đồ. Áo phông của cô bị đẩy cao lên. Cô nhắm mắt lại, không gian vẫn chật hẹp như vậy, cảm giác trên ngực

https://thuviensach.vn

truyền tới khiên hai chân cô run rẩy. Thế này là sao, làm sao đây? Rõ ràng ban nãy họ còn đang yên lành ăn kem, kem rớt xuống ngón tay cô, bà ngoại đã dặn cô không được phép lãng phí đồ ăn. Khi cô đưa tay lên liếm sạch sẽ thì phát hiện Hoắc Liên Ngao ngồi đối diện đã để chiếc kem trong tay chảy sạch.

Thế là cô đánh thức anh, sau đó anh nói: “Bây giờ cô mặc áo chống nước không khó chịu sao?”. Quả thực hơi khó chịu, thế là Khang Kiều liền tới phòng thay đồ. Quần áo vừa mặc được một nửa thì Hoắc Liên Ngao đẩy cửa vào, sau đó biến thành bộ dạng lúc này. Giãy giụa, kháng cự, nghênh hợp, ý loạn tình mê, trong lúc đó bỗng có người đẩy cửa phòng thay đồ. Họ đang nói chuyện, Khang Kiều bèn đẩy anh, nhưng anh mặc kệ, thậm chí tay anh đã luồn vào trong quần bò của cô.. Có người đẩy cửa phòng thay đồ bên cạnh, hai phòng chỉ cách nhau một tấm gỗ. Người cô đã sắp xụi xuống sàn, cô van nài bên tai anh: “Hoắc Liên Ngao...”. Câu nói của cô chỉ càng khiến anh giày vò ác liệt hơn, lật này thật sự đã dùng sức.

“Đầu gỗ, kem ở đây khó ăn chết đi được.”

“Anh nói bậy, đây là hàng kem được bầu là ngon nhất thành phố năm nay đấy.”

“Đó là chuyện của người khác, tôi thấy không ngon.”

“Rõ ràng là rất ngon mà.”

“Tôi bảo không ngon là không ngon. Đầu gỗ, vì Hoắc Tiểu Phàn cô đã nói dối tôi.”

“Tôi không lừa anh.”

Miệng nói, bàn tay đẩy anh mỗi lúc một uể oải hơn.

https://thuviensach.vn

“Còn nói không, cô lấy lý do kem ngon để lừa tôi tới đây, cô có biết hôm nay tôi rất nhiều việc không?”

Chuyện này thì Khang Kiều cũng biết.

“Đầu gỗ, bỏ tay của cô ra, tôi chỉ chào nó một tý thôi, tôi muốn ăn một loại kem mật đào khác.”

Gã khốn này, nói gì vậy chứ, mặt cô bỗng chốc đỏ bừng.

“Đầu gỗ, mặt cô đỏ như củ cà rốt rồi kìa.”

“Không phải, anh đừng nói linh tinh.”

“Đầu gỗ.”

“Ừm.”

“Tôi nghĩ bây giờ chỉ chào thôi không được nữa rồi.”

“Vậy, vậy anh còn định làm gì?”

“Tôi muốn ở ngay đây.”

Không được, làm sao có thể?

Gã này điên rồi sao, bên cạnh có người, cách âm không hề tốt, hơn nữa bên ngoài còn có Tiểu Phàn.

Thế là cô bò sát vào tai anh, nói giọng nhỏ như muỗi: “Bây giờ không được, tối được không?”.

Anh dừng lại, cô cụp mắt xuống, giọng càng nhỏ hơn nữa: “Tôi tối lại tới phòng anh, nhé?”.

https://thuviensach.vn

Ngón tay anh rời khỏi cô, rồi cài lại cúc quần cho cô. Cô đỏ mặt kéo chiếc áo phông xuống, rồi nói với Hoắc Liên Ngao: “Có thể quay mặt đi không?”.

Anh quay đầu lại, cô tìm được chiếc áo lót của mình, mặc vào rồi đứng đó.

Đợi cho người bên ngoài đi ra, anh quay đầu thì thấy cô đang thất thần nhìn gáy mình. Cô thầm nghĩ, tạo hóa quả thật đã ban cho Hoắc Liên Ngao những gì đẹp đẽ nhất. Khang Kiều không ngờ thì ra gáy của một người cũng có thể đẹp đến vậy. Trong lúc đó, mặt anh càng lúc càng sát cô. Khi cái bóng đó bao trùm, cô tự nhiên nhắm mắt lại, mặc cho môi anh xâm chiếm. Cô kiễng chân, nhẹ nhàng đặt tay lên chiếc cúc áo thứ ba của anh, nụ hôn miên man và non nớt.

Bên ngoài không còn tiếng động nữa. Anh thẳng thừng mở cửa. Cô đứng nguyên tại chỗ, tay vô thức chạm lên môi mình. Cánh môi tê tê. Cô nhắm mắt lại, không biết đã thức tỉnh bản thân đến lần thứ mấy rồi: Mày và anh ấy không phải hai người yêu nhau đi yêu đương vụng trộm, không phải.

Trao mũ bảo hiểm cho Hoắc Liên Ngao, lát nữa Nghê Hải Đường sẽ lái xe tới đón cô và Hoắc Tiểu Phàn, không thể để bà nhìn thấy anh được, càng không thể để Hoắc Liên Ngao biết hôm nay Nghê Hải Đường sẽ tới đón họ. Cô nói: “Anh đi trước đi, lát nữa tôi còn đưa Tiểu Phàn đi chỗ khác”.

Hoắc Liên Ngao đón lấy mũ, ngừng một lát rồi nói: “Cô đội lên giúp tôi”.

Anh cúi xuống, cô kiễng lên, khi cô đội mũ cho anh thì nghe thấy anh thì thầm: “Tối đến sớm một chút”.

Tay run lên, cô gật đầu.

https://thuviensach.vn

Chiếc “chiến mã” vẫn quay đầu điệu nghệ như lúc đến, rồi lao đi giữa tiếng động cơ khoa trương, biến mất trong phút chốc ở đầu đường. Khang Kiều đứng đó, cho tới có một bàn tay giật giật tay cô. Cô xoa mặt, nhìn Hoắc Tiểu Phàn, mỉm cười, sau đó cô nghe thấy nó nói: “Chị à, ban nãy trông chị và anh Liên Ngao cứ như đang hẹn hò ấy”.

Một câu nói như tiếng sấm dội bên tai.

Cô cuống cuồng hất tay thằng bé ra, sốt sắng nói: “Hoắc Tiểu Phàn, em đừng nói bậy, chị là chị của em, Hoắc Liên Ngao là anh trai của em”.

Hoắc Tiểu Phàn ồ lên một tiếng như hiểu ra.

Khang Kiều lại vội vàng nói: “Hoắc Tiểu Phàn, em phải nhớ kỹ những lời chị vừa nói đấy”.

Nó lại “ồ” tiếng nữa.

Bỗng nhiên, Khang Kiều xụ vai xuống, nhìn con đường quốc lộ mà ngẩn người. Chiếc xe của Nghê Hải Đường đang từ xa phóng tới, Khang Kiều bỗng nhiên nhớ ra một chuyện.

“Tiểu Phàn, chuyện anh Liên Ngao tới đây em không được nói với mẹ, cả chuyện chiếc di động nữa nhé.”

“Vì sao ạ?”

Hôm nay Tiểu Phàn rốt cuộc làm sao vậy, bình thường nó ngoan ngoãn nghe lời cô lắm mà? Nhưng bây giờ cô vừa hoảng vừa loạn, không tìm được cái cớ nào. Cô vò đầu bứt tai. Bỗng có một bàn tay nhỏ đặt lên tay cô: “Chị, em sẽ không nói với mẹ chuyện anh Liên Ngao tới đây đâu, cả chuyện chiếc di động nữa, anh Liên Ngao nhắc em từ lâu rồi”.

https://thuviensach.vn

Xem ra cô và Hoắc Liên Ngao cũng có chút thần giao cách cảm đấy chứ, Khang Kiều nghĩ.

Cô dựa đầu lên bờ vai nhỏ xíu, lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò.

Nghê Hải Đường lái xe, hai người họ ngồi ở ghế sau.

“Chơi có vui không?” Bà hỏi.

“Vui ạ.” Cả hai đồng thanh trả lời mà không hẹn trước.

Tiếng của Hoắc Tiểu Phàn lanh lảnh, tiếng của Khang Kiều trầm thấp...

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Năm 2002 - 2003 (26)

Màn đêm buông xuống, đúng tám giờ, Khang Kiều đứng trước gương, cô đã ở đây một lúc rồi.

Khuôn mặt cô hơi phiếm hồng, đúng màu hồng như lúc ở trong phòng thay đồ, cô cũng không lý giải được tại sao lúc đó mặt mình lại đỏ lên mà không có dấu hiệu nào như thế. Nó cứ duy trì mãi, cô dùng nước lạnh tạt, dùng khăn mặt chà vẫn vô ích. Thế là cô cởi buộc tóc ra, cũng không còn gài tóc vào hai bên tai như mọi lần nữa. Mái tóc dày che kín hai gò má, khuôn mặt vốn không to lắm giờ dường như chỉ còn hai con mắt.

Hoắc Liên Ngao luôn nói mắt cô quá to, như sinh vật ngoài hành tinh vậy. Lúc này nhìn, công nhận cũng giống. Không được, không thể để tên Hoắc Liên Ngao đó tẩy não. Cô không thể giống người ngoài hành tinh được. Ít nhất, họ không tô son. Thế là Khang Kiều cầm thỏi son lên, sau khi tô vào, Khang Kiều rất vui, vì người trong gương trông không còn kinh như trước nữa.

Khang Kiều quy những hành động lúc này cho lý ngày mai cậu chủ Liên Ngao, người luôn thích chèn ép cô đi rồi, nên tâm trạng của cô rất vui, cô vui lòng phân cao thấp với anh. Anh nói tôi giống người ngoài hành tinh ư? Tôi giống chỗ nào hả?

Hít sâu một hơi, cô đổi sang chiếc giày đế bằng thiết kế cho người múa ba lê, nhìn đồng hồ một chút. Chỉ khoảng tám rưỡi, so với giờ mọi người nghỉ ngơi thì vẫn còn sớm. Ngẫm nghĩ một lát, Khang Kiều cầm chiếc Walkman bên cạnh lên, nhét tai nghe vào tai, rời khỏi phòng mình. Cô vừa nghe nhạc vừa cúi đầu nhìn xuống chân, khẽ khàng bước.

https://thuviensach.vn

Trên hành lang ngoài vườn, Khang Kiều chạm mặt Nghê Hải Đường. Giờ này bà đang phải xem ti vi mới đúng chứ? Dạo này đang có một chương trình mà bà ưa thích. Khang Kiều nhất thời đứng đờ ra đó. Nếu ánh đèn ngoài sân mà sáng hơn một chút thì người đi đối diện có thể lập tức nhận ra sắc mặt cô đang nhợt nhạt cỡ nào. Ý thức được vấn đề này, Khang Kiều hơi cúi đầu, ép mình bình tĩnh lại. Đừng sợ, quá nửa gương mặt cô bị tóc che đi rồi.

Cô thấy Nghê Hải Đường càng lúc càng tiến sát lại gần mình. Khang Kiều bỏ một bên tai nghe xuống, ổn định lại cảm xúc rồi chào một tiếng "Mẹ". Sau đó cô lập tức mím môi, cô không muốn Nghê Hải Đường phát hiện ra mình tô son.

Nghê Hải Đường dừng lại trước mặt cô, vừa nhìn đồng hồ vừa hỏi: "Khang Kiều, sao con lại ở đây?".

"Con cảm thấy hơi buồn chán." Cô tiếp tục cúi gằm, vô thức vuốt vuốt dây tai nghe: "Chỉ muốn ra ngoài nghe nhạc một chút".

"Ừm." Nghê Hải Đường đáp: "Đừng về muộn quá".

"Vâng." Khang Kiều cúi đầu đi lướt qua bà, tiếp tục tiến về phía trước.

Vừa đi cô vừa nhét tai nghe lên tai, sau lưng chợt vang lên tiếng Nghê Hải Đường gọi: "Khang Kiều!". Cô quay lại nhìn: "Mẹ, còn chuyện gì sao?".

Ánh đèn hai bên hành lang làm sáng lên nụ cười của mẹ. Bà dịu dàng nói: "Ban nãy từ xa mẹ nhìn còn tưởng người đẹp nào tới nhà mình".

Cô tiếp tục duy trì biểu cảm ban nãy.

"Đúng là đầu gỗ mà." Nghê Hải Đường chán nản: "Mẹ đang khen con xinh đó".

https://thuviensach.vn

Cô xoa xoa đầu một cách gượng gạo rồi nói: “Chúc mẹ ngủ ngon”. Khang Kiều vừa quay đầu lại vừa bỏ tay vào trong túi áo chui đầu, đi về phía tận cùng hành lang.

Ngôi nhà được bức tường trắng hồng bao quanh lúc này đèn vẫn sáng trưng. Tường màu trắng, mái màu xanh dương, những cây gỗ cao lớn màu xanh lam, ánh sao lơ lửng trên bầu trời. Xung quanh có những cơn gió mặn mòi từ biển thổi vào. Đây là khoảng thời gian nghỉ ngơi tuyệt nhất ở đất nước phía Nam. Chốc chốc lại có tiếng rì rầm từ trên cây vọng xuống. Những bước chân đi qua thảm cỏ rất dè dặt. Cuối cùng cũng đi hết một hành lang dài, dừng lại trước cửa một căn phòng. Có người gõ cửa, có người mở cửa, cánh cửa lại được khép vào.

Một lát sau, ngoài tiếng gió xào xạc trên đùa khung cửa sổ, còn có tiếng thở dốc của đôi nam nữ trong phòng chìm chìm nổi nổi. Ban đầu là những tiếng rên rỉ được kiềm chế, dần dần chúng trở nên thoải mái, còn vang lên tiếng những đồ vật nhỏ bị đánh rơi xuống nền, phát ra những tiếng khô khan. Tiếng cuối cùng kéo dài nhất, rồi căn phòng trở về sự yên ắng ban đầu. Màn đêm rốt cuộc cũng tối sẫm lại, ánh sáng mơ hồ mông lung. Có giọng người con gái thì thào: “Tôi phải về rồi”. Người đàn ông mơ hồ đáp, “Ừ”. Lát sau: “Tôi phải về rồi”, “Ừm”, “Anh mau dậy đi”, “Ồ”, “Hoắc Liên Ngào”, “Ừm”, “Tôi phải về rồi”, “Về à? Thêm lát nữa”, “Đã muộn lắm rồi”, “Ngày mai Chủ Nhật, cô không phải đi học”, “Hoắc…”, “Đầu gỗ, Tiểu Phàn có thích con ngựa của nó không?”, “… Thích”, “Thế còn cô?”, “Không biết nữa, mà bỏ tay ra”. Tiếng cuối cùng trả lời có phần sầu não.

Lại một lát sau.

“Đầu gỗ!”, “Ừm”, “Ngày mai tôi phải đi rồi”, “Ừm”.

Lát sau nữa.

https://thuviensach.vn

“Đầu gỗ!”, “Tôi sẽ mang quà về cho cô”, “Ừm”, “Lần này tôi sẽ đích thân chọn cho cô”, “Được”, “Không cảm ơn sao?”, “Cảm ơn!”.

Thêm một lát.

“Hoắc Liên Ngao, tôi phải về thật rồi”, “Đợi một lát”, “Anh không tắm rửa sao, chẳng phải anh ghét mùi mồ hôi à?”, “Làm xong rồi tắm”, “Đã làm xong rồi”.

Yên lặng, yên lặng đáng chết.

“Đầu gỗ”, “Ừm”, “Tôi muốn lần nữa”, “Lần nữa gì chứ?”.

Cô nhanh chóng hiểu được lần nữa mà anh nói là gì. Sau khi ý thức được một trạng thái nào đó, cô ra sức đẩy anh, nhưng hai tay bị khóa lại, đặt lên đỉnh đầu. Cô những tưởng bản thân mình đã không thể chịu nổi anh nữa, cái cảm giác như gần chết đuối dưới nước chỉ xảy ra hơn một tiếng trước. Anh rút cạn mọi năng lượng của cô. Cô những tưởng sẽ nát vụn trong lần công kích mới của anh, tan tành thành mây khói, nhưng thứ mềm mại bao bọc lấy anh lại giống như nảy một mầm mới trên cành cây, hùa theo tiết tấu của anh. Hai bàn tay có được tự do không còn đẩy anh ra nữa mà một tay luồn qua cánh tay anh, giữ chặt bả vai anh, cong lưng để anh tiến vào được sâu nhất, tới độ dường như mỗi lần đều chọc vào linh hồn tận đáy cơ thể. Linh hồn cô đơn đó bắt đầu phóng thích thứ ngôn ngữ mà nó muốn biểu đạt. Tiếng “Liên Ngao” dài ngoẵng giống như một ngôi sao băng lướt ngang qua bầu trời mùa hạ.

Liên Ngao…

Trong mơ hồ, âm thanh bên tai đã nhắc nhở cô thì ra cô chưa chết hẳn. “Ừm”, cô lẩm bẩm đáp lại anh. Trái tim và cơ thể dường như vẫn còn ở lại trong đêm mùa hạ đó, dưới gốc cây ngắm nhìn sao băng trên trời, ngốc nghếch mong chờ nó rơi xuống trước mặt mình.

https://thuviensach.vn

“Sao cô còn chưa đi?” Sao chưa đi ư? Bây giờ cô hơi mệt. Cô nói bằng giọng uể oải lúc ngủ nước và giọng nũng nịu khi nói với bà ngoại: “Bây giờ tôi hơi mệt”. Phải, cô không hề lừa người, chân cô đau nhức.

“Giờ đã muộn lắm rồi.”

“Tôi ngủ thêm một lúc, chỉ một lúc thôi.”

“Về phòng cô đi, tôi không thích sáng ra mở mắt nhìn thấy có người bên cạnh mình.”

Giọng nói đó thật sự vừa lạnh vừa băng giá, lập tức kéo cô trở về thực tại. Thì ra cô không ngồi dưới gốc cây.

Mở mắt, cô nhìn thấy Hoắc Liên Ngao đang khoanh tay đứng trước giường nhìn xuống. Ánh đèn đã được chỉnh trở lại độ sáng ban đầu. Dưới ánh sáng ấy, đôi mắt anh cũng lạnh lùng và xa cách như giọng nói của anh. Lúc trước, ánh mắt anh rõ ràng không như vậy, anh gần như muốn ăn thịt cô. Rõ ràng khi cô đón anh vào, đôi mắt đẹp của anh như chứa cả một đại dương, khiến cô chìm đắm.

“Cần tôi lặp lại lần nữa sao?” Anh nói.

Không, không, không cần nữa. Cô hoảng hốt ngồi dậy, cầm quần áo bên cạnh lên, sau đó đôi chân vừa chạm xuống đất đã lập tức khuỵu xuống. Quả nhiên… Cô ngồi dưới thảm, chiếc bàn trang điểm đối diện phản chiếu cơ thể trần trụi của cô. Sau một giây ấy, cô bỗng nhiên không còn hoảng loạn nữa. Cô lần lượt mặc quần áo vào, đứng dậy, sửa sang lại mái tóc của mình rồi cúi đầu nói: “Tôi về đây”.

“Ừm, đi đường cẩn thận.”

“Được.”

https://thuviensach.vn

Khi đi ngang qua người anh, cô ngửi thấy mùi sữa tắm thơm phức, có thể tưởng tượng ra tắm xong anh bất ngờ phát hiện cô vẫn còn ở trên giường mình. Thế là biểu cảm và giọng nói của anh trở nên không vui nữa. Tiếng mở cửa phòng cực nhỏ, tới mức như cô đang sợ kinh động tới ai. Đêm đã khuya lắm rồi, không khí còn đọng sương đêm, vạt cỏ cũng vậy, con đường nhỏ cũng thế.

Khi cô đi hết con đường ấy, mũi giầy đã ướt sương. Trở về phòng minh, cô rửa sạch lớp mồ hôi dính dớp rồi thay quần áo mới.

Cô len lén mở cửa căn phòng màu trắng. Đầu giường là ngọn đèn hình gấu, đèn tỏa ra màu cam hồng. Dưới ngọn đèn là khuôn mặt nhỏ bé khiến cô có thể cười một cách chân thành.

Tiểu Phàn của cô, ngủ như một chú heo con. Nếu lúc này cho nó vào bao tải, nó cũng chẳng biết gì.

Sáng hôm sau, lúc ăn sáng, Hoắc Tiểu Phàn hỏi Khang Kiều: “Chị, tối qua em mơ thấy chị tới phòng em, chị đoán sau đó thế nào?”.

Vừa uống sữa, cô vừa phối hợp với thằng bé: “Sau đó thế nào?”.

Hoắc Tiểu Phàn nhíu mày, nó ngẩng đầu lên nhìn trần nhà: “Sau đó trần nhà đổ mưa, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt em”.

Khang Kiều nhìn lên trần nhà vẻ tò mò: “Trần nhà làm sao đổ mưa được nhỉ?”.

Hoắc Tiểu Phàn hết hứng thú với chuyện đó rất nhanh. Hôm nay nó còn một việc mà nó tự cho là rất quan trọng. Nó phải đưa cho quản gia Diêu tấm thiệp tự làm, rồi bảo ông ấy giao cho anh Liên Ngao.

Theo lời Hoắc Tiểu Phàn thì: Gần đây em và anh Liên Ngao chơi rất vui.

https://thuviensach.vn

Về điểm này, Nghê Hải Đường cũng thấy khó hiểu. Bà đã không chỉ một lần cằn nhằn với Khang Kiều: “Thằng nhóc Hoắc Liên Ngao đó dạo này ăn nhầm phải thuốc gì rồi đúng không?”.

Hôm nay, Khang Kiều tới trung tâm rèn luyện điêu khắc sớm hơn một tiếng. Hôm nay cô cổ vũ mình hoàn thành bức tượng thiếu nữ Ấn Độ trước đó còn dang dở.

Ngồi trên ghế của mình, sắp xếp toàn bộ dao gọt. Cô hít sâu một hơi, lúc này đồng hồ đang chỉ đúng một rưỡi chiều.

Một rưỡi chiều, Khang Kiều cầm con dao số 3 lên, lúc này có lẽ Hoắc Liên Ngao đang ở trong phòng thu dọn hành lý.

Hai giờ, tay trái của thiếu nữ Ấn Độ về cơ bản đã hoàn thành, lúc này chắc hoắc Liên Ngao đang mở cửa phòng để đi.

Hai rưỡi, eo thon của thiếu nữ Ấn Độ nhẹ nhàng xuất hiện. Lúc này có lẽ Hoắc Liên Ngao đang vờ vịt chào tạm biệt những người tới tiễn mình. Dĩ nhiên, trong số họ nhất định có Nghê Hải Đường rất biết diễn. Người không hiểu về cơ cấu gia đình họ Hoắc nhất định sẽ tưởng bà là mẹ ruột của Hoắc Liên Ngao.

Ba rưỡi, con dao thứ 4 đã khắc xong phần mông thiếu nữ. Lúc này xe của Hoắc Liên Ngao đã trên đường ra sân bay rồi.

Bốn rưỡi, Khang Kiều nhẹ nhàng thổi đi như vụn gỗ trên đầu ngón chân cô thiếu nữ, chúng thon và mảnh dè như lộ ra giữa những đường vân. Lúc này xe của Hoắc Liên Ngao đã tới sân bay, anh nhất định sẽ bày ra dáng vẻ của một ngôi sao. Hai người da đen cơ bắp đi theo anh một trước một sau, còn anh đi giữa họ, kéo thấp vành mũ, nghe nhạc, nét mặt như buồn đi nặng.

https://thuviensach.vn

Năm giờ, Khang Kiều bắt đầu tô màu cho thiếu nữ Ấn Độ. Lúc này loa của sân bay nhất định đang phát đi phát lại thông báo chuyến bay từ Bandar Seri Begawan tới New York chuẩn bị cất cánh, đề nghị quý khách chuẩn bị lên máy bay.

Năm rưỡi, thiếu nữ sinh động đứng trước mặt cô. Vạt khăn che đi nửa khuôn mặt nàng, đôi mắt sáng rực, đa tình. Lúc này đây, nhân viên chuyến bay nhất định đang nhắc Hoắc Liên Ngao rằng: "Máy bay chuẩn bị cất cánh, đề nghị quý khách tắt di động".

Năm giờ bốn mươi phút, Khang Kiều đứng trước cổng trường, nhìn lên bầu trời, mỉm cười.

Lúc này, chiếc máy bay đã ở trên độ cao ngàn mét.

Cô vẫy tay về phía bầu trời.

Tạm biệt nhé, Hoắc Liên Ngao.

Ít nhất thì, trong gần một năm tới đây, chiếc di động màu trắng sẽ không kêu nữa. Việc đầu tiên cô làm sau khi trở về nhà đó là ném đôi giày múa ba lê vào trong thùng rác.

Ừm, cứ vậy đi.

Pre: "Thủy thủ Mặt Trăng tên là Văn Tú Thanh, bố của cô ấy là một tội phạm giết người."

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Năm 2003 - 2004 (01)

Cùng với chuyến đi của Hoắc Liên Ngao, ngôi nhà xinh đẹp bên trong bức tường bao trắng hồng dài ngút tầm mắt cũng yên bình trở lại, đám người làm có vô khối thời gian để nói chuyện trên trời dưới đất.

Căn phòng của Hoắc Liên Ngao vẫn được duy trì dọn dẹp 24 tiếng một lần, bể bơi từ ba ngày làm sạch một lần chuyển thành một tuần làm sạch một lần. Các loại "Tiểu Hồng", "Tiểu Lan", "Tiểu Hoàng", "Tiểu Hắc", "Tiểu Bạch" của Hoắc Liên Ngao đậu trong garage vẫn có các thợ kỹ thuật bảo dưỡng định kỳ.

Tháng chín, tháng mười, tháng mười một trôi qua rất nhanh. Dù là tháng nào, vườn nhà họ Hoắc cũng nở đầy hoa, có màu đỏ của anh đào, màu xanh của cuối, rực rỡ vô cùng.

Khoảng thời gian này, Hoắc Tiểu Phàn lớn nhanh như thổi, chỉ trong chớp mắt đã từ một hạt đậu nhỏ xíu bổng lên thành một thiếu niên chững chạc. Điều này khiến Khang Kiều vui mừng không ngớt.

Nhưng cũng có chuyện khiến Khang Kiều phiền lòng. Từ sau khi Hoắc Liên Ngao đi, cô luôn mong ngóng trong lòng, có một ngày chiếc di động màu trắng của mình sẽ ngừng hoạt động vì khách hàng không sử dụng, nhưng đáng tiếc, Khang Kiều không đợi được như cô mong muốn.

Tháng mười một, Khang Kiều tò mò kiểm tra tiền dư trong tài khoản. Khi được biết nó vẫn còn tiền, cô cảm thấy mình cực kỳ ngốc. Bố của Hoắc Liên Ngao là Hoắc Chính Khải. Khi Iceland rơi vào khủng hoảng kinh tế,

https://thuviensach.vn

đám nhà báo nhiều chuyện đã từng tính toán hộ ông ta, tiền bạc của Hoắc Chính Khải đủ để mua hai nước Iceland vẫn còn dư.

Người thừa kế nhà họ Hoắc ăn tiêu hoang phí, một lần nạp tới mười vạn đồng Brunei tiền điện thoại. E là số tiền đó Khang Kiều có dùng cả đời cũng không hết.

Thật là, kết quả này khiến Khang Kiều bật cười khanh khách.

Vào một buổi chiều thứ Năm cuối tháng mười một, khi đi đổ rác, Khang Kiều gặp phải một chuyện, thật ra mấy chuyện kiểu này cô cũng từng gặp vài lần rồi.

Một người được vào trường nữ sinh ở Bandar Seri Begawan không giàu có thì cũng có quyền thế. Lâu dần, ngôi trường này trong mắt mọi người trở thành trung tâm quyền quý. Để thay đổi hình tượng ấy, trường đã mở cửa chiêu sinh thêm một trăm suất học, nhắm vào những con em có thành tích xuất sắc, chưa từng bị kỷ luật nhưng gia đình lại thuộc tầm trung. Một trăm học sinh này có thể được hưởng đãi ngộ đặc biệt, không mất tiền học phí.

Cùng với việc ra đời của quy định này, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, chốc chốc lại có những cảnh tượng kiểu này xuất hiện trước mặt Khang Kiều: Ở những con đường thoát hiểm của trường học, vài nữ sinh trang điểm đậm, đeo những chiếc túi xách hàng hiệu vậy quanh một nữ sinh khác mặt mày sạch sẽ. Họ đều mặc đồng phục của trường nữ sinh.

Cô gái bị vây ở giữa cất giọng yếu ớt: “Tôi không lấy di động của cậu”. Một cô gái khác bắt đầu rú rít lên, có lẽ muốn biểu đạt rằng: Chúng tôi đều là con nhà giàu có, chúng tôi cần loại di động gì mà chẳng có? Sao chúng tôi có thể làm chuyện mất mặt như ăn cắp di động chứ? Cậu thì khác, ngay cả việc ăn no mặc ấm cậu còn gặp vấn đề, làm sao cậu có khả năng mua di động, vậy là cậu chỉ còn cách ăn cắp.

https://thuviensach.vn

Cầm túi rác trong tay, Khang Kiều quyết định vẫn giả vờ không nhìn thấy gì như mọi lần. Cho dù cô ngăn cản được một lần thì lần sau, chuyện tương tự vẫn sẽ tái diễn.

Cô gái kia lại tiếp tục huyên thuyên, lần này liên quan tới đôi giày của cô gái bị vây quanh. Họ nói: “Cậu không còn đôi giày nào khác à? Cậu có biết giày của cậu thối cỡ nào không? Giày của cậu khiến chúng tôi có xức bao nhiêu nước hoa Chanel cũng vô ích”.

Khang Kiều vô thức nhìn lên: Hai đôi Louis Vuitton, một đôi Pula, một đôi Chanel, và một đôi giày thể thao đã bạc tới nỗi không còn nhìn rõ được màu, bây giờ nó còn bị giẫm cho bẩn thỉu hết cả.

Người đi giày thể thao lùi về sau, người đi giày xịn tiến lên từng bước, sau đó giày thể thao bị dồn vào góc tường, không còn đường lùi.

Khang Kiều dừng bước, ngẫm nghĩ rồi quay đầu, không quan tâm tới những đôi giày ấy nữa. Cô cầm túi rác, nhìn thẳng về phía trước. Nghê Hải Đường không chỉ một lần nói với cô: “Khang Kiều, đừng lo chuyện bao đồng. Nhớ kỹ, đừng mang cọc cho rêu”.

Phải, cô nhớ kỹ rồi, nhớ rất rõ ràng, thế nên bước chân của cô cực chậm, cực chậm. Cứ như vậy, sau khi vứt rác xong, khi cô đi qua thì những người đó nên dừng lại rồi chứ?

Đa phần học sinh trong trường đều ghét 100 học sinh kia. Họ chẳng thèm quan tâm tới cái di động bị mất, họ chỉ muốn tìm một cơ hội để xử lý bất kỳ ai trong số đó, bắt được, đánh cho một trận, thể hiện cảm giác hơn người, tìm chút niềm vui giữa giờ ra chơi rảnh rỗi.

Quả nhiên, khi cô đi ngang qua đó, nơi ấy đã trống trải không một bóng người.

https://thuviensach.vn

Trên nên gạch trắng còn lưu lại một dấu máu nhỏ. Ở nơi đó, Khang Kiều nhặt được chiếc buộc tóc rơi xuống sàn, còn cả huy hiệu của trường.

Văn Tú Thanh?

Nói vậy, cô gái ban nãy bị đánh có lẽ tên là Văn Tú Thanh. Cô gái đáng thương ấy nhỏ hơn Khang Kiều một khóa, tính ra Văn Tú Thanh năm nay chắc mười lăm tuổi, cùng tuổi với Hoắc Liên Ngao.

Khi cái tên Hoắc Liên Ngao hiện lên, Khang Kiều còn tự phỉ đi. Nói xong, cô bắt chước ngữ điệu của cậu chủ Liên Ngao: "Xui xẻo thật".

Đối với Khang Kiều, Hoắc Liên Ngao là một ngôi sao chổi chính hiệu.

Sau khi lầm rầm xong, Khang Kiều bỏ chiếc huy hiệu và buộc tóc vào túi.

Tan học, Khang Kiều lần theo lớp trên chiếc huy hiệu, tìm tới phòng học của cô gái tên Văn Tú Thanh. Một cô gái tóc ngắn, mặt mũi sáng sủa khác nói cho Khang Kiều biết, giờ này có lẽ Văn Tú Thanh đang ở trên sân thượng.

"Tú Thanh cứ không vui là sẽ chạy lên sân thượng." Cô gái tóc ngắn lẩm bẩm.

Khang Kiều vừa lên sân thượng thì nghe thấy tiếng hét inh ỏi như một kiểu xả stress. Cô gái đang nhìn lên bầu trời mà hét dáng người nhỏ bé, mái tóc khá dài xõa xuống vai bay bay theo gió. Cơn gió buổi tối khiến vạt váy xếp ly phần phật bay, giống như một chiếc đèn lồng được thổi căng phồng. Lúc đó, Khang Kiều đã nghĩ, bóng dáng nhỏ bé được hoàng hôn bao bọc kia cũng khá phù hợp với hình tượng thủy thủ mặt trăng trong giới hoạt hình.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều đi về phía thủy thủ mặt trăng. Cô ấy sau khi xả hết mọi nỗi niềm thì quay đầu lại, khi nhìn thấy Khang Kiều bỗng sững người, rồi tỏ vẻ ngại ngùng.

Đáng tiếc, thủy thủ mặt trăng này không có đôi mắt to, mũi vểnh như trong truyện. Cô ấy trông rất bình thường, làn da trắng và đôi mắt linh hoạt trông cũng khá ưa nhìn, nhưng trên khuôn mặt có vài nét bi thương.

Văn Tú Thanh có dáng dấp như một cô em hàng xóm, cũng da vàng, tóc đen như Khang Kiều.

“Chị là…” Cô bé ấp úng.

Cô giơ tay về phía Văn Tú Thanh, xòe rộng lòng bàn tay và nói: “Trả cho em này”.

Ngập ngừng giây lát, cô bé nói “Cảm ơn” rồi nhận lấy huy hiệu và buộc tóc. Tay của cô ấy cũng bị thương.

Hoàng hôn bao la trên đỉnh đầu quá rực rỡ đến nỗi Khang Kiều không nỡ quay đi. Cô đứng song song bên cạnh Văn Tú Thanh, không ai nói gì, tóc họ chốc chốc lại chạm vào nhau trong gió.

Khi đêm xuống, chiều tàn ban nãy còn rực rỡ cũng lụi dần, cô buông tay, định quay người rời đi, bỗng Khang Kiều đột ngột nghe thấy một câu từ Văn Tú Thanh: “Bố em là một tội phạm giết người”.

Khang Kiều dừng bước.

Gió đêm cũng thổi phồng vạt váy của cô lên.

Vậy thì, lúc này đứng trên sân thượng có một đứa con gái của tội phạm giết người và một đứa con gái của người tình quyền quý nào đó.

https://thuviensach.vn

“Bố em là một tội phạm giết người, mẹ em bán hàng rong. Mỗi tháng gia đình em được nhận tiền trợ cấp của Chính phủ. Chí ít thì bố của Khải Kỳ còn không phải là tội phạm giết người. Thế nên những người đó tự nhiên cho rằng con gái của tội phạm giết người ăn trộm di động là lẽ đương nhiên.”

“Nhưng em thật sự không làm vậy.” Cô gái bỗng hét toáng lên, giọng vọng tới dãy phòng học đối diện.

Im lặng…

Nhìn bầu trời dần dần tối đi, ngẫm nghĩ rồi Khang Kiều nói: “Sau này khi gặp phải chuyện đó cứ giao cho bảo vệ trường học xử lý, không thể để mấy người đó cầm lương mà rảnh rỗi được”.

“Còn nữa, nếu em muốn tốt nghiệp thuận lợi thì buộc phải học cách im lặng, dù lúc ấy rất muốn nói thì cũng phải quen với việc im lặng. Đi đường tốt nhất hãy nhìn xuống chân mình. Nhớ đó.”

Lời nói của Khang Kiều khiến Văn Tú Thanh khó hiểu. Xem ra cô nhóc này vẫn chưa hiểu ý nghĩa đằng sau, cô thầm thở dài trong lòng, Khang Kiều quyết định đổi một cách nói khác.

Nhìn Văn Tú Thanh, Khang Kiều nói rành mạch: “Đừng nói câu ‘Tôi không ăn trộm di động’ bằng thanh bốn, mà hãy nói bằng thanh một, hiểu không?”.

“Vì sao?” Văn Tú Thanh quay đầu lại, khuôn mặt viết rõ sự nghi hoặc.

Thở hắt ra một hơi, Khang Kiều nói: “Em cứ làm như những gì chị bảo đi”.

Thanh bốn sẽ tan ra trên bầu trời, mang theo một ý chí chiến đấu mạnh mẽ, thanh một trầm thấp yếu đuối, lấp đầy những tiêu cực.

https://thuviensach.vn

Bấy giờ thủy thủ mặt trăng mới hiểu ra. Cô ấy quay mặt qua nhìn bầu trời đã tối đen, dường như đang cố gắng tranh đấu gì đó.

Nhìn về phía chân trời xa xăm, Khang Kiều nói: “Thanh một khi nói ra sẽ khiến em không có lực sát thương, khi gặp phải những thứ như vậy người ta không có hứng thú gì cả”.

“Chẳng phải em nói mẹ em bán hàng rong ư? Coi như vì em mẹ đi.”

Một lát sau, Văn Tú Thanh khẽ nói: “Em cảm ơn, em hiểu rồi, em sẽ nhớ kỹ lời chị nói”.

Khi Khang Kiều và Văn Tú Thanh rời khỏi đó, bầu trời đã tối đen. Cùng bước xuống cầu thang, họ nói lời tạm biệt. Cô ấy hỏi: “Em có thể hỏi tên chị được không?” Nói xong cô ấy nhìn xuống giày của Khang Kiều rồi nói một câu: “Chị và họ không giống nhau”.

Khang Kiều và Văn Tú Thanh vẫy tay tạm biệt rồi đi về hai hướng khác nhau…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Năm 2003 - 2004 (02)

Nếu không vì một ngày mưa sau này thì sân thượng ấy và buổi hoàng hôn với nắng chiều rải khắp bầu trời cũng sẽ nhanh chóng vì vùi lấp như một khúc xen ngang nhỏ bé năm mười tám tuổi của Khang Kiều.

Nhưng vì ngày mưa ấy tới, khúc xen ngang này lại được phóng to ra vô hạn, trở nên không thể rõ nét hơn: Thủy thủ mặt trăng tên Văn Tú Thanh, bố của cô ấy là một tội phạm giết người.

Từ xa, Khang Kiều đã nhìn thấy Chu Tùng An đợi ở cổng trường. Co bước chậm chạp, bước chân hơi do dự, sau đó nhanh dần.

Khang Kiều đi về phía Chu Tùng An, anh ấy vẫn đón lấy ba lô của cô như mọi lần. Anh ấy nói: “Anh đưa em về”.

Lúc này đây, hai người ngồi trong xe đã không còn là Chu Tùng An và Khang Kiều của trước kia nữa. Không, có lẽ nói một cách chính xác hơn thì anh ấy vẫn vậy, chỉ có Khang Kiều là thay đổi, ít nhất thì cô cũng không tìm lại được tâm trạng để hét vào mặt Chu Tùng An.

Thi thoảng, Khang Kiều lại nảy sinh một sự bài xích với Chu Tùng An: Vì sao chú Mark mà Hoắc Tiểu Phàn nhắc đến lại là bác cả của anh ấy? Nhưng loại bài xích này cũng tan như mây khói cùng với nụ cười thoải mái của anh ấy. Sau đó cô tự nhủ với lòng mình: Cứ như vậy, trên đời chỉ có một người có thể dứt khoát làm ra mười hai vị kem cho cô thoải mái lựa chọn mà thôi.

Dựa đầu vào cửa kính, cô uể oải nhìn ra thế giới bên ngoài, nhưng rồi nhanh chóng ngồi thẳng người lại sau khi nghe Chu Tùng An hỏi: “Hoắc

https://thuviensach.vn

Liên Ngao vẫn ổn chứ?”.

Cô trả lời: “Vấn đề này anh không nên hỏi em, làm sao em biết được anh ta có ổn hay không?”.

Cậu chủ Liên Ngao làm sao lại không ổn được. Buổi triển lãm tranh do bà ngoại của Hoắc Liên Ngao tổ chức khiến thiếu niên phương Đông mười lăm tuổi đó được vỗ ngực ta đây. Lời trình bày của anh khiến những người tham quan có ấn tượng sâu sắc. Họ không quá chú trọng đến những bức tranh, ngược lại một tác phẩm do Hoắc Liên Ngao tiện tay bôi ra thì lại có một cái giá không tệ, người đấu giá nó nghe nói là công chúa của một quốc đảo nào đó.

Chu Tùng An đưa một tay lên xoa đầu cô: “Vừa nhắc tới Hoắc Liên Ngao, sao em xù lông lên như nhím vậy?”.

Khang Kiều gạt tay anh ấy ra, lại nghiêng đầu nhìn cửa sổ, sau đó…

“Đầu gỗ.”

Tiếng “đầu gỗ” của Chu Tùng An một lần nữa khiến cô ngồi thẳng người. Cô chau mày, quay sang trừng mắt: “Anh gọi một tiếng nữa thử xem”.

Chu Tùng An làm thinh: “Giáng Sinh này chúng ta đi chơi nhé”.

Giáng Sinh?

“Giáng Sinh còn xa mà.” Khang Kiều vô thức nói.

Chu Tùng An chỉ vào những biển quảng cáo mừng Giáng Sinh của một vài cửa hàng bên đường: “Không xa nữa đâu, chỉ còn một tháng nữa thôi, chớp mắt là hết một tháng ấy mà”.

https://thuviensach.vn

Câu nói của Chu Tùng An khiến Khang Kiều thót tim. Không, không, cô không muốn Giáng Sinh tới nhanh như vậy, chính xác hơn là cô sợ khoảng thời gian chớp mắt đã qua như lời Chu Tùng An nói.

Thời gian trôi nhanh như bay. Khang Kiều chỉ sợ chớp mắt tháng sáu lại tới, sợ rằng khi đó chiếc di động màu trắng sẽ lại réo rắt mỗi tối.

Trong khoảng thời gian Hoắc Liên Ngao đi vắng, tối nào Khang Kiều cũng xuất hiện ảo giác rằng tiếng chuông của chiếc di động ấy đang kêu.

Cô dỏng tai lắng nghe, mồ hôi lấm tấm rỉ ra.

Quả thật, Giáng Sinh tới chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Đêm Noel, trên bờ biển Bandar Seri Begawan, Khang Kiều và Chu Tùng An đứng dựa vào chiếc cột đèn, một trái một phải, nhìn những con người đang chúc mừng Giáng Sinh trên chiếc du thuyền gần đó. Chu Tùng An bất ngờ nói: “Anh đợi em đến năm hai mươi tuổi”.

Bóng mọi người trên du thuyền phản chiếu xuống mặt biển nhiều màu rực rỡ, ánh mắt cô vô thức bám theo những âm thanh ấy.

“Vì sao?”

“Vì anh có thể chắc chắn một chuyện, khi em tròn hai mươi tuổi, em sẽ không còn giống em gái anh. Khi em hai mươi tuổi, chúng ta sẽ có thể làm rất nhiều chuyện, như đi xem phim, đi du lịch, hoặc ngồi cả một buổi chiều trong một nhà hàng yên tĩnh nào đó.”

Trên bãi cát có người nhẹ nhàng nhảy múa theo điệu nhạc. Những đôi tình nhân trẻ trung ngồi trên cát dựa đầu vào nhau. Đám trẻ tay cầm pháo bông chạy đi chạy lại. Cô nhìn theo chúng, cho tới khi cây pháo lụi tàn, bỗng nhiên nghĩ ra gì đó, cô rời lưng khỏi cột đèn.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều nói với Chu Tùng An: “Tùng An, em không thích nghe mấy lời anh vừa nói”.

Nói xong, Khang Kiều đi về phía bờ biển, phía sau có tiếng bước chân đuổi theo. Chu Tùng An hỏi với sau lưng cô: “Tiếp theo đây chúng ta đi đâu?”.

Cô giơ tay lên nhìn giờ: “Em phải về rồi, em còn phải cùng mẹ tham gia bữa tiệc của bạn bà”.

Chiếc Bentley màu trắng ngọc đỗ ở đó rất chói mắt, đó là quà Giáng Sinh Nghê Hải Đường tặng cho Khang Kiều. Cô vừa lấy được bằng lái xe. Mở cửa ra, cô hỏi Chu Tùng An: “Anh có muốn em đưa anh về không?”.

Anh ấy đứng đó, cách cô khoảng ba bước chân. Ánh mắt anh ấy dừng lại trên chiếc xe của cô, rồi quay sang nhìn cô, cuối cùng lắc đầu.

Chiếc xe men theo bờ biển lao vút đi rất nhanh, chắc mấy chốc đã bỏ xa Chu Tùng An vẫn còn đứng đực như tưởng đá, cho khi tới khuất hẳn.

Giáng Sinh qua đi, năm 2004 cũng tới rất nhanh.

Khi tiếng chuông của năm mới vang lên, chiếc di động màu trắng đột ngột kêu vang. Lúc đó, Khang Kiều và Nghê Hải Đường đều có mặt, họ đang tham gia một bữa tiệc quyên góp.

Nghê Hải Đường đi tập trung tinh thần xem màn biểu diễn của những đứa trẻ. Khang Kiều rảo bước rời khỏi hội trường, mở cửa một phòng đạo cụ rồi bắt máy.

Giọng nói ở đầu kia vừa xa vừa gần, xa lạ lại rất đỗi quen thuộc: “Sao bây giờ mới bắt máy?”.

“Có chuyện gì sao?” Khang Kiều hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ồ…” Giọng nói vô thức bị kéo dài ra: “Đã từng nghe nói chưa? Giáo viên vì muốn kiểm tra học sinh xem có nghe lời mình không, giáo viên nói sẽ ra ngoài một lát, các em hãy ngoan ngoãn làm bài tập nhé. Thân phận của tôi bây giờ chính là người giáo viên kia, còn em chính là học sinh. Tôi chỉ muốn kiểm tra xem em có ngoan ngoãn nghe lời tôi, lúc nào cũng mang theo di động bên người không thôi”.

Lời nói của Hoắc Liên Ngao khiến Khang Kiều câm nín trong lòng. Cô cầm điện thoại đứng ngẩn người. Ở bên kia, Hoắc Liên Ngao lại vờ vịt thở dài: “Em lúc nào cũng có bản lĩnh nhắc nhở tôi đừng quên biệt danh của em”.

“Ừm.” Khang Kiều bật ra.

Sau đó.

“Đầu gỗ, chúc mừng năm mới.” Một giọng nói rất khẽ, rất nhẹ vọng vài tai cô, giọng nói ấy vang lên cùng tiếng chuông chào năm 2004.

Bất thình lình, nó cũng khiến trái tim Khang Kiều rung rinh.

Ngoài cửa sổ, bầu trời thành phố đang nổi lên những màn pháo hoa rực rỡ.

Giữa ánh sáng pháo hoa…

“Tôi căn giờ có chuẩn không?” Anh hỏi cô, còn hỏi rất nhẹ nhàng.

Giọng nói đó khiến Khang Kiều bỗng dưng cảm thấy bực bội, sao lại gọi điện thoại vào lúc này. Gọi thì cũng được thôi nhưng vì sao bỗng dưng thay đổi ngữ khí, lại nói gì mà chúc mừng năm mới.

“Còn chuyện gì không?” Khang Kiều nói khô khốc: “Tôi và mẹ tôi đang ở ngoài”.

https://thuviensach.vn

“Em đang giục tôi ngắt máy đấy à?” Giọng Hoắc Liên Ngao có chút không vui.

Lúc này, sự thay đổi ấy khiến Khang Kiều thở nhẹ nhàng hơn. Cô khẽ nói: “Không phải, bây giờ tôi có rất nhiều thời gian, anh còn việc gì muốn nói không?”.

Ở phía kia có một giọng nữ gọi Hoắc Liên Ngao.

Tiếng “Liên Ngao, mau qua đây” mang theo chút nũng nịu của một cô gái Nhật Bản.

“Tôi ngắt máy đây.” Hoắc Liên Ngao nói với cô.

“Được.” Khang Kiều trả lời, tuân thủ đúng theo những gì trước đây cậu chủ Liên Ngao bảo cô. Chỉ có anh được ngắt máy.

Khi Khang Kiều tưởng anh đã chuẩn bị dừng cuộc gọi thì cô lại nghe thấy một tiếng “Đầu gỗ”.

“Gì vậy?” Cô hỏi theo đúng nguyên tắc.

“Em thích màu gì?”

“Hả?”

“Vì học sinh có thái độ không tệ nên giáo viên quyết định thưởng cho học sinh.”

“Á?”

“Đồ ngốc!” Đầu kia chịu không nổi, mắng một tiếng: “Nói cho tôi biết màu em thích”.

Đây là lần đầu tiên có người hỏi Khang Kiều vấn đề này.

https://thuviensach.vn

“Màu xanh dương và màu trắng.” Cô đáp bằng một ngữ điệu rất chậm rãi.

Còn chưa đợi cô nói hết câu, Hoắc Liên Ngao đã ngắt máy.

Chiếc di động Blackberry màu trắng được bỏ vào trong túi xách. Khi Khang Kiều trở lại hội trường, màn pháo hoa vẫn đang tiếp diễn. Nghê Hải Đường và những người bạn mặc lễ phục đang đứng trước cửa sổ ngắm pháo hoa.

Cô tìm một vị trí bên cạnh bà, buông thõng tay, quay mặt ra phía cửa sổ. Giữa màn pháo hoa, Nghê Hải Đường nắm lấy tay Khang Kiều.

Bà nói: “Khang Kiều, năm mới vui vẻ”. Bà nói: “Khang Kiều, hãy tin mẹ, mẹ và con chắc chăn sẽ ngày càng sống tốt hơn, năm sau tốt hơn năm trước”.

Nhưng Nghê Hải Đường lúc này không biết rằng ông trời không cho bà cơ hội để tốt hơn.

Năm 2004 trở thành nỗi đau thắt ruột gan của Khang Kiều, giây phút này cùng câu nói của bà biến thành miệng vết thương không thể chạm vào.

Cùng với bước chân của năm mới, vương quốc bán lẻ của Hoắc Chính Khải cũng được mở rộng. Ông ta không còn thỏa mãn với việc thống lĩnh riêng thị trường bán lẻ nữa, cùng phải sự thành công khi thu mua được một vài công ty linh kiện ô tô của Nhật Bản, Hoắc Chính Khải tuyên bố: Ông ta muốn sưu tầm thêm ô tô vào danh sách bán lẻ của mình. Cùng với đó, vô số các tờ báo cũng đưa tin ông ta và gia đình Fukuda đang có quan hệ tốt đẹp.

Đám ký giả nhanh chóng lần theo, tìm được thông tin cậu chủ nhà họ Hoắc và thiên kim nhà Fukuda không những học chung trường mà còn chung lớp, hơn nữa hai người họ rất có khả năng phát triển thành mối quan hệ người yêu. Trong lúc những tin tức lá cải ấy được tung ra, Hoắc Chính

https://thuviensach.vn

Khải đang chuẩn bị chính thức đưa vào vận hành siêu thị mà mình đã chuẩn bị suốt hai năm trời ở Tokyo.

Ông ta thật sự mua được chiếc xe hơi cao cấp tại đây. Hôm ấy, Hoắc Liên Ngao cùng Fukuda Masako xuất hiện ở nghi lễ khai trương siêu thị. Không ít các nhân vật trong giới chính trị cũng tới chúc mừng. Nghi lễ diễn ra hết sức hoàn tráng. Ngay ngày hôm đó, lượng bán ra của siêu thị đã lập kỷ lục mới trong vài năm gần đây. Hoắc Liên Ngao và Masako cũng trở thành hình tượng kim đồng ngọc nữ trong mắt mọi người, cho dù trước mặt phóng viên, họ kiên quyết chỉ nhận là bạn bè tốt.

Đối mặt với sự nổi bật của Hoắc Liên Ngao, Nghê Hải Đường cũng không còn phẫn nộ như trước nữa. Bà chỉ liếc nhìn chiếc ti vi đang đưa tin cuộc phỏng vấn của anh rồi lạnh lùng buông một tiếng: “Đồ gây họa!”.

Tiếng ấy Khang Kiều nghe rất rõ. “Chị, chị móc mắt con gấu của em ra rồi”, Hoắc Tiểu Phàn cạy cổ tay cô và nói.

Cô nhanh chóng kiếm tìm Nghê Hải Đường. Bà đã rời khỏi phòng khách, cũng không hiểu vì sao Khang Kiều cảm thấy nhẹ lòng.

Mắt con gấu bị móc ra rơi xuống đất, chú gấu đang rất dễ thương vì thiếu một con mắt mà trở nên thảm thương. Cô che đi rồi cười trừ với thằng bé: “Thứ cũ không đi, thứ mới không tới, hôm nào chị mua cho em con khác”.

Một chập tối ngày Chủ Nhật của tháng tư, quản gia Diêu đón Hoắc Tiểu Phàn đi nói là muốn nó nghe điện thoại, biểu cảm trên khuôn mặt ông ấy rất phức tạp.

Khoảng nửa tiếng sau, Hoắc Tiểu Phàn trở về, nó tự lẩm bẩm: “Mình có thêm ông nội lúc nào nhỉ?”.

Khi đó, Nghê Hải Đường đang học trà đạo trong phòng trà với sư phụ từ Triều Châu tới. Khang Kiều vì lo cho thằng bé nên cũng tới phòng trà. Câu

https://thuviensach.vn

nói của Hoắc Tiểu Phàn khiến Nghê Hải Đường ra hiệu cho cô tắt nhạc đi, sư phụ Triều Châu cũng rời đi.

“Ông cụ nói chuyện với con bảo con gọi ông ấy là ông nội, ông ấy nói hôm nào có thời gian sẽ bảo mẹ đưa con tới Singapore thăm ông.” Hoắc Tiểu Phan mang tới một thông tin như thế.

Nghê Hải Đường tái mặt, sau đó lập tức đỏ bừng, cuối cùng trở lại bình thường, nhìn Hoắc Tiểu Phàn sững cả người.

“Thì ra con cũng có ông nội như mấy bạn trên ti vi.” Hoắc Tiểu Phàn tự lẩm bẩm.

Dưới sự ra hiệu của Nghê Hải Đường, Hoắc Tiểu Phàn đi từng bước về phía bà. Bà ôm chầm lấy nó, nhẹ nhàng nói: “Phải, Tiểu Phàn cũng có ông nội như các bạn trên ti vi”.

Thấy Nghê Hải Đường nói những lời ấy, Khang Kiều lặng lẽ rơi nước mắt. Nếu là một năm trước, những giọt nước mắt này có thể là vì cô, nhưng bây giờ, cô tin rằng chúng thuộc về Tiểu Phàn.

Tiểu Phàn của cô được bố của bố nó thừa nhận rồi.

Cuộc điện thoại ấy bắt đầu được lan đi khắp nhà họ Hoắc. Khang Kiều tin rằng không lâu sau những lời này cũng sẽ truyền tới tai Hoắc Liên Ngao.

Tháng năm, sóng yên biển lặng.

Tháng sáu, có lẽ vì quan hệ với cụ Hoắc, có lẽ vì gần đây Nghê Hải Đường sống khép mình, làm việc tốt nên được tiếng thơm, cũng có lẽ vì Hoắc Chính Khải hứng lên trong một chốc nào đó, một buổi chiều đầu tháng sáu, Nghê Hải Đường lần đầu tiên được xuất hiện công khai với tư cách là một đôi với Hoắc Chính Khải.

https://thuviensach.vn

Báo chí cũng tiến hành viết bài về sự kiện này. Những bài báo đó khiến Khang Kiều hơi bất an, chỉ sợ Hoắc Liên Ngao nhìn thấy sẽ lại giở trò hộ chiếu bị thu giữ. Ngược lại Nghê Hải Đường không quá coi trọng việc này. Bà nói với Khang Kiều bà không còn ôm bất kỳ hy vọng gì với Hoắc Chính Khải nữa, chính vì không hy vọng thế nên sẽ không thất vọng.

Cuối tháng sáu, người nhà họ Hoắc lại bận rộn: Cậu chủ Liên Ngao của họ sắp trở về.

Ngày Hoắc Liên Ngao trở về cũng là ngày đầu tiên trường học cho nghỉ hè. Hôm ấy, Khang Kiều tham gia buổi chia tay các thầy cô lớp dương cầm. Cô giáo người Na Uy sắp trở về quê hương của mình.

“Có người ở quê nhà đợi cô, cô sẽ trở về lấy chồng.” Cô gái trẻ với máu tóc xoăn vàng dịu dàng tuyên bố.

Buổi chia tay kéo dài từ trưa tới tận tối. Hôm ấy Khang Kiều lần đầu tiên được nếm mùi rượu. Đến tận giây phút chia tay, men rượu mới lộ rõ.

Cô dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn trời. Ừm, hôm nay sao dường như rất lớn. Cô cứ đứng thất thần nhìn bầu trời sao như thế, sau đó nghe thấy giọng một người đàn ông gọi tên mình rất dễ nghe.

“Khang Kiều.”

Cô dỏng tai lắng nghe, giọng nói này vừa lạ vừa quen. Vào một đêm đẫm sương thế này, những ngọn đèn trong vườn khiến những giọt sương đọng trên lá và hơi nước lãng đãng trong không trung như được bao bọc bởi một quầng sáng.

Thì ra, uống rượu xong thế giới sẽ đẹp hơn, chẳng thích Nghê Hải Đường thích uống rượu, thì ra là vậy.

https://thuviensach.vn

Trong vô số quầng sáng đang trôi nổi ấy, có một bóng hình cao gầy đang phản chiếu xuống mặt nước. Cái bóng đó bước từng bước về phía cô. Cô chút cảm xúc cùng với hương cocktail Ireland ngọt ngào còn đọng trên đầu lưỡi cô. Oa, đầu lưỡi đã chảy mật ra rồi.

Cô lẩm bẩm:

Đứa trẻ đi rất lâu trong khu rừng tối tăm cuối cùng cũng hoàn thành lần cầu nguyện thứ một nghìn. Kỵ sỹ trẻ cưỡi ngựa từ trên trời bước xuống.

Người trước mặt chẳng phỉa là kỵ sỹ đen ư?

Cô giơ tay, cười ngọt ngào: “Hi, kỵ sỹ đen!”.

Sau đó, có một giọng nói không hợp cảnh vang lên: “Nói cái quái gì vậy?”, “Em uống rượu?”, “Đúng là muốn chết, một năm không gặp đã thành ma men rồi à?”, “Còn nữa, ai cho em tới vườn hoa của mẹ tôi?”, “Ôi, tóc em hôi chết đi được, như con heo bị hun chết ấy”.

Giọng nói của kỵ sỹ đen giao lại giống Hoắc Liên Ngao nhỉ, hơn nữa ngữ điệu cũng giống. Phủi phui, một đêm đẹp thế này không thích hợp cho cái tên đó xuất hiện.

Đây là một đêm đẫm sương khuya, trên đầu có vô vàn vì sao lấp lánh, xung quanh có hương hoa mê người. Anh và cô đều đã là người trưởng thành, anh mặc chiếc áo sơ mi có đính những chiếc cúc thủy tinh màu lam, cô lần đầu tiên đi giày cao gót màu trắng bạc, giống hệt như ánh trăng.

Họ gặp lại nhau trong vườn hoa của mẹ anh.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy cô đi giày cao gót, có điều kết quả không hợp ý người lắm. Cô đi đường cứ loạng choạng tưởng ngã. Anh đi theo sau cô, lúc nào cũng phải đề phòng không để cô ngã. Anh không thể để con ma men này phá hoại hoa trong vườn của mẹ được.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt cô dồn cả vào những chiếc cúc áo thủy tinh. Cô bắt đầu hát, hát những giai điệu cũ mà chỉ mình cô nghe hiểu: Twinkle, twinkle little star…

Dần dần, vườn hoa vọng tới những tiếng thì thầm: "Tôi nói này, đầu gỗ, em im miệng đi, khó nghe chết được, cứ như tiếng quạ kêu ấy".

"Em học người ta đi giày cao gót làm gì chứ?", "Ngã rồi chứ gì? Em cứ đi theo style thôn quê còn tốt hơn", "Đau không?", "Để tôi xem nào…"

Dần dần, những tiếng thì thầm ấy cũng tan nát trong tiếng răng lưỡi giao hòa, chẳng biết là ai hôn ai trước.

Khang Kiều không ngờ một buổi ăn uống cũng khiến cô say đến bất tỉnh nhân sự. Thôi được, cốc có hơi to, ký ức mơ hồ cuối cùng của cô dừng lại ở cái bóng cao gầy đi về phía mình.

Ừm, lúc đó cô còn tưởng anh là kỵ sỹ đen. Trên đời làm gì có kỵ sỹ đen? Đó nhất định là ảo giác. Ừm, cô tự tưởng tượng ra mình hôn kỵ sỹ đen, tay vô thức sờ lên môi mình, tư duy bay xa…

Hoắc Tiểu Phàn mở cửa đi vào ngắt ngang dòng suy nghĩ của Khang Kiều.

Dưới cái nhìn kỳ vọng của thằng bé, Khang Kiều mở chiếc hộp đươc được bọc rất đẹp ra, sau từng tầng từng lớp, cô nhìn thấy một chiếc khuyên tai hình lợn con, còn là con lợn màu hồng.

Bên tai vang lên tiếng Tiểu Phàn khoa trương: "Chị, đẹp quá đi. Con lợn dễ thương quá. Anh Liên Ngao nói nó rất hợp với chị, anh Liên Ngao còn nói chị đeo lên chắc chắn là cực đẹp".

Hoắc Tiểu Phàn thật thích hợp làm vai truyền lời.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều không thể tưởng tượng được mình mà đeo hai con lợn lên tai sẽ ra cái bộ dạng gì. Điều duy nhất cô có thể khẳng định là vẻ mặt giận dữ của Nghê Hải Đường: “Khang Kiều, mẹ xin con bỏ chút công sức ăn mặc cho tử tế vào”.

Vừa ném khuyên tai con lợn qua một bên, cô lại phải cẩn thận bỏ nó vào hộp theo lời kháng nghị của Hoắc Tiểu Phàn, sau đó đặt chiếc hộp vào trong hộp trang sức. Lúc ấy thằng bé mới tươi tỉnh. Qua biểu cảm của nó, Khang Kiều suy đoán món quà Hoắc Liên Ngao tặng nó lần này chắc chắn rất hợp ý.

Nhà họ Hoắc ồn ào từ sáng sớm. Cục du lịch Brunei cử đội nhiếp ảnh tới đây lấy bối cảnh. Chính phủ gần đây sắp tung ra một clip quảng bá cho du lịch Brunei. Căn nhà đẹp nhất tại Bandar Seri Begawan dĩ nhiên cũng là một trong số các bối cảnh. Để hợp tác, Hoàng thất đã tổ chức rất nhiều chủ đề liên hoan.

Từ sáng sớm, Hoắc Liên Ngao đã được xe của Hoàng thất đón đi. Tối nay họ sẽ tổ chức một vũ hội hoành tráng. Nghe nói Hoàng thái hậu đã chỉ điểm Hoắc Liên Ngao nhảy điệu thứ hai với bà ấy trong buổi tiệc.

Tám rưỡi, trang web của Hoàng thất tung ra một bức ảnh. Giữa khung cảnh lung linh lấp lánh, Hoắc Liên Ngao mặc quân phục màu trắng đang lướt nhẹ nhàng cùng Hoàng thái hậu quý phái và tao nhã.

Bức ảnh đó khiến Khang Kiều có chút mơ hồ.

Nhiếp ảnh gia bắt được giây phút động lòng người nhất: Riềm áo vàng như lúa mạch rủ xuống theo bờ vai tới tận túi áo, vòng qua túi áo, chiếc huy chương cũng lấp lánh sáng người. Họ xoay tròn, bước đi, lùi lại, nghiêng người, nhìn nhau…

Bức ảnh dừng lại ở giây phút nhìn nhau, nụ cười đọng lại rất hợp với độ cong trên mí mắt dài của anh, cùng với những riềm áo tung bay, nhà nhiếp

https://thuviensach.vn

ảnh bấm “tách” một tiếng.

Cô ngẩn người nhìn: Hoắc Liên Ngao trưởng thành rồi.

Lớn đến nỗi cô cũng trở nên hoang mang.

Lớn đến nỗi cô bắt đầu lao đi trong đường hầm thời gian: Hoắc Liên Ngao, anh quay lại, anh sắp ra khỏi bức ảnh rồi, hãy trở về buổi tối hôm đó, trở về là cậu nhóc trong bức ảnh lần đầu tiên cô nhìn thấy.

Tối nay, Khang Kiều mơ một giấc mơ ly kỳ, trong mơ cô loáng thoáng nghe thấy Nghê Hải Đường nói Hoắc Liên Ngao là “tai họa”.

Phải, Hoắc Liên Ngao là tai họa.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Năm 2003 - 2004 (03)

Các liên hoan du lịch theo chủ đề được tổ chức khoảng một tuần liền. Trong tuần ấy, Hoắc Liên Ngao không ít lần lộ diện tại địa điểm công cộng. Mang suy nghĩ tôn trọng cái đẹp, đài truyền hình thành phố cũng không ngừng phát sóng những cảnh quay có mặt anh.

Thứ bảy, Khang Kiều từ trường trở về thì nhìn thấy Hoắc Liên Ngao. Trên bãi cỏ ở vườn sau, Hoắc Liên Ngao đang dạy Hoắc Tiểu Phàn động tác ném bóng vào rổ. Nghê Hải Đường cũng đứng một bên. Điều khiến Khang Kiều vui mừng là Nghê Hải Đường không làm mặt xu nịnh khi nhìn thấy anh như trước kia, biểu cảm của bà không khác bình thường là mấy.

Hoắc Liên Ngao nào có dạy Tiểu Phàn ném bóng, rõ ràng là mượn nước đẩy thuyền mà thôi. Ví dụ như, Khang Kiều vừa đẩy hàng rào vườn sau ra thì nghe thấy Hoắc Liên Ngao chậm rãi nói với Nghê Hải Đường: “Dì à, dì tuyệt đối đừng coi chuyện bố tôi thi thoảng đưa dì đến vài nơi là có hàm ý đặc biệt”.

“Tôi không coi là thật.” Nghê Hải Đường bình thản đáp.

Hoắc Liên Ngao dừng lại, như đang quan sát sự chân thật trong câu nói của Nghê Hải Đường. Lát sau: “Lời dì nói nghe có chút tiêu cực. Con người sống trên thế giới này ôm chút hy vọng thích đáng cũng tốt. Dì nên suy nghĩ cho Tiểu Phàn…”.

Nói tới đây, Hoắc Liên Ngao như nhớ ra chuyện gì đó: “Nói tới Tiểu Phàn, tôi nghĩ nên nhắc dì đừng quá đặt hy vọng vào ông nội tôi. Dì cũng biết người già nhiều tuổi thi thoảng lại mềm lòng. Nói là một chuyện nhưng

https://thuviensach.vn

thực tế lại là một chuyện khác. Đây cũng là nguyên nhân tới bây giờ Tiểu Phàn vẫn chưa được đám người làm coi trọng. Trong lòng họ hiểu rất rõ, tôi vậy dì hiểu chứ?".

Nghe đến đây, Nghê Hải Đường đã bị chọc tức. Bà sắp sửa buột miệng mắng câu "Thằng nhãi" rồi, Khang Kiều vội rảo bước chân gọi: "Mẹ!".

Tiếng mẹ của cô khiến biểu cảm của Nghê Hải Đường dịu đi không ít.

Khang Kiều cúi đầu đi về phía Nghê Hải Đường, khi ngang qua Hoắc Liên Ngao, cô nghe thấy anh thân thiết chào mình: "Về rồi à?".

Quay mặt sang, Khang Kiều mỉm cười.

Hoắc Liên Ngao đang cúi xuống dạy Hoắc Tiểu Phàn giữ bóng, giờ đứng thẳng dậy nhìn cô từ trên xuống dưới.

Anh cười khẽ: "Một năm không gặp, chị xinh ra rồi đấy, chắc là có không ít anh chàng hẹn hò với chị. Dì nhất định chọn đến hoa cả mắt rồi".

Lời thì nói với cô, nhưng mặt lại quay sang phía Nghê Hải Đường.

Mọi người ai cũng biết, Khang Kiều bây giờ đã nổi danh là người "trong ngoài bất nhất", câu nói của Hoắc Liên Ngao khiến sắc mặt Nghê Hải Đường tái đi. Bà nhìn Khang Kiều rồi chuyển hướng về phía Hoắc Tiểu Phàn, lát sau nét mặt lại trở về trạng thái cũ, yên tĩnh, điềm đạm.

Lúc này, Hoắc Liên Ngao lại nói: "Dì, bây giờ dì có thể về được rồi, sắc mặt dì không tốt lắm, nhiệm vụ nhặt bóng giao cho chị của Tiểu Phàn đi".

Nghê Hải Đường rời đi. Khang Kiều đứng vào vị trí lúc trước của bà. Giữa những tiếng đập vòng vào thành rổ bình bịch, có lẽ cũng chỉ còn tiếng cười của Hoắc Tiểu Phàn là chân thành.

https://thuviensach.vn

Quả bóng bật lại bay ra ngoài hàng rào vườn hoa. Khang Kiều đuổi theo bóng, ôm bóng chạy vào vườn. Giữa hai cây vàng anh đứng sát cạnh nhau, Hoắc Liên Ngao chắn trước mặt cô.

“Tránh ra.” Khang Kiều hạ giọng cảnh cáo.

Nói xong cô cũng cảm thấy kinh ngạc, Khang Kiều trước kia chắc chắn không bao giờ nói vậy với Hoắc Liên Ngao, có giận dữ thế nào cũng không thể hiện ra đầu môi. Nhưng lần này cô lại nói mà không hề do dự.

“Em đang giận vì những lời tôi nói với mẹ em ban nãy ư?” Hoắc Liên Ngao chậm rãi hỏi.

Khang Kiều bặm môi.

“Đầu gỗ.” Hoắc Liên Ngao kéo túm tóc đuôi ngựa của cô: “Không phải em coi những lời tôi khen em ban nãy là thật đấy chứ? Thế nên, em cảm thấy em cần phải sử dụng đặc quyền của gái đẹp?”.

Cơn giận bùng lên: “Tôi không rảnh rỗi như anh”.

Hoắc Liên Ngao buông tay ra, cười khẽ: “Như vậy thú vị hơn nhiều. Còn nữa, tôi phải nhắc nhở em, em không đẹp hơn chút nào. Em vẫn vậy, khuôn mặt y như cả thế giới này nợ em rất nhiều...”.

Tiểu Phàn đuổi theo đã ngắt ngang lời nói của Hoắc Liên Ngao. Anh nghiêng người, khi Khang Kiều gần lướt qua anh thì nghe thấy anh nói khẽ một câu: “Tối nay tới phòng tôi, chín rưỡi”.

Câu nói này, từ lúc Hoắc Liên Ngao trở về đã biến thành ác mộng, cô luôn sợ hãi, lo lắng, cuối cùng cũng nghe thấy.

Chín rưỡi, Khang Kiều chậm chạp mở tủ quần áo. Cô đang lựa quần áo ngủ, nên mặc màu nhạt hay màu đậm nhỉ? Cô đặt tay trên bộ quần áo ngủ

https://thuviensach.vn

đậm màu, chuông di động vang lên, là chiếc màu trắng. Cô mặc kệ, nó kêu một lúc thì dừng lại. Cuối cùng Khang Kiều quyết định mặc màu đậm. Cô còn chưa kịp lấy nó xuống giá thì di động đã lại inh ỏi. Có chút bực bội, Khang Kiều ném di động vào hộc bàn. Ừm, tiếng nhỏ hơn rất nhiều, cũng không còn khiến đầu óc căng thẳng nữa.

Thay xong quần áo, Khang Kiều mở ngăn bàn ra, chiếc điện thoại cuối cùng cũng im lặng. Từ chín rưỡi tới chín giờ năm mươi phút, Hoắc Liên Ngao đã gọi cho cô tổng cộng bốn cuộc.

Mười giờ, Khang Kiều lên giường chuẩn bị đi ngủ. Thường Khang Kiều hay ngủ lúc mười một giờ. Tối nay cô quyết định dời thời gian lên trước một tiếng. Tay vừa chạm vào đèn ngủ thì cánh cửa bật mở. Hoắc Tiểu Phàn vừa mở cửa vừa cầm theo một chiếc di động nói chuyện. Nghe thấy nó gọi "anh Liên Ngao", trái tim Khang Kiều rớt xuống.

"Vâng, anh Liên Ngao, chị vẫn chưa ngủ."

Đúng là đứa ngốc mà.

Hoắc Tiểu Phàn đưa di động cho Khang Kiều: "Anh Liên Ngao bảo chị nghe điện thoại, anh ấy nói email tiếng Trung gửi sang Singapore của anh ấy lại có chút vấn đề".

Lại là email tiếng Trung.

"Nhanh lên chị." Thấy Khang Kiều cầm điện thoại cứ đờ ra, Hoắc Tiểu Phàn giậm chân.

Cô thở hắt một hơi.

Câu đầu tiên của Hoắc Liên Ngao là: "Đầu gỗ, đôi cánh cứng cáp rồi phải không? Hay em thật sự cho rằng chỉ cần một câu nói của ông nội tôi là

https://thuviensach.vn

Hoắc Tiểu Phàn sẽ trở thành người thừa kế thứ hai? Thế là nắm chắc rồi? Nếu vậy, em thật sự hết thuốc chữa".

"Tới phòng tôi, nhanh lên."

Khang Kiều hạ giọng: "Hoắc Liên Ngao, tối nay người tôi không được thoải mái".

"Thôi đi."

Cô cúi đầu, vần vò vạt áo, nói: "Hoắc Liên Ngao, tôi nghĩ có rất nhiều cô gái muốn lên giường với anh. Tôi nghĩ những cô gái đó còn xinh đẹp hơn tôi, dáng đẹp hơn tôi, và nhiều người hiểu ý người khác hơn tôi. Vì sao nhất định phải là tôi. Hoắc Liên Ngao, tôi...".

Hoắc Liên Ngao, tôi cũng biết sợ chứ. Tôi chưa chín chắn đến mức chịu đựng được những áp lực đó. Có rất nhiều đêm Khang Kiều luôn gặp ác mộng. Mơ đến ngày mọi việc bại lộ, cô bị vây quanh một đám đông, rất nhiều gương mặt đang nhìn cô. Cô run như cầy sấy, giống như trang phục trên người bị lột sạch vậy.

"Khang Kiều." Anh khẽ gọi tên cô: "Nếu em muốn tôi đưa những bức ảnh đó Tiểu Phàn xem, để Tiểu Phàn của chúng ta nhìn hình kể chuyện, em bảo nó có tạo thành bóng ma tâm lý thời thơ ấu của Tiểu Phàn không? Hm?".

Cô trả di động lại cho cho Hoắc Tiểu Phàn.

"Chị, em có thể xem ti vi ở phòng chị không? Em cảm thấy xem ti vi ở chỗ chị rất thú vị."

"Không được, chị phải đi ngủ rồi."

"Vậy được, chúc chị ngủ ngon."

https://thuviensach.vn

Cô bỏ bộ quần áo ngủ đậm màu vào trong tủ, thay một bộ quần áo ở nhà đơn giản, rồi len lén mở cửa, men theo con đường cô vừa quen thuộc vừa sợ hãi ấy.

Ở lối vào công viên mạo hiểm, Khang Kiều gặp quản gia Diêu. Bây giờ Khang Kiều đã không còn sợ bị bắt khi đi vào những nơi không thuộc về cô nữa. Quản gia Diêu cũng dần dần ngầm mặc nhận cô thi thoảng được đi vào cấm địa.

“Khang Kiều, chưa đi ngủ sao?”

Cô bẽn lẽn cười: “Cháu muốn đi dạo một lát rồi về ngủ”.

“Đừng muộn quá, mấy hôm nay mưa liên miên, vườn không khử trùng được, chú ý có côn trùng đấy.”

“Vâng, lát nữa cháu sẽ về phòng ngay.”

Đợi quản gia Diêu khuất bóng, Khang Kiều đi vào công viên mạo hiểm. Cô dừng lại trước cửa phòng Hoắc Liên Ngao, gõ cửa, rồi khép cửa lại. Tay Khang Kiều nhanh chóng đánh lên vai Hoắc Liên Ngao. Gã khốn này, mang mẹ ra uy hiếp cô còn chưa đủ, còn hướng bàn tay về phía Hoắc Tiểu Phàn. Khang Kiều dám chắc những cô gái muốn lên giường với cậu chủ Liên Ngao có thể xếp hàng vòng quanh thành phố. Tay cô không hề lưu tình, cô nghe thấy tiếng đấm thùm thụm phát ra. Sau khoảng mười lần, tay cô bị anh giữ chặt.

Ngữ khí của Hoắc Liên Ngao đã cực kỳ giận dữ: “Đủ chưa, giả vờ e dè thì cũng có mức độ thôi, quá lên sẽ khiến người ta buồn nôn”.

Câu này Khang Kiều cũng từng nghe người bạn tên Aso của anh nói qua. Khang Kiều ra sức chống cự. Trong lúc chống cự, mong tay của cô quẹt qua cổ Hoắc Liên Ngao. Da của anh còn đẹp hơn da con gái, trắng như gốm, vết cào của cô rất nổi bật, vừa nhìn đã biết là dùng sức mạnh.

https://thuviensach.vn

Cụp mắt xuống, không còn giãy giụa nữa, cô dựa lưng vào cánh cửa. Anh đứng đối diện cô, hai người đều không ai nói gì. Ánh mắt cô hướng từ chân mình lên cổ anh, sau đó lại từ cổ anh xuống chân anh, cuối cùng vẫn quay về cổ anh. Khi cô nhìn thấy vết cào nhỏ đó rướm máu, cô suy nghĩ rồi đặt ngón tay lên đó, mím chặt môi.

Cô đứng bất động.

Sau đó có một tiếng thở dài như có như không vang lên.

“Tôi còn tưởng em rất nhớ tôi chứ, thế nên hôm nay tôi đã hủy một số việc để quay về.” Hoắc Liên Ngao nói, dùng ngữ khí như bướm đập cánh.

Gã khốn này đang nói gì vậy.

“Tôi nhớ anh?” Khang Kiều hơi buồn cười, “Anh cảm thấy chuyện này có khả năng không?”.

Anh nghiêng người: “Sao lại không có khả năng. Tối đó, trong vườn hoa của mẹ tôi, em đã nhào vào lòng tôi, gặm cắn tôi một lúc, không phải nhớ tôi thì là cái gì?”.

“Hoắc Liên Ngao, anh nằm mơ hả.”

“Kỵ sỹ đen, quên rồi sao. Em vừa hôn tôi điên cuồng vừa gọi tôi là kỵ sỹ đen.”

Thì ra... trong cảnh tượng như thật như mơ ấy, cô đã níu chặt lấy cổ kỵ sỹ đen, ra sức dâng tặng đôi môi của mình. Những cúc áo bằng thủy tinh của kỵ sỹ đen lấp lánh dưới ánh sáng.

Hất tung những cảnh ấy ra khỏi đầu, cô lắp bắp: “Tôi uống say”.

“Nói tới uống say...” Hoắc Liên Ngao nhanh chóng tiếp lời: “Đúng rồi, đầu gỗ, sau này không được phép uống nửa giọt rượu, tôi ghét những cô gái

https://thuviensach.vn

lướt khướt”.

Sao càng lúc càng không bình thường nhỉ? Rốt cuộc là chỗ nào bất thường? Khang Kiều ngây người nhìn Hoắc Liên Ngao, trong đầu như bị lấp đầy gió xuân, uể oải dữ dội.

Giữa những cơn gió lười biếng, anh hỏi cô: “Có thích quà tôi tặng không?”.

Khuyên tai con lợn ư?

Khang Kiều nhe răng với Hoắc Liên Ngao: Thích.

Hoắc Liên Ngao cười đắc ý. Ở khoảng cách gần, cô phát hiện khi anh cười có nét nào đó rất giống Hoắc Tiểu Phàn.

Vì thế cô mới trở nên uể oải sao?

Thế nên, lúc này đây cô mới nối gót anh, tay mặc cho anh nắm, sau đó đi vào sâu trong phòng. Nơi sâu nhất là phòng ngủ của Hoắc Liên Ngao, lên hai bậc thềm là giẫm vào thảm trải sàn. Dừng lại trước giường, Hoắc Liên Ngao lấy từ trong tủ đầu giường ra một chiếc hộp tinh xảo, mở ra. Bên trong chiếc hộp nhỏ đặt một chiếc cặp tóc hình cỏ bốn lá, lá màu xanh dương. Chiếc lá màu xanh dương men theo viền màu trắng, lấp lánh dưới ánh đèn.

“Trông nó giống cực quang phải không?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Cô gật đầu.

Anh lấy ra, giống như biết anh định làm gì, cô cúi đầu. Anh vụng về cài lên tóc cô, làm cô đau, rõ ràng anh chẳng có kinh nghiệm gì về mặt này.

Cuối cùng, nó được gài lên tóc mai của cô. Nhưng ở đây không có gương. Không sao cả, lớp kinh trên tủ để đồ đã soi rõ bóng anh và cô, ngón

https://thuviensach.vn

tay anh đặt lên chiếc kẹp.

“Nhà thiết kế nói với tôi rằng, chiếc kẹp này được lấy linh cảm từ người Inuit. Người Inuit cho rằng Cực quang là món quà dành cho người chết trên đường họ về trời. Lúc đó tôi đã nghĩ đến em. Đầu gỗ, em nhất định rất nhớ bà ngoại đúng không?”

Cô gật đầu: “Rất nhớ”. Cô len lén ngước mắt lên nhìn anh, biểu cảm của anh có chút trẻ con: Tôi biết mà.

Lần đầu tiên cô chủ động đặt tay lên vào anh, nhẹ nhàng vòng tay qua hông anh, nghe anh nói bên tai: “Lại... lại nhào vào lòng tôi rồi, còn nói không nhớ”.

Lát sau, ánh đèn trong phòng được vặn tối xuống. Lúc này cả hai lại có chút cẩn trọng, không hẹn mà cùng cụp mắt xuống. Bỗng nhiên anh khẽ nói: “Đầu gỗ, tôi nhớ”. Nói xong, anh lùa tay vào trong quần áo của cô, thuần thục như mọi lần. Cô khẽ ngâm nga: “Sau này không được nói mấy lời đó uy hiếp tôi”. Anh hôn cô, chặn lại mọi lời càm ràm của cô.

Một tay luôn đặt trên vai anh, tay kia níu chặt lấy ga giường. Cô ngẩng đầu. Cảm giác khô rát khiến cô chỉ còn cách thở dốc mới làm dịu đi được những cơn đau. Tối nay khác mọi lần, rõ ràng anh đã hôn sưng cả môi cô, động tác của anh trúc trắc khiến cơ thể cô không nghe lời, anh cũng không dễ chịu. Những sự ngăn cản khiến trán anh lấm tấm mồ hôi. Cô cũng không biết vì sao, trước kia rõ ràng là ổn, nhưng lần này... Sự mạnh mẽ của anh khiến cô hoang mang lo sợ. Cô ra sức đẩy anh. Cô động đậy khiến mồ hôi trên trán anh rỏ xuống càng dày đặc. Cô nói: “Liên Ngao, tôi không muốn”. Anh khẽ mắng và nói anh cũng đau. Đau còn ham muốn, tự tìm khổ à? Cô dùng ánh mắt tố cáo, thế là anh nói: “Em đừng suốt ngày dùng ánh mắt đó nhìn tôi”. Giờ phút này mà còn mắng cô như thế, cô không làm, cô nói: “Anh ra ngoài, ra ngoài”. Anh hít một hơi, nói bằng kẽ rằng: “Lại sao nữa?”. Cái hít hơi của anh khiến người cô run lên dữ dội, cô đẩy anh. Anh

https://thuviensach.vn

dừng lại, thở hồng hộc, hai tay chống lên giường, nhìn cô. Cô quay mặt đi, môi anh nhẹ nhàng chạm xuống mắt cô, giọng khản đặc: “Giận à?”, cô im lặng không đáp.

Sau đó anh tự trả lời: “Ghét tôi nói mắt em giống mắt cá chết chứ gì”, “Biết rồi, đầu gỗ ghét bị nói là mắt cá chết”, “Sau này tôi cố gắng tiết chế, được không?”. Môi anh men theo tóc mai ghé vào tai cô: “Đầu gỗ, tôi khó cịu”. Anh thì thầm bên tai cô, những lời đó khiến cô đỏ mặt. Đầu mũi anh ra sức cọ vào cô: “Hm? Hm?”. Bàn tay cô nhẹ nhàng thu về. Cô gật đầu, chẳng phải anh đã nói sau này sẽ giảm bớt số lần trêu cô đó sao.

Lát sau, trong căn phòng vọng ra cuộc đối thoại khiến người ta dở khóc dở cười: “Đầu gỗ, hình như em nhỏ lại đấy”, “Nhỏ? Ý gì? Chỗ nào nhỏ?”. Tiếng cười khẽ vang lên giữa những tiếng thở ngắt quãng. Sau đó cô hiểu ra, không chịu yếu thế: “Không phải tôi nhỏ lại, anh to ra thì có”.

Cô gái ngốc còn mừng thầm vì tưởng mình chiếm được thế thượng phong.

Chiếc kẹp tóc cỏ bốn lá được đặt trên đầu giường. Ánh sáng đã được vặn xuống không thể thấp hơn. Một tay cô uể oải buông thõng bên thành giường, tay kia đặt lên vai anh, ngón tay như mất hết sức lực. Cô nghiêng mặt, mặt anh dán vào tóc mai của cô. Lúc này, mồ hôi thấm ướt tóc và hai cơ thể đang chồng lên nhau, trong không khí vẫn còn lãng đãng mùi hương của họ.

Một giọng nói nhẹ nhàng như kéo cô từ miền cực lạc trở về: “Tôi đi tắm đây”. “Ừm”, cô uể oải đáp. “Khi đi đừng quên mang kẹp tóc”.

Cô chợt mở mắt, chớp một cái, sau đó lại nhắm vào, “Ừm”.

Cô bỏ chiếc kẹp tóc cỏ may mắn vào trong túi, bước chân rất khẽ khàng. Tiếng nước chảy rào rào từ phòng tắm vọng ra. Dừng trước cửa phòng, cô

https://thuviensach.vn

nói: “Tôi đi đây”. Tiếng nước vẫn tiếp tục chảy, cũng không biết người trong đó có nghe được hay không.

Khép cửa lại, hành lang về đêm dường như sâu hút không nhìn thấy đáy. Nơi tận cùng hành lang lộ ra chút ánh sáng u tối...

Pre: “Nếu em không thích cô ta, tôi bảo đảm sau này sẽ không bao giờ để cô ta xuất hiện trước mặt em.”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Năm 2003 - 2004 (04)

Mấy ngày tiếp theo, chiếc di động màu trắng tối nào cũng tầm mười giờ là vang lên. Đây đã là đêm thứ tư Khang Kiều gõ cửa phòng Hoắc Liên Ngao rồi. Hoắc Liên Ngao không vội kéo cô lên giường ngay như mọi lần. Lần này Hoắc Liên Ngao thật sự gặp chút vấn đề đối với email tiếng Trung gửi cho ông nội mình. Sau khi gửi thư thành công, Khang Kiều phát hiện mình đã từ đứng bên cạnh anh chuyển thành ngồi trong lòng anh. Còn lúc này đây anh đang nhìn cô, cũng không biết có phải do ánh đèn quá gần không mà mặt cô bắt đầu nóng lên. Cô giơ tay ra, che chặt mắt anh lại, khẽ nói như đang làm nũng: “Đừng nhìn”.

Nụ cười khẽ bật ra, bàn tay đó bị lấy xuống, môi anh chạm vào lòng bàn tay cô khiến nó ngứa ngáy. Cô vô thức co rụt lại định trốn tránh nhưng ngay lập tức bị giữ chặt. Ngón tay anh dẫn dắt tay cô vòng qua hông mình, một tay kia nhẹ nhàng đặt sau gáy cô. Khi mặt anh sát lại gần, hàng mi của cô run lên nhè nhẹ, cuối cùng nhắm mắt lại.

Khi môi anh lần tìm tới cổ cô, cô cố gắng tìm lại giọng nói của mình: “Liên Ngao”. Tay cô lần đầu tiên chủ động như thế. Rồi cô nghe thấy nhịp thở của anh. Động tác của cô cũng trở nên mạnh hơn. Đáp lại cô là việc anh đoạt lấy môi cô, vần vò. Chiếc laptop trên bàn bị tay anh gạt ra. Một giây sau, cô nằm trong lòng anh, ngẩng đầu lên đón nụ hôn của anh rồi được đặt lên bàn. Tay anh vòng qua eo cô tắt đèn bàn đi. Như vậy trở thành cô ngồi lên mặt bàn. Anh đứng trước mặt cô. Cho dù như vậy anh rõ ràng vẫn cao hơn cô rất nhiều. Ánh mắt và cánh tay không biết nên đặt ở đâu, bàn tay buông thõng run lên vì quá căng thẳng, cho tới khi anh nắm lấy cổ chân cô, tìm kiếm, động chạm. Đầu cô hơi dựa lên vai anh, hơi thở dốc vang lên bên tai anh: “Liên Ngao, sau này anh tốt với Tiểu Phàn một chút…”.

https://thuviensach.vn

Những lời tiếp theo vì những động tác của anh mà không cất lên được thành tiếng. Cô đấm nhẹ vào lưng anh. Gã khốn này, gã khốn!

Hết cơn thủy triều dữ dội, cô nói nốt những lời mong muốn: “Liên Ngao, sau này anh có thể đưa Tiểu Phàn cùng đi chơi không?”.

Nói xong những lời này, bờ môi muốn chạm vào vành tai anh bị hụt, giống như cô học trò bị giáo viên lạnh nhạt, cô gấp gáp muốn dán lên lần nữa. Cô mặc kệ tất cả hôn vành tay anh, vừa hôn vừa nói: “Được không?”, “Được không?”, “Hử?”, “Liên Ngao? Hoắc Liên Ngao?”.

Cuối cùng anh đồng ý với cô, lớp vải mềm mịn trượt xuống cổ chân cô. Cả người cô bị động ngửa ra sau, đôi chân buông thõng cuối cùng cũng tìm được nơi để dựa dẫm.

Ánh đèn in bóng họ lên tường. Mái tóc bị anh làm rối cũng xõa xuống bên tường, cùng với từng lần mạnh mẽ xâm nhập mà rung rinh. Cô nhắm mắt lại, dù sao cũng vậy rồi, Tiểu Phàn của cô rất thích Joshua của nó, Tiểu Phàn vui thì cô cũng vui theo.

Buổi trưa hôm sau, Hoắc Liên Ngao bảo người đưa Hoắc Tiểu Phàn đi.

Khi hoàng hôn buông xuống, Hoắc Tiểu Phàn được đưa trở lại, thằng bé mặt tươi như hoa nở, giống như có người vì nó mở ra cả một thế giới mới vậy. Cả tối nó kể lại vanh vách những gì mắt thấy tai nghe buổi chiều.

Tối ấy, Hoắc Liên Ngao không gọi điện thoại cho Khang Kiều. Mấy tối sau, Khang Kiều vẫn không nhận được cuộc gọi như thế. Khang Kiều đoán Hoắc Liên Ngao không gọi cho cô vì “bạn tốt” của anh Masako đã tới rồi. Đám ký giả lá cải mấy hôm nay lại bắt đầu tiến hành theo chân đôi kim đồng ngọc nữ này để đưa tin.

Nửa tháng sau khi Hoắc Liên Ngao trở về, dưới sự thúc giục của cụ Hoắc, Chu Tùng An lại xuất hiện ở nhà họ Hoắc bổ túc tiếng Trung cho

https://thuviensach.vn

anh. Nhưng thời gian quy định chuyển sang thứ Bảy và Chủ Nhật.

Buổi chiều thứ Bảy, Chu Tùng An đưa cho Khang Kiều mấy quyển sách, đó là vài cuốn sách liên quan tới điêu khắc. Nhận lấy sách, Khang Kiều trao món quà đã chuẩn bị sẵn cho anh ấy. Đó là một con khỉ nhỏ. Chu Tùng An tuổi khỉ, Khang Kiều đã mất cả một buổi tối mới khắc xong, có thể dùng treo cặp.

Có điều lúc này Khang Kiều phát hiện khả năng điêu khắc của mình xem ra chẳng ra sao. Con khỉ nhỏ nằm trong lòng bàn tay của Chu Tùng An trông như được làm từ những chất liệu chất lượng kém. Cô muốn lấy lại thứ xấu xí đó nhưng không thành công. Chu Tùng An bắt lấy tay cô, tay anh vừa lớn vừa mạnh mẽ.

“Tùng An, nó… nó hơi xấu. Em hứa lần sau sẽ tặng anh một con đẹp hơn.” Khang Kiều ấp úng.

“Anh thích.” Chu Tùng An hai mắt sáng ngời, “Anh cảm thấy nó giống như tác phẩm của bậc thầy”.

Anh ấy vừa dứt lời thì một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng Khang Kiều.

“Thầy Chu, chẳng phải thầy bắt em viết thử bài văn sao? Em có vẻ như đã tìm được rất nhiều đề tài. Em đang suy nghĩ xem có nên viết một bài là ‘Thầy giáo tiếng Trung của tôi và chị gái con riêng đã thân thiết rồi’ không.”

Chu Tùng An buông tay Khang Kiều ra, giơ tay lên xem giờ, vẻ mặt như bị bắt tại trận. Anh ấy cười với Khang Kiều: “Xem ra học sinh của tôi vì đợi quá sốt ruột mà đã oán trách rồi”.

Cô không quay đầu, chỉ bị động cười với Chu Tùng An.

https://thuviensach.vn

“Anh đi dạy đây.”

Khang Kiều gật đầu.

Chu Tùng An đi lướt qua cô, Khang Kiều đứng im tại chỗ.

Một đoạn hội thoại vang lên sau lưng cô.

“Hoắc Liên Ngao, không đi à?”

“Thầy Chu, em đợi thầy mười phút. Có một câu thành ngữ Trung Quốc là gì nhỉ? Có thù ắt báo, đại ý là thầy đánh em một cú thì em cũng phải trả lại thầy hai cú. Em là loại người ấy đấy, thế nên, thầy Chu, thầy hãy kiên nhẫn đợi em hai mươi phút đi.”

Chu Tùng An khó xử bỏ đi. Khang Kiều ôm sách đi về phía phòng mình. Đi được vài bước, tay cô bị giữ lại. Giọng Nghê Hải Đường gọi cô vang lên gần đó. Hoắc Liên Ngao vừa dùng sức cô đã nằm trọn trong vòng tay anh. Gã khốn này định làm gì, giọng Nghê Hải Đường càng lúc càng gần.

“Hoắc Liên Ngao!” Khang Kiều thấp giọng cảnh cáo.

“Giờ biết sợ rồi chứ gì? Tôi đoán dì nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ thảng thốt lắm. Đây rốt cuộc là chuyện gì? Em bảo tôi có nên nói hết cho dì mọi chuyện của chúng ta không, hử? Chị gái của tôi?”

Khang Kiều dùng sức hết cạy tay của Hoắc Liên Ngao. Bước chân của Nghê Hải Đường đã ở bên tai rồi, dường như có thể xuất hiện trước mặt họ bất kỳ lúc nào.

“Hoắc Liên Ngao, cầu xin anh, thả tôi ra.” Khang Kiều nghe thấy tiếng cầu xin nỉ non của mình.

Một giây sau, dưới sự tác động của Hoắc Liên Ngao, hai người họ trốn ra sau một khoảng cây dây leo như một màn chắn tự nhiên. Vừa nấp vào trong

https://thuviensach.vn

thì Nghê Hải Đường đi ngang qua trước mặt họ. Không gian nhỏ hẹp khiến cơ thể họ dính sát vào nhau. Ở một phía, cô bị động đón nhận những nụ hôn yêu thương của anh, ở phía kia, Nghê Hải Đường đứng tự lẩm bẩm: "Rõ ràng ban nãy còn ở đây mà".

Cài lại khuy áo ngực, sau đó là những cúc áo bị anh bung ra, chải lại mái tóc đã bù xù, cơn đau nóng rẫy đang nhắc Khang Kiều về chuyện xảy ra vài phút trước.

Lời nói của Hoắc Liên Ngao vang lên bên tai.

"Khang Kiều, em nghe rõ đây. Em giống như một chiếc cốc, đối với người mắc bệnh sạch sẽ dĩ nhiên không cho phép bất kỳ ai chạm vào. Đạo lý này cũng giống như việc những đứa trẻ tự kỷ ghét bị người khác chạm vào đồ chơi vậy. Khang Kiều, ai chạm vào chiếc cốc đó sẽ gặp xui xẻo. Tôi nói vậy, em hiểu chứ?"

Cô không đáp lại.

"Đầu gỗ, ban nãy tôi thử thăm dò. Xem ra em rất sợ mẹ em biết chuyện của chúng ta. Thật sự là một cô gái ngốc. Mọi chuyện đều từ bà ta mà ra, để em một mình gánh chịu nghĩ sao cũng thấy không công bằng? Hay là để tôi làm kỵ sỹ chính nghĩa một lần?"

Sau đó cô lên tiếng.

"Tôi hiểu rồi."

Anh mỉm cười chạm vào môi cô rồi rời đi.

Trở về phòng, Khang Kiều bỏ chiếc kẹp tóc hình cỏ bốn lá mà Hoắc Liên Ngao tặng vào ngăn kéo nơi để những món quà mọi năm của anh. Đó là ngăn kéo đẹp nhất. Nếu một ngày nào đó, Hoắc Liên Ngao hứng lên muốn

https://thuviensach.vn

thăm dò lòng trung thành của cô, thấy những món quà anh tặng được để trong ngăn kéo đẹp như thế chắc chắn sẽ phải im miệng.

Cô học được một chiêu từ mẹ, những thứ được đặt trong ngăn kéo tồi mới là những thứ cô yêu thích nhất.

Hôm sau, quản gia Diêu mang tới hai bộ lễ phục. Một bộ cho Khang Kiều, một bộ cho Hoắc Tiểu Phàn. Quản gia Diêu còn mang tới một thông tin: Tối nay, người phát ngôn của Hoàng thất sẽ tuyên bố Hoắc Liên Ngao trở thành đại sứ truyền thông cho du lịch của Brunei với phương Tây. Để phối hợp, tối mai nhà họ Hoắc sẽ tổ chức vũ hội. Hoàng tử sẽ mang theo thư nhậm chức tham gia. Nửa đầu buổi tiệc sẽ là nghi thức nhậm chức, nửa sau mang tính chất giải trí. Khi buổi vũ hội kết thúc sẽ bầu phiếu thông qua giải người mặc đẹp nhất tối đó.

Quản gia nói với Khang Kiều rằng Hoắc Liên Ngao mời cô và Tiểu Phàn tham gia phần sau. Khi đi, ông ấy còn làm động tác cố lên với Tiểu Phàn.

Đât là lần đầu tiên trong đời Tiểu Phàn xuất hiện cộng khai ở nhà họ Hoắc. Cho dù nửa sau đa phần là giải trí thì cũng là tiền lệ.

Nghê Hải Đường dường như không dám tin vào tin tức ấy. Bà nghi ngờ bắt nguồn từ việc người mời là Hoắc Liên Ngao. Bà thậm chí còn kiểm tra từ trong ra ngoài hai bộ lễ phục ấy.

Lễ phục vừa được chính tay một nhà thiết kế Italia hoàn thiện, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Tối đó, Khang Kiều gọi điện thoại cho Hoắc Liên Ngao, dùng chính chiếc di động màu trắng. Rất lâu sau anh mới bắt máy.

“Tặng lễ phục là ý gì vậy?” Cô hỏi thẳng.

https://thuviensach.vn

Bên kia cười trêu đùa: “Tôi đoán mẹ em nhất định đã kiểm tra kỹ lắm rồi, xem lễ phục có giấu kim bên trong không, hoặc là gài bom hẹn giờ?”.

“Hoắc Liên Ngao!” Khang Kiều đè nặng ngữ điệu.

Đầu kia dừng lại, dứt cơn cười: “Đầu gỗ”.

Tim chợt run lên, Khang Kiều ra sức kiềm chế tiếng “Ừm” sắp buột khỏi miệng.

Trầm mặc…”

“Chẳng phải em muốn tôi thường xuyên đưa Tiểu Phàn ra ngoài chơi sao? Tôi đoán trong lý tưởng của em chơi không đơn thuần chỉ là chơi trò chơi, đi dạo phố, và tới vài công viên đúng không?”

Vẫn im lặng.

“Đầu gỗ, em xem, tôi luôn để những lời em nói trong lòng.”

Cô há hốc miệng rồi hạ tông giọng xuống, nhỏ bé, khẽ khàng: “Hoắc Liên Ngao”.

“Tôi có thể bảo đảm với em trong những món quà mang đến không có kim và bom hẹn giờ. Được rồi, bây giờ tôi bận phải ngắt máy rồi.”

“Được.”

“Đầu gỗ.”

“Ừm.”

Đầu kia, Hoắc Liên Ngao vui vẻ nói: “Tới lúc đó nhớ trang điểm thật xinh đẹp. Tôi đã gửi ảnh của em cho nhà thiết kế. Mắt nhà thiết kế cũng chẳng tốt gì, lại nói đôi mắt to như người ngoài hành tinh của em là điểm

https://thuviensach.vn

nhấn chứ. Thế là ông ta nói muốn em giành được giải mặc đẹp nhất trong số rất nhiều người có lẽ không thành vấn đề".

Khang Kiều lẩm bẩm: Nói bận cơ mà? Sao nhiều chuyện vậy?

"Đầu gỗ."

Dường như quên mất chuyện chiều nay, cô tự nhiên hỏi anh: "Gì cơ?".

"Giải mặc đẹp nhất tối nay không tệ, có giá gần bằng căn nhà trăm mét vuông, em cố gắng thể hiện một chút, có được căn nhà rồi, hôm nào mấy người bị bố tôi đuổi đi cũng không lưu lạc đầu đường xó chợ."

Shit, miệng chó không mọc được ngà voi!

"Hoắc Liên Ngao, anh bảo bận cơ mà?" Khang Kiều lạnh lùng nhắc nhở.

Bấy giờ Hoắc Liên Ngao mới vội vàng ngắt máy.

Lại một đêm nữa tới. Tòa nhà được ánh đèn tôn lên vẻ đẹp, bên ngoài bức tường bao màu trắng hồng là cả dãy ô tô dài ngoàng. Những nam nữ thanh niên ăn mặc hoa lệ đi lại dưới bóng cây. Những phóng viên truyền hình bận rộn tác nghiệp khiến nửa đầu buổi tiệc diễn ra hết sức long trọng. Lúc này, Khang Kiều mặc lễ phục dẫn Hoắc Tiểu Phàn đi lên ban công ngắm xe và người. Còn Nghê Hải Đường thì ở một bên lần lượt dặn dò một vài chi tiết cần chú ý trong vũ hội.

Cuối cùng Nghê Hải Đường đưa ra kết luận: Nói ít là được.

Khang Kiều giỏi nhất là im lặng.

Mười rưỡi, Khang Kiều dẫn Hoắc Tiểu Phàn bước vào hội trường. Mười phút trước, xe của Hoàng tử vừa rời đi, cùng với đó, nửa sau của buổi tiệc cũng chính thức bắt đầu.

https://thuviensach.vn

Những người xuất hiện ở nửa sau hầu như đều rất trẻ. Ai nấy đều chuẩn bị rất kỹ lưỡng khi tới đây, đặc biệt là các cô gái, dù là trang phục hay trang sức thì họ đều khoe được ưu điểm của bản thân một cách tối đa.

Hôm nay phong cách ăn mặc của Khang Kiều nghe nói là Goth. Nhà thiết kế đó nói phong cách Goth mang lại cảm giác lạnh lùng, kết hợp với đôi mắt không cảm xúc của cô quả thật là trời sinh một cặp.

Khi bước vào hội trường, Khang Kiều nghĩ quần áo của cô đã kéo được về một sự chú ý kha khá. Những cô gái không quen biết cô đều quan tâm đến cách ăn mặc ấy. Những người biết cô thì tò mò tại sao cô con riêng mà Hoắc Liên Ngao hay nhắc đến lại xuất hiện ở đây?

Còn về đám con trai thì sao? Rõ ràng họ không hứng thú lắm với phong cách Goth.

Những sự quan tâm đó lui dần cùng với hai nguyên tắc mà Nghê Hải Đường bắt Khang Kiều phải tuân thủ: Trông em cẩn thận, nói ít.

Phần sau của buổi vũ hội diễn ra được khoảng gần mười lăm phút, Khang Kiều mới nhìn thấy Hoắc Liên Ngao sau khi nhận phỏng vấn xong trở về hội trường. Khang Kiều luôn cho rằng chiếc áo sơ mi kiểu cung đình đó vì thiết kế diêm dúa nên mặc lên người nam giới trông sẽ rất quái dị, từ cổ áo tới cúc áo, nó đều thể hiện một sự không ăn nhập với văn minh thời đại này.

Suy nghĩ này đã bị đánh bại bởi Hoắc Liên Ngao.

Sáp nến, áo mi kiểu cung đình màu xanh nhạt, chiếc áo vest làm bằng thủ công với hai hàng cúc màu đen mực, cộng thêm một đôi mắt hàng mi đẹp như thủy tinh, đứng dưới trần nhà hoa văn Ả Rập, Hoắc Liên Ngao giống như một Tiểu Hoàng tử từ hành tinh khác tới trong lòng vô số thiếu nữ dưới ngòi bút của Anthony, đẹp như một tác phẩm bằng thủy tinh, khiến người ta không dám chạm vào.

https://thuviensach.vn

Phải, không dám.

Cô quay mặt đi, cúi đầu nhìn Hoắc Tiểu Phàn đang căng thẳng, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Phàn có uống nước ngọt không?”.

Mang tới cho thằng bé loại nước nó thích, cô lại yên lặng ngồi một bên đợi tới mười hai giờ đêm, thế là nhiệm vụ của họ sẽ hoàn thành.

Những nam thanh nữ tú tới vũ hội trông đều giống các cậu ấm cô chiêu chỉ biết ăn chơi, nhưng Khang Kiều tin rằng những người này khi về nhà đều mang theo những tin tức từ buổi vũ hội cho cha mẹ họ, bao gồm cả sự xuất hiện của Hoắc Tiểu Phàn.

Tại buổi vũ hội này, tấm thiệp đầu tiên được Hoắc Liên Ngao dành cho Hoàng tử, còn tấm thứ hai thuộc về Fukuda Masako. Từ khi anh xuất hiện, Masako đã không rời nửa bước. Họ nhảy rất nhiều điệu. Anh chọn món cho cô ta, anh lựa thời cơ thích hợp để bỏ món ăn vào đĩa của cô ta. Khi nói chuyện với cô ta, anh mỉm cười nhẹ nhàng, rồi lắng nghe một cách rất chân thành.

Cô duy trì kiểu người đoan trang ấy, nhìn những thủ đoạn xã giao quen thuộc của họ. Cho tới khi Tiểu Phàn kéo túi xách của cô: “Chị, chỗ này chán quá, chúng ta khi nào mới về?”.

Khang Kiều cũng cảm thấy chán, nhưng từ nay tới lúc kết thúc vẫn còn khoảng nửa tiếng nữa.

Khang Kiều len lén đưa Hoắc Tiểu Phàn đi mở cửa ban công. Chỗ này và hội trường chỉ cách nhau một bức tường. Khang Kiều định ở đây với thằng bé đến gần mười hai giờ sẽ chuồn về.

Bầu không khí rất tốt. Cô ngồi trên ghế dài, để Hoắc Tiểu Phàn gối lên chân mình. Cô bắt đầu kể chuyện cho nó nghe, kể mãi, kể mãi…

https://thuviensach.vn

“Xấu chết đi được.” Một giọng nói bỗng vang lên từ bên trái khiến Khang Kiều giật mình, cô quay mặt sang.

Cũng không biết từ lúc nào, Hoắc Liên Ngao đã tới đây, anh ngồi bên trai cô, sự xuất hiện của Hoắc Liên Ngao khiến Hoắc Tiểu Phàn reo mừng.

“Suỵt…” Anh giơ tay làm động tác yên lặng với nó, tay kia hướng về phía Hoắc Tiểu Phàn: “Không cảm thấy chị em kể chuyện rất nhạt nhẽo sao?”.

Hoắc Tiểu Phàn liếc Khang Kiều rồi gật đầu.

“Anh Liên Ngao đưa em đi chơi những trò thú vị, được không?”

Hoắc Tiểu Phàn lại nhìn Khang Kiều rồi đặt tay mình lên tay anh.

Nghiêng người, Hoắc Liên Ngao thì thầm vào tai Khang Kiều: “Ở đây đợi tôi”.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Năm 2003 - 2004 (05)

Hoắc Liên Ngao đưa Hoắc Tiểu Phàn rời đi. Khang Kiều ngồi xuống băng ghế. Trong đầu cô đang nghĩ về lời nói ban nãy của Hoắc Liên Ngao. Nếu cô không nghe nhầm thì anh nói cô xấu chết đi được.

Qua lớp kính trên ban công có thể nhìn thấy hội trường. Khang Kiều dễ dàng tìm được bóng dáng Masako giữa một đống nam nữ mặc lễ phục.

Da dẻ trắng muốt, dáng vẻ yêu kiều là ưu điểm của Masako, giống như một bông thủy tiên nổi bật giữa cả vườn hoa hồng, dễ dàng nhận ra ngay.

Khi cửa ban công bị đẩy ra, Khang Kiều vội vàng thu lại ánh nhìn của mình.

Hoắc Liên Ngao vẫn ngồi xuống chỗ ban nãy. Cô quay sang nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô. Ánh mắt anh thăm dò trên tóc cô rồi nhíu mày.

“Xấu chết đi được.”

Ợ… Đúng tối hôm qua, cậu chủ Liên Ngao đã nói, bộ quần áo này của cô mang ra thi giải trang phục đẹp nhất cũng không thành vấn đề. Cô còn đợi được cầm chìa khóa căn nhà một trăm mét vuông kìa.

Đầu mày nhíu lại càng lúc càng chặt, Hoắc Liên Ngao chỉ tay lên tóc cô, giọng nói khô cứng: “Không cảm thấy kiểu tóc của em quá đơn điệu sao?”.

Đơn điệu, không hề. Để phối hợp với bộ váy này, nhà thiết kế kia còn yêu cầu nhà tạo mẫu tóc giỏi nhất thành phố bện tóc cho cô theo đúng bức ảnh gửi về. Mái tóc đen ban đầu tạm thời được nhuộm thành màu hạt dẻ,

https://thuviensach.vn

cắt mái, một phần ba được tế lại thành hình lúa mạch, để rủ xuống trước ngực.

“Ngốc.” Anh giơ tay ra, ngón tay sắp búng lên trán cô tới nơi.

Khang Kiều nhắm mắt lại. Nào, búng thì búng đi.

Không đợi được cái búng như trong suy nghĩ, ngược lại cô nhận được câu nói của Hoắc Liên Ngao: “Mau mở mắt ra, dáng vẻ của em rõ ràng là muốn tôi hôn em, tôi không muốn ăn son của em”.

Cô mở mắt. Qua những tán lá là bầu trời sao sáng lấp lánh. Ánh sao phảng phất như chui cả vào con ngươi của cô, sau đó chảy tràn vào trong trái tim cô.

Cũng không hiểu sao, giây phút đó cô bỗng trở nên thông minh hơn.

“Hoắc Liên Ngao, anh bảo nếu tôi kẹp thêm một cái kẹp lên tóc, ví dụ như hình cỏ bốn lá thì có đẹp hơn không?” Cô nghiêng đầu hỏi anh.

“Đầu gỗ, tôi cho em biết một bí mật. Giải thưởng trang phục đẹp nhất đêm nay mấy trò bình bầu chỉ là cho có thôi. Quan trọng là tôi viết ai thì người ấy sẽ thắng. Tối nay nếu em đeo chiếc cặp tóc đó xuất hiện, tôi nghĩ giải này chắc chắn phải là của em. Đừng quên, cặp tóc do tôi chọn, tôi chưa bao giờ nghi ngờ mắt thẩm mỹ của mình.” Cậu chủ Liên Ngao nói với vẻ nghiêm túc, ngữ khí còn mang theo hơi rượu vang.

Thế à…

“Sự thực, em là viên kim cương to đùng mà dù có nhặt ngoài đường cũng xui xẻo bị hiểu lầm là thủy tinh.”

Thế nên, căn nhà đó cô bị hụt rồi phải không?

Đêm xuống, buổi vũ hội kết thúc.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao tuyên bố giải trang phục đẹp nhất. Đúng như Khang Kiều dự đoán, cô không may mắn có được chìa khóa căn nhà đó.

Nhưng, cô cũng không quá sầu não, thậm chí trong lòng cô còn dấy lên một suy nghĩ không yên phận: Masako cũng không được giải, em gái hoa anh đào giờ đang mặt mày ủ rũ, rõ ràng tối nay cô ta trang điểm rất xinh đẹp.

Tối nay, điều khiến Khang Kiều vui nhất là khi lên sân khấu tuyên bố trao giải, Hoắc Liên Ngao đã nắm tay Hoắc Tiểu Phàn cùng đi. Tiểu Phàn của cô thật sự giống một hoàng tử nhỏ, không chút sợ sệt. Lúc đó, có rất nhiều con mắt nhìn họ.

Trở về nhà, Khang Kiều sốt sắng kể lại cho Nghê Hải Đường. Có lẽ vì tâm trạng kích động, cô nói có phần lộn xộn, một vài câu chưa qua suy nghĩ đã bay vèo vèo ra khỏi miệng.

Sau đó…

“Khang Kiều, sao còn lại nói tốt cho Hoắc Liên Ngao?”

Cô bịt miệng. Sao có thể? Làm sao có thể?

Nghê Hải Đường nhìn cô: “Đây không phải là một dấu hiệu tốt. Khang Kiều, con đừng để bị Hoắc Liên Ngao lừa phỉnh, thằng nhóc đó xảo quyệt lắm”.

Cô nấc cụt rồi bật ra: “Vâng”.

Nghê Hải Đường nhíu mày: “Con uống rượu? Chẳng phải mẹ nói con không được uống rượu sao?”.

Không có, cô không hề uống rượu. Khang Kiều nhanh chóng hiểu ra, món nước uống tối nay cũng có một chút rượu.

https://thuviensach.vn

Hiểu ra căn nguyên, Khang Kiều cũng thở phào, thì ra vì chút cồn cô mới nói tốt cho Hoắc Liên Ngao.

“Mẹ, con về tắm rửa đây.” Khang Kiều nói.

Tối ấy, chiếc kẹp tóc cỏ bốn lá được đặt trở lại ngăn kéo tầm thường.

Hôm sau, Khang Kiều quyên góp bộ lễ phục Goth cho hội phúc lợi. Lễ phục trang trọng, men rượu cứ khiến người ta dễ dàng liên tưởng xa xôi.

Có điều kẹp tóc cỏ bốn lá dường như bị chủ nhân bỏ quên, cứ yên lặng nằm trong một góc ngăn kéo không mấy nổi bật.

Hành động của Hoắc Liên Ngao trong buổi vũ hội đã trực tiếp ảnh hưởng tới cái nhìn của người làm nhà họ Hoắc. Về sau, đứa trẻ trước nay không tồn tại trong mắt ai đã trở thành “cậu chủ Tiểu Phàn đáng yêu”. Đám người làm hiểu rõ núi cao hoàng đế ở xa. Cụ Hoắc ở tận Singapore, còn cậu chủ Liên Ngao gần ngay trước mắt.

Thứ Năm, một buổi chiều rảnh rang, khi ngang qua cây cầu hình vòm, có một nhóm mười mấy người cũng đang từ phía bên kia bước tới, nhìn trang phục của họ không cần nhìn kỹ cũng có thể đoán ra đó là Hoắc Liên Ngao và bạn bè.

Mấy ngày nay giải đua thuyền nổi tiếng châu Âu lần đầu tiên được tổ chức ở Brunei. Hoắc Liên Ngao và đám bạn ngày ngày chạy ra biển. Mười mấy người chia thành vài tốp đi về phía này. Tốp gần nhất cách Khang Kiều vài mét, tốp xa nhất là vài chục mét. Khang Kiều rảo nhanh bước chân.

Người đi đầu tiên là một cô gái mặc đồ bơi bên ngoài khoác một chiếc sơ mi rộng. Cô gái có đôi chân dài và đẹp. Cô ta vừa gọi điện thoại vừa hờ hững nhìn về phía Khang Kiều.

https://thuviensach.vn

Cô gái ấy trông hơi quen, chính vì như vậy Khang Kiều mới nhìn kỹ thêm. Khi đi lướt qua, Khang Kiều chợt ra cô ta là ai. Mái tóc ngắn ngày nào đã trở thành mái tóc dài thướt tha. Cho dù biết cô ta là ai Khang Kiều vẫn không dừng bước. Chuyện đã qua rồi, còn nhắc lại cũng không ý nghĩa gì nữa.

Ngược lại, chính cô ta dừng bước, lùi lại tới trước mặt Khang Kiều. Cô ta ngắt máy, ngữ khí vẫn thẳng thắn như hôm nào: “Chào cô, nhớ tôi không?”.

Thời tiết thật nóng. Khang Kiều không có ý tính nợ cũ với cô ta. Hoắc Liên Ngao nhanh chóng tới nơi.

“Mùi nước ngọt thật tuyệt.” Cô gái tưởng cô không nhớ ra, cười tít mắt nhắc nhở.

Khang Kiều đành bày ra điệu bộ ngỡ ngàng.

Cô gái gật đầu: “Hôm đó tôi đứng ngay sau tấm kính, cảm giác như đang xem một trò người thật vậy, rất kích thích”.

Thời tiết nóng thật, cô gái tự cho mình đúng này khiến Khang Kiều hơi bực bội: “Cô chặn tôi lại là định xin lỗi tôi sao?”.

“Vì sao phải xin lỗi cô?” Cô gái kia tỏ ra ngạc nhiên.

“Tôi có thể hỏi trước khi xảy ra chuyện đó, tôi có từng làm chuyện gì có lỗi với cô không?” Khang Kiều hỏi ngược lại.

“Không.”

“Ừm.” Khang Kiều gật đầu: “Vậy thì vì cớ gì cô lại làm việc ấy với một người cô không quen biết, cũng chưa từng làm tổn hại gì tới cô?”.

https://thuviensach.vn

Cô gái cười ngọt ngào: “Đó là vì Liên Ngao bảo tôi làm, chỉ cần Liên Ngao lên tiếng, tôi tình nguyện làm mọi thứ vì anh ấy”.

Nghê Hải Đường nói đúng, Hoắc Liên Ngao quả nhiên là mầm họa.

“Thế nên, cô không định xin lỗi?”

“Đương nhiên.”

Liếc nhìn dòng nước dưới chân cầu, rất trong, cũng rất sâu, rồi lại nhìn lên những người đang đi tới, hình như còn một khoảng cách nhỏ. Chỉ cần thủ pháp của cô kín đáo, có lẽ sẽ không bị phát hiện. Cơ thể Khang Kiều ngả về phía bên trái thành cầu, giả vờ như muốn né tránh. Cô gái kia cũng làm theo. Nhân lúc cơ thể cô gái đứng chưa vững, Khang Kiều giơ tay kéo cô ta một cái. Cô gái mất thăng bằng, ngã thẳng xuống theo tư thế trồng cây chuối.

“Ầm” một tiếng, cô gái rơi xuống nước.

Ừm, như vậy là huề.

Đám người thứ hai chặn Khang Kiều lại, một trong số đó chỉ vào cô: “Chính cô đẩy cô ấy, tôi đã nhìn thấy”.

Giống như hô ứng, cô gái chòi lên khỏi mặt nước, giọng phẫn nộ: “Tôi phải gọi điện cho luật sư của tôi, tôi phải gọi điện báo cảnh sát giam cô ta vào tù, để cô ta cả đời sống trong đó”.

Cuối cùng, cô gái đó không báo cảnh sát cũng không gọi điện thoại, vì cậu chủ Liên Ngao nói: “Sao tôi lại thấy khác, tôi nhìn thấy Marche vì mất thăng bằng mới ngã xuống”.

Người ban nãy kiên trì cho rằng Khang Kiều đẩy người không nói thêm gì nữa. Khi ánh mắt Hoắc Liên Ngao quét về phía cô ta, cô ta chỉ lí nhí nói:

https://thuviensach.vn

Có lẽ tại em nhìn nhầm, nắng gắt quá.

Cô gái bò lên khỏi mặt nước giậm chân: “Liên Ngao!”.

“Marche!” Ánh mắt Hoắc Liên Ngao rơi trên người cô ta: “Nếu em không rơi xuống nước, anh còn không biết dáng em đẹp vậy đấy”.

Cô ta mặt bỗng phiếm hồng.

Chuyện nhỏ xảy ra trên cầu buổi chiều này cứ thế kết thúc qua loa. Hoắc Liên Ngao nói với đám người đó: “Mấy cậu qua chỗ ô che nắng đợi tôi, tôi phải nói chuyện với chị con riêng”.

Những người đó đi khỏi, Khang Kiều vẫn đứng tại chỗ, Hoắc Liên Ngao đứng ở vị trí mà ban nãy cô gái tên Marche kia đứng.

“Đầu gỗ, em giở trò xấu hả?”

Khang Kiều ngụy biện: “Anh cũng thấy đấy, tôi đã bị cô ta ép tới tận đây rồi, chính cô ta đứng không vững”.

“Thế ư?” Hoắc Liên Ngao nhướng mày, “Đầu gỗ, em không ưa Marche?”.

Phí lời, thích làm sao được?

“Nếu em không thích cô ta, tôi bảo đảm sau này sẽ không để cô ta xuất hiện trước mặt em nữa.” Hoắc Liên Ngao bỗng nói rất nghiêm túc.

Lời nói của Hoắc Liên Ngao khiến Khang Kiều bàng hoàng ngẩng lên. Cô nhìn thấy mình trong con ngươi của anh, sắc mặt hơi nhợt nhạt.

“Trông em sợ kìa.” Trong giọn nói của anh mang những thì thầm chỉ có ở những đôi đang yêu: “Những lời tôi nói vừa nãy hơi giống xã hội đen thì phải? Hình như em hiểu lầm rồi. Ý tôi không phải là giết người diệt khẩu,

https://thuviensach.vn

tôi sẽ lấy thân phận chủ nhân nhà họ Hoắc không để cô ta có cơ hội xuất hiện ở đây nữa".

Cô há hốc miệng, muốn hỏi câu: Vì sao?

Cuối cùng không dám hỏi gì cả, cô cúi đầu: "Tôi đi đưa Tiểu Phàn về".

Không lâu trước đó, quản gia Diêu gọi điện nói với Khang Kiều rằng Hoắc Tiểu Phàn đang ngủ trong phòng sách của Hoắc Liên Ngao, còn nói Hoắc Liên Ngao đã dạy thằng bé viết thư pháp.

"Đi đi." Anh nói với cô.

Tiếng "Đầu gỗ" vang lên sau lưng khiến Khang Kiều dừng bước, cô không quay đầu.

"Tối nay tới phòng tôi, tôi cho em xem một thứ thú vị."

Khang Kiều gật đầu rồi tiếp tục đi thẳng.

Cô đẩy cửa phòng sách ra. Đây là lần đầu tiên Khang Kiều tới phòng sách của Hoắc Liên Ngao. Trông nó giống như một không gian bí mật của một người trưởng thành có tầm hiểu biết rộng lớn. Cũng phải nhờ những nhân vật anh hùng trên những cuốn truyện tranh đủ mọi thời kỳ trong tủ kính, người ta mới nhớ ra chủ nhân của nó năm nay mới chỉ mười sáu tuổi.

Hoắc Tiểu Phàn nằm ngủ khò khò trên ghế. Mũi, tay, và trên chiếc áo phông trắng đều lấm lem mực tàu, trông nó giống một con chó đốm. Cái miệng của thằng nhóc vẫn còn vương nụ cười như đang nói với mọi người rằng: Nó chơi rất vui.

Màn đêm buông xuống, cô bước trên đường đến phòng Hoắc Liên Ngao. Tối nay bước chân của cô dường như rất thảnh thơi, nhẹ nhàng tới mức tựa

https://thuviensach.vn

hồ chỉ chớp mắt cô đã đi hết con đường mà thường ngày luôn cảm thấy dài đằng đẵng.

Trước khi gõ cửa, cô sửa sang lại mái tóc của mình.

Tiếng Hoắc Liên Ngao từ trong phòng vọng ra: “Vào đi, cửa không khóa”.

Cô mở cửa, việc đầu tiên phải làm là khóa trái lại. Cho dù Hoắc Liên Ngao nói rằng chưa được anh cho phép không ai dám mở cửa phòng anh.

Cô đặt đôi giày thấm sương sang một bên, đổi sang đôi dép lê nhẹ nhàng. Khang Kiều không tìm thấy Hoắc Liên Ngao, bèn gọi tên anh.

Giọng anh vọng qua một cánh cửa: “Đợi tôi một chút”.

Những con cá cảnh nhiệt đới trong bể vẫn đang bơi qua bơi lại. Khang Kiều đứng trước bể cá, nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên xuất hiện ở đây, lúc đó cô còn muốn làm chết cá trong bể.

Cá dường như cũng cảm nhận được sự bất lương xưa kia của cô, khi cô ghé sát mặt lại, chúng bơi đi tán loạn. Khang Kiều chợt cười.

“Cười gì vậy?” Một giọng nói khẽ khàng vọng vào tai cô.

Trên eo có thêm một đôi tay, những ngón tay mảnh khảnh đan vào nhau vòng qua eo cô. Chủ nhân của nó hôm nay mặc sơ mi trắng, cổ tay được xắn lên một ít, để lộ cúc măng séc màu xanh nhạt.

Trắng xanh kết hợp khiến người ta có thiện cảm, nhưng lại khiến người ta hoang mang hồi hộp.

Giọng anh dương dương tự đắc: “Đầu gỗ, tôi cho em xem một thứ”.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều phải mất rất nhiều thời gian mới phân biệt được món đồ trên lòng bàn tay Hoắc Liên Ngao là móc treo hình con thú mà cô tặng Chu Tùng An. Con khỉ nhỏ sinh động lúc đó đã bị giày vò đến mặt không ra mặt, mắt bị móc đi, đuôi cũng biến mất.

Lúc này đây họ đang ngồi trên thảm, biểu cảm của Hoắc Liên Ngao cũng vô tội như tấm thảm màu trắng vậy: "Tôi vốn định gia công cho nó đẹp hơn, trông nó cứ xấu xấu, kết quả không cẩn thận lại thành ra thế này, sau đó tôi không dám đưa cho thầy Chu nữa".

Khang Kiều lúc đó vốn dĩ nên giận dữ, nhưng dường như không giận nổi. Hai người ngồi ở khoảng cách rất gần. Hơi thở của Hoắc Liên Ngao phả từng nhịp vào mặt cô khiến cô căng thẳng, đầu óc thiếu kiểm soát. Cô lắp bắp hỏi: "Vì sao?".

"Vì sao gì chứ? Đã nói là nó rất xấu rồi."

"Anh nói linh tinh, mặc dù nó không đẹp, nhưng cũng không... không xấu."

"Tôi nói nó xấu là nó xấu."

"Đừng vớ cẩn, tôi mất cả buổi tối đấy, không xấu chút nào."

"Em mất cả buổi tối?" Tông giọng của Hoắc Liên Ngao cao lên gấp mấy lần.

Cô gật đầu.

Sau đó Khang Kiều giương mắt nhìn Hoắc Liên Ngao giơ tay, món đồ đã tan nát bay qua tai cô. Cô quay đầu lại thì nó đã bị ném qua cửa sổ.

Cô quay lại, Hoắc Liên Ngao xị mặt, bốn con mắt nhìn thẳng cô. Cô đang giận, anh cũng đang giận.

https://thuviensach.vn

Anh lấy ngón trỏ ấn lên trán cô: “Em đang giận sao?”.

Cô im lặng.

“Sau này chỉ có tôi được giận, em không được giận, nghe rõ chưa.” Hoắc Liên Ngao nói nói như một lẽ đương nhiên.

Gã khốn này!

“Tôi cũng không phải loại người vô cớ giận dỗi. Nguyên nhân nhất định xuất phát từ em. Còn nữa hôm nay tôi đã giúp em một việc lớn, nếu không bây giờ em đã ở trong tù, cùng Tiểu Phàn của em ‘gặp chi bằng không gặp’. Nếu là cô gái khác, giờ này đã trốn vào lòng tôi, dùng hành động bày tỏ sự cảm kích rồi.”

Gặp chi bằng không gặp?

Khang Kiều thầm mặc niệm cho Chu Tùng An.

Trong lúc ấy, anh khẽ gọi tên cô, trái tim cô run lên.

Anh nói: “Dĩ nhiên, nếu thái độ của tốt, tôi sẽ cho em biết nguyên nhân tôi giận”.

Giây phút đó, sợi dây gần tim nhất cứ thế bị khuất đảo.

Pre: “Liên Ngao, đừng như bố con, phải học cách yêu người khác, như vậy con sẽ không cảm thấy cô đơn nữa.”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Năm 2003 - 2004 (06)

Anh và cô gần trong gang tấc, tới mức có thể nhìn rõ biểu cảm của đối phương qua con ngươi của nhau.

Cô lên tiếng: “Vì sao?”.

Vì sao bỗng nhiên lại nghe lời cô nói? Vì sao lại có hành động kỳ lạ như vậy với món quà cô tặng Chu Tùng An? Vì sao lại bất mãn vì cô không đeo chiếc kẹp tóc anh tặng? Vì sao lại giải vây giúp cô? Vì sao lại lén lấy trộm món đồ của Chu Tùng An?

Là như thế ư? Sẽ như vậy sao? Một trái tim đang chao đảo, cũng chẳng hiểu sao lòng bàn tay lại ướt đẫm mồ hôi.

“Gì mà vì sao chứ?”

“Vì sao lại làm xấu con khỉ của Chu Tùng An?” Cô hỏi khô khốc.

Đầu mày của Hoắc Liên Ngao nhíu lại sau đó dãn ra, anh nhìn cô: “Em đoán xem”.

Lúc này đây, khoảng cách của cô lại gần thêm một chút vì cơ thể Hoắc Liên Ngao đổ về phía trước, như vậy càng khiến cô thêm căng thẳng.

Cô không nói gì, chỉ sợ giọng mình phát ra sẽ run rẩy, như vậy anh lại cười cô.

“Không đoán được.”

Anh gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Đầu gỗ, em bảo có phải vì đó là món đồ em tặng cho người đàn ông khác khiến tôi không vui không?”

Con tim chưa được cô đồng ý đã đập thình thịch, cái miệng chưa được cô đồng ý đã lên tiếng: “Nếu cùng là món quà đó, tôi tặng cho anh, anh có cảm thấy xấu không?”.

Mặt anh càng lúc càng gần cô. Rèm mi hơi cụp xuống của anh dừng lại trên môi cô. Cô run lên, giơ tay cản lại.

Chất giọng của cô như đang làm nũng: “Anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi”. Thanh âm mềm mại rõ ràng đang biểu đạt phải trả lời xong mới cho anh hôn.

“Ngốc.” Anh hừ khẽ, cọ chóp mũi lên tay cô. Chỉ một cái chạm nhẹ, tay cô đã trượt xuống, môi anh thành công áp lên môi cô.

Khi cô nhữn tưởng sẽ chết chìm, anh mới buông cô ra.

Trong mắt anh, cô nhìn thấy chính mình. Môi sưng lên, cô đang thở hồng hộc, khiến ngực nhấp nhô lên xuống. Ánh mắt anh không hề giấu giếm, làm cho hai gò má của cô nóng như thiêu đốt. Cô không ngăn bàn tay đang thò vào trong quần áo của anh, dù nó rất xấu xa. Cô cụp mắt xuống, nhìn những gì bàn tay anh tạo ra qua lớp vải mỏng. Cho dù chỉ nhìn thôi cũng đã khiến cô đỏ mặt tía tai. Cơ thể cô ngả ra sau, lưng sắp chạm đất thì có một bàn tay đỡ lấy eo cô.

Lúc này, cô dĩ nhiên hiểu tiếp theo đây sẽ xảy ra chuyện gì. Anh bảo cô tới phòng anh đương nhiên không phải vì con khỉ bị làm xấu. Cô giật giật bàn tay xấu xa, thì thầm một chữ “Giường”.

Anh rút tay ra, sau đó nhìn cô. Cô bị nhìn đến nỗi tinh thần hoảng loạn và xấu hổ. Chưa biết chừng anh thật sự chỉ bảo cô tới phòng để nói về chuyện con khỉ. Thế là cô gượng gạo đáp một câu: “Tôi… Tôi về đây”.

https://thuviensach.vn

Vừa định dịch chuyển cơ thể thì tay đã bị giữ lại: “Chỗ này cũng rất sạch sẽ”.

Ợ…

Cô giương mắt nhìn Hoắc Liên Ngao, có phần không hiểu lắm về ý của anh. Thế là anh thì thầm một câu bên tai cô: “Tôi không muốn làm trên giường”. Níu chặt vạt áo, Khang Kiều ngăn không cho anh cởi quần áo của mình, ánh mắt như biểu đạt: “Đi đóng cửa sổ”.

Cửa sổ đang mở đó, cửa sổ ngay đối diện thảm trải sàn, nếu có ai đứng ngoài thì sao?

“Sẽ không có người đâu.” Anh nói, lắc đầu, tay một lần nữa muốn lột quần áo của cô.

Cô thảm thiết van nài: “Đi đóng cửa sổ đi mà, lỡ như lúc này có trộm vào thì làm sao?”.

Câu nói của cô khiến anh dựa đầu lên vai cô mà cười.

Sau vài lần kiên quyết, anh vẫn nghe lời cô. Nhìn thấy anh đóng cửa sổ lại, trong lòng cô có chút mừng thầm, cảm giác hai người càng ngày càng giống một đôi tình nhân lén lút thuê phòng bên bờ biển. Cô đỏ mặt lặng lẽ sờ tay lên thảm trải sàn. Nó mềm như mây. Anh nói không sai, chỗ này rất sạch, sạch như một thế giới băng tuyết vậy.

Sau khi đóng cửa, anh ngồi lại đối diện với cô. Tối nay cô mặc áo phông có mũ, áo phông rất to, anh cũng chỉ dùng một chút sức lực nó đã trượt xuống khỏi bờ vai cô rồi dừng lại ở eo.

Hành lang vẫn u tối như mọi lần. Đêm nay, co đi trên hành lang, trên người có bao nhiêu vui vẻ thì cõi lòng có bấy nhiêu nặng nề.

https://thuviensach.vn

Chiều thứ Năm, Khang Kiều tham gia hoạt động của trường, gần ba rưỡi thì cô nhận được điện thoại của Hoắc Liên Ngao. Cậu chủ Liên Ngao lén chuồn ra khỏi bữa tiệc trưởng thành ra lệnh cho cô: “Ra đây, tôi ở chỗ hôm đó đợi em”.

“Tôi còn chưa xong việc.”

“Tôi cho em mười phút.”

Thấy cậu chủ Liên Ngao sắp ngắt máy, Khang Kiều giậm chân: “Anh phải nói cho tôi biết anh đang ở đâu”.

Sau khi nghe rõ địa điểm, mặt Khang Kiều phiếm hồng. Ngắt máy rồi, cô nghĩ từ đây qua đó làm sao có thể đi trong vòng mười phút được, chỉ có thể chạy thôi. Cậu chủ Liên Ngao đã nói, nếu mười phút nữa chưa xuất hiện thì không được lợi lộc gì. Ý nói sau này anh sẽ không đưa Tiểu Phàn đi chơi nữa.

Gã khốn này, Khang Kiều co cẳng chạy.

Vòng qua tường bao của trường, cô cuống cuồng giẫm lên hai vạt cỏ bên đường, nhân lúc thánh địa hẹn hò của các học sinh đang vắng vẻ dịp nghỉ hè.

Bỗng nhiên có một bàn tay chìa ra kéo cô lại. Sau đó cô được dắt tới dưới một cây ngô đồng cao lớn, cùng với câu nói: “Tôi đây”. Khang Kiều ngừng giãy giụa.

Khuôn mặt trước mắt không còn nhợt nhạt như khúc gỗ giống mọi ngày. Vì chạy nhanh, mặt cô đỏ bừng, hai gò má càng đỏ rực hơn dưới cái nhìn chăm chú của anh.

Người con gái trước mắt tên Khang Kiều, là con gái của kẻ địch.

https://thuviensach.vn

Là con gái của kẻ địch!

Anh cúi đầu, tìm kiếm hai cánh môi đỏ rực đó rồi mút vào miệng. Anh nghĩ, phải bao lâu nữa anh mới chán người vừa ngã rạp vào lòng anh đây?

Hoắc Liên Ngao không tin rằng trong cuộc đời mình có thứ gì tồn tại quá dài lâu.

Con chó hoang anh nhặt từ ngoài đường về vào một đêm mưa nào đó đã từng cùng anh vượt qua khoảng thời gian đen tối lúc mẹ ra đi. Rồi một ngày nó cũng đổ bệnh mà chết. Lúc đó anh rất đau lòng, anh cứ tưởng anh sẽ đau lòng rất lâu, rất lâu, nhưng sự thật là anh chỉ đau khổ khoảng mười ngày. Việc này khiến anh rất chột dạ, sau này mỗi lần bà ngoại nhắc đến nó, anh lại bày ra một điệu bộ như không muốn nhắc lại nữa. Thật ra anh dần dần đã quên mất tên của nó, những chuyện như vậy còn rất nhiều.

Sau đó, dần trưởng thành anh cũng từ từ nhận ra, trong dòng máu của anh có gen của Hoắc Chính Khải, ích kỷ và bạc tình.

Bố anh không hề yêu mẹ anh, việc này Hoắc Chính Khải biết, người mẹ đã qua đời của anh cũng biết, thế nên giây phút cuối cùng trước khi chết, mẹ đã dặn: “Liên Ngao, đừng như bố con. Liên Ngao, phải học cách yêu người khác, con mới không cảm thấy cô đơn”.

Ồ, không, anh từng thử rồi, khi anh mỉm cười với những người đó, trái tim anh rất dữ dằn.

Thò tay vào trong áo cô, phủ lòng bàn tay lên, vân vê một nơi mềm mại như cánh hoa hồng, cho tới khi nó đứng thẳng lên, độc lập, cham vào lòng bàn tay anh. Anh khiến hơi thở của cô hỗn loạn, cả người dựa sát vào anh. Thế này là đang mời gọi sao? Môi anh rời khỏi môi cô, tới bên khóe miệng rồi kéo xuống cổ. Cô khẽ “hừ” một tiếng, hai bàn tay nãy giờ vẫn buông thõng đặt lên hông anh. Anh mở mắt ra, nhìn khuôn mặt cô, như một quả cà chua chín.

https://thuviensach.vn

Người con gái trước mặt tên Khang Kiều, là con gái của kẻ thù, không được quên.

Khang Kiều đang chải lại mái tóc bị anh làm rối tung. Hoắc Liên Ngao đang nghe điện thoại, cuộc nói chuyện nhát gừng lọt vào tai cô: “Bây giờ tôi không được khỏe lắm”, “Tôi nghỉ ngơi một lát sẽ ra ngoài”, “Được”.

Không khỏe lắm? Khang Kiều nhếch môi. Nhận điện thoại xong, Hoắc Liên Ngao lại dính lấy cô: “Ban nãy cười cái gì? Hm?”.

“Em có cười đâu.” Cô ngụy biện. Bây giờ Khang Kiều hơi hơi hiểu vì sao mấy cô cậu học sinh hay thích chỗ này rồi.

Kín đáo, bí mật, xanh mướt, ánh nắng vụn vặt lọt qua kẽ lá, những cơn gió thổi bay những phiên lá vang lên những âm thanh vui tai. Giữa không gian như thế, tâm trạng người ta cực kỳ thoải mái, như lúc này chẳng hạn.

“Đầu gỗ.”

“Ừm.” Cô đáp lại, quay người đi.

Anh bây giờ đã cao hơn cô rất nhiều. Cho dù hôm nay cô đi giày cao ót cũng chỉ tới vai anh. Hôm nay vì tham gia một buổi lễ rất nghiêm túc, anh mặc sơ mi trắng, là màu trắng vừa sáng vừa trong. Cô tự nhiên để tay lên ngực anh, vừa nghe tiếng lá trên đỉnh đầu, ngón tay vừa vô thức quẹt qua quẹt lại. Anh bắt lấy tay cô, ngăn không cho cô vẽ vòng tròn.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh: “Sao vậy?”.

Anh cúi xuống, thấp giọng: “Tám giờ buổi tiệc mới chính thức bắt đầu. Đầu gỗ, chỗ ấy rất nhàm chán”.

“Thế nên?” Cô hỏi anh.

“Ở với tôi đến tám giờ.”

https://thuviensach.vn

“Không được.” Khang Kiều từ chối ngay. Hôm nay khi đi Nghê Hải Đường đã nói tối nay sẽ đích thân xuống bếp làm món cơm gà Hải Nam cho cô và Tiểu Phàn. Đây là mong ước đã lâu của hai chị em.

Dưới ánh mắt chăm chú của Hoắc Liên Ngao, câu nói “Tối nay mẹ em bảo em về nhà ăn tối đúng giờ” chuyển thành “Em phải về nhà ăn tối”.

Hoắc Liên Ngao lắc đầu: “Em phải về nhà ăn cơm thật mà”.

Lần này Hoắc Liên Ngao không lắc đầu nữa mà nhìn cô ở một khoảng cách rất gần, chiếc mũ xanh trên đỉnh đầu và ánh nắng khiến ánh mắt anh ánh lên những tia sáng như đá mắt mèo, trong vắt và thuần khiết, như đứa trẻ: Tôi muốn thế.

Cụp mắt xuống, cô khẽ nói: “Thôi được, em gọi một cuộc điện thoại về”.

Giữ khoảng cách khoảng mười mét với Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều rút di động ra gọi cho Nghê Hải Đường.

“Mẹ, tối nay có thể con không về ăn cơm được.” Giọng nói ở đầu kia có phần kinh ngạc xen lẫn chút lo lắng: “Sao vậy Khang Kiều? Xảy ra chuyện gì?”.

Trong mắt Nghê Hải Đường, Khang Kiều là mẫu người có nề nếp, không về nhà đúng giờ nhất định sẽ nói từ đầu.

Cho dù trong lòng hoảng loạn, cô vẫn nói bằng ngữ khí rất bình tĩnh: “Bạn con tổ chức sinh nhật, mọi người đều đi, con cũng ngại từ chối”.

Nghê Hải Đường dặn dò: “Đừng về khuya quá” rồi ngắt máy.

Bỏ di động vào túi, một cảm giác không rõ ràng khiến cô đứng ngây ra tại chỗ. Tiếng cười từ sau lưng vọng tới: “Sao tôi cứ cảm thấy bây giờ giống như học sinh ngoan và học sinh hư đang lén lút yêu đương vậy”.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều đứng im.

Anh ôm lấy cô từ phía sau, chống cằm lên đỉnh đầu cô: “Đầu gỗ là học sinh ngoan”.

Cô vẫn bất động.

Một lát sau, anh dịu giọng: “Giận rồi hả? Hay là tôi thu lại câu nói ban nãy, đầu gỗ là học sinh hư?”.

Cô khẽ giơ tay đánh lên mu bàn tay đang ôm eo mình của anh. Anh tiện đà bắt lấy, sau đó không buông ra nữa. Anh nắm tay cô đi trên con đường nhỏ. Ánh nắng xuyên qua những tán lá hắt lên bóng họ, đổ xuống mặt đất, lúc có lúc không, có lúc lại chồng lên nhau, có lúc tách nhau ra, có lúc rất gần, có lúc rất xa. Ánh mắt cô mải miết nhìn theo hai cái bóng cho tới khi họ lên xe. Anh lái xe, cô ngồi vào ghế lái phụ, chiếc xe đi về phía khu thành phố ồn ào.

Khoảng năm giờ, xe anh dừng lại trước cửa một siêu thị. Anh liếc nhìn cô, Khang Kiều bỗng cảm thấy nổi da gà, xoa xoa mặt mình: “Sao vậy?”.

Anh giơ tay ra véo má cô rồi lấy ra một chiếc mũ bóng chày từ trong hộc tủ, đội lên, mở cửa. Cô thaấ anh đi vào trong siêu thị. Từ đó về sau, mắt cô không rời khỏi cửa siêu thị giây nào, cho tới khi anh cầm túi đồ xuất hiện trước cửa, cô mới quay đi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh đặt túi đồ vào giữa hai chiếc ghế. Khi xe vòng qua vòng xuyến, có vài thứ rơi từ trong túi ra. Khang Kiều lần lượt bỏ lại vào túi. Thứ nhỏ xíu cuối cùng khiến cô đỏ bừng mặt, lẳng lặng đặt nó vào chỗ cũ, anh mắt lại vô thức chạm phải ánh nhìn của anh qua gương chiếu hậu. Anh cười với cô, trong nụ cười của một thứ gì quá rõ ràng khiến trái tim cô lệch nhịp.

Chiếc xe được lái về phía cảng biển. Trên đoạn đường vắng xe qua lại, anh nắm lấy tay cô. Món đồ nhỏ trong túi khiến Khang Kiều vô thức rụt tay

https://thuviensach.vn

về nhưng càng bị nắm chặt hơn.

“Còn không cho nắm tay?”

Khang Kiều vờ như không nghe thấy.

“Không cho nắm tay tôi có thể sờ chỗ khác hả?”

Gã khốn này! Khang Kiều tuyệt đối không nghi ngờ lời nói của Hoắc Liên Ngao. Cô ngoan ngoãn để anh nắm tay mình. Họ chọn một nhà hàng có thể vừa xem phim vừa dùng bữa. Cả một không gian rộng lớn chỉ có màn hình và bàn ăn. Khi trên màn hình chiếu cảnh thân mật của đôi trai gái, ánh mắt anh đều rơi xuống người cô.

Khi rời khỏi nhà hàng, thành phố đã lên đèn. Chiếc xe chạy men theo con đường quốc lộ vòng quanh bờ biển, cuối cùng đỗ sát lại phần cuối bến cảng, gần hải đăng. Bến cảng này chuyên được dùng làm bến đỗ của tàu bè qua lại. Tháng bảy không phải mùa thuận gió nên bến cảng rất vắng vẻ. Lúc này đây trời đã tối hẳn, ánh đèn trong khoang xe được chỉnh xuống mức thấp nhất. Khi anh quay sang, cô nhắm mắt lại. Tay anh đặt lên đầu cô, mái tóc vừa buộc được ba tiếng lại bị anh tháo ra.

Ánh đèn từ tầng ba tòa nhà màu trắng sữa hắt ra, gần chín giờ, Khang Kiều đứng trước cửa, một lần nữa sửa sang lại trang phục của mình. Sau đó cô kiểm tra lại tóc tai, khi xác định không còn vấn đề gì nữa mới đẩy cửa hàng rào cao nửa mét màu trắng ra. Xuyên qua vườn chuối tới vườn nhà, trên bãi cỏ ngoài vườn xếp tấm khăn trải bàn hình caro. A Xảo và Nghê Hải Đường, cùng với Hoắc Tiểu Phàn ngồi trên đó. Nghê Hải Đường đang kiểm tra Tiểu Phàn đọc thuộc từ mới tiếng Anh, A Xảo ở một bên lo hương.

Cô bước tới gọi mẹ một tiếng. Nghê Hải Đường ngẩng đầu lên, cười hỏi cô chơi có vui không?

https://thuviensach.vn

Khang Kiều gật đầu: “Mẹ, con đi tắm đây, bạn bè chơi điên cuồng, giờ người con đầy mồ hôi”. Nói đây tới trong đầu Khang Kiều hiện lên hình ảnh mái tóc ướt rượt của mình và chiếc sơ mi cũng thấm đẫm mồ hôi trên vai cô.

“Được, đi mau đi.”

Cô đi với tốc độ bình thường vào phòng, dần dần bước chân chậm lại. Từ khi nào cô nói dối không đỏ mặt thế nhỉ? Chân vừa bước lên bậc thầm thì Hoắc Tiểu Phàn đuổi theo. Nó kéo tay cô: “Chị, chị và bạn chơi trò gì thế?”.

Đối mặt với khuôn mặt ngây ngô của Hoắc Tiểu Phàn, Khang Kiều lên tiếng: “Trò chơi giữa học sinh ngoan và học sinh hư”.

Hoắc Tiểu Phàn nhe răng cười: “Vậy chị nhất định vào vai học sinh ngoan rồi”.

Dòng nước từ vòi sen chảy xuống đổ không ngừng lên đầu Khang Kiều. Cô cứ đứng im như thế, cho tới khi có tiếng gõ cửa phòng tắm vang lên, Hoắc Tiểu Phàn gọi cô bên ngoài.

“Chị tắm xong chưa? Em đợi chị lâu lắm rồi”.

Bọc khăn tắm đứng trước gương, Khang Kiều giật khăn tắm xuống. Những dấu răng hoặc đậm hoặc nhạt đều ánh hồng, nhìn như những cánh hoa mai đỏ rơi xuống đống tuyết trắng, khiến cô trở nên hoang mang. Lúc này cô nên cảm thấy xấu hổ, cô đã lừa mẹ, còn lừa cả Tiểu Phàn. Nhưng cô hình như lại không thấy vậy, hai gò má đỏ bừng.

Khi Hoắc Tiểu Phàn sốt ruột gọi lần nữa, Khang Kiều mới cuống cuồng rơi khỏi gương.

https://thuviensach.vn

Cuối tháng bảy, có một cuộc gọi từ Singapore tới, là điện thoại của cụ Hoắc. Trong điện thoại, cụ Hoắc nói để Hoắc Tiểu Phàn và Hoắc Liên Ngao cùng tham gia tiệc sinh nhật của mình. Cụ còn đặc biệt nhấn mạnh sẽ mời các bạn bè và cổ đông của Hoắc thị, hình thức của buổi tiệc để Hoắc Tiểu Phàn tham gia, người tinh mắt vừa nhìn đã biết nghĩa là gì.

Khi quản gia Diêu báo tin này cho Nghê Hải Đường, bà dè dặt hỏi ông ấy thái độ của Hoắc Chính Khải. Quản gia Diêu hơi ngập ngừng sau đó nói ông Hoắc ám thị mọi việc xem ý của Hoắc Liên Ngao.

Quản gia Diêu nói Hoắc Liên Ngao cũng biết chuyện này, nhưng không phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Hôm sau, quản gia Diêu cười tít mắt xuất hiện, nói rằng khi ông ấy nói tới chuyện chuẩn bị vé máy bay cho Tiểu Phàn, Hoắc Liên Ngao không phản đối, như vậy chứng tỏ chuyến đi của Hoắc Tiểu Phàn đã thành công, tiếp theo chỉ còn việc chọn lễ phục cho nó.

Sau khi quản gia Diêu đi rồi, biểu cảm của Nghê Hải Đường không giấu được vẻ hân hoan, liên túc nói làm chuyện tốt ắt gặp lành. Bà quy mọi chuyện là do gần đây bà nhiệt tình làm từ thiện.

Nghê Hải Đường ôm Hoắc Tiểu Phàn, hôn thằng bé, mặt tươi như hoa.

Khang Kiều đứng một bên mím môi, trong lòng có thứ gì có ga đang sôi sục, một chút chua và rất nhiều vị ngọt. Trong một đêm tối nào đó, anh hôn cô từng chút một và nói: “Ừm, biết rồi, nghe em cả”.

Pre: Các thanh niên nào tưởng bạn Ngao đã cải tà qua chính thì hãy tỉnh mộng đi nhé, tới lúc giấc mơ kết thúc rồi

“Mẹ cô là người diễn kịch cho người khác xem, còn cô là người tự diễn kịch cho chính mình.”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Năm 2003 - 2004 (07)

Sau khi quản gia Diêu đi khỏi, điện thoại trong phòng khách vàng lên. Nhà họ Hoắc có nhà thiết kế chỉ định riêng. Nhà thiết kế được chỉ định phụ trách lễ phục mặc vào những dịp long trọng của Hoắc Chính Khải và Hoắc Liên Ngao, cuộc điện thoại ấy do trợ lý của nhà thiết kế gọi tới hỏi về chiều cao, vòng hông của Hoắc Tiểu Phàn.

Đứng bên điện thoại, A Chân vờ vịt chúc mừng sau khi Nghê Hải Đường cúp máy.

Lúc đó Khang Kiều cũng rất vui. Đây là một tín hiệu tốt. Cái tên của Tiểu Phàn được xếp ngay sau Hoắc Chính Khải và Hoắc Liên Ngao. Những niềm vui Nghê Hải Đường và Khang Kiều thể hiện ra ngoài dường như cũng truyền tới cho Tiểu Phàn. Thằng bé còn chưa hiểu sự đời lắm cũng bắt đầu rất kỳ vọng vào chuyến đi tới Singapore lần này. Nó thậm chí bắt đầu yêu cầu được tự quyết món quà tặng cho ông nội. Nó muốn tặng ông nội người máy có nhiều công năng nhất mà nó thương yêu.

Khi màn đêm buông xuống, Khang Kiều nhận được điện thoại của Hoắc Liên Ngao. Mười giờ, cô mở cửa phòng anh. Dưới nguồn sáng tối tăm, cô trèo lên giường anh, không một mảnh vải trên người, dùng đầu lưỡi quấn lấy anh từ môi xuống tới cổ như một con mèo, ra sức oằn mình chăm sóc anh. Khi đêm xuống càng đậm, cô để mặc cho anh bế mình lên khỏi giường, đi vào phòng tắm, tay bám chặt lấy thành bồn, anh từ phía sau tiến vào. Hôm ấy, Khang Kiều dậy muộn hơn mọi ngày hơn một tiếng đồng hồ, cổ tay có vết bầm tím, là do cú đâm cuối cùng của anh quá mạnh, gây ra hậu quả sau đó là khi cô muốn đánh răng thì kem đánh răng cũng rơi xuống

https://thuviensach.vn

đất. Trong lúc ăn sáng, cô không dám chạm vào cốc sữa, nó đắt hơn kem đánh răng nhiều.

Buổi trưa, Nghê Hải Đường hỏi Khang Kiều cổ họng có vấn đề gì, có phải cảm cúm không.

“Không phải đâu mẹ, hôm qua con không cẩn thận ăn cay quá nhiều nên hỏng mất họng rồi.” Cô bình tĩnh trả lời. Nguyên nhân bên trong chỉ có Khang Kiều rõ. Tối qua họ mây mưa ba lần, lần cuối cùng còn trong tư thế đứng. Cô dựa sát vào tường, anh dựa sát vào cô. Hai lần cuối đều như tưởng chết, khiến cô vừa cười vừa khóc lại vừa chửi mắng. Thế nên buổi sáng ngủ dậy, Khang Kiều phát hiện giọng mình khản đặc. Lúc đó cô lập tức hoang mang, mất rất nhiều thời gian lên mạng mới tìm được cái cớ này. Ăn đồ cay nhiều cũng dẫn tới bỏng cổ họng. Vừa hay chiều qua cô có việc tìm Hàn Tông, sau đó Hàn Tông bảo cô cùng anh ấy ăn cơm. Hàn Tông thích ăn cay nên cô cũng ăn một chút.

Tiệc sinh nhật của cụ Hoắc tổ chức vào ngày 26 tháng 7. Vé máy bay của Hoắc Tiểu Phàn và Hoắc Liên Ngao đã được đặt xong. Họ sẽ ngồi chuyến bay chiều ngày 25 từ Brunei tới thẳng Singapore. Hoắc Tiểu Phàn cũng đã đi thử lễ phục. Trở về nhà, thằng bé kiêu hãnh nói nó cảm thấy mình như một hoàng tử nhỏ. Gần đây, thằng nhóc này được đám người trước kia không mấy ưa nó trong nhà nâng lên tận trời, một ngày phải soi gương đến mấy lần.

Còn ba ngày nữa là đến chuyến đi Singapore. Đêm ấy sau một trận mưa tầm tã, những hạt mưa từ trên cây trượt xuống nhỏ lên bậc thềm đá hoa phát ra những tiếng trong vắt. Khang Kiều nằm trong lòng Hoắc Liên Ngao. Thông thường, nếu đã xong xuôi, Hoắc Liên Ngao hay sử dụng một vài lý do quái đản để giữ cô lại, kết quả cuối cùng chỉ có một: Anh vẫn chưa hết cơn thèm. Hai cơ thể trần trụi giấu mình dưới lớp chăn mỏng. Cô nằm trên người anh, bốn chân đan chặt vào nhau. Cô nghiêng mặt dựa lên ngực anh, đôi mắt khép hờ không có tiêu điểm. Chỉ có cơn đau từ ngực

https://thuviensach.vn

truyền tới đủ để khiến cô mở mắt ra, hậm hực: “Đau”, sau đó lắc eo mang tính tượng trưng, nhắc nhở người kia có thể nhẹ hơn một chút không. Anh bắt đầu cười, rất nhiều lúc nụ cười giống nhau, vừa mỏng vừa khẽ. Tương phản với nụ cười của anh là sức mạnh khi nắm giữ đôi bồng đào của cô. Sau mấy lần như vậy thì cô từ bỏ, mặc kệ anh. Suy nghĩ của cô bay đi xa, sau đó cô quay đầu lại, hơi dịch người lên trên, nhìn thẳng vào mặt anh, gọi tên anh: “Liên Ngao”. Tiếng gọi ấy rất tự nhiên và thân mật. Khang Kiều nghĩ cũng chỉ khi ở trên giường cô mới dám làm vậy, bình thường anh là một chủ nhân nhỏ trong căn nhà xinh đẹp, còn cô chỉ là một đứa con riêng được người đàn bà xấu xa đưa tới.

“Sao vậy?” Anh hỏi cô. Khang Kiều cụp mi xuống, nhìn chóp mũi của anh, rồi lại quay về nhìn vào đôi mắt anh. Cô cúi đầu, lấy đầu lưỡi nhẹ nhàng trêu đũa chóp mũi. Sự chủ động lấy lòng của cô bị một người không hiểu phong tình tạt một gáo nước lạnh: “Hê hê, chú ý nước bọt của em”. Gã khốn này, rời khỏi mũi anh, cô cười với anh. Ánh mắt của cậu chủ Liên Ngao như muốn biểu đạt: Em phát điên gì vậy? Gã khốn này, phát điên gì lát nữa anh sẽ biết thôi. Cô nhanh chóng trượt vào trong chăn, một tay chạm vào một vị trí trên người anh. Đây là phát hiện mới nhất của Khang Kiều. Chỉ cần cô chạm vào chỗ này, người anh sẽ run rẩy. Cậu chủ Liên Ngao lúc này trông giống như một con báo tuyết đang khao khát nhục dục. Quả nhiên, thứ ấy đứng thẳng kiêu ngạo, tay anh ngoan ngoãn lùa vào những sợi tóc trên mái đầu của cô.

Có những chuyện nên dừng lại vào lúc vừa phải. Thế là cô lại bò lên, nhìn con báo tuyết ấy, cười nói: “Đừng xem thường nước bọt của chị”. Nói xong, cô nhướng mày, một giây sau, lật người lại. Cô bị anh đè xuống dưới người, đồng thời dẫn dắt cô chạm vào thứ cứng rắn đang ngạo nghễ kia. Cô khép chặt hai chân, dùng ngữ khí đáng thương để gọi anh: “Liên Ngao, anh phải chăm sóc Tiểu Phàn, nhé?”, “Liên Ngao, anh cũng biết là nó ngốc lắm”, “Được không?”.

https://thuviensach.vn

Ngược lại với sự lạc quan của Nghê Hải Đường, trong tiềm thức, Khang Kiều luôn lo lắng có chuyện xảy ra. Hoắc Liên Ngao là người hay trở mặt. Cô chưa từng ít lần chịu thiệt thòi vì anh. Lời nói của cô khiến Hoắc Liên Ngao dừng tay lại. Anh chống tay lên giường, nhìn cô từ trên xuống.

"Được không?", "Được không?" Cô mở rộng chân, nắm lấy nó, đặt vào. Khi làm động tác này, cô len lén ngước mắt lên nhìn anh. Anh cũng đang nhìn cô. Cô lên cơn hận trong lòng, lén nhổ nước bọt vào anh, sau đó quay mặt đi, chẳng hiểu sao nước mắt lại rơi.

"Đầu gỗ!"

"Đáng ghét."

"Khóc à?"

Cô nhắm chặt mắt, anh dùng sự nóng bỏng của mình gọi cô.

"Tôi còn chưa vào sao đã khóc rồi?"

Anh không nói thì thôi, anh vừa nói vậy, nước mắt cô tuôn như mưa. Anh hôn lên khóe mắt cô, nói hết lần này đến lần khác: "Tại tôi không tốt, đều tại tôi không tốt. Đầu gỗ, đừng khóc, nhé?".

Cô càng khóc dữ: "Hoắc Liên Ngao, anh đáng ghét lắm".

"Được được, Hoắc Liên Ngao đáng ghét."

Cô lẩm bẩm lặp đi lặp lại câu đó, cho tới khi anh cứ liên tục nói: "Đúng, đúng".

"Đúng gì chứ."

"Tôi sẽ nghe lời em, cố gắng chăm sóc Tiểu Phàn."

https://thuviensach.vn

“Thật không?”

“Thật.”

“Anh không được lừa em đâu.”

“Không lừa em.”

Tối nay anh giày vò cô đến nỗi khớp xương như lệch chỗ, đến nỗi khi trở về phòng cô chẳng buồn tắm rửa, chỉ quăng mình lên giường rồi nhìn trời cho đến khi sáng hẳn.

Khoảng mười giờ sáng hôm sau, điện thoại trong phòng khách lại inh ỏi. Người nhận là A Xảo. Để điện thoại đó, A Xảo co cẳng chạy, vừa chạy vừa hét: “Điện thoại của ông Hoắc, ông bảo cậu Tiểu Phàn nghe máy”.

Nghe thấy câu này, Khang Kiều cũng chạy. Cô tìm được Hoắc Tiểu Phàn, kéo tay nó đi: “Tiểu Phàn, Tiểu Phàn, bố gọi điện thoại tìm em”.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi sinh ra Hoắc Tiểu Phàn nhận được điện thoại của Hoắc Chính Khải, chỉ đích danh nó nghe điện.

Khang Kiều dẫn nó tới trước máy điện thoại, giống như câu “Càng tới gần quê lòng càng kinh hãi”, lựa chọn đầu tiên của Hoắc Tiểu Phàn là tránh xa cái điện thoại. Khang Kiều giữ nó lại. Cô hỏi nó có muốn biết giọng của “ông” hay không. Hoắc Tiểu Phàn ngẩng đầu lên nhìn cô. Khang Kiều cười với nó, rồi làm động tác của một anh hùng trong truyện tranh mà nó thích.

Hoắc Tiểu Phàn cúi đầu bước từng bước lại gần điện thoại, rồi lại liếc Khang Kiều. Lòng bàn tay nhỏ xíu dán chặt hai bên áo. Bấy giờ nó mới cầm máy lên, khẽ nói: “A lô!”.

Hoắc Tiểu Phàn và Hoắc Chính Khải nói chuyện gần năm phút. Đa phần là nó nghe, thi thoảng lại đáp: “Vâng”, “Dạ vâng”, “Không ạ”, “Con biết”.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng cuộc điện thoại kết thúc sau tiếng tạm biệt của nó.

Gác điện thoại xuống, ngón tay Hoắc Tiểu Phàn vẫn còn quyến luyến chưa rời. Thằng bé xoa xoa mũi, mặt đỏ bừng, âm thầm ngước lên nhìn Khang Kiều, chủ động kể: “Ông ấy bảo em khi tới Singapore không được chạy nhảy lung tung”.

Khang Kiều khoanh tay nhìn nó. Nó lại xoa mũi, dưới cái nhìn chăm chú của cô, nó lại buột ra câu nữa: “Ông ấy nói lần này là lần đầu tiên em ngồi máy bay, ông ấy nói lần đầu tiên của ông ấy cũng nhỏ bằng tuổi em”.

“Còn gì nữa?”

“Ông ấy bảo em đừng sợ, không có gì phải sợ cả.”

Cô ngồi xuống, xoa đầu nó, dịu giọng: “Tiểu Phàn, giờ em có vui không?”.

Hoắc Tiểu Phàn ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

Khang Kiều đưa tay chạm lên khuôn mặt đỏ bừng của nó. Một cái bóng che kín khoảng không gian giữa hai người. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy mẹ.

Từ giọt lệ nơi khóe mắt Nghê Hải Đường, Khang Kiều biết được mẹ mình đã đứng đây rất lâu.

Màn đêm buông xuống, căn nhà xinh đẹp im phăng phắc. Tối nay Khang Kiều không nhận được điện thoại của Hoắc Liên Ngao. Ngược lại Hoắc Tiểu Phàn lại vì chuyến đi ngày mai mà hưng phấn đến mất ngủ. Nó cứ bám riết lấy cô đòi cô kể chuyện, hơn nữa còn đặc biệt chọn những câu chuyện trước kia nó cực ghét: Bố xây cho con trai một hòn đảo giấc mơ, quốc vương mang bảo kiếm giành lại con mình từ tay mụ phù thủy.

https://thuviensach.vn

Khi Khang Kể xong chuyện, thằng bé đã lăn ra ngủ. Khang Kiều không về phòng mình mà bước lên con đường nhỏ, cuối cùng cô tới bên hồ bơi. Từ hồ bơi vọng tới tiếng nam nữ cười đùa. Khang Kiều biết giọng nam là ai, giọng nữ thì không. Bên đó cũng không hỗn hợp nhiều loại tiếng như mọi ngày. Lúc này đây, có lẽ bể bơi chỉ có Hoắc Liên Ngao và một cô gái không rõ tên. Buổi trưa, người làm nhà họ Hoắc đều nói có một cô gái xinh như búp bê Barbie tới tìm Hoắc Liên Ngao. Hoắc Liên Ngao bảo cô ta ở lại ăn tối cùng mình. Cùng với tiếng đập nước là tiếng cô gái vừa gọi "Liên Ngao" vừa hét, giọng nói ngọt ngào và nũng nịu.

Ánh sáng rada cường độ mạnh ở trung tâm chiếu về phía Khang Kiều. Cô vội vàng trốn ra sau gốc cây, rồi lại men theo con đường cũ trở về phòng minh, vừa đi vừa mơ hồ nghĩ, những scandal chưa bao giờ ngừng của Hoắc Chính Khải và những bất động sạn đứng tên ông ta. Lần dữ dội nhất là ở Nhật Bản, cô gái Nhật Bản nhỏ nhắn dễ thương tổ chức tiệc qua đêm tại nhà, sau đó hàng xóm báo án. Cảnh sát Nhật tìm ra được thuốc cấm dạng khô trong nhà cô gái. Cô gái khi vẫn còn trong cơn say thuốc đã khai ra tên Hoắc Chính Khải. Sau chuyện ấy, có tin đồn Hoắc Chính Khải đã chung chạ với cô gái ấy khi còn chưa thành niên.

Nghê Hải Đường nói sau này Hoắc Liên Ngao rồi sẽ giống hệt Hoắc Chính Khải.

Ngày 25 tháng 7, chuyện xảy ra ngày ấy Khang Kiều nhớ rất rõ ràng. Cảm giác giống như sắp chạm tay vào mây rồi lại bước hụt rồi rơi thẳng xuống.

Cô nghĩ Nghê Hải Đường cũng có chung tâm trạng với cô, còn Hoắc Liên Ngao thì có lẽ sẽ có tâm trạng này: Anh đã nói rồi, trèo càng cao ngã càng đau.

Chuyến bay tới Singapore xuất phát lúc ba giờ chiều. Một rưỡi họ đã từ nhà đi. Mười một giờ, hành lý của Hoắc Tiểu Phàn gần như đã xong xuôi,

https://thuviensach.vn

lễ phục được để trong vali, trên người nó mặc một bộ quần áo khác cũng được thiết kế riêng, một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu xương dương và một chiếc quần kaki, một chiếc nơ màu nâu trắng trộn lẫn hoa văn, trông rất Tây, mái tóc cũng cực kỳ tề chỉnh.

Hôm đó Hoắc Tiểu Phàn trong mắt Khang Kiều đẹp trai chết người.

Khi quản gia Diêu bước vào, Khang Kiều đang cầm di động chụp ảnh cho thằng bé. Nghê Hải Đường đứng một bên nhắc nhở nó một số lễ nghi ở chốn đông người.

Quản gia Diêu không nói ngay mục đích đến như mọi lần mà lặng lẽ đứng cạnh. Khi Khang Kiều nhìn thấy nét mặt của A Chân đứng bên ông ấy thì trong lòng đã có dự cảm không lành.

Quả nhiên.

Quản gia Diêu xoa đầu Hoắc Tiểu Phàn, nói: “Tiểu Phàn, lần sau đi Singapore nhé, lần sau lớn hơn chút ngồi máy bay sẽ không thấy sợ nữa”.

Khang Kiều quay đầu nhìn mẹ mình, Nghê Hải Đường trong tay còn cầm chiếc che mắt cho Tiểu Phàn dùng lúc ngủ trên máy bay nét mặt ủ dột. Khi ấy Khang Kiều nhìn rất rõ ràng, khuôn mặt chưa qua trang điểm ấy có bao nhiêu nếp nhăn.

Quản gia Diêu đi rồi.

Nghê Hải Đường quay mặt về phía Hoắc Tiểu Phàn, giống như rất nhiều lần trước. Khang Kiều kéo Hoắc Tiểu Phàn ra sau lưng mình, để chắn ánh mắt của Nghê Hải Đường. May là bà không trút giận lên đầu nó như mọi lần. Bà chỉ xoa đầu nó, nói những lời giống như quản gia Diêu.

“Khi nào Tiểu Phàn lớn hơn một chút, ngồi máy bay sẽ không sợ nữa.”

https://thuviensach.vn

Người thân tín được Nghê Hải Đường mua chuộc mang tới một tin tức: Mười giờ, Hoắc Liên Ngao gọi một cuộc điện thoại tới Singapore, cuộc điện thoại ấy kéo dài khoảng nửa tiếng.

Mười rưỡi, quản gia Diệu nhận điện thoại của cụ Hoắc.

Hoắc Liên Ngao, Hoắc Liên Ngao!

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Năm 2003 - 2004 (08)

Sau khi biết tất cả đều cho Hoắc Liên Ngao mà ra, Nghê Hải Đường không mang mấy quyển sách anh tặng ra trút giận như trước. Bà chỉ khoác tay lên vai Khang Kiều nói một câu: “Cố gắng chăm sóc em trai, hôm nay mẹ dậy hơi sớm, phải về phòng nghỉ ngơi đây”.

Cô gật đầu, một Nghê Hải Đường như vậy càng khiến Khang Kiều khó chịu hơn.

Đưa Hoắc Tiểu Phàn về phòng nó, lúc này Khang Kiều mới phát hiện thằng bé trước nay rất thích nói, luôn sợ không cẩn thận bị người lớn quên lãng đó từ sau khi quản gia Diêu xuất hiện chưa nói câu nào.

Cô gượng cười, nâng mặt nó lên: “Hoắc Tiểu Phàn, quản gia Diêu đã nói, khi nào Tiểu Phàn lớn hơn một chút sẽ ngồi máy bay. Bây giờ em còn quá nhỏ, máy bay lên cao rất cao, em sợ hãi thì làm thế nào?”.

Hoắc Tiểu Phàn nhìn cô.

Khang Kiều không cười nữa, cái cớ này nghe ngu ngốc chết đi được.

Rất lâu sau…

Khang Kiều nghe thấy Hoắc Tiểu Phàn u buồn gọi một tiếng chị.

“Chị, nếu em không nhận được cuộc gọi ở Singapore thì tốt rồi.”

“Vì sao?”

https://thuviensach.vn

“Vì nếu như không nhận được, em sẽ có thể tiếp tục chơi với người máy của em. Con người máy già hơn em gọi nó là Tom. Nó sẽ đưa em đi vườn hoa chơi. Con trẻ hơn em gọi là Spike, nó sẽ kể chuyện cho em. Nhưng sau khi cú điện thoại đó xuất hiện, Tom không còn giống ông nội nữa, Spike cũng không còn giống bố.”

Câu nói ấy xoay vòng trong đầu Khang Kiều mấy vòng mới trở lại, sau khi hiểu ra cô đau đớn vô cùng. Thì ra, hai người máy mà Hoắc Tiểu Phàn không nỡ vứt đi, Tom là ông nội, Spike là bố.

“Tiểu Phàn…”

“Chị, chị biết không? Nếu không có cú điện thoại đó, em sẽ không biết thì ra ông nội nói với em bằng giọng ấy, sau đó là bố. Thì ra hồi nhỏ bố rất sợ máy bay. Vốn dĩ em không thích đi Singapore đâu, vì như vậy em sẽ phải xa chị vài ngày. Nhưng em nhìn thấy mẹ và chị đều rất vui, em thấy mọi người vui em cũng thấy vui. Chị, đêm qua em còn mơ thấy mình gặp ông nội, ông nội nâng em lên rất cao, em rất vui, rất vui…”

Người đang nói rất vui, hốc mắt lại ửng đó. Mới đó nước mắt đã tuôn rơi. Chẳng hiểu sao giọt nước mắt đó lại vượt qua hốc mắt của cô.

“Chị, đừng khóc.” Bàn tay phúng phính rơi xuống má cô.

Cô gật đầu, miệng hứa là chị sẽ không khóc.

An ủi xong Hoắc Tiểu Phàn, cô rời khỏi phòng nó, lau sạch sẽ vệt nước mắt trên mặt. Đồng hồ trên tường chỉ 11 giờ 45 phút, thời gian vẫn còn kịp. Cô mở ngăn kéo ra, rút ra chiếc kẹp tóc hình cỏ bốn lá đã mấy lần cô vụng trộm cài lên đầu.

Cô nắm chặt nó trong tay, lúc này cậu chủ Liên Ngao ắt hẳn đang ở trong phòng thu dọn hành lý.

https://thuviensach.vn

Bình thường từ phòng cô tới phòng anh mất gần hai mươi phút đi đường. Lúc này, Khang Kiều tin là cô chỉ mất không quá mười lăm phút.

Khi cô mở cửa ra, 11 giờ 56 phút. Ừm, cô chỉ mất vỏn vẹn 11 phút để đi hết con đường ấy.

Cô đi từng bước vào trong phòng. Người đang thu dọn hành lý cho Hoắc Liên Ngao là A Diệu, người làm được anh tín nhiệm nhất.

Tên đầy đủ của anh ta là Hà Diệu, nhưng phàm là người làm trong nhà họ Hoắc, dù tên gì cũng sẽ thêm chữ A lên đầu. Nghe nói đây là cách để phân rõ chủ tớ. Lúc trước Khang Kiều còn cười thầm trong bụng về cái quy tắc quê mùa này của nhà họ, nghe như một bộ phim truyền hình cũ rụng răng.

A Diệu khá ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Khang Kiều.

Khang Kiều lạnh lùng hỏi A Diệu: “Hoắc Liên Ngao đâu?”.

Thái độ của cô khiến nét mặt A Diệu chuyển từ kinh ngạc sang giận dữ: “Sao cô lại ở đây? Cô không biết…”.

Lời nói ấy bị một giọng nói khác từ sau tủ sách vọng ra cắt ngang: “Tôi bảo cô ấy tới đấy”.

Theo hướng của thanh âm, Khang Kiều nhìn thấy Hoắc Liên Ngao thò đầu ra sau tủ sách.

A Diệu đi ra, Khang Kiều đoán anh ta sẽ đứng trước cửa, cố gắng thay thế chủ nhân cai quản cửa phòng, để phòng có ai đó thất thố vào mà quên gõ cửa.

Khang Kiều từ từ đi về phía Hoắc Liên Ngao, dừng lại trước mặt anh. Giống như lần thứ hai cô bước vào căn phòng này. Anh đang tìm sách, cô

https://thuviensach.vn

đứng cạnh cây dương cầm.

Hoắc Liên Ngao từ sau bước ra, một vai dựa vào tủ, mắt nhìn xuống chân cô.

Lúc vào Khang Kiều không thay giày, chân cô đang giẫm lên lớp thảm lót dương cầm. Bây giờ cô chắc chắn đã hình thành tội danh "làm bẩn thảm của cậu chủ Liên Ngao" rồi, nhưng nể tình hai người đã không ít lần tình cảm, cậu chủ Liên Ngao không chỉ đích danh tội của cô.

Ánh mắt anh dời từ chân cô lên mặt cô. Anh nhìn đồng hồ rồi khẽ lên tiếng: "Lát nữa phải khẩn trương ra sân bay, tôi không có nhiều thời gian".

Ý muốn nói cô bớt đi những lời mào đầu vô nghĩa chứ gì? Rất tốt, cô cũng không muốn nói với anh những lời xáo rỗng.

Cô ngẩng đầu, hỏi rành mạch: "Anh làm phải không?".

"Gì chứ?"

"Anh gọi điện thoại phải không? Chính anh bảo ông nội của Tiểu Phàn không để nó tham gia bữa tiệc sinh nhật đúng không?"

Anh khẽ nhíu mày: "Tôi nói này, chị gái, câu nói của cô ban nãy khiến người ta không thoải mái lắm, nếu cô dùng xưng hô cụ Hoắc sẽ tốt hơn chút".

"Là anh làm phải không?" Cô nhìn anh chằm chằm.

Anh càng nhíu mày tợn: "Thói quen suốt ngày dùng ánh mắt đó nhìn người khác của cô tốt nhất nên sửa đi".

"Hoắc Liên Ngao!"

"Phải, là tôi làm."

https://thuviensach.vn

Khang Kiều nghĩ, nụ cười trên mặt cô giây phút này nhất định giống như đúc nụ cười thê thảm của Nghê Hải Đường không lâu trước đây.

Vì sao phải nói mấy lời phí phạm với anh chứ? Vì sao tới giây phút cuối cùng trong lòng vẫn muốn nghĩ có phải Hoắc Liên Ngao làm không? Trong lòng nghĩ chưa biết chừng thật sự vì Tiểu Phàn còn quá nhỏ để ngồi máy bay vì nó sẽ sợ hãi? Cái cớ này bản thân cô còn cảm thấy nực cười và hoang đường.

Cô nên ném thẳng cây kẹp tóc ra trước mặt anh và nhổ nước bọt: Hoắc Liên Ngao, anh là một đống cứt.

Giơ tay lên, Hoắc Liên Ngao làm bộ chịu không nổi cô nữa: “Thôi được rồi, được rồi, tôi thừa nhận, do tôi làm. Hơn nữa tôi cố tình làm vậy. Cô đã từng nghe nói tới trò chơi Lao tới hạnh phúc chưa? Người lao lên cao nhất sẽ càng sợ cái cảm giác bị rơi từ trên cao xuống. Trước mắt sắp nghe được tiếng vang của tiền rồi, nhưng ‘rầm’ một cái, rơi xuống, ngốc luôn”.

“Nhưng cô cũng đừng nghĩ chuyện này dễ dàng như vậy. Tôi vẫn phải tốn chút sức lực phía ông ngoại. Ông ấy hơi cố chấp, đầu óc lại già nua. Cô cũng biết tiếng Trung của tôi không tốt lắm, phải mất nửa tiếng nói chuyện với ông đối với tôi là rất vất vả.”

“Nhưng quan trọng là câu cuối cùng. Tôi im lặng vài giây sau đó nói: Về Hoắc Tiểu Phàn, ông nội ạ, con cố gắng rồi, nhưng dường như vẫn không được, ông nội có thể cho con một chút thời gian không? Đoán coi ông nội trả lời tôi thế nào? Ông nói: Không sao đâu, Liên Ngao. Lần này ông nội quá gấp gáp. Cô thấy đấy, trò giả vờ vô tội đâu phải chỉ có cô và mẹ cô mới biết làm.”

Nói tới đây, anh lại hỏi một câu: “Đầu gỗ, cô còn muốn nghe tường tận hơn không?”.

Cô lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Anh lại nhìn đồng hồ, dịch chuyển bước chân. Khang Kiều đứng chắn trước mặt anh.

“Nếu muốn nghe đợi tôi từ Singapore trở về sẽ kể chi tiết…”

“Hoắc Liên Ngao!” Khang Kiều một lần nữa ngắt lời anh.

Cô giơ tay, xòe lòng bàn ra. Cây kẹp tóc hình cỏ bốn lá rơi xuống ngay bên cạnh chân cô. Cô giơ chân, giận dữ giẫm lên nó, hằn học nhìn người ngay trước mắt mình.

“Nó và người mang nó tới trước mặt tôi đều giống nhau, luôn khiến tôi thấy ghê tởm.”

Anh nhìn xuống chân cô, nhún vai: “Thế ư? Cô thích nói gì thì nói đi. Dù sao thứ đồ chơi đó cũng không đáng mấy đồng”.

Cô một lần nữa giơ tay ngăn anh, rồi nói một câu rất ngốc: Tối đó, vì sao lại đồng ý với tôi?

Bầu không khí trong phòng dường như đóng băng lại sau câu nói của cô.

“Chẳng phải cô thích diễn kịch sao? Tôi có thể diễn cùng cô.” Giấu lại vẻ hờ hững lúc trước, Hoắc Liên Ngao lạnh giọng nói: “Cô cảm thấy tôi đã bị cô mê hoặc, cho dù không bị cô mê hoặc thì cũng bị cơ thể cô mê hoặc, nên tôi đã diễn cùng cô, dùng hành động thực tế để chứng tỏ rằng cho dù không bị cô mê hoặc, tôi cũng chìm đắm trong những khoái lạc mà cơ thể cô tạo ra. Cô giận tôi sẽ dỗ dành cô, cô buồn tôi sẽ chọc cho cô vui, cô bảo tôi đối tốt với Tiểu Phàn tôi sẽ làm theo.”

Giọng nói lạnh lùng kết hợp cùng nụ cười không nhiệt độ: “Trò chơi kiểu này ban đầu luôn thú vị, nhưng tới cuối cùng thì nhạt nhẽo. Đặc biệt là khi cô ở trên giường luôn bảo tôi phải đối tốt với Tiểu Phàn của cô bằng vẻ mặt dương dương tự đắc”.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều sững người.

“Đầu gỗ, gần đây tôi hãy nghĩ. Chưa biết chừng cô còn thông minh hơn mẹ cô. Mẹ cô bán đi sự thông minh của mình, còn cô lại giấu nó đi. Có một nhà phê bình điện ảnh nổi tiếng từng hình dung hai vị ‘Tom’ của Hollywood thế này: Tom Cruise đóng cho fan của anh ấy xem, còn Tom Hanks diễn cho chính mình xem. Thế nên Tom Cruise mãi mãi chỉ là Tom Cruise, còn Tom Hanks có thể vào vai Forrest Gump với IQ 75, có thể là luật sư Andrew, có thể là Captain Miller, có thể là bất kỳ một nhân vật nào trong phim do anh ấy thủ vai. Mẹ cô chính là kiểu người diễn cho người khác xem, còn cô chính là diễn viên diễn cho mình xem.”

“Cô tự che chặt mắt mình, cô chìm vào thế giới của mình, cô là đứa con gái, người chị gái có thể hy sinh tất cả của bản thân cho người thân.”

Ừm, lý luận rất sắc bén, hơn nữa từ biểu cảm tới ngữ khí đều khiến cô đi từ sững sờ này tới sững sờ khác. Thậm chí cô còn thấy anh nói khá có lý nữa.

Cô lên tiếng: “Tôi không cảm thấy tranh giành lợi ích cho người thân, để họ được bình an, mạnh khỏe, vui vẻ, hạnh phúc sống trên đời này là một việc sai trái”.

“Cô nói đúng, nhưng cô sai ở chỗ là cô quá tham lam, được voi đòi tiên. Lần này cô chỉ muốn tôi đối xử tốt với Tiểu Phàn, còn lần sau thì sao?”

Lần sau? Lần sao nào chứ?

Cô ngốc nghếch nói: “Đối xử tốt với nó không được sao?”.

Câu nói của cô ngốc đến nỗi khiến anh phá lên cười: “Bây giờ vẫn còn chìm đắm trong vai diễn của mình sao? Tôi nói này Khang Kiều, cô tỉnh lại đi, đừng nói mấy lời ngốc nghếch ấy nữa. Bắt tôi đối xử tốt với Tiểu Phàn? Quá nực cười!”.

https://thuviensach.vn

Anh xoa trán: “Thôi được rồi, tôi nghĩ có một số chuyện vẫn nên nhắc trước để cô biết. Chúng tôi có một số sản nghiệp ở Việt Nam. Sau khi Tiểu Phàn nhà cô tốt nghiệp, nó sẽ được đưa sang đó. Trên đời này có một thứ gọi là đầu tư phụ, tức là một vài hạng mục lỗ vốn để giữ hình tượng bản thân. Tuy không thể mang lại lợi ích nhưng có thể mang lại danh tiếng tốt cho doanh nghiệp. Các sản nghiệp tại Việt Nam là một bộ phận trong hạng mục đầu tư phụ của gia đình chúng tôi, tính chất không khác Tiểu Phàn là mấy, để là những công trình dùng để duy trì hình tượng”.

“Cho dù nó được ông nội tôi thừa nhận, nhưng nó cũng chỉ nhận được sự thừa nhận ngoài miệng, không có ý nghĩa thực chất. Tiểu Phàn của cô cho tới chết vẫn sẽ phải mang cái danh con riêng trên người.”

“Rầm!” Lưng Khang Kiều đập mạnh lên cây đàn dương cầm đen trắng. Cô vốn định đánh Hoắc Liên Ngao. Nếu có thể cô muốn cào một vết lên mặt anh, nhưng sức cô không đủ, tay anh chỉ đẩy một cái cô đã không kiểm soát được cơ thể của mình.

Gã khốn này, lại dám nói Tiểu Phàn như vậy. Có biết rằng trong thế giới của nó, Hoắc Liên Ngao chính là Hoắc Liên Ngao, là anh trai nó, không phải Tom cũng không phải Spike không?

Tiếng vọng lại đảo khắp căn phòng, khiến Khang Kiều đầu váng mắt hoa.

Hoắc Liên Ngao đứng đó, nhìn cô từ trên xuống dưới.

“Cô tưởng…” Anh nói rất chậm: “Lên giường với tôi là có thể hung dữ với tôi? Tôi chưa bao giờ cho rằng trên đời có thứ gì không thể cai nghiện được, bao gồm cả cơ thể của cô”.

Mở cửa ra, đúng như Khang Kiều dự đoán từ trước, A Diệu đứng trước cửa như một vệ sỹ trung thành, hoàn toàn tảng lờ sự xuất hiện của cô.

https://thuviensach.vn

Cô vượt qua anh ta, cảm giác được một ánh mắt khinh thường nhìn lưng mình. Khi bước vào cô là một đấu sỹ mạnh mẽ, khi đi ra lại thảm hại như chó mất chủ.

Cô lê từng bước…

Trước kia Khang Kiều luôn không biết mình lấy sức và sự tự tin ở đâu ra để tính toán với Hoắc Liên Ngao? Chưa biết chừng giống như anh nói, tưởng là lên giường mãi thì sẽ phát sinh tình cảm.

Trước kia đâu phải anh chưa từng làm chuyện này, trêu chọc chèn ép. Lúc đó cô cũng đâu giận dữ gì, cho dù giận dữ cũng không ấm ức.

Nhưng lần này bị Hoắc Liên Ngao lừa gạt, cô bỗng cảm thấy tủi thân vô cùng…

Pre: “Khang Kiều, đừng cảm thấy sợ hãi, không có gì phải sợ cả, mẹ chỉ đi trước một bước như bà ngoại con mà thôi. Một thời gian nữa, chúng ta sẽ gặp nhau ở một nơi khác…”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Năm 2003 - 2004 (09)

Cái gọi là “chuyến du lịch Singapore” trở thành đề tài bàn luận rôm rả nhất của đám người làm nhà họ Hoắc. Họ âm thầm nói rằng tiểu chủ nhân của họ đã đánh được một trận thắng lợi vẻ vang.

Hoắc Liên Ngao ở lại Singapore gần một tuần.

Ngày trở về, anh mang theo quà của cụ Hoắc cho Hoắc Tiểu Phàn. Nghê Hải Đường lấy cớ không khỏe để tránh mặt Hoắc Liên Ngao, cuối cùng Khang Kiều đành dẫn Tiểu Phàn ra đón khách quý. May mắn là thằng bé không tươi như hoa khi nhìn thấy anh Liên Ngao như mọi lần. Nó chỉ đón lấy quà rồi nói một tiếng “Cảm ơn anh”.

Hoắc Liên Ngao làm bộ rất tổn thương: “Tiểu Phàn, có phải em đang giận anh Liên Ngao không? Thật ra lần này anh Liên Ngao cũng rất muốn đưa Tiểu Phàn cùng đi Singapore mà”.

Lời nói dối của Hoắc Liên Ngao như có một ma lực thần kỳ. Chỉ lát sau, Hoắc Tiểu Phàn đã tin rằng vì lý do thời tiết và vì nó còn quá nhỏ nên mới không được đi Singapore. Nhìn thấy nụ cười một lần nữa nở rộ trên khuôn mặt Hoắc Tiểu Phàn, Khang Kiều nghĩ như vậy cũng tốt.

Cô nắm tay Hoắc Tiểu Phàn tiễn Hoắc Liên Ngao ra cửa, giữa họ không có bất kỳ giao lưu qua lại nào.

Trời xanh, mây trắng, bãi cỏ xanh ngắt và bức tường bao trắng hồng vẫn vậy, mọi thứ dường như chưa từng xảy ra vào một ngày nào đó một tháng nào đó một năm nào đó một mùa hè nào đó.

https://thuviensach.vn

Sau khi bình tĩnh lại, Khang Kiều cảm thấy việc này thật ra không tệ. Sau này cô không cần phải nơm nớp lo lắng chuông của chiếc di động màu trắng kia reo lên nữa, cũng không cần lo lắng khi đi lúc nửa đêm sẽ bị phát hiện và hỏi cô đi đâu, không cần phải cài nguyên hàng cúc áo sơ mi dù vào mùa hè nóng nực, càng không cần lo lắng một tối anh đòi hỏi tới hai, ba lần khiến ngày hôm sau cô vì mất ngủ mà tinh thần trở nên tồi tệ nữa.

Như vậy cũng tốt.

Vào một buổi chiều người ta đang thiu thiu buồn ngủ, Khang Kiều nhận được điện thoại của Chu Tùng An: "Khang Kiều, anh kiếm được một chiếc thuyền buồm, có muốn cùng anh đi ra biển không?".

Thuyền buồm? Cánh buồm giương cao, những con sóng bạc đầu, bờ biển xanh miên man, mùi nước biển mặn mòi, những con hải âu màu trắng lượn vòng trên đỉnh đầu. Đó là bài đồng dao cũ bên Khang Kiều suốt thời thơ ấu.

Bài hát đó đã thất lạc trong những năm tháng cô dần trưởng thành.

Khang Kiều nghe thấy tiếng "được" của mình có chút nghẹn ngào.

"Sao vậy? Sao lại có âm thanh ấy?" Chu Tùng An ở đầu kia hỏi.

"À..." Cô rơm rớm nước mắt, "Em bị sặc nước".

Anh cười phá lên vô tư.

Sau hai ngày hai đêm, Khang Kiều từ biển trở về, cô mang về cho Tiểu Phàn những vỏ sò rất đẹp, còn có cả con ốc to đùng nghe được tiếng sóng mà Chu Tùng An tặng cho thằng bé.

Tối đó, Khang Kiều ăn được hết hai bát cơm. Khi cô còn định ăn tiếp bát thứ ba thì Nghê Hải Đường bật cười: "Xem ra mẹ sai rồi, mặc dù hơi rám nắng một chút nhưng tinh thần tốt hơn nhiều".

https://thuviensach.vn

Lúc trước Nghê Hải Đường phản đối việc Khang Kiều ra biển, gì mà cô nam quả nữ, gì mà thuyền hỏng, gì mà người bị cuốn đi.

“Trước đó tinh thần con rất tồi tệ, tâm hồn treo ngược cành cây, giống như người thất tình vậy. Lúc đó mẹ còn nghĩ có phải con đang lén lút hẹn hò với thằng con trai nào sau lưng mẹ không. Chuyện này trước kia mẹ từng làm. Sau đó mẹ lại nghĩ, con ngoài học ra thì lại bổ túc, cả ngày trốn trong nhà. Yêu không thể như vậy được, yêu là chỉ muốn bay nhảy ra ngoài thôi.”

Khang Kiều cười, đón lấy bát cơm thứ ba.

Lát sau, Nghê Hải Đường bỗng nhiên nói một câu: “Khang Kiều, nếu con cảm thấy con và Chu Tùng An...”.

Khang Kiều lập tức ngắt lời bà: “Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi, con và Tùng An không như mẹ tưởng tượng đâu”.

Tối ấy, Khang Kiều mở tung cửa sổ, nhìn ra bầu trời đầy sao bên ngoài. Giây phút đó, trái tim cô rất thanh thản. Giây phút đó, cô những tưởng những chuyện hoang đường xảy ra trong bức tường bao này sẽ theo những con sóng biển chấm dứt tại đây.

Trong ngăn kéo tồi tàn, Khang Kiều đặt chiếc bình xinh đẹp mình nhặt được sau chuyến đi biển. Cô mở nắp bình ra, nhìn thấy mẩu giấy bên trong, trên đó viết rằng:

Vì chúng ta còn quá trẻ, thế nên mọi sai lầm đã phạm phải đều có thể được tha thứ. Chỉ cần nhớ phải lãng quên, nhớ nhìn về phía trước là được, vì chúng ta còn trẻ mà...

Phải, vì còn trẻ nên đều có thể được tha thứ, chỉ cần nhìn về phía trước mà thôi.

https://thuviensach.vn

Tiếng đập nước tại hồ bơi lúc sáng sớm, lần lượt có những chiếc xe đua sang trọng lái vào nhà, tiếng nhạc vang lên giữa vườn hoa những đêm mùa hạ, tiếng cười đùa của các cô cậu thanh niên tiếp tục vang vọng khắp nơi.

Khang Kiều thi thoảng cũng dạo qua thư viện, thi thoảng dẫn Tiểu Phàn ra phố, cuối tuần đi học lớp điêu khắc, học xong lại cùng Chu Tùng An đi tản bộ. Khang Kiều đôi lúc còn nghe được một vài tin tức liên quan tới Hoắc Liên Ngao từ anh ấy. Nghe nói gần đây anh thể hiện không tệ.

Trong khoảng thời gian này, điều duy nhất thay đổi có lẽ là thái độ của Hoắc Chính Khải đối với Nghê Hải Đường và Hoắc Tiểu Phàn. Chuyến du lịch đột xuất bị dừng lại của thằng bé khiến người đàn ông ấy dù ít dù nhiều cũng có phần áy náy. Ông ta chuyển nhượng một chiếc du thuyền của mình cho Nghê Hải Đường, còn cho bà một số vốn.

Đầu tháng tám, ông ta còn lấy xe của mình đón Nghê Hải Đường đi, nghe nói đã đặt bàn ở nhà hàng. Tối ấy Nghê Hải Đường không về. Nhưng đối với những chuyện ấy bà không thể hiện quá nhiều sự hân hoan, bà chỉ lãnh đạm nói một câu: “Sự áy náy của đàn ông thì duy trì được bao lâu?”.

Giữa tháng tám tới rất nhanh, trưa hôm ấy, Khang Kiều đứng trên cây cầu dẫn tới phòng sách của Hoắc Liên Ngao, tất cả như lịch sử tái diễn. Vẫn địa điểm ấy, vẫn nhân vật ấy, có điều cô gái đi về phía cô lần này không mặc bikini và khoác sơ mi. Cô ta mặc một chiếc váy gi-lê màu đỏ hồng, có điều khi trước Khang Kiều chưa biết tên cô ta, giờ thì đã biết.

Marche, lúc đó, Hoắc Liên Ngao nói rất dễ nghe: “Nếu em không thích cô ta, tôi sẽ không để cô ta xuất hiện ở đây nữa”.

Marche với làn da ngăm đen mặc chiếc váy đỏ hồng và một hàm răng trắng đều tăm tắp rất phù hợp với thẩm mỹ của các chàng trai Nam Á, họ hình dung những cô gái như vậy là viên trân châu đen.

https://thuviensach.vn

Viên trân châu đen ấy giờ phút này đang treo một nụ cười ngây thơ lên mặt, từng bước từng bước tiến lại gần Khang Kiều, nhưng đáy mắt thì như muốn truyền đi một thông điệp: Cô chết chắc rồi.

Khang Kiều đứng đó, sốt ruột muốn tới đón Hoắc Tiểu Phàn - nghe nói đang chơi trong phòng sách của Hoắc Liên Ngao. Cô mặc kệ, tiếp tục đi về phía trước, có một bàn tay chắn ngang được. Cô muốn tránh sang bên cạnh lại bị một người khác chặn lại.

Giọng nói quen thuộc gọi "Marche" trong giây lát khiến Khang Kiều ngây ngẩn, bàn tay chắn trước mặt cô hướng về phía vai cô.

Khang Kiều bị đẩy xuống cầu cũng không cảm thấy mình quá thảm hại, một chân đi giày một chân không cũng không khiến cô cảm thấy mình quá thê thảm.

Thậm chí khi cô bò lên khỏi mặt nước, chọn cách tảng lờ những đôi giày da hay những đôi cao gót hàng hiệu.

Lần lượt né tránh những đôi giày có ý muốn có khó xử, cô tiếp tục đi về phía phòng sách của Hoắc Liên Ngao. Người khiến Khang Kiều thật sự cảm thấy thảm hại là cô gái người Nhật Bản Fukuda Masako đã giữ cô lại, người bạn tốt theo lời của Hoắc Liên Ngao.

Cô gái Nhật Bản cởi áo khoác của mình xuống, đưa ra trước mặt Khang Kiều, ngữ khí thương cảm nghe lại rất ngọt ngào: "Mặc vào đi!".

"Không cần đâu." Khang Kiều hạ thấp giọng từ chối.

Masako chỉ tay lên áo cô: "Cái đó... không hay... rất lộ".

Khang Kiều cúi đầu nhìn mới phát hiện, đúng như Fukuda Masako nói. Không được, loại vải hôm nay cô mặc là kiểu sơ mi không tay rất lộ, vì ra

https://thuviensach.vn

ngoài vội vã nên cô quên mang theo áo khoác, một khi dính nước trông giống như cô mặc độc một chiếc áo lót vậy.

Sau khi nói "Cảm ơn", Khang Kiều nhận lấy áo khoác của Masako, cô gái Nhật Bản dường như đã coi hành động ấy như một sự chấp nhận tình bạn của mình.

"Tôi biết cô, tôi nghĩ những người ấy nói cô là 'bình đựng dầu', tôi không biết 'bình đựng dầu'là gì, thế rồi tôi rất tò mò nên về tìm hiểu, mới biết bị gọi như vậy không hay ho chút nào." Masako mang theo nét ngây thơ đúng chất con gái Nhật: "Cô đừng để bụng những lời nói đó, tôi cảm thấy cô không giống bình đựng dầu chút nào".

Nghe tới đây, Khang Kiều dừng tay lại, hỏi: "Vậy cô cảm thấy 'bình đựng dầu' nên có dáng vẻ gì?".

Câu hỏi của cô khiến Masako sững người rồi lắc đầu.

Gần đó đám con trai con gái ăn mặc sang chảnh đang đi về phía họ. Ngẫm nghĩ một chút, Khang Kiều cuối cùng vẫn trả lại áo khoác cho Masako.

Nhưng cô ta không nhận, còn nói một lý lẽ khác: "Cô đừng ngại, tôi và Marche chưa từng chơi chùng, vì tôi không hợp với cô ta, tôi cũng không chấp nhận được một số việc làm của cô ta, giống như việc đẩy cô xuống cầu vậy. Ban nãy Liên Ngao cũng cảnh cáo cô ta rồi, còn mắng cô ta một trận nữa".

Khang Kiều nghĩ người vừa hỏi câu "Anh ta mắng thế nào" nhất định không phải cô.

"Liên Ngao cảnh cáo Marche không được gây chuyện ở nhà anh ấy, anh ấy bảo cô ta muốn giở trò thì tới chỗ khác." Masako gượng gạo trả lời.

https://thuviensach.vn

Thì ra là như vậy.

Khang Kiều trả chiếc áo vào tay Masako. Cô ta vẫn không nhận, còn trừng to mắt nhìn cô vẻ khó hiệu, dường như buộc cô đưa ra một lý do hợp lý. Những người kia tiến lại ngày một gần, chỉ khoảng vài bước nữa thôi.

Thật phiền phức! Cần lý do chứ gì: "Tôi không thích suốt ngày phải dây dưa với những người cả ngày chìm trong thế giới của vải ren và búp bê Barbie".

Nói xong, cô ép Masako cầm lấy áo. Cô gái đã quen với những lời khen và những tràng pháo tay lập tức sững sờ.

Chiếc áo rơi xuống đất, ngay bên cạnh một đôi giày da thủ công màu xám, một ngón tay gầy nhặt nó lên.

Khang Kiều nhận ngay ra ngón tay ấy, vừa trắng vừa gầy, còn có những đường vân rất đẹp, móng tay luôn được cắt gọn gàng sạch sẽ. Đôi tay ấy từng vuốt ve khắp cơ thể cô, dù là nơi được chạm vào hay không được chạm vào.

Khang Kiều biết lúc này cô nên đi, nhưng dường như không cam tâm, cô vẫn đứng đó. Cô nhìn anh nhặt áo lên. Cô nhìn anh khoác chiếc áo nhỏ viền hoa hiệu Chanel ấy lên người cô gái Nhật Bản, sau đó...

Ánh mắt nhìn về phía này, trong sự nghiêm nghị còn có thêm phần lạnh nhạt.

Giống như một cơn mưa lạnh lẽo giữa mùa hè, khiến Khang Kiều vô thức chọn cách cuống quýt né tránh. Cô rẽ sang trái, cô gái tên Marche đứng bên cạnh Hoắc Liên Ngao, gương mặt cô ta không chút ủ dột sau khi bị ăn mắng, ngược lại vô cùng khiêu khích.

https://thuviensach.vn

Cô quay sang một hướng khác, ánh mắt người đàn ông đó nhìn xuống ngực cô không chút kiêng dè. Lúc này cô mới nhớ ra chiếc sơ mi trắng vừa mỏng vừa trong suốt của mình, vội vàng đưa tay lên che ngực. Nhưng dường như không có tác dụng. Lúc này Khang Kiều mới hiểu ra cô nên đi rồi, Hoắc Tiểu Phàn đang đợi cô.

Chưa đi được mấy bước, vì hoảng loạn cô lại giẫm phải ống quần, cả người mất đi cân bằng, lại loạng choạng rồi ngã về phía trước.

Không dừng lại giây nào, Khang Kiều bò dậy, co cẳng chạy, càng chạy càng hăng. Có cơn gió thổi qua tai cô. Sự thảm hại đột ngột kéo tới cũng giống như cơn gió từ bốn phương tám hướng, có thể lột sạch quần áo của cô trước mặt mọi người vậy.

Mở cửa phòng sách ra, Khang Kiều không tìm thấy Hoắc Tiểu Phàn. Chiều nay, Khang Kiều đi xuyên khắp các hành lang trải thảm cao quý như một kẻ điên, hỏi từng người một đi lướt qua mình: “Mọi người có nhìn thấy Tiểu Phàn không?”.

Cuối cùng, Khang Kiều tìm thấy thằng bé. Nó không đi đâu cả, đang ngoan ngoãn ngủ trưa. Nếu lúc trước suy nghĩ tỉ mỉ một chút sẽ không khó phát hiện sự kỳ lạ của cuộc điện thoại đó. Nhưng Khang Kiều chỉ nghe tới chuyện Hoắc Tiểu Phàn ở phòng sách của Hoắc Liên Ngao là chẳng suy nghĩ gì được nữa.

Thì ra là vậy, càng được giáo dục tử tế người ta càng thích dùng mấy thủ đoạn hèn hạ, ví dụ như cô gái tên Marche, ví dụ như Hoắc Liên Ngao và đám bạn của mình.

Khang Kiều trở về phòng mình, không thèm cởi chiếc áo hôi rình người mồ hôi ấy ra, việc đầu tiên cô làm là tìm chiếc di động Hoắc Liên Ngao đưa cho cô. Cô không biết mình giữ nó lại làm gì, cô cũng không biết mình điên rồ đến mức nào mà cách một thời gian lại sạc đầy pin cho nó.

https://thuviensach.vn

Nhất định là thói quen, những thói quen đáng sợ.

Cô cầm chiếc di động trong tay.

Cô đứng trước hồ nhân tạo xinh đẹp, giơ tay lên, chiếc Blackberry màu trắng tạo ra một đường cong đẹp mắt rồi rơi thẳng giữa hồ.

Sáng nay, từ sáng sớm Khang Kiều đã nhận được không ít cuộc gọi. Những cuộc gọi ấy đều tới từ bạn học của cô, dù là cô quen biết hay không quen biết. Những người này đều hỏi chung một chuyện: Có thể tiết lộ chút tin tức nội bộ không, Hoắc Liên Ngao thật sự định hẹn hò với Masako sao?

Nửa tiếng sau, Khang Kiều đọc được một dòng tin thế này: Hoắc Liên Ngao và Masako cùng xuất hiện tại phòng triển lãm nhiếp ảnh của bạn anh. Hoắc Liên Ngao được phóng viên hỏi lại lần nữa mối quan hệ với Masako. Hoắc Liên Ngao lần đầu tiên trả lời mở, anh nói không loại trừ khả năng tương lai có một ngày quan hệ giữa họ từ bạn học trở thành người yêu.

Câu nói này đã bóp nát trái tim của quá nửa số con gái ở Bandar Seri Begawan.

Ngày 13 tháng 8, thứ Năm, ngày 15 tháng 7 âm lịch, cũng tức là rằm tháng bảy theo phong tục truyền thống của người Trung Quốc.

Khang Kiều không bao giờ quên được ngày ấy.

Chúa Jesus qua đời vào thứ Sáu, ngày ấy cũng là ngày 13 của tháng đó. Ở phương Tây, nếu một ngày 13 trùng với thứ Sáu, nó sẽ trở thành cơn ác mộng.

Họ gọi đó là ngày thứ Sáu đen tối. Một vài người từ chối ngồi máy bay, mua nhà, những cuộc hẹn hò với bạn bè, những hoạt động dính dáng tới an toàn của bản thân hay những chuyến đi chơi xa vào ngày này.

https://thuviensach.vn

Vì ngày này còn có nghĩa là ly biệt.

Sự ly biệt vĩnh viễn.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Năm 2003 - 2004 (10)

Ngày rằm tháng bảy ở Trung Quốc còn có nghĩa là ngày Quỷ môn quan mở cửa. Tương truyền, một vài người đã chết sẽ thông qua Quỷ môn quan để tới thế giới của người đang sống thăm bạn bè, người thân và các con cháu đời sau của mình. Lúc này những người còn sống sẽ thắp hương cúng bái, chuẩn bị rất nhiều hương đăng hoa quả để tổ tiên của họ mang về âm giới.

Tổ tiên của nhà họ Hoắc tới từ phía Nam Trung Quốc. Cho dù đã xa quê nhiều năm nhưng họ vẫn luôn duy trì truyền thống của quê hương. Để phát huy truyền thống rạng rỡ, tổ tiên nhà họ Hoắc còn được lập tổ miếu ở Brunei. Họ mang bài vị của tổ tiên từ quê cũ tới tổ miếu. Cứ đến những ngày lễ trọng đại là sẽ mời pháp sư đến và cúng bái tổ miếu.

Từ khi tổ miếu được lập nên, việc làm ăn của nhà họ Hoắc cũng ngày càng thịnh vượng. Nhà họ Hoắc luôn coi đây là công lao của tổ tiên. Trong số những ngày lễ lớn thì rằm tháng bảy được coi là long trọng nhất.

Rằm tháng bảy năm nay, nhà họ Hoắc mời một pháp sư có tiếng từ Đài Loan tới. Từ ba ngày trước, cụ Hoắc đã gọi điện từ Singapore tới dặn dò Hoắc Chính Khải mấy ngày này không được gần nữ sắc, phải cai thuốc, cai rượu.

Không biết vì sợ cụ Hoắc hay vì Hoắc Chính Khải đã thật sự áy náy, ba ngày trước, Nghê Hải Đường nhận được thông báo của quản gia Diêu, lần này bà sẽ cùng Hoắc Chính Khải tới tổ miếu cúng bái.

https://thuviensach.vn

Ngày 13 tháng 8, thứ Sáu, Khang Kiều thề rằng nó chẳng khác gì mọi ngày.

Mọi việc đều diễn ra tuần tự. Cô ngủ dậy, ăn sáng, ngồi bên cạnh Nghê Hải Đường và Hoắc Tiểu Phàn, thậm chí là cả suất quà sáng, tất cả như một bản nhạc không lời đơn điệu luôn được bật đi bật lại bên người.

Cũng phải tới khi Nghê Hải Đường không còn nữa, Khang Kiều mới bàng hoàng nhận ra, thì ra mỗi cuộc chia ly đều có những bản nhạc dạo của riêng nó.

Ví dụ như, sáng hôm ấy khi đi chạy bộ về, cô nhìn thấy một con chim bình thường mà cô không gọi được tên rơi dưới đất. Nó đã chết.

Bên cạnh nó là tổ chim bị gặm cắn tan nát. Rõ ràng là đêm qua, cú mèo đã tấn công ổ của nó, con chim kia đã dốc sức phản kháng.

Con chim đã chết chỉ nhỏ bằng một phần ba con cú mèo. Khang Kiều nghĩ thầm sao nó lại ngốc thế, có thể bay đi mà. Khi Khang Kiều vứt xác nó vào trong thùng rác, cô mới hiểu ra tất cả, hiểu vì sao nó không bỏ chạy.

Một chú chim non còn chưa mọc đủ lông được mẹ nó bảo vệ dưới đôi cánh của mình, đang ngủ rất ngon.

Khang Kiều gọi điện thoại cho Hội bảo vệ động vật. Người ta mang chú chim ấy về. Lúc ăn sáng, Khang Kiều kể lại chuyện này cho Nghê Hải Đường.

Nghê Hải Đường nhìn cô, rồi ánh mắt ấy hướng về phía Hoắc Tiểu Phàn, bà không nói gì.

Men theo ký ức, nhớ lại giây phút này, cuối cùng Khang Kiều cũng hiểu được ánh mắt mẹ nhìn họ, nó muốn nói: Nếu là mẹ, mẹ cũng lựa chọn cách ấy.

https://thuviensach.vn

Có một vài ngày, từ khi sinh ra đã chẳng dễ nói những lời yêu thương hay tình cảm.

Đoạn dạo đầu của màn ly biệt còn liên quan đến sợi tóc bạc bên tóc mai của Nghê Hải Đường.

“Khang Kiều.” Nghê Hải Đường ngồi trước bàn trang điểm gọi Khang Kiều đang kiểm tra túi xách cho bà.

Brunei đã liên tục mấy ngày không mưa rồi, điều này cũng khiến cho thời tiết mấy hôm nay tăng cao. Hôm nay nhiệt độ tại Brunei lại một lần nữa phá kỷ lục.

Khang Kiều đi tới bên cạnh bà.

Nghê Hải Đường hôm qua hơi say nắng, sắc mặt không tốt lắm. Bà đưa chiếc khuyên tai trong tay cho Khang Kiều: “Đeo giúp mẹ đi”.

Khang Kiều đón lấy. Đó là đôi khuyên tai màu xanh phỉ thúy được thiết kế giống như cúc áo. Trong lúc thao tác, Khang Kiều nghe thấy bà lẩm bẩm: “Kỳ lạ thật, chẳng hiểu sao đeo mãi không đeo được đôi khuyên tai này”.

“Hôm qua mẹ say nắng, người mệt mỏi là chuyện rất bình thường.” Vừa nhắc nhở, Khang Kiều vừa cầm một chiếc khác lên. Nghê Hải Đường không nói thêm gì nữa.

Chiếc còn lại cũng đã đeo xong. Giờ đang là giữa trưa, ánh nắng cực kỳ gay gắt, tới mức Khang Kiều muốn tảng lờ sợi tóc bạc trên tóc mai của Nghê Hải Đường cũng không được.

Trong lòng cô, bà luôn xinh đẹp, không những đẹp mà thần thái còn tao nhã. Chỉ cần bà im lặng ngồi xuống một nơi nào đó, nhất định sẽ không ai

https://thuviensach.vn

nghĩ bà là loại phụ nữ thích ăn chơi, nói chi tới chuyện bà từng là hoa khôi của thôn. Có lúc bà còn ra dáng hơn một vài tiểu thư danh giá.

Thế nên, Khang Kiều chưa bao giờ liên hệ Nghê Hải Đường với những sợi tóc bạc.

“Sao vậy?” Bà hỏi.

Nghê Hải Đường thích chưng diện cỡ nào Khang Kiều biết, nếu để bà biết tóc mình đã sợi bạc, bà nhất định sẽ buồn muốn chết.

Cô phải âm thầm giật sợi tóc ngứa mắt ấy đi. Cô lẳng lặng đặt tay lên thái dương của bà, đang định dùng sức thì bà lạnh lùng nói một câu: “Đừng động vào nó”, khiến Khang Kiều khựng lại.

Cô buông tay, gọi mẹ một tiếng.

“Ừm.” Nghê Hải Đường đáp, cười khẽ: “Sợi tóc bạc ấy khiến con gai mắt, khó chịu lắm phải không?”.

Khang Kiều gật đầu.

Nghê Hải Đường quay mặt sang, nhìn cô.

“Tuyệt đại đa số phụ nữ trên đời này đều sẽ làm mẹ, mà người mẹ nào rồi cũng già đi.”

Nghê Hải Đường lúc đó trong lòng Khang Kiều rất giống bà ngoại.

“Bà ngoại con nói với mẹ như vậy đấy.”

Chẳng trách. Khang Kiều lại gọi tiếng mẹ. Lần này, nó tự nhiên như hơi thở, thân thiết, gần gũi.

https://thuviensach.vn

“Mấy hôm trước mẹ đã nhìn thấy nó rồi. Nói thật lúc đó mẹ rất buồn. Mẹ nghĩ, sợi tóc ấy nhất định là do con và Tiểu Phàn để mẹ phải lo lắng quá nhiều mà thành.”

Khang Kiều vô thức ngụy biện: “Con và Tiểu Phàn chưa bao giờ gây chuyện”.

“Là lo có một ngày nào đó hai đứa lại gây ra một đống rắc rối ấy. Gây chuyện còn giải quyết được, lỡ như bị thiệt thòi thì phải làm sao? Khang Kiều, con quá ngốc, mẹ luôn cảm thấy con đi đường lúc nào cũng có thể rơi xuống cái bẫy của người khác, giống như lần Hoắc Liên Ngao…”

Nghe tới đây, Khang Kiều vô thức xoa mặt.

“Còn cả Tiểu Phàn nữa, mẹ luôn cảm thấy Tiểu Phàn nhà chúng ta mắc cái bệnh gì đó, trí tuệ nó…”

Khang Kiều nhíu mày, gọi một tiếng mẹ có vẻ không vui.

Lúc ấy Nghê Hải Đường mới ậm ừ: “Thật ra mẹ không có ý đó, cũng không nghĩ về hướng ấy. Con cũng biết ở trước mặt hai đứa mẹ lười động não, nghĩ gì nói nấy, đừng để bụng. Thật ra mẹ hy vọng Tiểu Phàn mau lớn. Thằng bé ấy cứ ai hòa nhã với nó là nó tưởng người ta tốt. Trên đời lắm kẻ miệng nam mô bụng một bồ dao găm lắm. Mẹ hy vọng nó mau lớn, hiểu được nụ cười của ai giấu dao, nụ cười của ai là mật ngọt”.

Những chuyện đó Khang Kiều hiểu, cô cũng mong vậy.

Nghê Hải Đường dường như còn muốn nói điều gì, Khang Kiều nhắc nhở bà cũng sắp đến giờ rồi, chỉ còn mười lăm phút nữa là tài xế có mặt. Bà liếc nhìn đồng hồ rồi lẩm bẩm, nói chẳng hiểu sao hôm nay mình muốn nói nhiều thế.

Đó chính là khúc dạo đầu của ly biệt.

https://thuviensach.vn

Khúc dạo đầu còn liên quan tới những bứt rứt tận sâu đáy lòng một người làm mẹ: Tiểu Phàn phải nhanh khôn lớn, Khang Kiều có thể thông minh hơn một chút.

Nghê Hải Đường đứng dậy, đi về phía tấm gương hình bầu dục. Trước gương đặt đôi giày Khang Kiều chuẩn bị cho bà, màu xanh đậm, gần bốn phân.

Đi giày vào, bà hỏi: “Khang Kiều, mẹ có đẹp không?”.

Nghê Hải Đường luôn coi sắc đẹp của mình là vũ khí. Bà luôn sợ có một ngày vũ khí ấy không dùng được nữa. Bà luôn hỏi Khang Kiều không biết mệt rằng mẹ có đẹp không để giành được sự tự tin.

Đưa chiếc túi có tua rua cho Nghê Hải Đường, cô nhìn về phía gương. Nghê Hải Đường với bộ xường xám màu trắng sữa không tay, thuê những hoa văn tinh xảo như một giai nhân dân quốc, ánh mắt đong đưa.

Cô gật đầu, lẩm bẩm nói đẹp.

Thật sự rất đẹp, Khang Kiều bình thường đều trả lời rất qua loa những câu hỏi kiểu như thế.

Nhưng mẹ hôm nay thật sự rất đẹp, cực kỳ đẹp, cụ thể đẹp chỗ nào Khang Kiều cũng không biết, chỉ đơn thuần cảm thấy hôm nay bà khác mọi ngày.

Một rưỡi, A Xảo nói xe đã tới, A Xảo còn nói ông Hoắc đang ở trong xe.

Nghê Hải Đường mở cửa sổ ra, Khang Kiều cũng theo bà tới bên cửa sổ. Qua cửa, Khang Kiều nhìn thấy Hoắc Chính Khải đang đứng nghiêm trước xe. Ông ta mặc một bộ vest trắng, quay mặt về phía họ.

https://thuviensach.vn

Hôm nay hình tượng của Hoắc Chính Khải rất tươi sáng, áo vest đi kèm với mũ phớt, anh tuấn phi phàm, như một người đàn ông Anh quốc mà chỉ cần đứng đó cũng khiến bao thiếu nữ điên đảo.

Ông ta vẫy tay về phía họ.

“Mẹ đi đây.” Nghê Hải Đường nói với Khang Kiều.

Khang Kiều gật đầu.

Hoắc Tiểu Phàn tới cùng A Xảo bất ngờ thốt lên một câu: “Mẹ thật đẹp”.

Thằng nhóc khiến Nghê Hải Đường vui như hoa. Bà vỗ vỗ lên mặt nó rồi sửa sang lại quần áo cho nó. Tiếng còi xe bên ngoài một lần nữa vang lên.

“Mẹ đi đây.”

“Mẹ cẩn thận một chút.” Khang Kiều dẫn Hoắc Tiểu Phàn ra trước cửa sổ.

Chiếc cổ nhỏ xinh chống đỡ búi tóc hơi lỏng. Vạt xường xám vẽ một đường cong nho nhã trong không trung, chiếc giày cao gót bốn phân màu xanh chìm bước qua ngưỡng cửa, chiếc túi trên tay vắt vẻo linh động, phong tình phơi phới.

Nghê Hải Đường của giây phút đó khiến Khang Kiều ngẩn người.

Bà đi rồi.

Nhìn cửa phòng, không hiểu sao Khang Kiều bỗng cảm thấy lòng trống trải, cứ như có chuyện gì rất quan trọng cô quên chưa làm vậy.

Khang Kiều nhanh chóng nhớ ra cô quên chuẩn bị một chiếc quạt cho Nghê Hải Đường. Đó là chiếc quạt mi ni có thể cầm trên tay. Trong tổ miếu

https://thuviensach.vn

không có điều hoa, hôm nay sẽ có rất nhiều người tới đó nghe pháp sư Đài Loan giảng đạo, chắc chắn sẽ oi bức lắm.

Cô cầm chiếc quạt nhỏ, đuổi theo bà thật nhanh giống như đang chơi cút bắt. Chân cô vừa bước lên hành lang dài thẳng tắp thì bóng Nghê Hải Đường cũng vừa biến mất ở đầu hành lang. Đi hết hành lang, co nhìn thấy bóng bà biến mất sau vườn chuối. Khang Kiều lại chạy xuyên qua vườn.

Sau đó, cô nhìn thấy chiếc xe Rolls-Royce màu trắng vừa sập cửa lại.

Cửa xe in bóng Nghê Hải Đường và Hoắc Chính Khải.

“Mẹ.” Khang Kiều lẩm bẩm gọi.

Chiếc xe từ từ chạy đi.

Những nốt cuối cùng của khúc dạo đầu ly biệt viết đầy những hoang mang thất thểu: Chỉ thiếu một bước, luôn thiếu một bước thế thôi.

Hai rưỡi, Khang Kiều ngồi lên chuyến xe đi tới trường học. Hôm nay trường học có hoạt động trồng cây, Khang Kiều nhìn thấy Hàn Tông đã lâu không xuất hiện.

So với lúc trước, tinh thần của Hàn Tông đã tốt hơn một chút. Anh ấy cười với cô, nói bầu không khí lạnh lẽo của phòng làm việc khiến anh nhớ tới những lúc lưng đẫm mồ hôi. Anh ấy nói sau này sẽ tranh thủ tới tham gia hoạt động trồng cây.

Về sau Khang Kiều mới biết, sở dĩ Hàn Tông xuất hiện ở đây là vì anh ấy nghe theo lời khuyên của bác sỹ, dành nhiều thời gian tham gia các hoạt động công kích, bóng ma tâm lý trong lòng sẽ nhanh ra đi.

Mọi việc không có gì bất thường, trong lúc trồng cây, Hàn Tông chăm sóc cô như em gái nhỏ. Anh ấy luôn chọn việc nặng như gánh đất, tưới

https://thuviensach.vn

nước, Khang Kiều phụ trách dựng thẳng những cây cao khoảng nửa mét.

Bốn giờ bốn mươi phút, 8/10 cây đã được trồng xong, khi bắt đầu chuẩn bị trồng cây thứ 9 thì di động của Khang Kiều reo vang.

Khang Kiều mãi mãi nhớ tiếng chuông ấy, không đầu không cuối, khiến người ta bỗng dưng giật mình.

Cô bắt máy, chất giọng xa lạ của cô gái cùng với tiếng ồn đằng sau khiến Khang Kiều tưởng rằng họ gọi nhầm số. Mà người này rất có thể đang ở hiện trường một vụ việc nào đó, vì Khang Kiều nghe thấy tiếng xe cảnh sát.

“Cô là ai? Có thể nói rõ hơn một chút không? Có phải cô gọi nhầm máy không?” Đối phương nói một tràng giang đại hải những lời không đâu khiến Khang Kiều hơi bực bội. Vào một ngày tiết trời nóng nực thế này nghe nào là máu, nào là dao, quả thật hết sức bực mình.

“Khang Kiều!” Đối phương gọi tên cô: “Mình là Hà Tiểu Vận đây”.

Hà Tiểu Vận? Khang Kiều nhớ ra rồi. Cô có quen một người như vậy. Hà Tiểu Vận là bạn học cùng lớp của Khang Kiều. Người Hoa ở Brunei rất đông. Số người tóc đen da vàng đã chiếm tới một phần năm lớp. Hà Tiểu Vận là một trong số đó. Vì cô ấy cũng có quốc tịch Hải Nam nên Khang Kiều thân với cô ấy hơn một chút.

“Có chuyện gì sao?” Khang Kiều hỏi.

“Mình đã gặp Hoắc Liên Ngao rồi.” Hà Tiểu Vận nói bằng giọng phấn khích.

Con bé si tình này. Hà Tiểu Vận là một trong số những cô bạn cùng lớp thích Hoắc Liên Ngao, chính vì vậy Khang Kiều không ít lần chịu sự quấy nhiễu của cô ấy. Hà Tiểu Vận từng không chỉ một lần đề nghị muốn tới nhà Khang Kiều chơi, nhưng yêu cầu đó bị cô từ chối mãi.

https://thuviensach.vn

Lần này tốt rồi, tự tạo cơ hội cho mình.

Hôm nay Hoắc Liên Ngao cũng theo Hoắc Chính Khải tới tổ miếu cúng bái.

“Nếu chỉ muốn nói với mình chuyện này thì mình ngắt máy đây.” Khang Kiều vừa nói chuyện điện thoại vừa nhìn Hàn Tông đang gỡ lớp bọc của cái cây thứ 9 ra: “Hà Tiểu Vận, mình còn phải đi trồng cây, thôi nhé…”.

“Không, không…” Đầu kia vội vàng hét lên: “Khang Kiều đừng tắt, mình cũng nhìn thấy mẹ cậu rồi”.

“Ừm.” Khang Kiều lãnh đạm đáp. Hà Tiểu Vận là điển hình cho kiểu con gái hóng hớt, loại này luôn rất nhiều chuyện: “Thế nên?”.

“Khang Kiều…” Đối phương ngập ngừng.

Biết kiểu con gái này hay thích tỏ ra bí ẩn, Khang Kiều lạnh lùng nói: “Được rồi, nếu cậu còn tiếp tục như vậy mình ngắt máy thật đấy”.

So với việc nói là gấp đi trồng cây, thà nói rằng cô sợ hơn. Không hiểu vì sao cô luôn thấy sợ rằng tin tức mà Hà Tiểu Vận mang tới là tin xấu.

“Khang Kiều…” Thanh âm của cô ấy hơi lập cập: “Mình nhìn thấy có người cầm dao... dao… hình như muốn đâm về phía bố của Hoắc Liên Ngao. Nhưng… nhưng không biết vì sao lại nhắm về phía mẹ cậu. Sau đó… dao đâm vào mẹ cậu, mẹ cậu chảy rất nhiều máu”.

Giây phút ấy, vương quốc xanh trắng trở nên hoang vu.

Trong thế giới tĩnh mịch chết chóc, Khang Kiều nghe thấy giọng nói đờ đẫn của mình: “Hà Tiểu Vận, cậu nói lại lần nữa đi”.

Sau đó Hà Tiểu Vận lặp lại, cuối cùng còn bổ sung thêm một câu: “Lúc đó, vì muốn lại gần Hoắc Liên Ngao một chút, mình đã ra sức chen lấn. Sau

https://thuviensach.vn

đó mình đã thật sự đứng rất gần anh ấy. Anh ấy và bố đứng cạnh nhau, mẹ cậu đứng bên kia. Sau đó… Sau đó… con dao ấy bỗng nhiên xuất hiện, bố của Hoắc Liên Ngao kéo mẹ cậu một cái."

"Sau đó… Sau đó con dao biến thành đâm về phía mẹ cậu."

Nói xong, Hà Tiểu Vận ở đầu kia điện thoại òa khóc: "Sau đó cảnh sát tới phong tỏa chỗ này, không cho ai đi. Bố mình cũng bị đưa đi thẩm vấn. Khang Kiều, bây giờ mình rất sợ".

Lúc đó Khang Kiều cảm thấy tiếng khóc của Hà Tiểu Vận rất thái quá. Thái quá tới mức khiến cô nhớ lại cô gái vô duyên vô cớ xuất hiện trước cửa ký túc xá của cô nói muốn nhờ điều hòa ấy, cô gái tên Marche.

Bên đó, Hà Tiểu Vận vẫn đang thút thít ra vẻ, giống như sự tình thật sự giống như cô ta kể: "Khang Kiều, mình cảm thấy nên gọi điện cho cậu. Mẹ cậu được đưa vào bệnh viện rồi, con dao đó găm rất sâu. Mình nghĩ, mẹ cậu chắc không ổn rồi".

"Thật ra là mẹ cậu sắp không ổn chứ gì?" Đè nặng giọng, cô lạnh lùng hỏi lại.

"Thế là ý gì?" Ngữ khí của cô ta rất vô tội.

"Hà Tiểu Vận, tôi hỏi cậu, hôm nay mẹ tôi mặc quần áo màu gì?"

"Bác ấy… hình như mình thấy bác ấy mặc một bộ quần áo màu tím nhạt. Phải, phải, là tím nhạt, không sai."

Không, không, bạn thân yêu ạ, bạn nhầm rồi. Hôm nay mẹ tôi mặc màu trắng sữa.

Nội tâm cô hát vang vì câu nói của Hà Tiểu Vận, hệt như một chiến sỹ vừa khải hoàn trở về.

https://thuviensach.vn

Cô cao giọng nói với Hà Tiểu Vận: “Hà Tiểu Vận, đi nói với Hoắc Liên Ngao rằng, sau này anh ta muốn diễn trò chơi người thật nào đó, tốt nhất soạn một kịch bản chặt chẽ một chút. Còn nữa, Hà Tiểu Vận, tiếng khóc của cậu quá giả tạo. Cuối cùng tôi khuyên cậu một câu, đừng tưởng làm mấy chuyện vặt này cho anh ta là anh ta sẽ nhìn cậu bằng con mắt khác”.

“Khang Kiều, cậu… cậu đang nói gì?” Hà Tiểu Vận tiếp tục vờ vịt.

Khang Kiều chống tay lên đầu, quyết định ngắt cuộc đối thoại nhạt nhẽo này.

Cô đi về phía Hàn Tông, cũng không biết tại sao đến bước thứ năm, thứ sáu thì chân không còn sức. Khi tới trước mặt anh ấy, cô lập tức ngã xụi xuống đất.

Hàn Tông bế cô tới dưới ô, một vài người lấy dầu mát ra, một vài người mang nước tới.

Ngồi dưới ô, Hàn Tông chạm vào tay Khang Kiều: “Đỡ hơn chút nào chưa?”.

Khang Kiều gật đầu.

“Anh thấy lúc nghe điện thoại em rất bất thường, kể anh nghe có chuyện gì đi.” Hàn Tông hỏi cô.

Khang Kiều lắc đầu, nhìn lên trời: “Thời tiết nóng quá”.

Hàn Tông ngồi xuống bên cạnh cô, để cô dựa đầu vào vai mình: “Nghỉ một chút sẽ ổn thôi”.

“Vâng.”

Ánh mắt co không có tiêu điểm, rơi về một khoảng trời xa xăm. Cũng không biết đã qua bao lâu, Khang Kiều nghe thấy mình lên tiếng.

https://thuviensach.vn

“Anh Hàn, ban nãy có một bạn học của em gọi điện đến. Cậu ta nói mẹ em bị đâm. Cậu ta còn nói vết thương rất sâu. Cậu ta nói mẹ em chắc không trụ nổi. Sao có thể chứ. Mấy tiếng trước mẹ còn bảo em đeo khuyên tai cho bà.”

Phải, làm sao có thể. Cô nhe răng cười, nhưng thứ rơi xuống từ khóe mắt lại là nước mắt. Cô cuống quýt lau sạch, rơi nước mắt lúc này nghĩ sao cũng thấy xui xẻo.

“Khang Kiều, em nói rõ đi.” Hàn Tông cất giọng nặng nề: “Nói cho anh biết, mẹ em giờ đang ở đâu?”.

Âm thanh kia lại đờ đẫn thông báo nơi Nghê Hải Đường đang nằm.

Thấy Hàn Tông rút di động ra, Khang Kiều nhảy dựng lên: “Anh Hàn, đừng! Mẹ em nói không được tùy tiện gọi điện thoại cho bà”.

Phải, lúc đi, Nghê Hải Đường đã dặn chiều nay không được gọi điện cho bà. Nếu đúng lúc pháp sư đang giảng đạo thì chết dở.

Hàn Tông nhìn cô. Khang Kiều cười gượng gạo. Cô nói: “Anh Hàn, anh có muốn nghe vài chuyện của em không?”.

“Chuyện gì?”

Anh ấy ngồi trên ghế, đầu cô dựa vào vai anh ấy, ánh mắt nhìn về một điểm xa xôi, rồi chậm rãi nói: “Anh Hàn, có một người cực kỳ xấu xa, lừa gạt em, uy hiếp em, nhưng em lại chẳng làm gì anh ta được”.

“Người ấy vừa gọi điện thoại...”

“Không, không, anh Hàn, đừng nói chuyện điện thoại. Một chữ cũng đừng nhắc, được không? Anh Hàn, em nói cho anh nghe...”

Nói? Nói gì bây giờ?

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, Khang Kiều cảm thấy như mình đã quên cả việc phải nói gì. Cô cứ ngồi như thế, trong lòng thầm cầu nguyện di động đừng kêu, đừng kêu lên nữa.

Giống như nghe được lời nguyện cầu của cô, nó thật sự im bặt. Dần dần, vì quá tập trung suy nghĩ mà cô cảm thấy mệt mọi và buồn ngủ.

Ánh mắt cô bắt đầu mơ màng. Mọi thứ dưới ánh nắng như trở nên ảo diệu. Không biết đã qua bao lâu, trong ảo ảnh ấy xuất hiện ba chiếc xe màu đen lọt vào tầm mắt cô.

Xe dừng lại, có người mở cửa ra. Một vài người bước xuống xe. Khang Kiều cảm thấy hình ảnh trước mắt giống như một đoạn phim nhựa dài dòng. Nhưng người đó đều mặc vest đen, chỉ có người bước từ chiếc xe chính giữa xuống là mặc sơ mi trắng. Những người đó bị làm mờ hết, cái bóng bị kéo ra vừa gầy vừa dài.

Khoảng mười cái bóng đi về phía Khang Kiều. Cô vô thức nhìn, bên tai nghe thấy tiếng Hàn Tông gọi mình: “Khang Kiều...”.

Giọng nói đó ngập đầy lo lắng.

Thế là cô nói: “Đừng ồn”.

Nói xong câu đó, Khang Kiều bỗng giật mình vì khuôn mặt phóng to phía trước. Cô đứng hẳn lên, bất thình lình giọng nói trở nên méo xệch.

Chú Hoắc...

Thanh âm ấy vừa sắc vừa nhọn.

Khuôn mặt bị phóng to nhìn cô.

Khang Kiều cảm thấy hơi mất mặt, thế là lắp bắp giải thích: “Chú Hoắc, vẫn chưa biết phải không? Con nhát gan, chú xuất hiện như vậy khiến con

https://thuviensach.vn

giật mình”.

Đáp lại Khang Kiều là giọng nói nặng nề của Hoắc Chính Khải, trong cái nặng nề còn có sự đau đớn: “Khang Kiều, con phải tới bệnh viện một chuyến”.

Tới bệnh viện gì chứ? Không, cô không muốn tới bệnh viện chút nào, đó là một nơi xui xẻo. Cô lắc đầu: “Chú Hoắc, con còn hai cái cây chưa trồng xong”.

Dứt lời, Khang Kiều định lấy mũ nhưng cổ tay đã bị giữ chặt.

“Khang Kiều, mẹ con muốn gặp con.”

Vờ như không nghe thấy, cô ra sức giãy giụa, sau đó nghe thấy một loạt thanh âm hung hãn lọt vào màng nhĩ.

“Khang Kiều, sắp không kịp rồi...”

Từng giọt nước mắt lã chã rơi xuống. Thế giới bỗng chốc trở nên hoang vu, mất đi tất cả màu sắc. Bão sắp đến rồi ư? Cơn bão giống như năm cô mười hai tuổi.

Cô gượng gạo dịch chuyển bước chân. Rất nhiều người ngồi lên xe, cô ngồi ở sát bên trái. Hoắc Chính Khải ngồi sát bên phải.

Cô ngây người nhìn ra ngoài cửa xe, mây trắng, bầu trời tối đen. Máu trắng của những chiếc váy phập phồng trên người đám trẻ, màu đen của mái tóc mọi người.

Sau đó cô nghe thấy lời này.

“Con dao đó găm rất sâu, trí mạng. Bác sỹ nói lá gan bị tổn thương nghiêm trọng, vô phương cứu chữa. Khang Kiều, chú nói vậy con hiểu không?”

https://thuviensach.vn

Cô im lặng, thế giới trắng đen kia có người cười tươi rói, có người mặt lạnh lùng.

“Mẹ con bảo bác sỹ tiêm thuốc giảm đau, nhất quyết đòi gặp Khang Kiều một lần.”

Vẫn im lặng, màu trắng của ánh nắng ngập tràn, màu đen của con đường quốc lộ dài miên man.

Con đường ấy dẫn thẳng tới một tòa nhà màu trắng. Xuống xe, đẩy cửa ra, cô đã không đi nổi nữa. Có người kéo cô đi qua một hành lang rất dài, trần nhà có những ngọn đèn trắng vùn vụt lướt qua.

Sau đó, họ dừng lại trước cửa một căn phòng, có người mở cửa cho cô.

Cánh cửa ấy như một chiếc quạt gấp từ từ rộng mở, từ lúc kín mít cho tới khi được kéo rộng vô hạn. Trong không gian ấy, cô nhìn thấy người nằm trên giường.

Thật kỳ lạ, khác với dáng vẻ thê lương mà cô tưởng tượng khi đến đây. Mặt mũi của mẹ rất sạch sẽ, biểu cảm bình thản, ngoài việc sắc mặt hơi nhợt nhạt thì chẳng khác gì mọi ngày.

Thật sự như vậy, chiếc xường xám màu trắng được đổi thành chiếc xường xám màu tím nhạt khá rộng.

Người phụ nữ trên giường cười với Khang Kiều.

Cánh cửa sau lưng được đóng lại. Khang Kiều đứng đó, quên cả tiến lên.

“Khang Kiều, qua với mẹ.” Bà nói, giọng nói dịu dàng hơn mọi ngày rất nhiều.

Thế là cô bước từng bước về phía cô, dừng lại trước giường.

https://thuviensach.vn

Bà đang thở dài: “Đúng là lòng dạ sắt đá, mẹ sắp chết rồi, sao không thấy con rơi mấy giọt nước mắt vậy”.

Tiếp tục nhìn người trên giường, cô lên tiếng.

“Mẹ!”

“Ừ.”

“Mẹ thật sự sẽ chết sao?”

“Ừm, còn rất nhanh nữa.”

Khang Kiều nghe thấy mình “ồ” lên một tiếng, giọng nói khá bình tĩnh. Sau đó cô nghiêng người, áp môi lên tai mẹ: “Mẹ, mẹ đừng chết, cho con chút thời gian”.

Nói xong, cô đứng thẳng dậy, ánh mắt như đang tìm kiếm. Muốn tìm một vật sắc nhọn trong phòng bệnh là một chuyện quá dễ dàng. Khang Kiều nhanh chóng tìm được một con dao rồi nắm chặt nó trong tay.

Cô bị giữ tay lại: “Khang Kiều, con định làm gì?”.

Quay đầu lại, Khang Kiều nghe thấy tiếng mình như đang nói mơ: “Mẹ, bạn học của con nói chính ông ta kéo mẹ, con dao mới đâm vào người mẹ. Mẹ, con đi giết ông ta, chẳng phải mẹ vẫn luôn muốn giết ông ta sao? Con sẽ đi giết ông ta, con sẽ để ông ta chôn chung với mẹ”.

Hoắc Chính Khải giờ đang đứng ngoài cửa. Cô chỉ cần mở cửa, sau đó giả vờ hoảng hốt, miệng hét “chú Hoắc”. Ánh mắt người đàn ông đang chìm trong áy náy và cảm giác tội lỗi kia sẽ mải mê nhìn khuôn mặt thảng thốt của cô. Tới lúc đó ông ta nhất định vừa gọi tên vô vừa giả vờ an ủi, rồi đi về phía cô. Khi nào ông ta đứng trước mặt cô, cô sẽ thò tay từ sau lưng ra.

https://thuviensach.vn

Nhát dao ấy nhất định sẽ vừa nhanh vừa sâu. Cô phải nhìn thấy con ngươi của ông ta trợn trừng, cố định. Nghe nói đó là dấu hiệu trước khi chết.

Màu trắng của tường, của trần nhà. Màu trắng là tất cả trong căn phòng này. Màu đen là mái tóc mẹ và một dòng chất lòng ngoằn ngoèo chảy ra từ khóe miệng bà. Sau tiếng "Khang Kiều", dòng chất lòng trở nên chói mắt, trở về màu nguyên bản của nó.

Màu đỏ của máu, màu đỏ ghê người.

"Khang Kiều, qua đây, tới bên mẹ. Khang Kiều, chúng ta đừng lãng phí thời gian vào những việc không đâu nữa. Mẹ muốn được ngắm con, ban nãy mẹ mới chợt nhớ ra hình như mẹ chưa bao giờ nhìn con một cách nghiêm túc."

Cô đặt con dao qua một bên, bước đến, tỉ mỉ lau sạch máu cho mẹ. Dưới ánh mắt quyến luyến của bà, cô vùi đầu lên ngực mẹ, lắng nghe nhịp tim của bà.

"Mẹ."

"Ừ."

Trong mơ hồ có một ánh sáng thần kỳ, kéo tay cô và mẹ trở về thôn làng bé nhỏ, về đêm hạ tiếng côn trùng kêu không dứt, về dưới gốc cây, cô dựa vào đầu gối mẹ. Lúc đó cô rất trẻ con, bà rất trẻ, hàng ngàn hàng vạn con đom đóm vây quanh họ. Bà kể chuyện cho cô nghe, giọng nói dịu dàng, chậm rãi.

"Lúc con sinh ra xấu lắm, mẹ đang nghĩ cái con nhóc nhăn nheo đó sao có thể do mình sinh ra cơ chứ. Rõ ràng là mẹ rất đẹp."

https://thuviensach.vn

“Chớp mắt đã mười chín năm trôi qua. Con nhóc nhăn nheo ngày nào đã trở thành cô thiếu nữ xinh xắn. Điều này khiến mẹ rất vui. Khang Kiều, mẹ không có văn hóa, thế nên mẹ không thể hiểu được cuốn sách mà con thích, những câu chuyện, những nhân vật mà con yêu, con thích thành phố nào, vì sao lại thích những nơi đó. Mẹ cũng không hiểu bài hát mà con thích, không hiểu được những câu ngạn ngữ con ghi trong nhật ký.”

“Con phải tha thứ cho mẹ, mẹ từng cố gắng học hành nhưng con cũng biết đấy, mẹ chẳng có mấy kiên nhẫn.”

“Khang Kiều, con nghe mẹ nói. Bạn con nhìn nhầm rồi, người kéo mẹ vào không phải Hoắc Chính Khải, là một người khác, một người ngồi sau lưng mẹ. Ngay cả tên hắn mẹ cũng không biết. Mẹ nghĩ chắc là hắn sợ quá chăng? Người đó không hiểu tại sao người trợ lý khuôn mặt hiền hòa của pháp sư lại bỗng chốc trở nên hung hãn. Khang Kiều, mẹ cũng sợ hãi, thế nên nhất thời quên né tránh, sau đó người sau lưng đẩy mẹ một cái, khi mẹ muốn tránh thì không kịp nữa.”

“Khang Kiều, con phải nhớ, mọi chuyện không liên quan đến Hoắc Chính Khải.”

“Sau này...”

Cái “sau này” ấy thật dài, tiếng côn trùng mùa hạ kêu inh ỏi, khiến cô bé xíu có phần không được tập trung, cô cảm thấy buồn ngủ.

Trong mơ màng, giọng nói như từ phương xa vọng tới: Khang Kiều à...

Nghe vậy, Khang Kiều còn tưởng là bà ngoại gọi mình.

“Vâng.” Cô đáp.

Con đây, con ở đây, con không ngủ gật đâu.

https://thuviensach.vn

“Khang Kiều, sau này con phải thay mẹ chăm sóc Tiểu Phàn. Sau này nó lớn, giúp mẹ nói với nó, mẹ yêu nó, rất yêu, rất yêu.”

“Được ạ.” Co hứa.

“Khang Kiều, đừng cảm thấy sợ hãi. Không có gì phải sợ cả. Mẹ chỉ đi trước một bước như bà ngoại con mà thôi. Một thời gian sau, chúng ta sẽ gặp nhau ở một nơi khác. Thế nên đừng sợ. Nhưng nếu thật sự sợ hãi thì hãy ngẩng đầu lên nhìn. Mẹ và bà ngoại con đều đang nhìn hai đứa. Mẹ và bà ngoại đang bảo vệ hai đứa. Thế nên không việc gì phải sợ cả, hiểu không?”

“Con hiểu.”

“Khang Kiều, con cũng không cần lo lắng cuộc sống sau này. Ông ấy đã hứa với mẹ sẽ chăm sóc tốt cho con và Tiểu Phàn. Sau này không phải lo những chuyện linh tinh. Có lúc hãy trang điểm thật đẹp như những cô gái khác mà hẹn hò với con trai, mẹ nói vậy, con hiểu không?”

“Vâng, con hiểu ạ.”

“Khang Kiều, ban nãy con nói muốn giết Hoắc Chính Khải, mẹ rất vui. Thật đấy. Mẹ rốt cuộc cũng không phí phạm tình thương cho con. Bây giờ mẹ sẽ coi như con đã giải quyết ông ấy triệt để rồi, được không?”

“Được ạ.”

“Khang Kiều, Tiểu Phàn... Tiểu Phàn còn nhỏ, con lớn hơn nó mười hai tuổi.”

“Mẹ, con hiểu, con biết, con nhất định sẽ chăm sóc Tiểu Phàn, điểm này mẹ có thể yên tâm.”

“Ừm, vậy thì tốt... vậy thì tốt...”

https://thuviensach.vn

“Khang Kiều!”

“Mẹ!”

“Mẹ... Mẹ phải đi rồi...”

...

Thế giới bên dưới đôi tai yên tĩnh rồi, côn trùng không còn kêu, cơn gió đêm đã ngừng lặng, cây lá cũng không còn xào xạc.

“Mẹ, đừng đi, mẹ có thể đừng đi không, con sợ...”

“Mẹ, xin mẹ đừng đi. Mẹ, con nói cho mẹ nghe, bây giờ con đã bắt đầu sợ quay về nhà rồi. Con sợ mở cửa phòng mẹ. Con sợ không tìm thấy mẹ trong phòng, sợ không cẩn thận gọi mẹ lại không có ai trả lời, sợ trời mưa không có ai càm ràm con nhớ mang ô, sợ khi đêm về cửa sổ phòng mẹ không sáng đèn.”

“Mẹ, con sợ lắm.”

...

Tất cả đến mà không có điềm báo trước, đến nỗi khi được đưa khỏi căn phòng đó cô vẫn còn mơ hồ. Có người đưa cô tới một gian phòng khác, ép cô phải tiêm.

Sau mũi tiêm ấy, cô chìm vào một giấc ngủ dài.

Sau một giấc ngủ dài, ngoài cửa sổ giờ đang mưa, nước mưa tí tách, tí tách, còn không nhỏ.

Thở dài một hơi, Khang Kiều nghĩ cuối cùng cũng mưa rồi, mưa ít nhiều cũng làm dịu đi nhiệt độ nóng nực. Nhịp thở đều đều tới từ vòng tay cô. Cô cúi xuống nhìn.

https://thuviensach.vn

Tiểu Phàn đang bò trên người cô say ngủ. Cô đẩy đẩy thằng bé, sau đó nhìn thấy đôi mắt sưng húp của nó.

Cô buông tay bất lực.

Năm 2004, Khang Kiều mười chín tuổi, năm ấy, cô tiễn biệt người mẹ của mình.

Pre: “Hoắc Liên Ngao, mẹ tôi chết rồi, anh lấy gì để uy hiếp tôi lên giường với anh đây?”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Năm 2003 - 2004 (10)

Hoắc Chính Khải tổ chức cho Nghê Hải Đường một tang lễ long trọng. Bài vị của bà được đưa vào trong tổ miếu của nhà họ Hoắc, ở ngay bên cạnh Lâm Chi Hoa. Mặc dù không có giấy chứng nhận đăng ký kết hôn, nhưng sau khi qua đời, cuối cùng Nghê Hải Đường cũng được đội lên trước tên mình họ Hoắc mà bà mơ ước bấy lâu, trở thành Hoắc Nghê Ngọc Khiết.

Ngày tổ chức tang lễ, sếp cấp cao nhất thành phố đã công bố sự thật về vụ án ở tổ miếu nhà họ Hoắc xảy ra bốn ngày trước: Kẻ rút dao giết người là con trưởng của một thương nhân bán lẻ tại Malaisia. Một năm trước, thương nhân này vì không chịu nổi sự thật công ty phá sản đã chọn cách tự tử. Cậu con trai trưởng quy kết nguyên nhân cái chết của bố mình cho Hoắc Chính Khải, người đã lũng đoạn, chèn ép ngành bán lẻ một thời gian dài. Sau khi lên một kế hoạch tỉ mỉ, cuối cùng vào ngày 13 tháng 8 ấy, hắn đã ra tay hành hung. Khi đó, hiện trường hỗn loạn, cuối cùng con dao đã đâm trúng Nghê Hải Đường đứng bên cạnh Hoắc Chính Khải.

Hôm nay, những nhân vật có tên tuổi ở Bandar Seri Bagawan đều có mặt đông đủ, ngoài ra còn một số người cũng cất công vượt đường sá xa xôi tới dự tang lễ, các tổ chức công ích, Bộ Ngoại giao, đại sứ quán tại Brunei cũng cử đại diện tới, rất nhiều phóng viên báo đài lần lượt mang máy móc tới đưa tin.

Vòng hoa men theo linh cữu kéo thành một hàng dài ngút tầm mắt.

Họ gọi dịp ấy như một đại tang long trọng.

https://thuviensach.vn

Hoắc Chính Khải một tay dắt Khang Kiều, một tay dắt Hoắc Tiểu Phàn đứng ở vị trí người thân, tạ lễ từng người tới phúng viếng.

Năm 2004, Khang Kiều mười chín tuổi. Năm ấy, cô tham dự lễ tang thứ hai trong cuộc đời, trong lễ tang ấy, cô tiễn biệt mẹ của mình.

Một khoảng thời gian rất dài sau đó, Khang Kiều như một bệnh nhân hay quên. Ngủ dậy, cô lại đi tới trước cửa phòng Nghê Hải Đường, gõ cửa nói: "Mẹ, con đi học đây". Tan học về cô lại gõ cửa báo: "Mẹ, con về rồi". Lúc ăn sáng, cô cúi đầu uống sữa sau đó nói: "Mẹ, mẹ có phát hiện ra…". Nói tới đây cô khựng lại, hướng mặt ra ngoài. Đối diện là Hoắc Tiểu Phàn, nụ cười đã bớt đi. Còn rất nhiều, rất nhiều những giây phút như thế.

Ba ngày sau khi cử hành tang lễ, Hoắc Chính Khải tuyên bố công khai: Ông ta sẽ chuyển nhượng vĩnh viễn 5% cổ phần của mình sang tên Hoắc Tiểu Phàn. Đồng thời lúc này, một số bất động sản và quỹ tài chính của ông ta cũng được chuyển sang tên Khang Kiều.

Mọi người bên ngoài quy hành động này của Hoắc Chính Khải thành lý do ông ta đã nhận hai đứa con riêng. Đứng trước những tin đồn đó, Hoắc Chính Khải không có bất kỳ phản hồi nào. Đa phần ông ta luôn công khai biểu đạt rằng sau này ai gây khó dễ cho họ là coi như gây khó dễ cho ông ta.

Mọi người thì coi sự im lặng của ông ta là một cách ngầm thừa nhận, như vậy càng khiến cho rất nhiều danh gia vọng tộc đưa ra những luận điệu bất thành văn: Cho dù không có bất kỳ giấy tờ về mặt pháp lý nào nhưng mọi người ai cũng hiểu rõ.

Ngày 21 tháng 8, ngay sau ngày Hoắc Chính Khải phát biểu, quản gia Diêu sai người dọn đồ đạc của Khang Kiều và Hoắc Tiểu Phàn.

Nhìn mấy vali hành lý đã được thu dọn xong xuôi, Khang Kiều nắm tay Hoắc Tiểu Phàn, lần đầu tiên lạnh lùng với quản gia Diêu: "Quản gia Diêu,

https://thuviensach.vn

chú đang làm gì đây?”.

Quản gia Diêu giải thích: “Đây là ý của ông Hoắc. Khang Kiều, sau này cháu và Tiểu Phàn sẽ cùng ông Hoắc và cậu chủ Liên Ngao sống trong nhà lớn”.

Nhà lớn mà ông ấy nói chính là biệt thự chính của nhà họ Hoắc, nơi duy nhất có mái màu vàng. Nếu hình dung như chế độ quản lý hành chính của một quốc gia thì nơi đó tuyệt đối là trung tâm chính trị.

Từ biểu cảm và ngữ điệu của quản gia Diêu, ông ấy đang hết lòng thể hiện một điều: Ồ, những công chúa và hoàng tử không được yêu thương, hai cháu gặp may rồi, sau này có thể hưởng thụ rất nhiều vinh hoa phú quý.

Cô nhếch môi cười: “Không, sau này cháu và Tiểu Phàn sẽ luôn sống ở đây, không đi đâu hết”.

Ông ấy tỏ ra sửng sốt, há hốc miệng như định nói gì đó.

Khang Kiều cướp lời nói trước: “Chú chỉ cần chuyển lời của cháu tới chú Hoắc là được”.

Hậu quả của việc này là chập tối, Hoắc Chính Khải xuất hiện. Vẫn ở trong ngôi đình nghỉ mát kiểu Ả Rập ấy, Khang Kiều để Hoắc Tiểu Phàn ở nhà, mình đi cùng quản gia Diêu.

Khang Kiều nói với Hoắc Chính Khải: “Chú Hoắc, chỗ này nóng lắm, có cần vào trong ngồi không, bên trong có điều hòa”.

Hoắc Chính Khải hướng tầm nhìn về phía Đông Nam, đó là căn nhà ba tầng mà ba người họ nương tựa vào nhau mà sống từ khi Hoắc Tiểu Phàn chào đời.

https://thuviensach.vn

Ông ta chỉ nhìn nơi đó giây lát, ngắn ngủi như một sự qua quýt, rồi đáp: “Hôm khác đi, lát nữa chú Hoắc còn có buổi tiếp khách”.

Sau câu nói này Hoắc Chính Khải đi thẳng vào chủ đề chính. Ông ta thuật lại rằng đã hứa với Nghê Hải Đường sẽ chăm sóc thật tốt cho cô và Hoắc Tiểu Phàn.

Ông ta nói đối xử tốt không chỉ là cung cấp đầy đủ về tiền bạc và vật chất. Ông ta hy vọng những ngày tháng sau này có thể cùng chung sống, hơn nữa ông ta sẽ tôn trọng mỗi một sự lựa chọn của họ.

“Vì sao chú Hoắc bỗng nhiên đối tốt với hai đứa bọn con vậy?” Khang Kiều đột ngột hỏi.

Hoắc Chính Khải sững người.

Cô nhìn ông ta chăm chăm, từ tốn nói: “Con tưởng những lời quản gia Diêu nói lại đủ để chú Hoắc có một câu trả lời với mọi người rồi, con đã cố gắng rồi”.

“Khang Kiều…” Hoắc Chính Khải xoa xoa chóp mũi, ngữ khí ngượng ngập: “Những lời chú Hoắc nói với người ngoài không hề qua quýt, Khang Kiều…”.

“Cái chết của mẹ con không liên quan tới chú, chẳng phải đã có kết quả điều tra rồi sao?” Khang Kiều nói rành mạch: “Người đẩy mẹ con đã chủ động bước ra thừa nhận rồi, cái chết của mẹ con là một tai nạn ngoài ý muốn, không liên quan tới chú Hoắc. Chú không cần chịu bất kỳ trách nhiệm nào, đám người đó chẳng phải đã định nghĩa sự ra đi của mẹ con là phận bạc rồi ư?”.

Hoắc Chính Khải lại sững người, nhìn về phía Đông Nam rồi nhanh chóng quay đi, sau đó xoay người lại, quay lưng về phía Khang Kiều.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều không rời mắt khỏi gáy của ông ta.

Một lát sau, Hoắc Chính Khải nói bằng một giọng rất đau lòng: “Khang Kiều, con đang trách chú không bảo vệ tốt mẹ con sao? Chú đối tốt với Tiểu Phàn chẳng phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa ư?”.

Cô nhất thời á khẩu.

Khang Kiều luôn nhớ tới cuộc điện thoại của Hà Tiểu Vận: Bố của Hoắc Liên Ngao kéo mẹ cậu một cái, sau đó con dao kia đâm về phía mẹ cậu.

“Khang Kiều, con là chị gái của Tiểu Phàn, chú hy vọng con có thể bình tĩnh lại, cố gắng suy nghĩ cho Tiểu Phàn.”

Lúc này, một người đàn ông bình thường đến nhìn Tiểu Phàn còn không thèm lại gọi tên nó thật động lòng người, thật giống một người làm cha.

“Khang Kiều, trước khi mẹ con mất, chú đã hứa với bà ấy, sau này sẽ thử gánh vác trách nhiệm của người cha.”

Nửa tiếng sau, Khang Kiều và Hoắc Chính Khải đi đến một thống nhất: Khang Kiều và Hoắc Tiểu Phàn trước mắt có thể tạm thời sống ở đây, quản gia Diêu vẫn sẽ chuẩn bị phòng ốc cho họ ở biệt thự chính theo sở thích của mỗi người, khi nào họ muốn chuyển vào đều được. Sau này cứ vào những ngày quan trọng thì họ sẽ cùng ăn tối và bắt buộc phải tham gia vào một số buổi họp mặt trọng đại dưới danh nghĩa nhà họ Hoắc.

Hôm sau, lần lượt có những người làm vườn, nhân viên cắt cỏ chuyên nghiệp, cả một số người Khang Kiều không biết phụ trách việc gì vào ở trong ngôi nhà ba tầng, có cả quản gia nữa.

Bảo mẫu của Hoắc Tiểu Phàn được tăng lên thành hai người. Họ sửa lại phòng học của thằng bé. A Chân, người luôn thích nói chuyện thị phi, bị đuổi việc, đổi thành một người làm khác tên A Mi. Số người chăm lo sinh

https://thuviensach.vn

hoạt cho họ từ hai tăng lên thành bốn. Garage ô tô trước kia chỉ có khoảng hai, ba chiếc xe giờ được mở rộng ra, tăng thêm một cấp cảnh giới an ninh.

Trong khoảng thời gian bận rộn ấy, cửa phòng Hoắc Tiểu Phàn đa số đóng kín. Đứa bé từng mắng mẹ là "người đàn bà xấu xa" vì chị mình cuối cùng cũng biết cái gì gọi là nhung nhớ. Chúng khiến thằng bé cứ đêm về là hai mắt lại rưng rưng.

Mỗi lần như vậy, Khang Kiều lại kéo thằng bé vào lòng mình, nói đi nói lại: "Đừng sợ, còn có chị đây".

"Chị có khi nào lại bỗng dưng biến mất như mẹ không?"

"Không, vĩnh viễn không bao giờ."

Nửa tháng sau khi Nghê Hải Đường ra đi, Khang Kiều bắt gặp Hoắc Liên Ngao kể từ ngày xảy ra chuyện đã được đưa cấp tốc sang Singapore. Sau khi hung thủ bị bắt tại chỗ, Hoắc Chính Khải nhanh chóng đưa ra quyết định này vì khi mọi chuyện chưa rõ ràng, tình huống nào cũng có thể xảy ra.

Hôm qua, cuối cùng Cục cảnh sát thành phố cũng công khai báo cáo điều tra. Sự cố ngày 13 tháng 8 mang tính chất trả thù cá nhân, cậu con trai của thương nhân Malaisia bị tống giam, mọi việc cuối cùng cũng ngã ngũ.

Sự uy hiếp dành cho người thừa kế nhà họ Hoắc được giải thoát.

Khoảng bốn giờ chiều, giao Hoắc Tiểu Phàn cho bảo mẫu, Khang Kiều cầm theo túi và chìa khóa xe.

Ánh nắng Nam Á rất độc, càng là người có tiền thì nhà càng lắm hành lang, cây xanh được phủ kín hai bên hành lang. Sau cơn mưa lớn, những cây cối ấy càng xanh ngắt. Hoắc Liên Ngao mặc chiếc sơ mi vừa sáng vừa trắng xuất hiện ở đầu hành lang. Cây cối xung quanh như hắt ánh xanh lên

https://thuviensach.vn

áo anh, giống như một tinh linh xé tan mang sương bất ngờ xuất hiện trong rừng rậm.

Sau khi nhìn rõ người đứng ở đầu hành lang, bước chân cô không hề dừng lại, cứ thế tiến thẳng, đi lướt qua anh.

Anh giữ tay cô lại.

“Đầu gỗ!”

Cúi nhìn bàn tay của Hoắc Liên Ngao, cô lạnh lùng nói: “Buông ra”.

Làm như không nghe thấy, anh hỏi: “Em định đi đâu?”.

Không buông phải không? Khang Kiều cạy từng ngón tay của anh ra một. Khi cô bước xuống ba bậc thềm, sắp đi tới garage thì có những tiếng bước chân liên tiếp đuổi theo.

Hoắc Liên Ngao ở sau lưng cô, vẫn mang theo ngữ điệu của cậu chủ Liên Ngao: “Lúc này tốt nhất đừng chạy lung tung”.

Một bàn tay khác đè lên bàn tay đang đặt ở cửa xe của cô.

Hoắc Liên Ngao nói: “Em muốn đi đâu, tôi đưa em đi”.

Cô quay mặt sang: “Tránh xa tôi một chút”.

Dưới ánh đèn mơ hồ, trên lớp ga trải giường màu xanh mực. Hai cơ thể nhễ nhại mồ hôi chồng lên nhau, bầu không khí rất tốt, tốt vô cùng. Anh sẽ nói với cô vài câu. Ví dụ như câu “Tránh xa tôi ra” đúng kiểu Hoắc Liên Ngao thật ra là một lời cảnh cáo cao cấp: Mau cút ra xa, xa bao nhiêu hay bấy nhiêu. Bàn tay vuốt ve điểm mềm mại trước ngực cô, bờ môi chốc chốc lại chạm vào cô: “Đầu gỗ, sau này phải nhớ khi tôi nói em tránh xa tôi một chút thì tốt nhất em phải trốn thật xa”. Cậy lúc họ đang dính chặt vào nhau, cậy lúc đó giọng anh dịu dàng, cô thể hiện sự ngang ngạnh của con: “Anh

https://thuviensach.vn

sẽ nói với em mấy lời ấy ư?”, “Đương nhiên.” Cô lấy chân đá anh, chân bị giữ chặt, lát sau, trong phòng vọng ra tiếng họ triền miên, hơi thở nặng nề và cuối cùng hóa thành những tiếng gầm và thở dốc.

Sau đó, anh đẩy bờ vai cô: “Mau về đi”. Cô mệt đến không mở mắt nổi nữa, giả vờ như không nghe thấy, cô chỉ muốn nhắm mắt lại một chút thôi. Anh rất lạnh lùng nói với cô: “Muốn nằm ườn trên giường của tôi sao?”. Cơ thể mệt mỏi khẽ dịch chuyển, lặng lẽ mặc quần áo vào.

Trên hành lang trở về, gió đêm thổi qua, khiến tư duy của cô trở nên rất rõ ràng. Về sau cô đã hiểu, Hoắc Liên Ngao lúc nào cũng có thể nói câu: “Tránh xa tôi ra” với cô.

Khang Kiều gằn từng chữ: “Hoắc Liên Ngao, có cần tôi giải thích cho anh hiểu ý nghĩa đằng sau câu nói này không?”.

Khuôn mặt gần trong gang tấc vì câu nói của cô mà nhuốm vẻ tội lỗi. Anh bỏ tay ra, khẽ nói một câu: “Lái xe cẩn thận một chút”.

Chiếc xe đi ra khỏi cửa lớn nhà họ Hoắc, sau một đoạn đường ngắn, Khang Kiều phát hiện đám lính đánh thuê đến ngay sau đó.

Xe dừng lại trước cửa một siêu thị, Khang Kiều đi vào trong. Cô nhanh chóng rời đi từ cửa sau, rồi bắt một chiếc taxi, bảo lái xe đi vào một khu người giàu trong thành phố, cuối cùng dừng lại trước cửa một tòa nhà sang trọng.

Đứng trước cửa lớn, Khang Kiều nói rõ với bảo vệ ý muốn của mình. Lát sau, một phụ nữ trung niên với mái tóc cắt ngắn bước ra. Dưới sự dẫn dắt của người đó, cô gặp được người mình muốn gặp.

Hà Tiểu Vận.

https://thuviensach.vn

Vài ngày sau đó, Khang Kiều liên tục gọi điện cho Hà Tiểu Vận nhưng di động của cậu ta luôn không ai bắt máy. Cuối cùng, Khang Kiều nhờ một bạn học khác, có được địa chỉ nhà của Hà Tiểu Vận.

Hai người ngồi dối diện nhau dưới tán ô trong vườn.

Dường như đã sớm đoán ra ý định của Khang Kiều khi tới đây, Hà Tiểu Vận nói: “Xin lỗi cậu, lúc đó tớ không nên đường đột gọi cho cậu khi chưa làm rõ mọi chuyện”.

“Khang Kiều, khi đó tớ rất sợ, tất cả mọi người đều tháo chạy, hiện trường hỗn loạn. Mẹ tớ nói phán đoán sai trong những tình huống như thế là hết sức bình thường.” Hà Tiểu Vận vặn ngón tay, ngữ khí rất tự trách.

Thật sự là phán đoán sai lầm sao?

“Vậy vì sao gần đây không nhận điện thoại của tôi?” Khang Kiều tiến lại gần Hà Tiểu Vận.

Hà Tiểu Vận không né tránh. Cậu ta nói sau khi gọi cho Khang Kiều, di động của cậu ta rơi ngay tại chỗ. Về sau mẹ cậu ta nói chiếc di động đó xui xẻo nên không tìm lại nữa.

Quan sát thật kỹ nét mặt của Hà Tiểu Vận, Khang Kiều muốn tìm ra chút gượng gạo trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa ấy nhưng không có, từ đầu tới cuối chỉ viết đầy sự ăn năn.

Màn đêm buông xuống, Khang Kiều lái xe quay về.

Hoắc Liên Ngao đợi trong garage, cô vừa đóng cửa xe thì cửa garage đã bị khóa lại tự động.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Năm 2003 - 2004 (11)

Chiếc xe đi vào trong garage, vừa đóng cửa lại, Khang Kiều liền nhìn thấy Hoắc Liên Ngao đang khoanh tay đứng một bên. Anh cầm điều khiển từ xa, cánh cửa garage từ từ hạ xuống.

Trong garage chỉ còn lại Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều nghiêng người dựa vào xe, từ tốn cúi đầu nghịch chìa khóa.

“Di động tôi đưa em đâu?” Giọng của Hoắc Liên Ngao gần trong gang tấc.

“Ném đi rồi.” Cô thản nhiên trả lời.

Hơi thở của người kia lại sôi lên một chút, có thể thấy cậu chủ Liên Ngao đang giận dữ lắm.

Lát sau, anh nói: “Không sao, hôm khác tôi lại mua cho em”. Ngữ khí đó giống như nựng thú cưng.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Anh cụp mắt xuống.

Anh cất giọng hơi khàn: “Tôi xin lỗi em vì hành vi hôm đó. Tôi thừa nhận, những lời tôi nói hơi quá đáng”.

“Lời nào?” Cô hỏi anh.

“Nói rằng em giỏi diễn.” Giọng anh càng lúc càng trầm.

https://thuviensach.vn

Con gái ngon? Chị gái tốt? Mấy lời này cô đã sớm vứt xó từ tám trăm năm trước rồi.

“Khoảng thời gian ở Singapore, tôi bình tĩnh lại, phát hiện mấy lời đó của mình thật không tưởng tượng nổi. Tôi thừa nhận lúc đó khi nghe thấy em bắt tôi đối tốt với Tiểu Phàn một chút tôi không thoải mái lắm, cảm thấy như bị ai thao túng vậy. Từ trước đến nay tôi rất ghét cảm giác này, hơn nữa người này còn là con gái của người phụ nữ tôi ghét nhất nữa, thế nên mới có những chuyện sau đó, tôi luôn cảm thấy phải phản kích lại em một trận mới thoải mái được.”

“Xin lỗi, Khang Kiều.”

Hoắc Liên Ngao nhắc tới Singapore, Singapore…

Khang Kiều hỏi anh: “Hoắc Liên Ngao, anh ở Singapore có vui không?".

Cho dù mẹ cô sinh mạng nguy cấp, Hoắc Chính Khải vẫn ngay lập tức chủ trương sai vệ sỹ đưa Hoắc Liên Ngao đi. Khang Kiều luôn nghĩ nếu Hoắc Chính Khải chọn đưa mẹ cô vào bệnh viện trước, có phải kết quả sẽ khác không.

Thế nên, bây giờ cô vô cùng căm hận Hoắc Liên Ngao.

“Hoắc Liên Ngao, anh ở Singapore có vui không?”

Lời cô nói khiến anh ngước mắt lên, bốn mắt nhìn nhau, anh lắc đầu.

“Không tốt lắm, tôi từng thử rời khỏi đó nhưng chưa lần nào thành công. Có lúc tôi nghĩ, bây giờ có lẽ đầu gỗ đang rất buồn.”

Bây giờ Hoắc Liên Ngao đang diễn trò gì đây?

Đúng rồi, lúc đó Hoắc Liên Ngao cũng có mặt ở hiện trường.

https://thuviensach.vn

Nhìn Hoắc Liên Ngao, thu lại biểu cảm hờ hững, cô dịu giọng gọi:

“Liên Ngao, Hà Tiểu Vận nói hôm đó anh cũng có mặt ở hiện trường, hơn nữa còn đứng rất gần mẹ tôi. Anh có thể nói cho tôi biết con dao ấy đã đâm vào người mẹ tôi như thế nào không?”

Khi nói những lời này, ánh mắt Khang Kiều không rời khỏi Hoắc Liên Ngao giây nào. Khuôn mặt đó hơi nhăn lại, anh cất giọng có phần kinh ngạc: “Vì sao bỗng nhiên hỏi tôi chuyện này, phía cảnh sát đã công bố kết quả điều tra rồi”.

“Liên Ngao, tôi muốn nghe anh nói.”

Lời kể của Hoắc Liên Ngao không khác mấy so với Hà Tiểu Vận. Khi đó hiện trường hỗn loạn, khi anh hoàn hồn lại thì con dao đã bị đâm vào người Nghê Hải Đường rồi.

Lòng bàn tay anh nhẹ nhàng áp lên má cô: “Tôi biết bây giờ em đang rất buồn, hãy nhớ kỹ lời tôi nói, sau này tôi sẽ không để bất kỳ ai ức hiếp em nữa”.

Cô nhìn anh cười, đúng là cha nào con nấy.

“Có phải anh cũng hứa với mẹ tôi sẽ chăm sóc tôi và Tiểu Phàn như bố anh không?”

Anh tảng lờ câu nói châm chọc của cô.

“Đầu gỗ, tôi đã dạy dỗ cho Marche một bài rồi. Marche và người nhà của cô ta bây giờ đang ong đầu. Đầu gỗ, em vui hơn chút nào không?”

“Vì sao lại né tránh câu hỏi của tôi? Có phải có điều gì khó nói không?”

“Tôi đã lùi thời gian qua Mỹ nửa tháng. Bà ngoại hỏi tôi vì sao, tôi nói tôi phải ở bên cạnh một người. Bây giờ là lúc người này đau buồn nhất, tôi

https://thuviensach.vn

muốn ở bên cô ấy.”

“Đừng có né tránh câu hỏi của tôi, Hoắc Liên Ngao!”

“Đúng rồi, hình như em không thích cả Masako, em không thích thì tôi sẽ không qua lại với cô ta nữa, ngày mai tôi sẽ cắt đứt quan hệ với cô ta.”

Khang Kiều kéo cao giọng, giọng cô trong phút chốc vượt qua cả giọng của Hoắc Liên Ngao: “Vì sao né tránh câu hỏi của tôi? Hoắc Liên Ngao, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng anh và bố anh biết ăn năn hối cải…”

Sau đó, giọng anh còn cao hơn: Em có thôi đi không?

“Phải, lúc đó tôi có mặt. Mẹ em cực kỳ đáng ghét, trước khi chết còn không quên gây sức ép cho tôi. Bà ta cứ dùng đôi mắt đó lườm tôi. Em không biết dáng vẻ đó đáng sợ thế nào đâu. Em cũng biết là tôi và em đã quen hệ. Phải, lúc đó tôi chột dạ, lúc đó tôi nghĩ nếu tôi không thể hiện tử tế, có lẽ bà ta sẽ bám riết như âm hồn ấy. Sau đó tôi bước lên, nói rằng: ‘Dì à, dì yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện mà dì lo lắng đâu’. Câu trả lời của tôi như vậy đấy, em hài lòng chưa?”

“Em và Hoắc Tiểu Phàn phải thấy may mắn vì có một bà mẹ giả hoạt. Sau này tôi sẽ thể hiện thành ý của mình. Nhưng, nếu như em còn tiếp tục duy trì cái vẻ xúi quẩy này, tôi chỉ có thể xin lỗi mẹ em thôi vì con gái của bà ta là một đồ ngốc không biết điều.”

Nói xong, Hoắc Liên Ngao giận dữ bỏ đi.

Hôm sau, một vài trang mạng đăng một chùm ảnh của Fukuda Masako và Hoắc Liên Ngao ở sân bay thành phố. Trong ảnh, nét mặt cô ta ủ rũ, còn Hoắc Liên Ngao thì thể hiện vẻ lịch sự, xa cách.

Khi nhận phỏng vấn ở sân bay, anh sửa lại câu nói lúc trước về quan hệ giữa mình và Masako. Anh tỏ rõ thái độ cô ta không phải mẫu con gái mình

https://thuviensach.vn

thích.

Bữa tối, Khang Kiều nhìn thấy Hoắc Liên Ngao bất ngờ xuất hiện tại bàn ăn của họ. Anh ngồi bên cạnh Hoắc Tiểu Phàn. Anh đang chọc cho nó nói chuyện. Vì sự xuất hiện của anh, vẻ mặt thằng bé cũng tươi sáng hơn một chút. Liếc nhìn nó, Khang Kiều cúi đầu, tập trung ăn uống.

Sau khi ăn xong, Hoắc Liên Ngao cùng Hoắc Tiểu Phàn chơi trò chơi, xem phim hoạt hình. Khoảng mười giờ, anh bế thằng bé đã say ngủ trên sô pha về phòng.

Đợi mọi việc xong xuôi, anh nói với Khang Kiều: “Tôi về đây”.

Mấy ngày sau đó, tình hình như vậy vẫn tiếp tục duy trì. Trong chuyện này còn phải nhắc một chút tới Hoắc Chính Khải. Cứ cách vài ngày, ông ta lại gọi điện thoại tới, nhưng Hoắc Tiểu Phàn không nhận dù chỉ một lần.

Tháng chín tới, nửa vầng trăng treo trên trời. Cùng với điệu nhạc, Khang Kiều xoay trong từng vòng trên bãi cỏ ở vườn sau. Cũng chẳng biết đã xoay bao nhiêu vòng, khi cơ thể sắp mất đi cân bằng, có một đôi tay đỡ lấy cô.

Cô ngẩn người, phân biệt khuôn mặt trước mắt, cô đã xoay đến choáng váng đầu óc rồi.

Trong lúc sững sờ, đôi tay ấy tháo tai nghe của cô ra. Anh bỏ nó vào trong tai mình. Vài giây sau, anh tắt luôn chiếc walkman của cô đi. Anh nói sau này ít nghe loại nhạc này thôi, nếu thật sự muốn nghe thì cho nhỏ đi, nếu không sẽ ảnh hưởng tới thính lực.

Rồi anh nói: “Đầu gỗ, chúng ta giảng hòa đi”.

Lúc này, Khang Kiều đang nghĩ bụng vì sao Hà Tiểu Vận lại chuyển trường. Hôm nay lúc tới trường điểm danh, cô nghe được tin cậu ta đã

https://thuviensach.vn

chuyển trường. Phía nhà trường đưa ra lý do là Hà Tiểu Vận đã đệ đơn từ năm ngoái, họ còn cho cô xem cả đơn xin chuyển trường.

Nghe nói công ty của bố cậu ta ở Canada, chuyện này nghe hết sức đương nhiên.

Trong lúc mơ hồ, Khang Kiều nghe thấy Hoắc Liên Ngao hỏi mình: "Đầu gỗ, em thích loại di động nào, màu gì?".

Hoàn hồn lại, Khang Kiều nhìn Hoắc Liên Ngao, ánh đèn ngoài vườn và ánh trăng lờ mờ trên đỉnh đầu khiến xung quanh như rơi vào mộng cảnh.

Lòng bàn tay anh áp lên má cô, má cô dựa vào tay anh lấy lòng.

"Ngày mai chúng ta cùng đi chọn di động." Trong ngữ khí của anh mang theo chút hân hoan.

"Liên Ngao!" Dường như bị mê hoặc bởi bầu không khí, cô lẩm bẩm: "Chẳng phải anh nói sẽ cai nghiện cơ thể tôi sao? Hử? Vì sao còn tặng tôi di động? Anh có biết có một khoảng thời gian tôi cực kỳ ghét nó. Tôi ghét việc nó cứ kêu lên là tôi phải ngoan ngoãn bò lên giường của anh. Còn nữa, Hoắc Liên Ngao, anh nên nhớ, bây giờ Nghê Hải Đường đã chết rồi, anh có tặng di động cho tôi cũng chẳng có ích gì".

Nói xong, cõi lòng Khang Kiều bỗng trở nên vui vẻ. Cô vừa cười vừa nói nhanh: "Hoắc Liên Ngao, mẹ tôi chết rồi, đống ảnh trong tay anh giờ hoàn toàn vô dụng".

Xem kìa, cô cười đến chảy cả nước mắt, cười một cách sỗ sàng: "Cậu chủ Liên Ngao, cậu chủ Liên Ngao của tôi ơi, giờ anh lấy gì để uy hiếp tôi lên giường với anh đây?".

"Hoắc Liên Ngao, hay là, anh nói chân tướng cho tôi biết đi." Thu lại nụ cười, cô cất giọng nghiêm túc: "Nếu anh nói chân tướng cho tôi biết, tôi sẽ

https://thuviensach.vn

lên giường với anh. Tôi chắc chắn sẽ gọi là đến như ngày trước. Mẹ tôi chỉ thích tiền và châu báu thôi, bà chưa từng làm hại ai. Bà nói bà sẽ trở nên tốt đẹp, năm sau sẽ tốt đẹp hơn năm trước. Bà đã thật sự làm được, tôi biết. Tôi còn biết tận sâu trong lòng bà vẫn còn yêu bố anh. Nhưng ông ta đã làm gì với bà?".

"Khang Kiều." Tiếng gọi dịu dàng.

"Ừm." Cô ngước mắt lên.

"Có thật là tôi nói chân tướng cho em, em sẽ lên giường với tôi không?" Anh dịu giọng hỏi cô.

Cô gật đầu.

Nụ cười khẽ và hơi thở phả lên mặt cô.

"Tôi sẽ không lên giường với một người bị chứng hoang tưởng." Tay anh trượt xuống, "Tôi khuyên em nên dừng lại ở đây, tôi sẽ coi hành động của em mấy ngày qua là vì quá đau lòng mà thôi".

"Tiền bạc, xe cộ, bất động sản, sự khẳng định của người ngoài… có phải đã khiến em sinh ra ảo giác không? Khiến em tưởng rằng bây giờ em có rất nhiều? Thật ra, tôi phải nói rằng bây giờ em vẫn chẳng có gì cả. Không những em mà cả Hoắc Tiểu Phàn nữa. Chỉ cần tôi muốn, tôi có thể giật lại bất cứ lúc nào. Nếu muốn yên bình sống thì hãy ngoan ngoãn. Đây là lời cảnh cáo của tôi. Nếu em nghi ngờ những lời tôi nói thì cứ thử mà xem."

"Còn nữa, chỉ cần tôi còn suy nghĩ muốn lên giường với em thì tôi sẽ có cách khiến em ngoan ngoãn thực hiện. Tôi không phải Chu Tùng An."

Nói xong, Hoắc Liên Ngao quay đầu đi thẳng.

https://thuviensach.vn

Chập tối hôm sau, Hoắc Liên Ngao lại vô duyên vô cớ xuất hiện, chơi cùng Hoắc Tiểu Phàn như lần trước.

Trong bữa tối, anh vẫn ngồi bên cạnh thằng bé. Ăn được quá nửa, Hoắc Liên Ngao bỗng nói rằng luật sự đã bắt tay vào giải quyết việc người giám hộ cho Hoắc Tiểu Phàn. Cùng với sự ra đi của Nghê Hải Đường, người giám hộ của thằng bé dĩ nhiên là Hoắc Chính Khải.

“Bố tôi nói muốn đưa Tiểu Phàn qua châu Úc, hơn nữa chắc chắn sẽ đưa.” Hoắc Liên Ngao nói: “Tiểu Phàn bây giờ đã không còn là Tiểu Phàn ngày xưa nữa rồi”.

Câu nói của anh khiến dao dĩa trong tay Khang Kiều rơi xuống đất. Cô quay sang nhìn nó, khuôn mặt thằng bé hoang mang. Nó cũng nghe hiểu câu nói của Hoắc Liên Ngao.

Sau đó nó hỏi: “Chị cũng đi chứ ạ?”.

Hoắc Liên Ngao lắc đầu: “Anh Liên Ngao lúc nhỏ cũng giống Tiểu Phàn, bị đưa đi từ khi còn bé tý. Người lớn luôn coi đây là việc để rèn luyện tính tự lập cho con trẻ, thế nên chị em dĩ nhiên không thể đi cùng”.

Tối ấy, Khang Kiều hứa hẹn với Hoắc Tiểu Phàn những lời anh Liên Ngao của nó nói chỉ là đùa cợt. Sau khi dỗ được nó lên giường đi ngủ, cô mới gõ cửa phòng anh.

Cửa bật mở.

Cô dựa lưng vào cánh cửa, mặc cho anh nhẹ nhàng cọ qua tóc mai của mình. Khi môi anh sắp dán lên môi cô, cô khẽ lên tiếng: “Anh có cách, đúng không?”.

“Em không muốn để Tiểu Phàn đi?”

https://thuviensach.vn

Cô gật đầu.

Anh chạm nhẹ lên môi cô, thì thầm: “Chỉ cần em muốn, tôi sẽ giúp em”.

Khi môi anh rơi xuống môi cô, cô quay mặt đi, lòng bàn tay anh đặt lên má cô, kéo cô lại đối mặt với mình. Anh cúi đầu tìm chính xác bờ môi cô, ngậm lấy, nghiền nát, đầu lưỡi nhẹ nhàng men theo cánh môi, từ từ cạy mở hàm răng của cô để kiếm tìm. Đồng thời tay anh cũng thò vào trong quần áo của cô, tới tận áo lọt, để vân vê, đùa nghịch.

Tiếng chuông đồng hồ mười hai giờ vang lên, anh thả cô ra, cài lại áo lót cẩn thận sau đó gài tóc cô lên vành tai.

Anh hôn lên trán cô, nói khẽ: “Ngày mai còn phải đi học, về sớm đi”.

“Được.” Cô đáp rồi quay người.

“Đợi đã.” Anh giữ tay cô.

Cơ thể cô cứng đờ nhưng không quay lại.

“Tôi bảo đảm ngày mai sau khi em đi học về, sẽ không xuất hiện chủ đề này nữa.”

“Được.”

“Em không biểu đạt chút gì với tôi ư?”

Dưới sự tác động của anh, cô quay đầu lại, kiễng chân lên, hôn nhẹ lên môi anh, bấy giờ anh mới buông tay cô ra.

Ngày đầu tiên của học kỳ mới, Khang Kiều điều chỉnh đồng hồ báo thức lên trước nửa tiếng. Hôm nay cũng là ngày đầu tiên Hoắc Tiểu Phàn đi học. Một vài gia đình di dân sang Brunei vẫn giữ thói quen truyền thống, ngày

https://thuviensach.vn

đầu tiên một đứa trẻ đi học sẽ được ăn đậu phụ với rau hẹ. Nghe nói như vậy thì thành tích của đứa trẻ sẽ rất tốt.

Đặt món ấy lên bàn, người phụ nữ trung niên đang sửa sang quần áo cho Hoắc Tiểu Phàn tên là dì Ngô, là quản gia riêng của họ, cũng là một nhân vật tranh chức quản gia đời kế tiếp sau quản gia Diêu.

Đúng bảy giờ, Khang Kiều mặc bộ đồng phục màu xanh trắng, dắt tay Hoắc Tiểu Phàn chào tạm biệt dì Ngô. Chiếc xe đưa họ đến trường đợi một bên. Từ hôm nay trở đi, chiếc Rolls-Royce màu đen này sẽ có nhiệm vụ duy nhất là đưa đón hai người họ.

Sau khi nói tạm biệt, họ bước lên xe. Chiếc xe đưa Khang Kiều tới trường trước rồi đến trường của Hoắc Tiểu Phàn. Xe đỗ trước cổng trường nữ sinh thành phố. Hoắc Tiểu Phàn nắm tay cô, đáy mắt thằng bé lộ ra chút sợ sệt.

Cô hôn lên trán nó và nói: “Hoắc Tiểu Phàn là tiểu thiên sứ, thế nên nhất định có rất nhiều người muốn làm bạn với em mà”.

“Thật không ạ?”

Khang Kiều gật đầu chắc nịch.

Đứng trước cổng trường, nhìn theo bóng chiếc xe khuất dần, cô vẫy tay với Hoắc Tiểu Phàn vẫn đang ngoái đầu lại cho tới khi xe biến mất hẳn.

Khi tan học về nhà, vừa bước chân lên bãi cỏ vườn hoa, Khang Kiều liền thấy Hoắc Tiểu Phàn chạy về phía đó. Đó là nụ cười đầu tiên cô nhìn thấy từ khi Nghê Hải Đường không còn nữa.

Theo sau nó là Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

“Chị ơi, anh Liên Ngao vừa nói anh ấy sẽ không đưa em qua Úc nữa.” Ôm chặt chân cô, nó cất giọng hân hoan.

Đêm xuống, sau một màn dây dưa, cô dựa lên tường thở dốc. Anh dựa đầu vào vai cô mệt mỏi. Nhìn đồng hồ trên tường, cô đẩy vai anh: “Mai tôi còn phải đi học”.

“Ừm” một tiếng, anh rời khỏi vai cô. Đây là lần đầu tiên Hoắc Liên Ngao tới phòng Khang Kiều. Nhìn quanh một lượt, anh khẽ nói: “Cảm giác ở phòng em cũng không tệ”.

Vì câu nói này, trái tim nhảy dựng lên, Khang Kiều cứng đờ người khi ánh mắt anh nhìn xuống giường cô.

Anh quay về phía cô, giơ tay véo má cô: “Tôi biết ngay nói vậy em sẽ căng thẳng mà”.

“Tôi thích nhìn thấy em căng thẳng, đáng yêu hơn những cô gái khác.”

Cô quay mặt đi, né tránh nụ cười và hơi thở của Hoắc Liên Ngao.

Rất lâu sau.

“Tôi phải về rồi.”

Cô gật đầu.

Cánh cửa sắp khép lại, anh chống tay lên cửa, giữ lại một phần tư khe hẹp. Anh ở bên ngoài, cô ở bên trong.

Anh nhìn cô.

“Còn chuyện gì sao?” Cô hỏi anh.

Anh nhìn sâu vào mắt cô.

https://thuviensach.vn

“Sau này, tôi sẽ khôn để bất kỳ ai bắt nạt em và Tiểu Phàn. Câu này vĩnh viễn có hiệu lực. Tôi cũng sẽ không lừa gạt em như trước nữa.”

Sau đó, anh đưa ngón cái chạm lên chóp mũi cô.

“Điều kiện tiên quyết là em phải ngoan ngoãn, không được gây chuyện.”

Đóng cửa lại, trèo lên giường, cô tắt đèn, nhìn chong chong lên trần nhà.

Giống như để chứng minh cho câu nói của Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều gặp phải kẻ tới kiếm chuyện. Hơn bốn giờ chiều, còn một tiết nữa là tan học.

Nhận được điện thoại từ phòng giáo vụ, Khang Kiều gặp được người không lâu trước đó đã đẩy cô xuống hồ, khiến cô thảm hại trước cổng trường.

Khoảng mười phút sau, cô gọi điện cho Hoắc Liên Ngao: “Hoắc Liên Ngao, có kẻ định ăn hiếp em!”.

Pre: “Mấy người không được phép đụng vào một sợi tóc của cô ấy, thậm chí đến suy nghĩ dại dột muốn đụng cũng không được!”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Năm 2003 - 2004 (12)

Bố của Marche kinh doanh đồ ăn nước ngọt, khoảng thời gian gần đây Cục an toàn vệ sinh thực phẩm đã nhận được rất nhiều cuộc điện thoại khiếu nại chất lượng sản phẩm của gia đình cô ta, về sau doanh nghiệp bị Chính phủ ra lệnh ngừng sản xuất kinh doanh để sửa đổi, tái cơ cấu. Cô ta cảm thấy mọi chuyện nhất định do cô con riêng của nhà Hoắc Liên Ngao thao túng.

Marche còn dẫn theo cả đám bạn tới, một đoàn khoảng bảy, tám người chặn Khang Kiều ở góc tường. Năm phút sau, Khang Kiều gọi điện thoại cho Hoắc Liên Ngao: “Liên Ngao, có kẻ định ăn hiếp em”.

Khang Kiều nói câu đó không hề nhỏ. Những người đang đứng gần cô đưa mắt nhìn nhau. Marche đang giật tóc cô cũng buông tay. Khang Kiều vừa ngắt máy thì chuông di động của Marche vang lên.

Nhận xong điện thoại, Marche tươi tỉnh, đập di động vào đầu Khang Kiều, biểu cảm hoàn toàn không còn vẻ phập phồng lúc trước. Cô ta cười khanh khách: “Cô có biết Hoắc Liên Ngao nói gì với tôi không? Anh ấy nói: ‘Marche, trò bơi lội vui thế sao không gọi tôi?’”.

Sau khi đắc ý chán, Marche cảm thấy cần phải tìm một nơi mát mẻ để chơi trò bơi lộ. Ở gần trường nữ sinh có một quán bar âm nhạc được trang hoàng đẹp nhất. Nói dễ nghe một chút thì là nơi cung cấp môi trường giao lưu âm nhạc cho học sinh của trường, nói khó nghe hơn thì chính là nơi tìm niềm vui của đám con nhà giàu.

Khang Kiều bị họ kéo vào đó.

https://thuviensach.vn

Trong lúc đợi Hoắc Liên Ngao đến, Marche lần lượt lấy danh nghĩa người nghĩ ra trò chơi để gọi điện cho bạn bè của cô ta. Khoảng nửa tiếng sau, quán bar từ mười mấy người trở thành có hàng trăm người, trong đố không ít người thường xuyên ra vào nhà Hoắc Liên Ngao.

Họ còn bảo ban nhạc tiến hành biểu diễn.

Ấn tượng lần đầu tiên gặp Hoắc Liên Ngao của Văn Tú Thanh không tốt lắm.

Không, phải nói là hơi tệ. Con người Hoắc Liên Ngao dường như tập hợp mọi điểm mà Văn Tú Thanh ghét, mặc những bộ quần áo và những đôi giày đắt tiền chết người, lái một chiếc xe có giá bằng cả căn nhà.

Xe anh dừng lại trước cửa quán bar. Anh bước xuống, rất nhiều cô gái đứng quây xung quanh hét lên ầm ĩ. Đám con gái nói giọng như sắp khóc: “Hoắc Liên Ngao đấy, đúng là Hoắc Liên Ngao thật rồi!”. Văn Tú Thanh biết cái tên này, đây là một nhân vật như sao trên trời. Văn Tú Thanh đã không chỉ một lần nhìn thấy anh, nhưng chỉ toàn qua ti vi. Ấn tượng về anh là một nhân vật đẹp như bước ra từ trong phim hoạt hình.

Sở dĩ Văn Tú Thanh xuất hiện ở cửa quán bar vì Khải Kỳ cứ ép cô ta phải đến xem náo nhiệt. Nghe nói, hôm nay ở quán bar âm nhạc sẽ có người bị xử lý, vì thế họ đến khá sớm và cũng chiếm được một vị trí không tồi.

Khi chiếc xe sang trọng của Hoắc Liên Ngao xuất hiện, Khải Kỳ làm một động tác khoa trương như sắp ngất, cất giọng phấn khích: “Hoắc Liên Ngao còn đẹp hơn trên ti vi nữa”.

Lúc này, Hoắc Liên Ngao vừa hay đi vào khu vực của họ. Anh chỉ cách họ khoảng vài bước. Theo đầu ngón tay run rẩy của Khải Kỳ, Văn Tú Thanh nhìn thấy Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

Giống như Khải Kỳ nói, Hoắc Liên Ngao thật sự đẹp hơn cả trên ti vi, hơn nữa chân còn rất dài, chỉ đi vài bước đã tiến vào trong quán. Lát sau, các nhân viên từ trong quán bar đi ra tiến hành dọn dẹp.

Văn Tú Thanh đạp xe về nhà, trước mặt là hoàng hôn ngợp trời. Cô ta ra sức đạp, trong lòng mơ hồ nghĩ: Không biết người xui xẻo bị dằn mặt trong quán bar hôm nay là ai?

Lúc này Văn Tú Thanh không thể ngờ có một ngày cô ta và Hoắc Liên Ngao lại oan gia ngõ hẹp.

Cả quán bar im phăng phắc, khi tất cả mọi người đang mắt chữ A mồm chữ O, Hoắc Liên Ngao đã hoàn thành xong một loạt động tác: Giật lấy dùi trống từ tay trống, đâm mạnh vào, phá giá trống. Chiếc giá đổ xuống đầu Marche đứng bên cạnh anh. Anh giơ tay thực hiện một động tác đánh trả rất đẹp trên không, chiếc dùi đánh thẳng vào phần dưới của giá trống.

Tất cả mọi người ngậm miệng vào ngay sau thanh âm dữ dội ấy, cụp mắt xuống cũng nhanh như khép miệng.

Dáng vẻ khôi hài của Marche khiến vài người bụm miệng, cũng có người ra mặt làm người tốt, nói: “Liên Ngao, đừng làm vậy”.

“Nếu mấy người không muốn gặp chuyện tương tự như Marche thì yên lặng chút đi!”

Thế là tất cả lại im ắng không tưởng, âm thanh duy nhất phát ra chỉ còn lại Marche đang bị giá trống đội lên đầu. Cô ta ra sức giật nó xuống.

“Marche! Nếu cô không muốn nhà hàng của gia đình cô bị cấm vĩnh viễn thì tốt nhất cô nên thông minh một chút đi.”

Marche cũng im lặng theo, không còn bứt rứt chuyện ngoại hình của mình lúc này khó coi cỡ nào.

https://thuviensach.vn

Hai cô nhóc ban nãy còn đang ấn Khang Kiều xuống ghế, lúc này cũng ngoan ngoãn buông tay.

Khang Kiều đứng lên, ngoan ngoãn đi về phía anh, đứng sát vào anh.

Hoắc Liên Ngao cầm dùi trống chĩa vào mặt từng người một, tốc độ rất chậm: “Sau này mấy người muốn chơi trò gì là việc của mấy người”.

Anh ném dùi trống xuống đất, nắm lấy tay cô.

“Nhưng có một chuyện mấy người bắt buộc phải ghi nhớ. tôi không muốn nhìn thấy những chuyện kiểu này xảy ra thêm lần nữa. Người này, mấy người không được phép đụng vào dù chỉ một sợi tóc, thậm chí nghĩ thôi cũng không được.”

Nói xong, Hoắc Liên Ngao kéo Khang Kiều đi ra phía cửa. Khang Kiều ngoan ngoãn đi theo, gần tới cửa, Khang Kiều cảm thấy mình cần phải nói gì đó, bèn bảo Hoắc Liên Ngao đợi một chút.

Không đợi anh cho phép, cô hất tay anh ra, quay đầu lại, cười với những kẻ mười phút trước còn đang đợi xem trò cười của cô.

“Mấy người không xem ti vi hay đọc báo à? Nếu bình thường mấy người chú ý tới tin tức thời sự một chút thì sẽ không làm mấy chuyện ngu xuẩn này đâu nhỉ? Thân phận của tôi giờ ghê gớm lắm, quan hệ của tôi và Liên Ngao bây giờ chắc không cần tôi nói với mấy người nữa phải không?”

Cô cười càng thoải mái khi nhìn thấy những nét mặt ngượng ngập đó.

“Nghe đây, sau này gặp tôi thì phải ngoan ngoãn gọi tôi một tiếng ‘chị gái’ như Hoắc Liên Ngao, nghe hiểu...”

Tiếng “chưa” của cô vì động tác của Hoắc Liên Ngao ra đến cửa quán bar mới bật ra.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Hắc” của Hoắc Liên Ngao đỗ trước cửa, con Ferrari màu đen gạch ngói. Cậu chủ Liên Ngao rất chung tình với Ferrari, các chiếc xe trong garage của anh nhất loạt đều là của hãng này. Anh mở cửa xe, Khang Kiều bị anh nhét vào trong.

Cô còn chưa ngồi vững, chiếc xe đã lao đi như một mũi tên. Sau khi đập đầu cái “rầm” vào cửa, cô ngoan ngoãn cài dây an toàn và im lặng.

Chiếc xe dừng lại bên bờ biển, không ai nói câu nào. Khang Kiều uể oải nhìn xung quanh. Cả mặt biển nối liền bờ biển đã bị bóng tối nhấn chìm, y hệt như ngày ấy. Cô quay mặt sang, nói với anh: “Lên cơn nghiện rồi hả? Lại muốn thêm một lần?”.

Hoắc Liên Ngao không phản ứng gì, chỉ ho khan mấy tiếng. Khang Kiều ngồi nghiêm chỉnh lại, tiếp tục lải nhải: “Hoắc Liên Ngao, bây giờ ai ai cũng cho rằng anh là em trai ruột, em trai ruột ấy”.

Cuối cùng, cậu chủ Liên Ngao im lìm nãy giờ cũng chịu lên tiếng: “Thế nên?”.

Tháo dây an toàn ra, cô nghiêng người, nhìn ra mặt biển đen ngòm ngoài kia: “Hoắc Liên Ngao, anh bảo sau này nếu chúng ta thân mật mà bị phát hiện, mấy người đó liệu có sửng sốt không?”.

Anh từ sau lưng dán chặt lấy cô, dựa đầu vào vai cô, khiến đầu cô và anh dựa sát vào nhau. Còn một tay kia thì thẳng thừng vén váy cô lên, động tác thô lỗ. Khang Kiều không để tâm, chỉ nói: “Tới lúc đó, anh đoán sau lưng họ sẽ nói gì chúng ta?”.

“Em nói xem, hm?” Anh ngậm lấy vành tai cô, lẩm bẩm: “Đầu gỗ, em không biết phải không? Có những người bẩm sinh đã thích kích thích, giống như giây phút này, em không nhắc tôi vẫn chưa có ý định, nhưng em vừa nói, tôi lại muốn làm chuyện khác rồi. Đặc biệt là sau khi em nói với họ những lời đó. Tôi không sợ chuyện ấy đâu, ngược lại, sau khi nghe giả

https://thuviensach.vn

thiết đó, tôi lại cảm thấy rất kích thích. Sau này đừng giở mấy trò đó, dù em làm gì thì cũng vô ích thôi, hiểu không?". Cô cắn chặt môi, không để bản thân phát ra âm thanh nào. Anh thì thầm bên tai cô: "Em phải ngoan, nếu không lần sau sẽ là thứ khác tiến vào đấy. Dù em muốn hay không muốn, tới lúc đó người mất mặt vẫn là em".

Hôm sau, khi tan học, Khang Kiều nhìn thấy Chu Tùng An đợi trước cổng trường. Khi mẹ cô mất cũng là lúc ông nội của Chu Tùng An qua đời.

Anh ấy đứng đó vẫy tay với cô.

Ngẫm nghĩ một chút, Khang Kiều bảo tài xế về nhà trước.

Giống như rất nhiều lần trước, Khang Kiều và Chu Tùng An đi sóng vai nhau, men theo con đường thẳng tắp không có điểm tận cùng. Cho dù không nói gì họ vẫn không cảm thấy nhàm chán, cho dù im lặng quá lâu cũng không cảm thấy gượng gạo.

Khi đi ngang qua cửa hàng nước ngọt, Chu Tùng An hỏi cô có khát không? Khang Kiều gật đầu.

Chu Tùng An đưa Coca cho cô. Cô bật nắp lon, khí ga bắn hết lên mặt và quần áo của Khang Kiều, mấy cô gái đi ngang qua cô ôm miệng cười trộm.

Cô giậm chân: "Chu Tùng An, anh có thể ấu trĩ hơn nữa không?".

Anh ấy cầm khăn giấy đã được chuẩn bị sẵn chậm rãi lau mặt cô thật sạch sẽ và nói: "Giờ trông đỡ hơn nhiều rồi, ban nãy cứ xầm xì ấy".

Lau xong, anh ấy nhìn cô thở dài: "Em gầy rồi".

Khang Kiều cụp mắt xuống.

Họ đứng song song dựa vào bức tường sơn, nhìn lên bầu trời. Đây là thời điểm đẹp nhất ở Brunei, ánh chiều tà đỏ rực luôn khiến đảo quốc ở phía

https://thuviensach.vn

Nam Thái Bình Dương này nhuộm thành một tác phẩm kinh điển, chỉ một nét bút tùy hứng cũng đủ khiến người ngỡ ngàng.

Bầu trời như sắp bùng cháy.

“Bác cả của anh gửi lời chia buồn với em.”

Bác cả? À…

“Mấy hôm trước anh mới biết thì ra mẹ em là bệnh nhân của bác cả. Ông ấy nói mẹ em là một người rất tốt.”

Nếu trước đây nghe những lời này, chắc Khang Kiều sẽ tức giận. Nhưng giờ thì không, vì người đã không còn nữa rồi, chẳng giận bà được nữa.

Ngẩn người nhìn trời, bàn tay cô bị âm thầm nắm lấy. Khang Kiều không giãy giụa mà lựa chọn nắm ngược lại. Lúc này, cô và anh ấy đều vừa mất đi người thân, họ đang dùng cách của mình để tưởng nhớ những người đã xa.

Tiếng còi xe đinh tai kéo Khang Kiều gọi sự hỗn độn. Cô nhìn thấy Hoắc Liên Ngao, anh cũng đang nhìn cô.

Cô lẳng lặng bỏ tay Chu Tùng An ra, ngồi trên xe Hoắc Liên Ngao còn có Hoắc Tiểu Phàn.

Cô ngồi lên ghế sau, khi đã nhìn nó đến lần thứ N, khuôn mặt Hoắc Tiểu Phàn vẫn căng thẳng. Cô chạm tay lên mặt nó, bị nó hất ra. Nó nói: “Anh Liên Ngao bảo chị trọng sắc khinh bạn”.

Phải gần mười giờ, Khang Kiều mới được Hoắc Tiểu Phàn hồi đáp.

Mười rưỡi, đóng cửa phòng nó lại, Khang Kiều lựa chọn tảng lờ Hoắc Liên Ngao đang dựa lưng vào cánh cửa, tự đi về phòng mình. Đằng sau vang lên giọng nói lạnh lùng của anh.

https://thuviensach.vn

“Em để mặc hắn nắm tay em. Tôi đã nói rồi, cái cốc của tôi không ai được chạm vào, chạm vào là xui xẻo.”

Câu nói của Hoắc Liên Ngao đúng mười lăm tiếng sau được chứng nhận. Visa của Chu Tùng An có vấn đề, 72 tiếng đồng hồ sau anh ấy sẽ bị trục xuất về nước, còn phải trả một khoản tiền lớn.

Mười rưỡi tối, Khang Kiều mở cửa phòng Hoắc Liên Ngao. Cũng chỉ mới vài tiếng đồng hồ trôi qua: Từ lúc nhận được điện thoại của Chu Tùng An, cô đã phẫn nộ, chỉ hận không thể tan học ngay về nhà để cởi giầy, ném thẳng lên đầu Hoắc Liên Ngao. Khi đi trên hành lang, cơn giận vẫn chưa thể nguôi, cô thề sẽ chửi anh bằng những lời cay độc nhất. Khi mở cửa phòng anh, nhìn thấy anh đang yên lặng ngồi trên thảm trải sàn đọc sách, cô bỗng cảm thấy mệt mỏi và bất lực.

Cô lấy gì để đấu với anh đây? Cô chẳng có gì cả, lại còn cả đống điểm yếu.

Giống như nhiều lần trước, cô cởi giày ra chuẩn bị thay dép lê vào. Chủ nhân căn phòng này rất ghét người khác giẫm bẩn lên thảm của anh. Cô dừng lại trước mặt, gọi tên anh.

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô.

Giọng cô vừa khô vừa khản: “Sau này, không như vậy nữa”.

“Không gì?”

“Tôi sẽ ghi nhớ lời của anh, anh ghét người khác chạm vào cốc của mình.”

Anh gật đầu, vỗ vỗ xuống chỗ ngồi bên cạnh mình. Khang Kiều ngoan ngoãn ngồi xuống. Anh quay sang ngậm lấy môi cô, sau đó gác đầu lên chân cô.

https://thuviensach.vn

“Đầu gỗ, tôi ghét khi nói chuyện với người khác, người ta tỏ ra không quan tâm.”

Người khác? Người khác là chỉ cô ư? Chắc vậy, ban nãy cô không tập trung nghe anh nói.

Cô nhìn xuống mặt anh, anh nằm mỉm cười với cô rồi giơ tay véo má cô: “Bây giờ đáng yêu hơn nhiều rồi”.

“Sau này khi Chu Tùng An tới tìm em, không cần biết dùng cách gì cũng phải từ chối, nghe rõ chưa?”

Ngẩn người, cô lại nghe thấy anh nói: “Hoặc nếu em cảm thấy từ chối hắn khó khăn, để tôi giúp em?”.

Cô cuống quýt lắc đầu.

“Em bảo bản thân em có thể từ chối hắn không?”

Cô gật đầu.

“Giận hả?” Anh khẽ vuốt má cô, giọng nói dịu dàng: “Mấy ngày nữa tôi sẽ về Mỹ, còn nhớ lời tôi nói không? Tôi sẽ không để ai bắt nạt em, kẻ nào bắt nạt em tôi sẽ bắt hắn trả lại gấp trăm lần. Nhưng điều kiện tiên quyết là em phải ngoan”.

“Cả Chu Tùng An cũng phải biết điều, em hiểu chứ?”

Cô đồng ý.

Dường như rất mãn nguyện, anh nhắm mắt lại, nụ cười nhẹ nhàng vẫn còn đọng trên môi, tựa như chỉ cần chạm khẽ nó sẽ tan ra.

Tiếng mưa ngoài cửa sổ đánh thức cô dậy. Khang Kiều mơ màng quay đi, đồng hồ trên tường báo hiệu đã sắp nửa đêm.

https://thuviensach.vn

Cô đẩy Hoắc Liên Ngao.

Anh mở mắt ra.

“Tôi phải về rồi, ngày mai còn phải đi học.”

Hôm sau, Khang Kiều về nhà, đẩy cửa phòng đã nhìn thấy bộ lễ phục được treo ở chỗ bắt mắt. A Xảo đi vào cùng nói cho cô biết lễ phục được quản gia Diêu sai người mang tới.

Ngày kia là tết Trung thu, Trung thu hằng năm nhà họ Hoắc đều tổ chức một buổi tiệc cho người làm trong nhà. Một số người thể hiện tốt trong năm cũ sẽ được nhận thiếp mời. Trong buổi tiệc, Hoắc Chính Khải sẽ tự tay tặng lì xì cho họ.

Bữa tối, Khang Kiều nhận được cuộc điện thoại của Hoắc Chính Khải. Trong điện thoại, Hoắc Chính Khải đã nói, buổi tiệc này như một bữa cơm gia đình, cô và Tiểu Phàn buộc phải tham gia.

Nói xong, Hoắc Chính Khải bổ sung thêm một câu: “Liên Ngao cũng tới” để thể hiện rằng ba người họ bình đẳng trong quan hệ.

Bình đẳng ư? Thương nhân thật giả tạo.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Năm 2003 – 2004 (13)

Bố của Marche kinh doanh đồ ăn nước ngọt, khoảng thời gian gần đây Cục an toàn vệ sinh thực phẩm đã nhận được rất nhiều cuộc điện thoại khiếu nại chất lượng sản phẩm của gia đình cô ta, về sau doanh nghiệp bị Chính phủ ra lệnh ngừng sản xuất kinh doanh để sửa đổi, tái cơ cấu. Cô ta cảm thấy mọi chuyện nhất định do cô con riêng của nhà Hoắc Liên Ngao thao túng.

Marche còn dẫn theo cả đám bạn tới, một đoàn khoảng bảy, tám người chặn Khang Kiều ở góc tường. Năm phút sau, Khang Kiều gọi điện thoại cho Hoắc Liên Ngao: “Liên Ngao, có kẻ định ăn hiếp em”.

Khang Kiều nói câu đó không hề nhỏ. Những người đang đứng gần cô đưa mắt nhìn nhau. Marche đang giật tóc cô cũng buông tay. Khang Kiều vừa ngắt máy thì chuông di động của Marche vang lên.

Nhận xong điện thoại, Marche tươi tỉnh, đập di động vào đầu Khang Kiều, biểu cảm hoàn toàn không còn vẻ phập phồng lúc trước. Cô ta cười khanh khách: “Cô có biết Hoắc Liên Ngao nói gì với tôi không? Anh ấy nói: ‘Marche, trò bơi lội vui thế sao không gọi tôi?’”.

Sau khi đắc ý chán, Marche cảm thấy cần phải tìm một nơi mát mẻ để chơi trò bơi lộ. Ở gần trường nữ sinh có một quán bar âm nhạc được trang hoàng đẹp nhất. Nói dễ nghe một chút thì là nơi cung cấp môi trường giao lưu âm nhạc cho học sinh của trường, nói khó nghe hơn thì chính là nơi tìm niềm vui của đám con nhà giàu.

Khang Kiều bị họ kéo vào đó.

https://thuviensach.vn

Trong lúc đợi Hoắc Liên Ngao đến, Marche lần lượt lấy danh nghĩa người nghĩ ra trò chơi để gọi điện cho bạn bè của cô ta. Khoảng nửa tiếng sau, quán bar từ mười mấy người trở thành có hàng trăm người, trong đố không ít người thường xuyên ra vào nhà Hoắc Liên Ngao.

Họ còn bảo ban nhạc tiến hành biểu diễn.

Ấn tượng lần đầu tiên gặp Hoắc Liên Ngao của Văn Tú Thanh không tốt lắm.

Không, phải nói là hơi tệ. Con người Hoắc Liên Ngao dường như tập hợp mọi điểm mà Văn Tú Thanh ghét, mặc những bộ quần áo và những đôi giày đắt tiền chết người, lái một chiếc xe có giá bằng cả căn nhà.

Xe anh dừng lại trước cửa quán bar. Anh bước xuống, rất nhiều cô gái đứng quây xung quanh hét lên ầm ĩ. Đám con gái nói giọng như sắp khóc: “Hoắc Liên Ngao đấy, đúng là Hoắc Liên Ngao thật rồi!”. Văn Tú Thanh biết cái tên này, đây là một nhân vật như sao trên trời. Văn Tú Thanh đã không chỉ một lần nhìn thấy anh, nhưng chỉ toàn qua ti vi. Ấn tượng về anh là một nhân vật đẹp như bước ra từ trong phim hoạt hình.

Sở dĩ Văn Tú Thanh xuất hiện ở cửa quán bar vì Khải Kỳ cứ ép cô ta phải đến xem náo nhiệt. Nghe nói, hôm nay ở quán bar âm nhạc sẽ có người bị xử lý, vì thế họ đến khá sớm và cũng chiếm được một vị trí không tồi.

Khi chiếc xe sang trọng của Hoắc Liên Ngao xuất hiện, Khải Kỳ làm một động tác khoa trương như sắp ngất, cất giọng phấn khích: “Hoắc Liên Ngao còn đẹp hơn trên ti vi nữa”.

Lúc này, Hoắc Liên Ngao vừa hay đi vào khu vực của họ. Anh chỉ cách họ khoảng vài bước. Theo đầu ngón tay run rẩy của Khải Kỳ, Văn Tú Thanh nhìn thấy Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

Giống như Khải Kỳ nói, Hoắc Liên Ngao thật sự đẹp hơn cả trên ti vi, hơn nữa chân còn rất dài, chỉ đi vài bước đã tiến vào trong quán. Lát sau, các nhân viên từ trong quán bar đi ra tiến hành dọn dẹp.

Văn Tú Thanh đạp xe về nhà, trước mặt là hoàng hôn ngợp trời. Cô ta ra sức đạp, trong lòng mơ hồ nghĩ: Không biết người xui xẻo bị dằn mặt trong quán bar hôm nay là ai?

Lúc này Văn Tú Thanh không thể ngờ có một ngày cô ta và Hoắc Liên Ngao lại oan gia ngõ hẹp.

Cả quán bar im phăng phắc, khi tất cả mọi người đang mắt chữ A mồm chữ O, Hoắc Liên Ngao đã hoàn thành xong một loạt động tác: Giật lấy dùi trống từ tay trống, đâm mạnh vào, phá giá trống. Chiếc giá đổ xuống đầu Marche đứng bên cạnh anh. Anh giơ tay thực hiện một động tác đánh trả rất đẹp trên không, chiếc dùi đánh thẳng vào phần dưới của giá trống.

Tất cả mọi người ngậm miệng vào ngay sau thanh âm dữ dội ấy, cụp mắt xuống cũng nhanh như khép miệng.

Dáng vẻ khôi hài của Marche khiến vài người bụm miệng, cũng có người ra mặt làm người tốt, nói: “Liên Ngao, đừng làm vậy”.

“Nếu mấy người không muốn gặp chuyện tương tự như Marche thì yên lặng chút đi!”

Thế là tất cả lại im ắng không tưởng, âm thanh duy nhất phát ra chỉ còn lại Marche đang bị giá trống đội lên đầu. Cô ta ra sức giật nó xuống.

“Marche! Nếu cô không muốn nhà hàng của gia đình cô bị cấm vĩnh viễn thì tốt nhất cô nên thông minh một chút đi.”

Marche cũng im lặng theo, không còn bứt rứt chuyện ngoại hình của mình lúc này khó coi cỡ nào.

https://thuviensach.vn

Hai cô nhóc ban nãy còn đang ấn Khang Kiều xuống ghế, lúc này cũng ngoan ngoãn buông tay.

Khang Kiều đứng lên, ngoan ngoãn đi về phía anh, đứng sát vào anh.

Hoắc Liên Ngao cầm dùi trống chĩa vào mặt từng người một, tốc độ rất chậm: “Sau này mấy người muốn chơi trò gì là việc của mấy người”.

Anh ném dùi trống xuống đất, nắm lấy tay cô.

“Nhưng có một chuyện mấy người bắt buộc phải ghi nhớ. tôi không muốn nhìn thấy những chuyện kiểu này xảy ra thêm lần nữa. Người này, mấy người không được phép đụng vào dù chỉ một sợi tóc, thậm chí nghĩ thôi cũng không được.”

Nói xong, Hoắc Liên Ngao kéo Khang Kiều đi ra phía cửa. Khang Kiều ngoan ngoãn đi theo, gần tới cửa, Khang Kiều cảm thấy mình cần phải nói gì đó, bèn bảo Hoắc Liên Ngao đợi một chút.

Không đợi anh cho phép, cô hất tay anh ra, quay đầu lại, cười với những kẻ mười phút trước còn đang đợi xem trò cười của cô.

“Mấy người không xem ti vi hay đọc báo à? Nếu bình thường mấy người chú ý tới tin tức thời sự một chút thì sẽ không làm mấy chuyện ngu xuẩn này đâu nhỉ? Thân phận của tôi giờ ghê gớm lắm, quan hệ của tôi và Liên Ngao bây giờ chắc không cần tôi nói với mấy người nữa phải không?”

Cô cười càng thoải mái khi nhìn thấy những nét mặt ngượng ngập đó.

“Nghe đây, sau này gặp tôi thì phải ngoan ngoãn gọi tôi một tiếng ‘chị gái’ như Hoắc Liên Ngao, nghe hiểu…”

Tiếng “chưa” của cô vì động tác của Hoắc Liên Ngao ra đến cửa quán bar mới bật ra.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Hắc” của Hoắc Liên Ngao đỗ trước cửa, con Ferrari màu đen gạch ngói. Cậu chủ Liên Ngao rất chung tình với Ferrari, các chiếc xe trong garage của anh nhất loạt đều là của hãng này. Anh mở cửa xe, Khang Kiều bị anh nhét vào trong.

Cô còn chưa ngồi vững, chiếc xe đã lao đi như một mũi tên. Sau khi đập đầu cái “rầm” vào cửa, cô ngoan ngoãn cài dây an toàn và im lặng.

Chiếc xe dừng lại bên bờ biển, không ai nói câu nào. Khang Kiều uể oải nhìn xung quanh. Cả mặt biển nối liền bờ biển đã bị bóng tối nhấn chìm, y hệt như ngày ấy. Cô quay mặt sang, nói với anh: “Lên cơn nghiện rồi hả? Lại muốn thêm một lần?”.

Hoắc Liên Ngao không phản ứng gì, chỉ ho khan mấy tiếng. Khang Kiều ngồi nghiêm chỉnh lại, tiếp tục lải nhải: “Hoắc Liên Ngao, bây giờ ai ai cũng cho rằng anh là em trai ruột, em trai ruột ấy”.

Cuối cùng, cậu chủ Liên Ngao im lìm nãy giờ cũng chịu lên tiếng: “Thế nên?”.

Tháo dây an toàn ra, cô nghiêng người, nhìn ra mặt biển đen ngòm ngoài kia: “Hoắc Liên Ngao, anh bảo sau này nếu chúng ta thân mật mà bị phát hiện, mấy người đó liệu có sửng sốt không?”.

Anh từ sau lưng dán chặt lấy cô, dựa đầu vào vai cô, khiến đầu cô và anh dựa sát vào nhau. Còn một tay kia thì thẳng thừng vén váy cô lên, động tác thô lỗ. Khang Kiều không để tâm, chỉ nói: “Tới lúc đó, anh đoán sau lưng họ sẽ nói gì chúng ta?”.

“Em nói xem, hm?” Anh ngậm lấy vành tai cô, lẩm bẩm: “Đầu gỗ, em không biết phải không? Có những người bẩm sinh đã thích kích thích, giống như giây phút này, em không nhắc tôi vẫn chưa có ý định, nhưng em vừa nói, tôi lại muốn làm chuyện khác rồi. Đặc biệt là sau khi em nói với họ những lời đó. Tôi không sợ chuyện ấy đâu, ngược lại, sau khi nghe giả

https://thuviensach.vn

thiết đó, tôi lại cảm thấy rất kích thích. Sau này đừng giở mấy trò đó, dù em làm gì thì cũng vô ích thôi, hiểu không?". Cô cắn chặt môi, không để bản thân phát ra âm thanh nào. Anh thì thầm bên tai cô: "Em phải ngoan, nếu không lần sau sẽ là thứ khác tiến vào đấy. Dù em muốn hay không muốn, tới lúc đó người mất mặt vẫn là em".

Hôm sau, khi tan học, Khang Kiều nhìn thấy Chu Tùng An đợi trước cổng trường. Khi mẹ cô mất cũng là lúc ông nội của Chu Tùng An qua đời.

Anh ấy đứng đó vẫy tay với cô.

Ngẫm nghĩ một chút, Khang Kiều bảo tài xế về nhà trước.

Giống như rất nhiều lần trước, Khang Kiều và Chu Tùng An đi sóng vai nhau, men theo con đường thẳng tắp không có điểm tận cùng. Cho dù không nói gì họ vẫn không cảm thấy nhàm chán, cho dù im lặng quá lâu cũng không cảm thấy gượng gạo.

Khi đi ngang qua cửa hàng nước ngọt, Chu Tùng An hỏi cô có khát không? Khang Kiều gật đầu.

Chu Tùng An đưa Coca cho cô. Cô bật nắp lon, khí ga bắn hết lên mặt và quần áo của Khang Kiều, mấy cô gái đi ngang qua cô ôm miệng cười trộm.

Cô giậm chân: "Chu Tùng An, anh có thể ấu trĩ hơn nữa không?".

Anh ấy cầm khăn giấy đã được chuẩn bị sẵn chậm rãi lau mặt cô thật sạch sẽ và nói: "Giờ trông đỡ hơn nhiều rồi, ban nãy cứ xầm xì ấy".

Lau xong, anh ấy nhìn cô thở dài: "Em gầy rồi".

Khang Kiều cụp mắt xuống.

Họ đứng song song dựa vào bức tường sơn, nhìn lên bầu trời. Đây là thời điểm đẹp nhất ở Brunei, ánh chiều tà đỏ rực luôn khiến đảo quốc ở phía

https://thuviensach.vn

Nam Thái Bình Dương này nhuộm thành một tác phẩm kinh điển, chỉ một nét bút tùy hứng cũng đủ khiến người ngỡ ngàng.

Bầu trời như sắp bùng cháy.

“Bác cả của anh gửi lời chia buồn với em.”

Bác cả? À…

“Mấy hôm trước anh mới biết thì ra mẹ em là bệnh nhân của bác cả. Ông ấy nói mẹ em là một người rất tốt.”

Nếu trước đây nghe những lời này, chắc Khang Kiều sẽ tức giận. Nhưng giờ thì không, vì người đã không còn nữa rồi, chẳng giận bà được nữa.

Ngẩn người nhìn trời, bàn tay cô bị âm thầm nắm lấy. Khang Kiều không giãy giụa mà lựa chọn nắm ngược lại. Lúc này, cô và anh ấy đều vừa mất đi người thân, họ đang dùng cách của mình để tưởng nhớ những người đã xa.

Tiếng còi xe đinh tai kéo Khang Kiều gọi sự hỗn độn. Cô nhìn thấy Hoắc Liên Ngao, anh cũng đang nhìn cô.

Cô lẳng lặng bỏ tay Chu Tùng An ra, ngồi trên xe Hoắc Liên Ngao còn có Hoắc Tiểu Phàn.

Cô ngồi lên ghế sau, khi đã nhìn nó đến lần thứ N, khuôn mặt Hoắc Tiểu Phàn vẫn căng thẳng. Cô chạm tay lên mặt nó, bị nó hất ra. Nó nói: “Anh Liên Ngao bảo chị trọng sắc khinh bạn”.

Phải gần mười giờ, Khang Kiều mới được Hoắc Tiểu Phàn hồi đáp.

Mười rưỡi, đóng cửa phòng nó lại, Khang Kiều lựa chọn tảng lờ Hoắc Liên Ngao đang dựa lưng vào cánh cửa, tự đi về phòng mình. Đằng sau vang lên giọng nói lạnh lùng của anh.

https://thuviensach.vn

“Em để mặc hắn nắm tay em. Tôi đã nói rồi, cái cốc của tôi không ai được chạm vào, chạm vào là xui xẻo.”

Câu nói của Hoắc Liên Ngao đúng mười lăm tiếng sau được chứng nhận. Visa của Chu Tùng An có vấn đề, 72 tiếng đồng hồ sau anh ấy sẽ bị trục xuất về nước, còn phải trả một khoản tiền lớn.

Mười rưỡi tối, Khang Kiều mở cửa phòng Hoắc Liên Ngao. Cũng chỉ mới vài tiếng đồng hồ trôi qua: Từ lúc nhận được điện thoại của Chu Tùng An, cô đã phẫn nộ, chỉ hận không thể tan học ngay về nhà để cởi giầy, ném thẳng lên đầu Hoắc Liên Ngao. Khi đi trên hành lang, cơn giận vẫn chưa thể nguôi, cô thề sẽ chửi anh bằng những lời cay độc nhất. Khi mở cửa phòng anh, nhìn thấy anh đang yên lặng ngồi trên thảm trải sàn đọc sách, cô bỗng cảm thấy mệt mỏi và bất lực.

Cô lấy gì để đấu với anh đây? Cô chẳng có gì cả, lại còn cả đống điểm yếu.

Giống như nhiều lần trước, cô cởi giày ra chuẩn bị thay dép lê vào. Chủ nhân căn phòng này rất ghét người khác giẫm bẩn lên thảm của anh. Cô dừng lại trước mặt, gọi tên anh.

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô.

Giọng cô vừa khô vừa khản: “Sau này, không như vậy nữa”.

“Không gì?”

“Tôi sẽ ghi nhớ lời của anh, anh ghét người khác chạm vào cốc của mình.”

Anh gật đầu, vỗ vỗ xuống chỗ ngồi bên cạnh mình. Khang Kiều ngoan ngoãn ngồi xuống. Anh quay sang ngậm lấy môi cô, sau đó gác đầu lên chân cô.

https://thuviensach.vn

“Đầu gỗ, tôi ghét khi nói chuyện với người khác, người ta tỏ ra không quan tâm.”

Người khác? Người khác là chỉ cô ư? Chắc vậy, ban nãy cô không tập trung nghe anh nói.

Cô nhìn xuống mặt anh, anh nằm mỉm cười với cô rồi giơ tay véo má cô: “Bây giờ đáng yêu hơn nhiều rồi”.

“Sau này khi Chu Tùng An tới tìm em, không cần biết dùng cách gì cũng phải từ chối, nghe rõ chưa?”

Ngẩn người, cô lại nghe thấy anh nói: “Hoặc nếu em cảm thấy từ chối hắn khó khăn, để tôi giúp em?”.

Cô cuống quýt lắc đầu.

“Em bảo bản thân em có thể từ chối hắn không?”

Cô gật đầu.

“Giận hả?” Anh khẽ vuốt má cô, giọng nói dịu dàng: “Mấy ngày nữa tôi sẽ về Mỹ, còn nhớ lời tôi nói không? Tôi sẽ không để ai bắt nạt em, kẻ nào bắt nạt em tôi sẽ bắt hắn trả lại gấp trăm lần. Nhưng điều kiện tiên quyết là em phải ngoan”.

“Cả Chu Tùng An cũng phải biết điều, em hiểu chứ?”

Cô đồng ý.

Dường như rất mãn nguyện, anh nhắm mắt lại, nụ cười nhẹ nhàng vẫn còn đọng trên môi, tựa như chỉ cần chạm khẽ nó sẽ tan ra.

Tiếng mưa ngoài cửa sổ đánh thức cô dậy. Khang Kiều mơ màng quay đi, đồng hồ trên tường báo hiệu đã sắp nửa đêm.

https://thuviensach.vn

Cô đẩy Hoắc Liên Ngao.

Anh mở mắt ra.

“Tôi phải về rồi, ngày mai còn phải đi học.”

Hôm sau, Khang Kiều về nhà, đẩy cửa phòng đã nhìn thấy bộ lễ phục được treo ở chỗ bắt mắt. A Xảo đi vào cùng nói cho cô biết lễ phục được quản gia Diêu sai người mang tới.

Ngày kia là tết Trung thu, Trung thu hằng năm nhà họ Hoắc đều tổ chức một buổi tiệc cho người làm trong nhà. Một số người thể hiện tốt trong năm cũ sẽ được nhận thiếp mời. Trong buổi tiệc, Hoắc Chính Khải sẽ tự tay tặng lì xì cho họ.

Bữa tối, Khang Kiều nhận được cuộc điện thoại của Hoắc Chính Khải. Trong điện thoại, Hoắc Chính Khải đã nói, buổi tiệc này như một bữa cơm gia đình, cô và Tiểu Phàn buộc phải tham gia.

Nói xong, Hoắc Chính Khải bổ sung thêm một câu: “Liên Ngao cũng tới” để thể hiện rằng ba người họ bình đẳng trong quan hệ.

Bình đẳng ư? Thương nhân thật giả tạo.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Năm 2004 – 2005 (01)

Giáng sinh năm 2004, Chu Tùng An đứng trước cửa câu lạc bộ xa hoa nhất thành phố. Chiếc Bentley đó dừng trước mặt anh ấy.

Người phục vụ mở cửa chiếc xe màu tím nhạt ra, một đôi giày cao gót màu đỏ đi theo sau. Chủ nhân của nó có một cổ chân rất thanh tú, men dần lên trên là một đôi nhỏ và đều, tới đầu gối là chân váy màu đen. Cơ thể mảnh khảnh được bao bọc trong chiếc váy đen, khuôn mặt nhỏ và đôi mắt to, thoạt nhìn như một cô gái bước ra từ tranh sơn dầu, dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên.

Thế mà… một khuôn mặt thuần khiết như thế lại đi cùng một đôi môi đỏ rực. Đỏ đến mức nào nhỉ? Đỏ như một ngọn lửa hừng hực cháy.

Như vậy sẽ khiến người ta không khỏi hoài nghi, cô người mẫu dưới nét bút nhà họa sỹ nhất định là một kẻ nghịch ngợm và lắm trò, mang theo ý đùa giỡn để trêu ghẹo vị họa sỹ, khiến sắc màu quá rực rỡ của đôi môi phá hủy cảnh ý mà ông ấy sáng tạo ra.

Nếu Chu Tùng An không quen chủ nhân của đôi giày cao gót đỏ, có lẽ anh ấy sẽ huýt sáo trêu đùa một phen.

Nhưng không được, đó là cô gái mà anh ấy yêu thương, tên gọi Khang Kiều.

Mẹ của Khang Kiều mất vào tháng tám. Bây giờ là tháng mười hai. Chỉ trong vòng bốn tháng ngắn ngủi, Chu Tùng An cũng nhận nỗi đau mất người thân, sóng gió của tấm hộ chiếu, chuyển nhà, một lần phẫu thuật viêm ruột thừa và sau đó là một tháng mười êm ả.

https://thuviensach.vn

Cả tháng mười, Chu Tùng An không liên lạc được với Khang Kiều. Anh ấy gọi điện hỏi quản gia Diêu thì được ông ấy khuyên chân thành rằng: “Tùng An, sau này đừng nhung nhớ Khang Kiều nữa, cố gắng học tập mà tốt nghiệp”.

Tháng mười một, Chu Tùng An nhìn thấy Khang Kiều trên tạp chí. Anh ấy gần như không còn nhận ra cô gái ăn mặc diêm dúa, khuôn mặt được tô son trát phấn, ngồi ở hàng ghế VIP kia chính là Khang Kiều. Khi đó bạn học của anh ấy chỉ tay lên hình Khang Kiều trên tạo chí và cười khúc khích, nói muốn ngủ với cô. Câu nói này khiến anh ấy không cần suy nghĩ đã quăng cho hắn một cú đấm.

Chỉ từ tháng tám đến tháng mười hai, Khang Kiều đã từ “một kẻ ăn bám” của nhà họ Hoắc biến thân thành một cô con riêng quyền quý trong thành phố.

Tháng mười một, Chu Tùng An từng gặp Khang Kiều một lần. Ở cửa hàng bách hóa, cô vừa cười với anh vừa xem đồng hồ. Xem xong, cô nói với giọng bâng quơ: “Tùng An, bạn em đang ở bên ngoài đợi, hôm khác chúng ta nói chuyện nhé”.

Cô chuồn đi rất nhanh, khi Chu Tùng An đuổi theo ra ngoài thì cô đã ngồi lên một chiếc xe đua màu đỏ nhức mắt, người lái xe là một anh chàng ăn mặc rất thời thượng.

Về cô gái tên Khang Kiều ấy, người dân thành phố hình dung thế này: “Là loại con gái không an phận y như mẹ nó, nhìn tướng mạo là biết”.

Trước kia họ không nói như vậy. Khi Khang Kiều vừa gầy vừa nhỏ lại yên tĩnh bắt xe buýt đi học mỗi ngày, rất nhiều người đều tỏ thái độ thương cảm: Nhờ “ơn” của mẹ nó, cô con gái gầy nhỏ nhất định bị không ít người làm trong nhà họ Hoắc ức hiếp, vừa nhìn là biết địa vị của nó trong gia đình rất thảm thương.

https://thuviensach.vn

Bây giờ Khang Kiều vẫn gầy, nhưng đã cao lên, mặt mũi sáng sủa ra. Bây giờ Khang Kiều có tất cả, thế nên trong mắt họ, cô đã trở thành một người không an phận như mẹ mình.

Chu Tùng An chưa bao giờ tin những điều ấy. Anh ấy biết cô gái mình yêu cần thời gian để hồi phục vết thương lòng sau khi mẹ đột ngột ra đi, cô bây giờ mới chỉ mười chín tuổi.

Đêm Giáng sinh này, anh ấy xuất hiện ở đây, chỉ đơn thuần muốn chúc cô Giáng sinh vui vẻ, còn mang theo quà cho cô nữa.

Tối nay cô rất xinh, Chu Tùng An đánh cược rằng bây giờ anh ấy đứng cạnh cô, chắc chắn sẽ không còn ai kiên trì nói họ là anh em nữa, trước kia trông cô luôn quá nhỏ.

Suy nghĩ này khiến tâm trạng của Chu Tùng An vui hơn, anh mỉm cười đi tới.

Trao chìa khóa xe vào tay người phục vụ, Khang Kiều nhìn thấy Chu Tùng An đứng một bên. Khi thấy anh ấy đi về phía mình, trong lòng Khang Kiều đang suy tính phải làm sao để đuổi anh ấy đi trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Khi anh ấy đứng trước mặt và nói “Giáng sinh vui vẻ”, Khang Kiều đã quyết định.

Hy vọng đây là lần cuối cùng cô nhìn thấy Chu Tùng An.

Cô hờ hững liếc nhìn anh ấy, rút ra vài tờ tiền trong túi rồi đưa cho phục vụ, nói: “Phiền anh báo cảnh sát giúp tôi, người này gần đây rất hay xuất hiện trước mặt tôi”.

Người phục vụ nhận lấy tiền, một người phục vụ khác tới chắn trước mặt Chu Tùng An. Anh ấy phải đứng cách xa co vài mét.

https://thuviensach.vn

Không để ý nữa, Khang Kiều đi thẳng vào trong câu lạc bộ.

Khang Kiều không biết người khác muốn trở nên xấu xa cụ thể cần bao nhiêu thời gian, nhưng cô cảm thấy mình dường như chỉ mất một buổi tối.

Ngày cuối tuần ấy, một vài cô gái rất ăn chơi trong trường hỏi cô có muốn chơi chung không. Đó là tháng mười. Tháng mười ấy cô có rất nhiều, rất nhiều thời gian, không ai thúc giục cô học bổ túc, không ai càm ràm cô bài vở, không phải giục giã cô phải trang điểm xinh đẹp. Hoắc Tiểu Phàn có bạn bè của riêng nó, có quần áo đẹp, có xe sang đưa đón, và cả cái họ Hoắc khiến nó rất được hoan nghênh.

Tiểu Phàn của cô cuối cùng cũng trở thành một hoàng tử nhỏ đích thực.

Đối diện với lời mới của những cô gái đó, Khang Kiều gật đầu. Họ chơi gần như qua đêm. Tối đó về phòng cô ngã lăn xuống giường ngủ luôn. Trò chơi dốc hết sức lực đã trị được chứng mất ngủ của cô. Lâu lắm rồi cô chưa có một giấc ngủ ngon như vậy.

Ở bên cạnh những người đó rất dễ tiêu khiển thời gian. Họ có cả nam cả nữ. Họ luôn nghĩ ra đủ loại cách chơi mới mẻ. Điểm có lợi nhất khi chơi cùng họ là thời gian trôi rất nhanh. Cô không cần phải tốn công nghĩ đến một vài chuyện. Cô hy vọng có một ngày mình được như họ.

Cửa vào câu lạc bộ là bốn cánh xoay tròn. Từng cánh từng cánh lật ra, Khang Kiều nhìn thấy bóng mình in lên lớp thủy tinh. Mỗi một gương mặt đều nhợt nhạt, mỗi một đôi mắt đều vô hồn.

Một bàn tay đặt lên vai cô, cô quay qua cười với người ấy, cười rất thân thiện. Cho dù Khang Kiều không nhớ được tên của anh chàng đang khoác vai mình, nhưng không sao cả, chỉ cần một kẻ ngốc nhìn thấy là được.

Anh ta thì thầm bên tai cô những lời ngả ngớn. Cô giả vờ bé nhỏ chăm chú lắng nghe. Hai người họ cùng nhau đi qua cửa.

https://thuviensach.vn

Vừa vào trong, Khang Kiều đã lẳng lặng hất tay anh ta xuống. Cô và đám người ấy ăn chơi vui vẻ nhưng chưa bao giờ để họ chạm vào cô.

Nhìn theo Khang Kiều và anh chàng để kiểu đầu mới nhất cùng đi qua cánh cửa xoay, chớp mắt đã khuất dạng, Chu Tùng An xoa mặt mình, để tinh thần phấn chấn trở lại. Anh ấy đang nghĩ quà của mình còn chưa tặng mà. Anh ấy phải trao quà tận tay cô mới cảm thấy yên lòng.

Bây giờ nghĩ lại Chu Tùng An vẫn chưa từng tặng một món quà nào thật nghiêm túc cho Khang Kiều. Ngược lại cô đã tặng anh ấy không ít: Tủ đá, điều hòa, laptop, bàn học, sô pha.

Có một lần Khang Kiều tới chỗ anh ấy ở. Căn phòng chỉ có một chiếc giường và một cái quạt, cùng một chiếc máy tính trông không mới mẻ cho lắm. Cô khi đó không nói gì cả. Hôm sau, một chiếc xe hàng đỗ trước cửa nhà anh ấy, một vài người đẩy đồ tới phòng anh ấy mà không nói lý do. Trong chốc lát, anh ấy có đầy đủ mọi thứ.

Bạn xem, đó chính là cô gái mà anh ấy yêu, trông thì ngốc nghếch nhưng lại tỉ mỉ và chu đáo hơn bất kỳ ai.

Bây giờ, cuối cùng Chu Tùng An cũng đã mua được thỏi son đắt gần chết đó.

Nhưng dường như anh ấy gặp phải một vấn đề, người phục vụ kia đã gọi cho cảnh sát thật, sau đó là bảo vệ của câu lạc bộ ra mặt.

Không còn cách nào khác, anh ấy bị hai người bảo vệ đưa vào phòng. Từ phòng bảo vệ có thể nhìn thấy cửa chính của câu lạc bộ qua camera. Nghe nói hôm nay có ca sỹ Âu Mỹ nổi tiếng tới hát, đa số người ra vào nơi đây đều là những cô gái chàng trai ăn mặc thời thượng.

Mười giờ, Chu Tùng An nhìn thấy một người khiến anh ấy bất ngờ qua camera – Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

Theo những gì Chu Tùng An biết, từ năm sáu tuổi, Hoắc Liên Ngao đã bắt đầu đón Giáng sinh cùng bà ngoại tại Mỹ hàng năm. Thi thoảng anh có về Brunei đón Giáng sinh một lần thì cũng không có gì quá kỳ lạ. Nhưng mấy hôm trước Chu Tùng An vừa nghe được tin từ quản gia Diêu rằng tình trạng sức khỏe của bà ngoại Hoắc Liên Ngao đang rất tệ.

Thế nên, sự xuất hiện này vẫn khiến Chu Tùng An hơi ngạc nhiên.

Hoắc Liên Ngao bụi bặm bước xuống từ chiếc Ferrari màu đen, chiếc áo khoác đậm màu trên người khiến anh không ăn nhập gì với những người ở đây. Trông anh có vẻ như vừa từ máy bay xuống, từ Bắc bán cầu sương tuyết đến Nam bán đầu phong cảnh hữu tình.

Vì sao Hoắc Liên Ngao lại xuất hiện ở đây? Từ biểu cảm của anh rõ ràng anh không tới đây xem ca nhạc. Hoắc Liên Ngao cũng đi vào qua cánh cửa xoay lúc trước. Hai người họ một trước một sau vào câu lạc bộ, thời gian chệch lệch chỉ hơn nửa tiếng đồng hồ.

Có lẽ tình huống ấy trong mắt một vài người không hiểu nội tình sẽ cho rằng Hoắc Liên Ngao tới tìm Khang Kiều, em trai tới tìm chị gái.

Nhưng với một Chu Tùng An đã quen Khang Kiều từ lâu thì cô đã kể cho anh ấy nghe rằng, cô không có quan hệ huyết thống gì với nhà họ Hoắc, người có quan hệ là Hoắc Tiểu Phàn.

Việc Hoắc Liên Ngao xuất hiện ở đây có lẽ để tìm Khang Kiều khiến Chu Tùng An cảm thấy hơi lạ. Anh ấy biết là quan hệ giữa họ không mấy tốt đẹp.

Từ lúc Hoắc Liên Ngao xuất hiện, ánh mắt Chu Tùng An chưa rời khỏi màn hình giây nào. Lát sau, Chu Tùng An nhìn thấy bóng Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao cùng xuất hiện trên màn hình camera.

https://thuviensach.vn

Hai người xuất hiện trước cửa câu lạc bộ trông hơi quái lạ. Hoắc Liên Ngao kéo mạnh tay Khang Kiều, cảm giác như muốn kéo đứt luôn cánh tay cô vậy. Còn Khang Kiều thì đang khoác chiếc áo của Hoắc Liên Ngao. Từ ngôn ngữ cơ thể có thể nhận ra cô trăm ngàn lần không muốn đi và không muốn bị Hoắc Liên Ngao lôi kéo như vậy.

Trong màn lôi kéo ấy, chiếc áo trên người Khang Kiều rơi xuống đất. Chu Tùng An lập tức đứng dậy. Hình ảnh trên camera có hạn, thế nên anh ấy không chắc chắn được có phải bộ lễ phục trên người cô đã bị rách hay không. Rõ ràng khác với lúc trước.

Có phải trong câu lạc bộ, Khang Kiều đã gặp chuyện gì không ổn không? Suy nghĩ này khiến Chu Tùng An đi thẳng ra ngoài ra cửa. Tay anh ấy vừa chạm vào cửa thì cổ tay đã bị một vật nặng tập kích.

Sau lần thứ N giải thích với hai vị bảo vệ đó không có kết quả, Chu Tùng An đành quay về chỗ ngồi. Lúc này, hai người kia đã biến mất khỏi màn hình. Anh ấy chỉ còn nhìn được xe của Hoắc Liên Ngao, rồi nó cũng khuất bóng ngay sau đó.

Khi Hoắc Liên Ngao xuất hiện, Khang Kiều đang xem biểu diễn, đồng thời uống rượu giao bôi với người đàn ông cô không nhớ tên trong quán bar.

Thật ra đó là một trò chơi, đọ xem độ nhanh nhạy của tay ai hơn. Sau khi cô nháy mắt với người đó, rõ ràng người đó trở nên phiêu. Thấy chiến thắng đã ở trong tầm tay thì đúng lúc ấy, cánh cửa bật mở, một bàn tay giật lấy ly rượu, hất vào mặt kẻ đối diện.

Đám đông tức giận đang định chửi rủa một trận sau khi nhìn rõ người bước vào thì chọn cách im lặng, rồi họ lùi lại về chỗ của mình. Kẻ bị tạt rượu cũng chỉ có thể nhận lấy tờ giấy ăn người bên cạnh đưa.

https://thuviensach.vn

Đối với Khang Kiều, sự xuất hiện của Hoắc Liên Ngao giống như một ôn thần từ trên trời rơi xuống. Hiếm khi cô có hy vọng chiến thắng trò chơi thì lại bị người này phá hoại.

Người thừa kế nhà họ Hoắc, bạn của Hoàng tử, chỉ hai danh xưng này thôi cũng đủ để khiến những người kia giả vờ như không thấy chuyện gì xảy ra. Đám con gái càng vì sự xuất hiện của Hoắc Liên Ngao mà len lén dặm lại phấn. Khang Kiều đánh cược rằng những người kia kéo cô đi chơi cùng cũng vì cái danh chị gái của Hoắc Liên Ngao. Thân phận của cô được truyền tai đi rất nhanh, Khang Kiều rất khâm phục trí tưởng tượng của họ.

Ừm, lúc này cô phải giả vờ giả vịt một chút. Giữa bầu không khí yên ắng, cô cười khan mấy tiếng, nói bằng ngữ khí mà người ngoài nghe sẽ thấy cực kỳ thân thiết: “Liên Ngao, hay là chúng ta cùng chơi?”.

Nhưng Hoắc Liên Ngao dường như không nể mặt cô chút nào. Anh thẳng thừng kéo cô ra khỏi phòng VIP.

Hành lang cực kỳ tối tăm, có rất nhiều đôi trai gái đang tìm kiếm hoan lạc. Đã uống một chút rượu nên người cô đang bồng bềnh. Cô cứ để mặc anh kéo tay mình đi xuyên qua hành lang, giữa chừng còn có một người đàn ông kêu “A”.

Lúc này Khang Kiều mới nhớ ra có lẽ anh ta gọi mình. Ừm, để theo kịp mốt, Khang Kiều cũng đặt cho mình một cái tên tiếng Anh. Lúc đó chuyện giữa David Beckham và cô gái Tây Ban Nha tên “A” kia rất ầm ĩ, cô cảm thấy cái tên này không tồi, thế là cô trở thành “A”.

Giọng người đàn ông đó rất trêu chọc, đại khái muốn nói hôm nay cô rất xinh. Nhưng Hoắc Liên Ngao không cho anh ta cơ hội khen ngợi, lập tức vung nắm đấm.

Sau đó nữa, cô trở thành cái điệu bộ như bây giờ, son môi được hôn sạch sẽ, quần áo thứ nào phá hoại được đều bị phá sạch, chỗ nào bị sờ đều bị sờ

https://thuviensach.vn

hết, chỉ còn thiếu bước cuối cùng. Trên cầu thang bộ tối om, cô luôn nghĩ nếu anh ép buộc, cô sẽ không phản kháng. Cô phải chờ đợi, đợi anh thỏa mãn rồi sẽ cởi giày ra. Hôm nay cô đi một đôi giày mà gót rất mảnh. Cô sẽ dùng sức đập nó xuống gáy Hoắc Liên Ngao. Vạt váy của cô bị xé một vết to, chân bị khiêng lên. Nơi cứng rắn của anh thay thế cho những ngón tay. Lớp vải mềm ngăn cách chống đỡ cho sự yếu đuối của cô. Ngón tay anh di chuyển tới viền ren, chỉ cần dùng sức một chút, nó sẽ nhẹ nhàng rớt xuống. Cô cởi giày, nắm chắc trong tay.

Ở bước cuối cùng, anh thả cô ra. Chỗ cầu thang có phòng vệ sinh. Anh đẩy cửa, sau một tiếng "rầm" nó lại khéo vào, khiến cả cầu thang như rung rinh. Cô bị anh ấn lên lan can, đờ đẫn nhìn theo.

Lat sau Khang Kiều mới hoàn hồn lại, buông thõng tay. Chiếc giày rơi xuống. Điều chỉnh lại khớp xương suýt nữa thì lệch vị trí, cô bám lên lan can, khó khăn bước xuống. Bộ lễ phục vốn dĩ đã ít vải bây giờ trông càng thê thảm. Khang Kiều không khỏi nghi ngờ chỉ cần cô đi hơi mạnh bạo một chút, nó sẽ rơi hẳn xuống.

Cô vừa chửi rủa vừa thu dọn lại chỗ vải bị anh xé rách, định thắt nút lại. Nhưng vẫn không có ích gì, cuối cùng cô dứt khoát bỏ cuộc, đứng nguyên tại chỗ.

Một lúc sau, Hoắc Liên Ngao từ trong nhà vệ sinh đi ra, như biến thành một người hoàn toàn khác. Anh im lặng đứng trước mặt cô, kiểm tra cổ tay của co. Không cần nhìn Khang Kiều cũng biết bây giờ nơi đó đã đỏ rực.

Cô nghe tiếng anh thở dài, rồi anh thì thầm một tiếng: "Xin lỗi".

Rời khỏi cửa cầu thang, cô khoác áo anh lên người, bàn tay nắm chặt tay cô giờ chuyển thành khoác vai.

Ở góc ngoặt, Khang Kiều nhìn thấy hai người tùy tùng da đen của Hoắc Liên Ngao, chẳng trách ban nãy cậu chủ Liên Ngao dám làm chuyện ấy với

https://thuviensach.vn

cô ở nơi công cộng. Nhìn thấy họ, Khang Kiều đoán anh vừa xuống máy bay.

Anh dẫn cô đi ra khỏi câu lạc bộ. Lúc đó hơi men của Khang Kiều xông lên, anh càng khoác vai cô càng giãy giụa. Họ lôi lôi kéo kéo đi qua cánh cửa xoay.

Cô ra sức nện giày cao gót xuống đất, sau đó chiếc áo khoác trên người rơi xuống. Lúc đó có rất nhiều người ở ngoài cửa, họ đều nhìn cô. Cô vô thức che tay trước ngực, nhưng chỉ trong chớp mắt chiếc áo đã được khoác lại lên người cô.

Cô ngẩn người ngước lên nói với Hoắc Liên Ngao: “Bạn tôi đang đợi, tôi và họ đã hẹn hôm nay sẽ chơi qua đêm”.

Sau đó cả người cô bị anh bế lên.

“Khang Kiều, em không biết ư? Tiểu Phàn của em gặp chuyện rồi.”

Bên tai “ầm” một tiếng, cô như trở về ngày thứ Sáu ấy, thứ Sáu ngày mười ba.

Khang Kiều cố gắng tập trun tinh thần. Gần đầy Tiểu Phàn của cô rất ổn, nó chới với rất nhiều bạn. Tiểu Phàn của cô bây giờ đã ít khi mở cửa phòng dính lấy cô rồi. Khi kể về bạn bè, nó suốt ngày thao thao bất tuyệt.

Tiểu Phàn xảy ra chuyện. Không, không thể nào, sáng nay cô còn chúc nó Giáng Sinh vui vẻ cơ mà.

Tỉnh lại, Khang Kiều phát hiện mình đã ngồi trên xe của Hoắc Liên Ngao. Chiếc xe đang trên đường về. Bàn tay run rẩy nắm lấy tay anh, cô cất giọng yếu ớt:

https://thuviensach.vn

“Hoắc Liên Ngao, anh… anh nói rõ cho tôi biết đi, Tiểu Phàn… xảy ra chuyện thế nào?”

Thời gian chờ đợi tựa như lăng trì.

Anh quay mặt sang, giơ tay ra, lấy ngón tay lau đi nước mắt của cô.

“Tiểu Phàn không sao, là Tiểu Phàn khiến người khác gặp chuyện.”

Cô thở phào.

Sau tiếng thở nhẹ nhõm ấy, cô bò rạp lên chân anh, khóc nức nở, vừa khóc vừa nói: “Hoắc Liên Ngao, sao anh lại nói mấy lời ấy hù dọa tôi?”, “Hoắc Liên Ngao, Tiểu Phàn là mạng sống của tôi, không cho phép anh nói vậy hù tôi”, “Hoắc Liên Ngao, bây giờ tôi chỉ còn Tiểu Phàn thôi”.

Dần dần, có một bàn tay đặt lên đầu cô, vuốt ve nhẹ nhàng, giọng nói cũng nhẹ nhàng.

“Ai nói em chỉ còn Tiểu Phàn, em còn có tôi.”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Năm 2004 – 2005 (02)

Đêm Noel, Chu Tùng An bị tạm giữ trong Cục cảnh sát Bandar Seri Begawan. Tối ấy, Cục cảnh sát vô cùng náo nhiệt, chốc chốc lại có kẻ say rượu sinh sự bị đưa tới.

Hôm sau, Chu Tùng An rời khỏi đó.

Buổi trưa, tin tức nóng nhất khiến Chu Tùng An gần như hiểu vì sao tối qua Hoắc Liên Ngao lại xuất hiện trong câu lạc bộ nơi Khang Kiều có mặt.

Hoắc Tiểu Phàn đã xảy ra chuyện.

Buổi sáng hôm qua, một đám trẻ khoảng tầm mười tuổi đeo mặt nạ ông già Noel xuất hiện trong một cửa hàng tạp hóa thành phố. Đám trẻ này cầm loại súng giả rất giống thật mô phỏng lại cảnh đường phố trong một trò chơi đang hot. Người ra vào trong cửa hàng không hề ít hơn một siêu thị lớn, cộng thêm nguyên nhân là Giáng sinh đông khách nên nhân viên không thể để ý hết, đám trẻ lại càng như cá gặp nước.

Khi lũ trẻ đang chơi quên mình thì bi kịch đã xảy ra. Viên đạn trong khẩu súng của cậu bé nhỏ tuổi nhất bắn trúng đầu một thiếu niên mười lăm tuổi, khiến cậu này hôn mê tại chỗ.

Đám trẻ nhân lúc hỗn loạn bỏ chạy. Lúc đó không ít người nhìn thấy đám trẻ này trèo lên những chiếc xe sang để rời đi, trong đó đa số đều có tài xế và bảo mẫu đi kèm.

Thiếu niên mười lăm tuổi được đưa vào bệnh viện. Về sau, bệnh viện tuyên bố viên đạn bằng bi bắn trúng cậu ta đã khiến não bị chấn rung mức

https://thuviensach.vn

độ trung bình, có lẽ một thời gian dài sẽ rơi vào trạng thái hôn mê.

Thiếu niên ấy tới từ một gia đình đơn thân, mẹ của cậu ta bất tỉnh nhân sự tại chỗ.

Gia đình đơn thân, thiếu niên mười lăm tuổi gặp tai bay vạ gió, súng giả như thật, man chiến trường giả tưởng trong game ra ngoài đời thật, những đứa trẻ ngồi trên những chiếc xe sang trọng, tất cả những từ ngữ này đều kích thích thần kinh của mọi người.

Chuyện này nhanh chóng lan truyền chỉ trong chưa đầy hai mươi tiếng đồng hồ. Cùng với những ý kiến đòi công lý, cảnh sát thành phố phải công bố thân phận kẻ gây chuyện.

Thân phận vừa được công bố, tất cả đều sửng sốt.

Kẻ gây chuyện tên Hoắc Tiểu Phàn, mới tám tuổi. Mặc dù Hoắc Chính Khải chưa từng thừa nhận thân phận của thằng bé nhưng tất cả mọi người đều biết quan hệ giữa họ.

Sau đó, còn có một bộ phận nhỏ người tỏ ra thương Hoắc Tiểu Phàn. Dù sao thằng bé cũng mới được tám tuổi, hơn nữa mấy tháng trước còn vừa mất mẹ. Nhưng một loạt các sự việc sau đó khiến bộ phận nhỏ kia chuyển từ thương xót sang đồng cảm sâu sắc với nạn nhân.

Luật sư nhà họ Hoắc lấy lý do Tiểu Phàn mới tám tuổi để từ chối xin lỗi công khai. Luật sư chỉ phát biểu một lời thanh minh xin lỗi với nội dung rất ngắn gọn và kiểu cách, trong đó nói rõ con số khổng lồ mà gia đình họ sẽ bồi thường.

Sau khi lời thanh minh được đưa ra, sự việc xảy ra đêm Noel bỗng chốc trở thành mâu thuẫn giữa kẻ giàu và người nghèo, sau này vì còn bị một vài kẻ rắp tâm kích động mà càng lúc càng lớn chuyện.

https://thuviensach.vn

Ba ngày sau, một vài người dân ra kêu gọi tẩy chay hàng bán lẻ của nhà họ Hoắc. Tới ngày thứ hai thì lời kêu gọi nhận được hưởng ứng.

Khi tiếng chuông năm mới 2005 vang lên, Chu Tùng An vẫn chưa gọi được cho Khang Kiều. Anh ấy thậm chí còn thử gọi cho Hoắc Liên Ngao nhưng kết quả vẫn vậy. Cuối cùng, Chu Tùng An lái xe tới nhà họ Hoắc.

Dưới sự yêu cầu khẩn thiết của Chu Tùng An, một tri kỷ của ông nội nói cho anh biết, hai hôm trước, Hoắc Tiểu Phàn bị một đám trẻ nhốt vào nhà kho. Sáu tiếng đồng hồ sau, Khang Kiều mới đưa Hoắc Tiểu Phàn đi. Bây giờ hai chị em đang ở trong một nhà nghỉ dưỡng tại ngoại ô thành phố. Hoắc Chính Khải cũng vì chuyện này mà hủy bỏ buổi tiệc cuối năm của công ty. Bây giờ ông ta đang bàn bạc với luật sư làm cách nào để ngăn chặn hơn nữa sự phát triển của sự việc, hành động tẩy chay với quy mô lớn đã khiến hình tượng doanh nghiệp của nhà họ Hoắc chịu tổn thất nặng nề.

Chu Tùng An còn định hỏi gì đó nhưng đều bị từ chối.

“Về đi, sự tình sẽ được giải quyết nhanh thôi.” Quản gia Diêu nói với anh ấy như vậy.

Nhưng mọi việc không lạc quan như lời quản gia Diêu. Ngày 1/1/2005, Hoắc Chính Khải phát biểu lời xin lỗi chính thức trên báo chí.

Lời thanh minh này bị cho là thiếu thành ý và nghi ngờ có trò chơi chữ vì Hoắc Chính Khải lấy một thân phận rất mập mờ và lảng tránh vấn đề. Vài tiếng sau khi ông ta công khai lời thanh minh, trên mạng đã có một số bức ảnh bị lan truyền. Trong ảnh, hai đứa con riêng của Hoắc Chính Khải đang chèo thuyền trên một mặt hồ xinh đẹp. Những ầm ĩ bên ngoài dường như không ảnh hưởng gì đến họ. Sự phẫn nộ của quần chúng lại tăng thêm một bậc, tối đó có người cầm xăng đến đập phá cửa hàng của nhà họ Hoắc trong thành phố.

https://thuviensach.vn

Nhiều người còn giận dữ yêu cầu chính kẻ gây chuyện phải lên ti vi xin lỗi công khai.

Ngày 02/01, một vài tổ chức các bà mẹ đơn thân cũng gia nhập.

Ngày 03/01, tại Malaisia, Ấn Độ, Việt Nam cũng xuất hiện những cuộc tẩy chay nhỏ lẻ hàng hóa của nhà họ Hoắc. Một vài người tuyên bố nếu kẻ gây chuyện không công khai xin lỗi trên ti vi thì sẽ càng ngày càng có nhiều người tẩy chay hàng hóa của nhà họ Hoắc.

Ngày 05/01, luật sư lấy danh nghĩa của Hoắc Chính Khải tuyên bố rằng, ba ngày sau Hoắc Tiểu Phàn sẽ xuất hiện trên ti vi xin lỗi toàn xã hội.

Khi biết tin này, Khang Kiều đang cùng Hoắc Tiểu Phàn câu cá bên hồ. Nói là câu cá thà nói rằng cô không muốn nó ở lỳ trong nhà, không muốn để nó tiếp xúc với những thông tin chỉ trích nó rợp trời trên ti vi hay mạng xã hội.

Từ sau khi sự việc đó xảy ra, Hoắc Tiểu Phàn yên tĩnh đến đáng sợ, đêm Noel nó chỉ nói đúng một câu: “Chị, em không cố ý đâu”.

Từ đó nó không nói thêm câu nào nữa, đa phần là ngồi ngây người. Cùng với sự phát triển của sự việc, đêm nào nó cũng gặp ác mộng liên miên. Cho tới ngày nó bị nhốt vào nhà kho sáu tiếng, vừa về đến nhà đã ôm lấy Khang Kiều nức nở, nói: “Chị ơi, em sợ”. Về sau, Khang Kiều biết trước đó nó đã từng chịu nhiều hăm dọa, sách vở bị bỏ chuột chết, trong những chiếc hộp được bọc đẹp đẽ lại để nội tạng những con vật bê bết máu.

Về sau, Hoắc Chính Khải bảo họ tam thời né tránh phong ba. Trước khi họ đi, ông ta thề tốt rằng sẽ xử lý tốt mọi chuyện.

Nhưng người thương nhân đó sau khi cân nhắc nặng nhẹ vẫn chọn cách thỏa hiệp. Thậm chí ông ta còn không gọi điện hỏi ý kiến cô một câu đã

https://thuviensach.vn

quyết định bắt một đứa trẻ vừa tròn tám tuổi lên xin lỗi người dân toàn thế giới trên ti vi.

Tiểu Phàn của cô nhất định sẽ sợ hãi, Tiểu Phàn của cô trước nay luôn nhát gan mà.

Lúc này, cô biết nói với nó thế nào?

Khang Kiều gọi một tiếng "Tiểu Phàn" nó cũng không nghe thấy. Nó cứ ngẩn người nhìn mặt hồ. Tới tiếng "Tiểu Phàn" thứ hai thì nó bật dậy, hoảng loạn nhìn xung quanh.

Cũng chỉ trong một tuần ngắn ngủi, khuôn mặt tròn quay của nó gầy sọp đi trông thấy, từ hốc mắt trũng sâu và quầng mắt thâm tím có thể đoán được gần đây nó rất hay tỉnh dậy lúc nửa đêm.

Khang Kiều từng gợi ý để Hoắc Tiểu Phàn ở chung phòng với cô một thời gian nhưng nó cố chấp từ chối.

Nhìn đôi mắt trũng sâu rất nhanh của nó, tim Khang Kiều đau như dao cắt. Sau khi thấy xung quanh không một bóng người, Hoắc Tiểu Phàn mới dè dặt hỏi cô: "Chị, ban nãy chị gọi em à?".

Khang Kiều lắc đầu, cô không nói được lời nào cả.

Thằng bé không nói thêm gì nữa, lẳng lặng nép sát lại gần Khang Kiều, dựa đầu lên chân cô. Cũng chỉ vài giây sau, nó đã thiếp đi.

Khoảng chập tối, Hoắc Liên Ngao xuất hiện ở nhà nghỉ. Hoắc Tiểu Phàn tỏ ra rất hoang mang. Thời gian này nó cực kỳ mẫn cảm. Nó cứ nhìn anh chằm chằm: "Anh Liên Ngao, có phải anh muốn giao nộp em cho cảnh sát không?".

https://thuviensach.vn

“Không phải.” Hoắc Liên Ngao lắc đầu, véo mũi Tiểu Phàn: “Anh Liên Ngao sợ Tiểu Phàn ở đây nhàm chán, nên định đến chơi với em”.

Bình thường nếu Hoắc Tiểu Phàn nghe được câu ấy nó nhất định sẽ reo hò vui vẻ, nhưng lần này nó chỉ “ồ” một tiếng, sau đó Hoắc Liên Ngao lại nói một câu: “Tiểu Phàn, em có cần phải xin lỗi người ta không?”.

Câu nói của Hoắc Liên Ngao khiến khuôn mặt Tiểu Phàn lập tức trắng bệch.

“Giống như bình thường em giẫm phải chân bạn, em nói xin lỗi bạn ấy vậy.”

Hoắc Tiểu Phàn cúi đầu, rất lâu sau mới lẩm bẩm một câu: “Nhưng em đã bắn trúng đạn vào đầu anh ấy. Em không biết lúc đó anh ấy lại xuất hiện. Em nhìn thấy anh ấy ngã vật ra đất, giống như bị gậy đập trúng đầu vậy, sau đó em nhìn vào mắt anh ấy. Anh ấy cứ thế nhìn em, đêm nào em cũng mơ thấy ánh mắt của anh ấy”.

Nói xong, Hoắc Tiểu Phàn lại bắt đầu ngẩn người. Ở khoảng cách gần, Khang Kiều nhìn thấy khuôn mặt nó càng ngày càng nhợt nhạt, cô đưa bàn tay run rẩy chạm vào nó.

Tay cô như dẫn điện vậy, vừa chạm vào cả người Hoắc Tiểu Phàn đã co rút, sau đó nó đứng thẳng dậy, ngã vào lòng Khang Kiều.

Khi cô rời khỏi phòng của Hoắc Tiểu Phàn, trời đã tối mịt. Hoắc Liên Ngao đứng bên ngoài, lần này cũng may có Hoắc Liên Ngao học qua cấp cứu sơ.

Đứng trước mặt anh, Khang Kiều không nói câu nào, chỉ cúi gằm.

“Có cần tôi cùng em ra ngoài đi dạo một chút không?”

https://thuviensach.vn

Khang Kiều gật đầu.

Anh đi phía trước, cô theo phía sau. Họ đi men theo tấm gỗ dọc bên hồ, cuối cùng dừng lại ở đoạn mút cuối giữa hồ. Hai người lần lượt dựa vào lan can hai bên. Từng ngọn đèn dọc đường đi hắt bóng xuống hồ. Cô nhìn đến ngây người. Anh lên tiếng nói chuyện, giọng khẽ khàng.

“Gì cơ?” Cô vô thức hỏi.

Sau một lúc trầm mặc ngắn ngủi, cô miễn cưỡng tập trung tinh thần nhìn Hoắc Liên Ngao. Khi anh giơ tay ra, cô quay mặt đi, cuối cùng tay anh rơi xuống bả vai cô.

“Có biết vì sao lần này tôi quay về không?”

Cô một lần nữa nhìn xuống mặt hồ, rồi gọi tên anh.

Cô cúi đầu, nhìn chân mình, khẽ nói: “Hoắc Liên Ngao, giúp tôi”.

Im lặng…

Cô khó khăn lắp bắp: “Anh cũng thấy đấy, tình trạng của Tiểu Phàn bây giờ không ổn. Không phải nó không muốn xin lỗi, tôi cũng biết lần này Tiểu Phàn không đúng. Nhưng chí ít hiện tại thì tình trạng tinh thần của nó khiến nó không thể đối mặt với những chuyện đó được”.

Im lặng…

Tiếng “Liên Ngao” sau đó rất dịu dàng: “Tiểu Phàn mới tám tuổi”.

Anh nhìn cô, ánh mắt nhạt nhòa.

Khoảng cách giữa anh và cô rất gần, gần tới mức chỉ cần cô đổ người là có thể dựa đầu vào vai anh.

https://thuviensach.vn

Thứ đầu tiên chạm vào là tay cô, tay cô đặt trên hông anh, dùng một lực rất nhẹ, rất khẽ. Sau đó là cơ thể, cơ thể cô dán chặt vào người anh. Anh dường như lại cao hơn cô một chút, đầu cô không tựa được vào vai anh, chỉ có thể tới hõm vai. Mặt cô áp sát lồng ngực anh. Ánh mắt không có điểm dừng. Miệng nói, ngữ khí như đang trong khoảng thời gian nhàn nhã.

“Tất cả đều là lỗi của tôi. Nếu tôi chú ý hơn một chút sẽ không có chuyện hiện tại xảy ra. Tôi nên tìm hiểu xem gần đây Tiểu Phàn kết giao với ai, tôi nên kiểm tra xem máy tính của nó gần đây đang chơi trò gì.”

“Liên Ngao, Tiểu Phàn bây giờ còn quá nhỏ, tôi không dám tưởng tượng khi nó phải đối mặt với camera, với những câu hỏi dồn ép, với những ánh mắt chỉ trích sẽ xảy ra chuyện gì. Hơn nữa bình thường Tiểu Phàn đã nhát, Liên Ngao, anh bảo tôi thay mặt nó xin lỗi có được không?”

Anh không trả lời. Cô kéo áo anh, anh vẫn im lặng. Cô ngước lên, cơ thể hơi lùi ra sau, muốn nhìn biểu cảm của anh.

Sau đó, tất cả như một cơn lốc xoáy quét qua.

Cơ thể cô bị đẩy ra sau, lực rất mạnh, người cô mất đi cân bằng. Phải biết là lan can này không cao lắm, cô hoàn toàn có khả năng rơi xuống hồ. Trong tình huống cấp bách, cô bất ngờ gọi “Liên Ngao”.

Âm thanh ấy khiến sóng nước xôn xao, nửa âm cuối bị anh nuốt trọn. Môi anh mạnh mẽ ngậm chặt.

Đồng thời, tay anh cũng giữ chặt eo cô không để cô ngã. Anh dùng tay kia giữ lấy cằm cô, ép cô mở miệng rộng hơn để đầu lưỡi của anh dễ dàng xâm nhập. Bước vào rồi, anh không gấp gáp tìm tòi mà khiến cô nghẹt thở tới đứng không vững. Có vài lần xuất hiện những tiếng nức nở từ cổ họng cô.

https://thuviensach.vn

Dường như cảm thấy trừng phạt cô như vậy đã đủ rồi, anh mới cuốn lấy đầu lưỡi của cô.

Cô nhắm mắt lại, kiễng chân lên, ngoan ngoãn níu lấy cổ anh, hòa hợp với anh, ngoan như một con thú cưng muốn lấy lòng chủ nhân.

Rất lâu, rất lâu sau anh mới buông cô ra. Anh nhìn xuống mặt hồ, còn cô cúi đầu.

Mặt hồ yên ắng phẳng lặng, nếu không phải vì lúc này họ vẫn chưa thở nhịp nhàng, cô sẽ không khỏi nghi ngờ sự tồn tại của nụ hôn ban nãy.

“Về thôi.” Anh nói.

“Được.” Cô trả lời.

Họ lại đi theo con đường lúc trước để trở về. Dừng trước cửa phòng cô, anh nói: “Nghỉ ngơi sớm đi”. Cô đồng ý, khi tay cô đặt lên tay nắm cửa:

“Đầu gỗ!”

“Ừm.” Cô khựng lại.

“Đừng lo lắng.”

“Gì cơ?”

“Chuyện của Tiểu Phàn cứ giao cho tôi, em ở yên đây, đừng đi đâu cả.”

“Được.”

“Đợi tôi.”

“Ừm.”

“Nghỉ ngơi đi.”

https://thuviensach.vn

Cô gật đầu, mở cửa phòng, rồi đóng lại. Dựa lưng vào cửa, cô nhắm mắt lắng nghe âm thanh bên ngoài. Lát sau, ngoài cửa có tiếng bước chân xa dần. Lát sau nữa có tiếng xe nổ máy. Dần dần tiếng xe cũng im bặt, bầu không khí xung quanh im ắng trở lại.

Giống như chiếc lò xò bị bung ra, cả người cô từ từ trượt xuống cửa, Khang Kiều ngồi bệt xuống đất.

Ngày 06/01, còn hai ngày nữa Hoắc Tiểu Phàn phải công khai xin lỗi trên ti vi, do lời thanh minh của Hoắc Chính Khải, sự việc không có tiến triển gì nổi bật.

Ngày 07/01, còn một ngày, hôm ấy vẫn như hôm trước, không tốt hơn, không tệ hơn.

Ngày 08/01, buổi xin lỗi công khai trước mọi người được tiến hành đúng thời hạn. Họ không nhìn thấy Hoắc Tiểu Phàn, ngược lại người xuất hiện xin lỗi là Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Năm 2004 – 2005 (03)

Mười giờ sáng ngày 08/01, có rất nhiều nhà báo, truyền hình, các trang mạng xã hội, tạp chí dừng xe trước cửa tòa nhà màu trắng hồng.

Trong vườn hoa của nữ chủ nhân đã quá cố, Hoắc Liên Ngao mặc chiếc áo sơ mi màu trắng xuất hiện trước hàn chục phóng viên, đối diện với ống kính, cúi đầu thật sâu.

Sau đó, anh giới thiệu ngắn ngọn về địa điểm hiện tại họ đang đứng là vườn hoa người mẹ ruột đã mất tặng cho anh. Sở dĩ anh lựa chọn nơi đây làm địa điểm xin lỗi là vì muốn mọi người nhìn thấy thành ý của mình. Sau khi Hoắc Liên Ngao giới thiệu xong, một phóng viên lén lút dựng lại chậu hoa bị máy ảnh làm đổ nghiêng, vài phóng viên khác cũng bỏ giày ra khỏi thảm cỏ.

Giới thiệu xong địa điểm, Hoắc Liên Ngao thể hiện lập trường của mình. Anh nói hiện tại anh lấy tư cách anh trưởng của Hoắc Tiểu Phàn để xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây là lần đầu tiên Hoắc Liên Ngao thừa nhận có một nhân vật như thế trước công chúng.

“Nó mới tám tuổi. Tháng sau tôi đã đón sinh nhật thứ mười bảy của mình, đây có lẽ là nguyên nhân lớn nhất tôi đứng tại đây.” Anh cười hơi bẽn lẽn: “Nếu các vị có một người em trai nhỏ hơn các vị nhiều tuổi như vậy, các vị sẽ hiểu cho cảm nhận của tôi. Tôi nghĩ các vị có lẽ cũng sẽ đưa ra sự lựa chọn tương tự”.

https://thuviensach.vn

Nói tới đây, anh dừng lại, trong biểu cảm ngượng ngùng còn có chút khó xử: “Tôi tin rằng các vị cũng đã biết quan hệ giữa hai chúng tôi. Nhưng tôi không thể nào giận nó được. Nó chỉ cao có từng ấy, bốn tháng trước còn vừa mất đi mẹ ruột”.

“Sở dĩ tôi đứng đây là muốn cầu mong mọi người cho thằng bé một chút thời gian. Nó sẽ xin lỗi, nhưng không phải là bây giờ.”

Sau đó, Hoắc Liên Ngao trình bày với mọi người hai bản thanh minh. Một bản là thư lượng thứ của mẹ nạn nhân. Đọc xong, Hoắc Liên Ngao trình bày rằng anh đã mời một bác sỹ khoa thần kinh xuất sắc từ Mỹ tới. Bác sỹ này dẫn theo đoàn đội của mình hiện đang trên đường bay từ New York đến Begawan.

Sau đó nữa, Hoắc Liên Ngao đưa ra một bản thanh minh khiến các ký giả có mặt đều im lặng. Đó là giám định tinh thần của Hoắc Tiểu Phàn trong giai đoạn này. Trong bản giám định đó có chữ ký của mười vị bác sỹ tâm lý có mức độ đáng tin cậy cao trong xã hội. Mười vị bác sỹ này đều đồng loạt chứng minh tâm lý của Hoắc Tiểu Phàn hiện tại cực kỳ không ổn định. Họ lần lượt liệt kệ những hậu quả của tình trạng này.

Khi đọc bản giám định đó, giọng Hoắc Liên Ngao trong sáng như chính chiếc áo sơ mi trắng trên người anh, ánh mắt ngây thơ của chàng trai luôn khiến người ta tin tưởng hơn những doanh nhân đã lão luyện chốn thương trường.

Sau bản giám định ấy, câu hỏi của cánh nhà báo đã ít đi nhiều. Cho dù vẫn còn người gây khó dễ thì Hoắc Liên Ngao cũng rất nhẫn nại giải đáp lần lượt.

Buổi xin lỗi đi tới những giây phút cuối cùng. Hoắc Liên Ngao còn công khai cả đoạn băng ngắn ghi lại cảnh Hoắc Tiểu Phàn bị nhốt trong nhà kho. Trong đoạn băng, chốc chốc lại nhìn thấy cơ thể thằng bé co rút.

https://thuviensach.vn

Sau khi đoạn băng ấy được phát ra, không ai còn câu hỏi gì nữa.

Buổi xin lỗi kéo dài 30 phút kết thúc.

Từ lúc bấy giờ, Khang Kiều biết việc tiếp theo chỉ còn là chờ đợi, chờ đợi phản hồi của họ.

Hình ảnh buổi xin lỗi dài 30 phút được cắt gọn thành bản tin 3 phút. Cùng với những hình ảnh ấy được phát sóng và những bài báo của hàng chục phóng viên có mặt tại hiện trường, chập tối, một bộ phận người đã ném những tờ rơi, biểu ngữ tẩy chay thương hiệu bán lẻ của nhà họ Hoắc vào sọt rác.

Hôm sau, số lượng người kéo băng rôn đi biểu tình đã giảm đi 2/3. Các nhân viên chủ quản của Hoắc Thị thắt cà vạt, tiếp tục cung cấp đồ ăn và nước uống miễn phí cho những người còn biểu tình dưới cái nóng oi ả.

Ngày 10/01, nhân viên vệ sinh bắt đầu dọn dẹp chỗ quảng trường bị người biểu tình chiếm cứ. Lúc này Khang Kiều mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi được chữa trị thuốc men, Hoắc Tiểu Phàn ngủ đã yên ổn hơn. Sáng sớm nay, Khang Kiều nhìn thấy hốc mắt nó không còn thâm quầng như trước nữa. Nó thậm chí còn chủ động đề nghị mấy ngày nữa sẽ tới bệnh viện thăm thiếu niên bị nó dùng đạn giả bắn bị thương.

Nhà nghỉ của nhà họ Hoắc nằm ở một khu vực khá yên tĩnh, cứ tới hoàng hôn, nơi đây lại trở nên im lìm. Có tiếng xe từ xa tới gần, Hoắc Tiểu Phàn đang chơi cờ vua với Khang Kiều dỏng tai lên nghe. Câu “Nhất định là anh Liên Ngao” của nó khiến quân cờ trong tay Khang Kiều rơi xuống đất.

Mặc kệ ván cờ đang dang dở, Hoắc Tiểu Phàn đi ra phía cửa. Ngẫm nghĩ một chút, Khang Kiều cũng đứng dậy đi theo.

https://thuviensach.vn

Lần này Hoắc Liên Ngao không lái xe đến mà ngồi taxi. Anh từ taxi bước xuống, đeo một chiếc ba lô đơn giản, Hoắc Tiểu Phàn nhào tới ôm chặt anh.

Bước vào nhà, Hoắc Liên Ngao bảo Hoắc Tiểu Phàn pha cho anh cốc cà phê.

“Để tôi.” Khang Kiều nói. Cô vừa quay người đi thì cổ tay bị giữ chặt lại.

Lúc này đây, sắc trời bên ngoài đã tối đen, Hoắc Tiểu Phàn đã đi pha cà phê, trên thảm trải sàn lộn xộn bát nháo. Khang Kiều lần lượt thu dọn những chiếc gối dựa, sau đó cô lại cảm thấy mặt bàn bừa bộn. Khang Kiều đang nghĩ có nên tiếp tục dọn mặt bàn cho gọn gàng không thì Hoắc Liên Ngao nói: “Không cần phải lo lắng chuyện của Tiểu Phàn nữa”.

Cô đang định cất hộp cờ vua đi thì tay khựng lại.

“Tôi đã mua vé máy bay về New York đêm nay.”

Cô ngoan ngoãn quay người lại, đối diện với anh.

Chiếc đồng hồ trên tường biểu thị bây giờ cũng mới bảy rưỡi, còn mấy tiếng nữa mới tới nửa đêm. Trong lúc cô miên man suy nghĩ, Tiểu Phàn đã pha xong cà phê.

Tám giờ, Khang Kiều vừa rót nước cho thằng bé uống thuốc, vừa nói với Hoắc Liên Ngao đan nhìn cô: “Anh ở đây đợi em một lát”.

Nói xong, Khang Kiều dẫn Hoắc Tiểu Phàn về phòng.

Thuốc của Hoắc Tiểu Phàn có thành phần an thần nhất định, uống xong nó sẽ thiếp đi rất nhanh.

https://thuviensach.vn

Khi cô rời khỏi phòng của Hoắc Tiểu Phàn đã là gần tám rưỡi. Khi đi ngang qua phòng mình, Khang Kiều thấy trong phòng có ánh đèn hắt ra. Cô dừng lại một chút trước cửa phòng rồi đẩy cửa đi vào.

Hoắc Liên Ngao đang đứng trước cửa sổ. Đóng cửa lại, Khang Kiều từ từ đi về phía đó, dừng lại sau lưng anh, chờ đợi. Anh quay đầu lại, ngữ điệu thẹn quá hóa giận: “Sao em cứ thích xuất hiện sau lưng tôi như ma vậy?”.

Khang Kiều mím môi.

Anh nhíu mày, dãn khuôn mặt ra, giọng nói khô khốc: “Em đi đường không khi nào phát ra tiếng động, sợ chết đi được”.

Khang Kiều vẫn im lặng.

Hoắc Liên Ngao chỉ tay ra ngoài cửa sổ: “Tôi vừa kiểm tra cửa sổ cho em, dự báo thời tiết nói sáng sớm mai sẽ có một trận mưa bão ngắn”.

Khang Kiều gọi anh một tiếng. Giọng cô rất khẽ, tới mức bản thân cô cũng phải dỏng tai mới nghe thấy.

“Rốt cuộc em đang nói gì?” Giọng nói của Hoắc Liên Ngao mang theo chút bực bội và sốt ruột.

Khang Kiều đành cao giọng lặp lại lời nói vừa nãy: “Hoắc Liên Ngao, nếu anh muốn thì nhanh chút”.

Im lặng – một sự im lặng nghẹt thở.

“Rầm”một tiếng. Chiếc ba lô trên tay anh bị ném mạnh xuống đất. Anh xách áo cô, từ giọng nói tới biểu cảm và ánh mắt đều thể hiện một điều: Anh muốn bóp chết cô.

“Em lại muốn mang cơ thể ra mua bán với tôi? Khang Kiều, em hết thuốc chữa rồi! Tôi không quá quắt như em nghĩ đâu, tôi chỉ muốn tới gặp

https://thuviensach.vn

em trước khi đi, chỉ muốn gặp em mà thôi. Không, không…" Anh lắc đầu, "Không không, không hoàn toàn như vậy. Trên đường đến đây tôi nghĩ, bảo bối quan trọng nhất của Khang Kiều là Hoắc Tiểu Phàn. Nếu tôi giúp Hoắc Tiểu Phàn giải quyết rắc rối lớn, có lẽ Khang Kiều sẽ cười với tôi, không phải nụ cười trang trí mà là một nụ cười khác, mà rất nhiều, rất nhiều lần em cười với tên đại ngốc kia."

"Em chưa bao giờ cười với tôi như thế."

Anh từng trộm nhìn thấy nụ cười đó.

Tháng bảy, xe của anh dừng bên đường. Cô và Chu Tùng An sóng vai nhau đi tới. Một vài chàng trai vì muốn lấy lòng con gái sẽ học một số động tác lòe loẹt nhưng trông rất bắt mắt. Trong mắt Hoắc Liên Ngao, đó là những việc ngu xuẩn lại lãng phí thời gian.

Thế mà, thầy giáo tiếng Trung của anh cũng phạm sai lầm ngớ ngẩn ấy, người khiến anh ta phát bệnh chính là cô gái chị con riêng.

Đại ngốc tay dài chân dài làm động tác ném kẹo chocolate vào miệng mình như một con tinh tinh đang làm trò, một chút mỹ quan cũng không có. Nhưng may là tỷ lệ trúng không tệ. Viên thứ ba, viên thứ tư đều vào miệng. Viên thứ năm bắn vào răng rồi bay ra ngoài, trùng hợp là rớt ngay xuống rổ rau của một phụ nữ.

Trong mắt Hoắc Liên Ngao, đó là chuyện nhạt nhẽo và tầm thường, thế mà cô chị gái của anh lại dừng chân.

Sau đó, cô ấy nhe răng cười với đại ngốc.

Đó là biểu cảm Hoắc Liên Ngao chưa từng thấy trên khuôn mặt Khang Kiều.

https://thuviensach.vn

Nụ cười đó như vạt nắng sau tầng mây đen, khiến anh nhìn đến ngây ngốc.

Giây phút ấy, Hoắc Liên Ngao mới ý thức được cô chưa bao giờ cười như thế với anh, thật sự chưa từng, cô chỉ cười như vậy khi anh đối tốt với Tiểu Phàn.

“Em chưa bao giờ cười với tôi như vậy.”

Nếu không phải vì những lời ấy bật ra lúc này, Hoắc Liên Ngao cũng không biết hóa ra mình bứt rứt chuyện này đến vậy.

Ý thức này khiến một hồi chuông cảnh báo vang lên trong lòng anh. Anh buông tay, cô ngã ngồi xuống đất. Anh cúi xuống nhặt ba lo lên, đi ra mở cửa như không nhìn thấy người ngồi dưới đất.

Cô không muốn lãng phí tâm tư vì cô một chút nào nữa, không muốn chút nào!

Xoa xoa mặt, Khang Kiều nhìn cánh cửa từ lúc hé mở cho đến khi mở toang, hình như cô đã ngồi dưới đất một lúc rồi.

Cô đứng dậy đi vào phòng tắm, lúc này mới nhớ ra mình đã tắm rửa rồi. Cô lại lần mò chậm rãi đi tới trước cửa sổ.

Khang Kiều nhớ rằng từ ô cửa sổ này có thể nhìn thấy con đường nối liền nhà nghỉ. Rèm cửa được đóng kín mít. Cô đứng đó một lúc, lấy ngón tay vén rèm lên. Cửa sổ xuất hiện một khe hẹp, từ khe hẹp đó cô có thể nhìn thấy một đoạn đường quốc lộ. Đường quốc lộ do nhà họ Hoắc sửa chữa. Để hợp với tòa nhà nghỉ này, con đường cũng được sửa thành màu nâu đỏ, chất liệu là loại nhựa cao su đắt gần chết. Nhưng từ đây nhìn qua nó thật sự rất đẹp, còn ở bên một mặt hồ phong cảnh như tiên cảnh nữa.

https://thuviensach.vn

Cô kéo rèm ra thêm chút nữa, từ đây ra sân bay mất nửa tiếng đi xe. Chắc anh đang gọi taxi nhỉ?

Cô ngẩn người nhìn anh, rồi lẩm bẩm trong lòng: Mau đi đi, mau đi đi, đi càng xa càng tốt.

Cuối cùng, anh gọi điện thoại xong. Không kịp nữa rồi, khi anh quay mặt về phía cửa sổ, ngón tay cô run lên. Khi hoàn hồn lại, cô mới cuống cuồng kéo rèm, lúc ấy, rèm cửa lại kín như bưng.

Tay không biết đặt ở đâu, chân không ngừng đi đi lại lại trước cửa sổ, càng đi càng chậm, cuối cùng dừng lại ở nơi ban nãy cô đứng, tay thò về phía cửa không theo kiểm soát.

Ngoài cửa sổ, trên con đường sáng choang ánh đèn đã không thấy bóng anh đâu nữa. Cô kéo rộng cửa sổ ra một chút, vẫn không tìm thấy anh.

Anh đi rồi sao? Nhưng rõ ràng cô chưa nghe thấy tiếng xe hơi mà? Chán nản buông rèm xuống, cô thất thần đứng đó một lúc, rồi…

Chân đi về phía cửa phòng không theo sai bảo. Thật ra Khang Kiều cũng không biết mình muốn gì. Cô chỉ biết rảo nhanh bước chân, như bay về phía con đường đó, xuyên qua những chướng ngại vật, đi tới cửa lớn.

Không, là chạy mới đúng. Cô chạy như bay ra cửa, đâm vào một bức tường ở ngã rẽ.Cô hét lên theo bản năng, phải biết rằng thật ra cô rất nhát gan.

Sau tiếng hét ấy, cô được bọc trong một vòng tay vững chãi. Cô không lạ lẫm gì vòng tay ấy. Cô không dám nhìn anh, miệng lắp bắp: “Chẳng phải nói em hết thuốc chữa ư? Sao lại quay về?”.

“Anh quên mất một thứ.” Anh nói, giọng rất nhẹ.

https://thuviensach.vn

Vậy à. Anh buông tay cô ra. Thì ra là quên đồ, chứ không phải… Khi quay người đi, hốc mắt cô cay cay. Cô đi vào trong, bước chân anh cũng bám theo rất sát. Cô càng đi nhanh, anh càng đuổi tợn.

Vì mải nhìn đường, Khang Kiều không để ý lớp kính chắn trước mặt. Gần như sắp đụng vào bức tường kính ấy, nhưng cô lại không nghe thấy một tiếng "rầm" giòn tan, một lòng bàn tay đã chắn trước trán cô và bức tường.

Giọng nói đó rất khẽ, rất nhẹ, tới bên tai cô.

"Ban nãy, anh đang nghĩ, nếu em mở rèm ra lần thứ hai, anh sẽ quay lại."

Cô yên lặng, không dám nhúc nhích.

Anh lại nói: "Từ năm sáu tuổi, anh đã không về Brunei đón Giáng sinh rồi, có muốn viết vì sao lần này anh lại quay về không?".

Lần này, cô không lựa chọn né tránh mà khẽ đáp: "Muốn".

Anh nói bằng một giọng thì thầm như muốn chạm vào trái tim cô: "Vì có một người ở đây. Anh luôn nghĩ, Giáng sinh năm nay của người ấy nhất định rất buồn".

"Nhưng anh phát hiện ra người ấy chẳng buồn gì cả, còn chơi rất vui với người đàn ông khác nữa."

Anh buông tay xuống, từ từ đặt lên eo cô, dùng một chút sức để cả người cô ngã vào lòng mình.

Cô ngước mắt lên, nhìn anh rưng rưng.

Nước mắt cứ thế rơi xuống: "Ai nói em không buồn? Ai nói!".

https://thuviensach.vn

Anh cúi đầu, hôn đi tất cả những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô, nụ hôn lại khẽ lướt qua tóc mai cô, từ từ tiến qua tai. Anh cọ qua cọ lại, những nơi ngón tay anh lướt qua đều khiến cơ thể cô mềm nhũn ra như vũng nước. Cô ngẩng cao đầu để nụ hôn ấy gọn gàng rơi xuống cổ.

Nếu nói một người có hàng trăm, hàng ngàn nỗi day dứt thì lúc này đây, 99 nỗi day dứt của cô đã đầu hàng, nhưng vẫn còn điều thứ 100 kiên trì, thúc giục cô. Cô thở dốc, lên tiếng: “Liên Ngao, nói cho em biết đi, thật sự là có một người khác đẩy mẹ em ư?”.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Năm 2004 – 2005 (04)

Cô chỉ đợi được nụ hôn như bão táp cuồng phong của anh. Nụ hôn đó như cướp đoạt, khuôn mặt cô một lần nữa dán sát vào lớp kính thủy tinh, cùng với đó là tiếng lớp vải bị xé rách. Chiếc sơ mi từ sau lưng bị xé thành hai nửa, tay Khang Kiều che chặt trước ngực. Nụ hôn của anh đi từ cổ cô xuống. Đó đâu phải hôn, rõ ràng là muốn cắn đứt từng khớp xương của cô. Dường như cảm thấy chưa đã, cơ thể cô bị anh xoay ngược lại, môi anh dính lên xương quai xanh của cô.

“Liên Ngao, anh nói đi.” Cô cất giọng run run, vẫn còn kiên trì với day dứt của mình.

Môi anh khựng lại, tay cô rơi xuống bả vai anh, siết chặt: “Cầu xin anh đấy, Liên Ngao”.

Trong bầu không khí tĩnh mịch như cái chết, cuối cùng cô cũng đợi được âm thanh trầm thấp vọng ra từ xương hõm vai của cô: “Là một người khác”.

Tay cô siết chặt hơn nữa, giọng nói run rẩy: “Em muốn anh thề”.

Cơn đau do anh tạo ra khiến cô cắn chặt môi, cố gắng đè nén tiếng kêu của mình. Dường như đã cả một thế kỷ trôi qua, cơn đau ấy bỗng tan biến, thay vào đó là sự va chạm nhẹ nhàng như lông tơ. Bồng bềnh giống nụ hôn ấy còn có giọng nói của anh: “Anh thề, là một người khác”.

Vào giây phút đó, cô rơi nước mắt. Có bao nhiêu giọt lệ rơi xuống anh đều hôn đi hết. Cô không biết nó tượng trưng cho điều gì? Tổn thương? Giải phóng? Hay mãn nguyện? Cô cũng không biết lúc đó mình lấy sức

https://thuviensach.vn

mạnh ở đâu để nhào vào lòng anh, chân bấu chặt lấy hông anh, dán sát như một con gấu koala, miệng nói: “Liên Ngao, ban nãy đuổi theo anh, chân em mềm nhũn rồi, Liên Ngao, giờ em không đi nổi”.

“Không đi nổi thì phải làm sao bây giờ?” “Dĩ nhiên là anh phải bế em.”

“Thế này chẳng phải bế ư?”

“Nhưng anh đâu có di chuyển?”

“Muốn đi à?”

“Đương nhiên.”

“Muốn đi đâu?”

Cô bò lên thì thầm vào tai anh: “Anh muốn đi đâu thì tới đó”.

Cuối cùng anh chỉ có thể đi tới sô pha.

Ban đầu cô không biết vì sao rõ ràng anh to con như thế mà bế cô lại tốn nhiều sức vậy. Cô cười anh chỉ được cái mã ngoài. Anh trở mặt nói một câu bên tai cô, sau đó cô mắc bẫy, eo hơi hướng xuống một chút, mặt chợt đỏ bừng.

Anh hừ khẽ: “Ở ngoài kia đã cứng lên rồi”.

Tên lưu manh này!

Mấy chiếc gối dựa lúc nãy vừa thu dọn giờ lại bị vứt xuống đất.

Lần đầu tiên anh thử tiến vào từ bên cạnh. Khi đạt tới ngưỡng, không ai dám động đậy. Ghế sô pha quá nhỏ, mấy tháng rồi họ không tình cảm. Mặc dù anh không còn nói mấy câu ngu ngốc như: Chỗ đó của cô nhỏ lại, nhưng họ đều hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì. Ban đầu tiến vào vừa căng vừa rát, cô

https://thuviensach.vn

không dám thở. Nhưng sóng tình đến quá mãnh liệt, khiến cơ thể họ dù đang run lên kịch liệt vẫn không dám hành động khinh suất. Chiếc sơ mi bị rách vẫn đang vắt vẻo trên người cô. Cô len lén vắt nó xuống eo, che đi chỗ tiếp xúc chặt chẽ giữa họ.

Tay anh lẳng lặng luồn qua áo, nắm lấy nơi mềm mại của cô, chọc ghẹo.

Anh thì thầm bên tai cô: “Được không?”.

Đó là một chất giọng dịu dàng chưa từng có, khiến con tim cô như rơi vào hũ rượu. Cảm giác khổ sở ban nãy hóa thành ngứa ngáy, nơi bao bọc lấy anh đã ướt át vô cùng.

Bàn tay che ngực nãy giờ dang rộng ra, nhẹ nhàng dịch lên trên vuốt tóc mai của anh.

Trước kia vì không thả lỏng mà hai chân gập lại giờ duỗi thẳng ra để anh có thể vào sâu hơn.

Tất cả không cần nói ra, người được ám thị bắt đầu hành động.

Cảm giác hời hợt trêu đùa ban đầu khiến cô như nằm trên những đám mây mềm, nhưng cảnh đẹp không kéo dài lâu. Sau mấy lần cọ vào ghế, anh đã trở lại dáng vẻ trước kia. Cuối cùng cô âm thầm nhặt một chiếc gối tựa lên, vùi sâu mặt vào gối. Ừm, như vậy chắc sẽ tốt hơn, ít nhất nó ôm hết mặt cô.

Dưới ánh đèn mờ, họ vẫn duy trì tư thế cuối cùng. Mặt cô dính lên lưng ghế sô pha, anh dựa đầu lên đầu cô, tay anh vẫn còn vòng trước ngực cô, thi thoảng lại đùa nghịch. Mồ hôi đầm đìa đã bị không khí hong khô. Không ai nói gì, không ai cử động. Ánh sáng chuyển động qua lại giữa cảnh tượng im lìm. Cô âm thầm tính giờ trong lòng, chắc là sắp mười giờ rồi đấy, anh bay chuyến nửa đêm.

https://thuviensach.vn

Thời gian chầm chậm chôi, cõi lòng cô cũng càng lúc càng trống rỗng. Cô gọi anh một tiếng.

“Ừm.” Anh uể oải đáp.

“Có cần em đi bật nước cho anh tắm không?”

“Vì sao?”

“Sắp tới giờ bay rồi.” Cô khẽ nhắc nhở.

“Vẫn còn một chút thời gian.”

Còn một chút thời gian à, cô nhắm mắt lại. Bàn tay dưới lớp áo sơ mi che đậy lại một lần nữa khiến cô đỏ mặt. Kích tình qua đi, cô bắt đầu ngượng ngập. Tất cả những chuyện vừa xảy ra hiện hữu trước mắt. Cô mở rộng chân đến cực hạn, vừa kêu vừa khóc vừa quậy vừa mắng, rồi lại khổ sở cầu xin. Tất cả đều thể hiện ban nãy họ say sưa cỡ nào.

Lát sau: “Anh đi tắm”.

“Ừm.”

Thu dọn từng chiếc gối rơi xuống nền nhà, cô nhìn đồng hồ. Mười một giờ rồi, nếu anh còn tiếp tục dây dưa sẽ lỡ chuyến bay mất. Tới trước cửa phòng tắm, cô gõ cửa: “Hoắc Liên Ngao”.

“Tiếng nước dừng lại.”

“Sao vậy?” Giọng anh vọng ra qua cánh cửa phòng tắm.

“Mười một giờ rồi.”

“Ừm.”

https://thuviensach.vn

“Có cần em pha cho anh cốc cà phê không?” Cô hỏi, cốc cà phê tối nay Hoắc Tiểu Phàn pha anh vẫn chưa uống.

“Được.”

Phòng bếp ngào ngạt mùi cà phê. Cốc cà phê thơm nồng ấy bị chủ nhân của nó hờ hững để một bên. Một chiếc dép lê rơi xuống bồn rửa bát. Cô bị anh ép vào chỗ đầu mút, tiếng con gái vụn vặt, ngắt quãng: “Sẽ… Sẽ không kịp chuyến bay mất”.

“Ừm.”

Trong lúc ấy, tay cô chạm phải tủ đựng bát đĩa, những chiếc đĩa va vào nhau, âm thanh cũng đứt quãng.

“Thật đấy… Thật sự là sẽ lỡ chuyến bay đây.”

“Ừm.”

Tiếng “Liên Ngao” cũng vì sự va chạm mà run lên. Sau đó cô không còn nhắc tới chuyện chuyến bay nữa. Ngược lại tiếng bát đĩa cứ đập vào nhau trở thành âm thanh chính trong phòng bếp lúc nửa đêm.

Đúng như dự báo thời tiết, lúc nửa đêm có mưa kèm theo gió lớn. Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao ngồi trên sofa. Anh đã lỡ mất chuyến bay tới New York. Lúc này anh đang xị mặt, cứ như cô là người gây ra chuyện này vậy.

Trước nay đều là cô sợ anh, thế nên lúc này rõ ràng cô có lý nhưng chẳng hiểu sao lại thành anh có lý. Cô chạm tay mình vào tay anh, thì thầm: “Hay là em gọi điện đặt cho anh vé khác nhé?”.

Anh lắc đầu, ánh mắt chưa giây nào rời khỏi mặt cô khiến cô hoảng sợ.

“Em có nhắc anh về chuyến bay mà, hơn nữa không chỉ một lần.” Cô lại nói.

https://thuviensach.vn

Anh vẫn không đáp lời, chỉ nhìn cô. Lúc này cô hơi bực rồi. Rõ ràng đều là lỗi của anh. Lúc cô đang pha café anh đứng nay đằng sau. Làm sao cô biết được nên đã giật mình thế là nước rửa bát đổ lên người anh. Ai cũng biết cậu chủ Liên Ngao ưa sạch sẽ nhường nào. Thế là cô hôn anh, cô bảo anh đừng giận. Hôn mãi, hôn mãi biến thành cô ngồi lên bệ, sau đó anh dùng đôi môi chặn lại không cho cô nói nữa. Không chỉ vậy, anh còn khiến những âm thanh cô miễn cưỡng bật ra vỡ tan tác. Thật ra người nên giận là cô mới đúng. Đám bạn học khi ngấm ngầm bàn tán về bạn trai của họ luôn khoe khoang anh ta khi quan hệ dịu dàng thế nào, màn dạo đầu luôn có rất nhiều trò. Thế mà cho dù họ đã có rất nhiều kinh nghiệm, lần nào anh cũng làm y xì đúc, vơ quét vài đường trên ngực rồi đi thẳng vào chủ đề chính. Ban đầu luôn khiến cô rất đau. Ban nãy trong bếp càng thế. Đống bát đĩa rơi xuống đất trong kia cô còn chưa có thời gian dọn dẹp nữa. Cũng may Tiểu Phàn ngủ rất say vì thuốc. Bây giờ trên người cô còn mấy chỗ vì sự lỗ mãng của anh mà đang ngâm ngẩm đau đây.

Thật ra, người nên giận là cô, là cô mới đúng!

Cô trở mặt, lườm lại anh. Anh hơi nhíu mày, chắc là sắp lên tiếng nói chuyện rồi. Không cần đoán Khang Kiều cũng biết sau đó Hoắc Liên Ngao nói câu gì.

Khi anh còn chưa kịp lên tiếng, cô đã nói hộ anh: “Lại? Lại muốn nói em dùng đôi mắt như cá chết nhìn anh chứ gì? Lại bắt em sửa thói quen này, có đúng không?”.

Đôi mày của anh dãn ra, anh véo má cô: “Chị gái của anh đáng yêu thật”.

Khuôn mặt anh sát lại gần cô hơn chút, thanh âm dịu dàng khiến người ta như tan ra trong một đêm tối thế này, nội dung càng khiến cô thích muốn chết.

https://thuviensach.vn

“Chuyện chuyến bay anh đã gọi điện hủy thành chuyến sáng mai từ lâu rồi, thế nên không liên quan gì đến em cả.”

Thở phào một hơi, rồi nghe thấy anh hủy chuyến bay, lòng cô lại dấy lên chút vui thầm. Không, có lẽ không chỉ là một chút, nó mãnh liệt cỡ nào cô không muốn đào sâu thêm.

“Anh bảo họ đi trước. Lúc này anh nghĩ tất cả mọi người đều tưởng anh đã ở trên chuyến bay đi New York rồi.”

Vậy à. Cô mím môi, muốn cười nhưng lại không muốn cười trước mặt anh. Cô quay mặt đi, phẫn nộ bất bình: “Vậy ban nãy anh còn xị mặt với em là ý gì?”.

Anh cúi xuống, chạm vào ngón tay cô.

“Sau này không được chơi với đám người đó nữa, cũng không được ăn mặc kiểu đó nữa. Như vậy không hay, em cũng không hợp với phong cách đó.”

Phong cách đó, là phong cách đêm Giáng sinh ư?

Như nghe thấy tiếng lòng của cô vậy, giọng anh vừa trầm vừa thấp: “Không chỉ là phong cách đêm Giáng sinh, một phong cách khác cũng vậy”.

Xường xám, môi tô đỏ chót, nụ cười giả vờ vô tội, cảnh tượng đó vô tình khiến trái tim Khang Kiều run lên. Cô lẳng lặng đứng dậy, anh giữ tay cô lại: “Đi đâu thế?”.

“Em đi dọn dẹp phòng cho anh.” Cô giẫy ra, nói.

Trải xong ga giường, màu của ga giường là màu đậm mà Hoắc Liên Ngao khá thích. Sau khi đã chắc chắn mọi thứ đều sạch sẽ, thoải mái, cô

https://thuviensach.vn

nhìn về phía anh nãy giờ đứng bên cạnh, nói: “Em về phòng đây”.

Anh một lần nữa giữ tay cô lại, một lần nữa dùng sức mạnh kéo cô vào lòng mình. Tiếng “Đầu gỗ” lúc đêm khuya dễ dàng khiến cô ngoan ngoãn nép trong vòng tay anh, ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh anh, ngoan ngoãn quay mặt về phía anh, rồi nhắm mắt lại khi thấy anh nhìn mê mải.

Sau đó, ngoan ngoãn gối đầu lên cánh tay anh, thầm nghĩ lát nữa có lẽ anh lại ham muốn. Anh nói đã chuyển chuyến bay sang trưa mai, không, phải là trưa nay mới đúng. Lần ly biệt này lại là nửa năm trời. Giờ họ không còn nhiều thời gian có thể bên nhau nữa, anh muốn thì cô chấp nhận, dù thì cô cũng thích cảm giác được anh vuốt ve ôm ấp, luôn cảm thấy vào giây phút đó cô có thể lãng quên rất nhiều chuyện. Cô và anh cùng chìm đắm, dần dàn vọng tới tiếng thở đều đều của anh. Nhịp thở của anh dễ dàng lây lan sang cô, mí mắt cô nặng dần.

Đây là lần đầu tiên cô ở bên anh tới sáng, khi trời vừa sáng, cô lẳng lặng rời đi, cô phải rời khỏi giường trước khi Tiểu Phàn dậy. Cô phải làm đồ ăn sáng cho nó. Trong tủ lạnh vẫn còn con cá hôm qua cô câu được, có lẽ cô có thể dùng nó nấu cháo cá. Suy nghĩ này ban đầu chỉ là một niềm hân hoan nho nhỏ, sau đó nhanh chóng bị phóng ra cực đại.

Hoắc Tiểu Phàn biết anh Liên Ngao vì cơn mưa bão đêm qua mà lỡ chuyến bay, buộc phải ở tạm đây, khuôn mặt liền xuất hiện vẻ mừng rỡ thời gian gần đây hiếm thấy. Nó vừa nghe thấy việc anh Liên Ngao sẽ ăn sáng cùng họ là lập tức đứng bên cạnh Khang Kiều nói sẽ giúp đỡ cô.

Cháo hải sản đã nấu xong, Hoắc Tiểu Phàn nói: “Chị, em đi gọi anh Liên Ngao vào ăn sáng”.

Khang Kiều vội ngăn nó, bây giờ phòng ốc rất bừa. Cô bảo Hoắc Tiểu Phàn ngoan ngoãn đứng một bên rồi tự mình mở cửa phòng Hoắc Liên

https://thuviensach.vn

Ngao. Cả căn phòng dường như vẫn còn dấu vết những lần điên cuồng của họ.

Đứng trước giường, Khang Kiều không sao coi một Hoắc Liên Ngao đang nằm ngủ với người đêm qua, người luôn giở trò xấu với cô. Cô đỏ mặt gọi một tiếng: “Liên Ngao, ăn sáng thôi”.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Năm 2004 – 2005 (05)

Bữa sáng Khang Kiều tốn rất nhiều công phu để thực hiện phải tới trưa mới được bày ra trước mặt Hoắc Liên Ngao. Từ sáng đến trưa, Khang Kiều đi đi lại lại phòng của Hoắc Liên Ngao không dưới mười lần. Có vài lần anh còn động chân động tay với cô.

Hoắc Tiểu Phàn nhìn Hoắc Liên Ngao đang ăn cháo hải sản, hỏi: “Anh Liên Ngao, tối qua anh không ngủ phải không?”.

Hoắc Liên Ngao liếc nhìn Khang Kiều, mặt cô hơi nóng.

Sau bữa trưa, Khang Kiều bắt đầu kiểm tra xem Hoắc Liên Ngao còn sót thứ gì không. Chuyến bay khởi hành lúc hai rưỡi chiều, giờ đã là một giờ.

Xác nhận mọi giấy tờ trong chiếc ba lô đều đã đầy đủ, Khang Kiều đưa nó cho Hoắc Liên Ngao. Anh không nhận mà ôm chặt lấy cô.

Cô ngoan ngoãn dán vào lòng anh, không ai nói gì cả. Lát sau cô khẽ nhắc nhở: “Sắp tới giờ bay rồi”.

“Suỵt!”

Cô yên lặng mím môi. Một lúc nữa trôi qua, cô hạ thấp giọng gọi “Liên Ngao” nhưng anh vẫn không nói gì và không buông cô ra.

Thời gian chầm chậm trôi. Lần thứ ba cô định lên tiếng nhắc nhở thì anh đã hôn cô. Cô không biết lúc đó có phải mình bị ma nhập hay không mà cơ thể dán sát lấy anh, còn chọc ghẹo anh. Ở đây không có bức tường bao màu trắng hồng, không có ánh mắt của đám người làm nhà họ Hoắc. Ở đây chỉ

https://thuviensach.vn

có anh và cô, còn có Tiểu Phàn. Hơn nữa, sáng nay cô còn tỉnh dậy bên cạnh anh, anh còn ăn món cháo hải sản do cô nấu. Căn phòng này còn nguyên những hình ảnh mơ màng đêm qua. Cô vui thầm trong lòng, lần này có lẽ anh lại lỡ chuyến bay rồi. Lần này, thời gian miên man dài hơn bất kỳ lần nào khác. Cô dựa vào tường, anh dựa vào cô. Mồ hôi trên cơ thể họ đã không còn phân biệt rõ là của anh hay cô nữa. Anh cúi đầu dựa vào vai cô thở dốc. Giống như hàng ngàn cơn sóng ngầm khi tràn lên mặt biển. Cô miễn cưỡng mở mắt ra liếc nhìn đồng hồ rồi nhe răng cười.

Hay thật, cậu chủ Liên Ngao lại lỡ chuyến bay rồi.

Cậu chủ Liên Ngao bắt đầu tính sổ: “Đầu gỗ, em cố tình phải không?”.

“Anh hôn em trước đấy chứ.” Cô ngụy biện.

Anh nhíu mày, cô lập tức phản bác: “Thật ra, em cảm thấy bản thân anh cố tình muốn lỡ chuyến bay”.

Anh làm ra vẻ bàng hoàng tỉnh ngộ.

“Liên Ngao, em là người tốt.” Cô nói, ý rằng vì là người tốt nên muốn giúp anh lỡ anh chuyến bay.

Anh gật đầu: “Vậy được, người tốt. Có phải anh nên cảm ơn em không. Nói xem, muốn anh cảm ơn thế nào đây?”.

Thế là cô lại sử dụng chiêu thức cũ, ghé sát lên mặt anh hôn bừa bãi không có thứ tự trước sau, cho tới khi anh nói: “Này này, chú ý nước bọt của em”.

Và thế là, anh Liên Ngao của Hoắc Tiểu Phàn lại vì một vài nguyên nhân nào đó bỏ lỡ chuyến bay buổi chiều. Hơn nữa anh Liên Ngao quyết định sẽ ở đây với Hoắc Tiểu Phàn một đêm.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều nay, bên hồ đặt ba chiếc ghế gấp và hai cần câu. Hai cần câu đó đã không ai để ý tới từ lâu. Hoắc Tiểu Phàn đợi cá cắn câu đến sốt ruột, đã nằm bò lên đầu gối Khang Kiều ngủ khò, Khang Kiều nghiêng mặt qua, đón lấy nụ hôn của Hoắc Liên Ngao.

Khi cô sắp ngạt thở, anh mới buông cô ra. Cô vô thức quan sát xem xung quanh có người nào không. Đây không phải trong phòng, bên ngoài nhà nghỉ của nhà họ Hoắc còn có mấy bảo vệ nữa.

Anh thì thầm: "Đừng lo, cho dù nhìn thấy họ cũng không dám nói ra ngoài".

Câu nói của Hoắc Liên Ngao không có gì xấu, cũng không có gì sai, nhưng chẳng hiểu sao lại khiến lòng cô dấy lên chút chua xót.

Đêm xuống, Khang Kiều đi ra khỏi phòng của Hoắc Tiểu Phàn thì nhìn thấy Hoắc Liên Ngao đang đợi bên ngoài. Anh vẫy tay với cô, cô đặt tay mình vào tay anh. Không ai nói gì, cứ thế đi về phía phòng anh. Tiếng nước trong phòng tắm vẫn đang róc rách chảy, nhưng lúc này đã chẳng ai để tâm nữa. Họ đang lăn lộn ở một góc, chiếc áo tắm ướt rượt bị họ đẩy xuống chân. Lần công kích cuối cùng của anh khiến cô để lại trên bả vai anh một dấu răng. Sau khi kết thúc, nhìn dấu răng ấy, cô đau lòng không chịu được. Cô hôn chi chít lên nó. Anh đặt tay lên dịu dàng vuốt tóc cô. Giây phút đó, cô cảm thấy thật ra họ không khác gì một đôi đang yêu cả.

Cô gối đầu lên vai anh, vì câu nói: "Ngày mai em muốn làm gì" của anh mà cô bắt đầu tính toán: Anh phải dậy lúc tám giờ sáng, ăn bữa sáng do cô làm, sau đó cô ở trong nhà dọn dẹp, vệ sinh, chuẩn bị bữa trưa, còn anh đưa Tiểu Phàn đi chèo thuyền, vừa chèo thuyền vừa kể chuyện chọc cho nó vui. Thế là hết một buổi sáng. Ăn trưa xong, anh phải phụ trách đưa cô và Tiểu Phàn tới một siêu thị gần đây mua đồ vì tủ lạnh hết thức ăn rồi. Cô và Tiểu Phàn còn phải ở đây khoảng một tuần nữa. Sau khi về, cô sẽ bắt đầu làm

https://thuviensach.vn

cơm tối. Khi đó anh sẽ cùng Tiểu Phàn chơi game. Sau đó hai người họ phải ăn thật sạch bữa tối cô nấu. Sau đó nữa…

Sau đó cô anh sẽ đi.

Cụp mắt xuống, Khang Kiều không nói tiếp nữa.

Giọng anh vang lên trên đỉnh đầu, dịu dàng như một chàng trai dỗ dành cô gái mình yêu.

“Được, nghe em hết. Anh sẽ lo chọc Tiểu Phàn vui, lo đi siêu thị cùng hai người, lo ăn sạch sẽ bữa tối của em.”

Mọi việc xảy ra đúng như lời anh hứa và đúng như hy vọng của cô. Vậy mà mọi việc lại kết thúc vào lúc ba giờ chiều.

Hai rưỡi chiều, xe của Hoắc Liên Ngao đỗ ở cửa siêu thị. Đó là một siêu thị nhỏ. Vì chuyện của Hoắc Tiểu Phàn vẫn chưa hoàn toàn bình lặng, họ đều đội mũ bóng chày. Để bảo vệ, Khang Kiều còn đeo cả khẩu trang cho thằng bé. Trong lúc Hoắc Liên Ngao tìm chỗ đậu xe, Khang Kueuef bỗng nghe thấy Hoắc Tiểu Phàn nói câu này: “Chị, chị ở đây và chị ở nhà không giống nhau”.

Câu nói ấy khiến Khang Kiều sững người giây lát.

Khi vào trong siêu thị, Hoắc Liên Ngao giơ tay về phía Khang Kiều. Cô lập tức đưa ra tay theo bản năng. Nhưng vừa chạm vào đã bắn nhanh ra vì câu gọi “Chị ơi” của Hoắc Tiểu Phàn. Giây phút đó Khang Kiều cũng nhìn thấy chút giật mình trong đáy mắt Hoắc Liên Ngao.

Ba giờ, xe hàng chở đầy những vật dụng hằng ngày. Khang Kiều đỏ mặt để hộp giấy ăn đè lên một chiếc hộp nhỏ màu trắng. Đó là đồ do Hoắc Liên Ngao lựa chọn. Vài phút trước, cô và anh còn cãi nhau vì nó. Cô bảo mua nó làm gì, đừng quên tối nay anh bay. Anh đáp rằng từ tám giờ tối tới mười

https://thuviensach.vn

một giờ đêm còn có thể dùng bớt một cái, mà có khi hai cái không chừng. Câu nói ấy khiến mặt cô đỏ tưng bừng. Lúc đó trong gian hàng không một bóng người, anh cúi đầu hôn cô. Khi cả người cô bị hôn đến mềm nhũn thì chiếc hộp màu trắng đã được cho vào trong xe hàng.

Lúc này, gò má ửng hồng vẫn chưa tan đi, môi cô vẫn còn cảm giác nóng rát ban nãy anh để lại. Sau khi giấu kín nó đi, cô đưa mắt tìm kiếm anh với vẻ thiếu tự nhiên. Anh đứng cách cô khoảng vài bước chân, mỉm cười. Di động của anh vang lên. Cầm di động mà mắt anh vẫn dán vào cô, giống như bị truyền nhiễm, cô cũng nhìn anh nghe điện thoại không chớp mắt.

Trong phút chốc, cô nhìn thấy nụ cười bên môi của anh đóng băng lại. Ánh mắt ban nãy đong đầy tình ý lúc này không có tiêu điểm, tựa như trước mặt anh chỉ có không khí.

Nói qua loa vài câu rồi anh ngắt máy, sau đó đứng đờ người.

Cô hoảng sợ, tiến lên vài bước, miệng gọi tên anh, tay chạm vào anh. Tay vừa chạm vào, anh đã đẩy mạnh ra. Ánh mắt trống rỗng bắt đầu có cảm xúc, biểu cảm rất phức tạp. Anh nhìn cô, cô nhìn thấy rõ vài phần chán ghét không giấu giếm trong đáy mắt anh.

Anh lùi sau mấy bước, rồi quay người đi về hướng ngược lại. Bước chân anh rất gấp gáp, vừa nhanh vừa sốt sắng, tới nỗi đẩy ngã cả Tiểu Phàn.

Kéo Tiểu Phàn dậy, Khang Kiều muốn tìm bóng dáng Hoắc Liên Ngao thì đã không thấy anh đâu nữa.

Buổi chiều hôm đó, cô và Hoắc Tiểu Phàn ở siêu thị đợi rất lâu cũng không đợi được Hoắc Liên Ngao. Khi trời tối, họ trở về nhà nghỉ, ba lô của anh đã biến mất.

Anh đi rồi.

https://thuviensach.vn

Một tuần sau đó, Khang Kiều và Hoắc Tiểu Phàn vẫn duy trì nhịp sống bình thường trước đó. Cô cố gắng hết sức để khiến Tiểu Phàn thoải mái. Hoắc Chính Khải vẫn gọi điện hỏi thăm tình hình của Tiểu Phàn mỗi tối, nội dung mỗi lần hỏi đều na ná nhau. Hoắc Chính Khải không hề nhắc tới chuyện của Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều dĩ nhiên sẽ không hỏi.

Khoảng cuối tháng một, chuyện xảy ra trong tiệm tạp hóa đã dần bình lặng, Hoắc Chính Khải cử xe tới đón Khang Kiều và Hoắc Tiểu Phàn về nhà.

Đúng như Khang Kiều dự đoán, bà ngoại của Hoắc Liên Ngao đã qua đời. Nghe nói vì một vài sự cố ngoài ý muốn, anh không thể gặp được bà ngoại lần cuối. Chỉ thiếu vài phút, đúng vài phút thôi.

Một số tờ báo nước ngoài đưa tin về sự kiện này.

Khang Kiều nhìn thấy ảnh Hoắc Liên Ngao mặc lễ phục màu đen tham gia tang lễ của bà ngoại. Họ nói sau khi đám tang kết thúc, Hoắc Liên Ngao vẫn không chịu rời đi.

Hoắc Chính Khải không hề xuất hiện trong đám tang, trước khi qua đời, bà ngoại của Hoắc Liên Ngao tỏ ý không muốn Hoắc Chính Khải tham gia tang lễ của mình.

Sau tang lễ, ông ngoại của Hoắc Liên Ngao cũng từ chức, tới châu Phi quản lý những ngôi trường do người vợ đã mất gây dựng. Còn Hoắc Liên Ngao thì tiếp quản quỹ tài chính dưới tên của bà ngoại theo di đúng di nguyện. Bức ảnh cuối cùng của bản tin ghi lại hình ảnh Hoắc Liên Ngao xuất hiện trước cửa quỹ tài chính DRL, đứng dưới gốc cây bà ngoại mang từ quê nhà tới, nét mặt bần thần.

Trở về nhà họ Hoắc, việc đầu tiên Khang Kiều làm chính là đưa Hoắc Tiểu Phàn tới bệnh viện thăm thiếu niên mười lăm tuổi vẫn còn đang hôn

https://thuviensach.vn

mê kia. Mẹ của nạn nhân nhìn Hoắc Tiểu Phàn bằng ánh mắt phức tạp, cuối cùng vẫn không nói là có tha thứ hay không.

Điều may mắn là Hoắc Liên Ngao có được đánh giá khá lạc quan về việc điều trị cho cậu thanh niên từ đoàn bác sỹ mời từ Mỹ tới. Họ quyết định tháng sau sẽ đón cậu ta sang Mỹ. Ở đó có những thiết bị công nghệ tiên tiến, sẽ giúp cậu ta sớm khôi phục ý thức.

Sau khi từ bệnh viện trở về, mọi việc bắt đầu đi vào quỹ đạo. Khang Kiều trở về trường học tập, Hoắc Liên Ngao cũng trở về trường dưới sự bảo vệ của hai vệ sỹ.

Cuối tháng một, Khang Kiều gặp Hoắc Chính Khải, vị thương nhân này tuyệt đối không nhắc lại chuyện xảy ra đêm Giáng sinh. Nhưng Khang Kiều thì luôn nhớ ra dáng vẻ lạnh lùng của ông ta khi nói sẽ bắt Hoắc Tiểu Phàn xin lỗi tất cả mọi người qua truyền hình.

Đầu tháng hai, Khang Kiều từ sáng sớm đã gặp Chu Tùng An đứng đợi. Cô lạnh nhạt hỏi anh ấy cảm giác ở đồn cảnh sát thế nào. Anh ấy nói vẫn ổn.

Dưới cái nhìn chăm chú của cô, Chu Tùng An dần dần không còn cười cợt nữa. Đó là lần đầu tiên Khang Kiều nhìn thấy sự khó xử và bất lực trên khuôn mặt anh ấy.

“Xin lỗi, khi đó xảy ra chuyện ấy mà anh không giúp được gì.”

Một tuần sau đó, Khang Kiều luôn gặp Chu Tùng An ở cổng trường. Thời tiết Brunei nói mưa là mưa ngay.

Chập tối hôm đó, Khang Kiều cuối cùng không chịu nổi nữa đã hét lên với Chu Tùng An đang ướt lướt thướt trong mưa: “Anh ngốc à, một cái ô thì đáng bao nhiêu. Dù anh không bỏ tiền ra mua ô được thì cũng phải biết tìm chỗ nào trú chứ?”.

https://thuviensach.vn

Chu Tùng An bị viêm xoang, mỗi lần cảm mạo là rất khổ sở.

Câu nói của cô khiến Chu Tùng An nở một nụ cười ngốc nghếch đúng bản chất.

Anh ấy vừa cười vừa đón lấy cặp sách trên vai cô. Chiếc xe đưa cô về nhà chỉ đỗ cách đó vài chục bước. Anh ấy nhất quyết đòi cầm cặp cho cô.

Đóng cửa xe lại, Chu Tùng An đứng ngoài vẫy tay với cô. Xe đi rồi, anh ấy vẫn đứng đó. Khang Kiều giận dữ bảo tài xế quay đầu lại.

Xe đi ngược trở lại trước mặt Chu Tùng An. Khang Kiều mở cửa ra, gào lên với kẻ ngốc vẫn còn đứng đó: “Vào đi, em đưa anh về nhà”.

Khi Khang Kiều nói với người tài xế rằng: “Tập trung lái xe đi”, Chu Tùng An cảm nhận được cô gái im lặng trong thư viện ngày nào đã thay đổi.

Giống như ông lão đã phục vụ cho nhà họ Hoắc cả nửa thế kỷ: “Tùng An, cháu và Khang Kiều không hợp, chí ít khi xét về thân phận”.

Cảm giác này cực kỳ mãnh liệt, một người tài xế mặc đồng phục, một chiếc xe sang trọng, cô đi đôi giày hàng hiệu, cầm ba lô xịn, trông giống như công chúa nhà ai. Trước đây cô cũng vậy nhưng rất hiếm khi khiến anh ấy có cảm giác xa cách.

Vốn dĩ có rất nhiều lời muốn nói nhưng cũng không nói thành lời. Anh ấy chọn cách im lặng để làm dịu đi cảm giác lạc lõng bất ngờ.

Chiếc xe dừng ở cửa siêu thị, anh ấy nhìn thấy cô hằn học lườm mình rồi đi vào trong siêu thị.

Lát sau, cô lại xách túi hàng giận dữ mở cửa xe. Sau khi nhìn rõ thứ cô cầm trên tay là gì, Chu Tùng An nhe răng cười, cảm giác hụt hẫng ban nãy

https://thuviensach.vn

dường như hoàn toàn tan biến.

Đón lấy chiếc khăn mặt cô mua để lau tóc, anh nhận luôn cả một cốc cà phê nóng: “Tiểu Phàn ổn không?”.

“Ừm.” Đáp lại anh, cô tiếp tục kiểm tra thứ trong túi.

Chu Tùng An nhìn thấy một số loại thuốc chống cảm cúm. Cõi lòng anh ấy chợt dâng lên niềm ngọt ngào, chợt nhớ lại thời học sinh của mình.

“Hoắc Liên Ngao vẫn ổn chứ?”

Tay cô khựng lại, dường như đang nghe anh ấy nói. Trong xe rất yên ắng, tới nỗi khiến Chu Tùng An cảm thấy kỳ lạ. Lát sau, Chu Tùng An chợt hiểu ra sự kỳ lạ ấy từ đâu ra.

Khang Kiều không còn xù lông lên với câu hỏi ấy như trước đây.

Ngừng một lát, anh ấy nói: “Nghe nói tình cảm giữa Hoắc Liên Ngao và bà ngoại cậu ấy rất tốt”.

Chu Tùng An biết Hoắc Liên Ngao được bà ngoại nuôi lớn, không lâu trước đây anh ấy nghe tin bà ngoại Hoắc Liên Ngao qua đời, anh ấy nghĩ cậu học trò của mình nhất định sẽ rất buồn.

Cô sắp xếp xong túi đồ, đặt lên người anh ấy: “Chu Tùng An, anh muốn nghe được gì từ em?”.

Đây là lần đầu tiên Chu Tùng An nghe thấy Khang Kiều nói với mình bằng ngữ khí ấy: Xa lạ, nhạy cảm, nghe kỹ còn có chút buồn bã đâu đây.

Chu Tùng An thi thoảng cũng nghe được vài chuyện thì thụt từ đám người làm trong mỗi góc tường bao. Họ nói rất khó nghe, anh cũng vài lần nghe được xưng hô “chị gái con riêng” từ miệng Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

“Anh sai rồi.” Anh ấy dịu giọng: “Sau này sẽ không hỏi vấn đề này nữa”.

Rất lâu, rất lâu sau, Chu Tùng An mới đợi được hồi đáp của Khang Kiều.

“Tùng An, em là em, anh ấy là anh ấy, hãy nhớ kỹ.”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Năm 2004 - 2005 (06)

Tháng ba, mùa hoa vàng anh nở rộ. Hương hoa thơm ngát và cơn gió Nam luôn khiến người ta thiu thiu buồn ngủ. Ngày cuối tuần ấy, Khang Kiều đứng dưới gốc cây vàng anh rất lâu.

Cô đi men theo con đường nhỏ dưới bóng vàng anh, cuối cùng dừng lại bên bể bơi. Nước dưới bể vẫn được duy trì màu xanh nhạt trong suốt, nơi đây đã rất lâu rồi không có tiếng đập nước.

Không lâu trước đây, Khang Kiều nghe được một tin, cũng không biết là người làm nào đưa chuyện: Cậu chủ Liên Ngao nói năm nay không về Brunei. Câu nói này chỉ thoảng qua tai cô, nhưng lại khiến quãng thời gian sau đó, cô bắt đầu chộn rộn không yên.

Đêm xuống, Khang Kiều lần đầu tiên mở chiếc ngăn kéo đó ra, lấy chiếc di động màu xanh đã bị bỏ quên rất lâu. Cô bắt đầu nạp đầy điện, trong lúc đó thì ngồi bên cạnh, bần thần nhìn nó.

Chiếc di động màu xanh giống chiếc màu trắng trước kia, chỉ lưu một số di động duy nhất, và cũng nạp một lần mười vạn như trước.

Không hiểu sao trái tim Khang Kiều lại rục rịch, sau đó cô đã làm một chuyện. Cô gọi điện thoại cho Hoắc Liên Ngao, dùng chiếc di động màu xanh đó, khi tín hiệu được kết nối, lòng bàn tay cô bắt đầu đổ mồ hôi.

Thời gian chờ đợi vừa dài vừa nặng nề, đối phương rất lâu không bắt máy.

https://thuviensach.vn

Khi đầu kia chuyển sang chế độ máy bận, Khang Kiều thở phào nhẹ nhõm. Cô đặt di động lên mặt bàn, nhìn nó Khang Kiều mơ hồ nghĩ bây giờ ở Brunei là tối thì ở Mỹ là ban ngày. Tính toán theo chênh lệch múi giờ thì Hoắc Liên Ngao đang lên lớp, hoặc là anh để điện thoại ở nhà, hoặc là không tiện nghe điện thoại.

Tối nay, Khang Kiều đặt chiếc di động màu xanh bên gối. Cả đêm di động không kêu. Sáng dậy, Khang Kiều lại trả nó về vị trí cũ.

Nửa đêm, tiếng chuông đột ngột khiến Khang Kiều giật mình tỉnh giấc. Cô dỏng lại lắng nghe, sau khi xác nhận âm thanh vang ra từ ngăn kéo để di động, Khang Kiều cuống cuồng dậy khỏi giường. Vì gấp gáp, cô ngã bệt xuống nền nhà, trán đập thẳng vào tủ đầu giường. Mặc kệ chiếc dép rơi ra đất, Khang Kiều mở ngăn kéo, vừa chạm tay vào di động nó chuông tắt.

Nắm chặt di động ngồi bệt dưới đất, cô ngây người nhìn đồng hồ trên tường, lúc này đã gần nửa đêm.

Trong lúc đó, chuông di động lại kêu. Cô hoảng loạn bắt máy, cất giọng run run: A lô…

Đáp lại cô là sự im lặng.

“A lô.” Cô lại dè dặt gọi một tiếng thăm dò.

Tiếng “Đầu gỗ” khẽ khàng ở đầu kia khiến lòng cô nhẹ hẳn đi.

“Hôm qua em gọi lúc anh đang đi học, không tiện nghe máy.” Anh nói.

Cô biết mà, cô biết mà.

“Tìm anh có việc gì không?” Anh hỏi.

“Hoắc Liên Ngao!” Ngừng một lát, Khang Kiều nói ra đúng như những gì suy nghĩ tối qua: “Hình như em vẫn chưa chính thức cảm ơn anh về

https://thuviensach.vn

chuyện của Tiểu Phàn”.

Thiếu niên hôn mê tháng trước đã được chuyển qua Mỹ. Lúc đó Khang Kiều đưa Hoắc Tiểu Phàn đi tiễn máy bay. Hôm ấy Hoắc Tiểu Phàn cũng nhận được sự tha thứ của mẹ thiếu niên. Vài ngày trước Khang Kiều gọi qua hỏi thăm, được biết giai đoạn điều trị đầu tiên đã đạt được kết quả khả quan. Cậu ta đã có thể nói chuyện một cách đơn giản với người thân và bác sỹ qua các thiết bị.

“Hoắc Liên Ngao, cảm ơn anh.” Khang Kiều nói.

“Tiểu Phàn đã đỡ hơn chưa?”

“Ừm.”

Cả hai đầu đều rơi vào im lặng. Cô rất muốn an ủi anh chuyện bà ngoại nhưng không dám. Cho dù Hoắc Liên Ngao nói với bên ngoài rằng vì sự cố bất ngờ mới không được gặp bà lần cuối, nhưng nguyên nhân thật sự cả hai người đều biết.

Nếu hôm đó không vì cô quấn lấy anh, Hoắc Liên Ngao có lẽ sẽ không bỏ lỡ chuyến bay.

Nghĩ tới đây, Khang Kiều cảm thấy cõi lòng ảm đạm. Cô khẽ nói: “Em ngắt máy đây”.

Miệng thì nói vậy nhưng tay cô vẫn chần chừ chưa thực hiện. Cô đã quen với việc anh ngắt máy trước, nhưng anh thì chưa có ý đó. Anh gọi cô một tiếng: “Đầu gỗ!”.

“Em đây.” Cô căng thẳng trả lời.

Anh cười khẽ khiến Khang Kiều xoa mặt xấu hổ. Sau đó cô nghe thấy anh nói: “Sau này muốn gọi điện cho anh phải lựa thời gian chuẩn một

https://thuviensach.vn

chút”.

Cô vội vàng gật đầu, vội vàng đồng ý. Cô hiểu ý anh.

“Vậy em ngắt máy đây.”

“Ừ.”

Lần này anh ngắt máy thật.

Cô quyến luyến cất di động đi, liếc nhìn đồng hồ, đã hơn hai giờ sáng rồi.

Hôm sau, Hoắc Tiểu Phàn nói trông cô giống như con gấu trúc, Khang Kiều nhe răng cười với nó.

Lần thứ hai Khang Kiều gọi cho Hoắc Liên Ngao là Chủ nhật. Bây giờ là thứ Bảy ở Mỹ, sáng sớm của Brunei. Cô vừa ăn sáng xong, anh vừa ăn tối xong. Anh và cô đều không phải đi học, có rất nhiều thời gian.

Nói gì bây giờ? Nhận điện thoại, Khang Kiều vội vàng nói: “Hoắc Liên Ngao, có người bắt nạt em”. Giọng nói có ý mách tội.

Cậu chủ Liên Ngao đã nói sẽ không để bất kỳ ai bắt nạt cô và Tiểu Phàn. Câu nói này thật ra còn có một dụng ý nhỏ khác. Anh nói lời còn giữ lời không? Nếu giữ lời phải chẳng em có thể hiểu rằng anh vẫn còn quan tâm đến em?

“Bị đánh?” Đầu kia, anh cao giọng.

“Không phải.” Cô thật thà trả lời.

Sau đó Khang Kiều bắt đầu kể lại chuyện cô bị phạt chạy.

https://thuviensach.vn

Sự tình thế này: Sáng thứ Tư, trong tiết Thể dục, vì đúng ngày tới chu kỳ Khang Kiều giúp một y tá trong phòng y tế nên lấy được chứng minh không phải học thể dục. Chẳng hiểu sao chuyện này lại tới tai Mai Lệ trong lớp. Mai Lệ kể cho giáo viên Thể dục, thế rồi Khang Kiều phải chạy 1000 mét vào chiều thứ Sáu, khiến chân cô gần như gãy rời.

Đương nhiên, Khang Kiều có phóng đại vài chi tiết, ví dụ như chạy từ ba giờ đến năm giờ cô bốc phét thành chạy từ ba giờ đến sáu giờ, hoặc ví dụ như nói chân cô đã sưng tấy. Đúng là chân cô có sưng nhưng không phải một tý đã sưng nhiều.

“Đầu gỗ, em đang mách lẻo xuyên quốc gia đấy hả?” Hoắc Liên Ngao nói.

Khang Kiều tủm tỉm cười, sau đó gượng gạo đáp: “Chính anh nói mà, anh nói sẽ không để người khác ức hiếp em và Tiểu Phàn”.

“Ừm.” Anh dịu dàng nói: “Câu nói này vĩnh viễn có hiệu lực”.

Thứ Hai, ba rưỡi chiều, Khang Kiều nhìn thấy Mai Lệ đang ra sức chạy ngoài cửa sổ, phải chạy hết 2000 mét trong vòng 1 tiếng rưỡi. Trời nóng thế này, chết mất.

Khoảng thời gian sau đó, Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao bắt đầu nói chuyện điện thoại một tuần một lần.

Tháng tư tới, họ chuyển thành nói chuyện hai tuần một lần.

Cuối tháng tư, họ bắt đầu nói chuyện qua video, trong nội dung cuộc đối thoại họ bắt đầu đề cập tới mấy chuyện khiến người ta đỏ mặt. Ví dụ như hôm nay khi điện thoại reo cô đang tắm. Anh hỏi cô làm gì, cô nói em vừa tắm xong. Thế là anh im lặng, rồi gọi cô: “Đầu gỗ!”.

https://thuviensach.vn

Chẳng hiểu sao tiếng gọi của anh khiến trái tim cô nhảy dựng lên. Tiếng "ừm" cô đáp lại nghe thế nào cũng giống như anh đang vuốt ve cô, mặt cứ thế nóng lên một cách vô duyên vô cớ.

"Đầu gỗ, thật muốn vuốt ve em."

Thế là cô buột miệng: "Anh trở về là có thể vuốt ve em rồi".

Khang Kiều luôn nhớ đến lời bàn tán của đám người làm. Cô muốn anh quay về.

Đầu kia im lặng, thế là chẳng hiểu sao đầu cô bỗng nóng lên, cô nói: "Hôm nay em đã mua áo lót, màu tím".

Bạn học của Khang Kiều nói với cô rằng, áo lót có màu là quá trình thay đổi âm thầm trong tiềm thức của một người con gái muốn biến thành một người phụ nữ.

Màu trắng quá đơn điệu, màu hồng quá trẻ con, màu đen thì quá trưởng thành, màu đỏ quá rực rỡ. Cuối cùng chiếc màu tím lọt vào mắt cô, cô đỏ mặt mua nó về nhà.

Đầu kia vẫn im lặng, có điều bầu không khí đã khác. Anh nói: "Đầu gỗ, anh muốn ngắm".

Cô ngượng ngập đáp lại, bật camera lên, sau đó đặt nó trước webcam. Đó là kiểu màu tím nhạt giống như màu hoa khiên ngưu, non nớt mà không kém phần ảo mộng.

Nhưng cậu chủ Liên Ngao dường như không hài lòng.

"Không đẹp sao?"

"Đẹp."

https://thuviensach.vn

“???”

“Anh muốn ngắm em mặc cơ.”

Cốc nước trên mặt bàn suýt nữa bị Khang Kiều làm đổ. Thanh âm của Hoắc Liên Ngao đã im bặt, nhưng trên màn hình anh vẫn đang nói. Từ đáy mắt anh, Khang Kiều có thể đoán được anh đang nói những gì. Cô hoảng hốt giơ tay lên che miệng anh. Sau đó anh làm một động tác, nụ hôn của anh như chạm vào lòng bàn tay khiến cô căng thẳng rụt tay lại.

Sau đó cô thấy anh cười, nền phía anh màu xanh dương, nụ cười đó được phông nền tôn lên trông lại càng ngây ngất.

Cho dù đã tháo tai nghe nhưng tiếng anh dường như vẫn văng vẳng bên tai. Anh nói: “Đầu gỗ, anh muốn xem”.

Cô hoảng loạn tắt máy tính, cô sợ mình sẽ mặc chiếc áo đó lên dưới sự kích động của anh.

Thế mà, lúc 11 giờ rưỡi sáng thứ Sáu này, Khang Kiều lại lén lút khóa trái cửa lại, kéo kín toàn bộ rèm cửa. Cho tới khi chắc chắn là căn phòng đã hoàn toàn kín đáo, Khang Kiều mới dè dặt ngồi xuống trước máy tính, giơ tay, chạm lên khuôn mặt Hoắc Liên Ngao trên màn hình. Hoắc Liên Ngao đã làm động tác như nắm tay cô. Cô và anh đều ngồi trước màn hình, hai người không nói gì, vì họ đều biết chuyện gì sắp xảy ra.

Hôm nay Khang Kiều mặc một chiếc áo sơ mi caro rộng rãi. Trong phòng đang bật một bản nhạc nhẹ, để mình bạo dạn hơn, cô còn bật một ngọn đèn.

Cô nhìn anh thật nhanh rồi run rẩy đặt tay lên chiếc cúc áo đầu tiên. Sau khi cởi xong, cô lại quan sát anh. Qua màn hình, ánh mắt anh vẫn bình yên.

https://thuviensach.vn

Khi đặt tay xuống chiếc cúc thứ hai, trái tim cô không còn đập nhanh như lúc trước nữa. Khi tay chạm vào chiếc cúc thứ ba đã không còn run rẩy. Chiếc cúc thứ tư thì không cần cởi ra nữa, vì chiếc áo sơ mi đủ rộng để cô chỉ cần kéo khẽ là nó sẽ rơi xuống.

Khi tay cô đặt lên chiếc cốc thứ tư, cô len lén ngước lên nhìn anh. Ánh mắt anh nóng bỏng. Cô giật một cái, cả chiếc áo rơi xuống. Đôi gò bón một phần được bọc kín bởi viền ren màu tím, hai phần ba còn lại cứ thế rơi vào tầm mắt anh. Vì chiếc áo mới mua nên ngực cô bị thắt chặt lại. Cùng với hơi thở của cô, trông nó như hai chiếc bánh bao vừa mới ra lò, mềm mại, non tơ, khiến cậu chàng ở bên kia không thể không giơ tay ra, chạm vào một chút. Cậu chủ Liên Ngao hiện giờ nhất định là đứa trẻ tham ăn.

Suy nghĩ này khiến cô mím môi cười, giọng nói vấn vít quanh tai cô: "Đầu gỗ, tháo tóc xuống đi".

Cô biết ngay mà. Thế là cô đưa tay giật mái tóc được kẹp chặt xuống. Mái tóc vừa gội như những sợi bông trong cơn gió nhẹ, rủ xuống, bung ra, một vài sợi rơi xuống lưng, một vài sợi che trước ngực.

Trên màn hình, khuôn mặt anh đỏ bừng.

"Hoắc Liên Ngao, anh sao vậy?"

"Đầu gỗ, em cố tình phải không?"

Cô tròn mắt nhìn anh, anh lườm cô, tiếng "Cứng rồi" cứ thế đột ngột xuyên vào tai cô, rồi sau đó nữa, anh biến mất.

Giai đoạn đó, Khang Kiều luôn nhiệt tình vào các cửa hàng đồ lót. Nhưng cũng có vài việc không vui. Ví dụ như hôm nay Khang Kiều gọi cho Hoắc Liên Ngao lại có cô gái nào nghe điện thoại, giọng nữ rất ngọt ngào nhận máy vào lúc mười giờ tối ở New York.

https://thuviensach.vn

Sau đó một tuần liền Khang Kiều không gọi cho Hoắc Liên Ngao.

Về sau, Hoắc Liên Ngao gọi vào máy của Hoắc Tiểu Phàn. Anh nói đó bạn gái của bạn anh, hơn nữa anh còn đặc biệt bảo cô gái vô tình nghe máy của anh giải thích với cô. Sau đó, cậu chủ Liên Ngao đã mắng cô ta một bài ra trò.

Cuối tháng năm, mười một giờ đêm ở Brunei, bài tập còn chưa thu dọn bị để qua một bên, Khang Kiều ngồi trước máy tính. Chiếc áo lót cô đang mặc trên người là hàng cô nhận được hôm qua từ đại dương bên kia. Áo màu đỏ đào. Cậu chủ Liên Ngao miêu tả rằng, bạn gái của bạn anh mua thừa một chiếc, thế là anh tiện thể chuyển bưu điện cho cô.

Hai ngày sau, Khang Kiều tan học về nghe tin tức mà Hoắc Tiểu Phàn đưa tới: “Năm nay anh Liên Ngao sẽ về Brunei, quản gia Diêu đã lén lút nói cho em biết”.

“Chị, em vui lắm, chị thì sao?” Hoắc Tiểu Phàn kéo mạnh tay cô.

Khang Kiều nhìn xung quanh không một bóng người.

Cô ôm chầm lấy Hoắc Tiểu Phàn, nói: “Chị cũng vui lắm”.

Màn đêm buông xuống, những tiếng thì thầm qua sóng điện thoại lại bắt đầu.

“Sao bảo không về cơ mà?” Tiếng con gái vụn vặt mang theo niềm vui sướng không thể giấu giếm.

“Anh chợt nhớ ra năm ngoái anh còn một số việc chưa hoàn thành.” Giọng anh nhạt nhòa cứ như thật.

“Chuyện gì?” Cô làm khó anh.

“Đầu gỗ!”

https://thuviensach.vn

“Ừm.”

“Gần đây có ai bắt nạt em không?” Anh bắt đầu chuyển chủ đề.

“Anh thật sự sẽ bảo vệ em và Tiểu Phàn cả đời ư?”

“Đương nhiên.”

Nhưng không lâu sau đó, khi cô chỉ tay vào cô gái tên Văn Tú Thanh đó nói: “Hoắc Liên Ngao, cô ta ức hiếp em”, anh lại chọn cách im lặng.

Đêm mùa hạ, dưới bóng cây rậm rạp. Cô dựa vào gốc cây cau, cuối cùng anh đã chạm vào được khuy áo lót của cô. Cô và anh đều mặc lễ phục trên người, họ vừa từ buổi tiệc mừng anh quay về lén trốn ra ngoài.

Qua bóng cây rậm rạp là bầu trời cuối tháng sáu đầy sao. Năm ấy cô hai mươi tuổi, anh mười bảy tuổi.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Năm 2004 - 2005 (07)

Tiếng gọi "chị" khiến Khang Kiều thức tỉnh khỏi giấc mơ hư ảo. Buổi chiều hôm nay cô nằm trên võng, vừa nghe nhạc vừa cùng Hoắc Tiểu Phàn xem phim hoạt hình. Mấy đêm nay Khang Kiều đều ở cùng với Hoắc Liên Ngao.

Giống như mấy mùa hè trước, khoảng thời gian đầu trở về Brunei, Hoắc Liên Ngao thường khá bận rộn. Hoắc Chính Khải bắt đầu thử đưa anh đi quan hệ với khắp nơi, kể cả là một vài bữa tiệc rượu của đám thanh niên. Hoắc Liên Ngao cả ngày chạy nhong nhong bên ngoài.

Thượng tuần tháng bảy, kỳ nghỉ của Hoắc Liên Ngao mới chính thức bắt đầu. Chuyện nam nữ một khi đã bắt đầu sẽ không thể dừng lại được. Mấy đêm nay anh luôn giày vò khiến ban ngày cô không chút tinh thần, chỉ nằm trên võng vài phút đã mơ màng ngủ.

Sau khi bị Hoắc Tiểu Phàn gọi dậy, Khang Kiều nhìn đồng hồ, cô ngủ gần một tiếng rồi. Cô day day trán, đầu đầm đìa mồ hôi. Khang Kiều biết rõ chỗ mồ hôi đó không phải do thời tiết nóng nực mà thành. Cô và Tiểu Phàn hiện đang tránh mắt trong đình ngủ, vì thiết kế đặc biệt nên nơi đây rất mát mẻ. Bảo mẫu của thằng bé và A Xảo cũng ngủ một giấc ở đây, trán họ không có một giọt mồ hôi nào.

"Chị, nếu chị buồn ngủ sao không về phòng?" Hoắc Tiểu Phàn vừa nói vừa dùng tay sờ trán cô: "Trong phòng có điều hòa".

Cô cầm khăn giấy lên, lẳng lặng thấm sạch mồ hôi trên trán.

https://thuviensach.vn

Lát sau, Khang Kiều miễn cưỡng lấy lại tinh thần, nhát gừng hỏi Hoắc Tiểu Phàn chuyện bài vở. Gần đây nó không vui lắm vì dù là kỳ nghỉ nó vẫn không có nhiều thời gian chơi bời. Quản gia Diêu đã sắp xếp cho nó vài môn học bổ tục: Toán học, Văn học, và một số lễ nghi trong bàn tiệc.

Thằng bé đáng thương gần đây rất hay cắn nhằn, bỗng nó gọi một tiếng "Anh Liên Ngao!".

Tiếng gọi của nó khiến mấy người đang lơ mơ ngủ đồng loạt mở mắt ra. Khi A Xảo dẫn bảo mẫu của Hoắc Tiểu Phàn rời đi, Khang Kiều đã lờ mờ đoán được chắc A Xảo đã nhìn thấy chuyện tối đó. Khi ấy ở vườn sau, cô tưởng chỗ đó chỉ có cô và Hoắc Liên Ngao. Khoảng gần chín giờ tối, Hoắc Liên Ngao vừa từ buổi tiệc trở về. Anh đã uống một chút rượu. Xung quanh không một bóng người, cộng thêm màn đêm u tối khiến cô để mặc anh hành động. Đó là lần đầu của tiên của họ ở một nơi như thế. Khe hẹp ấy vừa đẹp, khoảng cách từ cây này tới cây kia vừa đủ để dung nạp hai người họ. Cô không làm sao ngăn anh được. Cô càng sợ hãi anh càng mạnh mẽ. Dù có cắn chặt môi, cuối cùng cô vẫn phải kêu lên thành tiếng. Nhất định là âm thanh của cô đã bị A Xảo nghe thấy.

Qua những lọn tóc lơ thơ, Khang Kiều nhìn thấy có một cái bóng xa xa đi xuyên qua những khóm hoa, là loại đồng phục màu trắng vàng của người làm. Sau đó, Khang Kiều đã kể chuyện này cho Hoắc Liên Ngao.

Anh tỏ ra rất hờ hững. Anh nói với cô rằng lương tháng của mỗi người trong nhà họ Hoắc không thua kém gì những nhân viên cấp cao trong các công ty lớn.

Nhưng Khang Kiều vẫn sợ.

"Hay là, anh tìm một lý do để cho cô ấy nghỉ việc nhé?". Khi nói câu này, bối cảnh đã thay đổi. Anh đang ở trong phòng cô. Họ đã rời khỏi đình

https://thuviensach.vn

ngủ, họ đang ở trên sô pha trong phòng. Ngoài mặt họ là anh và chị đang kiểm tra bài cho đứa em trai nhỏ nhất.

Sau khi được anh Liên Ngao cho phép, Hoắc Tiểu Phàn chăm chú xem phim hoạt hình. Còn cô thì mang theo đôi môi sưng vù ngồi dựa vào lòng anh. Sô pha lưng cao, Hoắc Tiểu Phàn đang xem phim mà quay đầu lại thì chỉ nhìn thấy đầu anh.

Vừa nghe thấy anh muốn cho A Xảo nghỉ việc, Khang Kiều đã cuống cuồng ngồi dậy: “Không được”.

A Xảo là người đầu tiên giơ ban tay hữu nghị ra trước mặt họ.

“Được, nghe em.” Anh véo má cô: “Xem ra A Xảo làm việc rất tốt”.

Khang Kiều gật đầu.

“Anh quay về sẽ bảo quản gia Diêu tăng lương cho cô ấy.”

Khang Kiều tươi cười. A Xảo là bà mẹ đơn thân, hai đứa con của cô ấy còn đang đi học.

Trong quãng thời gian ở bên nhau với những lời ngọt ngào, và những dịp thi thoảng anh dẫn cô đi gặp bạn bè của mình, cho dù không nói rõ thân phận của cô nhưng để bảo vệ cô, anh luôn nói: “Nghe em”.

Tất cả, tất cả luôn khiến Khang Kiều nảy sinh một cảm giác không chân thật. Cảm giác đó rất mơ hồ, thi thoảng có những suy nghĩ lúc xa lúc gần hiện lên trong đầu cô. Khi tới một khoảng cách thật sự gần, cô lại muốn hất tung nó đi, nhủ thầm trong lòng: Anh đã thề rồi, anh đã thề bằng danh nghĩa của người mẹ quá cố.

Lúc này, những suy nghĩ ấy lại hiện lên, kết hợp với những giấc mơ ướt đẫm lúc trước trên võng khiến cô vô thức né tránh sự đụng chạm của anh.

https://thuviensach.vn

Lần này cô làm rất rõ ràng, khiến anh không vui. Giống như cô cố tình chống đối anh vậy. Dưới sự ra hiệu của cô, anh vẫn mặc kệ sự có mặt của Tiểu Phàn, luồn tay vào trong áo phông của cô. Lát sau, anh bật ra chữ "tím nhạt". Khang Kiều nổi khùng, cậu chủ Liên Ngao gần đây luôn nhiệt tình đoán màu áo lót của cô.

Hôm nay anh càng xấu hơn. Anh nói để anh xem xem đoán có đúng không, đoán xem rốt cuộc anh phải làm gì cô mới hoảng loạn nhảy dựng lên khỏi sô pha.

Hoắc Tiểu Phàn đang ở đây mà. Cuối cùng, ở góc khuất đó, cô đỏ mặt cho anh kiểm tra màu. Hôm nay cô mặc áo phông khá rộng, chiếc áo lót màu tím bị lôi ra. Cô bám chặt tay vào bậu cửa sổ, nhắm mắt lại. Trong bóng tôi, mọi niềm vui từ các giác quan mang lại khiến cô bạo dạn nghênh đón anh, không có gì xấu hổ. Cô thích sự đụng chạm của anh, vì người đó là anh. Bên ngoài vọng vào tiếng gọi của Hoắc Tiểu Phàn: "Anh Liên Ngao, chị!". Cô vội vã đẩy anh, lúc ấy anh mới quyết luyến buông ra. Trước khi buông còn cắn cô một cái. Khang Kiều thở hắt ra, nhặt áo lên.

Ánh mắt cô vô thức nhìn thấy những bức ảnh sinh hoạt xếp đều trong tủ kính. Hàng đầu tiên là ảnh của Nghê Hải Đường. Đó là một bức ảnh chụp chân dung. Trong ảnh, bà mỉm cười, ánh mắt nhìn về một phía. Phía đó vừa hay là nơi Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao đứng ban nãy. Bàn tay cô chẳng hiểu sao lại run lên, khó khăn lắm mới cài lại được áo. Cô cúi đầu rời khỏi góc khuất, đi được vài bước thì dừng hẳn.

Cô giơ tay dịch chuyển bức ảnh của bà ra sau, đặt nó xuống cuối cùng.

Về đêm, Khang Kiều không tới phòng Hoắc Liên Ngao đúng mười giờ như mọi lần. Mười giờ mười, Hoắc Liên Ngao gọi điện cho cô, hỏi cô sao không tới, cô nói trong người không được khỏe.

https://thuviensach.vn

Sự quan tâm ở đầu kia điện thoại hết sức chân thực: “Anh gọi điện cho bác sỹ tới nhé?”.

“Không cần, không cần.” Cô vội vàng ngăn cản: “Em nghỉ ngơi một tối là ổn”.

Lát sau: “Vậy em nghỉ ngơi đi”.

“Ừm.”

Nửa đêm, Khang Kiều lại tỉnh giấc mồ hôi đầm đìa, mở mắt ra thần người nhìn trần nhà, cho tới khi hốc mắt cay xè cô mới nhắm lại. Mơ hồ có một bàn tay xoa mặt cô, rất dịu dàng khiến cô nhớ tới kỵ sỹ đen bò vào cửa sổ phòng mình đêm nào, cô bỗng thấy yên tâm vô cớ.

Có điều, kỵ sỹ đen cũng có lúc lóng ngóng. Ví dụ như khi lau mặt cho cô, có mấy lần anh giựt phải tóc cô. Tuy nhiên, hiệu quả vẫn khá, cảm giác nhớp nháp của mồ hôi đã tan biến. Lau mặt xong, anh lại sửa sang quần áo giúp cô. Phần tóc dính vào gáy do mồ hôi được anh vén gọn ra sau tai, dịu dàng tới mức khiến cô muốn khóc. Sửa lại tóc rồi anh dường như định đi. Cô giữ ta anh lại, chẳng hiểu sao lại khóc nấc lên, nói: “Liên Ngao!”.

“Sao vậy, sao vậy?” Giọng anh hơi hoảng.

“Đừng đi.” Cô nghẹn ngào.

“Anh không đi, không đi nữa.”

Cô vùi đầu vào lòng anh, gác tay lên hông anh, ngủ thiếp đi. Lần này Khang Kiều không còn mơ thấy những cảnh khiến cô đầm đìa mồ hôi nữa.

Ánh nắng ban mai nhạt nhòa rải lên khung cửa sổ. Chim chóc ngoài kia kêu râm ran. Lúc này, trong lòng cô có chút ngọt ngào, có chút chua xót. Anh ở ngay bên cạnh cô, đầu dựa sát vào cô, hàng mi dài thật dài. Thế là cô

https://thuviensach.vn

đưa môi mình chạm nhẹ lên môi anh. Anh mở mắt ra, bốn cánh môi quấn quýt lấy nhau. Khi Hoắc Tiểu Phàn vào, họ đang quấn lấy nhau ở trong phòng tắm. Khang Kiều cũng không biết vì sao Hoắc Tiểu Phàn lại xuất hiện trong phòng cô sớm như vậy.

“Chị, chị sao vậy?” Hoắc Tiểu Phàn đứng ngoài cửa phòng tắm.

Tên Hoắc Liên Ngao khốn kiếp này.

Cô run run đáp lại: “Tiểu Phàn, về phòng em đi”.

Người bên ngoài không động đậy, còn anh thì càng lúc càng nhanh hơn.

Cô cắn chặt môi, ép chặt tiếng hét của mình.

Cuối cùng, tiếng bước chân của nó xa dần cùng với câu “Vâng ạ”.

Kết thúc, một cơn mưa đấm đánh lên người anh: “Sau này không được như vậy nữa”, “Không được vậy nữa”.

Dần trở thành: “Đánh đau không?”.

Lúc rời đi, anh véo má cô như trêu chọc: “Tối cùng anh đi dự sinh nhật một người bạn nhé”.

Cả ngày hôm ấy, Khang Kiều không dám nhìn Hoắc Tiểu Phàn. Khi màn đêm buông xuống, cô một lần nữa đứng trước tủ kính bày đầy ảnh của Nghê Hải Đường và Hoắc Tiểu Phàn, đặt lại ảnh mẹ về chỗ cũ. Mẹ cô ở trên cao nhất, mỉm cười ngắm nhìn một nơi nào đó.

Trong khu nhà đồn đại ông Hoắc có ý khôi phục quan hệ với chị em cô, nhưng vì ông Hoắc quá bận nên nhiệm vụ này được giao cho cậu chủ Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

Vì vậy, Khang Kiều đường hoàng cùng Hoắc Liên Ngao ngồi chung một chiếc xe đi ra từ cửa chính nhà họ Hoắc. Dĩ nhiên những khoảnh khắc như thế không quá dồn dập.

Đây là lần thứ hai cô cùng Hoắc Liên Ngao đi chung. Lần đầu tiên họ dẫn theo Hoắc Tiểu Phàn, lần này không dẫn, đám người kia tự động giải thích rằng buổi tiệc ấy không thích hợp cho trẻ con tham gia.

Từ lúc Khang Kiều mở cửa xe, từ thái độ hơi nhíu mày của cậu chủ Liên Ngao là biết anh lại đang chê cách trang điểm của cô. Quá đậm. Nhưng dù vậy Hoắc Liên Ngao vẫn không nói ra, anh chỉ hờ hững như mấy lần trước.

Không sao cả, Khang Kiều cảm thấy như vậy rất tốt. Như vậy cô sẽ có một đôi tai sạch sẽ. Thông thường mỗi khi trang điểm đậm, Khang Kiều lại ngủ rất ngon, một giấc tới sáng. Hoắc Liên Ngao cũng sẽ không tới quấy rầy cô. Cậu chủ Liên Ngao mắc bệnh sạch sẽ. Anh nói khuôn mặt của những cô gái trang điểm đậm cứ như tô màu nước, khiến người ta buồn nôn.

Giữa tháng bảy, trên bờ biển Bandar Seri Begawan, Khang Kiều đón lễ trưởng thành của mình.

Sinh nhật hai mươi tuổi của cô, Hoắc Chính Khải mời thầy tướng tới. Thầy tướng chọn ngày cho cô, cũng tức là hôm nay, để tổ chức lễ trưởng thành.

Theo nghi thức trưởng thành khá truyền thống của con gái Nam Á, khi mặt trời lặn, họ sẽ đứng ở khoảng nước biển ngập tới eo, xung quanh đặt hai mươi chiếc phao ghép thành vòng tròn, trên phao có cắm nến cố định. Các bạn bè và người thân có mặt trước khi mặt trời lặn sẽ tung hoa vào người đứng trong vòn tròn. Nghi thức kết thúc sau khi hoàng hôn tắt.

Có rất nhiều người tới dự lễ trưởng thành của cô. Hoắc Chính Khải đã mời tới một đội tổ chức sự kiện chuyên nghiệp. Trên bờ biển có tới mười

https://thuviensach.vn

chiếc lều màu trắng kiểu Ả Rập, những nam thanh nữ tú ăn mặc xinh đẹp và cả những người phục vụ mặc đồng phục qua lại bận rộn cũng thể hiện sự rầm rộ của nghi thức này. Cả quản gia Diêu cũng tới.

Quản gia Diêu đã tới, Hoắc Tiểu Phàn đã tới, Chu Tùng An đã tới, Hàn Tông đã tới, tất cả các bạn học thân thiết của Khang Kiều đều đông đủ, những người bạn thân giao của nhà họ Hoắc đều gần như có mặt cả.

Còn một người chưa tới, Hoắc Liên Ngao – người thay mặt Hoắc Chính Khải dự lễ trưởng thành của cô chưa tới.

Hơn nửa tiếng trước, Khang Kiều lén lút gọi điện thoại cho anh, được biết anh đã mang hoa từ cửa hàng tới và đang trên đường đến bãi biển. Anh đảm bảo nhiều lần rằng sẽ đến kịp trước hoàng hôn.

Gần ngắt máy, Hoắc Liên Ngao còn nói một câu: “Nếu anh không tới kịp trước hoàng hôn, sau này anh sẽ là người đến phòng em”.

Nhìn ánh dương dần tắt nơi chân trời, mặt trời biến thành một quả cầu lửa đỏ rực, nó càng ngày càng gần mặt biển hơn.

Mặt trời sắp lặn về phía Tây rồi.

Đám con gái tham gia lễ trưởng thành đa phần đều nhắm tới Hoắc Liên Ngao. Ánh mắt của họ không ngừng hướng về phía bãi đậu xe.

Ngoài mặt, Khang Kiều vẫn tỏ vẻ không quan tâm tới việc anh có tới hay không, nhưng cô cũng âm thầm nhìn về phía đó. Cô nghĩ bụng không biết có nên gọi thêm một cuộc cho Hoắc Liên Ngao không. Chỉ vài phút nữa là cô phải thay trang phục đặc biệt đi xuống biển rồi.

Cùng lúc ấy, xe của Hoắc Liên Ngao đang đi trên một con đường không tên, hướng ra biển. Đường phố quá tắc khiến anh không thể không đổi một con đường khác theo đúng hướng dẫn chỉ đường.

https://thuviensach.vn

Mặt đường càng lúc càng hẹp, những sạp hàng không theo thứ tự, những thùng rác đặt không đúng quy cách và cả những người đi bộ từ các ngõ nhỏ đâm ra khiến Hoắc Liên Ngao buộc phải đi chậm lại. Trên ghế lái phụ là một bó hoa tươi còn ngậm sương. Máy hướng dẫn thông báo còn khoảng mười sáu phút nữa là tới nơi.

Di động vang lên. Hoắc Liên Ngao liếc nhìn thấy tên "Đầu gỗ" hiển thị trên màn hình. Anh giơ tay định cầm tai nghe, vừa chạm vào tai nghe…

Một cái bóng màu trắng từ trong hẻm lao ra. Hoắc Liên Ngao vô thức ấn chân phanh. Động lực khiến chiếc tai nghe rơi xuống đất. Cái bóng màu trắng tiếp xúc với mũi xe của anh. Bánh xe và mặt đường ma sát tạo thành một âm thanh chói tai.

Xe dừng lại giữa đường. Hoắc Liên Ngao cởi dây an toàn.

Giây phút đó, cả thế giới như đạt tới một sự yên tĩnh quái dị.

Ban nãy là một con mèo sao? Một con mèo màu trắng? Cái bóng lướt qua khiến Hoắc Liên Ngao có ấn tượng ban đầu mình va phải một vật rất nhỏ, rất nhỏ. Trông giống như một con mèo.

Hoắc Liên Ngao không động đậy, tiềm thức như đang đợi chờ điều gì. Sau đó…

Không phải mèo, thứ anh đâm phải không phải mèo.

Mặt trời đỏ rực rọi xuống những khe hẹp được tạo thành bởi những ngôi nhà cũ kỹ hai bên đường. Đầu đường có ánh hoàng hôn trải dài, cái bóng trắng đứng ngay dưới mặt trời đỏ.

Một cô gái gầy gò đứng đó, quay mặt sang. Qua cửa kính, bốn con mắt nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

Ấn tượng đầu tiên của Văn Tú Thanh trong Hoắc Liên Ngao chính là một cô gái bé nhỏ như thế…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Năm 2004 - 2005 (08)

Qua cửa kính xe, Hoắc Liên Ngao nhìn cô gái trước mặt, ấn tượng đầu tiên của cô gái ấy là vừa gầy vừa nhỏ.

Hướng ánh mắt xuống dưới, Hoắc Liên Ngao nhìn thấy bộ đồng phục màu xanh trắng trên người cô gái, xuống dưới nữa là đầu gối hở ra dưới vạt váy xếp ly, xuống chút nữa anh nhìn thấy máu.

Shit!

Nhìn thấy mặt trời đỏ rực càng lúc càng chìm dần xuống qua những khe hẹp trên đường, anh cầm danh thiếp có ghi số điện thoại của nhà họ Hoắc, bước xuống xe.

Vừa xuống xe, Hoắc Liên Ngao liền nhìn thấy mấy con ếch xanh dưới chân mình. Đó là một sản phẩm thủ công. Chúng được đan từ những sợi cỏ nước vừa hai từ bờ sông khiến chúng như có thêm sức sống.

Ếch dệt bằng cỏ trải rộng từ xe ra ngoài. Ngay gần đó là một chiếc xe đạp bị đâm hơi biến dạng. Bên cạnh xe đạp rơi một chiếc ba lô vải, một vài con vật nhỏ được đan bằng tay từ trong ba lô rơi rải rác ra ngoài.

Sau đó là một đôi giày thể thao nhìn không rõ màu, sau đó nữa là một bàn tay đang nhặt nhạnh từng con vật. Bàn tay ấy trông giống như tay con gái, rất nhỏ. Đôi tay ấy nhặt men theo những hình đan cỏ, cuối cùng tới bên con ếch xanh cạnh chân anh thì ngừng lại, không nhặt nữa, duy trì nguyên tư thế cúi lom khom như thế.

“Hi!” Hoắc Liên Ngao khẽ chào cô gái.

https://thuviensach.vn

Dần dần, cô gái đứng thẳng lưng lên, da vàng, mắt đen, tóc đen.

Cô gái dù xét về ngoại hình hay vóc dáng đều rất tầm thường, nếu nhất quyết phải tìm ra điểm khác thì thần thái trên người cô gái khiến cô ấy miễn cưỡng được gọi là ưa nhìn, là kiểu càng nhìn càng dễ chịu.

“Cô không sao chứ?” Hoắc Liên Ngao lịch sự hỏi.

Cô gái nhìn anh, coi như không nghe thấy câu hỏi của anh. Hoắc Liên Ngao lặp lại lần nữa, cô gái vẫn không có phản ứng gì, điều này khiến anh không khỏi nghi ngờ cô ấy biết đâu là một người câm điếc.

Hoắc Liên Ngao biết một chút thủ ngữ, thế là miệng anh nói: “Cô thử đi vài bước xem”, tay cũng trình bày đúng nội dung. Cô gái có phản ứng, cô làm theo lời anh nói.

Ngoài chút máu rớm trên chân ra thì trên người cô gái không còn vết thương nào khác. Hoắc Liên Ngao đưa danh thiếp cho cô ấy, đồng thời dùng thủ ngữ dặn cô ấy xử lý vết thương. Nếu có vấn đề gì có thể liên lạc với anh qua số điện thoại trên danh thiếp.

Cô gái nhận lấy, gật đầu.

Hoắc Liên Ngao nhặt con ếch xanh lên, đặt vào tay cô ấy: “Xin lỗi cô chuyện ban nãy, tôi vội đến lễ trưởng thành của một người bạn quá”.

Nói xong, anh lại lịch sự chào: “Tạm biệt”.

Người đâm phải cô ấy là Hoắc Liên Ngao, ngay từ cái nhìn đầu tiên Văn Tú Thanh đã nhận ra anh. Một người đẹp như vậy sao có thể không nhận ra chứ. Tuy nhiên, điều khiến Văn Tú Thanh cảm thấy bất ngờ là Hoắc Liên Ngao trông không giống mấy cậu chủ giàu có trong ấn tượng của cô ấy: Kiêu ngạo, hống hách, tính tình nắng mưa thất thường, cao cao tại thượng, thậm chí là vô lý đùng đùng, biểu cảm lúc nào cũng như thế ta có tiền là ta

https://thuviensach.vn

có quyền, người khác nên biết cảm kích, ít nhất thì tôi chưa bắt người ta đền tiền viện phí.

Hoắc Liên Ngao rất khác, anh ăn nói lịch sự, thậm chí còn giúp cô ấy nhặt ếch xanh lên, hơn nữa…

Điều khiến Văn Tú Thanh cảm thấy buồn cười là hình như Hoắc Liên Ngao đã tưởng cô ấy là người câm điếc.

Vốn dĩ không muốn chọc đến những cậu chủ giàu có, Văn Tú Thạnh chọn cách không nói không rằng, nhưng kết quả lại khiến anh hiểu lầm, và cũng khiến Văn Tú Thanh phát hiện ra: Hoắc Liên Ngao biết thủ ngữ.

Những người biết thủ ngữ luôn có trái tim rất ấm áp.

Văn Tú Thanh cầm tấm danh thiếp bằng tay trái, cầm con ếch xanh bằng tay phải.

Tiếng động cơ vang lên khiến cô ấy tránh người ra, chiếc xe ban nãy đâm phải từ từ đi lướt qua cô ấy. Lúc này Văn Tú Thanh mới nhớ ra mẹ còn đang đợi mình, cô ấy vội vàng nhặt ba lô rồi nhét cả hai thứ vào trong, dựng xe đạp lên.

Văn Tú Thanh ủ dột phát hiện ra xe của mình đã bị hỏng.

Bóng người in trong gương chiếu hậu vẫn đứng đó, áo sơ mi trắng, váy xếp ly màu xanh da trời. Cảnh tượng xa xôi ấy như đã từng gặp ở đâu.

Anh sững người, cho xe đi chậm lại.

Cái bóng nhỏ ngã xuống đất.

Shit!

https://thuviensach.vn

Nhìn mặt trời đã sắp chìm xuống mặt biển, anh thầm chửi thề một câu rồi lùi xe lại phía sau.

Hoắc Liên Ngao bế cô gái ngất xỉu dưới đất lên, lái thẳng về phía trước, đi xuyên qua con đường đó tới đường quốc lộ ven biển, rẽ trái. Máy định vị báo cho anh biết khoảng cách giữa anh và vị trí cần đến càng lúc càng gần.

Từ xa, Hoắc Liên Ngao nhìn thấy một hàng lều trắng xếp thẳng nhau, trên bãi cát có rất đông người tụ tập. Hai con đường trước mắt, rẽ trái sẽ đi vào trung tâm, rẽ phải sẽ ra bờ biển.

Anh thu lại tầm mắt từ phía bờ biển, nhìn cô gái ở ghế sau qua gương chiếu hậu. Cô gái nhắm chặt mắt, khuôn mặt nhợt nhạt, máu chảy dưới chân mỗi lúc một nhiều.

Anh thở hắt ra một hơi, cho xe rẽ sang trái.

Di động một lần nữa vang lên, Hoắc Liên Ngao giơ tay tắt máy.

Khang Kiều chưa bao giờ biết thì ra thời gian để mặt trời lặn lại ngắn như vậy, ngắn tới nỗi như chỉ trong chớp mắt.

Cô đứng trên mặt nước, vô số hoa tươi được ném lên người cô. Người đầu tiên là Tiểu Phàn, người thứ hai là dì Ngô đại diện cho mẹ cô, người thứ ba là Hàn Tông, Hàn Tông đáng thương phải đại diện cho bố cô.

Sau đó nữa là Chu Tùng An.

Cho tới khi lễ trưởng thành kết thúc, Khang Kiều mới giật mình nhận ra Hoắc Liên Ngao thật sự không tới. Khi gọi điện phát hiện anh tắt máy, cô cũng không nghĩ Hoắc Liên Ngao sẽ vắng mặt trong lễ trưởng thành của mình.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao đã thật sự vắng mặt, suy nghĩ này khiến cô choáng váng, cô bước từng bước từ mặt biển đi lên bờ cát.

Thợ chụp ảnh đang chụp cho cô. Dưới yêu cầu của thợ chụp ảnh, Khang Kiều nở nụ cười, một vài người tới bên cô chụp chung.

Mỉm cười, phải mỉm cười, bây giờ cô là một người trong nhà họ Hoắc, sau này những bức ảnh ấy sẽ được lưu giữ lại.

Hai người cuối cùng chụp với Khang Kiều lần lượt là Chu Tùng An và Hàn Tông. Nhìn những gương mặt thân thuộc ấy, Khang Kiều mới chân thành mỉm cười được.

Vừa chụp xong thì di động của Chu Tùng An reo lên. Nhận máy xong, anh nói với Khang Kiều mình phải tới trường. Lúc đi, anh còn hôn lên tóc mai cô và thở dài: Lớn rồi đấy!

Khang Kiều cúi đầu gạt lớp cát trên giày, đóa hoa phù tang cài trên tóc cô rơi xuống đất. Một bàn tay nhặt đóa hoa ấy lên, gài lại lên tóc cô.

Về sau, Khang Kiều nghe nói: Trong lễ trưởng thành của người con gái, nếu đóa hoa phù tang trên mái tóc rơi xuống, người đàn ông nhặt nó lên gài lại cho cô gái sau này sẽ trở thành một nửa của cô gái.

Hôm ấy, người nhặt hoa lên cho cô là Hàn Tông. Hàn Tông nói: “Hôm nay em rất đẹp”. Cô cảm ơn anh ấy.

Hôm đó cả cô và anh ấy đều không biết điển tích kia, dù biết họ cũng sẽ chẳng tin ngay, khi đó trong mắt anh ấy cô vẫn chỉ như một cô em gái.

Cô chỉ mới hai mươi tuổi, năm hai mươi tuổi rất khó tin những thứ gọi là định mệnh.

https://thuviensach.vn

Đêm xuống, vì sự vắng mặt của Hoắc Liên Ngao, tâm trạng Khang Kiều vẫn u buồn như hoàng hôn.

Hôm ấy, chính Hoắc Liên Ngao cũng lần đầu biết thì ra mặt trời lặn chỉ là chuyện trong chớp mắt. Khi anh vừa rẽ qua con đường đó, mặt trời đã chìm xuống mặt biển.

Khi xe dừng trước bệnh viện, cả bầu trời đã bị màn đêm nuốt chửng. Anh đã bỏ lỡ lễ trưởng thành của Khang Kiều. Mỗi người trong đời chỉ có một lễ trưởng thành, phải rất nhiều năm sau anh mới hiểu.

Những giây phút phải được chân thành trân trọng và bảo vệ trong cuộc đời cô, anh lại bỏ lỡ quá nhiều.

Đứng trong phòng VIP, Hoắc Liên Ngao muốn gọi cho Khang mới phát hiện ra mình quên di động trên xe. Chuyện sau đó lại khiến anh cười ra nước mắt.

Cô gái được anh đưa vào bệnh viện hóa ra ngất xỉu vì quá đói, thông thường triệu chứng này chỉ xảy ra với những người có quá nhiều áp lực cuộc sống.

Đói đến ngất, nghe thì có vẻ khó tin. Đến lúc rời khỏi bệnh viện, trong đầu Hoắc Liên Ngao vẫn xuất hiện hình ảnh mơ hồ của cô gái đó, vừa gầy vừa nhỏ.

Sau lễ trưởng thành là thời gian ăn chơi. Vài trăm người tụ tập trên du thuyền. Họ mặc lễ phục gần giống cô. Khang Kiều biết trong số này có một bộ phận biết rõ quan hệ giữa cô và Hoắc Liên Ngao.

Trong số nhỏ ấy có khoảng năm, sáu cô gái. Bây giờ họ đang quây lại thành một nhóm nhỏ, trong tay cầm rượu vang như đang trò chuyện, tư thế trò chuyện luôn thể hiện chúng tôi đang nói những chủ đề cao thượng.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt họ liên tục nhìn về phía Khang Kiều. Khang Kiều dễ dàng đọc được biểu cảm sung sướng trong đó: Hi hi, cô không quan trọng với Hoắc Liên Ngao đến thế!

Khi Hoắc Liên Ngao xuất hiện, Khang Kiều đang nói chuyện với Hàn Tông. Họ đứng ở tầng trên cao nhất, nhìn ra xa, hướng về phía mặt biển. Họ vốn dĩ đang nói chuyện khá vui vẻ cho tới khi anh xuất hiện.

“Hai người quen nhau?” Hoắc Liên Ngao đứng sát Khang Kiều.

“Phải, tôi và Khang Kiều quen nhau rất lâu rồi.” Hàn Tông trả lời.

Từ rất nhỏ Hoắc Liên Ngao đã nghe thấy cụ Hoắc ở Singapore nhắc tới nhà họ Hàn, Hàn Tông và Hoắc Liên Ngao cũng được coi là khá thân thiết.

Chỗ ngắm cảnh từ hai người biến thành ba người, sự xuất hiện của Hoắc Liên Ngao phá vỡ cuộc trò chuyện của Khang Kiều và Hàn Tông. Hoắc Liên Ngao bắt đầu nói về một vài chuyện của Hàn Tông mà Khang Kiều không biết. Ví dụ như Hàn Tông vào năm mười tuổi đã lén hôn con gái bị cô gái ấy xịt nước ớt cay. Ví dụ như lúc nhỏ Hàn Tông vì một loại bệnh không rõ tên mà cơ mặt hay co giật. Hay ví dụ như Hàn Tông cứ nói dối là sẽ đỏ mặt…

Hàn Tông tỏ ra ngượng ngập.

Khang Kiều mượn cớ về phòng mặc quần áo nói với họ: “Hai anh cứ nói chuyện tiếp đi”.

Cô vừa vào phòng thì Hoắc Liên Ngao đã đi ngay theo sau. Để hoa sang một bên, anh vòng tay từ sau lưng ôm chặt lấy cô, gọi “Đầu gỗ”.

“Đầu gỗ, đừng giận, nếu em muốn, anh sẽ đưa em đi Samoa. Anh tính rồi, vẫn còn kịp tới đó. Sau khi tới đó, anh sẽ tổ chức lại lễ trưởng thành cho em, chỉ có hai chúng ta thôi, không có mấy người lộn xộn kia.”

https://thuviensach.vn

Khang Kiều chưa bao giờ nghĩ mình là người dễ mềm lòn. Nhưng giây phút đó, trái tim cô lại mềm nhũn ra khi nghe nói trên đường tới xe anh gặp sự cố.

Cô kiểm tra hết một loạt từ trên xuống dưới, miệng hỏi đi hỏi lại: “Anh có bị thương không, có tới bệnh viện kiểm tra chưa?”.

“Suỵt…” Anh ôm chặt lấy cô, cố định cô trong vòng tay mình: “Anh không sao, chỉ vô tình đụng phải một người xui xẻo”.

Yên lặng nép trong lòng anh, cô cũng không còn giận nữa. Lễ trưởng thành chẳng qua chỉ là nghi thức thôi.

Hoắc Liên Ngao dường như không muốn nhắc nhiều tới kẻ xui xẻo bị mình đụng trúng. Khang Kiều vẫn còn nhớ cô gái không tên tử mạng trên đường quốc lộ nhiều năm trước. Dưới sự truy hỏi gắt gao của cô, anh mới nói người đó không sao, bây giờ vẫn nằm trong viện, nhưng không phải vì bị thương.

“Chúng ta đi nhé.” Hoắc Liên Ngao kéo tay cô đi ra phía cửa.

“Đi đâu vậy?”

“Đi ăn trộm một cái du thuyền?”

“Làm gì chứ?”

“Đi Samoa, quốc gia đón năm mới muộn nhất thế giới.” Anh nói với vẻ nghiêm túc: “Em có thể tổ chức một lễ trưởng thành của mình ở đó, như vậy em sẽ có tận hai lễ trưởng thành”.

Cô không muốn đi đâu. Cô ôm lấy lưng anh. Anh theo đà kéo cô vào lòng: “Không muốn đi thật hả?”.

https://thuviensach.vn

Cô lắc đầu. Mấy ngày gần đây anh đều về nhà lúc đêm khuya, họ hiếm có thời gian gặp mặt. Cô co người lại trên sô pha, mặc cho anh hôn và vuốt ve. Hai người lăn từ trên ghế xuống thảm. Anh vừa vén vạt váy của cô lên thì tiếng gõ cửa vang vọng. Lúc này Khang Kiều mới nhớ ra tối nay cô và Hoắc Tiểu Phàn được phân vào cùng một phòng. Lúc này thằng nhóc kia nhất định vì không đợi được cô nên tới phòng tìm cô rò. Quả nhiên, tiếng Hoắc Tiểu Phàn vang lên: “Chị ơi!”.

Cô hoảng loạn đá Hoắc Liên Ngao ra.

Khi Hoắc Tiểu Phàn xuất hiện, Khang Kiều đã quần áo chỉnh tề, có điều sắc mặt cậu chủ Liên Ngao không tốt lắm, cú đá của cô không hề nhẹ.

Khang Kiều mở cửa phòng, Hoắc Tiểu Phàn đứng bên cạnh cô nói: “Chúc anh Liên Ngao ngủ ngon”. Hoắc Liên Ngao đứng giữa khe hẹp cửa phòng nói tạm biệt thằng nhóc. Sau đó anh quay đầu về phía cô, thì thầm: “Anh về phòng đợi em, nhanh chút”. Cô cụp mắt xuống, “ừm” một tiếng chỉ anh nghe thấy.

Mười một giờ, Khang Kiều rón rén rời khỏi phòng.

Phòng của khách mời nam ở trên khách mời nữ một tầng. Bữa tiệc vẫn chưa kết thúc. Cùng với ánh đèn được vặn tối đi, những người kia càng chơi đã đời hơn. Khang Kiều tiện tay cầm theo ly cocktail trên đĩa của người phục vụ, đi lên gác.

Phòng của Hoắc Liên Ngao nằm ở khu vực độc lập, trên hành lang không một bóng người. Bỗng nhiên có một bàn tay chìa ra đón lấy ly rượu của cô. Cô không hề hoảng hốt, cô đã quá quen thuộc hơi thở của anh.

Trên hành lang còn một thiết kế thụt sâu vào. Cô bị đẩy vào đó, lưng vừa chạm vào tường thì môi anh đã ào ào quét tới, mang theo mùi hương hoa quả mát lạnh xông vào miệng cô.

https://thuviensach.vn

Trên bức tường có một giá nến hình vuông. Ly rượu rỗng được đặt lên đó. Ngón tay gầy của anh nắm lấy tay cô. Hai tay cô bị anh đặt lên đỉnh đầu.

“Về phòng hẵng…”

“Không đợi được nữa.”

“Nhỡ bị người khác nhìn thấy thì sao?”

“Anh đã bảo người ở ngoài coi rồi, không ai dám vào đây.”

“Vạn nhất…”

“Không có vạn nhất!”

“Nhưng mà…”

“Suỵt, đừng nói nữa, nhé?”

Anh dùng rất nhiều âm mũi để khiến cô “ừm”, dỗ cho cô ngoan ngoãn làm theo chỉ dẫn của anh. Gã khốn này lần nào cũng vậy, không thể dịu dàng một chút sao? Chỉ một chút thôi cũng được mà. Ấn tượng cuối cùng trong đầu cô là cô quấn chặt lấy hông anh, ly rượu bị rơi vỡ. Tiếng “Đầu gỗ” quẩn quanh tai cô mang theo niềm vui sướng và thỏa mãn. Tất cả đã khiến cô quên đi mọi đau đớn. Cô gục lên vai anh, quay mặt sang nhìn ánh sáng phía hành lang trống trải hắt vào.

Một đêm có thể dài bao lâu? Có lúc Khang Kiều cảm thấy một đêm chỉ bằng một giấc mơ, có lúc lại dài đằng đẵng. Giống như đêm nay, khi hai cơ thể dốc hết năng lượng, làm sao cũng không thấy đủ, cho nhau bao nhiêu vẫn thiếu. Cô luôn không thể từ chối được anh.

“Em về phòng đây.” Khi thấy anh không có ý kiến gì, cô lại cao giọng hơn chút: “Tiểu Phàn đang ở phòng đợi em”.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy Hoắc Liên Ngao mới buông tay.

Đóng cửa phòng lại, sửa sang lại trang phục, Khang Kiều nhìn thấy ly rượu bị vỡ tối qua, mặt bắt đầu đỏ bừng, bờ môi hơi rướn lên, nhưng nụ cười nhanh chóng tắt lịm khi nhìn thấy đôi giày cao gót dừng lại bên cạnh những mảnh thủy tinh.

Người này đi, lại có người khác đến, bên cạnh Hoắc Liên Ngao chưa bao giờ thiếu kẻ theo đuổi.

Lúc này bình minh đã lên, cô gái đứng trước mặt Khang Kiều tên là Go Ara, là người được đám nhà báo lựa chọn sẽ là người bạn gái cuối cùng của Hoắc Liên Ngao.

Nếu Hoắc Liên Ngao là con trai trời thì Go Ara chính là con gái trời. Ở Đông Nam Á, phàm là những khu vực cao cấp đều có công viên trò chơi do gia đình cô ta xây lên.

“Hi!”

Lúc này Khang Kiều muốn đánh nhanh diệt gọn, cô xoa mặt: “Chắc cô không nghĩ tôi ở cả đêm trong phòng Liên Ngao chỉ để nói chuyện phiếm đấy chứ?”.

Cô ta lắc đầu, nói: “Tôi đoán được quan hệ của hai người lâu rồi”.

Khang Kiều nghĩ cũng phải, nhưng cô không lo lắng. Những người đó đều là người thông minh, chuyện gì nên nói, chuyện gì nên giữ bí mật họ đều hiểu rõ.

Như vậy càng hay. Khang Kiều xách váy chào Go Ara rồi đi ra ngoài.

Sau lưng cô vọng lại một giọng nói có ngữ điệu khá giống Hoắc Liên Ngao, nhẹ tênh: “Nếu cô là thì hiện tại, vậy tôi chính là thì tương lai”.

https://thuviensach.vn

Cô nhíu mày, vẫn tiếp tục bước đều.

“Liên Ngao của năm mười bảy tuổi để cô vào phòng anh ấy, nhưng Liên Ngao năm hai mươi bảy tuổi còn làm vậy không?”

Bước chân cô hơi chậm lại.

“Thứ tôi vừa nói chính là tương lai.”

Giây phút này, Khang Kiều cảm giác như bị ai đập một gậy sau gáy.

“Chuyện tương lai chẳng ai nói trước được, điều duy nhất tôi có thể khẳng định chính là cô và Liên Ngao sẽ không có kết quả tốt đẹp. Một khi quan hệ giữa hai người bị bung bét sẽ trở thành chuyện bố mẹ ăn nằm với nhau đến đời con vẫn ăn nằm với nhau. Người ta gọi mấy chuyện ấy là scandal.”

Ánh sáng từ đầu hành lang hắt tới, Khang Kiều rảo bước đi nhanh về phía nguồn sáng, bỏ lại những lời của Go Ara ở xa phía sau…

Pre: “Liên Ngao biểu diễn thuyền mô tô nghe có hơi kỳ lạ phải không. Đó là vì có người mới tới, Hoắc Liên Ngao đang biểu diễn cho vị khách mới của chúng tôi xem.”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Năm 2004 - 2005 (09)

Giấc ngủ đó của cô thật say, nói theo lời Hoắc Tiểu Phàn thì chị nó ngủ say như một con heo. Dưới lời cằn nhằn của thằng bé, Khang Kiều miễn cưỡng mở mắt ra, dùng ánh mắt cánh cáo rằng nó nói quá nhiều.

“Chị, chị lại đi trồng cây sao?” Hoắc Liên Ngao xoa mặt cô: “Em vốn định bảo chị cùng em đi ngắm bình minh. Nhưng anh Liên Ngao bảo em đừng gọi chị, anh ấy nói chị phải nghỉ ngơi, thế là anh Liên Ngao đã đi ngắm bình minh với em rồi”.

Quay người đi, Khang Kiều không muốn Hoắc Tiểu Phàn nhìn thấy khuôn mặt nóng bừng của mình.

Đa số những người tham gia buổi tiệc tối qua đều đã rời đi, một bộ phận nhỏ vẫn còn đang ở lại trên du thuyền. Người lên kế hoạch cho bữa tiệc đã đặc biệt mời đầu bếp chay tới, những người chưa đi đa phần là các cô gái ở lại nghe giảng.

Khi Khang Kiều xuất hiện, bài giảng đã gần kết thúc. Chỗ ngồi của cô được xếp ở bên cạnh Go Ara. Cô ta vẫn thân mật chào hỏi cô như mọi lần. Khang Kiều đáp lại bằng nụ cười thân thiện.

Trong mắt các cô gái không hiểu chuyện, cách thức giao tiếp giữa cô và Go Ara nghiễm nhiên biến thành một ý tứ khác: Bạn gái tin đồn của Hoắc Liên Ngao và người nhà của anh ấy rất thân thiện với nhau.

Thân thiện? Vị này cách đây không lâu còn thị uy với cô nữa.

https://thuviensach.vn

Nhìn một Go Ara đầy tự tin, trái tim Khang Kiều chợt xao động. Dưới yêu cầu của cô, Go Ara đặt một ly nước hoa quả vào tay Khang Kiều.

Chuyện tiếp theo xảy ra như sau: Khi Hoắc Liên Ngao xuất hiện, ly nước hoa quả trong tay cô ta đã bị hắt lên người Khang Kiều.

Hai người họ đứng đó, đều hướng ánh mắt về phía Hoắc Liên Ngao. Hoắc Liên Ngao nhìn từ phía cô bị hắt nước hoa quả tới Go Ara. Không cho cô ta một cơ hội giải thích nào, Hoắc Liên Ngao lần lượt đổ hai ly nước hoa quả lên đầu cô ta.

Kết quả của chuyện này mãi một khoảng thời gian dài sau vẫn là một đề tài được đám con gái thích thú buôn dưa lê. Go Ara chỉ yêu đơn phương Hoắc Liên Ngao, còn anh chẳng coi cô ta ra gì.

Trên đường trở về, Hoắc Liên Ngao lái xe, Khang Kiều và Hoắc Tiểu Phàn ngồi ở ghế sau. Có mấy lần anh nhìn cô qua gương chiếu hậu nhưng cô đều chọn cách né tránh.

Gần về tới nhà, Hoắc Liên Ngao đi chậm lại, khẽ nói một câu: “Không sao, chỉ cần em không ưa cô ta, anh sẽ giúp em dạy cô ta một bài học”.

Thật ra sau khi gài bẫy Go Ara, Khang Kiều đã hối hận, nhà họ Hoắc và nhà họ Go có làm ăn qua lại.

“Đừng lo, sẽ không xảy ra chuyện mà em nghĩ đâu.” Giống như nghe thấy tâm sự của cô, Hoắc Liên Ngao nói: “Ara rất thông minh, anh bảo đảm vài ngày nữa cô ta sẽ giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra”.

Ara, gọi thân mật thật. Nhân lúc Tiểu Phàn không chú ý, Khang Kiều tìm đúng vị trí gương xe để nhe răng hăm dọa Hoắc Liên Ngao.

Lúc này, Hoắc Liên Ngao bỗng nhớ ra chuyện gì đó: “Khang Kiều, sao anh không biết chuyện em và Hàn Tông quen nhau? Hai người bắt đầu

https://thuviensach.vn

quen từ khi nào vậy? Cụ thể là quen thế nào?”.

Khang Kiều chưa kịp trả lời, di động của Hoắc Liên Ngao đã vang lên. Anh bắt máy, qua gương chiếu hậu, Khang Kiều nhìn thấy anh nhíu mày.

“Chạy khỏi bệnh viện?” Anh hơi cao giọng.

Khi Hoắc Liên Ngao ngắt máy, chiếc xe đã đi tới cửa nhà họ Hoắc. Dừng xe lại, Hoắc Liên Ngao nói với Khang Kiều anh phải tới bệnh viện một chuyến.

Dắt Hoắc Tiểu Phàn xuống xe, cửa xe vừa đóng lại anh đã nhanh chóng quay đầu.

Đứng tại đó, Khang Kiều nhìn bóng chiếc xe khuất dần, thầm nghĩ: Ai chạy khỏi bệnh viện nhỉ? Hoắc Liên Ngao tỏ ra rất gấp gáp, anh thậm chí còn không trả lời cô ban nãy ai chạy khỏi bệnh viện.

Nhìn chiếc giường bệnh trống không, Hoắc Liên Ngao hơi đau đầu. Ban nãy anh nhận được điện thoại của bệnh viện, cô gái hôm qua đâm phải trưa nay bỗng nhiên biến mất.

Sáng nay, bác sỹ chính của cô gái ấy cầm theo báo cáo xét nghiệm mở cửa phòng bệnh ra, bỗng phát hiện căn phòng trống trơn, thế là vị bác sỹ đã gọi vào di động của Hoắc Liên Ngao.

Bác sỹ nói rằng đã có kết quả xét nghiệm, dây chằng của cô gái bị thương ở mức trung bình, trong một thời gian ngắn tới đây không thích hợp làm những việc như bê vác, chạy nhảy…

Nhưng, cũng may trước khi đi cô gái đó đã để lại địa chỉ nhà.

Văn Tú Thanh, cô gái đó tên là Văn Tú Thanh.

https://thuviensach.vn

Hơn một tiếng sau, Hoắc Liên Ngao đứng dưới khu nhà của Văn Tú Thanh. Khu nhà cũ kỹ khiến anh có cảm giác nó chao đảo, lúc nào cũng có thể sập xuống vậy.

Đường dây điện chằng chịt, dây quần áo, những khung cửa sổ chống trộm rỉ sét, mùi hôi thối thi thoảng phát ra khiến Hoắc Liên Ngao muốn đi ngay lập tức.

Anh quay người lại, trong đầu lại ẩn hiện bóng dáng bé nhỏ. Anh thầm chửi thề rồi đi sâu vào con ngõ nhỏ.

Ở đây thậm chí còn không có thang máy. Cầu thang được làm bằng xi măng vừa hẹp vừa không dễ đi. Nếu không vì sự cố ngày hôm qua, Hoắc Liên Ngao sẽ không thể ngờ Brunei vẫn còn những nơi thế này.

Theo số nhà Văn Tú Thanh cung cấp, Hoắc Liên Ngao dừng lại trước cửa căn phòng cuối cùng trên tầng ba. Anh đưa tay bấm chuông.

Khi chuông cửa vang lên, Tôn Lệ Quân đang sắc thuốc. Bà dỏng tai lắng nghe, tiết tấu tiếng chuông cửa khiến bà an tâm, không giống những kẻ đòi nợ. Khi chúng bấm chuông sẽ vừa nhanh vừa gấp, thành một chuỗi dài.

Bà nghe thêm lần nữa, cũng không giống đám trẻ con đùa nghịch, bọn chúng thường bấm loạn xì ngậu.

Dĩ nhiên cũng không phải là Tú Thanh. Tú Thanh rất ngoan, lần nào nó cũng mang theo chìa khóa.

Tiếng chuông cửa cứ cách vài giây lại vang lên một lần, không sốt sắng, có quy luật, nghe là biết người ấy có giáo dục.

Hồi còn trẻ, Tôn Lệ Quân từng giúp việc trong nhà giàu. Bà quen với phẩm hạnh của họ. Họ được giáo dục nghiêm chỉnh bằng những phương pháp cao cấp, mọi tiểu tiết trong cuộc sống đều thể hiện rõ sự văn hóa ấy.

https://thuviensach.vn

Qua mắt mèo, Tôn Lệ Quân nhìn thấy người bấm chuông. Bà lập tức nhìn thấy chiếc giày sang trọng dưới chân người ấy, kiểu giày của nam giới.

Nhìn lên, Tôn Lệ Quân thấy khuôn mặt đẹp của chủ nhân chiếc giày. Đó là một cậu thanh niên, không những đẹp mà còn trẻ trung.

Nhìn thêm vài cái, Tôn Lệ Quân cảm thấy cậu ấy hơi quen mắt. Bà nhìn thật tỉ mỉ…

Sững người, trái tim Tôn Lệ Quân đập thình thịch dữ dội. Nhưng bà không chắc chắn lắm, bà cảm thấy hơi khó tin một người như thế có ngày lại xuất hiện trước cửa nhà mình.

Người đang đứng trước cửa nhà bà là người sống trong căn biệt thự đẹp nhất thành phố.

Nhìn thêm một chút rồi sửa sang lại trang phục, Tôn Lệ Quân mở cửa ra.

Khi cánh cửa bật mở, một mùi thuốc bắc nồng nặc cũng đồng thời xộc vào mũi. Người mở cửa cho Hoắc Liên Ngao là một phụ nữ trung niên khoảng trên dưới bốn mươi tuổi.

Anh đứng trước cửa: “Xin hỏi đây có phải là nhà của Văn Tú Thanh không?”.

Căn nhà trông bé nhỏ đến đáng thương. Giường, bàn ăn, ti vi, sô pha, tất cả đều được nhét vào cùng một không gian. Người phụ nữ hỏi anh: “Cậu là bạn học của Tú Thanh nhà chúng tôi ư?”.

Hoắc Liên Ngao thật không dám tin mình có thể ở trong không gian chật hẹp đầy mùi thuốc đó gần nửa tiếng đồng hồ.

Người phụ nữ ấy hiểu nhầm anh là bạn học của Văn Tú Thanh, sau đó ra sức yêu cầu anh giúp đỡ Tú Thanh của bà. Bà nói con gái mình rất hay bị

https://thuviensach.vn

bắt nạt ở trường, hơn nữa về nhà lại không kể bao giờ. Bà noi, con gái bà từ nhỏ đã tài đức vẹn toàn, không phải loại gây chuyện.

Như sợ anh không tin lời mình nói, bà còn kéo Hoắc Liên Ngao đi xem những huy chương, bằng khen Văn Tú Thanh giành được từ nhỏ tới lớn.

Bà còn bắt anh xem ảnh của Văn Tú Thanh. Vài bức ảnh với những độ tuổi khác nhau, bối cảnh khác nhau, kiểu tóc khác nhau, điều duy nhất không thay đổi là nụ cười trong sáng, thuần khiết và nhẹ nhàng trên khuôn mặt Văn Tú Thanh.

Sau đó, Hoắc Liên Ngao nghe thấy giọng u sầu của bà: “Năm con bé bốn tuổi, bố nó đã giết người”.

Rời khỏi nhà của Văn Tú Thanh, Hoắc Liên Ngao có phần bí bách. Những thùng rác xếp đầy hành lang, bầu trời nhìn qua khu nhà xiêu vẹo, tất cả đều mang đến một tâm trạng tồi tệ.

Rồi, anh nghĩ tới Văn Tú Thanh trong ảnh, đứng trước trời xanh mây trắng, nụ cười không hề thay đổi.

Về sau, khi nhớ lại giây phút này, Hoắc Liên Ngao nghĩ đến những hình dung đa sắc màu về danh xưng “người mẹ” trên đời. Nghê Hải Đường là mẹ, Tôn Lệ Quân cũng là mẹ, người trước khiến người ta phản cảm, người phía sau lại khiến người ta sởn gai ốc.

Khi đi, Hoắc Liên Ngao không kể lại chuyện của Văn Tú Thanh cho Tôn Lệ Quân, cũng không thanh minh chuyện bạn học. Ánh mắt buồn rầu của người phụ nữ trung niên luôn khiến anh dễ dàng liên tưởng bà và những người dân thấp cổ bé họng mà bà ngoại vẫn giúp đỡ.

Người dẫn đường cho Hoắc Liên Ngao là một cậu bé cắt đầu nấm. Cậu bé là hàng xóm nhà Văn Tú Thanh. Có vẻ như sợ anh không tìm được Văn Tú Thanh, Tôn Lệ Quân đã cho cậu bé kia vài viên kẹo.

https://thuviensach.vn

Cậu bé đi trước liên tục nhắc tới chị Tú Thanh. Khi nghe thấy câu, “Lớn lên em sẽ lấy chị Tú Thanh, khóe môi Hoắc Liên Ngao chợt cong lên.

Quảng trường nhỏ đó cách chùa Thanh Chân không xa. Siêu thị gần đó và sân nhỏ của chùa khiến bầu không khí trở nên ồn ào, từ xa Hoắc Liên Ngao đã nhìn thấy Văn Tú Thanh.

Từ mẹ của cô ấy, Hoắc Liên Ngao được biết mấy ngày gần đây Tôn Lệ Quân đang bị ốm, không thể mở sạp hàng, thế là nhiệm vụ này rơi vào người Văn Tú Thanh.

Trong tủ kính hình chữ nhật có xe lăn được bày đủ loại đồ thủ công. Văn Tú Thanh đeo chiếc ba lô hoa văn hôm qua, tay cầm đồ thủ công, miệng rao bán: “Mười đồng một con chuồn chuồn thủ công, ba con hai mươi đồng”.

“Thì ra cô không bị câm.” Anh khẽ nói.

Ho khan vài tiếng, Văn Tú Thanh chợt nhớ ra trưa hôm nay mình vừa trốn viện. Cô ấy đoán Hoắc Liên Ngao tới đây vì chuyện này.

“Tôi đã để lại địa chỉ rồi, tôi không cố ý.” Cô ấy nói giọng khô khốc: “Căn phòng đó vừa nhìn đã biết là đắt tiền, tôi không có tiền”.

Ở khoảng cách rất gần, Văn Tú Thanh nhìn thấy Hoắc Liên Ngao nhíu mày. Đây là lần đầu tiên cô ấy thấy một người nhíu mày mà vẫn đẹp.

“Tôi không có tiền, chí ít thì hiện giờ chưa có.” Khi nói những lời này, trái tim Văn Tú Thanh ảm đạm: “Tôi nói vậy anh hiểu chứ? Không phải tôi không muốn trả, mà bây giờ tôi chưa đủ khả năng”.

Câu nói của Văn Tú Thanh khiến Hoắc Liên Ngao dở khóc dở cười. Vì thế mà cô ấy trốn viện sao?

https://thuviensach.vn

Anh day trán: “Không ai bắt cô trả tiền viện phía cả. Hôm qua tôi là người đâm vào cô, chính tôi đã đưa cô tới bệnh viện”.

“Nhưng mà…” Lại là giọng nói khô khốc ấy: “Nhưng y tá nói tôi ngất xỉu vì đói”.

Lần này anh hoàn toàn phì cười. Hoắc Liên Ngao cảm thấy anh không thể tiếp tục nói chuyện với người trước mắt được nữa. Anh nhìn xuống đầu gối của cô ấy: “Chân cô vẫn ổn chứ?”.

“Gì cơ?”

Anh chỉ tay vào chân cô: Chạy vài bước thử xem.

Văn Tú Thanh chạy một vòng nhỏ theo yêu cầu, ban đầu cô ấy sải rộng bước chân, dần dần thành những bước nhỏ, cuối cùng dừng lại trước mặt anh.

“Chân đau hả?”

Cô ấy gật đầu.

Hoắc Liên Ngao giơ tay ra, hướng về phía Văn Tú Thanh, sau vài bước Hoắc Liên Ngao mới phát hiện ra mình đang nắm tay Văn Tú Thanh. Anh buông ra, đối mặt với biểu cảm nghi hoặc của cô ấy.

“Cô phải tới bệnh viện một chuyến.”

Hoắc Liên Ngao thuật lại những lời của bác sỹ, cuối cùng bổ sung một câu: “Không cần lo lắng chuyện viện phí, là tôi đâm vào cô, viện phí dĩ nhiên tôi phải bỏ ra”.

Hoắc Liên Ngao cảm thấy anh đã nói đủ rõ ràng rồi, nhưng Văn Tú Thanh vẫn tỏ ra thờ ơ.

https://thuviensach.vn

Shit!

“Văn Tú Thanh!” Hoắc Liên Ngao đè nặng giọng.

Văn Tú Thanh liếc nhìn tủ hàng của mình, khẽ nói: “Tôi phải bán hết hàng đã, nếu không mai không có tiền nộp tiền điện, cũng không có tiền…”.

Nói tới đây, giọng Văn Tú Thanh mỗi lúc một thấp, đến nỗi Hoắc Liên Ngao cũng không biết cô ấy nói cái gì.

Đây là lần đầu tiên Văn Tú Thanh có cảm giác quẫn bách như vậy trước mặt một người, những từ cuối cùng cô ấy cũng không thốt ra được.

Cô ấy cứ nhìn giầy của anh, một đôi giày rất đẹp, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã khiến người ta liên tưởng đến trần nhà hình tròn với những hoa văn màu vàng tinh xảo, lấp lánh ánh đèn thủy tinh rực rỡ. Mẹ luôn nói với cô ấy những điều này, mẹ nói thế giới của người có tiền là như vậy.

Anh đang gọi điện thoại, gọi xong thì yên lặng đứng đó.

Lúc này có du khách hỏi Văn Tú Thanh đồ thủ công bán thế nào. Cuối cùng cô cũng bán thành công. Bỏ 20 đồng vào ba lô, cô ấy liếc nhìn Hoắc Liên Ngao đứng bên cạnh, anh tỏ vẻ chuyện không liên quan đến mình.

Lúc này, đêm tối nặng nề đã tới với quảng trường. Đứng đó, trông Hoắc Liên Ngao khác hẳn mọi người. Không nhìn anh nữa, Văn Tú Thanh tiếp tục chào bán với những vị du khách, có điều cô ấy phát hiện ra giọng chào bán của mình không còn ung dung như trước.

Lát sau, có vài người tới quảng trường, đến chỗ của Hoắc Liên Ngao. Họ cúi đầu nghe Hoắc Liên Ngao nói rồi tới trước quầy hàng của cô ấy, trong đó một người cầm máy tính.

https://thuviensach.vn

Chuyện xảy ra sau đó khiến Văn Tú Thanh trở tay không kịp. Mấy người đó lần lượt cho những món đồ vào trong một chiếc túi to, rồi nhét một xập tiền vào trong tay cô ấy.

Khi những người đó quay người rời đi, Văn Tú Thanh giữ chặt chiếc túi, lúc này Hoắc Liên Ngao tiến đến.

Hoắc Liên Ngao nói: "Họ là nhân viên của trung tâm phúc lợi, những món đồ của cô sẽ được đưa tới tay các trẻ em ở đó".

Câu nói của Hoắc Liên Ngao khiến sự bí bách trong lòng Văn Tú Thanh càng nặng hơn. Cô ấy vẫn giữ chặt cái túi. Như hiểu rõ tâm trạng của cô ấy, Hoắc Liên Ngao mở miệng túi ra.

"Đẹp lắm, tôi nghĩ đám trẻ sẽ rất thích."

Nói xong, Hoắc Liên Ngao lấy ra một con chuồn chuồn từ trong túi.

Lúc đó, Văn Tú Thanh bỗng dưng tin rằng, những món đồ này cuối cùng sẽ thật sự được đưa tới tay lũ trẻ và được chúng yêu thích.

Cô ấy buông thõng tay.

Những người kia đi xa dần, Văn Tú Thanh ngây người nhìn quầy hàng trống rỗng.

"Bây giờ có thể đi cùng tôi được rồi chứ?"

Cô ấy hoảng loạn ngẩng đầu, lần đầu tiên bắt gặp sự nghi hoặc trong đáy mắt anh. Hai ánh mắt vô thức chạm vào nhau rồi cùng quay đi.

Chiếc xe đi tới bệnh viện, con chuồn chuồn xanh được để ở chỗ vô lăng.

Từ khi rời khỏi quảng trường, Hoắc Liên Ngao chưa nói câu nào, Văn Tú Thanh cũng không dám lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Văn Tú Thanh lấy hết dũng khí.

“Anh từng học thủ ngữ à?”

“Ừm, từng học qua.”

“Vì người thân ư? Hay là…”

Hoắc Liên Ngao ngắt lời cô: “Không phải, quỹ từ thiện của bà ngoại tôi có vài nhân viên là người câm điếc, để tiện nói chuyện với họ tôi đã học một chút”.

Không hiểu vì sao nghe được những lời này Văn Tú Thanh thấy rất vui: “Bà ngoại anh nhất định là người rất lương thiện, rất ấm áp”.

Rất lâu sau…

“Bà ngoại tôi mất rồi.”

Bầu không khí trong xe vì câu nói ấy mà trở nên nặng nề, Văn Tú Thanh bối rối lẩm bẩm: “Xin lỗi nhé, tôi… tôi không cố ý”.

Anh cất giọng ảm đạm: “Bà ngoại đã đợi tôi rất lâu, vì đợi tôi bà đã kiên trì tới hơi thở cuối cùng. Nhưng tôi vẫn không thể gặp bà lần cuối, chỉ chậm vài phút thôi”.

Sáng hôm ấy, Khang Kiều mở cửa phòng của Hoắc Tiểu Phàn như mọi lần, nó vẫn đang ngủ. Khang Kiều kéo rèm cửa ra để ánh nắng lọt vào phòng.

Đứng trước cửa sổ, cô hít sâu, quay đầu nhìn Hoắc Tiểu Phàn.

Cô bỗng phát hiện trên gối nó đặt một con chuồn chuồn được đan bằng cỏ.

https://thuviensach.vn

Là loại cỏ nước dài của vùng Đông Nam Á. Người thời xưa hay chọn những cọng cỏ nước có màu đẹp nhất rồi đan thành đủ các con vật trong lúc rảnh rỗi. Lâu dần, kỹ năng đó trở thành một món nghề có thể kiếm sống qua ngày.

Bây giờ, mấy món đồ kiểu này đã không còn dễ gặp nữa.

Ánh nắng hắt nghiêng lên con chuồn chuồn xanh. Nó rất sinh động, tựa hồ chỉ một giây nữa thôi nó sẽ vỗ cánh, bay ra khỏi phòng…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Năm 2004 - 2005 (10)

Khang Kiều còn nhớ rõ, năm tám tuổi là năm Hoắc Tiểu Phàn chịu nhiều tai hoa nhất, sau khi trải qua phong ba ở tiệm tạp hóa, nó lại gặp chuyện ngoài ý muốn khi ngã từ trên đài quan sát xuống.

Ngày thứ ba sau khi hoàn thành lễ trưởng thành, lúc hoàng hôn, Khang Kiều giương mắt nhìn Hoắc Tiểu Phàn bước hụt, lăn từ cầu thang đài quan sát xuống như một quả bóng da.

Trong vườn nhà họ Hoắc có vài đài quan sát, hình tròn, màu trắng hồng nằm giữa những lùm cây. Thật ra chúng không có ích gì, chỉ để cho đẹp mà thôi. Chập tối hôm đó, Hoắc Liên Ngao cầm chiếc ống nhòm mới mua trèo lên đài quan sát, nói là muốn ngắm chim, lúc này lũ chim đã về tổ hết rồi.

Nghe A Xảo kể, Khang Kiều không yên tâm. Khi cô tìm tới đài quan sát thì đúng lúc nhìn thấy Hoắc Tiểu Phàn lăn từ trên cầu thang xuống.

May mắn là nó chỉ bị thương ở tay và chân, nhưng cho dù như vậy cũng đủ khiến Khang Kiều hồn bay phách tán. Ngày hôm sau khi nó bị ngã, đầu tiên, Khang Kiều mắng cho nó một trận nên thân, rồi lại bế nó đang gào khóc ầm ĩ mất hết hình tượng vào lúc. Còn trong lúc cô khóc lóc thì nó lại cùng Hoắc Liên Ngao đứng một bên làm mặt quỷ.

Khoảng thời gian sau đó, Khang Kiều luôn ở bệnh viện cùng Hoắc Tiểu Phàn. Ngày thứ ba sau khi nó bị thương, Hoắc Chính Khải cũng tới thăm. Đứa bé tám tuổi có sự cố chấp của riêng nó, nó vẫn giữ nguyên thái độ trước kia với ông ta, giống như một người xa lạ.

https://thuviensach.vn

Ngày bác sỹ tháo bọc tay bảo vệ cho Hoắc Tiểu Phàn, câu nói "Sao gần đây không thấy anh Liên Ngao tới thăm em?" của nó mới khiến Khang Kiều giật mình. Hình như một thời gian rồi cô không gặp Hoắc Liên Ngao. Một tuần? Không, không, nhất định không chỉ một tuần.

Khang Kiều tỉ mỉ nhớ lại thời gian cuối cùng họ gặp mặt. Đó là trên xe, buổi tối thứ ba sau khi Hoắc Tiểu Phàn nhập viện. Sau khi Hoắc Tiểu Phàn ngủ, họ vào trong khu vườn của bệnh viện để tản bộ. Tối đó trăng rất đẹp. Mượn bóng cây, anh đã hôn cô. Nụ hôn một khi rơi xuống sẽ không thể kiềm chế, cuối cùng họ vào xe. Đến thời điểm quan trọng, cô lại từ chối anh. Cô cảm thấy hoang mang, Tiểu Phàn như vậy, anh và cô còn làm chuyện ấy không hay chút nào. Hôm đó trên xe, lần đầu tiên cô giúp anh. Cô còn nhớ rõ vẻ bối rối của mình khi chạm vào thứ nóng rẫy đó. Cậu chủ Liên Ngao cũng chẳng khá hơn là bao, thẹn quá hóa giận, cuối cùng anh vẫn lấy giấy lau tay sạch sẽ cho cô.

Sau đó, anh cùng cô đi rửa tay, trong gương in dấu hai khuôn mặt đỏ bừng.

Sau đó, anh đưa cô tới cửa phòng bệnh. Dừng lại trước cửa, anh bất ngờ hỏi một câu: "Đầu gỗ, liệu có ngày nào vì Tiểu Phàn em đá anh một cú cực mạnh không?". Cô đáp ngay: "Đương nhiên".

Khang Kiều còn nhớ không lâu trước đó vì sự xuất hiện của Hoắc Tiểu Phàn, cô đã đá cậu chủ Liên Ngao bắn từ sô pha xuống đất.

Khi Khang Kiều còn đang nghĩ anh chỉ đùa thì anh bỗng nói: "Ý anh là đánh vào tim ấy".

Khang Kiều sững người, sau đó lựa chọn kiễng chân lên. Môi cô muốn tìm kiếm môi anh, dùng cách thức mọi khi để qua cửa. Thật ra cô cũng không biết, cô không thể trả lời được.

Anh né tranh sự đụng chạm của cô.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn cô, một ánh mắt rất sâu xa.

Dọc đường trở về, cô luôn cảm thấy giữa hai người họ có chút xáo trộn không rõ tên. Nó khiến cô hoang mang, thế là cô ngập ngừng nói: “Liên Ngao, lần sau nhé, giờ nó như vậy em ngại”.

Anh không nói gì cả, chỉ vuốt má cô. Nhân lúc ngón tay anh chạm lên cánh môi mình, cô lấy răng quẹt quẹt rồi nói một lời khiến người ta đỏ mặt. Có trời biết lúc đó chẳng hiểu sao cô lại to gan đến vậy: “Lần sau không dùng tay nữa, dùng thứ khác”.

Lúc đó, cô tưởng lời nói của mình sẽ khiến anh vui, nghe nói con trai thích vậy. Nhưng anh làm như không nghe thấy, chỉ nói với cô một câu: “Ngủ sớm đi”.

Phản ứng của Hoắc Liên Ngao khiến Khang Kiều hơi xấu hổ. Cô giậm chân, đá cửa rất mạnh. Giây phút ấy, dường như cô nghe tiếng anh thở dài: “Em lúc nào cũng vậy…”.

Hôm sau, Khang Kiều cố tình không nghe điện thoại của Hoắc Liên Ngao, không phải vì cô giận gì anh, mà vì cô cảm thấy bệnh viện là nơi công cộng, cô luôn mơ hồ cảm giác có rất nhiều đôi mắt đang theo dõi họ.

Ngày nào cũng có rất nhiều người tới thăm Tiểu Phàn. Trong số đó có khá nhiều người Khang Kiều không biết mặt, mỗi lần đối phó với họ cô đều rất mệt mỏi.

Hơn nữa, ngày nào Khang Kiều cũng phải dành một tiếng đồng hồ để tới trường tập duyệt. Năm nay Khang Kiều tham gia vào đoàn hợp xướng của trường. Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường sắp tới, đoàn hợp xướng của họ có tiết mục tham gia. Ngày nào cô cũng phải chạy qua chạy lại giữa hai nơi, thông thường cứ tới tối, lăn lên giường là ngủ khò.

https://thuviensach.vn

Thế nên Khang Kiều không hề để ý đã bao lâu rồi Hoắc Liên Ngao không xuất hiện ở bệnh viện.

Khang Kiều nghe Hoắc Tiểu Phàn nói mấy ngày trước anh có tới thăm nó. Khi đó cô không có mặt, Hoắc Liên Ngao ở lại khoảng năm mười phút rồi đi ngay.

Khang Kiều giở lịch ra mới phát hiện cô và Hoắc Liên Ngao đã tám ngày không gặp mặt rồi. Trong tám ngày ấy, có vài lần cô gọi vào di động của anh nhưng luôn trong tình trạng không ai nghe máy.

Điều này khiến Khang Kiều rối loạn. Cô mặc kệ Hoắc Tiểu Phàn đang ngồi bên cạnh, cầm di động gọi thẳng cho anh.

Phải rất lâu sau, cuối cùng mới có người nghe. Tiếng "Liên Ngao" cô gọi có phần căng thẳng.

Nhưng đáp lại Khang Kiều không phải giọng nói quen thuộc, người thay anh nhận máy là Go Ara. Sau khi nghe thấy giọng cô ta, Khang Kiều lập tức nhìn sắc trời bên ngoài.

Bây giờ là ba giờ chiều, cô thầm thở phào. Khi nghe thấy tiếng nhạc Rock lẫn tiếng hò hét của đám trai gái qua điện thoại, Khang Kiều yên tâm hẳn.

"Bảo Hoắc Liên Ngao nghe máy đi." Cô nói với Go Ara.

"E là không được. Bây giờ chúng tôi đang ở trên biển, Liên Ngao đang biểu diễn đủ các kiểu lướt sóng mô tô cho mọi người xem." Nói tới đây, Go Ara hét ầm lên.

Tiếng hét đó chắc là dành cho người đang biểu diễn.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao biết lướt sóng mô tô, điểm này khiến Khang Kiều hơi bất ngờ. Khi chơi với bạn bè, đa số thời gian anh luôn yên ắng, mặc cho đám bạn điên cuồng. Ánh mắt anh rất nhạt rất lạnh, cũng chỉ khi đứng trước mọi người, Hoắc Liên Ngao mới trưng một bộ mặt khác.

“Vậy tôi ngắt máy đây.” Khang Kiều định thôi.

“Đừng… Đừng ngắt!” Đầu kia Go Ara sốt sắng lên tiếng.

Cô nhíu mày.

“Liên Ngao biết biểu diễn lướt sóng mô tô, nghe hơi kỳ lạ phải không?” Giọng Go Ara nồng nặc một mùi sung sướng ngầm: “Đó là vì có khách mới tới, bây giờ Hoắc Liên Ngao đang biểu diễn cho vị khách mới của chúng tôi xem”.

Khách mới?

“Động tác đi xuyên của Liên Ngao đẹp chết người, chị không được xem quả là đáng tiếc.”

Sau khi ngắt máy, Khang Kiều vẫn nghĩ mãi xem vị khách mới mà Go Ara nói là ai. Nhưng lúc đó Khang Kiều nghĩ đó chắc là một vài công chúa hoàng tử của các gia đình quyền quý.

Khoảng chín giờ tối, cuối cùng Khang Kiều cũng nhận được điện thoại của Hoắc Liên Ngao, ba giây sau khi bắt máy, cả anh và cô đều không hẹn mà gặp, chọn cách im lặng.

Sự im lặng đó khiến cô hoang mang.

Cô nôn nóng nói: “Chiều nay em đã gọi điện cho anh”.

“Ara nói với anh rồi.” Giọng anh nhạt nhòa: “Có chuyện gì sao?”.

https://thuviensach.vn

Giây phút đó, Khang Kiều có cảm giác mãnh liệt rằng có thứ gì dường như sắp thay đổi, trái tim cô càng lúc càng hoảng hốt, sau đó là ấm ức, có chút tủi thân: “Hôm nay Tiểu Phàn đã tháo bảo vệ tay”.

“Vậy rất tốt.” Vẫn là ngữ khí hờ hững đó.

“Nhưng anh không đến.” Trong giọng nói của cô mang theo một chút tố cáo.

“Vì chuyện này em gọi điện thoại cho anh?”

Khang Kiều sững người, thật ra không phải. Thật ra trong lòng Khang Kiều muốn Hoắc Liên Ngao tới xem cô biểu diễn ngày mai. Đó là lần đầu tiên cô lên sân khấu, cô muốn anh ngồi dưới khán đài, không cần mang theo hoa tương, không cần trống chiêng ầm ĩ, chỉ cần ngồi đó xem thôi.

Không, không phải, cô đang định nói thì Khang Kiều nghe thấy một tiếng “Hoắc Liên Ngao” từ đầu kia vọng vào di động.

Đó là giọng con gái, rất trong sáng. Chính vì vậy nên vọng vào tai Khang Kiều càng trở nên rõ ràng. Tình huống này không phải Khang Kiều chưa bắt gặp, nhưng không hiểu vì sao giây phút đó cô cảm thấy màng nhĩ rung lên hơi tê dại.

Sau đó cô nghe thấy Hoắc Liên Ngao nói: “Hôm nào anh sẽ tranh thủ thời gian tới thăm Tiểu Phàn”.

Khang Kiều đáp lại: “Liên Ngao, giờ anh vẫn ở ngoài biển ư? Anh vẫn đang chơi cùng bạn à?”.

“Ừm.”

Vậy thì tốt, vậy thì tốt, Khang Kiều thầm nghĩ.

“Bạn anh đang gọi, anh ngắt máy đây.”

https://thuviensach.vn

Cầm điện thoại, cô lẩm bẩm: Được, được.

Rất lâu, rất lâu sau, Khang Kiều mới ngắt máy. Xong xuôi, cô mới nhớ ra mình chưa kịp nói hết. Cô chưa nói: "Liên Ngao, ngày mai có thể đến trường xem em biểu diễn không?".

Thôi, bỏ đi. Rất nhiều người quen biết Hoắc Liên Ngao, rất đông đám con gái trường thích anh, nếu anh xuất hiện ở đó không chừng lại có lời ra tiếng vào.

Lúc đó Khang Kiều nghĩ cậu chủ Liên Ngao chắc là giận dỗi gì, chưa biết chừng anh đang giận cô. Khoảng thời gian này cô tập trung hoàn toàn vào Tiểu Phàn.

Lúc đó Khang Kiều nghĩ, buổi biểu diễn kết thúc sẽ đi tìm Hoắc Liên Ngao.

Lúc đó Khang Kiều nghĩ tìm được anh rồi, cô sẽ ra sức hôn anh.

Đây là tuyệt chiêu của cô để đối phó với anh. Nghĩ tới đây, Khang Kiều nhe răng cười, đó là một con báo tuyết lúc nào cũng có thể rục rịch.

Hôm sau, Khang Kiều trang điểm một lượt rồi đứng trước mặt Hoắc Tiểu Phàn, muốn nó mau khen mình xinh. Từ tối qua đến giờ Hoắc Tiểu Phàn vì chưa được bỏ bảo vệ chân, không được đến xem cô biểu diễn mà cứ buồn rầu.

"Hoắc Tiểu Phàn!" Khang Kiều cảnh cáo.

Lúc bấy giờ nó mới thể hiện biểu cảm: Chị rất đẹp.

Nhận lấy chiếc ba lô dì Ngô đưa, Khang Kiều chào tạm biệt dì. Từ sau khi Hoắc Tiểu Phàn nhập viện, Khang Kiều chưa về nhà. Khang Kiều vốn

https://thuviensach.vn

dĩ định hỏi dì Ngô gần đây Hoắc Liên Ngao thế nào nhưng cuối cùng vẫn không hỏi. Người này nhạy bén lắm.

Trước cổng trường nữ sinh có cả hàng xe dài, Khang Kiều vốn không thích lễ kỷ niệm thành lập trường. Hôm nay trong mắt Khang Kiều là ngày đoàn viên của nhà người ta. Bố mẹ, anh chị em đều tụ tập lại thành từng nhóm. Năm ngoái còn có Nghê Hải Đường, năm nay không còn nữa.

Cô xuống xe, mang theo khuôn mặt gỗ mọi ngày đi thẳng về phía trước, không nhìn ngang ngó dọc. Ở cổng trường, Khang Kiều nhìn thấy Chu Tùng An ăn mặc nghiêm chỉnh, ôm theo bó hoa, đứng dựa vào đó cười với cô. Nụ cười đi cùng với bộ vest nhỏ hơn người anh ấy một số khiến anh ấy hơi ngốc. Không cần đoán, Chu Tùng An đang mặc một bộ vest đi mượn ở đâu đó.

Không thể xị mặt mãi, cô cũng cười với anh ấy.

Nụ cười đó ít nhiều mang theo sự khó xử.

Chu Tùng An đưa hoa cho Khang Kiều: “Anh xuất hiện có kịp thời không?”.

Khang Kiều gật đầu.

“Hôm nay em thật sự rất đẹp.” Anh ấy chạm vào tóc mái lơ thơ trước mặt cô: “Tiếc là anh không có vé vào xem, nếu không có thể xem em biểu diễn rồi”.

Khang Kiều có vẻ nhưng không thể đưa anh ấy, có một vài thứ cô thật sự không thể đòi hỏi.

Cô đứng đó tiễn Chu Tùng An đi. Cho tới khi chiếc xe của anh khuất bóng, cô mới quay đầu, lại xầm xì mặt đi vào.

https://thuviensach.vn

Lễ đường có sức chứa tới mười ngàn người đã đầy ắp. Trong số lác đác các chỗ trống có hai ghế của Khang Kiều. Trường cho cô hai vé vào xem, tiếc là Khang Kiều đều không tặng được cho ai. Cô không biết nên tặng cho ai bây giờ.

Hoắc Chính Khải vốn không biết chuyện kỷ niệm này. Hoắc Tiểu Phàn bị thương ở chân, còn Hoắc Liên Ngao…

Hoắc Liên Ngao, Hoắc Liên Ngao! Khang Kiều miễn cưỡng tập trung tinh thần, không để mình nhớ đến cái tên này nữa, lát nữa cô còn phải biểu diễn.

Buổi biểu diễn kéo dài một tiếng rưỡi đồng hồ kết thúc trong vô vàn tiếng vỗ tay và vô vàn lần đóng mở rèm sân khấu. Khi đứng trên sân khấu cảm ơn khán giả, Khang Kiều bất giác nhìn hai ghế trống đó, vẫn trống trải đến nhức mắt.

Sau cánh gà có cô gái đang dậm lại phấn, vì tiếp theo còn có màn chụp ảnh chung. Đám con gái ríu rít trò chuyện khiến cô hơi bực bội.

Còn hai mươi phút nữa là tới giờ chụp ảnh. Khang Kiều rời khỏi cánh gà. Cô muốn tìm một chỗ để hít thở. Cô đi qua vườn trường, ngang qua phòng đạo cụ.

Âm thanh quen thuộc từ phòng đạo cụ khiến Khang Kiều bước chậm lại, nó loáng thoáng vọng ra từ một bức tường gỗ.

Cô dừng bước, ngây người, dỏng tai lắng nghe. Âm thanh không còn nữa, xung quanh chỉ còn tiếng đạo cụ di chuyển. Khang Kiều tưởng rằng mình vừa tưởng tượng ra.

Sao Hoắc Liên Ngao lại ở đây? Sao có thể? Nhất định là bầu không khí vẩn đục khiến cô nghe nhầm rồi.

https://thuviensach.vn

Thở hắt ra một hơi, cô lại đi. Bước chân vừa bước qua cánh cửa phòng đạo cụ thì bị một người vội vội vàng vàng đi ra đâm vào.

Đó là một cô gái, miệng vẫn còn đang cười, nụ cười lanh lảnh.

Cùng với cú đập đó, một thẻ chứng nhận hậu trường lễ kỷ niệm 60 năm ngày thành lập trường nữ sinh rơi xuống bên cạnh chân cô.

Nhặt lên, khi nhìn rõ cái tên trên thẻ, Khang Kiều vô thức khựng lại. Cái tên ấy dần rõ nét cùng một ký ức mơ hồ.

Nếu Khang Kiều nhớ không nhầm, đây có lẽ là lần thứ hai cô nhặt được đồ người này làm rơi rồi phải không?

Văn Tú Thanh.

Cầm thẻ, Khang Kiều đứng thẳng dậy, đối diện là một khuôn mặt ngượng ngập. Khi nhìn thấy cô, khuôn mặt đó ngây ra, rồi nhanh chóng nở nụ cười.

“Là cô.”

Trao lại thẻ cho Văn Tú Thanh, trong tay cô ấy đang cầm một túi rác. Từ cách ăn mặc cùng chiếc thẻ kia, Khang Kiều đoán Văn Tú Thanh là một trong những tình nguyện viên của lễ kỷ niệm năm nay.

Văn Tú Thanh đón lấy, cảm ơn cô.

Cô mỉm cười, tiếng “Tạm biệt” sắp bật ra bỗng tắc nghẹn vì giọng nói quen thuộc bên tai. Theo âm thanh ấy, Khang Kiều nhìn thấy người xuất hiện trước cửa phòng đạo cụ.

Nếu không vì âm thanh ấy, có lẽ Khang Kiều cũng không để ý tới người trước mắt. Người trước mắt trông y như những nhân viên xung quanh cánh

https://thuviensach.vn

gà, áo sơ mi quần bó, đội mũ công nhân, trông giống tình nguyện viên nhưng cũng giống một thanh niên bình thường tới giúp bạn gái làm việc.

Người này gọi tên Văn Tú Thanh, cứ thế đột ngột xuất hiện trước mặt Khang Kiều, bị mũ và khẩu trang che kín chỉ còn lại đôi mắt.

Đôi mắt đó không nhìn thấy người còn lại đứng trước cửa, chỉ trực tiếp tìm Văn Tú Thanh.

“Văn Tú Thanh, cô đổ rác sao lâu vậy?!”.

Văn Tú Thanh quay sang cười ngọt ngào: “Em gặp một người quen”.

Sau đó đôi mắt kia mới uể oải quay sang.

Bốn mắt nhìn nhau.

Câu nói kinh ngạc vọng ra từ sau khẩu trang “Sao em lại ở đây” khiến trái tim Khang Kiều tan ra như bụi. Khi xác nhận đó là anh, cô còn tưởng Hoắc Liên Ngao đến đây vì cô, còn tưởng anh lén trốn đi cho cô một niềm bất ngờ.

Thật ngu ngốc!

Cô nhìn xuống, cô thấy một đôi tay đeo găng, khi thấy tay anh đầy đất…

Con tim cô đau như dao cắt.

Căn phòng của Hoắc Liên Ngao một ngày phải dọn ba lần, sáng, trưa, tối. Người sống trong căn nhà màu trắng hồng kia đều biết cậu chủ Liên Ngao là một người ưa sạch sẽ nhường nào. Đám người làm dọn dẹp phòng ốc lần nào cũng dè dặt, sợ không dọn sạch sẽ bị đuổi đi bất kỳ lúc nào, cậu chủ Liên Ngao mắt rất tinh.

Còn cô thì đã vô số lần bị gán tội khi làm bẩn thảm của anh.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc này.

Người đứng trước mặt co giống như vừa được nhặt từ bãi rác về, chẳng giống Hoắc Liên Ngao chút nào…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Năm 2004 - 2005 (11)

Trước cửa phòng đạo cụ, Khang Kiều đứng chếch về phía bên phải, Hoắc Liên Ngao đứng phía bên trái, Văn Tú Thanh đứng ở giữa, cảnh tượng đó mang theo cảm giác oan gia ngõ hẹp không thể nói rõ.

Bốn mắt nhìn nhau, sau đó.

“Sao em lại ở đây?” Người lên tiếng đầu tiên là Hoắc Liên Ngao.

Người lên tiếng thứ hai là Văn Tú Thanh, cô ta nghiêng đầu hỏi Hoắc Liên Ngao: “Hai người quen biết à?”.

Cho dù đã loáng thoáng đoán được nguyên nhân Hoắc Liên Ngao xuất hiện ở đây, nhưng Khang Kiều vẫn hỏi: “Hoắc Liên Ngao, anh ở đây làm gì?”.

Văn Tú Thanh và Hoắc Liên Ngao là người của hai thế giới, đó là những con người có quy đạo sống rất khó có điểm giao nhau, cảnh tượng hiện tại khiến Khang Kiều cảm thấy khó tin và hoang đường.

Sự im lặng của Hoắc Liên Ngao khiến trái tim Khang Kiều từ từ rơi xuống.

Ngược lại, Văn Tú Thanh trả lời thay Hoắc Liên Ngao: “Anh ấy tới giúp em, bác sỹ nói…”.

Tiếng “Văn Tú Thanh” khẽ khàng, dịu dàng, “Cô đi đổ rác trước đi”.

Lúc này, Văn Tú Thanh dường như mới nhớ ra mình vẫn đang cầm túi rác trong tay. Cô ta “ồ” một tiếng rồi cầm túi rác đi khỏi.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều nhìn đồng hồ, sắp tới giờ chụp ảnh rồi. Cô nhìn Hoắc Liên Ngao: “Vậy anh cứ làm việc của mình đi, bạn em còn đang đợi em đi chụp ảnh”.

Vừa bước được nửa bước thì cô bị kéo lại, Hoắc Liên Ngao giữ cổ tay Khang Kiều, Khang Kiều không kháng cự.

Lát sau, anh khẽ nói: “Hôm đó, người anh đâm phải chính là cô ấy”.

Cô ấy? Văn Tú Thanh? Khang Kiều phát hiện cô rất không thích cách nói hiện giờ của Hoắc Liên Ngao. Cô cảm thấy nếu anh nói: “Người anh đâm phải chính là Văn Tú Thanh”, có lẽ cô sẽ thấy dễ chịu hơn chút.

“Bác sỹ nói dây chằng của cô ấy có hiện tượng rạn nứt, không thích hợp vận chuyển đồ nặng.”

Khang Kiều ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Liên Ngao: “Thế ư?”.

Nói thẳng, Khang Kiều rất không thích thanh âm của mình lúc đó. Nghe có chút thần kinh. Giọng cô cũng khiến cậu chủ Liên Ngao hơi nhíu mày. Anh nhìn xuống.

“Hôm nay em có tiết mục biểu diễn?”

Anh vừa dứt lời, đằng sau có tiếng bước chân. Hoắc Liên Ngao buông tay cô ra. Văn Tú Thanh đã đổ rác xong, cô ta vẫn đứng vào chỗ lúc trước, dường như đang đợi Hoắc Liên Ngao cùng mình quay về phòng đạo cụ.

Khang Kiều cảm thấy cứ tiếp tục như vậy chẳng có ý nghĩa gì. Cô một lần nữa muốn nói tạm biệt, nhưng Văn Tú Thanh tiếp tục hỏi lại.

“Hai người quen nhau à?”

Xem ra Hoắc Liên Ngao không muốn trả lời câu hỏi này lắm, đành để cô giải quyết tho. Cô cười: “Chúng tôi sống chung”.

https://thuviensach.vn

Khi nói câu này, Khang Kiều nhìn thẳng vào Hoắc Liên Ngao, cô thấy vẻ giận dữ trong mắt anh. Anh nhất định lại nghĩ cô đang giở trò, giống như mẹ cô vậy.

Cô quay sang nhìn Văn Tú Thanh, cô gái lùn hơn cô một chút sững người vì câu trả lời ấy, khuôn mặt còn hơi nhợt nhạt.

Việc không thích Hoắc Liên Ngao khó hơn rất nhiều so với thích anh phải không, xem ra thủy thủ mặt trăng động lòng rồi, Khang Kiều cười khổ trong lòng.

“Chúng tôi có chung một cậu em trai tên là Hoắc Tiểu Phàn.” Khang Kiều nói với Văn Tú Thanh.

Văn Tú Thanh lắp bắp: “Gì cơ… Thế là ý gì?”.

Ý gì ư? Ngu ngốc thật! Nhưng Khang Kiều lúc này không rảnh giải thích quá nhiều với cô gái ngu ngốc này, sắp tới giờ chụp ảnh rồi.

Khang Kiều bảo Văn Tú Thanh: “Cô về giở báo ra đọc là biết”.

Văn Tú Thanh lại “ồ” một tiếng, sắc mặt cô ta không còn tái nhợt như lúc trước nữa.

Sau khi nói một câu “Tôi đi chụp ảnh đây”, Khang Kiều làm như không nhìn thấy họ, tiến về phía trước, đi mãi, đi mãi, rẽ qua rất nhiều con đường nhỏ hẹp lộn xộn. Khi nhìn thấy bạn bè trong dàn hợp xướng vẫy tay với mình, cô rảo bước tiến đến.

Sau đó, có người chỉ ra một cô gái mắt to trong album ảnh của trường. Họ nói khi chụp ảnh cô ấy đã khóc. Đó là ảnh của dàn hợp xướng, cô gái đứng góc trái bên dưới mắt rất to, tròng mắt long lanh phản chiếu ánh sáng, giống như nước mắt vậy.

https://thuviensach.vn

Cùng với tiếng “tách, tách” vang lên, Khang Kiều thở phào nhẹ nhõm, ngày hôm nay cuối cùng cũng kết thúc.

Hoắc Liên Ngao tới lúc nào Khang Kiều không hề biết. Khi thay xong quần áo đi ra, cô đã nhìn thấy anh đứng một bên, vẫn là bộ sơ mi, mũ công nhân, khẩu trang và găng tay đã được cởi ra.

Trên hành lang phòng thay đồ có không ít người. Khang Kiều đi ra cửa lớn, Hoắc Liên Ngao bám sát theo sau. Tới một góc sân trường, Hoắc Liên Ngao gọi giật cô lại.

Khang Kiều không dừng bước.

“Anh không biết hôm nay em có tiết mục.”

Cô tiếp tục đi.

“Khang Kiều, em đứng lại cho anh.”

Ánh nắng hắt xuống con đường nhỏ qua những khe hẹp của hàng cây thẳng tắp, trông giống như những phím đàn đen trắng. Bóng râm là phím đen, bóng nắng là phim trắng. Chân cô giẫm lên những phím đàn đó, từng nhịp, từng nhịp, nhanh như ai đang đàn một khúc điên dại.

Giọng nói sau lưng có chút phẫn nộ.

“Anh có thể lý giải hành động bây giờ của em là giận dữ không?”

Ha!

“Chỉ vì lúc em biểu diễn anh không ngốc nghếch đứng đó tặng hoa làm thỏa mãn tính hư vinh của em như những người đàn ông khác à? Nhưng chị gái à, đến cả thời gian biểu diễn em cũng không nói với anh, em đâu có cho anh cơ hội làm chuyện ngốc nghếch đó?”

https://thuviensach.vn

Cô ngẩng mặt lên, nếu không nước mắt sẽ dễ dàng chảy xuống. Có trời biết cô ghét Hoắc Liên Ngao đeo găng tay ấy nhường nào? Có trời biết một Hoắc Liên Ngao như thế khiến cô hoang mang nhường nào.

“Hay là em không hài lòng khi anh giúp Văn Tú Thanh?”

Nghe tới đây Khang Kiều dừng bước, quay đầu, hỏi rành mạch.

“Hoắc Liên Ngao, hôm qua anh ở chung với Văn Tú Thanh?”

“Ừm.”

“Vị khách mới mà Go Ara nói là Văn Tú Thanh?”

“Ừm.”

“Để chào mừng khách mới, anh đã biểu diễn mô tô lướt sóng cho cô ta xe?”

Khuôn mặt gần trong gang tấc hơi nhíu lại.

Lúc đó cô cảm thấy mình giống như một chú mèo hay chú chó được chủ cưng chiều, muốn thể hiện chút bất mãn trong lòng nên đã vô lý với cả thế giới.

Cô nhìn chằm chằm Hoắc Liên Ngao, lấy di động trong ba lô ra. Cô gọi cho Chu Tùng An, nói ngay trước mặt anh: “Tùng An, em tới tìm anh, tối nay chúng ta cùng đi ăn cơm rồi xem phim”.

Chẳng phải anh nói cái cốc của anh không ai được phép động vào sao, cái cốc của em cũng vậy đấy!

“Khang Kiều!” Hoắc Liên Ngao cao giọng, lời nói ngập tràn cảnh cáo.

https://thuviensach.vn

Cô nhe răng cười với anh rồi quay người, chạy về phía đầu con đường nhỏ.

Cô luôn rất sợ tiết Thể dục, mỗi lần chạy đều xếp chót, chẳng hiểu sao lúc ấy cô lại chạy cực nhanh, tới mức chính cô còn cảm thấy khó tin. Cô chạy như bay ra khỏi cổng trường. Chiếc xe buýt vừa hay đỗ ngay tại đó.

Co vừa bước chân lên xe thì cửa xe đóng lại. Cô quay người dựa đầu lên cửa kính, nước mắt cứ thế lã chã rơi xuống, ngay cả cô cũng không biết mình đau lòng vì cái gì.

Bóng Hoắc Liên Ngao bị chiếc xe buýt bỏ xa phía sau.

Khi cơn gió thổi tới, Khang Kiều mới ý thức được ban nãy mình đã làm gì. Cô hoảng loạn cầm điện thoại gọi cho Chu Tùng An.

Điện thoại bắt máy.

Giọng của đại ngốc gần trong gang tấc: “Sốt ruột vậy sao?”

Không, không không, Chu Tùng An, là lỗi của em, tất cả đều do em không tốt. Thật sự tại em. Em quá ác với anh. Chu Tùng An, em không cố ý đâu, lúc đó em chỉ…

Chỉ quá buồn thôi.

Mạnh mẽ đè nén giọng nghẹn ngào xuống, cô hít sâu, gọi một tiếng “Chu Tùng An” khẽ khàng.

“Tùng An, ban nãy em đùa đấy, em một mình buồn chán quá nên muốn tìm ai đó trêu chọc.”

Nói xong, Khang Kiều ngắt máy.

https://thuviensach.vn

Chu Tùng An cầm điện thoại, chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào. Lát sau, điện thoại lại reo. Vẫn là cuộc gọi của Khang Kiều. Anh ấy bắt máy: “Lại buồn chán à?”.

“Tùng An!”

“Ừm.”

“Chu Tùng An, em xin lỗi.”

Nói xong, cô lại cuống quýt tắt máy, vốn không để anh ấy có cơ hội nói: “Không sao, ai chẳng có lúc như vậy”.

Những lúc muốn nghịch.

Ngắt điện thoại xong, tiềm thức mơ hồ nói cho anh ấy biết có thứ gì rất quan trọng đang từ từ trôi xa.

Cảm giác này khiến anh ấy ngồi không yên. Vừa định đứng lên thì di động lại kêu. Lần này không phải Khang Kiều, lần này là Hoắc Liên Ngao.

Người rất hiếm gọi cho anh ấy.

Vừa nhận điện thoại, Chu Tùng An nghe thấy Hoắc Liên Ngao đột ngột hỏi: “Bây giờ thầy Chu đang làm gì?”.

“Ở nhà.” Anh ấy vô thức trả lời.

“Tối nay thầy Chu không ra ngoài ư?”

Chu Tùng An thật thà trả lời không.

Sau đó Chu Tùng An nghe thấy một ngữ điệu có phần quái đản từ phía Hoắc Liên Ngao, đại ý là buổi tối cuối tuần thế này mà không ra ngoài có hơi đáng tiếc, lại nói gì mà cậu ta quen không ít cô gái dễ thương.

https://thuviensach.vn

Nghe thấy Hoắc Liên Ngao muốn giới thiệu bạn gái cho mình, Chu Tùng An khóc dở mếu dở.

Để ngăn cản Hoắc Liên Ngao, Chu Tùng An trả lời thẳng: “Hoắc Liên Ngao, trong lòng tôi đã có một cô gái đáng yêu rồi”.

Đầu kia vọng lại một thanh âm lạnh nhạt: “Tùy thầy, ngốc chết đi được”.

Khang Kiều không về thẳng bệnh viện. Cô khôn muốn để Hoắc Tiểu Phàn nhìn thấy dáng vẻ bây giờ của mình. Trông cô giờ rất tệ. Không biết có phải vì mắt cô khá to không, mỗi lần khóc xong quầng mắt cô lại sưng đỏ, rõ ràng chỉ rơi vài giọt nước mắt nhưng cứ như khóc rất thảm vậy.

Ăn cơm xong, xem phim xong đã gần chín giờ.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, Khang Kiều liền nhìn thấy Hoắc Liên Ngao và Hoắc Tiểu Phàn đang chơi quên trời đất.

Lúc này, Hoắc Liên Ngao đã thay ra bộ quần áo buổi chiều. Áo phong trắng và quần bò xanh. Vì có Hoắc Tiểu Phàn ở đó, cô vẫn giả vờ chào hỏi anh rồi chuồn vào khu vực của người nhà. Khu vực ấy được bố trí như một phòng khách sạn, thứ gì cũng có đủ.

Tắm rửa xong, cô nhìn đồng hồ, mười giờ mười phút, bên ngoài chốc chốc lại nghe thấy tiếng cười của Hoắc Tiểu Phàn, Khang Kiều ngồi đó đợi.

Mười rưỡi, Khang Kiều xuất hiện trước giường của thằng bé, nói với Hoắc Liên Ngao rằng bác sỹ dặn nó phải ngủ trước mười rưỡi.

“Tạm biệt.” Khang Kiều chào anh hết sức lịch sự.

Dường như không nhìn ra cô kỳ thực đang đuổi khách, Hoắc Liên Ngao mỉm cười hỏi Hoắc Tiểu Phàn có muốn để anh Liên Ngao ở đây thêm một lúc không.

https://thuviensach.vn

“Muốn ạ.” Thằng bé gật đầu, len lén liếc nhìn Khang Kiều: “Nhưng bác sỹ bảo em phải ngủ trước mười rưỡi”.

“Em ngủ rồi anh vẫn có thể ở cùng em.” Ngữ khí của Hoắc Liên Ngao cứ như đúng rồi. Anh đặt tay mình lên mu bàn tay thằng bé: “Anh bảo đảm, khi Tiểu Phàn ngủ, anh Liên Ngao sẽ ở đây ngoan ngoãn bảo vệ tiểu thiên sứ”.

Anh thở dài: “Anh Liên Ngao gần đây đang giận dỗi một người, thế nên không quan tâm tới Tiểu Phàn, bây giờ anh đang hối hận lắm đây”.

Câu nói của anh khiến thằng bé chớp mắt nhìn Khang Kiều.

Không nói thêm nữa, cô quay về phòng. Lần này cô quyết không đợi nữa, mà thẳng thừng lên giường đi ngủ. Lúc Hoắc Liên Ngao đi vào cô cũng biết. Cô nhắm chặt mắt lại, ép cho nhịp thở của mình đều đều, ánh đèn đầu giường đã được vặn tối xuống.

Nửa đêm, anh gọi một tiếng “Đầu gỗ” cực thấp, Khang Kiều càng nhắm nghiền mắt lại.

Khi anh trèo lên giường cô vẫn tảng lờ. Tới khi anh luồn tay vào trong áo cô, cô mới mở mắt, hất tay anh ra. Người ôm chặt lấy cô từ sau lưng cười khẽ. Nụ cười đó như một liều thuốc mê, dễ khiến người đánh mất ý chí.

Cuối cùng anh đặt tay lên eo cô.

“Đầu gỗ.” Anh cọ chóp mũi lên tóc cô: “Anh mặc màu trắng với màu xanh em thích này, đầu gỗ, sau này anh không giận dỗi em nữa”.

Khang Kiều nhắm mắt lại, dễ chịu hơn chút. Anh thích nói gì thì nói đi, dù anh nói gì cô cũng không để trong bụng.

“Còn giận anh chuyện lái mô tô hả?”

https://thuviensach.vn

Cô mím chặt môi, không để mình không buột miệng nói câu: “Em giận vì vị khách mới của anh, em không thích anh đưa cô ta tới gặp bạn bè mình”.

Anh đâm phải cô gái tên Văn Tú Thanh vào lễ trưởng thành của cô. Từ đó tới nay mới chỉ nửa tháng. Trong vòng nửa tháng họ đã thân thiết như vậy, tới mức có thể dẫn đến gặp bạn bè anh.

Phải biết rằng, trong vườn hồng đua nhau nở, duy chỉ có bách hợp mới là loài hoa nguy hiểm nhất, vì người luôn phát hiện ra nó, nhìn thấy nó ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Văn Tú Thanh trong mắt Khang Kiều chính là một đóa bách hợp…

Pre: “Tú Thanh, giờ chúng ta không còn gì nữa, giờ cả nơi ở chúng ta cũng không còn nữa rồi…”

https://thuviensach.vn

Chương 84: Năm 2004 - 2005 (12)

Anh cười khẽ, rồi bắt đầu nói. Anh nói màn biểu diễn đó chỉ là nhất thời hứng khởi vì hôm đó thời tiết đẹp quá. Anh bảo chỉ là biểu diễn lướt sóng mô tô thôi mà, lần sau anh sẽ biểu diễn cho cô và Hoắc Tiểu Phàn xem, biểu diễn động tác đẹp nhất.

Anh đã nói tới Hoắc Tiểu Phàn. Anh biết đó là bảo bối của cô, thế nên cố tình dẫn Hoắc Tiểu Phàn vào. Nó luôn khiến cô dễ dàng mềm lòng. Khi cô vừa mềm lòng thì anh đã xoay người cô lại, như vậy, họ trở thành mặt đối mặt. Cô chưa kịp giãy giụa, anh đã giữ chặt tay, tay cô bị anh đặt lên trái tim anh, anh thì thầm: “Hôm đó, chỗ này đã thật sự bị em đá mạnh một cú, đau tới bây giờ đấy”.

Mỗi một âm thanh như của anh xuyên vào từng lỗ chân lông của cô. Cái miệng của cô vẫn ngậm chặt, nhưng bàn tay cuộn lại thành nắm đấm đã buông ra. Giống như cô đã thật sự từng đá một cú rất mạnh vào tim anh, cô từ từ áp mặt lên ngực anh, dán môi mình lên người anh. Đêm xuống, dưới ánh đèn dịu dàng, cô chịu đựng anh, đây có lẽ là lần ăn ý nhất của họ từ trước đến giờ. Cho dù màn dạo đầu của anh chẳng ra sao nhưng cũng ra vẻ rồi đấy. Anh hôn cô lấy lòng hết lần này tới lần khác, rồi lại chọc ghẹo tai cô, khẽ hỏi: “Được không?”. Chỉ riêng câu này thôi anh đã hỏi đúng ba lần, lần nào cô cũng im bặt, thế là anh lại bắt đầu dùng đôi môi mình để trêu chọc cơ thể cô. Cô có thể cảm nhận được thứ chạm vào người mình mỗi lúc một cứng rắn. Tới lần thứ ba anh hỏi, cô khẽ đáp lại. Thật ra đến lần thứ hai cô đã đầu hàng rồi, nhưng cô vẫn hơi giận. Cứ nghĩ tới dáng vẻ bẩn thỉu của anh lòng cô lại ngứa ngáy. Thế nên cô phải trêu chọc anh. Đến lần hỏi thứ ba, giọng anh đã tràn đầy cầu xin. Tối nay, cả hai đều không dám quá mãnh liệt, vì cách âm của bức tường ngăn giữa phòng bệnh và phòng này

https://thuviensach.vn

không tốt lắm. Nhưng cũng vì căng thẳng mà cậu chủ Liên Ngao được thỏa mãn thói xấu của mình. Đôi tay họ đan chặt vào nhau. Trong lúc sóng trào dữ dội, anh còn không quên thì thầm bên tai cô những câu khiến đỏ mặt: "Đầu gỗ, tối nay em tuyệt lắm", "Đầu gỗ, chỗ đó của em nhỏ lại rồi, lần này tuyệt đối không phải tại anh đâu", "Đầu gỗ, có thích anh bắt nạt em thế này không, hm?", "Giận rồi à?".

Khi đêm khuya hơn một chút, anh nói: "Anh về đây".

"Ừm."

"Mai anh lại tới."

"Ừm."

"Thế thôi hả?"

Ngẫm nghĩ một lát, Khang Kiều nhẹ nhàng chạm vào môi Hoắc Liên Ngao.

Tiếng bước chân xa dần, cánh cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, bầu không khí xung quanh lại trở nên yên ắng. Cô kéo một góc chăn, che người mình đi.

Giống như những cặp đang yêu trải qua lần đầu giận dỗi rồi làm lành, mấy ngày sau đó, Hoắc Liên Ngao luôn dính sát lấy Khang Kiều. Ngày nào anh cũng tới bệnh viện lúc hoàng hôn, giờ này không phải là giờ thăm nom bệnh nhân. Phòng bệnh của Hoắc Tiểu Phàn nằm ở khu vực độc lập, có tường bao và bảo vệ canh chừng, trong khu vực nhỏ bé đó, cứ mười giờ đêm, họ lại trốn vào một góc làm việc của mình.

Nửa đêm, anh lại lái xe về. Có lần cô tiễn anh xuống dưới. Họ lôi lôi kéo kéo ở góc cầu thang, vì đây là nơi thuộc riêng về họ. Thường thì giờ đó sẽ không có ai phát hiện ra. Anh ép cô lên cầu thang, nói: "Em còn nhớ Giáng

https://thuviensach.vn

sinh năm ngoái không? Lần đó anh cực kỳ muốn cùng em thử trên cầu thang một lần". Giọng nói mơ ngủ của Hoắc Tiểu Phàn đã khiến cô giật mình:"Anh Liên Ngao, em không tìm thấy chị". May là họ đang ở trong góc khuất, Hoắc Tiểu Phàn chỉ thò đầu ra trên cầu thang, từ góc độ đó nó chỉ nhìn thấy Hoắc Liên Ngao. Dưới ánh sáng không tốt lắm, cậu bé nửa đêm tỉnh giấc tuyệt đối không thể ngờ rằng chị gái nó đang trốn bên dưới anh Liên Ngao của nó.

"Em về phòng trước đi, anh giúp em đi tìm chị, anh bảo đảm mười phút nữa chị em sẽ xuất hiện trước mặt em".

Tiếng bước chân của thằng bé xa dần, anh giữ lấy khuôn ngực mềm mại của cô, kêu lên: "Tìm thấy rồi". Cô tức giận cầm lấy tay anh mở miệng cắn một nhát. Quá mất mặt, Khang Kiều cảm thấy mấy ngày sau chắc cô không dám nhìn thẳng vào mặt Hoắc Tiểu Phàn mất.

Rất nhiều năm sau, nơi cổ tay anh vẫn còn vết răng cắn mờ mờ của cô. Nó viết đầy những ngốc nghếch, khờ dại của tuổi thanh xuân, cũng chứng kiến những năm tháng không oán không hận.

Ba giờ chiều, trên quảng trường xuất hiện một chiếc xe màu đen, hãng xe không phải Ferrari. Có mấy lần anh đã đến đón cô ta bằng Ferrari, hai lần đầu là chiếc màu đen gạch, vài lần sau là chiếc màu xám. Nhưng dù vậy, trái tim Văn Tú Thanh vẫn đập loạn nhịp, chưa biết chừng vẫn là anh? Có phải là anh không?

Cửa xe màu đen bật mở. Sau khi nhìn rõ người bước xuống xe, trái tim lại bình thường như cũ.

Không phải anh! Đó là một người khác, người ấy tên A Diệu.

Ngày thứ hai sau khi kết thúc kỷ niệm ngày thành lập trường, Văn Tú Thanh nhận được điện thoại của Hoắc Liên Ngao. Trong điện thoại, anh nói

https://thuviensach.vn

sau này A Diệu sẽ chịu trách nhiệm đón cô ta tới bệnh viện. Nói xong thì anh ngắt máy.

Đêm xuống, Văn Tú Thanh học không sao vào đầu được. Buổi chiều, khi đến bệnh viện kiểm tra, bác sỹ nói với cô ta rằng, thứ Hai không cần phải tới nữa.

Hôm nay là thứ Sáu, còn hai ngày nữa là tới thứ Hai. Lời nói của bác sỹ vốn dĩ phải khiến cô ta vui mừng, nhưng cô ta lại không thấy vui chút nào, ngược lại có cảm giác hoang mang thất thần, tựa hồ mọi chuyện sắp kết thúc.

Trong mơ hồ, Văn Tú Thanh nhớ lại ngày kỷ niệm hôm đó. Kể từ ngày ấy, cô ta không còn được gặp lại Hoắc Liên Ngao nữa. Văn Tú Thanh luôn cảm thấy sự việc xảy ra ngày hôm đó rất đường đột, bao gồm cả cô gái bỗng dưng xuất hiện trước cửa phòng đạo cụ, nói là mình và Hoắc Liên Ngao có chung một cậu em trai.

Về nhà, Văn Tú Thanh đã lên mạng, cô ta tìm hiểu được một vài thông tin về cô gái đó. Quả đúng như vậy, có một đứa trẻ tên Hoắc Tiểu Phàn, là em trai của Hoắc Liên Ngao, tên của cô gái đó là Khang Kiều. Một vài nguồn tin trên mạng còn nói Khang Kiều là chị gái của Hoắc Liên Ngao, nói nhà họ Hoắc đã nhận con trai rồi thì việc nhận con gái chỉ là sớm muộn.

Thế ư? Nhưng vì sao từ sau khi Khang Kiều xuất hiện, Hoắc Liên Ngao lại không tới tìm cô ta nữa?

“Rầm” một tiếng, cô ta đập mạnh sách xuống bàn. Nhặt sách lên, Văn Tú Thanh nhìn thấy mẹ đứng bên. Mẹ mỉm cười hỏi: “Nghĩ vì vậy, sao nhập tâm thế?”.

“Không có gì ạ.” Văn Tú Thanh lẩm bẩm.

“Nghỉ sớm đi.” Mẹ đặt lại cuốn sách cô ta để ngược.

https://thuviensach.vn

“Vâng.” Văn Tú Thanh gập giáo trình lại, sau đó nghe thấy mẹ hỏi sao mấy hôm nay bạn học không đưa con về.

Bạn học? Văn Tú Thanh ngẩn người.

“Chính là cậu đẹp trai đó, cậu ấy từng tới nhà chúng ta tìm con, sau đó có mấy lần mẹ thấy cậu ấy đưa con về.”

Lúc này, Văn Tú Thanh đại khái đã đoán ra người đó là ai. Từ nhỏ Văn Tú Thanh đã không giấu mẹ chuyện gì, duy chỉ có chuyện của Hoắc Liên Ngao. Thật ra Văn Tú Thanh cũng không biết bản thân làm vậy rốt cuộc xuất phát từ tâm lý gì.

Lúc này, Văn Tú Thanh cảm thấy vô cùng áy náy.

Cô ta ngẫm nghĩ.

“Mẹ!” Văn Tú Thanh kéo tay mẹ: “Con có một chuyện muốn nói với mẹ”.

Sau đó, Văn Tú Thanh kể tất tần tật những chuyện từ lần bị Hoắc Liên Ngao đâm phải, rồi cô ta cúi đầu, khẽ nói: “Con xin lỗi mẹ”.

“Con ngốc à!” Tay mẹ chạm lên tóc mai, “Có gì phải xin lỗi chứ”.

Lát sau.

“Tú Thanh, con thích cậu thanh niên tên Hoắc Liên Ngao đó đúng không?”

Câu nói bất ngờ khiến Văn Tú Thanh căng thẳng ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thẳng vào mắt mẹ. Giây phút ấy, cô ta có cảm giác mình bị nhìn thấu, bèn cúi đầu khẽ phủ nhận.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Tú Thanh nhà chúng ta lớn rồi.” Chất giọng thân tình khiến Văn Tú Thanh vùi mặt vào lòng bàn tay mẹ, khuôn mặt dần nóng bừng lên.

Cô ta nói với giọng hơi nũng nịu: “Mẹ, mẹ nói linh tinh gì vậy? Con vẫn còn nhỏ”.

“Không nhỏ nữa rồi, năm nay con đã mười bảy tuổi. Năm mẹ mười bảy tuổi đã lén lút giấu bố mẹ ngồi sau xe đạp của con trai rồi.”

Một lúc sau, khuôn mặt nóng bừng dần bình thường trở lại, hướng ánh mắt qua cửa sổ nhìn ra thế giới bên ngoài. Khu cô ta đang ở là nơi người giàu trong thành phố còn không muốn nhắc đến. Nếu nói thành phố Begawan cũng có dân nghèo thì chính là nơi đây.

Còn gia đình của Hoắc Liên Ngao lại là một trong mười phú hộ của khu vực. Tòa nhà màu trắng hồng đó được đưa vào catalogue quảng bá du lịch của thành phố, hệt như một cung điện dưới trời xanh.

“Mẹ, người đó sống trong một ngôi nhà rất đẹp.” Văn Tú Thanh lẩm bẩm.

Hôm sau, Văn Tú Thanh từ bệnh viện kiểm tra về, chiếc xe đưa cô ta về không vào được khu nhà. Cô ta xuống xe, men theo con ngõ nhỏ rộng nửa mét. Từ xa, Văn Tú Thanh đã nhìn thấy đám người tháo chạy và khói bụi trên bầu trời. Có một người đi ngang qua bên cô ta, nói một câu: Tú Thanh, nhà cháu cháy rồi!

Câu nói này khiến Văn Tú Thanh ra sức chạy về phía trước. Ngọn lửa dữ từ cửa sổ nhà cô ta phun ra. Cô ta đứng đờ đẫn ở đó, khi hoàn hồn lại vội gọi “mẹ” rồi co cẳng chạy vào nhà. Có người giữ chặt cô ta lại, rồi nói: Mẹ cô ta không sao.

Giây phút đó, Văn Tú Thanh nhìn thấy mẹ được một hàng xóm dìu đi, bỗng chốc như già đi chục tuổi. Cô ta đứng cách vài người, ánh mắt ảm

https://thuviensach.vn

đạm nhìn bà.

Ngọn lửa lớn được dập tắt, căn nhà trở thành hoang phế.

Mẹ ngã rạp xuống đất, gào khóc bi thương, tiếng khóc viết đầy tuyệt vọng: “Tú Thanh, bây giờ chúng ta không còn gì cả, đến nơi ở cũng không còn nữa rồi”.

Giây phút đó, sự tuyệt vọng của mẹ đã truyền sang cho Văn Tú Thanh. Giây phút đó, trong lòng cô ta xuất hiện bóng hình một người. Cô ta muốn tìm anh. Cô ta cầm di động lên, gọi vào số điện thoại đó.

Rất lâu mới có người nhận máy. Vừa nghe thấy giọng người ấy, mọi bi thương phẫn nộ như được châm ngòi, cô ta gào lên: “Hoắc Liên Ngao, em không chịu nổi nữa, không chịu nổi nữa…”.

Cùng lúc đó, Khang Kiều đang nắm tay Hoắc Tiểu Phàn đợi bên cạnh. Dì Ngô đang làm thủ tục ra viện cho thằng bé, Hoắc Liên Ngao đi lấy xe ngoài bãi. Lát nữa Hoắc Liên Ngao sẽ chở Hoắc Tiểu Phàn về. Để né tránh, Khang Kiều sẽ cùng dì Ngô ngồi xe của nhà họ Hoắc.

Hoắc Liên Ngao lái xe tới trước mặt họ. Lúc nhận hành lý của Hoắc Tiểu Phàn, anh còn gãi gãi tay trêu chọc cô.

Đặt xong hành lý, Hoắc Liên Ngao đứng cùng họ đợi dì Ngô làm xong thủ tục. Đây là khu VIP của bệnh viện, rất ít người qua lại. Hoắc Tiểu Phàn đứng ở giữa. Cô và anh lần lượt đứng hai bên trái phải. Anh vòng tay ra sau lưng, nắm lấy tay cô.

Sau vài lần không giãy ra được, Khang Kiều liếc nhìn về phía tòa nhà chính. Dì Ngô đang quay lưng về phía họ, thế là cô không phản kháng nữa, đỏ mặt, mặc cho anh viết những lời xấu hổ lên lòn bàn tay cô.

https://thuviensach.vn

Bệnh viện nằm ở nơi đẹp nhất của thành phố, ngay sát bờ biển. Khoảng bốn rưỡi chiều, sau cơn mưa lớn, gió từ biển thổi vào vô cùng mát mẻ. Tay cô bị anh lén nắm chặt, tất cả đều rất ổn, cho tới khi chuông di động của anh vang lên.

Anh buông tay cô ra, cầm điện thoại lên. Anh cúi đầu nhìn màn hình, sau đó không nhận máy ngay, mà liếc nhìn cô rồi cầm điện thoại đi sang một bên. Khi cách cô khoảng mười mấy bước chân, anh mới nhận máy. Khi thấy ánh mắt Hoắc Liên Ngao hướng về phía này, cô quay đi, cúi đầu nhìn Hoắc Tiểu Phàn.

Hoắc Liên Ngao nói xong rất nhanh, bước chân có phần vội vàng. Anh dừng lại trước mặt cô, nói: “Xảy ra chút chuyện, anh đi giải quyết một lát”.

Chiếc Ferrari màu đen lao nhanh về phía trước, rẽ vào một con đường rồi biến mất. Khang Kiều ngẩn người nhìn nó khuất bóng, cho tới khi Hoắc Tiểu Phàn kéo tay cô.

“Chị ơi, vì sao anh Liên Ngao lại đi?”

Cô cúi đầu nhìn Hoắc Tiểu Phàn: “Chị cũng không biết nữa”.

Giây phút đó, trực giác nhạy cảm của con gái nói cho cô biết: Khang Kiều, có thứ gì đang xa mày dần rồi.

Chiều thứ Bảy, gần sáu giờ, hai mẹ con họ đứng trong đống đổ nát, nương tựa vào nhau. Từ ô cửa bị cháy sém nhìn ra có thể thấy mặt trời đỏ, khiến bầu không khí xung quanh như vừa trải qua vụ cướp bóc.

Hoắc Liên Ngao đứng đó, thứ bị anh giẫm dưới chân là một vật bị cháy. Vì không chịu nổi sức nặng, nó như đang gào thét. Trong âm thanh đó, hai mẹ con họ từ từ quay đầu lại.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao đứng đó, không hề di chuyển, cứ thế nhìn Văn Tú Thanh đi từng bước về phía mình, càng lúc càng gần rồi. Khuôn mặt đen thui còn đọng hai hàng nước mắt, trong hốc mắt vẫn còn giọt lệ long lanh. Trong chớp mắt, lại có giọt nước mắt mới chảy xuống.

Cô ta đi đến trước mặt anh, nói: “Hoắc Liên Ngao, em phải làm sao đây?”.

Về sau Khang Kiều mới biết chuyện xảy ra buổi chiều thứ Sáu ấy, Khang Kiều nghĩ thế nào cũng cảm thấy nó là một vở kịch, mô tuýp mà các nhà họa sỹ, các nhà biên kịch thích nhất:

Một cậu chủ quý tộc lạnh lùng và một thiếu nữ thường dân luôn tranh đấu với cái nghèo, cái khổ vô tình được số phận run rủi gặp nhau, sau đó vì trận hỏa hoạn ấy mà nảy sinh tình cảm, cậu chủ đã giơ tay giúp đỡ thiếu nữ kia.

Trận hỏa hoạn ấy xảy ra đã khiến Văn Tú Thanh dưới sự kiên trì của Hoắc Liên Ngao được sống ở một căn nhà dưới tên anh.

Sau đó, dưới sự yêu cầu hết lời của Văn Tú Thanh, cô ta tới làm phục vụ của một câu lạc bộ Snooker dưới quyền quản lý của bạn Hoắc Liên Ngao. Nói theo lời của mẹ Văn Tú Thanh thì: Chúng tôi đã vào ở nhà cậu rồi, tiền điện tiền nước, tiền quản lý phí nếu cũng để cậu gánh nữa thì chúng tôi không yên lòng.

Mẹ của Văn Tú Thanh còn nói khi nào sức khỏe tốt hơn một chút, bà sẽ lại bán hàng, khi nào tìm được chỗ dừng chân họ sẽ chuyển đi.

Vụ hỏa họn ấy cũng khiến một buổi tối cuối tuần cuối tháng bảy này, Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao một lần nữa oan gia ngõ hẹp gặp lại Văn Tú Thanh.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Năm 2004 - 2005 (13)

Về chuyện Hoắc Liên Ngao vội vàng bỏ đi đó, tối hôm sau Khang Kiều có hỏi, Hoắc Liên Ngao nói bâng quơ rằng một người quen của anh gặp phải chuyện khó khăn. Khi cô hỏi tiếp thì đã bị anh chặn họng. Tối nay họ ngủ trong phòng cô, anh đã kiếm được chìa khóa phòng cô, lén lút bò lên giường của cô. Nửa đêm, anh hôn lên trán cô và nói: “Anh đi đây”.

Mấy ngày sau đó, mọi chuyện như không có gì thay đổi. Thi thoảng khi nói chuyện với anh, cô phát hiện rất lâu không thấy anh đáp lại. Khi anh hoàn hồn lại, cô hỏi anh cô vừa nói những gì, cậu chủ Liên Ngao chỉ dùng khuôn mặt đẹp của mình để mê hoặc cô. Cô không mắc lừa, cô nhíu mày, thế là anh lại hôn lên đôi mày cau có của cô.

Một tuần sau, sinh nhật con trai trưởng nhà họ Mạc – Mạc Gia Ngôn. Nhà họ Hoắc và nhà họ Mạc có quan hệ lâu đời, Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao đồng thời nhận được thư mời.

Mạc Gia Ngôn là một người mê bida cuồng nhiệt. Ngày sinh nhật anh ta, bố của anh ta đã mời tuyển thủ bida hàng đầu tới để biểu diễn thi đấu. Trận đấu được tổ chức tại câu lạc bộ bida trong thành phố. Tiệc sinh nhật của Mạc Gia Ngôn cũng được tổ chức tại đó.

Tám giờ tối, cuộc thi đấu bida chính thức bắt đầu. Chỗ ngồi của Khang Kiều được xếp bên cạnh Hoắc Liên Ngao, bên kia của anh là Go Ara.

Khang Kiều rất khó hình dung cái nhìn đầu tiên tối nay khi gặp Go Ara. Ánh mắt cô ta viết lồ lộ hàng chữ “Đợi xem kịch hay”. Chào hỏi Khang

https://thuviensach.vn

Kiều xong, cô ta thậm chí còn thì thầm bên tai cô: “Giác quan thứ sáu cho tôi biết hôm nay sẽ có trò hay để xem”.

Khang Kiều không màng tới lời nói của Go Ara, Nhưng câu nói ngay sau đó của cô ta khiến Khang Kiều vô thức nhíu mày.

“Cái cảm giác rất nhiều người biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có mình không biết, lát nữa cô sẽ được trải nghiệm.” Chính câu nói này khiến Khang Kiều từ lúc bước chân vào câu lạc bộ đã bắt đầu thấp thỏm không yên. Trạng thái này duy trì cho tới khi cuộc thi bắt đầu.

Hàng trăm người tới tham gia tiệc sinh nhật của Mạc Gia Ngôn đều trở thành khách tham quan. Ghế ngồi của quan khách quây xung quanh bàn bida, họ được các nhân viên yêu cầu tắt hết di động.

Vì trong buổi tiệc này có bố mẹ của Mạc Gia Ngôn nên Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao không nhìn nhau quá nhiều, họ luôn duy trì mối quan hệ như đồn đại: Không tốt cũng không tệ.

Ván đầu tiên bắt đầu. Tuyển thủ tới từ Bắc Ireland đánh một gậy 147 điểm, giành được chiếc đồng hồ trị giá 10.000 đô la Mỹ. Cả hội trường vỗ tay rào rào. Khang Kiều cũng ra vẻ mỉm cười vỗ tay như họ. Cô liếc mắt nhìn thấy người phục vụ bước vào thì thầm bên tai Hoắc Liên Ngao.

Cùng lúc đó, anh rời khỏi ghế ngồi, năm phút sáu, Go Ara cũng đi.

Nhìn hai chiếc ghế đó trống không, không hiểu sao Khang Kiều bỗng thấy bất an. Ván thứ hai đang dở dang nửa chừng, cô cũng cúi người đi ra.

Ra tới cửa, Khang Kiều nhìn thấy Go Ara đang đứng đợi đó. Nhìn thấy cô, Go Ara nhếch mép cười: “Tôi biết là tôi sẽ gặp cô ở đây mà”.

Trong nụ cười xấu xa của Go Ara, Khang Kiều bực bội giật chiếc vòng trên cổ xuống. Món đồ chơi này rất nặng sắp làm cô mệt đứt cổ rồi. Cô nhét

https://thuviensach.vn

dây chuyền vào trong túi xách, đối mặt với cô ta, lạnh lùng hỏi: “Nói đi, chuyện gì mà rất nhiều người biết còn mình tôi không biết?”.

Khi nghe rõ tên của cô gái gần một tuần trước Hoắc Liên Ngao dẫn tới câu lạc bộ này, trái tim của Khang Kiều bắt đầu chìm xuống.

Thì ra, trực giác không hề lừa cô. Cô biết con chuồn chuồn tre trong phòng Hoắc Liên Ngao rõ ràng không đơn thuần chỉ là tò mò như anh nói. Hoắc Liên Ngao xưa nay luôn xem nhẹ mấy món đồ chơi như thế.

Hoắc Tiểu Phàn cũng có một con chuồn chuồn tre như thế.

Những người thợ thủ công của Begawan thường mang chúng ra chợ bán. Mà Văn Tú Thanh từng nói mẹ cô ta mở sạp hàng.

Thật ra, Khang Kiều đã lờ mờ đoán được, nhưng co không muốn nghĩ đến những chuyện đó.

Go Ara nói Hoắc Liên Ngao dẫn cô gái đó đến câu lạc bộ và nói với mọi người không được bắt nạt cô ấy. Hoắc Liên Ngao từng hứa với Khang Kiều một điều tương tự, sau khi mẹ cô mất.

Đầu gỗ, sau này tôi sẽ không để ai bắt nạt em nữa.

“Bây giờ anh ấy đang ở đâu?” Khang Kiều hỏi rành mạch.

Đi theo sau Go Ara, rẽ qua từng hành lang hỗn tạp, sau đó dừng lại trước cửa phòng VIP. Go Ara mỉm cười nhìn cô rồi đẩy cửa ra.

Vừa đẩy cửa, Go Ara vừa nói với Khang Kiều: “Tôi không thể để Liên Ngao biết tôi dẫn cô tới đây, mười phút sau tôi sẽ vào. Tôi rất tin tưởng cô, chắc chắn mười phút nữa mới là màn kịch thật sự”.

Cánh cửa từ từ hé mở.

https://thuviensach.vn

Trong phòng VIP nồng nặc mùi thuốc lá. Qua tấm chắn lớn thấp thoáng trước cửa, Khang Kiều nhìn thấy bón người in trên tấm chắn. Giữa hàng chục con người ấy, cô vẫn nhận ra ngay Hoắc Liên Ngao, bên cạnh anh là một cái bóng bé nhỏ, hai người đứng rất sát nhau.

Khói thuốc chốc chốc lại phả ra ngoài, mùi nicotin cay nồng khiến Khang Kiều chỉ muốn đi khỏi đây ngay. Nhưng có một số chuyện cô phải làm rõ, có một số chuyện cô cực kỳ muốn biết.

Di chuyển bước chân, đi thêm chút nữa là vượt qua tấm chắn. Trùng hợp là đúng bước cuối cùng ấy, Khang Kiều nghe thấy giọng Hoắc Liên Ngao.

Lạnh lùng, mang theo chút quyền uy bẩm sinh: “Cô gái này không phải người các anh có thể chọc vào đâu”.

Vì câu nói này, bước chân phải của Khang Kiều hẫng giữa không trung một lúc mới rơi xuống. Vượt qua tấm chắn, tình huống trong phòng lọt vào mắt cô.

Sau vài ánh mắt, cô mới đoán được chuyện vừa xảy ra. Trước đó, đám khách tới tìm thú vị đã trêu chọc một cô phục vụ trông khá trong sáng. Sau khi bị phản kháng, họ thẹn quá hóa giận đã hắt rượu vang lên người cô gái ấy, hắt xong thì mang theo ý niệm “Tao bỏ tiền, tao là Thượng đế”, để bám riết lấy cô gái không tha.

Sau đó, một phục vụ khác biết chuyện đã kể lại cho Hoắc Liên Ngao. Rồi anh xuất hiện ở đây. Vài người bạn hóng hớt của anh cũng nghe mùi vội tới.

Đám khách kia vừa nhìn đã biết không phải người bản địa, thế nên họ không biết quý danh cậu chủ Liên Ngao, kết quả là hình thành hai phe đối đầu nhau. Sau một màn đọ sức nho nhỏ, cậu chủ Liên Ngao và đám bạn đã chiếm thế thượng phong.

https://thuviensach.vn

Cả phòng VIP trông rất thảm thương. Bài Tây, ly cốc vỡ tan tành, đồ đạc bị đập phá tan nát, hai bên vẫn đang chìm trong sự hưng phấn do men rượu mang lại, không ai phát hiện ra sự có mặt của cô.

Khang Kiều quá bé, cô chỉ cần đứng sau lưng họ, nhìn Hoắc Liên Ngao qua khẽ hẹp giữa những con người ấy, và…

Và cả Văn Tú Thanh đứng bên cạnh anh. Trông Văn Tú Thanh lúc này cực kỳ tệ hại. Bộ đồng phục màu trắng đã bị rượu nho nhuộm thành màu đỏ hồng, trên đỉn đầu còn được trang trí bằng cocktail, cả người thảm hại.

Cô quay sang nhìn Hoắc Liên Ngao.

Nói thế nào nhỉ. Lúc này cậu chủ Liên Ngao trông không giống như vừa đánh nhau xong. Ngược lại anh nhàn nhã như đang nghe nhạc giữa vườn hoa của mẹ mình, ngây thơ vô hại, mang theo khí chất quý tộc bẩm sinh.

Có lẽ chính thần thái ấy khiến lời nói của anh có sức nặng. Cả phòng im ắng hẳn. Một trong số đám khách tay còn kẹp thuốc lá. Hoắc Liên Ngao liếc nhìn tay của người đó, hắn lập tức dập tắt điếu thuốc đi.

Xem ra, cô thật sự đã bỏ lỡ một màn kịch hay, một màn anh hùng cứu mỹ nhân, rõ ràng giờ nó đã đến hồi kết.

Hoắc Liên Ngao nói với những người đó: “Lập tức trở về khách sạn của mấy người đi, thu dọn hành lý và cút hỏi Begawan. Nếu trước 12 giờ đêm nay tôi không nhìn thấy đăng ký xuất cảnh của mấy người, tôi sẽ rất vui lòng gửi toàn bộ CCTV của phòng VIP cho Cục du lịch, tên của các vị sẽ xuất hiện trong danh sách đen của những hãng hàng không lớn hiện giờ”.

“Vừa nhìn đã biết mấy người ở nhà rảnh quá không có việc gì làm. Nghĩ mà xem, nếu sau này các người muốn ra nước ngoài ăn chơi mà lại thì chỉ có thể đi thuyền hay đi xe thì nhục lắm.”

https://thuviensach.vn

Mấy người đó cúi gằm.

“Nghe rõ cả chưa?” Người nói câu này là bạn của Hoắc Liên Ngao, nói là bạn thà nói là cái đuôi hay bám theo anh.

Một trong số đó hoảng hốt đáp: “Nghe rõ rồi”.

Trả lời xong, một đoàn năm người định rời đi. Cái đuôi kia giơ tay định chặn đường họ, họ lại ngoan ngoãn đứng im.

Tình huống này dĩ nhiên phải để nhân vật chính đi trước.

Bầu không khí trong phòng VIP rõ ràng khiến cậu chủ Liên Ngao không muốn ở thêm dù chỉ một phút. Anh nắm tay Văn Tú Thanh, cứ thế đi xuyên qua bàn chơi bài hình tròn.

Họ đi về phía Khang Kiều.

Giây phút đó, Khang Kiều phải thừa nhận cô thật sự hơi buồn. Không không, nên nói là rất, rất buồn vì người được anh nắm tay không phải cô.

Buồn đến nỗi trái tim cô cũng tê dại, cứ thế đờ đẫn nhìn họ từng bước, từng bước lại gần mình.

Đứng gần Khang Kiều nhất là người bạn của Hoắc Liên Ngao. Hoắc Liên Ngao từng gặp người này vài lần trong các buổi tụ tập tương tự. Người đó cụ thể tên là gì cô không còn nhớ nữa. Khang Kiều không ghét anh ta, có một lần bạn của Hoắc Liên Ngao nói cô mấy lời không hay, mọi người đều bắt người đó hùa theo, vì vậy Khang Kiều cảm thấy đó là người tốt.

Bây giờ người tốt này quay người lại nhìn Khang Kiều và chợt giật mình, sau đó nhanh chóng tìm kiếm Hoắc Liên Ngao. Giây phút đó, Khang Kiều đoán, người tốt cũng biết quan hệ giữa cô và Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

Nhưng, không sao, cũng chỉ thêm một người biết thôi mà.

Đám người kia lần lượt nhường đường. Khang Kiều đứng ở đường bên trái. Hoắc Liên Ngao có một tật, khi đi đường anh không bao giờ ngó đông ngó tây, một số chuyên gia nói thông thường những người như vậy luôn rất coi trọng suy nghĩ của bản thân.

Hoắc Liên Ngao nắm tay Văn Tú Thanh đi qua trước mặt Khang Kiều, đi lướt qua cô.

Ánh mắt đờ đẫn nhìn theo anh, nhìn tóc mai của anh, gáy của anh.

Sau đó, anh dừng lại, quay đầu.

Đồng thời lúc này, chân Khang Kiều tê rần.

Cô cúi đầu, đế chiếc giày cao gót đen đang giẫm lên mặt giày của cô. Nỗi đau trong tim nhanh chóng lan xuống chân.

Đau thật đấy.

Người giẫm phải Khang Kiều là Văn Tú Thanh nhưng người kia tỏ ra không hề hay biết. Chắc là cô và cô ta đều giống nhau, đang mải miết nhìn theo gáy Hoắc Liên Ngao.

Cùng với tiếng "Khang Kiều" của anh, Văn Tú Thanh bấy giờ mới nhìn xuống chân, rồi ôm miệng, trong con ngươi viết đầy tự trách.

Nói thật, giây phút đó, Khang Kiều cực kỳ ghét điệu bộ của Văn Tú Thanh, cũng giống như tiếng hét xuyên qua vòm trời dưới hoàng hôn của cô ta vào một ngày, một tháng, một năm nào đó: Tôi không ăn trộm điện thoại.

Hành vi đó trong mắt Khang Kiều là ngu ngốc.

https://thuviensach.vn

Ừm, rõ ràng Hoắc Liên Ngao cũng đã nhìn thấy Văn Tú Thanh giẫm phải chân cô.

Ý thức được điều ấy, Văn Tú Thanh cuống quýt bỏ chân ra. Nhưng dù vậy, dấu giày vẫn còn đó. Hôm nay Khang Kiều đi một đôi giày màu trắng trâu châu. Có lẽ vì nền nhà bừa bãi, nên dấu giày Văn Tú Thanh in trên chân cô trông cực kỳ khó coi, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy vết nước uống đậm màu.

Văn Tú Thanh cũng đã nhìn thấy, sau đó liên tục nói xin lỗi.

“Xin lỗi, em không cố ý đâu.”

Khang Kiều im lặng. Cô đang đợi Hoắc Liên Ngao. Đợi anh đi tới trước mặt cô. Chỉ trong chớp mắt, cô đã được như ý nguyện.

“Sao em lại tới đây?” Anh hỏi, ngữ khí vẫn nhạt nhòa như bao lần.

Khang Kiều không trả lời câu hỏi ấy của anh. Cô bặm môi. Đây là nơi công cộng, cô không thể nhìn anh quá lâu, thế là đành quay sang Văn Tú Thanh.

Không biết có phải vì mắt cô hơi dữ không mà Văn Tú Thanh run rẩy khóe môi, cuối cùng không nói gì. Mọi người ở đó giống như bị lây nhiễm vậy, lần lượt trở nên im ắng. Đó là kiểu yên ắng như đang phải nhịn ho hay không dám thở mạnh vậy.

Giữa bầu không khí yên ắng ấy, Khang Kiều lên tiếng: “Liên Ngao, cô ta ức hiếp em”.

Khang Kiều nói không to, nhưng bây giờ quá im lặng nên mỗi chữ cô nói đều rất rõ ràng. Thế là cô lập tức nhìn thấy biểu cảm khó tin trên gương mặt Văn Tú Thanh.

https://thuviensach.vn

Thủy thủ mặt trăng có lẽ không thể nào ngờ vào một ngày một tháng một năm nào đó, người đã dạy cô ta cách thức sinh tồn lại nói ra câu ấy.

Câu nói của Khang Kiều nhanh chóng khiến bầu không khí trở nên nặng nề. Biểu cảm khó tin của Văn Tú Thanh cũng lập tức hóa thành bối rối.

Trong suy nghĩ của cô ta, Hoắc Liên Ngao dĩ nhiên sẽ thiên vị chị gái mình.

Giây phút đó, Khang Kiều cũng nghiễm nhiên cho là như vậy. Thật ra co không muốn làm khó Văn Tú Thanh, cô chỉ muốn biết một số chuyện mà thôi.

Sau giây phút bối rối, Văn Tú Thanh cúi người, ngồi xuống bên cạnh giày của Khang Kiều, miệng vẫn nói xin lỗi, dùng vạt áo lau giày cho cô.

Nếu đây là một vở kịch, Khang Kiều phải thừa nhận, cô là một nhân vật không mấy ai ưa.

Tất cả mọi người đều chứng kiến giây phút ấy, bao gồm cả Go Ara không biết đã xuất hiện từ lúc nào. Trên khuôn mặt cô ta viết đầy dòng chữ: Cô quả nhiên không khiến tôi thất vọng.

Cảnh này chắc hẳn cũng đã kích thích thần kinh của một người nào đó. Người này cao giọng gọi: “Phục vụ!”.

Hai người phục vụ vội vàng đi tới trước mặt Khang Kiều. Thật ra, Văn Tú Thanh cũng mặc đồng phục giống y như họ.

Thế là Khang Kiều nhắc nhở anh: “Liên Ngao, cô ta cũng là phục vụ, hơn nữa chính cô ta làm bẩn giày của em”.

Văn Tú Thanh ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Liên Ngao, miệng nói: “Không sao, sạch ngay thôi ạ”.

https://thuviensach.vn

Đúng như cô ta nói, giày của cô chẳng mấy chốc đã được lau sạch. Khi Khang Kiều nhìn người đứng trước mặt thì sắc mặt của cậu chủ Liên Ngao đã rất khó coi rồi.

Văn Tú Thanh lau giày xong thì đứng bên cạnh Hoắc Liên Ngao, còn bả vai anh thì hơi đổ nghiêng. Như vậy, Văn Tú Thanh bị anh chắn sau lưng.

Hết sức tự nhiên.

Thế là mấy chục phân ngăn cách giữa Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao biến thành dòng sông. Cô và anh hai bờ rõ ràng.

Điều khiến Khang Kiều đau lòng là…

Vì sao? Vì sao Hoắc Liên Ngao lại làm động tác ấy tự nhiên như vậy?

Những lời anh nói còn được tính không?

Con người ta là vậy, chưa tới Hoàng Hà chưa chết tâm.

Cô nhìn Hoắc Liên Ngao, một lần nữa lên tiếng: “Hoắc Liên Ngao, cô ta ức hiếp em”.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Năm 2004 - 2005 (14)

Câu nói của Khang Kiều lập tức khiến sắc mặt Văn Tú Thanh trắng bệch ra, khuôn mặt nhỏ hoang mang tìm kiếm Hoắc Liên Ngao. Anh hơi nhíu mày.

Anh nhìn Khang Kiều, lạnh lùng nói: “Chẳng phải cô ấy đã lau sạch sẽ giày của em rồi sao?”.

Giây phút đó, Khang Kiều đã biết chuyện cô muốn biết.

Giống như lời mẹ nói: Sự áy náy của đàn ông duy trì được bao lâu?

Không không, lúc này cô không thể nghĩ như vậy được, anh đã thề rồi, anh đã thề bằng chính danh nghĩa mẹ mình.

Đây là nơi công cộng, cô không thể đùa quá trớn.

Cô vỗ trán, mỉm cười nhìn những người đang xem trò hề: “Ban nãy chỉ là đùa thôi, rất vui đúng không?”.

Cô nấc cụt vì rượu, đưa tay lên bịt miệng rồi nói bằng ngữ khí áy náy: “Tôi vừa uống chút rượu”.

Thế là cảnh tượng ban nãy lập tức biến thành hành động nhạt nhẽo của một cô gái say. Lời nói của cô cũng khiến biểu cảm trên khuôn mặt Văn Tú Thanh dãn ra. Khang Kiều bỗng nhiên cảm thấy mình như được di truyền khả năng đóng kịch của mẹ.

Khang Kiều cười nhạt với Văn Tú Thanh: “Ban nãy tôi có làm cô sợ không?”.

https://thuviensach.vn

Văn Tú Thanh cuống quýt lắc đầu, sau đó vẫn mỉm cười với Khang Kiều.

Cô và cô ta xem ra vẫn rất hòa thuận, nhưng giọng nói lạnh nhạt của cậu chủ Liên Ngao lập tức phá vỡ bầu không khí ấy: “Mấy người đi hết khỏi đây cho tôi!”.

Cũng chỉ vài phút sau, trong phòng VIP chỉ còn lại Khang Kiều, Hoắc Liên Ngao và Văn Tú Thanh.

Khang Kiều thu lại nụ cười, ngay lập tức Văn Tú Thanh cũng trở nên căng thẳng.

Cô nhìn bốn phía xung quanh. Cũng không biết vì hơi men đang càn quấy hay vì vẫn chưa chịu cam lòng, cô liếm môi, câu nói ban nãy lại trơn tuột trôi ra ngoài.

Hoắc Liên Ngao đáp lại bằng vẻ mặt vo cảm.

Thế là cô kéo căng cổ họng: “Hoắc Liên Ngao, em nói là cô ta bắt nạt em, anh không nghe thấy sao…”.

Âm cuos như tiếng những đồ bằng kim loại va vào nhau, chói tai và xộc xệch.

Âm cuối dứt đã lâu.

“Văn Tú Thanh, tôi vừa nói ‘các người ra ngoài’ bao gồm cả cô.”

Lúc này, Văn Tú Thanh mới như bàng hoàng tỉnh ngộ, lại xin lỗi liên mồm rồi vừa nói vừa đi.

Cô gái đi ngang qua trước mặt Khang Kiều nét mặt tổn thương. Khang Kiều nghĩ Văn Tú Thanh ngu dốt thật. Kỳ thực, anh làm vậy là đang bảo vệ cô ta, cô mà là cô ta cô sẽ lao tới hôn cậu chủ Liên Ngao điên cuồng.

https://thuviensach.vn

Cánh cửa sau lưng khép lại.

Bây giờ cả phòng chỉ còn lại hai người họ. Khang Kiều nghĩ cô hình như cũng không cần ở lại đây thêm nữa. Chịu đựng tới giờ cô thấy hơi mệt mỏi. Chẳng hiểu vì sao tối nay cô đặc biệt nhạy cảm, tới mức chính cô cũng thấy ghét bản thân mình.

Khi quay người đi, tay cô bị giữ lại.

“Buông ra.”

Tay càng bị giữ chặt hơn. Cô càng giãy giụa nó càng siết chặt. Cuối cùng Khang Kiều từ bỏ, cúi đầu nhìn hai bàn tay đang đan chặt vào nhau, khẽ nói: “Thả em ra, xin anh đấy Hoắc Liên Ngao. Em biết, em biết, những lời vừa rồi em nói là không đúng. Tại em không rộng lượng. Em đảm bảo, sau này sẽ không dám nữa, cũng không nói mấy câu đó nữa”.

Thế là anh buông tay cô ra.

Không nhìn Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều cúi đầu, bước từng bước về phía vách ngăn to đùng. Vì cúi đầu nên nước mắt không kìm nén được, cứ thế tí tách rơi xuống giày cô.

Giọng anh vọng từ sau lưng tới.

“Văn Tú Thanh không giống với Marche, Mai Lệ, Go Ara.”

Cô nên đi tiếp, không biết vì sao cô cứ thế dừng lại.

“Bố cô ấy là một tội phạm giết người, mẹ cô ấy sức khỏe không tốt. Không lâu trước đây gia đình cô ấy lại bị cháy rụi sạch sẽ. Số phận chưa bao giờ tử tế với họ.”

Từ khi nào cậu chủ Liên Ngao biến thành người lương thiện vậy? Nếu thật sự lương thiện như thế, vì sao lại keo kiệt dành cho em trai anh một

https://thuviensach.vn

ánh mắt dịu dàng và thương yêu?

Ai cũng nói cậu chủ Liên Ngao quá khoan dung với con trai riêng của bố, nhưng thật sự như vậy sao? Chỉ có Khang Kiều biết, Hoắc Tiểu Phàn vẫn luôn là công trình hình tượng trong mắt Hoắc Liên Ngao và Hoắc Chính Khải.

Chính vì như vậy đứa bé suốt ngày treo chữ "anh Liên Ngao" bên miệng lại càng đáng thương hơn.

Bây giờ Khang Kiều đại loại đã hiểu ra, hôm đó Hoắc Liên Ngao rời khỏi bệnh viện là vì nhà Văn Tú Thanh bị cháy. Cô gần như đã đoán được hết các sự việc phát triển sau đó.

"Thế nên, anh để cô ta vào ở trong nhà của anh, cô gái không được may mắn ấy kiên trì dựa vào sự nỗ lực của bản thân, rồi anh đã để cô ta đến đây làm phục vụ?"

Hoắc Liên Ngao im lặng.

"Phải không?"

Lát sau, Hoắc Liên Ngao đưa ra câu trả lời: "Bây giờ cô ấy và mẹ đang có cuộc sống khó khăn".

Gật đầu, Khang Kiều tiếp tục đi. Tiếng "Đầu gỗ" khiến cô một lần nữa dừng bước.

"Đầu gỗ, chúng ta đừng nhắc đến cô ta nữa được không?" Nói rồi, Hoắc Liên Ngao tới bên cạnh, khoác vai cô: "Em uống rượu rồi, để anh đưa em về".

Lần này Khang Kiều không phản kháng. Cô nói: "Hoắc Liên Ngao, còn có cách khác để giúp Văn Tú Thanh mà. Anh bảo người khác giúp cô ta,

https://thuviensach.vn

anh đừng nhúng tay vào được không?”.

Chuyện của Văn Tú Thanh quá đơn giản, chỉ cần Hoắc Liên Ngao gọi một cú điện thoại.

Thật ra Khang Kiều còn muốn nói: Hoắc Liên Ngao, đừng đi gặp Văn Tú Thanh, đừng để em nhìn thấy tình huống hôm nay một lần nữa. Anh nắm tay cô ta đi qua trước mặt em, nhưng anh không nhìn thấy em, chí ít thì không nhìn ngay thấy em.

Em lại luôn tìm được anh ngay lập tức giữa đám đông, em cũng không biết vì sao.

Những lời nói này đã sắp bật ra khỏi miệng cô, thế mà…

“Anh đã hứa với mẹ của Văn Tú Thanh.” Anh nói, bằng một ngữ khí không dễ phản bác.

Người phụ nữ trung niên đó cũng chỉ mới ngoài bốn mươi. Cuộc sống khó khăn khiến hai bên tóc mai của bà bạc trắng. Khi tất cả đồ đạc trong nhà cháy rụi thành tro, bà không khóc trời khóc đất, nét mặt rất điềm nhiên.

Người phụ nữ trung niên đó luôn khiến Hoắc Liên Ngao vô thức nhớ tới bà ngoại nhưng lúc cầm sách chẩn đoán. Bà xoa đầu anh và nói: “Liên Ngao, trong đầu bà ngoại có một cái mụn nhỏ”. Bà ngoại luôn hình dung khối u mọc lên trong đầu mình là một thứ bé nhỏ, hay gọi nó là mụn nhỏ. Ngữ khí, biểu cảm tựa hồ như thứ có thể tước đoạt đi sinh mạng của bà bất cứ lúc nào lại là một thú cưng mà bà chăm sóc vậy.

Bà ngoại cũng có hai bên tóc mai trắng phau.

Hôm đó anh đã nói với người phụ nữ ấy: Cô không cần lo lắng.

Thế rồi người đó đã rơi nước mắt.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều bỏ tay anh đang đặt trên vai mình ra. Khi anh còn định chạm vào thì cô nghiêng vai đi, khiến tay anh rơi hụt.

Hoắc Liên Ngao thu tay lại, lạnh giọng: “Đừng có vô lý vô cớ”.

Nhìn Hoắc Liên Ngao một cái thật nhanh, Khang Kiều nói: “Em về đây”.

Hoắc Liên Ngao không đuổi theo nữa, chỉ khi cô bước qua cánh cửa phòng VIP, anh nói: “Khang Kiều, có vài chuyện phải học cách biết điểm dừng?”.

Thế ư?

Khi Khang Kiều về nhà, bảo mẫu nói Tiểu Phàn vừa mới ngủ. Nó đã đợi cô một lúc.

Mở cửa phòng Tiểu Phàn ra, lúc này Tiểu Phàn của cô đang ngáy khò khò. Ngẫm nghĩ một lát, cô dè dặt tìm một chỗ bên cạnh nó, sau đó ôm chặt lấy nó.

Không sao cả, Tiểu Phàn của cô vẫn còn yên ổn. Cô vẫn còn Hoắc Tiểu Phàn. Thằng nhóc này gần đây cái miệng rất ngọt, nói cả đời không lấy vợ, chỉ sống với chị.

Mấy ngày sau, Hoắc Liên Ngao phát hiện ra việc tìm Khang Kiều trở nên rất khó khăn. Gọi điện thoại cô không bắt máy. Gọi cho Hoắc Tiểu Phàn thì câu trả lời của nó cũng là chị không có nhà.

Chị không có nhà? Vậy rốt cuộc cô đi đâu? Sau đó Hoắc Liên Ngao tỉ mỉ suy nghĩ, cũng không thể nói là quá khó khăn, có mấy lần cô ở ngay trước mặt anh, nhưng luôn đi cùng một đám người.

Hôm qua, Hoắc Liên Ngao được biết một chuyện. Khang Kiều chủ động đề nghị quản gia Diêu sắp xếp lịch học. Nào là cắm hoa, nghi thức, ngoại

https://thuviensach.vn

ngữ… mấy môn học bát nháo. Quản gia Diêu năm ngoái cũng đã đề cập nhưng bị Khang Kiều từ chối.

Việc này khiến mỗi lần Hoắc Liên Ngao gặp Khang Kiều là đều phát hiện hoặc cô đang ở cùng giáo viên, hoặc cô đang ở cùng trợ giảng.

Mỗi lần gặp anh, Khang Kiều vẫn lịch sự chào hỏi như trước. Khi vội vàng lướt qua nhau, anh làm ám hiệu mà chỉ họ mới hiểu, nhưng cô tảng lờ.

Sau vài lần như thế, Hoắc Liên Ngao nhận ra, trông Khang Kiều lầm lì như khúc gỗ lại chuồn lẹ như cá chạch, việc này khiến anh cảm thấy vô cùng bực bội.

Tối nay, anh phát hiện phòng của Khang Kiều đã đổi ổ khóa. Sau đó anh leo cây sake, cũng phát hiện cửa sổ đã bị cô khóa chặt.

Khi Hoắc Liên Ngao đẩy cửa phòng trà ra thì Khang Kiều đang mặc quần áo trang trọng ngồi học lớp trà đạo Nhật Bản. Vị giáo viên người Nhật dạy cô nhìn thấy anh chợt sững người.

Anh tắt màn hình, nhìn Khang Kiều rồi quay sang vị giáo viên: “Em có một đề bài tiếng Trung khó muốn hỏi chị em, được không ạ?”.

Giáo viên người Nhật đưa trợ giảng rời khỏi phòng trà. Cùng với tiếng đóng cửa phòng, Hoắc Liên Ngao không cười nữa, cầm điều khiển lên. Trong giây lát, tất cả các cửa chớp bằng kính trong phòng đều được kéo xuống.

Khang Kiều vẫn duy trì tư thế ngồi thẳng. Hoắc Liên Ngao đi tới trước mặt cô, nhìn xuống: “Đứng lên!”.

Khang Kiều không động đậy. Hoắc Liên Ngao dùng chân đá bàn trà ngăn cách hai người ra. Lực đá rất mạnh, bộ dụng cụ pha trà trên bàn lần lượt lăn xuống đất.

https://thuviensach.vn

Một giây sau, cô bị anh nhấc lên. Khang Kiều chưa kịp đứng vững, những âm thanh dồn ép đã lấp đầy tai cô: “Vì sao không nghe điện thoại của anh? Vì sao lại đổi khóa phòng? Vì sao lại đóng cửa sổ? Gần đây anh lại làm gì khiến em không hài lòng rồi? Hử? Hôm đó anh nói em phải biết điểm dừng khiến em tổn thương lòng tự trọng ư?”.

Miễn cưỡng đứng vững, cô nhìn Hoắc Liên Ngao: “Không hề. Anh cũng biết là em làm gì có lòng tự trọng, nếu có em đã chẳng leo lên giường anh”.

Câu nói của cô khiến bàn tay anh càng dùng thêm lực, siết chặt khiến cô khó chịu.

Hít sâu, ánh mắt Khang Kiều vượt qua Hoắc Liên Ngao, nhìn ra khoảng nắng hắt xuống cửa sổ, ngây người: “Em chỉ ý thức được một chuyện vào một giây phút bất chợt nào đó. Chúng ta đều trưởng thành rồi, lớn đến mức buộc phải nhìn về tương lai, thế nên em đã suy nghĩ rất lâu”.

“Sau khi suy nghĩ kĩ càng, em cảm thấy chúng ta đã tới lúc phải kết thúc mối quan hệ này.”

Im lặng…

Sợ anh không hiểu, cô nói tiếp: “Em cảm thấy chúng ta đã tới lúc kết thúc mối quan hệ này, coi như là lúc hai người yêu nhau bình thường nói lời chia tay. Liên Ngao, em nói đủ rõ ràng rồi chứ?”.

Hơi thở gần trong gang tấc rất phẫn nộ. Sau đó, anh buông tay. Khang Kiều thở dốc rồi điều chỉnh lại nhịp thở. Sau khi đứng thẳng lưng, cô lẳng lặng kéo dãn khoảng cách với Hoắc Liên Ngao ra khoảng ba bước.

Hoắc Liên Ngao khoanh tay nhìn cô: “Đầu gỗ”.

Gần như tiếng “ừm” vừa kịp bật ra thì đã bị cô đè mạnh xuống. Cô im bặt.

https://thuviensach.vn

Ngón tay chỉ vào cô, khóe miệng Hoắc Liên Ngao hơi rướn lên, ánh mắt anh chỉ còn giá lạnh: “Em trang điểm kiểu này khiến tôi liên tưởng tới đám gái hoa đã kiếm đủ định gác kiếm. Nhân lúc còn trẻ, nhân lúc còn vài phần xuân sắc, tôi phải kiếm một người đàn ông để lấy, sau đó sống một cuộc sống của phụ nữ gia đình”.

Gã khốn này!

Tiến lên một bước, người anh hơi cọ vào người cô: “Muốn kết thúc quan hệ với tôi, sau đó thì sao? Hả? Mục tiêu tiếp theo là ai? Nhưng bản thân em cũng biết, danh tiếng của em không tốt lắm, muốn tìm một người có thể giúp em sống cuộc sống bình yên ấy hơi khó”.

“Nhưng, như những gì em thể hiện ra gần đây, tôi đoán em đã có dự định nhỏ. Để tôi đoán xem, người này sẽ là ai? Hàn Tông? Trước mắt, tôi nghĩ đối với em Hàn Tông vẫn hơi khó khăn. Em chưa biết phải không? Hàn Tông giờ đang phải điều trị tâm lý, nghe nói nguyên nhân căn bệnh là vì cái chết của người bạn gái cũ.”

Cô ngẩng mặt lên, né tránh ánh mắt Hoắc Liên Ngao.

Anh giữ chặt cằm cô, ép cô đối diện với mình.

“Em còn chưa trả lời tôi, tôi đoán có đúng không?”

Khang Kiều vẫn chọn cách im lặng, giống như trở về thời gian rất lâu trước đây, đối diện với thiếu niên luôn coi mẹ cô là kẻ địch, người cô không có chút thiện cảm nào, vũ khí tốt nhất chính là không nói gì cả.

“Tôi đoán đúng rồi?” Hoắc Liên Ngao cao giọng.

“…”

“Không nói tức là tôi đoán đúng, phải không?”

https://thuviensach.vn

Một xung lực cực mạnh khiến Khang Kiều ngã ngồi xuống sau bàn trà. Hôm nay Khang Kiều đã búi tóc lên. Khi cô ngã xuống, cặp tóc cố định trên đầu cũng bung ra. Giây phút đó Khang Kiều kêu gào trong lòng là chẳng lành. Điều tệ hại hơn, thiết kế của bộ quần áo kimono khiến khi ngã xuống, một phần lớn cổ áo của cô bị bung ra.

Giống như Khang Kiều đoán, cô nhìn thấy ánh mắt rực lửa của anh. Anh cúi xuống, cô nhìn thấy mình trong con ngươi của anh. Mái tóc dài xõa xuống ngực. Ánh mắt anh từ mặt chuyển xuống ngực cô. Anh không muốn giấu giếm, cũng không cần giấu giếm, vì anh là cậu chủ Liên Ngao của nhà họ Hoắc. Đằng sau phòng trà là chiếu nghỉ. Anh bế ngang người cô lên. Đặt cô lên đệm, hai tay lần lượt xuyên vào từ cổ áo. Cổ áo cứ thế bị anh bẻ sang hai bên không tốn chút sức lực.

Cô dựa nửa người vào tường. Khi bờ môi anh từ xương quai xanh của cô trượt xuống ngực, cô lại nhìn thấy phần gáy của anh. Lúc này chủ nhân của nó không giống như trước, gấp gáp muốn trói buộc cô, mà lại dùng đầu lưỡi từ từ trêu chọc khiến cô muốn nhắm mắt lại. Nhưng không được, không thể, không thể tiếp tục như vậy. Cô ép mình quay đi, nhìn về phía cửa chớp, nói rành mạch.

“Liên Ngao, đừng đi gặp Văn Tú Thanh nữa.”

Cùng với câu nói ấy, cô cảm nhận rõ ràng cơ thể bên trên cứng đờ lại. Bàn tay anh cũng không tiếp tục mon men nữa.

Cô nói tiếp những lời đã chuẩn bị sẵn: “Anh muốn giúp cô ta cũng được, nhưng phải đổi cách khác. Chỉ cần đừng dùng danh nghĩa của anh thì cách nào cũng được. Nhưng cách này phải đảm bảo hai người không còn bất kỳ cơ hội nào gặp mặt. Giả sử! Giả sử hai người vô tình đụng mặt, anh phải tránh đi”.

https://thuviensach.vn

Nói tới đây, Khang Kiều dừng lại. Cô điều chỉnh lại ngữ khí, tiếp tục nói: “Anh cũng thấy đấy, muốn tránh mặt anh không phải là chuyện khó khăn gì, chỉ cần em muốn em sẽ có cách”.

Anh tiếp lời: “Thế nên em muốn nói rằng chỉ cần anh đồng ý với những yêu cầu của em, em sẽ không tốn công phí sức tìm cách tránh anh nữa?”.

“Ừm, tới lúc đó, chúng ta có thể như trước kia. Em bảo đảm sẽ nhận điện thoại của anh ngay lập tức. Em bảo đảm nhận xong sẽ xuất hiện trong phòng anh. Em bảo đảm sẽ ngoan ngoãn, anh muốn khi nào cũng được.”

“Em lại mang cơ thể em ra làm điều kiện rồi?”

“Em ghét Văn Tú Thanh!”

Nụ cười khẽ phả hơi thở của anh lên ngực cô, len lỏi vào từng lỗ chân lông rồi lan tỏa, xuống tới cằm, khiến cô chỉ muốn run lên. Cô cuộn chặt tay lại, đè nén cảm giác răng muốn va vào nhau lập cập. Kiên trì một lúc nữa thôi, là cô có thể được giải thoát.

Cô biết giới hạn của anh có lẽ chỉ đến đây thôi.

“Chị gái của tôi!” Anh cười: “Em thật sự bị chiều hư rồi”.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Năm 2004 - 2005 (15)

Hoắc Liên Ngao đứng dậy, Khang Kiều vẫn duy trì tư thế dựa nửa người vào tường. Anh đứng đó, nhìn xuống, giọng lạnh nhạt: “Em tưởng em đã nắm bắt được một thời cơ tốt, làm một việc rất thông minh sao? Theo anh thấy, thì hoàn toàn ngược lại, em như một đứa ngốc cầm một văn bằng không tồi liên tục hét giá với những ông chủ tiềm năng”.

Nói xong, Hoắc Liên Ngao quay người đi. Lúc đó cô nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt anh, phải, là căm ghét, giống như một ngày một tháng một năm nào đó, dưới hoàng hôn, thiếu niên vừa về nhà nhìn thấy người phụ nữ bất ngờ xông vào nhà mình, phá vỡ lời thề giữa bố và mẹ anh vậy.

Ánh mắt cô nhìn theo đôi giày thể thao màu xanh trắng của anh một cách thiếu kiểm soát, nhìn anh từ từ bước đi. Khoảng mười bước thì anh dừng lại.

Khang Kiều biết, cô lại một lần nữa phải nghe những lời khó chịu từ Hoắc Liên Ngao.

“Phải, không sai, em đúng là có một chút tư cách. Ít nhất thì em xinh hơn Văn Tú Thanh, dáng chuẩn hơn Văn Tú Thanh, nhưng em…”

“Em cũng không bao giờ học được sự chân thành của Văn Tú Thanh.”

Hoắc Liên Ngao đi rồi. Khang Kiều nhìn trân trân cánh cửa đóng chặt. Lát sau, cô mới tỉnh lại, sửa sang quần áo, đệm và chiếu nghỉ, cài lại cặp tóc lên đầu.

https://thuviensach.vn

Cô tiếp tục dọn lại bàn trà đã bị Hoắc Liên Ngao đánh đổ. Đáng tiếc là một ấm trà khá đẹp đã bị vỡ. Cô giơ tay, không cẩn thận tay bị cứa vào, giọt nước mắt lập tức rơi xuống. Không phải từng giọt mà từng hàng, tới nhanh, đi cũng nhanh.

Khang Kiều quy chúng cho việc bị đứt tay, nhát cứa đó rất đau, rất đau.

Cuối cùng, mọi thứ trong phòng trà đã trở về nguyên vẹn như cũ. Khang Kiều tưởng anh đã ở trong này rất lâu, hóa ra nhìn đồng hồ cũng mới được mười mấy phút.

Khi giáo viên người Nhật đưa trợ giảng vào, Khang Kiều đã lại quỳ ngồi trước bàn trà, mỉm cười với họ.

Mấy ngày sau đó, chiếc di động màu xanh không còn kêu nữa. Thi thoảng từ đám người làm, Khang Kiều biết gần đây Hoắc Liên Ngao đam mê môn lặn, ngày nào cũng ra ngoài từ sớm, về rất muộn.

Hoàng hôn hôm ấy, Khang Kiều và Chu Tùng lái xe đạp đôi đi trên con đường ven biển. Một tuần trước, Chu Tùng An nói với Khang Kiều rằng vài tháng nữa anh ấy sẽ qua Úc làm du học sinh trao đổi. Thế nên Khang Kiều rất trân trọng khoảng thời gian còn ở bên cạnh anh ấy.

Hai người họ đeo kính đôi, đội mũ đôi, thoạt nhìn không khác gì một đôi đang yêu. Thế nên lúc đó, nhìn thấy chiếc Ferrari màu đen đi ngược chiều tới, Khang Kiều vô thức cúi đầu. Đó là xe mà Hoắc Liên Ngao thích nhất.

Một thời gian dài Hoắc Liên Ngao để lại dấu ấn sâu đậm trong lòng cô câu nói: Chiếc cốc của tôi không ai được phép chạm vào, ai chạm vào sẽ gặp xui xẻo.

Chiếc xe đen đi đầu tiên, theo sau là vài chiếc xe đua khác. Có màu đen, màu trắng, màu vàng, màu xám – lao vút qua con đường ven biển. Tiếng

https://thuviensach.vn

động cơ ô tô xen lẫn tiếng hét của nam của nữ, vẫn thu hút ánh nhìn mọi người như trước.

Cho tới khi âm thanh đó xa hẳn, Khang Kiều mới dám ngẩng đầu. Khi ngước lên, Khang Kiều bất ngờ phát hiện chiếc mũ của Chu Tùng A đã bị cơn gió do mấy chiếc xe đó tạo ra thổi bay ra biển.

Chu Tùng An nhìn đoàn xe phía xa, vuốt vuốt mái tóc bị gió thổi tung, nói: “Hình như anh nhìn thấy Hoắc Liên Ngao”.

Cho dù năm nay Hoắc Liên Ngao đã hủy bỏ môn tiếng Trung, nhưng Chu Tùng An vẫn nhớ mãi học sinh duy nhất của mình.

Tó đó, gần nửa đêm, đèn đuốc nhà họ Hoắc sáng trưng, mấy chiếc xe lần lượt ra vào. Cậu chủ Liên Ngao đã bị thương.

Đám người làm miêu tả nguyên nhân thế này: Chẳng hiểu sao bể cá trong phòng cậu chủ Liên Ngao lại bị nổ. Mảnh vỡ bắn ra cực mạnh. Trong đó có vài mảnh bắn trúng cậu chủ. Cũng may lúc đó cậu chủ Liên Ngao mặc quần áo có lớp vải khá dày, nếu không thì chết chắc. Vết thương lớn nhất nằm trên vai.

Cho dù cậu chủ Liên Ngao đã nói là không sao nhưng quản gia Diêu vẫn gọi điện thoại mời bác sỹ gia đình tới. Cuối cùng, dưới kiến nghị của bác sỹ, Hoắc Liên Ngao được đưa vào bệnh viện ngay hôm đó.

Hôm sau, biết được tin này, Hoắc Tiểu Phàn ầm ĩ đòi tới bệnh viện thăm anh Liên Ngao. Cuối cùng Khang Kiều bảo dì Ngô đưa nó đi.

Ba rưỡi chiều Hoắc Tiểu Phàn xuất phát, năm giờ về đến nhà. Hơn nữa nó còn mang theo khuôn mặt hụt hẫng: “Anh Liên Ngao không để ý em, em gọi nửa ngày anh ấy vẫn không nhìn em”.

Dì Ngô đứng bên giải thích là có đông người đi thăm quá.

https://thuviensach.vn

Sau khi dì Ngô đi khỏi, ngẫm nghĩ một chút, Khang Kiều vẫn hỏi Hoắc Tiểu Phàn: “Thấy anh Liên Ngao thế nào?”.

“Thế nào là thế nào ạ?”

“Vết…” Cô hơi ngừng lại: “Vết thương ra sao?”.

Hoắc Tiểu Phàn ngẫm nghĩ rồi đáp: “Anh Liên Ngao vẫn là anh Liên Ngao đẹp trai”.

Cô chống tay lên trái, cảm thấy câu hỏi của mình hơi ngốc.

Thằng bé tiếp tục lải nhải: “Anh Liên Ngao hình như không vui lắm. Anh ấy chẳng để ý gì đến bạn bè cả. Cuối cùng, anh ấy nói muốn nghỉ ngơi, bạn bè anh ấy ra về, sau đó…”.

Nói tới đây giọng Hoắc Tiểu Phàn như sắp khóc: “Sau đó anh ấy lớn tiếng bảo em về”.

Lát sau, Hoắc Tiểu Phàn bỗng hỏi: “Chị, sao chị không đi thăm anh Liên Ngao?”.

Cô sững người: “Chị và anh ấy không thân”.

“Chị nói dối. Em thấy chị và anh Liên Ngao cực thân.” Nó nghiêng đầu ngẫm nghĩ: “Hơn nữa còn thân tới mức có thể chơi trò hôn nhau”.

“Hoắc Tiểu Phàn!” Khang Kiều cảnh cáo.

Hoắc Tiểu Phàn không hề coi lời cảnh cáo của cô ra gì: “Như trên ti vi ấy, chơi mãi chơi mãi rồi hôn hôn…”.

Cô vội vàng bịt miệng nó lại.

https://thuviensach.vn

Cô ngồi xuống, bắt nó nhìn mình, dặn dò cẩn thận: “Hoắc Tiểu Phàn, sau này không được nói như thế nữa, hiểu không?”.

Dường như cảm nhận được lần này chị thật sự không đùa, Hoắc Tiểu Phàn trịnh trọng gật đầu.

Chập tối, Hoắc Liên Ngao ra viện, trở về nhà. Hôm nay là thứ Sáu, Hoắc Liên Ngao phải vào viện lại vào Chủ Nhật. Khi biết được tin ấy, Khang Kiều đang học lớp điêu khắc. Nộp bài tập xong, trên hành lang trở về phòng học, cô nghe thấy tên anh trên bản tin.

Lúc ngẩng đầu lên, cô bắt gặp hình ảnh trên ti vi. Chiếc xe cấp cứu vụt qua. Hình ảnh tiếp theo đã là bệnh viện. Bản tin đưa rằng Hoắc Liên Ngao vì vết thương bị nhiễm trùng dẫn đến sốt cao, phải đưa vào bệnh viện. Trong lúc đưa vào viện anh còn từng hôn mê một thời gian ngắn.

Tin tức bất ngờ chiều hôm ấy khiến Khang Kiều ngây ra một lúc. Sau đó cô đi về phòng học. Học xong tiết cuối cùng, cô vẫn lên chiếc xe đưa đón mình, bốn mươi phút sau nó đi vào cánh cửa lớn màu vàng.

Trở về phòng, cô thay đôi dép nhẹ nhàng, rồi tới phòng của Hoắc Tiểu Phàn như mọi khi. Thường thì lúc này nó đang học ngoại ngữ.

Cô âm thầm đứng ngoài cửa phòng, khoảng một phút rồi đi như mọi ngày.

Nếu như bình thường, bước chân cô sẽ quay về trái để về phòng mình. Nhưng lúc này chân cô ngập ngừng giây lát rồi ngược trở lại, đi sang phải.

Phía này đâm thẳng tới biệt thự chính. Vừa đi cô vừa dỏng tai lắng nghe, nhưng dường như xung quanh yên ắng hơn bình thường rất nhiều. Khang Kiều không nghe thấy những gì tiềm thức cô mong muốn.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, ở một góc biệt thự, Khang Kiều nghe được cuộc nói chuyện điện thoại giữa quản gia Diêu và Hoắc Chính Khải. Qua điện thoại, quản gia Diêu nói rõ nguyên nhân Hoắc Liên Ngao bị đưa trở lại bệnh viện.

Thứ Sáu, Hoắc Liên Ngao về, được nghe lệnh cấm của bác sỹ: Hủy thời gian bơi lội buổi sáng, cũng không được phép để vết thương chưa lành hẳn tiếp xúc với nước.

Nhưng ai dè cả hai ngày thứ Sáu, thứ bảy, buổi tối anh lại tới bể bơi. Hơn nữa theo như trước đây, thời gian bơi của anh luôn không dưới một tiếng.

Thế nên, việc Hoắc Liên Ngao bị đưa trở lại bệnh viện có lẽ đã nằm trong dự liệu.

Khi nghe thấy tiếng gọi của quản gia Diêu trước mặt, Khang Kiều mới ý thức được mình quên cả né tránh.

“Cháu tới thư viện.” Cô lắp bắp trả lời, mặt hướng về phía con đường dẫn đến thư viện.

“Vậy đi đi.”

Đi được vài bước, quản gia Diêu gọi giật cô lại.

“Khang Kiều, chiều nay Liên Ngao bị đưa tới bệnh viện rồi.”

Cô quay đầu, “ừm” một tiếng thể hiện mình đã nghe thấy. Sau đó cô nghe được tiếng thở dài của ông ấy. Ông ấy càm ràm vài chuyện, ví dụ như ngoài mặt trông Hoắc Liên Ngao tươi sáng là thế kỳ thực cũng rất đáng thương: Ba tuổi đã mất mẹ, từ nhỏ sống lay lắt ở nước ngoài, bố thì bận rộn, cả một căn biệt thự to đùng chẳng được mấy người nói chuyện cùng. Cứ ví dụ như cơn sốt cao hôm nay, sốt mấy tiếng đồng hồ rồi mà không ai hay biết, vì không ai dám tới quấy rầy anh, cuối cùng chính Hoắc Liên Ngao phải gọi điện ra thông báo, nếu không chẳng biết ai sẽ phát hiện ra.

https://thuviensach.vn

Nghe nói, gọi xong anh là lịm đi, trên đường đưa đến bệnh viện lại tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

Càm ràm xong, quản gia Diêu nhìn Khang Kiều. Cô đại khái đã đoán được ông ấy muốn nói gì, thế là cô đáp: "Cháu sẽ tranh thủ tới bệnh viện thăm… thăm Liên Ngao".

Tới tiếng "Liên Ngao" cuối cùng, Khang Kiều cảm thấy gần như không còn sức.

Chập tối, quản gia Diêu vội vội vàng vàng ngồi xe đi. Bệnh viện báo tin về, Hoắc Liên Ngao vẫn đang hôn mê. Hoắc Chính Khải đã từ Jakarta bay về Brunei, những thông tin ấy khiến cả căn nhà trở nên nặng nề.

Hoắc Tiểu Phàn cũng nghe được tin. Tối nay, nó nhìn cô bằng ánh mắt đáng thương: "Chị, anh Liên Ngao liệu có…".

Cô vội bịt miệng nó lại, không để nói nốt chữ cuối cùng.

Tối ấy, Khang Kiều hầu như chỉ giương mắt nhìn trần nhà.

Hôm qua, quản gia Diêu về nhà thông báo Hoắc Liên Ngao đã tỉnh. Buổi trưa, Hoắc Tiểu Phàn vui sướng ngồi lên chiếc xe Hoắc Liên Ngao cử người tới đón nó.

Khuôn mặt tròn quay của nó viết đầy vui vẻ và hạnh phúc. A Diệu nói, anh Liên vì nhớ Tiểu Phàn nên mới sai người đi đón nó.

Lúc rời đi, A Diệu nhìn Khang Kiều bằng ánh mắt cũng không thiện cảm.

Đứng dựa vào hành lang nhìn chiếc xe khuất dần, Khang Kiều lòng nặng như chì, trái tim còn nhói đau.

https://thuviensach.vn

Cho tới khuya, Hoắc Tiểu Phàn vẫn chưa quay về. Khang Kiều gọi cho nó nhưng không được. Cuối cùng quản gia Diêu nói Hoắc Liên Ngao để Hoắc Tiểu Phàn ở lại bệnh viện với anh.

Hôm sau, tới tận buổi chiều Khang Kiều vẫn chưa liên lạc được với thằng bé.

Chập tối, Khang Kiều đứng trước cửa phòng bệnh của Hoắc Liên Ngao. Cô mang theo hoa tươi, giơ tay gõ cửa.

Người mở cửa cho cô là quản gia Diêu. Giây phút đó ông ấy rất vui, tựa như tiếp theo đây sẽ là những tình huống vui vẻ vậy.

Phòng bệnh có một phòng riêng cho khách. Trong đó xếp đầy hoa tươi. Đi theo sau quản gia Diêu, Khang Kiều vào căn phòng cuối cùng. Cô đứng song song với ông ấy, vừa nhìn đã thấy Hoắc Liên Ngao dựa lưng vào giường. Khang Kiều không nhìn thấy Hoắc Tiểu Phàn trong phòng.

Anh đang xem bóng đá. Bên cạnh anh là A Diệu. Hoắc Liên Ngao dường như không phát hiện ra cô đã đến.

Đứng một lát, quản gia Diêu khẽ ho. Ánh mắt anh lúc bất giờ nhìn về phía họ. Quản gia Diêu nói nhanh: “Liên Ngao, Khang Kiều tới thăm cậu này”.

Khang Kiều mỉm cười với Hoắc Liên Ngao, nói: “Em vốn dĩ định tới thăm anh từ hôm qua, sau đó xảy ra chút chuyện nên hôm nay mới đến”.

Biểu cảm của cô khi nói câu này chắc chắn là giống mẹ cực kỳ.

Suy nghĩ của cô cũng trùng hợp với lời nói của Hoắc Liên Ngao: “Em nói câu này giống mẹ em y hệt”.

https://thuviensach.vn

Nghe được câu ấy, quản gia Diêu ho khan. Dưới ám thị của ông ấy, cậu chủ Liên Ngao mới ra hiệu cho A Diệu cho nhỏ ti vi xuống một với vẻ không mấy tình nguyện.

Một người y tá đón lấy hoa trong tay Khang Kiều. Cô bấm bụng sát lại gần Hoắc Liên Ngao một chút, hỏi: "Anh đỡ hơn chưa?".

"Tôi đoán, em đến đây phần nhiều là vì muốn xem Hoắc Tiểu Phàn bây giờ có an toàn không thì đúng hơn." Hoắc Liên Ngao lạnh lùng nói.

Khang Kiều xoa mặt.

Quản gia lại ho, Hoắc Liên Ngao lại bày ra biểu cảm "Thôi được rồi", chỉ vào một căn phòng: "Tiểu Phàn của em đang ngủ trong đó, tối qua nó chơi game cả đêm, nó nói vì ở nhà chị không cho nó chơi".

Buông thõng tay xuống, Khang Kiều đứng đực ra đó, hình như cô nói gì cũng sai nên dứt khoát im lặng.

"Không vào thăm nó à? Không kiểm tra nó à?" Hoắc Liên Ngao lại nói.

Khang Kiều muối mặt đi vào. Trong phòn có máy tính, có máy game, có giường. Đúng như anh nói, Hoắc Tiểu Phàn đang ngủ say như chết.

Qua bức tường, Khang Kiều nghe được cuộc đối thoại giữa Hoắc Liên Ngao và quản gia Diêu. Sau cuộc nói chuyện vài phút, quản gia Diêu vui vẻ rời đi, vì cậu chủ Liên Ngao đề xuất rất nhớ món quà sáng ông ấy làm hồi nhỏ. Trước khi đi, ông ấy còn nói ngày mai sẽ mang tới sớm cho anh.

Lát sau, xung quanh yên ắng hẳn. Ngay cả tiếng ti vi ồn ào cũng ta biến. Khang Kiều nhìn ra cửa sổ, xế chiều rồi.

Thế là cô nhẹ nhàng gọi Hoắc Tiểu Phàn dậy.

Cô phải đưa thằng nhóc về nhà.

https://thuviensach.vn

Sau vài tiếng gọi, cô nhe thấy bên ngoài có tiếng ly cốc rơi xuống sàn.

Sau đó lại có vài âm thanh nữa. Lần này không giống ly cốc, thứ đó vừa nặng vừa đặc, rất giống một vật nặng.

Tên khốn kia, bả vai đang bị thương cơ mà? Lẽ nào lại đưa tay ra đập đồ?

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Năm 2004 - 2005 (16)

Bên ngoài căn phòng nhỏ liên tục vang lên những âm thanh khiến Khang Kiều phải đứng dậy. Sau khi đứng dậy, chưa kịp suy nghĩ gì cô đã mở cửa ra.

Trong phòng chỉ còn lại Hoắc Liên Ngao. Cô liếc anh thật nhanh rồi cúi đầu nói: “Ngày mai em lại tới đón Tiểu Phàn”.

Nói xong, Khang Kiều vội vàng đi ra cửa. Sau lưng lại vang lên tiếng vật nặng rơi xuống sàn nhà. Một lần, hai lần.

Cứ thế, cô đi chậm lại.

Đến lần thứ ba, Khang Kiều quay đầu, nhìn thẳng vào mắt Hoắc Liên Ngao.

Đôi mắt anh đong đầy khiêu khích, đặt tay lên chiếc máy bên cạnh mình. Nó chắc chắn không nhẹ hơn 20 cân.

“Đừng…” Giọng nói run run bật ra, cùng với nó, cơ thể cô đã chạy tới bên anh không theo kiểm soát. Phản ứng của cô cực nhanh, Khang Kiều chưa bao giờ nghĩ thì ra mình lại phản ứng nhanh đến thế.

Cô ép anh bỏ tay khỏi chiếc máy khiến cô tim đập chân run, rồi đứng đó, đầy phẫn nộ, hét lên: “Anh điên rồi hả!”.

Anh lẳng lặng nhìn cô, như đang rất hưởng thụ dáng vẻ thô lỗ bạo lực của cô.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều giậm chân. Cô phải dọn dẹp cái đống lộn xộn Hoắc Liên Ngao vừa đập xuống đất. Cô tìm túi rác. Trong lúc ấy, Hoắc Liên Ngao nằm im.

Khang Kiều chưa đặt xong túi rác đã nghe thấy tiếng ly cốc rơi xuống đất. Cô tức mình, quay lại trước mặt anh, một lần nữa gào to: “Hoắc Liên Ngao, rốt cuộc anh muốn gì?”.

Anh vẫn bình thản nhìn cô như trước. Đủ các loại máy trong phòng bệnh đều hiện lên dòng chữ xanh lam hắt ra thứ ánh sáng nhàn nhạt. Những ánh sáng ấy rơi vào đáy mắt Hoắc Liên Ngao, khi phản chiếu ra luôn khiến một nơi nào đó trong trái tim cô rạo rực.

Vẫn như năm đó, trong góc giá sách chưa đầy mười phân, cậu bé nhìn cô mang một đôi mắt trong sáng như đá mắt mèo.

Trái tim, cứ thế tuyên bố thất bại.

Cô nhìn anh trân trân, nói một câu cuối cùng: “Hoắc Liên Ngao, thả cho em được không? Cầu xin anh đấy, thả cho em đi mà? Như vậy chẳng phải rất tốt sao?”.

Tay anh lại đặt lên cái máy.

Cô cất giọng muốn có bao nhiêu phẫn nộ, bao nhiêu khó xử cũng có: “Hoắc Liên Ngao, rốt cuộc anh muốn em phải thế nào?”.

“Qua đây.”

Khang Kiều đứng im, cô rất ghét giọng nói đó, nó giống như lời trù úm từ tận rừng sâu vậy.

Anh gọi cô lần nữa: “Đầu gỗ, qua đây”.

Thế là cô cất bước, tiến về phía trước.

https://thuviensach.vn

Khi tay anh chạm vào mặt cô, cô né tránh. Sau tiếng "Hm?" của anh, cô lại ngoan ngoãn chọn cách quay lại, áp mặt vào lòng bàn tay anh.

Cô ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh anh, rồi lại dựa đầu vào vai anh.

Giữa quầng sáng xanh mờ ảo, giọng anh như thực như mơ.

"Em hỏi anh rốt cuộc muốn gì, thật ra anh cũng không biết bản thân muốn gì, rồi rốt cuộc vì điều gì anh cũng không hiểu."

"Anh chỉ biết người khiến anh nằm ở đây chính là em. Hình ảnh em và hắn đạp xe đạp trông cực ngốc. Anh chả hiểu đạp xe đạp có cái gì mà khiến em vui như vậy. Khi trở về, anh nhìn đám cá đó cảm thấy rất ngứa mắt, vì màu của một trong số chúng giống y như màu áo của em và hắn khi đạp xe."

"Thế là anh dùng gậy bóng chày đập vỡ bể cá, rồi anh vào viện. Anh cứ nghĩ em sẽ đến thăm anh, anh đã chuẩn bị cả đống câu khiêu khích em rồi đấy. Nhưn em lại khiến anh hoàn toàn không dùng được câu nào. Anh rất tức giận, tức giận khiến anh phải dùng một số biện pháp để xả giận mà bơi là cách tốt nhất."

"Thế nên, người khiến anh nằm liệt ở đây chính là em đấy."

Chìm đắm dường như chỉ là chuyện xảy ra trong một khoảng khắc, ánh mắt đó thật đẹp, giọng nói đó còn đẹp hơn.

Anh đặt tay lên tóc cô: "Đầu gỗ".

"Ừm."

Rồi dịu dàng vuốt ve.

"Anh còn phát hiện ra một chuyện, anh cực kỳ không thích nghe em nói mấy lời như kiểu mối quan hệ giữa chúng ta kết thúc. Anh không hiểu tâm

https://thuviensach.vn

trạng nào có nghĩa là gì. Anh chỉ biết trước mắt anh không có ý định kết thúc gì hết.”

“Suy nghĩ này của anh rất ích kỷ phải không?”

Đúng là rất ích kỷ. Cô áp mặt lên tim anh, khóe môi hơi rướn lên. Khang Kiều nghĩ nếu lúc này có ai nhìn thấy nụ cười nơi khóe miệng cô thì họ sẽ dễ dàng nhận ra nó chứa cả nỗi chua xót nhạt nhòa.

“Ích kỷ không?”

“Ừm, ích kỷ.”

“Nhưng dù ích kỷ bao nhiêu, em cũng phải ở lại bên cạnh anh. Em cũng biết đấy, chỉ cần anh muốn, anh có thể dùng đủ mọi cách để giữ em ở lại bên anh.”

Càng ích kỷ hơn.

“Nhưng anh không muốn làm vậy, vì anh biết như thế có lẽ sẽ khiến em không vui.”

Ừm, như vậy sẽ đỡ hơn một chút.

“Sau này, anh sẽ né tránh làm một số chuyện em không thích.” Ngừng một lát, Hoắc Liên Ngao nói khẽ: “Trong số đó bao gồm cả Văn Tú Thanh, giống như em nói, anh sẽ dùng một cách thức khác để giúp cô ấy. Anh sẽ không đi gặp mặt cô ấy nữa. Cho dù không cẩn thận gặp hải cũng sẽ tránh mặt”.

Nghe có vẻ như chiêu của cô đã có kết quả rồi. Nhưng anh có biết không, lần này không phải cô đang hờn dỗi, giây phút đó cô thật sự muốn rời xa anh rồi.

https://thuviensach.vn

Nói thật lòng, cảm giác đau thấu tâm can thật sự rất khó chịu: Thời gian mau qua nhanh chút đi, nhanh một chút, có lẽ giây tiếp theo sẽ không còn đau như thế nữa. Thế mà sau rất nhiều giây trôi qua, cô vẫn đau như giây đầu tiên.

“Sao không nói gì? Không vui hả?” Ngữ khí của cậu chủ Liên Ngao có chút sốt ruột: Anh đã như vậy rồi, em không vui là không nể mặt anh.

“Vui.” Cô lên tiếng, giọng uể oải: “Nhưng cũng không vui”.

Lồng ngực áp bên tai nhộn nhạo hơn lúc trước một chút. Rõ ràng cậu chủ Liên Ngao đang kiềm chế cảm xúc, muốn thể hiện sự khoan dung của mình: Không sao, em có thể biểu đạt ý kiến của mình.

“Em rút lại những lời lúc trước, chuyện của Văn Tú Thanh anh không cần thay đổi gì hết, cũng không cần tránh mặt cô ta. Hai người trước kia thế nào sau này cứ như thế đi.”

Giới tự nhiên có logic của riêng mình, gió, mưa, tuyết đều có mang theo định nghĩa của riêng chúng. Nó cũng giống như duyên phận giữa con người với con người, là của bạn cuối cùng sẽ vẫn là của bạn, nhưng không phải của bạn thì có chết đi cũng không thuộc về bạn.

Có điều, lúc này Hoắc Liên Ngao dường như hơi ngốc. Anh sốt ruột đẩy cô ra, giọng giận dữ: “Thế nên, ý của em là em vẫn sẽ mặc kimono và nói những lời quái quỷ như chúng ta cần phải kết thúc mối quan hệ giữa chúng ta, Khang Kiều…”.

“Suỵt!” Cô đặt ngón trỏ lên môi anh, tỏ ý bảo anh im lặng.

Giọng Hoắc Liên Ngao quá to, Hoắc Tiểu Phàn còn đang ngủ kìa.

Khang Kiều liếc nhìn tấm chắn, cụp mắt xuống, khẽ nói: “Em nghe anh”.

https://thuviensach.vn

“Gì cơ?” Giọng anh không vui lắm.

“Không kết thúc quan hệ giữa chúng ta.”

Nụ cười khẽ phả hơi thở lên mặt cô: “Đầu gỗ, chúng ta làm hòa rồi phải không?”.

Mí mắt cô run lên, khi cái bóng đó trùm lên mặt cô, mí mắt cô lại run lên lần nữa. Ngón tay anh đặt lên tóc mai cô, rồi dịch xuống nâng cằm cô lên, điều chỉnh khuôn mặt cô tạo góc độ đẹp nhất để hôn rồi in dấu môi mình lên môi cô. Cô nhắm mắt lại.

Hai ngày Hoắc Liên Ngao ở trong bệnh viện, tối nào Khang Kiều cũng lén chuồn tới đây. Do vết thương trên vai anh nên họ chỉ dừng lại ở nụ hôn bình thường. Có vài chuyện có lần một sẽ có lần hai, giống như lúc này họ đang trốn trong phòng tắm, cô đang giúp anh. Giống như những lần trước, anh lại không kiểm soát được mình. Giây phút đó dù hai khuôn mặt vẫn đỏ bừng nhưng đã không còn bối rối như lần đầu tiên. Cô đứng rửa tay dưới vòi nước, anh tới bên cạnh cô, nhẹ nhàng nắm tay cô, để mặc cho dòng nước chạy qua tay anh rơi xuống tay cô. Anh cúi đầu nhẹ nhàng xoa tay cho cô.

Khoảnh khắc ấy quá đủ rồi. Khang Kiều nghĩ dù năm mươi năm sau cô đã quên rất nhiều người, rất nhiều chuyện thì sẽ mãi mãi nhớ giây phút này, con người này, đêm nay.

Ngày thứ ba, Hoắc Liên Ngao làm thủ tục xuất viện.

Tối nay họ lén chuồn ra khỏi nhà, tới rạp chiếu phim dưới lòng đất trong thành phố. Mỗi một thành phố có một nơi như vậy. Người của xã hội thượng lưu nghe tới thì ngơ ngác: Tôi chưa từng nghe nói tới nơi ấy. Còn những người dân bình thường khi nhắc tới thì rất hưng phấn, say mê kể. Nhưng thực tế thì sao, thực tế là cứ tới tối, nơi đây người giàu hay người

https://thuviensach.vn

nghèo đều có đủ, không ai quen biết ai nhưng chỉ vài phút sau là có thể thân tới mức bá vai bá cổ.

Bây giờ Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao đang ở một nơi như thế. Nơi nổi tiếng nhất ở đây là rạp chiếu phim dưới lòng đất, thường chỉ chiếu những phim cấm trẻ em dưới 18 tuổi.

Khi mua vé, cậu chủ Liên Ngao đã bị bại lộ. Tất cả đều phải xuất trình chứng minh thư nhân dân, phàm là dưới 18 tuổi đều không được ngoại lệ.

Khi đó Khang Kiều đứng bên cạnh Hoắc Liên Ngao. Cô mải ngắm nhìn những thứ mới mẻ mà không để ý tới tình huống này. Nhân viên bán vé là một người Malaisia, thường mắt rất lồi, mắt càng to trông càng dữ. Bị người đó trừng mắt, Khang Kiều lập tức rút chứng minh thư ra, nói: “Cháu hai mươi tuổi”.

Cô vừa dứt lời thì chàng trai trẻ xếp sau lưng Khang Kiều đã cười xấu xa. Vị đó vừa cười vừa nói với Khang Kiều: “Ban nãy cô vào tôi đã chú ý tới cô rồi. Cô tên là gì? Có thể cho tôi số điện thoại không? Chí ít thì với độ tuổi của mình, tôi có thể mua được vé cho cô xem bộ phim cô thích, tôi…”.

Cậu ta chưa nói xong, Hoắc Liên Ngao đã tung một cú đá. Sau đó anh kéo tay cô rời khỏi khu vực đó. Họ chạy men theo bãi đỗ xe, sau đó tới một siêu thị đêm bán đồ cao cấp. Cô đeo chiếc vòng tay anh mua mà nghe nói là vòng tay của phụ nữ thời La Mã cổ, ngồi trên chiếc ghế đẩu của vị họa sỹ vẽ tranh chân dung. Theo yêu cầu, hai mái đầu dựa sát vào nhau.

Họa sỹ là một người đàn ông cắt tóc ngắn vừa, khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt châu Á, rất dẻo miệng.

Trong lúc nói chuyện phiếm, họa sỹ hỏi tuổi của họ. Khang Kiều cảm nhận được rõ ràng cơ thể căng thẳng của Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

Sau đó anh thể hiện ngay vẻ ngang ngược, phẫn nộ của cậu chủ Liên Ngao: “Anh hỏi cái này làm gì? Anh cũng chú ý tới cô ấy khi cô ấy vừa xuất hiện phỉa không? Anh cũng muốn biết tên với số điện thoại của cô ấy chứ gì?”.

Ơ…

Họa sỹ ngơ ngác trước một loạt câu hỏi bắn pằng pằng của Hoắc Liên Ngao. Anh ta nhìn Khang Kiều, Khang Kiều cũng âm thầm lấy đầu gối huých Hoắc Liên Ngao. Cô ho khan vài tiếng rồi hắng giọng: “Tôi hai mươi, anh ấy…”.

Hoắc Liên Ngao khẩn trương cướp lời: “Tôi cũng hai mươi, chúng tôi vừa xem xong một bộ phim người lớn”.

Sau khi thản nhiên trả lời người họa sỹ, anh cầm một tập tranh lên, ngắn giữa Khang Kiều và người họa sỹ, lạnh giọng: “Hỏi han tới đây chấm dứt, đừng có huyên thuyên nữa, vẽ thì vẽ đi”.

Câu nói của Hoắc Liên Ngao khiến Khang Kiều từ lúc ra khỏi cửa hàng tranh là bắt đầu cười rũ, cô cứ thế cười tới tận bãi đỗ xe.

Ngồi lên xe rồi cô vẫn cười. Ngược lại hoàn toàn với cô là Hoắc Liên Ngao. Từ lúc ở đó ra, mặt anh cứ lầm lì. Khang Kiều càng cười, mặt anh càng căng ra.

Cuối cùng, không chịu được nữa, Hoắc Liên Ngao cầm một cuốn tạp chí đập lên đầu cô: “Có gì mà cười chứ?”.

Khang Kiều ngừng lại, bịt miệng, dùng tay che đi khóe miệng vẫn đang rướn lên.

“Không được cười nữa!” Hoắc Liên Ngao giận điên: “Khang Kiều, em cười lên trông như cô thôn nữ ngốc nghếch ấy”.

https://thuviensach.vn

Ồ! Cô buông tay, mím môi.

Khoảng một phút sau.

“Giận à?” Hoắc Liên Ngao dán sát mặt vào Khang Kiều.

Khang Kiều ngồi im.

Nhìn xung quanh với vẻ không tự nhiên, Hoắc Liên Ngao bấy giờ mới nói bằng ngữ khí miễn cưỡng: “Anh thu lại câu nói vừa rồi”.

Khang Kiều trừng mắt.

“Lại, lại dùng cái đôi mắt…” Nói tới đây, Hoắc Liên Ngao dừng lại, lát sau: “Thôi được rồi, anh sửa lại. Khang Kiều cười lên không giống thôn nữ ngốc nghếch mà giống thôn nữ đáng yêu”.

Khuôn mặt căng chặt dãn ra, đầu mày hơi nhíu lại cũng dãn ra, nhưng đôi môi thì vẫn mím lại.

Đến lượt anh nhíu mày.

Anh giơ tay sửa lại mặt cô, nhìn kỹ. Cô trừng mắt: Khốn kiếp, anh muốn làm gì!

Anh tiếp tục nhìn cô, nhìn mãi, nhìn mãi, dần dần trên mặt hiện lên vẻ không vui. Anh lên tiếng: “Nói thật, nghe được mấy câu như thế ở rạp chiếu phim, anh cảm thấy hơi vớ vẩn. Mấy lời đó chỉ nhắm vào những cô gái xinh đẹp thôi, cơ mà…”.

“Anh vừa phát hiện ra người ta nói cũng có lý đấy, hơn nữa…” Cậu chủ Liên Ngao cất giọng bực bội: “Hơn nữa càng lúc càng có lý hơn”.

Cũng tức là cậu chủ Liên Ngao đã thừa nhận cô là cô gái xinh đẹp rồi.

https://thuviensach.vn

Trong lòng vui như hoa nở, nhưng cô vẫn tham lam, muốn nghe anh nói ra những lời khen ngợi giống như lúc này. Thế là cô lại tiếp tục mím môi.

Nếu một giây trước Khang Kiều còn tưởng những lời vừa rồi của Hoắc Liên Ngao là muốn dỗ cô vui thì một giây sau cô liền hiểu những lời đó chẳng có chút thành ý nào.

Anh thật sự bực bội vì cô có thể đang sát lại gần danh hiệu gái đẹp. Như vậy càng tốt, thật đấy, bản thân cô thích như vậy hơn.

Nghe anh nói gì xem. Anh nói: “Đầu gỗ, em đừng quá đắc ý, mấy người đó vừa nhìn là thấy giống người thô lỗ và đơn giản”.

Cậu chủ Liên Ngao có thù ắt báo vì chuyện trong rạp chiếu phim đã liên tưởng tới lần đầu đánh nhau thảm bại của mình. Anh nói: “Đầu gỗ, anh phải nghĩ cách phá cái rạp chiếu phim đó”.

Không không, cô không muốn anh dính vào những rắc rối không cần thiết, nơi đó rất hỗn tạp.

“Không được!” Cô cao giọng.

“Sao?” Giọng Hoắc Liên Ngao còn cao hơn: “Không nỡ phá bỏ nơi thỏa mãn lòng chuộng hư vinh của em?”.

Shit!

“Em muốn năm sau anh đi cùng em, năm sau là anh mang chứng minh thư ra mua được vé rồi.” Khang Kiều nói nghiêm túc.

Anh nhìn cô: “Em rất muốn xem loại phim đó hả?”.

Cô gật đầu.

“Vậy đợi năm sau xem xong phim sẽ nghĩ cách.”

https://thuviensach.vn

Khang Kiều nhe răng cười, năm sau họ vẫn còn ở bên nhau.

Anh vỗ đầu cô, cười đáp lại.

Họ nhìn thấy nụ cười của mình trong mắt nhau, ngây ngô, khờ dại, có vẻ như hiểu biết rất nhiều nhưng thực tế là chẳng hiểu chuyện gì cả.

Tựa hồ, cô vẫn là cô gái lần đầu lén trộm giày cao gót của mẹ tham gia tiệc tùng, còn anh vẫn là chàng trai một ngày nào đó rút được thuốc lá từ trong áo vest của bố ra, lén hút trộm điếu thuốc đầu tiên…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Năm 2004 - 2005 (17)

Gặp lại Văn Tú Thanh lần nữa là một dịp cuối tuần sau khi Hoắc Liên Ngao xuất viện không lâu, vẫn ở câu lạc bộ bida đó.

Đó là một buổi gặp mặt khá nghiêm chỉnh. Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao đều tham gia với tư cách người nhà họ Hoắc. Người khởi xướng là Go Ara, tuần trước Cục du lịch Venezia vừa tặng huân chương thành phố cho cô ta.

Việc Go Ara chọn nơi đây làm địa điểm chúc mừng không khiến Khang Kiều cảm thấy bất ngờ chút nào, ngược lại chính Hoắc Liên Ngao khi nhận được thiếp mời lại hơi nhíu mày. Khi đó Khang Kiều ở ngay bên cạnh anh. Khi gập tấm thiệp lại, anh quay sang phía cô. Cô lập tức cúi đầu, họ không trao đổi bất cứ điều gì về địa điểm tổ chức buổi gặp mặt.

Khi tới trước cửa câu lạc bộ, Hoắc Liên Ngao vẫn không cố ý nói gì, cô cũng không hỏi gì, giống như chuyện từng xảy ra ở đây và cô gái tên Văn Tú Thanh kia đều chưa hề tồn tại vậy.

Cũng không biết là cố ý sắp xếp hay chỉ trùng hợp đơn thuần, trong số mười mấy người phục vụ họ tối nay có Văn Tú Thanh.

Giữa mười mấy nhân viên mặc đồng phục giống y hệt nhau, cao cũng xấp xỉ, Khang Kiều nhận ra cô ta ngay lập tức. Cô ta trang điểm nhạt hơn mọi người, có lẽ chỉ đơn thuần là tô chút son môi. Một khuôn mặt như thế trộn lẫn giữa mười mấy khuôn mặt lòe loẹt phấn son dĩ nhiên sẽ được người ta chú ý đầu tiên.

Ví dụ như Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

Dường như đã sớm biết đối tượng phục vụ của mình có anh, ánh mắt Văn Tú Thanh cũng thẳng thắn tìm kiếm anh không hề giấu giếm, khi tìm được rướn môi cười.

Nụ cười đó khiến Khang Kiều hơi ngơ ngẩn. Ừm, hóa ra đó là nụ cười của một cô gái mười bảy tuổi. Khang Kiều ngẫm nghĩ, cô chưa bao giờ cười như Văn Tú Thanh. Mẹ luôn nói với cô rằng: Phải biết cách kiểm soát cảm xúc của bản thân.

Chỗ ngồi của Khang Kiều được xếp bên cạnh Hoắc Liên Ngao. Ánh mắt Văn Tú Thanh tự nhiên chuyển từ anh sang Khang Kiều. Khi nhìn thấy cô, khuôn mặt cô ta cứng đờ lại, nụ cười tắt lịm đi nhanh chóng, biểu cảm viết đầy thấp thỏm bất an.

Đây là một câu lạc bộ cao cấp, một nhân viên trên mặt viết đầy hỉ nộ ái ố như thế chắc chắn không bao giờ được nhận. Sở dĩ cô ta có thể đứng đây đa phần là vì cậu chủ Liên Ngao.

Xem ra hành động hôm đó của cô thật sự đã khiến Văn Tú Thanh khiếp sợ. Cô xoa xoa mặt, nở một nụ cười đầy thiện chí với cô ta. Trước khi hoàn thành xong việc phục vụ và rời đi, Văn Tú Thanh vẫn còn quay đầu liếc nhìn cô, ánh mắt dè dặt.

Ánh mắt đó cũng khiến Khang Kiều không làm gì không được. Cô nghiêng đầu, thì thầm bên tai Hoắc Liên Ngao: “Nhìn thấy chưa, hôm nay em không hề ức hiếp cô ta đâu đấy”.

Anh nhíu mày, không nói không rằng, chỉ lãnh đạm nhìn cô một cái.

Thôi được, thôi được rồi, tự cô làm khó mình.

Địa điểm tụ tập hiện giờ của họ là căn phòng VIP lớn nhất trong câu lạc bộ, ngoại trừ không gian mở được cung cấp để chơi bời ra thì còn có gian phòng hình tròn được thiết kế hai tầng bằng kính ở giữa.

https://thuviensach.vn

Mười mấy người ở tầng cao nhất đều cực kỳ náo động, có quyền nói nhất. Họ hiểu rất rõ về nhau, thế nên trong buổi tụ tập quá nửa thời gian Hoắc Liên Ngao quay sang thì thầm với Khang Kiều, đồng thời thò tay vào trong váy cô. Ngoại trừ một người mới vào nét mặt tỏ ra kinh ngạc thì những người khác đều giả vờ không nhìn thấy. Quay mặt sang, Khang Kiều nhìn thẳng vào đôi mắt Go Ara, ánh mắt cô ta ít nhiều có ganh tỵ và căm hận, vì bình thường khi tham gia các bữa tiệc họ làm gì cũng hạn chế ở mức riêng tư.

Đây là lần đầu tiên Hoắc Liên Ngao có hành vi quá giới hạn với cô trước mặt những người này.

“Để anh nghĩ xem nào, phải gần một tuần chúng ta chưa quan hệ rồi ấy nhỉ, liệu em nhỏ lại không, hử?”

“Đáp án này ngày mai sẽ được trả lời, bác sỹ nói ngày mai anh có thể bơi lại rồi, em có biết như vậy nghĩa là gì không?”

Câu nói này trực tiếp khiến Khang Kiều nóng mặt.

“Chị gái của tôi đỏ mặt rồi, chuyện này không hay cho lắm. Em bảo lát nữa chúng ta có cần vào phòng vệ sinh không?”

Dù sao đây cũng là nơi công cộng, biết rõ có những chuyện phải có điểm dừng, ví dụ như cô phải hất tay anh ra, nhưng cổ tay cô khi đặt lên tay anh lại mềm nhũn, bất lực, đôi mắt sắp khép lại tới nơi. Giữa khe mắt ti hí, qua bờ tường bằng kính, Khang Kiều nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé đó. Giữa khung cảnh xa hoa này, cô ta đứng đó, tay cầm đĩa, có chút bối rối.

Cô lại mở mắt ra một chút, nói: “Liên Ngao, đừn như vậy, nếu phục vụ đi vào thì không hay đâu, đặc biệt là người không hiểu chuyện, cô ấy sẽ sợ đấy”.

https://thuviensach.vn

Cơ thể đang bò trên người cô hơi đờ ra chút, hơi thở nóng rực cũng dịu đi chút. Lát sau anh mới bỏ tay ra.

Những câu nói khiến người ta đỏ mặt khi nãy biến thành: “Nếu không làm được thì đừng nói mấy lời đẹp đẽ”.

Khang Kiều cảm thấy Hoắc Liên Ngao nói đúng. Khi đó cô đã nói những lời đẹp đẽ. Nhưng những lời đẹp đẽ đó ngay khi Văn Tú Thanh xuất hiện trong phòng VIP đã trở nên yếu ớt, bất lực, những khắc nghiệt mẹ di truyền cho cô cũng bám bụi.

“Bây giờ hối hận vẫn còn kịp. Chỉ cần em lên tiếng, anh có thể bảo họ đuổi việc cô ấy bất cứ lúc nào, còn bảo đảm cô ấy sẽ không bao giờ xuất hiện xung quanh em. Cần anh làm vậy không? Hm?”

Không nói câu nào, Khang Kiều chỉ đẩy vai Hoắc Liên Ngao. Anh trở về chỗ của mình, lát sau, anh lẳng lặng nắm lấy tay cô, kể cả khi Văn Tú Thanh bước vào vẫn không buông ra.

Trong gần năm phút Văn Tú Thanh phục vụ, Khang Kiều đã làm hai chuyện: Uống nốt nửa cốc nước soda còn lại của Hoắc Liên Ngao, và đẩy chiếc đĩa còn một nửa miếng bánh bơ Napoleon ra trước mặt Hoắc Liên Ngao, nói bằng giọng ngọt ngào: “Liên Ngao, ăn hộ em đi”.

Khi anh ăn nó, Khang Kiều đánh mắt nhìn Văn Tú Thanh. Văn Tú Thanh nhìn lần lượt từng người bạn của Hoắc Liên Ngao, giống như muốn tìm một chút kinh ngạc giống cô ta lúc này trên những gương mặt ấy.

Nhưng, họ người chơi vẫn chơi, người đánh game vẫn đánh game, người chọc ghẹo vẫn chọc ghẹo. Cuối cùng, Văn Tú Thanh nhìn lại Hoắc Liên Ngao, phát hiện anh không nhìn mình, cô ta cúi đầu, cùng đồng nghiệp đi ra. Lần này cô ta không quay đầu lại nữa.

https://thuviensach.vn

Một khúc xen ngang như vậy đã dẫn đến cuộc nói chuyện giữa đôi nam nữ trên hành lang tối mười mấy phút sau.

“Hoắc Liên Ngao, gần đây em có gọi điện nhưng anh không nghe mấy.”

“Gần đây tôi khá bận, mẹ cô khỏe hơn chưa?”

“Đỡ nhiều rồi, em gọi điện là muốn nói với anh chuyện này. Hoắc Liên Ngao, cảm ơn anh.”

“Tạm biệt.”

“Hoắc Liên Ngao!”

“Còn chuyện gì sao?”

“Em… Em có thể hỏi, có phải gần đây em đã làm chuyện gì chọc cho anh không vui không?”

“Vì sao lại nghĩ vậy?”

“Không phải… Là mẹ em hỏi em, em… Hoắc Liên Ngao, trước kia anh không như vậy. Trước kia, chúng ta chẳng phải rất tốt sao? Vì sao… bỗng nhiên lại lạnh nhạt với em như vậy?”

Khang Kiều đứng trong góc tối, yên lặng lắng nghe cuộc hội thoại giữa Hoắc Liên Ngao và Văn Tú Thanh. Văn Tú Thanh ấp úng nói: “Có phải, có phải vì… chuyện của học tỷ không? Chuyện hôm đó… có phải đã khiến chị ấy giận không, thế nên…”.

Vài giây sau, Khang Kiều mới nhớ ra “học tỷ” mà cô ta nhắc tới chính là mình.

“Cô nghĩ nhiều rồi, cô ấy không phải hạng người đó, cô ấy chẳng thèm để bụng đâu.”

https://thuviensach.vn

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Em cũng biết học tỷ không phải người như vậy.”

“Tạm biệt.”

“Hoắc Liên Ngao!” Văn Tú Thanh một lần nữa gọi giật anh lại.

Hoắc Liên Ngao dừng ở đó.

“Hoắc Liên Ngao, lúc trước anh nói chúng ta là bạn bè, bây giờ… bây giờ vẫn vậy chứ?”

“Đương nhiên.”

“Vậy… Vậy, Hoắc Liên Ngao, em có thể nói một chút suy nghĩ của em không?”

“Nói đi.”

“Anh… anh và học tỷ như vậy… như vậy không hay, trông, trông kỳ lắm. Họ… họ sẽ nói ra nói vào, không hay cho học tỷ.”

Giây phút đó, lời nói của Văn Tú Thanh khiến Khang Kiều đang uể oải đứng dựa vào tường bỗng chốc đứng thẳng dậy, mọi tư duy và các lỗ chân lông đều dựng đứng cả lên.

Cho dù biết đó là hoang tưởng, là chuyện không thể xảy ra nhưng giây phút đó, Khang Kiều vẫn có chút chờ đợi: Liên Ngao, nói với cô ta đi, cho cô ta biết đi.

Rất lâu, rất lâu sau, Khang Kiều chỉ đợi được câu tạm biệt của anh.

Cô dựa lưng vào tường, cảm thấy nực cười vì suy nghĩ ban nãy của mình. Hoắc Liên Ngao không lời Văn Tú Thanh rằng: “Cảm ơn đã nhắc nhở, sau này tôi sẽ chú ý” là đã phá lệ rồi.

https://thuviensach.vn

Văn Tú Thanh đứng đó nhìn người quay lưng rời đi. Bóng anh vừa gầy vừa dài, từng bước từng bước rời xa tầm mắt của cô ta. Cô ta nói theo cái bóng: “Hoắc Liên Ngao, mẹ em hỏi khi nào anh có thể tới thăm bà?”.

Làm như không nghe thấy, anh đi vào phòng VIP.

Khi buổi tụ tập kết thúc đã là nửa đêm. Hoắc Liên Ngao lái xe, Khang Kiều ngồi trên ghế lái phụ. Từ lúc rời khỏi đó tới giờ, họ chưa nói với nhau câu nào. Khang Kiều dứt khoát nhắm mắt lại, sau khi cô chợp mắt một lát, chiếc xe đã đi vào con đường ven biển. Qua cửa sổ, những du thuyền và ánh đèn của những con thuyền trên biển chập chờn, mông lung.

“Em đã nghe trộm anh và Văn Tú Thanh nói chuyện.” Nhìn những đốm lửa lập lòe ấy, Khang Kiều nói.

Thật ra Khang Kiều cũng không biết thế có gọi là nghe lén không. Sau khi ra khỏi phòng VIP, cô chỉ muốn tìm một chỗ để không bị quấy rầy, hít thở chút không khí trong lành mà thôi. Sau đó rất không may, Hoắc Liên Ngao và Văn Tú Thanh cũng ra góc đó. Theo thông lệ thầy cô dạy, cô phải tránh mặt, nhưng giây phút đó chân cô cứ như bị bám rễ vậy.

“Thế nên?”

“Không có gì.” Cô nhướng mày, gượng cười: “Nhưng em cảm thấy đàn em của em hơi ngốc, lại đi nhắc anh câu đó. Em đoán mấy đồng nghiệp của cô ta có vài người đoán được quan hệ giữa chúng ta, có thể thấy cô ta ngốc hơn đồng nghiệp của mình nhiều”.

Khang Kiều những tưởng lời nói của mình sẽ khiến cậu chủ Liên Ngao buông một tràng cảnh cáo. Nhưng không, bầu không khí trong xe cũng như bờ biển ngoài kia, nặng nề, trầm mặc.

Thế là Khang Kiều lại nói: “Em cảm thấy anh vẫn không nên để cô ta làm việc ở nơi đó, mấy nơi như vậy…”.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều còn chưa nói hết câu, chiếc xe đã nghiêng sang trái. Cú nghiêng đột ngột khiến đầu Khang Kiều đập mạnh vào cửa kính.

Chiếc xe rời khỏi con đường ven biển hướng về phía chợ lớn. Tốc độ đó khiến Khang Kiều tim đập chân run, chỉ sợ Hoắc Liên Ngao cho xe bay xuống biển luôn.

Cuối cùn, giữa tiếng hét của Khang Kiều, chiếc xe dừng lại. Khang Kiều ngồi đó thở dốc. Sau khi điều chỉnh lại nhịp thở, cô đánh mắt ra ngoài. Vừa nhìn, cô đã thấy hơi đau đầu, lại là bến cảng đó, lại là cuối tháng bảy không một bóng người. Ở nơi đây, cô đã từng khiến anh vui vẻ bằng những kỹ xảo trúc trắc ngây ngô do chính anh hướng dẫn. Có điều, khung cảnh đó dường như đã ở một năm tháng nào xa xôi lắm. Cô của bây giờ mang theo một khuôn mặt xuất hiện điển hình trong các bữa tiệc, trang điểm cầu kỳ, từ khuyên tai tới túi xách, giày dép đều không được mắc lỗi.

Trong lúc mơ màng, dây an toàn của cô bị tháo ra. Khuôn mặt gần trong gang tấc đầy giận dữ. Anh kéo tuột cô xuống xe. Cô bị anh kéo tới trước cửa sau rồi đẩy vào trong. Cùng với tiếng đóng cửa rất mạnh, anh đã hoàn thành xong một loạt động tác: Tay giữ vạt váy của cô, nó bị xé thẳng ra, vết rách kéo thẳn từ vạt váy tới gần cổ. Anh lấy gối dặt sau eo cô, rồi một tay khóa hai tay cô lại, tay kia kéo lớp chắn mỏng manh cuối cùng xuống. Anh ép cô gác chân lên vai mình. Cú đâm của anh rất đau, tới nỗi cô chảy nước mắt, tới nỗi cô muốn tìm đại một thứ gì đó đập thẳng vào gáy anh, nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Cô thậm chí còn không dám giãy giụa, cô sợ sẽ động vào vết thương của anh, khiến anh lại phải nhập viện thì không hay. Đó là một nơi xui xẻo. Mỗi một nhịp của anh đều như đang trừng phạt cô, đều khiến cô đổ mồ hôi lạnh. Cô nhắm mắt lạnh, giấu mặt ra phía sau xe.

Lúc này cô không muốn anh hôn môi mình chút nào. Nhưng tâm tư của cô đã bị anh đoán trúng. Cô quay mặt đi để môi anh trượt khỏi môi mình.

https://thuviensach.vn

Thế rồi cô nghe được tiếng anh kìm nén. Chạm phải vết thương rồi ư?

Khi anh tìm kiếm môi cô lần nữa, cô không còn tránh né. Khi môi anh quyến luyến muốn rời đi, cô lại không muốn, cứ níu chặt lấy rồi dùng răng cắn.

Trong xe, hai cơ thể ướt đẫm mồ hôi chồng lên nhau. Cả hai đều run lên từng cơn. Giây phút thăng hoa, anh hỏi cô: “Rốt cuộc em muốn anh phải làm gì đây?”.

Ban nãy chẳng khác gì một cuộc chiến tranh, nguyên thủy, thô bạo. Thứ đọng lại trong khóe mắt cô lúc này đã không thể phân biệt rõ là nước mắt hay mồ hôi nữa.

Giây phút này, anh và cô như hai con nhím đêm đông, cứ lại gần nhau là cả hai sẽ mệt mỏi, thương tích đầy mình, nhưng không lại gần nhau chúng lại nhung nhớ sự ấm áp mỗi khi được nép vào nhau.

Đêm càng về khuya, chiếc xe đi vào trung tâm thành phố. Cô và anh vẫn lặng im như thế. Có lẽ một số cảm xúc đã hóa thành mồ hôi dày đặc bốc hơi bay đi mất rồi. Từ xa, Khang Kiều chỉ tay vào tấm biển quảng cáo của hiệu thuốc 24 giờ, bảo Hoắc Liên Ngao đỗ xe ở đó.

Anh làm theo, hỏi cô định làm gì.

“Mua thuốc.” Cô rầu rĩ trả lời.

“Mua thuốc làm gì?” Anh hỏi, ngữ khí bỗng trở nên căng thẳng: “Em thấy chỗ nào không khỏe hả?”.

“Không phải kỳ an toàn, ban nãy anh không bảo vệ.”

Câu nói của cô khiến anh mất tự nhiên. Anh ngừng một lát, rồi nói: “Để anh đi mua cho”.

https://thuviensach.vn

Lát sau, anh xách túi đồ quay về. Khang Kiều đón lấy, không buồn xem. Chiếc xe tiếp tục đi thẳng. Đi được một lát, Hoắc Liên Ngao lại cho xe dừng lại.

“Sao vậy?”

“Em không mở ra xem à, xem có mua nhầm không.”

Làm gì có ai mua nhầm thuốc tránh thai cơ chứ. Nhưng Khang Kiều vẫn ngoan ngoãn làm theo. Chiếc hộp hình vuông nhỏ bé thu hút sự chú ý của cô. Sau khi nhìn rõ, khuôn mặt cô bỗng ửng hồng. Gã khốn này, mua thứ kỳ quái gì vậy, hơn nữa sao anh lại biết mua thứ này.

“Không phải anh mua đâu, anh cũng không biết tại sao có nó nữa.” Giống như nghe được tiếng lòng cô, anh nói.

Tiếp theo, Hoắc Liên Ngao ngại ngùng nói với Khang Kiều, nhân viên ở đó nhìn thấy môi anh bị cắn rách nên đã đề nghị. Anh suy nghĩ kỹ rồi cũng chấp nhận.

Anh ấp úng: “Tối nay, anh đúng là hơi thô lỗ. Anh nghĩ, chắc anh làm em đau rồi. Nhân viên đó nói, bôi… bôi thuốc đó vào sẽ dễ chịu hơn”.

Nghe xong, khuôn mặt Khang Kiều lại nóng rần lên. Khi anh ấp úng hỏi cô “Có đau không”, cô cũng ngượng ngập trả lời “Hơi hơi”.

Hơi hơi cái gì chứ, bây giờ chân cô còn run lên đây.

Bầu không khí trong xe trở nên gượng gạo. Lát sau, anh đón lấy chiếc hộp vuông trong tay cô, mở nắp.

Nhìn biểu cảm nghiêm túc của anh, Khang Kiều bỗng cảm thấy đại sự chẳng lành.

“Làm… Hoắc Liên Ngao, anh định làm… làm cái gì đấy?”

https://thuviensach.vn

“Nhân viên kia nói, bảo anh bôi cho em, sẽ tốt hơn.”

Shit! Cậu chủ Liên Ngao thật là dễ lừa. Nhân viên kia nhất định vừa đoán tuổi của Hoắc Liên Ngao vừa âm thầm giở trò rồi.

Cô giật lấy, đỏ mặt nói: “Không cần, để tự em”.

Hai giờ sáng, chiếc xe đi vào garage. Xuống xe, anh đi trước, cô đi sau, không ai nói gì. Tới tận dưới gốc cây, anh mới gọi cô.

Lúc đó họ đang đi về phòng của riêng mình. Nghe tiếng “Khang Kiều”, cô dừng bước. Lát sau, anh ôm lấy cô từ phía sau.

“Đầu gỗ, chúng ta làm hòa nhé, như trước ấy.”

Sao? Thì ra không chỉ mình cô có cảm giác, anh cũng nhận ra. Có thứ gì đó mơ hồ trong số phận đã hình thành. Hoắc Liên Ngao xưa nay không phải người vô duyên vô cớ đi giúp đỡ ai. Điểm này cô hiểu rõ, anh càng hiểu rõ.

Bây giờ anh cũng sợ rồi phải không?

“Chúng ta làm hòa nhé? Giống như trước kia, nhé?”

Cúi đầu xuống, cô nhìn thấy cúc măng séc màu xanh dương của anh, rất đẹp. Cô đặt tay mình lên đôi tay đang vòng quanh eo, gật đầu.

Khang Kiều biết sau cái gật đầu ấy, cô bắt buộc phải kiểm soát một số cảm xúc. Cô phải khiến thần kinh của mình thô hơn một chút, cố gắng đừng chú ý tới những tiểu tiết nhỏ, quên hết những chuyện tối nay xảy ra trong câu lạc bộ đi.

Hãy quên rằng Hoắc Liên Ngao vừa nhìn đã nhận ra chiếc khuyên tai rơi dưới sàn là của Văn Tú Thanh, hãy giả vờ không nhìn thấy anh lẳng lặng

https://thuviensach.vn

nhặt nó lên, giả vờ không biết trước khi về anh đặc biệt giao lại cho quản lý, để quản lý trả nó cho chủ nhân.

Như vậy cũng tốt, người thần kinh thô sẽ bớt phiền não.

Hãy coi như anh chỉ bị lạc lõng một thời gian ngắn, anh chỉ tò mò về cô gái tên Văn Tú Thanh đó thôi. Cô ta đối với anh chỉ là một nhân tố mới mà thôi.

Bây giờ cô đã hai mươi tuổi rồi, không lâu trước kia đã làm lễ trưởng thành, cô phải dần dần học xử lý tình cảm theo cách của người lớn.

Đầu tháng tám, con trai con gái trong thành phố đều bàn luận về cơn mưa sao băng chòm sao Anh Tiên sắp đổ bộ. Đó là cơn mưa lớn nhất vào mùa hè trong thế kỷ này.

Vì địa điểm quan trắc tuyệt vời nhất nằm ở núi Bakun Dam nên đám phóng viên từ sớm đã truyền thông rầm rộ cho chủ đề này, tới mức trở thành một trào lưu thiên văn. Hoắc Liên Ngao là một người yêu thích thiên văn, anh và bạn bè đã chuẩn bị từ trước, chỉ còn đợi ngày 10 tháng 8 tới.

Để tìm được vị trí quan sát tuyệt vời, Hoắc Liên Ngao và bạn bè quyết định mùng 9 tháng 8 sẽ lái xe tới núi Bakun Dam. Cứ như vậy, hàng trăm người hành hương lên núi. Khang Kiều cũng nằm trong số đó, giữa trưa họ đã tới địa điểm tập kết.

Tại đây, Khang Kiều nhìn thấy một khuôn mặt cô không muốn gặp lắm.

Vẫn là cảm giác như buổi tối hôm đó ở câu lạc bộ, lần này Văn Tú Thanh cũng không tô son môi đậm màu, mang khuôn mặt mộc mở to mắt ngước nhìn hoàn cảnh môi trường xung quanh. Cô ta buộc tóc đuôi ngựa, mặc chiếc váy mà đi bất kỳ sạp hàng lề đường nào cũng có thể mua được.

Cô ta đứng đó, bé nhỏ, trông không có gì bắt mắt.

https://thuviensach.vn

Nhưng chính một hình tượng như thế lại hấp dẫn không ít đám con trai. Các cậu chủ ngày ngày giao thiệp với hoa hồng lúc này đã nhìn thấy vẻ đẹp của bách hợp. Ánh mắt họ không còn nhìn những đôi môi to son đỏ chót nữa mà lựa chọn một bờ môi không tô gì, ánh lên chút ánh sáng tự nhiên nhạt nhòa.

Khang Kiều nghĩ, những người này bây giờ nhất định đang nghĩ: Cánh môi tự nhiên ấy khi ngậm vào miệng chắc là rất ngọt.

Cô nhướng mày, vô thức tìm kiếm Hoắc Liên Ngao.

Lúc này đây, nơi Hoắc Liên Ngao đang nhìn khiến Khang Kiều rất không vui. Không, là bất lực. Mong là Hoắc Liên Ngao không có suy nghĩ như đám bạn của mình.

Hít sâu một hơi, Khang Kiều tự nhắc nhở mình, thần kinh phải thô.

Khi nhìn lại Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều cảm thấy lúc này cậu chủ Liên Ngao thật ra không nhìn Văn Tú Thanh mà đang nhìn Tiểu Hắc của anh, Văn Tú Thanh chỉ trùng hợp đứng bên cạnh Tiểu Hắc mà thôi.

Cô bước qua, chắn tầm nhìn của anh, sau đó cô thấy anh di chuyển tầm nhìn lên mặt cô, lòng chợt thấy hoang mang.

Liên Ngao, xin anh, đừng nhìn lên môi em. Em rất sợ sự so sánh đó, vì môi em bây giờ cũng tô son.

Nhưng…

Cô nhanh chóng quay đầu đi, né tránh ánh mắt Hoắc Liên Ngao. Thế rồi Khang Kiều nhìn thấy Go Ara. Giống như Khang Kiều đoán, Văn Tú Thanh ngồi xe của Go Ara tới đây.

https://thuviensach.vn

Chạm phải ánh mắt cô, Go Ara mỉm cười, như một kẻ đi săn đã giăng sẵn bẫy.

Sau khi được nhìn thấy cơn mưa sao băng đó ngày 11 tháng 8 họ rời khỏi Bakun Dam.

Trên đường trở về, Hoắc Liên Ngao nói nhiều hơn bất kỳ lúc nào, đến nỗi Khang Kiều cảm thấy người đang lái xe bắt đầu trở nên xa lạ. Anh đang sợ sự im lặng này sẽ khiến hai người họ gia tăng cảm giác xa cách ư?

Thế là anh bắt đầu nói không ngừng, cả những chủ đề mà cậu chủ Liên Ngao không sở trường.

Cậu chủ Liên Ngao thế mà đã học được điệu nói năng đưa đẩy của đám bạn, từ ngữ khí, thanh âm đến biểu cảm đều khiến Khang Kiều chực ngủ gật.

Cô dứt khoát nhắm mắt lại.

Tất cả cũng chỉ mới hai ngày thôi mà.

Thứ Sáu, ngày nhập học theo thường lệ, ngày thứ ba kể từ khi Khang Kiều từ Bakun Dam trở về. Vừa về tới nhà, Khang Kiều đã nghe Hoắc Tiểu Phàn nói anh Liên Ngao gặp chuyện, địa điểm là bên bể bơi. Khang Kiều tim đập chân run chạy về phía đó.

Khoảng giữa trưa, bể bơi không một bóng người, xung quanh càng yên ắng càng khiến Khang Kiều hoang mang. Cô cất giọng run run gọi tên anh.

Từ phía lùm cây có âm thanh vọng tới, là giọng Hoắc Liên Ngao, dường như rất đau khổ khiến người ta thắt lòng. Vừa chạy tới đó, đã có một bàn tay từ sau cây kéo cô. Cô chưa kịp hoàn hồn cả người đã bị cố định trong vòng tay anh. Sau khi chắc chắn anh không sao cả, cô bắt đầu cắn anh, ban đầu khá mạnh, sau đó thì như đang gãi ngứa.

https://thuviensach.vn

Về sau, cô bắt đầu giãy ra.

Cuối cùng, cô mệt mỏi dựa vào lòng anh.

“Vì sao mấy hôm nay lại tảng lờ anh?”

“Em không có.”

“Đầu gỗ, anh đang nghi ngờ thật ra em đang nghĩ cách trốn khỏi anh.”

“Đừng nói linh tinh.”

Anh bắt đầu thở dài.

“Đầu gỗ, lâu lắm rò anh không nghe thấy em nói như vậy.”

Trước đây cô luôn nói như vậy với anh, đó là chuyện rất lâu, rất lâu rồi. Lúc đó thế giới của cô chỉ có chút xíu: Mẹ vui vẻ hơn một chút, Tiểu Phàn khỏe mạnh trưởng thanh và cô sớm kiếm được tiền.

Sau câu nói đó của Hoắc Liên Ngao, họ đồng loạt im lặng.

Đây là địa bàn của cậu chủ Liên Ngao, không ai được phép tùy tiện xâm nhập. Lá sen to như chiếc quạt của con nít, hết tầng nay tới tầng kia, hết phiến này tới phiến khác như một lớp chắn tự nhiên. Dưới phiến lá là những vạt cỏ nhỏ mềm mại. Trên người cô vẫn là bộ đồng phục trường nữ sinh. Sau vài lần giãy giụa vô hiệu, cô nằm đó nhìn anh vén váy mình lên. Cũng không biết là vì không cam tâm hay nguyên do nào khác, cô bỗng ngăn cản anh. Đôi tay anh hai hôm trước đã từng che ô cho cô gái khác.

Ngày mùng 10 tháng 8, cơn mưa bất ngờ tới buổi sáng sớm. Họ đang ăn sáng ngoài trời, trước đó cô và anh đang ngồi cùng nhau.

Cơn mưa bất chợt khiến hàng trăm người rối loạn. Cốc sữa bò bị lật đổ, bánh bí đao bị giẫm nát. Đám con trai nhanh trí quay về lều tìm ô cho bạn

https://thuviensach.vn

gái của mình, hoặc là ga lăng che ô cho ai đó.

Khang Kiều cũng tìm được ô.

Sau khi tìm được ô, cô phát hiện không thấy Hoắc Liên Ngao đâu. Mưa vẫn đang rơi. Đi vài vòng Khang Kiều mới bắt gặp anh đang cầm ô, đi ra từ một căn lều khác, đưa ô cho một người khác. Cô nhe răng đuổi theo, cô phải bắt cậu chủ Liên Ngao che ô cho mình.

Nhưng không biết vì sao hôm đó cô lại nhìn thấy cảnh tượng ấy. Rẽ qua một bức tường, Khang Kiều thấy Hoắc Liên Ngao và Văn Tú Thanh. Văn Tú Thanh đứng dưới tán ô của Hoắc Liên Ngao.

Giây phút đó, Khang Kiều cảm thấy rất tệ, tệ như bữa sáng. Cô nhìn thấy Hoắc Liên Ngao rót nước cho Văn Tú Thanh, động tác tự nhiên.Văn Tú Thanh cứ thế nhấp từng ngụm một bằng đôi môi không tô son của mình.

Dưới sự kiên trì của Khang Kiều, Hoắc Liên Ngao cũng không tiếp tục nữa. Như cảm nhận được tâm trạng của cô, anh chỉ tỉ mỉ hôn cho tới khi cô mệt mỏi.

Cô thoát ra khỏi lòng anh, nhìn bầu trời qua bờ vai anh.

Trời xanh thật, xanh tới nỗi tự nhiên cô thấy bi thương.

Bầu trời trên Bakun Dam cũng xanh thế này, đám mây cũng từng đóa từng đóa, trong suốt, sáng rực, khiến người ta dễ dàng liên tưởng tới những gì thuần khiết.

Thuần khiết…

Liên Ngao, anh biết không? Em đã nhìn thấy anh che ô cho cô ta. Lúc ấy em đứng đó, nhìn trộm. Nước mưa đã làm ướt váy em, tóc nữa.

https://thuviensach.vn

Liên Ngao, em đã nhìn thấy anh mua nước ngọt cho cô ta. Liên Ngao, có vài lần ánh mắt anh vòng quanh chiếc váy của cô ta. Lúc đó, rõ ràng chiếc váy của em rực rỡ hơn cô ta gấp vạn lần. Anh không biết em vì chiếc váy đó đã lén chuồn xuống núi. Núi rất cao, chân em còn bị trẹo.

Liên Ngao, em còn nhìn thấy anh đưa tay cho cô ta trên bậc thềm ấy. Bản thân em cũng ở trong hàng ngũ ấy, chỉ cách mấy người đằng sau cô ta, chỉ là anh không nhìn thấy em. Khi đó em đã buồn đến rơi nước mắt.

Thật ra, điều khiến em buồn hơn cả là vì sao em lại dễ dàng rơi nước mắt như thế. Em rõ ràng là một người không thích khóc cơ mà.

Liên Ngao, giờ hình như em lại khóc rồi. Anh xem, nước mắt cũng không biết chúng chui vào mắt em khi nào. Hai giọt lệ long lanh, cuối cùng vì lòng quá ấm ức mà rơi xuống.

Có điều, vì sao anh không nghe thấy những ấm ức trong lòng em.

Ngày xưa em cũng như Văn Tú Thanh, ghét phải tô son lên môi mình. Nhưng anh có biết không, lớp son đó đối với em như thuốc phiện, vì em luôn mơ về buổi chiều đầy máu đó, mơ thấy mẹ em.

Cô gái tô son lên môi mình, thật ra, thật ra đã rất cố gắng học cách lãng quên.

Tất cả những chuyện này anh đều không biết.

Trời vẫn đang đung đưa.

Bầu không khí xung quanh bắt đầu có mùi cỏ xanh nhàn nhạt. Vài vạt cỏ dính lên đuôi tóc cô, vài vạt bị mồ hôi làm khô lại trên người cô, một ít dính chặt vào da thịt. Anh nhìn cô say đắm, dùn đầu lưỡi cuốn hết chúng đi. Đúng lúc này ánh nắng hắt xuống qua phiến lá, cô nhìn thấy mình cũng rất đẹp.

https://thuviensach.vn

Vài tối sau đó, Khang Kiều đều tới phòng Hoắc Liên Ngao. Cô là một cô gái thần kinh thô, cô phải quên hết những chuyện không hay đó đi.

Cô dường như đã quên thật.

Khang Kiều nghĩ nếu không có chuyện xảy ra lúc hoàng hôn này, chưa biết chừng cô sẽ quên hẳn.

Buổi chiều ngày 17 tháng 8, Khang Kiều một lần nữa nhìn thấy Hoắc Tiểu Phàn như một quả bóng lăn từ trên cầu thăng xuống.

Người đẩy Hoắc Tiểu Phàn là Văn Tú Thanh. Không nghi ngờ gì hết, Khang Kiều thẳng tay tát cô ta.

Ba tiếng đồng hồ sau, cô bỏ nhà đi lần thứ hai trong đời. Lần đầu tiên là vì dấu tay mẹ in trên má.

Lần thứ hai cũng không khác mấy. Mặt cô cũng in một dấu tay của người khác. Nhưng lần này không phải mẹ, là người trong lòng, là người đã chiếm cứ trái tim cô, người đã khiến linh hồn cô say đắm.

Cái tát đó mang tới cho Khang Kiều nỗi đau chưa từng có. Vì giây phút đó, cô cuối cùng cũng hiểu ra, cuối cùng cũng thừa nhận một sự thật.

Cô đã yêu Hoắc Liên Ngao.

Yêu đến không còn thuốc chữa.

Mang theo dấu tay của anh, Khang Kiều đứng ở đầu đường, rơi nước mắt trong im lặng, chúng nhỏ từ hốc mắt vào tận trong tim.

Gió đêm thổi qua, trái tim run rẩy, giật từng cơn, từng cơn…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Năm 2004 - 2005 (18)

Bốn giờ chiều ngày 17 tháng 8, gia sư tại nhà của Hoắc Tiểu Phàn nói với Khang Kiều rằng thằng bé lại viện cớ đi vệ sinh để chuồn mất.

Khang Kiều không tìm được nó ở nơi bình thường nó hay đến. Khoảng bốn rưỡi, người làm nói với cô rằng Hoắc Tiểu Phàn và bạn của cậu chủ Liên Ngao đang chơi ở đình nghỉ mát của biệt thự chính.

Đám bạn của Hoắc Liên Ngao đều là những người gió chiều nào xoay chiều ấy. Cùng với việc Hoắc Chính Khai công khai thanh minh, thái độ của họ với Tiểu Phàn cũng tốt lên rõ rệt, thế nên Khang Kiều cũng không lo lắng lắm.

So với đình nghỉ mát trong vườn, đình nghỉ mát của biệt thự chính có quy mô lớn hơn nhiều. Hoắc Chính Khải thi thoảng còn tổ chức các buổi trà đàm đạo với bạn làm ăn tại đó. Qua bóng cây, Khang Kiều nhìn thấy Hoắc Tiểu Phàn từ xa.

Hoắc Tiểu Phàn trông giống như đang nói chuyện với ai đó. Từ ngôn ngữ cơ thể múa may quay cuồng của nó, có thể thấy người này có lẽ rất được lòng nó. Hoắc Tiểu Phàn rất hiếm khi dùng thái độ đó nói chuyện với ai.

Cảm thấy tò mò, Khang Kiều đi tìm người đang nói chuyện với Hoắc Tiểu Phàn, tiếc là họ bị cây cột ở giữa che mất, chỉ để lộ đôi tay.

Từ đôi tay đó, cô phán đoán được người nói chuyện với nó có lẽ là con gái, hơn nữa là loại con gái nhỏ người.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều hình dung trong lòng, đầu óc mơ hồ xuất hiện một gương mặt.

Gương mặt đó khiến Khang Kiều cảm thấy hơi bực bội. Cô ghét khuôn mặt đó chốc chốc lại tới quấy rầy mình. Đi qua vài cây cau, cô tới con đường nhựa nhỏ dẫn thẳng tới đình nghỉ mát.

Con đường thẳng tắp, cuối con đường là cầu thang đi lên đình, bóng cây đã thực sự đạt hiệu quả che chắn kín đáo. Đình nghỉ mát thông thường sẽ cao hơn mặt đất khoảng hơn hai mét, có cầu thang nối liền.

Cô đi vào con đường nhỏ, theo bản năng đi tìm kiếm cầu thang. Cô men theo cầu thang đi lên. Vừa nhìn, Khang Kiều đã giật mình thót tim.

Có một đôi tay mảnh dẻ đang để lên bờ vai Hoắc Tiểu Phàn làm động tác đẩy ép. sau lưng Hoắc Tiểu Phàn là cầu thang! Chỉ trong giây lát đó, cơ thể Hoắc Tiểu Phàn chịu trọng lực ngửa ra sau. Trong vô thức Khang Kiều dang hai tay, muốn đón, nhưng sao có thể, tay cô quá ngắn, cầu thang quá dài.

Thêm một lần nữa, Khang Kiều giương mắt nhìn cơ thể Hoắc Tiểu Phàn như một quả bóng da lăn xuống cầu thang. Một nhịp, hai nhịp.

Cô nhào tới.

Cơ thể mềm oặt của nó được cô ôm vào lòng. Sắc mặt Hoắc Tiểu Phàn trắng nhợt, may mắn là đôi mắt nó vẫn mở, may mắn là nó vẫn có thể nói chuyện.

Anh dùng âm lượng cực nhỏ để nói: “Chị, em không sao”.

Dường như để chứng minh, nó dùng tay xoa nước mắt và mồ hôi trên mặt Khang Kiều, sau đó cô nhìn thấy cánh tay nó vì quẹt vào lan can cầu thang mà bị thương.

https://thuviensach.vn

Qua kẽ ngón tay, Khang Kiều nhìn thấy Văn Tú Thanh đứng trên đình nghỉ.

Trên đó chỉ có mình cô ta!

Thế nên chính Văn Tú Thanh đã đẩy Hoắc Tiểu Phàn xuống!

Có phải cô gái trông không hề có lực sát thương đó thật ra đang âm thầm oán hận cô sau những lần bị bẽ mặt giữa chốn đông người? Thế nên cô ta trút giận lên người Tiểu Phàn? Phải vậy không?

Đặt Hoắc Tiểu Phàn sang một bên, Khang Kiều đứng dậy, cuộn chặt tay lại, đi từng bước lên cầu thang.

Đi hết, Khang Kiều đứng trước mặt Văn Tú Thanh.

Văn Tú Thanh mặt tái nhợt, miệng lắp bắp như muốn nói gì đó. Cô giơ tay tát thật đau lên khuôn mặt cô ta.

Nếu nói sức lực tiềm ẩn trong người Khang Kiều khoảng 100kg thì cái tát đó đã dùng sức vượt quá giới hạn cơ thể cô.

Tiếng bạt tai giòn tan vang dội, khiến tất cả những con chim đang nghỉ xung quanh đình giật mình thức giấc, cũng khiến Văn Tú Thanh giật lùi lại mấy bước. Trong lúc lùi ra sau, cô ta làm rớt một bên dép lê, giỏ hoa quả trong tay cũng rơi xuống đất, có vài quả cam tươi lăn lông lốc.

Một cái tát dĩ nhiên là chưa đủ, Khang Kiều lại giơ tay kia lên. Tay vừa rồi của cô không còn sức, bây giờ tay này tốt hơn một chút.

Tốt nhất là mỗi bên ăn một cái tát để mặt cô ta sưng lên như cái đầu heo.

Bàn tay cô khựng lại vì tiếng hét của Văn Tú Thanh, sau đó Khang Kiều nhìn thấy ngọn đèn thủy tinh trên trần nhà đình nghỉ mát vỡ toang, cùng lúc đó, Khang Kiều nhìn thấy cả một mảng thủy tinh dưới đất, và…

https://thuviensach.vn

Đôi chân trần của Văn Tú Thanh đã giẫm lên mảng thủy tinh.

Trái tim cô rơi xuống. Kết hợp biểu cảm ấm ức ban nãy trên khuôn mặt Văn Tú Thanh, Khang Kiều đã đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Ban nãy, có lẽ Hoắc Tiểu Phàn đứng ở vị trí này. Khi cái đèn sắp rơi xuống thì thủy thủ mặt trăng đã nhanh tay đẩy thằng bé ra, tránh cho nó bị thương. Vậy mà trong mắt Khang Kiều cảnh này lại trở thành vì ân oán cá nhân mà Văn Tú Thanh đẩy Hoắc Tiểu Phàn xuống.

Xem ra cô đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi. Giây phút đó Khang Kiều sầu não vô cùng, cho dù người này là Văn Tú Thanh.

Chiếc đèn rơi dưới đất phải năng tới mười cân. Nếu nó đè lên người Tiểu Phàn thì chết chắc, rõ ràng nghiêm trọng hơn việc nó bị lăn xuống cầu thang.

Đây là lỗi của cô, bao gồm cả cái tát nữa. Cô nghĩ cô sẽ không nói cảm ơn Văn Tú Thanh, bây giờ mà nói cảm ơn sẽ trở thành vừa đấm vừa xoa, ngược lại xin lỗi sẽ có ý nghĩa thực tế hơn.

Thế là cô khẽ lên tiếng: “Xin lỗi cô”.

Khuôn mặt gần trong gang tấc vẫn không có chút phản ứng, chắc hẳn cô ta vẫn đang chìm trong sự chấn động của cái tát vừa rồi.

Hít sâu một hơi, cô muốn nói thêm gì đó, ví dụ như: Đều là lỗi của tôi, tại tôi nhỏ nhen.

Nhưng Khang Kiều còn chưa kịp nói ra, nước mắt của Văn Tú Thanh đã tuôn không ngừng. Ban nãy còn không có giọt nào, sao giờ đã lã chã rồi. Cô ho khan mấy tiếng, định nói nhưng cùng với tiếng bước chân phía sau, Khang Kiều cũng đoán được hàng nước mắt bất ngờ của Văn Tú Thanh rồi.

https://thuviensach.vn

Ấm ức.

Vốn dĩ có lòng tốt làm chuyện mạo hiểm nhưng vô duyên vô cớ lại bị ăn tát, dĩ nhiên sẽ rất tủi thân. Khi sự tủi hổ ấy gặp phải người trong lòng tự nhiên nước mắt sẽ trào ra.

Ừm, Khang Kiều nhớ ra tay mình vẫn còn đờ đẫn trong không trung. Cô thu tay về, đứng đực ra đó.

Khi Hoắc Liên Ngao tới bên cạnh Khang Kiều, tay cô buông phía trước, ánh mắt vô thức nhìn những hàng cây che kín đình nghỉ mát. Cơn mưa buổi sáng khiến xung quanh xanh mát hẳn ra. Cô thất thần nhìn chúng, cho tới khi nghe thấy Hoắc Liên Ngao khẽ hỏi bên tai: “Đánh đau tay chưa?”.

Thanh âm ấy khiến Khang Kiều bỗng có chút ngơ ngẩn, giống như khi nằm trong bồn tắm màu xanh đậm trong phòng anh. Nước trong bồn trong suốt, cô nghiêng người nằm trên người anh. Cả hai không một mảnh vải, bốn chân quấn chặt lấy nhau. Anh nắm cô tay cô, khẽ nói: “Đánh đau tay chưa?”.

Anh cầm tay cô lên, từ ngón tay đầu tiên chạm vào, Khang Kiều đã hiểu ra, bây giờ là ban ngày chứ không phải trong bồn tắm.

Ánh mắt anh lạnh như ngón tay anh vậy.

“Đánh đau tay chưa?” Anh hỏi cô lần hai.

“Ừm.”

“Lát nữa anh sai người mang thuốc cho em.”

“Được.”

Cô rút tay về, Khang Kiều cảm thấy hình như mình không thích hợp đứng ở đây. Tình huống bây giờ quá rõ ràng: Văn Tú Thanh mang theo cảm

https://thuviensach.vn

kích cầm giỏ hoa quả tới tìm Hoắc Liên Ngao. Hoắc Liên Ngao bảo Văn Tú Thanh ở đây đợi mình. Còn cô bị ghen tỵ che mờ mắt, vừa tới đã vung một cái tát rất mạnh vào vị khách này.

Khi quay người đi, cổ tay Khang Kiều bị Hoắc Liên Ngao giữ chặt, anh dùng sức mạnh.

Anh lạnh lùng nói: “Trước khi đi em phải xin lỗi”.

Nhìn Văn Tú Thanh, Khang Kiều bỗng mất đi hứng thú xin lỗi cô ta thêm lần nữa, cô chỉ cất giọng hờ hững: “Tạm biệt”.

Đôi mắt long lanh nước trông lại càng đáng thương, có lẽ vì vậy cậu chủ Liên Ngao đã đau lòng rồi chăng, vừa đau lòng vừa giận dữ: Chị gái con riêng của tôi, chị đánh khách của tôi rồi.

Còn có thứ nghiêm trọng hơn nước mắt, vị khách bây giờ chân đang chảy máu, rõ ràng Hoắc Liên Ngao đã nhìn thấy.

“Xin lỗi!” Hoắc Liên Ngao đè nặng giọng: “Thái độ của em tệ lắm đấy”.

“Tệ đến mức nào?” Cô hỏi anh.

“Tệ tới mức anh tưởng ban nãy người đứng đây đánh người khác là mẹ em.”

Không không, mẹ cô không tệ chút nào. Khang Kiều rất giận Hoắc Liên Ngao lần nào cũng mang mẹ cô ra nói. Anh ghét mẹ cô lắm phải không.

Cô nhe răng cười với Hoắc Liên Ngao, cười y như mẹ, rồi chỉ vào Văn Tú Thanh và nói: “Liên Ngao, nói thật, em rất ghét khuôn mặt này, nếu lúc đó anh không xuất hiện em còn tát thêm cái nữa”.

Giọt nước mắt đọng trong khóe mắt Văn Tú Thanh lại rơi xuống. Người con gái này làm bằng nước sao. Quay mặt đi, ừm, thủy thủ mặt trăng bị tổn

https://thuviensach.vn

thương lòng tự trọng rồi.

Cô nói tiếp: “Đúng rồi, chẳng phải anh bắt em xin lỗi khách của anh sao? Em cảm thấy không cần, nhưng em có một cách công bằng hơn, đó là để cô ta tát lại em một cái”.

Nhìn những quả cam lăn bên trên, quả cam đó đè lên một tấm thiệp màu đỏ hồng. Trên tấm thiệp có một hàng chữ viết tay thanh tú, đại khái là những câu cảm ơn sến rện: Gặp được anh em rất vui…

Thật ra giày vò, Khang Kiều cười khẩy trong lòng, giọng càng lúc càng xấc xược: “Mẹ em trước kia thường nói nước mắt đàn bà thật ra là một thanh kiếm sắc đâm chết đàn ông. Em đoán, hôm nay cô ta đã lên kế hoạch xâm chiếm đất của anh rồi, không lâu nữa sẽ lại bò lên giường của anh, không lâu nữa…”.

Cái tát đó khiến Khang Kiều hoa mắt chóng mặt, theo bản năng lập tức ôm gò má nóng rát, cái tát đó không hề báo trước, đến quá đột ngột.

Nó vẫn còn văng vẳng bên tai cô.

Sao có thể?

Sao Hoắc Liên Ngao có thể đánh cô? Sao Hoắc Liên Ngao có thể đánh cô? Cô luôn biết rõ trong lòng, Hoắc Liên Ngao cùng lắm chỉ hăm dọa cô vài câu, người thật sự được lợi là cô. Co lúc cô giở trò anh cũng chỉ nhắm một mắt, mở một mắt hùa theo cô.

Nhưng bây giờ tiếng ong ong bên tai là thế nào? Rồi cảm giác nóng rát bên má trái cô lại là thế nào?

Cô quay mặt nhìn Hoắc Liên Ngao, hỏi một câu rất ngốc.

“Liên Ngao, anh vừa đánh em đấy ư?”

https://thuviensach.vn

Đáp lại cô là tiếng chim vỗ cánh bay đi, không ai trả lời cả.

Giống như có người cầm chiếc áo khoác to đùng mặc lên người nhà ảo thuật, đóa hoa hồng xinh đẹp, chú chim bồ câu trắng muốt tung cánh bay, hay những quả bóng bay đủ màu đưa vào tay lũ trẻ, thật ra chưa bao giờ có ai sở hữu sức mạnh thần kỳ ấy cả.

Những người tin tưởng, những kẻ trầm mê, tan nát cõi lòng.

Một thanh âm bé nhỏ, non nớt, phẫn nộ bỗng vang lên, vừa khóc vừa nói: “Anh Liên Ngao đánh chị em là đồ xấu xa, là đại xấu xa, em hận anh, em ghét anh”.

Tất cả không một chút dự báo. Thì ra Hoắc Liên Ngao thật sự đã đánh cô. Thật ra, cái tát đó có gì phải ấm ức đâu, cô đã nói những lời quá đáng, có trách thì trách…

Người này đã chiều hư cô rồi, để cô hiểu lầm rằng mình có quyền tối cao.

Như vậy cũng tốt, giấc mơ có hoa lệ thế nào cũng phải có ngày tỉnh lại. Âm thanh non nớt bên tai vẫn tiếp tục, đó là tiếng Hoắc Tiểu Phàn.

Tiểu Phàn của cô đang đòi lại công bằng cho cô, cô cuối cùng cũng không thương nhầm người.

Cô buông thõng tay xuống, nắm lấy tay Hoắc Tiểu Phàn và nói: “Tiểu Phàn, chúng ta đi thôi”.

Hoắc Liên Ngao thất thần nhìn theo hai cái bóng một lớn một nhỏ đi xa dần, rồi cúi đầu nhìn tay mình. Ban nãy cô hỏi anh: “Liên Ngao, anh vừa đánh em đấy ư?”.

https://thuviensach.vn

Lúc này đây, ngay cả anh cũng không tin mình thật sự đã đánh cô. Không, là không muốn tin. Anh nhắm mắt lại, hai giọng nói hòa lẫn vào nhau, trở thành hai nguồn sức mạnh đả kích anh.

Cũng không hiểu tại sao Hoắc Liên Ngao nhớ tới bàn tay Hoắc Tiểu Phàn đánh mình. Đôi tay đó dính máu. Tất cả như một cuộn băng quay ngược. Hoắc Liên Ngao nhớ khi tới đây nhìn thấy có một cái bóng nhỏ đứng bên cầu thang.

Vậy thì…

Không, không, tuyệt đối không phải như anh nghĩ. Anh biết rõ hơn ai hết Khang Kiều là kẻ ích kỷ, được nước lấn tới. Cô chỉ quan tâm tới lợi ích của mình thôi, khi cần tranh thủ thì cô ngọt ngào, thi thoảng cô còn phạm phải bệnh không biết sợ là gì, ví dụ như tát một người mà cô không ưa.

Suy nghĩ ban nãy chỉ là ảo giác. Anh mở mắt ra, Hoắc Liên Ngao nhìn thấy những gì mình không muốn thấy.

Tình hình hiện tại chứng minh mọi suy đoán mà anh ghét.

Anh nhìn mặt Văn Tú Thanh. Cô gái ấy vẫn như ngày đầu gặp gỡ, bé nhỏ. Cô gái bé nhỏ nói bằng một giọng rất khẽ và dè dặt: “Hoắc Liên Ngao, thật ra…”.

Chưa đợi cô ta nói hết câu, chủ nhân của ngôi nhà đã lên tiếng: “Chuyện của Tiểu Phàn, cảm ơn cô”.

Văn Tú Thanh cuống quýt xua tay: “Không cần, không cần, em được anh giúp đỡ nhiều”.

“Cô ấy trước nay rất lo lắng cho Tiểu Phàn, nên gây ra hiểu lầm này, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cô.”

https://thuviensach.vn

Văn Tú Thanh im lặng, không hiểu vì sao câu nói này của Hoắc Liên Ngao lại khiến cô ta có cảm giác chua xót, trong chua xót có thân thiết, có cưng chiều.

Lát sau, anh lại nói, giọng rất khẽ, thậm chí có chút lạnh nhạt: “Cô đi dép vào, ở đây đợi đi, lát nữa tôi sẽ bảo bác sỹ tới xử lý vết thương cho cô. Xong xuôi tôi sẽ bảo tài xế đưa cô về nhà”.

Câu nói ấy không khác gì đuổi khách. Nhìn những trái cam rơi dưới đất, Văn Tú Thanh mới nhớ ra mình chưa nói rõ mục đích của mình: “Hoắc Liên Ngao, mẹ em…”.

Lời nói một lần nữa bị anh ngắt ngang.

“Căn nhà hai người đang ở tôi sẽ bảo luật sư làm thủ tục chuyển nhượng. Sau này hai người có thể tiếp tục ở với tư cách chủ sở hữu. Đừng cảm thấy khó xử, cứ coi như là những gì cô xứng đáng nhận được vì chuyện của Tiểu Phàn đi.”

Lời nói của Hoắc Liên Ngao khiến Văn Tú Thanh ấm ức vô cùng. Vốn dĩ không phải như vậy, cô ta không cần báo đáp gì. Hôm nay cô ta đã nhận được lương của câu lạc bộ, mẹ khích lệ mua hoa quả tới, cô ta cũng mặc chiếc váy đẹp nhất trong tủ rồi lấy hết dũng khí tới tìm anh.

Chẳng hiểu sao nước mắt lại rơi, mang theo chút hờn giận: “Hoắc Liên Ngao, em không cần nhà”.

“Thế mẹ cô thì sao? Cứ coi như là vì mẹ cô. Mẹ cô bây giờ đang bệnh, không thể ra bán hàng được.”

Trước đây, dưới bầu trời hoàng hôn, Văn Tú Thanh cũng từng nghe một câu nói tương tự. Người khi ấy nói với cô ta là Khang Kiều.

Văn Tú Thanh há hốc miệng, không nói được tiếng nào.

https://thuviensach.vn

Anh lãnh đạm nhìn cô rồi nói tạm biệt.

Ánh mắt đó khiến Văn Tú Thanh hoang mang, cô ta vô thức gọi giật anh lại khi anh định quay đi.

Hoắc Liên Ngao dừng bước, nói: “Văn Tú Thanh, sau này, dù xuất phát từ nguyên nhân gì cũng đừng xuất hiện ở đây. Nếu cô vẫn chưa hiểu thì tôi sẽ nói cách khác”.

“Cô hơi phiền, sự phiền phức của cô nằm ở sự ngu ngốc của cô, tôi ghét phải giao tiếp với những người như vậy.”

Những lời đó anh nói khi quay lưng đi, thế nên cô ta cũng không thể nhìn rõ biểu cảm của anh, loáng thoáng cảm giác được thông tin mà Hoắc Liên Ngao muốn biểu đạt: Hoắc Liên Ngao đang muốn cắt đứt.

Nói xong anh đi thẳng.

Văn Tú Thanh đứng đó, cứ thế nhìn theo bóng Hoắc Liên Ngao xa dần…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Năm 2004 - 2005 (19)

Ánh mặt trời dần chuyển sang vàng, chốc chốc lại hắt xuống khuôn mặt Khang Kiều qua những tán cây. Khang Kiều không biết mình đã đi qua bao nhiêu hành lang, bao nhiêu con đường. Cô chỉ biết kéo lê đôi chân đi thẳng mãi, có lẽ chỉ còn cách này mới xua đi được những điều nặng nề trong trái tim.

Cô bị những thứ không tên ấy đè nặng tới gần như không thở nổi, dường như chỉ có cách đi thật nhanh mới dễ thở hơn.

Sau đó Khang Kiều nghe thấy tiếng thở dốc. Nhìn theo âm thanh đó, cô bật cười, thì ra tay cô còn dắt theo một Hoắc Tiểu Phàn.

Rõ ràng bước chân của Tiểu Phàn không theo kịp cô. Nhưng nó biết chị nó bây giờ nhất định rất buồn, thế nên dù khuôn mặt đã nhợt nhạt, nó vẫn cố gắng.

Hoắc Tiểu Phàn là một đứa bé ngoan.

Khang Kiều dừng lại nhìn nó.

Thằng nhóc lại gọi một tiếng "chị".

"Ừm." Khang Kiều đáp.

Đôi mắt tròn xoe như hạt đậu nhìn cô chằm chằm, sau đó nó đặt tay lên má bị tát của cô, nhẹ nhàng xoa: "Chị đau không?".

Kỳ lạ là Hoắc Liên Ngao dùng sức nhưng Khang Kiều lại chỉ cảm thấy rát, không cảm thấy đau mấy. Khang Kiều lắc đầu với Hoắc Tiểu Phàn.

https://thuviensach.vn

“Chị gạt em, mặt sưng lên rồi, sao lại không đau?”

Cô dịu giọng: “Chị không đau thật mà”.

Hoắc Tiểu Phàn vẫn nhìn má cô trân trân. Lát sau, nó nói rành mạch: “Chị, em hận anh Liên Ngao, giống như hận người kia ấy”.

Lúc đó, hai người họ đang ở tận đầu hành lang. Ánh nắng đổ suống soi rõ đáy mắt thàng bé.

Cơn gió thổi tới khiến trái tim Khang Kiều run lên. Cô nhìn thằng bé, vội vàng nói: “Không, Tiểu Phàn, em không được hận anh Liên Ngao, vì, đó là người chị yêu”.

Giọng nói ấy xoay tròn trong gió, cực kỳ rõ ràng, tựa hồ như do một người khác nói, ngữ khí bi thương.

Sau khi nghe rõ, cô vội vã lùi sau, dựa lưng vào cây cột tròn, tay nhẹ nhàng ôm má.

Đau thật.

Lúc này uy lực cái tát của Hoắc Liên Ngao mới thật sự thể hiện ra.

Đau thật!

Đau tới nỗi mắt cô long lanh nước. Trong mơ hồ Khang Kiều nhìn thấy quá khứ, những hình ảnh xưa cũ. Người phụ nữ có gương mặt giống cô đã nói: “Khang Kiều, mẹ thất bại rồi!”.

Cuối cùng…

Cô ôm miệng, nước mắt lã chã rơi, điên cuồng hoang dại không nơi trút bỏ, mang theo rất nhiều rất nhiều sự không cam lòng, thấm qua kẽ ngón tay cô. Giọng cô thấm đẫm cái đắng của nước mắt: Mẹ, con hiểu rồi.

https://thuviensach.vn

Cho dù mẹ liều mạng ngăn cản, nhưng nó vẫn như một mầm cây bung ra khỏi xiềng xích của tâm hồn. Khi quay đầu lại, cành lá đã um tùm.

Mẹ, con nghĩ con hiểu thế là tình yêu rồi.

Nhưng mẹ ơi, đối với con, chuyện này không phải chuyện gì tốt đẹp.

Đêm xuống, Khang Kiều bắt đầu bỏ chứng minh thư và một vài bộ quần áo đơn giản vào trong ba lô. Trước đó, Khang Kiều đã làm ba việc.

Thứ nhất: Khang Kiều nói với Hoắc Tiểu Phàn: "Tiểu Phàn, chị phải tạm xa em một thời gian. Nếu Tiểu Phàn cảm thấy mình đủ dũng cảm thì ngoan ngoãn ở đây đợi chị".

Thứ hai: Khang Kiều gọi điện cho Hoắc Chính Khải, cô nói: "Chú, năm nay con hai mươi rồi, con có lẽ trưởng thành thuộc về sự hiểu biết của em".

Thứ ba: Khang Kiều gọi điện tới trường, lấy lý do sức khỏe không tốt để xin nghỉ một tháng.

Sau khi thu xếp ổn thỏa mọi chuyện, Khang Kiều hôn lên trán Hoắc Tiểu Phàn đang cố nén nước mắt, đeo ba lô rời khỏi nhà họ Hoắc.

Nửa tiếng sau, cô đứng ở đầu đường gọi điện cho Chu Tùng An. Cô nói: "Tùng An, em muốn đi du lịch, giống như anh của năm hai mươi tuổi ấy".

Chu Tùng An năm hai mươi tuổi đã xách ba lô, mang theo ba ngàn nhân dân tệ đi tới rất nhiều nơi. Đó là lễ trưởng thành Chu Tùng An dành cho chính mình.

Khi rời khỏi Begawan, trên người Khang Kiều chỉ đủ tiền du lịch khứ hồi. Theo kế hoạch, cô sẽ trở về vào tháng mười. Lúc đó, Hoắc Liên Ngao đã ở bên kia đại dương. Sau đó cô và anh sẽ xa nhau một năm. Một năm ấy đã đủ để cô nghĩ rõ ràng một số chuyện, tin rằng Hoắc Liên Ngao cũng vậy.

https://thuviensach.vn

Ban đầu nếu không phải cô giở trò, có lẽ bây giờ Hoắc Liên Ngao vẫn đang ở Mỹ. Nếu không phải cô chủ động gọi điện thoại, chắc là anh sẽ quên hẳn cô con gái của kẻ thù đi.

Cho dù Hoắc Liên Ngao không nói, nhưng Khang Kiều biết anh luôn canh cánh trong lòng chuyện không được gặp bà ngoại lần cuối, cũng giống như cô và mẹ vậy.

Khi gặp lại nhau, có lẽ họ sẽ thầm thở dài trong lòng: Ha, những năm tháng tuổi trẻ tồi tệ.

Dưới ánh mặt trời, một số chuyện sẽ rất rõ ràng. Con gái của Nghê Hải Đường đã yêu con trai của Hoắc Chính Khải, chuyện này nghe thế nào cũng giống một kiếp nạn.

Tối nay, Hoắc Liên Ngao bò lên cây sake, đẩy cửa sổ ra, phát hiện căn phòng ấy không một bóng người.

Vài tiếng sau, Hoắc Liên Ngao nghe thấy một chuyện: Khang Kiều đã đi du lịch, lần này khoảng hai tháng.

Chuyện này Hoắc Liên Ngao được nghe qua lời A Diệu. Không ai kể cho anh chuyện này, họ chẳng thể kể được, vì không cần thiết, xưa nay anh và cô con gái của tình nhân của bố luôn không liên quan đến nhau.

Đêm xuống, Hoắc Liên Ngao đứng trước ảnh chân dung của mẹ, nhẹ nhàng vuốt hình người trên tranh. Gần đây anh rất ít nhớ người phụ nữ đã vất vả đưa mình tới thế giới này.

Hoắc Liên Ngao không nhớ được nhiều về mẹ, gần như là không có ký ức gì. Một đứa trẻ ba tuổi liệu nhớ được chuyện gì? Nhưng nó không ảnh hưởng tới tình yêu, lòng tôn trọng và nhung nhớ anh dành cho mẹ.

“Mẹ!” Anh khẽ gọi.

https://thuviensach.vn

Tiếng mẹ ấy quả thật khiến Hoắc Liên Ngao giật mình. Nghe nó thật xa lạ, xa lạ và giả tạo, còn lấp đầy một cảm giác ép buộc.

Không, không không, không thể như vậy, không nên như vậy.

Bạn thân của mẹ nói mẹ chết vì anh. Người được anh lại dì Văn nói: "Liên Ngao, con tới thế giới này không đúng lúc. Lúc đó sức khỏe Chi Hoa không tốt, nhưng mẹ con vẫn kiên trì đưa con tới".

Một lần họ tới triển lãm tranh, anh nghe dì Văn lẩm bẩm: "Mẹ con tài hoa lắm, mẹ con rất yêu tranh, giá mà mẹ con vẫn còn sống…".

Nói tới đây, như nhận ra điều gì đó, dì không nói tiếp nữa. Nhưng anh biết những lời đó có ý nghĩa gì. Đứa trẻ còn chưa tới với thế giới này đã vượt qua cả tình yêu nhiệt thành nhất trong cuộc đời bà.

Hôm sau, Hoắc Liên Ngao dời thời gian qua Mỹ từ cuối tháng chín lên cuối thán tám. Kỳ nghỉ hè này anh nên về Miami lướt sóng đúng kế hoạch. Kỳ nghỉ hè này anh không nên xuất hiện ở đây, càng không nên…

Càng không muốn gọi vào chiếc điện thoại đó.

Vào buổi sáng tràn đầy ánh nắng đó, anh đã kiềm chế được bàn tay muốn nhận điện thoại. Nhưng hai mươi mấy tiếng sau lại gọi đi như bị ma xui quỷ khiến, còn viện cớ "Lúc trước anh vì đi học nên không nhận được".

Lúc này đây, rõ ràng, cô con gái của kẻ địch thông minh hơn anh, lạnh lùng hơn anh.

Như vậy cũng tốt.

Sau một mùa hè, không, có lẽ chỉ cần một mùa hè, anh sẽ quên đi khuôn mặt không có gì tử tế ấy. Chủ nhân của nó có một đôi mắt to, khi cô trừng mắt nhìn anh luôn khiến anh cảm thấy không thoải mái.

https://thuviensach.vn

Cho dù khuôn mặt ấy có một đôi môi mọng nước như mật đào.

Anh phải quên đi, có lẽ chủ nhân của nó cũng giống con chó lang rất lâu trước đây. Anh cứ nghĩ anh sẽ nhớ nó rất lâu, nhưng chớp mắt đã quên dáng hình của nó rồi.

Cuối tháng tám anh sẽ rời khỏi đây, mùa hè năm sau anh sẽ ở lại Mỹ.

Cuối thán tám, Khang Kiều đứng dưới quạt dưới mái hiên che nắng. Bây giờ Khang Kiều đang ở một huyện tại Brunei, huyện Kaula Belait.

Sau khi rời khỏi Begawan, Khang Kiều tới đây theo kế hoạch. Đến ngày thứ ba, cô mới tìm được công việc này, trở thành một phục vụ trong một nhà hàng ở bến sông.

Tìm việc cũn là một phần trong kế hoạch của Khang Kiều. Cô muốn biết khả năng của mình đến đâu. Dẫn Tiểu Phàn rời khỏi nhà họ Hoắc không thể chỉ dựa vào một câu nói, một suy nghĩ mà phải là hành động thực tế.

Ánh nắng chói chang, tóc Khang Kiều ướt đẫm mồ hôi. Cô làm quần quật từ sáng tới giờ. Khang Kiều hai mươi tuổi tìm công việc đầu tiên không nhẹ nhàng như cô tưởng tượng. Vì tiệm mỳ có vị trí tốt nên ngày nào cũng đầy khách, phục vụ lại ít, ngày nào cô cũng làm không hết việc.

Mỗi đêm về, Khang Kiều đi trên đường đều có suy nghĩ muốn bỏ việc. Mỗi khi suy nghĩ này xuất hiện, Khang Kiều lại có cảm giác bất lực trong lòng. Cô phát hiện mình không kiên cường như thế, hình như cô đã quen với cuộc sống cơm bưng nước rót ở nhà họ Hoắc rồi.

Cứ thế cô gắng gượng từng ngày cho tới bây giờ. Vừa thở được một hơi, bà chủ lại gọi tên, cô lau mồ hôi rồi đáp: “Tới đây, tới đây”.

Khoảng sáu giờ tối, Khang Kiều đeo găng tay bắt đầu xử lý đống hàu biển bà chủ mua về. Ngày nào cô cũng phải xử lý một số lượng hàu biển

https://thuviensach.vn

nhất định rồi mới có thể kết thúc công việc.

Ngón tay bị vỏ hàu cứa đến lần thứ N, bây giờ tay cô đã có vô số vết sẹo rồi, máu lập tức thấm ra ngoài găng. Chỉ còn vài con thôi. Khang Kiều cắn răng quyết định làm nốt rồi xử lý vết thương.

Nhặt đồ bên cạnh lên, Khang Kiều nghe thấy bà chủ gọi mình. Ngẩng đầu, cô nhìn thấy Hoắc Liên Ngao đứng sau lưng bà chủ.

Ánh sáng không tốt lắm, Hoắc Liên Ngao xuất hiện quá đột ngột, khiến Khang Kiều còn tưởng vì chảy máu cô nảy sinh ảo giác.

Trong giây lát, Khang Kiều ngẩn người nhìn cái bóng đó đi về phía mình. Cô để mặc anh nắm cổ tay mình, kéo cô lên khỏi ghế, đi tới trước vòi nước. Găng tay bị tháo ra. Dòng nước dưới vòi xả lên vết thương trên tay cô.

“Còn không mau mang hộp bông băng tới đây!” Câu nói đó khiến Khang Kiều giật mình, Hoắc Liên Ngao gần như hét lên.

Các nhân viên trước nay vẫn luôn yêu quý cô và cả bà chủ luôn sai bảo cô đều sửng sốt, cuống quýt chạy vào trong, có lẽ là đã đi tìm bông băng.

Lúc này Khang Kiều mới tỉnh lại, vô thức giãy ra nhưng vô ích, cuối cùng cô bỏ cuộc.

Dòng nước chảy rào rào xuống tay cô, không ngừng có máu rỉ ra, đều bị nước xối đi.

Xen lẫn tiếng nước là tiếng bực bội của Hoắc Liên Ngao. Anh không ngừng chửi thế, có lẽ là oán trách bà chủ lấy bông băng quá lề mề.

Đón lấy hộp bông băng trong tay bà chủ, Hoắc Liên Ngao lạnh lùng quát: “Bà dám để cô ấy làm những việc này!”. Bà chủ đứng bên nhìn A

https://thuviensach.vn

Diệu và một loạt vệ sỹ của anh, lắp bắp: “Nhân viên khác cũng…”.

“Trật tự!”

Cùng với đó, ngoài cửa có tiếng biển quảng cáo đèn LED bị vỡ, đó là do đám vệ sỹ của Hoắc Liên Ngao gây ra.

Xử lý xong vết thương, Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao trở về nơi ở của cô. Từ nhà hàng về đó mất khoảng hai mươi phút đi bộ. Trong hai phút ấy, mười lăm phút đầu họ hoàn toàn giữ im lặng.

Người phá vỡ bầu không khí ấy trước tiên là Hoắc Liên Ngao.

“Về cùng anh đi.” Giọng anh dè dặt.

Khang Kiều tiếp tục đi thẳng, qua một ngã rẽ chính là nơi cô ở rồi. Người cho cô thuê nhà là người bản địa, giá không đắt lắm.

“Ở đây nhiều dân di cư, em thân gái một mình rất nguy hiểm.” Hoắc Liên Ngao lại nói.

Cô vẫn nhìn thẳng.

“Em muốn có được gì? Một lần trải nghiệm? Mấy người bạn của anh cũng đã từng làm vậy rồi. Họ cảm thấy họ có thể, sau khi trải nghiệm một thời gian ngắn họ tuyên bố đó là một chuyến hành trình không tệ, thực tế là sau khi về nhà họ trở nên ngoan ngoãn hơn.”

“Họ hiểu rằng trên thế giới này chỉ có bố mẹ là có thể cung cấp tiền cho họ vô điều kiện và mãi không dứt mà thôi.”

Cậu chủ Liên Ngao nói vậy khiến người ta rất không thoải mái, giống như một thầy giáo giỏi thuyết giảng, ngã rẽ đó sắp tới rồi.

https://thuviensach.vn

“Anh đoán, ngày nào đi trên con đường này em đều nghĩ ngày mai phải nhẹ nhàng thế nào, xin nghỉ việc thế nào, để tiện lấy được tiền về nhà phải không?”

Khan Kiều bước chậm lại. Thật là, người này một chút sĩ diện cũng không chừa cho cô.

Quả thực, tiền trên người Khang Kiều giờ không còn nhiều. Tiêu tốn nhiều hơn so với kế hoạch của cô, ít nhất bây giờ nếu không có lương cô không có tiền về Begawan.

Rẽ qua ngã đó, Khang Kiều đứng ở cửa nhà mình, lên tiếng nói tạm biệt.

Ngoài cửa có một ngọn đèn tối. Hoắc Liên Ngao đứng ngược sáng. Cô không nhìn rõ biểu cảm trên mặt anh, anh cũng đứng im không động đậy.

Không đợi Khang Kiều nói tiếng tạm biệt thứ hai, anh đã giữ chặt tay cô. Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng xoa ngón tay cô, như đang vuốt ve những vết sẹo trên tay cô vậy.

Giọng anh rất thấp: “Mười một vết, ba vết trên ngón cái, ba vết trên ngón trỏ, hai vết ngón giữa, hai vết ngón áp út, một vết ngón út. Em xem, mới được mấy ngày em đã thành ra thế này”.

“Tại anh.”

Mồ hôi mồ kê, những con đường xa lạ, căn phòng trọ nhỏ hẹp, thức ăn khó nuốt, và cả anh đứng trước cô bây giờ đều khiến Khang Kiều muốn được dựa đầu vào vai anh, không nói gì nữa, không nghĩ gì nữa, chỉ muốn dựa vào đó nghỉ ngơi một chút thôi.

Đè nén suy nghĩ ấy xuống, giãy mạnh tay cô ra, cầm chìa khóa phòng, quay người.

https://thuviensach.vn

Chìa khóa đã được tra vào ổ, tiếng “Đầu gỗ” sau lưng khiến tay cô run lên, khựng lại như đang chờ đợi.

“Đừng đùa nữa, đầu gỗ, về nhà với anh đi, nhé?”

Âm thanh đó nghe sao cũn giống chủ nhân đang nói với thú cưng bỏ nhà ra đi của mình: Này, em yêu, về nhà với tao đi.

Cô nắm chặt chìa khóa, dùng lực. Cửa bật mở.

Sau lưng giọng anh truyền tới.

“Em luôn có cách khiến anh đầu hàng trước em hết lần này tới lần khác…”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Năm 2004 - 2005 (20)

Cứ thế, chiếc chìa khóa trong tay rơi xuống đất. Có một loại tình cảm gọi là chúng ta cùng bước, khi nắm tay nhau chúng ta có thể cảm nhận được tình yêu của nhau qua nhiệt độ nơi lòng bàn tay.

Nhưng tiếc là…

“Em muốn gì, em muốn tôi làm gì cho em, em cứ nói.”

Cô cúi xuống nhặt chìa khóa lên.

“Anh biết em ngại việc gì. Về… về Văn Tú Thanh, anh bảo đảm sau này không liên lạc gì với cô ta nữa, hơn nữa anh đã dùng hành động thực tế chứng minh lời hứa của anh rồi.”

Nắm chặt chìa khóa trong tay, cô quay người, cười với anh: “Hoắc Liên Ngao, lần nào anh cũng tự cho là mình đúng như vậy. Đến giờ anh vẫn không hiểu sao? Chúng ta không thể mãi mãi dừng lại ở tuổi mười tám và mười lăm. Hoắc Liên Ngao, giờ em đã hai mươi tuổi rồi. Ban nãy chẳng phải anh hỏi em muốn gì ư? Nếu em nói em muốn có một tình yêu như những người cùng tuổi, một tình yêu có thể công khai trước mọi người, anh có thể cho em không?”.

Cứ như vậy, Khang Kiều nói hết những lời đó, sau đó nhìn anh chằm chằm bằng chính ánh mắt mà cậu chủ Liên Ngao căm ghét.

Ánh sáng quá tối, cô không thể nhìn rõ biểu cảm của anh, nhưng mọi thứ toát ra từ người anh cô có thể cảm nhận rõ rệt: Hoắc Liên Ngao lần này thật sự giận rồi.

https://thuviensach.vn

Con gái của Nghê Hải Đường cuối cùng cũng lộ rõ sự tham lam bản chất của mình.

“Em điên rồi!” Anh nói, “Đừng quên, người nghĩ đủ mọi cách leo lên giường anh là em!”.

Điều này Khang Kiều biết.

“Anh nghĩ chính anh chắc cũng điên rồi. Đáng nhẽ giờ này anh đang ở trên chuyến bay tới New York, thế mà lại ngu ngốc chạy tới đây, vì một người phụ nữ như em, vì loại phụ nữ như em.”

“Rõ ràng em muốn leo cao hơn cả mẹ mình. Nếu em không thể hiện sự tham lam của mình một cách trần trụi như thế, có lẽ anh sẽ thử suy nghĩ ở góc độ của em, nhưng bây giờ anh chỉ có thể là em khiến anh cảm thấy ghê tởm.”

Cơn đau giật lên từng hồi lại lặng lẽ lan tỏa, đau tới nỗi cô không còn sức phản bác nữa.

Cô thầm oán trách anh điên cuồng trong lòng: Hoắc Liên Ngao, vì sao? Vì sao phải xuất hiện ở đây? Vì sao lại đếm rõ từng vết sẹo trên ngón tay cô như thế?

Như vậy sẽ khiến cô lại bắt đầu suy nghĩ linh tinh. Anh biết rõ cô là hạng người được nước lấn tới mà.

Khang Kiều dùng chút sức lực cuối cùng để nói với Hoắc Liên Ngao: “Không làm được thì mời anh về cho!”.

Khi bóng Hoắc Liên Ngao biến mất ở chỗ rẽ, Khang Kiều mới quay người. Giây phút mở cửa phòng, cô cảm thấy sống lưng dựa vào cửa như chỉ còn phần xác.

https://thuviensach.vn

Hôm sau, Khang Kiều tới quán ăn như mọi ngày. Khách khứa không ngồi đầy các bàn giống như trước nữa.

Bà chủ dựa vào quầy tính tiền, tươi cười nhìn Khang Kiều.

Mười mấy phút sau, Khang Kiều cầm tiền lương của mình. Bà chủ trước nay keo kiệt cho cô thêm gấp đôi. Theo lời bà ta, họ quyết định dời lên thành phố, thế nên việc bán đứt nhà hàn nghe quá đỗi bình thường.

Còn khoảng một tháng nữa là tới ngày trở về Begawan, Khang Kiều cảm thấy cô nên tìm thêm một công việc khác. Hôm ấy, Khang Kiều chạy đi ba nơi, hai nhà hai và một phòng tập Judo. Nhưng kết quả cũng không khác nhau là mấy, vì thiếu kinh nghiệm, cô đều bị từ chối.

Đêm xuống, Khang Kiều trở về nơi ở của mình.

Lịch sử lại tái diễn, ngoài thời gian khác biệt ra thì từ khung cảnh, tới ánh đèn, tới nhân vật đều giống hệt. Hoắc Liên Ngao đang đứng đúng ở chỗ tối qua anh đứng.

Khang Kiều thầm thở dài trong lòng, chắc là cô lại có một đêm không ngủ rồi.

Hệt như đã quên chuyện tối qua, anh nói với cô: “Anh đã mua vé máy bay về New York, nếu em chỉ vì muốn tránh mặt anh thì không cần”.

Cho dù trong lòng chỉ mong anh đi nhanh nhưng giây phút này cô lại bắt đầu quyến luyến. Cũng chẳng biết có phải vì cảm xúc đó gây nhiễu loạn hay không, Khang Kiều nhân lúc ánh đèn không quá sáng, tham lam nhìn khuôn mặt anh.

“Anh đã cho người mua đứt nhà hàng đó. Còn 28 ngày nữa là tới ngày em về, anh dám chắc chắn trong thời gian này không ai dám thuê em.”

https://thuviensach.vn

Trong tay Khang Kiều là túi nước ngọt cô mua ở tiệm tạp hóa. Cô quăng nó về phía Hoắc Liên Ngao. Nước ngọt nhiều màu nhuộm vàng chiếc sơ mi trắng của anh, rồi từ vàng nhạt chuyển sang vàng cam.

Khang Kiều nghĩ cậu chủ Liên Ngao lại sắp nổi trận lôi đình, lại sắp nói cô không biết điều rồi.

Nhưng không, anh chỉ khẽ nói: "Đầu gỗ, về với anh đi".

Cơn giận bỗng nhiên dâng lên cổ họng cô: "Em không, em không, em không về! Em không về đấy!".

"Em không nhớ Tiểu Phàn sao? Tiểu Phàn rất nhớ em đấy."

Dường như đáp lại câu nói của Hoắc Liên Ngao, chuông di động của Khang Kiều bỗng vang lên. Số máy này chỉ có Tiểu Phàn biết, dĩ nhiên là nó gọi.

Ở đầu kia Tiểu Phàn nức nở: "Chị, em nhớ chị. Em đã rất cố gắng không nhớ chị nhưng không hiểu vì sao cứ trời tối em lại rất khó chịu".

"Chị, mau về đi!"

Ngắt điện thoại, cô ném di động vào người Hoắc Liên Ngao. Chắc chắn là anh bảo Tiểu Phàn gọi. Trước khi cô đi, Hoắc Tiểu Phàn đã hứa hết lần này tới lần khác nó sẽ làm một đứa bé dũng cảm rồi.

Lần thứ hai định ném di động vào người anh thì tay cô bị nắm chặt, sau đó Khang Kiều nghe thấy giọng nói vừa trầm vừa thấp của Hoắc Liên Ngao. Anh nói: "Không chỉ có mình Hoắc Tiểu Phàn nhớ em đâu".

Đêm xuống, trong không gian khoảng 25 mét vuông ngoại trừ giường, ti vi, sô pha thì không còn thứ gì khác, giường và sô pha chỉ cách nhau khoảng nửa mét.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều ngủ trên giường, Hoắc Liên Ngao ngủ trên sô pha. Đêm nay vô cùng yên ắng, tất cả những âm thanh dù là nhỏ nhất cũng thật sắc nét.

Chốc chốc, Khang Kiều lại bị tiếng nước rỉ tron phòng tắm đánh thức. Cô mở mắt ra, việc đầu tiên là tìm Hoắc Liên Ngao, sau khi thấy anh nằm trên sô pha mới lại nhắm mắt vào.

Khi Hoắc Liên Ngao rời khỏi sô pha, Khang Kiều biết. Cô nhắm mắt vờ như không biết, để mặc cho anh lần tìm tay mình trong chút ánh sáng bé nhỏ, để mặc anh chạm vào từng vết sẹo trên tay cô. Cuối cùng ngón tay anh dừng lại trên ngón út của cô, rất lâu...

Rồi anh vươn tay tới bên má trái của cô, dừng lại, vuốt ve, thì thầm: "Hôm đó nhất định anh đã đánh em rất đau. Đầu gỗ, đánh xong anh liền hối hận, hối hận chết đi được".

Giây phút đó, cuối cùng Khang Kiều cũng hiểu. Có lẽ trong tiềm thức, cô mong ngóng thời khắc này, chỉ có ngón tay và sự dịu dàng của anh mới có thể xoa dịu những vết thương lòng mà những vết sẹo kia đem tới.

Có lẽ, cô chỉ đang làm nũng với anh: Liên Ngao, anh không nên vì người con gái khác mà đánh em. Liên Ngao, anh vì người con gái khác đánh em rất giận dữ.

Thế nên, em đã dùng cái cớ tồi tệ đó để bản thân xuất hiện ở đây, thật ra trong lòng em cũng mong đợi anh tìm thấy em.

Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng, dè dặt vuốt ve má cô hết lần này tới lần khác.

Cô dịch người, chủ động áp mặt mình lên tay anh. Rồi cô mở mắt ra, nhìn anh, nghe anh nói một câu bằng giọng khản đặc: "Đầu gỗ!".

"Ừm."

https://thuviensach.vn

“Hãy quên những lời đốn mạt của anh hôm đó đi.”

“Được.”

Nói xong, cô cứ nhìn anh mãi như thế. Anh cúi đầu, khi môi anh sắp chạm môi cô thì cô quay mặt đi, khẽ nói: “Ngày mai em cùng anh quay về”.

Lần thứ hai bỏ nhà ra đi trong cuộc đời Khang Kiều chỉ vỏn vẹn mười hai ngày.

Trở về thành phố đã là mùng 1 tháng 9. Xe đi vào trong cánh cửa màu vàng. Quản gia Diêu đứng đó, khi nhìn thấy Khang Kiều từ trên xe của Hoắc Liên Ngao bước xuống thì sững lại.

“Cháu gặp cô ấy trên đường, tiện thể đưa về.” Hoắc Liên Ngao nói đơn giản.

Khang Kiều cũng tỏ ra ngại ngùng: “Ban nãy cháu phát hiện tiền của cháu không đủ trả tiền xe, Liên Ngao đã nhặt cháu trên đường về”.

Nửa câu trước có phần gượng gạo, nửa câu sau lại mang rõ ý nịnh nọt. Thế là cảnh này trong mắt ông già đương nhiên biến thành cô đã tiêu sạch tiền trước khi về, trên đường vừa hay gặp phải anh ra biển trở về.

Trong mắt ông lão gần bảy mươi này, họ chỉ là hai đứa con nít, không hơn.

Quản gia Diêu cười khà khà nói: “Về là tốt rồi, về là tốt rồi. Khang Kiều, Tiểu Phàn nhìn thấy cháu nhất định raatsvui, mấy hôm nay nó rầu rĩ lắm”.

Y như vậy, Hoắc Tiểu Phàn nhìn thấy cô vô cùng hưng phấn. Nó ôm rịt lấy cô và nói: “Chị, lần sau phải đưa em đi cùng”.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, thằng nhóc ấp úng: “Chị, chị đừng giận. Chị không có ở đây toàn là anh Liên Ngao chơi với em. Anh Liên Ngao nói anh ấy hối hận vì đánh chị rồi. Em nhìn mặt anh Liên Ngao, em cũng cảm thấy anh ấy ăn năn, rất hối hận, rất hối hận, thế là...”.

“Thế là, em đã hứa sẽ gọi điện cho chị. Chị, chị có giận không?”

“Không.” Khang Kiều xoa đầu Hoắc Tiểu Phàn.

Tối nay, Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao gặp nhau trong vườn hoa của mẹ anh. Địa điểm cho anh đề nghị. Sau vài phút im lặng, anh nói: “Ngày mai anh đi rồi”.

“Ừm.” Cô khẽ đáp.

Lại vài phút nữa trôi qua.

“Khang Kiều.”

“Ừm.”

“Về Văn Tú Thanh...”

Nghe tới đây trái tim Khang Kiều run lên. Sau đó ngón tay cũng như bị truyền nhiễm, bắt đầu run rẩy. Tay cô được bọc trong lòng bàn tay anh.

“Thật ra, anh cũng không biết tình cảm của mình với Văn Tú Thanh là gì. Ngay từ cái nhìn đầu tiên đã rất quen thuộc, quen thuộc và thân thiết, chưa có ai tạo cho anh cảm giác ấy, ngoài ra, không còn gì khác.”

Thật ra không còn gì khác sao, thật không?

Như nghe được tiếng lòng cô, anh lại khẽ lên tiếng: “Khang Kiều, anh không muốn phủ nhận một việc, ở bên cô ta anh cảm thấy nhẹ nhõm”.

https://thuviensach.vn

Có một giây phút, Khang Kiều rất muốn rút tay về, sau đó lấy chân đá anh, nhất định phải đá cho anh đau điếng thì thôi.

Không, không, ngày mai anh đi rồi. Cô không muốn thời khắc cuối cùng ở bên nhau lại bị lãng phí vào những việc không vui. Ngày mai cô không định gặp Hoắc Liên Ngao.

“Giận hả?” Giọng anh nhẹ nhàng xoay tròn quanh tai cô: “Anh chỉ không muốn gạt em”.

Họ cứ yên lặng đứng đó, không ai nói gì. Đêm xuống càng lúc càng đậm, đầu tóc, giày dép, quần áo của họ đều thấm đẫm sương như những đóa hoa trong vườn.

Anh kéo cô vào lòng, cô không kháng cự. Anh cúi đầu muốn hôn môi cô nhưng cô quay mặt đi. Giống như một đứa trẻ thèm kẹo, giọng anh mang theo chút bất mãn: “Ngày mai anh đi rồi”.

Cậu chủ Liên Ngao muốn biểu đạt rằng: Ngày mai anh đi rồi, đầu gỗ, lẽ nào em còn không muốn để anh hôn em?

Người này quá ích kỷ, một giây trước còn thừa nhận ở bên cô gái khác cảm thấy thoải mái, một giây sau đã muốn hôn cô.

Cô hít sâu, ngẩng lên nói: “Chuyện tối hôm đó em nói không phải là nói chơi, Liên Ngao, em hai mươi tuổi rồi”.

Ở khoảng cách rất gần, Khang Kiều lại cảm nhận được hơi thở nóng rực của anh. Chắc là, anh lại giận rồi.

“Liên Ngao.” Giọng cô chua xót, “Em không muốn gì, em chỉ hy vọng anh suy nghĩ thật kỹ mà thôi. Trong một năm tới đây, chúng ta đừng gặp mặt, chúng ta đừng gọi điện cho nhau, chúng ta đừng liên lạc. Chúng ta hãy

https://thuviensach.vn

dùng một năm để suy nghĩ thật kỹ, em là gì đối với anh, và anh là gì đối với em”.

Rất lâu sau, Khang Kiều vẫn chưa đợi được câu trả lời của Hoắc Liên Ngao.

Thế là cô đưa tay chạm vào tay anh, khẽ gọi tên anh.

Làm nũng: “Liên Ngao, được không?”.

“Em muốn vậy à?”

Cô gật đầu.

Câu “Thôi được” của anh có chút lạnh nhạt, nhưng dù vậy Khang Kiều vẫn mừng thầm. Anh tình nguyện suy nghĩ, không có thủ đoạn cực đoan hay cố chấp triền miên với cô.

Nơi hành lang vừa tối vừa dài, họ nói chúc ngủ ngon. Anh không buông tay cô, anh nói: “Khang Kiều, mai tới tiễn anh”.

“Ngày mai em phải tới trường báo danh.” Cô nói với anh.

“Anh đợi em.”

Anh và cô, một người đi về phía Đông, một người đi về phía Tây.

Văn Tú Thanh không còn nhớ rõ mình đã xem đồng hồ tới lần thứ mấy rồi, hôm nay là ngày báo danh thứ hai của trường. Bắt đầu từ hôm qua, cuộc sống của Văn Tú Thanh đã trở lại quỹ đạo bình thường, nghỉ việc ở câu lạc bộ, mẹ quay về bán hàng. Theo lý mà nói, bây giờ cô ta nên cảm thấy mãn nguyện.

Nhưng không hiểu vì sao cõi lòng cô ta cứ trống trải, thứ duy nhất lấp đầy trong lòng là suy nghĩ: Hôm nay Hoắc Liên Ngao sẽ rời khỏi đây.

https://thuviensach.vn

Văn Tú Thanh biết được thông tin chuyến bay của Hoắc Liên Ngao cất cánh lúc 5 giờ chiều từ Go Ara.

Sau khi ăn cái tát đó, Văn Tú Thanh chưa gặp lại Hoắc Liên Ngao. Anh cũng không còn cùng bạn bè tới câu lạc bộ như trước. Có vài lần cô ta lấy hết can đảm gọi điện thoại cho Hoắc Liên Ngao nhưng anh không nhận dù chỉ một lần.

Cô ta đành lấy thông tin của anh từ Go Ara.

Còn khoảng hai tiếng rưỡi nữa là tới giờ anh bay. Một âm thanh thúc giục Văn Tú Thanh di chuyển, giờ này vẫn còn kịp.

Chiếc xe đạp lao nhanh qua cửa. Trong ánh nắng, Văn Tú Thanh nhìn thấy một bóng người xinh đẹp bước xuống từ chiếc xe màu đen. Cô ta phanh xe lại, chân đặt xuống đất.

Vào một ngày một năm nào, lúc hoàng hôn, cô gái đã từng dạy cô ta cách nói chuyện bằng bốn thanh tiêu chuẩn đang bước xuống xe. Cả hai đều mặc áo sơ mi trắng và váy xếp ly màu xanh da trời.

Cô gái cùng mặc đồng phục như cô ta tên Khang Kiều, họ nói Khang Kiều là chị gái của Hoắc Liên Ngao.

Nhng Văn Tú Thanh cảm nhận được họ không giống chị em chút nào. Vài ngày trước, Văn Tú Thanh tâm sự chuyện này với Go Ara. Lúc đó Go Ara cười như điên dại, làm như câu nói đó nực cười lắm vậy. Không chỉ riêng Go Ara, cả bạn bè của cô ta cũng phá lên cười. Những tiếng cười đó khiến Văn Tú Thanh cảm thấy mình đã hỏi một câu ngu ngốc.

Văn Tú Thanh vô thức nhìn lên mặt Khang Kiều. Làn da trắng dưới nắng trông lại càng như trong suốt, có một cảm giác căng mịn, rõ ràng đã không còn thấy vết tát của Hoắc Liên Ngao đâu.

https://thuviensach.vn

Văn Tú Thanh đoán hôm đó Hoắc Liên Ngao nhất định đánh Khang Kiều rất đau, lúc rời đi nửa bên mặt còn sưng.

Khang Kiều bước xuống xe, tay đeo túi hàng hiệu, chân đi giày da, mang một khuôn mặt cao ngạo như Hoắc Liên Ngao.

Ngẫm nghĩ, Văn Tú Thanh đi về phía Khang Kiều. Cô ta còn chưa kịp lại gần thì đã bị người tài xế chặn lại ở khoảng cách hơn một mét.

Khang Kiều đã nhìn thấy cô ta, Văn Tú Thanh vô thức gọi một tiếng: “Học tỷ!”.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Năm 2004 - 2005 (21)

Văn Tú Thanh đi về phía Khang Kiều, vô thức gọi "Học tỷ".

Cô nghe thấy, ánh mắt nhanh chóng quét về phía cô ta rồi cứ thế liếc nhanh và tiếp tục đi thẳng.

Cho tới khi bóng Khang Kiều đi vào cổng trường, người tài xế mới bỏ tay xuống. Văn Tú Thanh lẩm bẩm đứng đó, thật ra cô ta cũng không biết mình đang định làm gì nữa.

Bốn giờ đúng, Văn Tú Thanh đứng ở một chỗ không bắt mắt trong sảnh đợi bay, yên lặng chờ đợi Hoắc Liên Ngao lần lượt chào tạm biệt bạn bè mình. Cô ta đã ở đây khoảng mười phút rồi. Bên cạnh Hoắc Liên Ngao liên tục có người, cô ta ngượng ngập tiến lên.

Khoảng bốn rưỡi, bạn bè của Hoắc Liên Ngao cuối cùng cũng đi hết. Lấy hết dũng khí, Văn Tú Thanh đi về phía anh.

Khi nhìn thấy cô ta, Hoắc Liên Ngao hơi nhíu mày, nhưng biểu cảm nhanh chóng trở về bình thản như trước, anh hờ hững chào cô ta: "Hi!".

Dè dặt giơ tay lên, Văn Tú Thanh cũng run run nói: "Hi!".

Giác quan thứ sáu kỳ diệu của con gái nói cho Văn Tú Thanh biết Hoắc Liên Ngao không hề ghét cô ta, còn hơi hơi có chút thiện cảm, giống như mẹ nói với cô ta rằng: "Tú Thanh, ánh mắt cậu đó nhìn con không bình thường".

https://thuviensach.vn

Vì điểm này, Văn Tú Thanh lần đầu tiên chủ động lại gần một cậu con trai.

Đè xuống cảm giác căng thẳng, cô ta rút từ trong ba lô ra con chuồn chuồn trúc mới đan tối qua. Lần thứ hai họ gặp nhau trên quảng trường, thứ anh chọn lấy ra giữa rất nhiều món đồ chính là con chuồn chuồn trúc này.

Con chuồn chuồn trong tay Văn Tú Thanh sinh động như thật. Cô ta xòe bàn tay về phía anh: “Em mới đan tối qua, tặng anh, em chỉ biết làm cái này thôi”.

Con chuồn chuồn đó mãi vẫn chưa được lấy đi. Văn Tú Thanh sốt ruột, có phải cô ta đan không đẹp không?

Nhưng đó thực sự là con chuồn chuồn cô ta đan đẹp nhất rồi.

Giọng cô ta run lên, nói năng cũng không còn lưu loát: “Hoắc… Hoắc Liên Ngao, em tặng anh món đồ này… không có ý gì khác. Em chỉ muốn biểu đạt lòng cảm kích. Nếu… Nếu không có anh, em nghĩ em và mẹ… Đúng rồi, mẹ em nói… dù thế nào cũng phải cảm ơn anh. Hoắc…”.

Con chuồn chuồn nằm mãi trên lòng bàn tay và khuôn mặt lạnh nhạt khiến Văn Tú Thanh nước mắt lưng tròng, suýt nữa thì rơi xuống.

Cuối cùng, cô ta không nói được gì, đành nhìn anh qua hai hàng nước mắt.

Có lẽ vì ngoại hình chăng? Chính ngoại hình này khiến Hoắc Liên Ngao luôn không tự chủ mà muốn giúp người con gái trước mắt này, muốn cô ta luôn giữ được nét trong sáng hiện tại của mình.

Anh đưa tay lấy con chuồn chuồn, rồi nói: “Rất đẹp” trong sự kỳ vọng của cô ta.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng anh cũng cầm, Văn Tú Thanh thở phào nhẹ nhõm. Trực giác của cô ta và mẹ không lừa cô ta.

Sau tiếng thở phào ấy, Văn Tú Thanh bỗng cảm thấy mất mặt vì nước mắt của mình. Từ khi quen Hoắc Liên Ngao tới giờ, cô ta rất dễ khóc, nhất là trước mặt anh.

Xoa xoa mặt, Văn Tú Thanh lau sạch nước mắt.

Lúc này, Văn Tú Thanh nhớ tới lời mẹ dặn cô ta nói, rất quan trọng.

“Hoắc Liên Ngao, mẹ em nói chuyện nhà cửa bà sẽ nghĩ cách. Nếu cuối cùng thật sự không còn cách nào, bà sẽ cố gắng gom tiền…”

Không đợi cô ta nói hết câu, Hoắc Liên Ngao đã nói: “Văn Tú Thanh, tôi và cô ấy không có quan hệ huyết thống”.

Văn Tú Thanh sững người. Hoắc Liên Ngao nói vậy khiến cô ta không hiểu lắm. Thế là cô ta hỏi lại: “Anh nói vậy là có ý gì?”.

Hoắc Liên Ngao nói chậm lại, sợ cô ta không nghe rõ phải nhấn mạnh từng từ: “Văn Tú Thanh, cô nghe cho rõ đây, tôi và Khang Kiều không có quan hệ huyết thống”.

Khi rời khỏi sân bay, Văn Tú Thanh vẫn còn ngơ ngác. Sau khi nói xong câu đó, Hoắc Liên Ngao tạm biệt cô ta. Giây phút ấy, Văn Tú Thanh có cảm giác câu tạm biệt của anh bao hàm một ý nghĩa đặc biệt nào đó.

Ví dụ như, đây sẽ là lời từ biệt cuối cùng.

Ngồi lên xe buýt, áp mặt lên cửa kính, khi nước mắt rớt xuống, Văn Tú Thanh đã hiểu ra một chuyện. Cô ta cầm di động lên, gọi cho mẹ: “Mẹ, con thích Hoắc Liên Ngao”.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc ấy, Khang Kiều đang nằm dưới gốc cây trên bãi cỏ, ngắm trời mây qua kẽ lá, nhìn những đám mây ngưng đọng trên bầu trời, từ màu trắng trong chuyển thành màu trắng vàng rồi chuyển thành màu vàng nhạt.

Di động reo lên, năm giờ rồi. Năm rưỡi là Hoắc Liên Ngao sẽ cất cánh. Giờ này chắc anh đã làm xong thủ tục. Cô chầm chậm đứng dậy, rời đi.

Rề rà đi ra cổng trường, thời gian từng chút từng chút dịch chuyển tới năm rưỡi, bước chân của Khang Kiều càng lúc càng nhanh hơn.

Trên màn hình điện tử hiển thị cảnh ngoài cổng. Chiếc xe đón cô về dừng ở vị trí chính giữa. Ánh mắt cứ nhìn thẳng về phía sau, Khang Kiều nhìn thấy vài chiếc taxi đỗ ở nơi không mấy bắt mắt.

Khang Kiều không đi từ cửa chính như mọi lần mà đi cửa sau, cúi đầu đi ra rồi thẳng thừng nói với một chiếc taxi đỗ ở bên đường: “Tới sân bay”.

Khi taxi phóng ra sân bay, Khang Kiều cứ cách năm phút lại nhắn tài xế đi nhanh hơn một lần. Tài xế thấy phiền bèn hỏi cô vì sao vội như vậy.

“Bạn trai cháu.” Nói tới đây, Khang Kiều bỗng sững lại rồi mới nói tiếp: “Bạn trai cháu sắp đi New York rồi”.

Đây là lần đầu tiên Khang Kiều gọi Hoắc Liên Ngao là bạn trai. Một tiếng “bạn trai” khiến tim cô lỡ nhịp, tiếng thứ hai đã trở nên thuần thục hơn, cũng có chút ngọt ngào và chua xót đâu đây.

Giống như tìm được một đối tượng tuyệt vời để nói chuyện, Khang Kiều tiếp tục: “Tối qua, chúng cháu vốn đang nói chuyện vui vẻ, nhưng anh ấy đã nói những lời khiến cháu giận, thế là…”.

“Thế là?”

https://thuviensach.vn

Cô tự nhiên nói: “Thế là cháu không cho anh ấy hôn. Anh ấy đi lần này mất cả năm, trong một năm này anh ấy nhất định sẽ canh cánh trong lòng chuyện ấy”.

“Cháu phải để anh ấy được hôn cháu.”

Tài xế taxi vì câu nói ấy quay đầu nhìn cô. Cô nhắc người ấy chú ý nhìn đường. Khi quay lại, tốc độ của taxi đã khiến cô hài lòng hơn.

Xuống xe, Khang Kiều lao vào sân bay như phát điên.

Đứng trước màn hình điện tử, nhìn thấy thông tin chuyến bay đi New York đã cất cánh hai mươi phút trước, chân cô mềm nhũn, cả người bỗng khuỵu xuống.

Khi Khang Kiều những tưởng cô sẽ ngã một cú nực cười thì có đôi tay giữ chặt cô, để cô không ngã bệt xuống đất.

Hơi thở gần trong gang tấc cô quá quen thuộc. Cô quay người, dựa đầu lên vai anh, đánh tay lên lưng anh. Gã khốn này, tối qua còn nói mấy lời khiến cô ghét.

Một quản lý sân bay đi đầu tiên, A Diệu đi sau quản lý, Hoắc Liên Ngao đi thứ ba, Khang Kiều đi cuối cùng. Một nhóm người đi tới khu vực dừng chân của du khách. Dừng trước cửa một căn phòng, quản lý mở cửa, Hoắc Liên Ngao đã đổi chuyến bay lúc năm rưỡi tới NewYork thành tám giờ tới Washington.

Dựa vào cánh cửa, cô ngẩng mặt lên, hỏi anh: “Nếu em không đến thì sao?”.

“Thì tiếp tục hoãn, tới khi nào xuất hiện mới thôi.” Anh nhìn cô trả lời.

https://thuviensach.vn

Sau đó, họ không nói gì nữa. Họ nhìn thấy mình qua đôi mắt nhau. Dường như nhìn bao nhiêu cũng không đủ vậy. Cô kiễng chân lên, níu lấy cổ anh, chủ động dâng lên nụ hôn tối qua lỡ làng. Nếu hỏi vì sao Khang Kiều lại xuất hiện ở đây thì giây phút này có lẽ chính là đáp án quan trọng nhất: Để anh hôn lên môi cô.

Cô không kháng cự anh, cho phép anh muốn làm gì thì làm.

Cô thì thầm bên tai Hoắc Liên Ngao: “Liên Ngao, đặt em lên bàn đi”.

Tới khi cô nhìn thấy đống tài liệu rơi rớt xuống đất mới ý thức được mình to gan nhường nào.

Tay cô bị bẻ quặt ra sau, cơ thể ngửa ra bàn, mái tóc ướt đẫm mồ hôi rung lắc mãi, đôi mắt khép hờ. Tới khi anh gấp rút những phút cuối cùng, cô mới nức nở nghẹn ngào bật ra tiếng “Liên Ngao”. Những cú va chạm của cuối cùng của anh khiến trái tim cô nhảy vọt lên tận cổ họng.

Lúc này, khuôn mặt nóng rẫy đang tìm kiếm anh. Anh lúc này đang nhìn những dấu tay để lại trên chân cô bằng ánh mắt vô cùng hối hận.

Anh ngước lên nhìn, cô cười với anh.

Thu dọn xong xuôi mọi thứ trong phòng, họ ngồi trên sô pha, dựa vào nhau. Từ cửa sổ này nhìn ra, đại sảnh sân bay đã đèn đuốc sáng trưng.

Đêm đã xuống, một tiếng nữa thôi, anh sẽ ở trên cao hơn ngàn mét.

Cô áp mặt lên trái tim anh, nói: “Từ sáu giờ tối tới tám giờ tối là thời gian gian lận của Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao, em nói vậy, anh hiểu chứ?”.

“Ừm.” Anh khẽ đáp.

“Tất cả vẫn như tối qua chúng ta hứa hẹn, anh nói có được không?”

https://thuviensach.vn

“Được.”

Đã tới bảy giờ đúng, khoảng mười phút nữa họ phải rời khỏi căn phòn này. Cô thu lại ánh mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn lên ba lô của Hoắc Liên Ngao. Đó là chiếc ba lô hai quai được thiết kế rất nam tính, chuyên dùng để đựng laptop, máy chơi game, Ipad… Phía bên phải còn một khuy chưa được cài hết, để lộ ra máy chơi game, và…

Một con chuồn chuồn màu xanh lá.

Nó giống hệt con chuồn chuồn lần đầu tiên Khang Kiều nhìn thấy ở phòng Hoắc Tiểu Phàn, sinh động như thật, tràn đầy sinh mệnh. Khi tới sân bay, Khang Kiều đã nhìn thấy Văn Tú Thanh.

Lúc đó cô ngồi trên taxi, Văn Tú Thanh ngồi trên xe buýt. Tại ngã tư, hai chiếc xe đi lướt qua nhau.

Cô nhìn thấy cô ta nhưng cô ta thì không.

Hoắc Liên Ngao không phải loại người vô duyên vô cớ đối tốt với ai.

Cô quay đi, điều chỉnh lại cảm xúc rồi gọi anh một tiếng.

“Ừm.” Tay anh uể oải chạm lên tóc mai của cô.

“Liên Ngao, nếu có một ngày anh động lòng với một người con gái khác, nhớ nói cho em biết.”

Giây phút đó, Khang Kiều cảm thấy mình nói rất thoải mái, nhưng sự thật thì sao? Không, sự thật là một góc nào đó trong lòng cô luôn ngập tràn hy vọng.

Liên Ngao, mau nói với em đi, nói lời vừa rồi của em cực ngốc, nói anh thật ra đã động lòng với một cô gái rồi, đó là một cô gái mắt to.

https://thuviensach.vn

Rồi cô sẽ giả vờ giả vịt hỏi anh: Liên Ngao, anh biết tên cô gái mắt to đó không?

Tiếp theo thì sao, tiếp theo, cô chưa kịp nói hết câu, anh đã bịt kín môi cô.

Hôn đến khi cô không thở nổi nữa mới ngọt ngào nói: “Cô gái mắt to đó có một tật xấu là thích trừng mắt khiến người ta khó chịu, giờ em đoán được đáp án rồi chứ?”.

Tới lúc đó, cô sẽ hôn anh liên tục, mỗi lần hôn sẽ lại nói: “Em biết rồi”, cho tới khi anh cảnh cáo cô bằng ánh mắt chán ghét: Này này, chú ý nước bọt của em.

Nhưng, rất tiếc, không như cô kỳ vọng.

“Được.” Anh trả lời.

Nửa tiếng sau, dưới sự bảo vệ của hai vệ sỹ, Hoắc Liên Ngao cúi đầu đi không quay lại.

Còn cô vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, giơ tay vẫy theo bóng lưng anh, cho tới khi anh khuất hẳn Khang Kiều mới thu tay về. Giây phút này nhìn thế nào Hoắc Liên Ngao cũng giống người đưa ra đề nghị cần một năm bình tĩnh suy nghĩ hơn.

Khi cô rời khỏi sân bay đêm đã khuya hẳn.

Ngày mai lúc mặt trời ló rạng, họ sẽ mỗi người một nơi, anh ở Bắc bán cầu, cô ở Nam bán cầu…

Pre: “Thời gian của trò chơi này là 36 tiếng. Trong vòng 36 tiếng tiếp theo, em đừng can dự vào bất kỳ quyết định nào của anh.”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Năm 2004 - 2005 (22)

Đêm giao thừa năm 2006, Khang Kiều đang ở trên bãi cát xem buổi nhạc hội ngoài trời đón năm mới. Đây là một chương trình thương hiệu của Begawan, âm nhạc và con người hòa hợp, bia rượu miễn phí, ánh sao, bờ cát là chủ đề vĩnh hằng của ca nhạc.

Cùng tham gia với Khang Kiều còn có vài bạn học của cô. Đây là lần đầu tiên cô tham gia chương trình âm nhạc kiểu này, sở dĩ xuất hiện ở đây nguyên nhân lớn là vì Hoắc Tiểu Phàn đã đi Singapore.

Ba ngày trước, Hoắc Tiểu Phàn ngồi lên máy bay riêng của Hoắc Chính Khải. Điểm đến lần này của họ là Singapore, cuối cùng, ước nguyện của mẹ đã thành hiện thực.

Sau khi Hoắc Tiểu Phàn đi, Khang Kiều tới thăm mẹ. Cô kể lể với mẹ rất nhiều, rất nhiều, đều xoay quanh Hoắc Tiểu Phàn. Cuối cùng, cô nói cho mẹ nghe bí mật đã sắp đè ngạt trái tim mình: Mẹ, con yêu Hoắc Liên Ngao rồi.

Hoắc Liên Ngao, Hoắc Liên Ngao.

Tất cả còn khó khăn hơn tưởng tượng rất nhiều, phải có rất nhiều nghị lực cô mới có thể kiềm chế bàn tay muốn gọi cho anh, thậm chí trong đầu lúc nào cũng lấp đầy suy nghĩ: “Mình không nói chuyện với anh ấy, mình chỉ nghe anh ấy ‘A lô’, kể cả anh ấy không ‘A lô’ thì chỉ cần nghe tiếng anh ấy thở thôi cũng được”.

Trong lúc ấy, trái tim lại không ngừng bứt rứt: Anh có giống cô không, có liều mạng áp chế suy nghĩ muốn gọi cho cô không?

https://thuviensach.vn

Liên Ngao, anh đã nghĩ kỹ chưa? Nhưng nhớ phải chăng cũng khiến anh khó chịu vô cùng. Trong sự khó chịu ấy, phải chăng anh đã nhìn rõ vài điều.

Có phải mùa hè năm sau, trong vườn hoa của mẹ anh, dưới bầu trời đêm đầy sao, anh sẽ lại hôn lên môi em hết lần này đến lần khác, nói đi nói lại: "Anh không dám nữa đâu, anh không dám ước định với em kiểu đó nữa đâu, anh sắp điên rồi".

Thật ra, đây là lời em muốn nói.

Còn anh?

Khi cô hỏi câu cuối cùng, giây đếm ngược cuối cùng cũng tới.

Tiếng "Một" rền vang bên tai trở thành màn pháo hoa rực rỡ trên mặt biển, đẹp tới rung động lòng người. Rất nhiều đôi tình nhân đã hôn nhau vào giây cuối cùng ấy. Những mái đầu dựa sát vào nhau khiến Khang Kiều đầm đìa nước mắt.

Hoắc Liên Ngao, Hoắc Liên Ngao.

Khi bóng dáng cao gầy đó xuất hiện trước mặt, cô sẽ tham lam nhìn anh, miệng lẩm bẩm như bị điên, như ma nhập:

"Trong rừng sâu, đứa trẻ hành hương rất lâu sau khi đã hoàn thành lần cầu nguyện thứ một nghìn, kỵ sỹ trẻ cưỡi ngựa từ trên trời bước xuống. Chàng dùng thanh bảo kiếm trong tay rạch một vết sâu giữa sương và bình minh, ánh sáng từ đó rọi vào…"

Lẩm nhẩm mãi không ngừng.

Cho tới khi môi cô bị bịt kín, cho tới khi đầu lưỡi ấy xông thẳng vào khoang miệng, cô cũng sẽ không chịu lép vế, sẽ quấn chặt lấy anh, gặm,

https://thuviensach.vn

cắn, trêu đùa, đáp trả, thỏa hiệp, cảm nhận nỗi đau, cảm nhận được hương vị của anh mới dám tin tưởng.

Lúc này đây, anh đang thực sự đứng trước mặt cô.

Khang Kiều nghĩ, có khi nào cô sẽ bị anh hôn tới ngạt thở mà chết không. Giây phút ấy cô đã nghĩ thế thật. Dưới bóng đêm đến ngạt thở, cuối cùng anh buông cô ra.

Cô lùi một bước để nhìn anh.

Đúng là anh thật rồi, đúng là Hoắc Liên Ngao.

Sao Hoắc Liên Ngao lại có mặt ở đây?!

Bây giờ chẳng phải anh đang cùng bạn bè tới vùng biển Caribe để du lịch ư? Sao có thể xuất hiện ở đây?

Mắt cô đã tin nhưng trái tim vẫn chưa tin hẳn.

Cô dè dặt chạm tay lên má anh, dè dặt gọi: “Liên Ngao!”.

Khi gọi tên anh, hốc mắt cô cũng đong đầy nước mắt. Khi nghe anh đáp “ừm”, cô đã bật khóc.

Vừa khóc cô vừa trách anh, mắng anh đã không đáng tin, phá hoại hiệp ước giữa họ.

Cho tới khi anh một lần nữa hôn cô.

Nụ hôn đó thật dài, như già đi cùng trời đất giữa cả bầu trời pháo hoa.

Anh dỗ dành bên tai cô: “Đừng khóc, đừng khóc. Đầu gỗ, em đừng khóc, đừng khóc…”.

https://thuviensach.vn

Cái miệng anh thật ngốc. Không hiểu vì sao tối nay nước mắt của Khang Kiều đặc biệt nhiều, hết đợt này tới đợt khác, cho tới khi.

Anh cất giọng khàn khàn bên tai cô: “Anh sắp điên rồi”.

Cô ngẩn người nhìn anh, cô không hiểu ý anh.

Anh thở dài: “Nếu không xuất hiện ở đây, anh nghĩ anh sẽ điên mất”.

“Liên Ngao!” Cô khờ khạo gọi.

“Suỵt!” Anh ra hiệu cho cô yên lặng: “Lần này, em phải nghe anh, chúng ta lại gian lận một lần”.

Cô thừa nhận, sự xuất hiện của anh khiến cô rối loạn, khiến đầu óc cô quay cuồng, khiến cô ngốc nghếch, đờ đẫn nhìn anh. Anh nhìn cô bằng đôi mắt đẹp của mình, hỏi cô bằng chất giọng êm ái: “Muốn chơi cùng anh không?”.

Muốn, muốn, dĩ nhiên rồi, cô gật đầu.

Anh cười với cô, cũng chỉ mới mấy tháng thôi.

Cô cảm thấy anh đẹp hơn rồi, đẹp tới nỗi khiến cổ họng cô khô khốc. Cảm giác khô rát ấy dường như lan truyền tới cánh môi, thế là cô dùng đầu lưỡi liếm liếm, khiến anh phải chửi thề, trong lúc ấy anh còn đưa tay lên vuốt má cô: “Trông ngốc chết đi được”.

Anh đang cố gắng điều chỉnh nhịp thở của mình.

Xong xuôi, anh nghiêm túc nói: “Lần này anh muốn nắm quyền chủ đạo trong trò chơi”.

Cô gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Thời gian của trò chơi này là 36 tiếng. Trong vòng 36 tiếng tiếp theo, em đừng can dự vào bất kỳ quyết định nào của anh.”

Ý thức được khi nghe thấy câu này cô sẽ bị thiệt lớn, cô nhíu mày.

Thế là anh hung dữ: “Khang Kiều, vì em anh phải bay từ New York tới Caribe rồi lại từ Caribe tới đây, anh đi nửa vòng trái đất đấy”.

Vì giây phút này anh đã đi cả nửa vòng trái đất, nghe mới tuyệt vời làm sao.

Cô nhe răng cười với anh.

Anh giơ cổ tay lên, nói: “Bây giờ trò chơi bắt đầu”.

Bắt đầu rồi sao? 36 tiếng đếm ngược rồi sao. Trái tim cô cứ thế dựng ngược lên, như kiến dọn tổ vậy, cố gắng thì ít nhưng lại muốn có được nhiều. Cô bẻ ngón tay đếm: Mình phải bảo anh đi xếp hàng mua đồ cho mình như bạn trai, phải bảo anh cõng mình đi xem liveshow như bạn trai…

“Hì hì…” Anh nắm đuôi tóc cô, “Hình như em quên rồi, quyền chủ đạo là anh, đi đâu làm gì đều phải nghe anh”.

Đúng nhỉ.

Thế là cô ngoan ngoãn im lặng, ngoan ngoãn đưa tay cho anh nắm.

Hoắc Liên Ngao muốn cô làm việc đầu tiên là gọi về nhà nói tối nay và tối mai cô sẽ cùng bạn chơi qua đêm. Khang Kiều cầm điện thoại trong tay, không dám gọi.

Anh cốc đầu cô, sau đó dùng khuôn mặt đẹp của mình để mê hoặc một nhân chứng. Cô gái bị anh mê hoặc bèn gọi cho dì Ngô. Cứ thế, Khang Kiều và cô ấy phụ họa chung để dì Ngô tin rằng cô nhất thời quyết định sẽ cùng bạn đón tết.

https://thuviensach.vn

Dưới bầu trời pháo hoa, cô ngẩng đầu hỏi anh: “Sau đó thì sao?”.

Mọi chân tướng đã lộ rõ trong đôi mắt anh. Sau đó họ tới hiệu thuốc và siêu thị. Ở bờ biển, đâu đâu cũng có những khách sạn phục vụ các đôi nam nữ. Anh nắm tay cô tới khách sạn gần siêu thị nhất. Ngay trong thang máy, họ đã hôn nhau. Họ né tránh camera, quấn quýt trong một góc khuất.

Tối nay cô thật sự rất bạo dạn, thậm chí còn tự tay cởi bỏ quần bò của anh để do thám. Kết quả cô cười khanh khách.

Họ mở cửa căn phòng kiểu Nhật, vừa ở cửa, họ đã không kiềm chế được.

Cô cảm giác mạnh mẽ được sự xâm chiếm của anh, nó mang theo dấu hiệu của việc một cậu con trai trở thành một người đàn ông. Cả anh cũng không giấu giếm, ngược lại, anh như một dũng sỹ muốn chứng minh bản thân trên chiến trường. Sau vài lần va chạm, anh sát lại bên tai cô: “Em còn chiu nổi không?”.

Cô cũng thể hiện sự rắn rỏi của mình: “Tên khốn, tới đê!”.

Sau đó họ không nói gì nữa, dùng cách thức nguyên thủy nhất để thể hiện nỗi nhung nhớ của những người đang yêu.

Căn phòng vuông vức, bốn bức tường được kết hợp lại bằng rất nhiều ô vuông caro, được dán giấy mờ màu trắng. Nền nhà dài, chiếu và chăn mang màu xanh caro Scotland. Mái tóc cô bung ra, một nửa khuôn mặt vùi vào gối, ánh mắt không tiêu điểm dừng lại trên ngọn đèn vàng cam.

Người anh dán chặt vào lưng cô, tay thi thoảng lại trêu ghẹo. Trên người họ vẫn dính dớp đầy mồ hôi. Theo thói quen của cậu chủ Liên Ngao, tối qua đã tắm rửa rồi, nhưng lúc này anh không động đậy. Khang Kiều bỗng bật cười. Anh hỏi cô cười gì, cô trả lời: “Không có gì, em cũng chẳng biết nữa”.

https://thuviensach.vn

Thật ra Khang Kiều biết chứ. Đó là nụ cười từ tận đáy lòng cô. Nụ cười đó rất tươi sáng, rất ấm áp. Cô và chàng trai lúc này dựa sát vào lưng cô đã chứng kiến sự trưởng thành thầm kín nhất của nhau, đạt tới mỗi quan hệ thân thiết nhất. Ban nãy họ đã rì rầm thảo luận về cái…

Cô nhe răng cười.

“Cười gì?”

“Không biết.”

“Cười như thế rồi nói không biết.”

“Em không biết thật mà.”

“Thật không?”

“Thật!”

Đêm đầu tiên của năm 2006, trong căn phòng vuông vức đó, họ lặp đi lặp lại những chủ đề nhàm chán, quần áo yên lặng nằm một bên, nằm suốt cả đêm.

Hai cơ thể trần trụi trốn trong chiếc chăn vuông. Cuối cùng cả hai nằm lì trong bồn tắm, ánh nắng bình minh bên ngoài đã ló rạng. Nắng hôm nay khiến Khang Kiều chợt cảm thấy có lẽ một giây nữa thôi trời sẽ già, đất sẽ lão.

Có một giây phút, cô gần như buột miệng, cuối cùng vẫn không dám hỏi: “Liên Ngao, đến năm 27 tuổi, anh còn đi nửa vòng trái đất vì em không?”.

Chuyện tương lai chưa ai nói trước được.

Giây phút đó, lòng Khang Kiều cảm thấy bi thương, vì cô hiểu rõ chính mình. Giống như bà ngoại nói, Khang Kiều nhà chúng ta là người cố chấp,

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao đối với cô là mối tình thời niên thiếu, chỉ cần nhớ là sẽ khắc ghi rất lâu.

Khi đêm lại xuống, Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao nằm trên boong tàu nghe tiếng sóng vỗ. Hôm nay họ đã thuê một du thuyền nhỏ, tiến thẳng về phía Nam.

Họ đã rời xa bờ cát, rời xa lục địa, bên họ trong khoảng thời gian gian lận còn có sóng biển, gió biển, và những con hải âu lúc nào cũng định lấy trộm xúc xích.

Trong không gian không quá rộng đó, họ đã trải qua rất nhiều thời gian thân mật. Ừm, cậu chủ Liên Ngao còn cột tóc cho cô nữa, dĩ nhiên không phải để thành kính với những người tình nhân màn bạc.

Lúc đó cô đang nướng cá cho anh, anh nói cô phải buộc tóc lên, tránh tóc của cô dính vào những chú cá thơm phức.

Anh khoanh tay đứng bên thúc giục cô nướng cá nhanh một chút, trận bóng đá sắp bắt đầu rồi. Sau đó lại trách cô sao không buộc tóc lên. Lúc đó Khang Kiều rất muốn đá bay anh xuống biển. Buộc tóc của cô đã bị anh ném xuống biển từ lâu rồi. Vị này có một chứng bệnh là cứ phải tháo tóc cô ra. Lúc đó anh dỗ cô đi ra cửa sổ, vừa hôn vừa rút áo lót của cô xuống, sau đó là tới buộc tóc.

Khang Kiều không thể đá Hoắc Liên Ngao xuống biển, cô không biết lái du thuyền, thế là sau khi cô ném về phía anh vô số ánh nhìn sắc như dao, anh ngoan ngoãn nói: “Để anh buộc cho em”.

Cuối cùng, anh lấy dây trang trí hoa ra làm buộc tóc, vụng về buộc giúp cô. Sau đó anh cũng chẳng xem bóng đá nữa mà đứng đó nhìn cô, rồi đột ngột nói: “Đầu gỗ, hay là anh vẽ chân dung cho em nhé”.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao di truyền khả năng hội họa thiên bẩm của mẹ. Bức tranh bảy tuổi anh vẽ giờ vẫn còn nằm trong bảo tàng thành phố.

Cứ như vậy, Khang Kiều ngoan ngoãn ngồi gần biển theo đúng tư thế Hoắc Liên Ngao yêu cầu.

Gần xong, anh nói: "Đầu gỗ, môi em không đủ tươi". Thế là anh đến trước mặt cô, hậm lấy môi cô, cho tới khi tê dại mới buông ra.

Cuối cùng, cô gái xuất hiện trong bức tranh rất đẹp, đặc biệt là đôi môi đỏ hồng điểm xuyết trên gương mặt, mềm mại, dịu dàng như cánh hoa lúc nào cũng có thể vắt thành nước.

Khi nhìn thấy bức tranh, cô đã khóc như một đứa trẻ. Cô đã nhìn thấy hình dáng mình qua mắt người mình yêu: Thì ra trông em như vậy, thì ra là như vậy.

Anh vẽ cô rất đẹp.

Anh nhìn cô mỉm cười, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Sao có thể không yêu anh đây? Làm sao có thể đây?

Nhưng dường như tình yêu đó vẫn còn cách họ rất xa, rất xa.

Dưới bầu trời sao, cô đặt tay mình vào tay anh. Họ cùng nhảy một điệu Valtz trên boong tàu. Ban đầu rất nghiêm túc, dần dần chẳng biết ai giở trò trước, chân ai giẫm lên chân ai trước, môi ai hôn lên môi ai trước, tay ai chạm vào tay ai trước, cuối cùng họ chẳng kịp về phòng mà nằm luôn trên boong.

Cô lén cầm một mẩu bánh mì ném cho chú chim đứng đó xem trộm, con chim giật mình vỗ cánh biến mất giữa biển đêm. Nhìn nơi con chim biến mất, giọng anh vang lên: "Chị gái của tôi, em lại không tập trung rồi".

https://thuviensach.vn

Thôi được, thôi được, tập trung một chút…

Thời gian cứ thế lẳng lặng trôi đi trong những chuyện vụn vặt.

Sau 36 tiếng đồng hồ, đêm khuya, qua hàng rào sân bay, Khang Kiều đuổi theo chiếc máy bay trên trời, cho tới khi nó biến mất hẳn giữa bầu trời.

Khi rời đi, anh nói câu cuối cùng: “Khi nào gặp lại, anh đủ mười tám tuổi rồi. Mười tám tuổi, anh sẽ mua được cho em một tấm vé xem phim người lớn”.

Lúc đó, Khang Kiều không thể ngờ 36 tiếng gian lận đó lại là thời khắc ngọt ngào cuối cùng của cô và Hoắc Liên Ngao.

Mùa hè năm 2006, số phận cuối cùng cũng vung kiếm, chém đứt tình duyên giữa họ một cách tàn nhẫn.

Hoắc Liên Ngao đang ở trên cao hơn ngàn mét cũng không thể ngờ, số phận đã vô tình đặt dấu chấm hết cho anh và Khang Kiều.

Ngày cuối cùng của tháng năm, đêm khuya, cuộc điện thoại đó đã trở thành mở đầu cho liên tiếp những chuyện sau đó.

Năm 2006, New York, nửa đêm, chiếc di động đột ngột reo vang khiến Hoắc Liên Ngao bừng tỉnh khỏi giấc mơ. Người biết số di động cá nhân của anh không nhiều. Anh không nhìn số mà nhận luôn.

Đầu kia là giọng một người phụ nữ già cả, đang run lên: “Tôi phải giết chết gã khốn đó!”.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Năm 2005 - 2006 (02)

Năm 2006, tại Bandar Seri Begawan, đây là ngày đầu tiên tháng sáu. Hôm ấy đối với Khang Kiều mà nói là một ngày bận rộn. Hôm nay là tết Thiếu nhi, bình thường mọi việc của Hoắc Tiểu Phàn hầu như đều do dì Ngô giải quyết, nhưng ngày nay Khang Kiều thường xin nghỉ học, tham gia mọi hoạt động với nó bằng tư cách phụ huynh.

Sáng sớm, Khang Kiều dẫn Hoắc Tiểu Phàn tới trường xem những tiết mục có sự tham gia của nó. Xem xong, cô tham gia buổi họp phụ huynh.

Họp xong, Khang Kiều còn dẫn Hoắc Tiểu Phàn tới trung tâm phúc lợi thăm mấy đứa bé được Nghê Hải Đường nhận nuôi. Sau khi mang cơm trưa cho chúng, cô dẫn chúng tới siêu thị trẻ em.

Khoảng ba giờ chiều, Khang Kiều nhìn thấy một tin tức như thế này trên màn hình ti vi trong siêu thị: Một người phụ nữ Hoa kiều tên Tôn Lệ Hoa đã đâm chồng mình bảy nhát dao liên hoàn, cuối cùng ông chồng tử vong do mất quá nhiều máu. Sau khi xác minh được biết, chồng của bà ta vừa được mãn hạn tù.

Tin tức này mà xảy ra tại Begawan thì nghe khá kinh người. Thu nhập đầu người của thành phố xếp trong top 10 thế giới, cuộc sống giàu có xa hoa, đa phần người dân được giáo dục nghiêm chỉnh. Những tội như cướp của, giết người thường không dính dáng.

Các nhân viên trong siêu thị xôn xao bàn tán về bản tin. Nghe nói chính hung thủ đã cầm dao gọi tới cảnh sát tự thú. Sau khi biết được một vài tin ngoài lề, ai nấy cũng tỏ ra đồng cảm với hung thủ.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ đâm bảy nhát dao vào chồng tên Tôn Lệ Hoa quả thực đáng được đồng cảm. Bà ta hơn bốn mươi mà nhìn như ngoài năm mươi, người gầy gò, tóc đã bạc gần nửa đầu. Hình tượng ấy cộng thêm việc người chồng trước kia cũng là một phạm nhân giết người, lẽ dĩ nhiên mọi người sẽ dựa theo ấn tượng đầu tiên để quy bà ta về phe yếu, dù người bị giết không phải bà ta.

Trong mơ hồ, Khang Kiều còn nghe thấy những câu như: Con gái của Tôn Lệ Hoa cũng có mặt lúc đó.

Sau khi ra khỏi siêu thị, Khang Kiều không đặt vụ án ấy vào lòng, dù sao thì đối với cô Tôn Lệ Hoa chỉ là một người xa lạ.

Hôm sau, tới trường, Khang Kiều mới biết hung thủ của vụ án hóa ra lại là mẹ của Văn Tú Thanh.

Trong các góc xì xầm những tiếng bàn tán sung sướng, thậm chí có một số người chọn chạy lên phòng Hiệu trưởng yêu cầu đuổi học Văn Tú Thanh, vì một người như thế sẽ trở thành nỗi nhục nhã cho cuộc đời đi học của họ.

Ngày mùng 3 tháng 6, ngày thứ ba kể từ khi vụ án xảy ra, ở đầu phố xuất hiện vài cô gái chạc tuổi Văn Tú Thanh cầm giấy trong tay. Một vài người đi bộ sau khi đọc xong, nghe xong những lời nói của họ đều lần lượt ký tên lên giấy.

Hôm nay, mấy cô gái này thu thập được vài trăm chữ ký. Họ nói họ là bạn học của Văn Tú Thanh, họ chỉ muốn truyền đạt sự ủng hộ Văn Tú Thanh về mặt tinh thần.

Tôn Lệ Hoa là trọng điểm gần đây trong các bài báo của thành phố. Các phóng viên đã đưa tin họ biết được từ bạn bè, xóm giềng của bà ta, nhiều lần nhắc tới từ “tự vệ”.

https://thuviensach.vn

Một bộ phận báo chí cũng đưa tin về hành động của các cô gái trên đường. Ngày thứ tư, rất nhiều người chủ động tới tìm các cô gái đó, một vài người tốt bụng đăng tin về hoạt động đóng góp chữ ký lên mạng. Trong vòng một ngày, số người ký tên đã tăng nhanh chóng.

Cùng với đó, bạn bè của Tôn Lệ Hoa cũng bước ra nhận phỏng vấn của báo chí.

Một vài người nhất loạt nói bằng bà ta là một người ấm áp ôn hòa. Họ còn nhấn mạnh, Tôn Lệ Hoa làm vậy chỉ để tự vệ. Họ còn dẫn chứng ra tình trạng bà ta sau khi chồng được tự do: Ngơ ngẩn, hay vô duyên vô cớ rơi nước mắt, trên người xuất hiện vết bầm tím.

Giống như hồi đáp những người đó, một vị bác sỹ đã đưa ra giấy chẩn đoán hai hôm trước của Tôn Lệ Hoa.

Tiếp đó, lại có cảnh sát tham gia vào vụ án này không tiện tiết lộ danh tính nói: Từ chứng cứ tại hiện trường vụ án, Tôn Lệ Hoa có lẽ đã tự vệ. Nghe nói bảy nhát dao của Tôn Lệ Hoa không có nhát nào trí mạng, nguyên nhân tử vong thật sự của nạn nhân là do mất máu quá nhiều.

Bệnh viện thành phố cũng ra mặt chứng minh hôm xảy ra vụ án họ từng nhận được điện thoại cầu cứu của Tôn Lệ Hoa.

Cùng với việc những nguồn tin liên tục được lộ ra, dư luận đa phần nghiêng về phía Tôn Lệ Hoa. Dư luận dường như cũng gây ảnh hưởng tới giới luật pháp. Ngày thứ sáu, sáu vị luật sư nổi tiếng thành phố liên minh phát biểu: Họ sẽ cùng trở thành người bào chữa miễn phí cho Tôn Lệ Hoa.

Danh tiếng của văn phòng luật sư ấy rất tốt, trước kia cũng thường xuyên nghe tin họ bào chữa miễn phí cho những bị cáo yếu thế, nhưng hoành tráng thế này quả thực là lần đầu.

Vụ án của Tôn Lệ Hoa một lần nữa được giật tít trên các trang báo lớn.

https://thuviensach.vn

Càng có nhiều nhân chứng đã từng bị nhốt trong một trại giam với chồng của Tôn Lệ Hoa nói ra trong thời gian thi hành án, ông ta không ít lần bị nạn nhân đấm, và các nhân viên quản giáo cũng tỏ ý nói nạn nhân có khuynh hướng bạo lực.

Chỉ trong vòng 10 ngày ngắn ngủi, những tin tức không ngừng bung ra đều hướng dư luận về giả thiết: "Tôn Lệ Hoa giết người do phòng vệ chính đáng".

Sức nóng của vụ án này lan cả tới xã hội thượng lưu. Một vài người có tên tuổi cũng âm thầm thể hiện sự đồng tình với bà ta.

Bắt nguồn từ tâm lý kỳ lạ, Khang Kiều cũng dõi theo sự phát triển của vụ án, và nó khiến cô càng lúc càng cảm thấy tim đập chân run.

Ngoài mặt, nó như một sự phát triển hết sức bình thường. Những người có lương tri đã làm những việc họ nên làm. Nhưng suy nghĩ kỹ thì lại như có đoàn đội phía sau ngấm ngầm tác động, chuyển hướng dư luận, từ đó chèn ép luật pháp, để bồi thẩm đoàn đưa ra một bản án "bỏ túi"*.

*Án bỏ túi: Thuật ngữ chuyên ngành, chỉ những vụ án được quyết định bản án khi vụ án còn chưa được xét xử công khai tại tòa.

Tôn Lệ Hoa quá đỗi bình thường, nhưng bà ta lại có một cô con gái tên Văn Tú Thanh. Khang Kiều còn ý thức được một hiện tượng. Trong luồng sóng dư luận, cô con gái nghe nói đã tận mắt chứng kiến vụ án lại không được ai đề cập đến. Cô ta đang ở đâu, hiện tại như thế nào?

Liệu có khi nào? Tất cả liệu có giống như vụ cháy mùa hè năm ngoái không?

Hoắc Liên Ngao từng nói ông ngoại anh có đoàn đội rất mạnh. Họ giỏi lên kế hoạch. Chiều nay, suy nghĩ này khiến Khang Kiều về sớm.

https://thuviensach.vn

Cô ra khỏi trường từ cửa sau, tìm được nơi ở của Văn Tú Thanh. Thật ra Khang Kiều biết, Văn Tú Thanh sống ở một ngôi nhà đã từng dưới tên Hoắc Liên Ngao.

Nhưng bây giờ, căn nhà bốn tầng theo phong cách Tây Ban Nha đó đóng cửa kín mít. Khi Khang Kiều tới gần, hai cảnh sát bực bội xua đuổi cô.

Từ nét mặt của họ, không khó đoán ra vụ án của Tôn Lệ Hoa đã khiến một bộ phận người hiếu kỳ, ngày nào cũng có không ít người tới đây dòm ngó.

Tìm được một góc khá kín đáo, Khang Kiều yên lặng ở đó. Trẻ con thường là đối tượng bị rất nhiều người bỏ qua, mà trong rất nhiều sự việc, vì thiên tính tò mò mà trẻ con luôn biết nhiều hơn người lớn. Trẻ con còn không bao giờ nói dối.

Cuối cùng, Khang Kiều cũng nghe được một chuyện từ ba đứa trẻ trước mặt cô: Vài tiếng sau khi Tôn Lệ Hoa bị cảnh sát dẫn đi, một chiếc xe màu đen đã đón Văn Tú Thanh đi.

Tin tức này khiến Khang Kiều đứng trong con ngõ nhỏ yên ắng đó gần năm phút. Cô thầm nghĩ: Không đâu, không thể nào, Hoắc Liên Ngao lười lắm, từ Mỹ bay về đây mất mười mấy tiếng đồng hồ, anh nhất định sẽ không xuất hiện ở đây, cùng lắm chỉ gọi vài cuộc điện thoại nhờ người giúp hai mẹ con đáng thương đó mà thôi.

Ừm, quả thực, sự việc của Tôn Lệ Hoa và Văn Tú Thanh trong mắt Khang Kiều có vài phần đáng thương, nguyên nhân là vì Văn Tú Thanh từng giúp Hoắc Tiểu Phàn, Khang kiều cũng đã âm thầm ký tên mình trong hoạt động ký tên trên mạng.

Nếu chỉ là gọi điện thoại giúp đỡ, Khang Kiều nghĩ cô sẽ giả vờ không biết.

https://thuviensach.vn

Nhưng nếu Hoắc Liên Ngao xuất hiện ở đây thì sao? Không, không đâu. Khang Kiều đang an ủi chính mình. Nếu Hoắc Liên Ngao ở đây nhất định sẽ gọi điện cho cô.

Không, không, cũng không đúng, họ đã hẹn rồi mà? Trước tháng bảy năm nay sẽ không được gọi điện thoại cho nhau, nhưng mà…

Nhưng, tình huống này thì khác, sao giống được? Ít nhất nếu cô là Hoắc Liên Ngao, cô sẽ gọi. Vì họ đều biết, cô gái tên Văn Tú Thanh đó là gì với họ.

Mơ mơ màng màng trở về nhà, cuối cùng, Khang Kiều gọi cho Go Ara. Đó là một nhân vật cấp công chúa trong xã hội, cùng trường với Hoắc Liên Ngao, nghe nói nơi ở cũng gần giống.

Sau khi nghe được tiếng cười khẽ của cô ta, trái tim Khang Kiều chìm xuống.

Tám rưỡi, Khang Kiều lái xe đi.

9 giờ 40 phút, Khang Kiều đứng trước một biệt viện kiểu Nhật nằm sát bờ biển. Nơi này trước đây Khang Kiều từng tới, Hoắc Liên Ngao từng dẫn cô đến đây tắm suối nước biển, chủ nhân của nó là bạn của anh.

Bây giờ, Hoắc Liên Ngao đang ở trong đây. Năm ngày trước, Hoắc Liên Ngao đã xin nhà trường nghỉ mười ngày, một đoàn sáu người từ New York bay về Begawan. Trong đoàn người ấy có vài người nhân viên của ông nội anh.

Vì Khang Kiều từng xuất hiện ở đây nên bảo vệ nhìn thấy cô liền mở cửa.

Khang Kiều đi về phía khu vực sáng đèn nhất, kéo cửa ra. Không gian rộng hàng trăm mét vuông đầy mùi rượu và mùi thuốc. Mấy chục gương

https://thuviensach.vn

mặt đồng loạt quay về phía cô, điểm chung là sung sướng, ánh mắt rời rạc.

Khang Kiều không nhìn thấy Hoắc Liên Ngao trong số đó. Không có Hoắc Liên Ngao cũng không có Văn Tú Thanh, ngược lại sau khi thấy cô, mấy người đó ra hiệu cho nhau, rồi đồng loạt cười. Trong tiếng cười ấy toát ra vẻ thoải mái không thể che giấu.

Cô gái đi về phía Khang Kiều là là bạn thân nhất của Marche – người đã bị quét khỏi hội. Cô ta đi tới trước mặt Khang Kiều, cười nói: “Chị gái con riêng, cô tới tìm Liên Ngao phải không?”.

“Anh ấy đâu?” Cô đứng cách xa cô ta một chút, cô không thích mùi cần sa.

Cô ta càng cười khoa trương hơn, vừa cười vừa nói bằng ngữ khí giáo huấn: “Tôi mà là cô, nhất định sẽ giả vờ không biết. Chị gái, bây giờ thân phận của chị ái ngại, nói theo cách của người Trung Quốc là thế nào nhỉ?”.

Cô gái quay đầu, gọi một tiếng “Dung”.

Cô gái bị gọi tên là Tú Dung, quê gốc ở Mi Châu, dáng vẻ ngọt ngào, cái miệng cũng êm tai, gọi cô ta “chị”, thích nhất là cùng cô nói về ẩm thực Trung Quốc.

Lúc này Tú Dung nhìn Khang Kiều, cười ngọt ngào, nói: “Giày rách, người ta gọi là đôi giày rách Liên Ngao không thèm”.

Lời này có thể khiến Khang Kiều liên tưởng ra mấy ngày gần đây Hoắc Liên Ngao tốt với Văn Tú Thanh cỡ nào, tới mức được bạn của anh để ý, bạn của họ ai nấy đều biết nhìn sắc mặt.

Thế là cô nghiễm nhiên trở thành đôi giày rách của Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Khang Kiều không muốn chơi với họ, bây giờ cô chỉ muốn biết Hoắc Liên Ngao ở đâu!

“Hoắc Liên Ngao đang ở đâu?” Lần này giọng Khang Kiều to hơn lúc nãy nhiều.

Nói cho Khang Kiều biết là Tú Thanh, nói xong, cô ta vẫn hỏi cô bằng giọng ngọt như đường: Chị, có phải chị tới nói với Liên Ngao bọn em lại bắt nạt chị không?

Lời của cô ta khiến đám bạn phá lên cười, tiếng cười ấy xuyên vào lỗ tai Khang Kiều, ong ong, khiến cô khó chịu tột cùng.

Qua cánh cửa hình vòm, khói từ khu bể tắm hơi nước lộ thiên bay vòng vòng, bầu không khí trong sạch. Ở đây trồng những cây tùng được cắt tỉa rất đẹp. Đôi nam nữ ấy đứng dưới cây tùng, làn khói dày đặc khiến Khang Kiều không thể nhìn rõ họ đang làm gì. Cô chỉ biết họ đứng rất gần nhau, khiến người ta liên tưởng xa xôi.

Khang Kiều rất tò mò họ đang làm gì, thế là từn bước lại gần, xui xẻo là không biết chân cô giẫm phải thứ gì, thứ dưới chân phát ra tiếng động.

Thế là Khang Kiều đành đứng đó, đó có lẽ là chút tự trọng cuối cùng của cô. Giả sử lúc đó lao qua nhìn cảnh tượng mà trong lòng cô không chịu nổi, cô nghĩ mặt cô nhất định sẽ méo xệch đi vì đố kỵ.

Sau đó, hai cái bóng hiện rõ ra trong làn khói, một trước một sau tới trước mặt Khang Kiều. Anh đi trước, cô ta đi sau. Sau đó, anh dừng lại cách Khang Kiều khoảng hai bước. Còn cô ta đứng sau lưng anh, nói là đứng cũng được, nói là trốn cũng được. Không hay rồi, bà chị hung ác của Hoắc Liên Ngao kiếm tới đây rồi.

Vị trí ba người họ đứng bây giờ là nơi sáng nhất trong vườn. Văn Tú Thanh đứng sau lưng Hoắc Liên Ngao khuôn mặt còn gầy hơn trước, đôi

https://thuviensach.vn

mắt có vệt nước mắt.

Nói thật, giât phút đó Khang Kiều không có chút tự tin nào, vì một Văn Tú Thanh như thế khiến cả một người con gái như cô cũng cảm thấy đáng thương. Nghê Hải Đường đã vô số lần nói với Khang Kiều rằng đàn ông không thích những cô gái mạnh mẽ, họ thích kiểu con gái nhỏ bé như chim, thỏa mãn được nam tính tiềm tàng trong con người họ.

Khan Kiều cũng từng thử dùng thủ đoạn ấy với Hoắc Liên Ngao, hiệu quả hình như không tệ. Có thể thấy cậu chủ Liên Ngao cũng thích như vậy. Cô quay sang nhìn Hoắc Liên Ngao.

Hoắc Liên Ngao cũng đang nhìn cô, cứ thế, họ im lặng đối mặt.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Khang Kiều mới chợt nhớ ra mình nên nói gì đó. Thế là cô lên tiếng: “Hoắc Liên Ngao, anh luôn khiến em phải bắt gặp tình huống này”.

Hoắc Liên Ngao sát lại gần cô, giơ tay về phía cô, nói: “Chúng ta ra ngoài kia, lát nữa anh sẽ kể tường tận cho em nghe”.

“Không cần.” Khang Kiều hất mạnh tay anh ra: “Em dùng đầu ngón chân cũng đoán được sự việc phát triển thế nào. Mấy cái cớ đó em nghe chán rồi. Em chỉ biết vì cô ta, anh bỏ học, đi nửa vòng trái đất tới đây, còn em trong mắt anh hình như đến cả quyền được biết cũng không có”.

“Không phải, không phải vậy đâu.” Hoắc Liên Ngao một lần nữa giữ tay cô, giọng sốt sắng: “Không như em nghĩ đâu. Đầu gỗ, em đừng giận, em…”.

“Hoắc Liên Ngao, anh không muốn em giận chứ gì? Nếu vậy…” Lần này Khang Kiều không giật tay ra nữa mà nhìn Văn Tú Thanh, nặng giọng, nói rành mạch: “Vậy thì! Bây giờ! Ngay lập tức! Rời khỏi đây, quay về Mỹ,

https://thuviensach.vn

nếu anh làm theo những gì em nói, em có thể coi như tất cả mọi chuyện chỉ là một việc từ thiện anh làm với thân phận người thừa kế nhà họ Hoắc".

"Tốc độ nói của cô khiến sắc mặt Văn Tú Thanh có một biến đổi kịch liệt. Cô ta hoảng hột, bối rối, lắc đầu, miệng lẩm bẩm: "Không… không… không được về, mẹ em còn chưa quay về, không, không thể về được!".

Khang Kiều cười khẩy: "Vậy, cô nói đi, cô có tư cách gì bắt Liên Ngao giúp cô? Nước mắt à?".

Vài phút sau, Khang Kiều lại rơi vào tình cảnh làm người xấu. Văn Tú Thanh cảm xúc thất thường co giật lên như một kẻ điên. Bác sỹ không biết từ đâu xuất hiện chỉ trích cô, vì cô đã vô lý vô cớ quấy rầy bệnh nhân.

Văn Tú Thanh bị bác sỹ đưa về phòng. Khi đi, cô ta nắm chặt lấy tay Hoắc Liên Ngao, miệng nói: "Hoắc Liên Ngao, anh đừng đi, em cầu xin anh đừng đi".

Tình huống bi thảm luôn dành phần lợi cao nhất cho người đang ở trong hoàn cảnh khốn cùng. Bao gồm cả việc được bướng bỉnh.

Hoắc Liên Ngao đi rồi, còn cô, trở thành người tự dưng gây chuyện.

Khang Kiều đi ra từ cửa sau. Bây giờ cô không có dũng khí đi ra từ cửa trước. Cô sợ nhìn thấy những gương mặt cười cợt, vì bây giờ hình như cô đã tin vào cái sự thật cô là đôi giày rách bị Hoắc Liên Ngao vứt đi.

Nhìn mà xem, khi bị Văn Tú Thanh kéo đi, anh còn chẳng trao đổi ánh mắt với cô, một lần cũng không.

Chiếc xe dừng ở bến cảng. Bàn tay vừa chạm vào cửa đã run lên, khiến Khang Kiều buộc phải dừng lại nghỉ ngơi. Khi bước chân phía sau vang lên, Khang Kiều mở cửa ra.

https://thuviensach.vn

Người chắn trước xe khiến cô buộc phải xuống xe. Cậu chủ Liên Ngao cơ mà, cô không thể đắc tội.

Cô hạ cửa xe xuống, tỏ ý bảo anh qua nói chuyện nhưng anh đứng im, rõ ràng anh nhận ra cô đang nói dối.

Thế là Khang Kiều ngoan ngoãn đi ra khỏi xe theo yêu cầu của cậu chủ Liên Ngao, rồi tới trước mặt, gọi anh một tiếng "Cậu chủ Liên Ngao".

Anh nhìn cô, nói: "Nói đi, anh phải làm sao em mới hết giận?".

Ha!

Phải làm sao ấy hả?

Lúc này Khang Kiều cũng thở dùng sự bướng bỉnh đặc quyền của mình, giơ tay chỉ ra biển: "Hoắc Liên Ngao, muốn em hết giận, bây giờ, lập tức nhảy xuống biển. Khi nào em chưa gọi thì không được ngoi lên. Trước khi nhảy xuống, hy vọng anh nghe rõ điều em muốn".

"Hoắc Liên Ngao, em mong anh chết đi!"

Một phút sau, Khang Kiều đứng ngây trên bờ.

Sao có thể, Hoắc Liên Ngao đã thật sự nhảy xuống biển!

Động tác của anh rất đẹp, như một con cá biết bay vậy…

Pre: "Em chỉ cần nhớ rõ, sở dĩ anh đi ngày đi đêm, đi nửa vòng trái đất chỉ vì một lý do, vì em ở đây, nên anh tới, chỉ đơn thuần là muốn gặp mặt em. Người con gái khác không bao giờ có bản lĩnh khiến anh làm vậy."

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Năm 2005 - 2006 (03)

Sau khi cô nói xong câu đó, Hoắc Liên Ngao đã nhảy xuống biển thật, dứt khoát và nhanh gọn. Hơn nữa anh còn bày đặt thể hiện kỹ thuật ra với cô. Cơ thể dài khiến anh trông như một con cá biết bay.

Cú nhảy khiến mặt biển tung bọt trắng xóa, cuối cùng anh biến mất.

Bây giờ Khang Kiều đang đứng trên ngọn hải đăng màu trắng, ánh đèn soi rõ vùng biển gần bờ. Khang Kiều không nhìn thấy Hoắc Liên Ngao, nước biển ở khu này không hề nông chút nào, lỡ anh bị chết chìm thì sao.

Không, không, Khang Kiều lập tức tự phản bác, sáng nào Hoắc Liên Ngao cũng ngâm mình dưới nước hơn một tiếng đồng hồ, sẽ không có chuyện gì đâu.

Đây là sự trừng phạt cho anh. Con người quá xấu xa, ban nãy còn khiến cô đau lòng. Cô phải trừng trị anh thích đáng. Suy nghĩ này khiến Khang Kiều lùi vào trong xe. Cô dựa người vào xe, nhìn đồng hồ chằm chằm. Cô phải để Hoắc Liên Ngao ngâm dưới nước lâu một chút.

Mười phút sau, Khang Kiều tới nơi Hoắc Liên Ngao vừa nhảy xuống, đặt tay lên môi bắc thành lao: “Hoắc Liên Ngao!”.

Khang Kiều gọi liền ba tiếng mà mặt biển vẫn im phăng phắc, sóng nước trắng vẫn đập lên bờ, vừa hung dữ vừa gấp gáp. Khang Kiều bỗng thấy hoảng hốt, nghe nói hiện tượng này cho thấy dưới đáy biển lại xuất hiện sóng ngầm dữ dội.

Đây là biển chứ không phải bể bơi.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều cất cao giọng hơn vài lần: “Hoắc Liên Ngao!”.

Mặt biển vẫn không có động tĩnh gì, cô càng thêm căng thẳng. Cô từng nghe nói, vùng biển này có sự xuất hiện của cá mập, lỡ như…

Khi gọi tên anh lần nữa, giọng cô đã có chút nghẹn ngào.

“Hoắc Liên Ngao, mau ra đây. Anh mau ra đây! Anh mà còn không ra em giận thật đó. Anh nghe đây, em sẽ đếm ngược. Sau khi em đếm ngược, anh còn chưa xuất hiện em sẽ lái xe đi luôn, mặc kệ anh!”

Khi Khang Kiều đếm ngược từ năm xuống một, cuối cùng cô cũng nhìn thấy Hoắc Liên Ngao. Anh bơi về phía đê biển gần cô. Anh không vội lên bờ ngay, mà dựa nửa người lên mỏm đá. Anh ngẩng đầu, yên lặng nhìn cô.

Cô một lần nữa nhìn thấy tia sáng xanh lam nhạt nhòa nơi đáy mắt anh.

Khang Kiều phải thừa nhận, giây phút đó cô đã bị anh mê hoặc. Anh như một tinh linh xuất hiện từ dưới lòng biển sâu, đẹp đến mê người.

Nhưng, trong lòng cô vẫn có chút không cam tâm, có chút giận dỗi. Cô giậm chân, làm động tác đá anh xuống biển. Kết quả chiếc giày cao gót của cô lại rơi xuống. Anh giơ tay giữ chặt lấy nó.

Anh nắm lấy cổ chân cô, hoàn thành cảnh kinh điển lãng mạn nhất trong phim điện ảnh: Tình yêu của tôi, vào một đêm trời đầy sao, đã đi chiếc giày cao gót cho tôi, từng ngón tay thật dịu dàng.

Kỳ lạ thật, chỉ một động tác đơn giản lại có sức mạnh khiến người ta rơi lệ.

Cô ngồi xuống, chạm tay lên mái tóc ướt rượt nước biển của anh. Anh hôn lên ngón tay cô và nói: “Còn muốn anh làm chuyện điên rồ gì vì em nữa không?”.

https://thuviensach.vn

Cô im lặng.

Anh hôn đi hôn lại ngón tay cô: “Anh xin lỗi”.

Cô rút tay ra.

“Đầu gồ, anh không động lòng với cô gái nào khác, anh có thể thề với em bằng danh nghĩa mẹ anh.”

Có một miền đất nào đó cứ thế mềm nhũn ra một cách đáng xấu hổ sau câu nói của anh, sau đó lan ra.

“Nhưng anh…” Khang Kiều nghe thấy giọng nói bi thương của mình, “Anh đã đi nửa vòng trái đất vì một cô gái khác”.

Anh chạm tay lên má cô: “Nhưng ý nghĩa khác biệt. Anh chỉ cần em nhớ rằng, sở dĩ anh đi ngày đi đêm, đi nửa vòng trái đất chỉ có một lý do, đó là em ở đây, thế nên anh tới. Chỉ đơn thuần là muốn gặp em một lần. Người con gái khác không có bản lĩnh khiến anh làm việc ấy”.

Khang Kiều nghe thấy tiếng thở dài của mình, rồi cô chậm rãi nói: “Hoắc Liên Ngao, nhớ kỹ đấy, đây là lần cuối cùng”.

Nói xong, Khang Kiều trở mặt: “Hoắc Liên Ngao, anh mà còn dám làm em đau lòng thêm một lần nữa, anh có nhảy xuống biển một trăm lần cũng vô ích”.

Anh yên lặng nhìn cô.

Cô giậm chân: “Hoắc Liên Ngao, anh nghe rõ chưa!”.

“Nghe rõ rồi, nghe rõ rồi.” Anh cười với cô.

Nửa tiếng sau, vẫn trên bến tàu đó, Hoắc Liên Ngao đã thay bộ quần áo ướt sũng. Họ ngồi trong xe. Sau một nụ hôn dài miên man, Hoắc Liên Ngao

https://thuviensach.vn

bắt đầu kể cho Khang Kiều nghe nguyên nhân mình xuất hiện ở đây là vì cuộc điện thoại lúc nửa đêm của mẹ Văn Tú Thanh.

Quá trình xảy ra vụ án gần đây đang làm rùm beng dư luận thành phố thế này: Ông Văn sau khi mãn hạn tù vẫn tiếp tục sa đọa, uống rượu đánh bạc, cuối cùng thua quá hóa điên, ông ta đã chú ý tới căn nhà mà hai mẹ con họ đang ở. Say rượu vào, ông Văn đánh đập Văn Tú Thanh, cảnh này bị bà Văn nhìn thấy. Trong quá trình cãi cọ, bà Văn đã cầm dao tự vệ. Sau khi tỉnh lại, bà ta phát hiện người chồng mình đã đẫm máu, hơn nữa con gái thì co giật một bên, trợn tròn mắt. Thế là bà Văn lần lượt gọi ba cuộc điện thoại, một cuộc tới bệnh viện, một cuộc tới Cục cảnh sát và một cuộc tới Mỹ.

Văn Tú Thanh được mẹ khuyên về phòng, nửa đường quay lại, tận mắt chứng kiến mẹ đâm bảy nhát dao vào bố, đã mắc chứng chướng ngại ngôn ngữ tạm thời.

Qua miêu tả của Hoắc Liên Ngao, khi nhìn thấy anh, cô ta bỗng òa lên khóc. Cũng mới bắt đầu từ hôm đó, cô ta mới chịu mở lời nói chuyện. Cho dù vậy thì chuyện chiều hôm đó vẫn thi thoảng kích động thần kinh của cô ta.

Nghe xong, Khang Kiều bò rạp lên cửa xe, nhìn chằm chằm ra ngoài biển. Lát sau, anh hôn lên tóc mai cô: “Sao không nói gì?”.

Thế là Khang Kiều nói: “Nếu đương sự trong chuyện này không liên quan tới Văn Tú Thanh, anh có từ bỏ tất cả để tới đây không?”.

Hoắc Liên Ngao dùng sự im lặng để đối đáp, đáp án đã quá rõ ràng.

Người không nói gì cứ liên tục hôn lên tóc cô, cô cũng lười tránh né. Khoảng 11 rưỡi, Khang Kiều nói: “Em phải về nhà rồi”.

https://thuviensach.vn

Anh không buông cô ra, ngược lại càng ôm chặt hơn. Anh vùi đầu lên vai cô, thì thầm: “Đừng giận. Đầu gỗ, anh cũng không biết làm sao, bây giờ anh rất sợ em giận”.

Khang Kiều rất sợ Hoắc Liên Ngao nói với cô bằng giọng điệu đó, nó luôn khiến cô dễ mềm lòng.

Cô vờ vịt giãy giụa vài cái, thế là giọng anh như càng nặng nề hơn, liều mạng gặm cắn môi cô. Cuối cùng cô nhắm mắt lại, để đầu lưỡi của anh quấn lấy của mình. Lần thứ hai bị cô từ chối, cậu chủ Liên Ngao dĩ nhiên không vui, anh vừa tìm điểm đột phát vừa nói tối nay vì cô anh đã uống không ít nước biển. “Đầu gỗ, chỉ sờ thôi, anh hứa không làm gì cả”.

Giọng anh rất đáng thương, thế là trong lúc đẩy qua đẩy lại, cô đã anh vùi đầu vào trong áo sơ mi của mình.

Hôm nay cô mặc chiếc áo sơ mi rộng anh thích nhất.

Lát sau, trong xe vọng ra tiếng thở gấp.

“Để anh vào nhé?”

“Mơ đi.”

“Anh hứa lần này nhất định…”

“Anh thật sự muốn sao?”

“Cần anh nhảy xuống biển lần nữa à?”

“Không cần nhảy xuống biển, anh chỉ cần gọi một cú điện thoại đặt vé máy bay là được, chuyến bay tối nay, em hứa anh muốn mấy lần cùng được.”

https://thuviensach.vn

Sau phút im lặng ngắn ngủi, anh nói với vẻ hờn giận: “Em phải sửa cái thói mỗi lần tới lúc này lại ra điều kiện với anh đi”.

“Em không sửa, không sửa đấy, em cứ thích ra điều kiện vào lúc này.”

“Không sửa anh sẽ ném em xuống biển.”

Cô cười: “Vậy còn đợi gì nữa? Ném luôn bây giờ, ngay lập tức đi”.

Anh thở dài, khó xử, giọng nói đầy bịn rịn: “Không, làm sao nỡ, vĩnh viễn cũng không nỡ”.

“Không nỡ làm sao được, em cứ thích ra điều kiện với anh lúc này, nghiện rồi.”

Anh lại thở dài ngao ngán, gọi “đầu gỗ” hết lần này tới lần khác… Cuối cùng của cuối cùng, anh nói: “Em thích làm thế nào thì làm”.

Từ phòng của Văn Tú Thanh có thể nhìn thấy mọi việc xảy ra ở bến tàu. Từ lúc Hoắc Liên Ngao rời khỏi phòng mình, cô ta đã đi tới trước cửa sổ. Biết rõ như vậy là không đúng, nhưng đôi chân vẫn không nghe theo trái tim. Cô ta đứng trước cửa sổ, nhìn thấy đôi nam nữ trên bến tàu, nhìn thấy anh nhảy xuống biển vì người đó, nhìn thấy họ hôn nhau trong xe, nhìn thấy anh vùi đầu vào áo sơ mi của người đó.

Trong khoảng thời gian ấy, có vô số lần Văn Tú Thanh nói với bản thân: Mau rời khỏi đây đi, những chuyện này không phải là chuyện mày nên quan tâm, bây giờ mày nên quan tâm nhất tới số phận của mẹ. Nếu mày còn tiếp tục đau lòng vì những chuyện này, thì mày quá có lỗi với mẹ rồi.

Văn Tú Thanh biết mẹ vì bảo vệ mình mới giết người. Từ sau khi bố trở về, Văn Tú Thanh cảm giác ngày nào mình cũng sống trong xui xẻo.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông bỏ lỡ cả thời niên thiếu của cô ta như một tên côn đồ đầu đường xó chợ. Có vài lần Văn Tú Thanh từng khóc thầm trong đêm, chắc là mẹ đều đã nhìn thấy.

Sao cô ta có thể bứt rứt chuyện này vào lúc này cơ chứ? Hơn nữa, cô ta không có lập trường. Hoắc Liên Ngao chưa bao giờ hứa hẹn gì với cô ta, thậm chí một chút không gian để cô ta hoang tưởng cũng không.

Văn Tú Thanh từng hỏi Hoắc Liên Ngao vì sao phải giúp mình.

“Thật ra tôi cũng không biết, tôi chỉ đơn thuần muốn giúp cô thôi, cô đừng liên tưởng việc tôi giúp cô với những chuyện khác.” Anh trả lời như vậy.

Thế nên cô ta đâu có lập trường. Đâm sâu đầu móng tay vào đùi, cô ta đau đớn. Nỗi đau đó nhắc nhở Văn Tú Thanh mau rời khỏi đây, đôi nam nữ trên bến tàu không phải là phạm vi mày nên quan tâm.

Nhưng, đôi chân như mọc rễ vậy. Lúc này Văn Tú Thanh thật sự hận chính mình, ghét chính mình, ghét suy nghĩ điên rồ đang nảy sinh trong đầu.

Suy nghĩ này khiến cô ta bắt đầu hưng phấn, sau đó cô ta lấy vài chiếc túi bác sỹ đưa mấy ngày trước, đổ ra. Cô ta vô tình nhặt được cây bút máy, mở nắp ra, tìm đầu nhọn nhất, đâm mạnh vào chân mình. Cùng với động tác đó, chân cô ta hình như đã chịu động đậy, nhưng vẫn chưa đủ, phải đâm tiếp…

Ngày 13 tháng 6, Tôn Lệ Hoa tham gia vào quá trình tố tụng. Một vài người có trình độ cao trong giới luật pháp đều nhất trí thể hiện thái độ xem trọng vụ án này. Họ tin rằng Tôn Lệ Hoa cuối cùn sẽ không bị định tội vì phòng vệ chính đáng. Nhưng vì vượt quá phòng vệ chính đáng dẫn đến chết người mà bị phạt tù từ hai đến ba năm.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó, Khang Kiều cũng thở phào nhẹ nhõm, lần này Hoắc Liên Ngao đã có thể yên tâm quay về Mỹ rồi.

Tối qua, Hoắc Liên Ngao cũng đã gọi điện báo với Khang Kiều, anh đã đặt xong vé máy bay về Mỹ chiều nay, trong điện thoại, giọng anh có vẻ mệt mỏi.

Buổi chiều, khoảng bốn giờ, di động của Khang Kiều reo vang, Hoắc Liên Ngao gọi tới.

Năm rưỡi, Khang Kiều nhìn thấy Hoắc Liên Ngao. Họ gặp nhau trong quán café tại sân bay. Cả quán chỉ có hai người họ, bên ngoài quán còn treo biển tạm nghỉ bán, vì thân phận khó xử của họ, tình huống này cô đã không còn lạ lẫm gì.

Vài phút sau, câu nói của Hoắc Liên Ngao khiến Khang Kiều suýt phun café ra khỏi miệng.

Đặt chiếc cốc xuống, Khang Kiều nghe thấy giọng mình gần như méo xệch: “Hoắc Liên Ngao, anh nói lại lần nữa đi”.

Thế là Hoắc Liên Ngao lặp lại, nói xong lại yên lặng nhìn cô.

Giây phút đó, Khang Kiều gần như không thể liên tưởng một Hoắc Liên Ngao trước mắt với người đã đi giày cho cô bên bến tàu tối hôm trước. Tối đó anh mới dịu dàng làm sao.

Còn Hoắc Liên Ngao của bây giờ thoạt nhìn có vài phần bạc tình như Hoắc Chính Khải.

Khang Kiều lắc đầu, miệng lẩm bẩm: “Không, không, em không cho phép…”.

https://thuviensach.vn

Sao Hoắc Liên Ngao có thể đưa Văn Tú Thanh sang Mỹ chứ? Họ chẳng là gì cả? Cô và anh mới là một đôi.

Không phải sao?

Thiết kế kín của quán café tạo hiệu ứng âm thanh rất tốt. Giọng anh vừa trầm vừa thấp, rất dễ nghe. Nếu trong không gian này nó nói những lời tình cảm thì tốt biết bao.

Nhưng tiếc là giọng nói đó mang theo sự kiên định không dễ phản bác: "Em đừng suy nghĩ lung tung, anh chỉ chịu trách nhiệm đưa Văn Tú Thanh qua Mỹ tiếp nhận trị liệu, để cô ta cách xa môi trường này. Sau khi vụ án kết thúc, cô ta sẽ quay về. Anh có thể bảo đảm với em, trong thời gian ở Mỹ, anh sẽ không có bất kỳ tiếp xúc nào với cô ta…".

"Không, em không tin anh." Khang Kiều lạnh lùng nói.

Cô không có một đôi mắt có thể nhìn xa ngàn dặm, cô không muốn khiến mình cả ngày nghi ngờ rồi căng thẳng, cuộc sống đó quá bi thảm.

Hoắc Liên Ngao đẩy một bản bệnh án ra trước mặt Khang Kiều, khẽ nói: "Đây là bệnh án của Văn Tú Thanh, trong đây có đề nghị bác sỹ đưa ra, anh cũng mới quyết định đón nhận ba tiếng trước".

Cho dù bây giờ Văn Tú Thanh còn chưa đến Mỹ, cô đã sợ rồi. Khang Kiều phải thừa nhận, khi đứng trước cô gái tên Văn Tú Thanh đó cô không tự tin, cô ta có một khuôn mặt thuần khiết như tờ giấy.

Đẩy bệnh án ra, Khang Kiều hỏi Hoắc Liên Ngao: "Bây giờ Văn Tú Thanh đang ở trong sân bay ư?".

Chuyến bay của Hoắc Liên Ngao khởi hành lúc 7 giờ, anh đổi chuyến bay thẳng tới New York lúc 5 giờ 30 sang chuyến bay tới Los Angeles lúc 7 giờ. Bây giờ là 5 giờ 45 phút.

https://thuviensach.vn

Lát sau, Hoắc Liên Ngao gật đầu. Khang Kiều ném chiếc túi xách trong tay mình vào đầu anh: “Hoắc Liên Ngao, chúng ta xong rồi!”.

Sợ anh không nghe rõ, cô gằn mạnh từng chữ: “Hoắc Liên Ngao, anh nghe rõ đây, chúng ta-chấm-dứt-rồi!”.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Năm 2005 - 2006 (04)

Cửa quán café khóa chặt, Khang Kiều không sao mở ra được. Cô ra sức dùng túi xách tay đập lên cửa, cánh cửa vẫn im lìm không động đậy.

Đánh mệt rồi, không còn sức nữa, Khang Kiều dựa lưng vào cửa, lạnh lùng nhìn Hoắc Liên Ngao ở trước mặt mình, cho tới khi anh dùng hai tay che chặt mắt cô lại.

“Anh coi như chưa nghe thấy những lời em nói. Anh đã đặt vé máy bay quay về Brunei ngày mùng 5 tháng 7. Em đếm đi, còn chưa đầy một tháng nữa là chúng ta có thể gặp mặt rồi.”

“Đầu gỗ, anh 18 tuổi rồi, anh có thể mua cho em vé xem phim người lớn, tuyệt lắm đúng không?”

Khang Kiều mím chặt môi.

“Đừng giận. Anh hứa với em đây là lần cuối cùng anh giúp Văn Tú Thanh. Em cứ coi như đây là một việc từ thiện trên danh nghĩa nhà họ Hoắc đi, được không?”

Khang Kiều không trả lời, lát sau khi nghe thấy Hoắc Liên Ngao phát ra tiếng “Hm?”, Khang Kiều mới ý thức được thì ra mình đã 21 tuổi rồi.

Cô đã là một cô gái 21 tuổi. Lúc này đây, trong túi xách của cô có số điện thoại của một anh chàng ép cô phải lấy.

Người đó tên là gì nhỉ? Đúng rồi, anh ta nói tên là Gia Vinh, Diệp Gia Vinh, người Hồng Kông. Trường mà Diệp Gia Vinh theo học ở gần trường

https://thuviensach.vn

cô. Anh ta nói đã yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên, ngày nào tan học cũng ăn ở cửa hàng đối diện trường cô, để có thể nhìn thấy cô từ xa. Lúc này đây Khang Kiều tỉ mỉ nhớ lại, chiếc xe Diệp Gia Vinh đi cũng không tồi, hơn nữa ngôi trường cũng giống như trường nữ sinh, có thể thấy gia thế anh ta không tệ chút nào, nếu hẹn hò với anh ta chắc sẽ không có chuyện gì phiền não.

Có lẽ, bây giờ cô cần phải suy nghĩ một chút.

Bỏ bàn tay áp lên mặt mình xuống, cô nhìn Hoắc Liên Ngao, chậm rãi nói: “Anh thật sự muốn đưa Văn Tú Thanh tới Mỹ phải không?”.

Anh giơ tay định chạm lên mặt cô thì bị cô né tránh.

Cô nhìn anh trân trân: “Cũng không phải là không được, nhưng trước khi đi anh phải gọi cho bố anh. Anh phải kể lại nguyên xi chuyện giữa chúng ta với ông ta, nói với ông ta xong, anh phải thể hiện ý muốn sống chung với em. Bây giờ, em cho anh năm phút suy nghĩ”.

Câu nói của Khang Kiều đã thành công khiến Hoắc Liên Ngao nhíu mày, không chỉ thế, sự phản cảm nơi đáy mắt cũng không hề che đậy.

Cắn chặt răng, Khang Kiều nói tiếp: “Hoắc Liên Ngao, trong túi xách của em có số của một người đàn ông. Anh ta tên là Diệp Gia Vinh. Anh ta nói rất thích em, nghe nói gia thế không tệ, ăn nói cũng lịch sự. Em cảm thấy anh ta sẽ là một sự lựa chọn không tồi, em…”.

“Thế nên?” Hoắc Liên Ngao cướp lời: “Em muốn nói nếu anh không gọi cuộc điện thoại đó, còn đưa Văn Tú Thanh qua Mỹ, em sẽ suy nghĩ tới việc chấp nhận hắn?”.

“Phải.”

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao cười khẽ, ấn ngón tay cái lên trán cô: “Chị gái của tôi, hình như em rất sợ tôi quên mất em có một người mẹ tên Nghê Hải Đường thì phải. Em luôn có cách khiến tôi buồn nôn trong giây lát. Cho tôi năm phút suy nghĩ chứ gì? Khỏi cần, tôi có thể trả lời ngay”.

“Bây giờ tôi không có hứng thú gọi bất kỳ cuộc điện thoại nào cho bố tôi. Tôi sẽ đưa Văn Tú Thanh qua Mỹ theo đúng kế hoạch. Còn em, tốt nhất nên ngoan ngoãn. Em cũng biết tôi là một người rất cảm xúc, tốt nhất em đừng làm những việc như trang điểm xinh đẹp rồi hẹn hò với người khác giới để khiến tôi khó chịu. Nếu em làm vậy, tới lúc đó em sẽ biết tôi không nói chơi với em đâu.”

Dựa vào một góc khuất trong quán café, mái tóc rối bù rơi xuống mặt Khang Kiều. Đôi giày đế bằng màu xám nằm trên nền đất, mỗi nơi một chiếc. Chiếc túi xách ở gần cô. Anh ép cô vào đây. Lúc này trên môi Khang Kiều vẫn còn mùi máu, không rõ là của anh hay của cô. Nụ hôn của anh như bão táp, cô cũng hết cách.

“Qua một tháng nữa là chúng ta gặp nhau rồi, chẳng phải em muốn anh suy nghĩ thật kỹ sao? Anh nghe lời em, kết quả là anh dường như càng ngày càng mê mẩn em rồi. Trên đời này có quá nhiều cô gái đáng yêu hơn em, nghe lời hơn em, dáng đẹp hơn em, em bảo vì sao anh chỉ mê mẩn một mình em?”

“Ngoan ngoãn ở đây đợi anh, trở về anh sẽ mang theo quà em thích.”

Rồi anh cứ thế bỏ đi.

Có người mở cửa quán café. Đó là quản lý trưởng. Người đó dường như giật mình vì cô, lát sau anh ta xin lỗi rồi hỏi cô có cần gọi cho bác sỹ tới không.

“Không cần đâu.” Liếm liếm môi, cô cất giọng khó khăn: “Anh có thể tránh mặt một chút không?”.

https://thuviensach.vn

Đứng trước gương trong nhà vệ sinh, điề khiến Khang Kiều thấy may mắn là Hoắc Liên Ngao chỉ làm hỏng một chiếc cúc trên áo đồng phục của cô. Cầm lấy kim chỉ quản lý đưa, Khang Kiều khâu lại tại chỗ.

Khâu xong, cô rời khỏi quán café. Lúc này đã là 6 giờ 25 phút. Cũng không biết có phải vì không cam tâm hay không, Khang Kiều co cẳng chạy về một nơi. Cô biết có một nơi có thể nhìn thấy con đường nối liền sân bay và máy bay, cô còn mượn ống nhòm của một du khách.

6 giờ 30 phút, qua ống nhòm, Khang Kiều nhìn thấy Hoắc Liên Ngao và Văn Tú Thanh. Dưới sự bảo vệ của các nhân viên sân bay, một nhóm nhỏ khoảng mười người, Văn Tú Thanh đi giữa, bên cạnh cô ta có vài bác sỹ mặc áo blouse trắng. Hoắc Liên Ngao và hai vệ sỹ đi cuối cùng. Trước khi vào khoang máy bay, Hoắc Liên Ngao dừng lại, hướng mặt về phía Khang Kiều.

Bàn tay cô từ từ buông xuống, Khang Kiều cảm thấy hành vi của mình nghĩ sao cũng thấy nực cười, lúc nào cũng không chịu từ bỏ, quyết không từ bỏ.

Giờ thì tốt rồi, nên biết bỏ cuộc rồi phải không?

Đi ra khỏi sân bay, Khang Kiều gọi điện cho Diệp Gia Vinh. Họ đã hẹn Chủ nhật gặp mặt. Hẹn xong địa điểm, anh ta còn dè dặt hỏi: “Cậu là Khang Kiều thật sao?”.

Sau khi chắc chắn, âm thanh từ đầu kia vọng tới khiến Khang Kiều giật mình. Cô cuống quýt bỏ di động ra xa. Tiếng reo của Diệp Gia Vinh vọng qua loa di động, tiếp tục phát đi.

Sau khi ngắt điện thoại, di động của Khang Kiều một lần nữa vang lên. Sau khi nhìn số, cô đi sang một bên, ngẫm nghĩ rồi cuối cùng vẫn nhận máy.

https://thuviensach.vn

Lần này người gọi cho cô là Chu Tùng An ở châu Úc.

Ba tháng trước, Chu Tùng An đã đi Úc. Khi đi, Khang Kiều còn ra sân bay tiễn anh ấy. Hôm đó, anh ấy nói với cô một vài lời ý nghĩa sâu xa: "Anh muốn mình tốt hơn".

Lúc đó, Khang Kiều giả vờ không hiểu ý anh ấy. Cô cười, nói: "Chu Tùng An, giờ anh đã quá tốt rồi".

Quả thực, sự tốt đẹp của Chu Tùng An đã tới mức Khang Kiều theo không kịp, tới mức cô cảm thấy anh ấy nhất định sẽ gặp được một cô gái thật lòng thích anh ấy và anh ấy cũng chân thành, đó mới là hạnh phúc hoàn hảo nhất trên đời.

Sau khi tới châu Úc, Chu Tùng An duy trì khoảng mười ngày gọi cho Khang Kiều một lần, đa phần Khang Kiều đều từ chối nghe máy.

Có điều, lúc này, cô rất muốn nghe giọng Chu Tùng An. Thế là cô dựa vào tường, vừa nghe tiếng anh ấy vừa nhìn lên bầu trời bị mái hiên sân bay rạch thành hai mảng.

Chu Tùng An lải nhải hơn nửa tiếng đồng hồ, khi gần ngắt máy, anh ấy nói: "Anh đoán đầu gỗ lại gặp phải chuyện gì không vui rồi, đúng không?".

"Không." Cô đáp: "Em chỉ hơi nhớ mẹ thôi, nhớ cả bà ngoại nữa".

Chiều Chủ Nhật, Khang Kiều ngồi tại vị trí nhà hàng đã hẹn với Diệp Gia Vinh. Cô đã ngồi đây nửa tiếng rồi.

Khang Kiều hẹn anh ta ba giờ chiều, Diệp Gia Vinh đã muộn nửa tiếng.

Hai giờ, Khang Kiều mới gọi cho Diệp Gia Vinh. Anh ta nói với cô đã trên đường đi xuống lấy xe rồi. Anh ta còn hứa hẹn lát nữa mở cửa ra cô sẽ nhìn thấy anh ta.

https://thuviensach.vn

3 giờ 40 phút, Khang Kiều nhận được điện thoại Diệp Gia Vinh gọi tới từ đồn cảnh sát. Anh ta nói bằng giọng không thể bi thương hơn, anh ta đã gặp một rắc rối lớn.

Diệp Gia Vinh đã từng phát biểu một số suy nghĩ cá nhân về tôn giáo ở một số dịp công khai, thật không ngờ những lời nói đó lại khiến anh ta dây vào vài người tự xưng là Cục tình báo. Hơn nữa mấy người này còn là kiểu người đang chấp hành nhiệm vụ có thể ra vào Chính phủ Brunei như đi chợ. Bây giờ họ đang điều tra nơi ở mấy năm gần đây của anh ta.

Khá phiền là năm ngoái Diệp Gia Vinh đã tới Afghanistan, vì tò mò nên có nói chuyện với phần tử vũ trang ở đó vài câu, và những người này hiện đang nắm trong tay ảnh chụp chung của họ khi đó.

Ngắt máy, Khang Kiều có một cảm giác bất lực.

Hoắc Liên Ngao từng nói, chiếc cốc anh từng chạm vào, ai chạm vào kẻ đó xui xẻo.

Hôm ấy, Khang Kiều ngồi ở quán ăn đến tối muốn. Trước khi đi, Khang Kiều nhắn cho Hoắc Liên Ngao một tin, nhắn xong cô phát hiện túi xách của mình đã biến mất.

Hôm sau, khi tan học, Khang Kiều phát hiện bên cạnh mình có thêm hai vệ sỹ nữ. Họ luôn trừng mắt lườm những anh chàng có ý lại gần cô.

Về hai người tự dưng xuất hiện, quản gia Diêu mang chiếc túi hôm qua bị mất nói với cô rằng nó được một người có lòng tốt mang về nhà. Người này còn miêu tả sinh động cảnh hôm qua nhìn thấy trên đường cho quản gia Diêu. Ừm, trong màn miêu tả đó, cô là một cô gái yếu đuối gặp phải mấy người Malaisia và bị cướp giật.

Nói xong, quản gia Diêu đau lòng nói với cô: “Khang Kiều, ông Hoắc luôn nhấn mạnh, cháu và Liên Ngao, Tiểu Phàn là một phần của nhà họ

https://thuviensach.vn

Hoắc, sau này gặp chuyện nhất định phải kể".

Lời nói thiện lương ấy khiến Khang Kiều chực khóc.

Vài ngày sau, Khang Kiều nghe tin Diệp Gia Vinh đã nghỉ học về Hồng Kông, tin này càng chứng thực tin đồn Khang Kiều có bạn trai bí mật. Trong tin đồn ấy, bạn trai của cô rất mạnh, ai dám có ý với cô là sẽ bị quả báo.

Cứ thế, vài bạn trai có thiện cảm với Khang Kiều lập tức tránh xa cô.

Lại một thứ Bảy nữa tới. Buổi sáng hôm đó ở công viên trẻ em, Khang Kiều lạc mất Hoắc Tiểu Phàn. Hôm đó rất đông người, khi chiếc xe hoa Italia đi ngang qua trước mặt họ, nghệ sỹ biểu diễn trên xe lần lượt ném những món đồ chơi nhỏ xuống hai bên đường.

"Chị, em cũng muốn." Hoắc Tiểu Phàn nói với Khang Kiều.

thế là Khang Kiều dang tay đuổi theo xe hoa. Khi cô khó khăn lắm mới cầm được đồ chơi, quay mặt sang tìm thì phát hiện Hoắc Tiểu Phàn biến mất. Đứng bên cạnh cô là một thằng bé xấp xỉ nó, thằng bé cũng đang nhìn cô.

Giây phút đó Khang Kiều cảm thấy thật kỳ lạ, cảm giác như định mạnh mang theo một ý đồ ám thị mạnh mẽ.

Tiểu Phàn, Hoắc Tiểu Phàn, Khang Kiều nhìn lòng bàn tay trống trải của mình, lẩm bẩm.

Khi hoàn hồn lại, Khang Kiều ra sức gào tên Tiểu Phàn, tiếng gào đó làm cho bảo mẫu và hai vệ sỹ đều đi tới.

Trong công viên trẻ em, người đông như kiến. Những nơi cô có thể nhìn thấy đều không có Hoắc Tiểu Phàn. Ánh mắt vượt qua từng gương mặt xa

https://thuviensach.vn

lạ, cuối cùng, khi tách hai người trước mặt mình ra, Khang Kiều đã nhìn thấy cái bóng cô thân thuộc.

Bên đài phun nước hình tròn, chú hề một bên mặt cười một bên mặt khóc cúi đầu đặt viên kẹo nhiều màu vào tay đứa trẻ.

Đứa trẻ đó chân thành nhìn chú hề, đó là Tiểu Phàn của cô.

Tay vẫn đang cầm món đồ chơi, Khang Kiều đi từng bước về phía Tiểu Phàn, tới trước mặt nó. Khi nó quay mặt sang, cô ném mạnh món đồ chơi vào mặt nó.

Khang Kiều bật khóc: “Hoắc Tiểu Phàn, em có thể ngoan một chút không, chị mệt lắm rồi”.

Khi rời khỏi công viên trẻ em, trong tay Hoắc Tiểu Phàn vẫn cầm chiếc kẹo đường bảy sắc cầu vồng của chú hề.

Đêm trời sao lấp lánh, Khang Kiều và Hoắc Tiểu Phàn nằm trên võng trong vườn hoa. Võng của cô to hơn một chút.

Chuyện xảy ra lúc chiều khiến Hoắc Tiểu Phàn biết mình đã phạm sai lầm lớn. Từ lúc về nhà, nó luôn dính lấy cô, Khang Kiều đi đâu nó theo đó.

Hai chiếc võng cách nhau khoảng chục phân. Bàn tay nhỏ nắm lấy tay cô lần thứ N. Khi cô một lần nữa hất ra, nó cất giọng yếu ớt: “Chị, em hứa sau này sẽ rất ngoan”.

Sau câu nói đó, Khang Kiều trở ngược lại nắm tay Tiểu Phàn.

“Chị, hôm nay chú hề cho em kẹo bảy màu, em chỉ ăn một cái, còn lại em đều để trong ngăn tủ mà chị thích. Chú hề nói kẹo này không dễ tặng ai, nên em cảm thấy nó nhất định là thứ ngon, thứ ngon phần chị.”

https://thuviensach.vn

Cô nhe răng cười, bạn nhỏ Tiểu Phàn thật dễ lừa, trong túi của chú hề toàn là kẹo bảy màu.

Không hiểu vì sao Khang Kiều luôn cảm thấy sao trên trời đêm nay sáng và to hơn bất kỳ lúc nào, tới mức như thể một giây nữa sẽ rơi xuống vậy.

Khang Kiều ngẩn người nhìn, sau đó có một âm thanh bất ngờ vang lên…

“Sao băng!”

Trái tim run lên, Khang Kiều vô thức che tay lên mặt Hoắc Tiểu Phàn. Lúc nhỏ Khang Kiều thích nhất là ngước nhìn những vì sao, mỗi lần có sao băng, bà ngoại lại che mặt cô lại.

Ở quê, sao băng được mọi người cho là thứ không may mắn. Mỗi khi một ngôi sao băng lướt qua đường chân trời cũng có nghĩa là một tinh thạch biến mất.

Những viên đá cứ tới tối là sáng rực trên bầu trời, đã cùng bầu trời xoay tròn hàng ngàn hàng vạn năm ánh sáng.

Giọng Hoắc Tiểu Phàn bật ra khỏi tay cô: “Chị, em chưa bao giờ được nhìn thấy sao băng đẹp như đêm nay”.

“Chị, chuyện chiều nay chị đừng giận, cứ coi như em chơi trốn tìm với chị.”

“Chị, nếu sau này em không còn, chị đừng lo lắng, cũng đừng khóc. Em đang trốn ở đâu đó đấy, chỉ là chị không nhìn thấy em thôi, nhưng em vẫn luôn nhìn thấy chị.”

Từ thứ ba tới thứ năm, mưa rơi liên tục không ngừng. Trong cơn mưa đó, cô đã đánh mất Tiểu Phàn của cô. Đó là một hoàng hôn mưa như trút nước.

https://thuviensach.vn

Cô ôm chặt cơ thể bé nhỏ, lạnh cóng đó vào lòng. Cô cầm đá ném những người đó, giải thích với họ hết lần này đến lần khác: Mấy người đi đi, Tiểu Phàn chỉ đi lạc một chút thôi.

Trong tưởng tượng của Khang Kiều, cô thật sự chỉ lạc mất Tiểu Phàn mà thôi. Giống như buổi chiều Chủ Nhật nào đó, cô tách hai người kia ra là có thể nhìn thấy Tiểu Phàn.

Nó đang ở bên đài phun nước hình tròn đấy.

Chỉ là những người đó đều không tin lời cô, cả Hoắc Liên Ngao cũng không tin lời cô…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Năm 2005 - 2006 (05)

Cuối tháng sáu, trường nữ sinh thành phố ngập tràn mùi vị chia ly. Tháng bảy sắp đến, lại có một lứa học sinh ra đi, mà Khang Kiều là một trong số ấy.

Từng có lần Khang Kiều đi ngang qua lớp của Văn Tú Thanh. Chỗ ngồi của cô ta đã được dọn đi. Cùng với nhiệt của vụ án Tôn Lệ Hoa giảm xuống, cũng ít người nhắc tới cô ta hơn.

Khang Kiều cũng không để ý tới vụ án đó nữa. Hai ngày trước, cô vô tình biết được kết quả từ báo mạng, giống như dự đoán của một vài nhân vật quyền uy trong giới luật gia, Tôn Lệ Hoa bị tuyên mười ba tháng tù giam vì giết người do vượt quá phòng vệ chính đáng.

Tuần cuối cùng của tháng sáu, đài khí tượng thủy văn thành phố tiếp tục đưa tin: Trong vài ngày tới, tại Begawan sẽ có một lượng mưa lớn, có lẽ sẽ đạt tới mức lịch sử chưa từng có.

Y như dự báo thời tiết, từ tối thứ Ba, trời đã bắt đầu mưa. Khang Kiều và Hoắc Tiểu Phàn lên xe dưới cái nhìn chăm chú của dì Ngô như mọi ngày.

Chiếc xe đi ra khỏi cánh cửa lớn màu vàng.

Khi chiếc xe đi ngang qua quảng trường trung tâm, Hoắc Tiểu Phàn nhìn lên tấm áp phích lớn. Áp phích năm nay đã được thay mới, mỗi năm lại là một hình ảnh khác biệt, Sudan của Brunei là nhân vật mãi mãi được xuất hiện trên áp phích, người cùng được vẽ với Sudan đại diện cho kinh tế, kiến trúc và những nhân tài thành công kiệt xuất có đóng góp cho quốc gia Brunei.

https://thuviensach.vn

Hoắc Chính Khải là một trong số tám người đó. Năm nay ông ta là người duy nhất không bị thay đổi, hơn nữa vị trí còn được chuyển sang đứng bên tay trái cạnh Sudan chứ không bị cách một người như năm ngoái.

Bức tranh năm nay được xếp lên khiến mọi người xì xào bàn tán, từ vị trí trên tranh có thể thấy Sudan có ý đồ lôi kéo Hoắc Chính Khải rất rõ ràng.

Trong một năm gần đây, vốn đầu tư của Hoắc Chính Khải đa phần tập trung ở Ấn Độ. Chính phủ Ấn Độ vì muốn lôi kéo ông ta đã hứa sẽ cung cấp miễn phí một lượng đất để xây dựng trung tâm thương mại. Lý do này cộng thêm giá nhân công ở Ấn Độ rẻ mạt nên Hoắc Chính Khải có ý chuyển tổng bộ từ Begawan tới Ấn Độ. Nếu mọi chuyện thật sự phát triển theo chiều hướng này thì chính phủ Brunei sẽ mất đi một đại gia nộp thuế.

Hoắc Chính Khải trên bức tranh dường như vẫn là hình ảnh khi Khang Kiều lần đầu tiên nhìn thấy trên quảng trường năm mười hai tuổi, phong độ ngời ngời, mặt mày tươi rói. Khuôn mặt đó vẫn mang đầy vẻ tuấn tú của thời trai trẻ.

Cô âm thầm nhìn sang Hoắc Tiểu Phàn. Mỗi một đứa trẻ ắt phải có tâm lý sùng bái anh hùng, mà anh hùng trong lòng mỗi một đứa trẻ có lẽ đều mang khuôn mặt ngầu như bố.

Kể từ khi Hoắc Tiểu Phàn và Hoắc Chính Khải từ Singapore trở về, Khang Kiều thi thoảng lại nghe được danh xưng “bố”. Trước kia, người nên được gọi là bố, Hoắc Tiểu Phàn luôn gọi là “ông ta”.

Lúc này đây, mắt nó dán chặt lên tấm áp phích. Khang Kiều dĩ nhiên hiểu nó đang nhìn ai.

“Tiểu Phàn, em bảo nếu bố mặc một bộ quân trang như Sudan liệu có khí khái không?” Cô khẽ hỏi.

https://thuviensach.vn

“Dĩ nhiên rồi, nhất định là giống một thượng tướng hải quân.” Hoắc Tiểu Phàn không suy nghĩ gì, nói ngay.

Nói xong, Hoắc Tiểu Phàn mới ý thức được mình bị lừa, thế là nó quay lại, ngồi nghiêm chỉnh.

Buồn cười, Khang Kiều chạm tay lên tóc mái của nó: “Khi nào Tiểu Phàn lớn cũng sẽ đẹp trai như bố”.

Hoắc Tiểu Phàn giống Hoắc Chính Khải hơn cả Hoắc Liên Ngao.

Hoắc Liên Ngao…

Nụ cười bên khóe môi lịm tắt, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, cơn mưa vẫn đang ào ào không ngớt. Hạt mưa hắt lên cửa sổ, Khang Kiều nhìn những hạt nước tròn vo ấy đến ngẩn người.

Có thanh âm nhỏ xíu gọi “chị”.

Cô quay lại nhìn thằng bé.

“Chị, bây giờ em không ghét ông ấy như trước nữa.” Nó cụp mắt xuống.

Cô xoa đầu nó, nói: “Tiểu Phàn, đây là chuyện tốt”.

Chiếc xe dừng lại ở cổng trường nữ sinh. Cô xuống xe, đứng dưới tán ôn của tài xế, cúi xuống cười nói tạm biệt với Tiểu Phàn.

Hoắc Tiểu Phàn cười lại.

Nụ cười trong sáng ngây thơ.

Đó là món quà cuối cùng nó để lại cho Khang Kiều, nụ cười đó đã vĩnh diễn dừng lại vào ngày mưa cuối tháng sáu năm ấy.

Từ đó về sau, Tiểu Phàn của cô không bao giờ trưởng thành nữa.

https://thuviensach.vn

Đứng trong mưa, vẫn như rất nhiều lần, Khang Kiều nhìn theo chiếc Rolls-Royce màu đen cho tới khi nó khuất hẳn. Qua màn mưa, Khang Kiều loáng thoáng vẫn nhìn thấy cái đầu nhỏ xíu đó dán lên cửa sau, nó quay đầu lại nói tạm biệt với cô.

Buổi trưa, trở về nhà Khang Kiều không nhìn thấy Hoắc Tiểu Phàn. Dì Ngô nói mưa quá to, trường của Tiểu Phàn hơi xa nên thầy giáo khuyên để nó ở lại trường. Nghe xong, Khang Kiều gọi điện cho Hoắc Tiểu Phàn nhưng di động của nó không liên lạc được.

Khoảng hai giờ, Khang Kiều gọi lại lần nữa, di động của nó vẫn trong tình trạng không ai nghe máy.

Bốn giờ chiều, giáo viên tìm tới Khang Kiều.

Thu dọn sách vở, Khang Kiều cùng giáo viên rời khỏi trường. Trong phòng hiệu trưởng, Khang Kiều nhìn thấy quản gia Diêu. Sắc mặt và quần áo trên người ông ấy đều nặng nề như nhau. Chưa đợi Khang Kiều lên tiếng, ông ấy đã gọi tên cô trước.

“Khang Kiều, Tiểu Phàn mất tích rồi.”

Theo lời tường thuật của quản gia Diêu, Hoắc Tiểu Phàn đã bỏ tiết thứ ba của buổi sáng nay, sau đó giáo viên của Hoắc Tiểu Phàn đã kể chuyện này cho hiệu trưởng. Trường học huy động mọi nhân lực lật tung cả trường lên, sau khi tìm kiếm không có kết quả, hiệu trưởng đã gọi điện về nhà họ Hoắc.

Nhận được tin, quản gia Diêu không dám chậm trễ, lập tức gọi điện tới phòng làm việc của Hoắc Chính Khải, rồi liên lạc được với ông ta hiện đang ở Dubai. Hoắc Chính Khải gọi ngay cho trợ lý đắc lực nhất của mình, bây giờ ông ta đang trên đường trở về Begawan.

Nghe quản gia Diêu nói xong, Khang Kiều đầu óc trống rỗng. Khi ông ấy vẫn tiếp tục nói, cụ thể nói gì cô đã không còn sức để nghĩ nữa. Lúc đó

https://thuviensach.vn

trong đầu cô chỉ ngập tràn một ý niệm: Sao Tiểu Phàn lại biến mất? Sao lại biến mất? Thật vô lý!

Sau đó, Khang Kiều nghe được một từ từ miệng quản gia Diêu: Bắt cóc.

Từ này thật xa lạ, hơn nữa nghe còn hoang đường, tới mức Khang Kiều đã ngắt lời quản gia Diêu: “Chú đừng nói bừa, đâu phải quay phim điện ảnh”.

Trong xe im lìm như chết.

Tiếng nói già nua như từ phương xa vọng tới: “Khang Kiều, cháu từng nghe nói tới Hoắc Đồng chưa? Xét về thứ bậc, ông Hoắc phải gọi người đó là cô, bà ấy cũng chết trong một lần bắt cóc vào năm 11 tuổi”.

Căn nhà được bao bọc sau lớp tường bao trắng bị bỏ hoang một khoảnh. Khoảnh đó vào một ngày được cô gái Khang Kiều phát hiện ra, từ đó về sau nó trở thành khu vườn bí mật của cô.

Khang Kiều từng ở trong đó trải qua rất nhiều quãng thời gian ảm đạm. Chủ nhân của nhà họ Hoắc chưa bao giờ tùy tiện bước vào. Nó thuộc về một cô gái tên Hoắc Đồng, một sinh mạng yểu mệnh. Có rất nhiều đồn thổi về cái chết của người ấy, có người nói tự nhiên mà chết, có người nói chết vì bệnh…

Nhưng chưa ai nói người ấy chết vì bị bắt cóc.

Giọng nói kia vẫn đang tiếp tục: “Đây cũng là lý do cụ Hoắc sống mãi ở Singapore, không chịu quay về. Cụ Hoắc lớn hơn Hoắc Đồng năm tuổi. Từ nhỏ Hoắc Đồng đã rất dựa dẫm vào anh trai.Khi Hoắc Đồng chết cụ Hoắc mới mười sáu tuổi, ngài ấy…”.

Nghe tới đây, Khang Kiều rùng mình, sau đó ôm chặt tai từ chối nghe tiếp, miệng lẩm bẩm: “Tiểu Phàn không phải Hoắc Đồng, không phải…”.

https://thuviensach.vn

Cho dù vậy, nhưng âm thanh sắc lẹm của cô vẫn lọt vào màng nhĩ mình, khiến cô xoay như chong chóng.

Đêm xuống, nhà họ Hoắc đèn đuốc sáng trưng. Đã mười tiếng kể từ khi Hoắc Tiểu Phàn biến mất, mấy người tập trung trong phòng khách.

Trong số đó, ngoài người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi xám ra thì Khang Kiều không quen biết một ai. Người đó là Tiêu Đống, trợ lý đặc lực của Hoắc Chính Khải, khi Hoắc Chính Khải chưa về tới Begawan, mọi việc đều do người này giải quyết.

Tiêu Đống chủ trương khi mọi việc chưa rõ ràng thì đừng kinh động tới cảnh sát. Anh ta thuê một thám tử tư có kinh nghiệm nhất. Người này đã có mặt tại đây. Anh ta động viên Khang Kiều, nói không cần lo lắng, phải nghĩ về hướng tốt. Những người anh ta mời tới đều là nhân vật tiếng tăm, thần thông quảng đại.

Phải, phải, phải nghĩ theo hướng tốt, đây là suy nghĩ duy nhất chống đỡ Khang Kiều, giống như ở công viên chiều Chủ Nhật, mọi thứ chỉ là một lần hết hồn.

Khang Kiều yên lặng ngồi một góc, không ầm ĩ, không ồn ào, cả thở cũng không dám to tiếng, chỉ sợ sẽ kinh động tới suy nghĩ của họ.

Lại có những gương mặt xa lạ khác bước vào phòng khách. Đó là mấy người Malaisia, họ mang tới một camera giám sát của một căn nhà gần trường Hoắc Tiểu Phàn.

Xem xong, họ đều im lặng.

Chống tay lên ghế, Khang Kiều định đứng dậy nhưng do tay quá run, cô lại ngã ngồi xuống. Cú ngã phát ra âm thanh khe khẽ, kinh động những người kia, bấy giờ dường như họ mới nhớ ra trong phòng khách còn có một nhân vật là cô.

https://thuviensach.vn

“Sao vậy?” Cô cất giọng run rẩy.

“Không sao.” Người trả lời cô là Tiêu Đống.

Thế là Khang Kiều đề nghị: “Xin hỏi, tôi có được xem không?”.

Tiêu Đống nhìn cô rồi quay sang quản gia Diêu.Thế là ông ấy đi tới trước mặt Khang Kiều, ông ấy nói: “Khang Kiều, tối nay cháu chưa ăn cơm, về ăn uống ngủ một giấc đi”.

Ăn, ngủ ư? Khang Kiều nghĩ, không biết Tiểu Phàn của cô giờ đã ăn cơm chưa.

“Cho cháu xem một chút được không?”

Những người đó chọn cách im lặng đáp lại.

Bàn tay đặt lên ngực tê dại, như bị thứ gì chặn trong ngực, cần phải đập một cái mới có thể phát ra âm thanh.

Cô cuộn chặt tay lại, đấm thùm thụp lên ngực. Cuối cùng, cô cũng nói ra được tiếng nói như xé họng: “Tôi là chị gái của Tiểu Phàn, là chị gái của Tiểu Phàn!”.

Sau đó Khang Kiều nhìn thấy Hoắc Tiểu Phàn trong camera. Khang Kiều khóc không thành tiếng. Thằng bé bị đẩy vào ghế sau, mắt bị bịt kín, tay bị trói chặt.

Thế là cô loạng choạng cầu xin những người đó. Cô xin họ nhanh chóng đưa Tiểu Phàn quay về. Họ liên tục nói được, hết lời bảo cô về phòng ngủ một giấc.

Những lời nói đó, những biểu cảm đó sao thật hời hợt. Cô không vui, cô đập rất nhiều đồ, sau đó quản gia Diêu bắt đầu gọi điện thoại. Ông ấy gọi

https://thuviensach.vn

điện thoại vệ tinh, miệng nói liên hồi: “Vâng, ông Hoắc”, “Được, ông Hoắc”, “Tôi hiểu rồi, ông Hoắc”.

Gọi xong, quản gia Diêu gọi bác sỹ đến.

Nhìn kim tiêm càng lúc càng gần về phía mình, Khang Kiều ra sức lắc đầu, cầu xin những người đó: “Tôi không dám nữa, lỗi tại tôi, tôi sẽ không đập đồ nữa, tôi sẽ rất yên tĩnh, tôi không nói gì nữa đâu”.

Nhưng rõ ràng họ không tin lời cô.

Cơn buồn ngủ dần khống chế suy nghĩ của cô, Khang Kiều bắt dùng trán đập vào bất kỳ vật cứng nào, miệng lẩm nhẩm: “Khang Kiều đừng ngủ, mày không được ngủ”.

Có người tới kéo cô, có người đỡ trán cô, có giọng nói già nua vọng bên tai Khang Kiều: “Khang Kiều, ông Hoắc nói rồi, bảo cháu ngủ một giấc. Ông Hoắc hứa khi tỉnh lại cháu sẽ nhìn thấy Hoắc Tiểu Phàn”.

Chuyện đau khổ nhất trong cuộc đời Khang Kiều là: Tiểu Phàn của cô trong lúc đang dốc hơi thở cuối cùng, cô lại chìm vào giấc ngủ, thậm chí còn mơ một giấc mơ đẹp, giấc mơ được ở bên Hoắc Liên Ngao.

Mũi tiêm đó khiến Khang Kiều ngủ từ tối thứ Ba tới trưa thứ Năm. Thứ tỉnh trước tiên là suy nghĩ, suy nghĩ như vẫn còn chìm dưới đáy hồ, tiếng mưa bên tai khiến Khang Kiều cảm thấy mình chỉ vừa chợp mắt.

Tư tưởng vẫn tiếp tục say ngủ, sau đó có một bầu trời đêm đầy sao. Cô và Hoắc Tiểu Phàn nằm trên võng, tay nắm tay, tay cô to hơn một chút, tay nó nhỏ hơn một chút.

Rất lâu, rất lâu trước kia, mẹ nói với cô, nếu Khang Kiều tay thì Hoắc Tiểu Phàn là chân.

https://thuviensach.vn

Mẹ nói đó là tình chị em tay chân, nối liền với nhau.

Trái tim đau ngâm ngẩm, cô mở mắt ra.

Khang Kiều nhìn thấy dì Ngô, nét mặt dì rất nặng nề. Bên cạnh dì Ngô là A Xảo. A Xảo khóc sưng cả mắt.

Cơn đau bắt đầu lan ra.

Khang Kiều hỏi A Xảo khóc cái gì.

A Xảo nói: “Không, không, cát bay vào mắt tôi ấy mà”.

Cô gật đầu, nói: “Hai người có thể ra ngoài không, giờ tôi vẫn còn váng đầu. Tôi muốn nghỉ ngơi”.

Lúc đó Khang Kiều rất sợ, cô luôn sợ dì Ngô và A Xảo nói cho cô biết một vài việc.

Nhưng A Xảo và dì Ngô không nghe, cứ đứng đó như tượng. Từ bờ môi mấp máy của họ, Khang Kiều đoán một giây sau có lẽ họ sẽ bật ra gì đó.

Không, không, bây giờ cô không muốn nghe một câu nào hết. Cô hét lên: “Các người cút đi, các người còn không cút, tôi đuổi việc đó!”.

Vừa hét cô vừa di chuyển với biên độ lớn. Khang Kiều lăn xuống đất, mông đau ê ẩm.

Thứ xui xẻo hơn nữa nằm ở phía sau. Ban nãy khi rơi xuống, tay cô vô thức níu đầu giường. Cùng cô rơi xuống là một số thứ trên tủ đầu giường. Có ly cốc, có mùi thuốc nồng nặc và một vài thứ lặt vặt.

Cuối cùng Khang Kiều nhìn thấy lịch điện tử: 13 tháng 6, thứ Năm, hai giờ chiều.

https://thuviensach.vn

Sao lại là thứ Năm. Cô chỉ chợp mắt chút thôi mà, mơ một giấc mơ đẹp, sao đã tới thứ Năm rồi?

Khang Kiều ngây người nhìn lịch, nhìn thời gian trôi từng giây từng phút, sau đó dường như ý thức được điều gì, suy nghĩ của cô dừng lại trước khi chìm vào hỗn độn.

Phải, Hoắc Chính Khải là một nhân vật lợi hại mà.

Thế là Khang Kiều quay sang nhìn người phụ nữ trung niên nhỏ bé: "A Xảo, Tiểu Phàn về chưa?".

Thật xúi quẩy.

Thế là Khang Kiều tìm một người có mái tóc ngắn gọn gàng: "Dì Ngô, quản gia Diêu nói con ngủ một giấc là có thể gặp được Tiểu Phàn".

Cô chỉ tay vào lịch điện tử: "Dì xem, con ngủ không hề ít, từ thứ Ba ngủ tới thứ Năm".

Cô nhìn chằm chằm người đó, giọng hỏi rất khẽ: "Xin hỏi, Tiểu Phàn về chưa?".

Rất lâu, rất lâu.

Nhìn lên quá lâu khiến mắt Khang Kiều đau đớn, chua xót. Tưởng như cô cần chớp mắt một cái để dịu bớt thế là cô chớp mắt.

Có thứ gì chảy ra, lạnh ngắt, thấm vào miệng lại đắng chát.

Cô lại gọi một tiếng "dì Ngô".

Người phụ nữ ấy đi tới trước mặt Khang Kiều, đặt tay lên tóc cô.

"Khang Kiều, sau này Tiểu Phàn sẽ không quay về nữa."

https://thuviensach.vn

Đôi tai lại bắt đầu ong ong. Trong tiếng ong ong có tiếng gì đó trong veo bỗng nhiên vang lên: Sao băng!

Thế giới yên lặng hoàn toàn.

Khang Kiều nghĩ, nhất định lúc đó tay cô không đủ nhanh, không kịp che mắt Tiểu Phàn đi, đã để sao băng rơi vào mắt nó.

Lỗi của cô, nếu tay cô nhanh một chút thì tốt rồi.

Thì tốt rồi…

Pre: “Tôi phát hiện ra, giữa việc bắt tôi quên cô ấy hay để cô ấy quên tôi, việc sau khiến người ta nghẹt thở, cảm giác nghẹt thở ấy khiến tôi đêm nào cũng mở mắt trừng trừng, không thể ngủ được.”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Năm 2005 - 2006 (06)

Mưa to thật, to tới mức nào nhỉ? To tới mức không bờ không bến. Cả tòa nhà đều như chìm trong biển mưa.

Khang Kiều ngồi trên xe. Chiếc xe chở cô đang đi ra ngoại ô thành phố. Đây là cơ hội khó khăn lắm cô mới xin được. Cô liều mạng cầu xin quản gia Diêu, cuối cùng ông ấy mới cho phép cô lên xe.

Chiếc xe đi thẳng tuột trong mưa, cuối cùng dừng lại bên bờ hồ. Tại đó còn rất nhiều chiếc xe khác. Cửa xe bật mở, dì Ngô che ô đứng một bên. Khang Kiều đứng dưới ô, phóng tầm mắt ra xa.

Cả thế giới toàn là nước mưa, có một chấm đen duy nhất thấp thoáng.

Khang Kiều men theo chấm đen đó, đi mãi, đi mãi. Con đường dưới chân sau khi bị nước mưa gột rửa lộ ra những hòn đá nhẵn bóng. Chúng luôn dễ dàng ngáng chân cô, khiến bước chân loạng choạng. Dì Ngô luôn ở bên nói với cô: “Khang Kiều, cẩn thận một chút, cẩn thận không ngã xuống hồ”.

Dần dần, cùng những bước chân rảo thật nhanh của cô, tiếng dì Ngô cũng chìm khuất trong tiếng mưa xối xả. Chấm đen từ từ hiện ra. Đa số là những người mặc áo mưa, cũng có những người mặc áo lặn, rất nhiều mới đúng. Chốc chốc Khang Kiều lại nghe thấy âm thanh vọng ra từ máy bộ đàm, như đang gào thét.

Đều là những thuật ngữ chuyên ngành Khang Kiều nghe không hiểu, xen lẫn trong tiếng đó là một giọng nói cô quen thuộc.

https://thuviensach.vn

Dỏng tai nghe, men theo âm thanh đó, cô lại loạng choạng bước. Đường càng lúc càng khó đi, giày của cô đã rơi, đầu gối mấy lần va phải đá trên đường.

Cuối cùng cô dừng lại trước mặt người đó. Ông ta đứng dưới mái hiên che được dựng tạm bằng bạt, mặt hướng ra hồ.

Thứ rơi trên mặt Khang Kiều không hiểu ra nước mưa hay nước mắt, cô cố gắng mở to mắt để nhìn rõ biểu cảm người trước mặt.

Đau khổ không? Thắt lòng không?

Cốt nhục của ông ta đang ở dưới hồ đấy, Tiểu Phàn của cô đang ở dưới hồ.

Nhìn khuôn mặt đó, cô khẽ gọi: “Chú Hoắc!”.

Người đó quay sang.

Cô giơ tay chạm vào khuôn mặt đó, hỏi: “Chú Hoắc, sao trông chú không đau khổ chút nào vậy?”.

“Khang Kiều.” Ông ta khẽ gọi.

“Vâng.” Khang Kiều gạt những lọn tóc bị nước mưa dính lên mặt sang hai bên, gài gọn gàng ra sau tai. Cô để khuôn mặt mình hoàn toàn không che giấu trước mặt người đó.

Cô nói với ông ta: “Chú Hoắc, chú đã nhìn rõ biểu cảm trên mặt tôi chưa? Chú! Nếu chú chưa hiểu thì để tôi nói cho, đó là đau không muốn sống!”.

“Đau không muốn sống nữa đâu, chú Hoắc à!”

Khuôn mặt đó tối đi, nhìn kỹ quả thật không nhận ra bất kỳ cảm xúc nào.

https://thuviensach.vn

Thế là Khang Kiều hỏi rành mạch: “Hoắc Chính Khải, sau đây tôi dùng danh nghĩa Nghê Hải Đường để hỏi ông. Nếu người bị bắt cóc là Hoắc Liên Ngao thì ông có chọn thỏa hiệp với bọn bắt cóc không?”.

Hoắc Chính Khải chọn cách quay đi né tránh ánh mắt Khang Kiều.

Khang Kiều hiểu rồi.

Giả thôi, giả thôi, tất cả chỉ là giả! May mắn là Hoắc Tiểu Phàn còn nhỏ. Nó không hiểu những giả nhân giả nghĩa đó. Như vậy cũng tốt, cũng tốt.

Như vậy, Tiểu Phàn của cô không cần lớn nữa, không cần nhìn rõ những khuôn mặt giả dối ấy.

Suy nghĩ này khiến Khang Kiều vui lắm, vui tới mức cười khanh khách, cười thê lương. Tiếng cười và biểu cảm có lẽ đã khiến người ấy giật mình. Ông ta tái nhợt mặt. Ừm, có phải đã nhìn thấy khuôn mặt một người phụ nữ khác qua cô không?

Khang Kiều bắt đầu dùng một khuôn mặt khác cười nói với Hoắc Chính Khải: “Hoắc Chính Khải, tôi trù ông không được chết tử tế”.

Dì Ngô tới kéo cô, khẽ gọi tên cô bên tai.

Lúc này Khang Kiều mới nhớ ra cô là Khang Kiều, không phải Nghê Hải Đường.

Khang Kiều là ai, là người mười hai tuổi mất bà, mười chín tuổi mất mẹ, và bây giờ mất đi cả Tiểu Phàn duy nhất.

Tiểu Phàn của cô giờ đang ở dưới hồ, nó đã ở dưới đó mười mấy tiếng rồi.

Nhiều nước mưa hắt lên mặt cô hơn, nỗi đau cực đại khiến sức thở của cô mạnh hơn bất kỳ lúc nào, giọng cô vút lên cao, trong giây lát, âm thanh

https://thuviensach.vn

đó vang vọng khắp mặt hồ:

“Hoắc Chính Khải, trả lại Tiểu Phàn cho tôi, mau trả lại Tiểu Phàn cho tôi!”

Rất nhiều, rất nhiều người giữ lấy cô, tay bị giữ chặt, nhưng vẫn còn chân. Đôi chân ấy đá về phía Hoắc Chính Khải. Giây phút này, cô rất khỏe, bốn năm người cũng chẳng làm gì được cô. Họ kéo cô rồi cô lại giãy ra được. Cô vừa sát lại gần Hoắc Chính Khải thì lại bị kéo ra.

Cứ như vậy, khuôn mặt vô tình của Hoắc Chính Khải lúc xa lúc gần. Cô cười khanh khách. Cô nói: “Chú Hoắc, hay là gọi cho bác sỹ đi. Rồi lại tiêm cho tôi một mũi, như vậy tôi sẽ không quấy rầy chú nữa”.

Trong cơn mưa tầm tã, cuối cùng Khang Kiều đá phải một người khác. Khuôn mặt đó có vài phần lạnh lùng như Hoắc Chính Khải.

Hoắc Liên Ngao!

Ồ, Hoắc Liên Ngao cũng chẳng phải thứ gì tốt đẹp. Đúng rồi, Hoắc Liên Ngao là bảo bối của Hoắc Chính Khải, nếu hủy hoại bảo bối không biết vẻ mặt vô cảm của Hoắc Chính Khải có xuất hiện sự đau đớn đứt ruột như cô không?

Thu chân về, cô dùng sức thoát khỏi đám người đó, nhặt một viên đá lên, nắm chặt rồi bước từng bước về phía Hoắc Liên Ngao.

Rất tốt, viên đá trong tay cô là đá ba cạnh, không thể tốt hơn.

Tiếng mưa như tiếng trống cổ vũ tráng sĩ. Cùng với mỗi bước chân, đôi mắt cô nhìn chằm chằm phía trước, tay nhất định phải kiên quyết, không được run, nhất định phải chuẩn, tìm được đầu của anh rồi khiến đầu anh vỡ toác ra như quả dưa hấu. Cô dừng lại trước mặt anh, giơ tay, dùng sức…

https://thuviensach.vn

Góc sắc nhất của viên đá khi cách đầu Hoắc Liên Ngao một phân thì dừng lại. Anh không né tránh, cứ yên lặng nhìn cô như thế.

Giây phút đó, giữa tiếng mưa ồn ào có một giọng nói rất nhẹ nhàng, khẽ khàng đánh vào trái tim cô: Đầu gỗ.

Hoắc Liên Ngao!

Thứ vỡ tung như trái dưa hấu lại là trái tim cô, tan tành vụn vỡ, đỏ rực, đều là máu.

Khi viên đá nhọn sắc dừng lại cách đầu Hoắc Liên Ngao một phân, Go Ara mới nhớ ra phải hít thở.

Trước đó, Go Ara thừa nhận, hành động của Khang Kiều khiến cô ta thót tim. Một cơ thể gầy gò như thế sao có thể bộc phát một sức mạnh lớn đến vậy?

Khi Khang Kiều nhặt viên đá lên, ý đồ đã quá rõ ràng, Go Ara muốn ngăn lại nhưng một tay đã bị giữ chặt. Người ngăn cô ta là Hoắc Liên Ngao. Anh giữ chặt cả đôi chân muốn tiến lên phía trước của cô.

Khi sự việc xảy ra, Go Ara tưởng chừng như chết ngạt. Phải đến khi Khang Kiều dừng lại, cô ta mới thở hắt ra, sau đó, quay sang nhìn Hoắc Liên Ngao.

Giây phút đó, từng chút từng chút trong trái tim cô ta tuyệt vọng đến xám xịt lại.

Cuối cùng cũng yêu rồi. Hai người đó, anh đã yêu người ấy, người ấy đã yêu anh.

Thế nên, lúc này, trên khuôn mặt anh mới xuất hiện biểu cảm đó, biểu cảm đó có nghĩa: Không sao, chỉ cần em thích, chỉ cần em vui, đều được,

https://thuviensach.vn

chuyện gì cũng được.

Tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt, quả thực chỉ là chớp mắt mà thôi.

Khi họ nhận được điện thoại từ Begawan đang là giờ ra chơi. Khi tiếng chuông vang lên, Go Ara đang dựa vào lan can hành lang. Lúc đó Hoắc Liên Ngao đang giả vờ từ chối lời hỏi han của những cô gái nhiệt tình bên cạnh.

Một tuần trước, Hoắc Liên Ngao bị thương bả vai trong một cuộc thi bơi lội. Thế là các cô gái đã lợi dụng cơ hội này để lần lượt thể hiện sự quan tâm với Hoắc Liên Ngao. Anh là học sinh duy nhất được dẫn theo trợ lý đặc biệt khi tới trường. Trợ lý giao điện thoại cho anh, cuộc điện thoại đó tạo cơ hội cho anh đuổi những cô gái kia đi.

Như bình thường, anh nghe điện thoại với vẻ hờ hững. Vài giây sau, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch của HOắc Liên Ngao khiến Go Ara đứng dậy theo bản năng.

Khoảng nửa tiếng sau, Hoắc Liên Ngao lên chuyến bay từ New York tới Hồng Kông. Từ đầu tới cuối, khuôn mặt anh luôn nhợt nhạt. Xuất phát từ vô số điểm khác thường của Hoắc Liên Ngao, Go Ara cũng mua một vé máy bay đi cùng. Sau khi tới Hồng Kông, Hoắc Liên Ngao một lần nữa nhận điện thoại.

Cuộc điện thoại kéo dài khoảng 30 giây. Nghe xong, anh nhìn thẳng lên bầu trời cao vợi, tay từ từ buông thõng, giống như cả người bỗng mất hết sức lực vậy, điện thoại từ trong tay anh trượt xuống.

Dáng vẻ ấy khiến Go Ara vô thức gọi tên anh.

Không có hồi đáp.

https://thuviensach.vn

Thế là cô ta gọi thêm lần nữa.

Sau tiếng đó, anh mới từ từ quay mặt về phía cô ta. Biểu cảm của anh như muốn nói: Sao cô lại có mặt ở đây?

“Liên Ngao, có thể nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì không?” Go Ara khẽ hỏi.

“Không có gì.” Anh đáp nhạt nhòa.

Thế là họ tiếp tục đi về phía chiếc máy bay đón họ về Begawan.

Một bước, hai bước, đến bước thứ ba, Hoắc Liên Ngao dừng lại, sau đó ánh mắt một lần nữa trống rỗng, nhìn chăm chú về một nơi xa. Cảm giác của Hoắc Liên Ngao lúc đó như bị ma nhập.

Cô ta dè dặt giơ tay chạm vào anh. Cú chạm đó khiến Hoắc Liên Ngao bỗng chốc như rơi từ tầng cao xuống. Còn Go Ara như người giương mắt nhìn anh ngã. Đầu tiên là đầu gối, đầu gối anh quỳ xuống đường băng. Cúi đầu, Hoắc Liên Ngao vùi đầu xuống đầu gối, tay ôm đầu, như một con thú bị giam cầm.

Giọng nói tuyệt vọng và hoảng sợ vọng ra từ đầu gối: “Lần này, cô ấy nhất định sẽ trách tôi cả đời. Khi mẹ cô ấy gặp chuyện tôi không ở bên cạnh cô ấy. Khi em trai cô ấy gặp chuyện, tôi cũng lại không ở bên cạnh cô ấy”.

Về sau, Go Ara và Hoắc Liên Ngao từ sân bay Hồng Kông đi máy bay riêng về Begawan. Trong suốt chuyến bay, Hoắc Liên Ngao vẫn luôn thông qua điện thoại liên lạc với cảnh sát thành phố.

Trong quá trình ấy, Go Ara làm rõ một vài chuyện: Ấn Độ trước nay luôn tồn tại một khuynh hướng bài xích người Hoa rất nghiêm trọng. Trong khi Hoắc Chính Khải và chính phủ Ấn Độ mắt đưa mày liếc, một nhóm

https://thuviensach.vn

người Ấn đã bắt cóc Hoắc Tiểu Phàn để uy hiếp Hoắc Chính Khải rút toàn bộ khỏi thị trường bán lẻ Ấn Độ.

Hoắc Chính Khải xưa nay có tiếng là rắn, cộng thêm việc nhà họ Hoắc trước kia từng gặp phải chuyện bắt cóc này, Hoắc Đồng năm xưa bị bắt khi chỉ vừa mười một tuổi, sau khi nhà họ Hoắc nộp đầy đủ tiền chuộc thì nhóm bắt cóc vẫn lựa chọn giết con tin. Tổ tiên nhà họ Hoắc trong lúc phẫn nộ đã viết gia quy, sau này nếu gặp phải chuyện tương tự thì đều phải báo cảnh sát, giao mọi chuyện cho cảnh sát xử lý.

Sau khi Hoắc Tiểu Phàn bị bắt cóc, Hoắc Chính Khải cử chuyên gia đàm phán tới đối thoại với bọn bắt cóc, có thể cung cấp một số tiền và đường thoát cho chúng đi khỏi Begawan, chỉ cần Hoắc Tiểu Phàn bình an trở về thì coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chuyên gia đàm phán không giành được kết quả như Hoắc Chính Khải mong muốn. Sau 24 tiếng đồng hồ Hoắc Tiểu Phàn bị bắt cóc, Hoắc Chính Khải báo cảnh sát, đồng thời thông qua những báo đài công cộng để công khai gia quy của tổ tiên.

Sau 30 tiếng Hoắc Tiểu Phàn bị bắt cóc, Hoắc Chính Khải và chính phủ Ấn Độ đã ký hiệp ước, ông ta sẽ xây dựng một trung tâm thương mại lớn tại Ấn Độ. Hoắc Chính Khải cho rằng đây là cách tốt nhất để chặn đường bọn bắt cóc, để chúng nhận rõ sự thật, từ đó lựa chọn nhận tiền và rời khỏi đây.

Nhưng ông ta quên rằng người Ấn Độ đã sống quá lâu với suy nghĩ phản pháp luật. Họ từng căm hận người Hoa, hành vi của Hoắc Chính Khải lại có tác dụng ngược, cuối cùng đã khiến bi kịch xảy ra.

Bọn bắt cóc ném Hoắc Tiểu Phàn xuống một hồ nước ở ngoại ô thành phố rồi lên xe bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Còn khi Hoắc Liên Ngao nhận được cú điện thoại đó đã là mười mấy tiếng sau khi Hoắc Tiểu Phàn bị bắt cóc. Khi Go Ara và Hoắc Liên Ngao về kịp, thằng bé đã chìm dưới hồ mười mấy tiếng rồi.

Đây là cơn mưa to nhất Go Ara gặp từ khi sinh ra tới nay. Cô ta như người đứng bên quan sát, quan sát giây phút biểu lộ chân tình của người mình yêu.

Tất cả chỉ như một cái chớp mắt, khi ở trên đường băng sân bay Hồng Kông, cô ta chỉ suy đoán, nhưng lúc này hành động của Hoắc Liên Ngao đã chứng thực suy đoán ấy.

Hoắc Liên Ngao đã yêu Khang Kiều, người chị gái con riêng mà anh hay nhắc tới.

Trong cơn mưa thác đổ, viên đá đó vẫn không nỡ tiến thêm một phân, sự không nỡ đó chắc cũng vì yêu phải không?

Sau một cái chớp mắt tiếp theo, Khang Kiều bị rất nhiều người kéo đi, còn Hoắc Liên Ngao từ khi nhìn thấy Khang Kiều thì đứng đờ ra như tượng đá.

Hiện trường vì hành động của Khang Kiều mà càng trở nên hỗn loạn. Trong lúc bị lôi kéo, đầu gối Khang Kiều mấy lần bị đá quẹt qua, những vết thương rỉ máu, rồi máu lại bị nước mưa cuốn đi.

Có lẽ những dòng máu đó đã kích động tới bức tượng đá. Bức tượng đá chuyển động, cứ thế bước từng bước đến trước mặt Khang Kiều, rồi lạnh lùng quát những người kia: “Thả cô ấy ra!”.

Những người đó thả cô ra.

Anh tiếp tục nói bằng ngữ điệu lạnh: “Khang Kiều, Tiểu Phàn của em giờ đang ở dưới hồ. Nghe nói, dưới hồ này có rất nhiều thủy sinh vật. Nếu

https://thuviensach.vn

em muốn để Tiểu Phàn lành lặn trở về bên cạnh em thì em phải ngoan ngoãn ngồi một bên. Cứ tiếp tục làm loạn như vậy sẽ chỉ ảnh hưởng tới tiến độ tìm kiếm người, chưa biết chừng, lát nữa Hoắc Tiểu Phàn sẽ trở thành mồi cho cá".

Những lời đó khiến Khang Kiều hoàn toàn trắng bợt mặt mày. Đôi mắt cô chậm rãi nhìn xuống mặt hồ, sau đó con ngươi không động đậy nữa, cô cũng không khóc, không gây ồn ào nữa.

Dưới ánh mắt ra hiệu của Hoắc Liên Ngao, người phụ nữ trung niên tóc ngắn khoác một chiếc áo rộng lên người Khang Kiều, sau đó đặt tay lên đầu cô. Cứ thế, Khang Kiều dựa đầu lên vai người ấy. Go Ara từ phía này nhìn sang, một tài xế đang cầm ô đến, che lên mái đầu nhỏ bé.

Ô đen, tóc đen và cơn mưa dữ dội khiến thế giới đó ngập tràn bi thương. Nỗi bi thương lan tới đáy mắt Hoắc Liên Ngao, rồi lan tới đáy lòng Go Ara.

Ba rưỡi, Hoắc Chính Khải nhận được điện thoại từ Cục cảnh sát thành phố. Họ đã bắt được nhóm bắt cóc. Sau khi nhận được điện thoại, Hoắc Chính Khải ngồi lên xe rời đi.

Việc chỉ huy ở hiện trường được giao lại cho Hoắc Liên Ngao.

4 giờ, một vật động viên lặn mất quá nhiều thể lực dẫn đến hôn mê được đưa đến bệnh viện cấp cứu. 4 giờ 10 phút lại có một nười khác vì chuột rút bị đưa tới bệnh viện. 4 giờ 30, mười người tham gia lặn xuống hồ tìm kiếm tới trước mặt Hoắc Liên Ngao tỏ ý họ đã bất lực.

Bây giờ chỉ còn lại tám người tiếp tục tìm kiếm, trời đã xế chiều, không lâu nữa sẽ tối đen như mực.

Người có chuyên môn trợ giúp tại hiện trường kiến nghị Hoắc Liên Ngao cho dừng tìm kiếm. Mưa quá lớn, nước hồ quá đục đã gây ra chướng ngại

https://thuviensach.vn

khủng khiếp. Trong lúc đó, lại có một nhân viên thể lực suy kiệt được đồng nghiệp dìu tới trước mặt anh.

4 giờ 40 phút, Go Ara đứng chắn trước mặt Hoắc Liên Ngao đã thay xong áo lặn. Cô ta nhìn anh, anh nhìn Khang Kiều, còn cô nhìn mải miết nhìn mặt hồ.

Biểu cảm của anh khi nhìn Khang Kiều vừa khờ khạo vừa ngốc nghếch, chỉ nhìn như thế, không hề động đậy. Sau đó anh hỏi cô ta, một cách dè dặt: "Ara, cô bảo nếu tôi đích thân tìm Tiểu Phàn lên, rồi trao cho cô ấy, liệu cô ấy có bớt oán tôi một chút không?"…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Năm 2005 - 2006 (07)

Mưa vẫn rơi, trời đã tối đặc một màu, Go Ara đang đứng chắn trước mặt Hoắc Liên Ngao đã thay xong đồ lặn.

Hoắc Liên Ngao đã hỏi Go Ara một câu như vậy: “Go Ara, cô bảo nếu tôi đích thân tìm được Tiểu Phàn của cô ấy rồi trả lại cho cô ấy, tới lúc đó, cô ấy liệu có bớt oán tôi một chút không?”.

Sau khi nghe rõ câu hỏi của Hoắc Liên Ngao, Go Ara cảm thấy hơi nực cười. Chính ngữ khí của Hoắc Liên Ngao đã khiến cô ta muốn cười, chẳng khác gì một người chết chìm cuối cùng đã với được vạt cỏ cứu mạng.

Đó là cậu chủ Liên Ngao cao ngạo quyền quý cơ mà, cũng đã rơi vào thảm cảnh phải cúi đầu rồi.

Bây giờ chỉ còn lại hai thợ lặn tình nguyện ở lại. Mưa không hề có dấu hiệu giảm đi, muốn tìm được Hoắc Tiểu Phàn trong tình hình này vốn là điều không thể.

Huống hồ, Hoắc Liên Ngao còn đang bị thương ở vai. Bây giờ đến cả giơ tay cũng quá sức đối với anh. Hơn nữa, đây là hồ lớn thứ ba trong thành phố, không cẩn thận mất mạng như chơi.

Go Ara không muốn để Hoắc Liên Ngao mạo hiểm.

“Không, không đâu.” Go Ara đè nặng giọng: “Hoắc Liên Ngao, nếu em là Khang Kiều, dù anh có giao Tiểu Phàn tận tay cho em, em cũng sẽ không tha thứ cho anh đâu. Vì bố anh tên Hoắc Chính Khải, hơn nữa…”.

https://thuviensach.vn

Go Ara nghiến răng: “Hơn nữa, người luôn được anh giúp đỡ không phải Khang Kiều, cô ấy là Văn Tú Thanh”.

Sắc mặt người phía trước xám xịt như chết, ngay cả vạt cỏ cuối cùng cũng biến mất rồi.

Câu nói ấy cũng cắt đứt tầm nhìn của Hoắc Liên Ngao. Anh quyến luyến quay đi không nhìn cô nữa, từ từ nhìn xuống mặt hồ, cơn mưa liên miên gần như nối liền mặt hồ với mặt đất.

Anh khẽ nói: “Tôi cũng đoán là vậy”.

Nói xong câu đó, Hoắc Liên Ngao đeo kính bơi lên.

“Hoắc Liên Ngao!” Go Ara giữ chặt tay anh: “Câu trả lời vừa rồi của em anh còn chưa nghe rõ hay sao? Nếu chưa rõ, em có thể nói lại lần nữa, nếu em là Khang Kiều, cả đời này em cũng sẽ không tha thứ cho anh”.

“Ara!” Hoắc Liên Ngao gọi tên cô ta bằng thanh âm cực thấp: “Cô biết không? Tôi rất keo kiệt cho Tiểu Phàn một nụ cười, nụ cười chân thành từ tận đáy lòng ấy. Nhưng thằng bé ấy không hiểu những điều đó, nó luôn miệng gọi anh Liên Ngao, ngốc nghếch chạy vòng vòng sau lưng tôi”.

“Go Ara, đây cũng có thể là việc cuối cùng tôi có làm cho nó rồi, là việc chân thành cuối cùng, duy nhất tôi làm cho nó.”

“Tôi có linh cảm, đứa trẻ ấy thật ra cũng đang đợi tôi, đợi anh Liên Ngao tìm thấy nó, rồi giao tận tay cho chị gái của nó.”

Ánh mắt Hoắc Liên Ngao lại hướng về một phía nào đó. Anh nhìn chăm chú qua mắt kính, sau vài giây, chẳng biết là nước mưa hay nước mắt, mặt kính bốc đầy hơi nước.

Anh lẩm bẩm: “Đầu gỗ, lần này anh biết sợ thật rồi”.

https://thuviensach.vn

Ngây ngốc đứng đó, Go Ara nhìn mải miết theo Hoắc Liên Ngao. Thấy anh ngồi lên thuyền, rồi lao ra giữa hồ, rồi nhìn anh lao xuống nước.

Dáng nhảy của Hoắc Liên Ngao thật đẹp, cô ta cứ thế bị mê mẩn.

Mưa dần nhỏ hơn, bầu trời u ám mãi cũng bắt đầu có dấu hiệu sáng lên.

Theo cơn mưa nhỏ dần, mặt hồ cũng bắt đầu sáng sủa hơn. Hoắc Liên Ngao đã ngoi lên đổi ống dẫn khí đến lần thứ ba. Vì vết thương ở vai, anh chỉ có thể chọn loại ống nhỏ nhất, như vậy khiến anh phải rẽ rất nhiều sóng mới có thể trở về mặt nước đổi ống.

Mưa ngớt, công việc của robot dưới nước cũng có hiệu quả hơn. Qua thông tin robot mang lên bờ, Go Ara được biết chi tiết địa hình phức tạp dưới đáy hồ, hơn nữa do luồng không khí mà còn xuất hiện vài chỗ có xoáy nước.

Trong hai thợ lặn còn lại lại có một người vì vấn đề thể lực mà từ bỏ tìm kiếm, cũng tức là hiện tại chỉ còn Hoắc Liên Ngao và một thợ lặn.

May mắn là cuối cùng mưa cũng tạnh, trời bắt đầu sáng.

Lúc này, mặt hồ như mặt gương. Hoắc Liên Ngao đã nổi lên lần thứ tư. Qua ống nhòm, Go Ara nhìn thấy bàn tay Hoắc Liên Ngao giơ lên đã có phần khó. Go Ara cũng từng học bơi, cô ta biết Hoắc Liên Ngao bây giờ rất khó khăn. Go Ara hét lên về phía hồ: “Hoắc Liên Ngao, anh mau quay lại, mau quay lại đi!”.

Làm như không nghe thấy, Hoắc Liên Ngao lần thứ tư biến mất khỏi hồ nước. Cùng với bầu trời tạnh mưa, kết cấu hồ cũng hiện ra toàn bộ, rộng tới nỗi Go Ara hoảng hồn. Điều khiến cô ta kinh hãi là thiết bị dưới đáy hồ thể hiện Hoắc Liên Ngao đang lại gần một xoáy nước lớn nhất.

https://thuviensach.vn

Go Ara loạng choạng chạy tới trước mặt Khang Kiều. Cô ta lắc vai Khang Kiều, nói: “Khang Kiều, cô mau bảo Hoắc Liên Ngao quay lại đi. Khang Kiều, chỉ cần cô lên tiếng, Hoắc Liên Ngao nhất định sẽ quay lại”.

Khang Kiều đứng im mặc cho cô ta lắc, không nói không rằng, khuôn mặt như người bị khảm vào tờ giấy, không biểu cảm, mắt cứ nhìn chòng chọc về phía đường chân trời.

Theo ánh mắt của Khang Kiều…

Không biết từ lúc nào, ráng chiều đã xuất hiện trên bầu trời. Từng đám mây nặng ló ra, soi hồng cả mặt hồ.

Hoàng hôn đỏ rực cũng rơi xuống mặt Khang Kiều, nhuộm một lớp màu mỏng tang lên khuôn mặt trắng bệch.

Go Ara chưa từng nghĩ mắt Khang Kiều to đến thế. Giây phút này cô ta càng cảm thấy đôi mắt ấy to đến khó tin, như có thể đựng cả thế giới vào đáy mắt.

Go Ara nhìn thấy một thứ trong đó, một như trông như đồ đằng trên phù điêu. Đó là một đám mây như được nạm vàng.

Nếu nhìn kỹ, đám mây đó có hình một thiên thần nhỏ.

Cô ta quay đầu…

Ở chân trời phía xa, có một đám mây giống hình một tiểu thiên sứ đang dang cánh bay. Giây phút đó, cả thế giới như yên lặng, bầu không khí như ngưng đọng, dần dần khuôn mặt, đường nét của tiểu thiên sứ mỗi lúc một rõ hơn.

Tiểu thiên sứ đó có một khuôn mặt non nớt, nụ cười ngọt ngào, đôi mắt to như hạt đậu đang nhìn ai đó chằm chằm.

https://thuviensach.vn

Một cơn gió thổi tới, đôi cánh tiểu thiên sứ rung rinh, nụ cười ngọt ngào tan ra theo gió. Khi quay lại, đám mây đó đã tan ra, biến mất nơi đường chân trời.

Từng giọt nước mắt lã chã rơi xuống từ đôi mắt to, cơ thể im lìm bắt đầu di chuyển, nhanh như một cơn gió, hướng về phía đám mây biến mất.

Cuối cùng, dừng lại ở đó.

Tiểu Phàn, Hoắc Tiểu Phàn…

Tiếng gọi bi thương của cô gái vọng lại rất lâu trên mặt hồ. Âm cuối vừa dứt thì máy bộ đàm bật ra tiếng kích động. Các nhân viên cứu hộ nhanh chóng tập trung về một hướng. Go Ara chạy theo những người đó.

Rất lâu rất lâu sau, khi nhớ lại cảnh tượng này, Go Ara vẫn cảm thấy nó như một kỳ tích.

Hoắc Liên Ngao đã thật sự tìm được Hoắc Tiểu Phàn.

Có lẽ đúng như Hoắc Liên Ngao nói: Đứa trẻ ấy vẫn luôn đợi anh Liên Ngao tới tìm nó, đợi anh Liên Ngao giao nó cho chị gái.

Khi màn đêm buông xuống, Hoắc Liên Ngao được khiêng lên cáng. Xe cấp cứu đang chạy vào trung tâm thành phố. Hoắc Liên Ngao nằm trên cáng mải miết nhìn về phía chiếc xe đen đằng sau. Khang Kiều đang ở trên đó, khuôn mặt cô dán sát vào khuôn mặt thằng bé. Cô kiên định tin rằng cô và nó chỉ tạm thời lạc nhau mà thôi.

Cảnh tượng cuối cùng sót lại trong đầu Go Ara trước khi bóng tối bao trùm là cảnh Khang Kiều ôm Hoắc Tiểu Phàn còn Hoắc Liên Ngao ôm cả hai người họ vào lòng.

https://thuviensach.vn

Ba người ấy như một lát cắt dưới hoàng hôn, khiến người ta chợt liên tưởng tới thứ tình cảm nặng nề như sống chết có nhau.

Tám giờ tối, vụ án bắt cóc làm rung chuyển cả thành phố tuyên bố kết thúc sau khi công án công bố đã bắt được thủ phạm. Các đài truyền hình thành phố đều đặc tả về nhóm bắt cóc này, một tiền lệ chưa từng có.

Chín giờ, tên đầu sỏ đứng sau vụ bắt cóc này đã chủ động đầu thú với cảnh sát Ấn Độ. Chín rưỡi, Hoắc Chính Khải thông qua luật sư tuyên bố: Sẽ dừng vĩnh viễn mọi hoạt động trợ giúp từ thiện cho Ấn Độ.

9 giờ 50 phút, Hoắc Liên Ngao vì thể lực kiệt quệ và vết thương bả vai quá nghiêm trọng đã rơi vào hôn mê. Anh hôn mê liên tục 32 tiếng đồng hồ.

Thứ Hai, ngày thứ ba kể từ khi vụ bắt cóc xảy ra, Go Ara tới tham gia đám tang của Hoắc Tiểu Phàn.

Hoắc Chính Khải, Khang Kiều, Hoắc Liên Ngao lần lượt đứng một hàng ở khu vực người thân. Hoắc Chính Khải gương mặt tiều tụy, Khang Kiều đứng bên mặt trắng bệch như đóa hoa gài trên tóc cô.

Go Ara cùng cha mình tới khu vực người thân. Khi tới trước mặt Khang Kiều, Go Ara giơ tay ra. Đây là lần đầu tiên cô ta bình thản đối mặt với tình địch của mình.

“Đừng quá đau buồn.”

Cô ta chạm vào những ngón tay lạnh lẽo, khuôn mặt kia vẫn đờ đẫn như gỗ, đôi mắt trống rỗng vô hồn.

Quay mặt đi, Go Ara nhìn thấy Hoắc Liên Ngao đứng bên cạnh Khang Kiều. Ánh mắt anh lúc này đang rơi xuống đóa hoa trắng nhỏ xíu trên tóc cô, cũng chẳng biết đã nhìn bao lâu.

https://thuviensach.vn

Ngày thứ hai sau khi tang lễ kết thúc, Khang Kiều trở lại trường học, ngày thứ ba, Hoắc Chính Khải cũng quay về công ty làm việc.

Sinh mệnh bé nhỏ ra đi vào mùa hè năm ấy cũng được mọi người chọn cách lãng quên như cô bé tên Hoắc Đồng vậy.

Từ một người làm trong nhà họ Hoắc đã bị Go Ara mua chuộc, cô ta được biết Khang Kiều đã rời khỏi nơi ở trước kia, chuyển tới biệt thự chính của nhà họ Hoắc. Người đó nói trông Khang Kiều không khác gì trước kia, vẫn yên lặng, quy củ, đi học rồi về nhà, ăn uống ngủ nghỉ bình thường.

Ngày 11 tháng 7, đài truyền hình thành phố lần lượt phát sóng lễ tốt nghiệp của trường nữ sinh Begawan.

Có rất nhiều nhân vật nổi tiếng góp mặt, đài truyền hình lia ống quay vào Hoắc Chính Khải nhiều nhất. Năm nay là năm Khang Kiều tốt nghiệp, sự xuất hiện của Hoắc Chính KHải cũng khiến lời đồn cô ta là con riêng của ông ta trở thành sự thật. Trong lễ tốt nghiệp, Go Ara không nhìn thấy Hoắc Liên Ngao.

Bây giờ không ai biết anh đang ở đâu và liên lạc bằng cách nào.

Hai ngày trước, Go Ara thông qua các mối quan hệ đã tìm hiểu được, Hoắc Liên Ngao ngay buổi tối sau khi tang lễ kết thúc đã lên một chiếc thuyền buồm, một mình đi ra biển, không ai biết nó đi về hướng nào.

Tối nọ, ở câu lạc bộ họ thường chơi, Go Ara bắt gặp Hoắc Liên Ngao từ biển trở về. Khi cô ta đẩy cửa phòng VIP ra, Hoắc Liên Ngao đang khoác vai một cô gái tóc vàng.

Go Ara chọn một chỗ để ngồi xuống, lạnh lùng nhìn hai người họ trêu chọc đùa cợt. Nếu không hiểu con người Hoắc Liên Ngao, thoạt nhìn anh thật sự giống người tình của mọi người.

https://thuviensach.vn

Khi tay Hoắc Liên Ngao chạm vào rượu lần thứ ba, Go Ara giật ra. Hoắc Liên Ngao không giống với những người đó, trong cuộc sống riêng, anh luôn rất kỷ luật, không hút thuốc, không uống rượu, không chơi thuốc.

Động tác của cô ta khiến Hoắc Liên Ngao nhíu mày.

“Vết thương trên vai anh giờ chưa khỏi.” Go Ara nhắc nhở, cả buổi tối anh đều không động đậy cánh tay trái của mình.

Lần xuất viện đó là do Hoắc Liên Ngao cưỡng chế. Hoắc Liên Ngao nói với bác sỹ: “Tôi tham dự tang lễ xong sẽ trở lại”.

Dường như không nghe lời cô ta, Hoắc Liên Ngao chọn một chai rượu khác.

Go Ara cất cao giọng: “Để em đoán nhé. Có lẽ bây giờ anh đang cố ý, biến mình thành một kẻ sống dở chết dở, tốt nhất là tình trạng này lọt tới tai người đó, để cô ta biết được, sau đó cô ta sẽ đau lòng, rồi ngoan ngoãn tới bên anh”.

“Nếu anh muốn như vậy, em không ngại làm sứ giả của anh, em bảo đảm em có thể làm một cách gọn ghẽ.”

Lời Go Ara nói đã thành công khiến Hoắc Liên Ngao thu tay về. Anh đặt tay lên ly rựu, nó bị ném mạnh vào tường.

Trong phút chốc, ly rượu tan tành thành ngàn mảnh.

Go Ara nhìn bốn xung quanh, mười mấy gương mặt đều thể hiện trạng thái hưng phấn, đợi xem trò cười của cô.

“Mấy người ra ngoài đi.” Go Ara lạnh lùng nói.

Họ đồng loạt hướng ánh nhìn về phía Hoắc Liên Ngao. Cô gái tóc vàng trong lòng anh gọi một tiếng “Liên Ngao” rồi dựa sát vào anh, kết quả bị

https://thuviensach.vn

hụt, Hoắc Liên Ngao đã đứng dậy.

“Mấy người ra ngoài đi!” Lần này người nói đổi thành Hoắc Liên Ngao.

Một phút sau, trong phòng VIP chỉ còn lại Go Ara và Hoắc Liên Ngao. Anh liếc nhìn cô ta: “Go Ara, cô cũng ra ngoài”.

Người trước mắt tóc đã dài ra rồi, mái tóc che trên trán đã gần che khuất mắt anh, xung quanh mắt có những quầng thâm nhàn nhạt.

“Liên Ngao, quên cô ta đi, cô ta là con gái của người đàn bà anh ghét nhất. Thật ra như vậy cũng không tệ, cuối cùng anh đã cắt đứt hoàn toàn với cô ta, quên sạch sẽ.”

Anh quay lưng về phía cô ta.

“Sau đó, quên cô ấy rồi là tôi có thể yêu cô ư?” Giọng người đàn ông mang theo vẻ trào phúng: “Go Ara, cô nghe cho rõ đây, sau này bạn gái của Hoắc Liên Ngao có thể là bất kỳ con chó, con mèo nào nhưng vĩnh viễn không bao giờ là cô”.

“Còn bây giờ, tránh xa tôi một chút!”

Ý của câu đó là cút được bao xa hãy cút đi.

Go Ara biết, nếu còn tiếp tục đứng đây chỉ tự chuốc lấy nhục nhã. Tâm trạng đó cô ta đã chịu quá nhiều rồi.

Tiếng “Ara” sau lưng khiến tay cô ta run lên. Vừa chạm tay vào cửa, cô ta lại thu về, đứng đó, đợi bước chân của Hoắc Liên Ngao.

Bước chân anh vang lên sau lưng cô ta đúng như ý nguyện.

“Ara, tôi phát hiện ra, giữa việc quên cô ấy và để cô ấy quên tôi, tôi cảm thấy việc sau khiến người ta ngạt thở. Cảm giác ngạt thở đó khiến tôi tối

https://thuviensach.vn

nào cũng giương mắt nhìn, không thể ngủ được.”

Mọi sự nhục nhã trước kia Hoắc Liên Ngao mang lại cho Go Ara cũng không bằng mấy câu ngắn ngủi ban nãy của anh.

Cô gái mắt to mà họ nhiều lần trêu chọc, khinh miệt, gọi là “chị gái con riêng” đã chiến thắng.

Khang Kiều đã thắng, đã giành được trái tim Hoắc Liên Ngao.

“Ara, chuyện giữa tôi và Văn Tú Thanh cô là người rõ nhất. Cô cũng biết tôi chỉ chịu trách nhiệm đưa cô ta tới Mỹ mà thôi, sau khi tới đó tôi còn chẳng tới gặp cô ta một lần, việc này cô cũng biết. Cô hãy đi nói hết cho cô ấy đi.”

“Đáng nhẽ tôi phải tự nói nhưng tôi không dám. Tôi sợ bây giờ tôi xuất hiện sẽ chỉ khiến cô ấy thêm đau lòng. Thế nên, Ara, cô đi nói đi, cô nói sẽ có hiệu quả tốt hơn.”

Cậu chủ Liên Ngao à, cuối cùng anh cũng biết hạ giọng rồi, có điều vì sao anh lại nói với cô những lời ấy, vì sao?

Quay đầu lại, Go Ara hét lên với Hoắc Liên Ngao: “Đừng có nằm mơ, em vĩnh viễn không làm chuyện ngốc nghếch ấy đâu, em chỉ mong Khang Kiều cả đời không tha thứ cho anh”.

Những lời phẫn nộ hơn đều bị nuốt xuống khi Hoắc Liên Ngao một lần nữa nhẹ nhàng gọi “Ara”.

Anh tiến gần về phía cô ta, nói: “Ara, cô cũng thấy đấy, giờ tôi không ổn”.

Ha, cậu chủ Liên Ngao rõ ràng đang muốn truyền đạt với cô ta: Ara, cô cũng thấy bây giờ tôi sống rất khổ sở, chẳng phải cô thích tôi ư? Nếu vậy,

https://thuviensach.vn

tôi nghĩ cô nhất định sẽ không thấy chết không cứu.

Go Ara giận dữ lườm Hoắc Liên Ngao.

Đối ngược lại với cô ta là ánh mắt dịu dàng của anh: “Tôi luôn biết, Go Ara thật ra không xấu xa như người ta nói”.

Xấu xa nhất kỳ thực là Hoắc Liên Ngao…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Năm 2005 - 2006 (08)

Go Ara chặn đường Khang Kiều trước cổng trường điêu khắc khi cô chuẩn bị về nhà.

Khang Kiều đứng dưới kiến trúc được đẽo gọt từ một phiến đá lớn, cảm giác đầu tiên tạo cho Go Ara giống hệt như câu nói hôm qua Hoắc Liên Ngao buông ra khi say: Ara, tôi lo một ngày nào đó ngoài đường nổi gió lớn, cô ấy sẽ bị cơn gió thổi bay mất.

Cũng mới chỉ nửa tháng, Khang Kiều đứng trước mặt cô ta dường như gầy rộc chỉ còn độc hai con mắt. Hai con mắt đó giờ đang nhìn cô ta một cách vô cảm.

“Tôi không tới đây sinh sự.” Go Ara cất giọng gượng gạo.

Chiếc xe dừng lại trên bến tàu, mặt hướng ra biển.

Trước đây, Go Ara chưa từng nghĩ sẽ có một ngày cô ta và một người được cô ta coi là cái gai trong mắt lại bình tĩnh ngồi với nhau, điều khiến Go Ara khó tin hơn nữa là cô ta lại xuất hiện trước mặt Khang Kiều với thân phận thuyết khách.

“Khang Kiều!” Go Ara bình thản gọi tên cô: “Hôm qua bác sỹ nói từ nay về sau Liên Ngao sẽ không thể đại diện cho trường tham gia bất kỳ cuộc thi bơi lội nào nữa”.

Câu nói của cô ta không nhận được bất kỳ phản ứng nào. Go Ara quay mặt sang nhìn người ngồi bên ghế lái phụ. Khang Kiều từ đầu tới cuối chỉ

https://thuviensach.vn

duy trì tư thế này, cố chấp kiên trì một động tác duy nhất, nhìn thẳng ra biển.

“Anh ấy…” Ngừng một lát, cô ta nói tiếp: “Bây giờ hơi tệ”.

Không, không, không phải là hơi tệ. Lần đầu tiên gặp lại Hoắc Liên Ngao, anh đã say lướt khướt. Cô ta nhìn thấy anh ấy hút điếu thuốc đầu tiên, mùi nicotin trộn lẫn mùi rượu, ánh mắt mơ màng gọi “Đầu gỗ”.

Đầu gỗ, anh hứa với em sau này sẽ không gọi mắt em là mắt cá chết nữa.

Đầu gỗ, anh thề sau này sẽ thật sự đối tốt với Tiểu Phàn.

Đầu gỗ, thật ra anh biết em thích nhất anh đi giày thể thao màu xanh trắng.

Đầu gỗ, đầu gỗ, em biết không? Vì em, anh không dám ghét mẹ em nữa.

Người nói những câu đó là Hoắc Liên Ngao, là Hoắc Liên Ngao đấy, là Hoắc Liên Ngao kiêu hãnh hơn bất kỳ ai, ích kỷ hơn bất kỳ ai, hai mặt hơn bất kỳ ai.

“Anh ấy…” Go Ara nghiến răng, “Tôi cảm thấy anh ấy vẫn còn muốn được ở bên cô”.

Khang Kiều vẫn duy trì dáng vẻ lúc trước.

Shit! Đúng rồi, còn Văn Tú Thanh nữa. Gã khốn Hoắc Liên Ngao còn bắt cô ta chuyển lời về người ấy.

Cô ta nâng cao giọng: “Khang Kiều, từ sau khi đưa Văn Tú Thanh qua Mỹ, Hoắc Liên Ngao đã không còn tiếp xúc với cô ta nữa, một lần cũng không”.

https://thuviensach.vn

Người ngồi bên cạnh vẫn hết sức dửng dưng, trông như một khúc gỗ, quả thật đúng như Hoắc Liên Ngao hay gọi: Đầu gỗ.

Khúc gỗ này thật sự khiến Go Ara đầy một bụng tức.

Tiếng còi xe inh ỏi cuối cùng cũng đánh thức khúc gỗ đó. Cô quay sang, khẽ nói: “Về thôi”.

“Khang Kiều!” Go Ara đè nén cảm giác ghen tỵ đang nảy sinh: “Hoắc Liên Ngao…”.

Lời nói ấy bị Khang Kiều ngắt ngang: “Hoắc Liên Ngao bây giờ rất tệ, từ khi Văn Tú Thanh được đưa qua Mỹ anh ấy chưa từng gặp cô ta một lần nào, những gì cô nói tôi đã nghe cả rồi”.

Nói xong, cô nhìn sắc trời.

“Bây giờ có thể đưa tôi về rồi chứ?”

Vài tiếng sau khi Go Ara thuật lại mọi chuyện xảy ra với Hoắc Liên Ngao, anh đã gọi liền mấy cuộc sang Mỹ.

Go Ara loáng thoáng nghe thấy Hoắc Liên Ngao nói gì đó về căn nhà của mẹ để lại cho anh. Go Ara đoán cuối cùng anh đã gọi cho công ty sửa nhà.

Go Ara nghe rất rõ một câu: “Bạn gái tôi thích màu trắng và xanh dương”. Chính câu nói này đã khiến cô ta quyết định dừng việc nghe trộm lại.

Khang Kiều thường nghĩ, nếu có cuộc bình chọn những người thường xuyên phải tham gia tang lễ của người thân, có lẽ cô sẽ có tên trên danh sách. Nếu xét cả về tuổi tác, cô có lẽ còn xếp ba vị trí đầu tiên.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều năm nay 21 tuổi đã tham gia ba đám tang, tiễn bà ngoại năm 12 tuổi, tiễn mẹ năm 19 tuổi.

Và mùa hè năm 21 tuổi, cô đã tiễn biệt Tiểu Phàn.

Vì Tiểu Phàn còn quá nhỏ, những người đó nói quá rầm rộ không thích hợp với tang lễ của nó. Cho dù vậy, đám tang vẫn phải to theo yêu cầu của Hoắc Chính Khải.

Kỳ lạ là, đám tang hoành tráng ấy lại không có nhiều tiểu tiết và nội dung khiến Khang Kiều nhớ.

Càng kỳ lạ hơn là cũng chỉ qua một đêm, cô đã quên nó sạch sẽ. Thậm chí trong đám tang đó Khang Kiều chưa rơi một nửa giọt nước mắt nào. Khi đó cô nghĩ, phải chăng nước mắt của mình đã trôi cả theo cơn mưa tầm tã ấy rồi? Có lẽ từ nay về sau cô sẽ không khóc nữa.

Tiểu Phàn của cô không còn nữa, thế mà từ đầu tới cuối trong đám tang đó cô lại không khóc chút nào. Tiểu Phàn là bảo bối ruột gan của cô cơ mà, thật lạ!

Điều duy nhất khiến Khang Kiều nhớ trong đám tang đó là chiếc hộp đựng hài cốt Tiểu Phàn. Nó cực nhỏ, người ở nhà tang lễ nói hộp của người lớn và trẻ con không thể giống nhau. Họ chọn cho Tiểu Phàn chiếc nhỏ nhất, nhỏ tới mức có thể vừa lòng bàn tay cô.

Ngày thứ hai sau khi kết thúc tang lễ, Khang Kiều trở lại trường học. Cô cũng ngoan ngoãn nghe theo lời quản gia Diêu chuyển tới biệt thự chính. A Xảo đi theo cô.

Dì Ngô thi thoảng nói nhỏ nhẹ bên tai cô: “Khang Kiều, ông Hoắc đã nhượng mấy căn nhà và một chiếc du thuyền sang tên con. Khang Kiều, ông Hoắc còn mở cho con một tài khoản ở ngân hàng Thụy Sỹ. Khang Kiều, bây giờ con là một trong số những cô gái giàu có nhất thành phố rồi”.

https://thuviensach.vn

“Dì Ngô, dì gửi lời cảm ơn của con tới chú Hoắc.” Khang Kiều nói.

Thế là dì Ngô hài lòng bỏ đi.

Sau lễ tốt nghiệp, Khang Kiều đi học điêu khắc như mọi năm. Trước kia Khang Kiều học tiết buổi chiều, giờ thì cô đăng ký cả ngày.

Từng ngày từng ngày trôi qua, Khang Kiều những tưởng cuộc sống trôi qua rất khó khăn. Nhưng hình như không, ngoài việc buổi tối ngủ hơi muộn thì thời gian ngược lại trôi khá nhanh.

Sáng hôm nay, Khang Kiều dậy như mọi ngày, sau đó đánh răng rửa mặt, chải đầu rồi đứng trước cửa sổ đợi dì Ngô gõ cửa.

Tiếng gõ cửa vang lên.

“Khang Kiều, ăn sáng thôi.”

“Vâng.”

Đáp xong, Khang Kiều chậm rãi rời khỏi cửa sổ, mở cửa phòng. Dì Ngô đang đứng ngoài đợi cô. Cô theo dì Ngô, từng bước, từng bước đi ra phòng khách.

Từ sau khi Khang Kiều vào ở trong biệt thự chính, cô dùng bữa nào cũng ra nhà ăn. Nhà ăn ở đây cực rộng, một chiếc bàn dài ngồi vừa 24 người nhưng lại chỉ có mình cô.

Ngày đầu tiên cô vào đây thì Hoắc Chính Khải có mặt. Ông ta nói: “Liên Ngao đã ra biển. Sau này chú Hoắc sẽ tranh thủ thời gian ăn cơm cùng con”.

“Vâng.” Cô đáp ngay.

Kể từ ngày đó, phòng ăn từ đầu tới cuối chỉ có mình cô.

https://thuviensach.vn

Sáng nay, có thêm một người nữa, ngồi vào vị trí của mình, Khang Kiều chào người đối diện: “Anh ra biển về rồi hả?”.

“Ừm.” Người đối diện khẽ đáp.

Khang Kiều cúi đầu, tập trung ăn uống. Cô ăn sạch sẽ phần quà sáng trước mặt mình, đặt cốc sữa bò xuống, nói với người đối diện: “Anh ăn từ từ”.

Nói xong, Khang Kiều định đứng lên thì bị gọi lại: “Đợi đã”.

Khựng lại, Khang Kiều nhìn người đối diện, cứ thế nhìn anh cầm khăn ăn lên, đi ra khỏi bàn, từ từ đặt lên khóe miệng cô.

Sau lưng anh ngoài dì Ngô còn có hai người làm khác. Dì Ngô cụp mắt xuống, họ cũng quay mặt đi.

Chiếc khăn ăn rời đi, dính chút sữa. Anh nói: “Miệng em dính sữa”.

“Cảm ơn anh.”

Trở về phòng, thay giày xong, Khang Kiều cầm túi xách đi ra cửa. Điều khác biệt là cô không nhìn thấy người tài xế mặc đồng phục đứng trước cửa biệt thự, thay vào đó là một người khác.

Áo sơ mi màu xám nhạt, quần bò màu xanh đậm, đôi giày thể thao màu xanh trắng, bóng người cao gầy, Khang Kiều chuyển tầm nhìn khỏi đôi giày, quay nhìn khuôn mặt anh rồi hơi nhíu mày.

Anh cúi xuống, nói nhỏ: “Anh đưa em tới trường”.

Khang Kiều nhìn xung quanh. Người làm vườn đang tưới hoa, người cắt cỏ đang cắt cỏ, hai người làm khác đang dọn dẹp đài phun nước.

https://thuviensach.vn

“Đi thôi.” Anh dường như tảng lờ mọi thứ xung quanh, đưa tay về phía cô.

Khang Kiều đút tay vào túi. Hôm nay cô mặc chiếc áo chui đầu không tay, nó có một chiếc túi. Cô cúi đầu bước lên xe.

Chiếc Ferrari màu đen gạch không có mái che. Xe đi ra khỏi cửa màu vàng. Bảo vệ đứng một bên thẳng người, nhìn người lái xe rồi lại nhìn cô, sau đó lập tức quay đi.

Chiếc xe dừng lại trước cổng trường, Khang Kiều vừa đặt tay vào dây an toàn thì nó đã bật ra. Cô cầm túi xách lên, vừa chạm tay vào cửa thì đã có người từ ngoài mở ra.

Cô bước xuống xe, nói với người đứng bên cạnh xe: “Cảm ơn anh” rồi đi vào trường.

Vì báo tiết cả ngày hôm nay, Khang Kiều nghỉ và ăn trưa ở ký túc, như vậy cô có thể ở trường nhiều thời gian hơn.

Bốn rưỡi chiều, Khang Kiều rời trường.

Chiếc Ferrari màu đen gạch vẫn đứng chỗ lúc sáng. Người dựa vào xe khi nhìn thấy cô thì đứng thẳng lên, đi về phía cô.

Khi anh đi từng bước, từng bước tới, Khang Kiều bỗng dưng cảm thấy dạ dày khó chịu. Khang Kiều nhớ kỹ lại xem buổi trưa mình đã ăn những gì. Sau khi nhớ lại, cô phát hiện bữa trưa của cô không có vấn đề gì. Khang Kiều không hiểu sự khó chịu này ở đâu ra?

Đè nén cảm giác ấy xuống, miễn cưỡng vực lại tinh thần, cô đứng đó nhìn người đang đi về phía mình đến ngẩn người. Đôi giày thể thao xanh trắng dừng lại trước mặt cô, đôi tay ấy đặt lên túi xách của cô.

https://thuviensach.vn

Cô giữ chặt túi xách.

“Hoắc Liên Ngao!”

Cùng với âm thanh đó, Khang Kiều cảm thấy trái tim mình như thủng một chỗ.

Cô gọi tên anh và nói: “Hoắc Liên Ngao, mấy chuyện như lau sữa trên miệng em, lái xe đưa em tới trường sau này đừng làm nữa, bị người ta nhìn không hay đâu”.

Làm như không nghe thấy, anh nói với cô: “Học cả ngày mệt không?”.

“Hoắc Liên Ngao, còn nữa…” Khang Kiều đè nặng giọng: “Buổi tối đừng có tới phòng em”.

Cô biết, liên tục hai đêm liền hơi thở sau lưng mình là ai, gò má cọ cọ lên tóc cô là ai.

Giọng nói đó rất khẽ, rất nhẹ: “Đầu gỗ, anh chỉ muốn tới thăm em”.

Tiếng đầu gỗ bỗng dấy lên cơn buồn nôn, cô đè tay lên bụng, lao nhanh tới góc tường. Buổi trưa ăn một chút đồ ngọt cũng nôn hết ra.

Cô và anh dựa vào tường. Cô nói với anh: “Giờ thì hiểu rồi chứ, em không muốn nhìn thấy anh chút nào. Đúng rồi, sau này đừng gọi em là ‘đầu gỗ’”.

Dựa vào tường, cô nhìn thấy anh quay người, đi từng bước về phía xe của anh. Cô nhìn thấy anh đâm phải một cậu bé trượt patin. Sau khi đỡ cậu bé ấy dậy, anh lại tiếp tục va phải một cô bé tay đang cầm kem. Cả cây kem dính lên chiếc áo sơ mi của anh. Không để cô gái đó có cơ hội xin lỗi, anh cuống cuồng bước lên xe.

Chiếc xe đen biến mất ở góc đường nhanh một tia chớp.

https://thuviensach.vn

Sáng hôm sau, Khang Kiều không nhìn thấy Hoắc Liên Ngao lúc ăn sáng nữa. Từ đó về sau, cô cũng không gặp Hoắc Liên Ngao nữa.

Một chiều cuối tuần cuối tháng bảy, Khang Kiều ngồi trên xích đu trong vườn hoa, vừa nghe nhạc vừa nhắm mắt nghỉ ngơi. Mấy buổi tối gần đây Khang Kiều càng lúc càng ngủ muộn. Cứ ba ngày, thời gian ngủ của cô lại lùi đi nửa tiếng. Từ 11 giờ xuống 11 rưỡi, từ 11 rưỡi xuống 12 giờ. Hai hôm trước đã lùi xuống 1 rưỡi đêm. Nhưng dù ngủ lúc mấy giờ cô đều dậy cố định lúc 5 giờ sáng.

Thật đáng chết, việc này khiến Khang Kiều buộc phải bỏ chút công sức làm mờ quầng thâm ở mắt. Cô dùng một lượng mỹ phẩm lớn để che đi. Khoảng thời gian này cô rất sợ có ai tới quấy rầy. Cô biết có rất nhiều đôi mắt đang lén quan sát cô, chỉ cần cô có chút bất thường, bác sỹ ở một phương diện nào đó sẽ xuất hiện, dùng thanh âm khiến người ta đau đầu để hỏi cô có muốn nói chuyện với mình không.

Nói chuyện? Cô chẳng có hứng thú gì với 18 đời tổ tông nhà họ.

Để tránh những phiền phức này tiếp tục xuất hiện, Khang Kiều vẫn như mọi khi, yên lặng ngồi đó, phải làm gì thì làm nấy.

Đây là một buổi cuối tuần rảnh rang. Khang Kiều ngồi trên xích đu, cụ thể đang nghe bài nhạc gì cô cũng không rõ nữa.

Cơn gió Nam thổi qua tường bao, vượt qua vườn hoa tới trước mặt cô, làm rối tung mái tóc cô. Lọn tóc chốc chốc lại đập vào mặt cô, hơi ngứa nhưng rất dễ chịu.

Dần dần, tư duy lắng lại ở một vị trí mềm mại, vật thể như bong bóng ấy đưa cô vào một trạng thái hỗn độn.

A, trời thật xanh, có gió nhẹ thổi qua những đám mây.

https://thuviensach.vn

Những lọn tóc cứ đập vào mặt cô dường như có tay ai vuốt ve, ngón tay rất nhỏ, rất đáng yêu.

“Tiểu Phàn, đừng nghịch, chị buồn ngủ lắm, chị muốn ngủ.” Cô cảnh cáo.

Sau đó, đôi tay kia rời đi.

Xung quanh rất yên ắng.

Tiếng nhạc ồn ã bên tai cũng chẳng biết đã bị ai đổi mất, đổi thành tiếng trong veo của trẻ con. Âm thanh ấy đang gọi “Chị ơi, chị ơi”.

“Ừm.” Cô lẩm bẩm.

Giọng nói đó tiếp tục, rất nhẹ nhàng:

“Chị, hôm nay chú hề cho em kẹo bảy màu, em chỉ ăn một viên, còn lại em để vào trong ngăn kéo mà chị thích. Chú hề nói kẹo bảy màu không dễ tặng ai, thế nên em cảm thấy đó nhất định là thứ ngon, thứ ngon dành cho chị”.

Nói xong, dường như có ai đánh một cái lên gáy cô, rồi cô ngã xuống khỏi xích đu.

Xung quanh im lìm không một tiếng động.

Bò dậy khỏi đất, Khang Kiều loạng choạng chạy về phía căn nhà ba tầng màu trắng. Đó là nơi mẹ, cô và Tiểu Phàn sinh sống. Tiểu Phàn nói trong ngăn kéo cô thích có rất nhiều kẹo bảy màu.

Loạng choạng trở về nơi cô từ chối quay lại, mở căn phòng hôm nào, mở ngăn kéo đó, cô nhìn thấy kẹo bảy màu, đó thật sự là một thứ không bắt mắt chút nào.

https://thuviensach.vn

Cầm hộp kẹo trong tay, Khang Kiều không dám ở lại đây lâu. Cô cứ thế đi về phía có ánh sáng, cô không dám nhìn phòng mẹ.

Rõ ràng lúc đó mẹ đã dặn cô phải chăm sóc tốt cho Tiểu Phàn, nhưng không, cô không chăm sóc tốt cho nó.

Suy nghĩ này khiến Khang Kiều rảo nhanh bước chân. Sắp rồi, sắp rồi, sắp tới chỗ sáng rồi.

Cô nhấc chân trái, cuối cùng cũng bắt được ánh sáng. Chân cô bước hụt, cả cơ thể mất đi thăng bằng, bàn tay cầm kẹo tung lên trời theo bản năng. Cô giơ tay bắt lại.

Cô hướng mặt lên trời, giương mắt nhìn những viên kẹo trong hộp rơi vãi ra ngoài, cuối cùng rơi xuống đất như một cơn mưa cầu vồng.

Màu đỏ, màu vàng, màu lục, màu tím, màu cam, màu lam, chói mắt dưới ánh mặt trời, cực kỳ đẹp.

Tiểu Phàn nói: Thứ ngon dành cho chị.

Khi cơn mưa ấy rơi xuống mặt cô. Cô nhìn trời, phải, phải, là thứ ngon, thật ngon.

Tiểu Phàn nói: Chị, sau này nếu em biến mất, chị đừng hoang mang, cũng đừng khóc. Em đang trốn ở nơi nào đó đấy. Chỉ là chị không nhìn thấy em thôi, còn em luôn nhìn thấy chị.

Từng giọt nước mắt lăn xuống, thứ đáng lẽ phải rơi từ tang lễ đã chần chừ đến muộn.

Cô nằm trên cỏ, ngước mắt nhìn trời, đầu lưỡi vẫn còn vị ngọt của kẹo. Cô giơ tay ra bắt bầu trời, ánh nắng đổ nghiêng lên lòng bàn tay cô, thật ấm áp.

https://thuviensach.vn

Từ từ xòe những ngón tay ra, ánh nắng thấm qua kẽ ngón tay rồi bị cái bóng do ngón tay tạo ra cắt thành một dải cầu vồng.

Nheo mắt lại, khóe miệng cô khó khăn rướn lên.

Hoắc Tiểu Phàn đang nhìn đấy.

Giống như ánh cầu vồng: Chị, chỉ có chị không nhìn thấy em thôi, còn em vẫn luôn nhìn thấy chị.

Khang Kiều năm 21 tuổi đã tham gia đám tang thứ ba trong cuộc đời mình, ở đám tang ấy cô tiễn biệt Hoắc Tiểu Phàn.

Hoắc Tiểu Phàn xinh vào buổi chiều thứ Năm một ngày tháng chín.

Đứa trẻ sinh vào thứ Nam ấy chỉ đi đến một nơi rất xa mà thôi…

Pre: “Tám rưỡi sáng mai anh đợi em ở sân bay. Nhớ kỹ, lần này không giống lần trước. Anh sẽ không lỡ một phút vì em nữa. Nếu tám rưỡi em chưa xuất hiện, anh sẽ coi như em từ bỏ tất cả. Mà tất cả những gì em từ bỏ sẽ thuộc về một người khác, người mà em ghét.”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Năm 2005 - 2006 (09)

Người đàn ông đang vùi mặt vào đống hợp đồng ngẩng đầu lên, sau đó sững sờ, lập tức tránh ánh mắt đi chỗ khác.

Khang Kiều đứng trước bàn làm việc của Hoắc Chính Khải. Xem ra chú Hoắc đã giật mình một phen vì cô rồi. Khang Kiều lục lại hộp trang điểm của Nghê Hải Đường, không chỉ là hộp trang điểm mà còn là tủ quần áo. Bây giờ người đứng trước mặt Hoắc Chính Khải có lẽ rất giống Nghê Hải Đường hồi trẻ.

Khang Kiều bây giờ đóng giả thành Nghê Hải Đường rất thuần thục, từ biểu cảm cho tới ngôn ngữ cơ thể.

Cô lên tiếng gọi: “Chú Hoắc”.

Cũng chỉ trong một cái chớp mắt, ánh mắt lúc nãy đã không còn vẻ hoảng hốt, đáy mắt ông ta ẩn hiện vẻ dịu dàng, gọi một tiếng “Khang Kiều”.

Ông ta chỉ tay vào cô và nói: “Sao lại ăn mặc thế này. Con ăn mặc kiểu này thật sự giống lần đầu tiên chú gặp mẹ con”.

“Thế ạ?” Khang Kiều kéo dài giọng.

Gập tài liệu lại, Hoắc Chính Khải đứng dậy, liếc nhìn đồng hồ: “Chú Hoắc vẫn chưa ăn trưa, vừa hay, Khang Kiều ăn cơm với chú Hoắc nhé”.

“Không, tôi chỉ tới đây để nói với chú vài câu thôi, nói xong tôi sẽ đi.” Ngừng một lát, Khang Kiều nói: “‘Đi’ mà tôi muốn nói là ra đi”.

https://thuviensach.vn

Lời nói của cô khiến tiếng "Khang Kiều" sau đó của Hoắc Chính Khải có phần hoảng loạn: "Có phải người làm trong nhà đã nói câu gì không phải phép không. Khang Kiều, con nghe chú nói, chú Hoắc luôn coi con là một phần của nhà họ Hoắc. Gần đây, chú Hoắc đang bàn bạc với luật sư…".

"Chú Hoắc, không phải như chú nghĩ đâu, cũng không ai nói gì tôi cả. Tôi chỉ cảm thấy giờ là lúc mình nên đi rồi. Tiểu Phàn không còn nữa, mẹ…" Nhìn kỹ khuôn mặt mà mẹ từng yêu, cô nói chậm rãi: "Chú Hoắc, tôi nghĩ có một chuyện chắc chú vẫn chưa biết, mẹ tôi yêu chú".

Biểu cảm trên khuôn mặt gần trong gang tấc rất nhạt, rồi cũng dãn đầu mày ra một cách hờ hững. Khang Kiều, có lẽ Hoắc Chính Khải cũng đoán được rồi chăng, người phụ nữ tên Nghê Hải Đường đó yêu mình.

Lát sau, Hoắc Chính Khải vẫn có ý thuyết phục Khang Kiều. Ông ta liệt kệ rất nhiều điều kiện có lợi mà ông ta đã bàn bạc với luật sư. Ông ta còn nói đã liên lạc được một trường tốt cho Khang Kiều, đó quả thật là ngôi trường tốt nhất thế giới.

"Chú Hoắc, chú muốn biết vì sao tôi đi không?" Cô hỏi ông ta.

Nét mặt Hoắc Chính Khải khó hiểu. Người làm ăn này không hiểu được tại sao với một điều kiện tốt như vậy cô còn đi.

"Tôi…" Khang Kiều cười với Hoắc Chính Khải: "Tôi chỉ không muốn để bản thân trở thành đối tượng khiến chú bình tâm. Đối với mẹ tôi, đối với Tiểu Phàn, chú ít nhiều cũng có chút áy náy phải không? Thế nên, chú định thông qua tôi để bù đắp chút áy náy nhỏ nhoi ấy".

Sau khi né tránh ánh mắt một lát, Hoắc Chính Khải lại bắt đầu vờ vịt: "Khang Kiều, con muốn đi đâu, chuyện của Tiểu Phàn…".

Tiểu Phàn?

https://thuviensach.vn

“Chuyện của Tiểu Phàn!” Cô đứng thẳng lừng, nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, “Chuyện của Tiểu Phàn, dù chú bỏ ra chỉ 20% khả năng của mình thôi, một phần tiền chuộc, chuyên gia đàm phán chỉ là thứ cho bày ra cho người ngoài xem, cho chính bản thân mình xem. Mọi người xem đi, tôi vẫn có tình người. Thật ra chú biết rõ người bắt cóc Tiểu Phàn là ai, chú cũng biết điều kiện chú đưa ra họ sẽ không thỏa hiệp”.

Khang Kiều để ngữ khí của mình mang đầy tính hăm dọa: “So với Tiểu Phàn, chú Hoắc coi trọng chức vụ Hội trưởng của mình hơn. Chú tiếp tục duy trì thái độ cứng rắn của mình chẳng qua vì cái ghế đời tiếp theo. Chú muốn những người đó nhìn thấy, tôi không phải loại người bị bắt thóp là sẽ bị trói buộc, đánh mất nguyên tắc”.

Cuối cùng trên gương mặt người làm ăn ấy đã xuất hiện một chút giận dữ vì quá thẹn, xen lẫn bàng hoàng và bối rối.

Cô cong môi: “Sao? Bất ngờ? Đây có còn là cô bé e dè đến nhìn cũng không dám nhìn chú không? Chú Hoắc, mấy cái đó chỉ là tôi giả vờ thôi, thật ra rất nhiều chuyện tôi luôn biết, luôn hiểu, tôi lười, nhưng tôi không ngu”.

“Ông!” Cô giơ tay giơ thẳng về phía Hoắc Chính Khải, ngón tay như một thanh kiếm sắc: “Không xứng làm bố của Tiểu Phàn. Điều đáng ghét hơn là bản thân ông không nỗ lực thì thôi, còn tước đoạt quyền làm chị của tôi, ông đã tước đoạt cơ hội giúp đỡ Tiểu Phàn của tôi”.

Khóe mắt cô dần long lanh, bi thương dâng đầy con tim.

“Tôi luôn nghĩ, nếu lúc đó tôi không ngủ, nếu lúc đó tôi không ngủ thì mọi việc liệu có khác không? Một kẻ máu lạnh như ông cả đời cũng không hiểu được nỗi tiếc nuối ấy.”

Trong lòng có bao nhiêu căm hận, ngữ khí có bấy nhiêu ác độc: “Chú Hoắc, người đang làm, trời đang nhìn”.

https://thuviensach.vn

Xem kìa, kẻ chột dạ đã vô thức né tránh ngón tay của cô.

“Tôi hy vọng ông sẽ ghi nhớ rõ những lời hôm nay tôi nói.”

“Đúng rồi, chú Hoắc, nếu ông ép tôi ở lại nhà ông thì tôi sẽ ngày ngày lục tủ áo và hộp trang điểm của mẹ. Chú Hoắc là người thông minh, ý tứ của tôi chắc là ông hiểu chứ?”

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của Hoắc Chính Khải, Khang Kiều bước đi trên phố lớn, ngập tràn ánh nắng. Cô giơ tay để ánh nắng len lỏi qua kẽ ngón tay mình. Tiểu Phàn đang trốn trên cầu vồng mỉm cười và nói: “Chị, chị làm tốt lắm”.

Khang Kiều cũng cảm thấy vậy. Ít nhất thì cô đã phá tan được tâm tình ăn trưa của người đó. Không lâu trước đó trong phòng vệ sinh, Khang Kiều nghe được mấy nhân viên công ty bàn tán ông chủ của họ hôm nay đã đánh đổ tan nát bữa trưa mà thư ký mang tới.

Mở cửa phòng ra, Khang Kiều liền bắt gặp Hoắc Liên Ngao.

Cô đứng bên cửa, anh đứng bên cửa sổ. Ánh nắng hắt nghiêng qua rèm cửa nhạt màu xuyên vào phòng, như ánh sáng cũ kỹ trên tấm ảnh.

Chớp mắt đã sáu năm kể từ lần đầu tiên họ gặp nhau.

Trong sự im lặng, cô ngồi xuống trước gương, bắt đầu giật mi giả xuống, sau đó dùng bông tẩy trang lau lớp son môi trên miệng đi.

Sau đó tới khuyên tai, chính là chiếc màu xanh phỉ thúy hôm mẹ mất đã đeo. Cô tháo một bên xuống, bên còn lại không tài nào gỡ được.

Một đôi tay khác giúp cô, sau đó nhẹ nhàng đặt lên vai cô. Ánh mắt cô và anh nhìn nhau qua gương.

Trong ánh sáng cũ kỹ dần dần có sắc màu thuộc về họ.

https://thuviensach.vn

Anh nói: “Hôm nay anh đã mua vé xem phim người lớn.”

“Cùng đi xem nhé.” Anh khẽ hỏi cô.

Trong hình ảnh mơ hồ, cô nhìn thấy họ của ngày xưa. Họ đã hẹn nhau khi anh mười tám tuổi sẽ cùng đi xem phim người lớn.

Cô gật đầu.

Màn đêm buông xuống, cô mang một gương mặt sạch sẽ, mặc bộ quần áo đồng phục màu xanh trắng của trường nữ sinh, thả tóc dài, để mái tóc rơi tự nhiên xuống vai, cầm túi xách, mở cửa phòng.

Hoắc Liên Ngao đứng trước cửa phòng cô, ánh mắt nhạt nhòa.

Vẫn là rạp chiếu phim năm ngoái họ bị đuổi. Soát vé vẫn là người Malaisia đó. Anh nắm tay cô đi ngang qua trước mặt người đó.

Rạp chiếu phim có những phòng chiếu khoảng mười mấy người một phòng. Trong phòng của họ có một đôi tình nhân. Phim vừa bắt đầu được vài phút họ đã hôn nhau. Phim chiếu được một nửa họ đã sốt xình xịch rồi. Cô gái ngồi gần họ hơn bò lên chân chàng trai. Từ cái đầu chốc chốc lại ngọ ngoạy của họ, Khang Kiều dĩ nhiên biết họ đang làm gì.

Sau đó, Hoắc Liên Ngao gọi một cú điện thoại. A Diệu dẫn theo một người nữa vào, sau đó thì cả phòng chỉ còn lại hai người họ.

Bộ phim vẫn đang tiếp tục, độ dày của tường cách âm chỉ khoảng một phân, chốc chốc lại có những âm thanh hỗn tạp vọng vào. Tiếng con gái nhỏ bé, tiếng đàn ông thô lỗ. Khi cô gái trên phim bị chiếm giữ, Hoắc Liên Ngao bèn quay lại hôn cô. Cô không động đậy.

Nụ hôn của anh vừa thô lỗ vừa bạo lực.

Khi anh gác đầu lên vai cô, cô hỏi anh: “Nhạt nhẽo lắm phải không?”.

https://thuviensach.vn

“Đúng là có hơi nhạt nhẽo, em như khúc gỗ ấy.” Anh trả lời bằng ngữ khí hờ hững trước kia.

Khang Kiều nhe răng, rồi tiếp tục nhìn lên cô gái trên màn chiếu. Cảnh tiếp theo, đổi thành người đàn ông không mặc quần áo, vị trí quan trọng bị chiếc đèn che khuất. Vóc dáng người đàn ông đó không tồi khiến Khang Kiều có chút chờ mong tới cảnh anh ta rót rượu xong. Rót xong nhất định có thể nhìn thấy toàn bộ. Đó là cách quay nửa kín nửa hở mà các đạo diễn quen dùng.

Người đàn ông nhanh chóng rót xong rượu, sắp nhìn được bộ phận quan trọng rồi. Khang Kiều trợn to mắt, rồi bỗng bị một đôi tay che chặt.

Tối nay, họ vẫn chưa xem xong hoàn chỉnh bộ phim người lớn mà thật ra họ cũng chẳng biết cụ thể nó nói về cái gì.

Họ đang ở trong vườn hoa của mẹ anh. Cả vườn hoa bị sương đêm bao phủ. Anh và cô đứng trong một góc. Họ đã đứng đó một thời gian khá dài rồi. Khang Kiều xoa xoa tóc mình, thấm đẫm sương rồi.

Người lên tiếng trước là Hoắc Liên Ngao. Anh nói: “Nghe nói hôm nay em khiến bố anh nổi trận lôi đình”.

Nói xong anh ngừng lại, hỏi khẽ: “Đầu…, bây giờ em hết giận chưa?”.

Không có câu trả lời, thật ra Khang Kiều cũng không biết.

Hoắc Liên Ngao tự lẩm bẩm: “Anh không có kinh nghiệm dỗ dành người khác, cá nhân anh cảm thấy hành động có ý nghĩa thực tế hơn những lời ngọt ngào chót lưỡi đầu môi, nhưng em…”.

Khang Kiều quay mặt sang nhìn Hoắc Liên Ngao. Ánh đèn thấp thoáng dưới bóng hoa cũng bị nhuộm sương, khiến khuôn mặt Hoắc Liên Ngao mông lung như được che một lớp voan mỏng, khiến Khang Kiều hơi ngẩn

https://thuviensach.vn

người. Trong lúc ấy, cô nghe thấy anh nói: “Nhưng em lại xem trọng những thứ mang tính thực tế ấy”.

Người này rốt cuộc định nói cái gì đây.

“Những gì trước kia em đề nghị, anh quyết định chấp nhận.” Hoắc Liên Ngao nói.

“Chấp nhận gì cơ?” Khang Kiều hỏi.

Hoắc Liên Ngao trả lời.

Lát sau, Khang Kiều mới hiểu ra Hoắc Liên Ngao muốn nói gì. Thật là, đêm nay đẹp biết bao, màn sương dày đặc đã khiến bầu không khí như mơ như thực.

“Thế nên…” Giọng nói đó nghe thế nào cũng có chút bi thương: “Thế nên, anh cảm thấy con gái của kẻ địch vẫn còn quân cờ để ra điều kiện với anh? Phải không?”.

“Không phải! Anh đã nói rồi, những lời dỗ dành con gái anh không biết nói, anh muốn nói với em là…” Nói tới đây, Hoắc Liên Ngao dừng lại.

Sau đó, anh quay người, quay lưng về phía Khang Kiều, khẽ gọi tên cô, ngữ khí ấy vừa phức tạp vừa cao ngạo.

“Anh đã đặt vé trở lại New York lúc 8 giờ 30 sáng mai. Sau khi tới New York, chúng ta sẽ đính hôn trước. Khi nào anh đủ hai mươi tuổi, chúng ta sẽ kết hôn. Chỗ bố, anh sẽ nói chuyện. Anh bảo đảm mọi việc sẽ không quấy rầy tới em.”

Lời nói đó khiến Khang Kiều có chút ngẩn ngơ, có phần không nắm bắt được giọng anh, nội dung câu nói của anh.

https://thuviensach.vn

Sau khi anh đè nặng giọng gọi tên cô, Khang Kiều mới hoàn hồn, nhìn chằm chằm bóng lưng của Hoắc Liên Ngao.

“Khang Kiều, những lời anh nói tiếp theo đây em hãy nghe kỹ. Anh biết em rất ghét Văn Tú Thanh. Anh nghĩ Go Ara cũng đã nói với em tình hình quan hệ giữa anh và Văn Tú Thanh tại New York, nếu như…”

“Nếu như! Em không cùng anh đi New York, vậy thì nhà cửa, trường học, xe cộ, thẻ ngân hàng, giầy dép, quần áo, tất cả mọi thứ dành cho em đều thuộc về Văn Tú Thanh, ngay cả thân phận bạn gái, vị hôn thê của Hoắc Liên Ngao nữa. Tất cả, tất cả đều thuộc về người mà em ghét.”

“Khang Kiều, em phải nhớ, em ghét Văn Tú Thanh, còn anh không ghét cô ta, điểm này rất quan trọng.”

Văn Tú Thanh, Văn Tú Thanh. Vì sao tới lúc này, cái tên ấy vẫn khiến sợi dây mảnh tận sâu trong lòng cô rung lên nhỉ. Đây là lần cuối cùng.

Thật sự là lần cuối cùng rồi.

Đúng rồi, hình như cô còn một chuyện chưa nói với Hoắc Liên Ngao.

“Liên Ngao!” Cô gọi tên anh.

“Liên Ngao, em từng yêu anh.”

Rất yêu, rất yêu, yêu như một kẻ bịt tai trộm chuông: Tôi không yêu anh ta, tôi không yêu anh ta, Khang Kiều không yêu Hoắc Liên Ngao.

Giọng anh vọng qua màn sương mỏng lọt vào tai cô: “Nếu yêu anh hãy cùng anh rời khỏi đây”.

Nhưng…

https://thuviensach.vn

Giọng nói đó bi thương là thế: “Nhưng Liên Ngao, đó là việc của một năm trước, một tháng trước, một ngày trước, một tiếng trước, và một giây trước”.

“Bây giờ, điều em có thể nói với anh chỉ còn là: Liên Ngao, em đã từng yêu anh.”

Chẳng biết từ lúc nào màn sương đã trở nên dày và nặng. Khang Kiều cố gắng hít thở. Hoắc Liên Ngao giữ cô quá chặt, siết cô tới khó thở.

Sau đó, cô nghe thấy anh nói: “Những lời vừa rồi anh coi như em đang giận dỗi anh”.

Sao lại là giận dỗi chứ?

Tư duy của cô trở về một cơn mưa mãi koong ngừng, trong cơn mưa đó cô vẫn luôn say ngủ, cô đang mơ mộng đẹp.

“Liên Ngao, anh đoán lúc Tiểu Phàn gặp chuyện em đã mơ thấy gì? Em mơ thấy mình ở trong một căn nhà nhỏ trên núi. Em đẩy cửa ra, sau đó nhìn thấy một ngàn con dê trước nhà. Không chỉ có một ngàn con dê, còn có một chiếc xe ngựa. Trên xe ngựa chất đầy vàng. Lũ trẻ rắc vàng lên bãi cỏ. Những đồng vàng lấp lánh dưới ánh nắng chiều. Em mơ thấy những điều ấy, có vô lý không?”

“Liên Ngao, em không thể tha thứ cho bố anh, không thể tha thứ cho anh, cũng không thể tha thứ cho chính mình.”

Hơi nước trôi nổi trong đêm phủ kín trời đất, khiến mọi thứ trước mặt Khang Kiều tối đen, khiến cô tưởng mình sắp chết rồi. Sau đó Khang Kiều nghe thấy một tiếng “Đầu gỗ”.

Sau tiếng đó, không khí lại được rót vào, cô lại thở được. Người cô được đặt nhẹ nhàng lên bãi cỏ.

https://thuviensach.vn

Sau khi sửa sang lại vạt áo cho cô, anh cẩn thận chạm tay lên má cô: “Đầu gỗ, chỉ vì sự ra đi của Tiểu Phàn khiến em quá đau khổ, vì đau khổ nên em mới nói những lời đó. Anh sẽ không coi là thật đâu”.

Anh nắm lấy tay cô, đùa nghịch lòng bàn tay cô.

“Bây giờ anh đưa em về, về phòng tắm nước nóng sạch sẽ rồi lên giường đi ngủ. Bây giờ em cần một môi trường mới, sau khi đổi một môi trường mới, mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp.”

Cứ như vậy, Khang Kiều bị Hoắc Liên Ngao nắm tay dẫn ra khỏi vườn hoa. Đường trở về phòng họ đi rất chậm, cuối cùng, họ dừng trước cửa phòng cô.

Quay lưng về phía cửa, cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô.

“Sáng mai, tám rưỡi, anh đợi em ở sân bay.”

Khang Kiều im lặng, chỉ nhìn Hoắc Liên Ngao.

Anh cọ ngón tay lên mặt cô, dịu dàng nói: “Đầu gỗ, sang Mỹ chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu. Tới lúc đó, mọi việc anh sẽ nghe em. Em muốn anh làm gì anh đều làm”.

Khang Kiều vẫn không nói gì.

Anh thở dài: “Vẫn giống hệt một khúc gỗ”.

Anh nghiêng người, cô nhắm mắt lại.

Anh hôn đến nỗi môi cô sưng lên.

Ngữ khí dịu dàng ban nãy như đã bị nụ hôn miên man cướp mất, thay vào đó là ngữ khí cao ngạo không dễ phản bác của cậu chủ Liên Ngao: “Những lời anh nói trong vườn hoa là nghiêm túc. Tám rưỡi sáng mai anh

https://thuviensach.vn

đợi em ở sân bay. Nhớ kỹ, lần này không giống lần trước. Anh sẽ không lỡ một phút nào vì em. Nếu tám rưỡi em còn chưa xuất hiện, anh sẽ coi như em từ bỏ tất cả".

"Mà tất cả những thứ em từ bỏ sẽ thuộc về một người khác, người mà em ghét."

Lần cuối cùng anh vuốt má cô: "Nhớ kỹ, chị gái của anh, anh có niềm kiêu hãnh của mình".

Cô đứng đó, nhìn anh bước lùi.

Một bước, hai bước, ba bước, mỉm cười.

Nụ cười dưới ngọn đèn thủy tinh trên hành lang giống như năm nào, thiếu niên mặc quân phục màu trắng nhảy điệu Valtz, những riềm vàng xoay tròn dưới ngọn đèn, rực rỡ muôn phần.

Sau ba bước anh quay người, bóng hình dứt khoát, giống như anh nói: "Anh có niềm kiêu hãnh của mình".

Nhìn theo bóng Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều nói nhỏ:

Tạm biệt, Hoắc Liên Ngao.

Lần này, thật sự phải nói tạm biệt rồi.

Cảnh phòng đóng lại, đêm xuống, căn nhà đẹp nhất thành phố trên đầu có hàng ngàn vì sao. Những tinh thạch đã xoay tròn trên trời hàng ngàn hàng vạn năm ánh sáng nhìn xuống mảnh đất này. Chùm sáng đầu tiên tập trung ở một điểm, điểm sáng đó càng lúc càng rộng, cuối cùng thành ánh sáng chói lòa, kéo tung màn đêm ra.

Trời đã sáng.

https://thuviensach.vn

Ánh nắng không thể ngăn cản vượt qua bức tường bao màu hồng, cánh cửa vàng từ từ mở ra.

Sáng nay, 8 giờ 40 phút, nhân viên vệ sinh ở sân bay thành phố phát hiện một cặp nhẫn đôi trong thùng rác. Chúng được đựng trong một chiếc hộp màu xanh trắng. Kiểu dáng rất đặc biệt, bên trong lần lượt khắc dòng chữ "H.K".

Nhân viên vệ sinh đoán nhất định lại có đôi tình nhân nào giận nhau rồi mang thứ này ra trút giận rồi.

Cùng lúc ấy, Khang Kiều đứng trên boong tày hướng tới đảo Bali.

Ở Bali lưu truyền một câu nói thế này: Người Bali không hỏi xuất thân của người nhà, không phân biệt nơi đến của khách lạ, bãi biển luôn là bãi biển, nương dâu mãi là nương dâu…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Năm 2005 - 2006 (10)

Cuối tháng tám, trên bãi cát bờ biển Miami, gần hoàng hôn, Go Ara nằm trên boong du thuyền, nheo mắt nhìn đôi nam nữ trên chiếc ghế dài phía Đông Nam. Người con trai đang nghe nhạc, cô gái đang đọc sách, đó là tổ hợp hoàng tử và cô bé Lọ Lem gần đây đang được trêu đùa trong giới.

Những người thích nói về họ đa phần là con gái. Nói dễ nghe thì là trêu chọc, nói khó nghe thì là ganh ghét.

Trong phòng vệ sinh, họ luôn cất cao giọng: Thật quá khó tin, trông cô ta như dân tị nạn ấy, gầy tới mức dường như một cơn gió bay qua là có thể rơi xuống biển, mặt không có một điểm nổi bật nào, hơn nữa nghe nói cô ta còn đang trị liệu tâm lý, thế mà Liên Ngao lại thích.

“Cô ta” khiến đám con gái phải kêu gào chính là Văn Tú Thanh.

Thân phận hiện tại của Văn Tú Thanh là bạn gái của Hoắc Liên Ngao.

Người không hiểu chuyện luôn một mực khẳng định rằng người đầu tiên bước vào lịch sử tình trường trống rỗng của Hoắc Liên Ngao chính là Văn Tú Thanh, họ gọi đó là mối tình đầu.

Họ nói: Hoắc Liên Ngao đã rơi vào lưới tình do cô gái tên Văn Tú Thanh giăng ra, họ còn nói Hoắc Liên Ngao chẳng khác gì mấy cậu choai choai tóc vàng vừa biết yêu, viết đầy tình ý lên mặt.

“Liên Ngao đối với cô ta thật tốt.” Đám con gái nói “chua loét” sau lưng.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao đối với Văn Tú Thanh thật tốt, ngay cả Go Ara cũng nghĩ như vậy.

Go Ara về New York muộn hơn Hoắc Liên Ngao ba đêm. Vừa tới nơi, Go Ara đã nghe tin Hoắc Liên Ngao có bạn gái chính thức, chính là cô gái Văn Tú Thanh không lâu trước đây được anh đưa từ Begawan qua New York.

Ban đầu khi mới nghe tin này, Go Ara chỉ nhún vai.

Hoắc Liên Ngao là một tay mới yêu, cô đoán đây có lẽ là trò chơi mới diễn cho ai đó xem, một trò chơi thị uy khá trẻ con, chắc chắn mấy ngày sau là thất bại thảm hại.

Thế nên, Go Ara nhìn mọi điều tốt đẹp ấy bằng thái độ xem kịch: Nhìn anh mua cho cô ta nào quần áo đẹp, nào túi xách, nhìn anh đưa cô ta ra vào những chỗ xa hoa, nhìn anh khoác vai cô ta xuất hiện ở đủ các buổi tụ tập, nhìn anh làm đủ trò tỉ mỉ, chu đáo.

Nhưng, trò chơi ấu trĩ đó không sớm kết thúc như Go Ara suy đoán, mà dần dần Hoắc Liên Ngao còn khua chiêng gõ trống sắp xếp trường học cho Văn Tú Thanh, dẫn Văn Tú Thanh tới giúp đỡ ở quỹ từ thiện của bà ngoại, thậm chí lấy thân phận bạn gái giới thiệu cô ta với các nhân viên ở đây. Tất cả đều khiến Go Ara trở nên bất an.

Nửa tháng trước, Hoắc Liên Ngao thậm chí còn để Văn Tú Thanh vào nhà anh ở. Nghe nói căn nhà này được sắp xếp theo sở thích của cô ta. Hơn nữa, Hoắc Liên Ngao còn đích thân dạy cô ta lái xe.

Mọi hiện tượng đều thể hiện, Hoắc Liên Ngao có ý giữ cô ta lại bên cạnh mình.

New York, nơi được mệnh danh là “Thành phố táo”, cứ về đêm lại mơ màng như khiến người ta say trong tiền bạc.

https://thuviensach.vn

Trong thành phố say đắm này, nụ cười và cử chỉ của Hoắc Liên Ngao vẫn như trước, tựa hồ anh chưa từng gặp một cô gái tên Khang Kiều, mắt anh chỉ nhìn một cô gái khác, chỉ thấy một cô gái khác.

Cô gái tên Khang Kiều chỉ là một con diều lạc trong gió một ngày nào đó, một tháng nào đó, một năm nào đó, xa xôi tới mức anh không thể nào nhớ dáng vẻ của nó nữa.

Nhưng, cô gái tên Khang Kiều hơn mười ngày trước từng được nhắc tới.

Tối đó, đám Go Ara tổ chức ăn uống tại nhà Hoắc Liên Ngao. Khi Hoắc Chính Khải xuất hiện đã là bảy giờ đúng theo giờ New York.

Anh bị Hoắc Chính Khải gọi lên gác. Lúc đó Go Ara vừa hay đi lên. Hai bố con họ tưởng phòng nghỉ không có ai, còn không buồn đóng cửa ban công. Trên ban công, Go Ara nghe thấy tên Khang Kiều từ Hoắc Chính Khải.

“Liên Ngao, Khang Kiều đi rồi.”

Lát sau, Hoắc Liên Ngao khẽ đáp một tiếng, vừa đáp vừa châm thuốc cho bố mình.

Hoắc Chính Khải rít thuốc, lẩm bẩm: “Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt, dù sao thì con bé không có chút quan hệ nào với gia đình ta”.

Đáp lại ông ta là một khoảng lặng dài.

Sau khi hút hết điếu thuốc đó, Hoắc Chính Khải lại nói: “Nhưng, bố lại mong nó quay về, dẫu sao…”.

Câu nói của Hoắc Chính Khải bị Hoắc Liên Ngao cắt ngang.

“Bố, không cần lo lắng, con nghĩ cô ấy sẽ quay lại nhanh thôi. Cô ấy sẽ nhanh phát hiện ra cuộc sống bên ngoài không tốt đẹp như tưởng tượng của

https://thuviensach.vn

mình, không những thế còn khó khăn gấp trăm lần. Một người đã quen được cơm bưng nước rót thường không chịu được khổ."

"Kể cũng phải." Hoắc Chính Khải dường như rất đồng tình với suy nghĩ đó.

"Không lâu nữa, cô ấy sẽ quay về, khi cô ấy về bố cứ coi như không có chuyện gì xảy ra là được."

Hoắc Chính Khải gật đầu, Hoắc Liên Ngao lại châm cho ông ta điếu thuốc thứ hai.

Sau điếu thứ hai, Hoắc Chính Khải bỗng nhắc đến cái tên Văn Tú Thanh. Ông ta hỏi Hoắc Liên Ngao cô gái đang ở nhà có phải cô gái đã gây ra cơn phong ba không nhỏ ở Begawan không, con gái của người phụ nữ đã đâm chồng bảy nhát.

Hoắc Liên Ngao không đáp.

Sau đó, Hoắc Chính Khải hỏi với giọng không vui rằng có phải lúc đó anh đã nhúng tay vào không. Hoắc Liên Ngao trả lời mọi việc đều đã qua rồi.

"Liên Ngao, cô gái đó con chơi bời riêng tư gì cũng được, nhưng đừng dẫn cô ta tới mấy nơi công cộng. Sau này một số người sẽ bắt thóp con để nói nọ kia."

"Bố, chuyện này không cần bố lo lắng." Hoắc Liên Ngao trả lời như vậy.

Sau đó, hai bố con họ chia tay trong bực dọc.

Hiện tại, Hoắc Liên Ngao đã rời khỏi Begawan được gần một tháng. Một tuần trước, họ từ New York tới Miami. Vài ngày nữa là kỳ nghỉ của họ kết thúc.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao có một du thuyền và nhà nghỉ ở Miami. Ban ngày họ ở trong nhà ngủ nướng, buổi tối thì lên du thuyền bày đủ trò tiệc tùng.

Còn Văn Tú Thanh hiện giờ có vẻ đã quen với thân phận bạn gái của Hoắc Liên Ngao, từ một người ban đầu đi giày cao gót loạng choạng vấp ngã giờ đã có thể tự nhiên bước đi trên đôi giày tám phân.

Đa số thời gian, Văn Tú Thanh luôn yên lặng ngồi bên cạnh Hoắc Liên Ngao. Cô ta chọn tảng lờ những ánh nhìn không thiện cảm. Cô ta chỉ cười khi nghe những câu nói châm chọc mình bằng thứ ngôn ngữ khó hiểu. Cô ta luôn trả lời những câu hỏi gây khó dễ của người khác bằng thanh bốn.

Như vậy khiến những cô gái muốn gây sự với Văn Tú Thanh cũng không còn cách.

Go Ara dĩ nhiên cũng phẫn nộ. Khó khăn lắm người chị gái con riêng mới bỏ đi, giờ lại nảy nòi là cô con gái của sát nhân.

Sự phẫn nộ đó mỗi ngày một nghiêm trọng, Go Ara giật mạnh chiếc kính râm trên đầu xuống, từ chối nhìn khuôn mặt chướng mắt của Văn Tú Thanh.

Mặt trời dần ngả về Tây. Sóng biển lại lăn tăn, Go Ara một lần nữa nhìn về phía đôi trai gái trên chiếc ghế dài.

Hoắc Liên Ngao vẫn đang nghe nhạc, Văn Tú Thanh vẫn đang đọc sách.

Go Ara không nhịn được một lần nữa dừng ánh nhìn trên khuôn mặt Văn Tú Thanh. Cho dù lúc này từ trên xuống dưới trên người cô ta đều là hàng hiệu, cho dù cô ta đang ngồi trên chiếc du thuyền Hà Lan, nhưng nhìn thế nào cũng vẫn giống hình tượng nữ sinh cấp ba chưa hiểu sự đời. Go Ara nghĩ cảm giác này bắt nguồn từ khuôn mặt của cô ta.

https://thuviensach.vn

Văn Tú Thanh có một khuôn mặt mộc, làn da hơi nhợt và một đôi mắt trong veo, cộng thêm dáng người khá nhỏ với người cùng tuổi đã khiến mỗi lần tụ tập, cô ta đứng cạnh Hoắc Liên Ngao nhìn thế nào cũng như một đứa con nít đi nhầm chỗ.

Có một lần, Go Ara nửa đùa nửa thật nói với Văn Tú Thanh: “Bảo Liên Ngao mua đồ mỹ phẩm cho co đi, khi mọi người đều trang điểm mà mình cô để mặt mộc là một hành động rất thiếu lịch sự đấy”.

Nói là thiếu lịch sự, thôi thì nói là khó ưa. Khuôn mặt mộc của Văn Tú Thanh chỉ càng tôn lên vẻ phấn son lòe loẹt của các cô gái xung quanh, trong đó có Go Ara.

“Liên Ngao không mua mỹ phẩm cho em.” Văn Tú Thanh nhẹ nhàng nói.

Shit! Cậu chủ Liên Ngao cũng keo kiệt thật, Go Ara khinh bỉ trong lòng.

Làm như nghe được tiếng lòng ấy, Văn Tú Thanh giải thích: “Liên Ngao không thích em trang điểm. Có một lần anh ấy đã ném thỏi son em mua đi. Anh ấy còn nói nếu em còn mua mấy thứ đó nữa anh ấy sẽ giận”.

Shit, cái bệnh quái quỷ gì không biết!

Ánh mắt Go Ara chuyển sang phía Hoắc Liên Ngao. Dường như cảm nhận được vẻ thiếu thiện chí, anh mở mắt ra, hờ hững liếc về phía Go Ara, bỏ tai nghe xuống rồi nghiêng người sang phía Văn Tú Thanh. Cô ta gập sách lại cười ngọt ngào với anh.

Sau khi thì thầm, anh đứng dậy, đi về phía phòng tập gym. Văn Tú Thanh nhìn mải miết theo anh, cho tới khi bóng anh khuất dạng mới quay lại cuốn sách.

https://thuviensach.vn

Hai người này càng ngày càng giống có chuyện rồi, giống như lời họ nói, một đôi nam nữ đắm chìm trong tình yêu.

Có bóng người lướt qua che chặt tầm nhìn của Go Ara. Cô nhìn người ấy, thản nhiên chào hỏi: “Joe!”.

Người đàn ông đứng trước mặt là bạn của Hoắc Liên Ngao, tới từ Hồng Kông. Joe là một trong số mười mấy người tới Miami lần này, một người tính cách khá trầm và chín chắn, quen biết Hoắc Liên Ngao sớm hơn Go Ara, là người bạn được anh khá coi trọng. Nghe nói trước đây Hoắc Liên Ngao từng mời Joe tới Brunei nghỉ hè, về sau Joe học xong về Hồng Kông, nhân vật này cùng dần lui ra khỏi các mối quan hệ với họ.

Một tuần trước, Joe đặc biệt từ Los Angeles bay tới New York tìm Hoắc Liên Ngao, sau đó anh đã mời Joe cùng họ tới Miami.

Sao hỏi xong, Joe ngồi xuống bên cạnh Go Ara, nhìn bốn xung quanh, cuối cùng dừng lại trên người Văn Tú Thanh rất lâu không rời đi.

Lại! Lại thêm một tên nữa! Go Ara thở dài trong lòng.

Thật ra, Văn Tú Thanh không hề nhạt nhòa như đám con gái nói. Ngược lại, cô ta rất dễ thu hút ánh nhìn của người khác phái. Những khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ đã quá lỗi thời, trong số những vẻ mặt na ná nhau ấy, con trai lại thích tập trung chú ý tới những khuôn mặt đẹp tự nhiên hơn.

Go Ara đã mấy lần thấy Joe len lén nhìn Văn Tú Thanh rồi.

Thấy con ngươi của ông anh đó không động đậy, Go Ara trêu chọc: “Anh cũng bị mê mẩn rồi hả?”.

Câu nói của Go Ara không khiến Joe chuyển hướng nhìn. Anh ta nhìn Văn Tú Thanh càng lúc càng kỹ, rồi tự lẩm bẩm: “Tôi cứ cảm thấy cô ta

https://thuviensach.vn

quen lắm. Tôi không nói cái mặt, tôi nói cả người cơ. Hình như tôi đã gặp cô ta ở đâu rồi thì phải".

"Anh nói câu này cũng vô ích thôi." Nhún vai, Go Ara đứng dậy: "Anh nên tới trước mặt cô ta mà nói. Nhưng, tôi phải nhắc nhở anh, thân phận của người ta bây giờ là bạn gái của Hoắc Liên Ngao, anh đừng có dòm ngó".

Nói xong, Go Ara rời khỏi chỗ của mình.

Sau khi đi dạo một vòng cũng đã tối trời, Go Ara trở về chỗ lúc trước. Joe đã không còn ở đó, Văn Tú Thanh thì ngược lại, vẫn có mặt. Còn chỗ ngồi của Hoắc Liên Ngao thì trống không. Nửa cốc nước hoa quả lúc trước anh quốc vẫn còn nguyên chỗ cũ. Rõ ràng Hoắc Liên Ngao nãy giờ không trở lại.

Nhìn đồng hồ, Go Ara đi về phía Hoắc Liên Ngao rời đi.

Hoắc Liên Ngao không ở trong phòng tập gym. Phòng gym nối liền với phòng nghỉ, cách một hành lang và một ngã rẽ là tới phòng sách. Nơi đó quy định rõ là chỗ riêng tư của anh, anh không chỉ một lần nhấn mạnh rằng mọi chỗ có thể tùy ý vui đùa, riêng phòng sách không được vào.

Cánh cửa phòng sách được đóng chặt. Chút ánh sáng từ ngoài lọt vào khe cửa thể hiện có người bên trong. Đoán được anh đang ở trong đó, Go Ara chuẩn bị rời đi. Khoảng thời gian gần đây, Hoắc Liên Ngao tạo cho Go Ara một cảm giác khác thường, cô luôn mơ hồ cảm nhận thấy Hoắc Liên Ngao hơi lạ.

Vừa quay người thì một thứ mùi thoang thoảng bay ra khiến Go Ara dừng bước.

Một phút sau, Go Ara đập mạnh cửa.

https://thuviensach.vn

Go Ara vừa đập cửa vừa gọi vào di động của Hoắc Liên Ngao. Tiếng chuông quen thuộc vọng ra ngoài.

Cánh cửa được mở ra, Hoắc Liên Ngao đứng trong nhíu mày. Đẩy anh ra, Go Ara đi vào trong phòng.

Quả nhiên, Go Ara nhìn thấy thứ mà cô không muốn thấy. Cô quăng tất cả vào sọt rác, cầm sọt rác đi ra ngoài. Cô đi theo hành lang lên boong tàu rồi quăng cả sọt xuống biển.

Lúc này, Go Ara đã hiểu, mấy hôm trước, lúc nửa đêm, người mặc bộ đồ chui đầu cô nhìn thấy trong bữa tiệc cần sa tổ chức ở một biệt thự riêng trông nhang nhác Hoắc Liên Ngao chính là anh.

Gã khốn này!

Lê những bước chân nặng nề trở về phòng sách, Hoắc Liên Ngao đang dựa vào giá sách, cười với cô, nhún vai: “Tệ thật, bị cô bắt tại trận rồi”.

Nhìn Hoắc Liên Ngao, cõi lòng Go Ara nặng nề: “Anh từng hứa với bà ngoại sẽ không động vào thứ đó”.

Gái, rượu, đua xe, chơi súng, cần sa là năm trò chơi lớn trong giới của họ. Nhưng Hoắc Liên Ngao chưa bao giờ động vào, mọi người đều biết anh có một bà ngoại rất tốt.

“Không cần nhìn tôi bằng ánh mắt đó.” Anh cười khẽ, nói hờ hững: “Tôi chỉ tò mò thôi mà, vì tò mò nên tôi thử chút, thử rồi thấy cũng chẳng có gì mới mẻ”.

“Hoắc Liên Ngao!”

“Suỵt!” Anh ra hiệu cho cô yên lặng: “Đừng lo, sau này tôi sẽ không động vào nữa. Cô cũng nói rồi đấy, tôi đã hứa với bà ngoại. Mà cô cũng

https://thuviensach.vn

biết đấy, tôi rất kính trọng bà".

Câu này, Hoắc Liên Ngao nói nhẹ tênh.

Nói xong, anh đi về phía cửa phòng sách.

Go Ara nhìn theo cái bóng đó, cuộn chặt tay lại, hỏi rành mạch: "Rời xa người đó khiến anh đau khổ đến vậy sao?".

Đau khổ tới mức làm trái cả lời hứa với bà ngoại? Đau khổ tới mức cần thứ đó để tê liệt chính mình?

Cô cười khổ: "Hoắc Liên Ngao, nếu đã không buông bỏ được người đó thì đi tìm cô ấy đi. Tìm được rồi hãy bất chấp mọi cách để giữ cô ấy bên cạnh anh".

Câu nói của cô đã khiến Hoắc Liên Ngao dừng bước.

Anh không quay đầu, chỉ lạnh lùng nói: "Go Ara, tôi nghĩ tôi phải nhức nhở cô. Bây giờ bạn gái của Hoắc Liên Ngao tên là Văn Tú Thanh, không tên là Go Ara. Hơn nữa, những lời cô vừa nói nghe nhạt chết đi được. Tôi sẽ không làm bạn với người toàn nói mấy lời nhạt như nước. Tiện thể tặng cô một câu. Cái bệnh tự cho là mình đúng của cô phải sửa đi, một khi quá lên rất dễ biến thành tự dưng chuốc nhục đấy".

"Nếu những lời vừa rồi tổn thương tới lòng tự trọng của cô, cô cần đi, tôi có thể sai người đưa cô tới bến tàu."

"Tôi cho cô năm phút để suy nghĩ, khi đi nhớ đóng cửa phòng sách lại."

Nói xong anh đi thẳng.

Ngồi bệt xuống sàn, năm phút sau, Go Ara rời khỏi đó, hơn nữa đã đóng cửa theo đúng lời dặn dò của cậu chủ Hoắc Liên Ngao

https://thuviensach.vn

Go Ara thừa nhận ban nãy cô đã hành động quá cảm tính. Nhìn theo tình hình trước mắt, trong tương lai hy vọng của cô là lớn nhất. Rõ ràng Hoắc Chính Khải sẽ không cho phép Văn Tú Thanh trở thành bạn gái của Hoắc Liên Ngao.

Bữa tối, Go Ara ngồi vào bàn như chưa có chuyện gì xảy ra. Mọi người cười cô kiểu gì cũng được. Cô vẫn giao lưu ánh mắt một cách tự nhiên với Hoắc Liên Ngao.

Trong lúc đó, Go Ara phát hiện Joe nhiều lần nhìn Văn Tú Thanh.

Sau bữa tối chính là đêm ca khúc vàng đã được lên kế hoạch tỉ mỉ. Đêm nay có ca sỹ được mời tới du thuyền hát những bài kinh điển. Để phối hợp với bầu không khí, mọi người đều mặc những bộ lễ phục kiểu cũ đi lên boong tàu, hoặc đứng, hoặc ngồi, hoặc thưởng thức buổi biểu diễn.

Gió đêm ở Miami lãng mạn, dịu dàng. Để phù hợp với chủ đề đêm nay, người tổ chức buổi tiệc còn mời một người chiếu phim đã về hưu từ New York tới. Người đó chiếu phim cũ lên màn ảnh, ca sỹ nhập tâm vào lời bài hát, bầu không khí trở nên yên ắng.

Khi buổi biểu diễn gần kết thúc, ca sỹ biểu diễn bài chủ đề trong bộ phim Lý trí và tình cảm từng đoạt giải Oscar, cùng với điệu nhạc, màn hình cũng chiếu những hình ảnh của phim. Bài hát gần kết, màn hình chiếu cảnh đám cưới kinh điển nhất của Anh thời trung cổ.

Thượng úy mang tới một ngàn con sơn dương, một xe ngựa đầy vàng, một trăm hoa đồng. Đội đón dâu kéo dài từ dưới núi lên trên núi. Họ cưới được cô con gái thứ hai của chủ trang viên. Men theo con đường, hoa đồng rắc đồng vàng lên bãi cỏ, chúng lấp lánh dưới ánh nắng vàng.

Anna nhận được lời chúc phúc của chị gái mở cửa phòng, nhào vào vòng tay của Thượng úy Brandon. Ánh sáng của đồng vàng lấp lánh nơi đáy mắt Anna, càng tôn lên sóng mắt sóng sánh của cô.

https://thuviensach.vn

Đồng vàng lấp lánh cũng khiến mười mấy gương mặt trên boong tàu hơi tái đi. Trong số đó, Hoắc Liên Ngao là người tái nhiều nhất, trắng như thể bao nhiêu máu trong người đã bị rút cạn vậy, khiến người ta không khỏi nghi ngờ cơ thể Hoắc Liên Ngao lúc này xuất hiện vấn đề gì đó nghiêm trọng.

Dưới ánh mắt ngờ vực của mọi người, Hoắc Liên Ngao đứng dậy. DJ ngắt nhạc theo hiệu lệnh của anh, người chiếu phim cũng dừng chiếu, ca sỹ đang biểu diễn cũng buông mic.

Bây giờ chỉ còn lại tiến sóng biển. Hoắc Liên Ngao đứng đó như một sinh linh ban ngày chỉ có thể trốn trong thành trì.

Khuôn mặt trắng nhợt, anh từ từ nói: “Mời mọi người rời khỏi đây, tôi muốn ở một mình một lát”.

Những người định lên tiếng đều lần lượt rời đi dưới ánh mắt cảnh cáo của Hoắc Liên Ngao.

Trên boong chỉ còn lại hai người: Văn Tú Thanh và Go Ara.

“Các người cũng đi đi!” Hoắc Liên Ngao nói, khi nói câu này anh còn không nhìn họ.

Go Ara và Văn Tú Thanh lần lượt rời đi. Sau khi đi khỏi boong tàu, họ đều chọn đứng lại ở hành lang gần boong tàu nhất.

Vì khoảng cách gần, mọi âm thanh trên boong đều có thể nghe rõ. Lúc này trên boong đang vọng tới tiếng bình bịch. Xem ra Hoắc Liên Ngao đang quăng đồ.

Lát sau, tiếng quăng đồ không còn nữa, có người đi về phía họ.

https://thuviensach.vn

Tối đó vì dị ứng hải sản, Joe không tham gia đêm nhạc. Joe đi tới, miệng hỏi: “Sao hai cô lại ở đây”, chân thì đi lên boong.

Ngẫm nghĩ một lát, Go Ara cũng đi theo sau Joe.

Người cô còn chưa vượt qua ngã rẽ, câu nói của Joe đã khiến Go Ara như bị bất động. Giọng nói phấn khích qua cơn gió đêm vọng vào tai: “Liên Ngao, mình nhớ ra rồi, mình nhớ ra Văn Tú Thanh giống ai rồi, chính là cô nàng ‘đầu gỗ’ mà cậu hay gọi ấy”.

Đầu gỗ? Khang Kiều? Làm sao có thể? Lần đầu tiên Go Ara gặp Khang Kiều, môi người đó cũng tô son đỏ chót, uể oải ngồi bên cạnh Hoắc Liên Ngao, bộ quần áo hiệu Chanel khiến người ấy trông rất tân thời.

Khang Kiều không giống Văn Tú Thanh một chút nào cả.

Giọng nói kia vẫn tiếp tục: “Lần đầu tiên gặp Văn Tú Thanh mình đã cảm thấy quen rồi, chỉ là không tài nào nhớ ra đã gặp ở đâu. Ban nãy mình mới chợt nhớ ra, Văn Tú Thanh rất giống cô gái mắt to mình gặp ở nhà cậu. Chính là cô ‘đầu gỗ’ cậu hay gọi, còn nhớ không? Lúc đó ở trên đường quốc lộ ven biển, mình nói ôm cô ấy vào người chắc sẽ mềm mại lắm, cậu bảo đừng có để ý cô ấy, cậu nói cô ấy giống như loài thủy sinh ở Amazon ấy…”.

“Lúc đó cậu mới 13 tuổi, cậu còn chưa có bằng lái xe, lúc đó cậu…”

Thì ra… Thì ra là vậy… Hóa ra là như vậy. Còn có chuyện như thế cơ đấy. Go Ara tự vỗ vào đầu mình, muốn cười.

Vậy mà, không sao cười nổi.

Chuyện này chẳng buồn cười chút nào, thật sự không buồn cười chút nào. Cô thu lại bước chân định tiến lên, quay người. Đi được vài bước, cô nhìn thấy một cái bóng nhỏ đứng bên cạnh. Cô ta cũng đi theo?

https://thuviensach.vn

Cô ta không son phấn, nét mặt bàng hoàng.

Chắc là cũng nghe thấy rồi nhỉ?

“Hi!” Go Ara khuơ khuơ tay trước mặt Văn Tú Thanh.

Cô ta ngước mắt lên nhìn.

Ngốc chưa? Quần áo đẹp, trang sức, giày dép, phòng công chúa và những lời nói dịu dàng thật ra đều thuộc về một người khác.

Không phải cô đâu, Văn Tú Thanh.

Hai người đờ đẫn nhìn nhau.

Một cái bóng chắn giữa họ. Đó là Joe. Ánh mắt Joe rơi xuống mặt Văn Tú Thanh rồi từ đó quay sang Go Ara. Anh ấy hỏi: “Hai người sao vậy? Liên Ngao sao vậy? Sao tối nay mọi người kỳ lạ vậy?”.

Vị này ban nãy vừa bị Hoắc Liên Ngao đuổi ra ngoài.

Ba người họ đi về phía hành lang. Joe về phòng mình, sau đó là Văn Tú Thanh. Go Ara đi về phía đầu hành lang. Cô phải lên boong hít thở không khí trong lành, điều chỉnh lại cảm xúc. Chuyện tối nay khiến cô cảm thấy có chút hoang đường.

Đi mãi, đi mãi, gần tới đầu hành lang rồi, từ sau truyền tới tiếng bước chân. Còn chưa kịp nhìn rõ đó là ai, người ấy đã vượt qua cô, rảo nhanh về phía trước.

Bóng hình biến mất khỏi hành lang nhanh như một cơn gió.

Go Ara đứng sững đó.

https://thuviensach.vn

Một giây sau, trên boong vọng xuống tiếng hét: Có người nhảy xuống biển rồi.

Nửa đêm, có người chèo cano rời đi, hướng về phía bến tàu.

Go Ara đứng ở một góc, nhìn theo người đó cho tới khi cái bóng xa dần.

Cho tới khi người đó biến mất khỏi bầu trời Miami.

Go Ara biết đó là ai và sẽ đi về đâu.

Anh đã đi tìm cô gái ấy…

Pre: “Đầu gỗ, hãy tha thứ cho hắn đi, sau này hắn không dám nữa, tất cả những việc khiến đầu gỗ ghét, tất cả những việc khiến đầu gỗ giận, tất cả những việc khiến đầu gỗ đau lòng, Hoắc Liên Ngao sẽ không bao giờ làm nữa.”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Năm 2005 - 2006 (11)

Trước nét mặt nơm nớp lo sợ của mấy cô gái đó, Khang Kiều đập mạnh chai bia lên bàn. Cộng thêm chai này, vị khách bàn số 1 đã tiêu tốn tới ba trăm đô la Mỹ rồi. Nhà hàng quy định phàm là những khách hàng bỏ ra từ ba trăm đô trở lên đều có thể tùy ý lựa chọn bất kỳ một nhân viên nào trong quán phục vụ riêng cho mình.

Cầm đĩa quay về quầy thanh toán, trưởng quầy cười tít mắt đặt đóa hoa phù tang màu vàng vào tay Khang Kiều. Không còn cách nào khác, cô đành gỡ đóa hoa trắng trên tóc xuống.

Phù tang trắng và phù tang vàng trong nhà hàng này đều có ý nghĩa riêng. Loài hoa trước muốn nói người phục vụ đó vẫn còn phục vụ, loài hoa sau muốn nói người phục vụ đó đã ngừng phục vụ. Những người ở đây thích phù tang vàng hơn, cầm được phù tang vang nghĩa là tối ấy có thể lấy được tới 20 đô la tiền boa.

Cô gái Đài Loan A Bảo đón lấy bông phù tang vàng trong tay Khang Kiều, vừa gài hoa lên đầu cô vừa nhìn về phía vị khách ở bàn số 1.

Số 1 trong nhà hàng là vị trí đắt nhất, là một khu vực độc lập gần hai mươi mét vuông. Trông nó giống như một phòng VIP để các tù trưởng gặp mặt hơn, trong vẻ hào hoa còn mang một mùi phong tình đặc biệt.

Từ đây nhìn qua có thể thấy một bên gương mặt vị khách bàn 1. Đó là một người đàn ông trẻ. Sao trời, biển đêm hay những tấm mành trắng riềm vàng cũng không đẹp bằng góc nghiêng của người ấy.

Đẹp tới mức đám con gái không tiếc lời ca ngợi: “Anh ấy đẹp quá”.

https://thuviensach.vn

“Anh ấy đẹp thật đấy.” Đây là câu cửa miệng gần đây của A Bảo. Khang Kiều chọn cách tự động tảng lờ.

Nhưng lúc này, cô ấy bỗng dưng lại muốn làm cả thuyết khách: “Khang, cô đối xử với anh ấy tốt một chút đi. Trông anh ấy tội nghiệp lắm. Cô tha thứ cho anh ấy đi. Anh ấy bay từ nơi xa xôi như vậy tới gặp cô. Khang, người Bali nói đừng để ý phấn hoa vừa rơi xuống đôi giày sạch bong của bạn, hoa rất đẹp, vẻ đẹp của hoa làm vui mắt ta, làm ấm lòng ta. Vẻ đẹp của hoa đủ để bù đắp mọi sai lầm”.

Gì chứ? Khang Kiều nực cười, đẹp là có thể sai lầm sao?

Sau đó, A Bảo bắt đầu hét lên với ngữ điệu cực kỳ khoa trương: “Khang, anh ấy… anh ấy đang cười với tôi. Thần kỳ quá đi, tôi đảm bảo là anh ấy đang cười với tôi đấy. Trời ơi! Anh ấy cười đẹp thật, Khang…”.

Từng bước từng bước đi về phía bàn số 1, càng lúc càng gần bóng người đó, khuôn mặt người đó mỗi lúc một rõ nét, thì trái tim Khang Kiều cũng càng lúc càng bất lực.

Khang Kiều không biết vì sao Hoắc Liên Ngao lại đuổi tới đây, cô đã trốn tới chân trời góc bể rồi.

Bây giờ Khang Kiều đang có mặt ở bờ biển Jimbaran, đảo Bali.

Jimbaran là bờ biển nguyên sơ nhất tại Bali. Nơi đây nổi tiếng với gỗ, sáp, hải sản và hoàng hôn. Hôm đó khi đứng tại sân bay Jakarta, Khang Kiều đã bị một tác phẩm điêu khắc thu hút, sau đó theo sư phụ ấy tới tận đây.

Hôm đó, khi đứng dưới bãi cát được hoàng hôn nhuộm vàng óng, Khang Kiều đã quyết định ở lại đây. Cô thuê nhà, ban ngày tới học điêu khắc của sư phụ đó, từ ba rưỡi chiều đến mười một rưỡi đêm tới làm việc cho một nhà hàng hải sản ngoài trời.

https://thuviensach.vn

Chớp mắt đã gần một tháng trôi qua. Nếu hỏi Khang Kiều gần một tháng nay cô sống có tốt không, thật ra bản thân cô cũng không rõ.

Hôm trước, Khang Kiều nhận được lương. Sau đó cô ra chợ phiên mua một con dao khắc. Đi cùng cô còn có A Bảo, một cô gái Đài Loan hết sức nhiệt tình.

Ở chợ, Khang Kiều nhìn thấy nhìn thấy mình qua từng gương mặt. Giống như nhiều cô gái khác ở chợ phiên, cô quen được bạn bè, có chàng trai có thiện cảm cũng bày tỏ với cô.

Trở về, Khang Kiều đã ngồi trên bãi biển rất lâu. Hoàng hôn hắt lên mặt cô, trước mắt là một khoảng vàng ruộm, bãi cát nối liền với mặt biển, tận cùng là đường chân trời vàng óng.

Lúc đó, Khang Kiều nghĩ, rồi sẽ có một ngày, hoàng hôn sẽ mang đi mọi âm u tích tụ trong lòng cô.

Ngày thứ ba sau khi nhận lương, cô gặp Hoắc Liên Ngao.

Lúc đó khoảng bảy giờ sáng, cô vừa phơi xong quần áo, khi đứng dậy thì nhìn thấy hai người đứng cạnh giếng trời. Một người là chủ nhà, một người là Hoắc Liên Ngao.

Anh đeo ba lô đứng dưới gốc mộc lan rợp một góc trời, nhìn cô.

Sau chục giây sững sờ, Khang Kiều cúi đầu, đi lướt qua anh. Anh đi theo sau cô. Cô lên cầu thang gỗ, anh cũng lên cầu thang gỗ, cô trở về phòng mình, anh bị chặn bên ngoài.

Sau khi học xong lớp điêu khắc trở về, Khang Kiều bỗng phát hiện cô gái Đan Mạch thuê chung với mình đã dọn đi, thay vào đó là Hoắc Liên Ngao. Khi Khang Kiều cầm hợp đồng đi tìm chủ nhà, bà chủ nhà cười hì hì khuyên cô nên sớm hòa hợp với anh chàng đẹp trai.

https://thuviensach.vn

Trong lúc cô đi học, Hoắc Liên Ngao đã mang ảnh thân mật giữa họ ra thuyết phục cô gái Đan Mạch và bà chủ nhà.

Về sau, trong nhà hàng nơi Khang Kiều làm việc có một lời đồn thế này: Bạn trai của cô gái tên Khang Kiều đã đuổi theo từ tận Miami tới Bali. Gần như tất cả mọi người quen biết cô đều tới trước mặt và nói: "Cô tha thứ cho anh ấy đi, anh ấy đã hối hận vì sai lầm ngu xuẩn của mình lắm rồi".

Thậm chí, anh chàng Hàn Quốc mở siêu thị tại Bali luôn tỏ ra có thiện cảm với cô cũng tới trước mặt, chỉ trích cô ban đầu không nên nói là mình không có bạn trai. Anh ta bảo cô lừa gạt tình cảm của mình.

Liên quan tới anh chàng Hàn Quốc, Khang Kiều cảm thấy rất vô tội. Có một lần anh họ Kim đó trong lúc cô đi siêu thị mua đồ đã hỏi cô bây giờ có bạn trai không. Khang Kiều trả lời là không, thế mà nay lại biến thành cô lừa gạt tình cảm.

Đây đã là đêm thứ Hoắc Liên Ngao tới tìm cô. Tối nay vẫn như mô hình của hai tối trước: Khang Kiều vừa bước vào nhà hàng thì Hoắc Liên Ngao cũng có mặt ngay sau đó. Anh trở thành vị khách ngồi bàn số 1. Sau khi tiêu tốn ba trăm đô, anh được đặc quyền chọn người phục vụ và anh chọn Khang Kiều.

Gài bông hoa màu vàng lên tóc, Khan Kiều vén lớp rèm mỏng che đi bàn số 1. Đây là nơi cao nhất có thể nhìn toàn cảnh nhà hàng, nhìn ra được mặt biển rộng lớn, thực khách có thể vừa ăn hải sản vừa ngắm biển đêm.

Trên chiếc bàn cao nửa mét bày đủ các loại hải sản bắt mắt, trải dưới bản là lớp đệm thủ công do chính người bản địa sản xuất. Khang Kiều quỳ trên đệm, đối mặt ra biển như hai đêm trước, giữ nguyên một biểu cảm khi Hoắc Liên Ngao lắc lư trước mặt cô và ngồi như trước mặt là một người xa lạ.

https://thuviensach.vn

Bảy rưỡi, cũng tức là chỉ còn bốn tiếng nữa cô sẽ được tan ca. Trong bốn tiếng này cô buộc phải ở đây. Thời gian có chút giày vò, còn hơn cả trong căn nhà thuê. Ở đó dẫu sao cũng có một tấm rèm trúc ngăn cách, anh một bên, cô một bên.

Còn bây giờ, trong không gian hai mươi mét vuông này không thứ ngăn cách.

Tám rưỡi, Khang Kiều mở ti vi. Tiếng ti vi vừa bật, Hoắc Liên Ngao liền nói: "Tắt ti vi đi", cô lại ngoan ngoãn tắt đi.

Mười rưỡi, Hoắc Liên Ngao ra ngoài nhận điện thoại. Đẩy một cánh cửa khách của bàn số 1 sẽ hướng ra hồ bơi có hiệu quả thị giác rất thường gặp ở Bali.

Hoắc Liên Ngao đứng đó nghe máy. Cuộc điện thoại kéo dài khá lâu. Dần dần, Khang Kiều ngắm biển đến nỗi mí mắt trĩu nặng, tiếng nhạc bên tai cũng trở nên hỗn độn.

Cô giật mình, cô bỗng tê nhừ. Một giây sau, đầu cô đập thẳng xuống, trán chưa kịp rơi xuống bàn đã có một đôi tay đỡ lấy.

Cô mở mắt ra, một đôi mắt yên lặng nhìn cô. Dưới đáy đôi mắt đó dấy lên chút ánh sáng diu dàng, kết hợp với màu sắc ma mị ở Jimbaran càng khiến tiếng "Liên Ngao" bật ra từ cô trở nên tự nhiên.

Cô lấy đầu móng tay đâm mạnh vào đùi mình để xua tan cơn buồn ngủ rồi ngồi nghiêm chỉnh.

Cỏ thơm đốt bên cạnh đã sắp tàn. Chỉ còn khoảng một tiếng nữa là hết giờ làm. Khang Kiều đứng dậy định đi lấy một cây hương mới thì một đôi tay giữ chặt vai cô.

"Ở đây đợi anh." Hoắc Liên Ngao khẽ nói.

https://thuviensach.vn

Khoảng mười phút sau, Hoắc Liên Ngao cầm túi xách của cô đi vào, trao cho cô và nói: “Anh đã nói với quản lý của em rồi, em có thể về trước giờ”.

Quả thực, bây giờ Khang Kiều rất muốn về nhà tắm rửa, rồi nằm lên giường ngủ một giấc thật say. Với tình trạng hiện giờ, cô có thể lăn ra giường ngủ khò khò. Gần đây cô rất hay mất ngủ.

Đón lấy túi xách, Khang Kiều không thay đồng phục ra nữa mà đi thẳng ra ngoài bằng cửa sau. Ra khỏi cửa sau chính là bãi cát, men theo bãi cát này là có thể về tới nơi cô ở.

Trên bãi cát có rất nhiều người nghịch nước, tản bộ. Những người đàn ông tay cầm chai bia đi tới, dừng lại trước mặt Khang Kiều, lắc lư chai bia mời cô cạn một chén.

Chai bia bị một đôi tay giật mất. Người cầm chai bia hét lên với người đàn ông nọ: “Cút!”.

Khi người đàn ông tiến sát lại gần Hoắc Liên Ngao, không biết từ đâu xông ra hai người da đen lực lưỡng chắn trước mặt anh ta, sau đó người đàn ông hậm hực bỏ đi, và hai người da đen cũng biến mất một cách vô cớ.

Khang Kiều tiếp tục đi, tiếng bước chân sau lưng chậm rãi bám sát, nghe như có một âm thanh bình thản đang nói: “Có giống lần đó không, em giận anh rồi chạy mất, anh đuổi tới tận phía nam”.

Cô rảo nhanh bước chân. Gió đêm thổi tung mái tóc cô, vừa đi cô vừa ra sức gạt tóc ra sau.

Kể cũng lạ, trước đó Khang Kiều còn cảm thấy mình cực kỳ buồn ngủ. Thế mà giờ lại tỉnh táo hẳn. Khang Kiều thấy khổ sở, cô cảm thấy tối nay chắc mình lại nhìn trần nhà chòng chọc rồi.

https://thuviensach.vn

“Có điều, lần này em chạy hơi xa.” Âm thanh đó vẫn tiếp tục nói sau lưng cô.

Khi gần về tới nơi, di động vang lên, là điện thoại của môi giới. Cô bắt máy, nhân viên trung tâm môi giới sau khi biểu đạt sự bất lực của họ với Khang Kiều thì dập mát. Đây đã là cuộc điện thoại thứ tư Khang Kiều nhận được trong vòng ba ngày nay từ trung tâm môi giới rồi. Họ đều nói đại khái là: Bây giờ là mùa du lịch, khách đi phượt rất nhiều, nhà trọ khan hiếm lắm.

Cũng tức là cô vẫn phải cùng Hoắc Liên Ngao sống chung dưới một mái nhà.

Điên rồi, sắp điên rồi.

Cô dừng lại, nắm chặt túi xách rồi quay đầu đi dần về phía anh, giơ tay lên, rồi cứ thế quăng chiếc túi lên mặt anh và người anh.

Khi đánh đã mỏi, chiếc túi cũng bị đập đến nát bươm, rơi xuống đất. Di động, bình nước, kem chống nắng lần lượt rơi ra ngoài.

Cô buông thõng tay, đứng đó ngây người nhìn những đồ vật rơi trên bãi cát. Cô nhìn thấy anh cúi xuống nhặt từng thứ một lên rồi bỏ lại vào túi. Sau khi khóa túi lại, anh trả cho cô.

Cô không nhận mà lần đầu tiên nhìn khuôn mặt này ở khoảng cách gần.

Anh rướn môi nói: “Cuối cùng cũng chịu nhìn anh rồi, đây là một khởi đầu tốt”.

“Anh đoán, tiếp theo đây em sẽ nói chuyện với anh?”

Khang Kiều đứng ngược gió, mái tóc khó khăn lắm mới vuốt gọn lại giờ đã bung bét. Lần này Khang Kiều mặc kệ, vài lọn tóc che chặt mắt khiến người trước mặt cô chỉ như một cái bóng trên mặt biển.

https://thuviensach.vn

Cô lên tiếng: “Vì sao? Vì sao phải tới đây? Vì sao phải xuất hiện trước mặt tôi!”.

Mọi im lặng bao ngày qua cuối cùng đã tuyên bố bị phá vỡ.

Anh bước lên, đặt tay lên má cô, vuốt gọn lại tóc tai cho cô, để khuôn mặt cô hiện ra. Anh nhìn cô.

“Chủ nhà của em, bạn bè của em, hàng xóm của em, đồng nghiệp của em chưa nói cho em biết vì sao anh lại tới đây, vì sao anh lại xuất hiện ở đây ư?”

“Đầu gỗ, anh tới nhận lỗi với em.”

Cô lùi một bước, né tránh sự đụng chạm của anh, quay mặt ra biển.

“Trong mười mấy tiếng đồng hồ từ Miami tới Jakarta, anh đã suy nghĩ và cảm thấy dường như anh đã làm rất nhiều chuyện tồi tệ với em.”

“Thứ nhất: Anh không nên dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy để ép em vào căn nhà bẩn thỉu đó rồi mất đi nụ hôn đầu một cách mơ hồ. Thứ hai: Anh không nên tung ảnh nụ hôn đầu của chúng ta ra ngoài để em bị mẹ tát, để em mang mái đầu cắt dở dang đi ra đường và cảm thấy cô độc. Thứ ba: Anh không nên đùa giỡn em, bắt em bước xuống đài phun nước giúp anh nhặt máy bay mồ hình để em khó xử. Thứ tư: Anh không nên lừa Tiểu Phàn, bắt Tiểu Phàn uống dịch cá mực khiến em đau lòng. Thứ năm: Anh không nên biết rõ Marche không có ý đồ tốt còn cố ý bảo cô ta tới nhà để em bị cô ta đẩy xuống sông. Thứ sáu: Anh không nên cố tình dùng những bức ảnh đó hăm dọa em, hơn nữa còn nói rất nhiều câu tự cho là mình đúng khiến em sợ hãi. Thứ bảy, anh không nên để mặc em vào lúc thê thảm, đáng lẽ phải khoác áo lên người em, đằng này lại nhiệt tình với cô gái khác để em buồn.”

“Nghĩ kỹ lại, hình như anh luôn làm mấy chuyện tệ hại với em.”

https://thuviensach.vn

“Tệ nhất là trong lúc em đau khổ vì mất mẹ, anh lại trốn ở Singapore, tệ tột dùng là rất nhiều, rất nhiều đêm anh để em một mình đi trên hành lang dài dằng dặc đó.”

“Đầu gỗ, anh sai rồi.”

Ngẩng đầu lên, Khang Kiều hướng mặt lên trời.

“Nếu, bây giờ em vẫn chưa biết vì sao anh lại đến đây, vì sao lại tới trước mặt em, thì anh sẽ nói cho em biết.

“Thật ra Hoắc Liên Ngao tới trước mặt Khang Kiều để ‘say sorry’.”

Cô giơ tay gạt đi nước mắt.

Bước chân kia tiến lại sau lưng cô, đôi tay ấy vòng qua eo cô, khuôn mặt ấy nhẹ nhàng cọ vào tóc cô, giọng nói ấy ngập tràn hối hận:

“Đầu gỗ, tha thứ cho hắn đi, sau này hắn không dám nữa, thật sự không dám nữa.”

“Tất cả những chuyện đầu gỗ ghét, tất cả những chuyện khiến đầu gỗ giận, tất cả những chuyện khiến đầu gỗ đau lòng, Hoắc Liên Ngao sẽ không bao giờ làm nữa.”

Ngón tay một lần nữa dụi mạnh lên mắt, xóa sạch những giọt lệ mới ứa ra, rồi cô đưa tay xuống eo, mạnh mẽ gỡ bàn tay đang ôm lấy mình ra…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Năm 2005 - 2006 (12)

Cô mở cửa phòng, không phải chỗ mình ở mà là chỗ Hoắc Liên Ngao ở, tìm ra chiếc túi du lịch, mở tủ đầu giường tìm ra hộ chiếu của Hoắc Liên Ngao nhét số quần áo không nhiều nhặn lắm của anh vào túi, kéo khóa, rồi nhét chiếc túi du lịch vào lòng người nãy giờ đứng sau lưng cô.

“Những gì anh muốn biểu đạt tôi đại khái đã hiểu rồi, thời gian bay từ Miami tới Jakarta của anh coi như không lãng phí, thế nên!” Chỉ tay ra khỏi cửa, cô lạnh lùng nói: “Bây giờ, mời anh rời khỏi đây”.

Người cầm túi xách đứng im bất động.

Trong quầng sáng, Khang Kiều nhìn thấy chiếc sơ mi còn treo trên tường. Cô vo viên lại rồi ném vào mặt hoắc Liên Ngao.

Dùng hết sức bình sinh: “Hoắc Liên Ngao, anh đi đi, lập tức cút đi cho tôi!”.

Vẫn là tư thế thuộc riêng về cậu chủ Liên Ngao, giống như những lời cô nói lúc này chỉ là một con thú cưng luôn ở bên anh thi thoảng hờn dỗi mà thôi.

Anh nói: “Bây giờ em cần tắm rửa sạch sẽ, sau đó ngủ một giấc. Hôm nay anh bảo họ mang nước suối tới, nước suối rất tốt cho giấc ngủ. Anh đã gọi điện bảo chủ nhà thêm vào nước ấm rồi, như vậy hiệu quả càng tuyệt hơn”.

Nói xong, Hoắc Liên Ngao thật sự đi về phía chiếc điện thoại.

https://thuviensach.vn

Thở hắt ra một hơi, Khang Kiều giật lấy nó, ném lên giường. Sau khi ném xong, cô rẽ tấm rèm trúc, đi về phía phòng mình.

Khang Kiều tìm túi du lịch, nhét hộ chiếu vào. Một cái bóng che kín người cô. Một giây sau, cô được ôm chặt vào lòng.

“Đừng đi!” Anh thì thầm.

“Thế thì anh đi.” Cô lạnh giọng đáp.

“Anh cũng không đi.” Anh cất giọng dịu dàng bên tai cô: “Nhưng nếu em kiên trì muốn đi thì kết quả cuối cùng vẫn vậy thôi. Anh sẽ rất nhiệt tình đóng các vai bạn cùng nhà của em, hàng xóm của em, du khách ngồi cạnh ghế của em… Em muốn vậy sao?”.

Ủ dột, Khang Kiều nhún vai.

Đầu kia rèm trúc vọng sang tiếng Hoắc Liên Ngao gọi điện. Anh nói với chủ nhà bằng giọng rất lịch sự: “Bạn gái cháu lát nữa muốn tắm rửa, cô có thể thêm chút nước suối cháu mang tới trưa nay vào nước nóng không ạ. Tốt nhất là có thể thêm một chút tinh dầu nữa, cô ấy gần đây ngủ không ngon giấc”.

Bà chủ nhà rất thích chàng trai đeo ba lô từ Miami tới này, gặp mặt là nói không ngừng. Hoắc Liên Ngao ở bên kia trả lời mấy câu đại loại như: “Cô ấy vẫn còn giận cháu”, “Hôm nay cô ấy đã nói chuyện với cháu rồi”.

Dần dần, Khang Kiều bịt tai lại.

Ở đây gần năm mươi khách dùng chung một nhà vệ sinh. Tắm xong, Khang Kiều mở cửa phòng tắm. Cô không vô cảm về phòng mình như những lần trước mà chọn đứng lại ngoài cửa.

https://thuviensach.vn

Phòng tắm được thiết kế bằng gỗ. Vì đã dùng lâu ngày, những mối nối đã xuất hiện những khe nứt. Trước kia Khang Kiều tắm đều có cô gái Đan Mạch đứng ngoài trông, bây giờ người đó đổi lại thành Hoắc Liên Ngao.

Cô nhìn Hoắc Liên Ngao, há hốc miệng, nhưng chưa kịp nói thì anh đã cướp lời: "Tiếng nước chảy mỗi giây mỗi phút đều mê hoặc anh." Anh thăm dò biểu cảm của cô: "Anh phải dùng rất nhiều sức lực mới kiểm soát được bản thân không ghé mắt vào mấy khe nứt đó đấy".

Anh chạm ngón tay lên mũi cô: "Em xem, anh cũng có sung sướng gì".

Nuốt xuống những lời định nói, Khang Kiều hất tay anh ra, đi về phòng.

Ánh sáng từ chiếc đèn bàn màu cam lúc xa lúc gần, con dao khắc trong tay dần dần trở nên nặng nề, mí mắt cũng từ từ cụp xuống, trong mơ hồ, có tiếng bước chân đi tới trước mặt cô.

Con dao khắc bị lấy mất, cơ thể chơi vơi. Vòng tay ấy mang mùi xà phòng hương cỏ đặc trưng của đảo Bali. Khang Kiều rất thích mùi ấy, vừa tới đây là đã mê mẩn rồi. Cũng không hiểu vì sao tối nay cô đặc biệt say mê, dựa sát mặt vào, dường như thấy vẫn chưa đủ, mũi cô bắt đầu kiếm tìm, khi tìm được thì mặt bắt đầu cọ cọ vào nơi ấy.

Giây phút đó, chẳng biết ai đã thở dài. Tiếng thở dài nghe như một sự mãn nguyện, giống như hồi cô còn nhỏ, bà ngoại đút cho cô một thìa mật sơn trà nhỏ xíu, chất ngọt ngào thấm tận vào lòng khiến cô chợt muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì. Cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở ngọt ngào và thỏa mãn.

Trong mơ hồ, người cô được đặt nằm thẳng ra, tay chạm vào thứ gì đó như vải sợi, rất quen thuộc. Cô nhớ ra rồi, đó là ga giường. Người ở đây thích dùng loại chất liệu ấy, chạm vào giống như nằm trên cát vậy.

https://thuviensach.vn

Ngón tay ấy vuốt từ tóc mai ra tới đầu mày của cô, nhẹ như một làn gió xuân phe phẩy, sau vài cái vuốt, tư duy của cô đã rơi vào mông lung.

Ánh sáng chiếu vào mắt rất êm ái, nhưng nhanh chóng bị một bóng đen che lấp. Bóng đen đó càng lúc càng dầy, cô mở mắt ra.

Khuôn mặt Hoắc Liên Ngao gần trong gang tấc.

“Bị bắt quả tang rồi, anh còn đang định hôn trộm em.”

Người bị bắt quả tang từ biểu cảm tới giọng điệu đều không chút ngượng ngập.

Hai khuôn mặt cách nhau chỉ khoảng chục phân. Anh không định rời đi, cô không định né tránh.

Cô từ từ vươn tay chạm lên mặt anh, tiếng “Liên Ngao” bật ra rất nhẹ nhàn. Còn tiếng “Ừm” đáp lại thì hơi run rẩy.

Ngón tay vượt qua đôi mày anh. Theo ngón tay cô, anh nhắm mắt lại, tay cô cọ cọ lên mí mắt nhắm chặt của anh, vuốt ve hàng mi dài thật dài.

“Liên Ngao, anh rất thích, rất thích em đúng không?” Cô hỏi anh.

“Ừm.”

“Liên Ngao, anh còn nhớ cái ngày anh tới tìm em không? Lúc đó trông em rất ổn phải không? Em ấy à, khi anh còn chưa xuất hiện, em rất hài lòng với cuộc sống hiện tại.” Cô thở dài, “Nhưng, từ sau khi anh xuất hiện, cuộc sống của em bắt đầu trở nên tồi tệ. Em nghĩ anh cũng hiểu rõ”.

“Khi anh xuất hiện trong nhà hàng, em cảm thấy cực kỳ căng thẳng. Ngồi trước mặt anh trong không gian hai mươi mét vuông đó, em cảm thấy rất khổ sở. Liên Ngao, anh biết đấy, gần đây không đêm nào em ngủ được. Em không thích nghe thấy bất kỳ âm thanh nào phát ra từ anh vọng qua

https://thuviensach.vn

rèm trúc. Những âm thanh đó của anh rất dễ làm phiền tới giấc ngủ của em.”

Anh nhìn cô không chớp mắt: “Vậy sau này anh sẽ không xuất hiện trong nhà hàng nơi em làm việc nữa. Anh cũng sẽ không để mình phát ra tiếng động nào nữa, như vậy được không?”.

“Không được, anh là cậu chủ Liên Ngao cơ mà. Cậu chủ Liên Ngao làm sao có thể làm mấy chuyện đó. Để đám con gái biết được họ khó chịu biết nhường nào. Không chỉ họ, cả em cũng sẽ khó chịu.” Cô lắc đầu, ngữ khí mềm oặt: “Liên Ngao, thật ra em muốn nói với anh, nếu những chuyện đó do người khác làm em sẽ không căng thẳng, em sẽ không đến nỗi mất ngủ cả đêm”.

Lại, lại nhíu mày rồi. Ngón tay cô nhẹ nhàng đặt lên đôi mày nhíu chặt của anh. Dáng vẻ anh khi cau có thật ưa nhìn, tới nỗi cô không nỡ nói nốt câu nữa.

Nhưng…

Thở dài trong lòng, cô tiếp tục:

“Liên Ngao, nếu anh thật sự thích em thì đừng xuất hiện trước mặt em nữa. Nếu anh rời khỏi đây, em sẽ ghi nhớ những lời anh đã nói trên bãi biển. Nếu anh không đi, những lời đó coi như vô ích.”

“Liên Ngao, chỉ cần anh đi, em sẽ tin là anh thích em. Nếu anh không đi, em sẽ không tin anh thích em đâu.”

Anh nhìn lên môi cô, ngón tay lướt qua môi cô, cất giọng trầm trầm: “Chị gái của tôi, em thật biết trêu ngươi”.

Ở khoảng cách rất gần, cô nhìn thấy huyệt thái dương của anh gồ lên, dường như mạch máu muốn phá tung lớp da đó ra: “Nhưng làm sao bây

https://thuviensach.vn

giờ? Anh không muốn đi chút nào cả. Đầu gỗ, đã lâu lắm rồi anh không hôn em, không vuốt ve em. Anh muốn ở lại đây, đợi tới khi nào em nguôi giận, lại để anh hôn, để anh vuốt".

"Thế nên, đừng giở mấy trò đó ra, sẽ chỉ khiến anh cảm thấy em đáng yêu hơn mà thôi."

Nói xong, anh mỉm cười với cô. Lúc này ánh mắt trong veo của anh đã bị ánh đèn vàng cam phủ một tầng dịu dàng. Đêm nay, đôi mắt ấy rất hớp hồn.

Quay đi né tránh sự đụng chạm của anh, cô kéo chăn lên, quấn mình thật chặt.

Khi mở mắt ra, Khang Kiều nhìn thấy ngay một hộp quà sáng nóng hổi có dán sticker của cửa hàng bán đồ sáng tại Jimbaran. Hôm nay là nước ép hoa quả và bánh mì dứa, hôm qua là bánh mỳ sữa và sandwich.

Cô ngồi dậy, dép lê được đặt ở chỗ vừa đẹp cho cô xỏ vào. Cô đi dép vào, trên bệ phòng tắm có đặt bàn chải và cốc nước. Kem đánh răng được xịt gọn gàng trên bàn chải, bàn chải được đặt ngang trên thành cốc.

Cầm theo bàn chải và cốc, Khang Kiều mở cửa phòng.

Qua một ngã rẽ chính là nhà vệ sinh công cộng. Có bốn, năm người đang xếp hàng chờ tới lượt. Hoắc Liên Ngao xếp ở vị trí thứ hai. Dưới ánh mắt ngưỡng mộ của các cô gái khác, anh nắm tay Khang Kiều kéo tới chỗ mình.

Khi Khang Kiều mở cửa phòng vệ sinh ra thì trong hàng ngũ kia đã có thêm hai cô gái trẻ.

Ở đây không thể không nhắc một chút, từ khi Hoắc Liên Ngao tới đây xếp hàng đánh răng hàng sáng, nơi này trở thành nơi hút nhất mỗi sáng sớm, đa phần người đến xếp hàng là các cô gái trẻ.

https://thuviensach.vn

Đánh răng chải đầu xong, Khang Kiều trở về phòng mình. Cô đeo ba lô, cầm phần quà sáng ra mở cửa. Hoắc Liên Ngao cũng đang khoanh tay đứng trước cửa như mọi ngày.

Ở trạm xe buýt, khi Khang Kiều muốn đưa phần quà sáng của mình cho một kẻ lang thang bên cạnh thì một đôi tay ngăn cô lại.

Hoắc Liên Ngao ngăn Khang Kiều. Anh nhìn lên mặt cô, sau vài giây thì cụp mắt xuống nói: “Bỏ bữa sáng không tốt cho sức khỏe”.

Dưới cái nhíu mày rất sâu của cô, Hoắc Liên Ngao khẽ nói: “Mang quà sáng lên xe ăn đi, hôm nay anh không đưa em tới lớp nữa”.

Cửa xe in dấu khuôn mặt cô, hai bên gò má trũng sâu, rõ ràng vì mất ngủ quá nhiều, đôi mắt to y như Hoắc Liên Ngao hay tả, con ngươi như rớt ra ngoài tới nơi.

Hoắc Liên Ngao, Hoắc Liên Ngao…

Quay đầu lại, anh vẫn đứng đó nhìn cô qua ô cửa kính. Chiếc xe buýt chầm chậm lăn bánh. Trạm xe và bóng người gầy dưới trạm xe mỗi lúc một xa. Cô quay lại, cúi đầu, gặm một miếng bánh dứa.

Học xong, Khang Kiều về thẳng nhà hàng làm việc. Bàn số 1 hôm nay luôn trống trải. Các cô gái đều lần lượt tới cười với Khang Kiều, hỏi hai người họ đã làm lành rồi sao?

Mười một giờ, Khang Kiều tan làm đúng quy định. Ra khỏi cửa, cô liền nhìn thấy Hoắc Liên Ngao đứng đợi ở đó. Anh đón lấy túi xách trong tay cô, khẽ nói: “Ở đây lắm ma men, anh không yên tâm”.

Cứ như vậy, họ duy trì nhịp sống như những tối trước. Khang Kiều đi trước, Hoắc Liên Ngao theo sau, cùng trở về nhà. Cô về phòng cô, anh về phòng anh.

https://thuviensach.vn

Tối nay, Khang Kiều không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào từ bên kia rèm trúc, cho dù vậy, cô vẫn thức chong chong.

Mấy ngày gần đây, xe buýt đông học sinh hơn hẳn. Đã là đầu tháng chín, đến ngày nhập trường của họ. Nhưng ở đây còn nguyên một cậu học sinh không chịu quay về trường, ngày ngày quấn lấy cô. Cho dù anh chỉ có mặt buổi sáng từ bảy rưỡi tới tám rưỡi, buổi tối từ mười một giờ tới mười một rưỡi, cho dù anh thật sự im phăng phắc không một âm thanh, nhưng vẫn khiến cô cảm thấy phiền.

Phiền chết đi được!

Xuống xe buýt, Khang Kiều ném hộp quà sáng Hoắc Liên Ngao ép cô cầm sáng nay vào thùng rác. Buổi trưa, Khang Kiều chỉ ăn một quả trứng, buổi tối, cô cũng chỉ ăn một bát mỳ mang tính tượng trưng.

Sau đó, vào một ngày cuối tuần đầu tháng chín, Khang Kiều đã ngất xỉu trên đường đi làm, người qua đường đưa cô vào bệnh viện.

Khang Kiều được đưa vào viện lúc hai rưỡi. 2 giờ 40 Hoắc Liên Ngao đã có mặt. 4 rưỡi cô tỉnh lại, mở mắt ra là nhìn thấy anh ngay.

Từ biểu cảm của cậu chủ Liên Ngao có thể thấy anh đang kiềm chế phẫn nộ. Ánh mắt anh như sắp bùng cháy. Một Hoắc Liên Ngao như vậy khiến Khang Kiều chọn cách nhắm mắt lại theo bản năng.

Thật ra, đối với Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều vẫn tồn tại tâm lý sợ sệt. Ban đầu khi cô tới nhà họ Hoắc, người làm hăm dọa cô nếu để cậu chủ Liên Ngao giận là sẽ bị cho vào bao tải quăng xuống biển. Sau đó một thời gian dài hình tượng bao tải trở thành nỗi ám ảnh trong lòng cô.

Nhắm mắt lại, Khang Kiều thấp thỏm đợi màn bùng nổ của cậu chủ Liên Ngao. Nhưng không, cô đợi mãi mà vẫn chưa thấy anh ăn nói ác ý.

https://thuviensach.vn

Hơi thở quen thuộc sát lại khiến Khang Kiều quay mặt đi, phòng bệnh buổi trưa cực kỳ yên ắng, thanh âm bị đè nén vẫn bật ra bên vai cô.

Anh gọi "Đầu gỗ", anh nói: "Đầu gỗ, việc em làm bây giờ không dễ thương chút nào, không những vậy còn rất đáng ghét".

Cái này thì Khang Kiều biết, bây giờ cô hơi đáng ghét, việc đáng ghét hơn còn ở phía sau kìa. Cô giỏi nhất là được nước lấn tới mà.

Đặt tay lên tóc anh, Khang Kiều khẽ nói: "Liên Ngao, cũng may hôm nay em ngất trên đường lớn. Nếu ngất ở chỗ khác thì toi rồi. Trước kia em nghe nói có một cô gái Nhật Bản gặp phải tình huống tương tự, nhưng cô ấy không may mắn vậy. Cô ấy ngất xỉu ở nơi khá hẻo lánh, sau đó, có vài gã đàn ông kéo cô ấy vào rừng. Liên Ngao, anh đoán, bọn chúng đã làm gì…".

"Liên Ngao, bây giờ em không chỉ mất ngủ mà còn không buồn ăn uống. Em cứ nhìn thấy thức ăn là thấy ghê. Em cũng chẳng biết bị làm sao nữa. Liên Ngao, anh bảo, có phải em mắc chứng chán ăn không?"

Giọng nói lạnh lùng từ khóe miệng cô vọng lại: "Chứng chán ăn không dễ mắc vậy đâu".

Xem ra cậu chủ Liên Ngao không phải người dễ qua mặt. Cô nhướng mày, định nói gì tiếp thì bị Hoắc Liên Ngao cướp lời.

"Khang Kiều, anh có cách khiến em ăn uống, anh thật sự có cách khiến em tăng cân nhanh chóng."

Lời nói của Hoắc Liên Ngao khiến Khang Kiều bỗng liên tưởng tới những người mặc áo blouse trắng.

Nhắm mắt lại, cô cất giọng có phần nũng nịu: "Liên Ngao, có phải anh định đưa em tới một nơi đặc biệt, rồi nuôi như thú cưng không. Khi nào thì

https://thuviensach.vn

phải uống thuốc, khi nào phải ngủ, khi nào cười với anh, khi nào ôm anh, anh muốn vậy hả?”.

Nói tới đây, giọng cô đã mang chút bi thương nhạt nhòa: “Liên Ngao, chẳng phải anh nói thích em ư? Anh nỡ dùng cách ấy với em sao? Làm gì có ai đối xử với người mình thích như anh chứ?”.

Rất lâu, rất lâu sau…

“Đầu gỗ, em xấu thật.”

“Xấu xa, ích kỷ, cố chấp, vô trách nhiệm. Hình như em quên rồi, lúc đó chính em gõ cửa phòng anh, trèo lên giường của anh trước. Nếu biết sẽ có kết cục này, lúc đó anh nhất định sẽ để quản gia Diêu vào, rồi đưa em đi.”

Lúc này, Hoắc Liên Ngao nghĩ, nếu thời gian có thể quay ngược lại, anh nhất định sẽ đuổi cô con gái của kẻ địch đi vào đêm đó, dù không đuổi đi thì cũng không nhìn vào môi cô.

Son môi đó khiến người ta chỉ muốn cắn.

Không không, thời gian nên quay lại sớm hơn nữa, dừng lại ở con đường đi ra sân bay năm mười ba tuổi, Liên Ngao của năm mười tám tuổi sẽ cốc đầu Liên Ngao năm mười ba tuổi và nhắc nhở: “Hoắc Liên Ngao, đừng có kéo cửa xe xuống, đừng có quay đầu lại nhìn”.

Hoắc Liên Ngao nghĩ, chính cái nhìn năm ấy mới khiến lớp son môi của nhiều năm về sau khiến người ta muốn cắn.

Cô con gái của kẻ thù, thật sự quá xấu xa…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Năm 2005 - 2006 (13)

Hôm sau, Khang Kiều đã rời khỏi bệnh viện.

Sau câu nói "Khang Kiều, em thắng rồi", Khang Kiều không gặp Hoắc Liên Ngao nữa, anh đã dọn khỏi nhà cô.

Nhưng, thay vào đó là đoàn đội của Hoắc Liên Ngao, ở bên cạnh cô. Người đưa cô về trở thành một cô gái Thái Lan cao ráo, nói tiếng Trung lưu loát. Cô gái ấy ít nói, cả ngày chỉ đi sau Khang Kiều với đúng một biểu cảm.

Cô gái Thái Lan thuận mắt hơn gương mặt kia nhiều. Chỉ cần Hoắc Liên Ngao không xuất hiện trước mặt cô là được, Hoắc Liên Ngao không xuất hiện là cô sẽ ngủ ngon.

Một buổi tối cuối tháng chín, Khang Kiều được biết một chuyện qua A Bảo. Chín rưỡi, A Bảo kéo Khan Kiều qua một bên. Sau khi nghe rõ lời của A Bảo, Khang Kiều ngừng lại, tiếp tục đi về phía quầy thanh toán. Vị khách bàn số 10 gọi một đĩa cá chình cuộn nướng, đó là một người khá nóng tính.

Vừa đi được vài bước, A Bảo một lần nữa chặn Khang Kiều lại. Cô ấy nhìn cô bằng biểu cảm khó tin. Chuyện A Bảo nói với Khang Kiều cũng không có gì to tát. Ở đây khách ba lô đa phần đều từ phương Tây tới và đều giấu thứ đó trong ba lô của mình. Xét về mặt nghệ thuật, thứ đó có thể giúp họ tìm được linh cảm, người đi du lịch nói đó là người bạn đồng hành có thể giúp họ xóa bỏ cô đơn mỗi tối.

"Khang!" A Bảo cất giọng phẫn nộ.

https://thuviensach.vn

Cô chống tay lên trán, một lần nữa giải thích với cô gái Đài Loan: “Giờ chắc là cô đã tin rồi, người đó không phải bạn trai của tôi”.

Nói xong, Khang Kiều đẩy A Bảo ra, đón lấy món ăn của vị khách bàn số mười từ cửa bếp. Nét mặt vị khách đó đã thể hiện sự sốt ruột rồi. Khi còn cách bàn số 10 khoảng chục bước chân, Khang Kiều bị trẹo chân một cái, quả thực rất đau.

Cô cúi đầu, nước mắt rơi xuống mặt giày.

Khang Kiều bước khập khiễng ra khỏi nhà hàn. Cô liều mạng đi về phía A Bảo nói. A Bảo nói rằng nơi đó cách nhà hàng không xa, đó là nơi cắm trại của khách đi phượt, cũng là một trong những khu vực được người Mexico thích nhất ở đây.

Người Bali không ưa người Mexico. Rất lâu, rất lâu trước đây có vài người Mexico tới, mang theo ma túy đến vùng biển này. Dần dần, có nhiều người đến hơn, cứ tới tối, họ lại tập trung toàn bộ lực lượng.

Từng chiếc lều được dừng trên bãi cát, vài ba người túm lại thành nhóm ra giá và mặc cả. Họ thảo luận về thành phần và giá cả món hàng trên này không chút kiêng dè.

Khang Kiều nhanh chóng tìm được người mà cô muốn tìm. Cô luôn có thể lập tức nhận ra anh dù giữa rất đông người.

Cô bước chậm lại, từ từ tiến về phía người ấy. Rõ ràng anh đã mua được thứ anh muốn mua. Bây giờ anh đang tìm tiền trong ví. Gã mập đứng đối diện anh vừa liếc vào trong ví của anh, vừa giới thiệu món hàng bán được nhất trên tay hắn.

Gã mập cầm tiền đi rồi, người đó bỏ thứ vừa mua vào trong túi áo khoác. Đó là một chiếc áo khoác liền mũ. Anh đội mũ lên che đầu, đi ra phía

https://thuviensach.vn

không sáng sủa lắm. Gần đó có người đang đốt lửa trại, ánh lửa trái soi rõ một bên mặt che khuất sau mũ.

Hoắc Liên Ngao, Hoắc Liên Ngao!

Cô dừng lại đó, cuộn chặt tay lại, chờ đợi anh nhìn thấy cô. Khang Kiều muốn đợi tới khi ấy, cô nhất định sẽ vung một cú đấm thật mạnh lên mặt anh.

Mười lăm bước, mười bước, chín bước, chiếc giày xám dừng lại ở khoảng cách cách cô tầm bảy bước. Khuôn mặt bị mũ che khuất một phần sau khi chạm vào cô thì sững người.

Anh cúi đầu đi về một phía khác, bước chân rất nhanh.

Cô đứng đó, nhìn bóng Hoắc Liên Ngao dần dần xa khuất. Khi cơn gió thổi tới, Khang Kiều co cẳng chạy về phía anh.

Chân anh vừa dài vừa nhanh, cho dù cô có chạy cũng không đuổi kịp anh. Hơn nữa chân cô bị thương cũng không chạy nhanh được, khoảng cách giữa họ ngày một xa.

Khang Kiều hét lên sau lưng anh: “Hoắc Liên Ngao, anh đứng lại cho em!”.

Nhưng anh không hề dừng lại như dự định của cô.

“Hoắc Liên Ngao, anh đứng lại cho em!” Khang Kiều một lần nữa kéo căng cổ.

Sau đó, gió đêm thổi giọng anh tới: “Chẳng phải em nói nhìn thấy anh sẽ không ngủ, không ăn được sao? Chẳng phải em nói vì anh em mới ngất xỉu trên đường sao? Bây giờ em nên đắc ý mới đúng. Nhìn xem, Hoắc Liên Ngao không làm gì được chị gái con riêng cả”.

https://thuviensach.vn

“Hắn sợ cô ấy không ăn được cơm, không ngủ được, hắn càng sợ cô ấy không cẩn thận ngất xỉu trên đường. Thậm chí lại sợ lần sau cô ấy ngất xỉu rồi sẽ không có người tốt tình nguyện đưa cô ấy tới bệnh viện.”

“Thế nên hắn trốn đi thật xa, thật xa, thế nên…”

Tiếng nói của anh càng lúc càng nhỏ, bóng anh càng lúc càng xa.

“Hoắc Liên Ngao!” Khang Kiều gắng sức hét: “Em bị trẹo chân rồi!”.

Cuối cùng anh cũng dừng bước, quay đầu, từ từ đi về phía cô, đứng trước mặt cô, cúi đầu nhìn chân cô. Cô lùi ra sau, né tránh sự đụng chạm của anh.

Cô nhìn anh chằm chằm, anh nhìn ra mặt biển.

Cô hỏi rành mạch: “Chuyện từ khi nào?”.

Khang Kiều biết, Hoắc Liên Ngao không bao giờ đụng tới cần sa.

Đáp lại Khang Kiều là từng tiếng sóng đập vào bờ.

Cô cất tiếng gọi anh chua xót: “Hoắc Liên Ngao!”

“Hoắc Liên Ngao, thứ đó không tốt cho sức khỏe đâu.”

Câu này nghe thế nào cũng thấy giả, nhưng dường như cô chỉ có thể nói như vậy. Cho dù bây giờ cô chỉ muốn lập tức lôi anh ra biển, ghé miệng vào tai anh, dùng những lời ác độc nhất để chửi mắng anh một trận.

Bây giờ cô rất đau lòng, bây giờ trái tim cô cũng rất mệt mỏi.

Lát sau, anh khẽ nói: “Khang Kiều, giây phút này em có tư cách để đắc ý. Anh đoán mẹ em rất nhiều lần trù ẻo anh trong lòng, nhưng lại không

https://thuviensach.vn

làm gì anh được. Khang Kiều, lần sau khi tới thăm mẹ, em hoàn toàn có thể khoe khoang với bà ấy".

"Mẹ, con đã đánh bại tên nhóc Hoắc Liên Ngao đó rồi. Hơn nữa, anh ta vì con giờ không đi học được, vô lý hơn là anh ta vì con đã phá bỏ lời thề với bà ngoại. Khang Kiều, anh nghĩ, mẹ em sẽ rất vui đấy. Còn em…"

Anh quay mặt sang, nhìn vào cô, biểu cảm và giọng nói đều mang theo chế giễu: "Còn em cũng nên vui thầm trong lòng chứ nhỉ? Em xem, con trai của Hoắc Chính Khải giờ đã ngốc nghếch tới trước mặt em cầu xin rồi".

Nói năng vớ vẩn, cô vui khi nào. Cô chẳng vui gì cả, một chút cũng không.

"Có lẽ…" Anh nói tiếp, giọng lạnh nhạt: "Có lẽ bây giờ em có thể suy nghĩ tới việc gọi điện cho bố anh. Em có thể nói với ông ấy, chú Hoắc, Liên Ngao giờ vì con không muốn đi học nữa. Chú Hoắc, Liên Ngao vì con đã chạy tới tận Bali rồi".

Người này đang ăn nói xằng bậy. Nếu là rất lâu rất lâu trước kia có lẽ cô sẽ mừng thầm trong lòng, nhưng bây giờ thì không. Bây giờ cô không vui chút nào, không những vậy cô còn buồn muốn chết.

Khi A Bảo nói với Khang Kiều cô ấy nhìn Hoắc Liên Ngao và đám người Mexico đi chung thì lòng cô đã bắt đầu không yên. Sau đó khi cô nhìn thấy Hoắc Liên Ngao và người Mexico làm gì thì cô giận tới mức muốn lột da anh.

Nhưng anh không biết, anh vẫn đứng đó tiếp tục nói: "Chị gái của tôi, em có muốn gọi cho bố anh thị uy ngay bây giờ không? Em nói với ông ấy: Chú Hoắc, chú mau tới đón Liên Ngao về đi, anh ấy cứ suốt ngày quấn lấy cháu, đuổi thế nào cũng không đi. Hay là để anh nói cho em cách để bố anh nổi trận lôi đình ngay lập tức?".

https://thuviensach.vn

Phải, Khang Kiều nằm mơ cũng muốn Hoắc Chính Khải phát điên. Nhưng mọi cách thức cô nghĩ đến chưa bao giờ dính dáng tới Hoắc Liên Ngao.

Anh đổ oan cho cô rồi.

Cô lắc đầu, lẩm bẩm: “Hoắc Liên Ngao, anh nói xằng bậy, linh tinh…”.

“Chẳng phải trước nay em rất giỏi đóng kịch sao? Em chỉ cần hếnh mũi nói với bố anh: Chú Hoắc, mau đưa Liên Ngao đi đi, anh ấy khiến cháu phiền muốn chết…”

Phải, phải, Hoắc Liên Ngao nói câu này không sai. Anh quả thực khiến cô phiền muốn chết. Anh xuất hiện cũng khiến cô phiền, không xuất hiện cũng khiến cô phiền.

Giọng nói lẩm bẩm bỗng vút cao: “Phải, Hoắc Liên Ngao, anh khiến em phiền muốn chết, phiền muốn chết!”.

Cô lùi về sau, lùi mãi về phía biển. Chỉ vài bước nữa thôi chân cô sẽ chạm tới mặt nước biển. Cô tiếp tục lùi, miệng như người không biết suy nghĩ, cứ lặp đi lặp lại.

Phiền muốn chết…

Khi dứt âm cuối cùng, cô quay người ra biển. Nước biển từ đầu gối lan lên eo cô, một giây sau đã tới ngực cô, một giây nữa là tới vai. Con sóng tiếp theo hình thành một đai trắng xóa, dưới tác động của gió chỉ nháy mắt là chôn vùi cô.

Một sức mạnh từ phía sau kéo cô ngược trở lại. Một giây sau, cô ngã vào một vòng tay, con sóng trắng tràn qua eo cô.

Cô được anh ôm chặt vào lòng.

https://thuviensach.vn

Anh thì thầm bên tai cô: “Đầu gỗ, đừng giận”.

Con sóng ấy biến mất trên bãi cát, lại có sóng mới lướt qua người họ. Cứ thế họ im lặng ôm nhau.

Lúc này đây, nửa vầng trăng đã nhô lên mặt biển, ánh trăng bàng bạc phủ lên cả biển khơi, gió đã dịu đi phần nào.

Trên bãi cát có ánh lửa trại lập lòe. Cô vùi nửa mặt vào lòng anh, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn ngọn lửa. Anh ôm cô càng chặt hơn, giọng anh như đang thở dài: “Cuối cùng anh cũng ôm được em rồi”.

Giọng anh khiến cô như tỉnh khỏi cơn mưa. Cô nhớ thứ không lâu trước đó anh mua của người Mexico được để trong túi áo khoác. Cô thoát ra, thứ tìm thấy khiến cô tim đập chân run. Chúng được cuộn trong giấy báo.

Cô dùng hết sức bình sinh ném chúng ra xa. Nhưng sức cô không đủ khỏe, chúng chỉ bị cô ném đi cách đó hơn một mét. Dưới sự tác động của nước biển, chúng lại bị đẩy gần về phía họ. Cô đập tay lên mặt nước, miệng nói: “Đi đi, mau đi đi”.

Có nước biển bắn lên mặt Khang Kiều, một chút còn vào miệng và mắt cô. Mắt khó chịu, miệng cũng khó chịu. Đều là lỗi của Hoắc Liên Ngao. Cơn phẫn nộ bỗng dưng kéo tới khiến tay cô đập mạnh lên mặt biển hơn nữa. Tay kia một đôi tay khác giữ chặt, sau đó ép cô vòng tay qua hông anh.

Cô ra sức giãy giụa, trong lúc đó anh hỏi: “Em không thích anh động vào thứ đó?”.

Cô gật, đầu đập mạnh lên vai anh.

“Anh hứa với em, sau này sẽ không động vào thứ đó nữa.” Anh nói.

https://thuviensach.vn

Cô dừng tay, có điều, đôi tay đang ôm eo anh không biết nên thả ra hay tiếp tục ôm chặt.

Vầng trăng cuối cùng cũng nhô lên khỏi mặt biển. Trong phút chốc, ánh trăng lan tràn, thế giới yên ắng như một tòa thành bị cố định trong thủy tinh.

Trong thứ ánh sáng gần như ngưng đọng ấy, giọng anh không biết bắt đầu từ khi nào đã mang vẻ trầm ấm quyến rũ của một chàng trai, động lòng người.

“Em không ở bên, anh đau khổ.”

“Cho dfu anh nghĩ cách để bù đắp lỗ hổng của em, nhưng mỗi khi đêm về, lỗ hổng ấy lại trở nên mênh mông, khiến anh hoang mang. Em không quay lại, mãi không quay lại.”

“Người gọi điện cho em nói với anh rằng em đã thuê nhà, nói em đã mua được đồ dùng hằng ngày, nói em đã tìm được việc, nói em đã có bạn mới, nói rằng có người đàn ông Hàn Quốc mở siêu thị ở đây tỏ ra rất tốt với em. Những tin tức ấy không ngừng rót vào tai anh, nỗi hoang mang hóa thành lo sợ. Lỡ đầu gỗ không bao giờ quay về nữa thì phải làm sao? Nếu cô ấy thật sự không về nữa, anh phải làm sao?”

“Ngày nào anh cũng mông lung trong những suy nghĩ ấy. Nhưng đúng như anh nói với em lúc đó, anh có sự kiêu hãnh của mình. Thế là anh bắt đầu sống không yên. Anh buộc phải đi tìm một cách khác để hóa giải. Ở New York, người ta nói, chỉ cần bạn mở cửa, rẽ phải hoặc rẽ trái đều có thể mua được thứ khiến bạn vui vẻ. Khi còn rất nhỏ, anh và bà ngoại đã hứa, anh sẽ không động vào thứ đó.”

“Khang Kiều, em xem, em lại một lần nữa là kẻ chủ mưu trong cuộc đời Hoắc Liên Ngao rồi.”

https://thuviensach.vn

Biết rõ lúc này nên đẩy mạnh anh ra, biết rõ lúc này nên bịt chặt tai lại, nhưng tay không đẩy được, cũng chẳng kiểm soát được đôi tai.

Đó là dòng sông bạc không bờ không bến, giọt lệ đọng trong đáy mắt cô phản chiếu ảo ảnh hư thực.

Cậu chủ Liên Ngao biết nói lời tình cảm từ khi nào vậy.

“Khang Kiều, em xem, mẹ em phá vỡ lời hứa của bố mẹ anh. Còn em lại phá vỡ lời hứa giữa anh và bà ngoại. Anh cảm thấy dù thế nào anh cũng phải quên em thật sạch sẽ. Khi anh ngày ngày dùng lý do này để tự thôi miên bản thân thì xuất hiện một người khiến người ta buồn nôn. Cậu ta là Joe, anh thật không nên mời cậu ta tới Miami. Cái người buồn nôn này đã nói những lời khiến anh buồn nôn.

“Cậu ta nói: Liên Ngao, Văn Tú Thanh và cô gái mắt to ở nhà cậu rất giống nhau. Năm Joe gặp em, em mười sáu tuổi. Em mười sáu tuổi gầy nhẳng, người không biết còn tưởng em chỉ khoảng mười hai, mười ba tuổi. Lúc đó em gầy nhỏ và yên tĩnh, thường khiến người ta không cẩn thận quên mất sự tồn tại của một người như em.”

Cơn gió biển mặn mòi thổi tới, khiến đôi mắt cô vừa cay vừa xót, nhưng lại không nỡ khép lại, một giây cũng không nỡ rời xa mặt biển bàng bạc vô tận kia.

“Lời Joe nói đã khiến anh mua vé máy bay từ Miami tới Jakarta. Anh cũng không biết vì sao anh lại làm chuyện ấy. Theo anh thấy, đó dường như chỉ là sự thúc giục của một suy nghĩ mà thôi. Anh vô thức bài trừ lời Joe nói, anh chưa từng cảm thấy em giống với Văn Tú Thanh.”

“Nhưng khi gặp đôi vợ chồng đó ở sân bay, anh nghĩ anh đã hiểu ra. Có lẽ chỉ một khoảnh khắc đó thôi. Đầu gỗ, nếu em cũng được gặp họ, anh nghĩ đôi mắt em nhất định sẽ bị cặp đôi kỳ lạ đó thu hút.”

https://thuviensach.vn

Khi bay từ Miami tới Jakarta, Hoắc Liên Ngao đã gặp một đôi vợ chồng thế này. Họ khoảng bốn mươi tuổi, người đàn ông tuấn tú, phong độ ngời ngời, còn người phụ nữ…

Khi vừa chạm phải khuôn mặt người phụ nữ ấy, Hoắc Liên Ngao đã nhanh chóng quay đi. Bà ấy có một gương mặt thảm khốc không kể xiết. Gương mặt đó bị bỏng cấp độ nặng, thậm chí thịt môi cũng chẳng còn, khiến cho răng và lợi của bà ấy lộ ra ngoài. Khi đó Hoắc Liên Ngao đã nghĩ đó thật sự là một gương mặt khiến trẻ con gặp ác mộng.

Nhưng chính gương mặt ấy trong mắt người đàn ông lại như một người đẹp vừa giành được giải Hoa hậu thế giới.

Khi đó Hoắc Liên Ngao nghĩ người đàn ông đó thật đáng thương. Suy nghĩ trong đầu anh dường như đều bị ông ấy nhìn thấu hết. Đợi vợ mình ngủ say, ông ấy tới bên cạnh anh, nói với anh rằng vợ ông trước kia rất đẹp.

Như sợ anh không tin, ông ấy đã chìa ra tấm ảnh cưới của họ. Đúng như vậy, người phụ nữ trong ảnh vừa quyến rũ và xinh đẹp.

Ngắm nhìn vợ mình, người đàn ông nói một câu: “Tôi yêu bà ấy lúc đẹp, cũng yêu bà ấy khi không còn đẹp nữa”.

Lặp lại câu nói của người đàn ông, Hoắc Liên Ngao lẩm bẩm: “Đầu gỗ, giây phút đó anh đã hiểu ra, hiểu ra tại sao ngay từ lần đầu tiên gặp Văn Tú Thanh, anh lại có một tình cảm đặc biệt mà bản thân anh cũng không rõ, vì sao luôn muốn giúp đỡ cô ta.”

“Đó là vì Văn Tú Thanh giống với Khang Kiều năm mười sáu tuổi khi đứng trên đường phố Begawan.”

“Khi em còn chưa biết, có một buổi chiều như thế.”

https://thuviensach.vn

“Một buổi chiều hết sức bình thường như mọi ngày. Cậu bé đó ngồi trên xe trên đường đi ra sân bay. Cậu bé nhìn thấy bóng cô gái giữa dòng người. Cũng không biết vì nguyên nhân gì, cậu ấy đã bị cái bóng đó hấp dẫn. Chiếc áo sơ mi ngắn tay màu trắng, chiếc váy xếp ly màu xanh da trời, mái tóc xõa tung bay trong gió như những sợi vàng, khiến cậu bé bất giác quay đầu lại nhìn. Vừa nhìn, cậu bé đã giật mình đánh rơi cả điện thoại, rồi hoảng loạn đập đầu vào ghế trước.”

“Cô gái đó tên là Khang Kiều, cậu bé đó tên Hoắc Liên Ngao, năm đó cô ấy mười sáu tuổi, cậu ấy mười ba tuổi.”

“Sau này, họ trải qua rất nhiều chuyện không vui. Cậu ấy thấy cô ấy tô lên môi mình những lớp son đậm. Cậu ấy thấy cô ấy càng ngày càng biết ăn diện, thấy cô ấy mỗi năm lại mê người hơn một chút, thấy cô ấy dùng ánh mắt hờ hững che giấu đi cảm xúc thật sự. Cậu ấy đã không còn tìm được bóng hình năm mười sáu tuổi của cô ấy nữa. Trong lòng cậu ấy thật ra vẫn còn quyến luyến bóng hình cô ấy năm nào khi đứng dưới nắng, và khi ấy, một cô gái khác xuất hiện.”

“Cậu ấy bắt đầu tìm kiếm những ngây thơ đã mất trên người cô gái kia.”

“Tha thứ cho anh, tới bây giờ mới hiểu ra, yêu một người không chỉ là yêu sự tốt đẹp của người đó, mà phải yêu cả những khiếm khuyết.”

Một giây trước, tất cả chỉ đơn thuần là ý thức chôn tận sâu trong lòng Hoắc Liên Ngao, nhưng khi ý thức đó biến thành ngôn ngữ thì nó lại chảy trôi ra khỏi miệng anh.

Anh hiểu rồi, thì ra là vậy.

Thì ra khi cô còn chưa động lòng với anh, anh đã rung động với cô rồi…

Pre: “Hoắc Liên Ngao, cả đời nay anh chỉ có thể yêu một mình em, hôn một mình em, ngủ với một mình em…”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Năm 2005 - 2006 (14)

Cùng với câu nói cuối cùng của anh, trăng đã lên cao hẳn.

Giọng nói ấy như tiếng thì thầm giữa đêm hè, khiến Khang Kiều như nhìn thấy mình của năm mười sáu tuổi.

Không quá vui cũng chẳng quá buồn. Cô nằm trên bãi cỏ trong khu vườn bí mật, ngẩng đầu nhìn trời, nằm suốt mấy tiếng đồng hồ, ôm theo mong ước giản đơn mà trong sáng: Có một ngày mẹ sẽ không quan tâm tới những châu báu trong hộp trang sức nữa, Tiểu Phàn có thể mạnh khỏe trưởng thành, rồi đợi tới khi cô tốt nghiệp, có khả năng sinh tồn, cả nhà sẽ ra đi, tới một thành phố nào đó, an cư lạc nghiệp.

Nhưng hàng loạt những biến cố đã khiến mọi sự vật và con người thay đổi toàn diện, không còn là dáng vẻ ngày ấy nữa. Nước mặt lặng lẽ rơi, thế nên cô mới ghét Văn Tú Thanh, thật ra tận sâu đáy lòng, có lẽ cô cũng hiểu.

Không thể quay về được nữa, không thể nữa.

Cô lên tiếng: “Liên Ngao!”.

“Ừm.”

“Em ghét cần sa.”

“Được, sau này anh không động vào nữa.”

Cô nằm trong lòng anh, gật đầu.

https://thuviensach.vn

Bàn tay vẫn không biết nên để ở đâu buông thõng, các ngón tay quấn chặt, ôm chặt lấy hông anh. Anh đặt tay lên tóc cô, dịu dàng chải lại mái tóc rối tung vì gió biển.

Không ai nhúc nhích, chẳng ai buồn lên tiếng, họ cứ như vậy, từng đợt sóng tràn qua eo.

Cũng chẳng biết đã qua bao lâu, có người cầm đèn pin đứng trên bãi cát, đó là đội tuần tra bãi biển ban đêm.

Ánh sáng đèn pin hắt về phía họ. Họ hét lên với hai người, đại khái nói giờ là lúc thủy triều lên, đứng như vậy có khả năng sẽ gặp nguy hiểm.

Cuối cùng, nhân viên tuần tra còn tự cho là mình hài hước, bổ sung thêm một câu: “Đây không phải là vực Uluwatu đâu nhé”.

Vực Uluwatu là thắng cảnh mang tính tiêu biểu của hang Tình Nhân. Tương truyền, ngày xưa có một đôi trai gái vì thân phận khác biệt, không nhận được chúc phúc đã cùng nhau nhảy từ trên vực Uluwatu xuống biển sâu để kết liễu sinh mạng của mình. Từ đó về sau, vực Uluwatu trở thành thánh địa làm chứng cho những mối tình trung trinh không đổi. Mỗi năm đều có những cặp đôi vì không có được lời chúc phúc mà tới hang Tình Nhân để chọn một cách thức khác vĩnh viễn sống bên nhau.

Tiếng hét của nhân viên tuần tra khiến Khang Kiều buông tay. Bàn tay vừa rơi xuống lại bị Hoắc Liên Ngao nắm chặt: “Chúng ta về nhé?”.

Khang Kiều gật đầu.

Anh nắm tay cô, đi từng bước, từng bước về phía bãi cát, về phía những nhân viên tuần tra. Có mấy lần anh quay sang nhìn cô, niềm vui trên gương mặt đã không cần ngôn ngữ nào diễn tả.

https://thuviensach.vn

Mở cửa phòng, anh theo cô vào phòng, cô không cản anh. Anh nói với cô: “Hôm đó anh còn quần áo ở đây chưa mang theo”. Khang Kiều tìm ra cho anh.

Đưa quần áo cho anh, cô nói: “Có muốn ở lại đây tắm rửa rồi hẵng về không?”.

Anh gật đầu, rồi lắp bắp: “Đầu gỗ, mấy hôm nay anh ở ngay trên đầu em”.

Khang Kiều biết chứ, cô biết thừa vị khách trên tầng là ai.

Cô cũng biết mỗi tối, anh đều từ ban công nhà mình xuống ban công nhà cô, sau đó mở cửa sổ phòng cô. Vào phòng rồi, anh sẽ kiểm tra tỉ mỉ. Vì là nhà cũ nên nhiều bệnh lắm. Có rắn bò vào phòng không? Có chỗ nào hở điện không? Đã thắp hương đuổi muỗi chưa? Cô có bị vẹo cổ khi ngủ không?

Sau khi kiểm tra xong tất cả, anh yên lặng ngồi trước giường cô, ngồi suốt mấy tiếng.

Vẫn như lần trước, khi Khang Kiều tắm, Hoắc Liên Ngao đứng ở cửa. Tắm xong, cô mang những bộ quần áo ướt rượt nước biển của mình và Hoắc Liên Ngao tới phòng phơi đồ chung.

Giặt xong quần áo, phơi xong quần áo, Khang Kiều trở về phòng. Hoắc Liên Ngao đã tắm xong đang nằm hít đất dưới sàn. Cô vừa mở cửa, anh lập tức nằm rạp xuống đất.

Trong nháy mắt, anh đã đứng lên khỏi sàn, mặt đỏ bừng bừng, dè dặt đứng trước mặt cô, nhìn cô không chớp mắt.

Cô cúi đầu, hỏi anh có muốn uống trà không.

https://thuviensach.vn

Cô lấy vài cánh hoa nhài từ trong lọ ra, bỏ vào cốc, sau đó đợi nước sôi. Vừa lấy nước vào trong ấm đun thì anh tới sau lưng, ôm chặt lấy cô.

Anh tháo chiếc cặp tóc xuống, để mái tóc chưa khô hẳn rơi xuống bả vai cô. Anh đẩy phần tóc bên trái của cô ra, hôn lên cổ cô, lẩm bẩm: “Thơm quá”.

“Hoắc Liên Ngao.” Giọng cô rõ ràng có chút yếu ớt.

Thật ra có những lời ngay từ lúc bên bờ biển cô đã muốn nói với anh, nhưng vì ánh trăng quá đẹp lại khiến cô chung quy không nói nên lời. Sau đó lúc đi trên đường cô cũng định nói với anh, nhưng anh liên tục quay sang nhìn cô mỉm cười, một lần nữa khiến cô nuốt xuống tất cả.

Sau đó về tới nhà, nhìn thấy quần áo anh ướt đẫm, ống quần dính đầy cát, cô lại muốn đợi anh tắm xong rồi nói. Cậu chủ Liên Ngao là người rất ưa sạch sẽ mà.

Tiếng gọi của cô trong đêm tối quá êm tai, nghe giống như nũng nịu, như thế càng khiến anh được nước lấn tới. Bàn tay lúc trước đặt trên eo cô dịch chuyển lên trên, đặt bên ngoài lớp áo, ôm lấy nơi mềm mại của cô. Anh vừa vần vò vừa thở dài bên tai cô: “Đầu gỗ, đã bao lâu rồi anh không chạm vào em?” Sau tiếng thở dài là tiếng thì thầm: “Em đoán, tối nay chúng ta được mấy lần, hử?”.

Bây giờ, chắc là nói được rồi nhỉ?

Cô hít sâu, gỡ tay anh ra, né tránh sự đụng chạm của anh, lạnh giọng nói: “Hoắc Liên Ngao, không được, một lần cũng không được!”.

“Sao lại không được?” Môi anh một lần nữa dán lên tai cô.

Khang Kiều nói rành mạch từng từ: “Vì bố anh tên là Hoắc Chính Khải. Bố anh hại em mất hết tất cả. Ngày nào nằm mơ em cũng muốn bố anh

https://thuviensach.vn

bệnh tật dầm dề mà chết. Ông ta sẽ chết như thế nào? Phải chết như thế nào mới đáng đây? Nhất định phải cả người mục nát mới được, hoặc máu trào ra từ bảy lỗ cũng được, mà tốt nhất là côn trùng bò đầy người".

Câu nói của cô đã thành công khiến môi anh rời đi, cơ thể sau lưng trở nên cứng đờ.

Cô nhe răng cười: "Anh xem, chỉ nghe thôi đã khiến anh rất khó chịu rồi. Anh còn muốn ở bên một người ngày ngày trù ẻo bố anh không được chết tử tế ư? Anh có thể ở bên cô ấy bao lâu? Một tháng? Hai tháng? Hay ba tháng?".

Lát sau, giọng anh vọng từ sau lưng tới: "Nếu anh nói anh không quan tâm thì sao?".

"18 tuổi anh có thể cảm thấy anh không quan tâm, nhưng 28 tuổi anh còn không quan tâm sao? Cho dù anh không quan tâm thì em cũng không làm được. Em đã sống quá lâu trong khoảng thời gian tự lừa mình lừa người rồi, lâu tới nỗi em những tưởng đó là sự thật. Nếu lúc này không nhắc đến, em thật sự sợ một ngày mình sẽ quên mất." Cô cười đắng chát: "Liên Ngao, bây giờ anh có dám thề không, cái chết của mẹ em không liên quan chút nào đến bố anh sao?".

Cô nói từng câu từng chữ: "Trước kia anh đã dùng danh nghĩa của mẹ anh thề một lần rồi. Hay là, lần này đổi thành em đi. Hãy thề bằng danh nghĩa của em. Cái chết của Nghê Hải Đường không liên quan gì tới Hoắc Chính Khải. Nếu Hoắc Liên Ngao nói dối, Khang Kiều sẽ không được chết tử tế".

Sau đó, bàn tay ôm eo cô từ từ buông thõng, cơ thể sau lưng lùi lại, cách xa cô. Cô quay lại, đối mặt với anh.

Cô nói: "Thật không may, Liên Ngao, bố anh tên là Hoắc Chính Khải. Nếu em ở bên anh, cả đời này em cũng không thể tha thứ cho mình. Nửa

https://thuviensach.vn

đời còn lại em sẽ sống trong áy náy, em cũng sẽ không thể có được hạnh phúc trọn vẹn".

"Liên Ngao, anh cũng biết em là một người rất ích kỷ." Cô liếm môi: "Bây giờ nhắc tới chuyện này, tuy có hơi muộn, nhưng em vẫn muốn truyền đạt lời xin lỗi tới bà ngoại anh".

"Lúc đó, em không nên vì tham lam nhất thời mà trêu chọc để giữ anh lại, cuối cùng khiến anh không gặp được bà ngoại lần cuối."

Lúc này nước sôi, Khang Kiều rót vào cốc. Mùi hoa nhài nồng nàn bao trùm cả căn phòng. Pha trà xong, cô quay người hỏi anh có muốn thêm chút đường viên không?

Anh đứng bên rèm trúc, yên lặng nhìn cô rồi quay người. Bóng anh vượt qua rèm trúc, đi vào phòng.

Bám sát theo anh, cô nói: "Hoắc Liên Ngao, anh về đi. Dù anh ở lại đây bao lâu, kết quả cũng chỉ có một. Bây giờ em nghĩ em đã không cần giải thích cho anh nghe vì sao chúng ta không thể ở bên nhau nữa rồi".

Anh đã vượt qua cửa phòng, cô cũng đi theo anh.

"Hoắc Liên Ngao, lúc trước anh từng hứa với em sẽ không động vào cần…"

Những lời còn lại đột ngột nghẹn trong cổ họng. Anh quay lại bóp cổ cô, sau đó dưới sức của anh, cô bị đẩy lùi, cuối cùng bị dồn vào tường.

Cô dùng sức thở hắt ra: "Không động vào cần sa".

Ánh sáng dưới mái hiên soi rõ sự chán ghét nơi đáy mắt Hoắc Liên Ngao. Giọng anh mang theo sự chế giễu nồng đậm: "Em buồn cười thật.

https://thuviensach.vn

Vừa diễn xong hình tượng ích kỷ độc ác, giờ lại sốt sắng muốn trở thành thánh mẫu Maria sao?”.

Cuối cùng anh thả cô ra.

Cúi người xuống, Khang Kiều thở mạnh.

Giọng anh vọng tới từ trên đỉnh đầu:

“Anh đang nghĩ, nếu những lời này em nói ngay lúc ở ngoài biển sẽ tốt hơn chút, nếu nói lúc đó tâm trạng anh bây giờ sẽ không khó chịu như vậy.”

“Trong khoảng thời gian từ bờ biển về tới đây, em đã hoàn toàn khiến anh hiểu được cảm giác tồi tệ khi ‘tốn công vô dụng’.”

Ánh trăng chiếu tới chiếc giếng trời vuông vức. Dựa vào tường, Khang Kiều nhe răng cười. Cậu chủ Liên Ngao lại mắc cái bệnh dùng thành ngữ loạn xị rồi.

“Tốn công vô dụng?” Là “tốn công vô ích mới đúng chứ, đồ ngốc.

Khi mắng ra tiếng “Đồ ngốc”, nước mắt cô cũng tuôn trào.

Vài ngày sau đó, mọi việc vẫn như trước. Cô gái Thái cao ráo vẫn đi theo Khang Kiều. Vị khách ở trên đầu cô vẫn nửa đêm tới mở cửa sổ. Khang Kiều cũng được biết từ chỗ A Bảo rằng Hoắc Liên Ngao không còn qua lại với đám dân Mexico nữa.

Lần thứ hai Khang Kiều nhập viện vì ngất xỉu cũng là lúc cô gặp lại Hoắc Liên Ngao. Cô quay mặt đi không dám nhìn, cũng là không nỡ nhìn.

Hoàng hôn đó, cậu chủ Liên Ngao tính tình tồi tệ đã đập nát tất cả những thứ có thể đập trong phòng bệnh. Xong xuôi anh nói với cô.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt lạnh lùng, ngữ điệu lạnh lùng: “Khang Kiều, đúng như em mong muốn!”.

Kể từ ngày đó, sau tiếng thở dài của bà chủ nhà, vị khách tầng trên cũng dọn đi. Cô gái Thái luôn đi theo Khang Kiều cũng không xuất hiện nữa, cũng không còn…

Không còn ai mở cửa sổ phòng cô.

Rất nhanh, có một cô gái Hàn Quốc xinh xắn ngọt ngào tới làm bạn chung nhà với Khang Kiều.

Tất cả trở về những này đầu khi Khang Kiều tới đảo Bali, yên ắng và bình lặng.

Cuộc sống của cô lại trở về chuỗi quy luật: Học xong lớp điêu khắc thì tới nhà hàng làm việc, làm việc xong thì về chỗ ở, tắm rửa và nghỉ ngơi.

Khoảng thời gian này, Khang Kiều phát hiện mình càng ngày càng lười. Cô thậm chí lười giở lịch. Thời gian dần trôi như không có chút quan hệ gì với cô cả. Cô chỉ biết khi mặt trời mọc trên đỉnh núi, vòng một vòng trên nóc nhà cô rồi chìm xuống biển, và trời sao xuất hiện, thế là hết một ngày.

Khang Kiều nghỉ ngơi vào Chủ Nhật hàng tuần. Mỗi tối Chủ Nhật đối với Khang Kiều luôn là những buổi tối rảnh rang. Khang Kiều từ trong nhà chuyển ra xích đu bên giếng trời. Cô ngồi trên xích đu, vừa nghe nhạc vừa ngắm bờ biển qua bức tường bao lùn tịt, nhìn những con sóng vỗ vào bờ từng đợt từng đợt, nhìn những con người chơi đùa trên mặt biển ban đêm, nhìn họ đùa cợt rồi hôn nhau.

Buổi tối Chủ Nhật này vô cùng yên ắng. Tối nay trên bãi biển có buổi ca nhạc ngoài trời, mọi người đều chạy đi xem biểu diễn.

https://thuviensach.vn

Ánh trăng non mới nhú phản chiếu lên chiếc thùng lớn đựng nước trong giếng. Rất lâu trước kia, Jimbaran thiếu nguồn nước sạch, mỗi người dân sống ở đây đều phải chuẩn bị một thùng lớn để tích nước mưa. Họ dùng nước mưa ấy để giặt quần áo và tưới cây. Rất nhiều năm trôi qua, cho dù bây giờ người dân ở đây đã dùng nước từ khu vực lân cận chuyển tới, nhưng một số người nhung nhớ Jimbaran của quá khứ vẫn giữ những thói quen truyền thống cố chấp này.

Lúc này đây, vầng trăng trông như món quà vặt xa xỉ mà hồi nhỏ Khang Kiều được ăn, cái bánh phình to mỏng dính, vì nó trông giống trăng nên người ta gọi nó là bánh mặt trăng.

Lúc đó, khi Khang Kiều âm thầm nhớ mẹ, bà ngoại thường đứng sau lưng gọi tên cô. Thế là cô biết bà ngoại mang bánh mặt trăng tới. Cho dù cô đã ăn rất chậm, rất chậm nhưng cái đĩa tròn quay đó vẫn không cẩn thận biến thành vầng trăng đêm mùng ba, mùng bốn.

Tiếng chuông di động phá tan đêm tĩnh mịch. Đó là cuộc điện thoại của Chu Tùng An. Cứ khoảng mười ngày, Khang Kiều lại nói chuyện điện thoại với Chu Tùng An một lần. Anh ấy ở châu Úc xa xôi không hay biết gì, Khang Kiều nói gì anh ấy cũng tin. Bây giờ trong mắt đồ đại ngốc đó, Khang Kiều chỉ đang đi du lịch một chuyến sau khi tốt nghiệp. Cô đang ở Bali sống những ngày thảnh thơi, nhàn nhã.

Trong điện thoại, Chu Tùng An lại nói với Khang Kiều gần đây anh ấy đang học triết học của tinh tinh ở vườn bách thú.

Khang Kiều vừa nghe điện thoại vừa nhìn ánh trăng non trên thùng nước. Chu Tùng An nói một lượng lớn thuật ngữ, chúng khiến cô chập chờn muốn ngủ. Gió thổi qua mặt thùng, khiến vầng trăng xao động, sau đó có một cái bóng che khuất vầng trăng.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều khá ghét trăng bị che khuất. Miệng cô nói: “Anh chắn tôi rồi”, tay làm động tác xua đuổi người đó.

Nhưng, người đó vẫn đứng im bất động. Bên tai nghe tiếng Chu Tùng An hỏi: “Khang Kiều, em nói gì vậy? Chắn gì chứ?”. Ánh mắt cô vô thức nhìn lên.

Sau khi nhìn rõ người đứng trước mặt, Khang Kiều đờ đẫn nói: “Tùng An, giờ em có chút việc, em ngắt máy đây”.

Nói xong, di động bị lấy mất. Trong chớp mắt, chiếc di động bay về phía thùng nước, rơi “tõm” một cái. Ánh trăng trong thùng bị vỡ vụn, tan nát.

Trong chớp mắt, tay cô bị giữ chặt. Người đó kéo cô về phòng, bàn tay kia có mấy vết răng căn, đó là dấu răng cô để lại vào một ngày tháng nào đó.

Khi bị kéo đi, ánh mắt cô vẫn nhìn về phía giếng trời, mong có thể tìm được một người. Vậy mà không có một ai. Bây giờ cô hơi sợ anh, không, là rất sợ.

Cuối cùng, cô nhìn lên mặt thùng nước. Nước trong thùng đã lặng đi, vầng trăng lại đung đưa, nhưng đã dần dần cách cô rất xa.

Anh từng nói: “Ai chạm vào chiếc cốc của anh, kẻ đó gặp xui xẻo”.

Vài hôm trước, Khang Kiều biết được một tin. Người Hàn Quốc mở siêu thị ở Jimbaran luôn thể hiện ý tốt với cô đã dừng làm ăn, trở về nước. Không ai biết nguyên nhân gì, một vài người nói, khi rời đi, tinh thần của anh ta rất hoảng loạn.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Năm 2005 - 2006 (15)

Âm thanh đầu đập vào cánh cửa và âm thanh đóng sập cửa lại gần như phát ra đồng thời. Cú đập đầu đó không hề nhẹ. Khang Kiều còn chưa kịp hoàn hồn sau cơn choáng váng, ngữ khí bức người của Hoắc Liên Ngao đã ở ngay trước mắt: "Phút thứ năm, anh nghe thấy em gọi hắn 'Tùng An'. Anh tự nhủ với bản thân không có gì, chỉ dịu dàng hơn một chút mà thôi. Phút thứ chín, anh nghe thấy em nói với hăn: 'Tùng An, chỗ lần trước bị voi giẫm phải đã đỡ hơn chưa?', anh cũng nói với bản thân: Không có gì, chỉ là hỏi thăm bình thường giữa bạn bè với nhau thôi mà, có điều ngữ khí hơi quan tâm một chút thôi. Phút thứ mười bốn, anh nghe thấy em nói với hắn: 'Tùng An, mấy đêm trước em mơ thấy con cá lúc chúng ta ra biển anh đã phóng sinh'. Anh phải kiềm chế không đi tới trước mặt em, hỏi em đã cùng tên ngốc đó đi ra biển lúc nào. Anh tự nhủ với mình, mọi thứ đều đã qua rồi. Phút thứ hai mươi lăm, anh nghe thấy em cười, tiếng cười có vẻ như rất vui. Anh kiềm chế không đi tới trước mặt em, dùng môi chặn miệng em để em không phát ra được tiếng cười nào nữa".

Tỉnh lại, Khang Kiều ra sức bắt lấy bàn tay giữ chặt xương quai xanh của mình: "Hoắc Liên Ngao, vì sao anh lại xuất hiện ở đây?".

Người kia coi như không nghe thấy câu hỏi của cô.

"Phút thứ ba mươi hai, anh nghe thấy em nói với hắn: 'Tùng An, còn nhớ chuyện lần đầu tiên em tới nhà anh không?'" Anh mô phỏng lại tiếng cô, bàn tay giữ vai cô càng dùng sức: "Khang Kiều, em phải hiểu cho tâm trạng của anh khi đứng bên cạnh nghe trọn vẹn ba mươi hai phút em và người đàn ông khác tâm tình".

https://thuviensach.vn

“Em tới nhà hắn, nói đi, em tới nhà hắn đã xảy ra chuyện gì? Hm? Hắn chia sẻ với em mấy tạp chí con gái giấu dưới đáy hòm? Sau khi em xem xong tạp chí có phải đã dùng sự im lặng ám thị thay cho ngôn ngữ, hy vọng một ngày nào đó có thể cùng em ngắm những phong cảnh lãng mạn không?

Thiếu khí khiến đầu óc Khang Kiều không tỉnh táo, cô vô thức phản kích theo bản năng: “Cất ngay mấy suy nghĩ bẩn thỉu của anh đi, Chu Tùng An không phải người như thế”.

“Suy nghĩ bẩn thỉu?” Mặt anh càng dán sát cô hơn: “Khang Kiều, nói cho anh biết, nếu những bức ảnh đó của mẹ không xuất hiện, cuối cùng em có bò lên giường của Chu Tùng An không?”.

“Cút…” Những lời sau đó được Khang Kiều giữ lại.

Hai khuôn mặt gần trong gang tấc, gần tới nỗi chóp mũi họ sắp dính vào nhau. Ở đáy mắt anh, cô nhìn thấy những thứ khiến cô run lập cập, đó là sự tàn nhẫn và khuynh hướng xâm lược của Hoắc Liên Ngao.

Một tháng nào đó, một năm nào đó, ở một góc vườn hoa, cô từng nhìn thấy anh vung gậy bóng chày. Chiếc gậy đập thẳng vào chân một cậu thanh niên lớn tuổi hơn anh. Đó là con một của ty trưởng, cụ thể nguyên nhân vì sao người đó bị đánh thì Khang Kiều không còn nhớ nữa. Hình như nguyên nhân đó rất nhỏ nhặt. Lần đó, khiến Khang Kiều nhớ như in chính là những gì hiện lên trong đáy mắt Hoắc Liên Ngao khiến cô trốn trong góc tối cũng run lên cầm cập.

Đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, Khang Kiều quay mặt đi. Chỉ cần không nhìn vào mắt anh sẽ không sợ như vậy nữa, nhưng dường như vô ích.

“Khang Kiều, em còn chưa trả lời câu hỏi ban nãy của anh.” Anh nói.

Khang Kiều cố gắng để nữ điệu của mình nghe bình thường: “Em và Chu Tùng An trước nay luôn là bạn”.

https://thuviensach.vn

“Vậy em nói đi, bao nhiêu ngày em nói chuyện điện thoại với bạn một lần?”

“Khoảng mười ngày.”

“Mỗi lần nói chuyện khoảng bao lâu?”

“Khoảng nửa tiếng. Thi thoảng… cả đêm.” Tâm trạng run sợ lại lan tỏa.

Cô vừa dứt lời, xương quai xanh như bị đứt rời.

Trên người Khang Kiều có một chút tính cách sợ mạnh hiếp yếu mà Nghê Hải Đường di truyền. Lúc này một chút ấy như bị phóng đại. Lúc đó cậu con trai của ty trưởng bị Hoắc Liên Ngao đánh đã vào viện nằm mấy tháng trời.

Cô bắt đầu giải thích gượng gạo: “Có lúc nói mãi, nói mãi em ngủ quên mất. Sau đó, sáng sớm tỉnh dậy phát hiện anh ấy vẫn đang nói chuyện với em”.

Giọng nói lạnh lùng như xuyên thẳng vào tai cô: “Em cảm động? Anh chỉ nghe thôi đã thấy cảm động rồi, thế nên vì cảm động em luôn giữ thái độ mập mờ với hắn?”.

“Em… Em không có.”

Sau đó chiếc laptop trên giường vọng ra âm báo có mail mới. Màn hình laptop quay về phía này, người gửi mail là Chu Tùng An.

Hoắc Liên Ngao thả cô ra.

Sau khi xem xong đoạn băng Chu Tùng An gửi tới, anh quay đầu nhìn cô. Khang Kiều vô thức bước giật lùi. Cô thầm kêu khổ trong lòng. Ban nãy Chu Tùng An gửi tới một đoạn băng quay lại phòng ký túc xá của anh

https://thuviensach.vn

ấy, từ ảnh cô gái mắt to để trên bàn của anh ấy tới những lời nói của bạn cùng phòng tỏ ý như cô là bạn gái của anh ấy vậy.

Hoắc Liên Ngao tiến gần về phía cô, nói rành mạch: “Khang Kiều, anh hỏi em. Nếu người xuất hiện trước mặt em là Chu Tùng An, em có còn nghĩ đủ mọi cách để đuổi hắn đi không?”.

Thời gian đó, không gian trông có vẻ kín đáo đó và biểu hiện dồn ép của Hoắc Liên Ngao đều khiến Khang Kiều muốn chạy trốn.

Rõ ràng tối nay rất yên bình, vì sao người này lại xuất hiện ở đây, vì sao anh còn xuất hiện…

Khi Hoắc Liên Ngao giơ tay về phía Khang Kiều, cô quay người. Trong lúc đó, tay anh đã giật được chiếc áo khoác bên ngoài áo ngủ của cô. Nó rất mỏng, sau vài cái giật là rơi xuống sàn. Cùng với đó, chiếc áo ngủ kiểu váy ba lỗ, mảng trắng muốt trước cổ xuất hiện. Cô cuống quýt giơ tay lên che ngực, miệng gọi “Liên Ngao”.

“Liên Ngao, anh đã nói sẽ không làm chuyện em ghét. Liên Ngao, anh đã nói sẽ không làm chuyện khiến em đau lòng mà. Liên Ngao…”

Khang Kiều muốn ép cho nước mắt chảy ra, chưa biết chừng bây giờ nước mắt sẽ có tác dụng. Nhưng những gì viết lồ lộ trên khuôn mặt anh khiến đôi mắt cô khô cong. Trong hoảng loạn, cô bắt đầu chạy lung tung khắp phòng. Cuối cùng cô tìm được cánh cửa sổ. Cô nghĩ cô có thể trốn ra từ đây. Tay vừa chạm vào cửa thì người cô bỗng nhẹ bẫng.

Cơ thể nặng nề được ném lên giường. Khang Kiều vô thức muốn tìm bất kỳ thứ gì ở đầu giường. Tay cô vừa chạm được vào bức tượng thủy tinh thì cơ thể đã bị kéo tuột xuống. Ngón tay cô chỉ kịp lướt qua bức tượng, chân thẳng tắp men theo mép giường. Anh đứng trước mép giường, nhìn cô từ trên xuống. Cô lắc đầu với anh: “Liên Ngao, đừng!”.

https://thuviensach.vn

Anh tách chân cô ra, sau đó cô nghe thấy tiếng kéo khóa.

Rất nhiều người nói: “Khang Kiều cô quá gầy”, nhưng Khang Kiều lại không cảm thấy mình gầy đến thế. Nhưng giây phút đó, khi Hoắc Liên Ngao dùng hai tay giữ chặt chân cô, dễ dàng khiến cơ thể cô đong đưa trên không trung, Khang Kiều mới thấy là mình gầy thật, gầy như một con cá bị tóm lấy đuôi, nhẹ bẫng không trọng lượng. Cô nằm còn anh đứng. Cô nhìn thấy anh vén vạt váy của mình lên. Khi anh tiến vào, nước mắt cô trào ra. Cô nghiêng mặt cho nước mắt thấm xuống ga giường. Ngọn đèn ngủ màu vàng cam. Ban đầu cô còn tìm được điểm sáng của nó, dần dần, cùng nhịp tiết tấu nhanh của anh, ánh sáng ấy trở thành cái đuôi của sao băng, chuyển động qua lại. Cùng với hơi thở trầm khàn của anh, cõi lòng Khang Kiều hoàn toàn tuyệt vọng.

Ký ức tốt đẹp cuối cùng cũng không còn nữa, dường như một chút cũng không sót lại.

Cô vẫn duy trí tư thế lúc trước, hai chân thẳng tắp. Nước mắt và mồ hôi thấm qua tóc cô, mái tóc ướt rượt dính lên mặt và cổ cô.

Nhắm mắt lại, Khang Kiều từ chối nhìn thế giới này. Trong bóng tối mênh mong, cô nghe thấy bước chân anh đi tới trước mặt mình. Anh dừng lại trước mặt cô một lúc lâu, lâu tới nỗi cô sắp ngủ gật rồi, lâu tới nỗi cô sắp quên có một người đứng trước giường mình như thế. Trong mơ hồ, có tiếng bước chân xa dần, đóng cửa lại, trong mơ hồ lại có tiếng nước chảy.

Cô quá mệt, cô nghĩ bây giờ cô cần nghỉ ngơi, tư duy tới gần một góc tối tăm hơn nữa.

Giấc ngủ đó Khang Kiều nghĩ là rất lâu nhưng nhìn đồng hồ thì chỉ có mười mấy phút. Mười giờ, cô gái Hàn Quốc chắc là sắp về rồi, cô phải thu dọn lại căn phòng hỗn loạn.

https://thuviensach.vn

Thu dọn xong phòng ốc, Khang Kiều mở cửa sổ ra là nhìn thấy thùng nước lớn bên giếng trời. Lúc trước nước cũng chỉ được 90%, lúc này đã đầy tràn. Khang Kiều tập trung tinh thần nghĩ xem vì sao nước lại tràn ra, rõ ràng tối qua không mưa mà.

Mở cửa phòng, cô đi từng bước, từng bước về phía thùng nước. Ánh đèn ngoài vườn thay thế cho ánh trăng. Đứng bên thùng nước, cơ thể cô hơi nghiêng về phía trước. Mặt nước phản chiếu toàn bộ gương mặt mơ hồ của cô, nhìn xuống nữa…

Sau khi nhìn kỹ, Khang Kiều sợ hãi, tới mức cô vừa kêu gào vừa bật khóc. Cô hất nước ra nắm chặt lấy vạt áo của người dưới đáy, dùng sức kéo lên…

Nhưng sức cô quá yếu, người đó không hề dịch chuyển. Cô lại dùng sức…

Vẫn vô ích, người cuộn tròn dưới đáy giống như Tiểu Phàn được cô ôm vào lòng vậy.

Mẹ không còn, Tiểu Phàn cũng không còn, bây giờ, Hoắc Liên Ngao trở thành người duy nhất.

Cô nắm chặt vạt áo của anh, nước mắt lan tràn, rưng rức nói: “Hoắc Liên Ngao, anh đừng dọa em, đừng dọa em!”.

Một giây sau, bàn tay kéo cổ áo anh được nắm chặt.

Cái ôm đó đến rất đột ngột, cái ôm mang theo hơi thở dốc sau một thời gian dài nín nhịn. Anh ôm cô và nói: “Anh không hối hận những chuyện đã làm với em. Nếu để em từ từ quên anh đi, anh thà để em hận anh năm này qua năm khác, sau đó mang theo oán hận rời xa thế giới này”.

“Họ nói với anh rằng, hận duy trì lâu hơn yêu, và khó tan biến.”

https://thuviensach.vn

Cô quỳ xuống bên ngoài thùng nước, chịu đựng cái ôm đó, hai tay buông thõng bên eo, cằm gác lên vai anh, ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía chân trời.

Sau đó nói: “Liên Ngao, em đói rồi”.

Lúc này Khang Kiều mới nhớ ra tối nay hình như cô quên ăn cơm. Cô cũng không biết buổi trưa mình có ăn không nữa. Có lúc Khang Kiều rất hay quên ăn cơm, vì bụng đói liên tục nên cô không nhớ ra được.

Bây giờ Khang Kiều cảm thấy đói, rất đói, đây là lần đầu tiên cô có cảm giác thèm ăn từ khi tới đảo Bali.

Cảm giác này ùn ùn kéo tới vào một đêm kỳ lạ.

Người ôm cô dường như chưa hiểu rõ lời cô. Thế là Khang Kiều đành lặp lại một lần. Lần này ngữ khí của cô có chút nũng nịu: “Liên Ngao, em đói chết đi được”.

Cô vừa dứt lời thì cái bụng cũng sôi lên rất hợp cảnh: Ọc…

Dưới sự kiên trì của Khang Kiều, Hoắc Liên Ngao đã thay bộ quần áo lần trước giặt ở đây. Cô còn giữ nó cẩn thận, hai ba ngày lại lôi ra xem có hỏng không, hai ba ngày lại kiểm tra xem còn mùi cỏ thơm không.

Thay quần áo xong là giải quyết tới cái bụng. Ra khỏi bức tường thấp, người nắm tay cô chốc chốc lại quay đầu nhìn cô. Cô nói với anh: “Liên Ngao, em không giận”.

Anh dừng bước.

Trong cơn gió biển đang thổi tới, cô dịu dàng nhìn anh, đung đưa cái tay của anh, ngữ khí không vui cho lắm: “Liên Ngao, em đói sắp không nói nổi rồi”.

https://thuviensach.vn

Siêu thị đó nối liền với một loạt nhà hàng đặc sắc. Tiệm mỳ đối diện siêu thị đã có tuổi đời gần bằng họ khiến Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao đồng thời lựa chọn dừng bước.

Nhìn những đôi tình nhân qua lớp kính sạch sẽ, bát mỳ cay khiến khuôn mặt anh và cô đỏ bừng. Bốn chiếc chân dưới gầm bàn anh đá em, em đá anh. Rõ ràng cô gái xuất chân không nhanh bằng chàng trai, sau đó cô gái quay sang lườm chàng trai, thế là chàng trai chỉ còn nước bị đá.

Họ nhìn thấy đôi tình nhân ấy rời khỏi siêu thị, nhìn thấy hai người ấy đi về phía mình. Án mắt cô gái bị hấp dẫn bởi anh chàng đẹp trai trước siêu thị. Anh người yêu kéo một cái, ép cô gái dựa đầu vào cánh tay mình. Cô gái ngoan ngoãn làm theo, họ đi lướt qua Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao.

Cho tới khi bóng hai người ấy khuất giữa biển người, anh và cô đều không hẹn mà gặp hoàn hồn trở lại. Cô nói với anh: “Liên Ngao, em cũng muốn ăn mỳ”.

Anh nắm tay cô đi vào siêu thị, vừa đi cô vừa hỏi anh: “Liên Ngao, nếu có một ngày ánh mắt em bị hấp dẫn bởi anh chàng nào đẹp hơn anh thì phải làm sao?”.

Cậu chủ Liên Ngao lạnh lùng đáp lại: “E là hơi khó tìm ra người đẹp hơn anh đấy”.

Đúng là tự mãn.

Sau khi vào trong siêu thị, Hoắc Liên Ngao để Khang Kiều ngồi đúng chỗ của đôi trước.

Ngồi xuống đó, Khang Kiều nhìn Hoắc Liên Ngao đang lựa mỳ cho cô rất kỹ, rất tỉ mỉ, nhìn anh cầm cả một chồng mỳ đi tới quầy thu ngân, rồi lại nhìn anh thanh toán xong quay về chỗ cô, ngồi xuống bên cạnh cô.

https://thuviensach.vn

Lớp kính thủy tinh soi bóng họ ngồi kế bên nhau. Anh đang bỏ gia vị vào bát mỳ của cô, có điều động tác hơi vụng về. Nước tương dính vào tay khiến anh nhíu mày không thôi.

Cuối cùng, cậu chủ Liên Ngao cũng hoàn thành công trình vĩ đại: Nêm mỳ, sau đó anh đi ra khu lấy nước nóng.

Lần này Khang Kiều không nhìn theo anh nữa. Cô chống tay lên mặt bàn, đỡ lấy cằm. Khang Kiều thất thần nhìn tấm biển quảng cáo cảnh đẹp trước cửa siêu thị. Vực Uluwatu nằm giữa trời và biển, cao thật. Khang Kiều nghĩ cô không có dũng khí nhảy từ đó xuống đâu.

Trong lúc đó, có người huých vai cô.

Mỳ được rồi này.

Cũng chỉ trong vòng vài phút, bát mỳ được Khang Kiều ăn sạch sẽ. Ngược lại, Hoắc Liên Ngao chỉ ăn khoảng một phần ba, hơn nữa còn coi mỳ gói như cơm Tây, động tác tao nhã. Tướng ăn của anh cũng khiến vài cô gái quây lại nhìn.

Ăn mỳ xong, họ không đi ngay mà ngồi đó chống cằm nhìn ra con đường ngoài siêu thị.

Buổi nhạc trên bãi cát đã kết thúc. Người xem ca nhạc lần lượt đi ngang qua con đường này. Đêm đã khuya lắm rồi.

Rất lâu sau, anh quay sang nhìn cô, cất giọng khô khốc: “Thật sự không giận anh, không hận anh?”.

Khang Kiều cũng quay sang nhìn Hoắc Liên Ngao, gật đầu.

Cô ngắm anh. Hoắc Liên Ngao đẹp lắm, anh kết hợp đủ các loại gen trội của mẹ và bố, nhìn mãi vẫn cảm thấy không đủ. Cô đưa tay vuốt nhẹ lên

https://thuviensach.vn

đuôi mày dài của anh, miệng lẩm bẩm: “Em không nỡ giận anh, cũng không nỡ hận anh”.

“Liên Ngao, mấy người đó nói sai rồi. Phải nói ngược lại mới đúng, tình yêu dài lâu hơn thù hận, tình yêu khó tàn hơn thù hận.”

Cô nhìn anh.

“Liên Ngao, muốn hôn em, ôm em, vuốt ve em không?”

Anh gật đầu.

“Liên Ngao, em cũng muốn.”

Khóe môi anh cong lên.

“Lại ra điều kiện với anh hả? Nói đi, muốn anh làm gì cho em?”

Muốn anh làm cái đó cho cô đấy. Nhưng chính anh nói nên cô cũng không khách khí nữa. Cô nghiêng người, môi sát lại tai anh từng chút một, dịu dàng gọi: “Liên Ngao”.

Dịu dàng, thì thầm nói cho anh chuyện cô muốn anh làm vì cô.

Khang Kiều nghĩ, khi nghe rõ, cậu chủ Liên Ngao liệu có đẩy cô ra không, sau đó dùng ngón tay chỉ vào mặt cô: Khang Kiều em điên rồi!

Từ khi suy nghĩ ấy lướt qua đầu, Khang Kiều cũng cảm thấy mình điên rồi.

Khi Hoắc Liên Ngao dịu dàng hỏi cô, khóe miệng cũng rướn lên đã kích động cô có dũng khí được nước lấn tới.

Cô bò bên tai anh thủ thỉ.

https://thuviensach.vn

Nói xong, Khang Kiều chờ đợi, nhưng mãi vẫn không thấy anh đẩy cô ra. Thế là, sợ anh chưa nghe rõ, cô nói lại lần nữa, lần này cao giọng hơn.

Nói được một nửa, anh khẽ lên tiếng: "Đầu gỗ, anh đã nghe đủ rõ rồi".

Đủ rõ rồi hả? Cô dè dặt dừng lại. Ngừng một lát, Khang Kiều cảm thấy mình phải nhấn mạnh quân bài của mình, để thuyết phục anh cô đã hy sinh chính mình.

"Liên Ngao, đừng lo, tới lúc đó có em ở bên anh." Khang Kiều nghĩ, có lẽ cô có thể thêm một chút kỹ xảo trong câu từ: "Em hứa, sau khi tới một thế giới khác, em sẽ nghe anh hết, ngoan ngoãn như thú cưng vậy. Em hứa không chọc giận anh, càng không ra điều kiện với anh. Em hứa sẽ luôn trang điểm thật xinh đẹp, ngày nào cũng ở yên trong nhà để anh nuôi em".

Như vậy chắc là được rồi nhỉ? Nói xong, Khang Kiều trở về chỗ của mình, không dám nhìn anh mà chỉ nhìn ngón tay. Bắt đầu giải thích hành động của mình.

Cô ấp úng: "Liên Ngao… Em rất hận bố anh, nhưng em trù ẻo mãi mà vẫn không có ích gì, ngày nào bố anh cũng sống rất thoải mái. Không, là còn sống tốt hơn nữa. Ở đây có rất nhiều người quen ông ta, họ đều nói bố anh là người tốt. Rất nhiều người sùng bái ông ta. Điều khiến em cảm thấy khó chịu hơn là mỗi lần xuất hiện ở nơi công cộng, ông ta lại rất khí khái".

"Em cực kỳ giận, nhưng em không có khả năng. Năm 19 tuổi em còn có sức muốn đâm ông ta một dao. Nhưng bây giờ hình như em càng ngày nhát gan rồi. Em cảm thấy tới lúc đó cầm dao tay em nhất định sẽ run bần bật, sẽ cầm không vững. Em cũng sợ lỡ như giết bố anh thật, ngược lại anh sẽ hận em. Em không muốn anh hận em chút nào, em…"

"Thế nên…" Anh tiếp lời cô: "Em muốn chuyện đôi nam nữ tự sát ở đảo Bali trở thành scandal trong giới thượng lưu. Người thừa kế của một thương nhân nào đó và con gái của tình nhân ông ta cùng chết trong một

https://thuviensach.vn

khách sạn nào đó, như vậy em có thể khiến bố anh bị mặc bệnh tim thật. Không những thế ông ấy còn lưu lạc tới mức trở thành trò cười của cả giới thượng lưu".

Khang Kiều im lặng. Rõ ràng có người đi qua đi lại siêu thị, nhưng giây phút này, xung quanh lại yên ắng vô cùng, khiến cô gần như không thở được.

Cảm giác tĩnh mịch ấy khiến Khang Kiều cảm thấy tuyệt vọng.

Cô ngây người nhìn Hoắc Liên Ngao, nói: "Liên Ngao, nếu người khác làm chuyện đó với em, em nghĩ có lẽ em không tuyệt vọng vậy đâu, nhưng người đó lại là anh".

"Người em yêu đã tự tay phá nát cả lý tưởng cuối cùng khiến em muốn sống trên thế giới này." Nước mắt cô tuôn không ngừng, "Bố anh có lỗi với mẹ em, có lỗi với Tiểu Phàn, mà anh cũng chẳng tốt đẹp gì".

"Anh từng nói anh sẽ không để ai ức hiếp em, nhưng chính anh lại ức hiếp em."

"Đừng khóc, đầu gỗ, đừng khóc." Anh cuống quýt lau nước mắt cho cô.

Cuối cùng, khuôn mặt cô đã sạch sẽ.

Anh hỏi cô: "Đầu gỗ, nếu làm vậy em sẽ vui chứ?".

Cô gật đầu.

Anh làm mặt khó xử: "Được, anh nghe em".

Khang Kiều có phần hoài nghi mình vừa nghe nhầm. Cô ngốc nghếch nhìn anh, cho tới khi anh búng tay lên trán cô, cô mới bừng tỉnh.

Cô lẩm bẩm: "Liên Ngao…".

https://thuviensach.vn

Thu lại những biểu cảm khó xử, anh nghiêm túc: “Khang Kiều, trước nay luôn là em ra điều kiện với anh, anh cũng phải ra điều kiện với em một lần”.

“Gì vậy?”

“Có cảm thấy ngưỡng mộ đôi trai gái ăn mỳ trong này ban nãy không?”

“Ngưỡng mộ.” Cô gật đầu chắc nịch.

Đầu chỉ là ngưỡng mộ mà là ngưỡng mộ muốn chết. Cô cũng muốn đá chân Hoắc Liên Ngao, cô cũng muốn trừng mắt với anh. Cô càng đặc biệt muốn khi cô nhìn một chàng trai khác, anh sẽ ép cô dựa đầu vào tay anh, cảnh cáo cô không được nhìn nữa.

“Vậy được, bắt đầu từ 12 giờ đêm, trong ba ngày tới, chúng ta sẽ giống như họ, em chấp nhận điều kiện này không?”

Cô gật đầu lia lịa.

Anh nắm tay cô đi ra khỏi siêu thị, sau đó dừng lại trên tấm biển quảng cáo Uluwatu, nói tiếp: “Anh đoán, em chọn sẵn cả chỗ rồi, đúng không?”.

“Không.” Khang Kiều ngụy biện.

Anh kéo cô ra khỏi chỗ biển quảng cáo: “Đừng có giả vờ”.

Khang Kiều cũng cảm thấy mình không giả vờ được nữa. Thế là cô hôn bừa bãi lên mặt anh ngay giữa phố. Hôn xong, cô ra điều kiện: Cô biết hang Tình Nhân có một khách sạn bốn mùa. Căn phòng đẹp nhất ở đó có một ban công màu trắng, kéo cửa ban công ra là sẽ nhìn thấy bãi biển trắng xóa nối liền với đại dương xanh thẳm.

Tới lúc đó, cô sẽ nắm tay anh, coi cảnh biển thành cảnh tượng đẹp nhất, cuối cùng lưu lại trong đầu cô. Khang Kiều lớn lên trong một làng chài, cô

https://thuviensach.vn

và biển luôn có mối tình sâu đậm.

Cuối cùng, Khang Kiều nói: “Anh trả tiền phòng đó”.

Khang Kiều rời khỏi nhà họ Hoắc chỉ mang theo tiền quà vặt mà Nghê Hải Đường cho cô từ bé tới lớn. Số tiền đó không nhiều lắm, tới Bali được vài ngày đã hết sạch.

“Được!”

Tiền khách sạn ở Bali không hề rẻ, huống hồ lại là một căn phòng quay mặt ra biển. Rõ ràng Hoắc Liên Ngao không để tâm tới số tiền ấy. Anh chàng ăn mỳ ban nãy trong quán vừa nhìn là biết không có mấy đồng, Hoắc Liên Ngao đã nói sẽ sống những ngày như họ.

Trong lúc Khang Kiều còn đang băn khoăn chuyện này, Hoắc Liên Ngao đã đi tới một nơi khá xa. Tên khốn này, không đợi cô à. Cô đuổi theo.

“Hoắc Liên Ngao!”

“Gì vậy?”

“Đưa ví của anh cho em.”

Khang Kiều tìm đủ các loại thẻ trong ví anh ra, sau đó ném hết vào thùng rác. Ném xong, cô đứng trước mặt anh.

“Trong ba ngày tiếp theo anh phải dùng khả năng của anh kiếm được khoản tiền phòng.”

“Được!”

Người trả lời thoải mái đó khiến Khang Kiều cảm thấy không yên tâm. Cô nhắc nhở anh: “Hoắc Liên Ngao, ở đây kiếm tiền ít thì được, kiếm tiền nhiều không dễ đâu”.

https://thuviensach.vn

“Anh bảo đảm sẽ kiếm được tiền thuê căn phòng nhìn ra biển mà không gian lận.”

Lúc ấy Khang Kiều mới hài lòng nhét tay mình vào tay anh.

Họ nắm tay nhau, tiếp tục đi về phía trước.

“Đầu gỗ.”

“Ừm.”

“Anh chưa bao giờ rời đi.”

“Em đoán ra rồi.”

Đi thêm vài bước nữa.

“Đầu gỗ.”

“Ừm.”

“Cô gái Hàn Quốc đó là anh bảo chuyển vào làm bạn với em đấy.”

Khang Kiều dừng lại, khuôn mặt cô ta khiến cô nhíu mày.

“Giận hả?”

“Ừm.”

“Anh chỉ lo cho an toàn của em thôi. Để em ở đó anh không yên tâm. Em kể chuyện cô gái Nhật bị lôi tuột vào rừng làm anh sợ.”

“Em không giận chuyện ấy.”

“Thế có chuyện gì chọc em?”

https://thuviensach.vn

“Cô gái ấy đẹp hơn em.” Khang Kiều hậm hực nói.

Vừa nói xong, cả người cô bị kéo về phía trước.

Hoắc Liên Ngao nói bằng giọng không vui: “Đẹp hay không anh không biết, anh chỉ biết cô ấy là quán quân Taekwondo”.

Đi mãi đi mãi, Khang Kiều bước chậm dần, vừa cười ngốc vừa nhìn ngắm gáy của Hoắc Liên Ngao. Càng nhìn càng thấy đẹp, đẹp tới nỗi lòng cô trôi bồng bềnh, miệng cũng rướn lên.

Cô gọi một tiếng: “Liên Ngao!”.

“Ừm.”

“Liên Ngao.”

“Ừm.”

Sau lần thứ ba, người kia cuối cùng cũng hết kiên nhẫn.

“Rốt cuộc em muốn nói gì với anh?”

Nói gì nhỉ? Lẽ nào lại bảo gáy anh đẹp quá.

Anh dừng lại, rõ ràng đang đợi đáp án của cô.

Thế là cô giả vờ hỏi: “Tiếp theo, chúng ta sẽ đi đâu?”.

“Trở về khách sạn lấy hành lý của anh, rồi chuyển nhà.”

“Chuyển nhà? Chuyển đi đâu?”

“Chuyện tới chỗ em, sau đó cùng ăn, cùng ngủ.”

Đồng hồ quảng trường hiện thị đã 12 giờ đêm, ngày mới sắp tới.

https://thuviensach.vn

Trong ngày mới ấy, cô sẽ cùng anh ăn cơm, cùng anh ngủ, còn cùng anh kiếm khoản tiền phòng của căn phòng vô địch nhìn được ra biển nữa…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Năm 2005 - 2006 (16)

Còn khoảng mười lăm phút nữa tiếng chuông báo 12 giờ đêm sẽ điểm. Khang Kiều ngồi trong đại sảnh khách sạn, nhìn Hoắc Liên Ngao qua khe của những đồ trang trí.

Quản lý khách sạn cùng anh đi từ trong thang máy ra. Phục vụ giao hành lý cho anh. Anh đang làm động tác móc ví ra, nửa chừng mới chợt nhớ trong ví không còn một đồng nào, thế là anh thò tay vào trong túi áo.

Từ góc độ này, Khang Kiều nhìn rất rõ, ánh mắt người phục vụ có mấy lần liếc vào trong chiếc túi của anh, mãi không thấy Hoắc Liên Ngao móc ví ra mới từ bỏ, nói câu: “Hoan nghênh quý khách lần sau quay lại”.

Tiếp theo đó, Hoắc Liên Ngao ôm hai người luôn đi theo anh. Có lẽ Hoắc Liên Ngao chưa bao giờ làm hành động ấy. Cái ôm bất ngờ khiến hai người da đen có chút ngạc nhiên, bối rối.

Lúc này Khang Kiều hiểu, ý nghĩa của cái ôm ấy là gì.

Hai người da đen rời khỏi khách sạn, Hoắc Liên Ngao nhìn về phía Khang Kiều. Đứng dậy khỏi sô pha, cô từ từ đi về anh, tới trước mặt anh, ngoan ngoãn đưa tay cho anh.

Anh và cô nắm tay nhau đứng trên quảng trường. Họ đang chờ đợi tiếng chuông báo 12 giờ đêm trên quảng trường. Người đi qua đi lại nhưng chẳng có ai đoái hoài tới chiếc đồng hồ đã cũ tới mức dường như không chạy nữa ấy. Đêm nay với những người dân trên quảng trường chỉ là một đêm hết sức bình thường.

https://thuviensach.vn

Nhưng đối với Hoắc Liên Ngao và Khang Kiều mà nói lại là một thời khắc đặc biệt.

Tiếng chuông vang lên, gõ những tiếng nặng nề, già cỗi.

Không hẹn mà gặp, cả cô và anh đều chọn im lặng đón khoảnh khắc đặc biệt ấy. Cùng với tiếng chuông ấy vang lên…

72 tiếng sau, thế giới này sẽ không còn liên quan gì tới họ nữa.

Dần dần, trong ánh mắt họ có chút tia sáng nhạt nhòa, long lanh như nước mắt.

Anh giơ tay, chạm lên hốc mắt cô. Anh cười với cô: “Chuyện đó không có gì to tát cả”.

Cô quay sang, cố gắng tìm ra chút hoang mang hay cố giả vờ trấn tĩnh từ ánh mắt thiếu niên mười tám tuổi.

Anh khẽ cười với cô, nụ cười nơi bờ môi lan ra cả đáy mắt.

Anh khoác vai cô, họ cùng rời khỏi quảng trường.

“Năm sáu tuổi, bố đưa anh tới Hoàng cung. Nhân lúc không ai để ý, anh đã nhổ một ngụm nước bọt vào cốc cà phê của Sudan. Lúc uống cà phê, Sudan cứ hỏi anh cười cái gì? Anh nói với ông ấy, được cùng Sudan ngồi chung một bàn uống café khiến anh cảm thấy hạnh phúc.”

“Năm tám tuổi, trong Lễ Tạ ơn, anh đã bỏ nội tạng động vật đã nướng chín vào bữa thịt gà quay của giáo chủ. Vị này lần nào cũng tự xưng là Thượng đế nói với người đàn ông cùng ở đó rằng đó là bữa đại tiệc Lễ Tạ ơn mỹ vị nhất mà ông ta từng ăn. Năm mười tuổi, một buổi chiều mùa đông, anh len lút mở cửa phòng vị giáo viên mà anh ghét nhất. Hồi nhỏ, nơi vị giáo viên đó sống không có phòng tắm, thế nên ông ấy có thói quen đặt

https://thuviensach.vn

một chậu nước tiểu trong phòng. Anh đã bỏ cái răng giả của ông ấy vào đó. Dĩ nhiên, khi ông ấy tỉnh lại, anh đã trả nó về chỗ cũ."

"Năm mười ba tuổi, anh và bà ngoại đến Viện bảo tàng Louvre, anh đã bỏ một cái huy hiệu vào trong găng bảo vệ tay của mình. Chiếc huy hiệu khiến Viện bảo tàng phải đóng cửa nửa tiếng. Những người kiểm tra nghi ngờ tất cả, duy trì có anh là không, trong mắt họ, anh là cháu của khách, mà cậu bé ấy tay còn đang bị thương."

"Năm mười lăm tuổi, phu nhân của thống đốc New York tới trường bọn anh diễn thuyết. Anh đã nhuộm đuôi con chó cưng của bà ấy thành màu vàng kim."

"Năm mười tám tuổi, Hoắc Liên Ngao và Khang Kiều ngồi đường hầm thời gian tới một nơi khác. Thế giới này đối với anh ấy hơi nhạt nhẽo, nhưng cô gái tên Khang Kiều lại quá đáng yêu."

Anh nắm chặt tay cô, nhìn về phía trước.

"Đối với anh mà nói, chuyện này cũng chỉ vậy mà thôi."

Phải, chuyện này đối với cô mà nói, cũng chỉ vậy mà thôi.

Taxi đưa họ từ quảng trường tới căn nhà có tường bao lùn tịt, có chiếc giếng trời vuông vức. Nơi này còn giữ kem đánh răng, bàn chải và dép lê của họ.

Nơi này có chiếc sô pha họ cùng năm, cung cấp cho họ bàn ăn và giường ngủ.

Đẩy cánh cửa thấp bé ra, xung quanh im phăng phắc, lúc này rất nhiều người đã chìm vào mộng đẹp rồi.

https://thuviensach.vn

Ánh đèn âm u trong vườn soi chiếu bóng họ. Tối nay, Khang Kiều mới phát hiện thì ra vườn này trồng rất nhiều hoa và cỏ đẹp.

Cô giơ tay đóng cửa lại, cánh cửa vang lên tiếng "cọt kẹt".

Cô gái Hàn Quốc đã dọn đi, bây giờ căn nhà này thuộc về anh và cô, suy nghĩ này khiến Khang Kiều nhe răng cười.

1 giờ 40 phút sáng, anh nhìn ra ngoài chiếc màn rủ, nhìn cô ở bên ngoài chiếc màn.

Giây phút này, cuối cùng anh cũng tới được lãnh địa của cô như ý nguyện, đặt quần áo mình vào tủ quần áo của cô như ý nguyện, đút tay vào túi áo cô khi cô rót nước cho anh như ý nguyện, chia sẻ cùng cô một nửa chiếc giường như ý nguyện.

Cô vừa gội đầu, bây giờ cô đang sấy tóc. Sấy xong cô lại đi rót nước, ừm, đây đã là lần rót nước thứ hai rồi.

Hoắc Liên Ngao rất tò mò cô còn lề mề bao lâu nữa. Nửa tiếng trước, anh nói với cô: "Có cảm thấy tối nay như đêm tân hôn của chúng ta không?", thế là cô bắt đầu khởi động chế độ lề mề.

Cuối cùng, cô tới bên ngoài màn. Anh nhắm mắt lại, thấy cô loạt soạt tới bên cạnh mình, dè dặt nép bên anh, sau đó lại dè dặt dán chặt cơ thể mình vào cơ thể anh. Nhắm mắt lại là có thể cảm giác được khung xương bé nhỏ ấy ở ngay bên cạnh, chân nhỏ, eo nhỏ, mặt nhỏ, mũi cũng nhỏ, nhưng có một nơi không hề nhỏ. Bây giờ nơi ấy chắn biết là vô tình hay cố ý cứ chèn ép anh.

Thật muốn chết, cứ tiếp tục như vậy không được.

Anh nhắm mắt lại, nói bằng ngữ khí mỏi mệt: "Ngủ đi".

https://thuviensach.vn

“Bây giờ anh rất buồn ngủ à?” Cô hỏi.

Không, không không, anh không buồn ngủ chút nào. Bây giờ tràn ngập trong đầu anh là dáng vẻ cô qua lớp màn mỏng, cổ áo ngủ kéo xuống thấp, kiểu tóc thả ra đúng như anh thích.

Ừm, tóc cô đã dài hơn bao giờ hết. Mỗi lần quan hệ, cô đều rất hay ra mồ hôi, mái tóc ướt đẫm mồ hôi dính vào da thịt cô, càng tôn lên vẻ trắng trẻo của nó, như vỏ quả trứng gà vừa sôi vậy. Thế nhưng môi cô lại rất hồng. Cô có một tật xấu, ban đầu rất thích cắn môi. Anh không thích cô làm vậy, anh thích nghe những âm thanh bật ra từ cô. Anh thích nhất là khi đó cô thốt lên: Liên Ngao…

“Liên Ngao!”

Gặp ma rồi, mẹ ơi, chết thật.

“Liên Ngao, giờ anh buồn ngủ lắm à?” Cô thì thầm.

Chị ơi, chị gái của tôi ơi, lúc này em lại ngay bên cạnh anh! Hơn nữa cơ thể em dính chặt vào anh như vậy, sao anh có thể buồn ngủ được? Thở hắt ra một hơi, anh dùng toàn bộ âm mũi để “ừm”.

Làm như không nghe thấy âm thanh ấy, ngón tay cô vòng qua cổ áo anh. Cô đang nói, Hoắc Liên Ngao thì liều mạng tìm kiếm trong đầu, có một câu thành ngữ có thể hình dung chính xác dáng vẻ cô lúc này.

Rốt cuộc là câu gì nhỉ? Câu ấy sắp bật ra khỏi đầu anh tới nơi thì lại bị câu “Hm?” của cô làm cho bay biến.

Anh lại hít sâu…

Nhớ ra rồi, nhớ ra rồi, thành ngữ ấy là: Hơi thở như lan*

*Ý chỉ hơi thở của người con gái nhẹ nhàng và thơm như hoa lan.

https://thuviensach.vn

Cô nói: “Chẳng phải anh bảo đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta sao?”.

Sao có thể? Làm sao có thể kháng cự lại sự hấp dẫn này? Một giây sau, anh lật người đè cô xuống. Người ở dưới bé nhỏ, rõ ràng lớn hơn anh ba tuổi mà luôn khiến cho người ta có cảm giác chỉ cần bất cẩn chút xíu sẽ đè chết cô. Một nơi khác của cô cũng hẹp hòi lắm, tới mức mỗi lần tiến vào anh luôn thấp thỏm bất an. Có được không nhỉ? Cô chịu nổi không? Anh động đậy liệu cô có đau lắm không? Có đau đến chảy nước mắt không?

Nhưng sự thực là suy nghĩ của anh hơi nhiều và thừa thãi, cô luôn thể hiện cho anh một khả năng bao bọc kinh người.

Lúc này đây, khuôn mặt cô trắng nhợt, khiến anh nhớ lại chuyện vài tiếng trước ở đây.

Anh đã làm chuyện không hay với cô. Anh cũng biết lúc đó mình thô lỗ cỡ nào, thậm chí còn coi như không thấy nước mắt và sự hoảng sợ tột độ của cô. Tựa như đọc được lòng anh, cô nói: “Liên Ngao, đã qua hết rồi”. Trong lúc ấy, ngón tay cô chạm bên ngoài thứ cứng cỏi của anh. Chết thật! Anh thở ra, rồi thò tay vào trong vạt váy ngủ của cô. Khi chạm vào, anh cảm nhận được người cô rụt lại. Cô gái bé nhỏ chắc là sợ anh? Không lâu trước đó anh đã làm chuyện tồi tệ. Anh rút tay ra, hôn lên trán cô: “Dùng tay thôi nhé?”. Tối nay, cô dùng tay khiến anh thỏa mãn, may mắn là anh chỉ khiến tay cô bẩn một chút, nhưng…

Ngày hôm nay trời còn chưa sáng tỏ, Khang Kiều đã cảm thấy mình như một tên trộm, bắt nguồn từ việc xấu hổ cô làm ban sáng.

Cô phải dùng rất nhiều sức lực mới rút được chiếc ga giường bên dưới Hoắc Liên Ngao. Cậu chủ Liên Ngao là người rất ưa sạch sẽ, tối qua… nghĩ đến đây Khang Kiều lại nóng mặt.

https://thuviensach.vn

Tối qua, trong tình huống đó, anh nhất định sẽ không nghĩ tới chuyện đi giặt ga giường, nhưng Khang Kiều không dám khẳng định sáng nay tỉnh lại anh có làm khó không.

Năm rưỡi, lúc này mọi người còn đang ngủ, trong phòng giặt chắc là không có ai. Đúng như Khang Kiều dự đoán, cô bỏ ga giường vào máy giặt, dựa qua một bên, bắt đầu chợp mắt, cô hơi mệt.

Khi cô mở mắt ra, trời đã bừng sáng. Khuôn mặt bà chủ nhà gần ngay trước mắt khiến Khang Kiều thót tim. Bà chủ liếc nhìn máy giặt, biểu cảm mờ ám: “Bạn trai quay lại rồi hả?”.

Cô vội vội vàng vàng cầm ga giường đi khỏi đó. Vừa phơi xong quần áo, người cô bị bế bổng lên, đang đúng lúc cô mệt. Cô vòng tay níu lấy cổ anh, vùi mặt vào lòng anh, nghe anh hỏi một câu hơi ngốc: “Vì sao phải giặt ga giường?”.

Tám rưỡi, Khang Kiều buộc phải nhắc nhở người đang nằm ườn trên sô pha, chốc chốc lại vuốt tóc cô rằng: Tiền phòng của căn nhà hướng ra biển chưa có hy vọng gì đâu.

“Vậy em tính sơ sơ xem bao nhiêu?” Anh hỏi, tay nghịch tóc cô cũng không hài lòng, chuyển thành thò vào lưng cô, rồi vòng ra đằng trước.

Mười giờ, Hoắc Liên Ngao nắm tay Khang Kiều đi vào một cửa hàng second hand. Họ mua được màu và dụng cụ vẽ tranh với giá 25 đô. Mua xong, họ lại tới hàng hoa mua một ít hoa hồng.

Mang theo những thứ đó, họ tới con đường đi bộ đông đúc nhất ở Jimbaran.

Con đường đi bộ gần bờ biển, dù là muốn ra biển nghịch nước hay từ bãi cát trở về, người ta cũng buộc phải ngang qua đây. Sau một bữa trưa đưa giản, họ dùng 50 đô thuê một chỗ ngồi có mái che trên biển.

https://thuviensach.vn

Sau khi trả 50 đô, Khang Kiều hơi nghi ngờ. Hoắc Liên Ngao liệu có thể kiếm được số tiền họ cần trong một buổi chiều không?

Cả căn nhà hướng ra biển và chi phí tới hang Tình Nhân mất khoảng 1500 đô, cũng tức mỗi ngày tới họ phải kiếm được 500 đô.

Khang Kiều nghi ngờ anh không những không kiếm được 500 đô, thậm chí còn rút đi của cô 100 đô mà chưa thể trả lại.

Ở đây có không ít người bày giá vẽ ra vẽ tranh giống Hoắc Liên Ngao. Họ làm ăn buôn tẻ, đều đã ngủ gật hết.

Hơn nữa, giá của mỗi bức chân dung họ bán ra chỉ 10 đô, như vậy Hoắc Liên Ngao phải bán được 50 bức trong vòng một buổi chiều.

Sau khi nhìn rõ giá tranh mà Hoắc Liên Ngao chưng ra, Khang Kiều cảm thấy người này sắp điên rồi. 50 đô. Ai trả 50 đô cho một bức chân dung còn không có giấy bồi chứ?

“Đừng lo.” Hoắc Liên Ngao khoác tay lên vai cô: “Anh bảo đảm trước khi mặt trời lặn có thể kiếm được 500 đô, nhưng điều kiện tiên quyết là em phải làm theo yêu cầu của anh”.

Yêu cầu mà Hoắc Liên Ngao nói là bảo cô đội mũ che nắng, yên lặng ngồi dưới ô, không nói gì cả.

12 h 30 phút trưa, kiếp bán hàng của cậu chủ Liên Ngao bắt đầu.

Mười phút trôi qua, anh không nhận được bất kỳ vị khách nào. Người vây xem thì khá đông. Họ đa phần là các cô gái trẻ. Ánh mắt họ hầu như đều tập trung trên người và trên mặt Hoắc Liên Ngai. Nhưng những cô gái ấy cuối cùng đều ngứa ngáy rời đi. Họ đa số đều mang theo tiền bố mẹ cho để đi du lịch, không dư thừa quá nhiều.

https://thuviensach.vn

Khoảng 1 giờ, Hoắc Liên Ngao đón vị khách đầu tiên. Vị khách này vẫn phải nhờ anh chủ động xuất kích mới được.

Đó là một phụ nữ Hà Lan khoảng ba mươi tuổi. Cô ấy đang trên đường về khách sạn thì bị Hoắc Liên Ngao chặn lại. Sau vài câu nói, cô ấy đến trước sạp hàng của Hoắc Liên Ngao và khoảng 20 phút sau, Hoắc Liên Ngao đã hoàn thành bức chân dung của người phụ nữ Hà Lan.

Khi trả tiền, cô ấy rất vui vẻ, rõ ràng là rất hài lòng với bức trang của anh. Nhận được 50 đi, Hoắc Liên Ngao tới hàng hoa một bông hồng tặng cho vị khách mình yêu quý, đồng thời còn nói chuyện với cô ấy bằng thứ tiếng Hà Lan thuần thục.

Khang Kiều nghe không hiểu, nhưng cô đoán chắc là anh đang khen người phụ nữ Hà Lan. Cô ấy cười đến nỗi cành hoa rung rinh, trước khi đi còn trả thêm cho Hoắc Liên Ngao 50 đô nữa.

Như vậy, bức chân dung của Hoắc Liên Ngao kiếm được 100 đô.

Trao cho Khang Kiều số tiền ấy, Hoắc Liên Ngao nói người phụ nữ đó vừa nhìn là biết người rộng rãi, không chỉ vậy trong túi còn có tiền. Anh nói cứ như một già đầu tư lão luyện vậy.

Hoắc Liên Ngao chỉ mất ba tiếng rưỡi đồng hồ là đã kiếm được 500 đô. Trong khoảng thời gian này, anh vừa kiếm được tiền vừa thu hoạch được lời mời của nhiều cô gái trẻ.

5 giờ, mấy số điện thoại các cô gái trẻ đưa anh đều bị ném vào sọt rác, 500 đô được đưa cho Khang Kiều. Chiều nay, cô hoàn toàn lý giải được thế nào là cảm giác như mình là người không khí.

Cô dường như không vì anh kiếm được một phần ba số tiền phòng mà vui vẻ. Ngược lại, cô xị mặt, mặc cho anh dỗ dành vẫn không ừ không hứ. Cuối cùng thẳng thừng kéo mũ xuống che kín mặt mình.

https://thuviensach.vn

Giây phút đó, Hoắc Liên Ngao hơi giận. Trời thì nóng, gần bốn tiếng qua anh luôn phải nói mấy câu mà đám bạn bè dạy để lấy lòng phụ nữ, mấy lời sến sẩm mà anh còn thấy buồn nôn.

Anh ném chiếc mũ của cô xuống bãi cát, khoanh tay nhíu mày nhìn xuống, lạnh lùng gọi: “Khang Kiều!”.

Khó khăn là ngay sau khi anh dứt lời, nước mắt cô trào ra.

Hoắc Liên Ngao tỉ mỉ nghiên cứu kỹ dáng vẻ cô khi khóc, mắt cô rất to, nước mắt chưa thấm ra ngoài thì hốc mắt đã đỏ trước rồi.

Những giọt nước mắt long lanh khiến người ta vô thức bị thu hút, khiến người vô cớ nảy sinh cảm giác sai lầm: Cô ấy nhất định đang trách mình, mình chắc chắn đã làm gì khiến cô ấy không vui.

Lúc khóc cô còn có một tật xấu, đó là thích cắn môi. Đôi môi bị cắn đỏ rực khiến anh luôn thấy lòng mình bứt rứt.

Thế nên, Hoắc Liên Ngao rất ghét Khang Kiều khóc, nước mắt của cô luôn khiến anh bối rối tay chân.

Lúc này, cô lại khóc trước mặt anh.

Thở hắt ra một hơi, anh ngồi xổm xuống, chạm tay lên môi cô, cất giọng dịu dàng: “Nói đi, anh làm sai gì rồi?”.

Cùng với dáng ngồi của anh, giọt nước mắt rơi xuống lòng bàn tay anh, lã chã.

Anh hoảng loạn lau nước mắt cho, chỉ sợ trong giây lát chúng đông lại thành băng tuyết, làm cô lạnh, hoặc tạo thành tổ ong lỗ chỗ trên mặt cô.

“Đừng khóc nữa, được không? Khóc không phải là không được, nhưng mỗi lần khóc đừng cắn môi. Em cắn nát môi rồi anh hôn làm sao còn có

https://thuviensach.vn

cảm giác đẹp được nữa?”

Anh không nói thì thôi, nói xong cô lại càng gào dữ hơn. Nước mắt tuôn không ngừng nghỉ. Cô vừa khóc vừa nói: “Em thích thế, em rất thích cắn môi lúc khóc. Em cứ thích phá hoại môi mình, để sau này anh hôn chẳng thấy đẹp nữa”.

Câu nói này nếu đổi lại là bất kỳ cô gái nào khác Hoắc Liên Ngao nhất định sẽ giận vô cùng, vừa không biết tốt xấu vừa vô lý đùng đùng.

Nhưng là cô nói nên anh tự động xóa bỏ mọi suy nghĩ kia, không những thế còn cảm thấy cực kỳ đáng yêu.

Đáng yêu tới mức mắt anh không nỡ rời cô một khắc. Cô rơi bao nhiêu nước mắt, anh lau bấy nhiêu.

Khó khăn lăm cô mới ngừng. Anh mới dám hỏi cô: “Em nói đi, rốt cuộc anh đã làm sai chuyện gì khiến em khóc?”.

Ngữ điệu của anh dè dặt là thế, chỉ sợ lớn tiếng làm cô giận, tới lúc đó cô lại khóc, anh phải làm sao?

Cô mím môi, đáy mắt có ba phần trách cứ, ba phần giận dỗi, ba phần đau lòng.

“Liên Ngao, có phải anh chê em hơn anh ba tuổi không?”

Tội danh này từ đâu mà ra? Hơn nữa còn đến rất vô lý vô cớ. Anh nhún vai tỏ vẻ vô tội.

Cô giậm chân: “Anh vừa trả lời cô gái người Anh kia em là em gái anh đúng không? Có phải trong tiềm thức anh hy vọng em nhỏ tuổi hơn anh không? Khi trả lời cô ấy ngữ khí của anh rất tự nhiên, em cảm thấy anh nhất định đã vô thức chê em lớn tuổi hơn anh”.

https://thuviensach.vn

Đúng là đồ ngốc, bình thường giỏi quan sát lắm cơ mà, tinh ranh, được nước lấn tới đâu hết rồi?

“Không có.” Anh trả lời.

Giây phút này, Hoắc Liên Ngao thật không muốn nói với cô suy nghĩ trong lòng mình chút nào. Năm ngoái tới rạp chiếu phim dưới mặt đất, anh bị trêu chọc chưa đủ 18 tuổi, không mua được cho cô chiếc vé xem phim người lớn đã khiến anh canh cánh trong lòng một thời gian rất dài.

Nói là canh cánh chi bằng nói là mất mặt. Anh còn nhớ rất rõ. Lúc đó cô cũng cười theo những người đó, dường như việc anh nhỏ hơn cô ba tuổi là rất mất mặt vậy.

Cơn ác mộng đó tới tận năm anh tròn 18 mới khá lên một chút.

Cô dường như vẫn chưa tin, vẫn còn định nói thêm.

“Đến chết anh cũng nguyện chết cùng em rồi còn chê em làm gì chứ?”

Một khoảng thời gian dài sau đó cô luôn trầm mặc, để mặc anh nắm tay mình, cho tới tận khi đến bãi cát được hoàng hôn nhuộm vàng lấp lánh.

Cô nói: “Liên Ngao, ngắm hoàng hôn với em đi”.

Ngồi trên bãi cát, không ai nói gì. Hoàng hôn ẩn mình trên gương mặt họ rồi lùi xuống mặt biển, như một cánh quạt từ từ gấp lại, cuối cùng tia nắng duy nhất cũng biến mất nơi chân trời, cả bờ biển như đánh mất ma lực của mình, trở nên hết sức tầm thường.

Đêm tối nặng nề.

Anh quay mặt sang.

Cô lại đang khóc.

https://thuviensach.vn

Bạn anh nói con gái là sinh vật nhiều cảm xúc, nước mắt của con gái thường đến khó hiểu và không có lý do.

“Sao vậy?” Anh hôn lên tóc mai của cô.

“Không có gì, hoàng hôn đẹp quá thôi.” Cô nói.

Thấy chưa, bạn anh nói không hề sai.

Trên đường trở về, cô bỗng trở nên hung dữ. Cô nói: “Hoắc Liên Ngao, ngày mai anh đừng kiếm tiền kiểu này nữa, mấy người anh vẽ tranh cho đều có ý xấu với anh”.

Anh đành nhắc nhở cô rằng mình đã ném hết số điện thoại họ đưa vào thùng rác rồi.

“Em mặc kệ, ngày mai anh phải tìm cách kiếm tiền khác.” Cô lại lườm anh bằng đôi mắt cá chết.

Anh giơ tay đầu hàng: “Thôi được rồi”.

Khuôn mặt ban nãy còn căng thẳng vì sợ anh không đồng ý giờ đã như hóa cơn mưa mùa xuân.

Vì quá mất mặt, Hoắc Liên Ngao đành trốn trong cửa hàng second hand họ tới lúc sáng.

Lúc này đây, Khang Kiều đang cầm các dụng cụ vẽ họ mua lúc sáng, định bán lại cho ông chủ với giá rẻ.

Khi cô cười với ông chủ đó đến lần thứ ba, anh hơi ngây người. Cô gái này lẽ nào cảm thấy đùa cợt với ông chủ là có thể đẩy cao giá lên?

Đến lần thứ tư cô cười, anh đẩy cánh cửa kính ra.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều bị Hoắc Liên Ngao lôi ra khỏi cửa hàng. Dưới bóng đêm, trên con đường thương mại tấp nập người qua lại, cô chịu đựng nụ hôn của anh, nụ hôn đó quả thật mãnh liệt.

Rời khỏi trung tâm thương mại, họ vào nhà hàng ăn tối. Khi ra, Khang Kiều sầm mặt. Cậu chủ Liên Ngao phóng tay quá trớn, chọn món không thèm nhìn giá, kết quả là bữa cơm đó tốn của cô 240 đô. Người tự biết mình đuối lý im lặng đi theo sau lưng cô.

Sau khi đi được một đoạn, anh hỏi cô sao không bắt taxi.

Taxi? Tiền ngồi taxi đã tốn vào bữa cơm cả rồi. Cô dừng bước, quay đầu, phóng ánh mắt ác liệt về phía anh.

Anh giơ tay: “Được rồi, được rồi, nghe em sắp xếp”.

Anh giơ tay vòng ra trước, hỏi: “Đầu gỗ, nếu em ăn chút kẹo liệu có còn giận anh không?”.

Tay anh từ từ hạ xuống, xòe ra trước mặt cô. Trong lòng bàn tay có hai viên kẹo bơ cứng vỏ xinh xắn.

Anh nói những lời dễ thương: “Sau khi nhìn kỹ hóa đơn, anh đã nghĩ, chết rồi, lần này đầu gỗ nhất định giận điên lên rồi. Thế là nhân lúc phục vụ không để ý, anh đã bỏ mấy viên kẹo miễn phí của họ vào túi. Trước kia anh không làm mấy chuyện này đâu”.

Dĩ nhiên là cô biết, cậu chủ Liên Ngao một lần nạp điện thoại là nạp mười ngàn đồng Brunei làm sao có thể làm chuyện này.

Nhưng, chỉ có hai con tôm hùm mà thu của họ gần 300 đô vẫn khiến Khang Kiều xót xa. Thế là cô tiếp tục xị mặt lườm anh.

Cô nói: “Anh nói đó thôi, đó là kẹo miễn phí, không lấy cũng phí”.

https://thuviensach.vn

Anh bày ra vẻ mặt anh đoán ra từ trước rồi, cười với cô rồi từ từ quay người.

Sau đó, Khang Kiều nhìn thấy ở túi sau của anh có một bông hoa hồng.

“Cái này thì không miễn phí đâu nhé, anh đã ăn trộm bông hoa hồng đẹp nhất trong cửa hàng đấy.”

Niềm vui từ lâu đã không giấu giếm được nữa trở thành nụ cười nơi khóe miệng, khi cầm bông hoa trên tay, cô cười không dứt, chủ động khoác tay anh.

Đẩy cánh cửa thấp bé ra, vầng trăng hôm nay vẫn lọt vào thùng nước. Cùng cơn gió nhẹ thổi qua, nó đung đưa khe khẽ.

Họ không hẹn mà gặp, đồng thời dừng bước bên cạnh thùng nước. Anh ôm chặt lấy cô, rầu rĩ: “Anh xin lỗi, tối qua anh bị điên đấy”.

Tối qua? Mới chỉ là chuyện tối qua thôi sao? Khang Kiều cảm thấy như đã trải qua cả thế kỷ.

Cô vòng tay ôm lại anh.

Dưới ánh mắt rực lửa sau lưng, cô đóng cửa phòng lại, sau đó tới cửa sổ, sau đó kéo rèm, tiếp theo là kiểm tra xem cửa ban công đã đóng chưa rồi từng bước, từng bước đi tới trước giường. Anh dựa nửa người trên giường, ánh mắt nồng nhiệt. Cô cụp mắt xuống.

Ngón tay hơi run đặt lên chiếc cúc áo ngủ đầu tiên. Chiếc váy ngủ ba lô theo từng chiếc cúc bật mở mà rơi xuống đất.

Chiếc quạt điện trên trần nhà quay từng vòng từng vòng, chiếc màn trắng rủ xuống như ngăn cách anh và cô trong một thế giới mông lung.

https://thuviensach.vn

Người anh chồng lên người cô, mặt anh vùi vào tóc cô, tiếng "Đầu gỗ" anh gọi và cơ thể cô cùng lúc run lên.

Lúc này, động lực do luồng khí sản sinh khiến ngọn nến sáng hơn một chút, soi rõ chiếc đồng hồ nhỏ đặt bên. Khi nhìn thấy ánh lửa đó, mặt Khang Kiều hơi đỏ lên. Cúp điện xảy ra vào lần thứ hai anh muốn cô. Bóng tối đột ngột khiến cô hơi ngây dại. Cùng anh du ngoạn từ trên thiên đàng xuống địa ngục, cô còn tưởng vì anh quá mạnh nên gây ra hậu quả ấy. Trong mơ hồ, cô nói mà không suy nghĩ: "Liên Ngao, anh làm em ngất xỉu luôn rồi". Anh càng mạnh bạo hơn: "Ngất chưa?".

"Chưa."

"Vậy là đúng rồi."

"Nhưng vì sao em không nhìn thấy gì."

"Ngốc ạ, là cúp điện đấy."

"À, cúp điện. Liên Ngao…"

"Suỵt, cúp điện càng tốt."

Cuối cùng, dưới yêu cầu của cô, anh thắp nến lên.

Ánh nến soi rõ chiếc đồng hồ, đang là 12 giờ đêm. Một ngày đã trôi qua, ngày mới đã tới.

Ngẩn người nhìn quầng sáng đó, ngày mới họ sẽ làm gì nhỉ?

Trong ngày mới ấy, việc quan trọng hàng đầu là bắt anh đi kiếm 500 đô. Sau đó cô phải làm một việc rất bạo dạn. Trước kia cô luôn xấu hổ không dám làm vì anh, nhưng giờ thì không còn gì phải sợ nữa. Cô lúc trước từng ám thị ngầm nhưng cậu chủ Liên Ngao dường như không coi lời nói của cô ra gì, khiến cô bực bội. Cô không có sức quyến rũ đến vậy sao? Hay anh

https://thuviensach.vn

cảm thấy thuộc tính "đầu gỗ" ở cũ khiến anh mất hứng thú làm việc đó. Anh không tin cô có thể khiến anh hồn điên phách đảo sao?

Không không, thật ra cô chỉ nói vậy để lừa mình thôi. Cô chỉ muốn trao cho anh toàn bộ niềm vui, vui hơn cả vui, càng ngày càng vui.

Làm xong chuyện ấy thì sao nhỉ?

Nghĩ tới đây, Khang Kiều bỗng ảm đạm. Làm xong chuyện ấy, cô phải âm thầm tìm thời gian đi lấy thuốc ngủ, đó là nguồn lấy thuốc dễ dàng nhất.

Cô lén lút gọi điện cho người đó. Người đó bảo cô mang tiền tới công viên chỉ định. 200 viên thuốc ngủ cần trả 300 đô.

Ngày mới bắt đầu từ nụ hôn của cô. Đầu lưỡi đang liếm lên môi anh, một lần chưa làm anh tỉnh thì hai lần. Cho tới khi anh ngậm chặt lấy cô, cô bèn ngoan ngoãn phối hợp. Khi anh thả cô ra, cô đắc ý cười: "Liên Ngao, em chưa đánh răng".

Lần này người mắc bệnh sạch sẽ chắc sợ chết khiếp nhỉ?

"Anh cũng chưa đánh răng." Anh nói.

Dậy khỏi giường, mở tung cửa sổ, lát nữa ánh nắng của Jimbaran sẽ soi rõ phòng họ. Trước đó cô phải dọn dẹp thật sạch sẽ, mọi người đều sống như vậy mà.

Đặt túi rác sang một bên, bỏ bông hoa hồng tối qua anh ăn trộm vào bình thủy tinh, đặt lên bệ cửa sổ, bông hoa hướng về phía mặt trời.

Đứng trước cửa sổ, Khang Kiều vươn vai một cái.

Ừm, buổi sáng phối rất sung sức. Cô hét to: "Hoắc Liên Ngao, mau dậy thôi!", tiếng cô như bậy tung nóc nhà.

https://thuviensach.vn

Túi rác được đưa cho con người vẫn chưa tình nguyện dậy khỏi giường ấy. Cô hạ lệnh: “Đi vứt rác, vứt rác xong thì xếp hàng cho em. Em phải đánh răng rửa mặt, trong lúc xếp hàng không được tia cô nào, còn phải nghĩ cách kiếm được 500 đô trong hôm nay nữa”.

“Rồi sau đó?” Anh bực bội hỏi.

“Sau đó, anh mới có thể ăn bữa sáng em làm.”

Dáng vẻ của cô khi nấu ăn sáng cho anh cực kỳ mê người. Chiếc tạp dề thắt quanh eo, tạo cảm giác thắt đáy lưng ong đẹp không kể xiết. Nhưng khi cởi quần áo ra còn đẹp hơn nữa.

Không không, không thể nhìn cô được nữa, còn nhìn cô thì hôm nay sẽ bị cô quấy rầy, không kiếm được 500 đô mất. Hoắc Liên Ngao lại tập trung chú ý vào màn hình máy tính.

Tám giờ đúng, ánh mắt cô đi tuần trên gương mặt anh, từ trên xuống dưới. Từ biểu cảm của cô có thể phán đoán, cô rõ ràng cảm thấy lời anh nói không đáng tin. Anh vừa nói với cô 10 giờ anh sẽ đi phỏng vấn. Cô thì lại tin anh có thể qua phỏng vấn.

Nhưng cô không tin anh có thể kiếm được 500 đô trong vòng hai tiếng.

Anh không muốn lãng phí bữa sáng tuyệt đẹp vào việc giải thích cho cô nghe mấy chuyện bát nháo. Bông hoa hồng trên bậu cửa rất đẹp, khuôn mặt gần trong gang tấc còn non mơn mởn.

Lúc này, anh muốn dành thời gian để chọc cô hơn.

Năm đó, anh mười sáu, cô mười chín. Tối đó cô vô tình phát hiện ra bí mật của anh. Kỳ thực, lúc đó anh rất giận.

https://thuviensach.vn

Cho tới bây giờ anh vẫn nhớ rõ biểu cảm của cô, sau khi chạm vào thì giật thon thót, ngẩn người. Anh cũng ngẩn người, một giây sau, anh kéo chăn lên vội vàng che đi. Cô quay mặt đi, sau đó nói với khuôn mặt đỏ bừng: “Em không nhìn thấy gì, thật sự không nhìn thấy gì”.

Người ngoài miệng nói không nhìn thấy gì vào lần tiếp theo anh muốn cô lại sống chết không đồng ý, cho tới khi co rụt vào góc giường, miếng nói: “Em muốn về, bây giờ người em không được khỏe”.

Cuối cùng, khi anh ép cô không còn đường lui, từ miệng cô đã bật ra một câu nói đáng thương thế này: “Trước kia em không dám nhìn, nhưng sau khi vô tình nhìn thấy, em bắt đầu sợ. Nó lớn, một đêm một lần thì được, nhưng một đêm nhiều lần sẽ… xảy ra chuyện ngoài ý muốn đấy, nhé?”.

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn?! Có không?!

Lúc đó, anh rất muốn ném cô ra ngoài cửa sổ. Cô khiến anh cảm thấy mất mặt. Anh cảm thấy đầu gỗ đúng là đầu gỗ, trưởng thành hoàn toàn vô ích. Vừa ngốc vừa khờ vừa dại! Thật không biết lúc trước làm sao có thể bò lên giường anh.

Bây giờ, năm 2006, cô 21 tuổi, anh 18 tuổi, anh muốn biết cô đã thông minh lên bao nhiêu.

Anh nhìn quanh phòng một lượt, cuối cùng dừng lại trên ga giường, hỏi một câu: “Đầu gỗ, sao hôm nay em không giặt ga giường?”.

Trong phút chốc, mặt cô đỏ bừng.

Anh luôn có thể nói dối mà y như nói thật, làm ra điệu bộ: Em chưa nghe rõ hả, vậy được, anh nói lại lần nữa.

Dĩ nhiên, lần hai anh sẽ phải nâng cao tông giọng lên một chút.

https://thuviensach.vn

Sau khi nói xong lần hai, mặt cô lại đỏ lên một chút, sau hai lần thì hoàn toàn trở thành màu đỏ sau khi ngâm rượu. Họ gọi màu này là đỏ gay.

Hai má cô đỏ bừng, khiến anh ngứa ngáy trong lòng. Gộp khuôn mặt và cái eo lại một quả thực trở thành một công thức mê người.

Hãy ném cô lên giường đi!

Dĩ nhiên, sau đáp án phải thêm một dấu chấm cảm. Thầy tiếng Trung của dấu chấm cảm đại diện cho một sự thể hiện mãnh liệt.

Vào một buổi sáng tươi đẹp, anh phải tốn rất nhiều sức lực mới kháng cự được công thức mê hồn ấy.

Anh nhìn cô bằng biểu cảm chuyên chú, đợi đáp án của cô.

Rõ ràng cô đã tin là thật.

“Hôm nay không cần giặt ga giường.” Cô khẽ trả lời.

“Tối qua cúp điện, ra nhiều mồ hôi.” Anh nói.

“Không liên quan đến mồ hôi.” Giọng cô có chút phẫn nộ.

Điều này dĩ nhiên anh biết, anh bày ra biểu cảm tha thiết muốn biết: “Thế liên quan tới cái gì?”.

Biểu cảm và giọng nói kết hợp hoàn hảo, anh gần như có thể đoán được câu trả lời của cô, trong lòng thầm đếm số.

Trong lúc ấy, ánh mắt cô mang theo dặt, sợ không cẩn thận vách tường nghe được vậy. Nhìn ngó bốn phía, bấy giờ cô mới quay lại, sát gần anh một chút, rồi cụp mắt.

Một, hai, ba…

https://thuviensach.vn

“Anh… bắn vào trong em rồi, nên không cần thay ga giường.”

Anh và cô nói gần như đồng thời.

Anh thở dài trong lòng, chút thông minh của cô đều dùng để tính kế anh rồi, còn lại là ngốc không kể xiết.

Sáng hôm ấy, Hoắc Liên Ngao đã làm một phép chứng minh, từ năm 19 tuổi đến năm 21 tuổi, cô không thông minh lên nhiều, vẫn ngốc nghếch như vậy.

Nhưng giờ nhìn thấy, chúng đã trở thành nguyên tố đáng yêu.

Lần này là cửa hàng quần áo, một cửa hàng làm đồ nhái. Khang Kiều thấp thỏm trả 50 đô mua bộ trang phục Hoắc Liên Ngao chỉ định.

Hoắc Liên Ngao nói anh đi phỏng vấn phải ăn mặc ra dáng một chút.

Chủ cửa hàng xem ra rất kích động. Ông ta nói Hoắc Liên Ngao mặc lên, đồ nhái cũng y như đồ thật. Vị đó trong lúc lắp bắp đã trả lại Khang Kiều 10 đô.

10 đô lấy về khiến lòng cô an tâm hơn chút.

Mặc bộ đồ nhái đó, họ đi ra ngoài, Khang Kiều vẫn còn nghi ngờ câu nói của Hoắc Liên Ngao.

Hoắc Liên Ngao một lần nữa bảo đảm với cô ba nguyên tắc: sẽ không tiếp xúc cơ thể, điều kiện quá đáng, trêu chọc ngôn ngữ, trong vòng hai tiếng là có thể kiếm được 500 đô, nghe như chuyện chiếc bánh từ trên trời rơi xuống.

Vài tiếng sau, Khang Kiều ngồi trước màn hình phòng bảo vệ, nhìn chằm chằm hình ảnh trên màn hình. Cô phải bảo đảm Hoắc Liên Ngao có bị lợi dụng không.

https://thuviensach.vn

Trong vài tiếng trước, họ đã ngồi xe mất 35 phút, 10 phút đợi giám khảo, 5 phút thông qua phỏng vấn. Hoắc Liên Ngao biết nhiều thứ tiếng và có diện mạo đã phá kỷ lục phỏng vấn ngắn nhất của câu lạc bộ này.

Sau đó anh mất 3 phút để mặc bộ đồng phục cao cấp tại đây lên, đi vào trong phòng kim cương dưới sự dẫn dắt của quản lý.

Sợ cô không an tâm, anh còn nhờ quản lý dẫn cô tới phòng giám sát, để cô theo dõi bất kỳ lúc nào.

Đảo Bali được mệnh danh là công viên của phụ nữ. Mỗi năm đều có vô số phụ nữ mang theo những chiếc thẻ không giới hạn tới đây ăn chơi trác táng.

Câu lạc bộ cao cấp kinh doanh sòng bạc thuê một người đàn ông có ngoại hình bắt mắt để tới phục vụ cho các vị khách nữ cấp kim cương của họ, vì họ hiểu, những bà cô thua tiền nhìn thấy trai đẹp, tâm trạng sẽ tốt hơn một chút.

Bây giờ, việc Hoắc Liên Ngao phải làm là trong vòng hai tiếng tiếp theo, mỉm cười đứng cạnh một phụ nữ nào đó, phục vụ nước uống.

Cho dù nhân viên phòng bảo vệ đã nhắc Khang Kiều những người ở phòng kim cương đa số đều đã gặp gỡ nhiều, có văn hóa, nhưng Khang Kiều vẫn nhìn không chớp mắt.

Hoắc Liên Ngao mặc áo đồng phục màu đen vừa khít, đầu chuốt keo trông quá hấp dẫn. Ánh mắt mấy người phụ nữ được cho là đã gặp gỡ nhiều ấy quá nhiều lần nhìn anh, từ mặt xuống tới đầu ngón chân, từ đầu ngón chân đi lên mặt, cuối cùng dừng trên bụng anh.

Hoắc Liên Ngao vì sáng nào cũng tập bơi nên vóc dáng rất tốt, thẳng tắp và gân guốc.

https://thuviensach.vn

Một vóc dáng đẹp cộng thêm ngũ quan tinh tế, đôi mắt sáng ngời khiến cô ngồi nhìn qua màn hình cũng còn muốn xé quần áo của anh ra, dùng ngữ khí trêu chọc nói với anh: “Hi, anh chàng đẹp trai, anh cởi trần vẫn là đẹp nhất”.

Quá đáng giận, đối tượng phục vụ của Hoắc Liên Ngao lại đang sai bảo anh. Người phụ nữ với mái tóc nhuộm màu đỏ rượu giọng nũng nịu muốn Hoắc Liên Ngao rót rượu cho mình. Quả nhiên khi đón lấy ly rượu, tay cô ta hướng về phía anh. May mắn là, Hoắc Liên Ngao đã dùng kỹ xảo lợi dụng khăn ăn để né tránh.

Cuối cùng, hai tiếng đồng hồ như ngồi trên đống lửa đã trôi qua.

Giống như Hoắc Liên Ngao đoán, sắc mặt cô không vui. Sau khi nhận 500 đô anh đưa, rời khỏi câu lạc bộ, cô vẫn hậm hực. Thế là anh nói: “Nếu em không thích, ngày mai anh không xuất hiện ở đây nữa”.

Cô bắt đầu nghiêng đầu suy nghĩ.

Dáng vẻ nghiêng đầu nghĩ và biểu cảm băn khoăn của cô trông rất đáng yêu, giống như một bé gái nhỏ xíu ngồi trên bậc thềm nhà, tùy tiện ngắt cánh hoa hồng, vừa ngắt vừa lẩm bẩm: Mẹ để lại bánh cho em trai, mình có nên ăn hay không nhỉ? Ăn hay là không ăn? Ăn? Hay là không ăn?

Cánh hoa cuối cùng là: Không được ăn!

Thôi được rồi, cô buồn bã rời khỏi bậc thềm.

Trong chớp mắt, cô gái nhỏ xíu ngày nào đã khôn lớn thành một thiếu nữ, dùng giọng buồn bực nói với anh: “Không cần, ngày mai anh cứ đến đây đi, dù sao thì họ cũng không thể lợi dụng được anh”.

Nói xong, dường như cô cảm thấy nên thưởng cho anh một chút.

https://thuviensach.vn

Anh cúi đầu, môi cô chạm lên má anh. Hôn xong, cô nói: “Liên Ngao, ngày mai anh cũng phải như hôm nay nhé, không được phép để họ chạm được vào tay anh”.

Rõ ràng ngữ khí một giây trước còn vui vẻ, một giây sau đã lập tức không vui: “Liên Ngao, em ghét họ nhìn mặt anh, ngày mai anh phải hóa trang xấu đi chút”.

Một phút vừa rồi toàn là cô tự hỏi tự trả lời, tung chướng ngại vật cho mình rồi lại tự gỡ.

Sau đó, cô giơ tay về phía anh, dùng một cách thức rất bá đạo để anh giao ra 100 đô tiền xe quản lý đưa thêm cho anh.

Sau khi giao nộp, họ đứng ở quảng trường đó, lúc này đã là khoảng ba giờ chiều.

“Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?” Anh hỏi cô.

Cô ngẩng đầu nhìn trời.

Cô nói: “Liên Ngao, trời xanh thật”.

Mặt biển Nam Thái Bình Dương khiến bầu trời của hòn đảo và thành phố càng thêm xanh ngắt.

Khi ấy, anh cảm thấy cô thật đẹp, đẹp tới nỗi anh muốn hôn cô.

Ban nãy ở câu lạc bộ anh đã cho cô một chiếc bánh vị matcha. Anh đoán nếu hôn cô có lẽ có thể nếm được một chút.

Cuối cùng, anh mút hết không còn chút nào.

Cô bị anh hôn đến sưng cả môi, lên tiếng: “Hoắc Liên Ngao, chúng ta phải tiêu hết 100 đô ấy”.

https://thuviensach.vn

Đây là một gợi ý không tồi. 100 đô đó có thể giúp họ thuê được một phòng khách sạn ở gần quảng trường. Bà ngoại từng nói với anh: “Trong chuyến du lịch, đàn ông có khuynh hướng tiêu tiền vào những chuyện thực tế, còn phụ nữ thì có khuynh thướng tiêu tiền vào những chuyện giời bể”.

Sự thật chứng minh, lời bà ngoại rất đúng.

Cô dùng 100 đô đó để thuê hai chiếc ghế dài ở khu hoàng kim. Vì được ông chủ của ghế cung cấp một quả dừa trông không tươi lắm, cô vui như con chuột dọn được một miếng phô mai của chủ nhà vậy, miệng kiên quyết nói họ hời rồi.

Thôi được rồi, cô nói những lời đó cũng rất dễ thương, tới mức anh cũng ngầm thừa nhận trong lòng.

Họ nằm trên ghế, hai chân đan vào nhau, tận đầu hai chân là bãi biển xanh mướt, trên đỉnh đầu là bầu trời xanh thẳm và những đám mây trắng.

Theo làn gió, đám mây biến thành đủ các hình thù, một giây trước là ngựa, một giây sau là cá, tiếp theo lại thành hoa hướng dương.

Hải đảo này mang khí hậu thủy triều điển hình, khi thủy triều rút, gió sẽ lặng hơn.

Hai đám mây trên trời đã sắp cố định thành gương mặt của cậu bé và cô bé. Hai gương mặt cách nhau khoảng 5 phân. Từ góc độ của họ nhìn lên, hai người họ như đang muốn hôn nhau, nhưng đầu lại như bị tay ai giữ chặt.

Trong lúc im lặng có người gọi tên anh.

“Liên Ngao.”

Bây giờ cô gọi tên anh rất ngọt ngào, cụ thể là ngọt tới mức nào nhỉ?

https://thuviensach.vn

Ngọt tới mức như một vật thể lên men. Bạn không biết vật thể lên men này là gì? Bạn chỉ biết nó hình thành một sức mạnh nhanh chóng lan ra trên cơ thể bạn, trong phút chốc hóa giải mọi suy nghĩ của bạn. Những mạnh mẽ, lý trí, những gì có thể làm và những gì không thể làm.

Chỉ muốn đồng ý với cô tất cả, chỉ cần cô vui.

Thông thường, khi cô nói với giọng ngọt ngào như thế là khi anh không thể an tâm, nhưng thế thì đã sao?

Cô chỉ tay lên hai đám mây ấy: "Nếu trong vòng mười phút, họ có thể hôn nhau…".

Nói xong, cô nhìn anh, còn giở trò này nữa?

Không còn cách nào khác, anh đành ghé mặt qua. Thường thì những yêu cầu hơi quá đáng, cô sẽ thì thầm.

Sau khi nghe rõ lời cô nói, Hoắc Liên Ngao theo phản xạ nghĩ tới khuôn mặt luôn tự cho là mình tốt đẹp của Connor. Dĩ nhiên khuôn mặt đó cũng có lúc cúi gằm, đó là khi anh đứng trước người bạn cũ Katherine.

Không nghe rõ lời cô nói sao? Nếu không làm sao có thể?

Làm sao có thể không có chút biểu hiện nào? Bạn học của cô không chỉ một lần thể hiện bạn trai của họ thích nhất việc này.

Trong lúc nghi hoặc, Khang Kiều nhìn Hoắc Liên Ngao. Lúc này Hoắc Liên Ngao thể hiện vẻ nghiêm túc như chưa nghe rõ lời cô nói.

Anh hỏi cô có thể lặp lại lần nữa không.

Trời ạ! Con người này! Anh có biết để nói được câu vừa rồi, cô cần bao nhiêu dũng khí không? Dưới ánh nhìn của anh, cô mấp máy môi, nhưng

https://thuviensach.vn

vẫn không có dũng khí nói ra. Cô hậm hực lườm anh, thôi bỏ đi, Hoắc Liên Ngao, số may của anh cũng chỉ đến thế mà thôi.

Càng nhìn khuôn mặt trước mắt Khang Kiều càng giận điên. Cô đứng dậy khỏi ghế, lườm anh lần cuối rồi bỏ đi.

Bên bờ biển có rất nhiều nhà chòi nhỏ kinh doanh nước ngọt. Khang Kiều dựa vào một quầy bán nước nọt, tay cầm cây kem đậu xanh. Lúc này cô hơi mất hứng, khi Hoắc Liên Ngao đi tới, cô quay mặt đi.

Hoắc Liên Ngao ngồi xuống bên cạnh cô. Khang Kiều giả vờ ngắm cảnh biển, chốc chốc lại liếm kem. Hoắc Liên Ngao nói chuyện với cô, cô chỉ "ừm" hoặc "ồ" tỏ ý mình có nghe.

Dần dần, bên tai yên tĩnh trở lại, thay vào đó là hơi thở nóng rực.

Quay mặt sang, gần như ngay khi Khang Kiều chạm phải ánh mắt Hoắc Liên Ngao, anh lập tức né tránh, nhìn ra mặt biển.

Lúc này, gò má Hoắc Liên Ngao hơi hồng. Sắc màu đó dần lan rộng, sau đó lan tới tan anh.

"Hoắc…"

Khang Kiều còn chưa gọi hết tên anh, tay cô đã bị giữ chặt.

Sau đó cô bị động cùng Hoắc Liên Ngao chạy trên bãi cát. Cây kem trong tay rơi xuống đất, vạt váy bị gió biển thổi phòng lên như quả cầu thêu hoa. Họ dùng một tốc độ gần như lăn đi thẳng ra biển.

Cuối cùng, chân họ đã chạm tới sóng biển.

Năm Khang Kiều 21 tuổi, cô đã chứng kiến anh làm cho cô chuyện ngốc nghếch thứ hai.

https://thuviensach.vn

Chuyện đầu tiên là cùng cô chết, chuyện thứ hai là cố gắng dùng sức thổi để hai đám mây trên không sát lại gần nhau.

Gã khốn này, thì ra ban nãy anh hiểu hết! Nghe rõ rồi mà vẫn còn thế. Cô giơ chân định đá anh, nhưng được nửa chừng lại đặt chân xuống.

Cậu chủ Liên Ngao hơi khờ khao, sao có thể dựa vào vài cái thổi của anh là hai đám mây dính lại được chứ. Nhưng hành động của anh cũng khiến cô rất cảm động.

Thật sự rất cảm động.

Cô khoanh tay đứng sau lưng Hoắc Liên Ngao, chờ đợi. Khang Kiều từ nhỏ đã lớn lên bên biển, quen thuộc với mọi khí hậu thủy triều. Khi thủy triều, gió sẽ nổi lên.

Nước biển liếm lên chân họ. Gió lên rồi, gió như bao bọc tất cả. Hai đám mây phía chân trời bị gió đưa đẩy, cuối cùng, chàng trai đã hôn được cô gái, tất cả xảy ra trong vòng mười phút.

Anh ngốc nghếch quay đầu, miệng nói: “Thật khó tin, đây là sự trợ giúp vĩ đại của Thượng đế”.

Nhìn anh, cô cười mãi không dứt. Anh ôm chặt cô vào lòng, nói: “Nếu không cẩn thận biến thành một trải nghiệm không vui của em, em không được phép đá anh”.

“Được!” Cô trả lời dứt khoát.

Đây là một nhà trọ gần biển. Từ ngọn đèn trang trí trên tường đến những vật dụng nhỏ đều thể hiện căn phòng này có tính chất như thế nào. Từ lúc cửa phòng đóng lại Khang Kiều đã sợ rồi, sợ tới mức cả người cứng đờ.

https://thuviensach.vn

Người nắm tay cô dường như cũng ý thức được nỗi sợ ấy bèn thì thầm bên tai cô: “Không làm chuyện đó thì trong lòng anh em vẫn đáng yêu”.

“Hay là, chúng ta rời khỏi đây?”

Chúng ta rời khỏi đây? Giây phút đó Khang Kiều có chút rung động. Rung động lan tới chân cô. Bước chân vừa định di chuyển thì ánh mắt chạm vào mặt anh, khuôn mặt đó thật trẻ trung.

Cô cười với anh, trong lòng có bao nhiêu bi thương thì nụ cười có bấy nhiêu mê hoặc.

“Liên Ngao, em cảm thấy em còn có thể đáng yêu hơn một chút.”

Nhất định trước giây phút tan biến thành cát bụi trên cõi đời này phải để in dấu trong ký ức anh dáng vẻ đáng yêu của cô, nụ cười cô càng đậm, cô vừa cười vừa nhìn xuống cái bụng nhỏ của anh: “Liên Ngao, em ăn kem trông rất đáng yêu phải không?”.

Lời cô nói khiến biểu cảm của anh bỗng lén lút như cậu học trò ngoan bị bắt quay bài.

Lúc này, anh dường như giật mình sự bạo dạn của cô. Nghe xem, cô đã nói gì.

“Anh định đứng hay ngồi. Nghe nói đa phần đàn ông đều thích đứng. Em thì thế nào cũng được, chỉ cần anh thích là được.”

“Em nghe nói lúc đứng sẽ đẹp hơn, ngồi thì giữ được lâu hơn.”

Anh phẫn nộ cảnh cáo: “Đầu gỗ! Em mà còn nói mấy lời kỳ lạ này anh quăng em ra cửa sổ đấy!”.

Câu này dường như đã trở thành câu cửa miệng của cậu chủ Liên Ngao rồi. Khang Kiều thầm giơ ngón giữa lên trong lòng.

https://thuviensach.vn

Sau vài câu, thân phận của họ dường như thay đổi. Người căng thẳng là anh, người thoải mái hơn là cô. Không được, bây giờ cô vẫn chưa đủ thả lòng, tất cả là vì muốn mình đáng yêu hơn trong lòng anh.

Cô từng bước lại gần anh, dưới ánh nhìn chăm chú, cô đặt tay lên chiếc cúc thứ ba trên sơ mi của anh, nói khẽ: “Liên Ngao, em đi đánh răng”.

“Đánh… Đánh răng làm gì?”

Đánh răng làm gì ư? Thế là cô cho anh biết đáp án: “Ban nãy em ăn kem đậu xanh, em sợ anh không thích. Liên Ngao, anh thích vị kem đánh răng gì? Hy vọng ở đây có kem bạc hà”.

Anh nghiến răng nghiến lợi: “Đầu gỗ!”.

Lần thứ ba, Hoắc Liên Ngao gõ cửa phòng tắm. Vẫn như hai lần trước, giọng cô nức nở vọng ra: “Anh đi ra!”.

Lúc này đây, Hoắc Liên Ngao cảm thấy người mất mặt là anh mới đúng. Vào lúc quan trọng anh kéo cô ra, sau đó khá bi kịch là… cuối cùng vẫn thiếu kiểm soát, làm bẩn hết mặt cô.

Sau đó cô trốn biệt vào nhà tắm, anh nghe thấy tiếng cô khóc thầm. Mặc kệ anh dỗ dành thế nào cô vẫn không chịu mở cửa.

Tiếng khóc vẫn chưa có ý dừng lại. Đến lần thứ tư anh gõ cửa không ai hồi đáp, Hoắc Liên Ngao lấy một chiếc ghế đập vỡ kính nhà tắm.

Mọi bực bội đều tan biến khi nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của cô. Khi anh đập xong cũng là lúc cô ngừng khóc, trừng mắt nhìn anh.

Khi tay anh định chạm lên mặt cô, cô ôm chặt mặt như bị ma nhập, sau đó chạy về phía bồn tắm. Anh ôm chặt cô.

“Em khóc gì chứ? Hử?”

https://thuviensach.vn

“Liên Ngao! Vốn dĩ em định mê hoặc cho anh hồn điên phách đảo.”

“Em làm được rồi.”

Mặc dù kỹ thuật thê thảm, mặc dù còn vài lần bị răng cọ vào, mặc dù thoạt nhìn thì giống như cô ôm anh làm nhưng cuối cùng anh vẫn bị chọc đến bại trận.

“Liên Ngao!” Cô đẩy anh ra, lùi sau một bước: “Anh cảm thấy em bây giờ có thể mê hoặc anh được không?”.

Trông cô bây giờ hơi tệ. Có lẽ cô chỉ quan tâm mới mặt cô. Anh đoán nếu cô biết tóc cô cũng dính thì có khi còn khóc dữ hơn.

Đây là chuyến xe buýt gần đêm. Anh và cô ngồi hàng ghế cuối cùng, cô dựa đầu lên vai anh, một lần nữa hỏi câu ngốc nghếch: “Liên Ngao, anh thật sự cảm thấy lúc đó dễ thương à?”.

“Đúng, dễ thương.” Anh hôn lên tóc cô.

Hơn nữa, là cực kỳ dễ thương.

Trong bốn tiếng vừa qua, anh mất nửa tiếng để thuyết phục cô rằng trong mắt anh cô rất dễ thương.

Mỗi một dáng vẻ đều dễ thương.

Anh gội đầu cho cô, sau đó cùng cô tắm rửa. Trong lúc ấy, anh còn bế cô lên bệ rửa, hôn cô bé của cô, để thể hiện rằng mình thật sự bị cô mê hoặc.

Sau đó họ vụng trộm từ ban công chuồn đi, vì cô nói, bây giờ cô không dư tiền để đền vụ cửa phòng tắm bị hỏng.

Khi xe đi ngang qua quảng trường, đồng hồ ở đó hiển thị sắp đến 12 giờ đêm. Khi tiếng chuông vang lên, hành trình của họ chỉ còn lại 24 tiếng.

https://thuviensach.vn

Sau 24 tiếng, chuyến hành trình sẽ kết thúc, thời gian càng ít ỏi, Khang Kiều càng cảm thấy mình yếu ớt.

Yếu ớt tới thảm thương.

Vì sao ở trong khách sạn đó, cô lại khóc nhỉ? Nước mắt luôn chảy ra rất dễ dàng.

Cô dùng nước mắt để che giấu sự hoang mang. Thời gian trôi đi từng giây từng phút, chuyến hành trình sẽ bị rút ngắn dần. Cô bắt đầu sợ, sợ anh sẽ thật sự đi cùng cô tới phút cuối cùng, cũng sợ tới cuối cùng anh sẽ hối hận.

Ngoài cửa sổ, đèn đường lùi dần về sau.

Cô lên tiếng: “Liên Ngao, em lúc đó thật sự đáng yêu à?”.

Anh thở dài: “Em hỏi lần thứ mấy rồi?”.

Giây phút này, Khang Kiều mới chợt nhớ ra nãy giờ hình như mình toàn lặp lại câu hỏi này.

Vì sao anh không lắp bắp như cô nhỉ? Vì sao anh luôn thể hiện một sự bình tĩnh? Giống như anh còn nhiều thời gian lắm vậy.

Trước đó anh đang dỗ cô sao?

Suy nghĩ này khiến nước mắt cô lại ào ra. Khang Kiều chớp mắt, khịt mũi, kiềm chế dòng lệ long lanh.

Cô thật sự không thể khóc nữa.

“Sao không nói nữa?” Anh hỏi cô.

Khang Kiều im bặt. Cô cảm thấy nếu cô lên tiếng sẽ lại hỏi câu vừa rồi.

https://thuviensach.vn

Lát sau, anh hỏi cô: “Đầu gỗ, em muốn anh làm gì cho em không?”.

Đây là một câu hỏi hay.

Cô bẻ đầu ngón tay: “Em muốn cùng anh nhảy trên bãi cát, muốn cùng anh ngắm mặt trời mọc”.

Bình minh cuối cùng của họ.

Khi đêm xuống, họ sẽ rời khỏi bãi cát. Cô đã lấy thuốc ngủ. Cô đã mua vé chuyến xe cuối cùng tới hang Tình Nhân. Cô cũng đã đặt phòng ở khách sạn Bốn Mùa. Nhân viên còn đặc biệt dặn cô từ ban công có thể nhìn ra bầu trời đầy sao.

Vậy là tốt rồi.

Ánh nắng ban mai rọi vào mặt họ, soi rõ cả hai gương mặt. Họ nhìn mãi về phía quầng sáng nhô lên từ mặt biển.

Khi rời khỏi bờ biển, cô cứ ngoái đầu nhìn. Ánh nắng rơi xuống những dấu chân tối qua họ để lại. Dấu chân anh to hơn một chút, dấu chân cô nhỏ hơn một chút. Nước biển nhanh chóng nhấn chìm những dấu chân của họ. Khi nước biển san bằng bãi cát, lại có người để dấu chân mới, vòng tuần hoàn cứ thế lặp đi lặp lại.

Nhưng không còn liên quan tới họ nữa, bình minh ngày mai sẽ là dấu chân mới.

Khi đi ngang qua cửa hàng đó, cô dừng lại trước tủ kính. Anh nhìn theo và thấy chiếc áo choàng màu đỏ hồng trên người ma-nơ-canh. Anh nói với cô, em ở đây đợi anh.

Đẩy cửa ra, anh cởi đồng hồ, khi đi ra trong tay anh đã có thêm chiếc áo choàng đó. Họ men theo con đường ấy, bước vào câu lạc bộ cao cấp nhất

https://thuviensach.vn

Jimbaran.

Hai tiếng sau, anh đưa cô 500 đô và 100 đô tiền xe cộ. Lúc này, mặt trời đã hơi lệch về Tây, giờ là khoảng hai giờ chiều. Anh hỏi cô bây giờ chúng ta đi đâu?

Kiễng chân lên, cô thì thầm bên tai anh. Ba giờ, cô vào một khách sạn tiện lợi gần đó. Cô trần truồng ở dưới người anh, vừa lắc lư vừa điên cuồng hôn anh, dường như sợ từ nay về sau sẽ không còn được hôn anh nữa. Cơ thể phía dưới không ngừng đung đưa dưới sự co rút của anh. Cơn sóng tình khiến khuôn mặt cô phiếm hồng. Trên chiếc ga giường màu đỏ rượu, như những sinh vật nhỏ mới tới thế giới này, anh nhìn cô không chớp mắt, nhìn cô vì không chịu nổi mà rơi lệ, nhìn cô vì bị anh cố tình chọc ghẹo mà liên tục cầu xin, nhìn cô mỗi giây mỗi phút, tựa như lần cuối cùng.

Năm rưỡi, họ rời khỏi khách sạn. Ở cửa khách sạn, họ bắt một chiếc taxi. 20 phút sau, taxi đưa họ tới trạm xe buýt.

Xuống xe, bước chân của anh và cô rõ ràng đều hơi chậm.

Hôm nay họ hầu như im lặng, có nhiều lần cô lén quan sát anh. Khi cô không nhìn anh, anh cũng thi thoảng chăm chú nhìn cô.

Cuối cùng bước chân đưa họ tới trước chiếc xe có logo Uluwatu nổi tiếng của hang Tình Nhân.

Cô nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ trên xe, chần chừ không lên. Anh yên lặng đứng bên nhìn cô.

Cô khẽ hỏi: “Liên Ngao, bây giờ anh hối hận vẫn kịp”.

Anh nắm tay cô lên xe.

Chiếc xe rời khỏi bãi biển Jimbaran khi đêm xuống.

https://thuviensach.vn

Giây phút đó, anh và cô đều không biết cái chết rốt cuộc có bộ dạng gì.

Người ta nói cái chết có hai gương mặt. Khi bạn không sợ nó, nó sẽ dịu dàng. Khi bạn càng sợ nó, nó càng nhe nanh hung tợn.

Uluwatu là thắng cảnh tiêu biểu của hang Tình Nhân. Theo một thống kê không đầy đủ, mỗi năm có khoảng trên mười đôi tình nhân tới đây tự tử. Những đôi tình nhân này 90% đều dưới 25 tuổi. Có một nửa trong số đó vì đủ các loại nguyên nhân cuối cùng đã cầm hộ chiếu ra về.

Những người ấy đưa ra rất nhiều lý do dở khóc dở cười: "Đội bóng nước tôi còn chưa vô địch World Cup, tôi không cam tâm", "Không ai chăm sóc cho con cún cưng của tôi", "Bạn tôi ngày xưa vay tiền tôi còn chưa trả, tôi không thể để nó được hời". "Ban nãy tôi mới biết ca sỹ tôi thích tháng sau sẽ tới thành phố của tôi biểu diễn liveshow, tôi cảm thấy xem xong tôi sẽ lại đến đây"…

Nói ra những lý do này đa phần đều là người phương Tây. Chúng chỉ để nghe mà thôi, còn vì sao lại trốn tránh vào giây phút cuối cùng, họ hiểu rõ trong lòng.

So với người phương Tây, người phương Đông rõ ràng hàm xúc hơn. Đa số lựa chọn im lặng đối mặt. Họ cũng sẽ im lặng nói rằng: "Tôi không nỡ xa bạn bè và người thân", "Tôi chợt nhận ra dùng cái chết để giải quyết là rất hèn nhát", hay "Tôi sợ chết".

Cách nói tàn nhẫn nhất là: "Tôi… Tôi không yêu người ấy như tôi tưởng tượng".

Mùa hè năm 2006, cảnh sát Ấn Độ nhận được một cuộc điện thoại báo án vào lúc 1 giờ sáng, cuộc điện thoại tới từ đồn công an cách khách sạn Bốn Mùa khoảng 5 cây số.

https://thuviensach.vn

Người gọi là một thanh niên trẻ. Ngoài giọng nói yếu ớt thì tư duy vẫn còn khá rõ ràng. Trong điện thoại, người ấy nói họ cần giúp đỡ.

Họ, tức là không chỉ có một mình cậu ta. Sau khi ngắt máy, Winnie nhanh chóng liên hệ với bệnh viện sở tại theo yêu cầu của chàng trai.

Tối đó, người chấp hành ở Cục cảnh sát không nhiều. Winnie là một trong số ba người tới bệnh viện Bốn Mùa. Dưới sự dẫn dắt của quản lý bệnh viện, họ mở cửa căn phòng đó. Cảm giác Winnie có được là nó rất im ắng, xung quanh không chút sứt mẻ.

Cửa phòng có hai đôi giày thể thao của nam và nữ đặt sát cạnh nhau. Trên chiếc thảm màu trắng đặt hoa tươi và rượu, đối diện thảm là chiếc ti vi treo tường, hình ảnh dừng lại có màu sắc rực rỡ, là hình hai thanh niên hôn nhau trong cơn mưa rào, trong tay đều cùng cầm một khối rubic.

Cửa sổ đóng chặt, lỗ thông gió duy nhất tới từ cánh cửa phòng kế bên và ban công. Rèm cửa ban công màu xanh dương nhạt. Gió thổi từ khe cửa vào, vén một góc rèm lên.

Qua góc rèm đó là bầu trời và mặt biển tối đen, loáng thoáng có thể nhìn thấy sao. Sao rơi xuống mặt biển, mê hoặc và ảo mộng.

Ba người vô thức bước vào phòng và cả quản lý khách sạn đều bước chậm lại.

Winnie vén rèm cửa, đập vào mắt cô đầu tiên là ban công màu trắng sữa.

Một chàng trai trẻ dựa trên lan can, nhắm nghiền hai mắt, như một tinh linh dưới đáy biển sau bò lên được ban công vậy.

Không hiểu vì sao, Winnie cảm thấy đôi mắt ấy trước khi nhắm lại nhất định đã nhìn về một phía trong một thời gian dài. Xuất phát theo bản năng…

https://thuviensach.vn

Sau đó, cô ấy nhìn thấy cô gái trẻ dựa lưng vào ban công, cũng nhắm chặt mắt, trên vai khoác chiếc áo choàng màu đỏ hồng.

Chiếc áo choàng càng khiến gương mặt cô bé thêm nhợt nhạt, trắng hơn cả màu của ban công.

So với cô gái, sắc mặt chàng trai khá hơn một chút.

Sau khi Winnie bước vào chưa đầy một phút, bác sỹ cũng vội có mặt. Họ lần lượt khiêng hai người ấy lên cáng.

Winnie đứng bên cạnh ban công. Chiếc cáng đặt cô gái đi ngang qua cô ấy. Khi lướt qua, bàn tay của cô gái từ trên cáng rơi xuống, chạm vào tay Winnie.

Ngón tay cô gái lạnh ngắt, một dự cảm cực kỳ không tốt khiến Winnie vô thức nắm chặt đôi tay giá lạnh ấy.

Đèn trong phòng được bật cả lên, đèn trần nhà, đèn vách tường, đèn ngủ tạo thành ánh sáng trong suốt, phủ lên gương mặt cô gái.

Giây phút nắm chặt tay cô gái, cô ấy nhìn thấy một giọt nước nơi khóe mắt.

Chiếc xe cấp cứu lao đi trong đêm.

Sáng hôm sau, bệnh viện truyền tới một tin. Trong số hai nam nữ tối qua tại khách sạn Bốn Mùa, anh chàng sau ba tiếng đến bệnh viện đã thoát khỏi nguy hiểm, còn cô gái vẫn đang cấp cứu.

Chập tối, bệnh viện lại đưa tin đến, cô gái cũng đã thoát khỏi nguy hiểm nhưng hiện vẫn hôn mê.

Faisal từ bệnh viện trở về nói với Winnie rằng lượng thuốc ngủ cô gái dùng gấp đôi của chàng trai. Muộn một phút nữa, cô gái nhất định sẽ chết.

https://thuviensach.vn

Ba ngày sau, Faisal sau khi chỉnh sửa khẩu cung lấy ở bệnh viện đã ghi chép lại nhiệm vụ lần thứ 938 của họ là: Tử tự vì tình thất bại.

Tên chàng trai là Hoắc Liên Ngao, tên cô gái là Khang Kiều.

Lại có một đôi tình nhân tự tử ở đảo Bali cầm hộ chiếu ra về.

Đương nhiên, ở hang Tình Nhân cũng có những đôi tới cuối cùng vẫn kiên định tình yêu của họ, thực hiện nguyện vọng tươi đẹp: Không mong được sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.

Winnie nhớ tầm này mùa hè năm ngoái, ngư dân ở đây vớt được thi thể của một đôi trai gái ở gần Uluwatu.

Trong di thư họ viết: “Chúng tôi rất hạnh phúc, vì chúng tôi đã vĩnh viễn ở bên nhau”.

Từ họ, Winnie cảm nhận được có lẽ họ đang hạnh phục ở một thế giới khác.

Còn đôi tình nhân tự tử không thành kia…

Faisal với tư cách là lão làng ở Cục cảnh sát phát ngôn: “Khi quay về họ nhất định sẽ chia tay”.

Faisal từng gặp một cô gái tự tử không thành ở sân bay Jakarta. Cô gái đó dường như không muốn hồi tưởng lại chuyện ở hang Tình Nhân mà muốn nói về cuộc sống bây giờ hơn, với chồng và con mình.

Còn về chàng trai đã khiến cô gái gần như từ bỏ cả mạng sống, cô gái chỉ lãnh đạm nói một câu: “Tôi chẳng còn nhớ dáng vẻ của anh ta nữa”.

Nghe xong, Winnie nghĩ đôi trai gái đó cuối cùng chắc cũng vậy nhỉ?

https://thuviensach.vn

Suy nghĩ này trong một thời gian ngắn đã được kiểm chứng. Đó là một ngày cuối tuần, người dì định cư ở Singapore của Winnie tới Bali nghỉ mát, trong laptop của dì ấy, Winnie nhìn thấy một bức ảnh.

Đó là một lễ cưới. Dì ấy là khách mời, trong bức ảnh cuối cùng, Winnie phát hiện cô dâu trông rất quen.

Khi đọc tên của cô dâu, Winnie đã biết mình không nhìn nhầm.

Cô dâu ấy chính là nữ chính trong vụ tự tử không thành ở khách sạn Bốn Mùa.

Tối đó, Winnie còn phát hiện ra một chuyện.

Hôm đó, khi họ vào phòng, hình ảnh bộ phim trên màn hình hình như là bộ phim Melody vang bóng một thời của Pháp.

Nam chính tên là Julian, nữ chính tên là Sophie.

Trong phim có một đoạn thoại rất kinh điển.

Julian: Có vài chuyện, em không nói anh cũng dám làm.

Sophie: Ví dụ?

Julian: Ăn kiến, lăng mạ người thất nghiệp, hay yêu em như một kẻ điên…

Chàng trai thân yêu, anh đã hiểu tình yêu cô dành cho anh, tình yêu cô ấy mong muốn chưa?

Pre: "Đầu gỗ có cái gì không tốt? Đầu gỗ quá tốt, đầu gỗ chỗ nào cũng tốt, cái gì cũng tốt..."

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Phiên Ngoại 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khoảnh khắc bẽ bàng nhất của Hoắc Liên Ngao xảy ra trên đảo Bali.

Một hơi thở mới cùng ý thức tỉnh táo bật ra từ thế giới hỗn độn đã giúp anh biết: Mình đã kịp thoát khỏi chuyến xe đi sang một thế giới khác.

Hơn nữa, đào thoát thành công.

Còn một người nữa thì sao?

Buổi trưa, bác sỹ nói với anh vài lời:

Vì sao anh có thể tỉnh lại rất nhanh, còn một người khác đến bây giờ vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm. Vì sao lúc đó anh có thể di chuyển từ ban công vào phòng gọi điện thoại. Vì sao khi gọi điện thoại tư duy của anh còn rõ ràng, gọi xong anh vẫn còn sức trở về ban công?

“Bạn cậu sử dụng liều lượng gấp đôi.”

Tha thứ cho anh, ly rượu có chứa thuốc ngủ ấy đến bây giờ vẫn còn khiến đầu óc anh mơ màng, nghe không hiểu lắm lời bác sỹ nói.

Thế là, vị bác sỹ đó nói bằng cách khác: “Ví dụ như, trong thời gian quy định, nếu không được cứu chữa, lượng thuốc mà bạn cậu sử dụng có thể khiến cô ấy tử vong ngay lập tức, còn cậu thì chỉ hôn mê mà thôi”.

https://thuviensach.vn

Ánh nắng lấp đầy căn phòng màu trắng này cũng khiến Hoắc Liên Ngao đầu váng mắt hoa, khiến anh chẳng hiểu bác sỹ nói gì.

Cuối cùng, bác sỹ thở dài nói: “Tôi đoán, cô bạn của cậu vốn dĩ không muốn để cậu chết, còn cô ấy thì đã ôm quyết tâm buộc phải chết rồi”.

Đáng nhẽ phải nói như vậy từ sớm, nghe như vậy dễ hiểu hơn nhiều rồi.

Hoắc Liên Ngao không biết mình đã đến trước mặt cô bằng cách nào. Anh ngồi trước giường, thời gian chầm chậm trôi.

Thiên thần áo trắng nói với anh: Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi.

Cũng tức là họ đã hết sức rồi, tiếp theo đây chỉ có thể nghe trời thôi sao? Thiên thần áo trắng còn nói, nếu trước 12 giờ hôm nay cô không tỉnh lại, thì…

Anh bắt đầu không dám nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô. Anh chỉ dám nhìn tay cô. Thời gian chầm chậm trôi, anh bắt đầu nói chuyện với cô.

“Đầu gỗ, bà ngoại em mất rồi, mẹ em mất rồi, em trai em cũng mất rồi. Nếu cả em cũng ra đi thì nhà em chẳng còn ai nữa. Sau này anh sẽ mang tro của mẹ và em trai em về quê, anh sẽ để họ tự sinh tự diệt.”

“Đầu gỗ, anh phải thành thật với em một chuyện. Mặc dù lúc đó anh không tận mắt chứng kiến, nhưng anh đoán cái chết của mẹ em không khỏi dính líu tới bố anh. Nếu em chết, tất cả mọi việc này sẽ biến thành em muốn kéo con trai của Hoắc Chính Khải xuống nước, kết quả chính mình lại chết đuối, nghe ấm ức lắm phải không?”

Cô tỉnh lại vào lúc 11 giờ 13 phút đêm đó.

Khi ấy, chỉ có hai người họ. Anh vô tình quay sang thì thấy cô đang nhìn mình. Giây phút đó, đầu óc Hoắc Liên Ngao hoàn toàn trống rỗng, miệng

https://thuviensach.vn

vô thức gọi tên “Đầu gỗ”.

Hoàn hồn lại, anh nói thêm: “Anh làm ồn tới em à?”.

Khi tỉnh hẳn, anh vùi mặt vào lòng bàn tay cô, sau đó nói: “Đầu gỗ, anh nghĩ, thế giới bên kia vốn không chào đón chúng ta”.

Cô dường như đang chăm chú nghe anh nói.

Rời khỏi lòng bàn tay cô, cô vẫn còn đang nhìn anh đấy. Đôi mắt to quá đỗi lúc này càng giống mắt cá chết, trống rỗng, vô hồn.

Anh giơ tay chạm lên má cô, nói: “Bác sỹ đã nói hết với anh rồi, anh dùng lượng thuốc ít hơn em một nửa, em ngốc thật”.

Ánh nhìn rời khỏi mặt cô, trở về tay cô, anh nói khẽ: “Anh nghĩ anh nên cảm ơn người phục vụ khách sạn đã giúp gọi xe cấp cứu”.

Mấy chuyện như tạo ra việc phục vụ kịp thời phát hiện họ tự sát đối với anh không khó.

Ngừng một lát, anh nói tiếp: “Nếu không, em chết rồi, anh còn sống thì mất mặt lắm”.

Đây cũng là sự giả tạo kiểu Hoắc Liên Ngao.

“Đầu gỗ, em làm anh hết hồn đấy, em…”

Sau đó, cô gọi anh: “Liên Ngao”.

Cho dù tiếng cô nhỏ như muỗi, nhưng anh vẫn nghe rõ, rất rõ ràng.

“Liên Ngao, vì sao phải gọi cuộc điện thoại đó?”

Trong phút chốc, trái tim anh như về lại Kỷ Băng Hà.

https://thuviensach.vn

Anh ngồi thẳng dậy, cười với cô, những ngón tay gượng gạo chạm lên mặt cô: “Anh phải tốn rất nhiều công sức mới thuyết phục được bác sỹ cho anh ở lại đây, bây giờ anh phải giữ lời hứa, khi nào em tỉnh phải lập tức thông báo cho họ”.

Chị gái của tôi, giọng em nhỏ quá anh không nghe thấy, không nghe rõ em đang nói gì, bây giờ anh phải đi gọi bác sỹ thôi.

Cứng đờ không chỉ có tay mà còn cả chân. Anh đứng ở cửa, quay đầu nhìn. Cô đã nhắm mắt lại, chiếc máy bên cạnh hiển thị nhiệt độ cơ thể cô đã dần tăng lên.

Đây là chuyện tốt.

Anh mở cửa.

Bác sỹ đi lướt qua anh, đẩy cánh cửa ấy ra.

Khi cánh cửa nặng nề ấy khép lại, Hoắc Liên Ngao đi trên hành lang bệnh viện. Hành lang ban đêm cực kỳ yên ắng. Chút âm thanh đó rất nhỏ, nghe kỹ còn thấy rất bi thương.

Giọng nói đó đang hỏi anh: “Liên Ngao, vì sao phải gọi cuộc điện thoại đó?”.

Vì sao ư? Thật ra Hoắc Liên Ngao cũng không biết, anh cũng không hiểu.

Sợ hãi? Không cam tâm? Hay là…

Hay là vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng?

Có lẽ có một chút nhỉ?

https://thuviensach.vn

Anh chỉ nhớ giây phút cuối cùng trong đầu anh hiện lên một dòng số: 18, 21!

Đó là một dòng số trẻ, chính dòng số này đã thôi thúc anh gọi cuộc điện thoại đó.

Trùng hợp là khi anh gọi, cô vẫn còn ý thức.

Cô biết anh là người gọi.

Cùng với những bước chân nhanh dần, âm thanh kia càng lúc càng ráo riết, như xuyên qua mọi lớp kính, vách tường, xuyên qua sức mạnh của thời gian và không gian:

Liên Ngao, vì sao phải gọi cuộc điện thoại đó…

Anh bịt chặt tai, co cẳng chạy.

Điều khiến Hoắc Liên Ngao không thể ngờ là anh chạy trốn từ Bali tới New York.

Hoàng hôn đó, anh đứng trước cửa nhà ở New York. Daisy mở cửa cho anh. Daisy là bảo mẫu của anh lúc nhỏ, luôn chịu trách nhiệm chăm sóc cuộc sống thường ngày.

“Cậu về rồi.” Daisy vẫn chào hỏi anh như mọi khi, thân thiết và chừng mực.

Lúc này, Hoắc Liên Ngao chợt nhớ ra vì đi quá vội vàng, anh không chào hỏi anh. Bây giờ Daisy và các bạn bè của anh đều tưởng anh luôn ở Miami. Thi thoảng anh cũng làm chuyện như thế, tắt hết di động và đến một nơi thật xa.

Ở chân cầu thang, Hoắc Liên Ngao nhìn thấy một bóng hình nhỏ bé, cái bóng đó e sợ nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Văn Tú Thanh?

Vì sao Văn Tú Thanh còn ở đây? Anh nhớ khi rời khỏi Miami đã chào hỏi cô ta qua loa rồi.

“Anh về rồi?” Văn Tú Thanh và Daisy nói y hệt nhau.

Anh đáp hờ hững rồi đi lên gác. Bây giờ anh cần tắm nước nóng, sau đó ngủ một giấc, như vậy mới có tinh thần.

Còn về chuyện của Văn Tú Thanh, sau này hẵng nói.

Khoảnh khắc muốn chết nhất của Hoắc Liên Ngao xảy ra tại Boston

Đó là một buổi tối, trong ba lô của Hoắc Liên Ngao đặt một tờ giấy với chữ ký tay của ông ngoại. Cùng với nó còn có chữ ký của một vài người khác. Thân phận của họ đều rất có tiếng nói trong xã hội. Trong số họ có nhà tâm lý, nhà ngoại giao, có giáo sư đại học.

Mấy hôm nay, anh bay từ thành phố này qua thành phố khác đều để lấy những chữ ký này. Anh đã mệt đến độ có thể ngủ ngay được.

Bây giờ chỉ còn một mắt xích cuối cùng, đó chính là chọn luật sư.

Hoắc Liên Ngao vừa tới Boston là liên lạc với văn phòng luật sư Wade. Văn phòng này có quan hệ tốt nhất Mỹ, cả gia đình đều có truyền thống làm luật sư.

Mọi việc tiến triển rất thuận lợi, sáng sớm mai họ sẽ có mặt tại phòng VIP của văn phòng luật sư.

Khi đẩy cửa khách sạn ra, di động của anh vang lên.

https://thuviensach.vn

Vừa nhìn thấy người gọi đến, Hoắc Liên Ngao vô thức nhíu mày. Lúc đó trong lòng anh rất phức tạp, anh phải thừa nhận, đối với người gọi cuộc điện thoại này, lúc này anh cảm thấy áy náy.

Bắt máy, anh nói bằng giọng ôn hòa: “Bố”.

Đầu kia điện thoại thì có chút hưng phấn: “Khang Kiều quay về rồi!”.

Cái tên đó khiến tinh thần Hoắc Liên Ngao lập tức tập trung cao độ.

“Liên Ngao, Khang Kiều chịu quay về rồi.”

Giây phút ấy, trái tim anh đập thình thịch. Anh dỏng tai nghe kỹ.

“Liên Ngao, Khang Kiều kết hôn rồi.”

Khoảnh khắc đó, dường như đường điện thoại không dây cũng bị ảnh hưởng nặng nề rồi phát ra một tiếng tít chói tai.

Đầu óc lập tức trống rỗng.

Sau đó, anh nghe thấy giọng mình run lên, khẽ khàng: “Bố, ban nãy điện thoại có chút vấn đề. Con chưa nghe rõ, bố có thể nói lại lần nữa không?”.

“Điện thoại có vấn đề à? Không sao, ở bên này bố nghe rõ lắm.”

Ông già này, đừng có phí lời!

Lần này, điện thoại im lìm như chết. Trong bầu không khí đó, giọng nói và nội dung đều thể hiện rõ ràng.

Tay anh buông thõng.

Lúc này, sóng điện thoại gây ra âm thanh chói tai lúc trước bắt đầu hình thành một khả năng phá hoại cực mạnh. Tai anh và đầu óc anh như bị vô số con ong đục khoét.

https://thuviensach.vn

Cũng chẳng biết đã qua bao lâu, lòng bàn tay bắt đầu nóng rẫy, đó là nhiệt độ từ điện thoại truyền tới. Bố anh vẫn đang huyên thuyên không ngừng.

Cũng đúng, bình thường anh không thích nói chuyện với ông lắm. Lúc này anh không ngắt lời, ông được thể nói không ngừng nghỉ.

E là, trước khi gọi cuộc điện thoại này, ngài Hoắc không thể ngờ được người thừa kế mà ngài ấy cất công bồi dưỡng đang len lút thực hiện những công việc pháp lý để xóa bỏ quan hệ cha con nhỉ?

Hoắc Liên Ngao cảm thấy anh đứng ở Boston lúc này ngu xuẩn không kể xiết.

Khúc gỗ đó kết hôn rồi!

À, đúng rồi, anh còn chưa biết chú rể là ai.

Anh cầm điện thoại lên.

Vài phút sau, Hoắc Liên Ngao ngắt máy.

Trước đó anh còn bình tĩnh nói một câu: “Bố, bố thay con gửi lời chúc phúc tới cô ấy”.

Từng câu từng chữ rành mạch.

“Năm nào cũng có dư, hạnh phúc mỹ mãn…”

Đầu kia vọng tới tiếng thở dài: Liên Ngao, con lại dùng sai…

Anh ngắt máy!

Hoắc Liên Ngao tin tưởng chắc chắn rằng người cha thân yêu của anh nhất định sẽ truyền đạt lại với Khang Kiều, ngữ khí nhất định là vô cùng

https://thuviensach.vn

lấy lòng. Người xấu thi thoảng cũng có lúc áy náy ấy mà.

Đương nhiên, ông ta sẽ cho cô con riêng của mình một của hồi môn vô cùng đầy đủ, ngoại trừ tình cảm thì tiền tài ông ta không thiếu.

Có điều, ngài Hoắc nhất định nằm mơ cũng không thể ngờ, con trai ruột của ông ta và con gái riêng của ông ta đã âm thầm ăn nằm với nhau, họ còn tạo ra màn kịch tự tử vì tình ở đảo Bali.

Lúc này đây, Hoắc Liên Ngao thông cảm với ông lão chẳng biết chuyện gì ấy hơn lúc nào hết. Trông ông ta hơi ngốc nhỉ? Không không, người còn ngốc hơn là anh.

Là anh, Hoắc Liên Ngao!

Thông minh nhất, tuyệt tình nhất là Khang Kiều.

Cơn đau nơi lòng bàn tay khiến anh cúi đầu xuống. Chất lương di động bây giờ tệ thật. Anh mới chỉ hơi dùng sức đã nát thế này rồi.

Sản phẩm chất lượng tồi thế này không cần cũng được!

Nắm chặt chiếc di động đã biến dạng nghiêm trọng ấy, anh mở cửa sổ ra, ném thẳng nó ra ngoài cửa sổ. Di động và giọng anh cùng vọng qua bậu cửa: “Chỉ là gọi một cuộc điện thoại thôi mà? Chỉ làm kẻ hèn một lần thôi mà? Chỉ là không nỡ để em chết thôi mà?”.

Anh dựa người vào tường, tay ôm đầu, thì thầm như sợ ai nghe được: “Chỉ là không nỡ để em chết thôi mà?”.

Cô khoác chiếc áo choàng màu đỏ rượu ấy lên chẳng biết đáng yêu cỡ nào.

Nếu biết cô sẽ lấy Hàn Tông, lúc đó chẳng thà để cô chết ở đảo Bali.

https://thuviensach.vn

Nửa đêm, Hoắc Liên Ngao rời khỏi Boston.

Tối hôm sau, anh xuất hiện trong buổi tiệc thời trang một năm một lần của các nhân vật nổi tiếng trẻ.

Vài ngày sau, tin tức về đám cưới của Khang Kiều và Hàn Tông vào tai Hoắc Liên Ngao đã như chuyện của người khác.

Nghe nói họ kết hôn chớp nhoáng.

Lúc đó, Hoắc Liên Ngao cảm thấy, chưa biết chừng Khang Kiều giống như con chó năm nào anh nhặt được. Anh tưởn mình sẽ nhớ rất lâu, nhưng thực tế là chỉ vài đêm, anh đã quên nó sạch sẽ.

Ngày từng ngày trôi qua, thi thoảng bạn bè anh cũng dè dặt thăm dò: "Hoắc Liên Ngao, gần đây cậu thế nào?".

Đúng là lũ chuyện bé xé ra to, anh còn thế nào được. Anh giờ rất tốt, không thể tốt hơn.

Rồi, tối đó, Daisy nhìn anh mặt lo lắng.

"Liên Ngao, gần đây cậu lạ lắm, cậu ốm phải không?"

Xem ra dì Daisy của anh già rồi, già tới nỗi mắt cũng có vấn đề.

Cuối tuần này, Hoắc Liên Ngao tham gia một đám cưới, con gái lớn của ông trùm ngành điện tín và con trai cả ông trùm ngành kiến trúc. Một đám cưới thế kỷ.

Từ khi hiểu chuyện đến nay, Hoắc Liên Ngao không ít lần tham gia các đám cưới, đếm ra không dưới mười lần. Ấn tượng về các buổi đám cưới đó là: Phô trương, kệch cỡm, làm những nghi thức không cần thiết, khoe khoang, chúc phúc giả tạo, hôn nhau giả tạo.

https://thuviensach.vn

Điều khiến Hoắc Liên Ngao khó lý giải là hôn lễ này khiến anh như ngồi trên đống lửa. Rõ ràng đây là một hôn lễ cực kỳ mô phạm. Trong hôn lễ, anh loáng thoáng nghe được những câu thì thụt theo lệ như: "Tình nhân của cô dâu và chú rể cũng tới tham gia hôn lễ".

Hôn lễ đến màn trao nhẫn, Hoắc Liên Ngao bắt mình tập trung tinh thần lại. Anh đang là khách hàng đầu, phải ra dáng một chút.

Bình thường ở màn này, Hoắc Liên Ngao chẳng bao giờ tập trung nghe những lời thề trăm câu như một của cha xứ. Nhưng giây phút này từng tiếng, từng tiếng lại đập vào trái tim anh.

Con tình nguyện trở thành vợ/chồng của người ấy. Kể từ hôm nay, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, nương tựa lẫn nhau. Dù tốt hay xấu, dù giàu có hay bần cùng, dù bệnh tật hay khỏe mạnh cũng luôn yêu thương, trân trọng. Chỉ có cái chết mới có thể chia lìa chúng con.

Anh đứng dậy khỏi ghế, không chú ý tới bất kỳ gương mặt nào trong giáo đường mà một mực đi ra cửa.

Tối đó, New York đón trận tuyết đầu mùa năm 2006.

Thì ra mùa hè đã qua lâu, thì ra mùa thu cũng đi mất, thì ra mùa đông đã đến cửa.

Đứng trước cửa sổ, anh nhìn những bông tuyết nhỏ xíu. Hôn lễ lúc chiều và trận tuyết này như nhốt anh vào một không gian nhỏ.

Trong không gian ấy, dưỡng khí mỏng manh khiến anh khó thở.

Một người sao có thể khó thở chứ?

Trong lúc khó thở, anh không cẩn thận nhớ lại những bài hát đám buôn ma túy hay bịa ra: "Chỉ cần bạn mở cửa, rẽ trái hay rẽ phải cũng có thể mua

https://thuviensach.vn

được thứ khiến bạn vui vẻ”.

Hoắc Liên Ngao nhớ ra trước đây hình như anh để một ít trong nhà. Đó còn là loại tốt, đắt như vàng.

Anh mở cửa phòng sách.

Ánh đèn trong phòng được chỉnh cho tối đi. Cầm chiếc hộp màu vàng ra, chiếc hộp này có thể giúp anh thoát khỏi không gian bí bách, còn có thể…

Còn có thể giúp anh quên đi người con gái đã lấy chồng kia.

Sao? Sao tay lại hơi run nhỉ?

Anh nhíu mày, anh hét lên với âm thanh đang vọng vào tai anh: “Này, im lặng đi!”.

Anh nói này, đầu gỗ, em đừng nói với anh mấy câu giả tạo ấy nữa.

“Liên Ngao, anh hứa với em sẽ không động vào cần sa mà.”

Này, này, em có thôi đi không?!

“Liên Ngao, anh hứa với em sẽ không động vào cần sa mà.”

Thật là, anh bảo…

“Liên Ngao, anh hứa với em sẽ không động vào cần sa mà.”

Phiền chết mất, phiền chết mất!

Anh nắm chặt chiếc hộp vàng trong tay, đập thẳng xuống, dùng hết sức gào lên: “Chị gái của tôi, giờ em đã lấy chồng rồi, em phải hiểu rõ là em đã lấy chồng rồi!”.

Cô đã lấy chồng rồi, Khang Kiều đã lấy Hàn Tông rồi!!!

https://thuviensach.vn

Trong phòng sách vang lên những tiếng rầm rầm, hỗn tạp vô ý, phẫn nộ như cuồng phong bão táp.

Cuối cùng, như ngày tận cùng của thế giới, anh ngồi bệt xuống sàn.

Cuối cùng, ánh mắt anh rơi xuống chiếc hộp trắng bên tay trái mình.

Đó là thứ huấn luyện viên bơi đưa cho anh, dường như là một chất lỏng để tiêm vào người. Nó có thể thả lỏng cơ bắp, có tác dụng thoải mái tinh thần.

Anh giơ tay mở chiếc hộp trắng đó ra.

Giây phút ấy, Hoắc Liên Ngao nghĩ:

Nếu biết cô sẽ lấy Hàn Tông, lúc trước nên cùng cô chết ở đảo Bali…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Phiên Ngoại 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khoảnh khắc quái đản nhất cuộc đời Hoắc Liên Ngao là vào một buổi sáng nào đó.

Sáng hôm ấy, một tia sáng nào đó rơi vào mắt anh. Không thể tả rõ nó nhức mắt cỡ nào nhưng cảm giác rất kỳ lạ. Anh mở mắt ra. Đây là căn phòng anh chuyên dùng ở câu lạc bộ tại New York, nằm trên tầng 61.

Tối qua trước khi đi ngủ anh quên không kéo rèm. Lúc này, ánh sáng từ cửa ban công phía Đông trải dài vào phòng. Trong đó, thứ ánh sáng lọt vào mắt anh lại có sự khác biệt.

Anh hơi cựa quậy, ánh sáng ấy hắt lên sống mũi anh, đung đưa trước mắt anh.

Nguồn sáng đặc biệt tới từ ngọn đèn thủy tinh trên trần nhà.

Ánh sáng trên ngọn đèn thủy tinh lại tới từ món đồ bằng vàng trên ngón tay anh.

Ánh sáng ngoài cửa sổ, ánh sáng trên ngọn đèn và ánh sáng từ món đồ bằng vàng trên ngón áp út của anh qua khúc xạ của không gian trở thành vài thứ hình thù.

Anh từ từ giơ tay, đưa ra trước mặt, rồi lại từ từ duỗi tay ra.

Món đồ vàng ấy người ta gọi nó là nhẫn cưới.

https://thuviensach.vn

Chủ nhân của chiếc nhẫn cưới này tên là Hàn Tông, ở bên kia bờ đại dương còn có một người khác đeo một chiếc nữa cùng loại.

Nếu không vì chiếc nhẫn cưới này, Hoắc Liên Ngao nghĩ, anh đã sắp quên mất trên tinh cầu này vẫn còn một người nữa. Đã mấy năm trôi qua rồi.

Mấy năm nay, anh đã trải qua hàng loạt sự kiện như bỏ học, trở mặt với bố ruột, tự khởi nghiệp… Mấy năm nay anh quá bận rộn.

Hoắc Liên Ngao rất vui vì mấy năm nay anh luôn bận rộn, vì bận là có thể tảng lờ rất nhiều chuyện.

Sau đó, tối qua, ở New York, anh đã gặp một người.

Nếu theo tôn ti trật tự của người Trung Quốc, anh phải gọi người ấy là anh rể.

Anh rể? Danh xưng mới nực cười làm sao?

Nhưng tối qua cái danh xưng này bỗng nhiên lọt vào tai anh. Lúc đó đã khoảng mười một giờ. Giám đốc câu lạc bộ gọi điện vào di động cá nhân của anh.

Anh ta nói: “Có một người đàn ông tự xưng là anh rể của cậu Hoắc muốn nói chuyện với cậu”.

Anh rể? Xưng hô xa lạ này khiến xe của anh bỗng đâm sầm vào đuôi chiếc xe đằng trước. Cùng với thanh âm không mấy ôn hòa đó, Hoắc Liên Ngao nhớ ra có lẽ mình thật sự có một ông anh rể.

Anh vừa nghe điện thoại vừa kéo cửa kính xuống, đưa cho người đứng ngoài danh thiếp của mình, chủ xe đang tỏ ra phẫn nộ vì bị đâm.

https://thuviensach.vn

Nhận danh thiếp rồi, người chủ xe đó vẫn còn huyên thuyên không ngừng. Vừa nhìn đã biết đó là loại tham tiền. Hoắc Liên Ngao nhớ trong xe mình cất một khẩu súng.

Anh tìm nó ra, hướng họng súng ra ngoài cửa xe.

Lúc đó, Hoắc Liên Ngao thật sự muốn nổ súng với người ở ngoài. Nếu anh còn nghe thấy một chữ nào nữa, anh sẽ thật sự bắn vào sọ anh ta.

Đáng tiếc là người đó vừa nhìn thấy họng súng đen ngòm đã sợ đến tè ra quần, thậm chí còn không đòi tiền bồi thường.

Ở đầu kia, quản lý hỏi anh mấy người đàn ông châu Á đó giờ giải quyết ra sao.

Khoảng nửa tiếng trước, vài người đàn ông châu Á tới phòng thương vụ của câu lạc bộ mặc kệ quy định tại đây, đã mời gọi gái tới. Đám gái gọi còn mang theo cả thuốc cấm.

Quản lý khuyên không được bèn chọn cách báo cảnh sát. Sau đó, ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, mấy người họ lúc bấy giờ mới cuống quýt cả lên.

Thế là có cuộc điện thoại này.

Hàn Tông là một trong số đó.

Phải giải quyết ra sao ư? Anh đặt súng về chỗ cũ, nói: “Anh gọi một cuộc cho cảnh sát, nói tất cả chỉ là hiểu lầm, sau đó muốn làm gì họ thì làm”.

Ngắt điện thoại xong, Hoắc Liên Ngao quay đầu xe.

Hàn Tông? Gái gọi? Thuốc cấm?

https://thuviensach.vn

Anh gõ ngón tay lên vô lăng: Chị gái của tôi ơi, ông anh rể của tôi đã giấu em làm những chuyện gì vậy? Tôi phải qua đó xem sao, xem ông anh rể ấy đã giấu em làm những trò gì!

Tuy vậy, sau khi tới nơi, Hoắc Liên Ngao lại không nhìn thấy gì. Chí ít thì mọi việc không phát triển như tưởng tượng của anh.

Đám gái gọi cao cấp ở trong phòng VIP chỉ như đồ trang trí bên cạnh Hàn Tông. Anh ta không chạm vào, chỉ đơn thuần giúp bạn bè rót rượu.

Hàn Tông ngồi đó giống như một tinh anh tham gia đại hội cổ đông, mặc chiếc áo sơ mi đã được vợ là thẳng thớm, biết thứ gì có thể chạm vào, thứ gì không.

Thật nhạt nhẽo, ông anh rể nghiêm túc của anh không để anh có cơ hội mách lẻo với chị mình.

Day day trán, Hoắc Liên Ngao nhìn rất lâu lên màn hình, đôi mắt cực kỳ mỏi mệt. Bên cạnh đặt hộp thuốc lá của đám bảo vệ. Anh rút ra một điếu, lát sau, khói thuốc đã lượn quanh phòng giám sát.

Trong làn khói vấn vít, Hoắc Liên Ngao một lần nữa nhìn thấy Hàn Tông rót rượu cho bạn. Vật thể màu vàng trên ngón áp út của anh ta khiến anh cảm thấy như có cốc Vodka lớn bị đổ vào bụng.

Anh nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra lần nữa, Hàn Tông đã không còn ở đó. Anh ta ở trong phòng hút thuốc. Qua CCTV, Hoắc Liên Ngao chỉ nhìn được bóng của Hàn Tông, không nhìn được biểu cảm hút thuốc.

Khoảng mười phút sau, Hàn Tông rời khỏi phòng hút thuốc, đi vào nhà vệ sinh.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao cũng đi khỏi phòng giám sát.

Đứng ngoài cửa phòng vệ sinh, Hoắc Liên Ngao cũng không rõ mình đứng đây rốt cuộc là vì điều gì?

Không, thật ra cũng không phải là hoàn toàn không hiểu. Từ nắm đấm cuộn chặt trên tay anh lúc này có thể đoán được tiếp theo anh muốn làm gì.

Khi Hàn Tông mở cửa ra, cú đấm đó sẽ vung vào mặt anh ta.

Hàn Tông, anh đã cưới cô ấy rồi, anh nên cảm kích vô ngần, nên biết ơn. Anh nên giữ liên lạc với cô ấy từng giây từng phút: Giờ anh đang ở đâu, giờ anh đang ở với ai, giờ anh và bạn đang nói đến chuyện gì. Cô gái ngồi bên cạnh anh đẹp hơn cả em nhưng anh chẳng buồn liếc, vì sức hấp dẫn của em trong mắt anh là không ai bằng.

Hàn Tông, gã khốn này, anh nên nói với cô ấy như thế, chứ không phải trốn trong phòng hút thuốc, dựa vào chất nicotin để xoa dịu nỗi nhớ bạn gái cũ.

Hàn Tông, anh không chạm vào cô gái ngồi bên không phải vì vợ anh mà vì cô bạn gái đã qua đời đó.

Nắm tay càng lúc càng cuộn chặt, Hoắc Liên Ngao nghĩ lát nữa cú đấm này nhất định sẽ khiến răng cửa của Hàn Tông rụng xuống. Nhất định thế!

Cuối cùng, cửa cũng mở. Hoắc Liên Ngao vung nắm đấm.

Tiếng “Khang Kiều” cùng với cánh cửa từ từ mở ra cứ thế đột ngột ập tới.

Cái tên ấy như một căn bệnh.

Anh cúi đầu.

https://thuviensach.vn

Người nắm chặt tay đi vào, người cầm điện thoại đi ra.

Cùng với tiếng nước chảy ào ào, cú đấm bị vung thật mạnh lên gương. Chiếc gương đứt rời, tiếng dòng chất lỏng đỏ rực chảy theo vết nứt của chiếc gương tan tành.

Nỗi đau nơi bàn tay xua đi cái đau đầu mà Vodka mang lại. Anh đặt tay dưới vòi nước, mặc cho nước rửa trôi vết thương của mình.

Trái tim đã tê dại như kết từ xi măng cốt thép.

Ở một góc nào đó trong tim, anh lẩm bẩm:

“Đầu gỗ, bây giờ anh đang ở New Yorh, bây giờ anh chỉ có một mình thôi. Đầu gỗ, ban nãy anh bỗng nhiên tò mò, muốn thử xem tay mình cứng hơn hay thủy tinh cứng hơn. Kết quả chứng minh vẫn là thủy tinh cứng hơn một chút.”

“Đầu gỗ, bây giờ tay anh đang chảy máu, em có đau lòng không? Mau nói là có đi, đau lòng không chịu được, đau tới nỗi chỉ muốn bay ngay tới bên cạnh anh, không ngừng hôn lên mặt anh, mắng anh ngốc, mắng anh khờ, rồi đá cho anh một cái.”

“Thôi nhé, đầu gỗ, giờ anh không có thời gian để nói chuyện với em. Anh chỉ trốn tạm ra ngoài gọi điện cho em thôi. Trước mắt kiếm tiền vẫn là quan trọng nhất. Khi nào anh kiếm được rất nhiều, rất nhiều tiền, anh sẽ mua cho em cả Cung điện Buckingham, để em làm nữ hoàng trong đó.”

“Đầu gỗ, lần này, em cúp máy thật đây.”

Cũng chẳng biết đã qua bao lâu, mở mắt ra, Hoắc Liên Ngao nhìn thấy ngay vật màu vàng nằm bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Hàn Tông, anh lại mắc thêm một tội. Anh dễ dàng để nhẫn cưới ở nơi công cộng thế này chính là tội ác tày trời.

Đầu gỗ, nếu là anh, anh nhất định sẽ không đánh mất đâu. Anh nhất định sẽ đeo trên tay từng giây, từng phút, rồi để nó theo anh xuống mồ.

Hàn Tông, anh là đồ ngốc.

Giơ tay ra, anh thả nó vào túi không chút do dự.

Ánh sáng trong phòng cùng với ánh mặt trời càng chói chang hơn. Hoắc Liên Ngao không hiểu lắm, sao thứ để trong túi giờ lại đeo vào tay?

Chắc là tối qua về uống một chút, sau đó anh hồ đồ đeo lên. Điều này có chút quái đản, chuyện quái đản hơn còn ở phía sau.

Sáng nay, Hoắc Liên Ngao gọi điện cho một người bạn. Anh nhớ có một lần bạn anh từng qua lại với một cô gái Hàn Quốc, khi đó anh cảm thấy cô gái ấy trông rất quen.

Sáng nay, tư duy của Hoắc Liên Ngao rất linh hoạt, lập tức nhớ ra cô ấy giống ai. Chính là cô bạn gái cũ của Hàn Tông.

Chỉ trong vòng nửa tiếng, anh và cô gái ấy đã thương lượng thành công qua điện thoại.

Cô gái ấy tên là Se Young.

Anh mở cửa phòng vệ sinh, rút chiếc nhẫn trên ngón áp út ra.

Cùng tiếng nước chảy, chiếc nhẫn nahnh chóng tới nơi nó cần tới, chôn vùi dưới nước cống là quá thích hợp rồi.

https://thuviensach.vn

Khoảnh khắc tuyệt vọng nhất của Hoắc Liên Ngao là vào một buổi sáng nọ.

Sáng hôm ấy, anh tốn rất nhiều sức mới nhìn rõ người nằm bên cạnh mình là Đường Vũ Huyên, chứ không phải một người khác.

Tiếp theo đó, Hoắc Liên Ngao liền hiểu chuyện gì đã xảy ra, cốc nước tối qua anh uống có vấn đề.

Cô ta mở mắt ra, cười với anh, cười như một ngọn lửa. Nếu nhìn kỹ, có thể đọc được tâm trạng dương dương tự đắc trong nụ cười ấy.

Vừa cười cô ta vừa khoe với anh vòng một đáng kiêu hãnh của mình.

Đúng là người phụ nữ ngu xuẩn.

Nhưng chính người này lại khiến bình minh ấy của anh ngập tràn tuyệt vọng.

Vào những thời khắc cuối cùng khi anh và một người khác ở trên đảo Bali, anh và cô chơi trò kết hôn. Dưới ánh sao, cô nói với anh: “Hoắc Liên Ngao, cả đời này anh chỉ được nhìn một mình em, yêu một mình em, hôn một mình em, ngủ với một mình em”.

Anh đồng ý: “Hoắc Liên Ngao cả đời này chỉ được nhìn đầu gỗ, chỉ được yêu đầu gỗ, chỉ được hôn đầu gỗ, chỉ được ngủ với đầu gỗ”.

Nói xong, anh quay sang, nhưng lại nhìn thấy cô dựa đầu lên vai anh, dáng vẻ như sắp ngủ. “Đầu gỗ”, anh khẽ gọi.

Cô không trả lời.

Anh thì thầm: “Đầu gỗ, thế là không công bằng”.

Phải, không công bằng, chỉ có mình Hoắc Liên Ngao nói.

https://thuviensach.vn

Còn Khang Kiều không nói.

Buổi sáng hôm ấy, giây phút ấy, lời thề dưới ánh sao thì ra đã khắc cốt trong lòng anh. Thế nên anh mới cảm thấy tuyệt vọng như vậy.

Anh cũng đã từng bướng bỉnh như một đứa trẻ: Đầu gỗ, chẳng phải em nói anh chỉ được nhìn em, chỉ được yêu em, chỉ được hôn em ư?

Em xem, anh đã nhìn rất nhiều cô gái, anh đã "yêu" rất nhiều cô gái, anh cũng hôn rất nhiều cô gái.

Mà tới cuối cùng, đứa trẻ nghịch ngợm không cẩn thận đã trúng cả hạng mục cuối cùng.

Anh dậy khỏi giường, mặc quần áo. Khi cơ thể đó dính vào anh, anh đẩy cô ta ra.

Đường Vũ Huyên ngã bệt xuống đất. Cô gái được quá nhiều đàn ông cưng chiều này ắt đã giật mình vì biểu cảm hiện tại của anh.

Sáng nay, Hoắc Liên Ngao bỗng muốn trải nghiệm cảm giác đánh một người đến chết.

5 cú đấm? 10 cú đấm? Hay 15 cú đấm? Liệu có hơn 25 cú không nhỉ?

Hoắc Liên Ngao không biết mình đã đấm Đường Vũ Huyên bao nhiêu cái. Mặt cô ta bê bết máu. Từ sợ hãi biến thành tê dại, và tới lúc này là càng thêm bướng bỉnh.

Máu trên mặt cô ta đã dính vào áo sơ mi của anh. Anh cởi ra, ném vào mặt cô ta.

Khóe môi bị rách mấp máy nói: "Anh hận em đi, hận còn hơn anh lúc nào cũng coi như em không tồn tại".

https://thuviensach.vn

Trên đảo Bali, nơi giếng trời vuông vức và thùng nước lớn, ánh trăng đung đưa trên mặt nước, cái ôm siết chặt, và hai linh hồn tuyệt vọng.

Một trong hai linh hồn đã nói: Yêu dài lâu hơn thù hận, khó tan biến hơn thù hận.

Anh từ từ thả lỏng bàn ta nắm chặt.

Thật ra Đường Vũ Huyên cũng ngốc như Hoắc Liên Ngao của một giai đoạn nào đó, dùng cách thức cực đoan để ảo vọng có được sự ghi nhớ của một con người.

Bàn tay anh run lên.

Sau đó, anh tìm được thuốc lá, châm lên từng điếu.

Khói thuốc, nicotin và thứ thuốc còn lại trong cơ thể từ tối hôm qua khiến cả không gian như trôi bồng bềnh. Cô gái bị anh đánh thành đầu heo từ từ tới bên cạnh anh. Anh cười với cô ta.

Anh giơ tay chạm lên mặt cô ta, nói: “Làm tốt lắm”.

Cô gái anh quen chưa tới hai tháng đã làm chuyện mà anh không dám làm rồi.

Em xem, anh đã nhìn rất nhiều cô gái, “yêu” rất nhiều cô gái, cũng hôn rất nhiều cô gái. Đầu gỗ, em xem, ngay cả một cô gái không phải em, anh cũng ngủ với cô ta rồi.

Thật ra, như vậy cũng tốt mà.

Trong trò chơi của chúng ta, chỉ có một mình anh hứa, quy tắc trò chơi cũng chỉ có mình anh tuân thủ.

https://thuviensach.vn

Sáng hôm ấy, Hoắc Liên Ngao nói với Đường Vũ Huyên: “Cầm quần áo của cô và cút khỏi đây, sau này, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa”.

Mùa đông ấy, New York ngập đầy tuyết trắng.

Mùa đông này, Hoắc Liên Ngao đa phần đều trốn trong nhà. Sự tuyệt vọng vào một buổi sáng nọ đã xuyên suốt cả một mùa đông.

Khi mùa xuân đến, Hoắc Liên Ngao nhận được điện thoại từ Washington. Sau khi tham dự xong tang lễ của ông ngoại, anh đứng dưới một gốc đào.

Đứng dưới gốc đào, anh nói với Đường Vũ Huyên đã theo anh tới tận Washington: “Có lẽ, chúng ta có thể ở bên nhau”.

Ông ngoại trước khi chết đã nắm tay anh và nói: “Liên Ngao, ngắm hết mùa anh đào ở Washington hãy về”.

Thế là, anh nghe lời ông ngoại, đứng dưới gốc đào. Năm nay, hoa đào rất rực rỡ.

Lời nói “ý tại ngôn ngoại” của ông ngoại Hoắc Liên Ngao hiểu. Chẳng qua ông muốn nói: “Liên Ngao, hãy trân trọng thời gian”, “Liên Ngao, phải nhìn về phía trước, giống như thời gian luôn chạy một hướng vậy”.

Đứng dưới gốc đào, Hoắc Liên Ngao nói với Đường Vũ Huyên: “Đường Vũ Huyên, chúng ta thử xem có thể ở bên nhau không”.

Nói xong, Hoắc Liên Ngao thừa nhận, một góc nào đó trong lòng anh có chút nhẹ nhõm, ít nhất anh có thể bỏ xuống tội danh: “Có ý đồ phá hoại hôn nhân của chị”.

Tất cả không phát triển như anh mong muốn. Cô gái đã hứa sẽ khiến Hàn Tông mắc câu trong vòng một tuần, nhiều nhất là một tháng gọi điện cho

https://thuviensach.vn

anh, ngữ khí càng lúc càng ủ dột.

Cô ta oán trách: Người đàn ông đó tảng lờ ngôn ngữ ám thị của cô ta, người đàn ông đó coi như không thấy sự trêu chọc của cô ta, người đàn ông đó còn gỗ đá và cố chấp hơn cả tưởng tượng.

Theo như cô gái Hàn Quốc đó nói, Hàn Tông có lẽ là một người chồng không tệ, tới mức anh bắt đầu có cảm giác tội lỗi.

Trở về New York, Hoắc Liên Ngao cho cô gái kia một khoản tiền, bảo cô ta sau này không được liên lạc với Hàn Tông nữa.

Giây phút đó, điều khiến Hoắc Liên Ngao không ngờ đến là chuyện này chưa kết thúc. Không lâu sau đó, Hàn Tông chủ động liên lạc với cô gái Hàn Quốc. Khi cô ta và Hàn Tông chia tay, cô ta lại kiếm được một khoản tiền.

Tối đó, bầu không khí rất tốt, tốt tới mức không làm tình xem ra hơi kỳ lạ. Đường Vũ Huyên trần truồng đứng trước mặt Hoắc Liên Ngao. Vóc dáng cô ta đúng như những người đàn ông khác nhận xét, là báu vật trời ban.

Đường Vũ Huyên dùng mọi kỹ thuật để từ từ tiến lại gần anh. Khi cô ta hôn lên mặt anh, anh nghĩ có lẽ nên đợi giây sau, giây này không có cảm giác không có nghĩa là giây sau không có cảm giác.

Khi cơ thể cô ta dính vào anh, anh đè nén cảm giác muốn đẩy tay cô ta ra. Khi tay cô ta chạm vào bụng anh, anh thả lòng tay mình.

Không có cảm giác chính là không có cảm giác.

Anh giơ tay đẩy cô ta.

https://thuviensach.vn

Vì dùng khá nhiều sức nên cô ta ngã xuống đất, biểu cảm hoang mang. Hoắc Liên Ngao biết lúc này Đường Vũ Huyên đang nghĩ gì trong lòng.

Nhặt quần áo dưới đất lên, khoác lên người cô ta, anh nói: “Không cần nghi ngờ, giới tính của tôi hết sức bình thường. Một đêm bốn, năm lần không thành vấn đề. Nhưng, người đó sẽ không phải là cô, cô hiểu lời tôi nói không?”.

Đường Vũ Huyên không ngu. Anh tin là cô ta đã hiểu: Tôi cố gắng hết sức rồi, chúng ta chỉ có thể đi tới đây thôi.

Trên thế giới này, có một bộ phận mắc một chứng bệnh. Chứng bệnh này lâu dần ẩn nấp trong tâm lý của họ, chốc chốc lại quấy rầy họ.

Một ngày nào đó, khi bạn mừng thầm những tưởng mình đã hết bệnh thì lại xuất hiện để khiến bạn biết rằng: Đừng để ý, chúng tôi vẫn ở đây.

Căn bệnh này người ta gọi là bệnh cố chấp. Nó sẽ theo bạn cho tới khi bạn được hỏa thiêu, cuối cùng biến thành bột trắng.

Đối với Hoắc Liên Ngao mà nói chính là một căn bệnh như thế.

Cô gái xinh đẹp kiêu ngạo đó ôm quần áo rời khỏi nhà anh. Một tuần trôi qua, Đường Vũ Huyên vô duyên vô cớ xuất hiện trước mặt anh, liếc mắt đưa tình với anh trước mặt nhiều người mà không có lý do.

Khoảnh khắc Hoắc Liên Ngao cảm thấy tạ ơn nhất là một đêm khuya.

Đêm ấy, người cha đã lâu không gặp của anh mang tới một tin tức: Hàn Tông đã chết.

Hàn Tông đã chết?

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao nhớ khi nghe thấy tin này một chân anh còn đang ở trên không, còn người nói ở sau lưng anh.

Giây phút đó, Hoắc Liên Ngao rất sợ, sợ tất cả chỉ là mình nghe nhầm, dù sao thì anh cũng không ít lần trù ẻo Hàn Tông.

Trên thế giới này, mỗi ngày đều có người vô tình chết. Những người chết vì chuyện ngoại ý muốn nhiều tới nỗi phải thống kê bằng giây.

Jack chết vì tai nạn giao thông, Mike chết vì ngộ độc thức ăn, Jenny rơi từ trên vách núi xuống, Jinny chết đuối, thậm chí có người đang ăn bánh còn mắc ở cổ mà chết, có người vì tò mò bình hoa to hay miệng mình to, cho đầu vào bình hoa ngạt thở mà chết.

Nhưng trong danh sách ấy không có một cái tên là Hàn Tông. Không, có lẽ có, nhưng đó không phải chồng của Khang Kiều.

Vì chuyện này, Hoắc Liên Ngao không ít lần cằn nhằn với Thượng đế.

Giờ nghĩ lại, những lời cằn nhằn đó giống trù ẻo hơn.

Anh giơ đôi chân đang khựng lại lên. Anh sợ, mọi chuyện vừa xảy ra chỉ là một giấc mơ hụt vì ban ngày suy nghĩ quá nhiều.

Anh dỏng tai nghe lại: “Liên Ngao, Hàn Tông chết rồi”.

Cuối cùng anh cũng dám đặt chân xuống đất, đứng đó.

Người sau lưng vòng ra trước mặt, nói tiếp: “Hàn Tông chết rồi, tai nạn ở Tokyo tối qua, hôm nay bệnh viện đã tuyên bố không cứu được nữa”.

Giây phút xác nhận thông tin, đầu óc Hoắc Liên Ngao trống rỗng. Liên tục có những từ liên quan tới cái chết lọt vào tai anh.

“Thi thể”, “tang lễ”.

https://thuviensach.vn

Cùng với đó, thông tin ấy càng thêm được xác thực.

Hàn Tông chết rồi, Hàn Tông thật sự gặp chuyện ngoài ý muốn và chết rồi!

Trong két của Hoắc Liên Ngao để một tập tài liệu. Đó là cảnh một người đàn ông lên giường với một phụ nữ. Nội dung tài liệu rất đầy đủ, từ hình ảnh tới âm thanh tới clip.

Người tạo ra là Hàn Tông và Se Young.

Cô gái Hàn Quốc tham lam sau khi kiếm được phí chia tay từ Hàn Tông đã mang tài liệu ghi lại cảnh thân mật của hai người họ tới trước mặt anh, định kiếm thêm một khoản nữa.

Khi đó, Hoắc Liên Ngao những tưởng mình sẽ vui vẻ cho cô ta một khoản tiền, dù sao đây cũng là điều anh hy vọng. Anh có thể cầm tiền, nhìn Khang Kiều bằng ánh mắt chế giễu.

Sự thật thì sao?

Sự thật là anh đã đấm cho cô ta một trận, sau đó lại chỉ muốn đấm tiếp Hàn Tông trận nữa.

Đầu gỗ có gì không tốt chứ?

Đầu gỗ quá tốt, đầu gỗ chỗ nào cũng tốt, đầu gỗ điểm gì cũng tốt.

Cô gái Hàn Quốc mang khuôn mặt sưng vù khập khiễng bỏ đi.

Sau khi cô ta đi, Hoắc Liên Ngao bỏ hết tài liệu vào két. Có một giây phút, anh rất muốn mang chúng tới cười Khang Kiều, nhưng đó chỉ là suy nghĩ trong chốc lát, nếu cô đau lòng thì phải làm sao?

https://thuviensach.vn

Sau khi đêm thứ ba qua đi, mọi suy nghĩ thoáng qua lúc trước dưới sự ủng hộ của tài liệu trong két trở nên rõ ràng.

Anh có lẽ có thể bỏ ra một khoản tiền cho người chuyên nghiệp, tạo ra một cái chết bất ngờ đối với họ mà nói rất đơn giản.

Chỉ cần anh muốn, anh có thể giấu cô cả đời, mấy câu "giấy không bọc được lửa" chỉ có tác dụng với những kẻ hèn nhát và không có năng lực mà thôi.

Nhưng, đó chỉ là suy nghĩ trong tiềm thức. Một suy nghĩ mạnh mẽ dần theo thời gian, suy nghĩ này có lẽ vì anh nhớ cô, đã thúc giục anh nửa năm sau hoặc một năm sau sẽ gọi cho đám người ấy.

Gọi xong, anh sẽ thêm cho mình tội danh: "Sai người mưu sát anh rể".

Bây giờ, thời điểm này, tin tức "Hàn Tông đã chết" khiến tội danh ấy không bao giờ thành lập được nữa.

Giây phút tạ ơn nhất của Hoắc Liên Ngao xảy ra vào một đêm khuya cuối tháng 3 năm 2014.

18 tuổi, anh trốn khỏi cô, từ Bali chạy về New York. Bây giờ, anh 26 tuổi. Qua tám năm, cuối cùng anh cũng tìm được con đường để trở về bên cạnh cô, từ New York về Singapore.

Men theo con đường đầy mùi cọ, dừng lại nơi có ánh nắng, từ xa anh đã nhìn thấy, lập tức tìm được cô giữa rất nhiều người.

Nhỏ bé, không có cảm giác tồn tại như lần đầu gặp gỡ.

Anh bước từng bước lên thềm, lướt qua từng bờ vai, cuối cùng, dừng lại trước mặt cô.

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe số lần tham gia tang lễ của cô gái trước mắt, bạn sẽ biết cô ấy là một kẻ xui xẻo. Năm 12 tuổi, cô ấy tham gia tang lễ của bà ngoại, năm 18 tuổi, tham gia tang lễ của mẹ.

Năm 21 tuổi, cô ấy tiễn biệt đứa em trai nhỏ hơn mình 11 tuổi.

Còn bây giờ, cô ấy đã 29 tuổi, lần này, cô ấy tiễn biệt chồng mình.

Bạn xem, vai cô ấy đã trịu nặng vì tang lễ rồi.

Bước lên nửa bước, anh giơ tay.

Để đầu cô dựa vào vai mình.

Đầu gỗ, có thấy dễ chịu hơn không?

Đầu gỗ, anh hứa với em, anh nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi…

Pre: “Anh có biết Hoắc Liên Ngao giờ ở đâu không? Có phải anh ấy đã gặp chuyện rồi không?”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Năm 2014 - 2015 (01)

Trời xanh mây trắng, cô mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay màu trắng hồng và chiếc váy xếp ly màu xanh da trời. Cô nắm tay ai đó và một người phụ nữ xinh đẹp cùng tới chùa Thanh Chân.

Đây là một hoạt động, người tới chùa Thanh Chân đều là người giàu có. Nói thật là cô hơi chán. Người được cô nắm tay cũng chán. Cô cúi đầu xuống, bắt đầu nói chuyện.

Cánh cửa ấy được đẩy ra nhẹ nhàng, bốn chiếc chân cùng bước qua cửa. Họ đi men theo một con đường hẹp nhỏ, đi thẳng suốt, đi thẳng mãi.

Sau đó, cô nhìn thấy một tu viện cổ kính, bước chân không hẹn mà gặp, đồng thời dừng lại, dỏng tai nghe những âm luật vọng ra từ bức tường cũ kỹ loang lổ.

Đó là lần đầu tiên họ được nghe bài dân ca của nước Anh. Cô còn nhớ một chút ngắt quãng: Đứa trẻ sinh thứ Hai mặt mày tuấn tú, đứa trẻ sinh thứ Tư dễ chịu bi thương, đứa trẻ sinh thứ Sáu bụng dạ tốt.

Còn đứa trẻ sinh thứ Năm đã đi xa rồi.

Giọng hát trầm thấp, ánh nắng chiều hắt xuống xuống bức tường trên đầu cô.

Những dấu ấn của bức tường đã có tuổi giống như đôi mắt một người già đang nhìn cô trìu mến.

https://thuviensach.vn

Trong nhiều đôi mắt như thế nhất định có đôi mắt giống bà ngoại chứ nhỉ? Cô nghĩ, nghĩ đến ngốc nghếch, nghĩ đến đờ đẫn, sau đó một giọng nói non nớt vang lên.

“Đứa trẻ sinh thứ Năm đã đi xa rồi. Chị ơi, xa là nơi nào ạ?”

Bỗng nhiên, bản dân ca cổ xưa như bị mắc kẹt, cứ lặp đi lặp lại câu cuối cùng đó.

Đó là một sự im lặng rất dài, một cái tên cô không dám chạm vào bật ra khỏi miệng.

Tiểu Phàn…

Cô vội vàng nắm lấy tay Tiểu Phàn, giống như bị ai đó truy đuổi phía sau, trong lòng thầm lẩm bẩm: Nhất định phải giấu Tiểu Phàn đi, nhất định không được để Tiểu Phàn bị ai phát hiện, nhất định phải dẫn Tiểu Phàn tránh xa cơn mưa vô duyên vô cớ đó.

Đẩy cánh cửa chùa Thanh Chân ra, cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi cúi xuống lần nữa thì bàn tay đã trống trải.

Cô lẩm bẩm: Tiểu Phàn mất rồi, Tiểu Phàn không còn nữa.

“Em còn có anh.” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai cô.

Quay mặt sang, cô nhìn thấy gương mặt mà cô yêu thương, gương mặt mà cô quyến luyến. Khuôn mặt đó được bao bọc bởi quầng nắng chói chang, nắng của Jimbaran.

Cũng chỉ có nắng ở Jimbaran mới đủ khiến cô rơi nước mắt.

Cô khóc lóc đẩy anh ra.

Không, không, em nghe thấy anh gọi điện thoại rồi.

https://thuviensach.vn

Có những việc dù em không nói anh cũng dám làm, giống như Julian nói với Sophie vậy.

“Có những việc dù em không nói anh cũng dám làm.”

“Ăn kiến, mắng kẻ thất nghiệp hay yêu em như một kẻ điên.”

Khi biết anh gọi điện thoại, cô đã nghĩ, như vậy cũng tốt, như vậy cô có thể yên lòng đi tìm bà ngoại, tìm mẹ và Tiểu Phàn.

Từ nay về sau, người này không còn liên quan gì tới cô nữa.

Nhưng, người ấy dường như không vừa ý.

“Đầu gỗ, bà ngoại em chết rồi, mẹ em chết rồi, em trai em cũng chết rồi. Nếu cả em cũng chết thì nhà em sẽ không còn một ai. Sau này anh sẽ đưa hài cốt của mẹ em và em trai em về quê, cho họ tự sinh tự diệt.”

Khang Kiều lấy hết sức mở mắt ra.

Không có bức tường màu trắng, không có ga giường màu trắng, không có bác sỹ mặc áo blouse trắng.

Đây không phải đảo Bali.

Ánh mắt cô men theo trần nhà nhìn xuống, cuối cùng dừng lại trên bức ảnh đầu giường, người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi và cậu thiếu niên mặc áo bóng chày đang nhàn nhã dựa vào lan can dưới ánh nắng.

Đây không phải đảo Bali, đây là New York, đây là nhà của Hoắc Liên Ngao. Cô đang ở trong phòng của Hoắc Liên Ngao.

Hoắc Liên Ngao, Hoắc Liên Ngao!

Tám năm đã trôi qua rồi.

https://thuviensach.vn

Cô của năm 29 tuổi đã dùng một con dao khắc đâm vào người Hoắc Liên Ngao, vết máu rỉ ra từ miệng vết thương khiến cô choáng váng.

Người bị đâm nói cô bị bệnh.

Bị bệnh ư? Chắc là vậy, thế nên cô mới làm chuyện thiếu lý trí đó.

Mong là cô chưa đâm chết anh, cô không muốn anh chết.

Nhưng việc trước mắt cô phải xác nhận là Hoắc Liên Ngao có chết không? Trong ấn tượng của Khang Kiều, cú đâm đó rất mạnh. Khốn kiếp, đã bảo đừng có chọc vào tôi rồi mà.

Cứ sống như trước có phải tốt không, mỗi người một bờ đại dương, không liên quan tới nhau.

Một giây sau, Khang Kiều liền biết, không cần cô xác nhận, Hoắc Liên Ngao chắc là không sao, cô đang cầm mảnh giấy nhớ anh viết trong tay.

Nhìn xem anh viết gì kìa: Nếu không muốn Chu Tùng An gặp chuyện thì ngoan ngoãn ở lại đây.

Người biết uy hiếp chứng tỏ chưa chết.

Khang Kiều chết một lần rồi, cô biết, chết chẳng dễ vậy đâu.

Trước kia Khang Kiều nghe có người nói, người đã chết một lần thường sẽ sợ chết. Khang Kiều cảm thấy câu này khá đúng, từ lần cô tỉnh dậy ở bệnh viện lúc trưa, cô không bao giờ có suy nghĩ chết lần nữa.

Cô chẳng có hứng thú tò mò với cái chết nữa.

Lúc đó, Khang Kiều nằm trong bệnh viện hai ngày. Trong hai ngày ấy, ngoài phòng vệ sinh ra thì cô không đi đâu nữa, chỉ một mình nằm trên

https://thuviensach.vn

giường, không ngủ thì cũng ngồi ngây người. Một người nữa cũng bị đưa vào bệnh viện như cô thì chẳng ai nhắc đến, mà cô cũng chẳng buồn hỏi.

Đến ngày thứ ba, Khang Kiều khi đi tản bộ trong vườn thì bất ngờ phát hiện Hàn Tông tới bệnh viện thăm một một nhân viên bị tai nạn lao động, sau đó bắt đầu có một cuộc đối thoại thế này.

“Khang Kiều, sao em lại ở đây?”

“Em ngộ độc thức ăn.”

“Em ở đây một mình à?”

“Không, bạn em ra viện mấy hôm trước rồi. Em khá nghiệm trọng, em bảo họ cứ đi chơi trước đi, em lười quá, em định ở đây thêm mấy hôm rồi quay về.”

“Em ở đây một mình ổn chứ.”

“Dĩ nhiên ạ.”

Ngày thứ năm, bác sỹ nói rằng Khang Kiều đã có thể làm thủ tục xuất viện. Lúc đó, Khang Kiều biết cô không còn lý do để tiếp tục đợi nữa.

Giây phút ấy, Khang Kiều không thể đồng tình hơn với câu nói của bà ngoại: Mày thật là vô dụng, Khang Kiều ạ.

Phải, cô vô dụng từ nhỏ rồi, bụng nhớ mẹ nhưng miệng luôn nói là: Không, con không nhớ mẹ.

Nhỏ vô dụng, lớn lên vẫn vô dụng, lại còn lo lắng cho con trai của kẻ thù: Vì sao Liên Ngao bỗng dưng biến mất? Có phải gặp chuyện gì chẳng lành không?

https://thuviensach.vn

Con trai của kẻ thù? Xưng hô này lần đầu tiên xuất hiện trong lòng cô, nhưng cũng không xa lạ chút nào.

Thật ra cô đã tự nhận định từ lâu, chỉ cần có được sự thừa nhận của chính Hoắc Liên Ngao là cái danh ấy sẽ trở nên danh chính ngôn thuận.

Hoắc Liên Ngao là con trai của kẻ thù, giống như trong lòng anh, Khang Kiều là con gái của kẻ thù.

Khi gọi điện thoại, Khang Kiều tự nói với mình, đây là một cuộc gọi bình thường để xem anh con trai kẻ thù có bình an không mà thôi. Nhưng… khi không gọi được vào di động của anh, cô bỗng hoảng loạn cực độ.

Sau đó, cô tìm được số điện thoại nhà Hoắc Liên Ngao ở New York.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối. Người nhận điện dường như có thân quen, hỏi cô muốn tìm ai bằng thứ tiếng Anh bập bõm. Giọng nói ấy rất khẽ khàng, dịu dàng, và cũng rất kiên nhẫn nữa. Đến lần thứ vẫn không thấy có chút bực bội nào.

Khi nghe câu hỏi đến lần thứ ba, Khang Kiều đã biết giọng ấy là của ai.

Văn Tú Thanh? Vì sao lại là Văn Tú Thanh nhận máy? Vì sao Văn Tú Thanh lại ở trong nhà Hoắc Liên Ngao?

Chột dạ khiến cô bóp giọng đi để hỏi: “Xin hỏi, cô có thể gọi giúp tôi Hoắc Liên Ngao không?”.

“E là không được, Liên Ngao đi gặp ông ngoại rồi.” Đầu kia trả lời.

Cô giả vờ nói một câu “Làm phiền rồi” sau đó ngắt máy.

Ngắt máy xong, Khang Kiều bắt đầu ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao không bị bắt cóc, cũng không bị ai vô cớ đâm dao trên đường, càng không bị xe tông, hay bỗng nhiên bị súng bắn chết.

Tóm lại là, người này không sao.

Người này chỉ bỏ trốn khỏi chuyến xe mà anh gọi là đi sang một thế giới khác. Khi anh gần như chạy thoát, vì không muốn sau này bản thân áy náy, anh còn gọi một cú điện thoại để kéo cả cô xuống xe, sau đó lại vì sĩ diện mà nói dối lúc cô tỉnh lại, nói rằng là phục vụ gọi.

Sau khi bị vạch trần, anh lại chạy trốn từ Bali qua New York.

Người này coi việc chết cùng cô là trò đùa giống như việc nhuộm lông con cún của phu nhân thị trưởng hay việc đùa nghịch cả viện bảo tàng.

Tới cuối cùng, người này phát hiện ra trò đùa này sẽ khiến anh đánh mất thế giới sắc màu này và cả thân phận người thừa kế nhà họ Hoắc, thế là anh bắt đầu hoang mang.

Tất cả đều rất dễ lý giải.

Không phải không yêu, chỉ là không yêu đến vậy mà thôi.

Chỉ là không yêu đến vậy mà thôi.

Hôm đó, gọi xong điện thoại, Khang Kiều tự nói với mình: Được rồi, mày có thể đi rồi, có thể rời khỏi đây rồi.

Nhưng thực tế là, gọi xong cô lại tìm một bậc thềm cầu thang để ngồi xuống.

Mười phút sau, Khang Kiều không biết vì sao mình lại gọi tới nhà Hoắc Liên Ngao lần nữa. Người nhận lần này không còn là Văn Tú Thanh.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều đoán, đây có lẽ là “dì Daisy” mà anh thi thoảng có nhắc tới. Khang Kiều lại chột dạ, tới mức cô buộc phải đổi giọng để hỏi cô gái vừa nhận máy là ai.

Chắc là người này cũng hay nhận được mấy cuộc gọi như thế, cô gái nào có thiện cảm với Hoắc Liên Ngao nghe thấy giọng một cô gái xa lạ trẻ trung trong nhà người mình thích dĩ nhiên đều tò mò và thấp thỏm.

Người đó trả lời dứt khoát, rành mạch: “Girl friend”.

Khang Kiều ngắt máy, lần này cô có thể đi được rồi chứ? Thế là cô đứng dậy, làm thủ tục trong một khoảng thời gian chóng vánh.

Rời khỏi bệnh viện, Khang Kiều trở lại Jimbaran.

Về tới Jimbaran, Khang Kiều phát hiện tiền trong túi mình không đủ trả tiền thuê nhà trong vòng một tháng, sau đó cô gọi cho A Bảo.

Tối đó cô đứng trước cửa nhà A Bảo, cảm giác mình như con chó hoang không ai thèm. Tối đó ôm lấy cô gái Đài Loan mở cửa cho mình và khóc nức nở.

Vừa khóc vừa nói: Tủi thân quá, anh ấy không yêu mình như mình yêu anh ấy, sau này mình sẽ không yêu anh ấy nữa.

Vào nhà A Bảo đến ngày thứ hai, Khang Kiều xem một màn kịch nhuộm vải trên đường. Đó là nghệ thuật dân gian của riêng đảo Bali, giống kiểu nhìn tranh kể chuyện. Những nghệ nhân vừa biểu diễn nhuộm vải cho khách vừa giải thích hình ảnh mới ra lò.

Màn kịch kể lại câu chuyện dân gian đã lưu truyền rất rộng rãi ở đảo Bali.

https://thuviensach.vn

Ngày xửa ngày xưa, một thanh niên ngheo vô tình nhìn thyaas vườn hoa hồng của một gia đình giàu có. Thanh niên rất yêu thích những bông hoa hồng xinh đẹp, nhưng vì quá nghèo, anh ấy không có được những mảnh đất phì nhiêu màu mỡ, cũng không có tiền mua giống hoa hồng. Anh ấy chỉ có một ruộng rau do bố để lại.

Dưới lời khuyên của mọi người, thanh niên ấy tìm ra loại hoa nguyệt quý có độ tương tự khá cao với hoa hồng nhưng vốn trồng không nhiều. Vài năm qua đi, cuối cùng anh ta cũng có được một vườn hoa hồng quý giá.

Một năm sau, thanh niên đối mặt với vườn hoa hồng rực rỡ của mình lại phát hiện mình không có được niềm vui. Mùa xuân tiếp theo, vườn hoa hồng của thanh niên được thay bằng những bông nguyệt quý trước kia. Bấy giờ, anh ta mới cười rạng rỡ.

Đây là một câu chuyện về nguyệt quý thay thế hoa hồng. Câu chuyện đã hết, du khách đi hết, lại có một đợt du khách mới xuất hiện và nghệ nhân lại bắt đầu kể.

Buổi chiều ấy, Khang Kiều nghe đi nghe lại câu chuyện nguyệt quý thay thế hoa hồng.

Đêm xuống, cô đi men theo từng con phố. Có lẽ, Văn Tú Thanh ở trong nhà Hoắc Liên Ngao là bông nguyệt quế dịu dàng, còn cô chính là một bông hồng đầy gai nhọn.

Khi bước chân đã mệt, Khang Kiều ngồi xuống chiếc ghế dài ven đường nghỉ ngơi. Sau đó cô nhìn thấy đôi nam nữ đang cãi nhau trước cửa hàng đối diện. Nói cãi nhau cũng không hẳn, anh chàng im lặng, chỉ có cô gái là nói. Tới cuối cùng, cô gái mặc kệ tất thảy, truy hỏi có phải anh ta thích nam giới hay không.

Thì ra, anh chàng đáng thương đó cũng nói dối gần giống cô. Thật ra anh ấy tới Bali để tham gia buổi xem mặt trên du thuyền, người vào bệnh viện

https://thuviensach.vn

không phải nhân viên của anh ấy, mà là đối tượng xem mặt.

Cô bước qua, đứng bên cạnh anh ấy, gọi một tiếng: “Hàn đại ca!”.

Gọi xong, cô nói với cô gái kia: “Tại tôi không tốt, tại tôi chọc giận Hàn đại ca nên anh ấy mới tìm cô để chọc tức tôi”.

Điều khiến Khang Kiều không ngờ là lần giải vây của cô lại mang tới cho Hàn Tông linh cảm, cuối cùng khiến anh ấy kết hôn chớp nhoáng.

Lúc đó, bước chân của Khang Kiều thật sự đã mệt, tiền còn lại không đủ trả tiền nhà một tháng.

Chớp mắt, tám năm đã trôi qua, Hàn Tông đã chết.

Câu chuyện tám năm bám đầy bụi bặm mở ra theo con dao đâm vào Hoắc Liên Ngao.

Có người mở cửa, Khang Kiều nhắm mắt lại.

Người bước vào là Jenny. Jenny tới trước giường đứng một lúc rồi đi ngay. Lát sau, Khang Kiều lại mơ mơ màng màng thiếp đi.

Khi cô mở mắt ra lần nữa thì trời đã tối.

Trong bữa tối, người phụ nữ Mỹ không có gì khác thường.

“Cô bị ốm, nên món cải bắp tôi cho ít muối hơn một nửa.”

“Bình thường tôi rất ít khi nấu cháo, mang là hôm nay món cháo ngô của tôi hợp khẩu vị cô.”

Sau bữa tối, Khang Kiều mở phòng mình ra.

Sự bài trí trong căn phòng đã được khôi phục như trước. Cô mở tủ đồ, ba con dao khắc còn lại hai con. Con dao biến mất nhắc cho Khang Kiều nhớ

https://thuviensach.vn

lại chuyện xảy ra trong căn phòng này tối qua là sự thật.

Con dao khắc đâm sâu vào cơ thể, những giọt máu không ngừng rỏ xuống, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của Hoắc Liên Ngao và những lời cuối cùng anh nói.

“Đầu gỗ, em cái gì cũng tốt…”

Âm thanh đột ngột vang lên ngắt lời Hoắc Liên Ngao. Khang Kiều lắc đầu rất mạnh, đá bay những lời Hoắc Liên Ngao gõ vào đầu cô.

Âm thanh ấy tới từ chiếc di động ở đầu giường.

Là cuộc điện thoại của Chu Tùng An.

Điện thoại vừa kết nối thì Khang Kiều đã nghe thấy Chu Tùng An nói “Tạ ơn trời đất”.

“Tạ ơn trời đất, Khang Kiều, cuối cùng anh cũng liên lạc được với em rồi.”

Chu Tùng gọi cho Khang Kiều chục cuộc từ sân bay New York. Điện thoại của cô luôn trong tinh trạng không ai bắt máy.

“Vừa tỉnh dậy, anh phát hiện túi hành lý bị mất.” Chu Tùng An cất giọng khó xử.

Trong túi hành lý bị mất có cả hộ chiếu và chứng minh thư của anh ấy, còn cả một số giấy tờ Khang Kiều nhờ anh ấy lấy từ Trung Quốc có thể chứng minh thân phận của cô.

Chu Tùng An bây giờ chỉ có thể ở lại sân bay trung chuyển, may mắn là anh ấy đã liên lạc được với nhân viên đại sứ quán.

https://thuviensach.vn

Nói xong hoàn cảnh khó khăn của mình, Chu Tùng An bỗng hạ thấp giọng: “Khang Kiều, anh muốn gặp em”.

Trái tim cô run lên, cô lập tức nhớ tới mảnh giấy của Hoắc Liên Ngao.

Bây giờ, giọng cô không cần phải giả vờ: “Tùng An, em bị ốm rồi”.

Cô thật sự đang ốm.

Dựa vào tủ đồ, nghe Chu Tùng An tỉ mỉ nói một người ốm cần chú ý những gì, cô vừa nghe vừa đáp, rồi nhìn xuống sàn nhà.

“Cố gắng nghỉ ngơi, uống nhiều nước.”

“Vâng.” Cô ngoan ngoãn trả lời.

“Vậy anh ngắt máy đây.”

“Vâng.”

Trước khi chuẩn bị ngắt máy, Chu Tùng An bỗng hỏi: “Giờ em đang ở nhà Hoắc Liên Ngao à?”.

“Ừm.” Cô khẽ đáp.

Kết thúc cuộc gọi, Khang Kiều đi từ từ tới khoảnh sàn đó, cúi xuống, khẽ quẹt ngón tay lên. Động tác của cô hơi ngốc, cô còn tưởng sẽ dính máu vào tay chứ.

Trong lúc đó, ở một căn nhà không mấy nổi bật tại ngoại ô New York, Giản Liêu và vài bác sỹ phẫu thuật cho Hoắc Liên Ngao đang sốt ruột chờ đợi anh tỉnh lại.

Người nằm trên giường mặt cắt không còn hột máu.

https://thuviensach.vn

Con dao găm quá sâu, cộng thêm đây chỉ là một địa điểm phẫu thuật tạm thời, từ thiết bị tới máy móc đều không kiện toàn, khiến ca phẫu thuật gặp rất nhiều khó khăn. Sau khi rút dao ra, Hoắc Liên Ngao đã chìm vào hôn mê sâu.

“Yên tâm đi, ý chí sống của anh Ngao rất mãnh liệt.” Vị bác sỹ phẫu thuật và vị bác sỹ tư của Hoắc Liên Ngao đều nói vậy.

Nhưng Hoắc Liên Ngao vẫn không tỉnh vào thời gian họ đã dự định…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Năm 2014 - 2015 (02)

Việc Hoắc Liên Ngao không tỉnh dậy đúng như thời gian dự kiến cũng khiến các bác sỹ phẫu thuật sắc mặt nặng nề, mỗi một giây một phút trôi qua lại càng trở nên khó coi.

Giản Liêu cũng là một trong số những người đang chờ đợi Hoắc Liên Ngao tỉnh lại.

Con dao khiến Hoắc Liên Ngao chìm vào hôn mê đang đặt ở chỗ cách Giản Liêu khoảng một mét. Đó là một con dao khắc, dài khoảng 35 phân. Từ cán dao tới lưỡi dao đều được làm bằng thép không rỉ, cán dao chỉ chiếm khoảng một nửa độ dài của con dao.

Con dao đó rất sắc. Nghe nói ngoại trừ cán dao ra thì toàn bộ con dao đều đã đâm sâu vào cơ thể Hoắc Liên Ngao. Đáng chết hơn là mặt dao lại chệch vào trong, bác sỹ nói nếu con dao này dài khoảng nửa phân nữa thì sẽ dâm thẳng vào thực quản và thanh quản.

Bây giờ nó đang được đặt trong bồn phẫu thuật màu trắng, lưỡi dao vẫn còn dính máu. Một chút máu từ lưỡi dao nhỏ xuống bồn, khiến người ta thấy mà ghê.

Vị trí bị đâm của Hoắc Liên Ngao là phần sau vai trái. Giản Liêu đoán có lẽ chính vì nguyên nhân này Hoắc Liên Ngao mới chọn tới đây phẫu thuật.

Theo vị trí vết thương và mức độ tổn thương của anh, nếu đưa tới bệnh viện, cảnh sát New York sẽ tìm tới nhà rất nhanh.

Rõ ràng anh đang bảo vệ người đâm mình.

https://thuviensach.vn

Đã 24 giờ trôi qua kể từ khi Giản Liêu nhận được điện thoại của Hoắc Liên Ngao.

Từ trước tới nay, ấn tượng Hoắc Liên Ngao mang lại cho Giản Liêu luôn giống như một thứ đồ xa xỉ được bọc trong từng tầng từng lớp giấy tuyệt đẹp, nho nhã và tinh xảo.

Nhưng trong 24 giờ qua, Giản Liêu hình như đã vô tình xé một góc của món quà đó.

Khi nhận được điện thoại của anh, Giản Liêu đang xem thời sự buổi tối.

Theo yêu cầu của Hoắc Liên Ngao, Giản Liêu tìm tới căn nhà đó, một căn nhà hết sức bình thường. Từ hộp sơn tới mùi sơn tỏa ra xung quanh nhà, có thể phán đoán, ngôi nhà này chưa được sang sửa hoàn chỉnh.

Vệ sỹ của Hoắc Liên Ngao mở cửa cho anh ấy. Bước vào trong căn nhà, theo thông tin Hoắc Liên Ngao thông báo, Giản Liêu mở cửa căn phòng đó.

Giản Liêu nhìn thấy ngay vũng máu dưới sàn. Rõ ràng chuyện này không hề đơn giản như câu nói của Hoắc Liên Ngao trong điện thoại: “Xảy ra chút sự cố, cậu tới xử lý sạch sẽ căn phòng đó là được”.

Từ diện tích vũng máu và mức độ hỗn loạn trong phòng có thể thấy được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Xử lý xong vết máu, sắp xếp lại ga giường và một vài đồ lặt vặt rơi xuống đất, trước khi đóng cửa lại, Giản Liêu nhìn qua căn phòng một lần nữa.

Đây là phòng của phụ nữ.

Đóng cửa lại, cách một cầu thang là một căn phòng đối diện. Cánh cửa căn phòng đó đóng chặt.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Giản Liêu theo địa chỉ mà Hoắc Liên Ngao cung cấp từ trước để lái xe ra ngoại ô thành phố New York.

Nhìn Hoắc Liên Ngao nằm trên bàn phẫu thuật, Giản Liêu đoán vết máu trong căn phòng đó chắc là do Hoắc Liên Ngao để lại.

Khi anh ấy vội tới, Hoắc Liên Ngao vẫn chưa hoàn toàn mất đi ý thức. Anh đang ra hiệu cho bác sỹ làm phẫu thuật cho mình tạm dừng rồi nhìn Giản Liêu.

Có lẽ…

Tiến lên nửa bước, Giản Liêu nói với Hoắc Liên Ngao: “Ngài Hoắc, tôi đã làm theo tất cả những gì anh yêu cầu”.

Sau khi truyền đạt xong cũng là lúc máy quét não bộ hiển thị Hoắc Liên Ngao đã rơi vào trạng thái vô thức.

Đã tám tiếng trôi qua kể từ khi Hoắc Liên Ngao hôn mê, và đã qua 40 phút so với thời gian dự tính tỉnh lại của bác sỹ.

Từng giây từng phút trôi qua, người đầu tiên đề nghị đưa anh tới bệnh viện là bác sỹ tư của Hoắc Liên Ngao. Lời của ông này bị một bác sỹ khác ngăn cản. Đó là bác sỹ ngoại khoa giỏi nhất New York, ông ấy nói cứ đợi thêm mười phút nữa.

Mười phút đã trôi qua, Hoắc Liên Ngao vẫn không hề dấu hiệu tỉnh lại. Lần này người lên tiếng là luật sư của Hoắc Liên Ngao. Anh ta đề nghị gọi điện cho Hoắc Chính Khải.

Sau khi đạt được nhất trí cao, luật sư bắt đầu gọi, có điều cuộc gọi không được kết nối thành công.

Hoắc Liên Ngao đã tỉnh lại.

https://thuviensach.vn

Sáng nay, nói xong điện thoại với Chu Tùng An, Khang Kiều dựa vào gốc cây cao su, ngẩn người nhìn mái nhà đã sơn xong một phần ba, còn hai phần ba đang sơn dở.

Màu đã sơn là màu xanh dương đậm, bên kia là màu xám tro sau khi trải bao mưa dập gió vùi, nhìn thế nào cũng thấy lệch lạc.

Hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, ngày thứ ba từ sau buổi tối Khang Kiều ốm. Bệnh của cô tới giờ vẫn chưa khỏi hẳn. Khỏe rồi, đầu óc cô cũng trở nên tỉnh táo hơn, trí nhớ cũng linh hoạt hơn.

Mọi hận thù dồn nén trong lòng từ năm 12 tuổi đến năm 29 tuổi đều đã tập trung ở đầu lưỡi và con dao kia.

Xui xẻo nhất là anh có một người cha tên Hoắc Chính Khải, anh không nên gọi cuộc điện thoại đó!

Sáng sớm nay, đối mặt với Jenny, cô vừa uống sữa vừa hỏi với giọng bâng quơ: “Jenny, cô có biết Hoắc Liên Ngao bây giờ ở đâu không? Anh ấy…”.

Dưới biểu cảm tò mò của Jenny, cô nuốt xuống phần còn lại: “Anh ấy gặp chuyện rồi sao?”.

Hỏi câu này có lẽ liên quan đến giấc mơ tối qua của Khang Kiều chăng?

Tối qua Khang Kiều mơ thấy một cô gái ôm Hoắc Liên Ngao gào khóc. Cô gái ấy khóc rất đau lòng, khóc như người thân chết. Cô bước từng bước lại gần, sau đó nhìn thấy Hoắc Liên Ngao toàn thân đầy máu. Cô đứng sững tại đó. Tiếng khóc của cô gái kia khiến Khang Kiều bực bội, thế là cô hét lên: “Anh ấy đâu có chết!”.

Cô gái ngẩng đầu lên, sau khi nhìn rõ gương mặt cô gái, Khang Kiều giật mình.

https://thuviensach.vn

Người ôm Hoắc Liên Ngao khóc có một gương mặt giống cô y như đúc.

Lùi sau một bước, cô hỏi: “Cô là ai?”.

Lùi sau bước nữa, cô lắc đầu: Mình sẽ không khóc vì Hoắc Liên Ngao đâu, không bao giờ…

Tiếng cuối cùng rút cạn sức lực và khiến Khang Kiều bừng tỉnh khỏi cơn mơ. Cô ngồi thẳng dậy khỏi giường, lập tức chạm tay lên khóe mắt, khóe mắt khô cong.

Phải, cô không khóc vì Hoắc Liên Ngao.

Tuy vậy, hình ảnh Hoắc Liên Ngao mặc chiếc áo sơ mi nhạt màu thấm đẫm máu vẫn khiến cô run sợ, khiến dạ dày cô co thắt lại.

Mở cửa phòng tắm, cô vùi mặt vào bồn rửa mặt.

Sau đó, sáng nay, người xuất hiện trong gương mang theo một đôi mắt thầm quầng, và Khang Kiều phát hiện mình không có cách nào liên lạc được với Hoắc Liên Ngao. Từ di động tới những nơi anh thường đến và tới những người bạn thân thiết của anh.

Còn trước kia…

Tám năm đã trôi qua, mọi liên lạc trước đây với Hoắc Liên Ngao đã theo chiếc di động bị ném xuống biển sâu ở đảo Bali không còn tồn tại.

Khang Kiều tin mình đã quên sạch sẽ.

Điều khiến Khang Kiều thấy may mắn là sáng nay cô đã nhận được điện thoại của Chu Tùng An. Trong điện thoại, Chu Tùng An nói với Khang Kiều, anh ấy đã được nhân viên đại sứ quán tiếp nhận và giải quyết vấn đề hộ chiếu.

https://thuviensach.vn

Nhìn xong một phần ba nóc nhà, Khang Kiều thầm lẩm bẩm trong lòng: Hoắc Liên Ngao, mau về sơn nốt đi, bây giờ căn nhà của mẹ anh trông khó coi chết đi được.

Trên đây chỉ là những lời ngoài mặt, là lời của một tên hung thủ đã không do dự đâm người ta.

Thật ra, phiên bản chân thực nên là thế này: Hoắc Liên Ngao, anh rốt cuộc đã chết chưa? Nếu chưa thì thông báo cho tôi một tiếng, để tôi biết tội danh giết người của tôi đã thành lập hay chưa.

Dựa vào gốc cây, Khang Kiều nhắm mắt lại, nhìn lâu lên mái nhà khiến mắt cô rất mệt mỏi.

Tiếng còi xe đinh tai đuổi cơn buồn ngủ của Khang Kiều đi, còn xen lẫn tiếng cãi vã của đôi trai gái. Sóng âm này tới từ cửa.

Nếu Khang Kiều đoán không nhầm, giọng nam có lẽ là vệ sỹ của Hoắc Liên Ngao. Nói là vệ sỹ, chi bằng nói là người tới coi cô, chỉ cần cô xuất hiện trong phạm vi bên ngoài căn nhà này thì hai người đó sẽ như hình với bóng, một nam một nữ. Nam chịu trách nhiệm lái xe, nữ sẽ theo cô vào nhà vệ sinh hoặc phòng thay đồ.

Còn giọng nữ kia rốt cuộc là của ai thì Khang Kiều không biết, từ ngữ khí đoán được có lẽ là một cô gái bị Hoắc Liên Ngao đá đít giờ tìm tới cửa.

Tới New York được một thời gian rồi, Khang Kiều nắm được một số thông tin qua báo chí. Ở thành phố phồn hoa nhất thế giới này, không ít người giống như Hoắc Liên Ngao, hôm nay ngồi trong lòng một cô, ngày mai ngồi trên xe là một cô khác, hay hôm sau nữa trên ghế lái phụ ô tô lại là một gương mặt mới.

Tiếp tục nhắm mắt lại, cho tới khi giọng nữ đó tự xưng mình là Đường Vũ Huyên, Khang Kiều mới mở mắt ra. Có lẽ cô có thể nghe ngóng được gì

https://thuviensach.vn

về Hoắc Liên Ngao qua cô gái này.

Chiếc xe đua đó đỗ ngoài cửa, người trên xe rất xinh đẹp.

Khang Kiều từng gặp không ít phụ nữ xinh đẹp, người trước mặt còn đẹp hơn hết thảy.

Đó là một vẻ đẹp đến nghẹt thở, từ biểu cảm tới thần thái đều thể hiện: Tôi là trung tâm của thế giới.

Cô ta quả nhiên giống như Hoắc Liên Ngao tả, còn đẹp hơn cả người mẫu tạp chí.

“Phụ nữ đẹp kể ra cũng phong tình lắm.” Cậu chủ Liên Ngao đã từng miêu tả về Đường Vũ Huyên như thế.

Quả đúng vậy.

Đã hơn một tuần rồi Đường Vũ Huyên chưa gặp Hoắc Liên Ngao. Tuần trước, Hoắc Liên Ngao sau khi cùng cô ta tham gia một buổi tiệc từ thiện đã nói: “Vũ Huyên, chúng ta kết thúc đi”.

Kiểu câu như thế, cô ta từng nghe anh nói vài lần. “Đường Vũ Huyên, đừng tới tìm tôi nữa”, “Đường Vũ Huyên, đừng gọi cho tôi nữa”, “Đường Vũ Huyên, hay là chúng ta tới đây thôi”.

Nhưng cuối cùng đều không thành công.

Buổi cuối tuần đó, Đường Vũ Huyên không coi lời nói của Hoắc Liên Ngao là thật, nhưng tròn một tuần sau, cô ta không liên lạc được với anh.

Trong tuần ấy, Hoắc Liên Ngao như bốc hơi vậy, tất cả các dấu hiệu đều chứng minh Hoắc Liên Ngao không muốn để cô ta tìm được anh, cô ta đã được đưa vào danh sách block từ điện thoại đến facebook của anh.

https://thuviensach.vn

Sáng nay, Đường Vũ Huyên dậy rất sớm. Trong lúc nhiệt huyết bừng bừng, cô ta lái xe tới căn nhà 1314 mà Hoắc Liên Ngao từng cấm cửa cô ta nhắc tới.

Trực giác nói cho Đường Vũ Huyên biết, việc Hoắc Liên Ngao biến mất liên quan tới căn nhà này.

“Vũ Huyên, chúng ta kết thúc đi.”

Là vì cô gái trước mặt này sao?

Vài giây trước, nhìn theo ánh mắt của hai vệ sỹ ngăn cản mình vào nhà, Đường Vũ Huyên liền nhìn thấy cô gái đi từ trong nhà ra.

Sự xuất hiện của cô gái ấy khiến hai vệ sỹ cũng im lặng theo.

Cô gái ấy mặc bộ đồ thể thao màu xanh viền trắng, được kéo lên tới kheo tay, để lộ ra bắp tay nhỏ nhắn, đều đặn, trắng trro, cộng thêm dáng người nhỏ bé khiến người ta chỉ muốn cắn một cái lên cánh tay, còn gương mặt đó…

Cô ta nhìn lên.

Ừm, cũng vậy, ngoại trừ đôi mắt hơi to, mặt hơi nhỏ và da quá đẹp ra thì đều thuộc loại cao cấp.

Hoắc Liên Ngao chọn đại một cô mà nhan sắc còn đẹp hơn cô ta.

Nhưng bây giờ không phải là lúc bình phẩm người này. Quan trọng nhất là phải biết Hoắc Liên Ngao đang ở đâu. Đường Vũ Huyên còn không gọi được cho Giản Liêu.

Chuyện này không bình thường chút nào.

Có lẽ cô gái sống ở đây biết gì chăng?

https://thuviensach.vn

Căn nhà mới sơn một phần ba và cô gái mặc áo đồng phục xanh đứng trước cửa xa dần, nhỏ dần qua gương chiếu hậu.

Rẽ một cái, cả hai đều biến mất.

Cô gái đó cũng không biết Hoắc Liên Ngao giờ ở đâu, thậm chí còn hy vọng cô ta gặp được thì chuyển lời giúp.

“Nếu cô gặp được Hoắc Liên Ngao thì bảo anh ấy gọi cho tôi một cuộc điện thoại nhé.

Cùng những cảnh vật không ngừng chạy về phía sau, một vài phân đoạn hiện lên trong đầu Đường Vũ Huyên. Trong những cảnh tượng ấy, cô gái mặc đồ thể thao dần biến thành một dáng vẻ khác.

Tóc được buộc bằng dây thun hoa chứ không xõa xuống vai, mặt còn trẻ hơn khi để xõa tóc.

Đó là một bức tranh chân dung. Người trong tranh cười rất ngọt ngào, nụ cười mềm như nước, xinh xắn vô cùng, khiến người ta không khỏi hoài nghi, chỉ cần giơ tay quẹt lên môi người trong tranh là có màu nước sẽ dính vào tay.

Đường Vũ Huyên từng nhìn thấy bức tranh ấy trong căn nhà 1314. Lúc đó Đường Vũ Huyên còn tưởng đó là một bức tranh nghiệp dư Hoắc Liên Ngao mua ở đâu đó.

Xem ra không phải.

Có lẽ…

Có lẽ Hoắc Liên Ngao chính là người họa sỹ nghiệp dư ấy.

Suy nghĩ bất ngờ ấy khiến Đường Vũ Huyên dừng xe một bên đường.

https://thuviensach.vn

Cô ta tìm thuốc, châm lên rồi gọi một cuộc điện thoại. Người nghe máy sau khi nghe số tiền cô ta bỏ ra đã nhanh chóng có được mọi điều cô ta muốn biết.

Những mùa hè trước năm 18 tuổi Hoắc Liên Ngao đều trở về Brunei, nhưng từ năm 18 tuổi thì anh không về nữa.

Về xuất thân của mình, thi thoảng anh cũng miêu tả hờ hững: "Đó là một nơi nhỏ bé, lái một con Ferrari, đạt vận tốc 350km/h, vài tiếng là đi hết một vòng".

Bữa tối, đối mặt với Jenny, Khang Kiều cuối cùng cũng hỏi điều mà từ sáng đến giờ bứt rứt.

"Jenny, cô biết Hoắc Liên Ngao giờ ở đâu không? Cô có gọi điện được cho anh ấy không? Có phải Hoắc Liên Ngao đã gặp chuyện gì không?"

Khang Kiều không nắm được thêm thông tin gì từ người phụ nữ Mỹ.

Hoắc Liên Ngao người đầy máu một lần nữa xuất hiện trong giấc mơ.

Ngày thứ sáu, sau bữa sáng, Khang Kiều nhận được điện thoại của Chu Tùng An. Ngày nào cũng vào giờ này, anh ấy đều gọi điện cho cô.

Ngẫm nghĩ một lát, Khang Kiều nói một câu: "Tùng An, mấy hôm nữa em tới tìm anh".

Vì cô, anh ấy ngốc nghếch từ Thượng Hải đến New York. Vì cô anh ấy bị "mất" hộ chiếu, rồi vì cô, anh ấy giờ ở trong một không gian đặc biệt.

Ngắt điện thoại, vô thức sờ gáy rồi vô thức nhíu mày và quay đầu.

Bóng hình cao gầy đứng cách cô nửa mét khiến Khang Kiều buông tay, chiếc di động rơi xuống đất…

https://thuviensach.vn

Pre: “Quý bà Đới Nhược Lâm thân mến, cuối cùng hôm nay cháu đã đưa cô ấy đến trước mặt bà rồi. Cháu cũng từng nghĩ sẽ từ bỏ cô ấy nhưng thời gian đã dạy cho cháu một bài học, không có cô ấy một căn nhà có lớn hơn nữa, tráng lệ hơn nữa trong mắt cháu cũng chỉ là một đống gạch vụn mang mùi chết chóc…”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Năm 2014 - 2015 (03)

Sau cái quay đầu, Khang Kiều đã nhìn thấy bóng dáng ấy, đứng cách cô khoảng nửa mét, chiếc di động rơi khỏi tay cô.

Khi nhìn rõ cái bóng đối diện, Khang Kiều thầm thở phào trong lòng: Tạ ơn trời đất, cuối cùng Hoắc Liên Ngao cũng xuất hiện rồi. Tạ ơn trời đất, sau này sẽ được ngủ ngon mỗi tối.

Sau cái nhìn thứ hai, Khang Kiều vẫn hơi chột dạ. Hoắc Liên Ngao mặt mũi phờ phạc, không những mặt trắng bệch mà tay còn đeo găng bảo hộ. Sau khi nhìn rõ anh đeo găng bảo hộ trên tay trái, cô lại càng thấp thỏm hơn.

Tối đó, cô cầm dao khắc tay phải.

Sự chột dạ khiến Khang Kiều gọi tên anh trong dè dặt.

“Hoắc… Hoắc Liên Ngao, anh… anh quay về rồi sao.”

“Hoắc… Tay anh bị thương à, có nghiêm… nghiêm trọng không?”

“À… tôi từng hỏi thăm Jenny… về anh.”

Hoắc Liên Ngao chỉ lạnh lùng nhìn cô, như thế càng khiến Khang Kiều bẽ bàng. Nhưng sự giải thoát khỏi tội danh giết người khiến Khang Kiều cảm thấy đôi mắt lạnh lùng của cậu chủ Liên Ngao cũng rất đáng yêu.

Nhặt di động lên, xác định máy chưa hỏng, Khang Kiều gượng gạo nói một câu: “Anh cố gắng nghỉ ngơi”.

https://thuviensach.vn

Nói xong, Khang Kiều cảm thấy mình nên về phòng ngủ một giấc. Quay người đi cô mới phát hiện điều bất thường, sao cô lại đi về phía phòng Hoắc Liên Ngao chứ.

Lại quay đầu lần nữa, cô bấm bụng đi về phía phòng mình. Chưa đi được vài bước thì nghe thấy Hoắc Liên Ngao lạnh lùng lên tiếng: “Khang Kiều”.

Cô đành dừng bước, gượng cười, đối mặt với Hoắc Liên Ngao.

Bàn tay lành lặn hướng về phía cô, Hoắc Liên Ngao tiếp tục nói bằng tông không độ: “Đưa đây”.

Đưa đây? Nhìn theo ánh mắt Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều liền biết anh bảo cô giao thứ gì. Xem ra vị này vẫn thật sự coi cô là chị gái con riêng ở nhà mình khi trước rồi.

Di động này cô bỏ tiền ra mua đấy.

Nắm chặt di động, thu lại nụ cười, cô đi về phía phòng mình nhưng lại phải dừng bước sau câu nói của Hoắc Liên Ngao: “Khang Kiều, người gọi điện cho Đại sứ quán chính là tôi, người giúp Chu Tùng An bây giờ có chỗ ăn chỗ ở cũng là tôi, người nhặt được hành lý của Chu Tùng An tuy không phải tôi nhưng lại là người tôi quen”.

Quả nhiên.

“Thế nên?”

“Chuyện Chu Tùng An mất hành lý nói to thì to, nói nhỏ cũng nhỏ.” Người nãy giờ đứng bất động giờ dịch chuyển lên vài bước, khuôn mặt gần trong gang tấc: “Em đừng ôm tâm lý ăn may. Tôi có thể bảo đảm với em, mở túi hành lý ra, đâu đâu cũng có dấu vân tay của Chu Tùng An. Mà em cũng biết trong đó đựng thứ gì rồi đấy”.

https://thuviensach.vn

Di động càng được nắm chặt hơn, cô im bặt.

Sau tiếng gọi "Giản Liêu" của anh, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi men theo cầu thang hẹp, đẩy cửa bước vào. Hoắc Liên Ngao nói với anh ấy: "Gọi điện thoại bảo Kim mang thứ cậu ấy nhặt được tới phòng mất đồ sân bay…".

Cô giơ tay, đưa điện thoại cho Hoắc Liên Ngao.

Người đàn ông kia lập tức lùi ra khỏi cầu thang.

Sau khi đưa di động cho Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều vô thức nhìn cửa phòng mình, đờ đẫn. Ánh đèn nơi đầu cầu thang được chỉnh sáng lên một chút, khuôn mặt đó chắn tầm nhìn của cô, sau đó anh đặt tay lên trán cô.

Giọng nói ấy thoạt nghe đong đầy quan tâm, nhưng nghe kỹ lại có chút khích bác: "Khỏi bệnh rồi đấy".

Cô mạnh mẽ tránh ra, lùi sau nửa bước, đứng thẳng lưng, bây giờ cô đã không còn là cô nhóc mười mấy tuổi, cũng không phải cô gái hai mươi nữa.

Đối diện với Hoắc Liên Ngao, cô lạnh lùng nói: "Đừng ép tôi đâm anh thêm nhát nữa".

"Nếu tôi nhớ không nhầm, trong phòng em vẫn còn hai con dao khắc." Khuôn mặt gần trong gang tấc bắt đầu mỉm cười: "Tôi nói này, lần này em có thể chọn vị trí tốt một chút không, đừng khiến tôi sống dở chết dở, tôi ghét mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện lắm".

Gã khốn này!

"Hoắc Liên Ngao, đừng cho rằng những lời tôi vừa nói với anh chỉ là đùa giỡn!"

https://thuviensach.vn

“Tôi biết, chẳng phải em đã đâm tôi một dao rồi đấy ư?” Anh nhún vai: “Nhưng trước khi em đâm dao thứ hai, tôi khuyên em nên về phòng ngủ một giấc, ổn định tinh thần. Con ngươi của em sắp rớt xuống rồi kìa, khó coi lắm”.

Đóng cửa phòng lại, cô dựa lưng vào cửa, thở dốc. Hoắc Liên Ngao nói đúng, cô nên ngủ một giấc thật ngon, ổn định tinh thần, thì não bộ mới hoạt động được, mới không động một tý là nổi giận đùng đùng.

Nhưng trước khi ngủ cô phải vứt hai con dao khắc kia đi. Nếu không lần sau Hoắc Liên Ngao còn chọc cô giận, chưa biết chừng cô lại đâm anh lần nữa.

Sự thật chứng minh, sau khi đâm anh rồi, mọi việc vẫn chẳng được giải quyết.

Sau khi hoàn toàn thả lỏng, Khang Kiều gần như ngã xuống giường ngủ ngay. Cách ngủ đó có thể hình dung bằng từ “ngủ chết mê chết mệt”.

Tỉnh dậy, trong ánh đèn mơ hồ có một cái bóng cao gầy đứng trước giường. Cái bóng đó giơ tay về phía cô, cô tự nhiên đưa tay cho anh, tự nhiên mơ mơ màng màng cùng anh vào phòng tắm, đón lấy cốc nước đầy của anh, súc miệng.

Khi đặt cốc nước xuống, Khang Kiều mới chợt nhớ ra, nơi đây không phải đảo Bali, đây là New York.

Chuyện đâm một nhát dao vào Hoắc Liên Ngao lập tức như mở lại quá khứ.

Cô quay đầu, đối diện với anh: “Liên Ngao, chúng ta cần nói chuyện”.

Hoàn cảnh này rất thích hợp để nói chuyện. Ánh sáng trong phòng khách vừa đủ, không quá nhức mắt cũng không quá ám muội. Cô vừa ăn xong

https://thuviensach.vn

bữa tối, giấc ngủ đầy đủ khiến tinh thần cô đầy ắp.

Hoắc Liên Ngao ngồi đối diện cô, trong lúc ăn tối, người đàn ông tên Giản Liêu mang tới một vài tài liệu. Giờ anh đang xử lý tài liệu.

Khang Kiều ngồi trên sô pha, chờ đợi.

Cuối cùng, người vùi mặt vào tài liệu đã ngẩng lên.

“Nói đi, muốn nói gì với tôi?”

“Liên Ngao…” Khang Kiều cố gắng dịu giọng.

Vậy mà, cô chỉ mới mào đầu, Hoắc Liên Ngao đã lại bắt đầu cúi xuống xem tài liệu.

“Hoắc Liên Ngao!”

Hoắc Liên Ngao vừa làm việc vừa nói: “Tôi biết em muốn nói gì. Liên Ngao, trả hộ chiếu cho em đi. Liên Ngao, vì sao anh đối xử với Chu Tùng An như vậy. Hoắc Liên Ngao, anh làm vậy rốt cuộc có mục đích gì”.

Nói xong anh ngẩng đầu lên, nhìn cô chằm chằm: “Có phải không?”.

Khang Kiều im lặng, đúng như những gì cô định nói.

“Chẳng trách bọn họ luôn nói phụ nữ là những sinh vật lôi thôi, luôn thích băn khoăn những vấn đề không có ý nghĩa gì.” Anh ngả người ra sau, khoanh tay, hơi nhướng mày: “Hay là, để tôi trả lời em câu hỏi cuối cùng nhé”.

“Đầu gỗ, tám năm rồi, tôi nhận ra mình vẫn yêu em.”

Khang Kiều sững người.

https://thuviensach.vn

Anh cười khẽ: “Như vậy là giải quyết luôn được hai câu trước rồi. Giữ hộ chiếu của em là vì muốn em ở lại bên tôi, đối phó với Đại ngốc là vì sợ hắn đưa em đi, em hài lòng với câu trả lời này không?”.

“Chị gái của tôi, hy vọng câu trả lời này sẽ giảm bớt suy nghĩ lúc nào cũng muốn tìm tôi nói chuyện của em.”

Ngữ khí qua quýt giống như người bán hàng rong trong chợ nói với vị khách không mua được hàng của mình: Có mua hay không, không mua thì đi cho, tôi còn phải làm ăn nữa.

Khang Kiều đứng dậy khỏi sô pha.

Tay Hoắc Liên Ngao đè lên tập tài liệu, cất giọng nặng nề: “Đám ngân hàng đều là những con chó săn có khứu giác nhạy bén. Họ chỉ cần phát hiện một điểm bất thường, sẽ lập tức rút tiền về. Gần đây tôi tiêu tốn rất nhiều tiền bạc và tinh lực vào em. Trước mắt, tôi phải tìm lại trạng thái làm việc của mình. Chị gái của tôi, tôi cũng cần trả tiền vay”.

“Nhớ kỹ, trong khoảng thời gian tôi đang tìm lại trạng thái làm việc, việc của em là phải ngoan ngoãn. Chỉ cần em ngoan, Chu Tùng An sẽ không có việc gì. Nếu em biểu hiện tốt, tôi còn có thể cho em và hắn hai ngày nói chuyện điện thoại một lần, còn gặp mặt thì em khỏi nghĩ tới.”

“Đừng oán trách tôi, người gọi điện bảo hắn tới Mỹ là em.”

Cô dừng bước, quay trở lại vì câu nói cuối cùng của Hoắc Liên Ngao. Cô vớ lấy một chiếc gối bên cạnh sô pha, ném thẳng vào mặt Hoắc Liên Ngao.

Gã khốn này, rốt cuộc anh dựa vào đâu?

Sau vài giây, Khang Kiều nghe thấy Hoắc Liên Ngao cất giọng lạnh lùng: “Em còn ném nữa, tôi lại phải đến bệnh viện một chuyến đấy”.

https://thuviensach.vn

Lúc này Khang Kiều mới nhớ trên người Hoắc Liên Ngao vẫn còn vết thương, hơn nữa người gây ra là cô. Chiếc gối sô pha bỗng bần thần rơi xuống.

Vô ích, ngủ một giấc xong cũng vô ích, cô vẫn dễ dàng khiến anh nổi giận như thế.

Hoắc Liên Ngao mặc áo khoác, cổ áo bị cô giày vò lật ra sau. Như vậy, Khang Kiều nhìn rất rõ vết thương. Diện tích vết thương không lớn lắm nhưng từ lớp da xung quanh có thể thấy nó rất sâu.

Cô nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của anh, nhợt hơn ban nãy vài phần. Huyệt thái dương của anh gồ lên rõ.

Chắc là… rất đau.

Cô quay người, bước chân gượng gạo đi về phòng mình.

Sau khi bác sỹ đi khỏi, Hoắc Liên Ngao giả vờ giả vịt khen cô, trong đó không ít thuyết âm mưu kiểu như: “Em sốt ruột muốn gọi điện cho Chu Tùng An vậy ư?”.

“Nhưng, bây giờ em vẫn chưa khiến tôi cảm nhận hoàn toàn thành ý của em, thế nên chưa gọi điện thoại được.”

Hôm sau, Hoắc Liên Ngao nói với Khang Kiều anh đã tranh thủ chút thời gian tới Đại sứ quán.

“Thầy giáo tiếng Trung của tôi bảo tôi cố gắng chăm sóc em.” Hoắc Liên Ngao nói vậy.

Khang Kiều nhắm mắt lại, rõ ràng là cậu chủ Liên Ngao đang rắp tâm tìm vui.

https://thuviensach.vn

Tâm trạng của Hoắc Liên Ngao không tệ, chủ biên tạp chí Forbes đích thân gọi điện cho anh, nghe nói thứ tự của anh lại tăng lên trên bảng danh sách những nhân vật có sức ảnh hưởng rồi.

“Sau này đừng đi gặp Tùng An.” Khang Kiều quay lưng về phía Hoắc Liên Nga. Không cho anh một nửa cơ hội phản bác, cô đè nặng ngữ khí: “Hoắc Liên Ngao, anh còn tiếp tục như vậy sẽ chỉ gia tăng thêm cảm giác áy náy của tôi với anh ấy”.

Cảnh tượng Chu Tùng An gặp Hoắc Liên Ngao khiến cô khó chịu trong lòng, khó chịu tưởng chết.

Khang Kiều những tưởng lời mình nói sẽ khiến Hoắc Liên Ngao khinh bỉ một trận. Nhưng không, sau một lúc im ắng, Hoắc Liên Ngao khẽ đáp sau lưng cô: “Tôi biết rồi”.

Tiếp theo đó, Khang Kiều trải qua vài ngày rảnh rang. Ở trong mắt Hoắc Liên Ngao, đó lại là biểu hiện của sự ngoan ngoãn, sau đó anh từ bi cho cô gọi điện với Chu Tùng An.

Trong điện thoại, Chu Tùng An nói: “Hoắc Liên Ngao đã nói cho anh biết cả rồi, chuyện bức ảnh… anh xin lỗi”.

Ha! Bạn có thể nói Hoắc Liên Ngao đang nói dối không? Không, không, anh không hề nói dối, quả thực có chuyện bức ảnh.

Lúc này Khang Kiều nghĩ cũng may mình đã vứt hai con dao khắc đi.

Nếu không, có lẽ cô sẽ lại nảy sinh ý đồ cầm nó lên. Bây giờ Hoắc Liên Ngao ở ngay trong phòng anh, mở cửa ra là có thể.

“Anh không ngờ anh lại gây cho em những rắc rối ấy.” Đầu kia vang lên ngữ khí áy náy của Chu Tùng An.

https://thuviensach.vn

Ngắt điện thoại, Khang Kiều đứng trước cửa sổ rất lâu.

Đến bức tối, Khang Kiều liếc về phía nhà bếp lần thứ N. Jenny ở trong đó dường như không để ý tới sự khó khăn của ông chủ.

Cậu chủ Liên Ngao bây giờ là một bệnh nhân không thể dùng tay trái.

Quay về nhìn đối diện, cô thầm thở dài trong lòng. Cô đứng lên khỏi ghế, ngồi sang bên cạnh Hoắc Liên Ngao, đón lấy dao dĩa trong tay anh.

Lát sau, Khang Kiều cắt nhỏ bít tết rồi đặt đĩa trước mặt anh.

Có rất nhiều chuyện hình như luôn như vậy. Có lần một sẽ có lần hai, có lần hai sẽ có lần thứ N. Trong một tuần tiếp theo. Hãy đếm thử xem Khang Kiều đã làm gì cho Hoắc Liên Ngao:

Lúc ăn cơm, cô chuyển từ ngồi đối diện sang ngồi cạnh anh, tiện giúp anh xử lý những món ăn Tây.

Buổi sáng, anh đánh răng rửa mặt, cô cũng đứng cạnh. Anh nói dùng một tay lấy kem đánh răng rất phiền phức. Khi anh làm việc, cô in ấn cho anh, gửi mail cho anh, anh nói đánh chữ một tay vừa chậm vừa phiền.

Khi anh cần xuất hiện ở những sự kiện quan trọng, cô thắt cà vạt giúp anh.

Tối thứ Bảy tuần này, Khang Kiều mở mắt ra, phát hiện một cảnh khá lạ: Đầu cô dựa vào vai anh, tay còn cầm bản in chưa hoàn chỉnh. Anh nhắm mắt hơi nghiêng đầu về phía cô, tay vẫn còn đặt trên bàn phím.

Sau đó mí mắt anh rung rinh.

Khi anh mở mắt ra, cô không quá hoang mang, ngược lại quay sang nhìn anh. Dưới ánh đèn ấm áp, giữa làn hơi thở đan xen của nhau, có mùi hương thầm xao động.

https://thuviensach.vn

Họ đều giữ nguyên tư thế, không ai nhúc nhích, hoặc không ai dám nhúc nhích.

Thứ duy nhất động đậy là ánh mắt của cả hai. Anh khẽ cụp mắt xuống, khi mắt anh nhìn xuống môi cô, mí mắt cô run lên không hề nhẹ…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Năm 2014 - 2015 (04)

Bóng đen đó che khuất ánh đèn. Khi hơi thở của anh sát lại gần, cô nhắm mắt lại, vậy mà, cô không đợi được nụ hôn rơi xuống môi mình.

Giọng nói nhẹ nhàng còn dịu dàng hơn cả ánh đèn: “Giở lại trò cũ?”.

Khang Kiều không động đậy, chỉ giữ chặt lấy tập tài liệu.

“Muốn biết tôi có còn si mê em không, sau đó đánh giá mức độ của sự si mê ấy. Tốt nhất là tôi bị mê hoặc tới chết mê chết mệt, vậy là em có thể dùng những câu như ‘Liên Ngao, em không ngủ được’, ‘Anh nhìn đôi mắt thầm quầng của em này’, hay mấy chiêu trò như không ăn cơm rồi ngất xỉu trên đường cái để đòi lại hộ chiếu của em, rồi giải vây cho Chu Tùng An?”

“Chị gái của tôi, tôi đã 26 tuổi rồi, không còn là thằng nhóc 18 tuổi nữa. Tôi đã hẹn hò với rất nhiều cô gái, họ đều hấp dẫn và đáng yêu hơn em gấp vạn lần.”

Nói xong, Hoắc Liên Ngao cầm điều khiển lên. Cả căn phòng lập tức bừng sáng.

Lúc này, trong ngữ điệu của anh, Khang Kiều bỗng cảm thấy mình như một kẻ tồi, nhưng kẻ xấu xa thật sự chính là Hoắc Liên Ngao.

Quả nhiên, người có sắc đẹp mà làm việc xấu cũng giống như thiên tài ngồi viết nhạc phổ trong tưởng tượng vậy.

Vài ngày sau đó, Khang Kiều đã làm một loạt việc. Cô gọi điện cho cảnh sát, sau khi lấy lời khai của cô, cảnh sát sắp xếp cho cô một nhân viên giúp

https://thuviensach.vn

khai thông tâm lý. Sau khi đi dạo một vòng trong siêu thị, cô bất ngờ phát hiện hai vệ sỹ của Hoắc Liên Ngao đang ở đó đợi mình.

Sau đó, tối ấy, cô mặt mũi lấm lem lớn tiếng chửi mắng Hoắc Liên Ngao. Mắng xong, cô gào lên sau lưng anh, hỏi anh rốt cuộc là vì cái gì?

Người làm sai rõ ràng là anh cơ mà?

Làm như không nhìn thấy sự phẫn nộ của cô, anh nói: "Đợi vài ngày nữa, vài ngày sau tôi sẽ nói cho em biết lý do".

Nhìn theo bóng lưng anh, cô nói: "Liên Ngao, chồng tôi vừa mất, sức chịu đựng có hạn. Tôi cầu xin anh tha cho tôi được không?".

Anh dừng bước.

Cô gạt nước mắt: "Liên Ngao, để Chu Tùng An quay về đi. Tôi hứa, lần này tôi sẽ thật sự ngoan ngoãn, không gây chuyện, đợi anh nói cho tôi biết đáp án, được không?".

Cô lại vì tên Đại ngốc đó giở trò với anh rồi. Lần này còn không tiếc mang người chồng đã chết của min ra. Liên Ngao, anh xem, chồng tôi vừa chết, anh không cảm thấy tôi đáng thương ư?

Đúng là đáng thương, tới nỗi anh phải tốn rất nhiều công sức mới dừng bước được, mới không quya đầu nhìn khuôn mặt đẫm lệ của cô.

Mới không hôn lên những giọt nước mắt của cô, mới không nghe theo ý của cô: Được, nghe em hết, tất cả đều theo ý em.

Đứng sững tại đó, Hoắc Liên Ngao nghĩ nếu trước mặt có một chiếc gương, biểu cảm của người đàn ông trong gương nhất định sẽ chết chìm trong ghen tỵ.

Sự ghen tỵ đó, chắc là anh không thể giả vờ che giấu được chút nào nữa.

https://thuviensach.vn

Nhìn theo bóng lưng Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều đợi tới mỏi mắt, cuối cùng cũng đợi được câu: “Không được” của an.

Anh từ từ quay đầu.

“Đừng có giả vờ đáng thương, cũng đừng ra bất kỳ điều kiện gì với tôi, càng không cần moi móc tâm tư nghĩ mấy chuyện vô ích, nếu không tới cuối cùng người kiệt sức chỉ có em thôi đấy.”

“Hai hôm nay mệt rồi phải không? Tôi quen một người mát xa rất chuyên nghiệp, có cần tôi gọi cho cô ấy tối tới nhà không?”

Đối diện với gương mặt càng lúc càng gần đó, Khang Kiều lạnh lùng bật ra một chữ: “Cút!”.

Hai ngày tiếp theo, ngoài việc ra ngoài ăn cơm thì Khang Kiều chỉ ở lỳ trong phòng mình. Trong khoảng thời gian đó, Hoắc Liên Ngao cũng không tới quấy rầy cô.

Tối ngày thứ ba, nửa đêm tỉnh lại, Khang Kiều phát hiện có một người dựa vào lưng mình.

Dựa vào hơi thở đang quanh quẩn bên tai, cô biết ngày cơ thể đó là của ai.

Lúc ở đảo Bali, anh luôn thích nằm sát vào cô mà ngủ như vậy, mới tỉnh dậy là lập tức luồn tay vào trong váy ngủ của cô, rồi tiến công trong lúc cô còn mơ mơ màng màng.

Suy nghĩ này khiến Khang Kiều hoàn toàn tỉnh táo lại, lựa chọn đầu tiên là tách từng ngón tay đang ôm chặt mình ra.

Cô phát hiện tay của Hoắc Liên Ngao rất khỏe.

https://thuviensach.vn

Bây giờ tay anh không đeo găng bảo hộ, xem ra, mấy thứ đó cũng chỉ để lòe cô thôi.

Càng cậy, tay anh càng chặt, hơi thở bên tai càng lúc càng nóng, bắt đầu khiến Khang Kiều trở nên hoang mang.

“Hoắc Liên Ngao, anh uống say rồi, đi nhầm phòng rồi.”

Hơi thở từ sau lưng bay tới có mùi rượu.

“Ừm, em nói phải, tôi say rồi.”

“Hoắc Liên Ngao, bỏ tay ra.”

Đáp lại cô rốt cuộc vẫn chỉ là sự chặt chẽ tay anh mang lại, không khác gì nghẹt thở.

Sự căng thẳng lại tăng thêm vài phần, giờ là đêm khuya, người sau lưng đã uống rượu, việc cô cần làm bây giờ là khẩn trương bình tĩnh lại.

Dĩ nhiên cô biết thứ cứng rắn đang chống lên kheo chân mình là gì. Sau vài lần giãy giụa cô nghiến răng, để cơ thể duy trì khuyên một tư thế.

Lát sau, tay Khang Kiều lần sờ lên tủ đầu giường. Cô nớ trên đó đặt vài vật nhỏ. Khi chạm tay vào vật trang trí hình dùi đó, rồi tiếp tục lần sờ vào trong, chạm tới giá thủy tinh, cô đặt nó lên tay, đủ nặng, nhưng cũng không có cạnh sắc.

Mong là cô có thể dùng cách này đập ngất Hoắc Liên Ngao. Cô cầm chặt cái khung, sau đó…

“Cái đó không thể đập tôi ngất được. Hay là tôi dạy em một cách. Em ấn vào chỗ hôm trước em đâm tôi, tôi đau là sẽ không còn sức nữa.”

https://thuviensach.vn

Hơi thở quen thuộc, giọng nói quen thuộc, đêm tối dễ dàng khiến người ta trở nên yếu đuối này và cả câu nói cuối cùng bỗng dưng xuất hiện: “Đầu gỗ, em điểm nào cũng tốt…”.

Cô đặt khung về chỗ cũ.

Người đàn ông phía sau còn mang theo một thứ tình cảm to lớn khác.

“Chiếc cốc của tôi không ai được chạm vào.”

“Con gấu của tôi cũng không ai được chạm vào.”

Vào đêm khuya nhìn không rõ mặt người ấy, nước mắt cô vô thức rơi xuống. Cô đờ đẫn mở đôi mắt to tròn, sau đó… cô nghe thấy lời nói mê sau lưng mình.

“Đầu gỗ, em thật tuyệt.”

Giọng nói rõ ràng rất nhỏ, rõ ràng chỉ là lời nói mê do men rượu gây ra nhưng lại khiến trái tim Khang Kiều bỗng thắt lại.

Một nỗi hoảng sợ không nói rõ thành lời khiến tim cô đập thình thịch không yên.

Cô dè dặt thăm dò: “Liên Ngao?”.

“Ừm.”

“Anh vừa nói vậy là có ý gì?”

“Gì cơ?”

“Anh vừa nói tôi rất tuyệt đấy.”

“Tôi có nói vậy ư?”

https://thuviensach.vn

“Có.”

“Có à…” Anh kéo dài giọng, bàn tay đang ôm eo dịch lên trên một chút. Anh xòe tay ra, rồi thu tay lại ôm chặt lấy thứ gì đó qua lớp áo mỏng: “Em bảo liệu có khi nào tôi ám chỉ cái này không, hử?”.

“Đầu gỗ, sau khi cãi nhau với em, tôi đã đi tìm cô gái khác. Cũng là hình cầu cả đấy, nhưng không hiểu vì sao lại khác nhau một trời một vực. Vẫn là em tuyệt hơn, mềm mại, nắm trong tay thấy rất dễ thương.”

“Suỵt, đầu gỗ, em nằm yên nào, quản gia Diêu tới gõ cửa bây giờ.”

Quản gia Diêu? Sau khi nghe rõ lời nói của Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều thở phào trong lòng. Tửu lượng của Hoắc Liên Ngao xưa nay rất thấp, chắc là vì men rượu đã khiến anh nhầm New York thành Brunei, coi phòng của cô là căn phòng của anh ở Brunei, thế nên câu nói của anh chỉ đơn thuần ám chỉ…

Cúi đầu, cô nhìn tay Hoắc Liên Ngao.

Cô quay đi, chờ đợi, cho tới khi sau lưng vang lên tiếng thở đều đều, Khang Kiều mới cẩn thận bỏ tay anh xuống.

Tám giờ sáng, Khang Kiuef ngồi xuống vị trí của mình trên bàn ăn đúng giờ, đối diện là Hoắc Liên Ngao. Sáng nay khi cô tỉnh dậy, anh đã không còn ở trên giường cô nữa.

Vì say hay cố tình đi nhầm thì Khang Kiều không có hứng thú muốn biết. Cô chỉ tò mò là găng bảo hộ đôi tay của Hoắc Liên Ngao không méo đi sao?

Thế là Khang Kiều đặt thắc mắc này ra cho anh.

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc là câu hỏi của anh không hề khiến Hoắc Liên Ngao ngượng ngập. Anh bày ra biểu cảm: “Ôi, bị em bắt rồi!”.

Sau đó tháo ra ngay trước mặt cô như không có chuyện gì xảy ra.

Nhìn xuống chiếc găng bảo hộ, anh hỏi cô có muốn biết vì sao anh phải đeo cái đó không?

Không cho Khang Kiều cơ hội để nói, anh tự trả lời luôn: “Muốn kiếm chút cảm thông từ em, tiện thể có chút tiếp xúc thân mật”.

Cùng với câu nói ấy, trong đầu Khang Kiều bỗng nhảy ra vài hình ảnh.

Hình ảnh 1: Cô cúi đầu thắt dây giày cho anh, thắt xong cúi xuống nhìn theo ánh mắt anh, lập tức cài chiếc cúc áo chẳng biết đã bung từ khi nào ra.

Hình ảnh 2: Khi cô lấy kem đánh răng cho anh, hoàn hồn lại phát hiện chẳng biết người mình từ lúc nào đã nằm trọn trong vòng tay anh.

Hình ảnh 3: Sau khi cô gửi mail theo đúng yêu cầu của anh, quay đầu lại, môi anh đã chạm lên tóc cô.

Cụp mắt xuống, né tránh ánh mắt của Hoắc Liên Ngao, cô uống một ngụm sữa. Sữa hơi nóng khiến mặt cô cũng nóng bừng lên theo.

Thở hắt ra một hơi, cô lại quay mặt nhìn Hoắc Liên Ngao, chờ đợi.

Quả nhiên.

“Chị gái của tôi, em phải thông cảm cho trái tim sốt sắng muốn quay lại với em.”

Khang Kiều đoán cô sẽ nghe được câu ấy, thầm nói một câu trong lòng: “Gã khốn, đừng mơ!”.

https://thuviensach.vn

Tập trung lại vào bữa sáng của mình, bây giờ cô không có hứng thú lãng phí tâm tư vào những chuyện ấy. Hoắc Liên Ngao đã nói vài ngày nữa cô sẽ biết.

Từ quãng thời gian ở chung này, Khang Kiều biết hiện giờ Hoắc Liên Ngao đã khác. Cô rơi vài giọt nước mắt, làm nũng chút xíu, hôn vài cái lên má anh hay giả vờ đói bụng vài lần, anh sẽ lập tức hết cách với cô.

Hoắc Liên Ngao của hiện tại giống Hoắc Chính Khải, ngoài mặt có vẻ đa tình dịu dàng thực ra nội tâm lạnh lùng.

Hoắc Chính Khải, cái tên bỗng dưng xuất hiện khiến Khang Kiều chẳng còn tâm trạng ăn uống.

Cô đứng dậy.

Giọng nói ở đối diện vang lên khiến cô không thể phản bác: “Ngồi xuống”.

Cô nhíu mày nhìn Hoắc Liên Ngao.

Hoắc Liên Ngao chỉ vào bữa sáng của cô: “Em còn chưa ăn sáng xong”.

Gã khốn này, cô đâu phải trẻ con.

“Tôi ăn không nổi.” Khang Kiều lạnh lùng đáp.

Sau đó, Hoắc Liên Ngao đổi sang một giọng khác như dỗ con chó, con mèo: “Ăn hết đi, ăn hết sẽ có quà”.

Ha!

“Có quà thật, hơn nữa tôi tin là em sẽ thích.”

“Hoắc Liên Ngao!”

https://thuviensach.vn

Anh nói: “Đầu gỗ, em không ăn sáng tôi sẽ đau lòng đấy”.

Khang Kiều nhe răng cười: “Anh nói vậy tôi sẽ càng không ăn. Anh quên à, tôi có bản lĩnh được nước lấn tới mà, còn nhớ lúc anh bảo tôi khi khóc đừng cắn môi mình không?”.

Cô bắt chước lại biểu cảm khi đó: “Tôi cứ thích, tôi cứ thích vừa khóc vừa cắn môi mình, tôi cứ thích phá hoại đôi môi mình, để sau này anh hôn sẽ không cảm thấy đẹp nữa”.

Nói xong, bầu không khí xung quanh trở nên yên ắng, rất yên ắng.

Hôm đó nói câu này cô vì muốn hù anh, muốn chọc giận anh, muốn anh hết cách với cô. Cô vừa khóc vừa nói. Khang Kiều vô thức sờ tay lên khóe mắt, không có nước mắt.

Cô những tưởng cô đã quên hết những chuyện ấy rồi.

Vậy mà, giây phút này, cứ tuôn ra ào ào.

Sao có thể chứ?

Cô không dám nhìn Hoắc Liên Ngao, cuống quýt rời khỏi chỗ của mình, bước chân hơi hoang mang.

“Nếu món quà này là em được đi gặp Chu Tùng An thì sao?”

Quà? Đúng rồi, ban nãy Hoắc Liên Ngao nói, nếu cô ăn xong bữa sáng anh sẽ tặng quà cho cô.

Một giây, hai giây, ba giây.

Khang Kiều quay đầu lại.

https://thuviensach.vn

Sau khi nhanh chóng giải quyết xong bữa sáng, Khang Kiều ngẩng lên, cô bắt gặp ngay ánh mắt ghét bỏ của Hoắc Liên Ngao: Cô con gái của kẻ thù lại không biết điều mà ra điều kiện với anh rồi.

Anh nhìn xuống khóe môi cô, hừ một tiếng: "Xấu chết đi được".

Khang Kiều gạt vụn bánh mỳ trên miệng xuống.

Chín giờ, Khang Kiều ngồi trên ghế lái phụ. Hoắc Liên Ngao lái xe. Sau khi lên xe, Hoắc Liên Ngao luôn duy trì vẻ lạnh lùng như đá.

Xem ra cậu chủ Liên Ngao tặng quà không mấy tình nguyện.

Khang Kiều ngồi yên không dám động đậy, chỉ sợ mình sẽ chọc cho anh không vui rồi món quà bị hủy bỏ.

Lát sau, Hoắc Liên Ngao bỗng lên tiếng: "Chẳng phải em hy vọng Chu Tùng An quay về ư?".

"Ừm." Khang Kiều trả lời. Cô hy vọng Chu Tùng An có thể quay về, hơn nữa càng nhanh càng tốt. Cô hình như đã khiến cuộc sống đơn giản của anh ấy loạn cào cào rồi.

Đại ngốc có một đồng hồ sinh học, khi nào ngủ, khi nào vận động, khi nào làm việc, khi nào giải trí.

"Một tuần sau, Chu Tùng An sẽ nhận được hộ chiếu, sau đó tôi sẽ sắp xếp vé máy bay cho anh ta quay về."

Bỗng nhiên nghe được lời nói ấy từ miệng Hoắc Liên Ngao khiến Khang Kiều bỗng biết ơn anh. Nhưng nghĩ lại tất cả đều do Hoắc Liên Ngao mà thành, cô ép cho câu "Cảm ơn" ấy biến thành chữ "ừm" hờ hững.

Sau đó, cho tới khi chiếc xe dừng lại ở trụ sở Đại sứ quán Mỹ, họ vẫn không nói gì với nhau, rồi sau đó khi Hoắc Liên Ngao và nhân viên vào

https://thuviensach.vn

phòng họp, Khang Kiều đi theo sau nhân viên.

Hai mươi phút, tuyệt đối không thể vượt quá nửa tiếng, đây là thời gian giới hạn dành cho cuộc gặp mặt giữa Khang Kiều và Chu Tùng An.

Nhân viên mở cánh cửa ấy ra, Khang Kiều liền nhìn thấy Chu Tùng An.

Trước khi đi, Chu Tùng An giữ cô lại. Cái ôm đó hơi dài, rất mạnh mẽ. Dù là vậy anh ấy vẫn không hỏi cô bất kỳ câu nào, thời gian gần nửa tiếng đều là cô nói, anh ấy nghe.

Khang Kiều biết, trong đó chứa đựng cả một sự tin tưởng vững bền theo thời gian.

Cô giơ tay ôm lại.

“Tùng An, sau khi về Thượng Hải, em sẽ kể lại mọi chuyện cho anh.”

“Được.”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Năm 2014 - 2015 (05)

“Rầm” một tiếng, đầu Khang Kiều đập thẳng vào cửa kính xe. Chiếc xe đang rẽ trái trên một cung đường siêu khó bằng một tốc độ kinh hồn.

Đau thật! Khang Kiều xoa xoa chỗ bị đập, trừng mắt với Hoắc Liên Ngao.

Hoắc Liên Ngao lạnh lùng nhìn cô: “Tôi phải dùng cách thức này để nhắc nhở em, bên cạnh em là một con người, hơn nữa người này đang nói chuyện với em”.

Khang Kiều ngồi thẳng lại. Cô biết Hoắc Liên Ngao đang nói chuyện với co, nhưng ban nãy cô mải nghĩ ngợi nên không chú ý cậu chủ Liên Ngao đã nói gì với mình.

“Tay Đại ngốc đó có sức ảnh hưởng đến vậy sao?”

Khang Kiều ngậm chặt miệng.

“Đập đầu thành ngốc rồi à?” Anh vừa hỏi vừa đưa tay về phía Khang Kiều.

Né tránh sự đụng chạm của Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chiếc xe trở về với tốc độ bình thường.

“Theo tôi được biết, Chu Tùng An từng hẹn hò trong một thời gian ngắn với ba cô gái. Cô thứ nhất và cô thứ hai duy trì được khoảng ba tháng, cô thứ ba lâu hơn một chút.”

https://thuviensach.vn

Lời nói của Hoắc Liên Ngao khiến Khang Kiều vốn đang giữ im lặng không thể không hạ thấp giọng cảnh cáo anh đang say sưa kể về bí mật của người khác: “Hoắc Liên Ngao!”.

“Đừng hiểu lầm, mấy chuyện này đều là các nhân viên hành chính nói cho tôi biết, họ muốn xin ít tiền đầu tư.” Ngón tay trắng dài gõ từng nhịp lên vô lăng, “Tôi cũng học một chút về triết học. Từ vài điểm trên tôi có thể nhận ra Chu Tùng An chú trọng cảm giác của bản thân. Ban đầu muốn giảm áp lực cuộc sống, nhưng dần dần anh ta phát hiện ra hẹn hò với ba cô gái ấy không hề khiến áp lực thuyên giảm, thế nên cuối cùng đều từ bỏ, vậy mà trong mắt mọi người đó lại là hành vi chung tình”.

“Mà em, hình như cũng đã cảm động.”

Khang Kiều cúi đầu nhìn tay mình.

“Nhận được cuộc điện thoại của em là anh ta bất chấp tất cả bay từ Thượng Hải qua New York, sau khi tới New York vô duyên vô cớ gặp cả đống chuyện xui xẻo. Trong lòng anh ta biết mấy chuyện xui xẻo đó có lẽ liên quan đến em, nhưng khi gặp em lại không hề oán trách, ngược lại quay ra an ủi em, tin tưởng em.”

“Đầu gỗ, những chuyện đó đã khiến em cảm động sao?”

Khang Kiều vẫn cúi đầu.

“Rầm” một tiếng, đầu gỗ lại va chạm, nhưng lần này không phải va vào cửa sổ xe mà va vào phía trước.

Hoắc Liên Ngao phanh gấp xe lại, cũng đồng thời khiến chiếc xe đằng sau đâm vào đuôi xe họ.

Nhưng người phạm lỗi trước là anh lại ra vẻ như chỉ muốn lôi người bị hại xuống đấm cho một trận.

https://thuviensach.vn

Vị kia sợ hãi vì hành động của Hoắc Liên Ngao, cố gắng né tránh, đám đông xung quanh đã có người gọi điện báo cảnh sát.

Giai đoạn này Khang Kiều không muốn làm ầm ĩ mọi chuyện lên.

Cô kéo tay Hoắc Liên Ngao nói: “Anh điên rồi à, anh quên những lời bác sỹ nói với anh à”.

Bác sỹ nói giai đoạn này vết thương bả vai của Hoắc Liên Ngao chưa hoàn toàn hồi phục, anh làm vậy chỉ nhận thiệt về mình.

Hoắc Liên Ngao buông tay, nhìn cô rồi nắm ngược trở lại.

Sau khi anh đưa số điện thoại liên lạc của mình ra, đám đông cũng tản dần.

Hai người quay về xe.

Lát sau, Hoắc Liên Ngao đặt bàn tay còn lại lên trán cô, nhẹ nhàng vuốt: “Đau không, có cần tôi gọi bác sỹ không, em có bị chấn rung gì không?”.

Khang Kiều lườm anh.

Sau khi đi thẳng được một đoạn, xe dừng trước cửa một nhà hàng.

Đỗ xe xong, Hoắc Liên Ngao quay sang: “Ăn cơm xong, tôi đưa em đi gặp bà ngoại”.

Câu nói ấy khiến Khang Kiều đang đưa tay lên mở cửa bỗng thả xuống.

“Không cần nghĩ quá nhiều.” Hoắc Liên Ngao nói khẽ: “Cũng phải để bà ngoại biết, kẻ tội đồ khiến bà không thể gặp tôi lần cuối trông thế nào chứ”.

“Trước kia chẳng phải em muốn tôi chuyển lời xin lỗi tới bà sao? Tôi cảm thấy em tự nói sẽ tốt hơn.”

https://thuviensach.vn

Ăn cơm xong, Hoắc Liên Ngao không đưa Khang Kiều tới gặp bà ngoại anh ngay mà đưa Khang Kiều tới một phòng thiết kế đồ Trung Quốc.

Lý do thì Hoắc Liên Ngao giải thích rằng: "Phải ăn mặc ra dáng một chút, tôi không thể để bà ngoại cảm thấy mắt nhìn người của tôi không tốt".

Nói xong, Hoắc Liên Ngao đính chính: "Là trước kia, là mắt nhìn người trước kia".

Câu nói "Ăn mặc cho ra dáng một chút" của Hoắc Liên Ngao đã giày vò Khang Kiều gần hai tiếng đồng hồ, từ quần áo cho tới giày dép, túi xách.

Khi mặt trời lặn, Khang Kiều gặp bà ngoại Hoắc Liên Ngao.

Bức ảnh đen trắng khảm trên bia mộ ôn hòa và lý trí. Khi nhìn gương mặt đó, Khang Kiều hơi chột dạ. Người đứng cạn cô thì lại rất chuyên chú.

Khang Kiều thở hắt ra một hơi, thở xong, cô cảm thấy nó giống như đang thở dài hơn.

Cô ấy lại đang thở dài rồi. Bà ngoại, bà có biết bây giờ trong đầu cô ấy đang nghĩ gì không? Khoác chặt bờ vai ấy hơn nữa, Hoắc Liên Ngao đứng thẳng người.

Thưa quý bà Đới Nhược Lâm, hôm nay, cuối cùng cháu cũng dẫn cô ấy tới trước mặt bà rồi. Có lẽ cô ấy không quá xinh đẹp nhưng lại đáng yêu chết người. Sau khi biết được thân phận của cô ấy, chắc là bà sẽ rất giận, không những bà giận mà bản thân cháu cũng giận chính mình nữa. Cháu cũng từng nghĩ tới việc từ bỏ cô ấy, nhưng thời gian đã dạy cho cháu một bài học. Không có cô ấy thì ở trong mắt cháu một căn nhà có hoa lệ hơn nữa cũng chỉ là một đống đổ nát đầy mùi chết chóc.

Cháu còn có thể làm thế nào đây? Chỉ có thể như vậy mà thôi.

https://thuviensach.vn

Tối ấy, Khang Kiều nửa đêm tỉnh giấc không còn phát hiện một người khác ôm chặt sau lưng mình.

Hôm sau là thứ Hai, bữa sáng, Khang Kiều không gặp Hoắc Liên Ngao như mọi lần. Jenny nói với cô rằng nửa tiếng trước anh đã đi làm.

Tám giờ tối, Hoắc Liên Ngao mới xuất hiện.Lúc đó Hoắc Liên Ngao đang trêu đùa chú cún Jenny mang tới. Hoắc Liên Ngao ném cặp công vụ lên sô pha sau đó dựa cả người vào ghế, hai tay đặt lên lưng sô pha, nhắm mắt lại, vẻ rất mỏi mệt.

Lát sau, Khang Kiều muốn đứng dậy thì lại bị đôi chân đặt lên bàn của Hoắc Liên Ngao dọa đến nỗi vô thức ngồi xuống.

Khi ngẩng đầu lên, Khang Kiều chạm phải ánh mắt anh.

“Đang nghĩ gì vậy?” Anh hỏi.

“Không có gì.” Khang Kiều vô thức trả lời, sau đó như nhanh chóng nghĩ ra điều gì, cô vuốt vuốt lông của chú cún: “Cún rất đáng yêu”.

Thường thì khi Khang Kiều đang tập trung chú ý thì rất dễ bị những chuyện xung quanh quấy rầy.

Cũng may, Hoắc Liên Ngao dường như quá quan tâm tới hành động của cô. Anh nhắm mắt lại: “Có thể rót cho tôi cốc nước không?”.

Khang Kiều đồng ý rồi đứng dậy.

“Nhớ đấy, trước khi rót nước phải rửa tay.”

Khang Kiều khóc dở mếu dở, một vài chuyện cũ bất ngờ hiện lên.

“Tiểu Phàn, trước khi ăn cơm phải rửa tay.”

https://thuviensach.vn

“Tiểu Phàn, rửa tay xong mới được cầm bánh.”

Ánh mắt cô ảm đạm hẳn đi.

Cô đặt cốc nước ra trước mặt Hoắc Liên Ngao. Khi anh nhìn cô, Khang Kiều xòe tay ra trước mặt anh, ý nói: Tôi đã rửa tay rồi.

Ở khoảng cách rất gần, cô nhìn thấy anh khẽ rướn môi, ý cười lan cả vào đáy mắt. Khang Kiều quay đi.

Cô vừa định đứng dậy thì tay bị Hoắc Liên Ngao giữ chặt.

Theo sức kéo của anh, cô ngồi xuống bên cạnh.

Ngồi im bên cạnh anh, cô không nói gì, anh cũng im lặng.

Lại một lát sau.

“Thích cún con à?”

Khang Kiều không nói gì.

Hôm sau, Hoắc Liên Ngao lại không ở nhà cả ngày. Buổi tối trở về anh dẫn theo một con Poodle.

Nghe nói nó đã được huấn luyện chuyên nghiệp. Hoắc Liên Ngao yêu cầu cậu nhóc đó biểu diễn màn cầm điều khiển từ xa ngay tại chỗ. Cuối cùng, nó đã thật sự đưa được chiếc điều khiển cho Khang Kiều.

“Thích không?” Hoắc Liên Ngao hỏi.

Khang Kiều gật đầu.

Mấy ngày sau đó, Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao dường như trở nên hòa hợp hơn nhờ chú chó Poodle.

https://thuviensach.vn

Ví dụ như khi về nhà buổi tối, Hoắc Liên Ngao sẽ đưa luôn cặp cho cô, vú dụ như không cần anh nói, cô cũng tự động đi rót nước cho anh, sau đó đêm khuya phát hiện anh nằm ngoài sô pha, cô lại nhắc anh về phòng ngủ.

Đêm thứ Sáu này, Hoắc Liên Ngao được trợ lý đưa về, người đầy mùi rượu.

Người trợ lý đó cũng kỳ lạ. Anh ấy trao Hoắc Liên Ngao cho cô rồi vội vàng đi ngay, càng khiến Khang Kiều buộc phải đón nhận một người đã gần như bất tỉnh nhân sự.

Khó khăn lắm mới đưa được anh về phòng mình, bấy giờ Khang Kiều mới cẩn thận đẩy anh ra. Theo đà, đầu anh đổ nghiêng lên gối. Quay mặt sang, cô liền nhìn thấy khuôn mặt Hoắc Liên Ngao.

Lông mi thật là dài.

Lông mi của ai kia cũng dài, cô luôn phải đợi tới khi anh ngủ rồi mới dám lén lút chạm vào.

Vừa chạm vào cô đã ép mình thu tay về. Khang Kiều đứng dậy khỏi giường, cài lại khuy áo ngực bị anh cởi ra, rồi sửa lại quần áo nhăn nhúm, bây giờ mới cúi xuống nhặt cặp tóc dưới đất.

Người này vẫn thích vần vò tóc cô như thế, trước là buộc tóc, giờ là cặp tóc.

Cánh cửa phòng từ từ khé lại. Cô không kìm được lòng lại nhìn người nằm trên giường qua khe cửa mỗi lúc một hẹp dần. Nhìn mãi nhìn mãi…

Cho tới khi cửa đóng hẳn Khang Kiều cúi cụp mắt xuống.

Đứng trước gương trong phòng tắm, khuôn mặt trong gương với đôi môi sưng vù, một dãy dấu hôn in từ cổ xuống, vết răng trên ngực mang theo cơn

https://thuviensach.vn

đau lan tận lên mặt co. Khuôn mặt trong gương hơi nhíu lại.

Nhưng đôi mắt lại đang trong trạng thái ti hí, dường như chỉ cần nhắm lại là một giây sau sẽ bật ra âm thanh.

Cô giơ tay lên che mặt.

Hôm sau, Hoắc Liên Ngao xuất hiện ở bàn ăn, đặt cốc xuống, Khang Kiều nhìn anh: “Mặt tôi có gì sao?”.

Câu hỏi của cô khiến anh lập tức cúi đầu.

“Tối qua, em đưa tôi về phòng?”

“Ừm.”

Sau đó họ không giao lưu gì nữa.

Gọi giật anh lại sau khi anh đã ăn xong, Khang Kiều cố gắng để ngữ khí thật bình tĩnh: “Liên Ngao, một tác giả tôi rất thích hôm nay có triển lãm, tôi muốn đi xem, hôm nay là ngày cuối cùng”.

“Địa điểm ở đâu?”

“Quảng trường Thời Đại.”

“Trưa nay tôi rảnh, tôi đi với em.”

“Vậy thôi khỏi.” Khang Kiều nói với giọng hờn dỗi.

Nói xong, cô định đứng dậy.

Bả vai bị giữ chặt: “Xem xong thích gì thì nói với tôi, tôi mua cho em”.

“Được.” Cô đáp.

https://thuviensach.vn

Hai tiếng rưỡi đồng hồ sau chữ “được” của cô, Khang Kiều đặt một con dao gọt hoa quả lên vai một bà lão, cô nói với bà lão đó: “Bà có thể đưa tôi ví tiền của bà không?”.

Quảng trường thời đại không lúc nào vãn người, lực lượng cảnh sát luôn đầy đủ. Con dao của Khang Kiều vừa đặt lên, vài người vì nghĩa quên mình đã khống chế cô, đồng thời có người báo cảnh sát.

Hiệu quả làm việc của cảnh sát New York cao hàng đầu thế giới. Năm phút sau, Khang Kiều ngồi trên xe cảnh sát, lạnh lùng nhìn một năm một nữ mình không thể cắt đuôi qua cửa sổ xe.

Vừa tới Cục cảnh sát, Khang Kiều liền hỏi nữ cảnh sát lấy khẩu cung cho mình,nói rõ rằng cô làm vậy vì không còn sự lựa chọn sau khi mất hộ chiếu, đồng thời vì một số lý do cá nhân, cô thể hiện rõ mình đồng ý được trục xuất về nước. Sau đó Khang Kiều cung cấp địa chỉ phòng làm việc ở Thượng Hải và điện thoại liên lạc của một vài người bạn thân quen.

Tất cả đều giống như hy vọng của Khang Kiều, nữ cảnh sát ghi khẩu cung cho cô nói họ đã giúp cô liên lạc với Cục di dân và tổ chức công ích của người Hoa.

Hai tiếng sau, Khang Kiều gặp được người của Cục di dân. Họ tỏ ý sẽ nhanh chóng thúc đẩy việc này.

Khi đêm xuống, Hoắc Liên Ngao không xuất hiện trước mặt đúng như Khang Kiều dự đoán.

Tối ấy, cô ở lại trong phòng tạm giam, ở chung với cô là một người phụ nữ da đen say rượu sinh sự và một người phụ nữ da trắng ẩu đả với chồng.

Nửa đêm, hai người họ ra tay đánh nhau.

https://thuviensach.vn

Sau khi họ bị đưa đi, trong phòng tạm giam chỉ còn mình Khang Kiều. Cô mở mắt trừng trừng chờ trời sáng.

Tiếp theo đó, Khang Kiều trải qua một ngày bình an vô sự. Hôm ấy, Khang Kiều vẫn không gặp Hoắc Liên Ngao, việc này khiến sự bất an trong lòng cô dâng cao.

Thứ Hai, Khang Kiều được người của Cục di dân đón tới nơi làm việc của họ, sắp xếp phòng cho cô.

Tối ấy, Khang Kiều nhận được điện thoại của Chu Tùng An. Anh ấy nói với cô thứ Tư này là anh ấy lấy được hộ chiếu mới và đã đặt vé trở về vào thứ Năm.

Hôm ấy, Hoắc Liên Ngao vẫn chưa xuất hiện.

Thứ Ba, người của Cục di dân nói với Khang Kiều sự việc hết sức thuận lợi. Muộn nhất là ngày thứ Sáu cô có thể đáp chuyến bay họ sắp xếp để về Thượng Hải.

Thứ Tư, Khang Kiều nhận được thời gian cụ thể của chuyến bay, trùng hợp là chung một giờ với Chu Tùng An.

Quá thuận lợi lại khiến Khang Kiều thấp thỏm không yên. Thứ Năm tới trong sự thấp thỏm ấy. Chiều thứ Năm, Khang Kiều ra sân bay dưới sự áp giải của nhân viên Cục di đân và một cảnh sát New York.

Khang Kiều đi theo sau họ, từ xa đã nhìn thấy Chu Tùng An ngồi trong phòng chờ bay. Khang Kiều không nói với anh ấy họ đi cùng chuyến bay.

Thời gian cất cánh mỗi lúc một gần. Khang Kiều vẫn chưa thể bình tĩnh lại, cứ cảm thấy mọi việc không đơn giản như thế, đây chỉ là bình yên trước một cơn mưa gió bão bùng.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên.

Khi nhân viên Cục di dân đưa di động tới trước mặt cô, nói có một người tên Chu Tùng Ngọc muốn nói chuyện với cô, chân Khang Kiều đã bắt đầu run lên.

Tay nhận điện thoại cũng run bần bật.

“Khang Kiều, Thành Quân bị đưa đi rồi!”

Pre: “Sao? Bây giờ bắt đầu muốn làm một người mẹ tốt rồi ư? Khi em trao nó cho Chu Tùng An, đưa nó tới trước mặt Chu Tùng Ngọc tức là thái độ của em đã rõ ràng: Em đã từ bỏ nó!”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Năm 2014 - 2015 (06)

Một rưỡi chiều, còn 1 tiếng 20 phút nữa là tới giờ cất cánh chuyến bay New York - Thượng Hải. Khang Kiều ngồi ở vị trí quy định, ngẩn người nhìn những con số không ngừng thay đổi trên đồng hồ điện tử.

1 giờ 35 phút, người cảnh sát New York được cử tới xác nhận thông tin hỏi cô có muốn uống café không?

“Cảm ơn anh.” Bây giờ co thực sự cần một cốc café để nâng cao tinh thần.

Tất cả, có lẽ đều do cô suy nghĩ nhiều, do cô nhiều tâm tư, do cô chột dạ trong lòng.

Hoắc Liên Ngao không xuất hiện không thể hiện điều gì cả, có lẽ anh cảm thấy như vậy cũng tốt. Anh ở New York, cô ở Thượng Hải, anh và cô vẫn duy trì cuộc sống trước đây.

Tám năm nay, họ vẫn sống như vậy.

Giai đoạn này, mọi việc làm của Hoắc Liên Ngao có lẽ chỉ đơn thuần là trêu chọc, giống như trong nhà trọ tồi tàn mùa hè năm đó, tất cả chỉ là một trò vui nhất thời của anh mà thôi.

Và bây giờ, anh đã hết hứng thú.

Vị cảnh sát đó đưa cho Khang Kiều cốc café nóng hổi. Khi Khang Kiều đón lấy thì đúng lúc di động của nhân viên Cục di dân vang lên.

https://thuviensach.vn

Anh ta vừa nghe điện thoại vừa liếc sang phía cô. Khi chạm phải ánh mắt của người đó, cốc café trong tay Khang Kiều chợt run lên, người nhân viên từ từ đưa điện thoại ra phía cô.

Khang Kiều không nhận mà nhìn anh ta.

“Có một người phụ nữ tên Chu Tùng Ngọc muốn nói chuyện với cô.”

Cơn run lan từ tay xuống chân, đôi chân dưới lớp quần dài run lên bần bật. Café sóng sánh bắn cả ra ngoài. Người nhân viên kia cầm cốc café của cô, còn cô nhận lấy di động.

Giữ chặt máy, cô cất giọng run rẩy: “A lô?”.

Đáp lại cô là một sự im lặng, trong thời gian ấy, trái tim Khang Kiều không ngừng rớt xuống.

Rất lâu sau…

“Khang Kiều, Thành Quân bị đưa đi rồi.”

Sợi dây rất mảnh và căng trong trái tim, hơi thở dè dặt như sắp tàn, rồi bỗng có một đứa trẻ nghịch ngợm giơ tay ra.

Bàn tay ấy còn chưa chạm vào sợi dây.

Nó đã đứt phựt.

Cuối cùng, ngày này cũng tới, cô từ từ buông thõng tay xuống, di động cũng rơi theo.

Thật trùng hợp, năm phút sau khi di động của người nhân viên di cư reo vang thì điện thoại của cảnh sát cũng kêu. Anh ta cũng nhìn cô y như vậy.

Lúc này Khang Kiều đã không còn hoang mang như năm phút trước nữa.

https://thuviensach.vn

Nhận điện thoại xong, người cảnh sát ấy nói với Khang Kiều, cô phải quay lại Cục cảnh sát lần nữa. Bà lão lúc trước nói không truy cứu hành vi của cô giờ đã nuốt lời.

Bây giờ bà ấy đang ở trong Cục.

Khang Kiều gật đầu, tỏ ý mình tình nguyện phối hợp.

Cô nhìn Chu Tùng An trong phòng đợi bay, còn 1 tiếng nữa là đến giờ bay.

Khang Kiều nói với hai người họ: “Cho tôi thêm 10 phút”.

Cô phải đích thân nói chuyện này với Chu Tùng An mới được. Nếu để anh ấy nghe qua một người khác, cô sẽ mắc tội tày trời.

Khang Kiều đi từng bước, từng bước về phía Chu Tùng An.

Chu Tùng An đang cúi đầu xem tạp chí, Khang Kiều dừng lại trước mặt anh ấy, khẽ gọi: “Tùng An”.

Anh ấy ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy cô thì mỉm cười, nước mắt cô lại bỗng chốc rơi xuống.

Nụ cười đang nở rộ chợt khựng lại. Anh ấy đứng dậy, nắm lấy bả vai cô, hỏi liên tục: “Sao vậy, Khang Kiều, sao lại khóc?”.

Nước mắt đến nhanh, đi cũng nhanh, mới đó đã không còn. Cô nhìn xung quanh, người qua người lại, đây quả thực không phải là nơi thích hợp để nói chuyện.

Nhưng cô chỉ có mười phút.

Phải bắt đầu từ đâu nhỉ? Từ cái đêm cô xuất hiện trước nhà Chu Tùng An ư? Cô nói với anh ấy: “Tùng An, bây giờ em không biết phải làm thế

https://thuviensach.vn

nào?”.

Lần đầu tiên gặp chuyện đó, lòng cô rất hoang mang. Từ đêm đó, mọi chuyện đã đi đến cơ sự hôm nay.

Không, không, thế thì quá xa xôi, một số chi tiết cô cũng không nhớ rõ nữa, điều duy nhất cô nhớ có lẽ là sự vô liêm sỉ của cô. Biết rõ Chu Tùng An muốn biết bố của đứa trẻ là ai, nhưng cô lại dùng thái độ lập lờ để thể hiện rằng: “Em không muốn nhắc tới người đàn ông đó”.

Bây giờ…

Hít sâu một hơi, cô nhìn Chu Tùng An, nói rành mạch: “Tùng An, em biết anh luôn muốn biết bố của Thành Quân là ai, bây giờ em sẽ nói với anh”.

Mọi tạp âm trong sân bay như biến mất sau câu nói của cô. Mỗi một lỗ chân lông của Chu Tùng An đều dựng đứng lên. Anh ấy chờ đợi, nhìn khẩu hình miệng của cô.

Đáp án ấy hoàn toàn phù hợp với suy nghĩ trong lòng anh ấy.

Đúng là người đó!

Một ngày Tết nào đó từ New York quay về, Chu Tùng Ngọc bất ngờ nói: “Tùng An, đôi mắt Thành Quân nhà chúng ta hơi giống cậu học sinh đẹp trai của em đấy”.

Theo lời Chu Tùng Ngọc thì cậu học sinh đẹp trai đó có cái tên cũng đẹp.

Hoắc Liên Ngao.

Lúc đó, anh ấy chỉ đáp lại chị mình là: “Khang Kiều có một cậu em trai tên Hoắc Tiểu Phàn, Hoắc Tiểu Phàn và Hoắc Liên Ngao có quan hệ huyết thống. Có người nói con của chị sẽ có chút gen di truyền của cậu mình.

https://thuviensach.vn

Hoắc Tiểu Phàn là cậu của Thành Quân mà Hoắc Liên Ngao lại là anh trai của Hoắc Tiểu Phàn, giống không lạ".

Bấy giờ Chu Tùng Ngọc mới hiểu ra.

Thật ra Chu Tùng An phát hiện ra điều đó còn sớm hơn Chu Tùng Ngọc. Hai người đều có đôi mắt đẹp, trong sáng, thuần khiết, giống như một bờ biển được phủ lên một tầng sương của tình yêu.

Cũng không hiểu vì sao, khi đó, một suy nghĩ táo bạo cứ thế nảy sinh, nhưng nhanh chóng bị Chu Tùng An tự phủ định.

Sao có thể? Mỗi lần nhắc tới Hoắc Liên Ngao, biểu cảm của Khang Kiều đều như gặp ma vậy. Sau đó Chu Tùng An đã tự lý giải ra công thức đó, cháu ngoại đa phần giống ông cậu nhà mẹ.

Rồi cũng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Chu Tùng An nghe được từ quản gia Diêu rằng thời gian đó Hoắc Liên Ngao luôn ở Miami.

Thấy chưa, cả thời điểm cũng không ăn khớp.

Nhưng! Lúc này đây, chính miệng cô đã thừa nhận, tất cả đã trở thành anh ấy nhờ chị gái của mình nuôi giúp con của cô gái anh ấy yêu nhất và cậu học trò.

Nghe mới nực cười làm sao.

Vừa nực cười vừa hoang đường.

Tạp âm xung quanh theo cái tên ấy bỗng trở nên huyên náo hẳn.

Cô nói: "Thật ra lúc đó không phải em tới đảo Bali nghỉ mát, em nới trốn tránh anh ấy. Vậy mà vẫn bị anh ấy đuổi tới tận nơi".

https://thuviensach.vn

“Nếu anh ấy biết em có đứa con của anh ấy, anh ấy nhất định sẽ giành giật, em để nó ở bên cạnh luôn sợ có một ngày bị anh ấy cướp mất.”

“Em hy vọng con của em được trưởng thành vô lo vô nghĩ, đơn thuần trong sáng, mà mối quan hệ giữa em và anh ấy lại quá phức tạp, có một Hoắc Tiểu Phàn là quá đủ rồi.”

Mười phút trôi qua, cuối cùng Khang Kiều cũng nói xong, cô những tưởng những lời đó cô cần nói rất lâu, nhưng cũng chỉ vài câu là đã giải thích xong chuyện tám năm.

Nói xong, Khang Kiều nhìn Chu Tùng An chăm chú. Cô phải ghi nhớ thật rõ biểu cảm của Chu Tùng An. Nếu gương mặt anh ấy có mười phần đau khổ thì trong lòng cô sẽ có tới hai mươi phần.

Nhưng sắc mặt anh ấy lại rất bình thản, giọng nói cũng bình thản.

Anh ấy hỏi cô nói xong chưa?

Khang Kiều gật đầu.

Anh ấy nhìn đồng hồ và nói: “Sắp tới giờ bay của anh rồi”.

Nếu lúc này cô nói với anh: Tùng An, em xin lỗi, thì cô càng vô liêm sỉ hơn.

Cô vẫy tay nói tạm biệt: “Chu Tùng An, tạm biệt”.

Anh ấy không nói gì cả, chỉ nhìn sâu vào mắt cô rồi quay người đi.

Khang Kiều đứng nguyên tại chỗ, cho tới khi cái bóng cao lớn trở nên mơ hồ không rõ, cho tới khi anh ấy bị dòng người nhấn chìm. Lúc ấy, cô rất muốn tìm một nơi để ngồi xuống. Cô cảm thấy mình đang có hiện tượng hụt hơi.

https://thuviensach.vn

Không, không được!

Anh đã đưa ruột gan bảo bối của cô đi, cô phải đưa nó quay về.

2 giờ 10 phút, Khang Kiều rời khỏi sân bay, cô được đưa trở lại Cục cảnh sát.

Cảnh sát New York một lần nữa thể hiện hiệu suất làm việc kinh người. Chỉ trong vòng một tiếng ngắn ngủi, cùng với lời tuyên bố của bà lão: Tối qua vì bị kinh hãi, bà ta mất ngủ nên cảm thấy cần phải đòi Khang Kiều phí bồi thường tinh thần, Khang Kiều liền trở thành một thành viên trong "kho phạm nhân" của họ.

Kho phạm nhân nghe có hơi ghê người, thực chất, trong đó chỉ ghi chép một số người có án tích, uống rượu say phá hoại trật tự công cộng hoặc tới nhà hàng tiện thể cầm một chai rượu về mà thôi…

Nhưng như vậy, tài liệu về Khang Kiều sẽ bị liệt vào danh sách đen của Cục di dân Mỹ, sau này cô không thể lấy được visa của Mỹ nữa.

Ở một bên bờ đại dương, hai văn phòng luật sư được Hoắc Liên Ngao thuê đang triển khai giành quyền nuôi Ngô Thành Quân, từ giám định ADN tới ngày tháng năm Ngô Thành Quân rời khỏi bệnh viện, tất cả các tài liệu đều được chuẩn bị chu đáo.

Tệ hơn nữa là cùng với khẩu cung của người nhà họ Hàn, Khang Kiều nghiễm nhiên trở thành người phụ nữ vô trách nhiệm bỏ rơi con mình.

Đứa trẻ và bố của đứa trẻ đều là những nạn nhân không hay biết gì.

Tất cả phát triển tới ngày hôm qua, cùng với thông tin đoàn luật sư đưa ra là năm ngoái Ngô Thành Quân ngã từ trên ban công xuống, bức ảnh với rất nhiều vết thương trên người, Chu Tùng Ngọc trở thành người mẹ nuôi vô trách nhiệm, họ dẫn Ngô Thành Quân đi.

https://thuviensach.vn

Vài tiếng trước, Khang Kiều nghe được tin thì mọi việc đã ở bên bờ vực.

Thời gian về nước của Khang Kiều cũng bị lùi lại mười lăm tiếng đồng hồ, tức là 6 giờ 30 phút tối mai.

Cô chỉ còn mười lăm tiếng.

Về sau, Khang Kiều một lần nữa bị nhân viên Cục di dân đưa về văn phòng, sự khác biệt là lần này phòng cô ở có điện thoại. Khang Kiều biết nó có tác dụng.

Đó là sự thỏa hiệp, mềm mỏng của Hoắc Liên Ngao.

Anh đang thể hiện thực lực của mình: Chẳng phải tôi đã bảo em ngoan ngoãn sao? Em xem, từ lúc đi khỏi tôi em đã chịu bao nhiêu bài học, sao em vẫn không chịu thay đổi vậy.

Khi đêm xuống, Khang Kiều bắt đầu gọi điện thoại cho Hoắc Liên Ngao, một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần. Ngồi bệt xuống sàn, Khang Kiều cứ lặp đi lặp lại một động tác.

Cho tới khuya cô vẫn chưa gọi được vào di động của anh.

Đây là sự đe dọa của cậu chủ Liên Ngao: Chỉ cần tôi không để tâm tới em, em sẽ chẳng làm được gì cả.

Sáng sớm tỉnh dậy, điện thoại vẫn bị cô ôm trong lòng. Cô tiếp tục gọi, hy vọng cậu chủ Liên Ngao buổi sáng tâm tình tốt sẽ nhận điện thoại của cô.

Câu đầu tiên, cô sẽ nói bằng giọng mềm mỏng: “Liên Ngao, tôi muốn gặp anh”.

Lần nào Hoắc Liene Ngao cũng bắt trúng chỗ đau của cô.

https://thuviensach.vn

Nhưng, dường như tâm trạng của cậu chủ Liên Ngao không tốt gì. Cô hoàn toàn chưa gọi điện được cho anh.

Cô gái trẻ mang cơm tới cho Khang Kiều, ánh mắt cô ta nhìn cô như nhìn một bệnh nhân tâm thần. Khang Kiều biết bây giờ hình tượng của mình rất tệ.

Trước khi đi, cô gái nói với Khang Kiều, hai tiếng nữa sẽ có người đưa cô ra sân bay.

Ăn cơm xong, Khang Kiều tiếp tục gọi điện, âm thanh đều đều ở đầu kia điện thoại khiến dạ dày cô co thắt lại, thời gian chầm chậm trôi.

Gã khốn Hoắc Liên Ngao, mau nghe máy đi chứ!

Khi rời khỏi phòng làm việc, Khang Kiều vẫn chưa gọi được điện thoại cho Hoắc Liên Ngao.

Mặt trời ngả về Tây, sắc trời bị nhuộm dần bởi màu tối. Ngẩn người, Khang Kiều vừa nhìn những khuôn mặt du khách xa lạ lướt qua, vừa lặp đi lặp lại động tác như tê dại.

Chiếc di động trong tay cô hiện tại là do nhân viên Cục di dân đưa, sắp phải trả lại rồi.

Chỉ còn một chút thời gian nữa là tới giờ bay, Khang Kiều không thể tính toán gì được, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Khi âm thanh ấy vang lên ở đầu kia, Khang Kiều còn tưởng mình nghe nhầm. Một giây trước, cô từng tuyệt vọng đến mức muốn ăn trộm khẩu súng của hai cảnh sát đưa cô ra sân bay để làm chuyện ngốc nghếch.

Sợ mình nghe nhầm, cô dè dặt gọi một tiếng: “Liên Ngao?”.

“Tôi đây.” Người kia khẽ đáp.

https://thuviensach.vn

Đúng là Hoắc Liên Ngao rồi!

Sau khi xác nhận tin tức, giống như trở về thời xa xưa, trái tim ấm ức tưởng chết, tới mức cô bỗng gào lên khóc.

Vừa khóc, cô vừa gào: Liên Ngao, anh ức hiếp người quá đáng. Hoắc Liên Ngao, rốt cuộc anh muốn tôi phải làm gì!

Có một giây phút, Hoắc Liên Ngao đã tưởng mình lại nhìn thấy cô gái mặc chiếc sơ mi trắng và chiếc váy xếp ly màu xanh da trời.

Cô vui sẽ hôn anh cuồng nhiệt, sẽ như đứa trẻ làm nũng anh, nói: “Liên Ngao, giờ chân em mỏi muốn chết, anh cõng em đi”.

Không, cô chỉ đang mê hoặc anh thôi, cô lắm thủ đoạn vô cùng.

Đây là cửa ải cuối cùng, anh phải lấy tinh thần, để cô ở yên bên cạnh anh.

Sau đó, vĩnh viễn về sau…

Đầu gỗ, anh sẽ không bao giờ chọc giận em nữa, anh sẽ nghe em tất cả…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Năm 2014 - 2015 (07)

Lại đứng trước căn nhà mới sơn được một phần ba ấy, Khang Kiều có cảm giác sức cùng lực kiệt, trái tim và đôi chân đều tê dại, vừa tê vừa nặng nề.

Đẩy cánh cửa căn phòng đó rồi đóng vào. Cô đi từng bước về phía người ấy. Anh đang ngồi một mình trên chiếc sofa dưới bức chân dung của mẹ anh, trên sofa bày một cây đèn bàn, ánh sáng không quá gắt, mặt anh ẩn hiện sau quầng sáng.

Khi đứng trước mặt người đó, Khang Kiều đã hối hận. Cô hối hận lúc trước không chọn cây dao khắc to nhất. Nếu là cây ấy, có lẽ cô có thể đâm chết anh.

Cô lẩm bẩm trong lòng: “Mau nói gì đi chứ, gã khốn!”.

Gã khốn kia lại giả vờ giả vịt hỏi cô có mệt không?

“Hay là ngủ một giấc đi đã, ngày mai chúng ta nói chuyện.”

Cô cất giọng đờ đẫn: “Để tôi nói chuyện với nó, tôi muốn nói chuyện với nó”.

Đáp lại cô là sự im lặng.

“Hoắc Liên Ngao, chắc anh biết tôi đang nói đến ai rồi chứ?”

Anh vẫn không trả lời.

“Tôi nhớ nó.” Cô nói.

https://thuviensach.vn

Anh đi ra khỏi nơi khuất bóng, biểu cảm rất hờ hững. Sau khi nhìn cô, anh cầm di động lên. Lát sau, Khang Kiều cuối cùng cũng được nghe giọng nói mà cô ngày nhớ đêm mong.

Nắm chặt điện thoại, cô bóp giọng: “Ngô Thành Quân, con đón ai đây?”.

Đầu kia cất lên giọng nói thành thật: “Kiều Kiều, con đã lên lớp mẫu giáo lớn rồi”.

Ừm, bạn trẻ Ngô Thành Quân đang kháng nghị đấy. Bây giờ con đã lên lớp mẫu giáo lớn rồi, mấy trò chơi này có quá ấu trĩ không?

Cô nghe kỹ âm thanh đó, vẫn như trước, bạn nhỏ hoàn toàn không biết cơn mưa máu gió tanh vây quanh nó đang bùng nổ.

Như vậy cũng tốt. Thế là cô hỏi bây giờ nó đang ở đâu, đang làm gì?

“Bây giờ con đang ở trong một căn phòng cực đẹp để chơi trò chơi. Có cả thầy giáo và bạn học. Bọn con lần lượt chơi trò chúc mừng sinh nhật. Kiều Kiều, lần này con rất may mắn, con rút được số lần đón sinh nhật nhiều nhất.”

“Chơi vui không?” Cô hỏi nó.

Tiếng cười trong veo giống như tiếng chuông gió dưới mái hiên nhà. Rõ ràng, bạn nhỏ Thành Quân thích đùa nghịch đang chơi rất vui.

Thằng nhóc này, không biết nhớ mẹ sao hả? Dĩ nhiên, mẹ ở đây chỉ Chu Tùng Ngọc.

Còn cô là Kiều Kiều, Kiều Kiều là bạn của cậu, Kiều Kiều luôn khắc cho thằng bé những mô hình đồ chơi mà nó thích.

Cô trả điện thoại lại cho Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

Dưới ám hiệu của anh, Khang Kiều ngồi xuống một chiếc sofa đơn khác, hai chiếc ghế cách nhau một chiếc sofa dài, họ đối mặt, không ai nói gì.

Lát sau.

“Có cần tôi rót cho em cốc nước không?” Anh hỏi cô.

“Đừng vòng vo nữa.” Cô trả lời.

Thêm một lúc nữa.

“Muốn biết tôi và bố tôi đã trở mặt như thế nào không?”

Khang Kiều không muốn biết nguyên nhân chút nào, nhưng cô cũng biết Hoắc Liên Ngao chẳng bao giờ vô duyên vô cớ nói một chuyện gì.

“Còn nhớ dì Văn tôi từng kể với em không? Tôi từng mang bà ấy ra trêu tức mẹ em.”

HOắc Liên Ngao từng xuất hiện trong bàn ăn của họ vào một buổi tối, và kể về dì Văn: Đôi mắt của dì Văn và mẹ tôi rất giống nhau, dì Văn đối với tôi rất tốt, tôi rất tôn trọng dì Văn.

Khi Hoắc Liên Ngao nhắc tới dì Văn, Khang Kiều cũng đoán sơ sơ được mình sẽ nghe thấy chuyện gì.

Quả nhiên.

“Bà ta tên là Văn Uyển Nhu, cái tên mới hay làm sao. Nhưng một người phụ nữ có cái tên hay như thế lại tòm tem với bố tôi khi mẹ tôi đang có bầu. Họ gọi đó là gì nhỉ, họ gọi đó là rượu vào làm bậy. Mỗi năm lại có vài lần như thế. Về sau, mẹ tôi phát hiện ra chuyện của họ. Việc mẹ tôi mất sớm chắc chắn có liên quan đến họ, bố của con ruột mình và bạn thân nhất của mình lại hú hí sau lưng mình.”

https://thuviensach.vn

“Đáng hận hơn nữa là sau khi mẹ tôi ra đi, Văn Uyển Nhu còn tiếp cận tôi với thân phận bạn tốt của mẹ tôi, lợi dụng tôi, đồng thời cũng lừa dối bà ngoại tôi. Nhưng bố tôi thì chỉ mở một mắt, nhắm một mắt. Sau khi tôi phát hiện ra, người đàn bà đó còn to tiếng nói rằng: ‘Liên Ngao, vì cô cảm thấy có lỗi với mẹ con nên mới làm vậy, cô muốn thay mẹ chăm sóc con, Liên Ngao, con đối với cô còn quan trọng hơn con đẻ’.”

“Còn bố tôi thì sao? Bố tôi thì nói với tôi rằng: Liên Ngao, sau khi mẹ con mất, bố không còn qua lại với bà ấy nữa, khi nói những lời ấy, ông ta hết sức chân thành.” Nói tới đây, Hoắc Liên Ngao ngừng lại, rồi cười và nói tiếp: “Ông Hoắc chắc là muốn nói với tôi: Liên Ngao, từ sau khi mẹ con đi, bố không còn ngủ với người phụ nữ đó nữa, thế nên bố không thẹn với lòng mình”.

Ánh sáng êm dịu càng tôn lên tiếng cười chói tai của Hoắc Liên Ngao.

Chói tai và bi thương.

Nghe ra thì người này cũng đáng thương, nhưng bây giờ cô không có cách nào để an ủi anh. Nếu là Khang Kiều của năm 21 tuổi, cô có lẽ sẽ dùng hết sức ôm chặt lấy anh, nói: Liên Ngao, không sao, chúng ta mặc kệ họ, anh còn có em.

Cô nhìn bức tường đối diện chằm chằm, chờ đợi.

Tiếng cười dứt.

“Tôi luôn nghĩ, tôi phải trừng phạt họ bằng cách thức của mình. Tôi bỏ học, tôi từ chối con đường ông ta sắp xếp cho tôi. Nhưng những chuyện này chẳng hề hấn gì với ông ta cả. Ông ta vẫn là một đại gia người người muốn xu nịnh. Người này tháng trước vẫn giành chức Hội trưởng, nhân vật có khả năng đánh bại ông ta nhất đã tuyên bố rút lui vào thời điểm cuối cùng. Ông ta chiến thắng mà không phải đổ máu, người bị ông ta đánh bại âm thầm gọi ông ta là ngài Bradley.”

https://thuviensach.vn

“Tức lắm phải không? Lúc đó cuối cùn tôi cũng hiểu cảm giác của em. Tôi rất hận người này, hận chỉ muốn moi gan móc ruột ra, nhưng tôi càng hận, ông ta càng sống tốt.”

“Điều duy nhất tôi có thể làm dường như chỉ có chờ đợi, chờ đợi thời cơ. Nhưng mỗi năm ông ta lại già đi một chut. Tôi sợ rằng đợi tới khi tôi có thể cho ông ta một đòn trí mạng thì mới nhận ra mình đã chẳng hứng thú nữa. Ông ta sẽ chỉ còn là một ông lão mắt già chân chậm mà thôi.”

“May mắn là, chuyện tốt đã xảy ra, hơn nữa thời gian rất đẹp. Tôi vô cùng chờ đợi biểu cảm của vi Hội trưởng vừa nhậm chức đang đắc ý khi nghe thấy câu hỏi: Xin hỏi, cậu bé Ngoo Thành Quân có quan hệ gì với ngài?”

“Nhưng trước khi tung câu hỏi ấy ra, tôi còn rất nhiều việc phải làm. Tôi phải khiến ngài Hoắc giật mình thon thót. Thế nên, đầu gỗ, tôi cần em giúp đỡ, tôi nghĩ trong chuyện này, chúng ta có cùng chung mục đích.”

Câu này thì Hoắc Liên Ngao nói đúng rồi. Cô nằm mơ cũng muốn Hoắc Chính Khải thảm bại. Nhưng người đó dường như càng ngày càng tốt lên, tới mức Khang Kiều đã nghĩ cả đời này cô không còn cơ hội tát ông ta một bạt tai nữa.

Khang Kiều nghiêng mặt nhìn Hoắc Liên Ngao.

“Tôi giúp anh rồi, anh sẽ trả Thành Quân cho tôi chứ?”

Anh đẩy tập tài liệu trên ghế sofa tới trước mặt cô, nói: “Xem cái này trước đã”.

Khang Kiều mở ra, đọc qua sau đó bỗng cảm thấy mệt. Cô nghĩ cô cần nghỉ ngơi, bây giờ cô sắp gục rồi.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao đứng dậy, dừng lại trước mặt cô, cúi xuống, tỉ mỉ nhìn cô, giọng nói dịu dàng: “Mệt quá rồi phải không? Tôi nghĩ em cần ngủ một giấc, ngày mai chúng ta hãy nói tới chuyện này, được không?”.

Khang Kiều gật đầu.

Anh chạm tay lên má cô, dịu giọng: “Tôi đi bật nước nóng cho em, nước nóng có tác dụng khiến tâm trạng thả lòng và tốt cho giấc ngủ”.

“Không cần đâu, để tự tôi.”

Buông tay ra, anh đứng thẳng dậy.

Cô hỏi: “Liên Ngao, anh không vui à? Vì tôi không để anh bật nước nóng, anh cảm thấy như vậy không tốt, anh không vui sao?”.

Anh thở dài: “Không phải”.

Không phải là tốt.

“Chúc ngủ ngon.” Cô nói với anh.

Anh cúi đầu, hôn lên trán cô: “Chúc ngủ ngon”.

Cuối cùng, căn phòng chỉ còn lại một mình cô. Xếp lại tập tài liệu Hoắc Liên Ngao đưa cẩn thận, Khang Kiều vốn dĩ định nằm thẳng xuống giường ngủ một giấc, nhưng cô cảm thấy Hoắc Liên Ngao nói đúng, lúc này cô cần thả lỏng tinh thần.

Nhiệt độ nước ấm vừa đủ, thoải mái, dịu nhẹ, giống như bàn tay bà ngoại hồi nhỏ. Bồn tắm được làm bằng loại gỗ thuần khi ngâm nước sẽ tỏa mùi hương, nằm trong bồn tắm, Khang Kiều mơ mơ màng màng thiếp đi.

Dần dần, mùi hương của bồn tắm được thay thế bởi một mùi hương khác. Đó là mùi cỏ thơm chan hòa của nắng xuân. Bàn tay bà ngoại đang

https://thuviensach.vn

nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Cơ thể cô bé nhỏ, giống như một con sâu, được thả vào nơi ấm áp.

Lật người, cô gọi một tiếng "Hoắc Liên Ngao" rồi ngủ hẳn. Giấc ngủ ấy kéo dài từ 11 giờ đêm tới 4 giờ chiều hôm sau.

Jenny làm cơm cho Khang Kiều không hề tò mò mấy hôm nay cô ở đâu. Cô ấy chỉ báo rằng: "Ngài Hoắc đã đi ra ngoài từ sáng, ngài ấy bảo tôi chuẩn bị đồ ăn cho cô, bảo cô ngủ dậy kiểu gì cũng đòi cơm".

Ăn xong bữa cơm, Khang Kiều lấy tập tài liệu ra, tìm một nơi thật sáng, lật mở, xem đi xem lại.

Thật ra, nội dung của nó không quá phức tạp, kết hợp với logic tối đó của Hoắc Liên Ngao là hoàn toàn hợp lý. Hơn nữa một vài điểm quan trọng có thể nhìn ra là người được lợi là cô.

Gấp nó lại, Khang Kiều bắt đầu đợi. Theo lý, giờ cô nên gọi một cuộc điện thoại về Thượng Hải, nhưng cô không gọi.

Chưa tới 5 giờ, Hoắc Liên Ngao đã trở về. Chiếc cặp tài liệu vẫn còn lủng lẳng trên tay anh. Anh ngồi xuống bên cạnh cô. Nếu lúc này có người lạ đi ngang qua, nhất định sẽ tưởng hai người ngồi trên xích đu sau vườn là chủ nhân của căn nhà này.

"Ngủ ngon không."

"Ừm."

"Tôi bảo Jenny chuẩn bị mấy món em thích đấy."

"Cảm ơn anh."

"Đọc tài liệu chưa?"

https://thuviensach.vn

“Tôi đọc rồi.”

“Thấy sao?” Anh quay sang nhìn cô.

Thấy sao? Điều kiện đầu tiên khiến Khang Kiều cảm thấy xiên xẹo. Không, phải là bỏ vào thời điểm hiện tại sẽ xiên xẹo, là trước kia thì cô mong còn chẳng được.

“Bộ phim nào cho anh linh cảm vậy? Hoắc Liên Ngao, anh chưa biết phải không? Mấy thứ kiểu hợp đồng hôn nhân giờ không còn mốt nữa rồi.” Khang Kiều nói.

Vừa nghĩ tới đó, cô đã thấy đau đầu.

Không, nói chính xác là nghĩ tới điều 1 cô đã đau đầu. Cho dù Hoắc Liên Ngao nói cuộc hôn nhân này chỉ là hình thức.

“Chị gái của tôi ơi, tôi đã lâu lắm không vào rạp chiếu phim rồi, đâu có rảnh.” Anh sát lại gần cô một chút, “Hay là nếu em muốn, tôi có thể tháp tùng”.

Nói xong, Hoắc Liên Ngao sửa lại biểu cảm, hờ hững nói tiếp: “Trang đầu tiên đã viết rất rõ, tất cả chỉ mang tính chất tham khảo. Nếu em cảm thấy không chấp nhận được có thể chọn cách từ chối. Biểu cảm của em ban nãy đã nói rõ quyết định của em rồi”.

Khang Kiều im lặng.

Gật đầu, Hoắc Liên Ngao đứng dậy, Khang Kiều giữ tay anh lại: “Nếu tôi từ chối, anh định thế nào?”.

Anh cười khẽ: “Trong mắt em, tôi là người dã man vậy sao? Đừng lo, tôi sẽ không làm gì em cả. Chẳng phải tôi đã trả hộ chiếu cho em rồi sao? Em

https://thuviensach.vn

có thể tùy hứng muốn gọi điện cho ai thì gọi. Trong thời hạn của hộ chiếu, em muốn ở đây hay đi đều được".

"Liên Ngao, còn Thành Quân…" Khang Kiều cất giọng khó khăn.

"Nhưng nếu!" Hoắc Liên Ngao bỗng nhấn mạnh: "Nếu liên quan tới Ngô Thành Quân… bây giờ phải gọi là Hoắc Thành Quân rồi, nếu là chuyện của nó thì miễn bàn. Luật sư của tôi nói với tôi hai ngày nữa tôi có thể đón nó về".

"Khang Kiều, chỉ riêng việc nó vừa sinh ra em đã để nó mang họ người khác, tôi đã có thể xin tòa hủy bỏ quyền thăm nom của em rò. Nhưng, nể tình em là mẹ nó, cách vài năm tôi sẽ tranh thủ thời gian để nó qua Thượng Hải thăm em, ở với em vài ngày."

Lắc đầu, Khang Kiều giữ chặt tay Hoắc Liên Ngao.

"Móng tay của em làm tôi đau đấy." Anh đứng nhìn cô, giọng nói chế giễu: "Sao? Giờ lại bắt đầu muốn làm một người mẹ tốt ư? Khi em nhờ Chu Tùng An đưa nó cho Chu Tùng Ngọc, em đã thể hiện rõ thái độ của mình: Em đã từ bỏ nó".

Trái tim cô đau thắt lại.

Từng chữ bật ra khỏi kẽ răng, đó là câu cô không muốn thừa nhận.

"Tôi biết, bây giờ tôi hối hận rồi."

Hơn nữa, càng ngày càng hối hận. Khi nhìn thấy đứa trẻ đó hôn lên má Chu Tùng An, khi nó gọi "mẹ" không biết chán, Khang Kiều ghen tỵ muốn chết.

Ngón tay anh mang theo khí lạnh, lướt qua đầu mày cô.

https://thuviensach.vn

“Đầu gỗ, bây giờ cứu vớt vẫn còn kịp. Từ nhỏ em đã không có bố, còn tôi không có mẹ. Chúng ta đều có một tuổi thơ khiếm khuyết. Nó là con chung của chúng ta, đây là lý do vì sao tập tài liệu đề nghị muốn kết hôn cùng em. Cho dù chỉ là hình thức nhưng tôi vẫn cố gắng hết sức phối hợp.”

Há hốc miệng, cô định nói gì đó nhưng một chữ cũng không bật ra được, cứ thế giương mắt nhìn Hoắc Liên Ngao, nước mắt đã không ngừng chảy xuống hai khóe mắt rồi.

Ngón tay anh vuốt tới khóe mắt cô, có lẽ do dính nước mắt của cô, nó không còn lạnh lẽo nữa.

“Có rất nhiều đêm, tôi cứ nhắm mắt lại là liền nghĩ tới kỳ nghỉ hè mỗi năm. Người phụ nữ mang danh là bạn tốt của mẹ tôi tới thăm tôi, còn bố tôi dưới yêu cầu của tôi bỏ hết mọi công việc. Ba người chúng tôi cùng đi ăn tối, trên bàn ăn, chỉ có mình tôi là không biết gì hết.”

“Mỗi lần nhớ tới cảnh ấy, tôi lại mất ngủ, em cũng vậy, phải không?”

Phải, cô cũng vậy. Mẹ bỏ đi năm bà mới 39 tuổi, Tiểu Phàn của cô từ nhỏ đã không có được tình yêu thương của cha mẹ.

“Bây giờ tôi rất sốt sắng muốn diễn cho ông Hoắc xem thế nào là hậu sinh khả úy. Tôi cũng đã bắt đầu viết lời độc thoại nội tâm cho ông ta rồi: Tôi tưởng tôi giữ bí mật rất tốt, không ngờ là con trai tôi còn lợi hại hơn. Tôi chỉ âm thầm xã giao với bạn của vợ còn con trai tôi đã có con với cả con gái của tình nhân của tôi rồi. Tất cả đều xảy ra ngay trước mắt tôi! Đáng hận hơn là chúng không cho tôi cơ hội viết phiếu phủ quyết.”

“Đầu gỗ, nghĩ xem, thú vị lắm đúng không?”

Cũng không biết vì câu nói của Hoắc Liên Ngao mang tính kích động hay vì lời độc thoại anh viết cho Hoắc Chính Khải quá hấp dẫn, giây phút đó, Khang Kiều cũng cảm thấy phát triển theo hướng ấy thật sự thú vị.

https://thuviensach.vn

“Em có muốn cậu nhóc vừa rồi gọi em là mẹ không?”

Muốn chứ, muốn đến sắp phát điên rồi!

Thế là, cô đáng thương nói với anh: “Liên Ngao, anh để tôi suy nghĩ thêm một chút được không?”.

Một tháng sau, trên phố người Hoa ở New York, trong một cửa hàng bánh ngọt Thượng Hải, một hàng người dài ngoẵng đang chờ đợi. Đa phần là những người mắt đen da vàng, Khang Kiều cũng là một trong số đó. Bạn nhỏ Ngô Thành Quân…

Không, bây giờ nên gọi nó là Hoắc Thành Quân rồi nhỉ.

Bạn nhỏ Hoắc Thành Quân rất thích bánh ngọt ở đây. Hôm nay cô đã dậy sớm, lái xe khoảng nửa tiếng tới đây.

Và cô đã xếp hàng hơn một tiếng rồi.

Cuối cùng cũng tới lượt Khang Kiều.

Nhân viên phục vụ đội chiếc mũ vuông caro màu hồng Scotland nhìn cô rồi hỏi: “Chị đợi một lát được không ạ?”.

Ba phút trôi qua.

Khang Kiều nghe thấy có người gọi “chị Hoắc”. Cô vô thức nhìn những người xung quanh.

Khi tiếng “chị Hoắc” thứ hai gần ngay trước mắt, Khang Kiều mới ý thức được đó là người đứng trước mặt, bà lão cười ôn hòa mỉm cười gọi cô.

Hoàn hồn lại, cô gượng gạo ép ra một nụ cười.

Từ “Hàn phu nhân” tới “Hoắc phu nhân” chỉ vỏn vẹn vài tháng…

https://thuviensach.vn

Pre: “Đường Vũ Huyên, sau này đừng gọi điện thoại cho cô ấy, nếu để tôi biết được cô còn gọi điện thoại cho cô ấy, tôi không ngại tới gặp ông nội cô.”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Năm 2014 - 2015 (08)

Chiếc xe dừng ở ngã tư thương mại náo nhiệt nhất New York. Khang Kiều lấy di động ra. Lúc cô đi, Hoắc Thành Quân vẫn còn đang say ngủ, tối qua thằng bé chơi khá khuya.

Jenny nghe máy. Trong điện thoại, Jenny nói với Khang Kiều rằng nửa tiếng trước Hoắc Thành Quân đã dậy rồi, bây giờ nó đang xem phim hoạt hình.

Thật ra trong lòng Khang Kiều biết, bạn nhỏ Hoắc Thành Quân không phải bị mê mẩn bởi bộ phim hoạt hình hấp dẫn mà vốn không muốn nhận điện thoại của cô.

Thầm thở dài trong lòng, Khang Kiều ngắt máy. Chiếc xe tiếp tục đi về phía trước. Trên ghế lái phụ là món bánh ngọt của mà bà chủ cửa hàng bánh ngọt Thượng Hải đặc biệt làm cho Hoắc Thành Quân, hình dáng cũng là hình con gấu mà nó thích nhất.

Bà chủ cửa hàng là bạn của bà ngoại Hoắc Liên Ngao. Lúc nhỏ anh thường cùng bà ngoại tới đó chơi.

“Giờ tôi chỉ có thể gặp Liên Ngao qua ti vi thôi.” Bà lão cất giọng buồn bã.

Đối mặt với vẻ hụt hẫng ấy, Khang Kiều đành gượng gạo nói: “Anh ấy bận quá, khi nào có thời gian cháu sẽ bảo anh ấy qua thăm cô”.

Ai ngờ chỉ một câu nói như đùa của cô lại khiến bà chủ tươi roi rói, không những bảo cô đưa ra một thời gian cụ thể, còn bắt Khang Kiều nghe

https://thuviensach.vn

mấy chuyện thú vị hồi nhỏ của Hoắc Liên Ngao.

Khi nghe chuyện hồi nhỏ vì quá đẹp, Hoắc Liên Ngao bị mấy vị khách trong tiệm bánh tưởng là con gái, Khang Kiều vô thức bật cười.

Một người khác cũng có trải nghiệm y hệt. Mỗi lần bị gọi là bé gái, nó lại gào khóc đòi cạo trọc đầu, vì nó cảm thấy cạo đầu là một hành động rất đàn ông.

Câu nói tiếp theo của bà chủ khiến nụ cười của Khang Kiều tắt ngấm: "Chớp mắt mà Liên Ngao đã sắp kết hôn rồi".

Bà chủ không chú ý tới sự biến đổi trên nét mặt cô, bắt đầu huyên thuyên không ngừng: "Cô đọc tin Liên Ngao kết hôn trên báo, không những kết hôn còn nhảy ra một thằng cu con. Lúc đó cô nghĩ, con của Liên Ngao nhất định cũng rất xinh xắn".

Lại là một ngã tư.

Khang Kiều dừng xe. Chiếc xe này được Hoắc Liên Ngao mua cho cô nửa tháng trước, trao cho cô đồng thời cả chìa khóa và bằng lái. Chúng được nhét trong ngăn kéo, cô gần như không động vào, cũng không mấy khi ra ngoài.

Tối qua khi nói chuyện điện thoại với Chu Tùng Ngọc, cô mới biết Hoắc Thành Quân lần trước tới New York đặc biệt thích cửa hàng bánh ngọt này, thế nên cô mới mở ngăn kéo ấy ra.

Cuộc điện thoại tối qua là lần đầu tiên Khang Kiều gọi cho Chu Tùng Ngọc kể từ lúc ở sân bay.

Mặc dù Hoắc Liên Ngao đã làm theo yêu cầu của cô công khai xin lỗi và cảm ơn, nhưng đối với hành động của Hoắc Liên Ngao, Chu Tùng Ngọc vẫn trả lời rằng: Từ nay về sau, đường ai nấy đi.

https://thuviensach.vn

Mặc dù Chu Tùng Ngọc không nói nhưng Khang Kiều biết Chu Tùng Ngọc nhận điện thoại của cô nhận định là vì được Chu Tùng An khuyên nhủ.

Vẫn là một anh chàng ngốc nghếch.

Thở hắt ra một hơi, Khang Kiều quay sang liền nhìn thấy Hoắc Liên Ngao. Nói chính xác là nhìn thấy anh trên màn hình điện tử.

Hoắc Liên Ngao mặc chiếc áo sơ mi màu xanh mực đang nói trước mọi người. Gần đây buổi đấu giá từ thiện do anh tổ chức tại câu lạc bộ của mình cuối tuần tới đang rất được chú ý.

Từ sản phẩm cho tới các vị khách quý có mặt đều được coi là long trọng. Vì tất cả số tiền có được trong buổi đấu giá sẽ được dùng để xây dựng công viên gia đình công cộng cho các binh sĩ đã xuất ngũ ở Iraq nên từ khi còn chưa diễn ra, nó đã kiếm đủ các lời bình, dự báo sẽ có rất nhiều báo đài tham gia.

Khang Kiều đoán, bạn nhỏ Hoắc Thành Quân lúc này chắc chắn đang cầm chặt chiếc điều khiển, mở to mắt nhìn chằm chằm lên màn hình ti vi.

Hôm đó ở sân bay, thằng bé được Hoắc Liên Ngao bế trong lòng vừa nhìn thấy cô đã quay mặt đi.

Thế giới của trẻ con rất đơn thuần. Nó không thể lý giải được vì sao Kiều Kiều bỗng chốc lại biến thành mẹ, nếu là mẹ nó vì sao trước nay không nói cho nó biết.

Việc làm của cô trong mắt đứa trẻ đó đại diện cho sự lừa dối và phản bội.

Ngược lại, đứa trẻ ấy lại có thiện cảm với người đàn ông trẻ với khuôn mặt còn đẹp hơn các thần tượng trên ti vi. Khi biết cả anh và nó đều bị lừa

https://thuviensach.vn

gạt, nội tâm của nó dễ dàng liệt anh vào cùng chiến tuyến, họ đã có quan hệ đồng minh.

Cả tháng nay, Hoắc Liên Ngao và Hoắc Thành Quân sống với nhau rất hòa hợp.

Qua cửa xe, Khang Kiều vô thức nhìn lên màn hình. Dần dần, người đàn ông mặc áo xanh mực biến thành một mảng mơ hồ.

Tiếng còi bất chợt vang lên khiến Khang Kiều giật nảy mình, ánh mắt cũng tập trung ngay lập tức. Trùng hợp là khi Khang Kiều vừa kịp định thần thì Hoắc Liên Ngao cũng ngẩng đầu lên.

Ánh mắt anh nhìn thẳng vào cô.

Khang Kiều lại giật mình, dù chỉ qua màn hình nhưng cô vẫn có cảm giác hoảng hốt, rồi như có một âm thanh vang lên bên tai cô: “Hôm nay anh có buổi nói chuyện, em cảm thấy anh mặc màu sơ mi nào hợp hơn?”.

“Đây là chuyện của anh, anh tự quyết định đi.”

“Em thích anh mặc cái nào?”

“Hoắc Liên Ngao!”

“Suỵt! Em định đánh thức Thành Quân dậy đấy à?”

Cô đè giọng xuống, nhắc nhở: “Hoắc Liên Ngao, đừng quên quan hệ thật sự của chúng ta”.

Anh làm như không nghe thấy, hơi thở vẫn sát gần: “Màu trắng? Màu xanh? Màu xám? Hay màu đen?”.

Rõ ràng đây là một buổi sáng không tệ. Cô mang theo hứng khởi định tới phố người Hoa mua món bánh ngọt mà Hoắc Thành Quân thích, rồi lại bị

https://thuviensach.vn

anh giày vò đến nỗi tâm tình cũng trở nên bực bội.

Ngược lại, cô càng bực anh càng nhàn nhã, giống như anh có cả đống thời gian đợi cô trả lời: Chiếc sơ mi nào thích hợp để mặc ngày hôm nay.

Trong lúc bực bội, cô chỉ bừa: “Cái đó đi”.

Thế là anh cầm theo chiếc màu xanh mực. Khi anh ra khỏi phòng, cô mới thở phào. Hơi thở chưa kịp dứt, cô lại nhíu mày.

Mấy chiếc sơ mi nam để trong phòng cô nhìn thế nào cũng thấy gai mắt. Ngẫm nghĩ, cô cầm theo chiếc sơ mi anh để lại cam chịu số phận, mở cửa phòng anh, đi vào phòng thay đồ, kéo cửa ra.

Cô trân trân nhìn Hoắc Liên Ngao vẫn đang thay quần áo: “Sao anh vẫn còn ở đây”.

Thường thì giờ này Hoắc Liên Ngao phải đi làm rồi chứ.

“Hôm nay anh tới đài truyền hình.” Anh nói.

Vội vội vàng vàng đặt ba chiếc áo sơ mi ở đó, Khang Kiều định quay ra.

“Đầu gỗ!” Hoắc Liên Ngao gọi giật cô lại: “Có cần cho em một cơ hội giúp anh cài cúc áo không?”.

Ha, mới lúc trước cô đã giúp anh chọn sơ mi, lúc này lại giúp anh cài cúc áo. Cậu chủ Liên Ngao thật sự coi cô là mẹ hiền vợ đảm rồi.

Khang Kiều nghĩ cô phải dùng cái mắc áo đó nhắc nhở “anh chồng” của mình một chút. Cô không phải mẹ hiền vợ đảm gì. Tay cô vừa chạm tới mắc áo.

“Có muốn tôi nói vài câu tốt về em trước mặt bạn nhỏ Thành Quân không?”

https://thuviensach.vn

Tay cô khựng lại.

Dường như cô không có cách nào đối với đứa trẻ đó hết, nhưng anh lại có vô số cách để chọc cho nó cười sảng khoái, có thể khiến nó ngoan ngoãn rời khỏi ti vi về phòng ngủ.

Một tháng trôi qua, Khang Kiều càng ngày càng thiếu tự tin. Mà cô lại quá muốn đứa trẻ đó nói với cô đôi ba câu, cho dù là nhìn chính diện một lần cũng được.

Chẳng hiểu đầu óc bị nóng thế nào, cô ngoan ngoãn đi tới trước mặt anh, cụp mắt xuống, thầm nghĩ chiếc sơ mi đó nên cài từ trên xuống hay từ dưới lên.

Ngẫm nghĩ rồi cô kiễng chân lên, tìm tới cúc áo sơ mi.

Chiếc cúc đầu tiên được cài rất dễ dàng, chiếc thứ hai, thứ ba cũng vậy, tới chiếc thứ tư anh bỗng đặt tay lên eo cô. Cô né tránh.

Dưới động tác trốn tránh của cô, ngón tay vô tình lật vạt áo của anh lên, đường nhân ngư của anh càng lộ rõ.

Hiệu quả không khác gì bức ảnh mà các nhiếp ảnh gia dùng để dụ dỗ on gái bỏ tiền ra mua tạp chí của họ.

Sau đó, trong một giây ngẩn người, cô nhanh chóng bị anh giữ chặt. Môi anh đã sắp chạm vào môi cô, cô mới nhớ ra cái mắc áo.

Cô cầm nó đập thẳng vào đầu anh.

Anh bắt đầu giở trò vừa ăn cướp vừa la làng, từ biểu cảm tới ngôn ngữ đều đang thể hiện: Cô gái, anh đang chăm sóc cho cảm nhận của em, khi em còn chưa vồ vào anh, thôi thì anh chịu thiệt lao vào em vậy.

https://thuviensach.vn

Chuyện xảy ra trong phòng thay đồ ban sáng khiến Khang Kiều kích động muốn nhổ nước bọt Hoắc Liên Ngao qua màn hình. Sự kích động đó duy trì tới tận khi chiếc xem rời khỏi con đường tấp nập, bắt đầu lao nhanh.

Vậy mà, tâm trạng bực bội không giảm bớt theo tốc độ xe. Khang Kiều thật ra cũng không biết mình phiền não chuyện gì.

Tất cả đều phát triển theo đúng chiều hướng cô hy vọng, bao gồm Hoắc Chính Khải.

Khang Kiều nhớ rằng thời cơ tung tin của cô và Hoắc Liên Ngao rất đẹp. Lúc đó Hoắc Chính Khải đang tham gia tiệc mừng ông ta tiếp tục giữ chức Hội trưởng.

Sáng hôm sau, các báo lớn ở Đông Nam Á gần như đều đưa tin Hoắc Chính Khải ngã ngửa trong buổi tiệc mừng của mình, mà dáng ngã thì không ai dám khen.

Nguyên nhân thì mọi người đều rõ. Ba ngày tiếp theo, Hoắc Chính Khải liên tục nhận được điện thoại chúc mừng của một vài người có lòng, chúc mừng ông ta được làm ông nội, còn xin hỏi bí quyết giữ bí mật của ông ta.

Ngày thứ tư, có báo đưa tin bác sỹ gia đình của nhà họ Hoắc liên tục xuất hiện tại đó, sau đó Hoắc Chính Khải lấy cớ bệnh tật để từ chối rất nhiều lần xuất hiện trong những dịp quan trọng.

Hoắc Liên Ngao cũng thực hiện bản giao kèo của họ bằng một thái độ rất tích cực: Phân phòng ngủ, không can dự vào cuộc sống riêng của nhau.

Cho xe rẽ vào một con đường, Khang Kiều liền nhìn thấy từng hàng cọ đứng không có quy luật cho lắm. Ngoài ra thì đâu đâu cũng là bãi cỏ xanh mướt.

https://thuviensach.vn

Hôm nay là thứ Sáu, đa số các nhà đều đóng cửa kín mít, xung quanh rất yên ắng, chốc chốc lại có tiếng chim kêu ran trên đỉnh đầu. Nơi đây khó có sự liên kết với một New York náo nhiệt và phồn hoa. Nó giống một bộ lạc ở phía Tây hơn.

Lại rẽ lần nữa, Khang Kiều liền nhìn thấy căn nhà sơn một phần ba. Khang Kiều từng hỏi Hoắc Liên Ngao sao không sơn nốt.

“Anh không có thời gian.” Anh trả lời như vậy.

Quả thực, công việc hiện tại của Hoắc Liên Ngao rất bận rộn. Nhưng đó cũng là điều khiến Khang Kiều cảm thấy khá may mắn, nếu không cô không biết phải đối mặt anh thế nào.

Ngay cả Jenny cũng không biết cô và anh chỉ kết hôn hình thức.

Cô cho xe vào trong garage.

Giống như Khang Kiều đoán, Hoắc Thành Quân đang cầm chiếc điều khiển trong tay, mặt gần nư dán sát vào màn hình ti vi. Cho dù bây giờ Hoắc Liên Ngao đã không xuất hiện trên ti vi nữa, nó vẫn nói với bảo mẫu của mình bằng một giọng rất kiêu hãnh: “Bố con tuyệt lắm đúng không?”.

Bảo mẫu của Hoắc Thành Quân là người Thượng Hải, gần bằng tuổi Chu Tùng Ngọc. Nó rất dựa dẫm vào người ấy.

Đặt chìa khóa xe xuống, cô khẽ gọi: “Thành Quân”.

Ban nãy nó còn đang làm như có rất nhiều lời muốn nói, nghe thấy tiếng cô, lập tức im bặt.

Khang Kiều cầm túi bánh ngọt, bỗng cảm thấy hơi căng thẳng, chỉ sợ giống như hai ngày trước, cô đặt con gấu mèo đã khắc xong vào tay nó. Nó

https://thuviensach.vn

không buồn nhìn lấy một cái lập tức ném đi: “Con ghét cô và những thứ cô tặng con”.

Lúc đó, Khang Kiều rất bối rối. Rõ ràng trước đây nó rất thích. Cô nhặt con gấu mèo lên, nói: “Mẹ…”.

Những lời sau đó bị câu nói bất ngờ của Ngô Thành Quân cắt đứt: “Cô không phải mẹ con”.

Đặt bánh ngọt lên bàn, đón lấy chiếc đĩa Jenny đưa, cô chọn hai miếng đặt vào đĩa, cẩn thận nói: “Thành Quân, hôm nay mẹ mua bánh ngọt con thích ăn này”.

Bạn nhỏ Thành Quân không vì bánh ngọt mà để ý tới co. Nó không muốn nhìn. Khang Kiều ngượng ngập đứng đó.

Một lần nữa, cô không biết phải làm sao.

Thấy nó đứng quá gần ti vi, Khang Kiều bất giác nói: “Thành Quân, đừng ngồi gần ti vi quá, không tốt cho mắt đâu”.

Câu nói này của cô khiến thằng bé sưng mặt. Nó đẩy mạnh cô ra rồi đi về phòng. Sáng ấy, cửa phòng nó đóng chặt.

Gần trưa, Khang Kiều ủ dột quay về phòng mình.

Không ngoài dự đoán, lát sau, qua cánh cửa, Khang Kiều nghe thấy tiếng cười như tiếng chuông của nó.

Gần đây luôn như vậy, chỉ cần cô xuất hiện nó sẽ trốn đi. Còn khi cô về phòng, nó mới đi ra.

Đứa trẻ đó luôn dùng cách này để phản đối sự lựa chọn ban đầu của cô.

https://thuviensach.vn

Cô mở cửa phòng, Hoắc Liên Ngao đứng trước cửa, vẫn mặc chiếc áo sơ mi xanh mực.

“Lịch trình hôm nay của anh chỉ có tới đài truyền hình họp báo ba mươi phút.” Hoắc Liên Ngao giải thích về sự xuất hiện của mình.

Khang Kiều không nói gì, lấy người chắn cửa.

Anh hơi cúi xuống: “Chị gái của tôi, sợ anh ăn em à?”.

Khang Kiều nhíu mày.

“Nếu anh muốn nói chuyện với em về Hoắc Thành Quân thì sao? Nếu anh có thể giúp em giải quyết nó thì sao?”.

Ngẫm nghĩ rồi Khang Kiều né người.

Bữa trưa, cô ngồi đối diện Hoắc Liên Ngao, còn bên cạnh anh là Hoắc Thành Quân. Lúc này, nó đang ăn món bánh Khang Kiều mua.

Từ sự khó chịu ban đầu tới vẻ say sưa bây giờ đã khiến Khang Kiều không nỡ chớp mắt.

Ăn xong, nó được bảo mẫu đưa đi đánh răng, rửa tay. Xong xuôi, nó tới trước mặt Hoắc Liên Ngao, gọi một tiếng “Bố”.

“Thích bánh không?” Hoắc Liên Ngao hỏi nó.

Ngập ngừng một lát, nó lí nhí: “Thích ạ”.

Đêm xuống, Khang Kiều mở cửa phòng làm việc của Hoắc Liên Ngao, đặt cốc nước bên tay trái anh, rồi yên lặng đứng một bên.

Lát sau, anh ngẩng đầu.

Cô gọi: “Liên Ngao”.

https://thuviensach.vn

Dưới ám thị của anh, cô dựa lưng vào bàn nhìn anh. Anh nhìn khuôn mặt cô, nắm lấy bàn tay đang không biết đặt ở đâu của cô.

Buổi trưa, Hoắc Liên Ngao đã nói, nếu có thể khiến Hoắc Thành Quân ngoan ngoãn ngồi ăn món bánh cô mua, cô phải rót nước cho anh lúc anh làm việc.

Nói xong, anh còn làm mặt vô tội: “Đầu gỗ, chiêu này anh học em đấy”.

Thế rồi…

Giống như bây giờ.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Năm 2014 - 2015 (09)

Anh dường như không vội uống cốc nước cô đã rót, ngược lại bàn tay đang nắm tay cô thì không có ý định buông ra.

Hoắc Liên Ngao có một đôi tay trắng và thon, móng tay được cắt gọn gàng. Khi đôi tay ấy cầm bút vẽ lên, cô đã nhìn chăm chú.

Nhưng, đôi tay đó cũng rất xấu…

Khung cảnh thoạt hiện lên trong đầu khiến trái tim Khang Kiều vô thức run lên. Ánh sáng trong phòng sách quá ám muội, ánh đèn được lặng lẽ chỉnh sáng lên.

“Không uống nước sao?” Khang Kiều nhắc nhở Hoắc Liên Ngao.

Anh vẫn chưa buông tay, chỉ yên lặng nhìn cô.

Đôi mắt Hoắc Liên Ngao còn đẹp hơn cả tay, có thêm một lớp chín chắn so với thời niên thiếu, khiến giây phút này cô bỗng kích động muốn nâng khuôn mặt anh lên, tỉ mỉ nhìn kỹ.

Khang Kiều giật mình vì suy nghĩ trong giây lát ấy.

Thế là, cô gấp gáp nói: “Hoắc Liên Ngao, có phải anh sợ em nhổ nước bọt vào cốc nước không?”.

Câu này Khang Kiều vốn định dùng để xua đi bầu không khí mờ ám đang quẩn quanh căn phòng. Nhưng nói ra rồi cô lại bắt đầu chột dạ, cô quay mặt đi không dám nhìn Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

“Đầu gỗ, lời nói và biểu cảm của em vừa rồi rất đáng nghi. Không lẽ trước đây em từng làm chuyện ấy rồi? Anh còn nhớ, ngày trước anh uống không ít nước do em rót, em nhất định đã nhổ…” Nói tới đây, ngữ khí của Hoắc Liên Ngao bỗng trở nên phẫn nộ: “Nói coi, em làm bao nhiêu lần rồi?”.

“Chưa… Hoắc Liên Ngao… anh…” Khang Kiều lắp bắp: “Anh đừng có… ăn nói linh tinh”.

“Lắp bắp rồi, lắp bắp rồi. Câu ăn nói linh tinh cũng bật ra rồi. Nói đi, năm lần? Hay mười lần?”

“Đừng có…” Đang định phản bác, bất thình lình, khuôn mặt Hoắc Liên Ngao sát lại. Vì từ nhỏ đã có tâm lý sợ anh nên giây phút đó, một câu nói cứ thế bật ra: “Chỉ… Chỉ đúng một lần, hơn nữa, lần đó, người xui xẻo không chỉ có anh”.

Hơi thở của anh càng lúc càng ép sát cô: “Thế nào gọi là người xui xẻo không chỉ có anh? Hử?”.

Đầu óc cô tiếp tục thiếu khí: “Em… Em cũng uống”.

…

Căn phòng chỉ còn lại đúng một ngọn đèn tường: “Đầu gỗ, đây là loại rượu nho Henry thời thế chiến thứ hai, có muốn nếm thử không?” Anh lấy nước cô rót đổ vào ly rượu vang, lắc lư theo đúng phong cách một người thưởng rượu.

Lúc đó, nhà họ Hoắc tổ chức tiệc rượu trong vườn hoa. Họ lén lút chuồn về phòng. Anh âm thầm đi theo cô vào phòng vệ sinh rồi khóa trái cửa lại. Anh lùa tay vào trong cô, chọc cho cô rơi cả ví xuống đất, sau đó cô mơ màng theo anh về phòng. Trở về phòng, cô lại vờ vịt nói: “Liên Ngao, em rót nước cho anh”. Nhân lúc say, cô đã nhổ một ngụm nước bọt vào đó.

https://thuviensach.vn

Khi ấy, người chột dạ bị anh hỏi vậy còn tưởng mình bị nghi ngờ, để tỏ rõ thái độ, cô trả lời muốn, thế là "ly rượu nho" qua miệng anh rồi vào miệng cô. Cô nhắm mắt lại, mặc kệ anh, thầm nghĩ bà ngoại nói đúng: "Làm việc xấu ắt gặp quả báo". Cơn đau do anh bất thình lình xông vào khiến cô bất giác mở mắt, sau đó cô chạm phải ánh mắt anh. Đôi mắt đã nhuốm một cảm xúc khác diễm lệ như đóa cúc thược dược vẽ trên tường, cứ như ban nãy họ uống rượu thật.

Ánh mắt vẫn là ánh mắt đó, giọng nói vẫn là giọng nói đó.

"Bị em nói vậy, dường như anh nghĩ ra một điểm, bức tường nhà tắm vẽ cúc thược dược."

Lúc đó, bị khóa trong phòng tắm, tay cô bám chặt lên tường, môi anh hôn lên xương quai xanh của cô. Trên người anh tỏa ra mùi thơm thoang thoảng của rượu Pháp. Trong vườn hoa hồng rực rỡ, các thương nhân rượu vàng trò chuyện rôm rả: Loài nho dùng để ngâm rượu được trồng trên đất sét đỏ thẫm. Loại đất sét này lấy từ cao nguyên miền Nam nước Pháp, nơi mà khi mặt trời lên, sương vẫn chưa tan.

Từ từ nhắm mắt lại, lớp đất sét đỏ thẫm và ánh nắng ban mãi bao bọc đất trời đã thay thế những bông cúc thược dược khắp nơi trên tường.

Lúc này đây, cô như quay trở lại khi ấy, cánh cửa sổ trong lòng được lặng lẽ mở ra. Cô nhìn cả khoảng trời đất sét vô bờ bến, từng chùm nho quen thuộc trong vườn, khiến người ta chỉ muốn nuốt nước bọt ừng ực…

Âm thanh bật ra khỏi cổ họng đánh thức cô.

Mơ màng mở mắt ra, môi anh đang sượt qua tóc mai của cô.

Cô tìm lại giọng nói của mình: "Liên Ngao, bây giờ nó không để ý tới em, em khó chịu. Em không biết mình nên làm gì? Anh có cách không?".

https://thuviensach.vn

Không còn đất sét đỏ thẫm, mùi rượu nho và cúc thược dược cũng tan biến.

Anh ngồi lại xuống ghế.

Anh khoanh tay, cất giọng nhàn nhạt: “Em đừng quá sốt ruột. Mỗi một đứa trẻ khi thay đổi hoàn cảnh đều sẽ không quen. Sự không quen ấy thể hiện trong cuộc sống thường ngày của nó, nó sẽ nổi nóng, sẽ buồn vô cớ, sẽ thể hiện cảm xúc ra bố mẹ và những người thân xung quanh”.

“Giải thích theo một tầng nghĩa khác thì trong lòng nó, em là người gần gũi nhất, đặc biệt là khi người gần gũi này lại làm một việc nó cảm thấy không đúng, thế là mọi việc trong khoảng thời gian ấy sẽ bị phóng đại sự không đúng lên.”

Trái tim Khang Kiều xao động: “Thật sao?”.

“Ừm, thế nên, hãy để nó có thời gian làm quen với môi trường mới.” Nói xong, anh cầm cốc lên.

Nhìn cốc nước anh đã uống sạch bách, Khang Kiều thầm thở dài trong lòng. Đặt chiếc cốc lên khay, Khang Kiều vội vàng rời khỏi phòng làm việc của anh.

Nửa tiếng sau, Khang Kiều một lần nữa gõ cửa căn phòng đó. Lần này cô vì một cuộc điện thoại, mà người gọi là Đường Vũ Huyên.

Khang Kiều còn chưa kịp hiểu vì sao Đường Vũ Huyên biết số di động của mình thì đầu kia đã lên tiếng: “Đừng ngắt máy, phiền cô đưa di động cho Hoắc Liên Ngao”.

Ơ…

https://thuviensach.vn

Trong lúc Khang Kiều chẳng hiểu mô tê gì, một âm thanh trong di động bất ngờ vọng tới khiến Khang Kiều bắt được một thông tin: Đường Vũ Huyên đang ở trên xe cấp cứu.

“Hiểu chưa? Có thể đây là cuộc nói chuyện tử tế nhất giữa tôi và Hoắc Liên Ngao đấy.” Đường Vũ Huyên nói với cô như vậy.

Sau khi hoàn hồn trở lại, Khang Kiều một lần nữa mở cửa phòng làm việc của anh, sau đó đưa di động cho anh. Dưới ánh mắt ra hiệu của anh, cô rời đi.

Cô cũng chẳng muốn nghe gì, cô chỉ muốn đợi anh nói chuyện xong rồi lấy lại di động mà thôi.

Khoảng gần mười phút sau, Khang Kiều lấy lại được di động, do Hoắc Liên Ngao trả.

Đón lấy máy, Khang Kiều ra hiệu cho anh với ý: Còn chưa đi sao?

Hoắc Liên Ngao tảng lờ ánh mắt cảnh cáo của cô, đón lấy cuốn sách trong tay cô, liếc nhìn rồi gập lại. Khang Kiều nghe thấy anh nói: “Hình như anh chưa nói với em chuyện về Đường Vũ Huyên”.

Sao lại chưa? Anh từng nói đó là một người “phụ nữ đẹp thì cũng phong tình đấy”. Nhưng dĩ nhiên, Khang Kiều sẽ không nói ra.

“Thật ra về phương diện phụ nữ, anh không cần giải thích với em.” Khang Kiều nói.

“Anh từng hẹn hò với rất nhiều cô.” Anh nghiêng người, lật cuốn sách lúc trước cô xem: “Nhưng thật sự được tính là bạn gái cũng chỉ có mình Đường Vũ Huyên, có lúc anh để cô ta ở lại…”.

https://thuviensach.vn

Thở hắt ra một hơi, Khang Kiều ngắt lời: “Liên Ngao, những chuyện này anh không cần giải thích với em. Anh quên à, trong giao kèo của chúng ta có một điều đó là không can dự vào cuộc sống riêng tư của nhau. Em cho rằng quan hệ nam nữ cũng là cuộc sống riêng tư”.

Đặt lại sách vào tay Khang Kiều, Hoắc Liên Ngao nhìn cô một cái rất nhanh rồi đi ra khỏi cơar.

Khang Kiều lại giở sách ra. Lần này cô không đọc thêm được gì nữa, cô để cuốn sách qua một bên.

Sáng hôm sau, vừa mở báo, Khang Kiều đã đọc được dòng tin này: Đường Vũ Huyên tối qua đã nhập viện, nghe nói là cổ tay bị thương, cổ tay bị thương mà cũng phải vào viện ư?

Xem ra cuộc điện thoại tối qua của Đường Vũ Huyên không phải để phô trương thanh thế rồi?

Gấp tờ báo lại, Khang Kiều liền nhìn thấy kẻ gây ra vết thương ở cổ tay cho người ta. Ngoài việc ngủ không đủ giấc ra thì tinh thần anh vẫn khá.

Hôm nay là cuối tuần, Hoắc Liên Ngao không phải đi làm. Anh mặc một chiếc áo chui đầu màu trắng cổ chữ V. Khang Kiều phát hình hình như mình ghét cổ chữ V.

Thế là cô nói với Hoắc Liên Ngao đang tới bên cạnh như muốn giúp đỡ: “Sau này anh có thể đừng mặc loại áo này không?”.

“Vì sao?” Anh vừa hỏi vừa cầm quả táo đã rửa sạch lên.

Cô lướt mắt qua vị trí vai trái của anh, dù vết sẹo tuy không còn ghê như trước nhưng mỗi lần nhìn vào Khang Kiều vẫn thấy không thoải mái. Đó chính là nguyên nhân cô ghét anh mặc áo cổ chữ V.

https://thuviensach.vn

Nhưng cũng không biết có phải anh tính nợ cũ với cô không. Khi ở nhà, anh toàn mặc như vậy, chốc chốc lại để lộ vết sẹo ra như muốn nhắc nhở cô: Này, em từng đâm anh một dao đấy.

Khang Kiều im lặng, Hoắc Liên Ngao cũng không truy hỏi thêm. Anh bảo Jenny chuẩn bị cho mình ít đồ ăn.

Qua cuộc hội thoại của họ, Khang Kiều biết được hôm nay Hoắc Liên Ngao sẽ tới thăm bọn trẻ ở một viện điều dưỡng của quỹ. Viện điều dưỡng nằm ở ngoại ô, thăm bọn trẻ xong, Hoắc Liên Ngao sẽ đi câu cá, buổi tối anh sẽ ở lại căn nhà nghỉ mát ở đó.

Nói xong, Hoắc Liên Ngao hỏi Khang Kiều: “Có muốn đi chung không?”.

Cô cảm thấy câu hỏi này của anh hơi thừa.

Nửa tiếng sau, khi Khang Kiều nhìn thấy bạn nhỏ Hoắc Thành Quân mặc bộ quần áo hải quân, chân đi đôi bốt dài, mặt phúng phính thì xao động, quay mặt sang nhìn anh.

Hoắc Liên Ngao nói bằng biểu cảm: Phải, nó cũng đi.

Tên khốn này, sao không nói sớm!

“Liên Ngao, em cũng đi.” Khang Kiều gượng gạo lên tiếng.

Hoắc Liên Ngao lắc đầu: “Ban nãy em đã từ chối, em không quen đám trẻ đó, cũng không biết câu cá”.

Không nhịn được, Khang Kiều lại quay sang nhìn cậu nhóc đang cùng bảo mẫu kiểm tra lại lần nữa xem trong chiếc ba lô nhỏ có sót thứ gì không.

Có chai nước hình gấu, có cuốn truyện hoạt hình nó thích, có con Pikachu tối nào trước khi đi ngủ nó cũng phải thầm thì, và có lọ đựng tiền

https://thuviensach.vn

dùng để tiết kiệm từng xu.

Nó nghiêm túc đếm từng xu một, rất đáng yêu, tới mức trái tim cô như chảy nước.

“Rất đáng yêu đúng không?” Một giọng nói vang lên bên tai.

Cô gật đầu, gật đầu lia lịa.

Quá đáng yêu.

Bấy giờ Khang Kiều mới phát hiện Hoắc Liên Ngao đã dựa sát vào mình từ khi nào. Cô nhíu mày, kéo dãn khoảng cách, rồi đề nghị: Em cũng muốn đi.

Dường như không nghe thấy cô nói, Hoắc Liên Ngao bắt đầu gọi điện thoại. Có lẽ anh gọi tới thôn nghỉ lát. Trong điện thoại, Khang Kiều nghe thấy mấy từ thú vị như “lò nướng”, “dâu tây”, “vườn rau”…

Cô đứng bên đợi anh gọi xong.

“Hoắc Liên Ngao.” Khang Kiều bấm bụng: “Em… Tối nay em có thể rót nước cho anh, nếu anh để em đi”.

Cô cảm thấy Hoắc Thành Quân rất đáng yêu, nhưng anh còn cảm thấy cô đáng yêu hơn. Thôi được rồi, cả hai đều đáng yêu. Nhưng anh vẫn cho là cô đáng yêu hơn một chút.

Ví dụ như…

Ánh mắt anh rơi xuống môi cô, anh nhớ đầu lưỡi linh hoạt của cô, khi cuộn lại luôn ngọt ngào như sương buổi sớm.

Như cảm nhận được điều gì, cô giậm chân: Hoắc Liên Ngao!

https://thuviensach.vn

Cô gái trước mắt, đến giậm chân cũng đáng yêu, vừa có sự bối rối như bỗng nhặt được vàng rồi lại ngốc nghếch mừng thầm. Đó là chị gái con riêng của anh, không ai giảo hoạt bằng cô, khi ngốc cũng chẳng ai bằng.

Anh thở dài trong lòng, nói: “Đi thay quần áo đi”.

Gương mặt cô lập tức rạng rỡ.

Anh mải miết nhìn theo cho tới khi cô rời khỏi tầm mắt. Một bàn tay nhỏ bé kéo kéo ngón tay anh. Anh cúi đầu, mỉm cười.

Nó phồng má, giọng cố làm ra vẻ nghi ngờ già dặn: “Có gì đẹp đâu, mắt quá to, to như quả hạch đào to bự ấy”.

“Hạch đào trông thế nào?” Anh hỏi.

Thằng bé đang cố gắng hình dung hình dáng của hạch đào, cuối cùng từ bỏ: “Có một lần cậu nói mắt cô ấy giống hạch đào, còn là quả to nhất”.

“Cậu?!”

Lát sai.

“Hoắc Thành Quân, nhớ kỹ, mắt mẹ không giống hạch đào, giống mắt cá chết.”

“Trông thế nào ạ?”

“Cái này con không cần biết, con chỉ cần biết nó đáng yêu hơn hạch đào nhiều.”

“Vậy được, sau này ở trước mặt bố con sẽ nói mắt cô ấy giống mắt cá chết, còn trước mặt cậu sẽ nói giống quả hạch đào to.”

https://thuviensach.vn

Chủ Nhật này, Đường Vũ Huyên giương mắt nhìn trời sáng, rồi lại chong chong đợi trời tối. Hôm nay có mười lăm người tới thăm cô ta, trong đó không có Hoắc Liên Ngao.

Tối qua trên xe cấp cứu, Hoắc Liên Ngao nói: “Nếu cô gặp phải chuyện gì bất trắc, tôi sẽ tiễn cô đoạn đường cuối cùng. Cô cho gợi ý đi, tới lúc đó cô hy vọng tôi mặc quần áo gì?”.

Còn tưởng cô ta chỉ đùa giỡn chút thôi phải không. Thế là Đường Vũ Huyên chuyển điện thoại cho bác sỹ bên cạnh, để bác sỹ nói tình hình của cô ta cho anh.

Sau đó…

“Đường Vũ Huyên, tôi nhớ năm ngoái chúng ta tới La Mã cô đã mặc một bộ lễ phục Channel màu đen. Lúc đó nhiếp ảnh gia chụp cho cô một bộ ảnh. Mấy bức đó chụp khá đẹp, cũng rất phù hợp dùng trong một số sự kiện. Tôi đảm bảo cô chọn bừa một tấm là có thể khiến những cậu thanh niên thích vẻ ngoại phải đực mặt ra nhìn.”

Hoắc Liên Ngao, tên khốnn này

Nhưng gã khốn ấy vẫn tiếp tục nói những lời đốn mạt, từ đùa cợt chuyển sang nghiêm túc, chân thành.

“Đường Vũ Huyên, những lời sau đây, mong cô nghe cho rõ. Sau này đừng có gọi điện vào di động của cô ấy. Để tôi biết được cô tiếp tục gọi cuộc nào, tôi sẽ không ngại tới gặp ông nội cô. Tôi sẽ nói chuyện điện thoại với bố mẹ cô. Tôi sẽ đề nghị với họ, ví dụ như thuyết phục họ khóa thẻ của cô lại, để cô được trải nghiệm cuộc sống.”

“Tới lúc đó, tiểu thư nhà họ Đường trên người không một xu dính túi sẽ phải làm sao? Dựa vào khuôn mặt xinh đẹp của cô để ra đường mở sạp hàng à? Hay là vào McDonald tìm việc?”

https://thuviensach.vn

Tài liệu của tổ chức chứng thực đưa cho cô ta gần như đồng thời với tin tức Hoắc Liên Ngao kết hôn. Đường Vũ Huyên còn nhớ tối đó vừa tỉnh lại thì tin tức Hoắc Liên Ngao đã kết hôn và có con đã bay ngập trời.

Tới tận trưa Đường Vũ Huyên mới dám tin: Hoắc Liên Ngao đã kết hôn, đối tượng kết hôn là con gái tình nhân của bố anh.

OMG! Sau khi xác nhận thông tin, cô ta học các nữ minh tinh Hollywodd, mở khẩu hình miệng ra cực đại, cuối cùng phá hoại tất cả các đồ đạc trong phòng.

Sau đó, Đường Vũ Huyên tìm ra một thông tin này trong đống tài liệu: Hoắc Liên Ngao kết hôn với cô gái đó chỉ vì một mục đích, để bố mình mất hết thể diện.

Xác nhận xong, Đường Vũ Huyên càng yêu Hoắc Liên Ngao hơn.

Người đàn ông đẹp trai khi xấu xa lại càng mê người.

Thế là, cô ta nói với những người gọi điện tới an ủi mình rằng: Liên Ngao sẽ ly hôn sớm thôi.

Sớm là bao lâu? Ba ngày? Một tuần? Nhiều nhất là hai tuần thôi nhỉ? Lúc đó, Đường Vũ Huyên nghĩ, anh chẳng phải người kiên nhẫn gì.

Nhưng, đã một tháng trôi qua rồi!

Những người gọi tới an ủi giờ đã chuyển thành hỏi han: Liên Ngao khi nào mới ly hôn? Khi nào hai người mới về với nhau?

OMG!

Thế mà đã cả tháng trôi qua!

https://thuviensach.vn

Trong vòng một tháng ấy, Đường Vũ Huyên không đợi được tin ly hôn của Hoắc Liên Ngao, ngược lại thấy anh tiếp nhận phỏng vấn còn kể về vợ con mình. Anh thô tục gọi nơi ấy là "nhà".

Người đàn ông điển trai ăn mặc bảnh bao, ngồi thoải mái bên lò sưởi vách tường, dưới sự dẫn dắt của một MC lão luyện lần đầu tiên kể về gia đình mình.

Cô gái tên "Khang Kiều" khiến anh bẽn lẽn: "Cô ấy rất dễ thương. Sáng hôm trước, tôi đã vụng trộm ngắm cô ấy thái hành đến nỗi đi làm muộn mười mấy phút. Cách cô ấy cầm dao không giống ai cả, chỉ biết là rất dễ thương!".

Thế rồi, trên chương trình truyền hình lọt top 10 rating toàn nước Mỹ này, anh đã công khai nói với báo chí: "Mong mọi người đừng quấy rầy cô ấy, cô ấy chỉ là một cô gái bình thường trông giống như em gái, chị gái hay bạn bè của các bạn mà thôi".

Nói xong, anh chuyển chủ đề: "Tôi đã đăng ký quyền hình ảnh cho cô ấy rồi, và luật sư của tôi luôn rảnh rỗi đấy".

Ừm, anh còn nói anh sẽ giao quỹ tài chính của bà ngoại cho cô quản lý.

Tào lao xong về vợ lại tào lao tới con.

Khuôn mặt đó kể về con cũng thao thao bất tuyệt: "Nó còn nhỏ, trước mặt nó phải tập quen với môi trường sống, còn phải học ngoại ngữ. Sau này tôi sẽ chọn cho nó môn học mà nó hứng thú".

Đường Vũ Huyên không hề biết hóa ra Hoắc Liên Ngao lại có một mặt chu đáo như vậy. Xem xong, cô ta đi vào nhà tắm, dùng dao cắt cổ tay mình.

Cắt vào mạch máu, đây là lần đầu tiên.

https://thuviensach.vn

Nhưng! Lần đầu tiên ấy cũng chẳng có hiệu quả như trước.

Sợ chờ đợi ngốc nghếch của cô ta thật là quá sức ngu muội.

Khi đêm càng khuya, Đường Vũ Huyên chợt nhớ đến một người, người cứ mỗi năm lại gửi cho Hoắc Liên Ngao một con chuồn chuồn được làm thủ công.

Tên của người này cũng xuất hiện trong đống tài liệu đó. Tài liệu ghi rõ, Hoắc Liên Ngao luôn gửi chuồn chuồn mà người này tặng tới một nơi.

Đó rốt cuộc là nơi nào, Đường Vũ Huyên cảm thấy mình cần đi tìm hiểu.

Cô gái cắt hành thì có gì mà đáng yêu chứ?!

Cùng lúc đó, Khang Kiều đang e dè đứng một bên nhìn hai người một lớn một nhỏ ngồi trên thảm chơi trò chơi. Bây giờ cả Hoắc Liên Ngao cũng thờ ơ với cô.

Từ sau khi có người xuất hiện bỗng nhiên gọi cô là “Hàn phu nhân”, Khang Kiều cảm thấy mình đã bị cô lập…

Pre: “Rất kích động phải không? Cảm giác đó anh cũng hiểu, chính là bỗng nhiên có một tia vọng giữa bóng tôi thất vọng mênh mông vô bờ…”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Năm 2014 - 2015 (10)

Khoảng mười rưỡi tối, ở ngoại ô thành phố New York, mặt hồ ban đêm tĩnh lặng như một mặt gương. Ánh sáng ấm áp từ ô cửa sổ căn nhà nghỉ mát bên hồ hắt ra, chiếu xuống mặt hồ, bình yên và êm ấm.

Rõ ràng mọi việc đều rất tốt đẹp. Mặc dù đa số thời gian Hoắc Thành Quân vẫn tỏ thái độ thờ ơ với cô, nhưng trong vườn dâu tây, nó đã ăn kem dâu tây cô làm. Cô còn thành công chụp được ảnh với Hoắc Thành Quân lần đầu tiên câu được cá.

Tới buổi chiều, Hoắc Thành Quân cũng không còn sưng mặt khi tới phiên Khang Kiều nói. Đương nhiên, tất cả đều nhờ công sức không nhỏ của Hoắc Liên Ngao.

Nhưng bầu không khí hòa thuận ấy lại chấm dứt vào buổi tối ở nhà hàng, khi người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi kẻ caro đột ngột xuất hiện, gọi Khang Kiều một tiếng "cô Hàn".

Thật ra Khang Kiều không còn nhớ người ấy là ai nữa. Nhưng người đàn ông tự nhận là đầu bếp của nhà hàng này lại tỏ ra rất thân quen với cô, nói chuyện không ngừng bằng thái độ như bạn đồng hương lâu ngày gặp lại.

Khi người đàn ông ấy vẫn còn liên tục treo danh xưng "anh Hàn" bên miệng, Khang Kiều đoán vị này chắc không biết Hàn Tông đã không còn. Sự nhiệt tình của ông ấy cũng khiến Khang Kiều không nỡ vạch trần.

Thế rồi một màn nhầm lẫn tai hại xuất hiện. Người đàn ông tới từ Mỹ đã năm, sáu chục năm làm ở một câu lạc bộ vùng thôn quê này nhìn thấy Hoắc Liên Ngao liền hỏi: "Cô Hàn đang đi nghỉ mát với em trai à?".

https://thuviensach.vn

“Chuyện nhà cô tôi đã nghe qua. Xem ra tình cảm giữa cô và em trai đâu có tệ như bên ngoài đồn thổi.” Nói xong, ông ấy lại nhìn sang Hoắc Thành Quân: “Kia là con của cô và anh Hàn phải không? Xinh quá, trông cậu y hệt”.

Ợ…

Khang Kiều chưa kịp thoát ra khỏi sự gượng gạo, Hoắc Liên Ngao đã sa sầm mặt mày đứng dậy khỏi ghế, sau đó một tay kéo Khang Kiều, một tay bế Hoắc Thành Quân, đi thẳng ra khỏi nhà hàng.

Ra đến cửa, anh lại quay trở vào, khiếu nại một vị đầu bếp thiếu trách nhiệm nào đó khiến khách đói rã họng, đợi gần mười lăm phút.

Đi khỏi nhà hàng, Hoắc Liên Ngao như ăn phải thuốc nổ. Quả thực, bị người ta hiểu nhầm từ bố sang cậu đúng là hơi mất mặt.

Ngại điều ấy, suốt dọc đường trở về nhà nghỉ mát, Khang Kiều luôn trong trạng thái im bặt, chỉ đợi Hoắc Liên Ngao bớt giận một chút để làm hòa, để anh giúp cô thuyết phục Hoắc Thành Quân tối nay để cô gội đầu cho nó.

Hôm nay thằng bé dính bùn đất trong vườn dâu tây. Trước kia bạn nhỏ Thành Quân thích nhất được cô gội đầu cho, luôn nói rằng mẹ dùng sức quá mạnh, Kiều Kiều gội không bị đau đầu.

Nhưng, bốn tiếng đã trôi qua, tình hình không phát triển theo chiều hướng mà Khang Kiều nghĩ. Ngược lại, hai người một lớn một nhỏ kia hoàn toàn coi cô là không khí.

Hai người họ đang chơi trò chơi, không hề thấy buồn ngủ chút nào.

Thế là, Khang Kiều muối mặt, tiến lên nói: “Đã mười một giờ rồi, có phải…”.

https://thuviensach.vn

Không nói thì thôi, vừa nói Khang Kiều liền nhận được ánh mắt của cả hai phóng qua. Ánh mắt đó khiến cô bất giác cảm thấy như ánh sáng của đao kiếm hướng cả về phía mình.

Năm phút sau, cuối cùng Hoắc Liên Ngao cũng lên tiếng: “Thành Quân, về phòng ngủ thôi, mai lại chơi tiếp”.

Khang Kiều đi theo sau hai người họ. Bạn nhỏ Hoắc Thành Quân có vẻ rất vui, thế là cô lấy dũng khí để gọi tên nó.

Người dừng bước trước là Hoắc Liên Ngao, thằng bé cũng dừng lại theo.

Khang Kiều e dè nói với Hoắc Liên Ngao đang nhíu mày: “Hôm nay tóc nó bị dính bùn đất, lúc ở trong vườn dâu tây”.

Cô đừng nguyên đó, không ai để ý, rõ ràng là còn trong suốt hơn cả không khí. Khang Kiều rũ vai, cúi đầu, đi lướt qua họ, rồi trở về phòng mình.

Lát sau, có người gõ cửa.

Khang Kiều mở cửa, nhìn xuống.

Thằng bé xị mặt, biểu cảm không mấy tình nguyện. Nó cũng giống ai kia, ưa sạch sẽ.

Cô cẩn thận đặt Hoắc Thành Quân đã gội đầu xong lên giường. Từ lúc cô vò đầu, nó đã ngủ thiếp đi rồi.

Cô cứ thế ngồi trước giường nhìn khuôn mặt ngủ rất say ấy. Vài ngày sau khi tới New York, Hoắc Thành Quân đã cắt đi kiểu đầu ngắn ngang vai giống hệt Ngô Thành Nhu trước kia.

Từ trước kia vì muốn che giấu mọi người, Chu Tùng Ngọc để chúng ăn mặc giống nhau, đầu tóc để chung một kiểu, lâu dần cũng trở thành thói

https://thuviensach.vn

quen.

Hoắc Thành Quân để kiểu này rất hợp với khuôn mặt nó. Phần tóc mái che kín trán nó trước kia được cắt ngắn rồi hất sang phải, thế là cả ngũ quan xinh xắn đã hiện lên.

Lúc này đây, lông mi được ánh sáng phản chiếu trông như hình quạt. Khang Kiều không kìm được lòng mình giơ tay ra, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng động khiến cô rụt tay về.

Âm thanh ban nãy thoạt nghe giống như thứ gì bị đá vậy. Nghĩ một lát, Khang Kiều rời đi.

Men theo ánh sáng hắt ra trên hành lang, Khang Kiều đi tới quầy bar.

Quầy bar, giá để đèn, ghế chân cao, tất cả đều mang một vẻ phục cổ. Hoắc Liên Ngao ngồi trên ghế, dựa vào quầy bar, một chiếc ghế khác bị đạp đổ chổng kềnh dưới đất.

Bước qua, Khang Kiều dựng nó lên đàng hoàng. Khi làm những việc ấy, cô cố tình tảng lờ ánh mắt chằm chằm của ai đó. Liếc nhìn, cô thấy ly rượu trên quầy chỉ còn lại một chút.

Hoắc Liên Ngao không phải là người giỏi uống rượu, nghĩ tới vết thương ban sáng nhìn thấy, Khang Kiều chợt nói nhỏ một câu: “Hoắc Liên Ngao, sau này uống ít rượu một chút”.

Câu nói của cô không nhận được phản hồi nào.

“Liên Ngao!” Cô phát âm cái tên đó rất khẽ, rất nhẹ: “Cảm… cảm ơn anh”.

Khang Kiều biết tối nay Hoắc Thành Quân chủ động xuất hiện trước cửa phòng cô nhất định có liên quan tới Hoắc Liên Ngao, anh luôn có cách của

https://thuviensach.vn

riêng mình.

Anh không trả lời.

Khang Kiều thầm thở dài trong lòng, muốn quay người đi nhưng tay bỗng nhiên bị nắm chặt.

Đồng thời cô nghe thấy một tiếng: “Cô Hàn”.

Hoắc Liên Ngao lên tiếng trong hơi thở thoang thoảng mùi rượu: “Hôm nay anh mới ý thức được một chuyện. Em đã làm Hàn phu nhân tám năm rồi, chắc là đã quen với xưng hô này. Hôm nay khi người ấy gọi em ở nhà hàng, em đáp thuận miệng lắm”.

Quả đúng như vậy, khi đột ngột nghe thấy danh xưng ấy, cô như học sinh bị gọi tên, phản ứng đầu tiên là đứng dậy khỏi ghế, tự nhiên tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

Lúc này đây, đối mặt với ánh mắt dò xét của Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều quay mặt đi.

Liên Ngao bắt đầu đổ rượu vào ly, giọng khích bác: “Anh đoán, hôm nay người ấy mà gọi em là ‘cô Hoắc’ thì em nhất định sẽ tưởng là còn có ai đó khác, vì danh xưng ấy với em hoàn toàn xa lạ”.

Câu nói của Hoắc Liên Ngao khiến Khang Kiều nhớ lại cảnh ở tiệm bánh ngọt, vô thức cúi đầu.

Một tiếng cười khẽ vang lên, tiếng cười ngập tràn khiêu khích: “Hơn nữa, anh nghĩ trong lòng em cũng vốn không muốn biến nó từ xa lạ thành thân thuộc”.

Người này, rõ ràng đang mượn rượu kiếm chuyện sinh sự.

https://thuviensach.vn

“Hoắc Liên Ngao!” Khang Kiều đè thấp giọng xuống: “Anh đừng quên, danh xưng đó từ đâu mà có. Nếu anh vẫn còn vô lý như vậy, em không ngại quay về phòng…”.

“Cầm bản giao kèo ra đây chứ gì?” Hoắc Liên Ngao ngắt lời cô.

Khang Kiều im bặt.

Hoắc Liên Ngao cũng không nói nữa, ngón tay gầy đổ đầy rượu vào ly.

Gã khốn này, cô đè tay lên ly rượu, Hoắc Liên Ngao ngước mắt nhìn cô.

Giống như tăng thêm lòng dũng cảm cho mình, Khang Kiều cất cao giọng, cảnh cáo: “Hoắc Liên Ngao… quá nhiều… quá nhiều men rượu sẽ ảnh hưởng tới việc… hồi phục vết thương”.

Thế mới nói, Khang Kiều càng ngày càng ghét áo cổ chữ V.

Một giây, hai giây, ba giây.

“Đầu gỗ.”

“Ừm.”

Tiếng “ừm” ấy quá đỗi dịu dàng và thân thuộc, giống như vô số lần một người gọi và một người đáp.

Khang Kiều lập tức hắng giọng: “Hoắc Liên Ngao, anh đừng có gọi em vào những lúc không có việc gì”.

Đặc biệt là gọi bằng thanh âm ấy.

“Ai nói anh không có việc gì? Anh gọi em là vì có câu muốn hỏi em.”

Cô tiếp tục thô lỗ: “Muốn hỏi gì thì hỏi nhanh đi, em buồn ngủ”.

https://thuviensach.vn

“Muốn hỏi gì ấy hả…” Anh kéo dài giọng: “Em cảm thấy cô Hoắc nghe hay hơn hay cô Hàn nghe hay hơn?”.

Gã khốn này, có thể hỏi câu ấu trĩ hơn nữa không, mức độ ấu trĩ không khác gì câu: Em rơi xuống nước anh cứu em trước hay mẹ anh trước.

“Em không định trả lời vấn đề nhạt nhẽo này.” Khang Kiều đẻ giọng mình thể hiện một sự nghiêm túc.

“Em cảm thấy câu này rất nhạt nhẽo à?” Giọng Hoắc Liên Ngao dường như còn nghiêm túc hơn giọng cô: “Sao anh cảm thấy câu này hay cực kỳ ấy”.

Khang Kiều cảm thấy mình còn tiếp tục ở đây quả thực là một việc làm ngu ngốc, nhưng tay dường như vẫn bị anh nắm: Buông ra đi chứ, tên khốn.

“Câu này phải để anh nói chứ.” Vừa nói, Hoắc Liên Ngao vừa nhìn vào một chỗ.

Nhìn theo ánh mắt anh, Khang Kiều thấy mình vẫn đang che chặt miệng ly rượu, bèn khẩn trương rút tay về. Cô vừa rút tay, anh đã nắm lấy ly rượu.

Cô thầm thở dài trong lòng, một lần nữa ngăn cản anh.

“Ngày mai anh không phải đi làm.” Hoắc Liên Ngao cất giọng khó xử.

Khang Kiều vẫn không nhúc nhích.

Thanh âm của anh rất dịu dàng: “Em bảo buồn ngủ cơ mà? Trả lời câu hỏi vừa rồi của anh đi, anh sẽ cai rượu”.

Cô hít sâu, chỉ là một câu hỏi thôi mà. Câu hỏi này rất dễ, giống như có hai con ong bay trong vườn hoa, xem cuối cùng chọn con nào mà thôi.

https://thuviensach.vn

Cô há miệng, chưa kịp đưa ra đáp án đã bị anh một lần nữa ngắt lời.

“Đầu gỗ, câu hỏi này em phải suy nghĩ thật kỹ đấy.”

Ngữ khí của Hoắc Liên Ngao rõ ràng rất bình thản, nhưng Khang Kiều cảm thấy nếu cô nói “cô Hàn nghe hay hơn”, anh sẽ lập tức uống cả ly rượu ấy vào bụng.

Thế là cô cứ thế lắp bắp sửa lại đáp án: Cô… Cô Hoắc.

“Cô Hoắc khó nghe hơn chứ gì?” Anh có vẻ như vẫn chưa chịu buông tha.

“Không… Không phải. Là… cô Hoắc dễ nghe hơn.”

Anh gật đầu: “Anh cũng thấy thế đấy. Danh xưng kia quê chết đi được, cứ như người thân của một đại gia mỏ vàng mới nổi ấy”.

Cảm giác như bị dẫn dắt, Khang Kiều thẹn quá hóa giận: “Hoắc! Liên! Ngao!”.

“Được rồi, được rồi.” Hoắc Liên Ngao giơ tay lên: “Anh cai rượu ngay”.

Từ sau khi ở biệt thự nghỉ mát trở về, Khang Kiều phát hiện quan hệ giữa cô và Hoắc Thành Quân dường như giống Hoắc Liên Ngao đã nói. Nó dần quen với môi trường mới, ít nhất không còn trốn biệt trong phòng né tránh cô nữa.

Để Thành Quân nhanh chóng quen với nơi đây, Hoắc Liên Ngao tìm một trường dạy tiếng cho nó, tại trường này có rất nhiều học sinh có hoàn cảnh giống Hoắc Thành Quân, cũng hoàn toàn mới mẻ.

Hoắc Thành Quân học hai tiếng buổi chiều, một tiết tiếng Anh, tiết còn lại là hoạt động tập thể để bọn trẻ tích cực tham gia vào các môn thể thao

https://thuviensach.vn

như bóng rổ, bóng bầu dục, như vậy có thể truyền đạt tình yêu trong quá trình vận động thể thao.

Bây giờ, việc Khang Kiều phải làm hằng ngày, cũng là việc cô thích nhất là đưa Hoắc Thành Quân đi học và đón nó về nhà. Ban đầu thằng bé chống đối, dần dần cũng im lặng chấp nhận.

Nhưng, tối thứ sáu này, Khang Kiều phát hiện ra có một số điều thật ra đã mọc rễ sâu trong lòng đứa trẻ đó.

Cái bóng hắt lên tường rón rén bước, dáng vẻ lén la lén lút rất dễ thương, tới mức Khang Kiều bất chợt muốn đi theo xem nó rốt cuộc làm gì. Bạn nhỏ Thành Quân định làm gì đây?

Sau khi nhìn rõ thứ nó cầm trong tay, Khang Kiều mừng lắm. Chiếc di động nó cầm lúc này là loại di động trẻ em mấy hôm trước cô tặng, có cả tiếng Anh và tiếng Trung.

Thằng bé mấy hôm trước còn lạnh lùng, ra vẻ "Có nhận, con cũng sẽ không dùng".

Nó tìm một góc, đứng trong góc, mắt nó đảo như bi, biểu cảm giống một đội viên đội xung kích quan sát xem xung quanh có kẻ địch không vậy.

Sau khi chắc chắn chỉ có một mình, nó cầm điện thoại lên.

Giây phút đó, Khang Kiều đã đoán ra phần nào nó định làm gì. Cô vốn dĩ nên chọn cách tránh mặt, nhưng…

Âm thanh non nớt kể chuyện với một người ở bên kia đại dương: "Mẹ ơi, con nhớ mẹ", "Mẹ, con rất nhớ mẹ", "Mẹ, hôm qua con mơ thấy mẹ, bố và Ngô Thành Nhu", "Mẹ, mẹ làm thêm có mệt không?", "Mẹ, nếu con ở bên mẹ thì tốt rồi, chẳng phải mẹ nói nhìn thấy con sẽ hết mệt ư?".

https://thuviensach.vn

Khang Kiều đứng sững ở đó. Cô có thể tưởng tượng ra gương mặt ở đầu kia điện thoại cười vui vẻ đến mức nào.

Thằng bé vừa nói vừa quan sát xung quanh. Khi nó nhìn về phía Khang Kiều, phản ứng đầu tiên của cô là mau chóng trốn đi, nếu không cô sẽ làm nó không vui, chưa biết chừng…

Chưa biết chừng sau khi phát hiện ra cô, nó sẽ ném di động xuống đất, nhìn cô và nói: Con biết ngay, con biết ngay cô tặng con thứ này không có ý gì tốt đẹp.

Không phải, thật sự không phải. Cô tặng di động cho nó là muốn nó có thể âm thầm gọi điện thoại về, có thể thoải mái nói chuyện qua điện thoại. Cô cũng có thể tưởng tượng ra nó sẽ nói những gì.

Nhưng tưởng tượng là tưởng tượng, Khang Kiều không ngờ khi nghe được tận tai mình lại buồn đến thế. Nói là buồn, thà nói là ghen tỵ chăng?

Ghen tỵ tới mức nước mắt cô rơi rồi.

Vừa gạt nước mắt, cô vừa trốn về phòng mình. Chỉ mải lau nước mắt, cô cắm cúi đi rồi va phải một người.

Cô ngẩn ngơ nhìn người ấy. Anh cũng nhìn cô, đáy mắt có xót xa, có vỗ về, cũng có bối rối.

Bỗng nhiên, một sợi dây nào đó trong trái tim cứ thế được chạm vào. cô giơ tay ôm lấy hông anh, vùi mặt vào lòng, dựa đầu lên vai anh.

“Liên Ngao…”

Cô luôn nhớ lời anh nói: Đầu gỗ, em còn có anh.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Năm 2014 - 2015 (11)

Cách một cầu thang, phòng anh ở phía bên kia, phòng cô ở hướng đối diện. Cô dựa vào lòng anh, anh ôm lấy eo cô.

Không ai nói gì, cũng không ai muốn nói gì.

Bàn tay đặt trên eo cô từ từ di chuyển lên mặt. Anh cẩn thận chạm lên khóe mắt cô, giọng nói như thở dài: “Vậy mà đã khóc rồi”.

Anh không hiểu, anh không biết đâu. Năm xưa sinh mệnh bé nhỏ đó còn mang một ý nghĩa khác. Đêm ấy cô đã mơ thấy Tiểu Phàn, từ xa tới gần, cô giơ tay ra và thần kỳ là cô chạm được vào.

Trước kia cô cũng mơ thấy Tiểu Phàn nhưng chưa một lần chạm vào.

Hôm sau, bác sỹ nói với cô, cô đã mang thai.

Sinh mệnh bé nhỏ mang theo một thứ tình cảm sâu sắc như thế, bảo sao cô không đau lòng chứ? Người thân bên cạnh cô đều lần lượt bỏ cô mà đi, bảo sao cô không trân trọng, không sợ hãi đây?

Rõ ràng ở ngay trước mắt nhưng lúc nào cũng thấp thỏm lo âu, lỡ như chớp mắt một cái nó lại biến mất.

“Trẻ con có cách thức giao lưu riêng của chúng. Để anh giải quyết cho, được không?” Anh hỏi cô.

Cô im lặng.

https://thuviensach.vn

“Việc em đưa nó tới thế giới này đã tuyệt vời lắm rồi.” Như nghe được tiếng lòng cô, anh nói.

24 tiếng đồng hồ sau lời hứa của Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều mở cửa phòng, nhìn thấy Hoắc Thành Quân đứng trước cửa. Nó ôm trong lòng một cuốn sổ nhỏ xíu, ngẩng mặt lên, mím môi, đôi mắt đỏ hồng nhìn cô, dáng vẻ như sắp khóc tới nơi.

Cô ngồi sụp xuống, khẽ hỏi: “Con sao vậy?”.

Nó không nói.

“Có phải bị bố mắng không, để mẹ…” Ngập ngừng giây lát, “Nếu bố mắng con, Kiều Kiều đi đòi lại công bằng cho con nhé?”.

Hôm nay vừa ăn tối xong, Hoắc Thành Quân đã bị Hoắc Liên Ngao gọi vào phòng.

Nó vừa lắc đầu vừa lí nhí nói “Không phải”.

“Không, bố không mắng con.”

Đây quả thực là lần đầu tiên Hoắc Thành Quân chủ động nói chuyện với cô kể từ khi tới New York, lại còn bằng thái độ hòa nhã này.

Cô giơ tay, đặt lên vai nó thăm dò. Nó cũng không bài xích như trước. Cô dè dặt hỏi: “Có muốn vào phòng của Kiều Kiều không?”.

Nó gật đầu, thậm chí còn chủ động đưa một tay cho cô nắm.

Vào phòng rồi, nó chủ động ngồi xuống thảm. Khang Kiều ngồi đối diện theo đúng ý nó. Cuốn sổ nhỏ được nó giữ chặt trong lòng được đặt xuống thảm.

Khang Kiều giở ra xem, là một tập vẽ tranh.

https://thuviensach.vn

Cuốn sổ vẽ lại câu chuyện về việc ánh sáng cuối cùng đã chiến thắng bóng tối.

Câu chuyện dĩ nhiên sẽ bắt đầu bằng ngày xửa ngày xưa, kể về một phù thủy gian ác biết sử dụng pháp thuật, về một nàng công chúa loài người luôn muốn bảo vệ người thân, và một hoàng tử nhỏ sau khi vượt qua phong ba bão táp cuối cùng đã nhận lại mẹ mình và cùng mẹ chiến đấu chống phù thủy gian ác.

Dĩ nhiên, kết cục cuối cùng vẫn là ánh sáng chiến thắng bóng tối, còn em trai của công chúa loài người trong quá trình chiến đấu chống lại phù thủy gian ác đã hy sinh thân mình.

Sau khi lật xong mười trang truyện, Khang Kiều nhìn thấy Hoắc Thành Quân, không, nên gọi là hoàng tử nhỏ Thành Quân đang nhìn cô với vẻ nghiêm túc.

Còn lúc này, cô có lẽ chính là công chúa loài người ấy. Phù thủy gian ác dĩ nhiên là Hoắc Chính Khải. Vừa nhìn nét bút là biết tập tranh và cả câu chuyện này do ai thực hiện.

Nhưng, Khang Kiều rất hoài nghi rốt cuộc cách của Hoắc Liên Ngao có tác dụng thật không.

Một giây sau, Khang Kiều đã biết, đúng như hôm qua anh nói, trẻ con có cách giao lưu của trẻ con.

Nó hỏi cô: “Mẹ thật sự vì muốn bảo vệ con mới trao con đi ư?”.

Khang Kiều gật đầu, lúc đó suy nghĩ duy nhất trong đầu cô là giấu nó đi, vào một nơi thật an toàn, xa cách tổn thương và giành giật.

Cúi đầu xuống, những ngón tay nhỏ rơi xuống tập tranh, lật tới trang thứ ba.

https://thuviensach.vn

Ở trang thứ ba, công chúa loài người bị bóng đêm vô bờ bến che khuất, nguồn sáng duy nhất tới từ một sinh mệnh nhỏ trên lòng bàn tay nàng, và giọt lệ vương nơi khóe mắt.

“Bố nói, quá trình mẹ đưa con tới thế giới này phải vượt qua nỗi sợ bóng đêm, nỗi đau của cơ thể, và sự cô độc khi không có người thân bên cạnh. Bố nói tất cả đều không khiến mẹ rơi nước mắt. Mẹ chỉ khóc khi quyết định trao con đi.”

“Là như vậy ư?”

Là như vậy ư? Sinh mệnh nhỏ bé được nâng trong tay hôm đó giờ đã lớn từng này, đã biết nói chuyện với cô bằng giọng điệu non nớt.

Nó hỏi khi đó cô đã khóc ư?

Cô gật đầu, đúng vậy, lúc đó cô đã khóc rất nhiều.

“Lúc đó chắc mẹ đau lắm.”

Phải, đau tới nỗi đã nhìn cả căn phòng trống trải mà gào lên khóc, ban nãy vẫn còn đây, ban nãy vẫn còn bế trên tay, ôm hôn bao nhiêu cũng cảm thấy không đủ.

Ngón tay nhỏ chạm lên khóe mắt cô: “Đừng khóc, Kiều Kiều đừng khóc, tại con không tốt”.

Cô càng khóc dữ hơn, khóc đến hồ hồ, khóc đến xấu hổ, vì thế ra sức phủ nhận: “Mẹ không khóc, mẹ thật sự không khóc mà, mẹ chỉ thấy vui thôi, mẹ vui còn chẳng kịp nữa là, sao có thể khóc chứ”.

“Công chúa loài người có một tật xấu, người khác vui thì cười, nhưng công chúa loài người mà rất vui thì sẽ khóc, khóc không ngừng được.”

https://thuviensach.vn

“Thôi được rồi.” Thằng bé thở dài: “Thế thì mẹ cứ khóc tạm một lúc đi vậy”.

Nó dang rộng hai tay trước mặt cô, như đang thể hiện sự ga lăng của mình.

Cứ thế, cô không chờ đợi được, ôm rịt thân hình bé nhỏ ấy vào lòng. Lần này là danh nghĩa người mẹ, tâm trạng người mẹ:

Rõ ràng lúc đó chỉ nhỏ xíu, rõ ràng lúc đó còn nhăn nheo, rõ ràng lúc đó tóc chỉ có một nhúm.

Chớp mắt đã lớn thế này rồi, đã xinh thế này rồi, đã nhiều tóc thế này rồi.

Rất lâu sau…

“Kiều Kiều, mẹ vui xong chưa?”

“Ừm.” Cô cuống quýt lau nước mắt trên mặt.

“Vậy con nói với mẹ một chuyện, được không?”

“Dĩ nhiên là được.”

“Bây giờ, trong lòng con, mẹ vẫn là… Kiều Kiều.” Nó ấp úng.

“Mẹ hiểu, bạn nhỏ Thành Quân nghĩ gì trong lòng Kiều Kiều đều hiểu.” Cô dịu dàng vỗ về: “Một ngày nào đó, Kiều Kiều ở trong lòng con thật sự biến thành mẹ, con hãy gọi mẹ là ‘mẹ’ nhé”.

Lại một lát sau.

“Kiều Kiều, không phải bạn nhỏ Thành Quân, là hoàng tử nhỏ Thành Quân.” Nó nói nghiêm túc.

Đúng là sĩ diện mà: “Biết rồi, hoàng tử nhỏ Thành Quân”.

https://thuviensach.vn

“Nhưng vì sao không có bố, con rất hy vọng nhìn thấy bố tới.”

Hoàng tử nhỏ Thành Quân hy vọng thấy bố ư?

Vậy thì câu chuyện tiếp theo hãy để cô kể.

“Có, có bố. Bố là kỵ sỹ, cuối cùng đã cầm gươm báo, xé toang đêm đen trong khu rừng để ánh sáng chiếu rọi. Vì bố thích mặc áo gió màu đen, lại thường đi trong đêm đen nên người thường không thể nhìn thấy mặt. Nhưng từ đầu tới cuối bố luôn ở đó, người ta gọi bố là Kỵ sỹ đen.”

“Kỵ sỹ đen.” Thằng bé lẩm bẩm: “Rất tuyệt, bây giờ kỵ sẽ đen ở bên cạnh công chúa loài người, dĩ nhiên, còn có hoàng tử nhỏ”.

Khang Kiều không trả lời.

Kỵ sỹ đen mang tới ánh sáng, cũng mang tới bóng đêm, bóng đêm luôn luôn tồn tại.

Tiếng “Kiều Kiều” gần ngay bên tai khiến Khang Kiều đang chìm trong cái ôm lúc trước và cơn buồn ngủ lúc này giật nảy mình.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là: “Hoắc Liên Ngao, anh làm em giật mình rồi”.

Giọng nói đó mang theo tình cảm ngày xưa, ba phần nũng nịu, ba phần giận dỗi và một phần vui mừng.

Để che giấu những cảm xúc đang dâng lên, cô định thần lại, nhíu mày: “Hoắc Liên Ngao, anh vào từ khi nào vậy? Ai cho anh vào? Tối muốn vậy anh còn vào phòng em làm gì?”.

“Muộn lắm sao?” Anh nhìn đồng hồ trên tường, nói: “Anh đang ở phòng làm việc đợi em tới tìm anh, kết quả đợi mãi em không tới, anh đành tới tìm em vậy”.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều tò mò: “Em có nói sẽ đến phòng làm việc tìm anh sao? Làm gì chứ?”.

Anh thở dài: “Đúng là một người chủ nghĩa lợi ích không hơn không kém”.

Dĩ nhiên Khang Kiều biết Hoắc Liên Ngao đang nói ai. Có điều, lúc này vì sao anh lại đứng sát cô như vậy. Cô ngửa người ra sau, dãn dài khoảng cách ra một chút, bấm bụng nói: “Em không hề nhờ anh giúp, chính anh tự nói muốn giúp mà”.

Anh chống tay lên trán, bày ra vẻ mặt: Mình biết nói cái gì bây giờ.

Khang Kiều tiếp tục bấm bụng: “Hoắc Liên Ngao, bây giờ thật sự muộn lắm rồi, em buồn ngủ”.

“Anh còn buồn ngủ hơn em.” Anh ghé sát lại gần cô: “Tập tranh Hoắc Thành Quân cầm tới trước mặt em, anh đã phải thức thâu đêm để vẽ đấy, từ 11 giờ đêm hôm trước tới 6 giờ sáng hôm sau, sau đó 7 giờ lại phải ra ngoài. 24 tiếng chưa chợp mắt tý nào”.

Vì lý do khoảng cách, Khang Kiều thật sự nhìn thấy quầng thâm trên mắt anh.

Chẳng phải chỉ đòi hỏi một lời cảm ơn thôi sao? Cảm ơn cô thường nói mà, với Jenny khi cô ấy đưa cốc nước cho cô, với nhân viên trong trung tâm thương mại, hay với bảo vệ kéo cửa giúp. Cô từng cảm ơn rất nhiều người.

“Cảm ơn anh.”

“Không có thành ý.” Khuôn mặt đó càng lúc càng sát lại, gần tới mức chỉ cần anh quay sang.

https://thuviensach.vn

Quay sang, né chóp mũi của cô, nghiêng một góc 45 độ là có thể bắt được đôi môi cô, còn anh dường như cũng đang làm đúng theo suy nghĩ của cô.

Cơ thể phía sau run lên, né tránh.

Không dám nhìn mặt anh, cô nói: “Sao lại không có thành ý”.

“Không có là không có.”

Không còn chỗ nào để lùi nữa, cô giơ tay chặn anh lại, sưng mặt không nói gì, mọi ý tứ đều truyền đạt qua lòng bàn tay: “Hoắc Liên Ngao, đừng có mà quá đáng”.

Chẳng ai nói gì, nhưng hơi thở đang giao hòa khiến bầu không khí cực kỳ mờ ám, sau đó anh bắt đầu lên tiếng.

Giọng nói vừa trầm vừa thấp, đêm tối đáng chết này khiến giọng anh như thực như mơ: “Ban nãy ở trong phòng sách anh nghĩ, liệu đầu gỗ có khóc sưng mắt không nhỉ? Mình có nên qua xem một cái rồi quay lại không? Mình còn cả một đống việc, cùng lắm chỉ có thời gian nhìn một cái thôi.”

Hơi thở của anh dồn ép.

Cậu chủ Liên Ngao từ nhỏ đã có bản lĩnh khiến người ta sợ hãi, có một khí chất dồn ép khiến cô dễ dàng nói mấy câu ngốc nghếch.

“Anh đã nhìn nhiều cái lắm rồi.”

Anh bắt đầu cười, anh cứ cười là lòng cô hoang mang.

“Kết quả, đúng là khóc sưng mắt thật. Kích động lắm phải không? Cảm giác đó anh rất hiểu, giống như bỗng nhiên nhìn thấy hy vọng giữa bao thất vọng vô bờ bến.”

https://thuviensach.vn

Hy vọng giống như bông hoa mùa hè nở dưới ánh nắng, rực rỡ chói chang, khiến người ta cảm ơn.

Khang Kiều từng nghĩ cả cuộc đời này Ngô Thành Quân sẽ mãi mãi là Ngô Thành Quân, cô sẽ mãi mãi là bạn của cậu nó, Kiều Kiều, một Kiều Kiều biết khắc đủ các loại đồ chơi cho nó.

“Vui không?”

Cô đáp: “Vui lắm”.

Thế rồi tiếng cảm ơn ấy rất tự nhiên bật ra trong sự mừng vui kích động.

“Liên Ngao, cảm ơn anh.”

“Vậy còn cảm tạm được.” Anh nói, sau đó…

Nửa câu sau của Hoắc Liên Ngao khiến Khang Kiều phẫn nộ vô cùng. Người này sao có thể nói vậy vào lúc này chứ, khiến cô không khỏi hoài nghi ban nãy phải chăng mình nghe nhầm, anh lúc trước một kiểu, lúc sau một kiểu.

“Em không nghe nhầm đâu, đầu gỗ, anh muốn…” Anh thì thầm bên tai cô, trắng trợn tới mức khiến mặt cô đỏ bừng lên.

“Lâu lắm rồi anh không được sờ vào em.” Gã khốn này nói quá tự nhiên, khiến Khang Kiều sinh ra ảo giác: Đây là lời của một người chồng đã đi công tác rất lâu, trở về nói với vợ mình.

Chính ảo giác này khiến Khang Kiều lên tiếng: “Thế mấy lần anh say sờ mó cái gì đó?”.

“À…” Anh kéo dài giọng, ngữ khí có vẻ tiếc nuối: “Còn có cả chuyện ấy hả? Anh say rượu rồi làm bậy với em à? Nhưng em cũng nói đấy thôi, lúc đó anh uống say mà”.

https://thuviensach.vn

Cô á khẩu, không nói được một câu.

“Nói thế tức là, buộc phải uống rượu đúng không. Hay là để anh đi nhấm nháp chút rượu?”

Gã khốn này…

“Đầu gỗ, nói trước đi, lúc uống say, anh đã làm gì em, hm?”

Cô hung hăng: “Mau bỏ… tay anh ra”.

“Có phải chỗ này không? Hm?”

Cô tự ra lệnh trong đầu mình: Mau bỏ tay anh ra, đừng nhắm mắt lại, đừng phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Cuối cùng, cô kìm nén âm thanh sắp bật ra cổ họng, mở đôi mắt đã hơi khép lại ra, tìm lại lý trí của mình, cứng họng nói: “Hoắc Liên Ngao, trên hợp đồng viết rõ, hành vi hiện tại của anh…”.

Những lời sau đó bị anh nuốt chửng.

Anh giữ chặt eo cô, một tay khác cổ định gáy cô, khiến cô trong tư thế buộc phải đón nhận, khiến cô không thể chạy thoát, đồng thời nhân lúc cô hét lên tiến vào khoang miệng, không để cô kịp thở, cứ thế quấn chặt.

Cô đang giãy giụa nhưng dựa vào chút sức lực của cô dĩ nhiên là không thể. Anh giữ chặt eo cô hơn nữa, khiến cơ thể cô không thể không dán sát vào anh.

Ừm, như vậy rất tốt, mặc dù như vậy sẽ dẫn tới một sự tai hại khác, nhưng tới cuối cùng anh sẽ có cách khiến cô chịu trách nhiệm: Đầu gỗ, em đè vào anh rồi. Đầu gỗ, em phải biết anh là một người đàn ông bình thường, anh cũng có nhu cầu bình thường của mình.

https://thuviensach.vn

Rõ ràng, lý trí của cô còn chút hơi tàn. Dù đầu lưỡi bị quấn chặt nhưng vẫn chốc, nhưng những tiếng "ừm", "ồ" cô bật ra đều lần lượt bị anh hóa giải. Đồng thời lúc này, anh dùng ngôn ngữ cơ thể đã bị cô khơi gợi để ra một ám thị mạnh mẽ nhất, he hé mắt quan sát cô, nhìn cô từ phẫn nộ hóa thành giận dỗi, từ giận dỗi thành bối rối, dần dần má cô ửng hồng. Bàn tay sau gáy cô cẩn thận trượt xuống, giữ lấy bả vai, đầu lưỡi anh cũng nhẹ nhàng hơn, dịu dàng quyến luyến. Gò má ửng hồng từ từ đậm màu, bàn tay nắm bà vai dần dần di chuyển ra phía trước. Cô hơi giãy, nhưng không hất tay anh ra. Khi tay anh tiếp tục được sâu hơn một chút, người cô run lên, anh lập tức thu tay về, dịu dàng hôn cô.

Cơ thể bị cố định từ từ mềm ra, nằm trong vòng tay anh. Anh có thể thấy cô chậm rãi nhắm mắt lại, hai tay buông thõng nhẹ nhàng đặt lên hông anh.

Cuối cùng, sau tám năm xa cách, khi không cần man rượu trợ giúp, khi không cần mượn thịnh nộ giãi bày, anh đã hôn được cô.

Giây phút này đã đeo đuổi anh bao lần trong cơn mơ.

Anh nhắm mắt lại, hoàn toàn nhập tâm…

Pre: "Đừng giả vờ nữa, cô đã giả vờ quá lâu rồi."

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Năm 2014 - 2015 (12)

Khang Kiều ngồi ngẩn người trước gương trang điểm. Bình thường giờ này cô đã sắp xuống bàn ăn rồi. Trong hợp đồng có viết, bữa sáng và bữa tối cô bắt buộc phải có mặt.

Hợp đồng? Trong hợp đồng chỉ nhắc tới bữa sáng mà không nhắc tới nụ hôn. Tối qua cô cứ thế hồ đồ hôn Hoắc Liên Ngao trong phòng mình, hơn nữa không chỉ hôn.

Cứ nghĩ tới những việc đã làm sau nụ hôn đó, Khang Kiều lại đứng ngồi không yên. Cô khoanh tay, đi đi lại lại trong phòng, dùng bước chân gấp gáp để xua đi những hình ảnh kiều diễm cứ bất chợt hiện về. Mọi việc xảy ra tối qua giờ hồi tưởng lại thấy giống như bị ma nhập hơn. Anh thở dốc hổng hộc trước mặt cô, cô nhìn thấy huyệt thái dương bên trái của anh gồ lên rõ ràng, mà không chỉ có huyệt thái dương. Anh cứ nhìn cô bằng trạng thái đó. Dĩ nhiên cô biết anh muốn cô làm gì. Cô quay mặt đi, nhưng lại bất chợt nhìn theo khi thấy bước chân anh dịch chuyển.

Bóng anh khi đi vào phòng tắm thật thê lương. Cô nghe thấy tiếng nước chảy vọng ra, có cả tiếng cốc và một vài dụng cụ rửa mặt rơi xuống nền. Những âm thanh ấy nghe rất rùng mình giữa đêm khuya. Sau khi yên tĩnh lại, giọng anh vang lên, vừa trầm vừa khàn: “Chết tiệt, hết nước!”. Lúc này Khang Kiều mới nhớ ra khu vực này thi thoảng lại cắt nước buổi đêm. Cứ như vậy, cô bước vào phòng tắm như bị ma xui quỷ khiến. Một tay anh chống lên tường, quay mặt nhìn cô. Lần này cô không né tránh nữa, không những vậy còn bước thẳng về phía anh. Trán anh lấm tấm mồ hôi. Dưới ánh mắt bỏng cháy của anh, tiếng kéo khóa vang lên khô khốc giữa đêm. Trước đây cô từng giúp anh, có điều tối qua duy trì bao lâu cũng không tới được

https://thuviensach.vn

cao trào, mồ hôi trên trán cô chốc chốc lại rỏ xuống tay, lạnh và nóng như đối nghịch.

“Cộc, cộc”. Tiếng gõ cửa khiến tay Khang Kiều run lên theo bản năng, sau đó cô phát hiện lòng bàn tay mình đã ướt sũng mồ hôi. Cô xòe tay, cọ cọ lên quần bò.

Khi lớp mồ hôi biến mất, Khang Kiều mới ra cửa phòng. Cô không mở ngay mà hỏi một câu do thám: “Ai đó?”.

Khang Kiều hiện tại không muốn xuất hiện ở bàn ăn chút nào.

“Con đây.”

Tiếng đáp lại khiến Khang Kiều cười rạng rỡ. Cô mở cửa, Hoắc Thành Quân đang nháy mắt với cô ngoài cửa: “Kiều Kiều, bố bảo con gọi mẹ xuống ăn sáng”.

Ăn sáng? Không.

Thế là cô nhíu mày âu sầu: “Bây giờ bụng mẹ không thoải mái”.

“Ơ, mẹ đau bụng sao?”

Khang Kiều gật đầu.

“Vậy mẹ cố gắng nghỉ ngơi đi ạ.”

May mắn là không còn ai gõ cửa phòng cô nữa. Cửa sổ phía Nam căn phòng đối diện với vài cây cao su. Bên dưới là con đường nhựa, mấy chiếc xe màu đen đang đỗ ở đó, Hoắc Liên Ngao ăn mặc nghiêm chỉnh bước lên một trong số đó.

Hôm nay là ngày tổ chức buổi đấu giá từ thiện với danh nghĩa của Hoắc Liên Ngao. Mấy hôm nay, các phóng viên New York đều viết những bài

https://thuviensach.vn

báo đưa tin về sự kiện này, hoặc cũng có đôi ba báo giải trí giật những tít như "Đường Vũ Huyên sẽ xuất hiện trong buổi đấu giá của bạn trai", đặt ở những chỗ bắt mắt nhất để tạo chủ đề.

Hôm nay là cuối tuần, Hoắc Thành Quân không phải đi học. Thằng bé vừa nắm tay cô sốt sắng muốn thể hiện sự thiện chí của nó với cô, muốn cô tham quan phòng nó và đồ chơi mới của nó.

Chập tối, vì Hoắc Thành Quân đòi, Khang Kiều buộc phải cùng nó ngồi trước máy tính.

Buổi đấu giá từ thiện của Hoắc Liên Ngao được phát sóng qua mạng xã hội nào đó nổi tiếng ở Mỹ. Qua những ống kính máy quay, Khang Kiều nhìn thấy Hoắc Liên Ngao ngồi cùng Đường Vũ Huyên. Dưới ống kính, chốc chốc cô ta lại thì thầm với anh, còn anh thì mỉm cười đáp lại.

Không phụ sự chờ đợi của công chúng, số tiền giành được qua buổi đấu giá đã vượt kỷ lục hàng trăm cuộc từ thiện khác tại New York năm nay, hơn nữa tại đây, Đường Vũ Huyên đã mua được tác phẩm tranh của bà ngoại Hoắc Liên Ngao với giá cao nhất.

Trong buổi tiệc mừng công, Đường Vũ Huyên với tư cách là người ra giá cao nhất và Hoắc Liên Ngao cùng nhảy một điệu. Hai người họ dù xét về chiều cao hay diện mạo, thậm chí là thần thái cũng thể hiện một hiệu quả thị giác xuất sắc.

Sự ăn ý của họ khiến Khang Kiều bất chợt nhớ tới lời Hoắc Liên Ngao từng nói trước đó: Người thực sự được coi là bạn gái của anh cũng chỉ có mình Đường Vũ Huyên, có lúc anh sẽ giữ cô ta ở…

Khang Kiều đại khái đoán được vế sau của câu nói ấy.

Màn hình bỗng chốc tối om. Người ban nãy hưng phấn kéo cô tới trước máy tính giờ đã tắt đi, xị mặt nhìn cô: "Kiều Kiều, mẹ không giận à? Bố

https://thuviensach.vn

nhảy với cô khác đấy”.

À… Chu Tùng Ngọc là một thùng giấm, xem ra thùng giấm đó cũng đã rèn luyện Hoắc Thành Quân thành thế này?

Thế là Khang Kiều vội vã nói: “Giận, giận chứ, sao có thể không giận được?!”.

“Nhưng mặt mẹ trông chẳng có gì giận dữ cả.” Hoắc Thành Quân chỉ trích cô.

Thôi được rồi, Khang Kiều nhanh chóng trở mặt, thở hồng hộc nói: “Sao mẹ có thể không giận chứ! Mẹ giận điên lên được. Mẹ giận đến nỗi muốn xé con hồ ly tinh đó ra làm hai nửa rồi ném xuống sông cho cá ăn”.

Câu sau là lời cửa miệng của Chu Tùng Ngọc.

Biểu cảm của thằng nhóc xem ra rất hài lòng.

Lúc này, vừa hay di động của Khang Kiều vang lên, người gọi tới lại đúng là Hoắc Liên Ngao.

Người nhìn chằm chằm vào màn hình di động đã biết còn cố tình hỏi: “Bố ạ?”.

Khang Kiều gật đầu, sau đó định nghe máy, một bàn tay nhỏ giữ tay cô lại: “Mẹ đừng nghe”.

“Vì sao?” Khang Kiều tò mò.

“Chúng ta không nghe, để bố biết là mẹ đang giận, để bố biết là mẹ rất giận vì bố nhảy với cô khác.” Nó nói như đúng rồi: “Mẹ con đối phó với bố con như vậy đấy”.

https://thuviensach.vn

Ngẫm nghĩ một lát, bạn nhỏ Hoắc Thành Quân dường như nhớ ra điều gì, lập tức bổ sung: “Là một người mẹ khác và một người bố khác. Kiều Kiều, mẹ không giận con chứ?”.

Khang Kiều lắc đầu.

Sau đó họ cứ nhìn di động réo rắt mãi cho tới khi ngừng hẳn.

“Nếu bố coi trọng mẹ, bố nhất định sẽ gọi lại lần nữa. Bấy giờ mẹ mới nghe máy, nghe xong mẹ phải mắng thật dữ vào, tốt nhất là tỏ ra rất đau lòng, sau đó nói tối nay bố đừng hòng tới phòng mẹ ngủ.” Bạn nhỏ nói một tràng dài.

Nghe xong, Khang Kiều mắt tròn mắt dẹt, Chu Tùng Ngọc đã bồi dưỡng con trai cô thành chuyên gia tình cảm rồi.

Vài phút sau, di động của Khang Kiều lại kêu, dưới ánh mắt ám thị của Hoắc Thành Quân, cô nghe máy.

Khang Kiều uể oải nói một câu: “Gọi cho em lúc này không sợ bị bắt gặp à? Không đi chăm sóc mấy vị khách cao quý của anh đi?”.

Đầu kia vang lên tiếng cười khẽ: “Đầu gỗ, lễ phục tối nay anh mặc, em thấy thế nào?”.

Thật nhạt nhẽo, cô liếc nhìn Hoắc Thành Quân đã len tới trước mặt mình, dùng tay ra hiệu cô phải làm theo yêu cầu trước đó của nó.

Được rồi, được rồi, công chúa loài người và hoàng tử nhỏ Thành Quân vừa mới hòa hợp, lúc thích hợp, cô phải thể hiện sự tôn trọng nó, để nó cảm thấy cô coi trọng nó, để nó sớm đổi “Kiều Kiều” thành “mẹ”.

Thế là, cô trở nên hung dữ: “Hoắc Liên Ngao, lễ phục hôm nay anh mặc xấu chết đi được, nơ càng xấu hơn, đeo nơ làm cái gì chứ? Cứ như bồi bàn

https://thuviensach.vn

trong nhà hàng vậy. Hơn nữa màu nơ còn là màu đỏ rượu vang. Em khó chịu nhất là đàn ông thắt nơ màu này, không khác gì đàn bà cả".

Nói xong, Khang Kiều hơi chột dạ. Thật ra, bộ lễ phục màu đen mực đi kèm với chiếc nơ màu đỏ rượu vang khiến Hoắc Liên Ngao có một ma lực người ta không thể dời mắt, khiến cô khi xem chương trình chốc chốc lại bị anh dẫn dắt ánh nhìn, vừa nhìn anh vừa nghĩ: Sau này Thành Quân của cô cũng sẽ đẹp như thế, làm si mê vô số cô gái.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới liền. Hoắc Thành Quân ghé sát mặt lại, dùng tay biểu thị cô phải nhắc tới trọng điểm.

Trọng điểm? Đúng rồi, trọng điểm!

Thế là cô một lần nữa bấm bụng nói: "Còn nữa, Hoắc Liên Ngao, hôm nay anh lại dám nhảy với con hồ ly tinh khác, anh có nghĩ tới cảm nhận của em không?".

Cô giận dữ uy hiếp: "Hoắc Liên Ngao, anh chết chắc rồi, tối này đừng hòng tới phòng ngủ với em!".

Nói xong, cô cuống cuồng ngắt máy.

Hoàng tử nhỏ Thành Quân hôn lên trán công chúa loài người: "Kiều Kiều, mẹ quá tuyệt vời!".

Giây phút bờ môi mềm ấy in dấu lên trán mình, cô bỗng có một suy nghĩ hiện lên trong lòng. Suy nghĩ đó lúc xa lúc gần, gần tới mức cô đã nhìn thấy hình dáng, đó là hình ảnh từng bức tranh ghép vào nhau, đẹp như quảng cáo một gia đình.

Cô hoang mang, vội xua đi.

https://thuviensach.vn

11 giờ, Hoắc Thành Quân lại không vui, vì Hoắc Liên Ngao đã hứa với nó sẽ về nhà trước 11 giờ, anh sẽ mang những đồ vật may mắn trong buổi đấu giá về cho nó.

Khang Kiều nói với Hoắc Thành Quân: “Con về phòng ngủ trước đi, Kiều Kiều đợi giúp con”.

Hoắc Thành Quân nghiêng đầu ngẫm nghĩ, gật đầu rồi giao cho Khang Kiều ba nhiệm vụ: Phải lấy được đồ may mắn, phải mắng cho Hoắc Liên Ngao một trận té tát vì nhảy với hồ ly tinh, sau đó truyền đạt khẩu dụ của hoàng tử nhỏ: Ba ngày tiếp theo, đừng hòng nói chuyện với nó!

Được, được, Kiều Kiều đồng ý ngay.

Trong mơ màng, trần nhà bỗng hóa bầu trời, bầu trời xanh mướt, ánh nắng chói chang hắt xuống qua những đám mây. Giờ là buổi trưa, cô đang nằm trên võng nghe nhạc, nghe mãi nghe mãi rồi thiếp đi.

Sau đó bỗng nhiên trời đổ mưa to. Trận mưa kéo dài tới mười phút sau. Sau ma lớn, trời tiết luôn hầm hập. Có người tắt chiếc quạt gió trong đình nghỉ mát đi, cô nóng gần chết. Mồ hôi ướt sũng tóc tai và quần áo của cô, dính chặt vào cơ thể khiến cô rất khó chịu.

Đồ ăn trưa nay bỏ hơi nhiều muối, đầu lưỡi cô khô rát. May mắn là lúc này có người gạt lớp tóc dính trên cổ cô ra, khiến cô mát mẻ hơn một chút, nhưng dường như vẫn chưa đủ sảng khoái. Thế là cô ngọ ngoạy người. Đôi tay kia như hiểu rõ lòng cô, tách cả lớp quần áo trên người cô ra. Cơn gió Nam buổi chiều tiếp xúc thân mật với cô nhất, không chút ngăn cách, thoải mái tới mức cô muốn vươn vai một cái. Kết quả, cơ thể hình như bị vật nặng gì đó đè lên, khiến cô như sắp bẹp. Người cô như một con thuyền đang chìm dần xuống đáy biển sâu, nhưng khi chạm tới đáy lại có một đôi tay lập tức giữ lấy cô. Đôi tay ấy rất dịu dàng, vuốt từng chút từ lưng xuống eo, rồi men theo vòng eo của cô, dừng ở nơi khúc quanh một chút rồi vòng

https://thuviensach.vn

ra đằng trước. Khi vòng ra trước, đôi tay ấy mở rộng, lòng bàn tay áp chặt, cơ thể đang nửa chìm nửa nôi dưới nước của cô bắt đầu run rẩy. Cô xấu hổ, khép chặt chân, không thể tiếp tục nữa, thật sự không thể.

Ai ngờ, anh không nghe lời cô, hơn nữa còn như cố tình làm ngược lại, càng trắng trợn hơn, tiếp tục men theo hông trượt xuống. Trời ơi, anh rốt cuộc định làm gì? Gã khốn này cũng không phân biệt địa điểm, nếu Tiểu Phàn tới thì phải làm sao? Còn có người làm, bây giờ là ban ngày ban mặt. Thế là cô giữ chặt cánh tay anh. Như biết cô nghĩ gì, anh khẽ: "Đừng lo, anh bảo đảm không ai dám tới chỗ này". Xung quanh im ắng như không có ai thật, thế là nơi khép chặt hơi hé mở một chút. Tay anh trượt vào trong, cô nhắm mắt lại chờ đợi, đợi mãi. Cô không đợi được những gì cô muốn, thế là hậm hực nói: "Liên Ngao, buồn". Nửa đêm, cô giật mình thức tỉnh vì giọng nói của mình.

Mở mắt ra, khuôn mặt gần trong gang tấc khiến cô không phân biệt rõ được đây là thật hay mơ. Dưới eo cô không phải võng mà là gối sofa. Giống như trong mơ, cô đang ở trước mặt anh, không chút giấu giếm. Giống như để hô ứng với lời nói mê của mình, kinh hãi biết anh đang làm gì, cô bắt đầu đẩy anh ra, khẽ cảnh cáo: "Ra ngoài". Anh càng đùa dữ hơn, bản năng làm trái suy nghĩ của cô. "Mau ra ngoài". Cuối cùng, tay cô được giải thoát khỏi sự kiểm soát của anh, cô giữ tay anh lại. Anh thì thầm, giọng thô và khàn: "Ban nãy chẳng phải em bảo ngứa sao?". Gã khôn này, đó… đó là cô đang nằm mơ, nhưng dĩ nhiên cô sẽ không nói ra câu ấy. Điều duy nhất cô có thể làm là không ngừng ngăn cản anh, nhưng càng ngăn càng sâu. Đúng lúc này, anh còn thì thầm bên tai cô: "Đầu gỗ, anh muốn tiến vào bằng cách khác nhưng em cũng biết đấy, tối qua… Bây giờ nhất định không giống ngày xưa rồi". "Ừm, anh đang suy nghĩ điên cuồng trong đầu, phải làm cho em vừa vui vừa ngỡ ngàng. Anh đoán, tới lúc đó, biểu cảm của em nhất định là rất đáng yêu". "Nhưng, đừng sợ, anh nhất định sẽ đợi được tới ngày em cam tâm tình nguyện, nhưng đừng để anh đợi lâu quá". Khang Kiều biết bây giờ người này đang ức hiếp mình, dù là lời nói hay

https://thuviensach.vn

hành động. Cô có rất nhiều lời muốn mắng anh, nhưng lại không dám lên tiếng. Anh luôn biết đâu là nơi yếu đuối của cô, đâu là nơi bất lực không thể phản kháng của cô. Cô sợ mình nói ra sẽ không phải là những lời chửi mắng, mà là...

“Đầu gỗ, em biết không? Dù hôm nay những lời em nói trong điện thoại nhất định vì có nguyên nhân khác, nhưng anh vẫn rất vui, khi về nhà nhìn thấy em ở đây anh càng vui hơn, cô ấy đan g đợi mình ư?” Từ giọng nói tới hơi thở của anh đều có mùi rượu nhàn nhạt, mang theo chút năng lượng bùng phát. Hơi thở và ngữ khí trẻ con này khiến đôi tay nắm tay anh của cô dần dần trở nên bất lực.

“Đầu gỗ.”

“Ừm.”

Giây phút chuẩn bị buông cổ tay ra, một giọng nói non nớt vang lên: “Hai người đang làm gì?”.

Giật mình, cô đẩy mạnh anh ra. Trong chớp mắt, chiếc sơ mi đen để trên tay vịn sofa của anh đã được đắp lên người cô. Khang Kiều vội nhắm chặt mắt lại.

Sau đó cô nghe thấy Hoắc Liên Ngao nói: “Kiều Kiều ngủ rồi, bố phải bế mẹ về phòng. Tướng ngủ của mẹ không đẹp lắm, chúng ta không thể để Jenny phát hiện bí mật khi ngủ mẹ hay chảy nước miếng”.

“Á!” Thằng bé kinh ngạc kêu lên: “Kiều Kiều khi ngủ chảy nước miếng ư?”.

“Hoắc Thành Quân, con không biết phải không? Trước kia trưa nào bố cũng phải mang gối ra ngoài phơi nắng đấy.”

“Để làm gì ạ?”

https://thuviensach.vn

“Ngốc, đó là vì gối bị ướt nước miếng của mẹ con.”

“Nhưng con cảm thấy Kiều Kiều không giống một người như vậy.”

“Trước kia bố cũng cảm thấy vậy.”

“Bố, thế bố còn đợi gì nữa?”.

“Gì cơ?”

“Mau bế Kiều Kiều về phòng đi, nếu để Jenny phát hiện ra sẽ cười rụng răng mất.”

“Tuân lệnh hoàng tử Thành Quân!”

Khang Kiều thở dài trong lòng, chẳng phải đã nói ba ngày tới sẽ không nói chuyện với người này ư? Chẳng phải đã kết liên minh rồi ư?

Trong lúc ấy, cô đã được bế bổng lên.

Thằng bé đi theo sau cô, vừa đi vừa tào lao, “Chú ý một chút, đừng để đầu Kiều Kiều bị đụng”, “Bố, bố bế Kiều Kiều trông giống tranh vẽ quá”.

Vì cảnh tượng xấu hổ trên sofa, từ lúc cơ thể rời khỏi ghế cho tới khi được đặt lên giường, Khang Kiều luôn nhắm nghiền mắt lại.

Cô lật người ngay lập tức, ra bộ: “Em đã ngủ rồi, ban nãy trên sofa chỉ là mộng du thôi”.

“Đầu gỗ.” Giọng anh như xuyên vào trong tai cô.

Cô dĩ nhiên không trả lời.

“Mặc dù anh biết những câu đó có nguyên nhân khác, nhưng anh vẫn vui khi nghe thấy em nói với anh những câu đó.”

https://thuviensach.vn

“Đầu gỗ, nếu em muốn nghe những chuyện liên quan tới anh và Đường Vũ Huyên, anh có thể kể hết cho em. Mọi việc anh làm tối nay chỉ là màn kịch, nếu em không thích, kể từ hôm nay, anh sẽ cố gắng hết sức để né tránh cô ta.”

Nhưng người Hoắc Liên Ngao nói sẽ cố gắng né tránh ngay ngày thứ hai lại chủ động xuất hiện trước mặt Khang Kiều, lái chiếc Ferrari màu đỏ, đội chiếc mũ màu đỏ, tinh thần rất tốt, biểu cảm tự tin…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Năm 2014 - 2015 (13)

Hoắc Liên Ngao thường ở nhà ngày Chủ Nhật. Vì chuyện xấu hổ xảy ra tối qua, Khang Kiều nhân lúc anh còn đang ngủ để dẫn Hoắc Thành Quân và bảo mẫu ra ngoài từ sớm.

Sáng nay, họ tới phố người Hoa ăn quà sáng, ăn xong họ sẽ đi em tiết mục biểu diễn bóng rổ kiểu Trung Quốc, sau đó tới triển lãm tranh hoạt hình. Sáng hôm ấy, Hoắc Liên Ngao gọi vào di động của Khang Kiều mấy lần, cô dĩ nhiên đều không bắt máy.

Về sau, Hoắc Liên Ngao gọi điện cho bảo mẫu. Trong lúc nói chuyện, bảo mẫu liên tục liếc về phía cô.

Sau cuộc điện thoại thứ tư, biểu cảm trên khuôn mặt bảo mẫu khiến Khang Kiều không thể không nghi ngờ Hoắc Liên Ngao đã nói xấu rất nhiều về cô qua điện thoại. Tối qua cậu chủ Liên Ngao đã ngụy tạo chuyện tướng ngủ của cô khó coi mà không hề chớp mắt.

Khi bảo mẫu nhìn cô cười tới lần thứ N, cuối cùng Khang Kiều cũng chịu hết nổi: “Nói đi, anh ấy đã nói gì tôi mà chị cười đến mức ấy?”.

Đây là một người phụ nữ Trung Quốc làm việc nghiêm túc, nề nếp và truyền thống cơ mà.

Nụ cười của chị ấy càng đậm hơn: “Anh Hoắc nghe ngóng từ tôi một vài việc của chị Hoắc”.

“Nghe ngóng chuyện gì?” Khang Kiều hơi tò mò.

https://thuviensach.vn

“Anh Hoắc hỏi tôi: Hôm nay cô ấy mặc quần áo gì; Hôm nay cô ấy buộc tóc hay thả tóc; Xung quanh mấy người có đông đàn ông không; Đàn ông có ai nhìn cô ấy không, nhìn vào chỗ nào?” Nói tới đây, người bảo mẫu càng cười tợn: “Sau đó tôi nói với anh Hoắc là nơi chúng ta đến trẻ con nhiều hơn. Thế là anh Hoắc lại hỏi: Thế không có bố của lũ trẻ à. Tôi lại phải nói rằng: Chỉ có vài người thôi, còn lại đều là mẹ dẫn con đi, hơn nữa bố của mấy đứa nhỏ đều không nhìn chị Hoắc. Chị đoán xem anh Hoắc trả lời tôi thế nào?”.

Khang Kiều bắt đầu đau đầu. Hoắc Liên Ngao cố tình phải không? Nhất định là vậy rồi, cậu chủ Liên Ngao hôm sau ngủ dậy mở báo ra theo thói quen, kết hoạch của buổi đấu giá đã thành công rực rỡ. Không chỉ vậy, anh còn nhận được rất nhiều lời ngợi khen của các nhân vật trong giới. Phải biết, mới cách đó không lâu, hình tượng anh qua miệng một người khác là giống bồi bàn, là đàn bà.

Thế là cậu chủ Liên Ngao quá vui vẻ liền cảm thấy cần phải trêu chọc chị gái con riêng của mình.

Bảo mẫu hình như rất sợ cô lên tiếng từ chối, bèn tự hỏi tự trả lời, đồng thời bắt chước ngữ khí của Hoắc Liên Ngao: “Anh Hoắc nói: Làm gì có chuyện, cô ấy đáng yêu như vậy sao lại không có ai nhìn được?”.

Nói xong, bảo mẫu còn tự thêm một câu: “Anh Hoắc dễ thương lắm, đúng không?”.

Một người đàn ông đã 26 tuổi còn được khen dễ thương chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, thế là Khang Kiều đáp đại: “Ừm, dễ thương”.

Nhận được câu trả lời của cô, người bảo mẫu sướng rơn. Thấy chị ấy lại chuẩn bị “hát” thêm vài chuyện để chứng minh sự dễ thương ấy, Khang Kiều vội vàng giơ tay ngắt lời.

https://thuviensach.vn

Ra hiệu xong, Khang Kiều liền nhìn thấy chiếc Ferrari màu đỏ đỗ trước cửa triển lãm tranh. Người phụ nữ hiện đại đội chiếc mũ cùng màu với xe, đeo chiếc túi cùng màu bước từ trên xe xuống, đi về phía triển lãm tranh, từ từ hướng về phía họ.

Cách ăn mặc này, thần thái này vừa nhìn là biết tới kiếm chuyện.Cô ta đi đôi giày cao mười phân, vừa đi vừa vẫy tay với Khang Kiều.

Cô nheo mắt lại, ừm, tư thế trông rất tuyệt, giống như một người bạn hết sức thân thiết. Nếu Khang Kiều nhớ không nhầm, họ mới chỉ có duyên gặp nhau một lần.

Ngược lại, Hoắc Thành Quân đã nhận ra cô gái trẻ đang đi về phía họ, từ biểu cảm tới tư thế đứng đều lập tức chuyển sang trạng thái chiến đấu.

Thằng bé dường như cảm thấy mẹ mình chỉ mặc đại một cái quần, khoác tạm một chiếc áo phông, rất có thể sẽ bị giết trong tích tắc, thế là nó giựt giựt tay cô.

Khang Kiều cúi đầu xuống, Hoắc Thành Quân bày ra uy phong của một hoàng tử nhỏ: “Người thật xấu hơn trên ti vi hàng trăm lần, không, là hàng nghìn lần ấy”.

Câu nói của Hoắc Thành Quân khiến Khang Kiều bất chợt so sánh với nhận xét của Hoắc Liên Ngao cách đây không lâu. Cậu chủ Liên Ngao từng nói: “Người thật đẹp tuyệt đối đẹp hơn trên ti vi”.

Trước mắt thì Khang Kiều vẫn khá đồng tình với Hoắc Liên Ngao. Nhưng bây giờ việc quan trọng nhất là cô phải thể hiện dáng vẻ lịch sự ngay trước mặt bạn nhỏ Thành Quân, bọn trẻ là một tờ giấy trắng mà.

Thế là cô đứng nghiêm chỉnh, mỉm cười với người đang đi tới.

https://thuviensach.vn

Nếu cô gái ăn mặc bình thường, tay dắt đứa trẻ trước mắt không tên là Khang Kiều, Đường Vũ Huyên nghĩ chắc cô ta có đi ngang qua mười lần cũng không có hứng thú. Xưa nay, Đường Vũ Huyên chỉ chú ý tới những người xuất chúng hơn cô ta, đặc biệt là phái nữ.

Nếu nói phải chú ý một lần trong mười lần gặp người phụ nữ trước mắt, cô ta sẽ nghĩ: Đó chỉ là một người mẹ có chút nhan sắc mà thôi.

Nhưng một người như thế lại vô duyên vô cớ trở thành vợ của Hoắc Liên Ngao. Cái danh ấy khiến Đường Vũ Huyên buộc phải tập trung chú ý.

Cô ta nhìn khuôn mặt người đối diện rồi nhìn xuống đứa bé được Khang Kiều dắt tay.

Đứa bé này cô ta từng gặp. Vào ngày tết Nguyên tiêu, có điều khi ấy Đường Vũ Huyên nằm mơ cũng không thể ngờ nó lại là con của Hoắc Liên Ngao.

Tất cả thật vô lý.

Ừm, sau khi đổi kiểu tóc, thằng bé đã không còn giống con gái nữa, mặt mũi trong sáng như một con búp bê thủy tinh.

Cô ta lại nhìn lên người mẹ. Lúc này người phụ nữ ấy tỏ ra rất bình tĩnh, nụ cười cũng hờ hững, xem ra tối qua việc cô ta thể hiện xuất sắc trong buổi đấu giá và điệu nhảy đầu tiên với Hoắc Liên Ngao đều không ảnh hưởng chút nào tới người này.

Phụ nữ sở dĩ thể hiện như vậy có hai đáp án:

Một, người này vốn không coi Đường Vũ Huyên ra gì.

Hai, giả vờ, trong lòng tức muốn chết nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra thản nhiên như mây gió.

https://thuviensach.vn

Đường Vũ Huyên nghĩ, cô ta sẽ nhanh chóng biết được đáp án thôi. Bây giờ cô ta sốt sắng muốn nhìn thấy sự thay đổi cảm xúc của người này sau khi biết chân tướng.

Nụ cười càng thêm lớn, cô ta gọi một tiếng: Chị Hoắc!

Danh xưng ấy khiến người phụ nữ đối diện hơi nhíu mày. Vẫn còn giả vờ? Thật ra trong lòng đang sướng lắm đấy. Đường Vũ Huyên nhún vai: "Tôi có thể nói chuyện với chị Hoắc vài câu không?".

Cô ta được đáp lại thế này: "Chúng ta có chuyện gì để nói?".

Cô ta ôm trán: "Hoắc Liên Ngao, người đàn ông này đủ để khiến họ có quá nhiều chủ đề để nói rồi mà, đúng không?".

Khóe miệng vẫn giữ vững nụ cười, cô ta hững hờ liếc nhìn thằng bé đang căng thẳng đứng một bên, nói: "Tôi có mấy chuyện cần nói với chị Hoắc. Mấy chuyện này không thích hợp nói trước mặt trẻ con. Tôi không chắc liệu có làm tổn thương tâm hồn non nớt của thằng bé không. Bố trong lòng mỗi đứa trẻ luôn là anh hùng, phải không? Nếu chị Hoắc không ngại thằng bé…".

"Chị Hoắc" trước mặt dường như cảm thấy cô ta nói hơi nhiều, bèn ra hiệu ngắt lời, nhìn cô ta rồi khẽ nói chuyện với thằng bé. Sau đó, thằng bé được bảo mẫu đưa đi.

Nhìn mãi theo hướng Hoắc Thành Quân cùng bảo mẫu đi tìm nhân vật hoạt hình mà nó yêu mến, cho tới khi vẻ tức giận của nó được thay bằng sự hiếu kỳ, bấy giờ Khang Kiều mới quay lại nhìn người trước mặt.

Ừm, Đường Vũ Huyên cao hơn cô một chút.

Đường Vũ Huyên nhìn bốn xung quanh, hỏi cô có thể vào trong xe nói chuyện không, chiếc Ferrari đó đỗ ngay cửa.

https://thuviensach.vn

Ngồi lên xe của Đường Vũ Huyên, không có bất kỳ màn dạo đầu nào, cô ta đặt vào tay Khang Kiều một tập tranh.

Sao lại là tập tranh? Tập tranh này lại kể về câu chuyện gì đây? Dưới ánh mắt chờ mong của Đường Vũ Huyên, Khang Kiều mở tập tranh ra.

Vừa nhìn đã biết là nét vẽ của trẻ con, giống rất nhiều tranh của những đứa trẻ khác, nhân vật chính của câu chuyện là bố, mẹ và tôi.

Sau khi xem qua, Khang Kiều gập tập tranh lại, đưa cho Đường Vũ Huyên. Cô ta không nhận mà hỏi Khang Kiều có muốn biết tác giả của tập tranh là ai không?

Khang Kiều nhìn ra ngoài cửa xe, tìm kiếm Hoắc Thành Quân, rõ ràng thằng bé bây giờ đã bị đủ các loại anh hùng trong triển lãm thu hút rồi, thế nên nào quan tâm tới người mẹ của mình.

Người đưa cô vào xe dường như cũng không có quá nhiều nhẫn nại. Cô ta đổi một giọng khác để khiến cô tò mò: “Chị Hoắc không cảm thấy phong cách của những bức tranh chị vừa xem rất quen mắt ư? Hoặc tôi có thể lý giải là sự trùng hợp do gen di truyền”.

Xem ra, nếu cô không hợp tác với cô gái xinh đẹp này, cô ta sẽ không để cô đi. Hơn nữa, Đường Vũ Huyên nói cũng khá có lý.

Nét vẽ quả là quen, từ màu sắc tới đường nét.

Thế là cô tỏ ra nghiêm túc: “Cô nói nghe xem”.

Thái độ hứng khởi của cô đã làm hài lòng cô gái xinh đẹp.

Nhận lấy tập vẽ từ tay Khang Kiều, Đường Vũ Huyên vừa giở vừa thao thao bất tuyệt: “Giống như chị nghĩ, ba nhân vật trên tranh là một gia đình. Đứa trẻ vẽ bức tranh này tên là Jimmy. Một tháng sau khi chào đời, Jimmy

https://thuviensach.vn

đã bị đưa tới một gia đình người Hoa giàu có. Người đưa nó tới là một người đàn ông mà người này còn cho vợ chồng người Hoa đó một khoản tiền khổng lồ".

Đường Vũ Huyên chỉ vào cặp bố mẹ trên tranh: "Trông họ rất trẻ phải không? Nhưng bố nuôi của Jimmy thì đã gần năm mươi tuổi rồi. Thế nên rõ ràng người Jimmy vẽ không phải họ".

Gập tập tranh lại, Đường Vũ Huyên nhìn Khang Kiều: "Tôi từng gặp Jimmy vài lần, đó là một cậu bé xinh xắn, cùng có đôi mắt đen và mái tóc đen như chúng ta".

Nói xong, Đường Vũ Huyên bày ra biểu cảm: Tôi đã nói xong rồi, hãy cho tôi biết suy nghĩ của chị.

Suy nghĩ của cô ư? Cô có thể có suy nghĩ gì? Vị Đường tiểu thư sinh ra tại đất Mỹ này cũng giống đại bộ phận người dân ở đây, thích ra vẻ huyền bí để thể hiện sự ưu việt mà họ cho là mình sở hữu.

Rất tiếc, thứ lỗi cho cô không thể tiếp, cũng không muốn tiếp.

"Cô nói xong rồi sao?" Khang Kiều hỏi.

"Ừ hứ." Đường Vũ Huyên nhún vai.

"Nếu cô đã nói xong thì tôi xin phép." Khang Kiều quay đi mở cửa dưới biểu cảm thẹn quá hóa giận của cô ta.

Sau đó…

Từ sau lưng vọng tới tiếng thút thít của một cô gái trẻ. Tiếng thút thít nhỏ xíu, nhưng lại mang một nỗi đau khổng lồ: "Họ đã mang con của tôi và anh ấy đi, họ quá tàn nhẫn, họ…".

Nói tới đây, thanh âm một lần nữa nghẹn ngào.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều những tưởng mình đã quên âm thanh ấy, nhưng trong thời khắc này, cô vẫn lập tức nhận ra nó.

Quả nhiên, cô nghe được cái tên xa xôi từ một người phụ nữ khác: Văn Tú Thanh.

Cái tên đó khiến Khang Kiều từ từ quay đầu lại. Chính là cái tên này và cái tát đánh thức tình yêu đã ngủ sâu trong trái tim cô.

Cái tên đó cũng làm hiện lên một đoạn chuyện đã cũ.

Đường Vũ Huyên cầm bút ghi âm trong tay, trên mặt viết đầy biểu cảm chiến thắng.

“Mấy hôm trước tôi có gặp Văn Tú Thanh, rồi ghi âm lại đoạn đối thoại này. Chị Hoắc, lúc này chị có còn muốn tiếp tục giả vờ hồ đồ nữa không?”

Không, không không, thật ra bây giờ cô rất ghét một số chuyện quá phức tạp, nhưng vì hoàng tử nhỏ Thành Quân, cô buộc phải làm rõ.

Đường Vũ Huyên nhìn đồng hồ rồi nói: “Tôi và Jimmy đã hẹn trước sẽ gặp nhau ở công viên. Chị Hoắc có muốn đi cùng không? Sau đó, để thằng bé tự nói với chị, nó đã vẽ ai”.

Lại nhìn ra ngoài cửa sổ, Khang Kiều bảo Đường Vũ Huyên ở trong xe đợi cô một lát.

Trở về phòng triển lãm, Khang Kiều bảo bảo mẫu cho Hoắc Thành Quân chơi vừa đủ rồi đưa nó về.

Ngẫm nghĩ một lát, Khang Kiều bổ sung một câu: “Đừng kể chuyện chiều nay với anh Hoắc, nếu anh ấy hỏi chị, chị cứ nói tôi ra ngoài một lát rồi về”.

Sắp xếp ổn thỏa xong, Khang Kiều lén lút đi ra khỏi triển lãm tranh.

https://thuviensach.vn

Chiếc xe men theo khu phía Đông New York. Dọc đường, Khang Kiều và Đường Vũ Huyên không nói thêm câu gì với nhau. Khoảng một tiếng sau, chiếc xe dừng bánh trong một khu biệt thự cao cấp.

Khang Kiều và Đường Vũ Huyên ngồi lên một băng ghế dài trong công viên.

Vài phút sau, Khang Kiều nhìn thấy cậu bé tên Jimmy đó. Đó là một bé trai mặt mày sáng sủa, mắt đen, tóc đen.

Cuối cùng, Khang Kiều dừng ánh nhìn lên tay cậu bé. Cậu bé có một đôi tay rất đẹp, móng tay được cắt ngắn gọn gàng, sạch sẽ.

Không biết vì sao tay của nó lại khiến cô nhớ tới đôi tay của Hoắc Liên Ngao, lại một điểm trùng hợp.

Sau khi nhìn Khang Kiều với ánh mắt tò mò, cậu bé chọn ngồi bên cạnh Đường Vũ Huyên.

Đường Vũ Huyên ăn nói rất ngọt, sau khi dẫn dắt vài ngôi sao bóng đá đang hot hiện này làm cho cậu bé cười tít mắt, còn âm thầm khen những bức tranh của nó.

Sau đó, Đường Vũ Huyên chỉ vào cô gái để tóc dài đến vai trong tranh: “Jimmy, con có thể nói cho cô biết, đây là ai không?”.

Cậu bé cúi đầu.

“Jimmy, vậy con có thể nói cho cô biết năm nay con mấy tuổi không?” Đường Vũ Huyên lại hỏi.

“Bảy tuổi ạ.” Lần này cậu bé trả lời ngay.

“Vậy còn ngày sinh nhật của con?”

https://thuviensach.vn

Cậu bé tên Jimmy ra đời sớm hơn Hoắc Thành Quân một tuần. Khang Kiều bất giác một lần nữa trở về với cuộc điện thoại khi ngồi trên cầu thang bệnh viện tại đảo Bali. Cô cầm di động và thẫn thờ lẩm bẩm: Vì sao ở nhà Hoắc Liên Ngao lại có giọng nói của Văn Tú Thanh, vì sao…

Bây giờ, ngày sinh mà cậu bé nói ra cũng khiến Khang Kiều rơi vào trạng thái tĩnh lặng, cho tới khi Đường Vũ Huyên gọi cô một tiếng "chị Hoắc".

Chị Hoắc? Thở hắt ra một hơi, Khang Kiều miễn cưỡng lấy lại tinh thần. Dường như âm thanh đó cũng gây sự chú ý cho cậu bé.

Cậu bé kia giờ đang nhìn cô đấy ư? Ánh mắt nhìn cô có một chút thiện cảm ánh lên, Khang Kiều không biết đó là thiện cảm thực sự hay "thương thì củ ấu cũng tròn".

Như nghe thấy tiếng lòng cô, Đường Vũ Huyên hỏi một câu thế này: "Jimmy, con cũng quen người họ Hoắc sao?".

Cậu bé ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

Cùng với cái gật đầu ấy, Khang Kiều buộc phải chú ý đến nét mặt của nó. Chưa biết chừng cô có thể tìm ra được điểm thứ ba gióng Hoắc Liên Ngao ngoài phong cách hội họa và ngón tay sạch sẽ gọn gàng.

Rõ ràng, ánh mắt cô khiến cậu bé thiếu tự nhiên. Nó hơi quay mặt đi, nhìn ra cửa công viên. Vài giây sau, Khang Kiều đọc được trên mặt nó rất nhiều biểu cảm: Ngập ngừng, nghi hoặc, chắc chắn và mừng phát khóc.

Cuối cùng, ánh mắt cậu bé dần trở nên chuyên chú, giống như thế giới chỉ còn lại một hướng ấy.

Và Đường Vũ Huyên cũng nhìn về một phía nào đó.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều đưa mắt nhìn theo…

Hình tượng hai người trên bức tranh của cậu bé lúc này đã hoàn toàn hợp nhất với hai người đứng ở cửa công viên.

Người đàn ông cao gầy, người con gái bé nhỏ.

Nếu bắt buộc phải tìm ra một điểm khác biệt với tranh thì trong tay người đàn ông lúc này đang bế một đứa bé khác.

Hoắc Liên Ngao!

Nắm chặt tập tranh trong tay, Khang Kiều đi về phía Hoắc Liên Ngao, tới trước mặt anh.

Cô dừng lại, kiễng chân, rồi đập thẳng tập tranh lên đầu anh.

Tập tranh theo bả vai anh rơi xuống đất. Gió từ khắp nơi thổi tới làm từng trang, từng trang lật mở, mỗi trang đều có nhân vật cố định: Bố, mẹ và tôi.

Hạ thấp giọng, Khang Kiều hỏi rành mạch: “Hoắc Liên Ngao, anh nhất quyết phải đưa Thành Quân tới lúc này ư? Anh nhất quyết phải thể hiện cái thế giới xấu xí của người lớn ra trước mặt bọn trẻ ư?”.

“Hay là anh đưa Thành Quân tới để nói với em rằng, ừm, đầu gỗ, em một lần nữa bị tôi bắt trúng chỗ hiểm. Đừng quên, đứa bé đang ở trên tay tôi, em buộc phải nghe lời tôi, kiểu gì cũng phải tha thứ cho tôi?”

Anh nhìn vào mắt cô, ánh mắt ánh lên chút chế giễu nhạt nhòa, giọng nói lại mang vẻ chán ghét sâu đậm: “Xem ra, trong lòng em đã nhận định tội danh của tôi rồi”.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Năm 2014 - 2015 (14)

Như đáp lại lời của Hoắc Liên Ngao, một thanh âm non nớt vang lên: "Kiều Kiều, là tự con đòi đến. Con muốn chắc chắn xem mẹ có an toàn hay không. Nói thật là, con cảm thấy cô ta trang điểm không khác gì hắc sơn lão yêu".

Nói xong, Hoắc Thành Quân chỉ tay vào Đường Vũ Huyên. Nếu hiện tại không lâm vào tình trạng này, Khang Kiều rất vui vẻ ôm tâm trạng sung sướng hướng về phía cô gái xinh đẹp họ Đường để phổ cập xem xuất xứ của hắc sơn lão yêu là thế nào.

Nhưng, bây giờ cô không có tâm trạng ấy.

Cô sốt sắng đón lấy Hoắc Thành Quân từ tay anh, giữ chặt bàn tay nó, xác nhận nó vẫn nằm trong vòng tay mình cô mới yên tâm.

Sau đó…

Một thanh âm khe khẽ, mang theo tâm trạng sợ sệt ngày nào gọi cô: "Học tỷ!".

Ánh nhìn vượt qua bả vai Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều trông thấy Văn Tú Thanh đứng sau lưng anh, với tóc mái mỏng manh, chiếc áo phông in hình chữ cái và một chiếc váy trông khá cũ, cộng thêm một biểu cảm không hiểu sự đời, nhất thời khiến Khang Kiều như đứng trên ban công dưới hoàng hôn hôm nào. Cô và cô ta đều mặc đồng phục nữ sinh màu xanh trắng của trường nữ sinh Begawan, gió thổi tung vạt váy xếp ly của họ phồng lên như một chiếc đèn lồng.

https://thuviensach.vn

Người đứng trước mặt cô vẫn là thủy thủ mặt trăng nhìn trời hét to - Văn Tú Thanh.

Còn Văn Tú Thanh trông như có chung cảm giác với cô, nhìn cô mỉm cười thân thiện.

Lúc đó, Khang Kiều cảm thấy cực kỳ quái dị.

Tiếng gọi "Jimmy" không to không nhỏ của Hoắc Liên Ngao phá tan bầu không khí kỳ quặc đó. Dưới ám hiệu của anh, cậu bé Jimmy từ từ đi về phía họ.

Cậu bé tới càng lúc càng gần thì nụ cười trên môi Văn Tú Thanh cũng từ từ đông cứng lại, còn nỗi sợ hãi trong ánh mắt thì bắt đầu khiến nụ cười của cô ta trở nên méo xệch.

Văn Tú Thanh bắt đầu lùi ra sau, vừa lùi vừa gọi: "Liên Ngao!".

Hoắc Liên Ngao hỏi cô ta bằng giọng dịu dàng: "Văn Tú Thanh, cô đang sợ điều gì?".

"Không… Không, em không sợ gì cả."

"Nếu không sợ thì đứng yên ở đó."

Như để chứng minh mình không sợ, Văn Tú Thanh khựng lại.

Lúc này, cậu bé đi tới trước mặt họ. Cậu bé nhìn Văn Tú Thanh rồi bắt đầu trầm mặc, Đường Vũ Huyên cũng bước qua.

Đường Vũ Huyên và Hoắc Liên Ngao chào nhau như không có chuyện gì. Cô ta nói: "Liên Ngao, anh phải hiểu cho em, anh cũng biết tính em đấy thế nên tối qua anh không nên nói với em như vậy".

https://thuviensach.vn

Thấy Hoắc Liên Ngao không phản ứng gì, Đường Vũ Huyên ngừng một chút rồi nói tiếp: “Liên Ngao, theo như ngày sinh nhật của Jimmy, hoàng tử nhỏ Thành Quân của anh nên gọi Jimmy là anh trai”.

Hoắc Liên Ngao vẫn tảng lờ Đường Vũ Huyên. Thế là cô ta giơ tay ra dấu OK, khoanh tay đứng một bên như đợi xem kịch hay.

Hoắc Liên Ngao nhặt tập tranh dưới đất lên, xòe ra trước mặt Jimmy, chỉ vào người phụ nữ trong tranh: “Jimmy, con có thể nói cho chú biết, người này là ai không?”.

Cậu bé không nói gì.

“Jimmy, nếu chú nói với con rằng đây là một cơ hội, một cơ hội để chữa khỏi bệnh cho người vẫn gửi chuồn chuồn tre cho con thì sao?”

“Nói cho chú biết đi, Jimmy, cô ấy là ai?”

Cậu bé ngước lên nhìn anh, Hoắc Liên Ngao gật đầu với nó.

Cuối cùng cậu bé cũng chậm rãi lên tiếng: “Cô ấy là mẹ”.

“Vậy con biết mẹ con tên gì không?”

“Biết!” Cậu bé nhìn thẳng vào Văn Tú Thanh, nói rành mạch: “Mẹ tên Văn! Tú! Thanh!”.

Cái tên bật ra từ miệng thằng bé như chạm vào dây thần kinh của Văn Tú Thanh, cô ta hét ầm lên một tiếng.

Vừa hét, cô ta vừa ra sức bám lấy bả vai Hoắc Liên Ngao, lẩm bẩm: “Liên Ngao, họ mang con của chúng ta đi rồi, anh mau đưa nó trở về đi. Mau đi, nếu không không kịp nữa”.

https://thuviensach.vn

Không để tâm tới Văn Tú Thanh, Hoắc Liên Ngao chuyển sang người đàn ông trên tranh: “Jimmy, có thể nói cho chú biết người này là ai không?”.

Cậu bé lí nhí nói: “Là… là bạn của mẹ”.

“Jimmy, con có thể nói to một chút không? Chú sợ người khác không nghe thấy, và một số người còn cố tình làm như không nghe thấy nữa.”

Cậu bé một lần nữa nhìn lên mặt Văn Tú Thanh, nói to: “Người đó là bạn của mẹ”.

“Đó là bạn của mẹ, không phải bố!”

Câu nói của thằng bé khiến Văn Tú Thanh ngừng lẩm bẩm. Cô ta hỏi Hoắc Liên Ngao bằng một ngữ khí hết sức dè dặt: “Liên Ngao, vì sao thằng bé đó cứ nhìn em mãi vậy. Liên Ngao, nó ăn nói hơi kỳ lạ”.

“Văn Tú Thanh!” Hoắc Liên Ngao đứng dậy, quay mặt về phía cô ta: “Thật ra trong lòng cô rõ hơn ai hết. Cô cũng biết những con chuồn chuồn cứ cách một khoảng thời gian cô gửi tới tôi, cuối cùng rơi vào tay ai”.

“Liên Ngao, anh đang nói gì, em…” Cô ta lắc đầu với Hoắc Liên Ngao, lắc đầu liên tục: “Em không hiểu anh đang nói gì”.

Hoắc Liên Ngao giơ tay giữ cằm Văn Tú Thanh, cố định đầu cô ta, ép cô ta quay mặt về phía cậu bé, để cô ta nhìn kỹ: “Nhìn nó đi, nó không phải quái vật mãnh thú, ngược lại, nó rất mạnh khỏe, nó rất ngoan ngoãn, nó tên là Jimmy”.

Khuôn mặt Văn Tú Thanh trắng nhợt, nhưng đôi mắt cô ta lại né tránh cậu bé.

Công viên cực kỳ yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

Sau đó, cậu bé cất giọng khe khẽ gọi mẹ.

“Mẹ, mẹ có thể nhìn con không?”

Không có phản ứng.

“Mẹ, từ nhỏ con đã học tiếng Malaisia, chỉ vì ngày này.”

Hai con mắt trên gương mặt đó vẫn nhìn cố định về một hướng, chỉ là quyết không muốn nhìn cậu bé kia.

Biểu cảm của cậu bé bắt đầu có chút ấm ức và thất vọng, nhưng giọng nói vẫn đầy quyến luyến: “Mẹ, con chưa bao giờ trách mẹ, họ nói với con mẹ bị bệnh, thế nên…”.

Một thanh âm khác hờ hững ngắt lời nó.

“Không, Jimmy, mẹ con đã khỏi bệnh lâu rồi.” Hoắc Liên Ngao thả Văn Tú Thanh ra.

Được giải thoát, Văn Tú Thanh như người mù, loạng choạng đâm quàng khắp nơi trong công viên, cuối cùng dừng lại trước mặt Hoắc Liên Ngao.

“Liên Ngao, chúng ta về nhà đi. Anh cũng biết em vừa tới New York, em không quen đường.” Văn Tú Thanh e dè nói, cẩn thận giật gấu áo của anh.

“Không, cô đã tới New York 8 năm rò, giờ cô không còn là cô gái 18 tuổi nữa, đã 26 tuổi rồi.”

“Liên Ngao, anh đang nói gì vậy?” Văn Tú Thanh hờn dỗi, từ biểu cảm tới giọng nói đều như một thiếu nữ mới lớn.

“Văn Tú Thanh, đừng giả vờ nữa, cô đã giả vờ quá lâu rồi.” Hoắc Liên Ngao lạnh lùng nói.

https://thuviensach.vn

Gương mặt Văn Tú Thanh lộ vẻ bàng hoàng.

“Bây giờ! Có hai sự lựa chọn ở trước mặt cô. Một là chính cô nói sự thật cho Đường tiểu thư biết. Hai là để tôi nói! Nhưng trước khi tôi chưa nói ra thì tôi phải nhắc nhở cô, tôi nghĩ lời nói của tôi sẽ rất khó nghe đấy! Bởi vì!” Hoắc Liên Ngao đè nặng ngữ khí, lạnh lùng nhìn về phía Khang Kiều: “Vì có một người có mặt ở đây, mà sự thiếu tin tưởng của người này khiến tôi rất khó chịu. Nhưng tôi không thể làm gì cô ấy cả, tuy nhiên tâm trạng đó nhất định sẽ khiến những lời nói tôi không hay ho gì”.

Dưới cái nhìn không độ của Hoắc Liên Ngao, Hoắc Thành Quân giật tay Khang Kiều: “Kiều Kiều, bố nói một người là chỉ chúng ta hả mẹ?”.

“Không, chỉ mẹ đấy.” Khang Kiều hạ giọng đáp, né tránh ánh mắt của Hoắc Liên Ngao để nhìn Đường Vũ Huyên đang đứng đực bên cạnh.

Người lật bức màn này ra lúc này nghiễm nhiên trở thành một diễn viên quần chúng không mấy ai chú ý. Cô quay về phía Văn Tú Thanh.

Sắc mặt cô ta lại nhợt thêm vài phần. Dáng vẻ thiếu nữ vài giây trước dần lùi xa sau những lời nói dồn ép của Hoắc Liên Ngao.

Cô ta im bặt, không dịch chuyển.

“Tôi coi sự im lặng của cô có nghĩa là cô đã từ bỏ sự lựa chọn thứ nhất. Vậy thì những ai có mặt ở đây hãy nghe rõ đây.”

Cô cố tình tảng lờ ánh mắt hằm hằm của anh, tiếp tục nhìn Văn Tú Thanh. Đôi môi nãy giờ ngậm chặt của cô ta bắt đầu mấp máy.

“Sự tình có lẽ nên bắt đầu từ một trận hỏa hoạn rất nhiều năm về trước. Kẻ chủ mưu của trận hỏa hoạn này cũng là người phóng hỏa tên Tôn Lệ Họa. Trận…”

https://thuviensach.vn

Tiếng hét của Văn Tú Thanh cao gấp mấy lần giọng nói của Hoắc Liên Ngao.

Cô ta điên cuồng tố cáo: “Hoắc Liên Ngao, chuyện này không liên quan gì đến mẹ em, tất cả là lỗi của bố anh, lỗi của bố anh! Chính bố anh đã khiến cuộc đời em thành bi kịch!”.

“Phải, đúng vậy, là lỗi của bố tôi. Tôi cũng có lỗi, nhưng tất cả cái sai ấy đều bắt nguồn từ mẹ cô. Đều do mẹ cô ban phát.” So với lúc trước, giọng Hoắc Liên Ngao đã dịu đi vài phần: “Nếu mẹ cô không vì sự tham lam trong lòng mà nghĩ ra cách thức tiêu cực đó, để tạo cơ hội cho tôi và cô thì sự sai lầm này hay màn bi kịch mà cô nói hoàn toàn có thể tránh khỏi”.

“Bà ngoại từ nhỏ đã dạy tôi có nhân ắt có quả, ác giả ắt gặp ác báo. Mẹ cô làm chuyện đó nguyên nhân lớn cũng vì cô, thế nên…”

“Hoắc Liên Ngao, ý anh là em tự làm tự chịu phải không?” Văn Tú Thanh như một đoàn tàu hỏa mất hết kiểm soát.

“Mỗi người trong chúng ta đều phải chịu trách nhiệm cho việc mình làm.” Hoắc Liên Ngao khẽ nói: “Những năm qua tôi cũng đã cố gắng chút sức mọn của mình để bù đắp những lỗi lầm trước kia gây ra cho cô vì sự ương bướng của mình. Tôi phải nói cho cô biết rằng tất cả tiền viện phí của cô trong viện điều dưỡng đều do tôi bỏ ra. Tôi cũng đã tìm cho Jimmy một môi trường trưởng thành lành mạnh, nếu không với tính cách của cô sống ở New York, hoặc là cô đã trở thành một đống xương trắng, hoặc là cô đã vào bệnh viện tâm thần rồi”.

“Hoắc Liên Ngao, nhất thiết phải nói khó nghe vậy sao? Đừng quên!” Văn Tú Thanh cất giọng thảm thiết: “Tôi không làm sai chuyện gì cả, vì sao tôi phải chịu báo ứng?”.

“Lời này cô nên đi hỏi Hoắc Chính Khải và mẹ cô, chứ không phải tôi!” Anh đè nặng giọng, lạnh như một khối băng.

https://thuviensach.vn

Trong khoảnh khắc, Văn Tú Thanh như một con thuyền bị mất buồm, mất toàn bộ phương hướng và điểm tựa.

“Trước khi rời khỏi Miami, tôi đã nói rất rõ ràng với cô rồi, tôi cũng đã xin lỗi cô rồi, cô cũng biết rõ là tôi chưa bao giờ thích cô.”

“Văn Tú Thanh, cô đã giả điên giả khùng 8 năm rồi, thật ra, cô cũng mệt rồi, đúng không? Cô cũng nhung nhớ sinh mệnh bé nhỏ năm xưa bị cô bỏ rơi rồi, đúng không?”

Văn Tú Thanh không nói nữa, hốc mắt cô ta bắt đầu có thứ gì long lanh.

Hoắc Liên Ngao dắt tay đứa trẻ tên Jimmy tới trước mặt Văn Tú Thanh. Lần này Văn Tú Thanh không còn né tránh.

“Cô cảm thấy cô chịu báo ứng, nhưng tôi lại không nghĩ vậy. Có lẽ đây là một món quà Thượng đế dành tặng cho cô. Có lẽ ban đầu khi nó xuất hiện cô đã bài xích, nhưng tôi tin rằng thời gian cuối cùng sẽ cho cô thấy, đây là một món quà đặc biệt, có được chứ không thể cầu được.”

Hoắc Liên Ngao nhìn xuống cái bóng nhỏ xíu đứng bên tay trái Khang Kiều, cất giọng dịu dàng: “Tôi tin là, lúc đó cô sẽ rất biết ơn”.

Văn Tú Thanh nhìn theo, dừng lại, cuối cùng quay về với đứa bé tên Jimmy. Cô ta từ từ giơ tay.

Cẩn thận chạm lên tóc cậu bé.

“Mẹ.” Cậu bé khẽ gọi, áp mặt mình lên mặt Văn Tú Thanh.

Bỗng chốc, nước mắt cô ta tuôn như mưa.

“Văn Tú Thanh, cô có muốn nghe lời khuyên của tôi không? Cô hãy đưa Jimmy về Brunei. Mẹ cô vài năm nữa là mãn hạn tù, tới lúc đó, cả gia đình

https://thuviensach.vn

có thể đoàn viên. Jimmy là một đứa trẻ thông minh. Nó sẽ giúp cô quên đi những chuyện không vui vẻ.”

Văn Tú Thanh dẫn đứa trẻ tên Jimmy rời đi.

Trước khi đi, Văn Tú Thanh tới trước mặt Khang Kiều, nhìn sâu vào mắt cô.

“Tôi là đứa trẻ sinh ra vào thứ Sáu. Lúc nhỏ, khi tới tu viện chơi, nữ tu người Anh đã hát cho tôi nghe bài dân ca của họ. Tôi còn nhớ trong đó có nhắc đến chuyện đứa trẻ sinh ra vào thứ Sáu sẽ có một trái tim lương thiện. Kể từ đó tôi luôn tâm niệm phải làm một người lương thiện. Nhưng thực tế, tôi nhận ra muốn làm người tốt thật sự rất khó. Tôi đã rất cố gắng rồi, nhưng tôi vẫn để lộ mặt ác của mình ra ngoài.”

“Còn nhớ cuộc điện thoại tám năm trước không? Tôi vừa nghe đã nhận ra là giọng chị, nhưng tôi lại cố tình vờ như không biết. Tôi đoán chị còn gọi lần thứ hai, tôi đã nói với Daisy rằng gần đây tôi luôn bị một cuộc điện thoại đe dọa. Thế là mọi việc sau đó xảy ra như một lẽ tự nhiên.”

“Thật ra từ lúc đó Hoắc Liên Ngao đã nói rõ với tôi tất cả, nhưng tôi không thừa nhận Văn Tú Thanh chỉ là một cái bóng của Khang Kiều. Tôi giả vờ không nghe thấy, không hiểu, còn đứa bé…”

“Đứa bé và Hoắc Liên Ngao không có bất kỳ quan hệ nào hết. Xin lỗi học tỷ.”

Nói xong, Văn Tú Thanh cúi đầu thật sâu trước mặt Khang Kiều.

Nhìn con của mình, cô ta dịu dàng nói: “Từ nay về sau, tôi sẽ từ từ học cách làm một người lương thiện thực sự”.

Cứ như vậy, Văn Tú Thanh dẫn đứa trẻ rời đi. Sau này, Khang Kiều nghe nói cô ta và con đã trở về Brunei. Từ đó về sau, Khang Kiều không còn gặp

https://thuviensach.vn

lại người sinh vào thứ Sáu ấy nữa.

Trong công viên, chỉ còn lại Khang Kiều và Hoắc Thành Quân, Đường Vũ Huyên và Hoắc Liên Ngao.

Khang Kiều vẫn nắm tay Hoắc Thành Quân như trước. Đường Vũ Huyên đứng đờ ra đó, chiếc mũ trên đầu đã được cô ta cầm trong tay. Cô ta đang giả vờ vuốt vuốt sợi ren bên vành mũ.

Nhưng…

Nhưng Hoắc Liên Ngao đang đi về phía họ, từ biểu cảm tới dáng đi đều thể hiện dáng vẻ muốn móc mắt cô ta ra.

Khang Kiều đứng thẳng lên. Hoắc Thành Quân dường như cũng cảm nhận được nộ khí của anh. Cơ thể bé nhỏ che chắn trước mặt Khang Kiều, ra dáng: Mẹ đừng sợ, con bảo vệ mẹ.

Hoắc Liên Ngao đứng trước mặt họ, dán chặt mắt vào Khang Kiều, miệng gọi tên Hoắc Thành Quân.

“Hoắc Thành Quân, con tránh ra.”

“Bố định làm gì?”

“Con cũng thấy rồi đấy, ban nãy mẹ con vô duyên vô cớ đập tập tranh lên đầu bố, còn rất mạnh tay nữa.”

“Không, bố ơi, tất cả đều có nguyên nhân, bố đừng giận.”

Nghe chưa, hoàng tử Thành Quân còn dùng cả kính ngữ nữa.

Nói xong, Hoắc Thành Quân chỉ tay sang Đường Vũ Huyên: Lỗi của cô ta kìa.

https://thuviensach.vn

“Lỗi của cô ta hả?” Hoắc Liên Ngao lườm Khang Kiều rồi cúi xuống.

“Vâng, chắc chắn là lỗi của cô ta!” Hoắc Thành Quân nói bằng một ngữ khí không thể chắc chắn hơn.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Năm 2014 - 2015 (15)

Bốn người trong công viên hình thành nên tỷ lệ 1:3. Người đơn độc một mình vẫn đang vuốt vuốt viền ren chiếc mũ. Sửa sang xong, chiếc mũ lại được đội lên đầu cô ta, đỏ rực như một đóa hoa mào gà.

Đội mũ xong, Đường Vũ Huyên nhún vai, nhướng mày với Hoắc Liên Ngao: "Liên Ngao, thì ra anh còn có một tình trường phức tạp dường này, nghe còn đặc sắc hơn cả kịch bản phim nữa".

"Thế ư?" Hoắc Liên Ngao hờ hững đáp lời.

"Cũng may có một cái kết không tệ." Nhún vai, Đường Vũ Huyên nhìn lên sắc trời: "Em và bạn đã hẹn sẽ đi uống trà chiều. Anh có muốn đi cùng không, dẫn theo bà xã của anh cũng được".

"Thôi khỏi." Hoắc Liên Ngao lắc đầu.

Đường Vũ Huyên giơ tay chào tạm biệt, nện đôi giày cao gót 10 phân ra cửa công viên. Khi cô ta sắp vượt qua họ, Hoắc Liên Ngao bỗng gọi giật cô ta lại.

Dừng bước, nghiên mặt, Đường Vũ Huyên cười một cách gợi cảm, quyến rũ: "Đổi ý sao?".

"Không." Hoắc Liên Ngao khoanh tay: "Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô. Xe của cô can tội đỗ sai quy định vài phút trước đã bị công ty cứu hộ giao thông cẩu đi rồi, tại lúc đến tôi tiện tay gọi cho quản lý ở đây một cuộc".

https://thuviensach.vn

Khang Kiều đánh mắt về phía Đường Vũ Huyên đỗ xe lúc trước, quả nhiên không còn nhìn thấy bóng dáng chiếc Ferrari màu đỏ đâu nữa.

Câu nói của anh không khiến Đường Vũ Huyên quá tức giận, cô ta vẫn giữ nụ cười thanh lịch.

“Túi xách và điện thoại cô để cả trong đó phải không?” Hoắc Liên Ngao có lòng tốt hỏi thêm một câu.

Câu này đã thành công khiến Đường tiểu thư thầm chửi thề.

“Chỗ này khó bắt xe lắm, trạm xe buýt gần nhất cách đây hơn hai cây.” Hoắc Liên Ngao làm như bỗng nhiên nhớ ra: “Đúng rồi, tiểu thư nhà họ Đường không bao giờ ngồi xe buýt cả. Cô ấy cảm thấy xe buýt chỗ nào cũng có vi khuẩn. Thế thì xem ra, cô phải đi thêm một cây nữa rồi”.

Vừa nói Hoắc Liên Ngao liếc mắt nhìn xuống đôi giày cao gót của Đường Vũ Huyên, tự lẩm bẩm: Hơn 3 cây số, với đôi giày 10 phân, chết chắc.

Lần này, cậu chủ Liên Ngao đã thực sự khiến cô chủ nhà họ Đường phẫn nộ: “Hoắc Liên Ngao, không cần anh lo hão”.

Anh nhún vai: “Câu này quá chuẩn luôn. Tôi quên mất Đường Vũ Huyên vẫn còn một thứ vũ khí trí mạng, đó chính là sắc đẹp. Với diện mạo của cô, muốn đi quá giang hoặc nhờ mượn một chiếc di động chắc đều không thành vấn đề, có rất nhiều người muốn giúp đỡ cô”.

Hoắc Liên Ngao đổi giọng, từ vẻ đùa cợt vừa rồi chuyển thành cảnh cáo: “Trước đây tôi từng nói với cô rồi, đừng có gọi điện tới quấy rầy cô ấy. Lát nữa về nhà là cô sẽ biết, những lời đó không một chút đùa cợt đâu”.

“Không còn thẻ vàng, thẻ kim cương, trong túi không một xu dính túi, cũng không còn danh hiệu cô chủ nhà họ Đường, liệu còn bao nhiêu kẻ

https://thuviensach.vn

muốn làm bạn với cô? Còn bao nhiêu kẻ muốn dành chút công phu để khen diện mạo của cô? Nhưng tôi cảm thấy trước mắt khó khăn lớn nhất đối với cô là giám đốc của những thương hiệu đó sẽ gọi điện tới đòi tiền. Nghe nói gần đây cô đã đặt một lượng lớn trang sức, và xe hơi."

Hoắc Liên Ngao! Đường Vũ Huyên kéo giật mũ xuống, ném vào mặt anh. Bàn tay giơ lên bị anh chặn lại nửa đường: "Tôi chỉ cho phép một người con gái duy nhất được đập vào đầu tôi, và người đó vĩnh viễn không phải là cô".

Khang Kiều nghĩ có lẽ bây giờ cô cần tìm một thứ gì đó để che tầm nhìn của Đường Vũ Huyên, bây giờ ánh mắt Đường Vũ Huyên nhìn cô có thể đã mang uy lực của một khẩu súng lade rồi.

Hoắc Liên Ngao tiếp tục nói: "Tôi rất tò mò, thời gian để cô biết ngoan ngoãn sẽ là một tuần? Mười ngày? Hay là nửa tháng? Vũ Huyên, cô bảo tôi có nên kích động vài công ty nhắm vào chuyện này, đòi phần trăm tiền bồi thương không?".

"Hoắc Liên Ngao!" Đường tiểu thư lại hét ầm lên.

Lúc này, có vẻ cậu chủ Liên Ngao đã mất hứng thú. Anh buông tay xuống, cô ta cũng loạng choạng lùi vài bước, sau đó miễn cưỡng đứng thẳng dậy.

Cô ta mất hết thần sắc, biểu cảm ai oán, dường như đôi mắt xinh đẹp có thể rơi lệ bất kỳ lúc nào.

"Được rồi." Ngữ khí của anh bắt đầu trở nên thiếu kiên nhẫn: "Đường Vũ Huyên, thật ra trong lòng cô hiểu rõ, mấy chiêu trò cô quen dùng với đám đàn ông chẳng có tác dụng gì với tôi cả".

"Tôi khuyên cô sau này gặp tôi thì tự động đi đường vòng. Tôi quen khá nhiều người Mexico. Họ nói với tôi rằng tiểu thư nhà họ Đường trong danh

https://thuviensach.vn

sách những người đẹp của các đại gia ma túy Mexico chiếm vị trí trong top 10. Cô cũng biết đó là những người như thế nào và thủ đoạn chơi phụ nữ của chúng ra sao. Việc chuyển phát nhanh cô tới chỗ họ mà thần không biết quỷ không hay, tôi hoàn toàn có thể làm được."

"Đường Vũ Huyên, lần này đừng coi những lời tôi nói như gió thoảng bên tai nữa đấy."

Đường Vũ Huyên trắng nhợt mặt mày.

Dáng người thẳng tắp bước trên đôi giày 10 phân đi ra khỏi công viên.

Lúc này đây, Hoắc Thành Quân len lén dịch chuyển tới bên cạnh Hoắc Liên Ngao. Một lớn một nhỏ hình thành một đường thẳng, xoay lưng về phía Khang Kiều, đối mặt với cửa công viên.

Đường Vũ Huyên đã đi tới bậc thềm, cô ta bước xuống, không ngờ bị hụt.

Một lớn một nhỏ phá lên cười, lớn thì cười khẽ, nhỏ cười khoa trương hơn, rồi không hẹn mà cùng giơ tay high five với nhau, vang lên những âm thanh giòn giã.

Còn Khang Kiều thì đứng đờ ra đó.

Cũng chẳng biết đã qua bao lâu, một bàn tay nắm lấy tay cô. Bàn tay đó vô thức bị Khang Kiều hất ra, khuôn mặt gần trong gang tấc nhíu mày.

"Tới lúc này vẫn còn chưa tin anh? Vẫn còn hoài nghi?" Hoắc Liên Ngao cất cao giọng: "Có cần anh làm thêm bản giám định ADN nữa không?".

Khang Kiều cụp mắt xuống.

Giọng nói vút cao bắt đầu phẫn nộ: "Em sai còn tỏ ra có lý?".

https://thuviensach.vn

Cô cúi xuống tìm cái bóng nhỏ xíu kia. Nó đang ngước lên nhìn cô, nét mặt nghi hoặc vô cùng: “Kiều Kiều, chẳng phải bố đã giúp mẹ dạy dỗ con hồ ly tinh đó sao? Mặc dù một số câu bố nói con không hiểu được, nhưng chung quy lại con cảm thấy bố đã đánh một trận hay. Sao mẹ vẫn không nói chuyện với bố? Kiều Kiều, mẹ phải đưa tay cho bố chứ?”.

Khang Kiều thầm thở dài trong lòng, chủ động nắm tay Hoắc Liên Ngao dưới ánh mắt kỳ vọng của Hoắc Thành Quân.

Trên đường trở về, Hoắc Liên Ngao hỏi Khang Kiều: “Còn nhớ tay người Nhật tên Aso không? Gã Nhật Bản đã từng xin số điện thoại mà bị em từ chối ấy. Hắn hơi biến thái. Hắn thích kiểu con gái gầy gầy nhỏ nhỏ. Bố anh đã giúp hắn toại nguyện”.

Bố của Jimmy chính là người bạn Nhật Bản tên Aso của Hoắc Liên Ngao. Đêm Hoắc Liên Ngao rơi khỏi Miami, Hoắc Chính Khải đã sai người dùng thuốc mê với Văn Tú Thanh, sau đó đưa cô ta lên giường của Aso trên một du thuyền khác ngay tối đó.

Về sau, Văn Tú Thanh bị Aso giam cầm hai ngày.

Hai ngày sau, Văn Tú Thanh trở lại New York như chưa có chuyện gì xảy ra. Ba ngày sau, cô ta phát hiện mình có thai. Lúc đó Hoắc Liên Ngao mới biết khi anh không có mặt đã xảy ra chuyện ấy. Anh đã báo cảnh sát, Aso cùng hai kẻ hạ thuốc Văn Tú Thanh đã bị bắt.

“Lúc đó bố anh còn tưởng anh và Văn Tú Thanh yêu nhau. Ông ta cảm thấy dùng cách đó có thể khiến Văn Tú Thanh biết khó mà lui, còn ông ta là người ngoài cuộc.”

Do lúc đó tình trạng sức khỏe của Văn Tú Thanh rất tồi tệ, dưới lời khuyên của bác sỹ, cô ta đành chọn cách sinh đứa bé ra.

https://thuviensach.vn

Khoảng thời gian mang thai, trạng thái tinh thần của Văn Tú Thanh đã cực kỳ không ổn định. Sau khi sinh con, cô ta mặc bệnh mất trí nhớ lựa chọn, cũng là cách để cô ta trốn tránh thực tại.

Cô ta chọn để mình mãi mãi ở tuổi 18, còn đứa trẻ kia biến thành con trai của cô ta và Hoắc Liên Ngao. Cô ta hoang tưởng đứa bé mình không giữ bên cạnh đã bị kẻ xấu bắt đi mất, còn Hoắc Liên Ngao không xuất hiện là vì anh đi tìm con.

Vì tình trạng tinh thần của Văn Tú Thanh, Hoắc Liên Ngao đã gửi đứa bé cho một gia đình người Hoa. Vài năm sau, vụ án của mẹ Văn Tú Thanh dần xuất hiện một số điểm tình nghi và bị điều tra lại từ đầu. Kết quả điều tra trong vài tháng đã tìm ra những chứng cứ lật đổ suy đoán giết người do phòng vệ trước kia. Tất cả đều chứng minh đó là một vụ mưu sát đã được tính toán kỹ lưỡng từ trước.

Lại vài tháng sau, mẹ cô ta bị buộc tội giết người, bị tuyên án 12 năm tù.

Ánh nắng chiều hắt lên lớp kính cửa sổ, nhảy nhót trong cơn gió, nhấp nháy loang loáng. Chuyện cũ cùng với bóng hình Văn Tú Thanh dẫn con ra đi dưới ánh nắng dường như biến thành một tiếng thở dài não nề.

Chẳng vì yêu cũng chẳng vì hận, chỉ là chút cảm xúc phiền muộn thoáng qua, không chạm tới được, không nắm bắt được, chỉ biết trái tim thật trống trải.

Gương xe soi rõ bóng hình cô. Khi nghiêng đầu qua, mặt cô càng in rõ hơn. Cô giơ tay nhẹ nhàng chạm vào đuôi mắt mình.

Ừm, bắt đầu có nếp nhăn mờ mờ đầu tiên rồi.

Lại quay mặt qua, Khang Kiều liền nhìn thấy Hoắc Thành Quân ngồi sát bên bảo mẫu ở ghế sau. Bạn nhỏ Thành Quân, à không, hoàng tử nhỏ

https://thuviensach.vn

Thành Quân đôi mắt đang xoay tròn, con ngươi linh hoạt tròn vo như hạt đậu.

Đó là Thành Quân của cô, nó có đôi mắt trong veo giống Tiểu Phàn.

Sự quan sát quá lâu của cô khiến thằng bé cảnh giác. Cuối cùng tầm mắt họ giao nhau trong gương, nó bày ra vẻ tự mãn: Bị con bắt gặp rồi, con nghĩ nhất định là vì con quá đẹp, mỗi lần nhìn con lâu Kiều Kiều lại bắt đầu xấu hổ, thế nên cứ dùng cách lén lút đó.

Đôi mắt nó như đang truyền đạt: Kiều Kiều, mẹ bảo con đoán có đúng không?

Rồi tự trả lời: Đúng, quá đúng đi chứ.

Có điều, Thành Quân à, khi nào con mới chịu đổi "Kiều Kiều" thành "mẹ" đây.

Phải biết là mẹ đợi sắp dài cổ rồi.

Bàn tay đặt trên khóe mắt được một bàn tay khác nắm chặt, rồi cứ thế nắm mãi.

"Hoắc Liên Ngao, tập trung lái xe đi." Khang Kiều hạ giọng cảnh cáo.

Nhưng câu trả lời của anh lại là…

"Đầu gỗ, em xinh lắm."

Câu nói của Hoắc Liên Ngao khiến Khang Kiều quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Thanh âm kia như mang một tiếng thở dài.

https://thuviensach.vn

“Đầu gỗ, em rất xinh, cực kỳ xinh, xinh tới mức anh không muốn ngồi trong phòng làm việc một giây nào, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng về nhà, rồi nhìn em miết. Nhưng em lại không nhận ra, không muốn nhận ra. Thế là anh cố ý chọc giận em, trêu đùa em, tất cả cũng chỉ vì muốn em cũng nhìn anh như anh nhìn em vậy.”

“Ấu trĩ lắm phải không, nhưng anh rất thích em trừng mắt với anh, đó là cơn nghiện của anh.”

Khang Kiều im lặng, Hoắc Liên Ngao cũng không nói nữa.

Lát sau, cô nghe thấy Hoắc Liên Ngao hỏi mình: “Vẫn cảm thấy thiếu thứ gì đó phải không?”.

Khang Kiều nhíu mày.

“Một đôi nhẫn giống y hệt nhau?”

Lúc này Khang Kiều mới nhận ra mình đang nhìn chằm chằm vào hai bàn tay nắm chặt. Cô vội thoát khỏi tay anh.

Đêm xuống, cô rón rén rời khỏi phòng của Hoắc Thành Quân, nhẹ nhàng khép cửa lại. Bây giờ khoảng mười rưỡi, bảo mẫu đã về phòng nghỉ ngơi. Hoắc Liên Ngao đang làm việc trong phòng sách, cả căn nhà hết sức im ắng. Cô nhẹ nhàng vòng qua phòng khách đi về phòng mình.

Bóng hình cao gầy nghiêng một vai dựa vào tường ấy khiến Khang Kiều dừng bước khi chỉ còn cách phòng chưa đầy hai mét.

Hai người cách nhau khoảng một mét. Anh quay lưng về phía ánh đèn, cô hướng mặt về phía ánh đèn. Không ai nhúc nhích, chỉ giống như hai chiếc bóng đứng trong im lặng.

https://thuviensach.vn

Đây là lối duy nhất đi vào phòng cô. Ngẫm nghĩ một chút, Khang Kiều bấm bụng tiến lên, khi gần vượt qua anh thì bất thình lình…

Anh giơ tay, độ dài cánh tay vừa đủ chạm tới lan can cầu thang, hoàn toàn hình thành nên một tấm chắn, che chặt đường về phòng của cô.

Thở ra một hơi, người lúc này vốn dĩ phải làm việc lại ở đây chơi trò "Em cũng phải nhìn mặt anh giống anh nhìn mặt em" với cô ư?

"Hoắc Liên Ngao, anh làm xong việc rồi sao?" Cô hỏi bằng giọng bình thường.

Không có câu trả lời.

"Ngày mai là thứ Hai." Khang Kiều nhắc nhở Hoắc Liên Ngao. Thứ Hai là kẻ địch của New York.

Vẫn im ắng.

Khang Kiều đặt tay lên cánh tay anh, dùng lực, có ý đồ kéo tay anh xuống. Nhưng cánh tay anh lại vững chắc như sắt thép vậy.

"Hoắc Liên Ngao!" Cô hạ giọng cảnh cáo.

"Em đang lo sợ điều gì?" Anh lên tiếng, giữa không gian nhỏ hẹp, thanh âm ấy như tiếng vọng từ một phòng thu âm.

"Em có gì phải sợ chứ?" Khang Kiều nhíu mày.

Đầu tê rần, sau đó cô bị kéo giật tóc kéo ra sau, tiếng cười khẽ tan ra: "Chị gái của tôi, đã bao lâu rồi anh chưa làm động tác này nhỉ?".

Mặc kệ Hoắc Liên Ngao, tay cô tiếp tục dồn lực, nhưng vẫn không có gì suy suyển.

https://thuviensach.vn

“Còn nói không sợ?” Tiếng cười của Hoắc Liên Ngao to hơn một chút.

Phải, Khang Kiều thừa nhận cô có chút hoang mang. Không gian ở đây quá nhỏ. Anh vô duyên vô cớ xuất hiện bên ngoài phòng cô khiến cô bực bội, bực tới mức hoang mang, hoang mang khiến cô ra tay không hề nhẹ.

Nhưng tay không đủ sức cũn không sao. Cô có thể dùng cách khác.

Cô cúi đầu.

Sau đó nhìn thấy vài dấu răng phân bố trên cổ tay anh. Bây giờ dấu răng đã rất nhạt, rất nhạt rồi, phải sát lại rất gần mới nhìn rõ được.

Sao đã tám năm rồi mà dấu răng cô lưu lại vẫn còn? Có thể thấy, khi đó cô cắn đến phẫn uất như thế nào.

Trong mơ màng, cơ thể cô bị dịch chuyển.

Một giây sau, lưng cô chạm vào tường, hai tay anh chống lên tường tạo thành một gông cùm. Cô bị giam trong đó, cô chưa kịp làm bất kỳ một động thái phản đối nào.

“Xin lỗi em.”

Cô cụp mắt xuống.

“Ở đảo Balim anh không nên nói dối em, không nên bỏ lại em như vậy.”

Cô chớp chớp mắt, không hiểu sao mí mắt lại ươn ướt.

“Hôm nay anh mới biết, thì ra em từng gọi điện cho anh, tất cả là tại ah.”

Dưới luồng hơi nóng bỏng ấy, cơ thể cô cứ nép sát vào tường. Cô càng nép, anh càng sát lại. Dần dần, hơi thở của cô dường như trở nên khó khăn, phát âm cũng rất khó khăn.

https://thuviensach.vn

Không những khó khăn mà còn đơn điệu: “Liên… Liên Ngao, em…”.

“Đường Vũ Huyên không phải là người thiếu suy nghĩ. Sở dĩ cô ta làm mấy chuyện này cũng vì bị một câu nói hôm qua của anh chọc tức. Cô ta tức quá IQ thụt lùi. Đầu gỗ, em muốn biết hôm qua anh nói gì với cô ta không?”

“Không… Không muốn, em…” Cô lắp bắp.

“Anh nói với cô ta…” Anh càng lúc càng ép sát, chóp mũi đã gần như chạm vào mũi cô: “Anh nói với cô ta rằng, ở trước mặt em, mỗi đêm, anh có thể ‘cứng’ lên rất nhiều lần.”

iKhi cái bóng ấy bao trùm cô, cô mở to mắt, nhưng mắt nhắm lại khi nào thật ra cô cũng không rõ. Khi cả người chơi vơi trên không, cô mới biết, mình đã nằm trong vòng tay anh.

Anh bế bổng cô lên, đi về phòng cô.

Tiếng mở cửa hơi lớn, lớn tới mức trong chốc lát làm rung động trái tim cô. Con tim cứ đập thình thịch, thình thịch…

Mãi không chịu yên…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Năm 2014 - 2015 (16)

Lúc bị Hoắc Liên Ngao bế vào phòng, Khang Kiều biết, từ lúc anh mở cửa, tới lúc họ vào trong rồi cánh cửa đóng lại, cô vẫn biết. Cô còn biết bây giờ Hoắc Liên Ngao không dính một giọt rượu nào, trên người anh chỉ có mùi xà bông thoang thoảng. Mùi hương đó rất dễ chịu, tới mức đầu óc cô quay cuồng.

Trong phòng chỉ còn lại một ngọn đèn vách tường. Người cô được đặt bằng phẳng lên giường. Người anh cũng áp sát tới ngay sau đó. Khi môi anh chạm vào môi mình, cô ngẩn người. Sau giây phút đó, cô quay sang bên né tránh sự đụng chạm của anh. Anh men theo góc độ của cô, tiếp tục cướp đoạt đôi môi cô, sau đó đè lên cánh môi. Cơ thể như bị yểm bùa, cô cũng theo anh, cánh tay tìm kiếm, cuối cùng chạm được vào anh, ngón tay găm sâu vào trong mái tóc anh. Mí mắt mãi không chịu khép lại cùng từ từ cụp xuống. Tay anh vòng qua sau eo cô, lòng bàn tay áp sát rồi hơi dùng lực khiến cả cơ thể cô như được vớt từ dưới nước lên, hướng về phía anh.

Mí mắt cũng như bị trù ếm, cứ chầm chậm, từ từ khép lại. Ánh sáng vốn đã yếu ớt càng lúc càng mỏng manh. Bức tranh kia đứng dưới ngọn đèn, người trong tranh rất đẹp, đẹp tới mức khiến người ta rất dễ sững sờ. Đôi mắt anh cũng giống như người trong tranh, nhìn mãi, nhìn mãi rất dễ khiến người ta như chìm trong hòn đảo mộng, trái tim cũng say sưa cùng ánh mắt ai kia.

Dần dần, Khang Kiều rất thích nhìn trộm người trong tranh ấy. Nhưng vì mẹ ghét nên cô cũng không dám nhìn. Mẹ rất ghét người đó.

Người đó tên là gì nhỉ, đúng rồi, Lâm Chi Hoa.

https://thuviensach.vn

Nghê Hải Đường ghét Lâm Chi Hoa.

Lý luận của mẹ chưa bao giờ cần logic: Khang Kiều, mẹ không ưa ai thì con cũng đừng thích người đấy, không những thế, còn phải căm ghét nữa.

Sau này, mẹ ra đi, không còn ai bắt cô tuân thủ những lý luận phi logic đó nữa.

Cô nhắm mắt lại, nhíu mày. Hơi thở ban nãy khiến cô chìm đắm bắt đầu dồn dập hơn. Sự động tác của anh khiến cô, khiến cô…

Đưa tay đẩy vai anh ra.

“Sao vậy? Hm?” Anh thì thầm bên tai cô.

Cô không đáp, chỉ ra sức đẩy. Anh còn tưởng cô đang làm nũng mình, giống như trước kia. Cơ thể dịch chuyển phía trên trở nên dịu dàng hơn, tới mức nước mắt cô đã rơi xuống. Cô sờ được vào thứ gì đó trên đầu giường, rồi đập vào đầu anh.

Cô nghĩ, cú đập đó không hề nhẹ.

Sau đó, cơ thể phủ trên người cô ban đầu run lên rồi trầm mặc. Căn phòng yên ắng lạ thường. Cô phảng phất nghe thấy tiếng thời gian tích tắc chạy không ngừng nghỉ.

Rất lâu sau…

Giọng nói đó hờ hững vang lên: “Đầu gỗ, em đúng là một khúc gỗ, một khúc gỗ có lúc khiến người ta chỉ muốn châm một mồi lửa đốt quách đi cho xong”.

Khang Kiều không nói gì, bàn tay ôm đầu anh từ từ thu lại, bám riết lấy ga giường.

https://thuviensach.vn

Tiếng thở dài đó dường như đã không cẩn thận lọt vào tai cô, truyền đi cả câu nói của anh: “Lần này muốn đập anh thì mạnh tay lên một chút, tốt nhất là khiến anh bị chấn rung não bộ cấp độ nghiêm trọng, sau đó, anh có thể quên đi khúc gỗ này”.

Khóe mắt vừa nín khóc lại tiếp tục rơi lệ, hai giọt lệ rất nhỏ, yên lặng.

“Anh về phòng đây.” Hoắc Liên Ngao nói với cô.

Cuối cùng, Khang Kiều buộc mình phải bật ra một âm thanh từ trong khoang mũi: “Ừm”.

Căn phòng chỉ còn lại mình cô. Còn đèn đó vẫn tỏa ra chút ánh sáng màu tím hồng cùng với những giọt nước mắt long lanh khúc xạ lên bức tranh trên tường, người trên tranh lạnh lùng nhìn cô.

Cụp mắt xuống, cô kéo lại vạt váy đã tớn lên tận ngực rồi cài lại hai cúc áo ngủ trên cùng, dậy khỏi giường.

Cô bật công tắc, trong giây lát, căn phòng trở nên ấm áp hẳn. Chân cô giẫm phải một thứ, đó là thứ đồ trang trí lúc trước cô dùng để đập vào đầu Hoắc Liên Ngao.

Nó có dạng hình củ ấu, chất liệu rắn chắc bằng đá nham thạch, cầm trong tay nặng chình chịch. Sau khi đặt nó lên tủ đầu giường, Khang Kiều nhìn thấy chút máu rớm trên chóp nhọn của nó.

Cô đứng một lát bên cạnh tủ, sau khi hoàn hồn lại thì tìm hộp bông băng.

Phòng làm việc vẫn còn hắt ra chút ánh sáng. Cô cầm hộp bông băng đứng ngoài cửa, giơ tay ra. Khi tay sắp chạm tới tấm cửa thì cô lại nhanh chóng rụt về, lùi sau, quay người rồi bối rối trở về phòng mình.

https://thuviensach.vn

Hôm sau, Khang Kiều dậy sớm hơn mọi khi nửa tiếng đồng hồ. Từ khi Hoắc Thành Quân vào đây ở, ngày nào cô cũng dậy sớm cùng Jenny nấu đồ ăn sáng.

Hôm nay, bữa sáng có thêm món bánh cà chua. Trên bánh còn được rắc một lớp vừng trắng. Để cho đẹp, Khang Kiều còn đặt lên đĩa cải xanh và hành tây, chỉ vì muốn một ai đó chú ý tới. Khi ở đảo Bali, anh rất thích món này, một lần có thể ăn sạch cả chồng.

Nhưng người chú ý tới đầu tiên lại là Hoắc Thành Quân. Nó vừa tới bên bàn đã bị món bánh cà chua thu hút: "Kiều Kiều, đó là gì vậy?".

Khang Kiều miệng trả lời, mắt vẫn vô thức nhìn Hoắc Liên Ngao đang ngồi bên cạnh vừa uống sữa vừa giở báo ra đọc, cuối cùng cô nhìn lên đỉnh đầu anh. Xem ra không có gì đáng ngại, vẫn ổn thỏa cả.

Hôm nay anh không nói dù chỉ một câu. Khi anh đi rồi, đĩa bánh vẫn còn nguyên, không một ai đụng vào.

Cô thất thần nhìn theo bóng Hoắc Liên Ngao rời đi cho tới khi Hoắc Thành Quân gọi cô thức tỉnh: "Kiều Kiều!".

Định thần lại, Khang Kiều cũng rời khỏi bàn ăn, đi vào phòng anh, mở cửa ra.

Trong phòng thay đồ vốn nhỏ bé, có thêm sự xuất hiện của Khang Kiều lại càng chật hẹp. Hoắc Liên Ngao đang đứng trước gương cài cúc áo. Ngừng một lát, cô sát lại gần anh hơn.

Cô đứng bên cạnh anh, bấm bụng nói: "Để em làm cho".

Động tác của Hoắc Liên Ngao không dừng lại vì câu nói của cô, ngược lại anh cài nhanh hơn. E dè vài giây, Khang Kiều định ra khỏi đó.

https://thuviensach.vn

Chân cô vừa dịch chuyển.

Hoắc Liên Ngao đã dừng tay, từ từ quay người về phía cô. Còn vài cúc trên cùng chưa được cài xong.

Cô kiễng chân, đặt tay lên áo sơ mi của anh. Sau khi cài xong, Khang Kiều vẫn chưa bỏ tay ra khỏi chiếc cúc thứ ba của anh, anh cũng không thúc giục.

Khẽ thở ra một hơi, Khang Kiều ngập ngừng lên tiếng: "Đầu… Đầu anh không sao chứ?".

Không có câu trả lời.

"Em… Em xin lỗi."

Lần này anh đã trả lời, ngay sau khi tiếng cười khẽ vang lên: "Món bánh cà chua đẹp mắt lắm, tối về anh sẽ ăn".

Lần này, tới phiên Khang Kiều im lặng.

Người ban nãy vừa nói cười bỗng chốc hơi giận: "Lẽ nào món bánh ấy dành cho Hoắc Thành Quân?".

Người nói nghiễm nhiên có ý nếu đây là sự thật anh sẽ đổ đi.

Cô mím môi, lắc đầu, sau đó lại thầm thì bổ sung một câu: "Làm cho anh đấy".

Nõi xong, tay cô trượt xuống, còn chưa buông hẳn, giữa đường đã bị đỡ lấy. Người đỡ cô nhẹ nhàng kéo người cô về phía trước.

Anh hôn nhẹ lên trán cô.

"Xin lỗi em, tối qua anh hơi nóng vội."

https://thuviensach.vn

Khang Kiều không nói gì.

“Anh đi làm đây.”

“Ừm.”

Đi theo sau anh, họ một trước một sau rời khỏi phòng.

Hoắc Thành Quân đi chân đất, đứng trên tay vịn sofa, dang rộng tay với Hoắc Liên Ngao.

Thằng nhóc này gần đây đã học thói quen của người phương Tây rất ra dáng, sáng nào cũng phải chơi trò cử chỉ thân mật với anh.

Hôn má xong, nó ngoan ngoãn đứng một bên chào tạm biệt bố.

Khang Kiều dắt tay Hoắc Thành Quân đi ra trước cửa sổ, nhìn cái bóng dài ngoẵng của anh đi qua cây cao su, người tài xế đưa đón mở cửa xe cho anh.

Anh đứng trước cửa xe, quay đầu lại.

Lần này, Khang Kiều không lập tức né tránh nữa mà từ từ mỉm cười với người đứng dưới gốc cây cao su, cho dù biết anh không nhìn rõ.

Cô vẫn để nụ cười ấy đọng lại bên khóe môi.

Chiếc xe đen đi xuyên qua hàng cây cao su, rẽ trái rồi biến mất. Bãi cỏ vừa được tưới tắm sáng rực lên trong nắng sớm.

Dường như chỉ là một cảnh quay trong phim, chớp mắt đã tới cuối tháng bảy.

Cuối tháng bảy, anh lái xe đi xuyên qua những hàng cao su, cô ngồi trên ghế lái phụ, nhìn ra ngoài cửa xe, ngắm từng hàng cây. So với tháng tư cô

https://thuviensach.vn

vừa tới, hàng cao su ở dây đã kiên cường và nhiều cành lá hơn.

Khang Kiều đã tới New York được gần bốn tháng. Đầu tháng bảy, cô vô duyên vô cớ trở thành người phụ trách quỹ tài chính của bà ngoại Hoắc Liên Ngao, rồi lại không dưng xử lý một vài việc đơn giản dưới sự cổ vũ của bố con anh.

Nửa tháng trôi qua, mọi việc dường như tiến triển không tệ. Ít nhất thì cuộc sống của cô đã đầy đủ hơn. Sáng hôm nay, Khang Kiều đứng trước gương và phát hiện quầng thâm trên mắt đã biến mất, khuôn mặt trước nay luôn nhợt nhạt đã hồng hào hơn.

Hoắc Thành Quân và bảo mẫu ngồi trên ghế sau. Hoắc Thành Quân mặc chiếc sơ mi màu xanh hải quân cùng một chiếc quần bò kaki kiểu ngắn. Thằng bé gần đây hình như lại cao lên rồi, tháng trước vừa mua quần áo, tháng này trông đã nhỏ đi hẳn.

Hôm nay là cuối tuần, họ đang đi ra căn nhà nghỉ mát ở ngoại ô New York. Tháng này Hoắc Liên Ngao cũng bận, đây là ngày nghỉ cuối tuần thực sự đầu tiên của anh trong tháng.

Khi Hoắc Liên Ngao đi vào, bảo mẫu đang cùng Khang Kiều dọn dẹp bát đĩa đã tìm cớ rời đi.

Cô cúi đầu phân loại đĩa, rồi bỏ vào tủ bát theo đúng thứ tự. Khi tới chiếc to nhất, cô kiễng chân lên vẫn không đủ cao để vươn tới ngăn tủ bên trên.

Đôi tay đó đỡ lấy chiếc đĩa trong tay cô. Cánh tủ bên trên bật mở, chiếc đĩa được bỏ vào trong, sau đó đôi tay ấy đặt lên vai cô.

Khi Khang Kiều định đi thì bị anh đè lên tủ. Người anh dán chặt vào lưng cô, mặt cô và tủ chỉ còn cách nhau một cú đấm.

“Thành Quân…” Khang Kiều lẩm bẩm.

https://thuviensach.vn

“Nó đã yên lặng viết xong mười từ mới, giờ đang là giờ xem ti vi.” Giọng anh vọng ra sau gáy cô. Anh ngậm lấy tai khiến tay cô run lên. Thông tin này nhanh chóng bị cô phát hiện. Anh càng thêm dùng sức, cơn run rẩy nơi đầu ngón tay lan xuống tận ngón chân cô. Dường như bỗng chốc mất đi sức lực, người cô mềm nhũn ra, dựa vào sau. Bàn tay đặt lên vai cô chạm vào tóc mai. Cùng với sức lực của tay anh cô quay mặt sang trái, môi anh chạm lên khóe môi cô.

Cô cụp mắt xuống, đón nhận, cùng anh dây dưa. Giây phút này đã là lần thứ ba trong tháng. Khi hơi thở thuộc về anh khiến ba phần cảm xúc trong cô say đắm, một phần vẫn kiên cường trụ vững thì cô bỏ tay anh ra, để đôi tay anh xuống eo. Thế rồi đôi tay ấy không còn cọ quậy nữa. Ngón chân một lần nữa kiễng lên, để anh có thể bắt được môi cô một cách thoải mái nhất. Dần dần hơi thở của cả hai đan cài vào nhau.

Sau đó…

“Á…” Một âm thanh rất khoa trương vang lên.

Khang Kiều cuống quýt đẩy Hoắc Liên Ngao ra, anh thì chửi thề một tiếng. Chết tiệt! Anh quay đầu lại.

Quả nhiên…

Bạn nhỏ Hoắc Thành Quân đứng trước cửa nhà bếp, giơ hai tay làm động tác che mặt, mắt vẫn còn đang he hé nhìn qua kẽ ngón tay, miệng không ngừng nói: “Con không nhìn thấy gì cả, con thật sự không nhìn thấy gì hết”.

Hoắc Liên Ngao cố gắng hỏi bằng giọng thân mật: “Hoắc Thành Quân, con có việc gì không?”.

Lúc này thằng bé mới nhớ ra chuyện gì đó, nó rút di động của Khang Kiều từ trong túi ra, di động vẫn còn đang rung bần bật.

https://thuviensach.vn

“Kiều Kiều, có người gọi cho mẹ.” Hoắc Thành Quân đưa di động cho Khang Kiều: “Em nhìn qua thì khá giống số của cậu”.

Cậu? Lát sau Khang Kiều mới hiểu ra Hoắc Thành Quân đang nói tới ai.

“Nhưng con không chắc chắn lắm, dù sao thì, con đã từng gọi cho cậu nhiều cuộc nhưng cậu đều không nhận máy. Ngô Thành Nhu nói Kiều Kiều đã làm cậu giận, bây giờ Kiều Kiều đã nằm trong danh sách đen của cậu.”

Phải, Khang Kiều bây giờ thuộc danh sách đen của Chu Tùng An. Tháng trước, Khang Kiều từng thử gọi điện cho anh ấy nhưng không khác gì ném đá xuống đại dương.

Sau nữa, Khang Kiều từ bỏ. Cô nghĩ có lẽ như vậy đối với mọi người đều tót. Nếu cứ tiếp tục quấy rầy, chỉ càng thể hiện sự giả tạo của cô.

Cuộc điện thoại đúng là do Chu Tùng An gọi tới.

Lúc này, Khang Kiều không ngờ anh ấy lại gọi cho cô, chẳng hiểu sao tay cô run lên.

Cô vội vàng nhận máy, còn vô thức nhìn Hoắc Liên Ngao. Ánh đèn trên trần nhà chiếu rọi rõ nét biểu cảm của anh, lạnh lùng, giống như một tầng băng mỏng. Trước khi đi, ánh mắt anh nhìn cô cũng lạnh.

Khang Kiều che chặt điện thoại, nhìn Hoắc Liên Ngao.

Khi thấy động tác đó của cô, anh bế Hoắc Thành Quân lên. Nhìn họ đi khỏi, Khang Kiều mới dè dặt gọi một tiếng: “Tùng An!”.

Đầu kia hoàn toàn im lặng.

Cả hai đều không nói gì qua sóng điện thoại.

https://thuviensach.vn

Lát sau, một tiếng thở dài não nuột vọng tới, như xuyên qua cả đại dương, đánh vào tai cô: “Khang Kiều!”.

Giống như một buổi chiều cuối tuần nào đó, cô ngủ gật trong thư viện, anh ấy gõ tay lên mặt bàn: Khang Kiều…

Cô đáp rất tự nhiên: “Tùng An!”.

Chẳng khác gì vô số buổi chiều bị đánh thức.

Cho dù cô chưa từng rớt nước miếng trong lúc ngủ, nhưng sau khi bị gọi dậy, phản xạ đầu tiên vẫn là lau khóe miệng, sau đó dụi mắt: Tùng An…

“Bây giờ ở Bắc Kinh là 8giờ 45 phút sáng, hôm nay thời tiết Thượng Hải mát mẻ quang đãng, nhiệt độ trong khoảng từ 27oC – 24oC. Năm phút trước, học sinh của anh vừa đọc dõng dạc bài Tạm biệt Khang Kiều trước mặt anh, sau đó hỏi anh: Thầy ơi, bài thơ đó có ý nghĩa rất đặc biệt với thầy, vì người nghe còn nhập tâm hơn người đọc. Anh đã thuận miệng trả lời nó: Đương nhiên, Khang Kiều đối với thầy là tên một người con gái, thầy đã quan sát cô ấy trưởng thành, từ một cô bé trở thành một người phụ nữ.”

“Thầy thích cô gái tên Khang Kiều ấy.”

Chiếc di động cầm trong tay hơi bỏng, Khang Kiều cứ đứng đó như thế, cho tới khi nó khôi phục nhiệt độ lúc trước.

Cô đặt di động về chỗ cũ, ngồi xuống bên cạnh Hoắc Liên Ngao. Trên ti vi đang chiếu phim hoạt hình, Hoắc Thành Quân xem rất say mê.

Hết phim, nó được bảo mẫu đưa về phòng, lần này Khang Kiều không đi theo.

Lát sau, Hoắc Liên Ngao đứng dậy khỏi sofa, Khang Kiều giữ anh lại.

https://thuviensach.vn

Cúi đầu xuống, cô nói: “Ba ngày nữa Tùng An sẽ tới New York”.

“Đại ngốc bị mất hành lý đến nghiện rồi à?” Hoắc Liên Ngao nói khẽ.

“Liên Ngao!” Khang Kiều nắm chặt tay anh hơn nữa.

“Đừng lo, anh bảo đảm lần này hành lý của anh ta sẽ không mất.”

Khang Kiều không nói gì.

“Còn chuyện gì không?”

Cô lập tức buông tay…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Năm 2014 - 2015 (17)

Sáng sớm ngày mùng 1 tháng 8, Khang Kiều dẫn Hoắc Thành Quân xuất hiện ở sân bay New York. Còn khoảng 20 phút nữa, chuyến bay từ Thượng Hải đến New York sẽ hạ cánh.

Chỉ 20 phút nữa là được gặp Chu Tùng An cùng Ngô Thành Nhu khiến Hoắc Thành Quân vô cùng kích động. Sau khi nói một tràng, nó buông một câu: “Kiều Kiều, mấy hôm nay mẹ và bố cãi nhau phải không?”.

“Không.” Khang Kiều vội vàng trả lời.

“Kiều Kiều, con đoán trúng rồi.” Hoắc Thành Quân lại bắt đầu vào vai một chuyên gia tình cảm: “Bố mẹ ở Thượng Hải của con cứ mỗi lần cãi nhau cũng giống hai người vậy. Không ai nói chuyện với ai, luôn bảo với con và Ngô Thành Nhu rằng: Bố mẹ không cãi nhau. Con đoán lần này nhất định là mẹ không đúng, vì con phát hiện có mấy lần bố cố tình tảng lờ câu nói của mẹ”.

Thằng nhóc thật nhiều chuyện, Khang Kiều có suy nghĩ muốn bịt miệng nó lại, bắt nó yên lặng một lát.

Nhưng, có một điểm Hoắc Thành Quân đã nói đúng. Từ tối hôm qua, sau khi Khang Kiều nói cho Hoắc Liên Ngao biết chuyện Chu Tùng An sẽ tới New York, anh liền bắt đầu tảng lờ mọi lời cô nói, thi thoảng buộc phải trả lời thì chỉ “ừm”, “ồ”, “nghe rồi” cho qua chuyện.

Ví dụ như, sáng nay Khang Kiều đi sớm, nói với anh rằng cô ra sân bay đón Chu Tùng An. Rõ ràng khoảng cách giữa hai người rất gần, rõ ràng

https://thuviensach.vn

giọng cô cũng không hề nhỏ, nhưng Hoắc Liên Ngao luôn làm như không nhìn thấy cô vậy, càng coi lời nói của cô như không khí.

Không những vậy, sáng nay anh còn trở mặt với Hoắc Thành Quân. Khi nó chào tạm biệt anh, anh còn chẳng buồn quay đầu lại.

“Kiều Kiều, mẹ có cảm thấy sáng nay thật ra bố đang giận con không?” Thằng nhóc cũng nhận ra, bắt đầu tào lao: “Hôm nay con tạm biệt bố mà bố không đoái hoài tới con. Bố còn nói hôm nay con và Kiều Kiều ăn mặc xấu như ma vậy, chẳng giống hoàng tử nhỏ chút nào”.

Nghe được câu nói cuối cùng của Hoắc Thành Quân, Khang Kiều chợt nhếch khóe môi, Hoắc Liên Ngao vẫn còn quá ấu trĩ.

Hoắc Thành Quân lại bắt đầu nói quá: “Con cảm thấy sau chuyện này nhất định có nguyên nhân gì. Con nghĩ có liên quan tới hai chuyện tối qua bố hỏi con. Kiều Kiều có muốn nghe không?”.

“Bố hỏi con chuyện gì?” Khang Kiều cũng hợp tác, bày ra vẻ tò mò.

“Câu thứ nhất, bố hỏi con bố đẹp trai hay cậu đẹp trai. Con trả lời dĩ nhiên là bố đẹp trai. Bố lại hỏi con cụ thể là đẹp hơn bao nhiêu, câu này thì làm khó con. Kiều Kiều, mẹ biết con giải quyết thế nào không?” Hoàng tử nhỏ Thành Quân dương dương tự đắc.

“Con nói cho mẹ nghe xem nào.”

“Con nói với bố, đẹp như Tom Cruise. Còn cậu thì như Tiểu Thẩm Dương. Thật ra con không có ý nói cậu xấu trai. Nhưng nếu so với bố thì đúng là chỉ ở đẳng cấp Tiểu Thẩm Dương thôi. Tóm lại, ý con là, khoảng cách giữa bố và cậu xa vời như Tom Cruise và Tiểu Thẩm Dương vậy.”

“Kiều Kiều, con nói vậy, mẹ hiểu không?”

https://thuviensach.vn

Câu nói của Hoắc Thành Quân khiến Khang Kiều thầm thương cảm thay cho Chu Tùng An. Cô gõ lên đầu nó một cái thật nhẹ. Nhóc con này, mấy chiếc hamburger Chu Tùng An lén gửi cho nó coi như phí công.

Hoắc Thành Quân ôm đầu: "Bố đã lên mạng tra xem Tiểu Thẩm Dương là ai, sau đó tâm trạng có vẻ rất vui, bố…".

"Vậy còn câu hỏi thứ hai thì sao?" Khang Kiều vội vàng ngắt lời Hoắc Thành Quân. Cô không muốn cốc đầu nó thêm lần nữa.

"Câu hỏi thứ hai là…" Nó kéo dài giọng, quay mặt sang phía Khang Kiều: "Bố hỏi con cảm thấy Kiều Kiều thích bố nhiều hơn một chút hay thích cậu nhiều hơn một chút".

Câu hỏi này vô thức khiến Khang Kiều quay sang nhìn màn hình thông báo chuyến bay.

"Kiều Kiều, mẹ không tò mò con trả lời bố ra sao ư?"

Giơ tay lên, Khang Kiều nhìn đồng hồ.

Hoắc Thành Quân lại bắt đầu nói như pháo ran: "Thành thật mà nói, câu này rất khó trả lời. Con không phải mẹ mà. Thế là, con nói với bố rằng câu này bố phải tự đi hỏi Kiều Kiều. Nhưng bố nhất quyết ép con đưa ra đáp án. Thế là con nói với bố, Kiều Kiều chưa bao giờ đánh cậu, nhưng Kiều Kiều lại đánh bố".

"Sau đó bố im lặng, im lặng cho tới sáng."

Câu nói ấy của Hoắc Thành Quân khiến trong lòng Khang Kiều có chút gượng gạo.

"Kiều Kiều, mẹ bảo phải chăng vì câu hỏi thứ hai, bố mới giận con? Nói thế nào đi nữa, một người đàn ông bị phụ nữ đánh không phải chuyện vẻ

https://thuviensach.vn

vang gì. Con nên giả vờ không nhớ mới phải.”

Một thằng bé có tý tuổi đầu đã mang chủ nghĩa đàn ông rồi. Cô thở hắt ra, quay mặt sang Hoắc Thành Quân đang tỏ vẻ tự trách.

“Không phải, bố không giận con đâu, bố đang…” Cô hơi ngừng lại, “Bố đang giận Kiều Kiều”.

Thôi được rồi, tối đó Khang Kiều đã nói hơi nặng lời với Hoắc Liên Ngao: “Hoắc Liên Ngao, em không tin anh”, “Hoắc Liên Ngao, nếu Tùng An gặp phải chuyện gì không hay, em thề, em sẽ dùng bất kỳ cách gì mà anh không nghĩ ra để đưa Thành Quân rời khỏi đây”.

Đối diện với những lời dồn ép của cô, anh chỉ nói một câu: “Họ nói với anh rằng phụ nữ là loài động vật hay thay đổi nhất trên thế giới. Anh nghĩ câu này rất đúng, một giây trước em có thể ngã vào lòng anh, nhưng một giây sau em có thể vì một người đàn ông khác mà khóc lóc với anh”.

Nói xong, anh không nhìn mặt cô nữa.

Nhìn theo bóng lưng anh, cô lẩm bẩm: Là quát nạt chứ khóc lóc gì, đồ ngốc.

Còn mười mấy phút nữa chuyến bay sẽ hạ cánh. Ngẫm nghĩ một chút, Khang Kiều lấy di động từ trong túi ra, hơi ngập ngừng nhưng vẫn gọi cho Hoắc Liên Ngao.

Chuông đổ rất lâu anh mới bắt máy.

Âm thanh đầu kia điện thoại khiến Khang Kiều ngây ra giây lát, rồi ngượng ngập hỏi: “Anh… anh tới chỗ làm chưa?”.

“Rồi.”

Lại là một khoảng im lặng.

https://thuviensach.vn

“Em…” Sự im lặng ấy khiến Khang Kiều trở nên lắp bắp. Thật ra cô muốn nói với hoắc Liên Ngao rằng em sẽ cố gắng về sớm, nhưng không biết vì sao những lời phía sau cứ nghẹn lại.

Anh ngược lại hết sức kiên nhẫn.

Cô lấy lại bình tĩnh, há miệng.

Rồi Khang Kiều nghe thấy có ai đó gọi tên anh.

Thế là câu nói ấy biến thành: “Em ngắt máy đây”.

Hoắc Liên Ngao ngắt máy còn nhanh hơn cô.

8 giờ 50 phút, Khang Kiều nhìn thấy Chu Tùng An và Ngô Thành Nhu. Ngô Thành Nhu ngồi trên chiếc xe đẩy hành lý của Chu Tùng An, dang rộng hai tay về phía cô.

Cô e dè đứng trước mặt anh ấy, chào một tiếng: “Tùng An!”.

Anh ấy vẫn cười với cô như mọi khi.

Đây là một quảng trường nhỏ gần Chinatown. Có đến 80% người dân sống ở khu vực này là người Hoa. Ông bà nội của Ngô Thành Nhu cũng là một trong số đó. Nghỉ hè năm nào Chu Tùng Ngọc cũng đưa các con tới New York chơi với ông bà nội một thời gian. Năm nay vừa hay Chu Tùng An được nhà trưởng cử tới đây tham gia buổi giao lưu học thuật nên người đưa chúng đi là Chu Tùng An.

“Anh vốn không định liên lạc với em.” Chu Tùng An nói với Khang Kiều.

Lúc này, hai người họ ngồi trên bàn trà tại quảng trường, còn hai đứa trẻ đang đi lăng quăng quanh những trò chơi được dựng lên trên quảng trường.

https://thuviensach.vn

Chuyện đã đến nước này, Khang Kiều đành nói câu xin lỗi.

“Anh đến đây không phải để nghe em nói xin lỗi.”

“Em hiểu.”

“Em cũng không cần căng thẳng. Anh chỉ muốn đi theo suy nghĩ trong lòng, muốn đến nhìn gương mặt em, để xem khi nào anh mới có thể biến em từ ‘người con gái anh thích’ thành ‘người con gái anh từng thích’.”

Cô rời mắt khỏi hai đứa trẻ, nhìn về phía chân trời xa xăm, đầu thu, bầu trời New York cao vời vợi.

“Anh thường nghĩ, có rất nhiều chuyện đã được quyết định từ trước. Sở dĩ anh chọn triết học có lẽ cũng vì gặp chuyện tình cảm này. Sau đó đã học được cách từ bỏ.” Chu Tùng An nói với giọng hơi cay đắng: “Còn nhớ những lời anh nói khi ở Singapore không?”.

Sao có thể quên được, cũng không dám quên.

“Chu Tùng An nói với Khang Kiều rằng mỗi một người đều là một cá thể độc lập. Em thích làm gì hãy cứ làm. Anh cũng sẽ vì bản thân anh mà làm tất cả mọi việc, chịu trách nhiệm cho mọi hậu quả. Đây là câu nói đầu tiên Chu Tùng An dạy các học trò của mình.”

“Ừm.” Anh đáp khẽ: “Thế nên không cần áy náy, tất cả đều do anh cam tâm tình nguyện. Đây cũng là một nguyên nhân anh tới gặp em, anh phải nói trước mặt em”.

Hoắc Liên Ngao nói đúng thật, anh ấy là một gã đại ngốc mà.

“Cũng không cần coi những lời nói của anh như một gánh nặng tâm lý. Rồi sẽ có một ngày anh buông tay được, chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

https://thuviensach.vn

Cúi đầu xuống, cô nhẹ nhàng cọ lên đường vân trên túi xách, hai giọ nước trong suốt rơi xuống đó.

“Cảm động đến bật khóc à?”

“Không phải.”

“Anh tới đây không phải để em khóc, nhưng, anh rất vui nhìn thấy em khóc vì anh.”

Không ai nói thêm gì nữa, đám trẻ trượt patanh phá vỡ bầu không khí yên ắng của quảng trường.

“Khang Kiều.”

“Ừm.”

Cô tự nhiên ngẩng đầu lên, trước mắt đã sáng bừng. Khuôn mặt Chu Tùng An gần ngay trước mắt. Anh ấy đang quan sát cô thật tỉ mỉ.

Rồi khóe môi rướn lên một nụ cười: “Thần sắc khá đấy, quầng thâm không còn nữa”.

Cô nhe răng cười với anh ấy.

Anh ấy quay đi, cất giọng ảm đạm.

“Xem ra vẫn là cậu ấy có cách.”

Khang Kiều muốn nói gì đó, nhưng… một câu cũng không nói ra được.

Ngược lại, Chu Tùng An bỗng trở nên nghiêm túc: “Nói đi, cậu học trò của anh dạo này sao rồi?”.

Đường phố đã lên đèn.

https://thuviensach.vn

Hoắc Thành Quân một lần nữa mang vai trò chân chạy vặt, mang di động đặt lên tay Khang Kiều đang bận rộn trong bếp: “Kiều Kiều, điện thoại của bố”.

Đây đã là cuộc gọi thứ năm của Hoắc Liên Ngao cho cô rồi. Cứ cách mười phút anh lại gọi một lần. Cuộc đầu tiên: “Anh ra khỏi văn phòng rồi”. Cuộc thứ hai: “Anh đang trên đường nhé”. Cuộc thứ ba: “Anh về nhà rồi tại sao em chưa về nhà?”. Cuộc thứ tư: “Em đưa Thành Quân về đi, nó còn chưa viết mười từ mới”.

Cô bắt máy, đè thấp giọng: “Hoắc Liên Ngao, anh có thôi đi không?”.

Đầu kia vọng tới tiếng của Hoắc Liên Ngao, từ ngữ điệu tới sức mạnh đều giống hệt như giọng cậu chủ Liên Ngao trước kia khi gọi cô tới phòng: “Trên hợp đồng viết rõ tối nào em cũng phải xuất hiện trước bàn ăn”.

Khang Kiều vừa định ngắt máy…

“Không được phép ngắt máy, anh muốn em về ngay lập tức!”

Shit! Shit!

Không được ngắt máy phải không, thế tắt máy chắc là được? Khang Kiều tắt máy.

“Điện thoại của chồng con hả?”

Người đang nói chuyện với Khang Kiều là bà nội của Ngô Thành Nhu. Đó là một bà lão ôn hòa và hiền hậu. Sau khi sự thật về Hoắc Thành Quân bại lộ, bà không những không trách cô mà còn mời cô cùng ăn tối, cùng không hề nhìn Hoắc Thành Quân bằng ánh mắt lạnh nhạt mà vẫn yêu thương chăm sóc như trước đây.

https://thuviensach.vn

“Anh ấy…” Cô ngập ngừng, nói khẽ: “Anh ấy vẫn chưa phải là chồng con”.

Gần nửa đêm, Khang Kiều mở cửa, bước thật nhẹ nhàng. Nhìn thấy phòng khách không còn sáng đèn, cô thở phào nhẹ nhõm. Khang Kiều vô thức nhìn sang con đường dẫn tới phòng làm việc của Hoắc Liên Ngao. Không có tia sáng nào hắt ra, chắc là anh đã đi ngủ rồi.

Ngày mai là thứ Bảy, tối mai Hoắc Liên Ngao sẽ tổ chức một buổi đấu giá. Thường thì trước các buổi đấu giá một đêm, anh sẽ ngủ sớm vì công việc phải chuẩn bị rất nhiều.

Mượn chút ánh sáng heo hắt, Khang Kiều đi về phòng mình. Hai căn phòng nằm đối diện nhau. Dừng lại trước cửa, khi chạm tay lên cửa, cô còn bất giác quay đầu lại nhìn. Không có ánh sáng nào lọt ra từ cửa phòng anh.

Khang Kiều mơ hồ nghĩ, cùng lắm thì ngày mai sẽ làm bánh cà chua cho anh.

Mở cửa ra.

Tiếng mở cửa và một thanh âm khác đồng thời vang lên: “Nữ thần chơi đêm, về nhà rồi, cuối cùng cũng chịu về nhà rồi?”.

Ánh đèn đột ngột sáng bừng lên khiến Khang Kiều vô thức nheo mắt lại, trốn vào chỗ tối. Cơ thể cô cũng gần như giật nảy lên, sau đó…

Đầu cô đập vào tường.

Ôm trán, Khang Kiều lập tức chỉ trích kẻ tội đồ khiến trán cô u một cục: “Hoắc Liên Ngao, anh làm em giật mình đấy!”.

Vừa oán trách, cô vừa quay đầu lại.

https://thuviensach.vn

Ánh đèn sáng trưng, Hoắc Liên Ngao dựa vào lan can cầu thang, khoanh tay, lạnh lùng nhìn cô.

Người này còn cãi cố: “Anh biết một câu tục ngữ, là gì nhỉ, cụ thể thì anh không nhớ, nhưng anh biết đại ý muốn nói: Một người nếu không làm chuyện gì xấu thì đi đường ban đêm không cần lo rắc rối tìm tới. Nói đi, em đã làm chuyện gì trái lương tâm rồi?”.

“Hay là để anh đoán nhé. Em và đại ngốc đưa hai đứa trẻ tới rạp chiếu phim, sau đó vị trí ngồi của mấy người là ghế gia đình. Vé xem phim tiết kiệm được cho mấy người 20 đô. Xem phim xong, các người ra quán ăn nhanh gần đó. Nhân viên nhiệt tình giới thiệu suất ăn gia đình. Trong lúc ăn, nhân vật may mắn của quán đi tới trước mặt sau đó các người đã đứng sát vào nhân vật may mắn và chụp ảnh.”

Câu nói của Hoắc Liên Ngao khiến Khang Kiều buột miệng: “Hoắc Liên Ngao khốn kiếp, anh dám theo dõi…”.

Giọng nói của cô mỗi lúc một bé đi, đoạn trước gần như đúng, trừ việc nhân vật may mắn.

Ánh mắt Hoắc Liên Ngao nhìn cô càng lúc càng lạnh: “Anh không rảnh như em nghĩ đâu”.

Tự biết mình đuối lý, Khang Kiều lắp bắp một câu: “Hoắc Liên Ngao, sao anh chưa ngủ. À… em bảo Thành Quân ở lại chơi với Thành Nhu rồi”.

“Thật sự đi xem phim với đại ngốc?”

Khang Kiều im lặng.

“Xem phim xong đã cùng đại ngốc đi ăn nhanh?”

https://thuviensach.vn

Ngữ khí hăm dọa của anh và từng tiếng đại ngốc đã khiến Khang Kiều cảm thấy khó chịu dần.

“Không trả lời là ngầm thừa nhận.” Hoắc Liên Ngao đi về phía Khang Kiều, tới trước mặt cô, mượn chiều cao ưu thế để bức người: “Nói đi, khi chụp ảnh với anh ta, em đã đứng chỗ nào? Đứng sát cạnh anh ta? Tay anh ta để chỗ nào?”.

Cô nhíu mày: “Hoắc Liên Ngao, anh ấy không phải đồ ngốc. Hoắc Liên Ngao, anh hãy nhớ cho kỹ, đó là giáo viên tiếng Trung của anh, không phải đồ ngốc!”.

“Ai nói không ngốc? Có cần anh cho em vài ví dụ chứng minh không…”

Tiếng “Im đi” trong đêm giống như một vũ khí kim loại cọ lên một mặt kính thủy tinh, đinh tai, nhức óc.

“Im đi! Hoắc Liên Ngao, anh im đi! Em không cho phép anh nói như vậy. Anh ấy không ngốc, không ngốc một chút nào cả, anh ấy tuyệt hơn ai hết.” Cùng với âm thanh cuối cùng, mọi áy náy, mọi cảm kích dành cho Chu Tùng An đã hóa thành nước mắt, lặng lẽ rơi xuống.

Chu Tùng An không ngốc, anh ấy tuyệt hơn ai hết. Nước mắt càng lúc càng rơi nhiều hơn, rơi xuống bàn tay đang giữ chặt cằm cô.

Ánh đèn sáng rực soi rõ biểu cảm âm u của anh và sự chán ghét hiện lên nơi đáy mắt: “Trước kia vì hắn em đâm anh một nhát dao, còn bây giờ, chắc là những giọt nước mắt này cũng rơi vì hắn. Anh nói có đúng không?”.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Năm 2014 - 2015 (18)

Tay của Hoắc Liên Ngao đang giữ cằm Khang Kiều.

Cố nhịn cơn đau nơi hàm răng, Khang Kiều lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, đáp lại: “Hoắc Liên Ngao, từ nay em không muốn nghe thấy danh xưng ‘đại ngốc’ từ miệng anh”.

“Danh xưng đó đã chạm vào thần kinh của em rồi sao, hả?” Mặt Hoắc Liên Ngao sát lại Khang Kiều thêm một chút, giọng điệu chế giễu: “Tôi đoán, thật ra trong lòng em cũng cảm thấy danh xưng này rất phù hợp với hắn phải không. Em xem, tôi và em mắt đưa mày liếc trước mặt hắn bao nhiêu lâu mà hắn cũng không ý thức được, không ngốc thì gọi là gì?”.

“Hoắc! Liên! Ngao!” Khang Kiều dằn mạnh từng chữ.

“Nhưng làm sao bây giờ? Tôi không nghĩ ra được biệt hiệu nào phù hợp hơn dành cho hắn nữa?” Ngoài sự chế giễu còn thêm một tầng khiêu khích.

Hoắc Liên Ngao! Cô cầm chặt túi xách trong tay, cứ thế quăng vào mặt anh. Động tác bất ngờ khiến anh né tránh theo bản nawg. Nhân lúc lực của anh giảm đi một chút, Khang Kiều đẩy mạnh anh ra, đi vào phòng mình.

Cô mở cửa, tìm một cái túi to hơn, dùng tốc độ nhanh nhất, tìm hộ chiếu và một số giấy tờ chứng minh nhét vào trong túi.

Trong lúc ấy, tiếng bước chân sau lưng từ tốn đi theo cô, giọng nói chậm rãi: “Chị gái của tôi, em định đi đâu đây? Anh đã dạy em bao nhiêu bài học rồi, sao em không biết ngoan ngoãn vậy?”.

https://thuviensach.vn

“Chẳng lẽ em định cầm hộ chiếu tới trước mặt đại ngốc, khóc lóc thút thít bảo hắn đưa em đi? Nhưng em phải đánh giá xem hắn có bản lĩnh ấy không đã, chưa biết chừng, chính hắn có đi được hay không còn là vấn đề.”

Gã khốn này. Cô ném túi xuống đất, quay đầu lại, gào lên: “Phải, đúng đấy, tôi muốn đi đấy, rời xa kẻ điên như anh!”.

Hoắc Liên Ngao bày ra điệu bộ lắng nghe, còn đặc biệt mở một con đường cho cô: “Anh đã nói sẽ không xảy ra chuyện Chu Tùng An mất hành lý nữa. Nhưng anh chưa hứa hắn sẽ không gặp chuyện gì ngoài ý muốn”.

Lúc này, Khang Kiều thạt sự muốn cầm thứ gì đó đập nát đầu Hoắc Liên Ngao ra. Cô nghiến răng: “Hoắc Liên Ngao, đừng có quá đắc ý, cũng đừng quá ức hiếp người khác. Chỉ cần tôi muốn đi, là tôi có thể đi, anh biết là tôi có cách mà”.

“Ồ?” Hoắc Liên Ngao nhướng mày: “Không ăn cơm, không ngủ sau đó ngất xỉu trên đường, còn kể cho tôi chuyện một cô gái nào đó bị kéo vào rừng sao? Đầu gỗ, tôi bây giờ 26 tuổi rồi, không còn là 18 tuổi nữa, còn nữa…”.

“Nếu em làm vậy, hoàng tử nhỏ Thành Quân của chúng ta sẽ rất khó chịu. Em đành lòng sao, hm?”

Gã khốn nạn, Hoắc Liên Ngao là kẻ khốn!

Cô nhìn anh, cô muốn giây phút này khiến Hoắc Liên Ngao cũng phải nếm mùi tức giận tột cùng, thế là suy nghĩ ấy cứ thế hóa thành lời nói: “Hoắc Liên Ngao, trước kia chẳng phải anh từng tôi đã ngủ với Tùng An chưa hay sao? Tôi nói thật với anh. Đúng vậy, tôi và Tùng An đã ngủ với nhau rồi, hơn nữa không chỉ một lần, để tôi đếm xem chúng tôi đã ngủ bao nhiêu lần nào”. Cô giơ tay lên, vừa đếm vừa cười: “Làm sao bây giờ? Mười đầu ngón tay còn chưa đếm hết”.

https://thuviensach.vn

Rất tốt, rất tốt, biểu cảm hiện giờ của cậu chủ Liên Ngao chính là trạng thái mà cô muốn đạt tới. Sắc mặt anh chỉ sau vài câu nói của cô đã chuyển từ đỏ sang trắng, từ trắng qua xanh.

Ừm, mặt cậu chủ Liên Ngao xanh lét rồi, nhưng Khang Kiều vẫn muốn sắc mặt anh đặc sắc hơn một chút. Người này có lúc luôn tự cho là mình đúng khiến cô chỉ muốn táng cho anh một trận.

Đôi mắt được cậu chủ Liên Ngao miêu tả là "mắt cá chết" nhìn anh chằm chằm, tiếp tục nói: "Rốt cuộc đã ngủ với Tùng An bao nhiêu lần mặc dù tôi không nhớ rõ nhưng ngủ ở đâu thì tôi nhớ. Nếu là tối cuối tuần thì sẽ ở căn hộ của anh ấy, nếu không phải cuối tuần thì tới chỗ tôi. Có lúc cảm giác đến thì ở ngay phòng làm việc…".

Những lời còn lại bị anh giơ tay, hung hăng ngăn cản.

Từ biểu cảm tới ánh mắt của anh dường như đều chỉ hận không thể lột ra bẻ xương cô ngay tức khắc: "Mặc dù biết những lời nói này của em đều là ngụy tạo, nhưng…".

Miệng dù không nói ra, nhưng ánh mắt cô vẫn đang truyền đi một thông điệp: Hoắc Liên Ngao, anh lại tự cho là mình đúng một lần nữa ư?

"Nhưng làm sao đây? Chị gái của tôi, những câu nói ngu ngốc của em đã thành công gây rắc rối cho đại ngốc. Tôi bảo đảm lần này hắn…"

Cô giơ tay…

Không nói nữa, đã bảo không được phép gọi là đại ngốc cơ mà?

Một giây sau, Khang Kiều ý thức được một chuyện. Suy nghĩ muốn đập nát đầu Hoắc Liên Ngao của cô đã chuyển hóa thành hành động.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều cũng không biết thứ đồ trang trí hình củ ấu đã ở trong tay mình từ lúc nào. Cô…

Trong vòng một tuần, cô đã cầm cùng một thứ, đập Hoắc Liên Ngao hai lần.

Một giây sau.

Hoắc Liên Ngao lấy tay ôm đầu, từ từ ngồi sụp xuống, thứ cô cầm trong tay cũng rơi theo.

Giây phút đó, Khang Kiều phản ứng cực nhanh. Cô ôm chặt lấy Hoắc Liên Ngao, dùng cả cơ thể chống đỡ cho anh. Biểu cảm đau đớn của anh và sắc mặt nhợt nhạt của anh khiến Khang Kiều bỗng hoang mang.

Hoang mang, bối rối.

Trong lúc mất bình tĩnh, câu nói hôm nào của Hoắc Liên Ngao bỗng nhảy ra khỏi đầu: Nếu lần sau đập tôi, phải dùng sức một chút, đập cho tôi bị chấn thương nghiêm trọng đi.

Cô gọi tên anh, vừa gọi vừa nói năng lộn xộn: “Liên Ngao, đau lắm không? Có phải em đập mạnh quá không? Liên Ngao, em thề em sẽ ném thứ đó đi thật xa. Nhưng… Nhưng Liên Ngao, rõ ràng ban nãy em dùng sức ít lắm mà. Anh có biết kiểu nói chuyện của anh khiến người ta giận cỡ nào không. Em đã định đập cho đầu anh lỗ chỗ như tổ ong, nhưng cuối cùng em lại dùng sức rất ít.”

Khang Kiều nhớ lại, chắc chắn là mình không hề mạnh tay, bởi vì…”

“Liên Ngao, em không mạnh tay vì em không đành lòng.” Cô vừa lắp bắp vừa dùng hết sức lực kéo anh lên giường.

https://thuviensach.vn

Để anh ngồi lên giường, cô lấy hai tay nâng mặt anh. Vì sao mặt lại trắng nhợt thế này? Có phải vì mất máu quá nhiều không?

Suy nghĩ này trong giây lát khiến Khang Kiều hồn bay phách lạc. Cô nghĩ ngay tới việc gọi điện thoại. Nhưng tay vừa rời đi, đã bị anh nắm chặt.

“Liên Ngao?” Khang Kiều hỏi dò một câu.

“Sợ hả?” Anh nhìn cô: “Sợ đập anh chấn thương thật hả, rồi quên em luôn hả?”.

Cô cụp mắt xuống, muốn dùng bàn tay chưa bị nắm để kiểm tra đầu anh nhưng nửa đường bị anh ngăn lại. Lần này cả hai tay cô đều đã bị giữ chặt.

“Em nói đúng, ban nãy em đánh nhẹ như đập kiến ấy.”

“Thật không? Nhưng…” Khang Kiều nhìn mặt Hoắc Liên Ngao, sắc mặt vẫn tái đi như mất nhiều máu vậy.

Hoắc Liên Ngao giận dữ trừng mắt với cô: “Đều tại em nói mấy câu chọc tức anh”.

Chiếc túi để hộ chiếu vẫn còn lăn lóc dưới đất, vài ngăn kéo trên tủ đầu giường được kéo ra chưa đóng lại, mấy thứ lặt vặt rơi cả xuống đất đều thể hiện những gì không vui đã xảy ra tại đây cách đó vài phút.

Lát sau.

“Đầu gỗ.”

“Ừm.”

“Sau này nghe em, em không muốn anh gọi anh ta là đại ngốc thì không gọi nữa, anh…” Giọng Hoắc Liên Ngao mỗi lúc một lí nhí thêm: “Mấy lời

https://thuviensach.vn

lúc trước anh nói đại ngốc… nói Chu Tùng An đều là lời trong lúc giận dữ thôi”.

Hoắc Liên Ngao siết mạnh tay cô một chút, Khang Kiều ngoan ngoãn lại gần anh.

“Anh không hề có ý cười cợt anh ta.” Anh thở dài: “Anh chỉ đố kỵ thôi, lời nói của một gã đàn ông đang ghen thì đều là mấy lời tầm bậy”.

Trong lúc đó, Khang Kiều lên đùi Hoắc Liên Ngao. Mắt đối mặt, mắt nhìn mắt. Hoắc Liên Ngao lại lườm cô: “Nếu lần sau mà em còn dám nói kiểu đó nữa, anh sẽ…”.

“Anh sẽ gì?” Khang Kiều hỏi.

“Anh sẽ thuê người khử anh ta!” Hoắc Liên Ngao giận dữ đáp.

“Anh dám!” Khang Kiều phẫn nộ.

“Phải, anh quả thật là…” Anh lại thở dài: “Anh quả thật là không dám”.

Vậy còn được, Khang Kiều tươi cười.

“Liên Ngao.”

“Ừm.”

Cô dựa đầu vào vai anh, lẩm bẩm: “Khoảng thời gian đó em sống rất khó khăn, nếu không có Tùng An, nếu…”.

Lúc đó nếu không có Chu Tùng An, Khang Kiều có lẽ sẽ suy nghĩ tới chuyện mua thêm một lọ thuốc ngủ nữa. Có con là một chuyện vui, nhưng nếu nó lại là một Tiểu Phàn thứ hai thì sao?

https://thuviensach.vn

Lúc đó cô luôn giữ thái độ hoài nghi với tất cả mọi chuyện xung quanh mình. Lúc đó, cô cảm thấy mọi điều tốt đẹp trên đời đều không có duyên với mình, luôn cảm thấy những điều cô yêu quý và quan tâm tới cuối cùng đều sẽ lần lượt rời bỏ cô mà đi. Nếu không có Chu Tùng An…

Mà thôi, bây giờ nhắc lại những chuyện ấy đã không còn ý nghĩa gì nữa, vì tất cả đều đã qua rồi.

Cô hằn học nói: “Hoắc Liên Ngao, sau này anh không được phép gọi anh ấy là đại ngốc, cũng không được phép dùng mấy trò bàng môn tà đạo để đối phó với anh ấy”.

Không có phản hồi.

“Anh nghe chưa?!”

“Em đang uy hiếp anh đấy à?” Ngữ khí của cậu chủ Liên Ngao không vui chút nào.

Thôi được, nghe nói có vài người đàn ông thích ưa nhẹ nhàng, Hoắc Liên Ngao là kiểu người này.

Cô mềm giọng: “Liên Ngao, em cầu xin anh, nhé?”.

Tiếng “nhé” vẫn còn đang kéo dài, người ngồi trên giường đã đứng lên, tiện thể vác cô lên vai.

Sau đó “bộp” một tiếng.

“Hoắc Liên Ngao, sao anh đánh em?” Người bị khiêng kêu gào ầm ĩ, hơn nữa… hơn nữa còn đánh vào chỗ ấy. Cô chứ có phải Hoắc Thành Quân đâu.

“Bà Hoắc, đây là lời cảnh cáo dành cho em. Coi em lần sau còn dám vì người đàn ông khác mà uy hiếp anh không.”

https://thuviensach.vn

Khang Kiều ngẩn người.

Câu nói đó gần như sắp buột khỏi miệng.

Giây cuối cùng, cô đổi câu: “Em không phải bà Hoắc” thành “Hoắc Liên Ngao, anh định đưa em đi đâu?”.

“Xuống bếp.”

“Làm gì chứ?”

“Anh đói rồi, hôm nay tức em ăn không ngon miệng chút nào. Em làm gì cho anh ăn đi.”

Ợ… Thôi được rồi.

Hôm sau, sau khi giải quyết xong việc ở quỹ tài chính, Khang Kiều tới nhà bà nội của Ngô Thành Nhu đón Hoắc Thành Quân.

Khoảng hai giờ chiều, hai chiếc xe cảnh sát đỗ trước cửa khiến Khang Kiều có dự cảm chẳng lành. Ông bà nội của Ngô Thành Nhu xưa nay luôn sống lương thiện, sao lại có cảnh sát tìm tới cửa?

Khang Kiều rảo nhanh bước chân.

Ngô Thành Nhu mở cửa cho cô.

Vừa đặt chân vào trong phòng khách, Khang Kiều liền nhìn thấy bốn năm người cảnh sát, một trong số đó đang quay lưng về phía Khang Kiều, lấy lời khai của Chu Tùng An và ông nội Ngô Thành Nhu.

Ông nội vẫn còn mặc nguyên quần áo ngủ, rõ ràng họ tới đã đánh thức giấc ngủ trưa của ông. Tất cả mọi chuyện nhất định không liên quan gì tới mấy người già này, mà liên quan tới một người khác.

https://thuviensach.vn

Biểu cảm trên khuôn mặt Chu Tùng An bị vài cảnh sát che chặt, sự hỗn loạn trong phòng khách có lẽ là kiệt tác của mấy vị này chăng? Không thể nào vô duyên vô cớ họ tìm tới đây được.

Quả nhiên…

Khang Kiều nhìn thấy một người nữa. Anh đứng quay lưng về phía cô, đối diện với mấy bức chân dung, trông như đang thưởng thức thư pháp.

Ha! Thật biết giả vờ!

Người làm việc xấu chẳng phải nên trốn thật kỹ sao? Người này tới đây rõ ràng vì muốn thể hiện: Ừm, đại ngốc, bây giờ tôi có thời gian, tôi rất vui lòng thể hiện vài chiêu trò trước mặt anh!

Khốn kiếp, Hoắc Liên Ngao đúng là gã khốn. Bàn tay cầm túi xách của Khang Kiều đã run lên bần bật. Rất tốt, hôm nay trong túi của cô để vài cuốn sách, nặng lắm đây.

Run lên còn có cả giọng nói của cô: “Hoắc Liên Ngao…”.

Người đứng trước bức tranh quay đầu lại.

Không cho Hoắc Liên Ngao cơ hội nói gì, chiếc túi trên tay cứ thế không đầu không cuối đập vào mặt anh.

“Hoắc Liên Ngao, anh gạt em sao, anh là đồ lừa đảo, khốn kiếp.”

“Hoắc Liên Ngao, tính anh chết cũng không thay đổi.”

“Hoắc Liên Ngao, anh muốn chứng minh anh giỏi giang phải không? Muốn chứng minh bản lĩnh thì cứ nhằm vào em đây này.”

Tay cô bị giữ lại nửa chừng. Người ấy lại là Chu Tùng An. Đồng thời lúc này…

https://thuviensach.vn

“Kiều Kiều, mẹ lại đánh bố, con không quan tâm tới mẹ nữa.” Giọng nói non nớt ngập tràn tố cáo.

Nhìn theo âm thanh ấy, Khang Kiều không biết Hoắc Thành Quân đã đứng ngoài phòng khách từ lúc nào.

Hoắc Thành Quân nét mặt giận dữ, đứng sau lưng nó là bà nội của Ngô Thành Nhu, bên cạnh bà là một người đàn ông da trắng cao lớn. Người đàn ông này Khang Kiều biết, đó là một bác sỹ nổi tiếng ở New York, thi thoảng xuất hiện trên ti vi, xem bệnh cho rất nhiều chính trị gia.

Khi quay về phía Hoắc Liên Ngao, lúc này sắc mặt anh rất kinh hoàng. Chiếc túi của cô khiến vài chỗ trên mặt anh sưng đỏ.

Da của Hoắc Liên Ngao là kiểu trắng trong, đỏ vài chỗ thôi là sẽ rất nổi bật.

Ánh mắt Hoắc Liên Ngao găm về phía bàn tay cô như một mũi tên. Lúc này Khang Kiều mới ý thức được Chu Tùng An vẫn còn đang giữ cổ tay mình. Cô giãy ra, Chu Tùng An mới buông tay.

Buông thõng tay phía trước, Khang Kiều không dám nhìn mặt anh.

Tổng hợp sắc mặt của tất cả mọi người tại đó, Khang Kiều nghĩ có lẽ cô đã đoán nhầm.. Hơn nữa khả năng này có thể lên tới 80%. Cô không dám nhìn mặt ai, chỉ lẩm bẩm: “Chuyện gì thế này”.

Đáp lại Khang Kiều là giọng nói lạnh lùng của Hoắc Liên Ngao, nhưng là nói với mấy cảnh sát: “Thưa ngài cảnh sát, các anh cũng thấy đấy, đối với hành vi ban nãy của cô đây, tôi sẽ bảo lưu quyền khiếu kiện”.

Nói xong, Hoắc Liên Ngao đi lướt qua Khang Kiều.

“Bố, con đi với bố.”

https://thuviensach.vn

“Ngoan, bố còn công việc, lát nữa xong việc bố qua đón con, được không?”

“Được ạ, con chào bố.”

Hoắc Liên Ngao đi rồi, cảnh sát rồi bác sỹ cũng lục tục ra về. Lúc này Khang Kiều cũng biết tâm lý lúc trước đã lên tới 100%.

Cô đã hiểu lầm Hoắc Liên Ngao.

Bác sỹ là người Hoắc Liên Ngao đặc biệt mời tới để chữa bệnh cho bà nội Ngô Thành Nhu, cảnh sát cũng không tới đây để kiếm chuyện.

Nơi sống của ông bà nội của Ngô Thành Nhu gần khu vực của người Do Thái. Mấy tháng gần đây, có một đám thiếu niên Do Thái luôn vứt xác động vật vào vườn sau nhà họ. Họ gọi điện báo cảnh sát nhưng cảnh sát chưa tìm được bằng chứng có lợi, thậm chí cử vài người tới cũng không ích gì. Chuyện này lại xảy ra vào tối hôm trước, từ xác động vật chuyển sang hắt xăng.

Cảnh sát cũng do Hoắc Liên Ngao đưa tới, họ bảo đảm chuyện này sẽ được giải quyết trong vòng 24 giờ.

Còn phòng khách hỗn loạn chỉ đơn thuần là kết quả sau trò chơi trốn tìm của Hoắc Thành Quân và Ngô Thành Nhu.

Chu Tùng An kể cho Khang Kiều xong thì nửa đùa nửa thật: “Đầu gỗ, lần này em gây đại họa rồi”.

“Kiều Kiều, mẹ nghe đấy, ba ngày tới con sẽ không nói chuyện với mẹ câu nào hết.” Ngô Thành Quân còn chạy qua, thêm dầu vào lửa…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Năm 2014 - 2015 (19)

Vì sao bây giờ mới phát hiện ra chứ? Nhìn cô gái trước mặt, Chu Tùng An nghĩ, có lẽ từ một buổi chiều nào đó Khang Kiều xuất hiện gần hồ bơi của Hoắc Liên Ngao. Cô bước ra từ một khoảng cây cối xanh ngắt, mặt ửng hồng. Khoảng năm phút sau khi Khang Kiều rời đi, Hoắc Liên Ngao cũng bước ra từ cùng một chỗ, quần bò của anh dính rêu xanh, từ những chi tiết vụn vặt ấy là có thể đoán ra rồi.

Có điều lúc đó anh ấy cho màu hồng trên gò má Khang Kiều là do mặt trời quá gắt còn rêu xanh trên quần bò của Hoắc Liên Ngao là do quẹt vào lúc vô tình đi ngang qua bụi cây.

Dường như cũng chỉ trong chớp mắt, cô gái yên lặng ngày nào đã trở thành người phụ nữ ngồi trước mặt anh ấy. Khuôn mặt xinh xắn. Chiếc áo len ngắn vừa màu đen càng làm tôn lên nước da trắng. Đôi mắt quá to ngược lại với sống mũi hơi nhỏ. May mắn là chóp mũi hơi vểnh, hình tượng độc đáo này lại rất ưa nhìn, khiến người ta nhìn lần một lại muốn nhìn lần hai. Trong nhà hàng có không ít đàn ông đang lén lút nhìn cô, chỉ là cô hoàn toàn không biết mà thôi.

Người ngồi trước mặt bị anh ấy nhìn đến thiếu tự nhiên. Cô sờ sờ mặt hỏi: “Mặt em có gì à?”.

Nói xong, cô cầm cốc nước lên.

Không dễ dàng, cuối cùng người này cũng nhận ra có một người đàn ông đang nhìn mình. Không, nói chính xác là đang quan sát cô. Từ 2 rưỡi đến 5

https://thuviensach.vn

rưỡi, Khang Kiều luôn ở trong trạng thái hồn vía trên mây. Lái xe nhầm hướng, đi đường vô duyên vô cớ đâm phải người khác.

Lúc này lại coi nước dùng để rửa đĩa là nước uống.

Uống xong, cô đặt chiếc cốc về chỗ cũ. Cô không cảm thấy cốc nước vừa cầm trên tay kỳ lạ chút nào sao? Hai đứa trẻ ngồi gần đó đã bắt đầu che miệng cười trộm.

Đây là một nhà hàng tự phục vụ kiểu Nhật Bản, mấy mười người vây quanh một chiếc bàn hình chữ nhật đều là các học giả triết học từ khắp nơi trên thế giới tới tham gia buổi giao lưu, từ giáo sư tới giảng viên.

Như đã hẹn trước từ hôm qua, cô sẽ cùng anh ấy tham gia buổi giao lưu. Giao lưu xong, sẽ cùng ăn bữa tối do phía tổ chức sắp xếp với từ cách bạn gái đi cùng.

“Khang Kiều.” Chu Tùng An gọi người đang lén lút nhìn đồng hồ.

Cô ngẩng đầu lên.

“Chuyện xảy ra lúc chiều khiến em rất khó chịu phải không?”

“Không… không phải… không đâu.” Cô lắp bắp trả lời.

Anh ấy rướn môi cười, lúc này đây, nụ cười bên khóe môi ấy là nụ cười xuất phát từ tận trong lòng. Trong mơ hồ, anh ấy lại nhìn thấy cô gái ít nói ngày nào.

Cô đã sống trong trái tim anh ấy một cách thân thiết.

“Em về đi.”

“Á…” Khang Kiều trợn tròn mắt.

https://thuviensach.vn

Thôi được rồi, anh ấy phải thầm mắng cô một trận trong lòng. Hoắc Liên Ngao nói đúng thật, đó quả là đôi mắt cá chết.

“Anh bảo em về nhà đi.” Chu Tùng An cao giọng.

Lần này, cô đã nghe rõ lời anh ấy. Cô nhìn xung quanh một lượt: “Nhưng… chẳng phải anh nói…”.

Bạn đi chung chứ gì? Đó đều là cái cớ vì muốn ở chung với cô thêm một chút thời gian mà thôi, bởi vì…

Bởi vì tiếp theo đây, họ sẽ không gặp nhau nữa trong một khoảng thời gian rất dài, có lẽ khi gặp lại anh ấy đã làm bố.

“Về dỗ cậu ấy đi, anh cảm thấy cậu ấy mà dỗi thì còn… kinh hơn cả Hoắc Thành Quân đấy.”

Câu nói của anh ấy khiến gò má cô ửng hồng, nhưng miệng vẫn còn cứng: “Không thể trách em được, tất là tại thái độ sống thường ngày của anh ấy, ai bảo…”.

“Nếu anh bị một cô gái đánh trước mặt nhiều người như vậy, anh nhất định sẽ rất khó chịu, huống hồ, còn là người vừa làm chuyện tốt bị đánh. Hơn nữa trong số những người đứng nhìn còn có tình địch, còn có con của cậu ấy.” Cứ nghĩ tới tình huống lúc đó, Chu Tùng An lại cười xấu xa: “Nói thật lòng, lúc đó anh thấy sảng khoái lắm, sảng khoái hơn cả là cậu học trò có sức tấn công như hổ báo của mình trông có phần ngốc nghếch, thật ra, anh có thể ngăn cản em sớm hơn”.

Anh ấy vừa dứt lời, cô đã đứng dậy.

Vẫy tay chào tạm biệt Chu Tùng An.

https://thuviensach.vn

Hớp rượu thanh chảy xuống cổ tạo cảm giác hơi thé, Chu Tùng An đánh mắt tìm bóng cô ngoài cửa sổ nhà hàng.

Ừm, tìm thấy rồi, cái dáng cực nhỏ, đang xa dần giữa phố phường New York lấp lánh ánh đèn.

Tám giờ, Khang Kiều mở cửa. Vì mấy hôm nay Hoắc Thành Quân đều ở nhà ông bà nội của Ngô Thành Nhu nên Khang Kiều cũng để bảo mẫu được nghỉ.

Trong nhà chỉ còn lại Jenny đang chuẩn bị ra về.

Tám rưỡi, Jenny cũng đi. Cả nhà chỉ còn lại mình Khang Kiều. Trước đây cô cùng từng ở một mình, lúc đó cô không cảm thấy có gì nghiêm trọng. Thế mà giây phút này, không gian yên ắng lại khiến lòng Khang Kiều hoang mang.

Cô bật ti vi để căn nhà có chút âm thanh. Khang Kiều bắt đầu gọi điện cho Hoắc Thành Quân. Không, nên nói là thông qua Ngô Thành Nhu để gọi Hoắc Thành Quân mới đúng. Thằng nhóc đó đúng là nói lời giữ lời: Trong vòng ba ngày sẽ không nói chuyện với cô.

Thôi được, Khang Kiều ngắt máy. Sau đó cô lúc thì nhìn đồng hồ, lúc thì ngó di động. Chín giờ, lúc này chắc buổi đấu giá đã kết thúc rồi.

9 giờ 10 phút, Khang Kiều gọi điện cho Hoắc Liên Ngao. Người nhận máy không phải anh. Người tự xưng là trợ lý của anh nói với Khang Kiều: “Ngài Hoắc đang dự bữa tiệc mừng công, khoảng một tiếng đồng hồ”.

“Có thể bảo anh ấy nghe máy được không?” Khang Kiều hạ thấp giọng.

Đầu kia im lặng một lúc, sau đó: “Ngài Hoắc hiện tại không có thời gian nghe điện thoại”.

https://thuviensach.vn

Xem ra cậu chủ Liên Ngao đang giận rồi.

10 giờ 10 phút, Khang Kiều gọi lại lần nữa. Vẫn là người trợ lý lúc trước. Bữa tiệc mừng công vừa kết thúc, có điều…

“Vì đã uống chút rượu nên tối nay ngài Hoắc sẽ ở lại câu lạc bộ.”

Khang Kiều còn định nói gì đó.

Đầu kia đã lịch sự ngắt lời: “Hoắc phu nhân, tôi còn chút việc phải làm, tôi ngắt máy đây”.

Hoắc Liên Ngao đang giận thật sao? Cô đúng là có sai, nhưng cũng phải cho cô cơ hội xin lỗi chứ. Không về là cớ làm sao, Hoắc Liên Ngao chứ có phải Hoắc Thành Quân đâu!

Shit! Khang Kiều thầm chửi thề trong lòng.

Khi tiếng “Shit” ấy bật ra khỏi miệng, Khang Kiều đang lái xe, chiếc xe đi thẳng tới câu lạc bộ của Hoắc Liên Ngao.

Chiếc xe Hoắc Liên Ngao mua cho cô là loại Porche màu vàng đen. Một chiếc xe như thế đi trong đêm sẽ gây rắc rối cho cô. Dọc đường, cô đã mấy lần bị khiêu khích. Tất cả bọn họ đều hạ cửa xe xuống, khoe cánh tay xăm trổ từ trên xuống dưới ra ngoài, giơ ngón tay về phía cô trong những tiếng reo hò của đám bạn bè.

Đến lần thứ ba thì Khang Kiều đã phải chửi thề, đám người đó cười phá lên, ngông nghênh bỏ đi.

Khang Kiều thở hắt ra. Bây giờ cô hơi ủ dột. Cô cũng không biết mình bị làm sao nữa. 11 giờ khi cô gọi cho Hoắc Liên Ngao và anh vẫn không nghe máy, cô đã tức giận tìm chìa khóa ra.

https://thuviensach.vn

Sau đó lái xe tới câu lạc bộ của Hoắc Liên Ngao trên con đường nằm bên bờ sông Hudson như bị ma nhập. Bây giờ Khang Kiều như một đứa trẻ đang giận dỗi, dù không có lý cũng phải moi ra một cái lý.

12 giờ, xe đến nơi, sau đó Khang Kiều bị chặn lại ngoài cửa.

New York đầu thu đã hơi se lạnh. Cô ra khỏi nhà chỉ khoác tạm một chiếc áo. Kéo chặt áo lại, cô bắt đầu gọi vào di động của Hoắc Liên Ngao.

Cuộc đầu tiên không được thì cuộc thứ hai, cuộc thứ hai không được thì tiếp tục gọi, vừa gọi Khang Kiều vừa lẩm bẩm: Đồ khốn, có gan thì tắt hẳn nguồn đi!

Sau năm cuộc gọi, cuối cùng cũng có người nghe máy.

Lần này đúng là giọng của anh.

Câu nói vốn dĩ đã chuẩn bị bật ra ngoài “Hoắc Liên Ngao, vì sao anh không nhận điện thoại của em? Vì sao không về nhà?” sau khi nghe tiếng “A lô” hờ hững của anh lại biến thành ngữ khí mềm mỏng: “Liên Ngao, em đang ở dưới câu lạc bộ”.

Nói xong, Khang Kiều tự nói không sao, mềm mỏng một lần thôi mà? Gặp anh rồi sẽ nghĩ cách đòi lại.

Sau năm phút nói chuyện với Hoắc Liên Ngao, người tự xưng là quản lý câu lạc bộ đi tới trước mặt cô. Dưới sự dẫn đường của người đó, Khang Kiều đi tới nơi nghỉ ngơi của anh ở tầng 71.

Không gian của phòng nghỉ rất rộng, toàn bộ được trang trí bằng hai màu đen trắng, ánh đèn cũng thuộc tông lạnh. Bối cảnh ấy càng khiến cho người đàn ông đang lạnh lùng rót nước cho cô càng giống một bức tượng đá không thể lại gần.

https://thuviensach.vn

Cô ngồi trên chiếc sofa màu trắng sữa, nhìn theo bóng Hoắc Liên Ngao, nhìn anh rót nước cho cô, nhìn anh từ từ đi tới trước mặt cô.

Cốc nước được đặt lên mặt kính.

Khung cảnh xa lạ cùng với sự lạnh lùng hiện tại của Hoắc Liên Ngao khiến Khang Kiều có cảm giác như trở về năm mười mấy tuổi, vẫn còn mang trong lòng sự sợ hãi chủ nhân nhỏ của căn biệt thự màu trắng ấy.

“Không uống sao? Chẳng phải em bảo bây giờ hơi lạnh, muốn uống trà nóng à?”

Cô vội vàng cầm lấy cốc nước. Phải, ban nãy Khang Kiều đã dùng cái cớ xiên xẹo này để tới đây.

Hoắc Liên Ngao khoanh tay đứng nhìn cô từ trên xuống. Khang Kiều cúi đầu hớp từng ngụm nhỏ. Uống được nửa cốc, cô lắp bắp hỏi: “Buổi đấu giá… tổ chức thành công không?”.

Đáp lại Khang Kiều là lời nhắc nhở có phần sốt ruột của Hoắc Liên Ngao: “12 giờ 15 phút rồi, ngày mai anh phải bay tới Los Angeles gấp”.

Anh đang đuổi cô đi ư? Với thái độ này của anh cô cũng không mong ở lại đây. Ôm một bụng tức, Khang Kiều uống vài ba hớp cho hết cốc trà.

Uống xong, cô đặt lại cốc lên bàn.

“Uống xong chưa?”

Khang Kiều gật đầu.

Hoắc Liên Ngao cầm chiếc cốc không lên. Vốn dĩ phải đứng dậy lạnh lùng ném về phía Hoắc Liên Ngao một câu: Tạm biệt, cảm ơn trà của anh, em không làm phiền nữa; thì cô lại ngồi chết dí trên ghế, không chỉ vậy…

https://thuviensach.vn

Cô còn níu chặt tay Hoắc Liên Ngao, giọng rất khẽ: “Liên Ngao, em xin lỗi”.

“Còn nữa, cảm ơn anh.”

“Cảm ơn anh chuyện gì?” Giọng anh đã gần bằng màu đen trắng trong căn phòng này rồi, cứng rắn, khô khốc, khiến người ta chùn bước.

“Chuyện ông bà nội…” Khang Kiều ấp úng. Trước khi đi, hai ông bà đã nhờ Khang Kiều thay mặt họ chuyển lời cảm ơn tới Hoắc Liên Ngao. Bà nội của Ngô Thành Nhu mỗi tháng đều phải chạy tới phòng khám của vị bác sỹ da trắng đó, nhưng lần nào cũng buồn bã quay về.

“Ông bà nội? Gọi thân thiết quá ha!” Giọng khiêu khích vô cùng.

“Em…”

“Được rồi, trà em cũng uống rồi, những lời em muốn nói anh cũng nghe rồi, bây giờ em có thể về.”

Anh đang đuổi khách đấy à? Phải, cô nên về, nhưng…

Cô vẫn chưa buông tay anh ra, miệng bật ra một câu: “Liên Ngao, anh không lo cho em à?”.

Thật là quá mất mặt.

Nhưng chuyện mất mặt vẫn còn tiếp tục. Trong lòng thầm nghĩ một cô gái 29 tuổi ăn nói kiểu này chắc chắn sẽ khiến mấy cô gái trẻ cười rụng răng mất, nhưng có một vài câu vẫn cứ thế bật ra.

Bởi vì người này là Hoắc Liên Ngao, rất lâu rất lâu trước đây, cô hay nói với anh rằng: Liên Ngao, có người ức hiếp em. Một câu nói vốn mang tính chất trả thù lại ăn sâu vào cốt tủy của cô, sự dựa dẫm đó như đã bén rễ trong lòng.

https://thuviensach.vn

Đúng là năm tháng!

“Liên Ngao, anh không lo em ở nhà một mình sao? Anh không lo có trộm đột nhập vào nhà sao? Anh không lo trộm đột nhập rồi làm chuyện gì tổn thương tới em sao?”

Nhưng mọi sự mất mặt chỉ đổi lại một câu lạnh nhạt: “Chẳng phải em vẫn yên ổn đó sao?”.

Gã khốn này! Câu nói của anh lại khiến cô muốn cầm thứ gì phang anh. Không không, thói quen này không tốt, cô phải bỏ ngay.

Khang Kiều trong giây lát cứ nhìn Hoắc Liên Ngao như muốn nói: “Liên Ngao, anh đừng nói kiểu đó nữa được không? Anh không thể dịu dàng một chút à?”.

Hoắc Liên Ngao như không nhận được thông tin truyền đạt từ ánh mắt cô. Anh nhìn xuống bàn tay vẫn đang giữ rịt mình của cô. Dưới ánh mắt có phần sốt ruột của anh, Khang Kiều ngứa ngáy buông ra.

Liếc nhìn cô, Hoắc Liên Ngao lãnh đạm nói: “Bây giờ anh phải đi ngủ, nếu em cảm thấy trở về gặp phiền phức hoặc ở nhà một mình sợ hãi thì em ở cứ tìm đại một phòng mà ngủ ở đây”.

Khang Kiều giương mắt nhìn theo bóng Hoắc Liên Ngao. Đi được vài bước, anh dừng lại, không quay đầu mà chỉ đứng đó. Cái bóng như muốn ra ám thị với cô: Nếu thật sự cảm thấy em sai thì đến đây ôm anh, đừng có ngồi đấy như khúc gỗ nữa.

Cô mà là khúc gỗ á. Khang Kiều nhe răng cười. Cậu chủ Liên Ngao thật biết giả vờ. Cô đứng dậy, còn chưa kịp đi bước nào thì đã bị tạt gáo nước lạnh.

https://thuviensach.vn

“Nếu em ở lại đây thì em phải thay giày đi. Trong tủ giày có dép lê. Sau khi tìm được phòng nhớ tắt đèn, đèn sáng quá sẽ làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của anh.”

Nói xong, anh đi thẳng.

Gã khốn này, Khang Kiều thật sự kích động muốn nhổ nước bọt vào đầu anh. Cô cúi xuống, thảm trải sàn màu trắng, dấu giày của cô đã in một vết mờ mờ lên sàn.

Cứ như vậy Khang Kiều ngoan ngoãn làm theo những lời Hoắc Liên Ngao nói.

Nửa đêm, cô nằm trên giường xoay ngang xoay dọc. Bệnh mất ngủ gần đây không còn quấy rầy cô lại quay trở về. Một giờ sáng, Khang Kiều nằm đếm cừu. 1 giờ 20 phút, cô chuyển sang đếm sao. 1 giờ 25 phút, cô rời khỏi phòng mình.

Hoắc Liên Ngao vẫn như ngày trước, không bao giờ khóa trái cửa phòng.

Mở cửa phòng anh ra, tia sáng duy nhất trong phòng phát ra từ mô hình trái đất được trang trí tỉ mỉ. Nó phát ra thứ ánh sáng màu xanh ngực. Nương theo nguồn sáng đó, Khang Kiều đứng trước giường, khẽ gọi anh: “Liên Ngao!”.

Không thấy đáp lại.

“Liên Ngao, em không ngủ được.” Cô lại thì thầm.

Đêm ấy, ánh sáng xanh le lói cùng trần nhà với vì sao Bắc Đẩu giống hệt như một tinh cầu trong mơ, giống như một ngày một tháng một năm nào đó, cô bò trên lưng anh, ngẩng đầu nhìn thấy sông Ngân Hà.

https://thuviensach.vn

Lúc đó cô đã ngốc nghếch nói với anh rằng: Hoắc Liên Ngao, có rất nhiều rất nhiều kim cương.

Cô len lén kéo một góc chăn, từ từ xích vào bên cạnh anh, sau đó lại để mình nằm sát vào anh từng chút một.

Cô hơi ngước mắt lên.

Liên Ngao, Hoắc Liên Ngao.

Cậu thiếu niên ngày nào cõng cô trên lưng, bảo sức nặng của cô khiến anh "già lọm khọm" giờ đã lớn thế này đây.

Từ ban đầu cho tới bây giờ, thân phận của anh từ "cậu chủ Liên Ngao khiến người ta ghét" đã thành "người đàn ông cô yêu" và rồi trở thành "bố của con cô".

Liên Ngao, đừng giận, sau này em sẽ bắt đầu học cách tin tưởng anh.

Cô áp môi mình lên môi anh, đây là lần đầu tiên cô cam tâm tình nguyện sát lại gần anh như vậy sau tám năm trời xa cách…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Năm 2014 - 2015 (20)

Cô cẩn thận, mượn chút ánh sáng yếu ớt để áp môi mình lên môi Hoắc Liên Ngao, nhưng vừa chạm vào thì lại bị hụt. Một giây sau, Khang Kiều ngẩn người nhìn Hoắc Liên Ngao, bây giờ là…

Anh không những không lo lắng cô ở nhà một mình, còn không cho cô chạm vào người nữa?

Gã khốn này, rốt cuộc còn định giận tới khi nào chứ? Ngày mai anh tới Los Angeles rồi. Đây là chuyến công tác đầu tiên của anh kể từ ngày cô tới New York. Sau khi rời Los Angeles, anh tiếp tục tới Las Vegas. Chuyến đi này ít cũng phải mất một tuần, cũng tức là cuộc chiến tranh lạnh của họ sẽ kéo dài suốt một tuần.

Cô không muốn, mất ngủ không dễ chịu chút nào.

Cô nghĩ ra một cách. Cô cụp mắt xuống, khẽ nói: “Em biết là anh chưa ngủ”. Không thấy anh trả lời, cô thở dài: “Xem ra chắc là anh không thích em vào phòng anh”. Vẫn im lặng.

“Thế thì em đi vậy.” Nói xong Khang Kiều làm bộ định ngồi dậy, nhưng anh vẫn thờ ơ.

Bây giờ đã cưỡi lên lưng cọp khó mà nhảy xuống, Khang Kiều đành xuống giường thật. Nhưng cô làm rất chậm rãi và lề mề.

“Thế em về nhá!” Chân cô lần mò tìm dép lê.

Đi dép xong, cô đứng lên, bàn tay giữ lại khiến cô nhe răng cười.

https://thuviensach.vn

Sau lưng vang lên tiếng anh: “Về đâu?”, cùng với đó ngọn đèn vách tường bên trái sáng lên.

Cô biết anh đã quay lại rồi. Cô cúi đầu, tư thế này có thể khiến co trông đáng thương, như chịu ấm ức gì to lớn lắm vậy.

Cô tủi thân trả lời: “Về nhà, nằm trong phòng đó em không ngủ được”.

Không ai động đậy. Khang Kiều giãy giụa mấy lần anh vẫn không có ý buông tay. Cô quay đầu lại, anh đang nhìn cô.

Lần này không giả vờ ngủ nữa chứ? Cô một lần nữa cởi dép lê ra, dưới ánh mắt chăm chú của anh dè dặt vén chăn lên rồi lại dè dặt xán tới trước mặt, ngẩng đầu nhìn anh: “Liên Ngao, anh không thể trách em được. Anh xem, trước kia anh cũng đã làm bao nhiêu là chuyện xấu xa”.

Anh nhíu mày: “Thế là anh đáng đời bị em đập túi vào đầu trước mặt bao nhiêu người hả?”.

Khang Kiều im lặng.

“Anh hỏi em, nếu chuyện này xảy ra với tên đại… với Chu Tùng An, thì em có suy nghĩ đó không?”

Cô tiếp tục im lặng.

“Được, được lắm! Anh vốn không nên hy vọng gì ở em mà. Ban nãy chẳng phải em đòi về sao? Đi nhanh chút đi, tốt nhất là về nhà gặp luôn thằng ăn trộm ấy, sau đó thằng ăn trộm nó sẽ cầm chảo rán đập vô cái đầu gỗ của em…”

Cái miệng độc địa dã man. Nhưng Khang Kiều không để những câu trù ẻo của Hoắc Liên Ngao được tiếp tục. Cô níu lấy cổ anh, cả người rơi vào lòng anh, bờ môi mạnh mẽ đè xuống.

https://thuviensach.vn

Trong lúc đó, cô len lén ti hí mắt nhìn anh. Đầu mày anh hơi nhíu lại, gia tăng độ lực ở cánh môi. Chỉ trong chớp mắt, anh đã đè cô xuống dưới. Cũng chỉ trong chớp mắt chân cô đã vòng lên hông anh, sau đó… vô số lần bật ra: "Liên Ngao, đau". Cơn đau khiến cho nước mắt trong khoảnh khắc vỡ ra. Anh dùng nụ hôn và tiết tấu chậm để an ủi cô, nhưng vẫn vô ích. Cơn đau khiến cơ thể cô bắt đầu xuất hiện trạng thái co rụt. Cô nghĩ bây giờ mặt mình nhất định là trắng nhợt đến kinh người. Đáy mắt anh viết đầy sự không đành lòng. Cuối cùng, khi tiếng cửa phòng vệ sinh đóng vào, tiếng nước ào ào vọng ra. Tiếng nước đó khiến Khang Kiều rất buồn. Rõ ràng… rõ ràng lần đầu tiên cũng không đau như vậy. Đau tới mức cô phải khóc lóc cầu xin: "Liên Ngao, hôm khác được không anh". Thế rồi anh lùi ra nửa chừng. Cô thở hắt ra một hơi thật mạnh, cơn đau đớn dường như cũng tan đi theo.

Làm sao vậy nhỉ? Cô quay người, vùi mặt vào trong gối. Tiếng nước vẫn đang chảy rất nhức tai, khiến lòng cô hoang mang tắc nghẹn. Ngẫm nghĩ rồi Khang Kiều ngồi dậy, mở cửa phòng tắm. Lát sau, giọng cô khe khẽ vang lên cùng tiếng nước: "Để em nhé".

Đêm càng khuya, cô ở trong lòng anh lăn qua lăn lại. Cuối cùng anh đành buông lời cảnh cáo: "Em yên lặng chút cho anh, nếu không hậu quả em tự chịu trách nhiệm. Hoặc là để anh vào hoặc là giống như lúc trước.Anh không dám đảm bảo lần này em sẽ may mắn vậy đâu. Chưa biết chừng sẽ bắn thẳng vào…"

"Hoắc Liên Ngao, anh thôi đi."

Cô giận dữ, lấy tay bịt miệng anh lại.

Dưới lời cảnh cáo của anh, cô ngoan ngoãn không dám động đậy nữa. Mí mắt bắt đầu nặng dần, nhưng dường như có thứ gì đó đang quấy nhiễu mắt cô. Cô mở mắt ra lần nữa. Anh thở dài: "Lại? Lại sao vậy?".

https://thuviensach.vn

Cô trở mặt: “Hoắc Liên Ngao. Anh nhẫn tâm để em ở nhà một mình, hơn nữa còn trù ẻo ăn trộm lấy chảo rán đập em. Đúng rồi, em cũng sẽ học tập anh. Trước khi tên ăn trộm đập em, em phải nói với hắn rằng: Anh phải đập thật mạnh vào, tốt nhất là khiến tôi chấn rung não bộ, như vậy tôi có thể quên một người”.

Anh chống cằm lên đỉnh đầu cô cười khẽ: “Chị gái của tôi, em đáng yêu thật đấy”.

“Không được lảng tránh vấn đề.” Cô hung dữ.

“Tất cả những người trong câu lạc bộ đều biết Hoắc phu nhân, ai dám từ chối em chứ?”

Câu nói của Hoắc Liên Ngao càng khiến Khang Kiều giận hơn: “Thế nên, đây là anh cố ý. Anh cố tình ra uy với em. Hơn nữa anh còn cố tình để em chịu rét mướt, để em chịu cái nhìn ghẻ lạnh”.

Cô nghiến răng nghiến lợi: “Hoắc Liên Ngao, em những tưởng mấy chuyện này là quyền lợi riêng của phụ nữ, anh là đàn ông…”.

Anh càng cười dữ hơn, cười đến rung cả lồng ngực. Cô dựa đầu vào ngực anh mà cũng rung lên bần bật, khiến trái tim cô tê rần. Sau đó cô bỗng không giận nữa, mà nhe răng, nhìn anh cười ngốc nghếch.

Cười xong anh lại thở dài: “Đầu gỗ, em thật sự ngốc đi rồi”.

“Đâu có?” Khang Kiều giảo biện.

“Lúc em lái xe ra anh đã biết rồi, anh cũng sai người ghi hết biển số xe của mấy kẻ giơ ngón giữa với em rồi.”

“Thế nên?”

Đầu cô bị cốc một cái thật đau: Tự nghĩ đi.

https://thuviensach.vn

Tự nghĩ à. Nhưng bây giờ cô hơi lười, hơn nữa còn buồn ngủ. Vấn đề này để sang ngày mai nghĩ đi. Cô tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh rồi nhắm mắt lại.

Sau cái nhắm mắt, cơn buồn ngủ cũng ập tới như vũ bão. Cô cong môi cười, thì ra co bứt rứt chuyện này à. Tên khốn Hoắc Liên Ngao dám để cô ở nhà một mình, không, tên khốn Hoắc Liên Ngao nỡ để cô ở nhà một mình, lỡ có trộm thì sao?

Suy nghĩ này khiến Khang Kiều xấu hổ vô cùng.

Thành Quân, con xem, ở trước mặt bố, mẹ trở thành đứa con nít như vậy đấy. Con không được cười mẹ. Mẹ muốn đợi con khôn lớn, đợi tới khi con gặp được cô gái của lòng con, con cũng sẽ trở thành một cậu nhóc giống mẹ mà thôi.

Hoàng tử nhỏ Thành Quân, chúc ngủ ngon.

Ánh sáng rực rỡ chiếu khắp mựt khiến Khang Kiều chói mắt, gần như không mở mắt ra nổi. Trên tủ đầu giường có đặt một cốc sữa, dưới đó kê mảnh giấy nhớ của Hoắc Liên Ngao:

Khi tới Los Angeles, anh sẽ gọi cho em. Một tuần nữa anh trở về, trong vòng một tuần này, hy vọng em có thể làm tròn bổn phận bà Hoắc, đừng tùy tiện gặp riêng người đàn ông khác.

Nhưng, một tuần sau, Khang Kiều không đợi được Hoắc Liên Ngao. Câu lạc bộ ở Las Vegas có chút chuyện, anh phải ở lại đó thêm vài ngày.

Sáng sớm Chủ Nhật, Khang Kiều đưa Hoắc Thành Quân tới thư viện. Cô định tìm trong đó một vài cuốn sách liên quan tới nấu ăn.

Trong tuần này, kỹ thuật nấu ăn của cô đã bị Hoắc Thành Quân nhận xét là: “Kiều Kiều rán mười quả trứng gà thì chỉ có một quả tạm được. Con

https://thuviensach.vn

đoán một lần duy nhất ấy là nhờ may mắn".

Sau khi nhìn thấy biểu cảm ủ dột của cô, Hoắc Thành Quân ngoan ngoãn thừa nhận: "Thật ra… Kiều Kiều, đó là lời bố nói với con".

Thật ra Khang Kiều cũng biết mình nấu nướng chẳng ra sao.

Mỹ là một đất nước rất coi trọng văn hóa đọc, điều này càng được thể hiện ở New York. Văn hóa này cũng hình thành một thói quen tốt cho rất nhiều người Mỹ, đó là cứ tới cuối tuần sẽ đến thư viện. Người trong thư viện vào dịp cuối tuần rất đông, vừa trong Hoắc Thành Quân đã lập tức im lặng.

Ôm mấy cuốn sách về nấu ăn trong tay, Khang Kiều đứng đó, ánh mắt nhìn từ người đứng trên giá sách xuống người phía dưới. Đường Vũ Huyên? Vì sao cô ta lại xuất hiện ở đây?

Còn người đứng dưới rõ ràng là Hoắc Thành Quân. Lúc này, hai người đó hình thành nên một bầu không khí rất hữu hảo. Cậu bé hiếu học không với được cuốn sách bên trên, cô tiểu thư nhiệt tình ra tay giúp đỡ.

Nhưng rất nhanh, Khang Kiều biết đây là ảo giác.

"Không phải cuốn đó, là cuốn ở trên cùng." Hoắc Thành Quân chỉ tay lên tầng trên cùng của giá sách.

Thế là, Đường Vũ Huyên ngông cuồng tự mãn ngoan ngoãn tiến thêm một bậc trên cầu thang. Trong lúc cô ta đang hoảng loạn tìm sách thì Hoắc Thành Quân quay mặt sang phía Khang Kiều, nháy mắt.

Sau khi nhìn thấy ký hiệu bằng giấy dán trên cánh tay áo Đường Vũ Huyên, kết hợp với vài phóng viên cầm máy ảnh đứng ngoài cửa thư viện, Khang Kiều đại khái đã đoán được chuyện gì xảy ra.

https://thuviensach.vn

Đầu tháng trước, cô tiểu thư nhà họ Đường bị đóng băng kinh tế, bị một vài thương hiệu từ chối, tin tức cô ta để mặc cho thú cưng ra phố cắn bị thương người đi bộ đã từng chiếm cứ các báo lớn nhỏ.

Về sau, Đường Vũ Huyên bị cưỡng chế chữa trị tâm lý 15 tiếng, cộng thêm phạt 36tiếng lao động công ích.

Thư viện nơi Khang Kiều đang đứng nằm ở gần trạm xe buýt. Thư viện ở Mỹ đa phần là các công trình công cộng, cuối tuần thường có nhân viên tình nguyện tới duy trì trật tự, giúp đỡ cho một số người cần thiết.

Bây giờ có lẽ Đường Vũ huyên đang làm nhiệm vụ phục vụ trong thư viện.

Cuối cùng, Hoắc Thành Quân cảm thấy cô ta đã bị hành đủ, mới ngừng lại, giả vờ nói cảm ơn rồi đón lấy sách, đi về phía Khang Kiều.

Đường Vũ Huyên cũng đã nhìn thấy cô, co ta theo sau sát Hoắc Thành Quân.

Sau khi chào một tiếng “chị Hoắc”, cô ta mỉm cười với cô. Khang Kiều cười đáp lại. Ánh mắt Đường Vũ Huyên dừng trên khuôn mặt Khang Kiều, nhìn kỹ thì đó là khóe mắt Khang Kiều.

Cô ta cười thoải mái: “Chị Hoắc, chị nên dành chút tâm tư vào việc chăm sóc sắc đẹp đi”.

Sau đó nhún vai: “Nghe nói phụ nữ thường già nhanh hơn nam giới”.

“Cảm ơn cô nhắc nhở.” Vì Hoắc Thành Quân đã hành cô ta đủ rồi, Khang Kiều cảm thấy nên cho vị đây chút thể diện.

Nhưng Hoắc Thành Quân thì không, nó giả vờ nắm tay Khang Kiều, ngữ khí thương xót: “Kiều Kiều, tay mẹ giờ có mỏi không?”.

https://thuviensach.vn

Trong lúc Khang Kiều chưa hiểu đầu cua tai nheo thế nào, thằng nhóc bỗng thở dài: “Kiều Kiều, lần trước mẹ dùng túi xách đánh bố con đã đếm rồi, tổng cộng 14 cái, con đoán là mẹ mỏi tay lắm, hơn nữa chưa biết chừng còn bị trật khớp”.

Thì ra là vậy.

“Đúng đấy.” Khang Kiều cũng phụ họa, xoa xoa cổ tay: “Mẹ cũng cảm thấy mình bị trật khớp”.

Hoắc Thành Quân tiếp tục nói: “Nói thật, Kiều Kiều, bó khiến con hơi thất vọng”.

“Vì sao?”

“Con cảm thấy đến lần thứ bảy thì bố nên đánh lại, nhưng bố chẳng làm gì cả.” Hoắc Thành Quân thở ngắn than dài.

Nụ cười bên môi Đường Vũ Huyên đã cứng lại. Còn Hoắc Thành Quân thì dường như không định ngưng trò đùa này lại. Khang Kiều đành nắm lấy tay nó, nhìn về phía Đường Vũ Huyên đang đứng sững, chào tạm biệt.

Đi được mười mấy bước, cô nhớ ra, nhíu mày: “Hoắc Thành Quân, con đếm có vấn đề đấy”.

Rõ ràng chỉ có bảy cái, sao lại thành 14 cái rồi.

Hoàng tử nhỏ Thành Quân thành thật nói: “Kiều Kiều, mẹ không cảm thấy nhiều lần càng có lực sát thương cao sao?”.

Đúng là một thằng nhóc háo thắng. Lúc này, Khang Kiều chỉ còn biết thương thầm cho Hoắc Liên Ngao. Hôm trước nó vừa anh dũng bảo vệ tôn nghiêm cho bố nó, hôm sau nó đã bán đứng anh sạch sẽ rồi.

https://thuviensach.vn

Gần trưa, Khang Kiều đứng ở cửa thư viện, nhìn thấy Đường Vũ Huyên đang né ký giả, vài người chặn đường đi của cô ta.

Mấy người này liên tục hỏi cô ta: “Lần đầu tiên kết thúc phục vụ công ích, có phải có cảm giác nhẹ nhõm không?”, “Có thể nói về cảm nhận của cô qua 36 giờ qua không?”, “Buổi tối cô có tổ chức tiệc mừng với bạn bè không?”, “Có thể nói cho mọi người sự khác biệt giữa nhà vệ sinh và thư viện không?”.

Nghe xong câu cuối, Khang Kiều không nhịn được cười. Anh chàng đó hỏi cũng khách khí rồi. 2 tiếng trước khi phục vụ công ích, Đường Vũ Huyên đã phải cống hiến cho nhà vệ sinh trong trại giam nữ. Nghe nói hôm đó tiểu thư nhà họ Đường bị mấy đại ca nữ trong trại giam dọa cho tái mét mặt mày.

“Kiều Kiều, mẹ cười gì vậy?”

“Mẹ không cười.” Khang Kiều nắm tay Hoắc Thành Quân, rảo bước nhanh về phía bãi đậu xe.

Từ chỗ Đường Vũ Huyên có thể nhìn rõ bóng người phụ nữ và đứa trẻ đó rời đi. Chiếc Porche màu vàng đồng đi lướt qua cô ta, nhẹ như một con chim ưng trên bầu trời.

Đáng chết! Đường Vũ Huyên cũng rất thích hãng xe đó, nhưng đó là phiên bản giới hạn, cả thế giới chỉ có chín chiếc, khu vực Bắc Mỹ chỉ có ba chiếc. Cô ta đã vắt óc cũng không giành được một trong ba chiếc đó.

Thế mà nó lại thuộc về tay người phụ nữ đó, dù là xe hay Hoắc Liên Ngao.

Chiếc xe rẽ vào một con đường rồi biến mất. Đường Vũ Huyên nhìn theo, nheo mắt lại: Thứ cô ta không có được, người khác cũng đừng hòng có, kẻ hại cô ta khổ sở cũng đừng hòng được sung sướng.

https://thuviensach.vn

Cô phải nhắc cho thằng bé đó biết, đọc nhiều chuyện cổ tích không phải điều hay ho gì đâu…

Pre: “Em biết, nếu em một lần nữa gây ra chuyện giống như Hoắc Tiểu Phàn thì anh và cô ta vĩnh viễn cũng không có cơ hội đến với nhau.”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Năm 2014 - 2015 (21)

Thứ Ba, còn ba ngày nữa Chu Tùng An về nước. Anh ấy tới New York đã gần nửa tháng rồi. Một tiếng đồng hồ trước, Chu Tùng An nhận được điện thoại của Khang Kiều, vì bị một số công việc của quỹ tài chính làm lỡ dở nên tới bây giờ cô vẫn chưa thể tới trường đón Hoắc Thành Quân.

Bốn rưỡi chiều, Chu Tùng An dẫn Hoắc Thành Quân và Hoắc Thành Nhu vào một siêu thị DIY (đồ handmade).

Sắp chia tay, hai đứa trẻ trước giờ không mấy hòa hợp cũng không cãi cọ nhau nữa. Ngược lại chúng rất thương yêu. Ngô Thành Nhu nói sẽ làm cho Hoắc Thành Quân một tấm thiệp chocolate. Hoắc Thành Quân nói muốn tặng Ngô Thành Nhu chiếc đồng hồ báo thức có giọng của nó.

Năm giờ, Ngô Thành Nhu mặt dính đầy dầu bơ đi tới trước mặt Chu Tùng An.

Gập sách lại, Chu Tùng An hỏi: “Ngô Thành Nhu, có phải Thành Quân lại bắt nạt con không?”.

Nghe xong, con bé bỗng òa lên khóc: Cậu ơi, Thành Quân biến mất rồi, em ấy chui vào bụng con chó người máy rồi biến mất luôn.

Sáu giờ, Chu Tùng An đứng trước CCTV của cửa hàng. Chiếc tủ đựng đồ bằng thép không gỉ phản chiếu gương mặt xám xịt của anh ấy. Hình ảnh cuối cùng của Hoắc Thành Quân dừng lại khi nó đứng trước con chó người máy.

Đứa trẻ đó biến mất như bốc hơi.

https://thuviensach.vn

6 giờ 5 phút, Chu Tùng An nhận được điện thoại của Khang Kiều. Cô hỏi: Hoắc Thành Quân đang làm gì ạ?

“Đang đấu võ mồm với Ngô Thành Nhu.” Chu Tùng An trả lời.

“Vậy em tới…”

Chu Tùng An không cho cô cơ hội nói hết câu, anh ấy ngắt lời: “Chúng nó lại đánh nhau rồi, anh cúp máy đây”. Trước khi ngắt máy, anh vẫn còn nghe thấy tiếng cười khẽ vọng tới từ đầu kia điện thoại.

Khoảng 7 giờ 30 ở phía Tây nước Mỹ, Giản Liêu nhận được một cuộc điện thoại từ người đàn ông tên Chu Tùng An. Người này xưng là giáo viên tiếng Trung của Hoắc Liên Ngao, có việc cấp bách phải thông báo cho Hoắc Liên Ngao.

Cuộc điện thoại của người này khiến khuôn mặt Hoắc Liên Ngao lập tức biến sắc. Anh nói với người kia: Anh cho tôi hai phút.

Nghe kỹ, âm thanh đó còn mang theo chút run rẩy.

Hoắc Liên Ngao dựa đầu vào tường. Từ góc độ của Giản Liêu, có thể nhìn thấy huyệt thái dương gồ lên của anh.

Hai phút sau, Hoắc Liên Ngao cầm lại điện thoại, giọng đã bình thường như trước, có điều ngữ khí hơi chậm lại, giống như cố gắng kiềm chế điều gì.

Anh nói: “Chu Tùng An, anh nghe đây. Việc duy nhất anh cần làm bây giờ là nghĩ mọi cách để giấu cô ấy. Nếu để cô ấy biết Thành Quân mất tích, cô ấy sẽ sụp đổ mất”.

“Còn chuyện của Thành Quân cứ giao cho tôi.”

https://thuviensach.vn

Nửa tiếng sau, Giản Liêu và Hoắc Liên Ngao ngồi trực thăng bay lên bầu trời Las Vegas. Ba tiếng sau, máy bay hạ cánh xuống New York.

Ở New York, sau khi gọi điện cho Hoắc Liên Ngao thì Chu Tùng An tiếp tục liên lạc với ông bà nội của Ngô Thành Nhu, giao con bé lại cho quản lý siêu thị rồi đi ra khỏi đó. Anh ấy tìm tới bãi đỗ xe của siêu thị.

Tiếng phanh xe đinh tai phá vỡ bầu không khí yên ắng. Cánh cửa chiếc xe gây tai nạn bật mở. Tiếng bước chân vội vã dừng lại trước mặt người đàn ông bị đâm. Người mang chất giọng miền Tây đặc sệt liên tục nói: "Xin lỗi anh, anh gắng gượng một lúc, tôi sẽ liên lạc với bác sỹ ngay".

Người đàn ông đáp lại bằng chất giọng trầm: "Không cần gọi điện thoại, tôi chắc chắn tôi không sao".

Khoảng bảy giờ ở phía Đông nước Mỹ, Khang Kiều nhận được một cuộc điện thoại của Chu Tùng An. Anh ấy nói: "Khang Kiều, hôm nay anh hơi xui xẻo".

Đúng là một buổi tối bận rộn. Nghe nói Chu Tùng An sau khi đưa lũ trẻ về nhà, trên đường tới chỗ hẹn thì bị đụng xe, tài xế kia đã cao chạy xa bay.

Chu Tùng An không quen đường đất đành gọi cho Khang Kiều. Một người cũng không quen đường đất là cô phải đưa anh ấy tới bệnh viện gần đó.

Khang Kiều không có kinh nghiệm gì trong phương diện này sau vài tiếng đồng hồ chạy qua chạy lại mới đưa được Chu Tùng An tới bệnh viện gần đó.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc, Khang Kiều nhìn Chu Tùng An bó bột nằm trên giường, khẽ nhíu mày.

"Sao vậy?" Anh ấy hỏi Khang Kiều.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó lắc đầu. Chuyện xảy ra tối nay xem ra rất đường đột, cô cũng không thể nói rốt cuộc có chỗ nào bất thường, chỉ cảm giác rất kỳ lạ.

Chu Tùng An xoa mặt, ngữ khí có phần đùa cợt: “Lúc gọi cho em anh quên bẵng mất em cũng mới tới New York chưa lâu, nếu sớm biết vậy, chi bằng anh gọi cho chú Ngô còn hơn”.

Chú Ngô trong lời của Chu Tùng An chính là ông nội của Ngô Thành Nhu.

Ngừng một lát, Chu Tùng An không đùa nữa: “Họ lớn tuổi rồi, anh không muốn phiền họ nên chỉ còn cách quấy rầy em thôi”.

Lời nói của Chu Tùng An khiến Khang Kiều nhớ ra cả ngày hôm nay cô chưa gọi cho Hoắc Thành Quân. Chẳng lẽ thằng bé lại giận rò?

Cô vừa định cầm di động lên.

“Định gọi cho Thành Quân à?” Chu Tùng An hỏi cô.

Khang Kiều gật đầu.

Chu Tùng An chỉ tay lên chiếc đồng hồ trên tường. Bấy giờ Khang Kiều mới ý thức được đã 11 rưỡi rồi. Nghĩ rồi cô cất di động đi.

12 giờ, sau khi chắc chắn Chu Tùng An đã ngủ, Khang Kiều âm thầm cầm điện thoại, mở cửa phòng bệnh, đi ra ngoài.

Điều khiến Khang Kiều khó hiểu là cô không gọi được cho Hoắc Liên Ngao, di động của anh luôn trong tình trạng tắt máy. Cậu chủ Liên Ngao nói một khi không gọi được thì chỉ có một khả năng, anh đang ở trên máy bay.

https://thuviensach.vn

Nửa đêm, trong lúc mơ màng, Khang Kiều nhìn thấy một cái bóng trắng đi đi lại lại trong phòng. Chu Tùng An? Làm sao có thể?

Anh ấy hiện đang bó bột ở chân, nghe nói lúc bị đâm chân anh ấy rất đau, anh ấy đã ngồi xe lăn vào bệnh viện mà.

Sáng hôm sau, đã có báo cáo xét nghiệm, vết thương của Chu Tùng An được chẩn đoán là rạn xương nghiêm trọng, trong vòng một tuần tới chỉ được nằm trên giường.

So với suy nghĩ lúc trước của Khang Kiều có chút chênh lệch. Rõ ràng tối qua vị bác sỹ đó còn nói là chân anh ấy không có vấn đề gì đáng ngại.

Chu Tùng An thì rất hợp tác với phương án điều trị do bác sỹ bệnh viện đưa ra, anh ấy lùi thời gian về nước, yêu cầu duy nhất đối với Khang Kiều là không được tìm hộ lý tới chăm sóc.

Chu Tùng An nói anh ấy không chịu được mùi nước hoa của mấy cô gái nước ngoài, thế là Khang Kiều đành phải chạy qua chạy lại bệnh viện thường xuyên hơn một chút.

Khang Kiều lại đón một ngày khá bận rộn, hôm nay quỹ tài chính gặp phải không ít rắc rối.

Tiền vốn chưa tới tay, một bộ phận thức ăn sản xuất ra bị kiểm tra là có vấn đề về chaats lượng. Một loạt các rắc rối dường như đều bùng nổ trong cùng một ngày.

Khi đêm xuống, Khang Kiều mới ra về.

Trên đường tới bệnh viện, cô nhận được điện thoại của Jenny, xác nhận rằng Jenny đã đón Hoắc Thành quân tới nhà bà nội Ngô Thành Nhu, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

https://thuviensach.vn

Không hiểu vì sao hôm nay lồng ngực cô cứ bứt rứt khó chịu.

Sau khi gọi cho Jenny, Khang Kiều lại gọi tới nhà bà nội Ngô Thành Nhu. Bà nói với cô rằng ông đã đưa hai đứa bé ra ngoài đi dạo rồi.

“Vậy bà ơi, khi nào Thành Quân về, bà bảo cháu nó gọi điện cho con nhé.” Không hiểu vì sao hôm nay cô đặc biệt nhớ Thành Quân của mình.

Sau khi nhận được câu trả lời của bà nội, cô lại gọi vào di động của Hoắc Liên Ngao. Anh tiếp tục tắt máy, cô vốn chỉ định làm nũng với anh một chút: Liên Ngao, hôm nay em mệt quá.

Hôm nay Khang Kiều cực kỳ mệt. Không biết có chuyện gì mà mấy người quản lý khác của quỹ tài chính đều biến mất tập thể, khiến cô đành bấm bụng xuất trận, một người không quá giỏi tiếng Anh như cô đã chịu rất nhiều cực khổ.

Nhưng cũng may, sự tình đã tạm thời được giải quyết. Khi giao quỹ tài chính lại cho cô, Hoắc Liên Ngao đã nói một câu: Trong quá trình này, em sẽ hiểu thế nào là tinh thần trách nhiệm, sau đó em sẽ cảm thấy tự hào vì những gì mình đã cố gắng, đã hy sinh.

Đúng thật. Có thể nói được những lời này, chắc là cậu chủ Liên Ngao không còn là người nhầm “cống hoàn” với “tinh hoàn” nữa đâu nhỉ?

Khang Kiều đưa di động lên, che miệng cười.

Giây phút đó, cô thật sự có chút nhớ anh. Không, là rất nhớ, rất nhớ.

Thế nên, Liên Ngao à, mau về đi, anh đã đi mười ngày rồi.

Vừa mở cửa phòng bệnh, Khang Kiều nhìn thấy Chu Tùng An đang nhàn nhã nằm trên giường nghịch điện thoại. Liếc nhìn cô một cái, anh ấy lại tiếp tục cúi đầu, miệng nói: “Sao giờ mới tới, anh đói lép kẹp bụng rồi!”.

https://thuviensach.vn

Shit! Cô quăng cái túi lên sofa thật mạnh. Mấy người này hôm nay làm sao thế nhỉ? Người nào người nấy đều coi cô như người làm sai bảo tùy thích. Cô đặt mấy món ăn vặt của Thượng Hải mà Chu Tùng An chỉ định ra trước mặt anh.

Nghiêng đầu đứng trước giường bệnh, Khang Kiều thất thần nhìn Chu Tùng An ăn uống.

Chu Tùng An không buồn ngẩng lên: "Lại sao vậy?".

Cái bóng trắng mơ hồ nhìn thấy hôm qua khiến cô buột miệng: "Tùng An, có phải đã xảy ra chuyện gì không?".

Nói vậy dường như không hợp lý lắm, thế là cô sửa lại: "Ý em là mọi người có chuyện gì giấu em phải không?".

Chu Tùng An ngẩng đầu lên, nhíu mày.

"Thôi, thôi." Khang Kiều vội vàng giơ tay lên, cô cũng cảm thấy mình hỏi hơi vô lý: "Em nghĩ chắc là hôm nay bận quá thành ra em suy nghĩ lung tung".

Chu Tùng An bày ra biểu cảm: "Anh hiểu, con gái một tháng hay có mấy ngày đa nghi như thế".

Chiếc đồng hồ trên tường gần chỉ tới 8 giờ, đã hơn một tiếng trôi qua kể từ khi Khang Kiều gọi tới nhà bà nội Ngô. Giờ này chắc Hoắc Thành Quân đã đi dạo về rồi.

Thế là Khang Kiều một lần nữa gọi vào điện thoại Hoắc Thành Quân, lần này người nghe máy là Ngô Thành Nhu: "Kiều Kiều ơi, Thành Quân đang tắm ạ".

Ngắt máy, cô khẽ nhíu mày.

https://thuviensach.vn

Giọng nói mang chút sung sướng vang lên: “Cảm nhận được cảm giác bị ruồng bỏ rồi chứ gì? Khang Kiều, có cần anh kể cho em nghe hôm nay tới bệnh viện Hoắc Thành Quân đã nói gì với anh không?”.

Không hiểu vì sao câu nói của Chu Tùng An lại khiến Khang Kiều cảm thấy nhẹ lòng. Sau đó cô thầm mắng trong lòng: “Thằng nhóc thối, hẹp hòi.

Hoàng tử nhỏ Thành Quân vì tối qua cô không gọi cho nó mà để bụng: “Cháu chẳng cần mẹ gọi điện cho cháu”.

Thằng nhóc đó có một điểm giống y hệt Hoắc Liên Ngao: Có thù tất báo.

Khang Kiều lại lén cầm di động ra ngoài, đến lần thứ ba không gọi được cho Hoắc Liên Ngao, cô đã đứng rất lâu ngoài hành lang.

Cơn gió đêm thổi tới, làm rơi chiếc khăn choàng trên vai cô xuống đất. Nhặt chiếc khăn lên, đầu ngón tay chạm vào lớp vải bỗng lành lạnh.

Cùng lúc ấy, một quả bóng hồng rơi vào lưới. Đường Vũ Huyên tươi cười ngước nhìn cái bóng cao gầy đứng bên cạnh.

Lúc này Đường Vũ Huyên mới hiểu vì sao ban nãy mình đánh một quả bóng đẹp như vậy mà không ai vỗ tay, hóa ra các cô gái đều mải ngắm trai đẹp rồi.

Cô ta đập cây gậy bida xuống bàn. Thế là các cô gái mới thu lại ánh nhìn. Ừm, họ cũng biết điều đấy, sau khi Hoắc Liên Ngao xuất hiện bèn rời đi.

Vài phút sau, trong phòng bida riêng của Đường Vũ Huyên chỉ còn cô ta, Hoắc Liên Ngao và một bartender. Người kia cũng đi khỏi đó sau ánh mắt ra hiệu của cô ta.

https://thuviensach.vn

Bóng bartender còn chưa khuất hẳn, Đường Vũ Huyên đã sốt sắng níu lấy cổ Hoắc Liên Ngao, dán vào người anh.

Cô ta thật sự nhớ anh, nhưng mặt khác nghĩ tới chuyện anh làm lại muốn chửi bới.

“Liên Ngao, một tháng nay em gặp không ít xui xẻo.” Cô ta ngẩng đầu, si mê nhìn Hoắc Liên Ngao, thở dài: “Liên Ngao, anh càng ngày càng đẹp trai đấy”.

“Cảm ơn.” Anh hờ hững đáp.

Cô ta hơi buông tay một chút, nhíu mày: “Liên Ngao, lẽ nào anh lại xúi bẩy bố mẹ em khóa thẻ của em? Đừng vậy, em đã nhận được bài học rồi, em cũng biết với khuôn mặt này em muốn mua một thỏi son rẻ tiền nhất của Dior cũng không mua được”.

Không có phản hồi.

“À, đúng rồi.” Đường Vũ Huyên nói với vẻ không cam tâm tình nguyện: “Bố em gửi lời cảm ơn tới anh. Họ nói lần đầu tiên trong đời được nhận quà của em. Họ cảm thấy 36 tiếng phục vụ công ích khiến con gái họ thay đổi rất nhiều”.

Cô ta cất giọng nửa ai oán nửa hờn dỗi: “Nhưng em không gọi được cho anh, anh không biết là ngày nào em cũng gọi cho anh, gọi bao nhiêu cuộc đâu”.

Lúc này, Đường Vũ Huyên như nhớ ra chuyện gì, kéo dãn khoảng cách với Hoắc Liên Ngao một chút rồi đưa tay nâng cằm anh lên: “Tìm em có chuyện gì thế?”.

Không để Hoắc Liên Ngao có cơ hội lên tiếng, Đường Vũ Huyên làm động tác bảo anh im lặng: “Hãy tạm thời yên lặng ba phút, để trong ba phút

https://thuviensach.vn

này em phút huy trí tưởng tượng một chút. Vì sao anh lại xuất hiện ở đây, sở dĩ anh xuất hiện ở đây là vì anh nhớ em".

"Anh cảm thấy anh không chơi nổi với vị Hoắc phu nhân đó, anh cảm thấy cuộc sống gia đình không hề thú vị như anh tưởng tượng. Anh bắt đầu nhung nhớ cuộc sống trước đây, sau đó…"

Giây phút này, Đường Vũ Huyên cảm thấy người đàn ông trước mặt đẹp một cách quá đáng, chỉ nhìn anh thôi đã khiến mọi ngôn ngữ cơ thể của cô ta không còn linh hoạt.

Nhưng anh rất đáng yêu, anh bày ra một điệu bộ tò mò: "Sau đó thì sao?".

"Sau đó…" Đường Vũ Huyên bắt đầu mỉm cười, chiếc gương khảm trên trần nhà khiến nụ cười của cô ta quyến rũ và nổi bật: "Sau đó anh nghĩ có lẽ mình cần một người tình cuối tuần. Liên Ngao, chỉ cần anh muốn, em không thành vấn đề. Hơn nữa em đảm bảo từ thứ Hai tới thứ Sáu em sẽ không quấy rầy cuộc sống gia đình của anh, thậm chí khi anh và gia đình đi nghỉ mát, em có thể thuê phòng kế bên, xịt hương nước hoa giống vợ anh, đợi anh tới gõ cửa bất kỳ lúc nào. Sao hả, thú vị không?".

Nói xong, Đường Vũ Huyên ôm miệng cười trộm: "Chuyện này mà để ông nội em nghe thấy, chắc sẽ giận đến phùng mang trợn má mất".

Ba phút trôi qua, Đường Vũ Huyên nhìn Hoắc Liên Ngao. Sau khi nghe thấy anh hỏi: "Cô giấu Thành Quân ở đâu rồi?", cô ta vẫn hết sức bình tĩnh.

Thành Quân? Thằng nhóc ở thư viện đã bắt cô ta chuyển 2, 5 cân sách đó ư?

"Đừng có giả vờ, trong vòng 48 tiếng qua cô đã làm gì, tôi biết hết."

https://thuviensach.vn

Người này rốt cuộc đang nói gì nhỉ? Thằng nhóc đó đúng là rất đáng ghét, nhưng làm chuyện ấy là phải ngồi tù đấy.

“Đường Vũ Huyên, bắt cóc không giống với việc cô thả chó cắn người, sai người thả kẻ ngứa mắt xuống ống cống chơi với chuột mấy hôm hay thả một mồi lửa lên tóc người ta đâu…”

“Em biết, Hoắc Liên Ngao, tiếp theo đây anh còn nói với em rằng bắt cóc là phải ngồi tù. Đường Vũ Huyên à, ngồi tù không vui chút nào, ngồi tù không được trang điểm, cho dù có tô son cũng chỉ cho đàn bà nhìn, chưa biết chừng mặt em còn thêm vài vết bầm tím, đúng không?”

“Ngồi tù cũng đừng nghĩ đến chuyện ăn mặc thời thượng, mấy bộ quần áo sành điệu của em chỉ có thể để mốc trong tủ, càng đừng nghĩ đến chuyện tung mấy bức hình xinh đẹp lên trang cá nhân để câu mấy lời khen ngợi và cầu tình của đám đàn ông.” Cô ta buông tay xuống, mỉm cười: “Liên Ngao, anh xem, cả lời thoại em cũng nghĩ cho anh rồi. Liên Ngao, anh xem, em luôn hiểu rõ anh nghĩ gì trong lòng, còn rõ ràng vị phu nhân của anh không hiểu anh bằng em. Cô ta vừa nhìn là biết loại phụ nữ mẹ hiền vợ đảm, sống với loại đó tẻ nhạt chết đi được”.

Nói đến đây, Đường Vũ Huyên nhận ra hình như mình hơi lạc đề, cô ta tự vỗ tay lên trán: “Hình như em đi xa rồi”.

Anh gật đầu tỏ ý tán thành: “Đúng là hơi xa rồi đấy. Nhưng Đường Vũ Huyên, tôi chỉnh sửa lại một chút. Mẹ hiền vợ đảm? Cô đề cao vợ tôi quá rồi. Cô chị tôi giảo hoạt lắm, chốc chốc lại cào mắt tôi, làm tôi lúc nào cũng lo ngay ngáy ấy”.

“Tôi nghĩ nếu cô và cô ấy cũng tham gia chương trình thử thách sống ngoài hoang đảo thì tôi dám khẳng định cô sẽ bị loại trước tiên, còn cô ấy sẽ ôm vàng chiến thắng cuối cùng đấy.”

https://thuviensach.vn

OMG! Người đàn ông này một khi nhắc đến vợ là nói không thể ngừng.Cô ta phải nhắc nhở anh giờ không phải lúc huyên thuyên về vợ anh. Cô ta cao giọng: “Hoắc Liên Ngao, bây giờ anh nên quan tâm hơn tới sự an toàn của con trai anh đấy”.

Người đứng trước mặt cô ta biến chuyển nét mặt. Lúc này Đường Vũ Huyên cũng không rảnh chơi với Hoắc Liên Ngao nữa.

Chiếc gương trên trần nhà soi rõ thần thái của họ. Lúc này, họ như hai con nhím xù lông.

“Liên Ngao, anh hiểu em mà. Thứ gì em không có được, kẻ khác cũng đừng hòng có được. Em biết nếu em thực hiện thêm một phi vụ giống Hoắc Tiểu Phàn thì anh và cô ta sẽ vĩnh viễn không thể đến với nhau.”

“Đừng cố tìm cách biết được thông tin về Hoắc Thành Quân từ chỗ em. Bây giờ em cũng không biết nó ở đâu, còn sống hay đã chết. Sở dĩ em cố tình làm vậy chính là để đề phòng tình huống này đấy.”

Tường và trần nhà phòng bida đều được dùng màu xanh Địa Trung Hải. Dưới ánh đèn trông lại càng giống ánh sáng thủy tinh. Tất cả hắt vào đáy mắt Hoắc Liên Ngao, trong sáng như mơ.

Anh cứ yên lặng nhìn cô ta như thế, im lặng và tập trung, giống như một con chiên đang lắng nghe.

Rồi bất giác, cô ta như bị bỏ bùa.

Giơ tay từ từ đặt lên mặt anh. Anh không né tránh, để từng ngón tay cô ta run lên, men theo lông mi vuốt ra.

Đây đúng là một món đồ xa xỉ. Cô ta chỉ muốn để nó thuộc về riêng mình mà thôi, cô ta sẽ yêu thương, chăm sóc anh.

https://thuviensach.vn

“Vũ Huyên.”

“Ừm.”

“Tôi biết về Game Sponsor.”

Cái tên đã lâu không nhắc đến khiến trái tim Đường Vũ Huyên run lên, cô ta lẳng lặng thu tay về…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Năm 2014 - 2015 (22)

Đường Vũ Huyên nhìn Hoắc Liên Ngao, bày ra biểu cảm: Liên Ngao, anh lại lạc đề rồi.

Nhưng anh dường như không lĩnh hội được ý tốt của cô ta, anh thản nhiên nói: “Game sponsor, Isabella, Colin, tất cả những cái tên này chắc không xa lạ với cô”.

Xem ra cậu chủ Liên Ngao đã có chút chuẩn bị. Cô ta khoanh tay, bắt chước ngữ điệu của: “Liên Ngao, đó đều là chuyện xưa cũ rồi”.

“Nhưng những chuyện xưa cũ này suốt ba năm nay luôn chọc cho trái tim cô ngứa ngáy. Có thể thi thoảng khi đêm về, cô từng tưởng tượng mình có thể tìm lại thời kỳ huy hoàng ngày xưa. Tôi đoán có đúng không hả tiểu thư Isabella?”

Người này thật đáng ghét! Lúc này vẫn còn tâm trạng lôi chuyện cũ ra thảo luận với cô: “Hoắc Liên Ngao, hoàng tử nhỏ Thành Quân của anh…”.

“Còn nhớ Colin không? Bây giờ cô còn nhớ anh chàng tóc vàng điển trai đó không? Nếu không nhớ, tôi nghĩ những vinh dự anh ta mang tới cho cô là cả đời khó quên.”

Nếu ở nơi công cộng, có người hỏi Đường Vũ Huyên: Cô nhất định sống rất hạnh phúc phải không? Đường Vũ Huyên sẽ mỉm cười trả lời: Cảm ơn bạn đã quan tâm, đúng như bạn nói, tôi sống rất hạnh phúc.

Nhưng nếu ở riêng, Đường Vũ Huyên sẽ nói: Đừng hỏi mấy câu nhạt nhẽo đó.

https://thuviensach.vn

Quá rõ ràng mà, nếu hạnh phúc thì những viên thuốc xanh trắng để trong túi là thế nào. Đương nhiên, mấy thứ đó chỉ dùng để điều chỉnh cảm xúc, để khi tham gia vào các bữa tiệc, bạn có thể hòa nhập vào cuộc chơi mà thôi.

Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, đủ các loại thuốc ấy dường như đã mất đi ma pháp của nó. Rồi có một ngày, Đường Vũ Huyên nhận được một cuộc điện thoại.

Ba ngày sau, Đường Vũ Huyên trở thành thành viên mới của Game sponsor, trở thành tiểu thư Isabella trong tổ chức này.

Ở Mỹ, có rất nhiều những trang mạng bí mật. Game sponsor là một trong số đó, nhưng ở cấp độ như Game sponsor thì tại Mỹ không có quá ba tổ chức.

Trang mạng Game sponsor có 140 thành viên, mỗi thành viên đều có thân phận giá hàng trăm triệu. Họ đều là những người sáng tạo ra trò chơi. Chủ đề vĩnh cửu của trò chơi luôn liên quan tới chinh phục. Mỗi tuần, họ luôn chia sẻ quá trình chinh phục của mình vào một thời gian nhất định, đủ các loại hình, từ đạo cụ tới địa điểm, nhưng xem nhiều nhất vẫn là những cô gái chàng trai hai mắt đỏ sọng, trên người đầy vết thương.

Ban nãy, Hoắc Liên Ngao nhắc tới Colin. Giống như Hoắc Liên Ngao nói, Đường Vũ Huyên đã gần quên người này rồi.

Trong ấn tượng mơ hồ, đó là một đàn ông tóc vàng gốc La tinh, người mẫu của một thương hiệu lớn nào đó. Khi Đường Vũ Huyên biết Colin thì chỉ một tuần nữa là anh ta sẽ cùng vị hôn thê thanh mai trúc mã của mình bước vào lễ đường.

Khi mỗi một trò chơi bắt đầu, đều có mục tiêu cố định của riêng mình, và một phút trước đó phải công khai cho tất cả các thành viên được biết.

https://thuviensach.vn

Colin chính là mục tiêu đầu tiên của Đường Vũ Huyên. Cô ta còn nhớ Colin từng khiến cô ta chịu không ít cực khổ. Vì thời gian cấp bách, Đường Vũ Huyên đành phải giở trò với cốc nước mà Colin uống.

Hôm sau, Colin tỉnh lại trên giường cô. Đối mặt với chàng trai Latinh tóc vàng đó, Đường Vũ Huyên nước mắt ngắn dài, nói rằng chỉ vì mình quá yêu anh ta. Cô ta cứ thế khóc lóc rồi bổ nhào tới không hừng hôn hít.

Qua vài ngày sau, Đường Vũ Huyên đợi được kết quả mà cô ta mong muốn. Colin từ bỏ ngay trước đám cưới, mở cửa chiếc xe đua tuyệt đẹp đang đỗ ngoài lễ đường của cô ta.

Đêm đó, Đường Vũ Huyên dẫn Colin tới biệt thự của mình, sau đó làm tình bằng một phương thức khá đặc biệt. Toàn bộ quá trình được ghi hình lại. Đoạn băng này về sau đã được Đường Vũ Huyên chia sẻ lên Game sponsor. Đoạn clip đó từng giúp Đường Vũ Huyên nổi như cồn một thời gian.

Game sponsor tượng trưng cho thi đấu, chơi game, thể hiện cá nhân và người khởi xướng.

Tiếng “Vũ Huyên” ngay gần đó kéo cô ta quay trở lại.

Nhíu mày, Đường Vũ Huyên nhìn Hoắc Liên Ngao: “Liên Ngao, lẽ nào anh định mách chuyện này với ông nội em? Đã lâu lắm rồi em không còn chơi với đám người đó nữa”.

“Không, không phải cô không còn chơi với họ nữa. Mà vì cô không được chơi. Ba năm trước, tiểu thư Isabella đã phải ra khỏi Game sponsor do nhiệm vụ thất bại. Bởi vì…”

“Hoắc Liên Ngao không phải một Colin thứ hai.”

https://thuviensach.vn

Thật mất mặt, mấy chuyện này đều để Hoắc Liên Ngao biết cả rồi. Nhưng cô ta không hề coi anh là Colin thứ hai, thực tế là…

“Liên Ngao, lần đầu tiên nhìn thấy anh em đã yêu anh.” Đường Vũ Huyên thành thật.

“Cảm ơn cô.” Hoắc Liên Ngao lại gần cô ta một chút, kề môi lên trán cô ta, thì thầm: “Vũ Huyên, có biết những người đó nói gì cô không?”.

“Họ nói: Tôi đã sớm biết Isabella không được, Colin chỉ là do cô ta may mắn. Nghe nói từ trước đó anh ta đã có thiện cảm với Isabella. Thấy đó, tới Hoắc Liên Ngao là cô ta rớt đài, tôi đoán được từ lâu rồi, bây giờ không được chơi, cô ta chỉ còn cách phủi đít bỏ đi. Sau khi cô đi, họ đã mang những chuyện này ra nói mãi không ngừng.”

“Liên Ngao, giờ anh học được cả trò mách lẻo hả?” Đường Vũ Huyên khoanh tay.

“Vũ Huyên, đừng có giả vờ, tôi biết là bây giờ trong lòng cô nhất định đang tức điên lên.”

“Em không hề tức.” Đường Vũ Huyên nhẫn nại.

“Không, bây giờ cô đang tức.”

“Em không tức.”

“Không những tức, cô còn rất giận nữa. Tôi đoán, không ít lời gièm pha của họ đã lọt vào tai anh. Thật ra tôi cảm thấy mấy người có thể kiếm tiền cứ ra vẻ cao sang thật ra còn thích ngồi lê đôi mách hơn cả người thường. Tôi nói có đúng không, hm?”

“Đúng! Quá đúng luôn!” Đường Vũ Huyên bị giật mình vì âm thanh đột nhiên vút cao của mình.

https://thuviensach.vn

Sau đó, cô ta nhìn thấy Hoắc Liên Ngao mỉm cười với mình, nụ cười cưn chiều như những người yêu nhau.

“Có muốn đòi lại không?”

Câu nói của Hoắc Liên Ngao khiến Đường Vũ Huyên hiểu rằng người đàn ông này rốt cuộc gợi lại quá khứ với mục đích gì.

Thở ra một hơi, cô ta khó xử: “Liên Ngao, lúc trước em từng nói với anh rồi, anh giở trò với em không ích gì đâu. Chuyện của hoàng tử nhỏ nhà anh em thông qua bên thứ ba, em cảm thấy bản thân em không biết gì chính là cách tốt nhất để đối phó với anh”.

Người này dường như không quan tâm tới lời cô ta nói. Anh nói: “Vũ Huyên, tôi biết cô có một chiếc máy quay cực nét”.

“Liên Ngao, chẳng phải bây giờ anh nên dồn tâm sức vào việc tìm con sao? Đứa trẻ đó mới bảy tuổi, anh bảo lúc này nó sẽ hoang mang nhường nào?”

“Vũ Huyên, hay là chúng ta thử xem, thật ra trước kia tôi luôn tò mò về phương diện đó.”

“Liên Ngao, anh lãng phí với thời gian với em, chị Hoắc sẽ trách anh đấy.”

“Cô vẫn còn cơ hội tái sinh, có muốn đánh một trận phục thù thật đẹp không? Nghĩ mà xem, đêm nay có thể trở thành một câu trả lời hoàn hảo, một cái tát đau đớn cho những người đó. Tôi là Hoắc Liên Ngao đấy. Hoắc Liên Ngao giống như chiếc bánh bao thơm phức trong nhà hàng sang trọng, nhân vật xếp top 3.”

“Liên Ngao…” Đường Vũ Huyên cao giọng: “Đừng coi em là kẻ ngốc”.

https://thuviensach.vn

“Không thử làm sao biết được. Chưa biết chừng Hoắc Liên Ngao sẽ trở thành một Colin thứ hai thật. Nhắc tới Colin, tôi nghĩ tôi còn một tin phải nói với cô. Bây giờ anh ta vẫn chưa quên cô, biết anh ta đang ở đâu không? Anh ta đang làm việc ở chỗ anh trai cô, nếu tôi đoán không nhầm thì chỉ hy vọng gặp được cô.”

“Liên…”

“Vũ Huyên, Đường Vũ Huyên, đừng nói với tôi là bây giờ cô đánh mất niềm tin với bản thân rồi đấy. Tôi đoán thật ra trong lòng cô đã nhận định mấy luận điệu ma quỷ của mấy gã chuyên gia thẩm mỹ tồi tệ rồi.”

“Phụ nữ chỉ cần qua tuổi 25 sẽ xuất hiện trạng thái sức cạnh tranh đi xuống. Có phải cô đã có một ám thị tâm lý rằng: Thượng đế ơi, con nghĩ con đã không được nữa rồi. Con không dám chắc cả thuốc và con cộng lại có thể hạ gục được người đàn ông đó. Sắc đẹp của con có thể đã xuống cấp, độ căng của da cũng không còn như trước. Con buộc phải dành rất nhiều công sức trong việc lựa chọn sản phẩm trang điểm. Con còn ngầm ra ám hiệu cho trợ lý cố gắng chọn một số bộ trang phục từ màu sắc tới kiểu dáng đều có thể che giấu đi tuổi tác thật sự…”

Khi Hoắc Liên Ngao nói những lời này, Đường Vũ Huyên buộc phải cầm cây gậy bida để phân tán những cảm xúc trong lòng.

Đường Vũ Huyên cảm thấy mình như một tấm bia mà mỗi câu nói của anh đều như một mũi tên bắn trúng cả mười vòng. Còn câu cuối cùng.

Là bắn trúng hồng tâm! Gã khốn!!!

“Hoắc Liên Ngao! Im đi!”

Hoắc Liên Ngao, đừng có đoán nữa!

Yên lặng.

https://thuviensach.vn

Bốn mắt nhìn nhau, người cụp mắt xuống trước là Đường Vũ Huyên.

“Trò chơi này nghe hay đấy, nhưng Liên Ngao, em có một điều kiện bổ sung.” Cô ta dịu giọng: “Em muốn vợ anh sẽ là người đầu tiên được xem clip đó, suy nghĩ này khiến em quá hưng phấn”.

Đáp lại cô ta là một khoảng im lặng.

Cô ta nhướng mày, đặt tay lên vai anh: “Sao? Sợ rồi hả?”.

Anh bỏ tay cô ta xuống, nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ trên cổ tay, từ tốn nói: “Trò chơi sẽ bắt đầu vào giờ đúng, bây giờ vẫn còn cách thời gian bắt đầu 7 phút”.

Khi còn khoảng 1 phút, chiếc máy quay được đặt ở vị trí có thể bắt được hình ảnh chuẩn xác nhất. Hai chiếc bàn bida được kê sát nhau, dựa vào tường. Dưới đề nghị của Hoắc Liên Ngao, cộng thêm lớp thảm làm bằng da gấu đen, nó trở thành một chiếc giường đôi. Đèn được tắt hết, thay vào đó là ánh nến.

Dưới ánh nến, chiếc cốc thủy tinh được đổ đầy nước, viên thuốc trắng được bỏ vào cốc, nó tan ra rất nhanh. Còn chưa chìm hẳn đã biến thành những bọt khí. Dưới tác động của dòng nước, bọt khí không ngừng nổi lên trên, trong chớp mắt đã tan biến.

Bàn tay đặt trên cốc cực kỳ đẹp. Chiếc cốc được giữ thăng bằng trong không trung, sau khi xoay 180 độ thì di chuyển tới trước mặt người đàn ông.

Người đàn ông không đỡ.

“Mau lên, Liên Ngao, tay em mỏi quá.”

https://thuviensach.vn

“Vũ Huyên, hình như cô quên mất một chuyện. Nghe nói mỗi khi trò chơi bắt đầu, các người đều sẽ có một khẩu hiệu riêng để thể hiện sự trung thành với trò chơi.”

Lát sau.

“Tôi là người khởi xướng trò chơi, tôi thề đến chết sẽ tuyệt đối trung thành với quy tắc trò chơi.”

Đúng 10 giờ, chiếc cốc không được đặt sang một bên. Máy quay bắt đầu khởi động điều chỉnh chức năng. Chiếc đồng hồ cát cổ được đặt dưới ánh nến lung linh, hạt cát đầu tiên rơi xuống cũng là lúc hai tiếng của trò chơi bắt đầu.

Ánh nến soi vào bóng hình hai người, bóng họ hắt lên tường. Một lát sau, họ bắt đầu quấn lấy nhau.

…

Khang Kiều đã mơ một cơn ác mộng. Cụ thể giấc mơ là gì cô không còn nhớ rõ, có thể nhớ được là giây phút cuối cùng trước tỉnh mộng, dường như có một bàn tay chọc vài cái rất mạnh lên trái tim cô. Đó là đôi tay của một người phụ nữ, tay rất đẹp, hơn nữa lực rất mạnh.

Trái tim co rút thế là cô tỉnh lại.

Giây phút vừa tỉnh giấc, cô đặt tay lên ngực, cảm nhận được ở vị trí đó vẫn còn lại chút tê dại.

Mở mắt ra, Khang Kiều nhớ lại lúc này có lẽ mình đang ở trong phòng bệnh. Cô tìm kiếm Chu Tùng An. Anh ấy đang nằm yên ổn trên giường.

Lật người lại, Khang Kiều tìm di động của mình. Không có cuộc nào gọi tới. Hoắc Liên Ngao đáng chết, đã hai ngày rồi anh không gọi điện cho cô.

https://thuviensach.vn

Cuộc điện thoại cuối cùng là giờ này hai ngày trước, anh hỏi cô mặc quần áo ngủ gì, còn cảnh cáo cô không được cắt tóc ngắn.

Không chỉ Hoắc Liên Ngao mà cả Hoắc Thành Quân cũng không gọi lại. Khang Kiều cảm thấy về sau cô cần phải thể hiện sự tồn tại của mình trước mặt hai người lớn bé ấy mới được.

Khi di động được đặt về chỗ cũ là vừa tròn 12 giờ.

Nhắm mắt lại, Khang Kiều vô thức chạm vào ngón tay mình. Đầu ngón tay dường như vẫn còn lưu lại hơi lạnh vài tiếng trước khi đi trên hành lang.

Nửa đêm, sau khi ho một tiếng thăm dò, Chu Tùng An tìm kiếm người ngủ trên sofa. Ừm, bây giờ có lẽ cô ngủ rất say, mấy rắc rối mà Hoắc Liên Ngao sắp xếp cho cô có lẽ khiến cô mệt muốn chết.

Anh ấy nhìn đồng hồ, bốn giờ sáng. Đã 34 tiếng kể từ khi Hoắc Thành Quân mất tích. Lúc chập tối, Chu Tùng An không gọi được cho Hoắc Liên Ngao, kể cả di động của người trợ lý.

Lẽ nào…

Suy nghĩ ấy khiến Chu Tùng An không thể ngồi trên giường được nữa. Vì chân anh ấy chỉ bị xây xát nhẹ nên khi bó bột, bác sỹ đã cố tình để ra một khoảng không gian rộng, chỉ cần hơi rụt chân lại là sẽ gỡ được chân ra.

Di động của Hoắc Liên Ngao vẫn tắt máy. Chu Tùng An đi đi lại lại trong phòng, vừa đi vừa cố gọi điện thoại.

Khi gọi tới cuộc thứ tư, tiếng “Tùng An” bất ngờ vang lên khiến chiếc di động rơi bộp xuống sàn. Anh ấy quay lại.

Khang Kiều từ nằm đã chuyển sang ngồi từ lúc nào.

https://thuviensach.vn

“Khang…”

“Nói cho em biết, rốt cuộc mọi chuyện là thế nào!”

Cố gắng nghe hết những lời Chu Tùng An nói, rồi tập trung sắp xếp lại các dữ kiện.

Sau đó, Khang Kiều rút ra được thông tin: Thành Quân của cô đã biến mất, Thành Quân của cô mất tích từ hơn 30 tiếng trước.

Thành Quân của cô, bị bắt cóc rồi.

Cô cười, cười đến đau cả bụng, cười đến nỗi dạ dày và ruột gan cuộn chặt vào nhau, vừa cười vừa vỗ vai Chu Tùng An: “Tùng An, anh đùa em chứ gì, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?”.

Phải, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy.

Gương mặt đại ngốc trầm mặc.

Cô vừa cười vừa lắc đầu phủ định câu nói vừa rồi của Chu Tùng An: “Tùng An, thế giới này vốn không tồn tại sự trùng hợp, Tiểu Phàn của em bị bắt cóc, Thành Quân của em cũng bị bắt cóc”.

“Tùng An, tiếp theo đây, có phải anh sẽ bịa ra là, Tiểu Phàn không còn, Thành Quân cũng không còn không. Tùng An…”

Cô từ từ buông tay rồi lùi ra sau, lùi mãi.

Lùi dần…

Cô dựa lưng vào cánh cửa, cũng không hiểu sao nước mắt lại tuôn dữ dội. Mở cửa phòng ra, gió từ hành lang tràn vào. Cơn gió đó giống như một tiếng gọi: “Mẹ ơi, mau tới cứu con, mẹ ơi”.

https://thuviensach.vn

Theo cơn gió, cô bắt đầu lao đi.

Không, không, cô không phải sao chổi. Cô thật sự không phải sao chổi, cô còn lâu mới làm sao chổi.

Cô phải đi tìm Thành Quân của cô. Bằng mọi giá cô phải tìm ra được nó. Hoắc Thành Quân và Hoắc Tiểu Phàn đều là những đứa trẻ thích chơi trốn tìm giống nhau.

Vừa chạy cô vừa gọi tên Hoắc Thành Quân. Cô nghĩ giọng mình nhất định rất to, một vài cửa phòng đã mở ra, mọi người đều ngó đầu ra nhìn.

Cô nghĩ, bước chân của cô bây giờ có thể đo với tốc độ của máy phun sương rồi.

Nước mắt ào ra, sượt qua tai cô như những viên đạn. Cơn gió do bước chân cô tạo thành như thổi bay hàm răng giả của những người già kia, cũng khiến tóc giả của các bà lão rơi xuống đất.

Trước mắt xuất hiện một thiên thần áo trắng, lại muốn tiêm thuốc cho tôi chứ gì? Phải không? Đừng hòng!

Cô tiện tay cầm một cán chổi, quăng về phía mặt người đó, người đó phải nhường đường.

Cô bắt đầu chạy, vừa chạy vừa kêu Thành Quân.

“Thành Quân, Hoắc Thành Quân, mau ra đây…”

Chạy qua hết các hành lang dài, chạy xuống cầu thang. Cô chạy theo hướng gió về phía ánh sáng. Dưới nguồn sáng rực rỡ, cô nhìn thấy cánh cửa đó, một cánh cửa lớn.

Rảo nhanh bước chân, cô chạy về phía cánh cửa.

https://thuviensach.vn

Giống như biết cô muốn đi qua, nó từ từ mở ra. Một giây sau, cô hiểu ra là có xe đi vào.

Trên nóc xe có ngọn đèn xanh đỏ không ngừng nhấp nháy. Dưới bầu trời xám xịt, cảnh tượng ấy càng thêm ghê người.

Cảnh tượng lúc này giống như lịch sử lặp lại. Hôm đó trời cũng xám xịt như vậy, không nhìn thấy gì, không bắt được gì, cơ thể bé nhỏ nằm trong lòng lạnh như một khối băng.

Thành Quân của cô sinh vào thứ Hai mà, giống như bố nó, đều sinh vào thứ Hai mà.

Đứa trẻ sinh thứ Hai sẽ rất ưa nhìn.

Ngọn đèn ấy như một khối cầu chuyển động rất nhanh, lăn về phía cô, kỳ quái và ngập tràn cảm giác đòi mạng.

Không, không, cô lùi sau, ra sức lùi. Trái tim có bao nhiêu sợ hãi thì bước chân nhanh bấy nhiêu, sau đó cô đụng phải một bức tường.

Cô nhanh chóng quay đầu, đập mặt vào người Chu Tùng An.

Cô nghĩ, cô phải nói gì đó.

“Tùng An, nhà họ Hàn nói đúng, em là sao chổi, em là sao chổi. Em hại chết bà ngoại, em hại chết mẹ, hại chết Tiểu Phàn, hại chết Hàn Tông. Em chính là sao chổi, em đáng bị cho vào lồng nhốt lợn.”

“Tùng An, em chấp nhận, chỉ cần Thành Quân bình an. Em có thể chịu nhốt trăm ngàn lần. Tùng An, em thật sự là sao chổi mà…”

“Ai nói em là sao chổi? Anh có thể khẳng định không phải.”

https://thuviensach.vn

“Không, không, Tùng An, anh xem, Thành Quân cũng gặp chuyện rồi. Thành Quân…”

“Hoắc Thành Quân không phải Hoắc Tiểu Phàn, không tin, em quay lại mà xem.”

“Không, Tùng An, anh không được lừa em. Em chết mất, em thật sự sẽ chết mất, em sẽ không chịu nổi mà vỡ tim chết mất.”

“Khang Kiều, nếu em không quay đầu, em sẽ ân hận đó.”

Từ từ, Khang Kiều ngẩng lên. Chu Tùng An đang quay mặt về một hướng, khóe môi rướn lên, nụ cười rất hạnh phúc.

Nụ cười hạnh phúc, giọng nói cũng hạnh phúc:

“Khang Kiều, anh đoán, một giây nữa, giấc mơ của em sẽ thành hiện thức đấy.”

Nhìn theo ánh mắt Chu Tùng An.

Dưới ánh sáng chói lòa, một cái bóng nhỏ xíu chạy về phía cô.

Một người nhỏ bé như thế, nhưng lúc này lại bộc phát một năng lượng khổng lồ.

Các bạn nghe xem, giọng nó phá tan bầu trời, đánh thức nữ thần ban mai đang bừng tỉnh. Nữ thần vươn vai, từ từ hé mi. Từng ánh nắng rọi xuống, xua tan màn đêm u tối.

Tia nắng đầu tiên đổ xuống trần gian.

“Mẹ…”

Chu Tùng An nói không sai.

https://thuviensach.vn

Giấc mơ của cô, cuối cùng đã thành hiện thực rồi.

Khang Kiều thề rằng, bình minh ngày hôm ấy đến sớm hơn bất kỳ một buổi sáng nào khác…

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Năm 2014 - 2015 (23)

Thằng bé bị hôn không ngừng nghỉ cảm thấy xấu hổ, nó nói: “Mẹ ơi, mọi người đang nhìn kìa”.

Mọi người đang nhìn à, cũng có sao chứ. Một người mẹ hôn con mình là chuyện quá hiển nhiên mà.

Đây lá má trái của nó, đây là má phải của nó, đây là trán nó.

“Mẹ, con nói với mẹ chuyện này, mẹ đừng giận nhé.” Bạn nhỏ Thành Quân yếu ớt phát biểu.

Cô mơ hồ hỏi: “Chuyện gì vậy?”.

“Mẹ, mẹ hôn phải rác rồi.”

Thằng nhóc này lại đang nói gì vậy. Sao nó có thể là rác, nó là báu vật có một không hai trên đời này.

Cô lại mơ hồ đáp: “Con không phải rác”.

“Con không nói con là rác, ý con là vừa nãy con được kéo ra đống rác ra.” Thằng bé ngại ngùng nói.

Lúc bấy giờ, Khang Kiều mới thả Hoắc Thành Quân ra. Người nó quả thật lem nhem vô cùng, không những vậy, cả người còn tỏa ra một mùi khó ngửi.

Hoắc Thành Quân cúi đầu: “Mẹ, con bị dẫn tới một bãi rác. Bãi rác đó phải to như sân bóng đá ấy. Họ bịt miệng con, còn trói tay chân con nữa.

https://thuviensach.vn

Xe tải cứ cách một khoảng thời gian lại đổ rác vào đó. Họ nói với con khi rác chất qua đầu con là con sẽ chết. Mẹ à, con biết mấy người dẫn con tới đó toàn là người xấu. Mẹ ơi, nhưng mà đứng trước mặt họ con không hề khóc".

"Mẹ ơi, con ở trong bãi rác đó rất lâu. Mẹ ơi, tới cuối cùng con vẫn khóc, vì con nhớ mẹ, cực kỳ nhớ. Mẹ ơi, con còn đói bữa. Hơn nữa, đống rác đó đã tới cằm con rồi. Mẹ ơi, có phải con không dũng cảm không…"

Nói đến cuối cùng, thằng bé òa khóc.

Không không, cô ôm chặt nó vào lòng. Sao lại không dũng cảm chứ. Chẳng biết bạn nhỏ Hoắc Thành Quân dũng cảm bao nhiêu đâu.

Cô còn chưa kịp nói ra những lời tận đáy lòng.

Thì hai người đàn ông khác đã đồng thanh lên tiếng.

"Hoắc Thành Quân, con là đứa bé dũng cảm nhất mà cậu biết trên thế giới này."

"Không, cháu là đứa trẻ dũng cảm nhất mà chú biết trên thế giới này."

Hai người đó là Chu Tùng An và người đàn ông đưa Hoắc Thành Quân về.

Đó là Giản Liêu, trợ lý của Hoắc Liên Ngao. Anh ta gọi cô một tiếng: "Hoắc phu nhân".

Qua lời tường thuật ngắn gọn của Giản Liêu, Khang Kiều được biết đại khái: Thật ra từ lúc ở siêu thị DIY, Hoắc Thành Quân đã bị bắt đi, người bắt cóc nó là một đám dân Nam Mỹ chuyên bắt cóc con tin.

Cũng chẳng biết Hoắc Liên Ngao có được tin tức tình báo từ đâu. Hai tiếng trước, anh và cảnh sát đã tìm được Hoắc Thành Quân trong bãi rác.

https://thuviensach.vn

Sau đó cảnh sát chia làm hai ngả, một nhóm đuổi bắt đám người đó, một nhóm đưa Hoắc Thành Quân tới trước mặt cô.

Nhìn qua thì hình như chỗ này thiếu mất một người. Ừm, cậu chủ Liên Ngao sợ quá trốn đi rồi chăng? Người đàn ông luôn tự cho là mình đúng đó chẳng khác gì bố anh cả.

Có điều một người thì tiêm, người khác thì cao tay hơn, lợi dụng quân cờ đại ngốc. Cô ném ánh mắt giận dữ về phía Chu Tùng An.

Ngốc chết đi được!

Sau đó Khang Kiều thở phào, nhìn về phía xe cảnh sát và ô tô riêng, gào lên: “Hoắc Liên Ngao, đồ khốn kia, sao còn chưa lăn ra đây!”.

Sợ bị đánh đến ngu người phải không? Được, được lắm!

Không ai trả lời.

Cô lại hét.

Lần này Khang Kiều nhận được một câu nói của Hoắc Thành Quân.

“Mẹ, bố đang ở trong bệnh viện.”

Cô liếc nhìn người trợ lý của Hoắc Liên Ngao, vị đó còn khá bình thản.

Thế là cô lạnh lùng hỏi: “Bố con ở trong bệnh viện hả, chết chưa?”.

“Chưa ạ.” Hoắc Thành Quân thành thật khai báo: “Khi tới bố còn kể cho con nghe chuyện cười của mẹ cơ. Bố bảo, ngày xưa mẹ là gái quê, còn là loại quê mùa vừa lên thành phố đã không ai chơi cùng vì sợ bị đánh đồng”.

Còn biết kể chuyện cười cơ đấy? Nhưng mà, Chu Tùng An lúc này vì sao vẫn còn tâm trạng để cười? Ai bảo Chu Tùng An ngốc chứ, đóng đạt

https://thuviensach.vn

lắm thì có.

Thằng bé vì quá mệt đã nằm nhoài trong lòng cô, ngủ say như chết. Bây giờ Khang Kiều đang tới bệnh viện nơi Hoắc Liên Ngao nằm, đi cùng còn có trợ lý và tài xế của anh. Còn anh Chu diễn viên thực lực thì đã ngoan ngoãn quay về đóng vai người bệnh dưới sự kiên trì của Khang Kiều.

Chiếc xe khởi hành khi trời tờ mờ sáng.

Cùng lúc này, Đường Vũ Huyên đang dựa nửa người lên tường, vừa hút xong điếu thuốc trong tay. Đầu lọc để trên gạt tàn, cô ta tiếp tục mò mẫm hộp thuốc mới phát hiện chiếc hộp đã trống rỗng.

Hoắc Liên Ngao đi rồi, vài tiếng trước, mang theo cả chiến lợi phẩm của anh.

“Vũ Huyên, trong hai tiếng đồng hồ từ 10 giờ đến 12 giờ, nếu cả thuốc và cô trong vòng hai tiếng này có thể giúp chúng ta giữ nguyên mối quan hệ ‘bạn bè thuần khiết’ thì tôi sẽ là người chiến thắng. Nhưng nếu tôi không thể nhẫn nại được, thì sau đó cô muốn chơi kiểu gì, muốn chơi lớn cỡ nào, tôi đều có thể tiếp tới cùng.”

Thoạt nghe, Đường Vũ Huyên còn nghĩ Hoắc Liên Ngao bị ngớ ngẩn. Người đàn ông này trước đây chẳng phải đã bị hạ gục bởi cô ta sao?

Còn nữa, người đàn ông này cảm thấy tình yêu chân chính vô địch, rằng trong vòng hai tiếng ấy Hoắc phu nhân có thể hóa thân thành thánh mẫu Maria, còn Hoắc Liên Ngao tay cầm thánh kinh, miệng lẩm nhẩm như mục sư là có thể không nghĩ ngợi chuyện gì khác sao?

Câu nói của Hoắc Liên Ngao khiến Đường Vũ Huyên cười suýt tắt thở.

Sau hai tiếng, Hoắc Liên Ngao bỏ đi, cầm chiến lợi phẩm của kẻ thắng cuộc đi giải cứu đứa con của anh, anh đã đi diễn vai anh hùng rồi.

https://thuviensach.vn

Đường Vũ Huyên giữ nguyên tư thế ấy từ lúc đó đến giờ. Trong vòng vài tiếng qua, cô ta cứ hút thuốc và đờ đẫn, bên tai dường như vẫn còn lưu lại những lời cô ta nói sau lưng Hoắc Liên Ngao.

“Liên Ngao, có rảnh anh đi khám bác sỹ đi, có cần em chọn giúp anh không?”

Trong suốt hai tiếng, Hoắc Liên Ngao đã thật sự coi cô ta như không khí. Nghe có vô lý không. Hoắc Liên Ngao nhất định có vấn đề về sinh lý rồi.

Hay là vị Hoắc phu nhân đó thật sự là hóa thân của thánh mẫu Maria?

Phòng chơi bida rộng 150 mét vuông lúc này ngập ngụa trong khói thuốc. Đường Vũ Huyên cứ ngẩn người nhìn những làn khói ấy, nhìn ánh nắng ban mai như từng cây gậy mảnh vài dài từ cửa sổ được thiết kế đặc biệt rọi vào.

Dưới tác động của khói thuốc, trông chúng như những tia rada.

Dần dần, ánh nắng bao trùm cả ánh nến, căn phòng trở nên sáng rực, khiến Đường Vũ Huyên vô thức quay mặt vào một góc tối.

Giây phút cúi đầu, Đường Vũ Huyên nhìn thấy một đống nhỏ có màu đậm hơn màu thảm lông bằng da gấu đen, cô ta vô thức chạm vào.

Đó là một chất dịch bầy nhầy.

Cô xòe tay ra, lật ngón tay lại, thế là Đường Vũ Huyên biết đó rốt cuộc là thứ gì.

Đường Vũ Huyên bắt đầu cười khúc khích. Cô ta bây giờ đã hiểu vì sao Hoắc Liên Ngao lại khuyên dùng nến thay đèn, còn nói gì mà dùng da động vậy sẽ tăng cảm giác nguyên thủy.

Gã khốn, khốn kiếp!

https://thuviensach.vn

Tiếng cười dần biến thành tiếng khóc. Tiếng khóc đó được nối liền thành những âm thanh đứt quãng: “Hoắc Liên Ngao, anh… gian… lận…”.

Chiếc xe dừng lại trước cửa một phòng khám tư có thể sánh ngang với một bệnh viện bảy sao. Bảo vệ chặn họ ở ngoài, nghe nói đó là quy định của phòng khám, thời gian thăm nom là sau chín giờ trở ra.

Đúng chín giờ, Khang Kiều được người phụ trách dẫn tới phòng bệnh của Hoắc Liên Ngao. Người đó nói cho cô biết anh vừa làm xong phẫu thuật, tình hình bây giờ rất tệ, hy vọng cô có chuyện gì thì nói ngắn gọn.

Đây là mũi dự phòng sao? Có phải cậu chủ Liên Ngao muốn biểu đạt rằng: Đầu gỗ, anh vừa làm phẫu thuật, bây giờ tình trạng sức khỏe không tốt, em mắng vài câu là được rồi không?

Mấy người này lừa gạt cô thê thảm, hợp sức lại lấy lý do muốn tốt cho cô để lừa cô suốt hơn ba mươi tiếng đồng hồ, nếu Thành Quân của cô…

Cứ nghĩ tới việc Thành Quân gặp phải, Khang Kiều lại cảm thấy chân tay bủn rủn, có bao nhiêu sợ hãi thì cô càng giận Hoắc Liên Ngao bấy nhiêu.

Khang Kiều bất giác rít lên từng tiếng: “Hoắc Liên Ngao, anh là đồ khốn…”.

Sau đó…

“Mẹ, mẹ lại định đánh bố à?” Một thanh âm nho nhỏ vang lên.

Cô cúi đầu nhìn Hoắc Thành Quân. Nó đã được rửa ráy sạch sẽ, thay quần áo. Thằng nhóc kiên quyết đòi tới thăm bố rồi mới về nhà đi ngủ.

Bây giờ, khuôn mặt nó đầy lo lắng.

Cô lắc đầu: “Thành Quân, mẹ chỉ quá đau lòng mà thôi”.

https://thuviensach.vn

Đau lòng và xấu hổ. Cô chẳng làm gì được cho con. Trong xấu hổ lại có phẫn nộ, trong mắt Hoắc Liên Ngao, cô cũng yếu đuối mong manh vậy phải không?

“Mẹ, đừng đau lòng. Bố nói với con, những việc nặng phải dành cho đàn ông.”

Đúng là tên tự mãn mà.

“Mẹ không những đau lòng mà còn giận nữa.”

Thằng bé lại bắt đầu lải nhải: “Mặc dù con không biết vì sao mẹ giận, nhưng con cho mẹ biết nhé, bố đã rất thê thảm rồi, con nhìn thấy tay bố chảy máu”.

Không lâu trước đó còn nói bố kể chuyện cười, giờ lại nói tay bố chảy máu?

“Đừng lo, bố đưa con tới trước mặt mẹ, mẹ cảm kích còn không kịp nữa là.” Cô xoa đầu nó, lát sau lại nhíu mày: “Hoắc Thành Quân, trông mẹ dữ đến nỗi lúc nào cũng đánh người sao?”.

“Chỉ với bố thôi, trông mẹ giống như lúc nào cũng lăm le đánh bố ấy.” Thành Quân nghiêm túc trả lời.

Khang Kiều còn định nói gì đó biện minh cho mình, thế là giọng anh từ trong phòng vọng ra: “Hai người còn chưa vào sao?”.

Sau khi chắc chắn Hoắc Liên Ngao bình an vô sự, Hoắc Thành Quân mới ngoan ngoãn theo bảo mẫu ra về.

Khang Kiều đứng trước giường, không nên nói là đứng trước giường bệnh. Cậu chủ Liên Ngao bây giờ là bệnh nhân vừa phẫu thuật. Anh dựa

https://thuviensach.vn

người vào giường nhìn cô: “Vẫn không muốn nói chuyện với anh à? Còn giận sao? Anh tượng em giận gần hết rồi?”.

Cô im bặt.

Anh giơ tay đầu hàng, thở dài: “Đừng giận, anh biết là anh không tốt, lần sau anh sẽ để em đi tiên phong, anh ở đằng sau làm hậu phương”.

Ăn nói kiểu gì vậy?

Cô hung dữ lườm anh: “Còn có lần sau hả?! Hoắc Liên Ngao! Anh đang trù ẻo con trai em lại gặp chuyện phải không!!!”.

Cậu chủ Liên Ngao lúc này mới phát hiện ra mình đã nói sai, liên tục lên tiếng: “Anh sai rồi, anh sai rồi. Không phải con trai em. À không, không không, là con trai chúng ta, là anh gặp chuyện…”.

Hoắc Liên Ngao chưa nói hết câu, Khang Kiều đã giơ tay chặn lại: “Anh không được phép gặp chuyện, anh dám gặp chuyện gì coi!”.

Anh yên lặng nhìn cô, nhìn cô thu lại biểu cảm giận dữ của mình, nhìn cô để lộ sự hoang mang và lo lắng, nhìn cô từ một con nhím xù lông trở thành một con thỏ nhỏ trong sáng.

Anh biết, anh là cô chị gái của mình sẽ như vậy mà. Ngốc nghếch, anh luôn biết dùng trò gì để cô trở nên dễ lừa.

“Đừng nói mấy lời không may mắn đó. Một chữ cũng không được nói. Liên Ngao, hai người làm em hết hồn đấy.” Cô nói, mặt mũi trắng bệch.

Anh biết, anh biết cô sợ. Gặp phải chuyện đó có ai không sợ chứ? Anh chỉ đang cố gắng hết sức để thu hẹp lại khoảng thời gian sợ hãi của cô, dùng hết sức để biến một ngày thành một tiếng, một tiếng thành một phút,

https://thuviensach.vn

một phút thành một giây, mà tốt nhất là một giây cũng không ảnh hưởng đến cô.

Đó là một người con gái dũng cảm đến đáng yêu, nụ cười và đôi lúc khờ dại thích hợp với cô hơn.

Anh giơ tay về phía cô, cô ngoan ngoãn xích lại, áp mặt vào ngực anh.

“Được, được, sau này không nói một câu xui xẻo nào nữa.” Bàn tay không bị thương đặt lên vai cô.

“Thế còn nghe được.” Cô dường như rất mãn nguyện.

Này, này, đầu gỗ, bây giờ lẽ nào em không nên quan tâm tới vết thương của anh một chút sao?

Như nghe được tiếng lòng an, cô căng thẳng ngồi dậy, chạm vào tay phải của anh: “Sao tay lại bị thương?”.

Ánh nắng chiếu rọi cả căn phòng. Khang Kiều ngồi trước giường tỉ mỉ quan sát gương mặt Hoắc Liên Ngao, sắc mặt anh so với lúc sáng đã tốt hơn nhiều rồi.

Anh nói sở dĩ sắc mặt không tốt là vì thiếu ngủ suốt bốn mươi mấy tiếng đồng hồ, còn vết thương ở tay phải chỉ được anh nói thản nhiên là bị “vòng sắt của con búp bê hỏng trong thùng rác cứa vào”.

“Nếu không phải anh muốn trốn ở đây ngủ nướng thì làm xong phẫu thuật là có thể về nhà.” Anh nói vậy.

Giấc ngủ đó của Hoắc Liên Ngao thật lâu, tới tận hơn chín giờ sáng ngày hôm sau. Sau khi anh tỉnh lại, Khang Kiều đã kéo anh vào nhà vệ sinh.

Thôi được, bây giờ cậu chủ Liên Ngao là một bệnh nhân, anh còn đặc biệt làm một chuyện rất vĩ đại nữa.

https://thuviensach.vn

Bản tin sáng nay đưa rằng đám bắt cóc Hoắc Thành Quân có thế lực trải rộng cả châu Nam Mỹ. Phân nhánh ở New York được coi là mẩu xương khó gặm nhất. Chúng rất ít khi thất thủ, tỷ lệ thành công là 98%. Nếu tối qua Hoắc Liên Ngao không tới kịp, e là năm sau bạn nhỏ Thành Quân đã trở thành một đống phân bón hóa học. Có ai ngờ được chúng lại đưa trẻ con tới bãi rác. Hằng năm ở New York có tới hàng ngàn trẻ em không tìm được hài cốt.

Cam tâm tình nguyện xịt kem đánh răng lên bàn chải, nhưng… vừa nhìn thấy biểu cảm của Hoắc Liên Ngai, Khang Kiều liền biết cha này định làm gì.

“Anh không sợ em nhét bàn chải vào tận cổ họng của anh hả?” Khang Kiều khuơ khuơ chiếc bàn chải, cảnh cáo.

Anh bắt đầu cười xấu xa.

Gã khốn này, cô càng trừng mắt, anh càng cười tợn.

Cô trở mặt: “Không được như vậy trước mặt Thành Quân, anh sẽ dạy hư nó đấy”.

Thành Quân của cô dễ thương biết bao.

“Tuân lệnh bà Hoắc!”

Cuối cùng, cậu chủ Liên Ngao cảm thấy răng mình đã đủ sạch rồi, bèn khen cô vài câu như khen con chó nhỏ của anh vậy.

Đánh răng xong, anh lại đưa ra yêu cầu mới: Gội đầu.

Trong lúc cô gội đầu cho anh, anh không ngừng ra lệnh: “Bà hoắc, mạnh tay lên chút!”, “Bà Hoắc, em cố tình trả thù đấy à?”, “Bà Hoắc, tay em để đâu vậy?”…

https://thuviensach.vn

Shit!

Cô giận dữ: “Hoắc Liên Ngao, anh làm tai em mọc kén rồi”.

Người này hôm nay làm sao vậy? Đã gọi cô là bà Hoắc không dưới mười lần rồi. Thật ra, cô nhẹ tay hơn, cô thích được gọi là “đầu gỗ” hưn.

“Đầu gỗ” dễ nghe hơn. Khang Kiều cứ cảm thấy danh xưng kia rất khó chịu.

Gội đầu xong, Hoắc Liên Ngao cứ yên lặng nhìn cô như vậy, đôi mắt như có một sức xuyên thấu nào đó, khiến Khang Kiều bị nhìn tới tê dại.

“Liên… Liên Ngao, không lẽ… anh còn muốn em… giúp anh tắm nữa?” Khang Kiều lắp bắp.

Khi bóng đen đó lướt tới, cô nhắm mắt lại.

Sờ sờ đôi môi sưng phù, Khang Kiều rời khỏi phòng tắm. Vừa đóng cửa lại, tiếng nước đã ồ ồ chảy. Cô dừng ngoài cửa, ngẫm nghĩ rồi hét lên một câu: “Chú ý đừng để nước dính vào vết thương của anh”.

Cũng chẳng biết có phải vì tiếng nước quá to không, mà anh không trả lời cô.

Khoảng hai giờ chiều, khi vài vị khách không mời mà tới đó xuất hiện, Khang Kiều đang gọt táo cho Hoắc Liên Ngao, còn anh đang xem bóng đá.

Họ chìa thẻ ngành ra trước mặt anh. Họ tự xưng là điều tra viên cao cấp của liên bang, họ nói có một chuyện cần hỏi anh Hoắc.

Trong đó có một người đặt viên bi sắt đựng trong túi mẫu dấu vân tay, dài bằng khoảng đốt cuối ngón út của người trưởng thành, đặt trước mặt Hoắc Liên Ngao và hỏi: “Anh Hoắc có quen người này không?”.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liên Ngao không trả lời bất kỳ câu nào, chỉ lạnh lùng nhìn mấy người đó.

Thế là Khang Kiều bị cưỡng ép rời khỏi phòng bệnh sau câu nói với ngữ khí có phần ôn hòa của một trong số họ: “Đây là chuyện khá cơ mật”.

Khi rời đi, Khang Kiều liếc nhìn viên bi sắt đó một chút. Thoạt nhìn nó không khác gì một viên bi bình thường, nhưng nhìn kỹ lại cảm thấy nó đặc biệt.

Đúng như lời Hoắc Liên Ngao nói lúc ra, chỉ năm phút sau là cô được vào phòng. Cô và đám người đó đi lướt qua nhau. Cô vào, họ ra.

Nguyên nhân họ có mặt ở đây, Hoắc Liên Ngao giải thích rằng: Đó chỉ là thủ tục lấy lời khai bình thường có liên quan tới vụ bắt cóc.

Nói xong anh còn nói: “Tiền lương một tháng của họ còn chưa nhiều bằng tiền anh kiếm được một tiếng. Hơn nữa anh còn là dân da vàng. Khó khăn lắm mới bắt được cơ hội này, họ dĩ nhiên phải thể hiện sự trên cơ của mình, tiện thể huênh hoang tinh thần nước Mỹ. Đây là một quốc gia tự do mà ai ai cũng có cơ hội được làm tổng thống”.

Khi Khang Kiều định hỏi thêm vài câu thì phát hiện Hoắc Liên Ngao đã bị trận bóng thu hút sự chú ý.

Chín giờ, phía Đông nước Mỹ, các trang giải trí đồng loạt bùng nổ vì một nguồn tin nóng bỏng: Đường Vũ Huyên bị bắt tại sân bay Paris-Charles-de-Gaulle, nghe nói người bắt cô ta là tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế.

Lần này tới Paris, Đường Vũ Huyên được mời tham gia một buổi ra mắt sản phẩm mới của một thương hiệu nổi tiếng, hành tung hoàn toàn công khai, một vài phóng viên đã đợi sẵn ở sân bay.

https://thuviensach.vn

Sau đó họ nhìn thấy một cảnh tượng khó tin. Vài người đàn ông cao lớn mặc thường phục đi về phía Đường Vũ Huyên. Chỉ sau vài câu ngắn ngủi, cô ta đã nhíu mày. Các phóng viên đứng gần nghe thấy ngữ khí sốt ruột của cô ta: “Đây là cách thức đón khách đặc biệt của công ty các anh sao?”.

Vừa dứt lời, chiếc còng tay sáng loáng đã khóa chặt cổ tay Đường Vũ Huyên. Tình huống quá bất ngờ khiến cô ta và hai trợ lý lập tức trở mặt.

Cô ta gào lên với mấy người đàn ông: “Ai thuê các người? Sandy? Irina? Jessica? Tôi biết, mấy con đĩ đó gần đây nhìn tôi không vừa mắt. Tôi biết họ muốn tôi bẽ mặt. Nói đi, ai trong số họ? Chỉ cần các anh nói với tôi lúc này, tôi có thể trả các anh gấp đôi số tiền”.

Hoàn hồn lại, các phóng viên bắt đầu cầm máy ảnh tác nghiệp. Đường Vũ Huyên hoảng loạn giơ tay che ánh đèn flash, vừa trốn vừa gào lên với trợ lý: “Hai người còn đứng ngây ra đó làm gì?”.

Họ nhanh chóng đuổi đám phóng viên. Nhưng sao phóng viên có thể bỏ qua một tin tức động trời như vậy. Cứ thế, đoạn clip ghi lại mười mấy phút tại sân bay đã làm bùng nổ mạng xã hội.

Vài giây cuối cùng dừng hình trên gương mặt gần như méo xệch của Đường Vũ Huyên. Cô ta hét lên với mấy người đàn ông: “Còn không mau cởi áo của các anh xuống, còng tay của tôi khó coi chết đi được”.

Nhưng họ làm như không nghe thấy. Cuối cùng, Đường Vũ Huyên hét lên: Tôi sẽ bảo luật sư kiện các anh, kiện đến khi không còn tiền mua quần lót mới thôi.

Clip chấm dứt tại đây.

Đứa trẻ đứng trong siêu thị chỉ tay lên màn hình: “Mẹ ơi, cô ta xấu xí quá”.

https://thuviensach.vn

Hai tiếng sau đó, Đường Vũ Huyên mới biết, người khiến cô ta bị còng tay không phải Sandy, Irina hay Jessica.

Dưới sự giám sát của họ, Đường Vũ Huyên gọi vào một số máy.

Lần này cô ta dễ dàng liên lạc được.

Người nhận chính là chủ nhân của di động.

“Hoắc Liên Ngao, chẳng phải anh đã nói nếu Hoắc Thành Quân bình an vô sự thì anh có thể coi đó là một trò chơi. Anh đã nói sẽ không truy cứu trách nhiệm.”

“Tôi không nói vậy, làm sao cô chịu chơi với tôi?”

“Hoắc Liên Ngao, anh không tuân thủ quy định của trò chơi.”

“Vũ Huyên, tôi chỉ hứa với cô không truy cứu trong lãnh thổ Hoa Kỳ, nhưng hình như cô bị bắt ở Pháp, thế nên không tồn tại thứ gọi là phá vỡ quy tắc.”

“Hoắc Liên Ngao…”

“Đường Vũ Huyên, chưa biết chừng rất lâu rất lâu sau này cô sẽ cảm kích tôi. Khi cô hiểu được điều ấy, tôi nghĩ có lẽ cô cũng đã trở thành người tốt. Tới lúc đó, gia đình cô sẽ vui vì cô.”

“Hoắc Liên Ngao, tôi đó anh đã dùng cách gì, tôi muốn biết.”

“Chuyện này tôi có thể nói cho cô biết. Trước khi tới gặp cô, tôi đã cấy một viên bi sắt vào lòng bàn tay. Chính là món đồ chơi trước kia cô luôn muốn có được để dùng với người cô ghét ấy. Thử qua rồi tôi có thể nói cho cô biết. Quảng cáo về thứ đó không hề nói quá. Nghe xong phải chăng cô sẽ thấy an ủi phần nào, không phải vì cô không đủ sức quyến rũ đâu.”

https://thuviensach.vn

“Hoắc Liên Ngao…”

“Tạm biệt, Đường Vũ Huyên.”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Năm 2014 - 2015 (24)

Hôm sau Khang Kiều được biết chuyện về Văn Tú Thanh. So với những trang mạng lá cải online, các báo chính thống im ắng hơn nhiều. Nếu có viết bài cũng chỉ là đề cập mang tính hình thức ở một vài khía cạnh không nổi bật, có báo còn im hẳn.

Nguyên nhân Đường Vũ Huyên bị bắt được bàn thổi sôi nổi. Bạn thân của cô ta có từng kín đáo thể hiện ý kiến: “Cô ta sớm muộn gì cũng gặp chuyện”.

Còn Hoắc Liên Ngao, liên quan tới chuyện bạn gái cũ bị bắt, anh chỉ nói một câu thế này: “Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm cho những việc mình làm”.

Không hiểu vì sao, Khang Kiều cứ cảm thấy đằng sau câu nói của Hoắc Liên Ngao còn có ẩn tình gì khác. Đối diện ánh mắt thăm dò của cô, cậu chủ Liên Ngao chỉ nói: “Anh là người tốt”.

Trong thoáng chốc, Khang Kiều dường như cũng từng nghe Hoắc Liên Ngao nói câu ấy rất lâu, rất lâu về trước. Một thiếu niên sau khi đã làm chuyện xấu thì nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại rằng mình là người tốt.

Chớp mắt đã từng ấy năm trôi qua.

“Anh tốt thật mà.” Cậu chủ Liên Ngao ra sức nhấn mạnh.

Cô bật cười, đưa tay cho anh. Anh khẽ gẩy gẩy, cô áp mặt vào ngực anh, muốn ngẩng đầu lên nhìn anh.

https://thuviensach.vn

“Đừng nhìn.”

Thì thôi, không nhìn. Cô nhắm mắt lại, đây là một buổi bình minh tuyệt đẹp không có ai tới quấy rầy họ.

“Đầu gỗ.”

“Ừm.”

“Anh cảm thấy nếu không gặp được em, có lẽ anh sẽ trở thành một người một nửa giống Hoắc Chính Khải, một nửa giống Đường Vũ Huyên, cái gì cũng có, lại chẳng có gì cả, không biết mình cần cái gì, không chắc chắn được một giây nữa mình sẽ làm những chuyện gì.”

Khang Kiều dường như nhìn thấy cô gái yên lặng chậm rãi sống trong căn nhà có bức tường bao màu trắng hồng ngày nào, dè dặt làm theo những quy tắc sống của mẹ, ngày này nối ngày kia.

Nhưng, người này dường như luôn nói cô rất tốt, rất tốt. Cô tốt đến vậy sao?

“Em tốt vậy sao?”

“Dĩ nhiên, đối với anh, trên đời này không ai tốt bằng em.”

Có thứ gì lăn trên mi mắt, ươn ướt, khiến một góc trong trái tim bị đâm đến xót xa.

Một tuần trôi qua, Hoắc Liên Ngao dường như vẫn chưa có ý định rời khỏi bệnh viện, điều này khiến Khang Kiều buộc phải nghi ngờ mức độ thương tích của bàn tay anh.

Trưa nay, Khang Kiều tò mò đề nghị được xem vết thương của Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

Người đang vùi đầu đọc báo không thèm nhìn, cứ thế đưa tay cho cô. Từ cổ tay tới lòng bàn tay đều được quấn băng khiến Khang Kiều chẳng nhìn ra được gì.

Ngoài việc biết móng tay ngón út của anh bị gãy ra thì cô không biết gì hết. Về ngón út ấy, Hoắc Liên Ngao đã nói, thật ra anh cũng không biết, tới khi bế Hoắc Thành Quân lên xe rồi mới chú ý.

Không nhịn được, Khang Kiều một lần nữa muốn chạm vào ngón út của anh.

“Một tháng nữa là nó mọc ra thôi mà.” Hoắc Liên Ngao đặt tạp chí sang một bên, nhìn cô.

Dần dần, dưới ánh mắt đó, mặt cô bắt đầu nóng lên. Dường như muốn chứng mình với cô tay mình không có vấn đề gì, anh luồn tay vào tron áo cô, vừa hành hạ vừa giày vò. Cô muốn bỏ tay anh xuống nhưng lại sợ chạm vào vết thương của anh, cuối cùn đành dựa đầu lên vai anh, mặc cho anh tùy hứng. Cho tới khi Hoắc Thành Quân mở cửa đi vào, anh mới buông tha cô, vừa nhìn nó cười vừa thì thầm bên tai cô: “Giờ còn nghi ngờ tay anh không hả?”.

Sau khi đưa Hoắc Thành Quân tới trường học, Khang Kiều bước vào một nhà hàng Trung Quốc. Người đàn ông da trắng ngồi đối diện cô từng theo ngành nghiên cứu vũ khí. Sau khi về hưu có xuất bản một cuốn sách liên quan tới chuyên ngành của mình, nên bị chính phủ Mỹ ngăn chặn. Vị này bây giờ đang nghèo rớt mùng tơi.

Trước khi xuất hiện ở đây, Khang Kiều và ông ấy từng nói chuyện với nhau qua mạng.

Khang Kiều đưa thứ mình đã khắc lại cho người đàn ông da trắng. Khang Kiều luôn cảm thấy việc mấy điều tra viên cao cấp đó tới tìm Hoắc Liên Ngao không đơn giản như anh nói.

https://thuviensach.vn

Cả mấy người đàn ông cao to luôn đi theo cô và Hoắc Thành Quân mấy hôm nay cũng khiến cô tim đập chân run. Tuy rằng anh đã nói đó là biện pháp phòng ngừa vì sợ phần tử bắt cóc tàn dư quay lại trả thù.

Thứ được giao cho người đàn ông da trắng chính là viên bi sắt mà Khang Kiều khắc lại dựa theo trí nhớ nhìn thấy lúc trước. Khang Kiều chỉ mô tả lại đại khái, đồng thời khắc cả ký hiệu nhìn thấy trên viên bi khi đó.

Khoảng nửa tiếng sau, người đàn ông da trắng cầm khoản thù lao Khang Kiều trả, rời khỏi nhà hàng.

Người ấy nói cho cô biết món đồ đó mô phỏng lại một thứ vũ khí cực kỳ khét tiếng. Thứ đồ chơi trông khá bình thường ấy đã từng đóng một vai không mấy vẻ vang trong vụ án trại giam Guantánamo nổi tiếng một thời.

Bi sắt được làm từ một loại chất liệu có thể nóng lên rất nhanh trong một khoảng thời gian ngắn, bên trong bi sắt còn có nam châm và những con chip công nghệ cao.

Những người đó thường cấy ghép bi sắt bằng một công nghệ đặc biệt vào gan bàn chân hoặc lòng bàn tay của phạm nhân. Một khi cử động tay chân sẽ khiến nam châm và chip tương hỗ, gây ra lực kéo, khiến lớp ngoài của bi sắt nóng lên nhanh chóng, tạo ra một cơn đau khủng khiếp cho người đó mà không tạo bất kỳ một thương tích ngoài da nào. Khi cơn đau lên tới đỉnh điểm, móng tay sẽ tróc ra.

Nghe tới đây, Khang Kiều vô thức ngắt lời người đàn ông da trắng. Câu nói của ông ấy khiến cô nghĩ ngày tới ngón út không còn móng tay của Hoắc Liên Ngao.

Sau khi người ấy đi khỏi, Khang Kiều ngồi yên tại chỗ một lúc lâu. Cô không thể nào liên tưởng được thứ mình mô phỏng trong tay với vụ án trại giam Guantánamo mà ai nghe cũng phải biến sắc, càng không liên hệ được với Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

Trong lòng, Khang Kiều hy vọng giống như ông ấy nói, có lẽ ông ấy đang phán đoán sai lầm, đó chỉ là một viên bi bình thường.

Ba tiếng sau, Khang Kiều liền biết, những suy đoán của ông ấy quá chính xác. Đó thật sự không phải viên bi bình thường.

Chập tối Khang Kiều trở về nhà. Cô đã không về nhà mấy ngày rồi. Bảo mẫu đưa cho Khang Kiều một phong thư, nói là nhận được vài hôm trước.

Khang Kiều mở phong thư ra, bên trong là một tấm thiệp và một chiếc USB. Bên ngoài tấm thiệp có một hàng chữ, nét chữ rất ẩu thả, nhưng có thể đọc được đại ý là muốn cô xem hết USB rồi mở tấm thiệp.

Khang Kiều cầm tất cả về phòng mình.

Cửa sổ hướng Đông Nam để mở. Từ góc độ của Khang Kiều, qua cửa sổ là có thể nhìn thấy nóc của từng căn nhà, trên nóc nhà là màu của đêm.

Khang Kiều cảm thấy màu của đêm nay giống như có ai đó dùng mực đen phết từng lớp lên tấm mành đã đen kịt vậy, một sự bao trùm vô bờ bến càng khiến người ta ngạt thở.

Căn phòng không bật đèn, ánh sáng duy nhất tới từ sắc xanh của màn hình máy tính. Xem xong đoạn clip đó, cô không còn sức để bật đèn nữa. Lúc đó cô muốn đi tắt máy tính thì chân mềm nhũn rồi ngã rạp xuống đất, sau đó cô ngây người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Di động vang lên, hết tiếng này tới tiếng khác trong đêm tối. Cô từ từ quay mặt về nơi đặt di động. Đó là điện thoại Liên Ngao gọi tới.

Ừm, Liên Ngao.

Liên Ngao, Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

Cái tên đó dẫn luồng khí từ gan bàn chân chạy thẳng vào tim, giống như có ai dùng roi quất thẳng vào chỗ mềm yếu nhất trong lòng cô vậy.

Đau đớn…

Tới mức răng cô va lập cập vào nhau. Tiếng rít của răng nghe như tiếng khóc trong đêm.

Liên Ngao, bây giờ em không thể nhận điện thoại của anh được. Anh đáng ghét lắm, đáng ghét vô cùng. Nếu lúc này nhận máy, em sẽ không nhẫn nhịn được mà mắng anh một trận mất.

Không, nhất định không chỉ đơn giản là mắng.

Liên Ngao, anh muốn em chết cho anh xem phải không, có cần không? Anh là đồ khốn mà, anh ngốc nghếch, cứ tự cho là mình đúng. Ngốc không tưởng được. Anh xem, anh làm em tức đến chảy nước mắt rồi, tức chỉ muốn xông tới chửi mắng anh.

Liên Ngao…

Cuối cùng cũng yên tĩnh.

Giây phút di động im hẳn, Khang Kiều nhanh chóng đứng dậy, lau khổ nước, mở cửa phòng, đứng ra trước cửa sổ, bắt đầu thử phát ra âm thanh.

Sau vài tiếng khản đặc, giọng cô đã trong trẻo như thường.

Sau khi làm xong một loạt công việc ấy, cô đứng trước giường, khoanh tay nhìn chiếc di động trên giường, đếm ngược.

Ba, hai, một.

Chuông reo, tiếng nhạc vui vẻ làm cả căn phòng trở nên sáng bừng và huyên náo.

https://thuviensach.vn

Cô cong môi nhận máy, đồng thơi quăng cả người lên giường nằm thẳng cẳng, chiếc dép lê quăng một chiếc phía Tây, một chiếc lên trời, cô nhìn theo dép…

Kéo dài giọng: “Liên Ngao…”.

“Vì sao ban nãy không nghe máy?” Anh vẫn có chút kiểu cách công tử.

“Em đang tắm.” Cô trả lời.

Đầu kia im lặng trong một khoảng thời gian ngắn. Khang Kiều đoán là sẽ như vậy, cô cố tình chọc cho anh khó chịu.

Ừm, quả nhiên, giọng anh hơi lạ: “Sao còn chưa tới, hôm nay em lười biếng lâu quá rồi đấy”.

Sao còn chưa tới ư? Không được, giờ mắt cô sưng vù như quả hạch đào ấy.

“Liên Ngao, em không tới được không?” Giọng cô mềm oặt.

“Lý do?”

Lý do à, lý do là…

“Liên Ngao, giường mềm quá.”

“Giường ở đây cũng mềm vậy.”

“Liên Ngao, nhưng gối ở đây dễ chịu hơn.”

“Vậy mang gối qua.”

Cô chửi thầm một tiếng trong lòng rồi cao giọng: “Muốn em qua thật sao?”.

https://thuviensach.vn

“Em mà không qua anh không ăn cơm.” Ý thức được sơ hở trong lời nói của mình, anh sửa lại: “Em mà không qua anh không ngủ”.

Cô nói bằng ngữ khí căng thẳng như khi dỗ Hoắc Thành Quân: “Không ngủ sao?”.

“Phải, không ngủ, mở to mắt nhìn trần nhà.”

“Không ngủ không được đâu. Bây giờ anh là bây giờ, cần chú ý sức khỏe.” Cô vờ vịt thở dài, sau đó: “Thôi được, em đi thay quần áo”.

Một, hai, ba…

Đầu kia vang lên tiếng cười khẽ.

“Đầu gỗ.”

“Ừm.”

“Ngủ ngon nhé.”

“Ngủ ngon.”

Sau tiếng chúc ngủ ngon, nước mắt men theo khóe mắt cô lăn xuống. Cô hoảng loạn lau đi, nếu không lại khóc không ngừng. Cô mà khóc mắt sẽ xấu hoắc. Ngày mai cô phải trang điểm thật xinh đẹp tới thăm anh, giống như hồi ở Bali hứa với anh: Ngày nào em cũng ăn mặc xinh đẹp đợi anh nuôi em.

Tắm xong, cô tắt máy tính đi, chân vô tình giẫm phải tấm thiệp đó. Cô nhặt lên, mở ra, bên trên viết: Người đàn ông chúng ta yêu không tệ.

Đúng là một người đàn bà khiến người ta buồn nôn! Có phải cô ta muốn dùng cách này để thể hiện: Tôi vẫn còn một chút lương thiện không.

https://thuviensach.vn

Cô ném tấm thiệp vào thùng rác. Nghe nói, tiểu thư Đường Vũ Huyên sợ nhất là chuột. Cô ta còn thích chửi những người mình ghét là: “Cô giống như con chuột hôi thối dưới ống cống, khiến người ta ghê tởm”.

Người đó là cô ta mới phải.

Ừm, nghe nói trong tù nhiều chuột lắm. Vậy thì một khoảng thời gian dài tới đây, Đường Vũ Huyên chắc sẽ phải làm quen và giao lưu với tổ tiên, chị em, họ hàng hang hốc nhà chuột rồi.

Cô mở cửa phòng Hoắc Thành Quân. Thằng nhỏ đã ngủ rồi, đèn bí ngô, giấy dán tường hình hươu cao cổ, gối ôm bé gấu khiến cậu bé đang say ngủ trông như một thiên thần nhỏ.

Cô cúi đầu, hôn lên trán nó.

Vừa định rời đi thì cổ cô bị bám chặt. Lúc này Khang Kiều nghe thấy một tràng cười. Hoàng tử nhỏ Thành Quân vừa cười vừa dương dương tự đắc: “Mẹ, mẹ bị hù chưa!”.

Âm thanh chưa kịp hoàn hồn phụ họa theo: “Nhóc con làm mẹ sợ chết khiếp, lần này cái mông của con khổ rồi”.

“Mẹ, sao mẹ có thể?!”

“Vì sao không?”

“Mẹ, con là đàn ông đó!”

Đàn ông? Cô giơ tay vỗ cái “bộp”.

Ý thức được cô đã thật sự phết vào mông nó, ý thức được có lẽ cô còn phết thêm cái nữa, nó bán đứng bố.

https://thuviensach.vn

“Mẹ, mẹ đừng đánh mông con, con kể cho mẹ nghe bí mật của bố.” Để thể hiện giá trị của bí mật, thằng nhóc cố làm ra vẻ thần bí.

“Bí mật gì nào?” Cô thì thầm.

Đôi mắt tròn vo như hạt đậu nhìn bốn xung quanh, xác định không có ai nghe trộm nó mới nói: “Mẹ ghé tai qua đây”.

Thế là Khang Kiều nghe thấy nó nói: “Mẹ, chiếc áo gió màu đen của bố bị kẻ địch lấy trộm mất rồi”.

Thằng bé bắt đầu kể lại: “Hôm đó khi tìm thấy con ở bãi rác, tay bố đã chảy máu. Bố nói đó là vết thương sau khi đại chiến hàng trăm hiệp với kẻ địch. Bố nói quân địch nhiều vô kể. Bố còn nói kẻ địch đã cướp mất chiếc áo gió màu đen của bố rồi”.

Thì ra cậu chủ Liên Ngao cũng biết chuyện chiếc áo gió màu đen. Thì ra kỵ sỹ đen đã làm chuyện không mấy vẻ vang: Nghe trộm.

Có thể tưởng tượng được lúc đó người nghe trộm đắc ý cỡ nào.

“Thế nên, mẹ ơi, có phải vì thế, khi bố làm nhiệm vụ, con mới nhìn thấy bố không?”

“Phải.”

“Oa, thật may chiếc áo bị lấy trộm.” Thằng bé hưng phấn rồi lại lo lắng trong phút chốc: “Mẹ ơi, mẹ bảo bố có tìm lại được áo nhanh không?”.

“Dĩ nhiên.”

“Quá tuyệt.” Hoắc Thành Quân cuộn chặt nắm đấm lại: “Mẹ ơi, bây giờ con hiểu rồi, vì sao lần đó con ngã từ trên lan can xuống mà lại không sao. Nhất định bố đã tới đỡ con mà mặc áo gió đen. Mẹ, phải không mẹ?”.

https://thuviensach.vn

“Phải.”

“Mẹ ơi, còn một lần nữa…”

Hôm sau, khi đường đã lên đèn.

Khang Kiều đứng trước gương, cảm giác mình như một cô gái nhỏ phập phồng: Người con trai mình thích đang ở dưới cửa nhà đợi mình, tối nay trăng rất mê người, mình và anh ấy sẽ men theo con đường nhỏ rải đầy ánh trăng đi tản bộ trong công viên. Trong đó có một rạp chiếu phim, mình biết sau khi tản bộ anh ấy sẽ mời mình đi xem phim. Mình còn biết… Nhưng mình không biết bây giờ mình mặc quần áo thế này anh ấy có thích không. Mình còn hơi căng thẳng, mình không chắc chắn bộ này có hợp với mình khong, có đủ đẹp không…

“Đẹp lắm!”

Giọng nói đột ngột vang lên khiến Khang Kiều giật nảy mình. Bạn nhỏ Hoắc Thành Quân chẳng biết đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào, ngẩng đầu nhìn cô.

Nhóc con, hiểu thế nào là đẹp chứ.

“Đẹp cỡ nào?” Cô hỏi nó.

“Đẹp hơn bất kỳ ai.”

Quả nhiên, cha nào con nấy, nói lời ngọt ngào cứ gọi là giống nhau như đúc.

“Mẹ, mẹ mặc đẹp vậy đi gặp ai đó?”

Gặp ai hả… Mẹ đi gặp bố con, mẹ phải nịnh bố con. So với bố con, mẹ chẳng có chút bản lĩnh nào cả, việc duy nhất mẹ có thể làm bây giờ và

https://thuviensach.vn

muốn làm thật tốt đó là dùng cách của riêng mẹ thể hiện sự cảm kích với bố con.

Đêm khuya hơn một chút, Khang Kiều đứng trước phòng bệnh của Hoắc Liên Ngao.

Cô gái nhỏ vẫn còn thấp thỏm, cô sắp bước tới trước mặt người mình yêu nhất bằng bộ quần áo cô cho là đẹp nhất.

Dọc đường, tay cô luôn phải kéo vạt váy. Dọc đường cô phải lấy áo choàng quấn chặt người lại, vì tất cả, chỉ có anh được nhìn.

Bây giờ anh và cô chỉ cách nhau một cánh cửa. Cô hít sâu một hơi, ngẫm nghĩ rồi buông tay. Vạt váy được nâng cao lên trong chút chốc giống như vầng mây gặp gió bay tán loạn.

Chiếc áo choàng chất liệu cực tốt cũng theo tay cô rơi xuống cổ tay.

Bộ lễ phục màu nude, cổ áo thiết kế hình chữ V cắt sâu, bên cổ áo còn có viền ren màu đen trang trí. Nói theo lời nhà thiết kế nữ đó thì: “Ngài Hoắc mà nhìn thấy chắc chắn sẽ chảy máy mũi”.

Khang Kiều cũng muốn nhìn thấy dáng vẻ chảy máu mũi của cậu chủ Liên Ngao.

Cô lại hít sâu rồi gõ cửa. Sau vái tiếng, Hoắc Liên Ngao đáp lại: “Mời vào!”.

Khang Kiều mở cửa, qua lớp ngăn cách hình vòm, Khang Kiều nhìn thấy bóng dáng cao gầy đang rót nước ở bàn trà.

Cô cúi đầu, trái tim bắt đầu đập loạn nhịp, khẽ khàng bước lên thảm, từng bước vượt qua tấm chắn đó, đứng trước cái bóng cao gầy, không dám nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Giống như suy nghĩ lúc đến, cô dịu dàng nói: “Liên Ngao, em vừa tới dự hôn lễ của một nhân viên trong quỹ tài chính. Anh cảm thấy em chọn bộ lễ phục này thế nào? Có muốn em xoay một vòng cho anh xem không?”.

Không đợi anh đáp lại, chân cô bắt đầu di chuyển, không quá nhanh cũn không quá chậm, không quá ngạo nghễ lại không quá e dè, động tác này cô làm không dưới mười lần.

Cô cảm thấy khá ổn, cuối cùng chiếc áo choàng từ kheo tay rơi xuống là đẹp nhất, gợi cảm mà thanh thoát.

Khi chiếc áo choàng rơi xuống, cô mỉm cười ngẩng lên nhìn anh: “Liên…”.

Nhìn người trước mặt, Khang Kiều quên cả nói chuyện. Sao lại là anh ấy, sao lại là Giản Liêu?!

Khang Kiều còn chưa kịp hoàn hồn, giọng giận dữ của Hoắc Liên Ngao đã vọng sang từ bên trái: “Em mặc cái quần áo quỷ quái gì thế này. Em đi đường không có tiếng động sao? Em rốt cuộc định làm gì? Khang Kiều, có phải em uống nhầm thuốc không?!”.

Khi Khang Kiều tỉnh lại lần hai, chiếc áo choàng đã trở lại người cô. Hơn nữa trong không gian này còn có vài người đàn ông xa lạ.

Cũng chỉ trong chớp mắt, họ rời khỏi phòng như chạy trốn. Vì ông chủ của họ đã nói, ở lại thêm một giây là trừ thêm một tháng lương.

Sau khi họ đi khỏi, Hoắc Liên Ngao vẫn chưa hạ hỏa. Anh lại vô duyên vô cớ nổi khùng với Khang Kiều. Anh chỉ trích cô ăn mặc như vậy tham gia đám cưới nhất định là có dã tâm nổi trội hơn cô dâu.

Anh nói đám con gái các em đều thích nổi bật như thế.

https://thuviensach.vn

Vốn mang theo một tâm trạng vui vẻ tới đây lại gặp phải cảnh ngượng ngùng. Tư thế xoay người của cô lại bị người đàn ông khác nhìn thấy, bây giờ lại bị Hoắc Liên Ngao chỉ trích vô cớ, Khang Kiều giận điên.

Cô giật áo choàng xuống, ném thẳng vào mặt Hoắc Liên Ngao: “Bộ lễ phục đó mặc riêng cho anh ngắm đấy, đám cưới chỉ là cái cớ thôi, làm gì có đám cưới nào chứ!”.

“Hoắc Liên Ngao, anh đáng ghét em, em mặc kệ anh!” Hét xong câu cuối cùng, Khang Kiều xách vạt váy đi ra cửa.

Chưa đi được mấy bước, cô đã bị cố định trong một vòng tay: “Đầu gỗ, đừng giận. Em phải thông cảm cho tâm trạng phẫn nộ khi bị người ta ăn mất món ngon”.

“Món ngon? Ăn mất? Phẫn nộ?” Khang Kiều đè giọng, gằn từng chữ một.

“Em không thích cách nói này? Vậy để anh đổi. Giống như một lễ ra mắt phim, anh vốn dĩ phải là người duy nhất được xem, nhưng vô duyên vô cớ lại có một kẻ khác được mãn nhãn. Anh không giận được sao? Lúc đó anh chỉ muốn móc mắt họ ra, đặc biệt là Giản Liêu.”

“Lễ ra mắt?” Khang Kiều hừ lạnh: “Cũng tức là sau này nếu em được phát sóng ở khắp các rạp chiếu phim, anh sẽ đi móc mắt hết người ta chứ gì?”.

Kết quả, Hoắc Liên Ngao càng nói nhiều càng sai nhiều. Năm phút sau, anh đổi kiểu khác, một tay cầm túi xách, một tay cầm sách, đứng trước mặt cô: “Thích túi hay thích sách?”.

Nói xong, anh đặt túi vào tay trái Khang Kiều, đặt sách vào tay phải của cô.

https://thuviensach.vn

Anh khoanh tay đứng nhìn cô.

“Nếu không giận quá thì dùng túi. Nếu đập túi vẫn chưa thỏa cơn ấm ức của em thì đổi qua sách, sách có lẽ sẽ đau hơn một chút.”

Hoàng hôn đậm màu dần. Anh nằm trên sofa, cô bò trên người anh. Mái tóc cô được hất hết sang bả vai phải, rồi lại từ vai rơi xuống người anh. Anh chốc chốc lại vuốt vuốt tóc cô, mắt thì nhìn cô chăm chú.

Cô cụp mắt xuống, khẽ hỏi: “Liên Ngao, hôm nay em đẹp không?”.

“Em thấy anh giận cỡ đó là biết em đẹp không rồi.”

“Liên Ngao.”

“Ừm.”

Giọng cô càng lúc càng thấp xuống.

“Sau này em sẽ rất ngoan, em hứa còn ngoan hơn Hoắc Thành Quân nữa.”

Cứ thế, cô được anh ôm chặt, rất chặt, tới mức gần như không thở nổi. Rất lâu sau, anh mới thả lỏng cánh tay ra một chút.

Những lời thì thầm riêng tư bật ra trong đêm tối.

“Em nói thử kế hoạch trở thành ngoan của em đi.”

“Tối nay, em mặc đẹp tới thăm anh còn gì?”

“Ừm, rất có thành ý.”

“Liên Ngao, anh còn muốn xem em ngoan nữa không?”

“Muốn.”

https://thuviensach.vn

Cô từ từ gỡ tay anh ra. Lát sau, cô cầm bàn tay bị thương của anh lên, hỏi: “Liên Ngao, đau không?”.

Anh lắc đầu.

Cô nói bằng giọng tiếc nuối: “Đáng tiếc quá, em tưởng nếu anh nói đau em sẽ hôn tay anh”.

Anh hơi chống người dậy: “Anh tò mò là hôn thế nào?”.

Cô cúi xuống: “Thì giống như hôn một nơi khác của anh vậy”.

Anh im lặng một lát: “Đầu gỗ”.

“Ừm.”

“Em cũng biết là đàn ông đều thích giả vờ mà.”

“Thế nên?”

“Đầu gỗ, thật ra rất đau.”

Trời càng lúc càng tối, tiếng thì thầm vẫn còn tiếp tục.

“Liên Ngao, ban nãy em thể hiện tốt không?”

“Ngoan lắm, ngoan tới độ anh muốn làm một cái vali tài liệu kiểu đặc biệt rồi.”

“Để làm gì?”

“Bỏ em vào đó, đi đâu thì mang theo.”

Tiếng cười khẽ bắt đầu tan ra, những âm thanh vụn vặt như ánh trăng tan trên mặt nước.

https://thuviensach.vn

“Liên Ngao, anh còn muốn xem em ngoan hơn không?”

Anh nhìn cô, khi cầm bàn tay không bị thương của anh để nó chạm vào mình, mặt cô đã hơi nóng, cô dẫn dắt tay anh trượt xuống.

Người in hình trong gương có thể nói là thảm không kể xiết. Cô bây giờ đứng trước gương chân còn run. Lần cuối cùng của anh có hơi lâu, đổi vài tư thế vẫn chưa kết thúc. Cuối cùng… Nghĩ tới đây, mặt Khang Kiều lại nóng rần. Cô vô thức sờ lên xương khớp hàm. Cậu chủ Liên Ngao hình như nghiện một phương diện nào đó rồi, sau này cô không làm thế nữa.

Người đã đánh răng xong đi tới sau lưng cô, ôm chặt lấy cô.

Hai cơ thể trần trụi dựa sát vào nhau, bốn con mắt nhìn nhau trong gương. Ánh mắt anh rơi xuống cổ cô, cười rất đắc ý: “Giờ không giống khúc gỗ nữa rồi”.

“Vậy giống cái gì?”

“Giống một con báo hồng.”

Họ dựa vào cửa hôn nhau. Cô đặt tay lên nắm đấm cửa. Anh đè tay lên tấm cửa.

Cô kiễng chân, dựa sát lưng vào cửa. Anh cúi đầu để cơ thể ưu việt kẹp cô giữa mình và tấm cửa.

Mọi tình cảm cao trào mãnh liệt giữa trở thành những hơi thở triền miên, quấn quýt, dai dẳng mãi không thôi.

Anh tựa trán lên cửa thở dốc, cô cũng thở dốc dựa vào vai anh. Lát sau, anh chạm tay lên má cô.

Khẽ nói: “Phòng của chúng ta, ngoại trừ màu ga giường do anh chọn ra, tất cả đều theo sở thích của em”.

https://thuviensach.vn

Câu này nghe có vẻ tùy ý nói ra nhưng nghe kỹ thì giọng nói hơi khàn. Cậu chủ Liên Ngao cũng căng thẳng. Cô rướn môi khẽ đáp: “Ừm”.

“Nói to lên một chút, anh không nghe rõ.”

Thế là: “Màu ga giường của phòng chúng ta do anh chọn”.

“Đợi đã.”

“Sao vậy?”

“Anh không thích mấy thứ màu hồng.”

“Được, vậy không dùng màu hồng.”

“Khoan!”

“Lại sao?!”

“Anh quen một nhà thiết kế nội thất rất giỏi. Anh ấy biết sở thích của anh, anh bảo trợ lý gọi cho anh ấy nhé.”

“Được.”

“Em không vui hả?”

“Không có, em hứa sẽ ngoan hơn Thành Quân mà.”

“Đúng là ngoan, thơm một cái.”

Chụt…

“Đợi đã!”

“Hoắc Liên Ngao!!!”

https://thuviensach.vn

…

Chu Tùng An tới gặp Hoắc Liên Ngao vào chiều thứ Hai, còn ba ngày nữa là anh ấy rời khỏi New York.

Trong tòa nhà màu xanh dương gần sông Hudson, qua bốn người Chu Tùng An mới gặp được Hoắc Liên Ngao. Anh ấy được đưa vào phòng làm việc của Hoắc Liên Ngao. Anh đang nhận máy dùng tay ra hiệu bảo anh ấy đợi mình một lát.

Một lát là hơn bốn mươi phút. Trong thời gian ấy, Chu Tùng An đã uống hết ba cốc café.

Có khoảng sáu người đã tới gặp Hoắc Liên Ngao suốt bốn mươi phút vừa qua. Hai người trong số đó đến từ ngân hàng, hai người là doanh nhân sưu tầm đồ cổ, một người là nhà đấu giá nổi tiếng quốc tế và một người là quan chức Chính phủ. Những người này đều lớn tuổi hơn Hoắc Liên Ngao rất nhiều, nhưng lại có thái độ rất lấy lòng trước mặt anh.

Hoắc Liên Ngao thậm chí còn nửa đùa nửa giễu trêu vóc dáng của thương nhân đồ cổ, nói anh ta bép tới mức chân tay mũm mĩm, không vòng ra sau gãi mông được.

Sau khi tiễn vị quan chức đi khỏi, Hoắc Liên Ngao dường như mới nhớ ra còn một người đang đợi mình. Anh chọn ngồi đối diện Chu Tùng An, ngữ khí có phần khó xử: “Hôm nay là thứ Hai, hơi nhiều việc”.

Ý muốn bảo Chu Tùng An nói ngắn gọn thôi.

“Chuyện của Thành Quân, tôi muốn gửi lời xin lỗi.”

“Không cần.” Anh đáp hờ hững: “Không phải là anh thì cũng sẽ là người khác. Hơn nữa, anh cũng đã bù đắp sai lầm của mình rồi”.

https://thuviensach.vn

“Ngược lại, tôi nghĩ tôi phải thay mặt Khang Kiều cảm ơn anh.”

Chu Tùng An im lặng.

Lát sau: “Ngày kia tôi rời khỏi New York”.

“Ngày kia?” Hoắc Liên Ngao nhíu mày: “E là hôm đó cả hai chúng tôi đều không thể ra tiễn anh, chúng tôi có chút việc”.

Chu Tùng An đã sớm đoán được sẽ nghe được những lời như thế. Dù không có việc thì chắc chắn Hoắc Liên Ngao cũng tìm ra việc để Khang Kiều bận rộn.

Anh ấy nhướng mày, nói: “Tôi hiểu mà”.

Nói xong, Chu Tùng An nhìn văn phòng một lượt, cuối cùng dừng lại trên điếu thuốc lá điện tử trên tay mình.

Phía sau điếu thuốc có một ống đót rất tinh xảo. Đó là món quà của Khang Kiều. Anh ấy bỏ xuống, đặt trước mặt Hoắc Liên Ngao: “Mấy năm trước tôi nghiện thuốc rất dữ. Sau khi đổi sang hút thuốc lá điện tử, Khang Kiều đã giúp tôi cai nghiện thành công rồi tặng tôi cái này. Cô ấy khắc đấy, vì cái này, cô ấy đã tốn không ít tâm tư”.

Hoắc Liên Ngao không buồn nhìn: “Thầy Chu, anh thật trẻ con”.

Có lẽ vậy, nhưng là vì học sinh của anh ấy trẻ con trước.

“Hoắc Liên Ngao, cho dù cậu đưa tôi tới phòng làm việc này để tôi nhìn thấy sự hào nhoáng của cậu, thể hiện khả năng của cậu đủ để khiến rất nhiều người hơn tuổi cậu phải kính nể.” Anh ấy ngừng lại: “Nhưng trong lòng tôi, cậu vẫn là cậu học trò nói nhầm ‘cống hoàn’ thành ‘tinh hoàn’, giống như cậu trong lòng Khang Kiều một khoảng thời gian dài, luôn là

https://thuviensach.vn

một người ăn trộm con khỉ cô ấy tặng tôi và là chủ nhân nhỏ của căn nhà màu trắng rộng lớn".

Chu Tùng An cố tình nhấn mạnh vào chữ "nhỏ".

Người ngồi đối diện bày ra biểu cảm không hề coi lời nói của anh ấy ra gì.

Còn giả vờ sao, vậy thì tiếp tục.

"Cậu cảm thấy tôi đang nói vớ vẩn ư? Hoắc Liên Ngao, chi bằng bây giờ cậu gọi một cuộc điện thoại cho Khang Kiều nói cậu muốn cai nghiện thuốc lá. Tôi bảo đảm cô chị gái của cậu sẽ lập tức làm những gì tôi vừa nói." Chu Tùng An nửa cười nửa không nhìn biểu cảm rõ ràng đã bực bội của cậu chủ Liên Ngao.

Khi nhạc chuông vui nhộn vang lên, Khang Kiều đang tham gia buổi họp phụ huynh.

Tiếng chuông phá tan bầu không khí yên ắng. Cô hoảng loạn nhận máy, đi ra ngoài nghe. Sau khi nghe rõ cuộc điện thoại do Hoắc Liên Ngao gọi đến, cai thuốc? Khang Kiều nghĩ không biết người này hôm nay có uống nhầm thuốc không?

Cô gào lên một tràng với Hoắc Liên Ngao, suýt nữa thì nói ra: "Liên Ngao, đừng có làm bậy, hút thuốc không tốt cho sức khỏe đâu".

Ngắt máy, sắc mặt Hoắc Liên Ngao dường như tệ hơn một chút.

"Tôi đoán, khi Khang Kiều nói với cậu những lời đó, nhất định là dùng khẩu khí mà giáo viên chúng tôi thường dặn học trò: Đi học về đừng la cà linh tinh."

Hoắc Liên Ngao day day trán: "Thầy Chu còn việc gì không?".

https://thuviensach.vn

Rõ ràng chủ nhân căn phòn này đã hạ lệnh đuổi khách rồi.

Nhưng anh ấy phải khiến Hoắc Liên Ngao cam tâm tình nguyện gọi mình một tiếng "thầy Chu", nói gì thì nói cậu ta cũng là học trò đầu tiên.

"Hoắc Liên Ngao, trước khi đi, chúng ta có thể chơi một trò chơi không? Trò chơi này tên là: Khi Chu Tùng An và Hoắc Liên Ngao cùng rơi xuống nước, Khang Kiều sẽ cứu ai?"

Câu nói của anh ấy khiến Hoắc Liên Ngao phì cười.

Chu Tùng An tiếp tục nói nghiêm túc: "Nếu đáp án của câu hỏi này là Chu Tùng An, cậu phải thành tâm gọi tôi một tiếng thầy Chu. Còn nếu Khang Kiều chọn cứu cậu trước, mười năm tới tôi sẽ không gặp Khang Kiều và không liên lạc với cô ấy."

Rõ ràng, điều kiện cuối cùng đã hấp dẫn Hoắc Liên Ngao.

Tiếng chuông lại vang lên lần nữa, lại là cùng một người. Các phụ huynh nhìn Khang Kiều với ánh mắt không hề thiện cảm. Cô cầm điện thoại, một lần nữa đi ra ngoài.

"Hoắc Liên Ngao!!!"

Ngắt điện thoại, Khang Kiều cảm thấy kỳ lạ trong lòng, chiều nay rốt cuộc Hoắc Liên Ngao bị làm sao vậy? Toàn hỏi những chuyện gì kỳ quái, ấu trĩ, còn ép cô phải trả lời.

…

Nghênh đón cơn gió bờ sông Hudson, mang theo hương mùa thu nồng đậm. Chu Tùng An đút tay vào túi áo khoác, bắt đầu mỉm cười. Tiếng "thầy Chu" thật lòng thật dạ của Hoắc Liên Ngao khiến anh cảm thấy tâm trạng không tệ.

https://thuviensach.vn

Ừm, phải giữ vững cảm xúc này, để đón chào một cuộc sống mới.

Năm đó, Chu Tùng An và Khang Kiều cùng ra biển, cô đẩy anh xuống biển mà không ngờ anh không biết bơi.

Lúc cô anh khiến cô hết hồn hết vía. Khi anh tỉnh lại, cô đã gào khóc hứa với anh: “Tùng An, anh không biết bơi cũng không sao. Em biết bơi, sau này anh rơi xuống nước, em sẽ cứu anh, em thề đấy”.

Những năm tháng ngốc nghếch, những lời hứa khờ dại. Nhưng thật may, cô vẫn còn nhớ.

Vậy là đủ rồi.

…

Đứng trước cửa sổ, nhìn Chu Tùng An dần nhỏ như con kiến, Hoắc Liên Ngao dụi dụi mắt.

Xem ra đại ngốc rất vui. Trò chơi ấu trĩ đó đủ để làm hài lòng cảm giác hụt hẫng của anh ấy. Chẳng qua chỉ là một tiếng “thầy Chu” thôi mà? Vậy thì thỏa mãn anh ấy một chút. Đó là một người tốt có tuổi, để người có tuổi vui vẻ là một việc thiện.

Có điều, việc Khang Kiều nói sẽ cứu Chu Tùng An trước khiến anh hơi không vui. Cô gái này mấy hôm trước còn hứa sẽ ngoan ngoãn, được vài ngày đã lộ nguyên hình rồi.

Không, không phải cô gái này, là “bà Hoắc”.

“Bà Hoắc” hay hơn “thầy Chu” nhiều.

“Thầy Chu” là người “bà Hoắc” cảm kích, nhưng không phải người cô yêu.

https://thuviensach.vn

…

Vẫn đứng trên quảng trường gần Chinatown, vẫn là hoàng hôn giống ngày Chu Tùng An tới, hai đứa trẻ cũng đang nô đùa bên ngoài y như vậy.

Họ vẫn ngồi trên băng ghế dài ngày hôm đó. Khang Kiều ngồi bên trái, Chu Tùng An ngồi bên phải, đối mặt với nắng chiếu chi chít chiếu xuống qua khe hẹp giữa những tòa nhà cao chọc trời, hắt lên mặt họ.

“Ngày mai anh về rồi, bay chuyến bốn rưỡi chiều.”

“Vâng.”

“Trạm xe buýt ra sân bay, công viên đầy ánh trăng, quán café buổi chiều, rạp chiếu phim với những bộ phim ướt át. Mấy chỗ này đều gia tăng nhiều cảm xúc, thế nên, đừng tới tiễn anh.”

“Được.”

“Khang Kiều.”

“Vâng.”

“Trong mười năm tới đây, anh nghĩ chúng ta không thích hợp gặp nhau. Anh cảm thấy anh sẽ mất năm năm để quên em, rồi dùng năm năm còn lại để thiết lập tình cảm mới, và sinh con đẻ cái.”

“Được, mười năm nữa sẽ không gặp anh, anh cũng đừng tới gặp em.”

“Ừm.”

Rất lâu, rất lâu sau, lâu tới mức họ quên cả thời gian đang chuyển động.

Chớp mắt, bóng tối đã bao trùm.

https://thuviensach.vn

Anh ấy đứng dậy, dừng trước mặt cô. Cô ngẩng đầu lên nhìn. Lòng bàn tay anh ấy đặt lên đỉnh đầu. Trong bóng tối, đôi mắt anh ấy sáng rực lên.

“Khang Kiều, em không phải là người xui xẻo. Em có rất nhiều. Bây giờ ba thứ tình cảm cao đẹp nhất trên đời là tình bạn, tình thân và tình yêu em đều đủ cả. Thế nên phải nhớ, em may mắn lắm đấy.”

Cô gật đầu, phải, cô rất may mắn.

“Khang Kiều, em vẫn là một cô gái rất quyến rũ. Em xem, em khiến hai người đàn ông rất khá chờ đợi em tám năm. Tám năm là một quãng thời gian rất dài, nó là sự nghiệp đỉnh cao của một vận động viên, từ khi họ phấn đấu, đạt thành tựu, sức cùng lực kiệt và giải nghệ.”

“Mặc dù, Chu Tùng An không tồn tại như một vì sao giống Hoắc Liên Ngao, nhưng trong lòng anh ấy cũng có một vương quốc. Anh ấy cũng là vua, thế nên, em nên cảm thấy tự hào khi có được hai phần tình cảm này.”

Trong bóng tối.

Bóng anh ấy xa dần, cô vẫn đứng ở đó, nhìn theo mãi…

Cô dường như đã nhìn thấy vương quốc của anh ấy. Đất đai rộng lớn, màu mỡ, phì nhiêu.

Cô giơ tay vẫy chào cái bóng đó.

Tạm biệt anh nhé, Chu Tùng An.

Em sẽ luôn tự hào.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Kết Thúc (Phần Đầu)

Rebecca là nhân viên của thương hiệu váy cưới cổ của Tây Ban Nha De La Cierva Y Nicolas, cô ấy đã phục vụ cho thương hiệu này năm năm rồi. Tháng trước, cô ấy nhảy liên tục hai bậc, trở thành một trong chín người thuộc đội của giám đốc ý tưởng, người có địa vị hàng đầu trong công ty.

Đương nhiên, chức danh như trợ lý cấp cao không đến lượt cô ấy. Rebecca là người có thâm niên thấp nhất trong số chín thành viên, cũng là người phải làm nhiều nhất. Ba người còn lại thậm chí còn thường xuyên quên mất thân phận trợ lý của cô ấy, toàn sai cô ấy đi mua thuốc, café với thân phận một người mới.

Cuối năm 2014, lần đầu tiên Rebecca cùng đoàn đội từ Tây Ban Nha tới New York công tác. De La Cierva Y Nicolas rất ít nhận đơn hàng nước ngoài. Một năm cũng chỉ có trên dưới chục lần, trong đó còn hạn chế chỉ nhận trong địa phận châu Âu.

Thế nên, Rebecca rất tò mò về chuyến đi New York lần này. Rốt cuộc là người như thế nào có thể khiến họ bay từ Tây Ban Nha tới thành phố Táo đang mùa đông giá rét. Chuyến đi Mỹ lần này do đối phương yêu cầu, được thực hiện hết sức bí mật, hầu như mọi thủ tục đều thông qua giám đốc quan hệ của phía đối tác. Bây giờ họ đang mang theo chiếc váy cưới được đặt làm trong vòng ba tháng để tới New York.

Sau khi cả đoàn người tới New York thì được đón tới một căn hộ cao cấp riêng biệt và độc lập.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, họ bắt đầu bước vào guồng công việc căng thẳng. Phòng thử đồ được thiết kế vừa tự nhiên vừa thơ mộng, hệ thống hai màu xanh dương và trắng cùng với chiếc gương và thảm trải sàn màu trắng họ mang theo từ Tây Ban Nha tới.

Buổi trưa ngày thứ ba, tất cả đã sẵn sàng. Lúc này Rebecca mới được đồng nghiệp cho biết, khách hàng lần này họ phục vụ chính là Hoắc Liên Ngao.

Những người làm trong ngành thời trang đều coi sổ tay "Những người nổi tiếng phải nắm rõ như lòng bàn tay" là một trong năm tố chất cơ bản. Vì những người nổi tiếng này bất kỳ lúc nào cũng có thể trở thành khách hàng của bạn. Họ có thể yêu cầu bạn thiết kế sản phẩm trong vòng một đêm với giá trị cao gấp trăm lần.

Hoắc Liên Ngao là tập đoàn đầu tiên trong danh sách này, mỗi mùa cưới, vị trí của anh đều được nâng lên nhanh chóng.

Một năm trước, Hoắc Liên Ngao vẫn là người bạn trai tuyệt vời trong mắt rất nhiều cô thiên kim tiểu thư. Một năm sau, vào ngày hôm nay, họ chỉ có thể thở dài tiếc nuối.

Người bạn trai tốt nhất trong mắt họ đã là bố của một đứa bé bảy tuổi.

Dù đã làm bố, trông Hoắc Liên Ngao vẫn không khác xưa là mấy, không đeo nhẫn cưới, thi thoảng xuất hiện ở nơi công cộng cũng đi một mình.

Dần dần, có tin tức đồn thổi rằng quan hệ giữa anh và mẹ của đứa nhỏ không mấy tốt đẹp. Những hiện tượng này trong giới người nổi tiếng nhiều như cơm bữa. Dù con đã đi học tiểu học, thậm chí lên cấp hai, bố vẫn là một quý tộc độc thân.

Cùng với những nguồn tin chưa rõ thực hư này, các cô thiên kim lại bắt đầu bùng cháy hy vọng. Cũng khó trách. Có thể nhìn thấy mẹ của đứa bé

https://thuviensach.vn

qua một số bức ảnh mơ hồ mà vài tờ báo nhỏ lẻ chụp được. Người đó đối với danh xưng "người đẹp" vẫn còn một khoảng cách nhất định.

Khi còn chưa tới New York, Rebecca cũng từng cho là như vậy. Dù sao thì những trường hợp cô ấy từng gặp, mười người thì phải tới tám, chín người. Con trẻ đa phần là những cậu chủ, cô chủ có tiền, hồi trẻ ngông cuồng nghịch dại.

Nhưng bây giờ xem ra, tất cả lại không giống như cô ấy tưởng tượng. Không, nói chính xác là tất cả hoàn toàn ngược lại.

Từ những gì Hoắc Liên Ngao rầm rộ trù bị để mang lại bất ngờ cho mẹ của đứa trẻ, có thể thấy anh rất yêu người này.

Khoảng bốn giờ chiều, Rebecca nhìn thấy Hoắc Liên Ngao. Cách họ gặp nhau khá đặc biệt. Vì mải nói chuyện với đồng nghiệp Ivy của mình, sau ngã rẽ, Rebecca đã đâm phải một bức tường người.

Miệng nói xin lỗi, cô ấy lập tức lùi ra sau, ánh mắt tìm kiếm người xui xẻo kia theo bản năng.

Sau đó, khi chạm vào khuôn mặt ấy, mồm chữ O, mắt chữ A.

OMG! Đúng là một kẻ xui xẻo đẹp trai.

Trong giới thời trang không thiếu nam thanh nữ tú, nhưng đây là lần đầu tiên Rebecca gặp một người đàn ông đẹp đến vậy, còn sở hữu thân hình với tỷ lệ hoàng kim.

Sau cái huých tay của Ivy, Rebecca khép miệng lại, phản ứng đầu tiên là giới thiệu mình.

"Tôi tên Rebecca, tôi rất xin lỗi, anh nên may mắn vì lúc này cấp trên của tôi không tiện thể bắt tôi mang café…"

https://thuviensach.vn

“Cô cũng tên là Rebecca?” Người đàn ông bắt đầu mỉm cười.

Cũng? Ý tức là anh cũng quen người trùng tên? Rebecca là tên con gái, thế là…

“Em gái của anh tên là Rebecca sao? Em gái của bạn tôi có rất nhiều người dùng tên này.”

“Không, là vợ tôi. Vợ tôi từng có một khoảng thời gian tên là Rebecca. Lúc đó cô ấy khiến tôi tức chết, thế nên tôi có ấn tượng khá sâu đậm với cái tên này.” Người đàn ông khi nói những lời này, giọng điệu cực kỳ dịu dàng.

Vợ?! Như có ai cầm gậy đập vào đầu Rebecca, trong lúc cô ấy đang bực bội thì cấp trên trực tiếp đi tới.

Đứng nguyên chỗ cũ, về sau Rebecca mới biết mình vừa đụng phải Hoắc Liên Ngao. Còn Ivy bên cạnh thì lẩm bẩm: “Ban nãy chúng ta nên đổi vị trí, thế thì người đâm phải anh ấy sẽ là mình rồi”.

Cô ấy trả thù Ivy: “Không nghe anh ấy vừa giới thiệu vợ cũng tên là Rebecca sao?”.

“Vợ? Mấy tạp chí nói Hoắc Liên Ngao chưa kết hôn cơ mà?” Ivy lẩm bẩm.

Trong màn bất ngờ mà Hoắc Liên Ngao muốn dành cho mẹ của con anh, Rebecca phải đóng vai trợ lý của một nhà từ thiện nào đó.

Gần năm giờ, Rebecca gặp một “Rebecca” khác. Người đó cho cô cảm giác là một người đẹp động lòng người.

Trên đời này có một loại người khi bị ống kính ghi hình thì đờ như khúc gỗ nhưng một khi ống kính di chuyển thì lại linh hoạt vô cùng, khiến người ta chỉ muốn nhìn mãi không thôi.

https://thuviensach.vn

Theo kế hoạch, Rebecca đưa người đẹp vào phòng thử đồ, cố gắng hết sức để một đương sự khác trong màn bất ngờ này trước khi mở cửa một giây vẫn tin rằng cô đang đợi một nhà từ thiện tốt bụng đang có ý quyên góp toàn bộ tài sản cho quỹ D.R.L.

Khóc? Cười? Hay hét đây? Nín thở, Rebecca mở cửa phòng.

Tất cả mọi thứ trong căn phòng đều từ từ hiện ra. Hoắc Liên Ngao mặc lễ phục trắng đứng giữa tấm thảm trắng. Chiếc đèn thủy tinh cung đình trên đỉnh đầu anh khiến anh trông như một vị hoàng tử chờ đợi công chúa thức tỉnh.

Tất cả hoàn hảo như một vương quốc cổ tích.

Cô ấy đứng sau một "Rebecca" khác, từ từ tiến lùi theo nhịp bước chân của người đó, sau đó dừng lại trước mặt Hoắc Liên Ngao khoảng mười bước chân.

Chờ đợi, Rebecca đếm thầm trong lòng: Ba, hai, một…

Thế nhưng…

Không có tiếng hét, không có nước mắt hay nụ cười, chỉ có giọng nói run run cất lên: "Liên Ngao, sao anh lại ở đây?".

"Em nói xem?" Như bị truyền nhiễm vậy, Hoắc Liên Ngao khẽ hỏi ngược lại.

Phản ứng của hai đương sự khiến bất ngờ và cảnh tượng mộng ảo sút giá nghiêm trọng.

Lát sau, người sắp làm cô dâu mới từ từ bước vào phòng thay đồ dưới sự cổ vũ của mọi người.

https://thuviensach.vn

Phòng thay đồ và bên ngoài cách nhau một tấm mành trắng sữa. Từ trong mành vọng ra tiếng con gái thì thà thì thầm. Hầu hết đều là giọng Ivy, nghe như Ivy đang tích cực khuyên nhủ cảm xúc của đương sự vậy.

Rebecca đứng bên cạnh sếp mình. Người con cưng của giới thời trang châu Âu khi tới châu Mỹ dường như không hợp phong thủy vậy, vốn dĩ rất hào hứng, nghĩ rằng sẽ nhận được rất nhiều lời khen cho tâm huyết suốt ba tháng trời nhưng lại vì biểu hiện cô dâu sắp cưới mà trở nên gượng gạo.

Cả Hoắc Liên Ngao trông cũng không vui vẻ gì. Anh sa sầm mặt, chưa từng rời mắt khỏi bức mành.

Cuối cùng, bức mành men theo căn phòng hình bán cầu từ từ được kéo ra. Tất cả mọi người đang ngồi đều đứng dậy.

Nhưng…

Cô dâu sắp cưới không mặc chiếc váy đã vượt cả đại dương tới đây. Ivy và một người khác đứng hai bên, biểu cảm khó xử.

Bầu không khí lạnh tới cực điểm. Ngoài đương sự ra, tất cả đều ngơ ngác nhìn nhau. Lúc này cần một người đứng ra giảng hòa. Rebecca ho một tiếng, cô ấy nghĩ mình nên nói mấy câu ngốc nghếch một chút để hóa giải bầu không khí ngượng ngập này.

Giọng nói của cô ấy dường như khiến hai đương sự đang bị đứng hình thức tỉnh. Một giọng nữ nhỏ bé, nghe có chút đáng thương vang lên: “Liên… Liên Ngao”.

Hoắc Liên Ngao cởi lễ phục màu trắng xuống, ném lên ghế ngồi của mình, đi thẳng ra cửa không quay đầu lại. Sau vài phút Hoắc Liên Ngao biến mất, cô dâu sắp cưới mới như bừng tỉnh cơn mộng, nhanh chóng đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Sau đó giám đốc quan hệ của Hoắc Liên Ngao bước vào. Ivy thì thầm với Rebecca, cô dâu có chút kháng cự mặc váy cưới.

“Tôi đoán có lẽ cô ấy không muốn làm cô dâu của Hoắc Liên Ngao.” Khi nói những lời này, biểu cảm của Ivy cực kỳ buồn bã: “Điều này nghe có chút khó tin đấy”.

Đúng là khó tin, một người như Hoắc Liên Ngao cho dù nghèo đến nỗi ngay cả một chiếc váy cưới bình thường cũng không mua nổi thì cũng có cả đống con gái tranh giành làm cô dâu của anh, sao có thể…

mười mấy phút sau, Rebecca đã hiểu chuyện khó tin mà Ivy nói thực sự tồn tại.

Chỗ ở của Rebecca gần vườn sau. Đứng trước cửa sổ phòng mình, cô ấy có thể nghe rõ cuộc cãi vã của hai đương sự vừa đi khỏi phòng thay đồ.

Giọng nam giới rất to, còn giọng cô gái thì luôn bị người đàn ông áp chế. Với suy nghĩ: Mình chỉ nghe thôi, sẽ không nói ra, Rebecca dừng lại trước cửa sổ.

Cô ấy rất tò mò vì sao một cô gái cũng từng tên là “Rebecca” lại từ chối một chiếc váy cưới đẹp đến phải hét lên như vậy?

Nhưng tiếc là cô ấy nói tiếng Trung mà Rebecca thì không hiểu. May mắn là Hoắc Liên Ngao lại dùng tiếng Anh hết.

Những lời nói được bật ra với tốc độ cao và tần suất nhanh thể hiện sự phẫn nộ cực điểm của anh lúc này: “Hai tháng trước em lấy cớ là Hàn Tông, anh có thể thông cảm cho em”, “Nhưng lần này em lại lấy một lý do vớ vẩn như vậy”, “Cái gì? Em béo lên ba cân thịt sợ mặc váy cưới không đẹp?”, “Khang Kiều, anh không dễ qua mặt như Hoắc Thành Quân đâu!”.

https://thuviensach.vn

Khi Hoắc Liên Ngao nói, cô gái cũng đang nói, nghe ngữ khí giống như là cố gắng giải thích, nhưng rõ ràng là rất yếu thế.

Cuối cùng, Hoắc Liên Ngao hét lên: “Khang Kiều, em thà đừng giải thích còn hơn. Chẳn phải lúc trước trong những tình huống như thế này em có sở trường đóng vai khúc gỗ ư? Sao không tiếp tục?”.

Sau đó, cô gái không nói thêm nữa. Lát sau, Hoắc Liên Ngao bỏ đi, lần này cô gái không còn đuổi theo.

Màn bất ngờ cứ thế chết yểu.

Hôm sau, Hoắc Liên Ngao cho máy bay riêng của anh đưa đoàn chín người bọn họ tới câu lạc bộ của anh ở Las Vegas.

Hai ngày sau, Rebecca nghe được cấp trên của mình nói chuyện với Hoắc Liên Ngao, năm sau họ sẽ vẫn bay tới New York để phục vụ.

Ngày 22/12, kỳ nghỉ Giáng sinh của Hoắc Thành Quân đã bắt đầu rồi. Trong thời gian này, Khang Kiều đưa nó tới quỹ tài chính. Hoắc Thành Quân bây giờ đã có thể giao lưu đơn giản với các bạn nhỏ ở đó. Nó thậm chí còn tình nguyện giúp đỡ và chăm sóc người già.

Nhưng thằng nhóc cứ rảnh ra là không ngừng lải nhải: “Mẹ, có phải mẹ và bố cãi nhau không?”, “Mẹ, mẹ nhất định cãi nhau với bố rồi”, “Mẹ, con cảm thấy mẹ và bố chắc chắn đã cãi nhau, khi hai người hòa bình, con hỏi cho bố, bố đều hỏi chuyện của mẹ, nhưng hôm qua bố không hề hỏi con chuyện của mẹ”.

Lâu dần, Khang Kiều buộc phải tạm dừng công việc, bày ra bộ mặt nghiêm túc: “Không, mẹ không cãi nhau với bố, tối qua mẹ và bố vẫn còn nói chuyện điện thoại”.

https://thuviensach.vn

Quả đúng như thế. Cuộc điện thoại ấy do Khang Kiều gọi. Thông qua trợ lý của anh, Khang Kiều mới tìm được Hoắc Liên Ngao và biết được bây giờ anh đang ở Los Angeles. Việc này khiến Khang Kiều hơi bực, ngữ khí bực dọc cứ thế bật ra, vốn dĩ định xin lỗi, cuối cùng lại bất hòa.

Giáng sinh chẳng mấy chốc sẽ tới, bạn nhỏ Hoắc Thành Quân rất mong chờ dịp lễ này, nhưng Hoắc Liên Ngao lại không có ý quay về.

Khang Kiều cũng không biết bây giờ họ có được coi là chiến tranh lạnh không.

Đã tám ngày trôi qua kể từ khi cô từ chối mặc váy cưới. Trong tám ngày ấy, Hoắc Liên Ngao rõ ràng đang tránh cô. Anh từ chối về nhà với đủ các lý do như đi công tác, công việc bận rộn…

Cô gọi điện cho anh chưa kịp xin lỗi thì anh đã vội vàng ngắt máy vì lý do công việc.

Khi trở về nhà, Jenny nói với Khang Kiều rằng khoảng ba rưỡi chiều nay Hoắc Liên Ngao bảo tài xế về nhà lấy lễ phục.

Sáng hôm sau, Khang Kiều nhìn thấy trên báo hình Hoắc Liên Ngao mặc lễ phục xuất hiện trong một buổi giao lưu thương vụ. Lần này bên cạnh anh không còn một mình. Nhìn cô gái trẻ đứng sát bên cạnh Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều gập báo lại, tâm trạng vốn định gọi điện cho anh cũng không còn nữa.

Khoảng tám rưỡi, Khang Kiều mở cửa phòng Hoắc Thành Quân như thường lệ. Thông thường giờ này nó đã làm gần xong bài tập tối.

Tối nay biểu cảm của nó khi nhìn Khang Kiều có phần hoang mang. Bài tập thì xong rồi, nhưng…

https://thuviensach.vn

Cô đứng trước mặt Hoắc Thành Quân: “Hoàng tử nhỏ Thành Quân, kiểm tra bài tập xong, mẹ cảm thấy cần phải kiểm tra hai tay con”.

“Vì… Vì sao ạ?” Thằng bé lắp bắp.

“Con tự nói xem?” Cô nhướng mày.

“Không kiểm tra được không ạ?”

Khang Kiều lắc đầu.

Dưới ánh nhìn chăm chú của cô, bấy giờ Thành Quân mới từ từ xòe tay ra, trên tay nó là tờ báo sáng nay Khang Kiều đọc.

Thật nhiều chuyện! Khang Kiều sầm mặt.

Bạn nhỏ vốn dĩ còn định đóng vai đáng thương khi quán sát thấy mẹ có thể sẽ giận thì bắt đầu đổi chiến thuật.

Nó xòe tờ báo ra bàn, chỉ vào cô gái đứng sát bên cạnh Hoắc Liên Ngao, nghiêm túc nói: “Mẹ, đừng lo, mẹ đẹp hơn”.

Thằng nhóc này thật lanh lợi, Khang Kiều chưa kịp khen nó…

“Mẹ, con đã mang ảnh này và anh mẹ đi hỏi bạn con, bốn trong số năm người nói là cô ta đẹp hơn.”

Câu nói của Hoắc Thành Quân khiến Khang Kiều không biết nên khen nó hay nên đập nó một trận. Làm gì có ai nịnh nọt kiểu vậy?

“Chẳng phải vẫn còn một người nói mẹ đẹp sao?” Là lúc nên thể hiện tinh thần lạc quan với bạn nhỏ Thành Quân rồi.

“Mẹ ơi!” Thằng bé ngẩng cao đầu, dáng vẻ như muốn nói mẹ mau khen con đi: “Người đó chính là con”.

https://thuviensach.vn

Bốn chọi một, một phiếu kia còn là phiếu tình cảm.

Khang Kiều buộc phải nhìn cô gái trên báo. Lúc trưa, không hiểu mang tâm trạng gì, cô đã xem qua thông tin về cô ta.

Hoàn toàn là một Đường Vũ Huyên thứ hai. Mặc dù không xinh như Đường Vũ Huyên, nhưng trẻ hơn, dịu dàng hơn, gia thế tốt hơn. Hơn nữa người ta bây giờ sinh viên xuất sắc của một trường danh tiếng. Nghe nói vì biết Hoắc Liên Ngao sẽ xuất hiện, cô ta đã xin bố mình đưa mình tham gia, sau đó được trở thành bạn nhảy của anh như ý nguyện.

Lại nhìn Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều cảm thấy bực bội vô cớ. Nhìn thế nào Hoắc Liên Ngao cũng giống biểu cảm một người đang say sưa.

Ừm, như vậy rất tốt, như vậy cô không cần tốn công sức nịnh đầm anh, sau này ai làm việc người nấy. Anh thích công tác, thích đi đây đi đó, tùy anh! Việc này còn có một điểm tốt là tránh được mỗi lần trở về anh lại hành hạ cô không xuống nổi giường.

Như vậy rất tốt, như vậy rất tốt mà. Khang Kiều vo tròn tờ báo lại, ném vào thùng rác.

Khoảng mười rưỡi, Khang Kiều trở về phòng.

Nằm xuống không lâu, cô nghe thấy tiếng động cơ quen thuộc. Nếu là trước kia đa phần cô sẽ dậy ngay, rón rén trốn sau cửa.

Hoắc Liên Ngao về nhà thường tới thẳng phòng họ. Cô sẽ trốn trong phòng thay đồ hoặc nhà vệ sinh, hoặc ở sau cửa đợi anh tìm cô, sau đó bị anh quăng lên giường hoặc quăng vào bồn tắm giữa tiếng cười nói khúc khích. Lúc hưng phấn, anh sẽ đè thẳng cô lên tường, thậm chí còn chưa cởi áo ngoài đã lao vào như bay. Cậu chủ Liên Ngao rất thích cô chơi trò trốn tìm với anh.

https://thuviensach.vn

Lần này, Khang Kiều không có chút hưng thú nào. Cô nhắm mắt lại. Hoắc Liên Ngao tới thẳng phòng như mọi khi. Nhưng bước chân lần này không còn gấp gáp, ngược lại, rõ ràng có thái độ ngập ngừng.

Ngập ngừng? Vì trong năm người có tới bốn người khen cô gái kia xinh ư? Cô cũng cảm thấy cô ta xinh, vừa xinh đẹp vừa tràn đầy sức sống, đâu có giống cô, đa phần khô khan như khúc gỗ.

Cửa phòng vang lên tiếng mở cửa, bước chân dừng lại trước giường. Khi bóng đen đó bao trùm cô, Khang Kiều nắm tay lại thật chặt.

Tên khốn, muốn hôn em hả, đừng mơ!

Cô chỉ đợi anh áp môi mình lên môi cô là sẽ đẩy anh ra, sau đó bảo anh đi mà hôn cô gái kia. Nhưng anh không cho Khang Kiều thực hiện được suy nghĩ ấy. Anh…

Hoắc Liên Ngao lại lấy cái gối của cô đi. Gã khốn này rốt cuộc định làm gì? Chẳng qua là bỗng nhiên sợ hãi chiếc váy cưới đó thôi mà? Cũn chỉ khiến anh mất mặt trước mấy người ấy thôi mà?

Hoắc Liên Ngao vào phòng chỉ vài phút ngắn ngủi. Trong khoảng thời gian ấy, anh đã lấy gối và áo ngủ của mình đi.

Căn phòng lại yên ắng như ban đầu. Khang Kiều mở mắt, bắt đầu ngây người nhìn trần nhà, sau đó cô ý thức được Hoắc Liên Ngao làm vậy là muốn tỏ thái độ: Phân phòng ngủ!

Gã khốn này, sau khi nhảy với cô khác là giở cái trò này ra đây.

Khang Kiều ngồi dậy khỏi giường, rồi làm một loạt động tác: Mở cửa phòng, tìm tờ báo trong thùng rác ra, mở cửa phòng Hoắc Liên Ngao, cầm tờ báo ném mạnh về phía anh…

https://thuviensach.vn

Có điều, động tác không đẹp như tưởng tượng của Khang Kiều. Tờ báo vốn dĩ nên ném vào người anh lại đập vào cốc nước.

Cốc nước rơi xuống, tất cả nước đồng loạt hắt vào chiếc laptop của anh, màn hình bỗng chốc tối thui.

Hoắc Liên Ngao chửi thề một tràng dài. Biểu cảm bực bội trên mặt anh khiến Khang Kiều cảm thấy cô gây họa lớn rồi. Sau vài giây sững sờ, cô vô thức cầm khăn ăn lên. Chưa kịp chạm vào máy tính, đã bị anh hất mạnh ra.

Chiếc cốc bị vứt vào thùng rác, máy tính được đẩy sang một bên. Trên bàn làm việc vẫn còn vệt nước, Khang Kiều dè dặt đứng bên cạnh Hoắc Liên Ngao.

Âm thanh duy nhất trong phòng tới từ tiếng lục ngăn kéo của Hoắc Liên Ngao. Anh tìm ra thuốc lá.

Khi anh lấy điếu thuốc đầu tiên thì bị Khang Kiều giật mất. Khi anh lấy điếu thứ hai cô lại giật. Khi anh lấy điếu thứ ba, Khang Kiều thẳng thừng cầm bao thuốc lá đi, đồng thời nói: “Đừng hút thuốc, hút thuốc có hại cho sức khỏe”.

Có ném tất cả vào thùng rác rồi quay mặt về phía Hoắc Liên Ngao. Cô chạm phải ánh mắt chế giễu của anh.

Giọng anh cũng vậy: “Vẫn là Chu Tùng An hiểu em”.

Khang Kiều nhíu mày.

“Khang Kiều.” Anh lạnh lùng nhìn cô: “ Nhớ kỹ, anh không còn là học sinh của em, anh là người đàn ông của em, không có người đàn ông nào thích kiểu ăn nói vừa rồi của em cả”.

https://thuviensach.vn

Anh khoanh tay: “Được rồi, em giảng giải cũng xong rồi, bây giờ em có thể đi”.

Gã khốn này đang đuổi cô đi sao? Cô cũng chẳng mong ở lại đây. Khang Kiều dịch chuyển bước chân, vừa quay người thì.

“Nhặt cái đó lên, vứt vào thùng rác rồi đi.” Hoắc Liên Ngao nói vậy.

Nhặt lên? Lát sau, Khang Kiều mới ý thức được Hoắc Liên Ngao muốn cô nhặt tờ báo bị vò nát lên. Sao? Xót à? Theo lời Thành Quân thì “tiểu hồ ly tinh” bị vo tròn lại nên đau lòng chứ gì?

Cô quay đầu lại, hét lên: “Em không nhặt!”.

“Lập tức nhặt lên!”

Vì con “tiểu hồ ly tinh” đó mà anh nỡ hung dữ với cô. Được, được lắm, cô không những không nhặt mà còn nhấc chân đạp thêm vài cái.

Sau khi chắc chắn mặt của cô ta đã nát bét, cô mới nhìn Hoắc Liên Ngao vẻ thị uy.

Anh cũng đang nhíu mày nhìn cô. Ánh đèn hắt lên mặt anh. Trên đó có thứ mà cô nhung nhớ, khuôn mặt đẹp, tới nỗi cô chỉ muốn cắn một cái.

Khang Kiều cảm thấy nếu mình còn đứng đây sẽ không chịu nổi cám dỗ mà chủ động hôn anh mất. Không không, chuyện này cô không làm.

Thu lại ánh mắt, cô quay người, phát hiện anh đang đặt ngang chân chặn đường cô. Gã khốn này, vừa đuổi cô đi, tư thế này là ép cô nhặt lên sao?

Đừng có nằm mơ!

Khang Kiều lấy đầu gối mình húc chân anh, cố gắng đẩy chân anh ra. Sau vài lần, cô phát hiện cô cứ như gãi ngứa cho anh vậy.

https://thuviensach.vn

Cô ra tay mạnh…

Anh cũng dùng chút sức, đưa cô lên đầu gối. Trong lúc không đề phòng, người cô mất đi thăng bằng.

Chiếc ghế xoay chịu sức nặng của hai người lùi nhanh về sau. Trong quá trình ấy, cơ thể cô ngửa ra sau…

Một tay anh đỡ lấy eo cô, tay kia dùng lực. Cơ thể dịch chuyển về sau lại bắt đầu không theo kiểm soát, hướng về trước với một biên độ lớn.

Trán cô đập thẳng vào vai anh. Không cho cô cơ hội chạy thoát. Bàn tay anh đặt sau gáy cô, sốt sắng ép cô duy trì tư thế hiện tại.

“Sau khi để anh mất mặt nghiêm trọng như thế mà em vẫn vậy, anh đã không tính toán rồi, thế mà…” Cuối cùng, sự phẫn nộ hóa thành tiếng thở dài: “Chị gái của anh, xem ra anh thật sự chiều hư em rồi”.

Lại… Người này còn có mặt mũi nói câu ấy nữa.

Cô vẫn đang cố giãy giụa nhưng sức anh quá khỏe.

“Chẳng phải anh đã lấy gối đi rồi sao?” Cô hậm hức đáp.

“Anh mà không làm vậy sao em có thể xuất hiện ở đây, hm?”

Vô lý đùng đùng!

“Thế còn con tiểu hồ ly tinh trên báo thì sao? Hm!” Khang Kiều bắt chước ngữ điệu của anh: “Đừng nói là chỉ để chọc tức em”.

“Chuyện đó thì không. Anh và bố tiểu hồ ly tinh có hợp tác làm ăn. Ít nhiều cũng phải nể mặt cô ta. Nhưng hiệu quả không tệ, đã khiến bà Hoắc ghen rồi.” Ngữ khí của cậu chủ Liên Ngao nghe ra rất vui.

https://thuviensach.vn

“Im lặng!” Khang Kiều đè nặng giọng: “Không được gọi cô ta là tiểu hồ ly tinh, khó nghe”.

“Được, về sau không gọi.”

“Còn nữa, tiểu hồ ly tinh để chỉ những người xinh đẹp, em không thích.”

“Thế gọi em nhé?”

Ơ…

“Vẫn không cần.” Khang Kiều ngập ngừng, “Lớn từng này tuổi gọi, anh gọi vậy em bị ta cười đấy”.

“Ai bảo thế.” Anh tựa cằm lên đầu cô, dịu giọng: “Em xinh lắm em không biết đấy thôi”.

Nghe thấy vậy, Khang Kiều bèn bực bội.

“Liên Ngao…” Cô chủ động níu cổ anh, “Nhưng trong số năm người có tới bốn người nói cô ta xinh hơn em”.

“Chẳng phải vẫn còn một người sao?”

Đúng là một câu hỏi dễ thương. Cô rướn môi cười: “Đó chính là Hoắc Thành Quân”.

“Ừm…” Anh kéo dài giọng: “Vậy thêm anh, bây giờ trong sáu người đã có hai người khen em đẹp”.

Nghe ra cũng không tệ. Cậu chủ Liên Ngao thể hiện rất khá, xứng đáng được thưởng kẹo.

“Liên Ngao, tám ngày này, ngày nào em cũng gọi cho anh đều đặn ba cuộc, ngày nào cũng muốn xin lỗi anh.”

https://thuviensach.vn

“So với gọi điện thoại xin lỗi, anh thích em tới câu lạc bộ tìm anh hơn. Hoàng tử nhỏ Thành Quân của chúng ta có tài xuất quỷ nhập thần, cứ như bom hẹn giờ ấy, lúc nào cũng khiến anh đau đầu.”

Cô dựa đầu vào vai anh, bật cười.

“Em cũng muốn chứ, nhưng em muốn đợi anh nguôi giận mới đi tìm anh. Liên Ngao, mấy ngày rồi anh không nhớ em à? Hm?” Vừa nói cô vừa cọ má với anh, nhẹ nhàng vuốt tóc mai của anh.

“Ai bảo không nhớ?” Anh lại thở dài: “Có mấy lần anh lái xe về nhà, kết quả là thấy em và Thành Quân chơi vui quên trời đất, thế là anh lại lái xe đi. Em nhớ anh thế đấy hả, hm?”.

Còn có chuyện này à, lần này cho ăn mỗi kẹo xem ra chưa được rồi.

Cô đỏ mặt dẫn dắt tay anh, xấu hổ nói: “Liên Ngao, em nhớ anh, cô gái nhỏ của em cũng nhớ anh.”

Câu nói của cô khiến anh hậm hực. Cô dứt khoát hạ thấp giọng, tiếp tục: “Liên Ngao, mai là Chủ Nhật, em không phải tới quỹ tài chính”.

Hơi thở dốc của anh đã bị cô khiêu khích đến một tần suất gấp gáp hơn: “Thế nên?”.

“Thế nên…” Cô nghiêng đầu, cười tươi: “Thế nên, không xuống giường được cũng không sao…”.

Âm cuối cùng cô kéo dài mãi không dứt. Bỗng cơ thể bị nhấc bổng lên. Cô ngoan ngoãn ôm lấy cổ anh, bỗng liếc thấy chiếc gối anh để bên cạnh.

“Gối, gối!” Chân cô quẫy đạp rất không hài lòng.

Dưới chỉ thị của cô, chiếc gối cuối cùng đã được cô ôm chặt vào lòng. Cô rất ghét anh mang gối của mình đi…

https://thuviensach.vn

Pre: “Tôi cầu xin các người, mau tới giúp tôi, mau cứu chồng tôi…”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Kết Thúc (Phần Giữa)

Qua đêm Bình An là tới lễ Giáng Sinh, qua lễ Giáng Sinh là tới đêm giao thừa.

Năm 2015, đêm giao thừa, trong căn nhà nghỉ mát bên hồ, bên ngoài có cơn mưa tuyết nhè nhẹ, chốc chốc lại có những bông hoa tuyết lác đác rơi xuống từ ô cửa sổ đã mờ tịt bởi khí lạnh. Bức tường làm bằng gỗ dưới tác động của lò sưởi tỏa ra mùi hương của núi rừng ngày thu, chốc chốc lại có ngọn lửa dài từ trong lò liếm ra, màu sắc rực rỡ.

Giữa nhà còn đặt một cây thông Noel to đùng. Dưới cây thông là thảm trải sàn lông đậm màu, dưới đất vài món đồ chơi bằng len và những chiếc gối dựa vứt lăn lóc khắp nơi.

Những chiếc gối đó kéo dài tới tận một điểm nhạt hơn trên sofa. Đứa bé đang nằm ngủ say trên ghế, ánh lửa đỏ rực hắt lên mặt, khiến nó giống như một thiên sứ bé nhỏ.

Ti vi treo trên tường đang chiếu trực tiếp buổi giao thừa tại quảng trường Thời Đại. Tiếng ti vi được điều chỉnh rất nhỏ, chính vì vậy càng khiến tiết mục đèn LED hoa hồng một năm một lần trở thành kịch câm.

Nhưng cho dù vậy cũng không ảnh hưởng tới tâm trạng của đôi nam nữ ngồi dưới thảm. Họ nâng ly và ôm nhau trong tiếng đếm ngược đón năm mới.

“Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới!”

https://thuviensach.vn

Năm 2015 đã đến bên Khang Kiều trong tiếng chuông ấy, giống như Chu Tùng An nói, lúc này đây cô đã sở hữu ba tình cảm cao thượng nhất trên đời: Tình bạn, tình thân, tình yêu.

Cô nhắm mắt lại, đón nụ hôn của anh, trong đầu ẩn hiện màn pháo hoa rực rỡ trên bầu trời bến cảng. Năm đó, có một người phụ nữ nói với cô: "Khang Kiều, sau này mẹ sẽ thay đổi".

Họ nói cuối năm cũ, đầu năm mới, những thứ kêu gào trong lòng bạn luôn là những thứ bạn không thể buông bỏ, người và vật.

Vừa lỡ đãng một chút đã bị anh bắt được, môi anh di chuyển từ cánh môi tới khóe miệng cô, rồi anh hỏi khẽ: "Đang nghĩ gì vậy?".

"Không có." Cô ngụy biện, vừa nói xong cô lại hậm hực buồn phiền. Dưới sự thúc ép của anh, cô ầm ĩ: "Thật sự không có mà".

Cơn đau trên ngực khiến hơi thở của cô bắt đầu trở nên không ổn định.

"Ban nãy vừa nghĩ gì? Hm?"

"Không nói cho anh biết." Cô thở dốc đáp lại.

Anh có một điểm xấu đó là có lúc ép cô quá gắt, hơn nữa cách thức còn tệ. Giống như lúc này, cảm xúc bị khơi gợi khiến mỗi một lỗ chân lông của cô đều kêu gào. Cô nhìn anh, chỉ chưa nói ra câu: "Liên Ngao, em xin anh". Cơ thể run lên vì động tác của anh. Thấy anh mãi không chịu hành động, cô rất bực bội, từ ngoài vào trong: "Có bản lĩnh thì anh khiến em không nghĩ được gì, quên hết tất cả đi".

Đàn ông ấy à, thi thoảng dùng kế khích tướng với họ sẽ rất hiệu quả. Ánh đèn trên cây thông Noel chao đảo liên tục. Cô thì thầm nhắc nhở: "Liên Ngao, Thành Quân…".

https://thuviensach.vn

Có trời biết cô lo lắng đứa trẻ ấy bị đánh thức bởi âm thanh họ tạo ra đến mức nào, sau đó…

“Liên Ngao, Thành…” Câu nói ấy biến thành một loạt âm thanh vụn vặt. Ngọn đèn trên cây thông Noel giống như những ngôi sao trải dài trên đầu.

Anh vẫn mặc chiếc áo len, lưng dựa vào tay vịn sofa, cô đặp chiếc chăn mỏng lên người, nằm rạp trong lòng anh, bên dưới vẫn còn lưu giữ dấu vết chưa khô hẳn.

Mí mắt càng lúc càng nặng dần. Tiếng củi cháy lép bép vọng ra từ bếp âm khiến cô sắp nhắm mắt rồi lại run lên, sau đó mới nhắm hẳn.

Bàn tay luồn vào trong chăn khiến cô tưởng anh muốn sờ vào mình. Cô lên tiếng kháng nghị: “Liên Ngao, em mệt”. Ban nãy anh đòi hỏi quá sức, khiến chân cô đến giờ vẫn còn run lẩy bẩy.

Tiếng cười khẽ vọng tới bên tai. “Đợi lát nữa, hm?” Giọng cô càng nhỏ hơn, nhỏ như một người khác nói vậy.

Sau đó, cô phát hiện ra anh cười gì. Rõ ràng là cô suy nghĩ quá nhiều.

Cô dùng khuỷu tay huých anh một cái, phát hiện tay bị nắm chặt. Bàn tay anh men theo từng ngón tay cô, lần sờ, sau đó…

Dừng lại trên ngón áp út.

Khoảnh khắc đó, mí mắt chỉ nhẹ như lông hồng. Cô nhanh chóng mở mắt ra, muốn vùng ra khỏi tay anh theo bản năng, nhưng không thể, tay bị anh nắm chặt.

Như chột dạ, cô nhắm nghiền mắt lại.

“Khang Kiều.”

https://thuviensach.vn

“Ừm.”

“Không cảm thấy trên tay em còn thiếu thứ gì đó sao?”

“Ừm…”

“Anh tặng cho em chiếc nhẫn đẹp nhất trên thế giới này, có muốn không?”

“Ừm…”

“Đầu gỗ?”

“Ừm…”

“Khang Kiều, anh ném em qua cửa sổ cho xuống biển đấy.”

“Ừm…”

Sau đó, căn phòng hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Anh bỏ tay ra khỏi chăn, kéo cao chăn lên một chút. Cái đầu áp sát ngực anh nhỏ bé, thanh tú, hai phần ba mái tóc đã che hết khuôn mặt của cô.

Anh nhẹ nhàng vén tóc của cô ra, để cả gương mặt cô hé lộ dưới ánh lửa. Từ góc này của Hoắc Liên Ngao, anh chỉ có thể nhìn thấy đầu mũi hơi vểnh của cô.

Cô con gái của kẻ thù, thật giảo hoạt.

Tới mức anh thật sự muốn ném cô ra ngoài cửa sổ, quăng xuống biển. Đây là người phụ nữ vô tâm vô tính không ai so bằng.

Hoắc Liên Ngao nghĩ, nếu đổi câu ấy thành câu “Chết rồi, Hoắc Thành Quân biến mất rồi” chắc chắn cô còn chạy nhanh hơn ai hết.

https://thuviensach.vn

Cô con gái của kẻ thù luôn khiến anh phải nghiến răng kèn kẹt. Nhưng anh lại không thể làm gì cô hết. Con gái của kẻ địch cũng thật đáng ghét.

Hôm đó, ở quảng trường, anh nhìn thấy cô khóc tèm lem mặt mũi vì tên đại ngốc đó. Có gì phải khóc chứ, chỉ là mười năm nữa không gặp lại nhau thôi mà.

Bây giờ nghĩ lại hình như cô chưa bao giờ khóc dữ như thế vì anh. Ít nhất thì chưa từng khóc trước mặt anh. Có lúc có khóc cũng chỉ làm bộ làm tịch.

Rồi sẽ có một ngày anh khiến cô con gái của kẻ thù vì anh khóc tức tưởi. Nếu vì đại ngốc cô rơi một lít nước mắt thì phải vì anh rơi mười lít.

Anh chấp nhận số phận, bế cô đã chìm vào "giấc ngủ sau" lên.

Sang một năm mới, thời gian rảnh của Khang Kiều bắt đầu nhiều hơn, ngược lại Hoắc Liên Ngao thì trở nên bận rộn. Kế hoạch câu lạc bộ thứ bảy của anh tại Washington lúc trước bị dừng lại tạm thời bây giờ bắt đầu khởi động, Hoắc Liên Ngao như một người bay mãi trên trời.

Giữa tháng hai, Khang Kiều nhận được email từ trường cũ của Hoắc Liên Ngao gửi cho cô. Trong thư, người phụ trách đề cập tới chuyện hy vọng Hoắc Thành Quân có thể trở thành học sinh mới của trường trong năm học tới.

Hoắc Thành Quân luôn tỏ ra rất hứng thú với trường của bố.

Trong nội tâm của thằng bé, nó cảm thấy đó là ngôi trường thần kỳ khi tốt nghiệp có thể khoác chiếc áo gió màu đen. Khang Kiều gọi điện cho Hoắc Liên Ngao, việc này cứ thế được quyết định.

Để Hoắc Thành Quân có thể quen với kỳ học mới vào tháng chín sớm hơn, Khang Kiều cho nó chuyển trường. Đó là một trung tâm bồi dưỡng trẻ

https://thuviensach.vn

em mà luôn dựa vào tình hình của mỗi học sinh để thiết kế giáo trình giảng dạy riêng biệt.

Cuối tháng ba, Khang Kiều tới đón Hoắc Thành Quân. Chiếc xe còn cách trường nó khoảng nửa cây. Cô và một chiếc xe màu đen được che kín mít đi lướt qua nhau.

Vì bị bóng ma tâm lý sau chuyện của Hoắc Thành Quân và Hoắc Tiểu Phàn, Khang Kiều cho xe đi chậm lại, vô thức nhìn về phía cửa sổ của chiếc xe màu đen.

Qua cửa sổ, Khang Kiều nhìn thấy một bên gò má của một người đàn ông. Từ tư thế mơ hồ đó, có thể thấy người ấy không còn trẻ nữa.

Hôm nay Hoắc Thành Quân rõ ràng im ắng hơn mọi ngày, có mấy lần nó đã len lén quan sát cô.

“Con sao vậy?” Cô giơ tay chạm lên mái đầu mềm mại đó.

Sau vài lần cô truy hỏi liên tục, thằng bé vẫn im ắng không nói một lời. Đến lần thứ năm, nó nói thẳng: “Mẹ ơi, cô giáo nói trẻ con cũng có quyền giữ bí mật của riêng mình”.

Thế nên hoàng tử nhỏ Thành Quân cũng bắt đầu học cách giữ gìn quyền riêng tư của mình ư?

“Mẹ, con có quyền giữ bí mật cho riêng mình không ạ?” Khi hỏi câu ấy, ngữ khí của thằng bé rất chân thành.

“Dĩ nhiên là được.”

Rất nhanh, hoàng tử nhỏ Thành Quân đã có bí mật thứ hai thuộc về mình. Một bộ người máy đầy đủ các một gia đình, từ bố, tới mẹ, tới quản

https://thuviensach.vn

gia đều đủ. Đó là sản phẩm cao cấp công ty Toyota vừa tung ra cho trẻ em, giá tương đương với một chiếc BMW.

Hơn nữa, bộ người máy này phải đến mùa xuân năm sau mới chính thức tiêu thụ trên thị trường.

Hoắc Thành Quân nghiêm túc nói về bộ người máy gia đình ấy: “Mẹ ơi, đây là bí mật thứ hai của con”. Thấy cô không vui, nó lại nghiêm túc tiếp lời: “Mẹ ơi, con hứa với mẹ, con không phải một đứa trẻ tham lam”.

Còn có thể thế nào? Khang Kiều đành thôi.

Nhưng Khang Kiều có thể chắc chắn rằng, người tặng không phải là Hoắc Liên Ngao. Nếu là anh thì không thể là bí mật thứ hai của Hoắc Thành Quân nữa.

Buổi tối, Khang Kiều kể chuyện này cho Hoắc Liên Ngao. Anh đáp bâng quơ: “Anh đoán là khách hàng muốn bàn chuyện làm ăn với anh tặng”.

Khi Khang Kiều định hỏi tiếp thì đã bị anh hôn đến khó thở, hai chân mềm nhũn.

Giữa tháng tư, một chiều thứ Bảy, Khang Kiều đưa Hoắc Thành Quân tới cửa hàng bánh ngọt Thượng Hải trên phố người Hoa để uống trà chiều.

Bà chủ quán, người từng nói đã theo dõi từng bước trưởng thành của Hoắc Liên Ngao, vừa nhìn thấy Hoắc Thành Quân, gương mặt đã tươi như hoa. Bà chủ không ngớt lời nói hai bố con hồi nhỏ giống nhau như đúc.

Khi họ ra về đã khoảng bốn giờ chiều.

Có lúc, Khang Kiều cảm thấy cuộc gặp gỡ giữa người và người có lẽ đã được trình tự sẵn từ vài nghìn hoặc vài chục nghìn năm trước rồi, chỉ đợi bánh xe của thời gian cố định vào giây đó mà thôi.

https://thuviensach.vn

Nếu cô ra khỏi cửa hàng sớm một giây hay muộn một giây đều sẽ không bắt gặp người phụ nữ vừa gọi điện thoại vừa đẩy cửa đi vào, đeo chiếc khăn quàng cổ màu đen đó.

Khang Kiều định đi ra ngoài, người phụ nữ chuẩn bị vào trong. Chỉ mải nghe điện thoại, người phụ nữ đâm phải Khang Kiều.

Người phụ nữ ấy hơi bực bội, ví tiền đã rơi cả xuống đất, bàn tay không cầm di động lại đeo găng bảo hộ, đó là một người đang bị thương.

Khang Kiều cúi xuống, chạm tới chiếc ví rơi dưới đất của cô ấy, một góc ví tiền lộ ra chứng minh thư của người ấy.

Sau khi khựng lại vài giây ở cái tên trên chứng minh thư, cô nhanh chóng nhìn vào bức ảnh. Sau một lát ngập ngừng, Khang Kiều nhặt ví lên, cúi đầu vội vàng đưa ví cho người đó.

Cô cúi gằm, kéo tay Hoắc Thành Quân, vội vàng rời đi. Vừa đi lướt qua vai người đó, cô ấy mới định thần lại, liên tục nói “Sorry”.

Cô không để tâm, bước xuống hai bậc.

Chiếc xe đỗ ngoài đường, họ còn cách chiếc xe một đoạn dốc nhỏ. Khang Kiều nắm tay Hoắc Thành Quân rảo bước đi về phía xe mình. Nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, cô thẳng thừng bế Hoắc Thành Quân lên.

Thằng nhóc này hơi nặng, vốn định đi nhanh hơn ngược lại càng không tiện. Một nửa nguyên nhân là vì thể trọng của Hoắc Thành Quân, nửa còn lại vì hoang mang.

Trong những bước chân phía sau có tiếng giày cao gót nện liên tục xuống nền đất. Cô bế Hoắc Thành Quân đi loạng choạng. Tiếng giày cao gót mỗi lúc một gần, hơn nữa…

https://thuviensach.vn

“Mẹ ơi, có người gọi tên mẹ.” Hoắc Thành Quân nói với Khang Kiều như vậy.

Sau một chút ngập ngừng, cô tiếp tục đi, dừng lại trước vạch kẻ đường dành cho người đi bộ. Xe của cô đỗ ở con đường đối diện. Dòng xe qua lại không ngừng chắn đường đi của cô, Trái tim Khang Kiều như rớt xuống.

Lúc này, tiếng giày cao gót khiến cô hoang mang đã dừng lại trước mặt.

“Mẹ, cô đó quen mẹ sao?” Hoắc Thành Quân hỏi cô như thế.

Giống như đáp lại lời của Hoắc Thành Quân.

“Khang Kiều.”

Số phận, cuối cùng đã bắt được mảnh ghép sau chót, trả lời nguyên vẹn một khoảng mơ hồ.

Cô từ từ đặt Hoắc Thành Quân xuống, quay đầu lại.

Cô gái đeo chiếc khăn choàng đen cắt tóc ngắn với khuôn mặt tròn.

“Khang… Kiều?” Cô gái mặt tròn trợn tròn mắt, nhìn cô chằm chằm. Lát sau, có nét mừng vui nhảy nhót trên đầu mày: “Khang Kiều, đúng là cậu rồi! Mình là… mình là Hà Tiểu Vận, Hà Tiểu Vận của trường nữ sinh Begawan đây”.

Khang Kiều biết chứ, từ lúc nhặt ví tiền lên cô đã biết rồi. Chủ nhân của chiếc ví thời thiếu nữ cả căn phòng đều dán đầy ảnh Hoắc Liên Ngao.

Hà Tiểu Vận, Hà Tiểu Vận của trường nữ sinh Begawan, Hà Tiểu Vận vào một ngày mùa hạ oi ả đã vô duyên vô cớ gọi cho cô một cuộc điện thoại lạ lùng.

https://thuviensach.vn

“Khang Kiều, đúng là cậu thật rồi. Cậu xinh lên rồi đấy, nhưng may quá, đôi mắt cậu vẫn rất dễ nhận, thế nên mới đó mình đã nhận ra ngay.” Hà Tiểu Vận phấn khích nói.

Phải, đôi mắt cá chết, khoảng vài chục triệu người mới có một người như cô.

Khang Kiều gượng gạo cười với Hà Tiểu Vận, muốn nói: “Hôm khác nói chuyện nhé, giờ mình hơi vội”.

Thực tế là, buổi chiều này cô quá rảnh rang.

Khang Kiều còn chưa kịp nói ra câu đó, Hà Tiểu Vận đã nói với ngữ khí như phát hiện ra một châu lục mới: “Khang Kiều, đây là con của cậu sao? Lớn vậy rồi à?”.

Cô lại gượng cười lên tiếng: “Hà Tiểu Vận, bây giờ mình còn chút việc…”.

“Chúng ta tìm chỗ nào ngồi nói chuyện một lát đi.” Hà Tiểu Vận ngắt lời Khang Kiều.

Bày ra một biểu cảm khó xử, Khang Kiều giơ tay lên xem đồng hồ.

“Khang Kiều.” Hà Tiểu Vận không cho Khang Kiều bất kỳ cơ hội nào lên tiếng: “Có một chuyện mình luôn muốn nói với cậu”.

Trái tim cứ đung đưa trên không đã chầm chậm rớt xuống, cuối cùng tìm được điểm tựa. Sau đó bầu không khí xung quanh trở nên yên ắng.

Đối mặt với biểu cảm chờ đợi của Hà Tiểu Vận, Khang Kiều gật đầu.

Khoảng bốn rưỡi, trong quán café không có mấy người. Đây là một nơi thích hợp để trò chuyện. Hoắc Thành Quân đang xem cuốn truyện tranh mà

https://thuviensach.vn

nhân viên phục vụ tặng nó. Khang Kiều và Hà Tiểu Vận ngồi sát cạnh cửa sổ.

Hà Tiểu Vận kể sơ qua cho Khang Kiều tình hình của bản thân. Cô ấy đã lấy một người thương nhân người Cuba, bây giờ đã có một cô con gái hai tuổi, vài tháng nữa họ sẽ từ Cuba di dân qua Mỹ.

Cô ấy vừa đi xem nhà xong, nhân tiện tới phố nười Hoa thăm bạn, kết quả không ngờ lại gặp cô.

Sau đó, Hà Tiểu Vận bắt đầu vào chủ đề chính: "Mình luôn nghĩ, nếu có một ngày gặp Khang Kiều, mình nhất định phải nói với cậu một chuyện. Suy nghĩ này đặc biệt mãnh liệt khi mình sinh con gái, vì mình hiểu được trách nhiệm của một người làm mẹ".

Nghe tới đây, tay Khang Kiều chợt run lên. Cô vô thức chạm vào cốc café. Cô muốn cầm nó lên bỗng phát hiện tay không còn sức, cuối cùng cô đành đan chặt hai tay vào nhau.

Cô hít sâu một hơi, nhìn Hà Tiểu Vận ngồi đối diện mình.

Hà Tiểu Vận cụp mắt xuống.

"Khang Kiều, mẹ cậu là một người mẹ tốt. Mình đã nhìn thấy bà ấy dùng đôi bàn tay đẫm máu túm chặt lấy bố của Hoắc Liên Ngao. Mình còn nghe thấy mẹ cậu ra điều kiện với oongta. Bà ấy nói bà ấy sẽ không nói chuyện này ra ngoài, bà ấy muốn bố của Liên Ngao đối xử tốt với cậu. Bố của Liên Ngao đồng ý. Sau đó, bà ấy nói…" Buổi chiều đầy máu đó luôn là một cơn ác mộng, khiến người đã từng trải qua không chịu nổi gánh nặng, phải dừng lại.

Trong ánh nắng trộn lẫn cùng hương café thơm nồng, mơ hồ Khang Kiều như nhìn thấy ngày oi ả đó. Trời rất xanh, mây rất trắng, người phụ nữ người đầy máu giữ chặt lauyas người đàn ông đang hoảng sợ. Người đàn

https://thuviensach.vn

ông ngoài mặt hoảng sợ nhưng đáy mắt lại lạnh lùng. Người phụ nữ nói với ông ta: Hoắc Chính Khải, nếu ông trái lời, tôi có làm ma cũng sẽ không tha cho ông.

Hà Tiểu Vân rơi một giọt nước mắt, ngay trước mặt Khang Kiều, long lanh dưới ánh nắng chiều.

Vuốt mặt một cái, cô ấy nói: "Mẹ cậu nói với bố của Liên Ngao: Hoắc Chính Khải, nếu ông phản bội lời thề, tôi có làm ma cũng không tha cho ông".

Mẹ, mẹ xem, con đoán đúng rồi, rất tuyệt phải không.

Cô cúi đầu, nước mắt lắng lặng rơi vào cốc café.

"Khang Kiều, lúc đó mình nhìn rất rõ, chính bố của Liên Ngao đã kéo mẹ cậu chặn con dao của kẻ kia. Lúc đó… Lúc đó sau lưng bố của Liên Ngao là tường, ông ta không có chỗ lùi. Mẹ cậu ở bên cạnh ông ta, sau đó ông ta đã kéo tay mẹ cậu… Sau đó…"

"Được rồi, Hà Tiểu Vận." Khang Kiều ngắt lời.

Người cúi đầu nãy giờ ngẩng lên.

"Tất cả đã qua rồi." Khang Kiều vừa nói vừa nhìn ra cảnh vật bên ngoài cửa sổ qua bờ vai của Hà Tiểu Vận, ánh mắt mãi đuổi theo ánh nắng.

"Khang Kiều, mình xin lỗi." Hà Tiểu Vận lẩm bẩm: "Lúc đó mình cũng… cũng không còn cách nào khác, bố của Liên Ngao…".

"Con cậu chắc là đáng yêu lắm phải không?" Khang Kiều một lần nữa ngắt lời cô ấy.

Vừa nhắc tới con, Hà Tiểu Vận dường như tự tại hơn nhiều, cô ấy bắt đầu thao thao bất tuyệt. Cô ấy nhìn về phía Hoắc Thành Quân ngồi và nói:

https://thuviensach.vn

“Họ nói đúng thật, có những đứa trẻ trông sẽ giống cậu bên nhà mẹ, con cậu giống Hoắc Liên Ngao thật”.

Đây là lần thứ hai Khang Kiều nghe thấy những lời nhận xét như vậy. Có điều lúc này Khang Kiều không còn tâm trạng giải thích. Trái tim cô đang nặng trịch, cảm thấy mình như một kẻ phạm tội. Tội danh của cô có lẽ không cần ngồi tù nhưng sẽ có rất nhiều, rất nhiều người bàn tán sau lưng cô: Rốt cuộc phải là người vô tâm đến mức nào mới có thể sống chung với con trai của kẻ thù giết cả gia đình chứ?

Phải, không cần những người ấy nói, Khang Kiều cũng biết mình vô tâm.

Ba chữ “Hoắc Liên Ngao” khiến cô gái đã làm mẹ hơi đỏ mặt: “Trước kia mình rất mê Hoắc Liên Ngao. Ở Cuba phong tỏa rất nhiều nguồn tin của báo chí chính thống tại Mỹ, nhưng thi thoảng mình cũng nhìn thấy được Hoắc Liên Ngao, có thể thấy anh ấy rất thành công. Hôm nay mình còn nhìn thấy anh ấy trên ti vi, đẹp trai hơn rồi, nghe nói đã có con”.

Hà Tiểu Vận đi rồi. Chắc là câu chuyện chiều mùa hè năm ấy như một hòn đá tảng đè nặng trong lòng cô ấy, bây giờ đã buông được hòn đá ấy xuống nên khi đi, bước chân của Hà Tiểu Vận rất nhẹ nhàng.

Hôm ấy, Khang Kiều ở lỳ trong quán café tới tận tối trời mới ra về.

Chiếc xe men theo con đường tấp nập tiến về phía trước. Hai bên đường đều có rất nhiều phóng viên. Trong vô vàn tin tức gần đây, chuyến thăm của hoàng thất Ả Rập nhận được rất nhiều chú ý.

Trung tâm của hoạt động này chính là câu lạc bộ của Hoắc Liên Ngao. Họ sẽ tổ chức buổi tiệc giao lưu rượu vang và trang sức tại đó.

Cùng với sự xuất hiện của nguồn tin này còn có buổi phỏng vấn qua truyền hình của Hoắc Liên Ngao một tháng trước. Trong buổi phỏng vấn ấy, MC còn nhắc tới Hoắc Chính Khải.

https://thuviensach.vn

“Nghe nói bố anh gần đây sức khỏe không tốt.” MC dường như chỉ vô tình nói ra, trong phút chốc, sắc mặt Hoắc Liên Ngao sầm xuống. Thấy dấu hiệu chẳng lành, MC nhanh chóng chuyển đề tài.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, Khang Kiều phát hiện người nằm đè trên người mình còn chưa thèm thay quần áo đã bò lên người cô, ngáy khò khò.

Cô đẩy đẩy nhưng anh không hề nhúc nhích, ngay cả khi cô gọi mấy tiếng “Liên Ngao” cũng không thấy anh động đậy. Tên khốn này, sắp đè cô lệch người rồi. Cô cầm tay anh lên, cắn thật mạnh xuống.

Lần này thì anh tỉnh.

“Em dám cắn anh, ngày nào anh cũng vất vả kiếm tiền nuôi em, mà em lại dám cắn anh?”

“Em cắn anh đấy.”

“Nói xem, vì sao lại cắn anh?”

“Em ghét thì em cắn thôi.”

“Em dám ghét em?”

“Đúng vậy, em ghét anh đấy.”

“Có biết người ghét cậu chủ Liên Ngao sẽ phải chịu trừng phạt gì không?”

“Làm sạch bể bơi.”

“Không, giờ đổi rồi, giờ đổi thành tắm chung rồi.”

Lát sau, trong phòng tắm vọng ra tiếng nước và tiếng cười khúc khích của cô gái.

https://thuviensach.vn

Giữa tháng năm, Khang Kiều cùng Hoắc Liên Ngao xuất hiện trong một bữa tiệc sinh nhật của bạn anh. Trong buổi tiệc, Khang Kiều được Hoắc Liên Ngao dẫn tới trước mặt một người đàn ông Ý. Đó là nhà thiết kế của một thương hiệu trang sức có thâm niên lâu đời tại Ý, chuyên thiết kế nhẫn cưới.

Chỉ sau vài phút giao lưu ngắn ngủi, ánh mắt người đàn ông Ý đã vô số lần liếc qua ngón áp út của Khang Kiều. Quả nhiên, mọi chuyện sau đó đã chắc thành tới tám, chín phần.

Khang Kiều đề nghị rời khỏi bữa tiệc trước, Hoắc Liên Ngao không đuổi theo.

Trở về nhà, cô mở cửa phòng Hoắc Thành Quân ra. Thằng bé vẫn chưa ngủ. Nó đang say sưa xem phim hoạt hình.

Khang Kiều ngồi xuống bên cạnh. Nó quay mặt sang nhìn cô cười. Cô đưa tay ôm chặt nó vào lòng. Thằng bé ngoan ngoãn giơ tay ra vỗ vỗ lên lưng cô.

“Mẹ, bố lại chọc cho mẹ giận à?”

Khang Kiều im lặng.

“Được rồi, được rồi.” Bạn nhỏ Thành Quân ra vẻ già dặn: “Khi nào bố về, con sẽ giúp mẹ dạy cho bố một bài”.

Khang Kiều phì cười. Câu này nghe được đấy. Bây giờ có thể hình thành tỷ lệ 1: 2 rồi. Mười mấy phút sau, Khang Kiều mới phát hiện hình như cô vui hơi sớm quá.

Mười mấy phút sau, Hoắc Liên Ngao mở cửa phòng Hoắc Thành Quân.

https://thuviensach.vn

Đã mấy ngày không gặp bố, thằng bé vui mừng hét toáng lên. Sau vài câu dỗ dành ngọt ngào của anh, nó quên bẵng mất lời hứa lúc trước.

Hoắc Liên Ngao ngồi xuống bên kia Hoắc Thành Quân, thế là tạo thành cảnh tượng một nhà ba người xem ti vi. Có điều, sắc mặt Hoắc Liên Ngao không tốt cho lắm, cả Khang Kiều cũng vậy.

Lát sau, cô giả vờ ngáp ngủ liên tục, rồi nói: “Thành Quân, mẹ buồn ngủ quá, phải về phòng ngủ đây”.

Khang Kiều định đứng lên, nhưng…

Bàn tay luồn từ sau lưng Thành Quân tới đã giữ chặt tay cô lại. Khang Kiều giãy giụa mấy lần đều vô ích. Cô ngửa người ra sau, nghiêng mặt, phát hiện Hoắc Liên Ngao cũng đang làm động tác giống như cô.

Cô hậm hực lườm anh, anh quay lại bày ra biểu cảm khiêu khích.

Cô thở hắt ra, mặc kệ anh, không giãy nữa. Vẫn không có hiệu quả. Bạn nhỏ Thành Quân lúc này đã bị những hình ảnh đặc sắc trên phim cuốn hút, hoàn toàn không cảm nhận được cuộc giằng co và đọ sức sau lưng mình.

Sau vài lần không thành công, Khang Kiều đành ngồi yên. Cô quyết định mặc kệ hành động ấu trĩ của Hoắc Liên Ngao. Nhưng!

Một tay kia của Hoắc Liên Ngao lại kéo khóa bên sườn bộ lễ phục của cô xuống, cứ thế ngang nhiên luồn vào trong. Gã khốn này, ngay trước mặt con…

Động tác giãy giụa biên độ lớn của Khang Kiều khiến hoàng tử nhỏ Thành Quân cảnh cáo: “Suỵt, mẹ không thể ngồi yên như bố sao?”.

Ha!

https://thuviensach.vn

Cô một lần nữa ngửa người, quay sang. Cô lập tức nhìn thấy biểu cảm dương dương tự đắc của Hoắc Liên Ngao, thậm chí khi chạm phải ánh mắt cô, anh còn nheo mắt lại.

Mắt Hoắc Liên Ngao mới đẹp làm sao, hơn nữa đuôi mắt hẹp dài, biểu cảm đó trông như đang phóng điện.

Shit!

Cô hậm hực liếc anh rồi quay đầu lại, tiếp tục nhìn màn hình ti vi.

Thật ra trên đó phát cái gì Khang Kiều hoàn toàn không biết. Cô chỉ biết rất nhiều giận dữ đã tan biến cùng bàn tay đang trêu ghẹo mình từng chút. Dần dần, gương mặt cô cũng hơi nóng lên. Dần dần, cô cần dùng tay ấn lên đầu gối mình, để ngăn luồng hơi do bàn tay kia tạo thành từ chân xông thẳng lên.

May mắn là bàn tay đó đã kịp thời lùi ra, kéo khóa lại đàng hoàng cho cô, rồi buông tay cô ra.

Làm xong một loạt động tác, Hoắc Liên Ngao xoa đầu Thành Quân: “Ngày mai bố dạy con bơi”.

Thành Quân đang chăm chú xem ti vi bèn quay sang, Hoắc Liên Ngao áp mặt mình vào má nó.

Hoắc Liên Ngao đứng dậy, sau đó quay mặt về phía cô. Ban nãy làm chuyện xấu với cô, giờ còn nhìn cô làm gì?

Quay mặt nhìn Khang Kiều, Hoắc Liên Ngao nói một câu bằng khẩu hình miệng. Nhưng Khang Kiều quay đi, giả vờ không thấy. Sau khi Hoắc Liên Ngao đi khỏi, Khang Kiều phát hiện ra ánh mắt cô đã mấy lần vô thức dừng trên cánh cửa đó rồi.

https://thuviensach.vn

Lát sau, cô hôn lên trán Hoắc Thành Quân.

“Chúc con ngủ ngon.”

“Chúc mẹ ngủ ngon.”

Cô nhẽ nhàng khép cửa lại, cúi đầu đi về phòng.

Mở cửa ra, còn chưa đợi cô đóng xong cửa đàng hoàng, dưới tác động của anh, lưng Khang Kiều đã dính chặt vào tường. Anh cứ thế đè xuống. Cô từ chống cự ban đầu tới chấp nhận, sau đó kiễng chân lên, níu chặt lấy cổ anh.

Tới lúc gần ngạt thở, anh thả cô ra, mang theo đôi môi sưng vù, cô giận dữ nhìn anh

“Còn dám trừng mắt với anh?” Anh làm động tác muốn búng lên trán cô.

Cô ưỡn ngực, bày ra tư thế như muốn nói: Lườm anh đấy, nào, nào, búng đi!

Anh đã thật sự búng tay lên trán cô, mặc dù cái búng chỉ nhỏ như bị kiến đá nhưng vẫn làm cô khóc. Cô vừa khóc, anh đã bắt đầu trở nên hoang mang.

Anh xoa trán cô: “Đau làm sao? Vì anh không nỡ nên chỉ búng một cái cực nhẹ thôi mà. Đau lắm sao, nào, để anh xem nào”.

Vừa nói anh vừa định chạm vào trán cô. Cô hất mạnh ra, tay cứ thế bị anh túm chặt. Sau đó anh ép cô cuộn tay lại.

Cứ thế cầm tay cô đập lên trán mình, chẳng hiểu sao Khang Kiều bỗng bật cười.

https://thuviensach.vn

Cô vừa cười là cậu chủ Liên Ngao sẽ cảm thấy mất mặt. Anh mà mất mặt là sẽ khiêng cô lên, miệng nói muốn ném cô ra ngoài cửa sổ.

Kết quả, anh lại ném cô lên giường, lưng cô vừa chạm vào đệm, người anh đã nhanh chóng áp sát.

Cô giơ tay bịt miệng anh lại.

Ngón tay dài của anh vuốt ve má cô, miệng lẩm bẩm: “Làm sao, hm?”.

Làm sao ư?

Cô lắp bắp: “Liên Ngao, anh không đuổi theo em ra ngoài, em ghét anh”.

Anh bò lên vai cô mà cười, khiến vai cô rung lên bần bật.

“Không được cười!” Cô giận dữ.

Anh ngoan ngoãn im lặng.

“Ai bảo anh không đuổi theo, chỉ tại anh lái xe hơi chậm thôi, nhưng mà…” Tiếng anh vọng ra từ bờ vai cô: “Chị gái, em đáng yêu quá”.

“Anh nên dùng nhận xét này cho Hoắc Thành Quân.”

“Thế, bà Hoắc, em cảm thấy từ gì mới thích hợp với em?”

“Dĩ nhiên là gợi cảm rồi, sau này, đổi hết đáng yêu thành gợi cảm.”

Anh lại cười, vừa cười tay vừa kéo khóa váy của cô xuống. Sau một màn ướt át, hai cơ thể đẫm mồ hôi vẫn còn dựa vào nhau, duy trì tư thế thăng hoa nhất của mình. Có điều cô chuyển từ ngồi trên thành nằm bò lên người anh, tay anh chốc chốc lại vuốt tóc cô.

Cô áp mặt lên ngực anh, ngẩn người nhìn ánh đèn vách tường. Độ dài của tia sáng ấy cũng theo sự tập trung và rời rạc của cô mà lúc thì dài ra,

https://thuviensach.vn

lúc bỗng ngắn lại.

Sau đó cô nghe thấy anh gọi tên mình, dùng một ngữ khí hết sức chân thành.

“Khang Kiều.”

Huyệt thái dương bỗng giật một cái, tiếng “ừm” của cô nghe như sắp thiếp ngủ.

“Muộn nhất là tháng mười.” Anh nói.

“Gì cơ?”

“Đám cưới.”

Cô không nói gì. Lần này cô chẳng buồn giả vờ ngủ nữa, cứ thế tập trung nhìn ngọn đèn vách tường.

“Khang Kiều.”

“Ừm.”

“Em không cần lo chuyện gì cả, chỉ cần đến lúc đó nói em đồng ý là được.”

Câu này nghe cũng được đấy nhỉ? Nhưng, ngữ khí của anh lúc này nghiêm nhiên giống như tiểu chủ nhân trong căn nhà màu trắng khi ra lệnh cho cô chị gái con riêng.

Thói quen này thật sự khiến cô chán ghét.

“Liên Ngao!” Cô gọi tên anh, miệng vô thức nói: “Tin không? Chưa biết chừng có một ngày em sẽ gài bẫy anh đấy”.

Anh lại cười, thật đáng ghét. Cô giơ tay đánh mạnh vào người anh.

https://thuviensach.vn

Vào một đêm giữa tháng năm, khi tỉnh dậy, Khang Kiều phát hiện bên cạnh không một bóng người. Cô ngẫm nghĩ rồi dậy khỏi giường, mở cửa phòng. Cô men theo hành lang đi tới trước cửa phòng làm việc, nơi hắt ra ánh đèn.

Mở cửa, mùi nicotin từ trong phòng phả ra khiến Khang Kiều vô thức che miệng. Thấy cô bước vào, anh lấy chiếc gối ôm bên cạnh, che chặt điếu thuốc.

Người đang dựa vào ghế nghỉ ngơi ngồi thẳng dậy nhìn cô.

Cậu chủ Liên Ngao thật đáng yêu, nhìn sao cũng giống một học sinh vừa làm chuyện gì xấu.

Cô ngồi nghiêng lên chân anh, đặt tay lên vai anh, hít hít nơi cổ anh, hỏi: "Anh hút thuốc à?".

"Khang Kiều…" Giọng cậu chủ Liên Ngao có chút bực bội.

Nhưng lần này cô không muốn nói lời khiến anh giận chút nào.

"Liên Ngao…" Cô dài giọng: "Em cũng muốn hút thuốc".

"Cái gì!" Anh cao giọng gấp mấy lần: "Khang Kiều, em uống nhầm thuốc hả?".

Cô không hề.

Cô ghé sát mặt lại gần anh, hôn lên môi anh. Ý cô muốn nói hút thuốc là thế này kia.

Nụ hôn của cô dài lâu và triền miên.

"Đầu gỗ."

https://thuviensach.vn

“Ừm.”

“Cũng may em mở cửa phòng đó.”

Ngay cả Hoắc Thành Quân còn có bí mật của nó, dĩ nhiên Hoắc Liên Ngao cũng có bí mật của anh.

Cuối tháng năm, đó là một buổi chiều. Khoảng bốn rưỡi, Khang Kiều đang thu dọn đồ đạc. Lát nữa cô phải đi đón Hoắc Thành Quân. Vừa bỏ di động vào túi thì một nhân viên tên Nicole của quỹ tài chính nói với Khang Kiều rằng bên ngoài có người tìm cô.

Theo vị trí Nicole chỉ định, Khang Kiều gặp được người nói rằng muốn gặp cô.

Ông lão tóc bạc phơ vượt đại dương tới đứng dưới gốc cây hoè già, giống như bức ảnh cũ rơi ra từ cuốn sách đứt chỉ.

Khi nhặt lên thì trang ảnh đã vàng ố.

“Quản… quản gia Diêu?”

Tám mươi tiếng đồng hồ sau tiếng “quản gia Diêu” ấy, nửa đêm, cảnh sát Miami nhận được một cuộc điện thoại, tiếng khóc của người phụ nữ thất thanh vọng ra, ngập tràn lo sợ: “Tôi cầu xin các anh, mau tới giúp tôi, hãy cứu chồng tôi”.

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Kết Thúc (Phần Giữa)

Đã bao năm rồi Khang Kiều chưa gặp lại ông lão dưới gốc cây hòe ấy?

Đó là người duy nhất ra tiễn khi cô rời khỏi Brunei tới đảo Bali. Lúc đó ông đã hỏi cô: “Cháu nghĩ kỹ chưa?”. Khang Kiều gật đầu, sau đó ông không nói gì nữa, chỉ thở dài, sau đó vỗ vai Khang Kiều.

Đó là một trong số ít người đối xử tốt với gia đình họ trong quãng thời gian xa xôi ấy. Bây giờ ông đang nhìn cô bằng biểu cảm hiền hòa như một bậc cha chú.

Khang Kiều bước từng bước lại gần.

“Quản gia Diêu.”

Từ sau khi quản gia Diêu xuất hiện, Khang Kiều đại khái đã biết được bí mật của Hoắc Thành Quân, cũng đoán được cái bóng ngồi trong chiếc ô tô đen hôm đó cô nhìn thấy là ai, người tặng bộ người máy gia đình cho thằng bé là ai.

Sau khi quản gia Diêu nói: “Khang Kiều, có thể cùng chú đi gặp một người không?”, Khang Kiều đã gọi cho Jenny một cuộc điện thoại.

Khang Kiều ngồi ở bên trái hàng ghế sau, quản gia Diêu ngồi bên phải.

Chiếc xe chở họ đi từ từ men theo con đường quốc lộ. Cảnh sắc lúc này rất giống buổi chiều mùa hạ năm đó. Chỉ khác là Hoắc Chính Khải năm xưa giờ trở thành quản gia Diêu.

Cuối cùng, xe dừng lại trước một căn biệt thự màu trắng.

https://thuviensach.vn

Được quản gia Diêu dẫn đường, Khang Kiều gặp Hoắc Chính Khải đang đứng trên bãi cỏ, chơi đùa cùng một con chó hoang. Quản gia Diêu nói với cô: “Ông Hoắc không biết chú đưa cháu tới đây”.

Chính vì như vậy, Khang Kiều chỉ có thể đứng quan sát người đàn ông ấy ở một góc kín đáo. Cô sở dĩ đồng ý tới đây là vì muốn nhìn thấy một người bệnh tật dầm dề, một ông già gầy gò tiều tụy.

Nhưng, không hề.

Khang Kiều không hề nhìn thấy những đặc điểm như dáng vẻ gầy rộc, yếu ớt, động một chút là nổi nóng, mỗi khi nổi nóng là ho khù khụ ở Hoắc Chính Khải.

Người đang chơi với chó ngoài việc hơi ít tóc một chút, hơi gầy đi một chút thì trông ông ta vẫn phong độ ngời ngời.

Chẳng phải nói Hoắc Chính Khải bị bệnh ư? Đương nhiên, bị bệnh ở đây không chỉ những bệnh cảm mạo, ho sốt bình thường.

Khang Kiều nhìn kỹ lại, nhưng vẫn không nhìn thấy đặc điểm của những chứng bệnh nặng ấy trên người Hoắc Chính Khải.

Đúng là khiến người ta buồn nôn mà. Cô nhìn đồng hồ, giờ khoảng sáu rưỡi, xem ra cô đã lãng phí gần hai tiếng đi xe.

Khi Khang Kiều cảm thấy mọi việc nên chấm dứt ở đây thì lại vẫn có người chưa cho phép.

“Khang Kiều, chú có mấy chuyện phải nói với cháu.” Quản gia Diêu tỏ ra chân thành. Ông đang thể hiện rõ vai trò cung cúc tận tụy của mình.

Khang Kiều nhíu mày.

Ông tỏ ra ủ dột: “Khang Kiều, ông Hoắc giờ là một bệnh nhân ung thư”.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều dừng bước.

“Ba tháng trước, ông Hoắc kiểm tra ra bị ung thư dạ dày.” Nói xong, quản gia Diêu cứ nhìn cô chằm chằm như thế. Ánh mắt của ông khiến Khang Kiều có chút đau lòng.

“Quản gia Diêu, chú muốn nhìn thấy gì trên mặt cháu? Thương cảm? Xót xa? Thậm chí là đau lòng? Không, không, không, chú sẽ không bao giờ nhìn thấy những biểu cảm ấy trên gương mặt cháu đâu, ngược lại…” Ánh mắt cô nhìn qua những bóng cây loang lổ, thấy bầu trời tối dần.

Đã có mấy ngôi sao sốt ruột chạy ra, Khang Kiều thất thần nhìn chúng.

Lát sau, cô mới nhớ ra ông lão kia vẫn đang đợi mình lên tiếng: “Ngược lại, lúc này đây, cháu cảm thấy số phận đã quyết định một số việc. Chú đã làm bao nhiêu việc xấu, chú đã phụ lòng bao nhiêu người đều được ghi lại hết. Thế nên con người ta mới có tín ngưỡng”.

Nói xong, Khang Kiều khẽ nói tạm biệt với ông.

Mấy tiếng “Khang Kiều” sau lưng vang lên trong hơi thở dốc.

Cô dừng bước, thở hắt ra, quay đầu mỉm cười: “Quản gia Diêu, lúc này chú nên gửi gắm hy vọng vào y học hiện đại, chứ không phải vào cháu. Cháu nghĩ, với khả năng của chú Hoắc, ông ta tuyệt đối có thể mời được những người xuất sắc nhất trong lĩnh vực này. Khoảng một năm rưỡi sau, ông ta lại có thể tiếp tục nhậm chức hội trưởng, sau đó thành công liên tiếp”.

“Khang Kiều, ông Hoắc từ chối làm phẫu thuật.” Khi nói những lời này, ông lão ấy như sắp khóc.

Lại còn có chuyện này ư? Thế nên, vị này bây giờ gọi cô tới đây là vì việc này? Suy nghĩ ấy khiến Khang Kiều không nhịn được, bật cười.

https://thuviensach.vn

Cô vừa cười vừa hỏi: “Quản gia Diêu, lẽ nào chú muốn cháu khuyên Hoắc Chính Khải làm phẫu thuật? Chuyện này cháu không làm đâu. Nếu cháu làm vậy sẽ bị mẹ cháu mắng chết. Chú nên tới tìm Liên Ngao, Hoắc Liên Ngao ấy”.

“Liên Ngao đã khuyên rồi nhưng vô ích.” Quản gia Diêu nắm chặt lấy tay Khang Kiều, giọng như van nài: “Khang Kiều…”.

Như vậy là Hoắc Liên Ngao từng đến. Tay phản bội ấy, còn nói anh và cô là một phe, mà dám lén lút chạy tới dỗ kẻ thù chung của họ.

“Vậy thì cháu chỉ có thể rất lấy làm tiếc.” Cô nhìn tay của ông nhưng vị đó dường như không hiểu được ý cô. Không còn cách nào khác, Khang Kiều đành nói: “Quản gia Diêu, cháu phải về rồi”.

“Khang Kiều, rất lâu trước đây chú đã biết chuyện giữa cháu và Liên Ngao. Có một tối, A Trung chịu trách nhiệm dọn bể bơi nói đã nhìn thấy cháu và Liên Ngao…” Ông hơi ngừng lại: “Chú cho A Trung một khoản tiền, rồi bảo cậu ấy nghỉ”.

Thế nên, quản gia Diêu đang đòi món nợ ân tình với cô.

“Ông Hoắc vì tin tưởng mới giao cả… gia đình cho chú, nhưng chú…” Nói tới đây, ông bỗng ho dữ dội, tiếng ho cũng già cả và khó xử như khuôn mặt ông.

“Khang Kiều… quản gia Diêu… đã già lắm rồi.”

Cô cúi xuống, nhìn bàn tay nắm chặt tay mình. Bàn tay đó khiến Khang Kiều dễ dàng liên tưởng tới nhánh cây trong rừng mùa đông, đang run lên từng cơn giữa gió rét.

Cạy bàn tay ấy ra, cô chỉ mất một chút sức lực mà thôi.

https://thuviensach.vn

“Khang Kiều, ông ấy là bố của Liên Ngao.”

Tay Khang Kiều từ từ buông thõng.

Trở về xe, Khang Kiều và quản gia Diêu vẫn ngồi đúng vị trí lúc tới, có điều trong xe không có tài xế mà thôi.

Sau một khoảng im lặng, quản gia Diêu bắt đầu càm ràm, đại khái là nói với Khang Kiều rằng Hoắc Chính Khải không vẻ vang như bên ngoài nói.

Ví dụ như Hoắc Chính Khải thường xuyên nhìn chỗ ngồi trên bàn ăn đến ngẩn người, ví dụ như ông ta thường tới phòng Hoắc Liên Ngao, ví dụ như ông ta thi thoảng cũng tới phòng Hoắc Tiểu Phàn từng sống.

“Tiểu Phàn mất rồi, cụ Hoắc cũng mất rồi…” Nói tới đây, ông lại nước mắt hai hàng.

Thở dài một tiếng, cô lấy khăn tay trong túi ra, đưa cho quản gia Diêu.

Cụ Hoắc mất hai năm sau khi Tiểu Phàn qua đời, may mắn là cụ ra đi rất bình an. Lúc đó Khang Kiều vừa hạ sinh Hoắc Thành Quân, còn ở Canada nên cô lấy lý do sức khỏe để vắng mặt trong tang lễ.

Lau nước mắt xong, quản gia Diêu nói tiếp.

“Về sau, Liên Ngao cũng rời bỏ ông ấy. Bên cạnh ông Hoắc không có lấy một người thân. Tới năm ngoái, ông Hoắc mang về một con chó hoang…”

“Quản gia Diêu…” Khang Kiều chống tay lên trán, “Mọi chuyện về Hoắc Chính Khải cháu không có hứng thú muốn biết. Điều cháu muốn biết là khi Liên Ngao tới có đưa Thành Quân theo không”.

Câu trả lời của quản gia Diêu khiến Khang Kiều thở phào. Cũng may, tên phản đồ Hoắc Liên Ngao chưa đưa Hoắc Thành Quân tới đây, nếu không

https://thuviensach.vn

lát về anh chết chắc.

“Liên Ngao tới đây hai lần. Lần đầu là nhận được cuộc gọi của bác sỹ, còn lần hai là tới khuyên ông Hoắc làm phẫu thuật. Chú cũng khuyên Liên Ngao đưa Thành Quân tới, chú nghĩ ông Hoắc hy vọng được nhìn thấy đứa trẻ đó, nhưng Liên Ngao từ chối.” Nói tới đây, ông dừng lại, ấp úng: “Nhưng ông Hoắc có lén tới thăm…”.

“Được rồi.” Khang Kiều một lần nữa ngắt lời quản gia Diêu, “Cháu phải về thật rồi”.

“Khang Kiều!”

Nhìn biểu cảm van nài của ông lão, Khang Kiều nói khẽ: “Những lời chú muốn nói cũng đã nói gần hết. Cháu cũng coi như đã nghiêm túc lắng nghe, ý của chú cháu cũng đại khái đoán được rồi”.

“Nhưng!” Khang Kiều đè nặng giọng, nói từng câu từng chữ: “Cháu thật sự lực bất tòng tâm”.

“Khang Kiều, mọi người thật sự đã nghĩ đủ mọi cách, nhưng ông Hoắc vẫn từ chối. Bác sỹ nói một tuần nữa là khoảng thời gian tuyệt nhất. Khang Kiều, cháu biết vì sao ông Hoắc lại chọn sống ở New York không? Cho dù ông ấy không nói rõ lý do, nhưng chú biết đó là vì muốn gần hai đứa. Khang Kiều, quản gia Diêu biết thật ra cháu rất thông minh, cháu có thể…” Sau đó giọng ông càng lúc càng nhỏ.

Cuối cùng, biểu cảm của ông ảm đạm như bóng đêm, ông buông tay cô ra.

Khang Kiều đưa tay vẫy chào ông lão đứng ngoài cửa xe.

…

https://thuviensach.vn

Khoảng tám rưỡi, Khang Kiều về nhà.

Mười rưỡi, Khang Kiều mở cửa phòng Hoắc Thành Quân. Thằng bé đã ngủ, tối nay tới anh trai siêu nhân làm bạn với nó. Nhìn khóe môi nó rướn lên, Khang Kiều đoán bạn nhỏ Thành Quân nhất định chơi rất vui.

Tối nay, Hoắc Liên Ngao không về nhà. Mười một rưỡi cô gọi điện thoại, anh nói tối nay ở lại câu lạc bộ xử lý công việc.

"Được." Cô đáp, sau đó chờ đợi anh ngắt máy.

Sau khi Hoắc Liên Ngao ngắt máy, Khang Kiều ủ dột vô cùng, có những thói quen đã ăn sâu vào gốc rễ: "Em không được ngắt máy trước". Đây là lời Hoắc Liên Ngao nói với cô từ rất lâu trước đây, còn cô đã duy trì thói quen ấy tới tận bây giờ.

Cô khoanh tay, lẩm bẩm nói với chiếc di động đang nằm yên trên giường: Lần sau mình nhất định sẽ ngắt máy trước.

Hôm sau, thứ Bảy, Khang Kiều không phải tới quỹ tài chính, Hoắc Thành Quân cũng không phải tới trường. Cô khoanh tay dựa lưng vào cây cao su, nhìn lên trên, thất thần ngắm mái nhà đã sơn một phần ba. Mỗi lần Khang Kiều nhắc chuyện này, Hoắc Liên Ngao đều nói đợi một thời gian nữa.

"Mẹ, mẹ đang nhìn gì đó?" Chẳng biết từ lúc nào, Hoắc Thành Quân đã tới bên cạnh cô. Nó cũng bắt chước đúng tư thế của cô.

Cô cúi đầu nhìn nó, một lúc lâu sau mới hỏi: "Thành Quân, con có nhớ bạn bè ở Thượng Hải không?".

Cái đầu nhỏ rủ xuống, nó cất giọng khe khẽ: "Con nhớ, mẹ ơi, nói chuyện với các bạn ở Thượng Hải không mất sức, nói chuyện với các bạn ở đây khá mất sức".

https://thuviensach.vn

Hôm nay, Hoắc Liên Ngao về từ rất sớm. Anh thậm chí còn hưng phấn giúp Jenny bữa tối. Trong bữa ăn, anh cũng nói nhiều hơn bình thường.

Có điều anh trả lời một vài câu hỏi của Hoắc Thành Quân khá qua loa. Tới khi Hoắc Liên Ngao nói nhầm thần thoại đua xe Ferrari Michael Schumacher thành Cohen Schumacher thì Khang Kiều đã phải gọi tên anh: "Hoắc Liên Ngao!".

Tiếng cô to tới mức anh bất ngờ, làm cả hai bố con giật mình. Họ không hẹn mà gặp đều nhìn cô.

Cô hết nhìn Hoắc Thành Quân lại nhìn sang Hoắc Liên Ngao. Cô nhìn thấy quầng thâm mờ mờ phân bố rải rác xung quanh mắt anh.

Cô thở hắt ra, cụp mắt xuống, kháng nghị: "Hai người đều coi em như không khí".

Chỗ ngồi của cô khá gần Hoắc Liên Ngao, cô có thể nghe thấy tiếng thở ra của anh, khẽ khàng, dè dặt.

Tối nay, Khang Kiều nửa đêm thức giấc lại không tìm thấy Hoắc Liên Ngao. Cô chạm tay vào chỗ anh, lạnh ngắt.

Lần này Khang Kiều không rời khỏi giường nữa. Cô nhắm mắt lại, nghe tiếng kim giây tích tắc trôi.

Cũng chẳng biết đã qua bao lâu, có tiếng mở cửa khẽ khàng vang lên, sau đó phải dỏng tai nghe mới bắt được tiếng bước chân. Tiếng ấy dừng lại trước giường, rồi sau một loạt tiếng sột soạt, cô được ôm vào lòng anh.

Cô ngửi thấy mùi thuốc lá và rượu thoang thoảng trên người anh.

Hôm sau, Chủ Nhật, đúng như đã hẹn từ tuần trước, Hoắc Liên Ngao đưa Hoắc Thành Quân đi bơi từ sớm.

https://thuviensach.vn

Ở khu phía Tây Hoắc Liên Ngao có một căn nhà. Anh lớn lên ở đó, khi Khang Kiều chưa tới New York, anh luôn sống ở đó.

Khang Kiều trước nay vẫn lười qua đó. Ngược lại vì Chủ Nhật Hoắc Thành Quân phải học bơi nên nó tới đó mấy lần. Theo lời thằng nhóc, căn nhà đó rất rộng, có sân tennis, sân bóng rổ, có bể bơi, có phòng chơi game to rộng, có quầy bar, có phòng đặt tranh dưới lòng đất, thứ gì cũng vàng lấp lánh, ngay cả bức tranh vẽ bố của bố cũng có khung dát vàng.

Khi Hoắc Liên Ngao và Hoắc Thành Quân tới đó, Khang Kiều cũng không rảnh rỗi. Cô tới văn phòng luật sư. Đó là một người đàn ông trung niên đeo kính, họ Thiệu, bạn của Hàn Tông. Họ từng gặp nhau ở Singapore một lần. Vài tháng trước, họ vô tình gặp lại, sau đó đã trao đổi số điện thoại.

Người đó là luật sư nổi tiếng tại văn phòng luật sư này.

Vừa rời khỏi văn phòng luật sư, Khang Kiều đã nhận được điện thoại của Hoắc Liên Ngao: “Bà Hoắc, em đang ở đâu vậy?”.

“Đang hẹn hò với trai.” Khang Kiều cười nói.

Hậu quả của câu nói ấy là cậu chủ Liên Ngao chưa được ăn bữa tối qua đã tranh thủ bù lúc trưa.. Một tay anh đặt lên tường phòng tắm, tay kia đè lên bàn tay cô đang đặt lên bụng dưới của anh. Đôi giày cao gót màu trắng sữa một chiếc rơi dưới đất, một chiếc gác trên bồn rửa mặt, trên đó còn đung đưa chiếc áo ngực của cô. Anh đòi hỏi sâu hơn bao giờ hết. Cô dùng hết sức để phối hợp với anh, cuối cùng không rõ trên mặt là mồ hôi trên trán rỏ xuống hay là nước mắt từ hốc mắt chảy ra.

Ngủ một giấc tỉnh lại đã hơn bốn giờ, tủ đầu giường đặt tấm thiệp Hoắc Liên Ngao để lại cho cô, trên đó viết: Ăn mặc thật đẹp vào, đợi anh tới đón em.

https://thuviensach.vn

Bất ngờ nước mắt rơi xuống khi cô cúi đầu đọc, nhỏ lên tấm thiệp, bỗng chốc làm những dòng chữ màu xanh nhạt loang lổ.

Không được, cô phải lấy lại tinh thần, cô uống nửa viên thuốc ngủ mới đổi lại được vài tiếng này, việc đầu tiên cô làm là cầm di động gọi cho Hoắc Liên Ngao.

Anh đang ở câu lạc bộ.

“Năm giờ là anh có thể về nhà rồi.”

“Ừm.”

“Có mặc đẹp không đó?”

“Đương nhiên.” Cô cầm điện thoại đi vào phòng thay đồ.

Đứng trước một hàng quần áo, ngón tay cô lướt qua các bộ, cuối cùng dừng lại trên bộ lễ phục màu xanh lá.

Chính là mày, màu sắc đẹp nhất cho cuối tháng năm, khiến người ta nghĩ tới vạt cỏ xanh bên bờ hồ và mặt hồ bình yên phẳng lặng.

“Liên Ngao.”

“Ừm.”

“Em mặc thật đẹp tới gặp anh được không?”

“Ngoan vậy.”

Cô khẽ đáp.

Nhưng Liên Ngao à, sẽ rất nhanh em không còn ngoan nữa, anh sẽ tức giận hận chỉ muốn bóp chết em ngay.

https://thuviensach.vn

Cô khụt khịt mũi, để những giọt lệ long lanh tan ra.

Thay xong quần áo, cô trang điểm nhẹ nhàng. Người trong gương cũng tạm được, đều theo sở thích của cậu chủ Liên Ngao.

Đôi môi hồng màu mật đào, mái tóc xõa ngang vai. Đáng tiếc là bộ đồng phục xanh trắng của trường nữ sinh đã không còn dấu vết.

Trước khi trang điểm xinh đẹp, Khang Kiều còn một việc phải làm chính là gọi điện thoại hỏi vé máy bay, còn phải bỏ hộ chiếu và chứng minh thư vào trong va li hành lý, sau đó mang vali và Hoắc Thành Quân cùng tới quỹ tài chính.

“Mẹ, chúng ta đang làm gì đây?”

Cô không trả lời, hôn lên trán nó: “Con ở đây đợi mẹ”.

Khi đường phố lên đèn, Khang Kiều tới câu lạc bộ của Hoắc Liên Ngao. Lần này cô không bị từ chối ngoài cửa. Cô được đưa tới căn phòng lần trước.

Từ lúc người quản lý đóng cửa lại, Khang Kiều chưa lúc nào ngừng di chuyển hai chân. Từ nội tâm cô vẫn rất sợ Hoắc Liên Ngao. Cô biết anh giận lên sẽ điên cỡ nào.

Cứ lấy ví dụ như Đường Vũ Huyên, bây giờ cô ta sống rất tệ. Cô ta bị nhốt trong trại giam nữ khét tiếng tồi tệ ở Mỹ. Bố mẹ cô ta nhiều lần xin đổi nhà tù cho con nhưng lần nào cũng bị từ chối.

Khang Kiều thậm chí có thể tưởng tượng được một khi nói ra những lời đó, Hoắc Liên Ngao sẽ thật sự ném cô qua cửa sổ, đây là tầng 61 đấy.

Cô không ngừng đi lại, không ngừng hít thở, nhưng kỳ lạ là khi tiếng gõ cửa vang lên, Khang Kiều lại bình tĩnh lại, thản nhiên nhìn ra cửa.

https://thuviensach.vn

Người bước vào được ánh đèn màu lạnh tôn lên, giống như bước trên lớp băng ở Alaska, bóng dáng cao gầy hắt xuống lớp băng trong suốt như mặt gương.

Cô buông thõng hai tay, mỉm cười nhìn anh. Cô không biết nụ cười của mình có đủ tự nhiên không. Cô chỉ nhìn thấy anh hơi khựng lại khi thấy nụ cười của cô.

Liên Ngao, em đẹp không?

Thanh âm ấy cực kỳ bình thản.

Anh dừng lại trước mặt cô, nhìn từ mắt cô xuống, cuối cùng dừng lại trên môi cô. Khi cái bóng ấy bao trùm, cô nhắm mắt lại.

Cô đánh cược, anh nhất định muốn ăn sạch sẽ đôi môi mật đào của cô.

Môi anh rời khỏi môi cô.

Cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô, ánh mắt đó giống như thiên trường địa cửu, ánh mắt đó như vô số những khoảnh khắc bình thường khác.

Anh thở dài: “Em xinh đẹp như vậy, anh không nỡ dẫn em ra ngoài”.

Nói xong, anh cầm tay cô lên.

Đi theo sau anh, cô nhìn chằm chằm chiếc gáy đẹp của anh. Một bước, hai bước, ba bước…

“Liên Ngao!” Bàn tay không bị nắm găm móng tay vào lòng bàn tay.

Cô dừng bước, quay đầu.

“Liên Ngao, em… em có chuyện muốn nói với anh.” Cô lắp bắp.

Anh hơi cúi xuống, giơ tay: “Lên xe rồi nói”.

https://thuviensach.vn

“Không, em phải nói ở đây.”

Đầu mày nhíu lại chặt hơn, biểu cảm anh nhìn cô viết đầy những cảm xúc của cậu chủ Liên Ngao: Vào xe nói.

“Em muốn nói ở đây!” Khang Kiều cao giọng.

Chắc hẳn thái độ của cô khiến anh hơi bất ngờ. Anh nhún vai, dãn cơ mặt: “Được, nói ở đây, nói ở đây”.

Lúc này, khi thật sự được nói, Khang Kiều lại không biết phải bắt đầu từ đâu. Lát sau, cô mềm giọng: “Liên Ngao, em biết tối nào anh cũng trốn vào phòng uống rượu, hút thuốc”.

Hoắc Liên Ngao bày ra vẻ mặt: Chết rồi, bị bắt rồi.

“Em không thích anh như thế, ghét nữa.” Cô nói.

Anh cất giọng nhẹ nhàng như dỗ dành trẻ con: “Được, em không thích, em ghét thì sau này anh không như vậy nữa”.

“Liên Ngao!” Khang Kiều nhìn anh chằm chằm: “Em biết vì sao anh như vậy, em biết chuyện của bố anh rồi”.

Khuôn mặt Hoắc Liên Ngao bỗng chốc sầm xuống.

“Từng tưởng tượng cảnh ông ấy thảm bại vô số lần trong lòng, hy vọng ông ấy có thể ngã một cú thật đau. Nhưng, khi ông ấy ngã thật, anh phát hiện thật ra anh không vui như tưởng tượng. Không những thế, ngược lại, anh cảm giác như bị giam cầm, cảm giác đó khiến anh khó chịu, khiến anh bực bội.”

“Anh không hề.” Anh lạnh lùng nói: “Hơn nữa, rất lâu trước đây ông ta đã không còn là bố của anh nữa”.

https://thuviensach.vn

“Em đã gặp quản gia Diêu rồi. Chú ấy nói anh đã tới gặp bố hai lần. Em tin rằng anh cũng nhìn thấy những con chó hoang đó, phải không? Chuyện Hoắc Chính Khải nuôi chó hoang khiến anh rất giận dữ, đúng không? Anh cảm thấy người như ông ta không thích hợp làm chuyện ấy. Anh vừa tức giận lại vừa khó chịu vô cùng, Liên…”

“Shut up!”

Âm thanh đột ngột bật ra khiến Khang Kiều muốn bịt tai lại theo bản năng. Cuối cùng, bàn tay rộng mở lại cuộn chặt thành nắm đấm.

Cô nắm chặt.

Hoắc Liên Ngao lạnh lùng nhìn cô: “Để kiểu tóc anh thích, bôi loại son anh thích. Anh nói chứ chị gái, em rốt cuộc định làm gì?”.

“Liên Ngao!” Cô tiến lên nửa bước: “Bây giờ anh rất khó chịu trong lòng, đúng không?”.

“Đó là chuyện của anh.”

“Nhưng, Liên Ngao à…” Cô khó khăn nói: “Anh khó chịu, em cũng bứt rứt theo”.

Nét mặt anh dịu đi một chút, vuốt nhẹ mặt cô: “Xin lỗi em, ban nãy anh hung dữ quá. Gần đây tính tình anh không được tốt lắm”.

Cô chớp mắt, cúi đầu, nước mắt rơi xuống.

Anh dịu giọng: “Em đừng quan tâm những chuyện đó, anh sẽ tự giải quyết”.

Cô cúi đầu: “Quản gia Diêu đã nói, không ai khuyên được ông ta, không ai có cách hết, hơn nữa không còn nhiều thời gian cho anh nghĩ cách nữa, chỉ có một tuần thôi”.

https://thuviensach.vn

Xung quanh rất yên tĩnh, rất yên tĩnh, tới mức khiến người ta cảm thấy hô hấp khó khăn.

Cô nhìn chằm chằm xuống chân mình, nói nhỏ: “Liên Ngao, nếu em nói với anh, em có cách thuyết phục bố anh làm phẫu thuật thì sao?”.

Hoắc Liên Ngao làm như không nghe thấy lời cô nói, tự động nắm lấy tay cô, nói với cô rằng anh đã đặt bàn rồi. Khang Kiều đi theo sau anh, vừa đi vừa nói: “Liên Ngao, em đoán, bố anh không làm phẫu thuật vì chúng ta. Chẳng phải em và anh đã phản bội ông ấy ư? Hơn nữa còn giấu ông ấy rất lâu. Không nghi ngờ gì, chuyện này như một cái tát dành cho ông ấy trước mặt đám đông. Thế nên, ông ấy dùng cách này để phản đối chúng ta…”

Khi Hoắc Liên Ngao dừng lại, quay đầu thì Khang Kiều cũng im lặng.

Không ai né tránh ánh mắt ai. Khang Kiều không biết ánh mắt của mình bây giờ đang thể hiện thông tin gì, nhưng cô đọc được nỗi đau của anh, từ ánh mắt tới biểu cảm.

“Ông ta không nhạt nhẽo như em nghĩ đâu.” Anh lạnh lùng nói.

Điều này Khang Kiều biết.

“Hơn nữa, anh và em cũng không phải kiểu quan hệ đó.”

Cô gật đầu nói: “Liên Ngao, họ nói em và mẹ em hơi giống nhau. Em nghĩ câu này cũng có lý lắm. Mẹ em không có văn hóa, cho dù bà nỗ lực muốn trở thành người có văn hóa, nhưng thi thoảng bà vẫn không cẩn thận thể hiện sự thấp kém của mình ở một số phương diện. Trong mắt bà, em và anh chính là kiểu quan hệ âm thầm ngủ với nhau”.

Anh yên lặng nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều cảm thấy ánh nhìn của anh hơi vô vị, sau đó mới chợt nhớ ra ban nãy hình như mình lạc đề, bây giờ không phải lúc nói với anh những chuyện này.

“Liên Ngao!” Cô gọi anh như vô số lần trước đây, “Ban nãy chẳng phải em nói em có cách thuyết phục ông ta ư?”.

Anh vẫn yên lặng nhìn cô, không hợp tác, cũng không ngắt lời.

Khang Kiều đành tiếp tục vai độc thoại của mình: “Anh cũng biết đấy, em tuyệt đối không phải người rộng lượng. Em thậm chí còn hẹp hòi hơn người bình thường nữa, vừa hẹp hòi vừa thù dai. Thế nên em không thể giúp anh vô điều kiện được”.

Anh yên lặng chờ đợi, xung quanh im ắng như chết.

Khang Kiều thở hồng hộc, nhắm mắt lại nói: “Liên Ngao, chúng ta chia tay nhé. Em giúp bố anh, anh thả em, em sẽ đưa Thành Quân về Thượng Hải”.

Cô nhắm mắt nói: “Khi em rời khỏi đây, luật sư của em sẽ gọi điện thoại cho anh. Tình hình cụ thể anh ấy sẽ nói rõ với anh, nếu anh cảm thấy rắc rối thì anh có thể ủy thác cho luật sư của anh. Liên…”.

Anh không để cô nói hết câu. Cơ thể cô cứ thế bị nhấc lên. Giày rơi khỏi chân cô, mũi chân chạm nền nhà, cứ thế bị lôi đi.

Cô nhắm mắt mặc kệ anh. Cô biết anh đã đưa mình tới trước ô cửa sổ sát sàn. Ánh sáng hắt lên mặt có ánh đèn, cũng có ánh sáng tự nhiên.

Chắc hẳn lúc này cậu chủ Liên Ngao muốn ném cô từ tầng 61 xuống lắm rồi. Cô biết anh ghét điều kiện của cô cỡ nào.

Nhưng cô không sợ chút nào, vì cô biết cuối cùng anh vẫn không nỡ.

https://thuviensach.vn

Nhắm mắt lại cho tới khi tiếng kính vỡ vang lên.

Cô mở mắt ra, trong nguồn sáng rực rỡ đất trời, cô nhìn thấy dòng máu đỏ chảy xuống từ lòng bàn tay anh, từng giọt từng giọt đang rơi xuống.

Cô lập tức nhấc vạt váy, muốn bịt tay anh lại.

“Đừng có giả vờ.” Anh hất mạnh tay cô ra.

Cô cúi đầu, không dám nhìn mặt anh. Cô biết, bây giờ biểu cảm của anh nhất định sẽ khiến cô sợ hãi. Dù biết anh sẽ không ném cô xuống nhưng cô là người từng chết một lần, bây giờ cô rất sợ chết.

Cô nhìn dòng máu như dòng lệ chảy xuống.

Khang Kiều khó khăn nói: “Em đã gặp Hà Tiểu Vận. Cậu ta đã tận mắt chứng kiến quá trình con dao đó đâm vào mẹ em. Giống như em tưởng tượng. Liên Ngao, em không muốn lừa dối mình nữa. Liên Ngao, nhìn anh khó chịu, em muốn giúp anh, nhưng giúp anh rồi, em lại không thể tha thứ cho chính mình”.

“Liên Ngao, mẹ em chết khi mới 39 tuổi, còn Tiểu Phàn…”

Cái tên này là vết thương vĩnh viễn không thể lành trong trái tim Khang Kiều, cô luôn nhớ tới hộp hài cốt nhỏ xíu đó.

Tiểu Phàn của cô, chết khi mới chín tuổi.

“Khang Kiều, anh hỏi em, nếu em không gặp Hà Tiểu Vận, cũng sẽ không có chuyện hôn lễ tháng mười, có lẽ là vĩnh viễn không có, đúng không?” Anh hỏi cô, giọng nói rất bình tĩnh.

Khang Kiều im lặng, có lẽ vậy.

https://thuviensach.vn

“Vậy anh lại hỏi em, có phải giờ này em đã ký tên vào một tài liệu nào đó, thậm chí em còn định ngày trở về Thượng Hải rồi đúng không?”

Người đàn ông này thật hiểu cô.

Ánh sáng nghiêng nghiêng hắt từ cửa sổ vào. Khang Kiều nhìn thấy dòng sông Hudson. Qua lớp kính, trông nó giống như một dòng suối nhỏ xíu, trên này cao thật.

Không thể nhìn nữa, nếu không cô sợ sẽ không nói nên lời.

Cô thở hắt ra, nói: “Em đã đặt vé máy bay trở về Thượng Hải tối thứ Ba. Anh cũng biết từ New York về Thượng Hải đi đi về về cũng mất cả ngày, cộng thêm những tình huống bất ngờ như lùi chuyến, hoãn chuyến thì cũng phải mất hai ngày, cộng thêm phẫu thuật cũng cần chuẩn bị. Nếu anh để em bay về Thượng Hải vào thứ Ba, thì có nghĩa bố anh sẽ lỡ mất thời gian phẫu thuật tốt nhất”.

“Anh đoán, trên đường quản gia Diêu đưa em về, em đã lên kế hoạch tất cả phải không?”

Khang Kiều im lặng.

“Vậy thì anh rất tò mò, mấy tiếng trước, em đã quan hệ với anh trong tâm trạng gì. Và mười mấy phút trước, em đã để anh hôn em trong tâm trạng gì?” Anh hỏi.

Câu này thật ngượng ngập, không những thế cũng khiến cô thấy mất mặt.

Thôi được, cô ngẩng đầu lên.

Ánh mắt đó thật sự khiến trái tim cô đau nhói.

https://thuviensach.vn

Mắt Liên Ngao mới đẹp làm sao. Nhưng giây phút này, đôi mắt ấy lại bị phủ một lớp băng mỏng.

Lúc này nếu có người dùng một cây kim mảnh và nhỏ đâm vào, sẽ có dòng nước chảy ra.

Anh nói: “Chị gái, anh tò mò lắm”.

Tò mò ư? Thật ra cô cũng không biết. Vì cô thích anh, cô yêu anh nên trong lòng cô, ngoan ngoãn làm theo anh là một việc rất vui vẻ.

Anh muốn, cô sẽ cho anh, anh muốn hôn, cô để anh hôn.

“Coi như món quà ly biệt đi.” Cô đờ đẫn nói.

Câu nói của cô không khác nào cây kim kia, đúng như tưởng tượng, cô nhìn thấy một dòng chất lỏng trong suốt chảy ra.

Anh quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ban nãy em nói đúng lắm, em cũng tầm thường như mẹ em.”

Khang Kiều cúi đầu.

Chủ nhân ở đây ra lệnh cho cô: “Go!”.

Vừa ra khỏi cánh cửa đó, Khang Kiều đã làm theo đúng kế hoạch, gọi điện cho luật sư của mình. Rất nhanh, anh ấy liên lạc với Hoắc Liên Ngao.

Chiếc xe đi thẳng theo con đường lúc đến, những ánh đèn dần trở nên mờ mịt.

Cô ra sức chớp mắt, ánh đèn lại rõ nét ngay, nhưng lát sau đã lại có màn sương mờ bao phủ khiến Khang Kiều buộc phải đi chậm lại.

https://thuviensach.vn

Chiếc xe dừng lại trước ngã tư. Ánh sáng mãnh liệt như một mũi tên. Cô quay mặt sang trái, sau đó Khang Kiều nhìn thấy Hoắc Liên Ngao.

Ánh đèn giao tông hình thành một dải cầu vồng cắt ngang giữa họ. Đôi mắt anh nhìn cô cũng giống như hàng ngàn người xa lạ đi lướt qua nhau.

Cô quay đầu, nhìn về phía trước.

Khi đèn tín hiệu chuyển màu, cô từ từ khởi động xe. Chiếc xe của cô vọt lên, xe của anh rẽ sang trái. Cô về quỹ tài chính, anh về căn nhà phía Tây.

Trước khi về quỹ tài chính, Khang Kiều tới phố người Hoa, lấy chiếc xường xám cô đã đặt làm ở một cửa hàng may mặc do một người Tô Châu mở.

Chiếc xường xám được làm theo đúng kiểu dáng hôm đó Nghê Hải Đường mặc. Sư phụ Tô Châu chỉ làm mất gần hai ngày là được kết quả như Khang Kiều mong muốn. Khi rời khỏi nhà họ Hoắc, Khang Kiều đã mang theo đôi bông tai màu xanh phỉ thúy mẹ đeo hôm đó.

Cũng tức là mọi đạo cụ đã đủ, chỉ xem cậu chủ Liên Ngao có cho cô cơ hội này hay không mà thôi.

Trở về quỹ tài chính, Khang Kiều treo chiếc xường xám lên. Hoắc Thành Quân hỏi cô định làm gì, giống như câu hỏi lúc trước của Hoắc Tiểu Phàn.

“Đi hù người.”

Thằng bé lại hỏi: “Mẹ ơi, sao bố không tới?”.

“Câu hỏi này khi nào hoàng tử nhỏ Thành Quân lớn hơn một chút, mẹ mới nói với con.”

Cô mở mắt trừng trừng nhìn trần nhà. Bên tai là những tiếng tích tắc khô khan. Cuối cùng nửa đêm cũng tới, Khang Kiều nhắm mắt lại.

https://thuviensach.vn

…

Sáng thứ Hai, mười rưỡi, Khang Kiều nhận được điện thoại của luật sư Thiệu. Tất cả đã đi theo đúng kế hoạch của cô.

Cuối cùng, luật sư Thiệu chuyển đạt lời của Hoắc Liên Ngao: “Khang Kiều, tới cuối cùng, cô cũng đừng hối hận”.

“Không đâu, không hối hận! Nhất định không hối hận!

Mười một giờ, Khang Kiều bắt đầu trang điểm. Trang điểm xong, cô đeo bông tai, mặc quần áo vào.

Em bé tò mò Hoắc Thành Quân sờ lên chiếc xường xám cô mặc: “Mẹ ơi, mẹ mặc cái này trông kỳ quá. Mẹ bây giờ không giống mẹ nữa”.

Mười hai giờ đúng, Khang Kiều kéo Hoắc Thành Quân rời khỏi phòng. Hoắc Thành Quân hỏi cô: “Mẹ, giờ chúng ta đi đâu?”.

“Mẹ đưa con đi gặp người tặng con người máy.”

Hoắc Thành Quân chột dạ lập tức im bặt.

12 giờ 10 phút, Khang Kiều ngồi trên chiếc xe đen dừng ngoài cửa quỹ tài chính.

Khoảng hai rưỡi, chiếc xe đỗ trước cửa căn nhà màu trắng ấy.

Từ cách trang trí tới phong cách đều cực giống ngôi nhà ở Brunei. Điểm khác là diện tích chỉ bằng một phần ba.

Cô xuống xe, dắt tay Hoắc Thành Quân. Cây cối um tùm, ánh sáng từ đầu hành lang hắt tới, trải lên lớp sàn gỗ chất liệu cực tốt. Đầu hành lang càng lúc càng gần, ánh sáng càng lúc càng mạnh, tới nỗi Khang Kiều nheo mắt lại né tránh theo bản năng.

https://thuviensach.vn

Cậu bé luôn quay sang nhìn cô không khỏi tò mò: “Mẹ ơi?”.

“Suỵt!” Cô ra hiệu cho thằng bé im lặng.

Thành Quân, người đang đi trên hành lang này là bà ngoại con. Thành Quân, đó là mẹ của mẹ ngày xưa.

Thế nên, Thành Quân, đừng làm kinh động bà con nhé.

Con xem, ông lão đứng ở đầu hành lang đã há hốc miệng rồi.

Ông ta nói: “Khang… Khang Kiều”.

Cô mỉm cười, dùng nụ cười của Nghê Hải Đường, vài phần giả tạo, vài phần yếu đuối, vài phần đáng thương.

Cuối cùng, cô dừng lại trước cửa căn phòng, cúi đầu, nháy máy với Hoắc Thành Quân.

Cậu bé hùng hồn: “Mẹ đừng lo, con sẽ giống như công chúa loài người nói, yên lặng đợi ở đây, không đi đâu cả”.

Đứa bé ngoan! Cô xoa đầu nó, quay mặt sang trái: “Quản gia Diêu”.

Cánh cửa sau lưng khép lại, cô đứng đó.

Căn phòng hướng về phía mặt trời. Cả một khoảng cửa sổ rộng lớn được che lại bằng rèm cửa màu be, ánh sáng len lỏi hắt vào, hình thành sắc màu ấm áp của ngày đông.

Cô thầm chế nhạo trong lòng: Hoắc Chính Khải quả nhiên đã già.

Nghe nói, một vài người khi già đi sẽ thích bài trí nhà cửa như thế này, ấm áp, có chút hoài cổ.

https://thuviensach.vn

Trong sắc màu ngập tràn ấy, người đó đang dựa vào chiếc ghế quý phi gần cửa sổ ngủ gật. Giày cao gót nện xuống sàn, một tiếng, hai tiếng, ba tiếng…

Sau đó, bàn tay đang đặt trên chăn bỗng động đậy khẽ khàng.

Người đó từ từ mở mắt. Cô gái bỗng nhiên xuất hiện trong căn phòng khiến người đó lập tức bật dậy, vì động tác quá mạnh nên chăn rơi xuống đất.

Người đó há hốc miệng, nhưng không nói được dù chỉ một câu. Khóe miệng hình thành nên một độ cong thế này: Hải…

Cô mỉm cười, từ từ lại gần.

Dừng lại trước mặt ông ta.

Cuối cùng, người ta gắng gượng bật ra âm thanh, giọng nói của người vừa tỉnh giấc mơ toát ra một nỗi sợ hãi khổng lồ: Hải… Hải Đường.

Trái tim chua xót, chín phần xót xa, một phần đắc ý.

Mẹ, mẹ xem, mẹ đã dọa một Hoắc Chính Khải cao ngạo sợ đến rớt cằm rồi.

Cô mỉm cười: “Không, chú Hoắc, con là Khang Kiều”.

Hoắc Chính Khải, người đứng trước mặt ông đã không còn là con nhóc vắt mũi chưa sạch ngày nào nữa rồi.

Lời nói của cô khiến Hoắc Chính Khải ngậm miệng lại, sau đó ông ta tìm thấy kính.

Đeo kính lên, ông ta lại đối mặt với cô. Trong giọng nói vẫn toát ra sự uy nghiêm của chủ nhân nhà họ Hoắc ngày nào: “Khang Kiều, chú nghĩ con

https://thuviensach.vn

tới đây chắc là muốn nhìn một ông lão bị bệnh tật quấy rối, sắp gần đất xa trời, phải không?”.

Khang Kiều không vội phản bác. Quả thật, mấy hôm trước cô từng có suy nghĩ này.

Dường như muốn chứng minh điều gì, Hoắc Chính Khải ngồi dậy khỏi ghế.

Dáng người thẳng tắp, đầu tóc, quần áo không hề xô lệch.

Ông nhún vai: “Chắc là khiến con và Liên Ngao thất vọng lắm phải không?”.

“Vậy thì đã sao?” Khang Kiều lại gần Hoắc Chính Khải một chút: “Chẳng phải ban nãy chú vẫn coi con là mẹ con đó thôi. Chú Hoắc, lúc nãy chú bối rối rồi, tưởng mẹ con là ma tới đòi nợ. Trước đây chú không hề phạm phải sai lầm này, điều này chứng tỏ chuyện gì?”.

Nhìn thẳng vào mắt Hoắc Chính Khải, Khang Kiều nói rành mạch: “Chứng tỏ chú Hoắc già rồi, già vẫn là già, dù chú kiên quyết không làm phẫu thuật, cũng chẳng chứng tỏ được gì”.

“Giống như Liên Ngao nói, chú Hoắc đã già đến mức lôi thôi rồi.”

Hoắc Chính Khải bật cười, khẽ nói: “Đến mạng già chú còn không cần chỉ vì muốn thể hiện Hoắc Chính Khải này chưa già ư?”.

Cô không hiểu được câu chế giễu của ông ta: “Bức tường thành xây lên trong lòng chẳng biết đã yếu đi từ lúc nào. Mặc dù không trở nên quá thê thảm nhưng đã không còn kín gió như trước. Hơn nữa, bức tường ấy còn ngày một yếu đi. Chú nhìn đi, biết vấn đề ở đâu nhưng chú lực bất tòng tâm. Chú Hoắc, đây là triệu chứng của tuổi già”.

https://thuviensach.vn

“Chuyện tệ hơn vẫn còn ở phía sau, những thứ trước đây chú cho là không cần quan tâm bỗng trở nên mạnh mẽ. Những người cùng ngành vì chú mà nhảy lầu phá sản, những kẻ cạnh tranh với chú phải vào tù, những người thất nghiệp vì kế hoạch nuốt sống của chú, người phụ nữ xinh đẹp sinh con cho chú, đứa con cuối cùng chết dưới đáy hồ vì sĩ diện của chú, ngay cả người phụ nữ đã làm bia đỡ đạn cho chú để giữ lấy mạng mình, từng người một sẽ trở thành một nguồn sức mạnh to lớn.”

“Sức mạnh ấy vượt qua bức tường kia rất dễ dàn, lúc nào cũng quấy rầy chú, đêm đêm chui vào giấc mơ của chú, khiến chú không thể ngủ yên. Sau đó, chú bắt đầu cảm thấy thật ra không làm phẫu thuật đối với chú là một sự giải thoát tốt.”

Đây là lần đầu tiên Khang Kiều nhận được ánh nhìn chính diện của người đàn ông tên Hoắc Chính Khải: “Khang Kiều, con lớn rồi”.

Đặt tay lên vai cô, ông ta nói: “Xem ra trước khi đến đã chuẩn bị rất nhiều. Nhưng, Khang Kiều, đừng tin những thứ viết trong sách tâm lý”.

“Nếu không cháu sẽ không đối phó được với thế giới này. Đám người xấu trên đời sẽ không vì chút áy náy mà trở thành người tốt. Nếu không đã chẳng có nhà tù và luật pháp. Hơn nữa nghe nói người xấu thường sống lâu hơn người tốt.”

Nói xong, Hoắc Chính Khải nhìn đồng hồ: “Tối ở lại ăn cơm với chú Hoắc đi”.

Dần dần, Khang Kiều thoát ra khỏi bàn tay ông ta, gọi một tiếng “chú Hoắc”.

Ông ta quay mặt sang: “Khang Kiều, con không thể từ chối một người sắp chết”.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều nhìn chằm chằm, nói ràn mạch: “Hoắc Chính Khải, ông là đồ ngốc!”.

Ông ta khẽ nhíu mày.

Phải, Hoắc Chính Khải là kẻ ngốc.

Cô nhìn ông ta miết, sau đây cô sẽ khắc sâu biểu cảm của người đàn ông này vào lòng, vì người mẹ của mình: “Nếu chú chịu hiểu người phụ nữ tên Nghê Hải Đường một chút thôi, chú đã không cần gánh một món nợ lương tâm”.

“Mẹ con vừa tham tiền vừa ưa sĩ diện, nhưng tất cả đều phải xếp sau điều kiện bà được sống. Cũng tức là thứ hàng đầu trong lòng Nghê Hải Đường là ham sống sợ chết. Một người sợ chết thường ngửi thấy mùi nguy hiểm nhanh hơn ai hết. Một khi nguy hiểm cận kề, người ấy sẽ chạy nhanh hơn thỏ, nhưng…”

“Nhưng, chú Hoắc, mẹ con không hề chạy. Bà chỉ đứng đó, không hề động đậy.”

Người kia sắc mặt tái nhợt, môi lắp bắp: “Khang… Khang Kiều, con nói vậy là… có ý gì?”.

Ý gì ư?

Âm thanh bỗng nhiên bộc phát sắp khiến màng nhĩ của cô rung lên bần bật: “Mẹ của con không hề chạy. Chú còn chưa hiểu sao? Còn chưa hiểu thì để con nói cho chú nghe. Đó là vì chú còn đứng trên cả nỗi sợ hãi lớn nhất của bà, cho dù…”.

Cô khóc không thành tiếng: “Cho dù chú không kéo bà, bà cũng sẽ đỡ nhát dao ấy cho chú. Nhưng chính hành động của chú còn tàn nhẫn hơn cả nhát dao kia”.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ Nghê Hải Đường, tự tư tự lợi, tham sống sợ chết.

“Rầm” một tiếng, người đàn ông mặt tái nhợt ấy ngồi bệt xuống sàn, mái tóc được chải gọn gàng cùng với động tác ấy rơi xuống trán ông ta.

Giây phút đó, cô nhìn thấy trong chớp mắt, người đó già đi chục tuổi.

Cô đứng nhìn ông ta.

“Hoắc Chính Khải, chú không những có mắt không tròng mà còn phản bội lời hứa. Chú hãy nghĩ đến chuyện chú làm với Tiểu Phàn đi. Bây giờ, con lấy danh nghĩa của mẹ con nói cho chú biết, chú không được chết ngay mà phải làm phẫu thuật.”

“Chú phải sống thật tốt, sống trong tội ác, đó mới là sự trừng phạt tàn khốc nhất.”

Người đàn ông đó rất lâu không đáp lại, cứ duy trì tư thế ấy mãi, như một bức tượng đã chết.

Cô giơ tay gạt đi dòng nước mắt, gọi Hoắc Thành Quân một tiếng.

Cánh cửa bật ra.

Cậu bé mặc bộ đồ hải quân, mặt mũi sáng sủa xuất hiện trong phòng, từng bước, từng bước đi về phía họ, đẹp tới mức giống như một thiên thần nhỏ vừa bước xuống từ tầng mây, lúc này vẫn còn giấu đôi cánh trắng trong túi.

Thiên sứ bước tới trước mặt cô, gọi một tiếng “mẹ”.

“Chú Hoắc, nó rất đáng yêu, phải không?”

Ông ta ngẩng đầu lên tỉ mỉ nhìn rất lâu, rất lâu, rồi cất giọng già nua: “Phải, rất đáng yêu”.

https://thuviensach.vn

“Thành Quân, gọi ông nội đi con.”

Tiếng “ông nội” của Hoắc Thành Quân thật êm tai. Hay đến mức nào nhỉ? Tới mức nghe như được ngậm một viên kẹo trong miệng, vừa nhai đã ngọt ngào.

Hoàng tử nhỏ Thành Quân cũng là đứa trẻ lương thiện. Có lẽ nó cảm thấy ông cụ ngồi bệt dưới đất trông rất đáng thương, thế là nó đưa tay vuốt lại tóc của ông ta.

Cô nắm tay Hoắc Thành Quân, không nhìn Hoắc Chính Khải.

Cô dịu dàng nói: “Chú Hoắc, sống luôn tốt hơn chết, chí ít, sống còn có hy vọng”.

Cô nắm tay Hoắc Thành Quân rời khỏi phòng. Bóng nắng đã nhạt hơn so với lúc đến. Cô cứ thế dắt tay con, nhàn nhã đi trên hành lang lúc chiều về.

Xuống bậc thềm kia là tới cửa lớn.

Đi hết bậc thềm, cô nghe thấy một tiếng thở dốc sau lưng mình. Cong môi cười, cô đã đoán được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Quả nhiên.

“Khang… Khang Kiều, ông Hoắc đã gọi điện cho bác sỹ sắp xếp ca phẫu thuật rồi.”

Cô gật đầu, ngước nhìn bầu trời:

Mẹ, mẹ cũng không muốn ông ta chết phải không? Chết thì dễ dàng cho ông ta quá rồi, đúng không mẹ? Phải để ông ta trải qua những ngày tháng răng rụng đầu hói, động một chút là ngã, cuối cùng phải chống gậy mới từ từ đi được…

https://thuviensach.vn

…

Khang Kiều biết không cần cô gọi cho anh, Hoắc Liên Ngao cũng biết và thực hiện những điều khoản trên hợp đồng, thỏa mãn yêu cầu của cô.

Cuộc điện thoại của luật sư Thiệu tới muộn hơn dự đoán của Khang Kiều một chút. Cô nhận được cuộc gọi vào khoảng bảy giờ.

Trong cuộc gọi, luật sư Thiệu nói với Khang Kiều rằng Hoắc Liên Ngao đã ký tên. Anh ấy giữ bản phụ, bản chính ở chỗ Hoắc Liên Ngao.

Hoắc Liên Ngao một lần nữa chuyển lời: Muốn lấy bản chính thì tự đến lấy.

Điều khiến Khang Kiều khá đau đầu là giờ Hoắc Liên Ngao ở Miami.

Cậu chủ Liên Ngao thật biết đùa, bây giờ cô đã rất mệt rồi, cô chỉ muốn ngủ một giấc. Nhưng cậu chủ Liên Ngao lại nói, trực thăng đợi cô ở trên nóc câu lạc bộ.

Thôi được rồi.

Làm theo yêu cầu của Hoắc Liên Ngao, Khang Kiều ngồi lên trực thăng, bay qua New York, tới bầu trời Miami.

Lên máy bay rồi, Khang Kiều bắt đầu ngủ gật. Cô hy vọng khi tỉnh dậy họ đã đến Miami, tốt nhất là nơi trực thăng đậu gần chỗ ở của Hoắc Liên Ngao một chút, cô chỉ cần đi một đoạn đường ngắn.

Sau đó, lấy được thứ cô cần là có thể trở về New York.

Tất cả đúng như Khang Kiều mong muốn. Trực thăng đỗ trên bãi cỏ. Phi công chỉ về phía căn nhà màu trắng, nói với Khang Kiều Hoắc Liên Ngao ở trong đó.

https://thuviensach.vn

Xuống máy bay, Khang Kiều chưa đứng vững nó đã bay đi mất. Khang Kiều hơi ngây người, chỗ này cô không quen biết gì, làm sao quay về.

Nhưng chỉ có thể tạm gác vấn đề này lại. Cô đứng đó nhìn căn nhà màu trắng, biệt thự nghỉ mát của đại gia đúng kiểu Miami, nằm sát bên bờ biển.

Cả căn nhà tối om, căn phòng duy nhất sáng đèn có lẽ rất dễ tìm.

Cũng chỉ khoảng năm, sáu phút Khang Kiều đã ở trong biệt thự, hơn nữa dễ dàng tìm được căn phòng duy nhất đó.

Phong cách điển hình của cậu chủ Liên Ngao, không cần khóa cửa, vì chưa có sự cho phép của anh, mọi người đều không dám mở cửa phòng.

Khang Kiều đẩy cửa, thứ đầu tiên đập vào mắt là tài liệu nằm trên chiếc giường lớn mà cô cần. Ôm chặt nó vào lòng, cô nhìn xung quanh.

Im phăng phắc.

Ngẫm nghĩ một chút, Khang Kiều cảm thấy mình vẫn nên chào hỏi chủ nhân ở đây một tiếng.

“Liên Ngao?” Cô gọi dò một tiếng.

Sau tiếng “Liên Ngao” thứ hai, từ ban công vọng vào tiếng anh: “Em đã lấy được thứ của em, giờ em có thể đi”.

Khang Kiều bất ngờ, cậu chủ Liên Ngao dễ tính như vậy từ khi nào?

Cô đánh mắt về phía ban công. Lúc đó Khang Kiều rất kích động muốn chửi một tiếng. Người này mất công mất sức gọi cô tới đây làm gì?

Hoắc Liên Ngao muốn làm gì giờ Khang Kiều không buồn quan tâm. Việc duy nhất cô có thể chắc chắn là cô đã cầm được thứ mình cần.

https://thuviensach.vn

Ôm theo tài liệu, Khang Kiều rời khỏi phòng, vừa đi vừa du đãng. Dần dần, bước chân của cô cứng lại, vừa cứng vừa chậm.

Cô dừng bước, cách bố trí của căn phòng vừa rồi khiến chân cô run lên. Cô biết, cậu chủ Liên Ngao không dễ tính như vậy.

Cô quay người.

Không đâu, không đâu… Miệng lẩm bẩm, bước chân chạy lại như điên. Cô đẩy cửa phòng ra.

Trước cửa là hai đôi giày thể thao một nam một nữ đặt cạnh nhau. Trên thảm trải sàn màu trắng đặt hoa tươi và rượu, đối diện là chiếc ti vi khảm trên tường. Hình ảnh trên ti vi dừng lại trên một bức hình nhiều màu sắc.Giữa cơn mưa như thác đổ có hai đứa trẻ hôn nhau, tay họ cùng nắm và hướng về một nơi.

Cửa sổ đóng chặt. Lỗ thông gió duy nhất là cánh cửa nối căn phòng và ban công. Cánh cửa che kín ban công màu xanh nhạt, gió từ khe rèm cửa thốc vào.

Cô run tay vén một góc rèm lên.

Qua góc đó là bầu trời và mặt biển đen như mực. Loáng thoáng có thể nhìn thấy sao, sao rơi xuống mặt biển, mê hoặc, mộng ảo.

Anh dựa vào lan can màu trắng sữa, nhắm nghiền hai mắt. Dưới cảnh đêm, anh như một tinh linh bò từ biển lên, biểu cảm chăm chú, như đang lắng nghe. Mỹ nhân ngư dưới biển khi nào mới bò lên?

Sắc mặt anh còn nhợt nhạt hơn màu của lan can vài phần. Tập tài liệu trong lòng rơi xuống. Cô từ từ ngồi sụp xuống cạnh anh.

Cô khẽ khàng, cẩn thận lên tiếng: “Liên Ngao…”.

https://thuviensach.vn

Hàng mi dài run rẩy, rung rinh. Khi cô những tưởng mình sẽ đợi tới già thì cuối cùng anh cũng mở mắt, yên lặng nhìn cô.

Cô thở phào một hơi, nhưng…

Ngón tay dè dặt chạm lên mặt anh: “Liên Ngao, anh bị bệnh à? Sắc mặt anh trông rất tệ”.

“Em đoán xem.” Anh nói rất khẽ.

Cô lắc đầu: “Không, không không, em không đoán, em không đoán được”.

Phải biết là, Liên Ngao, bây giờ đầu óc em rất hỗn loạn, giống như… giống như trở về đảo Bali năm ấy. Không biết vì sao, em cảm thấy căn phòng này giống hệt căn phòng trên đảo.

Anh thở dài, từ từ đặt tay lên lông mi cô: “Đầu gỗ, lần này anh không chạy nữa”.

Cô dỏng tai nghe tiếng anh: “Mặc dù đã muộn mất tám năm, nhưng anh vẫn làm. Đầu gỗ, lần này, anh không chạy đâu”.

Ánh trăng ánh sao, tất cả đều hóa thành anh. Khuôn mặt tái nhợt của anh cứ thế ghé sát lại gần cô.

Anh từ từ, từ từ nhắm mắt lại.

Không, không, đừng như vậy, Liên Ngao, em xin anh đừng như vậy.

Những tiếng “hức hức” trở thành một chuỗi âm thanh động lòng người, cổ vũ tư duy sắp rời rạc của anh, anh tập trung tinh thần lắng nghe.

Anh từng nói, anh nhất định sẽ khiến cô khóc tèm lem mặt mũi vì mình.

https://thuviensach.vn

Ừm, anh làm được rồi. Có điều, anh không chắc nước mắt cô đã đủ chưa, nhất định phải nhiều hơn đại ngốc mười lần đó.

Để xác nhận, anh gắng gượng mở mắt ra.

Anh lập tức nhìn thấy đôi mắt cá chết.

Mắt cô to thật, có lẽ vì thế mà nước mắt rơi xuống cũng nhiều. Nhiều như vậy, anh nghĩ muốn vượt qua đại ngốc, hoàn toàn không thành vấn đề.

Đầu gỗ của anh, vì anh mà khóc sưng mắt, anh còn gì không thỏa mãn đây?

Nhưng, lúc này anh không thể bỏ qua cơ hội trêu cô?

“Sợ hả?”

Cô khóc tức tưởi, vừa khóc vừa nói: “Sợ, sợ, Liên Ngao, em sợ lắm. Liên Ngao, em cho anh biết, thật ra lần nào em cũng bị anh bắt thóp, lần nào cũng bị anh xoay vòng vòng. Em giận lắm, giận đến nghiến răng kèn kẹt. Bây giờ khó khăn lắm em mới có một cơ hội, em liền nghĩ, em chỉ muốn em cũng được bắt thóp anh một lần”.

Làm sao đây? Đầu gỗ nói xong, anh càng cảm thấy cô đáng yêu hơn. Đáng yêu tới mức xương cốt anh mủn ra, anh muốn hôn cô, muốn vuốt ve cô.

“Hối hận không?”

“Hối hận?” Cô lại bắt đầu nói mấy lời ngốc nghếch: “Hối hận chết đi được. Em hối hận muốn cạo trọc đầu, hối hận muốn ăn thành mập ú, hối hận chỉ muốn bị mọi người phỉ nhổ”.

Làm gì có kiểu hối hận như thế chứ?

https://thuviensach.vn

“Vậy bây giờ còn muốn về Thượng Hải không?”

Cô lắc đầu, ra sức lắc đầu.

“Không, không, từ nay về sau em không đi đâu hết. Từ nay về sau, đầu gỗ sẽ ở yên bên cạnh Hoắc Liên Ngao. Liên Ngao, lần này em thề đấy, em thật sự sẽ rất ngoan, rất ngoan.”

Quá tốt rồi.

Cũng, đủ rồi.

Đầu gỗ của anh là thế đấy: Ngốc, không ai ngốc bằng cô; Giảo hoạt, không ai giảo hoạt bằng cô; Nhiệt tình, không ai nhiệt tình bằng cô; Lạnh lùng, không ai lạnh lùng bằng cô; Đáng yêu…

Đáng yêu, cũng không ai bằng.

Hoắc Liên Ngao nghĩ, chưa biết chừng lần này anh chết thật. Để biểu đạt thành ý, anh đã nghiêm túc thực hiện việc này. Trước khi chết, anh phải nói với cô một câu.

“Đầu gỗ, sau này, anh hiểu rồi.”

Cô cứ nhìn anh như thế, nhìn anh từ từ nhắm mắt lại.

Hàng mi dài hắt bóng xuống mặt anh, cái bóng đó như một bức tượng cẩm thạch bị cố định, một giây sau sẽ trở thành vĩnh cửu.

Cô vô thức chạm vào tay anh, bàn tay lạnh như cơn gió đêm đông, không cẩn thận bay khỏi cửa sổ lúc nào chẳng biết.

Không, không, không thể như vậy, cô đã dự chán mấy đám tang rồi.

https://thuviensach.vn

Không không, Liên Ngao, anh không nỡ bắt em dự tới đám tang thứ năm đâu. Giống như anh nói rất nhiều lần muốn ném em qua cửa sổ nhưng vẫn không làm vậy.

Làn gió đêm thổi tới, Khang Kiều nhớ lại chiếc điện thoại nhìn thấy trong phòng, miệng nói: “Liên Ngao, em đi gọi điện thoại ngay. Liên Ngao, anh ngồi đây đợi em. Liên Ngao…”.

Tay cô bị giữ chặt.

Cô quay lại.

Anh đang nói.

Nhưng làm sao bây giờ, giọng anh nhỏ quá, cô không nghe thấy.

Cô giãy giụa nhưng bị anh nắm rất gắt gao.

Nước mắt và mồ hôi nhỏ xuống. Cô từ từ sát lại gần anh, áp tai lên môi anh.

Dùng hết sức mình để lắng nghe.

“Đầu gỗ.”

“Ừm…”

“Đầu gỗ, có những chuyện dù em không nói anh cũng dám làm. Ví dụ như sắp xếp bạn gái cho Hàn Tông, phá hoại hôn nhân của em. Ví dụ như ngày ngày úm cho anh ấy chết. Ví dụ như vì em uống cả lọ thuốc ngủ mà không hề chớp mắt.”

“Hay… yêu em như một kẻ điên…”

Chính văn hoàn

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Phiên Ngoại 3

Khoảnh khắc khó tin nhất trong cuộc đời Hoắc Liên Ngao là khi Khang Kiều dựa đầu vào vai anh.

Đó là giây phút gần gũi nhất sau tám năm xa cách.

Thi thoảng anh lại mơ thấy cô, trong những giấc mơ thoáng chốc ấy, cô như một khoảng sương mù. Lúc này đây, khoảng sương đó đã tan đi, khuôn mặt cô hiện rõ nét trong thế giới đen trắng ấy, gần ngay trước mắt.

Cô ngoan ngoãn dựa đầu vào vai anh.

Khang Kiều, Khang Kiều.

Cô nhắm nghiền mắt.

Thế giới cũng trở nên yên tĩnh khi tới giây phút này. Mái tóc cô mềm mại, hơi thở cô nhịp nhàng, anh có thể chạm vào những cảm xúc thả lỏng của cô.

Khang Kiều, Khang Kiều.

Tiếng ho đó giống như chiếc mũi khoằm của vị giáo sư người da trắng mà anh ghét nhất, khiến người ta buồn nôn.

Cô mở mắt ra.

Hoắc Liên Ngao lập tức chạm vào đóa hoa nhỏ màu trắng gài trên tóc cô, cô rời khỏi vai anh.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn cô thật kỹ, đã bao nhiêu năm rồi anh không dám tưởng tượng dáng vẻ cô.

Phải, là không dám tưởng tượng. Càng hiểu về cuộc sống này, anh càng không dám tưởng tượng.

Trong tám năm từ 21 tuổi tới khi 29 tuổi, tóc cô có cắt ngắn đi không, cô có đổi màu son không, bây giờ lại thích son vị café ư?

Gầy lên hay béo đi?

Bộ quần áo cô mới mua có đẹp không?

Tất cả những điều ấy đều xảy ra trước mặt một người đàn ông khác.

Thế nên, anh không được nghĩ tới.

Nhưng, khi khoảnh khắc này tới, những gì khiến anh căm ghét đều sẽ trở thành những gì anh yêu thương.

Tóc cô không cắt ngắn, môi cô không đổi son, dù cô gầy lên hay béo đi, mua bộ quần áo nào mới, có đẹp hay không… Tất cả đều trở thành của anh, đều xảy ra trước mặt anh, đều gắn bó chặt chẽ với cuộc sống của anh.

Anh tham lam ngắm cô.

Đã tám năm rồi anh không được nhìn thấy cô.

Nghe nói, trong trái tim mỗi một người trưởng thành đều có một Peter Pan.

Có một đêm say khướt, Hoắc Liên Ngao nhìn thấy Peter Pna trong lòng mình đang kêu gào: Khang Kiều phải trở nên vừa xấu vừa béo, không những vậy còn phải rất thô tục, hình tượng như vậy thường sẽ khiến đàn ông buồn nôn.

https://thuviensach.vn

Lời trù ẻo của Peter Pan không đạt được hiệu quả, hơn nữa dường như còn phát triển theo hướng ngược lại.

Nhìn khuôn mặt trước mắt, Hoắc Liên Ngao phải thừa nhận, anh ghen tỵ muốn chết.

Cô xinh lên rồi, khuôn mặt ấy tám năm qua đều thuộc về Hàn Tông, dù mỉm cười hay giận dữ, dù nũng nịu hay giận hờn đều thể hiện trước mặt Hàn Tông.

Có trời biết mỗi lần cô làm nũng trông cô quyến rũ nhường nào.

Vì thấy cô xinh hơn, cảm giác áy náy còn sót lại trong lòng Hoắc Liên Ngao sau khi Hàn Tông đã bay sạch.

Thế giới đen trắng ấy được trang hoàng nghiêm túc và trang trọng. Anh nhìn cô.

Thật may đã gặp lại nhau.

Nghe nói, trên đời này có một thứ tình cảm gọi là dây dưa. Đại ý là hình dung những đôi nam nữ đang xa cách hay ly biệt, chỉ cần trong trái tim vẫn còn quyến luyến đối phương, tình cảm đó sẽ như mối quan hệ giữa cánh diều và dây diều vậy. Cho dù em không ở trước mặt nhưng anh biết, em luôn ở đó.

Chúng ta chỉ mới xa cách nhau một đêm thôi. Người cuối cùng anh thấy trước khi nhắm mắt là em, sau một cơn mơ, mở mắt ra, anh lại nhìn thấy em.

Khi cô dựa đầu vào vai anh, Hoắc Liên Ngao đã tin rằng thứ tình cảm ấy tồn tại. Cô sắp ngủ gật trên vai anh rồi.

https://thuviensach.vn

Cảm giác khó tin ấy dường như vẫn còn tiếp tục. Rõ ràng cô ở ngay trước mắt anh, nhưng anh vẫn không tin. Cho tới khi anh đưa cô từ Singapore tới New York, cho tới khi mở cánh cửa đó ra, cho tới khi cô xỏ vào đôi dép lê màu xanh nhạt đã tồn tại ở đó rất lâu rồi.

Anh mới tin rằng, cô đã thật sự đến bên anh, Khang Kiều đã thật sự tới bên Hoắc Liên Ngao.

Có lẽ, có lẽ rất lâu, rất lâu trước đó, anh luôn chờ đợi giây phút như thế này trong lòn, để cô bước vào căn nhà mẹ để lại cho anh.

Giống như một đứa trẻ luôn tin rằng một cộng một bằng hai, năm nay qua năm khác anh vẫn luôn lặp đi lặp lại những công việc:

Căn nhà một tháng phải dọn hai lần, trả tiền điện tiền nước đúng hạn, nước trong bể cá mười ngày phải thay một lần, phải dọn dẹp những đồ hộp quá hạn trong tủ lạnh định kỳ. Luôn bỏ hoa quả tươi vào tủ lạnh. Mùa đông phải phơi chăn, phải ga trải giường. Mỗi lần tới lễ tết phải tới cửa hàng mua một bỏ hoa về, cắm vào bình, bỏ cỏ thơm vào trong tủ quần áo, thay giày dép trong nhà theo đúng mùa. Mùa hạ thoáng mát một chút, mùa đông dày và ấm hơn.

Khi cô đi đôi dép đó vào, yên lặng đứng ngây người rất lâu, cuối cùng Hoắc Liên Ngao cũng hiểu câu nói đó: Thượng đế sẽ luôn chiều lòng những ai biết kiên trì chờ đợi.

Thì ra, đó gọi là chờ đợi.

Thay dép xong, cô vẫn duy trì biểu cảm lạnh nhạt từ khi gặp lại, lạnh lùng nhìn anh. Anh quay mặt đi.

Sau cánh cửa đặt một chiếc gương hình bầu dục. Trên gương in hằn dáng vẻ của anh. Anh không dám tin người đang cười ngây ngốc ấy là Hoắc Liên Ngao.

https://thuviensach.vn

Anh để cô vào sống trong căn nhà của mẹ mình. Anh và phòng cô cách nhau khoảng hai mét. Hiệu quả cách âm của những căn nhà cổ thường không tốt.

Tối ấy, anh dựa lưng vào cửa, châm lên một điếu thuốc. Trong làn khói vấn vít, tiếng đóng cửa của cô trở nên thật diệu kỳ.

Cô đã vào trong căn phòng anh chuẩn bị.

Sau khi cô đóng cửa lại, anh mở cửa ra, lao đi thật nhanh, tới dưới mấy cây cao su đó, rồi đứng nhìn lên cửa sổ phòng cô đang sáng đèn.

Khi căn phòng đó tối hẳn đi.

Anh giơ tay vẫy chào nó.

“Đầu gỗ, ngủ ngon nhé.”

Đó là xưng hô vừa thân thuộc vừa xa lạ suốt tám năm qua.

Sau này, mỗi tối, căn phòng đó sẽ luôn sáng đèn, sẽ sáng mãi, già đi cũng cả ngôi nhà này.

Anh đi mãi, đi mãi men theo con đường yên tĩnh. Nhưng có những cảm xúc đã không thể giải thoát, giống như thiếu niên bồng bột liều mạng đuổi theo xe buýt ngày nào.

Anh lao đi trong đêm, cô gái của anh đang ở trên chuyến xe buýt đó.

Sở dĩ chạy là vì có thể khiến cô thò đầu ra, phát hiện ra anh, sau đó bước xuống, đi tới trước mặt anh.

Như vậy sẽ dễ dàng phát hiện ra niềm vui điên cuồng trong đáy mắt anh.

https://thuviensach.vn

Cảnh tượng đó vừa tươi mới vừa sinh động trong đêm. Thậm chí, anh cảm thấy mình giơ tay ra là có thể chạm vào đôi môi mềm mại của cô.

Khi anh hơi lại gần, mí mắt cô bắt đầu run rẩy không ngừng.

Rất đáng yêu, không phải sao?

Được rồi, bây giờ anh phải đè nén những cảm xúc đó xuống. Cô là một người đẹp có bản lĩnh được nước lấn tới.

Anh bước chậm lại, dừng lại trước cửa hàng đó.

Anh muốn chọn hoa tươi cho cô.

Đó là chuyện đầu tiên anh muốn làm cho cô sau nhiều đêm mộng mị.

Mong là cô sẽ thích…

Khoảnh khắc khó chịu nhất của Hoắc Liên Ngao là khi anh biết đến sự tồn tại của sinh mệnh bé nhỏ đó.

Trước đó, anh và cô không vui vẻ lắm. Anh hiểu rõ mỗi giây mỗi phút cô đều định rời xa anh, giống như anh đang thăm dò cô, cô cũng thử thăm dò anh.

Giai đoạn đó, họ như hai con nhím xù lông. Việc này khiến anh cảm thấy ủ dột, cảm thấy lo lắng, khiến anh tức đến nghiến răng kèn kẹt.

Cơn giận của Hoắc Liên Ngao lên tới đỉnh điểm khi cô vì đại ngốc mà lựa chọn thỏa hiệp, ngoan ngoãn giao lại di động cho anh. Biểu cảm ôn hòa đó giống như một chú mèo lười.

Nếu con nhím đó vì anh mà trở nên hiền lành, anh sẽ cảm thấy đáng yêu vô cùng, nhưng hoàn toàn không phải, cô lại vì tên đại ngốc kia.

https://thuviensach.vn

Điều này khiến anh phát khùng.

Hoắc Liên Ngao phải thừa nhận, một khi anh giận lên thì tật xấu sẽ phát tác, muốn kiểm soát cô, muốn nắm được điểm yếu để trấn áp cô.

Anh không biết mấy chiêu dỗ con gái vui, mấy lời ngọt ngào để chiều lòng con gái, huống hồ cô còn chẳng cho anh cơ hội.

Phải biết rằng ban đầu họ bắt đầu từ một lần quan hệ với động cơ không trong sáng. Họ đã đảo ngược mọi giai đoạn bình thường của một đôi nam nữ.

Nam nữ bình thường nên có công thức yêu đương như thế này: Có thiện cảm, làm quen, hẹn hò, và tiếp xúc cơ thể.

Người gây ra kết quả này là Khang Kiều, còn việc anh phải làm bây giờ là đảo ngược lại công thức ấy cho chính xác.

Đương nhiên, tất cả phải thật sự xảy ra sau khi cô trở thành bà Hoắc. Lúc đó họ sẽ có vô khối thời gian.

Để bắt được điểm yếu của cô, anh dùng một chút thủ đoạn.

Rất nhanh, Hoắc Liên Ngao đã cầm được thứ mình cần. Bức ảnh đó rơi xuống cùng với tập tài liệu được rút ra. Anh liền cúi đầu liếc nhìn.

Lúc đó ấn tượng người trong bức ảnh đối với anh rất mơ hồ, chỉ biết đó là ảnh một đứa bé.

Năm phút sau, Hoắc Liên Ngao tốn rất nhiều công sức mới có thể cúi xuống nhặt bức ảnh lên. Nhưng vẫn không thành công, khi chạm tay vào bức ảnh, anh vẫn không chịu được cảm xúc bất ngờ ào tới.

Anh lập tức ngồi bệt xuống sàn, làm sao có thể…

https://thuviensach.vn

Đứa trẻ trong bức ảnh Hoắc Liên Ngao đã từng gặp qua. Ở siêu thị treo đầy đèn lồng đỏ, nó được Chu Tùng An bế trong lòng, mặc bộ quần áo đón năm mới truyền thống của Trung Quốc, đáng yêu như một con búp bê được làm thủ công.

Nhưng khi đó anh hoàn toàn không có tâm trạng nhìn kỹ đứa trẻ ấy. Tám năm nay, Hoắc Liên Ngao đã có thói quen né tránh những người và những chuyện có liên quan tới cô gái tên Khang Kiều ấy.

Khi đó, anh chọn cuống cuồng bỏ đi. Đứa trẻ đó đối với anh hoàn toàn không chút liên hệ.

Bây giờ nhớ lại giây phút đó, Hoắc Liên Ngao nghĩ, đó có lẽ là một cuộc gặp gỡ đã được số phận an bài.

Khi Thượng đế đóng cánh cửa này với bạn thì đồng thời sẽ mở ra một cánh cửa khác.

Đứa bé cắt đầu nấm trong ảnh đang đuổi theo quả bóng da tên là Ngô Thành Quân, không bây giờ nên gọi là Hoắc Thành Quân.

Đầu gỗ của anh 22 tuổi đã làm mẹ, cô một mình sinh con ở Canada, sau đưa chuyển qua tay Chu Tùng An đưa tới một bệnh viện khác.

Người phụ nữ tên Chu Tùng Ngọc ở bệnh viện ấy cũng vừa hạ sinh một bé gái.

Chiều hôm ấy, việc duy nhất Hoắc Liên Ngao làm chính là để vị giám đốc tên Stan Van Gundy nghỉ phép. Vợ của người đó nửa tháng nữa sẽ hạ sinh. Anh từng nghe người ấy và đồng nghiệp mừng thầm cách đó không lâu, rằng gia đình họ sắp có một thành viên mới là bé Van Gundy.

Bây giờ Hoắc Liên Ngao cũng bé Van Gundy của riêng mình.

https://thuviensach.vn

Con anh năm nay đã bảy tuổi rồi.

Tối ấy, Hoắc Liên Ngao rất muộn mới dám về nhà. Anh dè dặt mở cửa phòng cô, cẩn thận ôm lấy cô. Đương nhiên, trước đó anh đã uống một chút rượu.

Ừm, đầu gỗ, anh uống rượu rồi, anh lại đi nhầm phòng rồi. Em biết đấy, tửu lượng của anh rất kém.

Có lẽ do anh ôm quá chặt nên cô thức dậy lúc nửa đêm. Cô gái bị anh ôm không vui cho lắm.

“Hoắc Liên Ngao, anh uống say rồi, anh đi nhầm phòng rồi.”

Vẫn dễ mắc lừa như vậy.

Khoảnh khắc đó, ngàn lời muốn nói chỉ hóa thành một câu.

“Đầu gỗ, em tuyệt lắm.”

Anh nghĩ, cứ vậy đi, đừng vạch trần cô. Anh có thể đợi, đợi tới khi cô gái của anh xuống xe, tới trước mặt anh, nói cho anh bí mật đó.

Nhưng, ba ngày sau, cô liền nhe nanh với anh.

Về Thượng Hải? Cô đã dùng cách thức tiêu cực đó để nói với anh quyết tâm trở về Thượng Hải của mình. Còn anh cũng dùng cách của mình để nói với cô: Cô không thể về Thượng Hải được nữa.

Điều chỉnh lại ngọn đèn, ngồi trên chiếc sofa đơn. Góc này có thể giấu khuôn mặt anh vào bóng tối, để né tránh biểu cảm của mình lộ ra trước mắt cô.

Anh ngồi đó đợi, đợi tới khi cô mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

9 giờ 3 phút, cửa phòng bật mở. Cô cứ thế từng bước, từng bước đi tới trước mặt anh, rồi dừng lại khi còn cách anh khoảng gần một mét.

Giây phút đó, anh gần như muốn đứng dậy khỏi ghế, dùng cánh tay mình ôm chặt lấy người như đang đứng bên bờ vực thẳm ấy.

Ép cơ thể lùi ra sau, ép khuôn mặt mình càng sát vào phía bóng tối, mượn bóng tối để nhìn thẳng cô.

Đừng nhìn anh như thế, em sắp khiến trái tim anh vụn vỡ rồi. Đây có lẽ là lời sến súa nhất Hoắc Liên Ngao nói ra từ lúc chào đời tới nay nhỉ?

Cõi lòng thì mãnh liệt, nhưng giọng anh lại rất lạnh nhạt.

“Hay là ngủ một giấc rồi ngày mai ta nói chuyện?”

Đầu gỗ, lần này thật sự là lần cuối cùng, lần cuối cùng làm khó em như vậy, lần cuối cùng giở thủ đoạn với em…

Khoảnh khắc khiếp đảm nhất của Hoắc Liên Ngao là khi anh tiến hành ván cược đó.

Nếu thắng, cô sẽ vĩnh viễn thuộc về anh.

Nếu thua, anh đánh mất cả thế giới.

Mười phút trước khi thế giới đó chìm vào bóng tối, từ thời gian tới từng tiểu tiết nhỏ đều không được sơ suất.

Chiếc máy bay trực thăng phải tới nơi đúng giờ, không những đúng giờ mà điểm hạ cánh và quá trình hạ cánh đều không được xảy ra sai sót.

Từ lúc cô rời khỏi máy bay tới khi tìm được căn phòng có ánh đèn duy nhất phải kiểm soát trong vòng năm phút. Khi cô cầm tập tài liệu lên phải

https://thuviensach.vn

đồng thời nhận ra nó giống y hệt căn phòng ở đảo Bali, sau đó sẽ ra ban công tìm anh.

Sự tình vẫn xảy ra chút sai lệch. Cô không hề nhận ra sự bài trí giống nhau của hai căn phòng ngay từ giây phút đầu tiên.

Giây phút nghe thấy tiếng đóng cửa, Hoắc Liên Ngao thầm thở dài trong lòng: Đúng thật là một khúc gỗ, anh đầu cô dễ tính như vậy.

Sao anh có thể để cô đi?

Nhưng, may mắn là, cánh cửa lại một lần nữa được mở ra. Cô tới sân thượng.

Một giây trước khi thế giới chìm vào bóng tối, anh có chút đắc ý trong lòng. Cô gái tên Khang Kiều đó không ít lần hành hạ anh, bài học này chắc đủ khiến cô hoảng hốt rồi chứ?

Anh phải khiến cô ghi nhớ thật kỹ dư vị sợ hãi này, như vậy về sau cô sẽ không hành động bừa bãi, sẽ giống như lời hứa của cô với anh.

“Liên Ngao, em thề, sau này em thật sự sẽ rất ngoan.”

Câu này nghe thật không tệ.

Tới mức anh bắt đầu quyến luyến vô cùng.

Hoắc Liên Ngao đã làm những việc phải làm, tiếp theo phải xem mức độ thiện cảm của ông trời dành cho anh chỉ mong ông trời không quá thích anh.

Chẳng biết đã qua bao lâu, tích tắc, tích tắc…

Sau đó, Hoắc Liên Ngao biết, trong ván cược đó, anh đã thắng.

https://thuviensach.vn

Giữa tiếng kim đồng hồ tuyệt diệu, cô bắt đầu huyên thuyên không ngừng.

“Liên Ngao, vì sao anh còn chưa mở mắt.”

“Liên Ngao? Anh không muốn nhìn em à? Liên Ngao, anh mau mở mắt ra nhìn em đi, em hứa là anh sẽ rất vui. Em vừa đi soi gương rồi, giờ trông em buồn cười lắm.”

Hoắc Liên Ngao ngẫm nghĩ, hình như anh đã làm chuyện không hay. Vì trước kia hay cười đôi mắt cô giống mắt cá chết nên khiến cô luôn sống trong tự ti. Thật ra khi cô khóc trông rất xinh, đôi mắt đỏ ửng như đứa con nít vậy.

Cô không biết là anh sợ cô khóc đến mức nào đâu.

“Liên Ngao, anh mãi không mở mắt, em sợ lắm. Bác sỹ nói anh sẽ nhanh tỉnh lại, nhưng em luôn cảm thấy bác sỹ lừa em. Thế nên, anh mau tỉnh lại đi.”

“Liên Ngao, em cũng biết, có lúc em không biết điều, điểm này em hứa sau này em sẽ cố gắng sửa chữa. Em hứa sau này sẽ không để anh mất mặt trước đám đông nữa.”

Ý cô là vẫn sẽ để anh mất mặt lúc ở riêng?

“Vì sợ nên em cứ nói suốt, nếu không em không biết mình nên làm gì. Cứ yên tĩnh lại là em lại sợ. Liên Ngao, em đã nói với anh rất nhiều lời rồi…”

Khuôn mặt đó cứ thế dè dặt sát lại, áp tai lên trái tim anh.

“Liên Ngao, em nhớ anh rồi.”

https://thuviensach.vn

Giống như nghe thấy câu gọi, mí mắt anh từ từ mở ra. Anh yên lặng nhìn cái đầu đang dán lên ngực mình.

Anh rất muốn chạm vào tóc cô, nhưng tay dường như không có chút sức lực nào.

Người đang bò trên ngực anh vẫn nói tiếp, anh yên lặng lắng nghe, cho tới khi…

Một câu nói như thế được cô nói ra đúng là trí mạng, khiến ngực anh rung lên, sau đó luồng hơi tư đâu chặn ngay nơi cổ họng.

Tay anh bỗng nhiên có lực. Anh tháo mặt nạ dưỡng khí xuống, ho sặc sụa.

Cô nhanh chóng ngẩng đầu, mang khuôn mặt ngơ ngác nhìn anh. Quả thực, đúng như cô hình dung, có hơi buồn cười.

Buồn cười tới mức đáng thương.

Dường như không dám tin rằng anh đã tỉnh, cô dò hỏi: “Liên Ngao?”.

“Ừm.” Anh khẽ đáp.

Sau khi hoàn hồn lại, cô co cẳng chạy, anh nắm chặt tay cô.

“Liên Ngao, em đi gọi bác sỹ.”

Không, không không, trước khi bác sỹ xuất hiện anh phải bắt cô lặp lại lời vừa rồi. Phát âm có chút khó khăn, anh thử mấy lần mới thành công.

“Đầu gỗ, em lặp lại câu em vừa nói đi, trước câu: Liên Ngao, em đi gọi bác sỹ ấy”.

https://thuviensach.vn

Thật ra cô cũng không rõ mình đã nói gì phải không? Cô cứ đứng đó, chắc là đang làm rõ xem mình đã nói những gì.

Anh nhìn cô, hy vọng ánh mắt anh có thể giúp cô nhớ lại những lời mình vừa.

Câu đó chỉ nghe thôi đã thấy nóng bỏng, nếu làm thật… tới lúc đó liệu anh có đâm xe xuống hồ không?

Dần dần, mặt cô ửng hồng, nhưng ánh mắt lại mang chút phẫn nộ.

Còn dám phẫn nộ? Anh hơi nhíu mày: “Đầu gỗ, anh đã vì em uống không ít thuốc ngủ, còn em thì hết lần này đến lần khác hứa sẽ ngoan”.

“Với lại, anh có ép em đâu, em tự nói đấy chứ.”

Cô lí nhí: “Liên Ngao, không nói có được không?”.

Anh lắc đầu.

Thế là cô lại thì thầm: “Làm gì có ai như anh chứ…”.

Anh cũng không muốn vậy, vấn đề là nếu lúc này không yêu cầu, sau này cô nhất định sẽ nuốt lời.

Anh làm điệu bộ chờ đợi.

Thôi được rồi, cô lẩm bẩm, từ từ chống tay lên giường, cơ thể như mọt con mèo nhìn anh mắt anh mắt háo sắc.

Chết thật, động tác này rất dễ khiến người ta xốc nổi. Lúc này Hoắc Liên Ngao nghi ngờ mình uống phải thuốc giả. Nếu không sao lúc này lại có cảm giác mãnh liệt với cô được.

Cô nhẹ nhàng thở hắt ra, anh dỏng tai nghe.

https://thuviensach.vn

“Liên Ngao, nếu bây giờ anh tỉnh lại, em hứa lần sau khi anh lái xe, em sẽ thổi máy bay cho anh.”

Vào một buổi chiều nhàn nhã nào đó, một tình nguyện viên tên Tracy của quỹ tài chính nói có một lần họ bị một con gấu đen nhắm vào. Sau khi cô ấy thổi xong máy bay cho chồng mình, chồng cô ấy đã tay không đấm cho con gấu ngã lăn ra đất. Thế mà cô gái ngốc này cũng tin.

Chẳng ai ngờ, Tracy là cô gái giỏi chém gió. Nhưng sau sự việc đó, Hoắc Liên Ngao quyết định từ nay về sau sẽ khinh thường Tracy.

Thế là nửa tháng sau, một buổi tối cuối tuần, họ câu cá xong, từ hồ quay về. Lúc đó xe cộ rất thưa thớt, Hoắc Thành Quân đã ngủ khò khò ở đằng sau.

Qua gương xe, chẳng hiểu sao anh cứ nhìn chằm chằm môi cô. Ánh đèn mờ mờ trong xe chiếu lên môi cô, trông như quệt một lớp màu nhạt nhòa, sang sáng, khiến con tim anh cứ đập loạn lên.

Anh cho xe đi chậm lại, gọi cô một tiếng: “Đầu gỗ”.

Mặc dù không cho xe lao xuống sông, nhưng xe anh vẫn đâm hỏng hàng rào của một nông trường ở New Jersey, tệ hơn còn ở phía sau…

Về tình huống bất ngờ này, bà Hoắc đã khiến Hoắc Thành Quân tin rằng: “Có rắn hổ mang chui vào xe tấn công chúng ta, bố con vì bảo vệ hai mẹ con mình đã bị nó cắn vào chân…. Thành Quân, con thấy mẹ đã vì, vì…”.

Em xem, không bốc phét được nữa rồi chứ gì.

Thế nhưng…

“Mẹ ơi, con hiểu rồi, mẹ đang giúp bố hút máu độc ra.”

“…”

https://thuviensach.vn

Ánh đèn xe hắt lên gương mặt đỏ bừng của cô.

Đỏ như quả cà chua chín rực rỡ trong khu vườn đó…

Khoảnh khắc hạnh phúc nhất của Hoắc Liên Ngao chính là lúc này.

Con đường anh đang bước đi sẽ dẫn anh tới đầu kia của hạnh phúc.

Giây phút này là một buổi chiều cuối tuần cuối cùng của tháng bảy. Đây là thị trấn nhỏ Frisach nằm ở khu Anpơ phía Nam nước Áo. Thị trấn nhỏ này mang đậm phong cách Baroque hôm nay đang đón tết trung cổ của họ.

Frisach được xây dựng từ thời trung cổ, là thị trấn đầu tiên ở Carinthia. Bắt đầu từ năm 1996, để kỷ niệm ngày thành lập thị trấn, cứ tới ngày cuối tuần cuối cùng của tháng bảy, người dân thị trấn lại dùng các hình tượng thuần phác và đại diện cho sự bội thu như lúa mạch, bao tải để che đi dấu vết hiện đại hóa của thành phố.

Ngày hôm nay, dù là nam hay nữ, thanh niên hay người cao tuổi đều ăn mặc theo phong cách trung cổ, mô phỏng lại cuộc sống thời đó. Hoạt động này được đặt tên là “Tết trung cổ”.

Dịp này, Frisach luôn đón một lượng lớn khách du lịch từ khắp nơi trên thế giới. Từ hôm qua, Hoắc Liên Ngao cũng đã nghe danh tới đây, trở thành một trong số du khách dự tết trung cổ.

Anh nắm tay Khang Kiều cùng tới. Bây giờ anh đang mặc bộ quân phục truyền thống thời trung cổ đứng dưới chân núi Anpơ. Còn cô thì mặc váy phồng kiểu trung cổ đeo mang che mặt ở trong ngôi nhà nhỏ trên núi, tổ chức lễ thành hôn.

Hôn lễ được lên kế hoạch gần một tháng cuối cùng đã thực hiện vào hôm nay. Hoắc Liên Ngao thuê ba tổ kế hoạch. Số người của ba tổ và tổng số

https://thuviensach.vn

các thành viên tham gia lên đến 1006 người, chỉ có mình cô dâu là hoàn toàn không biết gì.

Trong gần một tháng ấy, họ đã chuẩn bị tất cả cho một đám người theo phong cách Anh thế kỷ trước.

Điều tiếc nuối duy nhất là chiếc xe ngựa đựng đầy đồng vàng phải thay bằng chocolate. Giờ anh chưa có nhiều tiền như vậy, mà trong một khoảng thời gian ngắn anh cũng không thu thập được đủ tưng ấy đồng xu vàng.

Nhưng điều đáng mừng là chocolate được bọc bằng giấy vàng, khi rơi xuống đất cũng sáng lấp lánh.

Tất cả giống hệt như giấc mơ của cô năm 21 tuổi.

Trong giấc mơ của cô, người xuất hiện đầu tiên là anh.

Vó ngựa bọc vàng đạp trên con đường đá thời trung cổ. Anh mặc quân trạng màu xanh chìm, ngồi trên lưng ngựa, tua rua trên bả vai rơi xuống rung rinh trong gió. Viên ngọc màu xanh dương trên thanh gươm trang trí lấp lánh dưới ánh nắng.

Sau lưng anh là đoàn nhạc và đội nghi trượng.

Tiếng vó ngựa lộc cộc dẫn họ tới một góc quảng trường. Rồi anh dừng lại, đứng nghiêm.

Căn nhà cao nhất ở quảng trường chính là tháp chuông. Bây giờ người đứng trên đó là tổng phụ trách của đám cưới. Anh ấy sẽ đứng ở nơi cao nhất nắm bắt thời gian và tiết tấu. Trên ban công hướng Đông Nam, có người đứng đầu thị trấn Frisach, cũng là khách mời duy nhất cho đám cưới này.

https://thuviensach.vn

Trên quảng trường có hàng nghìn người. Trong số đó có khách du lịch, có người dân mặc đồ trung cổ. Họ những tưởng tất cả những gì đang diễn ra chỉ là một màn biểu diễn chuẩn bị cho ngày lễ, tất cả đồng loạt giơ máy ảnh ra.

Anh đứng thẳng, chờ đợi, ánh mắt hướng về phía con đường chính giữa dẫn tới quảng trường.

Đúng ba giờ, cùng với chiếc gậy vàng của chỉ huy dàn nhạc được vung lên cao, con sơn dương đầu tiên xuất hiện trên con đường.

Sau lưng nó là 999 con sơn dương khác. 1000 con sơn dương men theo con đường đã được vạch ra. Dưới sự dẫn dắt của chủ nhân, chúng như những chiến sỹ khải hoàn trở về, bước đi nề nếp, thứ tự.

Sự xuất hiện của 1000 con sơn dương khiến xung quanh chấn động mạnh. Tiếng xì xào vang lên khắp nơi. Mọi người trên quảng trường vẫn chưa thể liên tưởng 1000 con dê với đám cưới này.

Chúng tuần tự xếp thành hàng nhỏ đi lên núi.

Những người xung quanh lúc này dường như đã nhanh chóng hơn. Họ đồng loạt hướng ánh mắt về phía con đường chính giữa. Họ cảm thấy có lẽ sẽ còn giây phút ảo mộng nào khác xuất hiện.

Tiếng chuông vang lên trên con đường, hòa hợp với nó là tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe ngựa quay đều.

Cứ như vậy, chiếc xe ngựa nhìn như chở đầy đồng vàng từ từ xuất hiện trong tầm mắt họ. Khi người ta nhìn rõ thứ trên xe thì tất cả đều đồng thanh hét lên.

Sau xe ngựa có 100 em bé đi theo, 50 bé trai, 50 bé gái. Đội ngũ dẫn đầu bé gái có Ngô Thành Nhu, đội ngũ dẫn đầu bé trai có Hoắc Thành Quân.

https://thuviensach.vn

Em bé cuối cùng dừng lại chỗ anh, con đường chính giữa đã hoàn thành sứ mạnh của nó.

Nhìn qua những mái nhà chóp nhọn hai bên đường là sống núi Anpơ triền miên bất tận. Tất cả đang yên lặng ngắm nhìn mọi chuyện xảy ra trên quảng trường.

Xuất hiện cuối cùng dĩ nhiên là khách mời tới dự. Hoắc Liên Ngao tin rằng người đứng đầu thị trấn khi đứng trên ban công tuyên bố, những người dưới quảng trường đều sẽ tự động trở thành một khách mời. Họ còn gọi điện cho bạn bè, người thân gần đó. Sẽ càng có nhiều người tới đây hơn, hợp thành một đội ngũ hùng mạnh cùng anh lên núi, chứng kiến giây phút hạnh phúc của anh và cô.

Tấm thảm đỏ trải trên núi giống như một quả cầu da đang chầm chầm lăn, nơi tấm tảm dừng lại cũng là nơi anh dừng ngựa.

Anh nhìn thấy mái của căn nhà nhỏ đó. Anh men theo tấm thảm đỏ dừng lại bên ngoài nhà, gõ cửa.

Hoắc Liên Ngao có thể tưởng tượng được dáng vẻ của cô khi mở cửa. Nước mắt nhất định đọng lại trong khóe mắt, đôi môi như cánh hoa hồng nhất định sẽ run rẩy, muốn nói gì đó lại không biết nên nói gì.

Có lẽ, cuối cùng cô chỉ có thể bật ra hai chữ đơn giản: “Liên Ngao”.

Sau tiếng Liên Ngao đó cô sẽ nhào vào lòng anh say đắm, chưa biết chừng sẽ nâng mặt anh lên hôn lấy hôn để, mất hết hình tượng.

Này, này, chú ý nước bọt của em.

Không nghĩ nữa, giây phút hạnh phúc nhất của Hoắc Liên Ngao chính là giờ phút này.

https://thuviensach.vn

Anh đã có đủ 1000 con sơn dương, một xe ngựa đồng vàng và 100 em bé.

Đầu gỗ của anh đang ở trên núi đợi anh.

Đợi anh cưới cô làm vợ.

Nghe nói, từ năm 19 tuổi cô đã muốn sinh con cho anh, sinh cả một đàn con.

Đúng là một cô gái sớm trưởng thành…

Khoảnh khắc mong mỏi nhất của Hoắc Liên Ngao chính là khi mái nhà một phần ba màu xanh đậm, hai phần ba màu xám tro ấy biến thành màu xanh của đại dương

Cô luôn hỏi anh: “Liên Ngao, khi nào anh mới sơn nốt mái nhà?”.

Mái nhà đó có hồi ức không vui của anh, hôm đó, câu nói “Không, vĩnh viễn không” của cô như một mũi tên.

Tuyệt tình, quả quyết, cố chấp, từ biểu cảm tới ngữ khí.

Anh phải thừa nhận, lúc đó anh hoang mang thật sự. Con lăn trong tay trong lúc hoảng hốt cứ thế lăn mãi, giống như trái tim không thể yên lại của anh.

“Không, vĩnh viễn không.” Câu nói ấy như một ác ma.

Lúc đó, anh đã thề trong lòng, khi nào họ hạnh phúc, nhất định sẽ phạt cô cùng anh sơn lại mái nhà.

“Liên Ngao, khi nào anh mới sơn nốt mái nhà?”

Khi nào ư?

https://thuviensach.vn

Có lẽ là ngày mai, có lẽ là một tuần sau, có lẽ là một tháng sau, nhưng có lẽ sẽ trì hoãn rất lâu, rất lâu. Chưa biết chừng họ sắp có đứa thứ hai, anh không thể bắt phạt một bà bầu được, nhỉ?

Nhưng có thể khẳng định một chuyện là mái nhà một phần ba màu xanh, hai phần ba màu xám đó rồi sẽ có một ngày trở thành màu xanh đậm.

Thi thoảng Hoắc Liên Ngao lại tưởng tượng chuyện xảy ra trên nóc nhà đó.

Tốt nhất, đó là lúc mùa thu và mùa đông đan xen. Lúc đó ánh nắng chan hòa, nắng cũng không quá gắt. Anh và cô đội mũ đôi, mặc áo công nhân lên nóc nhà. Con của họ chơi đùa trên bãi cỏ, bài hát sẽ được chọn nhóm Eagles mà bà xã thích.

Có lẽ vì ánh nắng quá đẹp, anh hơi lười biếng, anh bắt đầu giờ mấy trò câu giờ, trốn việc như: liên tục nhận điện thoại, uống nước…

Cô nãy giờ nghiêm túc làm việc bỗng nhiên phát hiện ra đa phần đều do mình làm. Cô sầm mặt, trừng mắt nhìn anh bằng đôi mắt cá chết của mình.

Đương nhiên, lúc này cô đã là bà Hoắc. Bà Hoắc ấy à, được ông Hoắc chiều sinh hư, nên mắt rất có uy lực.

Anh giơ cao tay: “Đầu gỗ, việc tiếp theo để anh làm. Em ở yên đây nghỉ ngơi đi, nếu khát muốn uống nước thì để anh phục vụ”.

Kết quả sẽ đúng như anh nói ư? Dĩ nhiên là không, bà Hoắc không phải kiểu người được chiều mà kiêu.

Thế là anh tiếp tục nhận điện thoại, uống nước. Cô tiếp tục sơn trần nhà.

Dần dần, ánh mắt anh bắt đầu nhìn qua nhìn lại trên người cô. Mái tóc cô ướt sũng mồ hôi, từng dòng từng dòng chảy xuống cổ. Cái cổ trắng ngẫn,

https://thuviensach.vn

khiến anh chỉ muốn gạt mớ tóc đó ra để in lên những dấu hôn đỏ rực.

Tốn rất nhiều sức anh mới áp chế được suy nghĩ này. Anh nhìn xuống vòng một dù đã mặc đồng phục lao động vẫn không giấu nổi vẻ kiêu hãnh, và vòng eo chết người kia.

Cô quỳ xuống sơn trần nhà, hình tượng đó còn đi kèm với một biểu cảm rõ ràng có phần vô tội.

Shit!

Nếu lúc này nhào tới, thì anh chắc chắn sẽ biến thành con báo tuyết mà cô tả. Hơn nữa, dạo này số lần hứng thú có hơi dày đặc, mới sáng trong bếp đã thực hiện một lần.

Không được, không thể bị cô dụ dỗ, anh không phải báo tuyết.

Có lẽ, sơn trần nhà có thể khiến anh kháng cự lại cám dỗ.

Thế là Hoắc Liên Ngao bắt đầu nghiêm túc lao động.

Làm trong mười phút mà bằng cả sáng. Ý tưởng này không tệ, anh thở dốc.

Ngẩng đầu lên, anh phát hiện cô đang ngồi trên mái nhà, nhìn anh bằng biểu cảm vô tội. Xương gò má đỏ ửng lên dưới ánh nắng.

Anh thở dài, trèo lên.

Đầu gỗ, anh vì yêu em nên mới lúc nào cũng muốn chiếm hữu em đấy mà.

Khi đêm xuống, cuối cùng họ cũng sơn xong toàn bộ mái nhà. Khi mặt trời buổi bình minh nhô lên trên mái nhà, cô vô thức lay anh dậy khỏi giấc ngủ: “Liên Ngao, mau đi theo em”.

https://thuviensach.vn

Cứ thế, sáng sớm, họ mặc quần áo ngủ, dựa vào gốc cây cao su, nhìn lên trên.

Mái nhà đó đã hoàn toàn biến thành màu xanh của đại dương.

Nhiều năm sau, vào một cuối tuần nhàn tản nào đó, anh và cô sẽ lại trèo lên mái nhà. Anh nằm trên mái, cô quay mặt sang nhìn anh.

Lúc đó cô có lẽ đã là mẹ của hai đứa trẻ, hoặc có thể là cả một đàn trẻ nhít. Có lẽ vóc dáng đã không còn như trước. Nhưng có sao chứ?

Anh nhìn cô, hồi ức yên lặng chuyển động trong khoảnh khắc đó, trở về vương quốc màu xanh trắng.

Một buổi sáng nọ, Hoắc Liên Ngao bơi lội xong men theo con đường nhỏ trong rừng tới bụi cỏ dại. Sau đó anh phát hiện cuốn sổ đã ố vàng, trên sổ có nét bút chì.

Đó thật sự là một buổi sáng rảnh rang. Anh quá rảnh nên ngồi lên bãi cỏ, phân biệt từng chữ từng chữ xem cuốn sổ viết gì.

“Con sẽ rất ngoan, khi con rất ngoan, mẹ sẽ quay về.”

“Cô gái xinh nhất trong thôn là do yêu hoa biến thành, yêu hoa lấy A Đức, yêu hoa vì sợ sẽ sinh ra một tiểu yêu hoa nên mãi không chịu sinh con.”

“Trời mưa đừng đi gần hồ, thủy quái dưới hồ thích ra bắt người chết thay vào những ngày mưa.”

Sáng hôm đó, anh vừa xem vừa cười, sau đó anh trả nó về chỗ cũ rồi bỏ đi.

Trên con đường hình chạc chữ Y, anh chọn rẽ trái. Đi được vài bước, không biết xuất phát từ tâm lý gì, anh quay mặt sang. Sau đó anh nhìn thấy

https://thuviensach.vn

cô gái mặc chiếc sơ mi trắng và váy xếp ly xanh dương đi bên phải đường. Anh đi ra ngoài, cô đi vào trong. Anh nhìn theo cô đi vào nơi anh vừa ngồi.

Giây phút đó, anh biết, nét bút trên cuốn sổ là của ai. Dường như cũng chỉ có cô chị gái con riêng của anh mới có suy nghĩ khờ khạo ấy.

Năm đó, cô mười bảy, anh mười bốn.

Bà ngoại nói, tình yêu giữa con người với con người như dưỡng chất bón trồng cho đất, có thể mưa thuận gió hòa, có thể an ủi mọi vết thương lòng, có thể khiến tâm hồn con người ta tìm về với những năm tháng tuổi thơ trong trẻo.

Đứa trẻ sinh vào thứ Tư tên Khang Kiều, không giỏi nói chuyện, họ chỉ giỏi lắng nghe những bi thương.

Nhiệm vụ suốt quãng đời còn lại của Hoắc Liên Ngao chính là khiến đứa trẻ sinh thứ Tư ấy được nghe thấy niềm vui và hạnh phúc, để lòng cô lại trong veo như một đứa trẻ.

Họ nắm tay nhau, nằm trên mái nhà, không làm gì cả, cứ thế nhìn trời.

Mặt trời đã lặn xuống biển, ánh sao sốt sắng chui ra khỏi tầng mây.

“Liên Ngao, anh tin không? Mỗi một ngôi sao trên trời là do một người mất hóa thành đấy.”

“Anh tin.”

“Liên Ngao, anh tin không? Rất lâu, rất lâu trước kia, thằn lằn từng thống trị địa cầu.”

“Anh tin.”

https://thuviensach.vn

“Liên Ngao, anh tin không? Người có ngón chân giữa dài hơn ngón chân cái ắt sẽ trở thành lãnh đạo quốc gia.”

“Anh tin.”

“Liên Ngao, anh tin không? Nếu để ốc sên lên lưỡi có thể tăng khả năng tình dục của một người.”

“Anh tin.”

“Liên Ngao, anh tin không? Những vị khách từ hành tinh khác lạc đường trong chuyến đi của mình sẽ khắc ngôn ngữ của mình xuống đất, để báo cho đồng đội biết. Đêm khuya sẽ có phi thuyền tới tìm kiếm họ.”

“Anh tin…”

https://thuviensach.vn

KHANG KIỀU

Loan

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Ngoại Truyện - Đầu Gỗ, Mau Sinh Con Cho Anh…

Đợt cuối cùng của kỳ nghỉ hè năm nào Hoắc Thành Quân cũng có vài ngày không vui. Đầu tháng tám vừa qua, bà Hoắc như hoàn toàn biến thành một người khác, không còn đáng yêu, dịu dàng mà trở thành một con nhím xù lông, động một chút là mắng người. Cho dù đã hoàn hảo lắm rồi, mẹ vẫn có thể tìm ra khiếm khuyết.

Đương nhiên, mấy ngày này, nạn nhân khổ nhất thực ra là ông Hoắc, Hoắc Thành Quân cùng lắm chỉ là một con cá trong chậu mà thôi.

“Hoắc Thành Quân, con quá giống Hoắc Liên Ngao rồi, tướng mạo giống, cử chỉ giống. Người vất vả khó nhọc đưa con tới thế giới này là mẹ, con có thể hơi hơi giống mẹ một chút không?”

Ơ… Thằng bé vốn định kháng nghị nhưng nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của bố đành tỏ ra ngoan ngoãn, nói: “Vâng ạ, sau này con sẽ cố gắng học tập mẹ, cố gắng giống mẹ hơn một chút”.

Bà Hoắc nhíu mày, hướng ánh mắt sang vị trí bên trái, vài giây sau nhanh chóng nã pháo vào ông Hoắc: “Hoắc Liên Ngao, đừng có nhìn em bằng ánh mắt đó, nếu cảm thấy em vô lý anh có thể nói ra.”

“À, đúng rồi, anh Hoắc, đã lãng phí thời gian vàng ngọc, bắt anh mất 50 phút đợi em, anh không vui chứ gì, thế nên anh im lặng để phản đối em phải không?”

“Sao, cảm thấy bây giờ em ồn ào trong một nhà hàng trang trọng như thế này sẽ khiến anh mất mặt chứ gì?”

https://thuviensach.vn

Cô vừa dứt lời, ông Hoắc đã đứng ngay lên bàn, chưa thèm cởi giày, tay trái cầm dao dĩa, tay phải cầm đĩa, khua khoắng một màn loạn xạ.

Đây là một nhà hàng cao cấp của Pháp, một hành động như thế dĩ nhiên sẽ khiến các thực khách phải rì rầm, nhìn qua đảo lại.

Anh còn làm ồn tới mức quản lý phải đi đến. Quản lý ngượng ngập đứng bên cạnh, gọi anh: “Ngài Hoắc”.

Anh làm như ông nghe thấy, gõ càng hứng khởi, vừa gõ vừa hỏi: “Đầu gỗ, anh dám bảo đảm, ngày mai anh sẽ lên báo vì hành động này, tới lúc đó ai mất mặt hơn sẽ biết ngay thôi”.

Câu nói này không khoa trương chút nào. Tuần trước, mấy người đó đã mất gần cả một mặt báo để viết về việc anh cho một người ăn xin đầu phố một chiếc hamburger.

Tin này khiến trong mắt đám đối thủ là một hành động giả tạo thành công. Trên các trang mạng xã hội của mình, bọn họ liên tục cười khẩy, giễu cợt. Họ nói một người giàu có như Hoắc Liên Ngao nên mời người ăn mày đó một bữa thịnh soạn, hoặc là cho hắn người ta một xập tiền đô.

Đối với chuyện này, anh chỉ nói: “Lúc ấy người đó đói bụng, tôi chỉ cho người ta thứ có thể làm ấm bụng người ta mà thôi. Việc thiện vừa phải và làm từ thiện là hai việc hoàn toàn khác nhau”.

Thế là lại có một đám người xuất hiện tranh luận không ngừng nghĩ về tính thực chất của hai hành động đó.

Chuyện chiếc bánh khiến trang mạng cá nhân của Hoắc Liên Ngao trở nên náo nhiệt lạ thường. Hoắc Thành Quân nghĩ, nếu có người chụp lại cảnh này đưa lên báo chí thì bố nó hẳn sẽ đau đầu lắm, phải biết rằng thường ngày ông Hoắc ghét nhất là bị quấy rầy.

https://thuviensach.vn

Trong nhà hàng có người chọn cách đứng dậy thanh toán, quản lý cũng chỉ đành bấm bụng nói: “Nếu ngài Hoắc còn tiếp tục, chúng tôi chỉ có thể giao lại cho cảnh sát xử lý”.

Lúc này bà Hoắc dường như cũng cảm thấy hành động của mình hơi quá đáng, bèn gọi anh một tiếng, ông Hoắc lập tức dừng gõ đĩa.

Bước xuống khỏi bàn ăn, ông Hoắc dễ tính hỏi: “Đầu gỗ, còn giận không?”.

Bà Hoắc cúi đầu im lặng.

“Vị này không biết tế nhị phải không?” Ông Hoắc chỉ tay vào người quản lý rồi hỏi bà Hoắc: “Anh và người đầu tư nhà hàng này có chút giao tình, muốn đuổi việc anh ta cũng chỉ cần gọi một cú điện thoại là xong”.

Nói xong, ông Hoắc cầm di động lên thật. Hành động này của anh khiến sắc mặt vị quản lý tái đi trong giây lát. Người đó liên tục nhìn sang phía bà Hoắc, người đó rõ hơn ai hết, ai có thể là nhân vật quan trọng giữ được công việc của mình.

Đúng như ông Hoắc hình dung: “Mẹ con thi thoảng sẽ giở trò hờn dỗi, nhưng chỉ nhằm vào bố thôi. Mẹ con là người phụ nữ đáng yêu và lương thiện”. Câu trước thì Hoắc Thành Quân nửa hiểu nửa không, câu sau thì nó tin tưởng chắc chắn.

Không chút nghi ngờ, Hoắc Thành Quân nhìn thấy mẹ mình tỏ ra khó xử. Cô bắt đầu xin lỗi quản lý và những người có mặt ở đó.

Xin lỗi xong, cô trừng mắt với ông Hoắc rồi quay mặt sang Hoắc Thành Quân, lẩm bẩm: “Thành Quân…”.

Thế rồi ba người họ rời khỏi nhà hàng. Vừa đi ra cửa, ông Hoắc đã muốn nắm tay bà Hoắc. Sau vài lần, bà Hoắc mới đưa tay với vẻ không mấy tình

https://thuviensach.vn

nguyện.

Họ còn cách chiếc xe khoảng ba mét, ông Hoắc liền lên tiếng: “Thành Quân, bố có chút chuyện muốn nói với mẹ, con lên xe đợi bố mẹ trước đi”.

Lần đợi này gần mười mấy phút. Bà Hoắc xuất hiện trước mặt Hoắc Thành Quân với dáng vẻ và đầu tóc hơi khác, ngược lại ông Hoắc thì tâm tình rất vui.

Vừa về tới nhà, ông Hoắc đã khẩn trương kéo bà Hoắc vào phòng họ. Sau đó, cánh cửa ấy đóng chặt.

Sáng hôm sau, người đưa Hoắc Thành Quân tới đạo quán học Karate chuyển thành ông Hoắc. Không những vậy, bữa sáng cũng không thấy mặt bà Hoắc đâu. Khi đó Hoắc Thành Quân muốn đến thăm mẹ nhưng ông Hoắc không cho.

“Mẹ sao rồi ạ?” Ngồi trên ghế lái phụ, Hoắc Thành Quân tò mò hỏi.

“Mẹ con…” Ông Hoắc kéo dài giọng, ngón tay gõ lên vô lăng: “Vì mấy hôm nay mẹ con động một tý là kêu gào với bố, còn cả chuyện xảy ra ở nhà hàng hôm qua, tối qua bố đã trừng phạt mẹ con một chút”.

Hoắc Thành Quân ngẫm nghĩ, quả thực, gần đây bà Hoắc không nể mặt ông Hoắc chút nào.

“Thế mẹ bị phạt có nặng không ạ?” Nó dè dặt hỏi.

Câu hỏi của nó không nhận được bất kỳ giải đáp nào, hơn nữa từ nhịp tiết tấu gõ vô lăng của người lái xe có thể phán đoán câu hỏi của nó khiến ông Hoắc vui vẻ.

“Bố” Hoắc Thành Quân cất cao giọng. Không hiểu vì sao trong đầu nó lại xuất hiện hình ảnh những phụ nữ mặt mũi sưng vù dán trên cửa những

https://thuviensach.vn

câu lạc bộ chống bạo hành gia đình.

“Đừng lo.” Ông Hoắc vui vẻ cất lời: “Bố chỉ khiến mẹ con tạm thời chưa xuống giường được thôi”.

Vậy mà còn vui được!

“Bố à, con biết số điện thoại đường dây nóng và email liên lạc của câu lạc bộ chống bạo hành gia đình đó.” Hoắc Thành Quân ngồi bật dậy khỏi ghế.

Câu này khiến ông Hoắc suýt nữa thì cho xe hôn mông chiếc đằng trước. Cứ như vậy anh vừa cười vừa đưa tay vỗ đầu nó: “Hoắc Thành Quân, có tin không, mẹ con rất thích sự trừng phạt của bố”.

“Làm gì có chuyện ấy!” Nó hất mạnh tay anh ra: “Mẹ không xuống giường được”.

Khi ông Hoắc nói: “Không tin con gọi cho mẹ đi”, Hoắc Thành Quân đã cầm điện thoại.

Chỉ trong vòng vài phút nói chuyện ngắn ngủi, nó đã biết tất cả giống y như lời ông Hoắc hình dung. Giọng bà Hoắc không có chút nào giống các phụ nữ ở câu lạc bộ chống bạo hành gia đình, không nhắc tới người đó là vừa chửi vừa khóc.

Hơn nữa khi mới nhấc máy, giọng mẹ còn êm ru, là cảm giác ngọt ngào sau khi ăn kẹo rồi được ngủ một giấc say sưa, và rồi tỉnh dậy cùng một giấc mơ tuyệt đẹp. Khi Hoắc Thành Quân nói lại lời của ông Hoắc, giọng mẹ như bị sặc nước, sau đó vội vội vàng vàng ngắt máy.

Nhìn người vẫn đang tiếp tục gõ vô lăng, Hoắc Thành Quân bực lắm. Gần tới đạo quán, cuối cùng nó cũng nói ra một câu: “Bố không được ăn

https://thuviensach.vn

hiếp mẹ, Kiều Kiều đáng yêu lắm, không những đáng yêu, dáng còn chuẩn".

Chiếc xe lập tức đi chậm lại như ốc sên. Hoắc Thành Quân có thể nhìn thấy ông Hoắc nhíu mày: "Mẹ con? Kiều Kiều? Đáng yêu? Còn… còn dáng chuẩn?".

Rõ ràng là giọng ông Hoắc rất không vui.

Nó nhìn ra ngoài cửa sổ, tay nắm chặt di động.

"Hoắc Thành Quân, con phải nhớ, đó là mẹ con, sau này bố không muốn nghe con gọi mẹ là Kiều Kiều nữa." Lúc này ngữ khí của ông Hoắc y hệt như huấn luyện viên Karate: Các em chỉ cần quan sát và cảm nhận.

"Trước khi là mẹ, mẹ vẫn luôn là Kiều Kiều." Hoắc Thành Quân không chịu yếu thế. Thầy giáo đã nói, khi đối mặt với những hành vi và lời nói không hợp lý, chỉ cần em có tư tưởng và suy nghĩ, em phải tranh cãi tới cùng, việc này khiến một người không ngừng mạnh mẽ trên con đường họ phải vượt qua.

"Lại, lại! Kiều Kiều?" Ông Hoắc chống tay lên trán.

Nhắm chặt mắt lại, mặc dù Hoắc Thành Quân không hiểu cụ thể vì sao ông Hoắc lại giận dữ, có thể là chỉ là ngoài mặt, trong lòng bố vẫn vui. Vị này đã trừng phạt Kiều Kiều không xuống được giường cơ mà.

Kiều Kiều? Hoắc Thành Quân nhớ hình như đã lâu lắm rồi nó không dùng danh xưng này. Khi Kiều Kiều còn chưa trở thành mẹ, đó giống như một cô gái có đôi tay của nhà ảo thuật, giống như một chiếc bánh gato được phết đầy chocolate, cắt phần chocolate ấy ra, sẽ là màu hồng.

Chiếc xe tiếp tục thẳng tiến. Người đứng đầu đạo quán hôm nào cũng đợi nó trước cửa đã vẫy tay với họ.

https://thuviensach.vn

Lúc này xe đột ngột dừng lại.

Hoắc Thành Quân quay mặt sang. Ông Hoắc dường như tâm trạng vẫn chưa khá hơn, nhíu mày càng lúc càng chặt và cũng đang nhín nó.

“Bố nói…” Ông Hoắc hiếm khi ấp úng.

Gì ạ? Nó dùng ánh mắt để hỏi.

Người nhìn nó biểu cảm hơi bứt rứt, sau đó dừng lại một chút, ngụy trang thành ngữ khí nhẹ nhàng như khi câu cá bên hồ: “Hoắc Thành Quân, Ngô Thành Nhu nói cho bố biết một bí mật của con”.

Ngô Thành Nhu thích những người đàn ông mặt đẹp, dáng đẹp, tay đẹp, giọng hay, Hoắc Liên Ngao có đầy đủ tất cả những điều kiện ấy.

Nó vô cảm nhìn thẳng về phía trước, trong lòng thầm dự đoán Ngô Thành Nhu đã lấy lòng ông Hoắc bằng bí mật gì.

Một hôm nào đó nó tỉnh dậy nhầm phòng thay đồ thành nhà vệ sinh? Nó lén uống rượu trắn của ông nội rồi nhảy điệu Hula cả đêm trên bãi cỏ? Hay khi lúc mót tiểu nó đeo chiếc cặp bươm bướm của Ngô Thành Nhu rồi chui vào nhà vệ sinh nữ?

Điều khiến Hoắc Thành Quân không thể ngờ là…

“Nghe nói, năm con bảy tuổi, ước nguyện sinh nhật của con là sau này tìm được một cô gái bạn giống Kiều Kiều, biết điêu khắc như Kiều Kiều, mặc váy trắng giống tiên nữ như Kiều Kiều, mắt to như Kiều Kiều, khi giận lên cũng nheo mắt lại như Kiều Kiều.”

Đồ phản bội Ngô Thành Nhu!

Tranh cãi tới cùng, tranh cãi tới cùng!

https://thuviensach.vn

“Kiều Kiều lúc đó…” Không hiểu vì sao khi nói tới đây nó hơi chột dạ, vội sửa thành: “Lúc đó mẹ vẫn chưa phải là ‘mẹ’”.

Thế nên khi biết sự thật Hoắc Thành Quân mới như bị sét đánh, có cảm giác vô duyên vô cớ bị trúng sét vậy.

“Nhưng bây giờ mẹ đã là mẹ của con rồi!” Ông Hoắc nghiêm giọng.

Hoắc Thành Quân một lần nữa im bặt.

“Hoắc Thành Quân!” Ông Hoắc tỏ ra nghiêm túc: “Con vừa dùng từ không đúng, không có đứa con nào lại hình dung mẹ mình là đáng yêu cả”.

Thật ra, còn có một người khác làm trò cười trong việc dùng từ, mà số lượng trò cười bằng cả rổ. Hoắc Thành Quân suýt nữa thì phì cười.

“Còn nữa, sai lầm nghiêm trọng nhất của con là đánh giá vóc dáng của mẹ! Sau này tất cả những từ ngữ đó tuyệt đối không được dùng với mẹ con”. Khi nói những câu nói, biểu cảm của ông Hoắc rất tệ: “Ôn hòa, hiền hậu, những từ này mới thích hợp”.

Lần này, Hoắc Thành Quân mừng thầm trong lòng, nhưng nó tuyệt đối không thể hiện vẻ sung sướng ấy ra ngoài: “Bố ơi, hiền hậu thường thích hợp cho những người ở độ tuổi 30 đến 40 hình dung về mẹ mình”.

Ừm, hình như câu nói của nó vẫn chưa đi vào trọng điểm. Thế là Hoắc Thành Quân hạ giọng: “bố, bố nhớ lại tuổi của con đi”.

Xem ra ông Hoắc vẫn có chút mù mờ.

“Bố, trong mắt bố, giờ mẹ già lắm hả?” Hoắc Thành Quân nghiêng đầu hỏi: “Bố, con mà tới trước mặt mẹ kể lại hình tượng mẹ trong mắt bố là hiền hậu thì sao ạ?”.

https://thuviensach.vn

Đây mới là trọng điểm. Vì bà Hoắc lớn hơn ông Hoắc ba tuổi, nên tuổi tác là điều cấm kỵ với mẹ. Nếu nó nói lại nguyên văn, bà Hoắc sẽ đau lòng lắm.

Lần này, ông Hoắc cuối cùng cũng hiểu. Thế là ông Hoắc giả vờ giả vịt kể lại chuyện ngày xưa bố nhận được thư mời của Cục hàng không vũ trụ rồi hỏi nó sau một hồi bát nháo: "Hoắc Thành Quân, con muốn đi cùng bố không?".

Hoắc Thành Quân chỉ đợi câu này.

Nhưng: "Hoắc Thành Quân, chuyện nào ra chuyện ấy".

Thôi được rồi, lúc này đây tâm trạng của Hoắc Thành Quân đã bay tới chiếc phi thuyền vũ trụ trong truyền thuyết của Cục hàng không vũ trụ rồi. Chưa biết chừng, tới lúc đó, nó có thể ngồi ở trong một lát, trải nghiệm cảm giác cơ thể bay bay trong không trung. Dĩ nhiên, cần phải có sự giúp đỡ của ông Hoắc.

"Bố, con chỉ làm nhiệm vụ chuyển lời. Người nói dáng mẹ chuẩn là giáo viên bóng rổ của bọn con. Có một lần mẹ tới xem con đánh bóng, giáo viên của con đã nói với mẹ như vậy. Nghe xong, mẹ vui lắm."

"Khờ khạo!"

Hoắc Thành Quân cảm thấy khi nói ra hai tiếng ấy, ông Hoắc có một sự giận dữ muốn tiếp tục trừng phạt bà Hoắc.

"Còn nữa, bố à, người hay nói mẹ đáng yêu là cậu."

"Cậu, đại ngốc?"

Giống như bà Hoắc luôn kiêng kị việc nhắc đến tuổi tác thì ông Hoắc lại kị nhất là người đàn ông Thượng Hải từng làm thầy giáo tiếng Trung của

https://thuviensach.vn

mình.

Để được trải nghiệm cảm giác cơ thể bồng bềnh trên không, Hoắc Thành Quân cảm thấy bây giờ là lúc nó cần để ông Hoắc nhìn nhận được chỉ số trung thành của mình. Thế là nó bắt đầu kể đầu đuôi câu chuyện.

Vào một kỳ nghỉ hè nọ, thầy Chu quyết định đi theo hình tượng người đàn ông mạnh mẽ, thế là thầy Chu đã tạm thời cất dao cạo râu đi.

Một tuần sau, thầy Chu cảm thấy cần phải để Kiều Kiều được thấy mặt quyến rũ của một người đàn ông trưởng thành nên đã thông đồng với Chu Tùng Ngọc dụ Kiều Kiều chơi bài giấy. Kết quả không đoán cũng biệt, người thua phải chịu trừng phạt của người thắng.

“Bố, bố đoán cậu đã trừng phạt gì Kiều Kiều?”

“…”

“Bố, cậu đã dùng râu của mình trừng phạt Kiều Kiều. Đúng rồi, bố à, trước đso cậu đã từng dùng râu của cậu trừng phạt con. Cảm giác đó, nói thế nào nhỉ. Ngứa ngứa, rậm rậm, như bị kiến chích ấy, nhưng mà thú vị lắm…” Lúc này Hoắc Thành Quân phát hiện mình lại lạc đề. Nó tập hợp lại câu từ: “Lúc đó, trông Kiều Kiều có vẻ không vui lắm. Mẹ bắt đầu ra sức trốn tránh, cậu ở phía sau đuổi. Mới được mấy vòng, cậu đã quắp mẹ lên như diều hâu ngậm thịt. Bố cũng biết đấy, Kiều Kiều chân nhỏ tay nhỏ, thịt đều nằm ở…”

“Im lặng!”

Người kia chỉ còn thiếu nước bịt miệng nó lại mà thôi.

Khoảnh khắc đó trong xe cực kỳ yên tĩnh. Cảm giác yên tĩnh ấy rất kỳ lạ, tới mức khiến Hoắc Thành Quân có ảo giác. Nó chỉ cần nói thêm một câu sẽ có chuyện tồi tệ xảy ra.

https://thuviensach.vn

Nhưng…

Nhưng nói cả một tràng dài hình như vẫn chưa nói vào điểm chính. Người luôn nói Kiều Kiều đáng yêu là thầy Chu, nó cũng chỉ chuyển lời thôi.

Nó lấy hết dũng khí: “Từ đó về sau, cậu ngày nào cũng lải nhải: Thành Quân, con không thấy Kiều Kiều rất đáng yêu ư? Lúc cậu dùng râu trừng phạt cô ấy, cô ấy cười rất đáng yêu. Sau đó… Sau đó khiến con cũng cảm thấy Kiều Kiều đặc biệt đáng yêu”.

Thở hắt ra một hơi, cuối cùng Hoắc Thành Quân cũng hoàn thành xong nhiệm vụ chuyển lời: Con chỉ chịu trách nhiệm chuyển lời, mọi sự cố và hậu quả phát sinh sau đó con không liên quan gì hết.

Sự thật chứng minh, dự cảm của Hoắc Thành Quân là đúng. Thật sự đã có chuyện không hay xảy ra, chuyện này tạo ra hai nạn nhân trực tiếp.

Một người là vị giáo viên không cẩn thận khen vóc dáng của bà Hoắc. Vị có biệt danh “sát thủ vợ người” đó đã nhận được thông báo nghỉ việc của nhà trường.

Còn một người nữa chính là bà Hoắc, quá trình thì đành để cho đương sự đích thân kể lại.

[…]

Khi Hoắc Liên Ngao tan làm trở về, Khang Kiều đang bôi thuốc cho con sóc bị thương tháng trước vô tình lao vào căn nhà nghỉ mát. Vừa nhìn thấy Hoắc Liên Ngao, xuất phát từ một cảm xúc khó hiểu nào đó, Khang Kiều bất giác sầm mặt. Nếu là bình thường, Hoắc Liên Ngao nhất định sẽ tới bên cạnh cô, gọi cô miệng tiếng “bà Hoắc” rồi giả vờ giả tảng hỏi: “Ai chọc giận bà Hoắc vậy?”.

https://thuviensach.vn

Thật ra trong lòng cả hai đều biết rõ, cô đang không vui vì chuyện gì.

So với nói là không vui, thà nói là nút thắt trong lòng.

Có điều, lúc này, Hoắc Liên Ngao làm như không nhìn thấy vẻ bực bội trên mặt cô. Anh cứ thế đi vào nhà. Khang Kiều cảm thấy như vậy cũng không tệ. Bây giờ nhìn thấy anh, trong lòng cô vẫn có cảm giác nghèn nghẹn. Nó khiến cô sáng nay nhìn mình trong gương lại thấy giống một con báo hồng hơn nữa.

Bôi thuốc xong, Khang Kiều giao lại con sóc cho Jenny. Cô nhìn đồng hồ, hôm nay Hoắc Liên Ngao về sớm gần một tiếng. Có điều, chẳng phải lúc này anh nên có mặt ở trường của Hoắc Thành Quân ư?

Hoắc Thành Quân là thành viên chủ lực của đội bóng rổ. Chiều thứ Bảy nào nó cũng tham gia các cuộc thi đấu giao hữu. Từ trước tới nay, hoàng tử nhỏ Thành Quân, người ghi nhiều bàn thắng thứ hai trong đội, luôn rất kỳ vọng Hoắc Liên Ngao tới xem nó đấu, nhưng anh lại quá bận rộn.

Hôm nay vừa hay là thứ Bảy. Tuần trước anh còn hứa hẹn hùng hồn rằng hôm nay sẽ đi xem trận đấu. Gã khốn này, nói mà không giữ lời.

Cô thở hồng hộc mở cửa phòng làm việc ra. Hoắc Liên Ngao đang gọi video call với quản lý cấp cao tại câu lạc bộ Los Angeles. Tay anh kẹp điếu thuốc, bên cạnh còn đặt một ly rượu đã uống quá nửa.

Ừm, được lắm, được lắm, ngầu quá nhỉ. Không những thất hứa còn rượu chè. Hơn nữa, còn coi cô như không khí nữa.

Cô vòng qua bàn làm việc, giật lấy điếu thuốc trên tay anh, ném vào trong ly rượu. Rồi cô cầm ly rượu lên, đặt mạnh xuống bàn.

“Cạch” một tiếng cuối cùng đã thu hút sự chú ý của Hoắc Liene Ngao. Ừm, người không giữ lời khuôn mặt còn khó coi hơn cô.

https://thuviensach.vn

Cô một lần nữa nắm chặt ly rượu, âm thanh giận dữ phát ra lần thứ hai. Lần này một vài giọt rượu đã văng ra, bắn lên khuôn mặt cau có của anh.

Cô đặt tay lên vai anh: “Không vui? Khó chịu? Hm?”.

Hoắc Liên Ngao càng nhíu chặt mày.

“Mới có mấy ngày đã không chịu nổi? Sau đó không những xị mặt với em mà còn chuốc giận lên Thành Quân, hm?” Mấy tiếng cuối cùng, Khang Kiều gần như gào lên.

Gào xong, cô mới phát hiện Hoắc Liên Ngao không hề ngắt cuộc gọi. Từ góc này, cô có thể nhìn rõ khuôn mặt ngượng ngập của người đàn ông da trắng trên màn hình máy tính, đáy mắt viết đầy sự sửng sốt, rồi cô quay sang Hoắc Liên Ngao, hình như…

Cô thu tay về, rụt rè đứng bên nhìn anh tắt cuộc gọi.

Sau đó, anh thẳng thừng với lấy bao thuốc.

Cô giật lại, giấu ra sau lưng, miệng nói không ngừng: “Hoắc Liên Ngao, tại anh không đúng. Anh không giữ lời hứa”.

Hoắc Liên Ngao đứng dậy, mặt và cả cơ thể đổ nghiêng về phía cô. Khang Kiều vô thức ngửa ra sau.

“Hoắc Thành Quân không nói với em, vì địa điểm gặp vấn đề nên trận thi đấu bóng rổ đã hủy sao? Nói anh xị mặt, chỉ có em được xị mặt, anh không được xị mặt hả?” Hoắc Liên Ngao dồn ép người.

Giây phút đó, Khang Kiều rất muốn lớn giọng nói: “Phải!”.

Cô đã sớm quen với một cậu chủ Liên Ngao dễ tính, quen những lúc cô không vui được nghe anh dịu dàng gọi “Đầu gỗ”, quen những lúc cô cố tình gây khó dễ, anh sẽ gọi “bà Hoắc”, sẽ nhường cô, dỗ cô.

https://thuviensach.vn

Thậm chí cô bắt đầu cảm thấy như một lẽ đương nhiên rằng những chuyện mình làm không được vừa lòng ở trong mắt anh đều sẽ trở nên đáng yêu. Cô nói trái đất hình vuông, anh cũng sẽ không nói là hình tròn.

Cô đã quen từ lâu.

Nhưng cô dĩ nhiên sẽ không nói tâm sự ấy ra. Nói thế nào cô cũng đã làm mẹ, cũng đã qua cái tuổi có thể gọi điện thoại mách lẻo hay làm nũng rồi.

Cô thu lại biểu cảm dè dặt, nói một tiếng "ấu trĩ" rồi đẩy Hoắc Liên Ngao ra. Người này đã chặn đường cô.

Nhưng tay cô như chạm phải một bức tường. Cô dùng sức nhưng vẫn vô ích. Cô giậm chân cảnh cáo: Hoắc Liên Ngao!

"Người ấu trĩ là em mới phải." Hoắc Liên Ngao lạnh lùng nói.

"Em ấu trĩ khi nào?" Giống như đứa trẻ bị bắt thóp, Khang Kiều vô thức cao giọng. Thật ra cô biết mấy ngày gần đây cô đúng là hơi ấu trĩ.

"Còn không?" Giọng Hoắc Liên Ngao mang theo mùi khiêu khích nồng nặc: "Được đàn ông khen là dáng chuẩn là cảm thấy người ta tốt. Còn không hiểu sao? Mục đích duy nhất của đàn ông khi làm vậy chính là muốn đè em xuống giường. Em có thể mở mắt to ra chút được không?".

"Mà thôi, mắt em đủ to rồi, nhưng chẳng có ích gì. Chẳng hiểu gì cả. Được khen vài lần là thấy sung sướng." Ngữ khí của anh tới cuối cùng hoàn toàn là sự thất bại trong giáo dục.

Khang Kiều đã lâu lắm rồi không nghe thấy giọng khích bác từ người này. Hơn nữa, cô hoàn toàn không hiểu anh rốt cuộc đang nói gì.

https://thuviensach.vn

Giống như không quen anh xị mặt với cô, cô cũng không quen anh khích bác cô. Không biết có phải vì quá giận không, cô nhất thời á khẩu, chỉ đành dựa vào hơi thở để giúp mình bình tĩnh lại.

Nhưng, người này càng nói chuyện càng vô lý.

“Nghe nói phụ nữ hám danh thích nhất là mấy lời ngọt ngào của đàn ông.”

Người này ám chỉ cô hám danh?

“Hoắc Liên Ngao, anh đừng nói vớ vẩn, em không hám danh.” Có lẽ vì quá kích động, cô chỉ có thể nói đúng một câu như thế.

Còn nữa, thích được khen xinh là bản tính của phụ nữ. Sao tới chỗ anh lại thành hám danh?

“Em không những hám danh, em còn không tuân thủ chuẩn mực người phụ nữ!”

“Em? Em…” Khang Kiều lắp bắp, một lần nữa nghẹn lời.

Chẳng biết sức lực từ đâu ra, mũi chân cô đã bắt đầu rời khỏi mặt đất. Lúc đó Khang Kiều nghĩ mình nhất định nhảy rất cao. Cô nghe thấy tiếng phẫn nộ của mình: “Em? Không làm tròn bổn phận…”

Nhưng âm cuối cùng vang lên cũng tiếng “Rầm…”

Lúc đó nội tâm Khang Kiều như một đứa trẻ hiếu động, chỉ muốn đập vỡ đầu Hoắc Liên Ngao ra. Cho dù không đập vỡ thì cũng phải khiến anh lảo đảo. Sự thật là…

Sự thật là Khang Kiều nhảy không hề cao. Cô tưởng trán mình sẽ huých vào trán anh, nhưng kết quả lại chỉ tới cằm.

https://thuviensach.vn

Người thật sự không chịu nổi là cô!

Cú đập đó thật sự rất đau, đau tới nỗi nước mắt Khang Kiều trào ra. Người này làm bằng đá sao?

Tệ hơn nữa là do quá giận, Khang Kiều đã dùng hết sức. Kết quả vừa rơi xuống đất người đã mất thăng bằng, ngửa hẳn ra sau. Trong lúc ấy, Khang Kiều nghĩ, cô đúng là cầm đá đập vào chân mình rồi.

Khang Kiều vẫn còn ôm chút hy vọng: Liên Ngao, mau đỡ em.

Nhưng Hoắc Liên Ngao cứ đứng đực ra đó, không hề định giơ tay ra đỡ. Tên khốn này, cô nhắm chặt mắt lại, lẩm bẩm trong lòng. Mong là gáy cô đủ cứng.

Những giây cuối cùng…

Gáy không đập xuống sàn mà rơi vào một vòng ôm cô quen thuộc. Có một đôi tay đỡ lấy gáy co. Vì động tác quá mạnh, người ôm cô phải mượn chút trọng lực xoay vài vòng trên sàn cùng cô mới dừng lại.

Cô mở mắt ra, lập tức nhìn thấy ánh mắt Hoắc Liên Ngao. Lúc này cô đang bò trên người anh. Người bị cô đè phía dưới từ ánh mắt tới biểu cảm đều viết rõ: Phụ nữ, anh biết ngay là sẽ như vậy.

Nhưng cho dù vậy, Khang Kiều vẫn lập tức bị hớp hồn bởi ánh mắt ấy. Người này ánh mắt từ hồi thiếu niên tới giờ dường như chưa từng thay đổi, đẹp như một tòa thành thủy tinh có thể soi rõ nội tâm người khác.

Cơn đau rát dội lên từ trán và những giọt nước mắt đọng lại nhắc nhở rằng giờ cô đang ở thế yếu, đáng ghét hơn là…

“Anh không chọc mình lúc mình giận, anh còn xị mặt với mình. Không những thế, anh còn buộc tội mình hám danh, không làm tròn bổn phận.

https://thuviensach.vn

Đáng ghét hơn nữa là khi anh nhìn thấy mình ngã không đỡ lấy mình ngay lập tức!” Khang Kiều vô sỉ liệt kê tội danh của Hoắc Liên Ngao trong lòng.

Sau đó cô đưa ra kết luận: Anh không còn yêu cô như trước nữa.

Nhất định là như vậy. Khang Kiều có mật mã email riêng và ID mạng xã hội của Hoắc Liên Ngao. Mấy ngày trước rảnh rỗi, cô lén chui vào xem. Hòm thư thì rất nề nếp. Nhưng mạng xã hội thì không khiến cô vui như vậy. Nhìn kỹ, Khang Kiều phát hiện có nhiều cô gái trẻ rất hoạt bát trên nick cá nhân của anh, tới độ khiến người ta cảm thấy khủng bố.

Bạn bè của Hoắc Liên Ngao đa phần đều do bộ phận quan hệ sắp xếp. Thi thoảng anh mới lên mạng, nhưng dù là anh hay nhân viên của anh, chỉ cần có bất kỳ động tĩnh nào, mấy cô gái ấy lại lập tức xuất hiện, nhanh tới mức có thể tính bằng giây.

Điều khiến Khang Kiều cảm thấy bất ngờ là có một lần Hoắc Liên Ngao đã đáp lại một trong số đó, cô gái tên Tịnh Hương, mặc dù nội dung trao đổi cũng chỉ về những vấn đề thời tiết.

Nhưng chung quy là anh cũng đã trả lời rồi. Lúc này Khang Kiều vô sỉ nảy ra một suy nghĩ: Tất cả nhất định liên quan tới cô gái tên Tịnh Hương đó.

Đúng, nhất định là vậy. Thế nên bây giờ cô không thể dễ dàng bị anh mê hoặc. Trước mắt, việc cô phải làm là bò dậy, sau đó quay ngoắt bỏ đi, ví dụ như đi du lịch.

Tên biến thái Hoắc Liên Ngao, từ lúc cưới cô đến giờ chưa bao giờ cho cô đi du lịch. Chỉ được phép đi cùng anh. Cô nào có phải trẻ con.

Đúng, Hoắc Liên Ngao còn có một tật xấu là thường xuyên quản cô như trẻ con.

https://thuviensach.vn

Bây giờ!

Khang Kiều thực hiện bước đầu tiên trong kế hoạch, bò dậy khỏi người anh, đi thẳng về phòng, không quay đầu lại. Nhưng chưa được mấy bước đã bị kéo về.

Lại…

Cô quay đầu, giơ tay lên. Cánh tay bị giữ lại trên không. Anh nhìn cô chăm chú, giọng nói dịu dàng như chảy nước: “Trán bị đập có đau không?”.

Vô dụng, mới nghe có tý lời ngon ngọt mà nước mắt đã rơi xuống rồi. Phải biết cô đã làm mẹ, hơn nữa Thành Quân của cô bây giờ còn là đội trưởng đội bóng rổ của trường nữa.

Không, cô không khóc, nước mắt chưa rơi khỏi hốc mắt chưa gọi là khóc. Cô mở to mắt để nó không rơi xuống. Khang Kiều cảm thấy đây là một điểm lợi thế của mắt to.

Anh nhìn cô, nhìn khuôn mặt trước mắt, nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì giận dữ, nhìn những giọt lệ đang xoay tròn. Cô như vậy nhìn anh không rời, khiến anh ngứa ngáy, khiến anh không còn ý chí chiến đấu, khiến anh chỉ muốn làm nhất một chuyện…

Đó là dang tay, kéo cô vào lòng.

Trong lòng anh bây giờ là một đống mâu thuẫn, chưa bao giờ được nhìn thấy mặt bố, trước năm 12 tuổi chỉ ở lỳ trong một thôn nhỏ, sống bên bà ngoại, cực kỳ khao khát được thương yêu nhưng lại luôn giả vờ không quan tâm.

Đống mâu thuẫn này bây giờ lại vì mẹ của mình mà canh cánh trong lòng.

https://thuviensach.vn

Thấy chưa, anh vừa ôm cô đã mềm ra rồi. Cho dù cô vẫn giãy giụa, nhưng cũng không dốc hết sức. Lát sau, sức cô đã yếu đi.

Giống như một đứa trẻ không thể hạ mình, cô hậm hực nói: “Hoắc Liên Ngao, anh…”.

Sau đó câu ấy bị tắc lại trong cổ họng. Nghĩ cũng đủ biết lúc này khuôn mặt cô nhất định đã đỏ bừng lên.

“Anh, anh…”

Anh cái gì mà anh? Cũng biết xấu hổ rồi à?

Anh thầm thở dài trong lòng. Thôi được rồi, để anh nói thay cô.

“Sau này khi em xị mặt, anh nhất định sẽ dùng rất nhiều, rất nhiều cách để dỗ cho em vui.”

“Anh, anh…”

“Sau này, anh sẽ không xưng xỉa lên để khiến em giận nữa.”

“Anh…”

“Sau này anh cũng sẽ không buộc tội em vô cớ.”

Câu này nghe giọng rất chân thành, thật ra trong lòng Hoắc Liên Ngao không chân thành như vậy, không những thế còn đầy mùi thuốc súng.

Hôm nay khi biết huấn luyện viên bóng rổ của Hoắc Thành Quân có biệt danh “sát thủ vợ người”, Hoắc Liên Ngao rất muốn đấm cho hắn vài cú.

Điều càng khiến anh khó nhẫn nhịn hơn là cảnh sát tìm được một số thứ ghê tởm trong máy tính của hắn. Trong máy tính có một danh sách những cô gái, đều là đối tượng săn môi của hắn. Hắn mỗi lần thi đấu đều mặc vest,

https://thuviensach.vn

ở trong mắt người ngoài thì là một huấn luyện viên phong độ và hài hước, thực chất lại PTS hình của đối tượng lên người những ngôi sao phim cấp 3, rồi làm từng tấm thành hình động.

Khi biết Khang Kiều cũng có tên trong danh sách, Hoắc Liên Ngao chỉ muốn tát cho hắn lệch mặt.

Dọc đường lái xe về nhà, đầu óc anh chỉ hiện lên cảnh khuôn mặt Khang Kiều dưới cơ thể không một mảnh vải của người khác, rồi làm đủ trò trước mặt người đàn ông đó.

Đầu gỗ của anh đã bị nhìn sạch rồi!

Nộ khí công tâm chắc cũng chỉ đến thế mà thôi. Anh lái xe như bay về nhà. Khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của cô càng khiến anh bốc hỏa. Phụ nữ đa phần đều thích trêu hoa ghẹo nguyệt, đầu gỗ này xem ra cũng vậy. Nếu không với khuôn mặt cứng đơ của cô làm sao có thể! Nghĩ tới đây, Hoắc Liên Ngao bắt đầu ăn nói không suy nghĩ.

Bây giờ, anh đã làm cô khóc.

Anh gia tăng sức mạnh, chỉ muốn cùng người trong lòng hòa làm một. Anh hôn lên tóc cô, nói chân thành: “Sau này anh sẽ lập tức đỡ em khi em ngã. Giả sử em ngã từ trên cao xuống, anh nhất định sẽ ôm chặt lấy em. Cho dù không cứu được em thì cũng phải cùng em tan xương nát thịt”.

Người này… Người này làm sao có thể?

Người này thật là quá xayasu xa. Không những nhìn trộm nội tâm của cô, còn nói ra những lời như thế. Phải biết, câu cuối cùng của anh đã khiến những giọt lệ cô khó khăn nhẫn nhịn chảy hết ra ngoài.

Cô phải làm gì để báo đáp anh đây. Cô kiễng chân lên, tặng anh đôi môi của mình, ôm chặt lấy người anh, dán sát cơ thể mình vào cơ thể anh, chỉ

https://thuviensach.vn

hận máu và xương cốt không thể tặng cả cho anh, rồi cùng anh hòa làm một. Cô nhắm mắt lại, ngậm lấy môi anh. Khi tay anh luồn vào trong quần áo, cô vẫn nghênh đón mà không hề ngượng ngập, mong rằng anh sẽ thích thú hơn.

Sáng hôm sau, Khang Kiều phát hiện ra một chuyện, khi Hoắc Liên Ngao cúi xuống hôn lên trán cô, nói: “Anh đi làm đây”, cô không ngửi thấy mùi nước cạo râu mà mình thích.

Sau khi Hoắc Liên Ngao đi khỏi, khoảng bảy, tám phút sau, cửa phòng lại bị mở ra. Khang Kiều kéo cao chăn lên, bọc người lại kín mít, chỉ lộ đúng khuôn mặt.

Dĩ nhiên cô biết người mở cửa lúc này là ai. Người nọ rón rén đi tới giường, cúi xuống, đặt đôi môi mềm lên trán cô.

“Con chào mẹ.”

“Mẹ, con đi học đây.”

Khang Kiều nín thở. Cô rất muốn ôm lấy nó, nhưng không thể. Tên khốn Hoắc Liên Ngao nửa đêm còn lột sạch bộ đồ ngủ cô khó khăn lắm mới mặc vào được. Bây giờ người cô trần truồng, nếu ôm nó nhất định sẽ bại lộ.

Cô dỏng tai lắng nghe âm thanh đóng cửa khẽ khàng của Hoắc Thành Quân. Khi căn nhà yên ắng trở lại, khóe mắt cô mới chợt ươn ướt: Mẹ, Tiểu Phàn, mọi người thấy không, giờ con rất hạnh phúc.

Khi cô mở mắt ra lần nữa đã là trưa. Chân vừa chạm đất thì đã mềm nhũn như vừa bị phạt chạy 3000 mét vậy. Cô lê đôi chân như sắp gãy, mở cửa phòng tắm.

Nhìn thẳng vào gương, Khang Kiều bắt đầu đánh răng. Người trong gương hơi nhíu mày.

https://thuviensach.vn

Cô đánh răng xong, để bàn chải vào chỗ cũ. Bàn chải của cô màu xanh dương, của Hoắc Liên Ngao màu trắng. Hai chiếc bàn chải đặt sát cạnh nhau. Cô giả vờ vô tình gạt tay để hai chiếc bàn chải cách nhau một quãng nhất định.

Lúc này, khuôn mặt trong gương nãy giờ nhăn nhó mới dãn ra.

Sáng hôm nay, Hoắc Thành Quân và ông Hoắc đang trên đường tới căn nhà khu phía Tây. Ông Hoắc từ sáng sớm đã kéo nó dậy khỏi chăn. Không cần đoán, ông Hoắc bắt nó đi bơi sớm rồi.

Ông Hoắc đang lái xe xem ra tâm trạng rất khá. Tốt tới mức Hoắc Thành Quân phải tò mò hỏi. Ông Hoắc đưa ra câu trả lời là: “Bà Hoắc đã kết thúc thời kỳ bãi công”.

Cứ khoảng giữa tháng tám là thời kỳ bãi công của bà Hoắc. Cái gọi là bãi công là sự bỏ mặc họ, đặc biệt là ông Hoắc.

Hoắc Thành Quân từng hỏi ông Hoắc, ông Hoắc nói khi nào lớn nó sẽ hiểu. Quan trọng nhất là! Vào trung tuần tháng tám, không được nổi nóng với bà Hoắc, hơn nữa còn phải nghe lời.

Sau này, Hoắc Thành Quân đã biết lý do. Đó là vì ngay f giỗ của bà ngoại vào 13 tháng 08. Đó là một cách để mẹ đối mặt với bà ngoại, đó là gây rắc rối cho hai ông con trai của kẻ thù.

Nhưng điều khá xui xẻo là con trai của kẻ thù lại là chồng mẹ.

Về sau khi nhớ lại trung tuần tháng tám hằng năm, Hoắc Thành Quân đều rướn môi cười vì những màn hành hạ bố của mẹ.

Giống như ông Hoắc nói, trên thế giới này chỉ có bà Hoắc mỗi lần nổi xung mới đáng yêu. Đương nhiên, nếu là người phụ nữ khác thì sẽ chẳng liên quan gì đến đáng yêu cả.

https://thuviensach.vn

Bơi xong trở về nhà, Hoắc Thành Quân nhìn thấy một cảnh tượng xảy ra trên mái nhà màu xanh dương. Mẹ đang thắt cà vạt cho bố chuẩn bị đi làm.

Vừa thắt mẹ vừa nói những lời đến nó nghe còn thấy mọc kén trong tai: "Lái xe cẩn thận một chút", "Lúc tiếp khách đừng uống nhiều rượu", "Đừng có động một tý là nổi nóng với đám nhân viên trẻ".

Bố như bị hớp hồn, cúi đầu lắng nghe. Dường như mỗi lời lải nhải của mẹ rót vài tai bố đều trở thành những bản nhạc êm ru vậy.

Người nghe và người nói đều không thấy phiền ư? Nó nhún vai, rón rén bỏ đi.

Chưa được vài bước, nó đã nghe thấy tiếng mẹ hậm hực: "Liên Ngao, đừng, đừng, ngứa…".

Giọng bố trầm khàn: "Xem sau này em còn dám không?".

"Dám gì chứ?"

"Còn dám không…"

Những âm thanh vụn vặt dần thay thế bằng tiếng thở. Trong tiếng thở ngắt quãng còn có tiếng cười khúc khích: "Liên… Liên Ngao, thật… thật sự rất buồn. Được rồi… anh muốn bắt em làm gì?".

"Anh bảo em làm gì em cũng làm ư?"

"Ừm."

"Đầu gỗ, lâu lắm rồi anh chưa được nghe em hứa hẹn em sẽ ngoan."

"…"

"Không nói? Không nói hả?"

https://thuviensach.vn

“Được rồi, được rồi, em nói.”

“Hm?”

“Liên Ngao, sau… sau này em sẽ rất ngoan.”

“Giống như bị kiến chích vậy, ngưa ngứa, rất khó chịu đúng không?”

“Ừm, còn muốn hắt xì nữa.”

Lúc này Hoắc Thành Quân về cơ bản đã hiểu chuyện xảy ra trong phòng thay đồ là gì.

Quả nhiên.

“Bà Hoắc, sau này em dám chọc giận ông Hoắc, anh không ngại cả tuần không cạo râu để khiến em hắt xì không thôi.”

Nó bụm miệng, len lén bỏ đi. Thì ra một tuần ông Hoắc không cạo râu là vì ngày mai bố sẽ lên trang bìa tạp chí tài chính.

[…]

Lần đầu tiên Hoắc Thành Quân tham gia doanh trại mùa đông không may lại gặp một trận tuyết lớn. Đêm xuống, nó và bạn học trốn trong lều. Với gợi ý của giáo viên, họ bắt đầu kể những chuyện thú vị nhất xảy ra trong gia đình mình.

Jim nói khi bố mẹ cậu ấy yêu nhau, bố cậu ấy thường lén bò lên cửa sổ, bị mẹ cậu ấy tưởng nhầm là ăn trộm, dùng gậy đánh ngất. Xui xẻo là bố cậu ấy bị đánh ngất, đồng thời rơi vào vại thức ăn gia súc còn sót lại dành cho đám gà tây trong nông trại của mẹ cậu ấy.

Sandy kể bố cậu ấy lần đầu gặp mẹ cậu ấy vì muốn tìm mẹ cậu ấy bắt chuyện, vì thế bị con chó cưng của mẹ cậu ấy cắn. Sandy đã thề với trời vết

https://thuviensach.vn

cắn đó về sau biến thành một vết sẹo hình trái tim. Bố của Sandy chính vì nó mới nhận định mẹ cậu ấy là một nửa trời sinh.

Joan kể mẹ cậu ấy vì muốn trừng phạt bệnh lười của bố đã đặc biệt tới nhà người thân mang một con gà về. Con gà đó có biệt danh là "gà động kinh", nó khiến cho chủ nông trại rất đau đầu.

Con gà động kinh sau khi được mẹ Joan đưa về nhà thì cả ngày chống đối với bố Joan, người suốt ngày ở nhà ngủ nướng mà không đi tìm việc. Nó đã rất nhiều phá vỡ giấc mộng đẹp của bố Joan. Cuối cùng có một ngày gà động kinh trở thành món ăn ngon của bố Joan. Điều khiến bố Joan không ngờ là chính vì con gà đó mà ông phải thực thi gần một nghìn tiếng đồng hồ phục vụ công ích, nguyên nhân là vì ông "ngược đãi gà", "giết gà".

Thì ra sau khi đưa gà động kinh về nhà, mẹ Joan đã lắp thêm mấy chiếc camera giám sát ở nhà. Một nghìn tiếng lao động đó cũng đã trị được thói lười biếng của bố Joan, để ông phát hiện ra lao động vốn không phải chuyện đáng ghét.

Tới lượt Hoắc Thành Quân.

Hoắc Thành Quân ngẫm nghĩ. Những chuyện thú vị giữa ông Hoắc và bà Hoắc còn rất nhiều. Sau một lần sàng lọc, cuối cùng nó quyết định chia sẻ với mọi người chuyện xảy ra vào lần đầu tiên bà Hoắc đi xa.

Ông Hoắc rất ghét bà Hoắc đi xa, từ New York tới New Jersey cũng không được. Thường ngày, ông Hoắc rất nghe lời bà Hoắc. Việc duy nhất miễn bàn là mỗi lần bà Hoắc nói: "Liên Ngao, hôm nay em và bạn ra ngoài đi dạo", "Liên Ngao, ngày mai em sẽ quay về, em hứa đấy".

"Ở yên trong nhà, muốn đi chơi đâu nói với anh, cuối tuần anh đi với em." Đây là câu trả lời duy nhất dành cho bà Hoắc.

Phải biết rằng, nội tâm mỗi người đều có tâm lý phản nghịch.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng có một ngày, sau vô số lần bị chèn ép, bà Hoắc nhân lúc ông Hoắc đi công tác ở Anh đã bắt đầu thực hiện kế hoạch đào thoát 72 tiếng của mình.

Cô và bạn của mình tới bờ biển phía Tây ngắm tượng cát, tham gia lễ hội âm nhạc điện tử ngoài trời, trong 72 tiếng ấy, cô đã ném tan nát cái điện thoại.

Nhưng…

Nhưng bà Hoắc đã gặp một người tên Hoắc Liên Ngao. Trên thế giới này, si mê tay người ta gọi là "cuồng tay", si mê giọng nói người ta gọi là "cuồng giọng".

Còn mức độ si mê vợ của Hoắc Liên Ngao tuyệt đối có thể xứng với từ "cuồng vợ".

Ông Hoắc cuồng vợ sau 3 tiếng bà Hoắc đi khỏi New York đã từ London bay chuyến bay gần tám tiếng để trở về New York, mục đích chính là muốn bắt cô gái của anh trở về nhà.

Tháng chín năm ngoái, những ai từng tham gia lễ hội âm nhạc điện tử bên bờ biển phía Tây có lẽ đều nhớ một chuyện: Tất cả các tay chơi nhạc siêu đẳng đều tụ tập ở lễ hội đó. Khi bầu không khí lên tới cao trào thì có một đoạn quảng cáo tìm người được phát ra. Đó là một bản tin tìm vợ, trong mắt mọi người ở đó, bản tin ấy giống một kiểu thể hiện tình cảm hơn. Còn đề rõ tên chồng.

"Trước 12 giờ anh bắt buộc phải nhìn thấy em."

Lúc đó cách 12 giờ còn khoảng năm tiếng nữa.

"Dù em có bôi màu lên mặt cũng vô ích thôi, anh sẽ khiến em ngoan ngoãn trở về."

https://thuviensach.vn

Một cô gái nào đó không tin tà môn dị giáo vừa bôi màu lên mặt vừa giơ ngón giữa về phía ông Hoắc. Sau đó cô phát hiện một vài bức ảnh xấu xí của mình đã hiện lên màn hình điện tử. Trong đó có bức ảnh cô nằm bò bên gốc cây ngủ chảy cả nước miếng, và ảnh cô đi chân trần học cách nhảy của chuột túi trên bãi cỏ.

Ông Hoắc vui vẻ dự báo: "Tiếp sau đây sẽ còn sự kiện máy cắt cỏ và bức ảnh chụp chung với đà điểu nữa."

Chuyện về máy cắt cỏ là: Một ngày nọ, bà Hoắc thẳng thừng nói cô sẽ học dùng máy cắt cỏ, ai ngờ cô lái nó sang tận vườn sau nhà hàng xóm, hơn nữa còn cắt sạch vườn hoa hồng nhà người ta.

Tệ hơn là khi con chó nhà đó lao ra, bà Hoắc đã bật khóc tại chỗ, vừa khóc vừa la hét: "Liên Ngao, mau tới cứu em, sao con chó đó to dữ vậy".

Chuyện này phải để ông Hoắc ra mặt mới bình yên được. Bức ảnh vị hàng xóm đó chụp lại làm bằng chứng cũng rơi vào tay ông Hoắc.

Còn chuyện con đà điểu: Năm ngoái, ông Hoắc đưa vợ và con trai tới Nam Phi du lịch. Khi bà Hoắc và đà điểu chụp chung…

Khi đó chuyện xảy ra quá đột ngột, đến nỗi ông Hoắc chỉ có thể miêu tả bằng một câu đại khái: "Tiểu thư đà điểu trước nay luôn rất thân thiện chẳng hiểu vì sao bỗng khiêng bà Hoắc lên rồi chạy".

Bà Hoắc sợ chết túm chặt lấy đà điểu. Trong quá trình đà điểu lao đi vùn vụt, rất không may đã bị vài thanh niên Anh quốc chụp lại. Bà Hoắc nghe thấy chuyện họ sẽ đăng ảnh lên mạng xã hội thì tái mặt, dĩ nhiên, cuối cùng lại vẫn là ông Hoắc ra mặt.

Ông Hoắc cầm hai tập ảnh trong tay, không chỉ một lần uy hiếp bà Hoắc: "Đầu gỗ, sau này em đừng có gây chuyện với anh".

https://thuviensach.vn

Rõ ràng, bà Hoắc đã coi câu nói ấy như gió thoảng bên tai.

Lần này, cuối cùng chúng đã có cơ hội được dùng đến, hơn nữa tác dụng cực hiệu quả. Bà Hoắc đang ở trên bờ biển California ngoan ngoãn trở về trước mặt ông Hoắc trước 12 giờ.

Kế hoạch đào tẩu đầy dã tâm của bà Hoắc kết thúc trong thất bại.

Hoắc Thành Quân nói xong chuyện mà nó cho là thú vị nhất của gia đình mình, các bạn gái trong lều bày ra vẻ si mê, Elena xinh xắn nhất nói sau này sẽ lấy một người đàn ông như thế.

Lời tuyên bố của Elena khiến đám con trai nhất loạt phản đối, họ cho rằng ông Hoắc quá nghiêm trọng hóa vấn đề.

Thật ra, ngoài việc cảm thấy thoải mái, Hoắc Thành Quân cũng cảm thấy ông Hoắc hơi quá đà, bà Hoắc có phải trẻ con đâu.

“Sau đó thì sao?” Đám con gái cực kỳ tò mò.

Sau đó, ông Hoắc mất nửa tháng mới dỗ được bà Hoắc chịu nhìn mình, sau đó thì…

Khang Kiều lúc này phải thừa nhận, tình trạng bây giờ của cô như một người cảm mạo sốt cao, khi đối mặt với món ăn mình thích nhưng lại buộc phải băn khoăn giữa tình cảm và lý trí vì lời nói của bác sỹ.

Trước đó, bầu không khí rất tốt. Đôi vợ chồng đã xa nhàu gần một tuần đã xảy ra một chuyện dường như là thuận theo tự nhiên trong xe. Khang Kiều và Hoắc Liên Ngao đã từng làm vậy trong xe. Khi anh thì thầm bên tai, cô nửa đẩy nửa kéo cùng anh ra ghế sau. Lần này Hoắc Liên Ngao không giống như lần trước. Sau khi đi công tác về, anh rất sốt ruột. Anh khác thường như thế, làm màn dạo đầu rất đầy đủ. Trong khoảng không gian có hạn của xe, cô mở rộng chân tới cực hạn. Nhưng vấn đề mắc lại tại

https://thuviensach.vn

một điểm trí mạng. Anh vừa kéo chân cô lên gác lên vai anh, vừa tìm ví trong cặp tài liệu. Hôm nay động tác của anh hơi chậm, thế là cô không biết xấu hổ cử động thân thể chạm vào nơi nhạy cảm của anh, chỉ mong anh nhanh chóng lấp đầy mình. Sau đó Khang Kiều đợi được tiếng chửi thầm của anh. Anh dựa đầu lên vai cô thở dốc. “Liên Ngao”, cô nức nở. Cùng với âm thanh đó, cơ thể phủ trên người cô bắt đầu run lên dữ dội. Anh thì thầm bên tai cô: “Trong ví hết rồi, lần trước dùng xong anh quên bỏ vào”. Một gáo nước lạnh cứ thế bị tạt vào.

“Anh tìm lại đi.” Không buông bỏ, cô đẩy đẩy vai anh. Đáp lại cô, anh liều mạng điều chỉnh hơi thử. Vẫn chưa chịu từ bỏ, cô lấy ví từ tay Hoắc Liên Ngao, mở ra. Không còn thật! “Hay là, chúng ta về phòng.” Cô thấp giọng yêu cầu. Lần này đáp lại cô là anh chống lên cô. Nhiệt độ đó như thiêu đốt lý trí của cô, cơ thể cô nhất thời cũng run lên. Anh lại thì thầm một hồi bên tai cô. Cô bị anh trêu ghẹo tới khô cả cổ.

Cuối cùng cô cất giọng run run đáng thương: “Liên Ngao, anh nhất định phải hứa, đừng để lại bên trong”.

“Ừm.”

Cho dù anh đã hứa, cô vẫn không yên tâm. Phải biết bây giờ không phải kỳ an toàn của cô, bây giờ cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng có đứa thứ hai. Về chuyện này, anh và cô đã bàn bạc, anh sẽ nghe theo lời cô. Anh thủ thỉ bên tai, ngậm lấy vành tai, gọi cô “đầu gỗ”, khiến cô hồn phách điên đảo. Giọng cô càng đáng thương hơn: “Liên Ngao, đừng để lại”.

“Ừm, anh hứa.”

Anh hứa!

Hứa cái đầu anh!

https://thuviensach.vn

Gã khốn này, cô biết ngay gã khốn này không thể tin được. Khang Kiều cảm thấy mình ngốc chết đi được. Lần trước hình như cô vẫn chưa rút ra được bài học.

Cô lê đôi chân khập khiễng mở cửa xe, chân vì đá anh bị trẹo mà giờ cứ khập khiễng như thế. Anh đi theo sau cô, nhịp bước cũng gần bằng cô.

“Ừm, anh hứa.” Lời vẫn còn nguyên bên tai! Nghĩ tới đây, Khang Kiều dừng bước, quay phắt lại. Người phía sau cũng nhanh chóng dừng lại.

Cô giơ tay…

Lúc này Khang Kiều mới phát hiện túi của cô trên tay Hoắc Liên Ngao. Vai trái anh đeo cặp tài liệu của mình, vai phải đeo túi của cô, hai tay đút vào túi quần âu, kết hợp với vóc dáng và biểu cảm của anh trông rất đểu cáng, thế mà lại rất có phong cách, dụ hoặc cô nhìn thêm vài lần.

Trong lòng lập tức rung lên hồi chuông cảnh cáo. Bây giờ không phải lúc ngắm phong cách của Hoắc Liên Ngao. Bây giờ là lúc tính sổ với kẻ nói láo này.

Cô rảo bước quay lại, kiễng chân lên, để chiều cao của mình không bị thiệt. Cô chỉ tay vào anh, anh yên lặng nhìn cô.

Rồi…

Một loạt những lời chửi bới đã chuẩn bị sẵn cuối cùng trở thành phẫn nộ: “Hoắc Liên Ngao, anh sảng khoái lắm đúng không?”.

Gã khốn anyf, lúc đó cô đã thấy không ổn. Thế mà trên mặt anh không chút áy náy. Khi cô chỉ trích anh, anh lại nói: “Bà Hoắc, anh cảm thấy em nên thấy may mắn mới đúng. Anh thường đi công tác, hơn nữa không ít phụ nữ bỏ công sức ra muốn trèo lên giường của anh. Nếu anh có thể kiểm soát được tốt như thế thì em nên lo mới đúng”.

https://thuviensach.vn

Anh vẫn yên lặng nhìn cô.

Khang Kiều bất bình tiếp tục hỏi: “Hoắc Liên Ngao, nói thật đi, sướng lắm đúng không?”.

“Bà Hoắc, em đáng yêu thật.” Anh cười.

Cô giậm chân: “Hoắc Liên Ngao, đừng coi em là cô thiếu nữ chưa trưởng thành để qua mặt”.

Anh lại gần cô hơn một chút, dịu giọng: “Muốn anh trả lời em sao đây? Nếu anh trả lời là đúng, em nhất định sẽ mất cân bằng tâm lý. Đáng ghét quá, tên khốn đó lại thấy sướng. Giả sử anh nói không, thì kết quả còn tệ hơn. Sao? Tên khốn này dám nói là không, thế là xem thường khả năng quyến rũ của mình”.

“Thế nên anh khuyên em vẫn nên quên câu hỏi đó đi là hơn.”

Khang Kiều nhất thời á khẩu. Nhưng rõ ràng là lỗi của anh, vì sao lúc này cô lại trở thành người vô lý vô cớ vậy?

Cô đứng thẳng lưng: “Hoắc Liên Ngao, là lỗi của anh”.

“Phải, phải, phải, là lỗi của anh.” Trong lúc đó, Khang Kiều đã bị anh bế ngang người lên: “Anh quan tâm tới việc vết thương của em có nghiêm trọng không hơn”.

Cô thầm thở dài, ngoan ngoãn vòng tay qua ôm lấy cổ anh.

Trước khi ngủ, Khang Kiều vẫn không yên tâm. Cô cầu xin Hoắc Liên Ngao lần thứ N: “Liên Ngao, sẽ không như vậy đúng không?”.

“Đúng, anh hứa.”

“Lại? Lại hứa!”

https://thuviensach.vn

“Anh hứa, lời hứa lần này và lần trước không giống nhau.”

Thôi được rồi, Khang Kiều cảm thấy không thể thất hứa hai lời hứa trong vòng một tiếng rưỡi đồng hồ được. Kiểu gì cũng phải chuẩn một cái chứ, phải không? Nghĩ tới đây, cô âm thầm bỏ qua.

Lát sau, trong mơ hồ, Khang Kiều nghe thấy anh nói với cô: “Em không cảm thấy Sophie rất đáng yêu ư?”.

Sophie là một cô bé đáng yêu, bố cô bé và Hoắc Liên Ngao có quan hệ làm ăn. Mẹ cô bé là ngôi sao Hollywood. Tháng trước họ đã cùng tới Miami du lịch.

Bé gái vừa tròn bốn tuổi giống hệt như búp bê, khiến Khang Kiều cũn ngứa ngáy suy nghĩ tới vấn đề này, ví dụ… ví dụ như một ngày cô và Hoắc Liên Ngao cũng sinh một cô búp bê Barbie.

“Liên Ngao, không phải em không muốn, mà bây giờ em chưa sẵn sàng.” Cô khẽ nói.

“Anh hiểu.” Anh cong môi: “Bà Hoắc phải khắc phục rất nhiều trở ngại tâm lý mới đeo được chiếc nhẫn đó vào, cần một khoảng thời gian để hòa hoãn. Đừng vội, chúng ta đi từ từ”.

Lần này, cô lại hôn cho mặt anh dính đầy nước bọt.

Một tháng sau.

Anh hứa lời hứa lần này khác với lời hứa lần trước! Lời hứa của Hoắc Liên Ngao toàn là phân chó!

Xem xong kết quả siêu âm tron tay, Khang Kiều hậm hực trừng mắt với anh. Nhưng anh làm như không nhìn thấy. Nâng mặt cô lên mổ mổ lên môi ngay trước mặt vị bác sỹ khoa sản, còn nói: “Đầu gỗ, đây là chuyện mừng”.

https://thuviensach.vn

Khang Kiều biết, nhưng mà.

Cô lại trở mặt.

“Được rồi, được rồi, đừng giận, giận là con sẽ không xinh.”

Vớ vẩn!

Anh lại nâng mặt cô lên, cứ thế mổ điên cuồng: “Nó đã đến rồi hãy bình thản chấp nhận”.

Trước mắt cũng chỉ còn cách ấy mà thôi.

Tối đó, Hoắc Liên Ngao lấy thân phận chủ nhà để tuyên bố: Hoắc Thành Quân, con sắp có em trai hoặc em gái rồi.

Sau đó anh lại lên nick của mình, dùng bài hát Heaven can wait để thông báo khoảng chín tháng nữa gia đình mình sẽ đón thành viên thứ tư.

Tối nay, di động của Khang Kiều réo không ngừng, đều là những người gọi tới chúc mừng cô. Cuối cùng di động bị Hoắc Liên Ngao lấy đi, nguyên nhân là phụ nữ có thai tiếp xúc với di động quá dày đặc sẽ khiến thai nhi chịu tia bức xạ.

Ơ…

“Hoắc Liên Ngao, tất cả mọi chuyện không phải là cái bẫy của anh đấy chứ?” Khang Kiều không khỏi tỏ thái độ nghi ngờ với Hoắc Liên Ngao. Tháng này Khang Kiều luôn có cảm giác mình như một con mồi không cẩn thận rơi vào cái bẫy của người thợ săn.

Lời nói của cô khiến Hoắc Liên Ngao tỏ ra khó xử, anh vỗ nhẹ má cô: “Em cảm thấy như vậy thì là như vậy, quan trọng nhất là giữ cho tâm trạng vui vẻ. Anh hứa, con của chúng ta sẽ đáng yêu hơn Sophie”.

https://thuviensach.vn

Một tuần sau, khi gặp lại Sophie, Khang Kiều đã không còn cảm thấy cô bé đó đáng yêu nữa. Ngược lại, cô cảm thấy con bé ăn mặc quá khoa trương, không những vậy ăn uống còn kén chọn, rồi còn gào thét với bảo mẫu, quả thực không lễ phép chút nào.

Lần đầu tiên Khang Kiều thử áp tay lên bụng mình để trò chuyện với sinh mệnh bé nhỏ đang nằm tronng bụng, giống như cô và Thành Quân của cô vậy.

Từ sự hoang mang ban đầu tới bình thản tiếp nhận niềm vui và rồi nảy sinh tình yêu.

Tối đó, lần đầu tiên từ khi có bầu, Khang Kiều chủ động nép vào lòng Hoắc Liên Ngao.

“Liên Ngao, em cảm thấy con chúng ta nhất định sẽ là một cô công chúa dễ thương.”

“Nếu bà Hoắc cảm thấy là công chúa dễ thương thì nhất định se như vậy.”

“Liên Ngao, em còn cảm thấy công chúa của chúng ta còn xinh hơn Sophie.”

“Nghe nói con gái đa phần di truyền gen của mẹ.”

“Hoắc Liên Ngao, anh đang ám thị em không xinh phải không?”

“…”

Lát sau.

“Liên Ngao.”

“Ừm.”

https://thuviensach.vn

“Mặc dù em không đẹp như mẹ của Sophie nhưng anh lại đẹp trai hơn bố của ccon bé, hơn nữa còn vượt bậc. Thế nên công chúa của chúng ta tới lúc đó nhất định đáng yêu hơn Sophie.”

Lần này Hoắc Liên Ngao lên tiếng.

“Ai nói em không đẹp bằng mẹ của Sophie. Em là kiểu càng nhìn càng đẹp, còn mẹ của con bé là kiểu càng nhìn càng xấu. Để mặt mộc, trông chị ta còn thảm không tả nổi. Anh vừa nhìn là đã moi ra được cả đống khuyết điểm rồi.”

“Em không cảm thấy chị ta cười lên trông giống thỏ ư? Còn là một con thỏ béo ục ịch nữa. Lạp xưởng của chị ta quả thực là một tai họa, tóc thì khô như cỏ, mấy bức ảnh chân dài toàn là pts thôi…”

Cô rướn môi cười, lắng nghe cậu chủ Liên Ngao kể chuyện một cô gái khác xấu xí như nghe một chuyện rất thú vị vậy.

Từ sau khi bà Hoắc có bầu, ông Hoắc bắt đầu giảm thời gian làm việc, dành thời gian để ở bên bà Hoắc đi tản bộ, tắm nắng, giúp bà Hoắc dọn dẹp vườn hoa…

Rất nhiều lúc, Hoắc Thành Quân có thể nghe thấy tiếng mẹ cười, giống như cơn gió mua thu đánh vào chiếc chuông gió treo dưới mái hiên vậy, lảnh lót êm ru.

Chập tối cuối tuần, Hoắc Thành Quân từ phòng luyện bóng ra liền nhìn thấy ông Hoắc.

Rất nhiều người không hiểu vì sao Hoắc Thành Quân gọi bố mình là ông Hoắc nhiều hơn, đó là vì Hoắc Thành Quân có ám ảnh tâm lý về mặt này.

Cùng Hoắc Thành Quân đi ra còn có đội viên đội cổ cũ. Nó đánh cược rằng nếu lúc này mình đi qua gọi người đàn ông tuấn tú đang nghiêng

https://thuviensach.vn

người dựa vào xe kia một tiếng "bố" thì chắc chắn sẽ khiến đội cổ cũ mắt tròn mắt dẹt.

Hoắc Liên Ngao mặc áo len cao cổ màu trắng cùng chiếc quần bò màu đen trông như một chàng thanh niên làm nghệ thuật thanh cao, lãng mạn và tùy hứng, khiến đám đội viên đội cổ cũ liên tục ngoái đầu lại nhìn.

Những cảnh tượng tương tự thế này Hoắc Thành Quân đã gặp nhiều lần. Lần nhớ sâu đậm nhất cũng là lần xấu hổ nhất là chuyện xảy ra ở sân bay Paris-Charles-de-Gaulle.

Lúc đó họ đang dùng bữa trong một nhà hàng ở sân bay. Một người phục vụ xinh đẹp trẻ trung chăm sóc Hoắc Thành Quân rất chu đáo, mức độ nhiệt tình khiến người ta không liên tưởng xa xôi cũn khó. Khó khăn lắm mới được đến lúc ông Hoắc rời khỏi nhà hàng đi nhận điện thoại, nó có thời gian ở riêng cùng người phục vụ. Người phục vụ xin số điện thoại của nó. Nó đưa cho người ấy, tim đập thình thịch, sau đó…

Khi Hoắc Thành Quân giải thích thời gian nào gọi cho mình để nói chuyện là hợp hơn cả thì cô gái ấy nói: "Tôi xin số điện thoại anh cậu kìa".

Shit! Đó là lần đầu tiên Hoắc Thành Quân chửi thề.

Thật ra cũng không thể trách người đó. Ngay cả Hoắc Thành Quân cũng cảm thấy mình và Hoắc Liên Ngao không giống bố con, mà giống anh em hơn.

Bước chậm lại, đợi cho đội cổ vũ đi hết, Hoắc Thành Quân mới tới trước mặt Hoắc Liên Ngao.

Vẫn còn sớm, ông Hoắc cuồng vợ gợi ý tới sân bóng một chuyến. Đặt quả bóng rổ ở đó, họ lần lượt ngồi lên cỏ, ngắm bầu trời.

https://thuviensach.vn

“Hoắc Thành Quân, tâm trạng con hơi tệ phải không? Mẹ không còn quan tâm con như trước nữa, cảm thấy mẹ không yêu con như trước nữa?”

Câu nói của Hoắc Liên Ngao khiến Hoắc Thành Quân buồn rầu không vui.

Trong lúc đó bỗng có một sợi dây chuyền khắc chữ của người Maya đung đưa trước mặt nó.

“Cái này chắc có thể chứng minh, mẹ vẫn là mẹ của lúc trước.”

Nó rướn môi cười, nắm chặt sợi dây trong tay. Đó là sợi dây may mắn của Hoắc Thành Quân. Mỗi lần có kỳ thi đấu quan trọng, nó lại đeo lên, dây may mắn có thể giúp nó đạt được trạng thái tốt nhất trên sân, từ đó giúp đồng đội giành được hầu hết chiến thắng. Chiều nay vì “quên” mất dây may mắn nên tâm trạng nó rất tệ.

“Trưa nay, mẹ bảo bố mang cái này cho con, nhưng giữa đường gặp chút sự cố, giờ bố mới có thời gian.”

Dây may mắn thật ra là nó cố tình làm rơi lại. Nếu mẹ phát hiện ra chứng tỏ mẹ vẫn là mẹ của ngày xưa. Là mẹ, cũng là Kiều Kiều.

Đám mây đen gần một tuần nay nhờ sợi dây ấy đã hoàn toàn tan biến.

“Có phải con cảm thấy việc bố cấm mẹ đi xa là hơi vô lý không?”

Nó nhe răng cười, thì ra ông Hoắc cũng ý thức được mình vô lý, nó đáp dứt khoát: “Yes!”.

“Bố bị ám ảnh tâm lý nghiêm trọng với việc mẹ con đi xa.”

“???”

https://thuviensach.vn

“Lần đầu tiên mẹ đi xa đã vứt bố lại tám năm, tám năm trời không hỏi han gì bố.” Khi nói câu này, ngữ khí của ông Hoắc có chút tiếc nuối.

Giơ tay ra, Hoắc Thành Quân muốn vỗ vai an ủi người đã bị bỏ rơi tám năm, nhưng câu nói ngay sau đó lại phá hỏng tâm trạng muốn an ủi của nó.

“Có một câu nói đại khái thế này, liên quan đến mối quan hệ giữa dây thừng và rắn, chính là số phận của con rắn và dây thừng liên quan mật thiết với nhau, con rắn rơi xuống giếng cần dây thừng giải cứu. Bố giống như con rắn đó, luôn sợ dây thừng bỏ đi, mà mẹ con chính là sợi dây thừng.”

Hoắc Thành Quân thầm thương cảm cho bà Hoắc bị biến thành dây thừng và người sáng tạo ra câu chuyện “Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng” kia.

“Sau này sẽ khá hơn, bố nghĩ sau này bố sẽ không sợ mẹ con đi xa như bây giờ nữa.”

“Vì sao ạ?” Hoắc Thành Quân rất tò mò.

Lần này ông Hoắc không trả lời nó, Hoắc Thành Quân cũng không hỏi lại nữa, vì nó biết có truy hỏi cũng chỉ có một kết quả. Đó chính là ông Hoắc sẽ trả lời nó rằng: “Lớn lên con sẽ hiểu thôi”.

Trong lúc ông Hoắc đi nghe điện thoại, Hoắc Thành Quân vẫn còn nghĩ tới vấn đề đó. Câu nói vang lên trên đỉnh đầu cắt ngang suy nghĩ của nó: “Có muốn đọ sức không?”.

Ngẩng đầu lên, Hoắc Thành Quân nhìn thấy mấy gã to con. Đó đều là học sinh năm cuối, vừa cao vừa lực lưỡng. Hoắc Thành Quân từng xem họ đánh bóng, cực kỳ hung hãn.

Rõ ràng, những người này tới kiếm chuyện, Hoắc Thành Quân làm khẩu hình miệng “Go” với họ.

https://thuviensach.vn

Mấy gã đó phá lên cười, vừa cười vừa gọi nó là “Hoắc hobbit”. Đến lần thứ ba, Hoắc Thành Quân đã phải đứng dậy.

Vừa đứng vững, từ phía sân bóng vọng tới một tiếng “rầm”. Quả bóng rơi từ trên rổ xuống. Từ đường thẳng đứng của quả bóng, có thể phán đoán nó được ném một đường đẹp cỡ nào. Hơn nữa còn là quả ba điểm.

Người đứng trên vạch ba điểm lại là Hoắc Liên Ngao. Quả bóng lăn tới chân anh, anh cúi xuống nhặt lên.

Bốn người bắt đầu cuộc thi đấu đối kháng.

Gần đây có một đoạn clip của chương trình thế giới động vật đang rất nổi tiếng: Trên cành cây có một tổ chim. Trong tổ chim loáng thoáng lộ diện vài cái đầu nhỏ trọc lốc của đám chim con. Mẹ của chim con đã ra ngoài tìm thức ăn. Kền kền cứ thế nhào xuống, nhắm thẳng vào những chú chim non đang ríu rít đòi ăn. Khi tất cả mọi người đều đang thắt lòng cho số phận của những chú chim con, thì một con báo ở gần đó duỗi dài cơ thể tới cực hạn.

Nó vồ lên, trong một phần một nghìn giây đã ngậm chặt con kền kền.

Cơ thể nhảy vút lên đó khiến Hoắc Thành Quân liên tưởng tới con báo nọ.

Lao lên, duỗi dài tay chân, những ngón tay gầy như một vách ngăn tự nhiên không thể phá vỡ, khống chế chặt chẽ quả bóng rổ đã sắp rơi vào lưới. Dưới sự ngăn cản của anh, quả bóng đã đổi quỹ đạo bay.

Đó là một màn cản phá đẹp nhất mà Hoắc Thành Quân từng nhìn thấy. Người ấy lại chính là bố nó, ông bố nhỏ của nó.

Giây phút đó, Hoắc Thành Quân đã biết quả bóng sẽ bay theo hướng đó. Nó lùi sau, giơ cao tay vươn lên đỉnh đầu, cơ thể nhoài sang ngang, chân

https://thuviensach.vn

giẫm lên vạch ba điểm, nhảy lên cao. Ngón tay nó vượt qua hai đôi tay khác, giữ chặt lấy quả bóng.

Nó chạy ngược trở lại, hướng về phía rổ bóng còn lại, bờ vai như mọc thêm cánh, dẫn dắt nó, chân giẫm lên vạch ném phạt.

Chẳng biết dũng khí từ đâu ra, nó giơ cao quả bóng lên đỉnh đầu, nhảy vút lên, cơ thể một lần nữa như bay trên không. Chưa biết chừng…

Chưa biết chừng nó có thể ném trúng vào rổ, giống như Michael Jordan vậy.

Giây phút cơ thể bay lên cao, Hoắc Thành Quân chợt nghĩ, có một ông bố nhỏ thật ra cũng không tồi, chí ít có thể để bố đóng vai anh trai mình, liên minh cùng chống lại kẻ thù.

Giống như lúc này đây…

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Năm 2013 - 2014 (01)
Chương 2: Năm 2013 - 2014 (02)
Chương 3: Năm 2013 - 2014 (03)
Chương 4: Năm 2013 - 2014 (04)
Chương 5: Năm 2013 - 2014 (05)
Chương 6: Năm 2013 - 2014 (06)
Chương 7: Năm 2013 - 2014 (07)
Chương 8: Năm 2013 - 2014 (08)
Chương 9: Năm 2013 - 2014 (09)
Chương 10: Năm 2013 – 2014 (10)
Chương 11: Năm 2013 - 2014 (11)
Chương 12: Năm 2013 – 2014 (12)
Chương 13: Năm 2013 – 2014 (13)
Chương 14: Năm 2013 – 2014 (14)
Chương 15: Năm 2013 – 2014 (15)
Chương 16: Năm 2013 – 2014 (16)
Chương 17: Năm 2013 – 2014 (17)
Chương 18: Năm 2013 – 2014 (18)
Chương 19: Năm 1998 – 2000 (01)
Chương 20: Năm 1998 – 2000 (02)
Chương 21: Năm 1998 – 2000 (03)
Chương 22: Năm 1998 – 2000 (04)
Chương 23: Năm 1998 – 2000 (05)
Chương 24: Năm 1998 – 2000 (06)
Chương 25: Năm 1998 – 2000 (07)
Chương 26: Năm 1998 – 2000 (08)
Chương 27: Năm 2000 - 2002 (01)

https://thuviensach.vn

Chương 28: Năm 2000 – 2002 (02)
Chương 29: Năm 2000 – 2002 (03)
Chương 30: Năm 2000 – 2002 (04)
Chương 31: Năm 2000 - 2002 (05)
Chương 32: Năm 2000 - 2002 (06)
Chương 33: Năm 2002 – 2003 (01)
Chương 34: Năm 2002 – 2003 (02)
Chương 35: Năm 2002 – 2003 (03)
Chương 36: Năm 2002 – 2003 (04)
Chương 37: Năm 2002 - 2003 (05)
Chương 38: Năm 2002 - 2003 (06)
Chương 39: Năm 2002 – 2003 (07)
Chương 40: Năm 2002 – 2003 (08)
Chương 41: Năm 2002 - 2003 (09)
Chương 42: Năm 2002 - 2003 (10)
Chương 43: Năm 2002 - 2003 (11)
Chương 44: Năm 2002 - 2003 (12)
Chương 45: Năm 2002 - 2003 (13)
Chương 46: Năm 2002 - 2003 (14)
Chương 47: Năm 2002 - 2003 (15)
Chương 48: Năm 2002 - 2003 (16)
Chương 49: Năm 2002 - 2003 (17)
Chương 50: Năm 2002 - 2003 (18)
Chương 51: Năm 2002 - 2003 (19)
Chương 52: Năm 2002 - 2003 (20)
Chương 53: Năm 2002 - 2003 (21)
Chương 54: Năm 2002 - 2003 (22)
Chương 55: Năm 2002 - 2003 (23)
Chương 56: Năm 2002 - 2003 (24)
Chương 57: Năm 2002 - 2003 (25)
Chương 58: Năm 2002 - 2003 (26)
Chương 59: Năm 2003 - 2004 (01)

https://thuviensach.vn

Chương 60: Năm 2003 - 2004 (02)
Chương 61: Năm 2003 - 2004 (03)
Chương 62: Năm 2003 - 2004 (04)
Chương 63: Năm 2003 - 2004 (05)
Chương 64: Năm 2003 - 2004 (06)
Chương 65: Năm 2003 - 2004 (07)
Chương 66: Năm 2003 - 2004 (08)
Chương 67: Năm 2003 - 2004 (09)
Chương 68: Năm 2003 - 2004 (10)
Chương 69: Năm 2003 - 2004 (10)
Chương 70: Năm 2003 - 2004 (11)
Chương 71: Năm 2003 - 2004 (12)
Chương 72: Năm 2003 – 2004 (13)
Chương 73: Năm 2004 – 2005 (01)
Chương 74: Năm 2004 – 2005 (02)
Chương 75: Năm 2004 – 2005 (03)
Chương 76: Năm 2004 – 2005 (04)
Chương 77: Năm 2004 – 2005 (05)
Chương 78: Năm 2004 - 2005 (06)
Chương 79: Năm 2004 - 2005 (07)
Chương 80: Năm 2004 - 2005 (08)
Chương 81: Năm 2004 - 2005 (09)
Chương 82: Năm 2004 - 2005 (10)
Chương 83: Năm 2004 - 2005 (11)
Chương 84: Năm 2004 - 2005 (12)
Chương 85: Năm 2004 - 2005 (13)
Chương 86: Năm 2004 - 2005 (14)
Chương 87: Năm 2004 - 2005 (15)
Chương 88: Năm 2004 - 2005 (16)
Chương 89: Năm 2004 - 2005 (17)
Chương 90: Năm 2004 - 2005 (18)
Chương 91: Năm 2004 - 2005 (19)

https://thuviensach.vn

Chương 92: Năm 2004 - 2005 (20)
Chương 93: Năm 2004 - 2005 (21)
Chương 94: Năm 2004 - 2005 (22)
Chương 95: Năm 2005 - 2006 (02)
Chương 96: Năm 2005 - 2006 (03)
Chương 97: Năm 2005 - 2006 (04)
Chương 98: Năm 2005 - 2006 (05)
Chương 99: Năm 2005 - 2006 (06)
Chương 100: Năm 2005 - 2006 (07)
Chương 101: Năm 2005 - 2006 (08)
Chương 102: Năm 2005 - 2006 (09)
Chương 103: Năm 2005 - 2006 (10)
Chương 104: Năm 2005 - 2006 (11)
Chương 105: Năm 2005 - 2006 (12)
Chương 106: Năm 2005 - 2006 (13)
Chương 107: Năm 2005 - 2006 (14)
Chương 108: Năm 2005 - 2006 (15)
Chương 109: Năm 2005 - 2006 (16)
Chương 110: Phiên Ngoại 1
Chương 111: Phiên Ngoại 2
Chương 112: Năm 2014 - 2015 (01)
Chương 113: Năm 2014 - 2015 (02)
Chương 114: Năm 2014 - 2015 (03)
Chương 115: Năm 2014 - 2015 (04)
Chương 116: Năm 2014 - 2015 (05)
Chương 117: Năm 2014 - 2015 (06)
Chương 118: Năm 2014 - 2015 (07)
Chương 119: Năm 2014 - 2015 (08)
Chương 120: Năm 2014 - 2015 (09)
Chương 121: Năm 2014 - 2015 (10)
Chương 122: Năm 2014 - 2015 (11)
Chương 123: Năm 2014 - 2015 (12)

https://thuviensach.vn

Chương 124: Năm 2014 - 2015 (13)
Chương 125: Năm 2014 - 2015 (14)
Chương 126: Năm 2014 - 2015 (15)
Chương 127: Năm 2014 - 2015 (16)
Chương 128: Năm 2014 - 2015 (17)
Chương 129: Năm 2014 - 2015 (18)
Chương 130: Năm 2014 - 2015 (19)
Chương 131: Năm 2014 - 2015 (20)
Chương 132: Năm 2014 - 2015 (21)
Chương 133: Năm 2014 - 2015 (22)
Chương 134: Năm 2014 - 2015 (23)
Chương 135: Năm 2014 - 2015 (24)
Chương 136: Kết Thúc (Phần Đầu)
Chương 137: Kết Thúc (Phần Giữa)
Chương 138: Kết Thúc (Phần Giữa)
Chương 139: Phiên Ngoại 3
Chương 140: Ngoại Truyện - Đầu Gỗ, Mau Sinh Con Cho Anh…

https://thuviensach.vn